

Giới thiệu Hiền Thê Ngốc Nghếch

Thể Loại: Điền Văn - Cổ Đại - Sủng Văn - Ngọt Văn

Editor:... + kihac

Bìa: Lazy MeOw

Ai cũng cảm thấy vận may của Như Thủy cô nương thật sự là cao tận trời. Thế mà người may mắn như vậy cũng có một chuyện xui xẻo, cực kì "xui xẻo". Chính là vô tình trật chân một cái, vô tình đỡ dao cho nhi tử của Trần Quốc Công, cũng vô tình tạo nên một đoạn "nghịch duyên".

Vì thế, ở trong mắt mọi người, nàng trở thành ‘BAY LÊN ĐẦU CÀNH LÀM CÀM THÚ’ được con trai của Trần Quốc Công dùng tam mối lục lễ lấy về nhà, bắt đầu cuộc sống như vậy, như vậy cùng nữ nam

Các hạ nói họ không xứng đôi? Bình tĩnh, bình tĩnh nào, nàng có tướng công tận tình ủng hộ, ai dám nói bọn họ không xứng?

Các hạ nói, ít ra cũng nên nói đạo lý mới đúng?

không cần đâu, lời nàng nói ra, đó chính là đạo lý!

Mọi người: Trời ơi, ai làm ơn đem à nha hoàn ngu ngốc nhưng may mắn đến tức chết người này ta đi chỗ khác đi! Nếu không sẽ ghen chết người đó

Nhân vật chính: Ôn Lương, Nhị Thủy cô nương | **phối hợp diễn:** Túc Vương, Túc vương phi, Trần Quốc Công

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tia nắng ban mai dần dần xuất hiện, ở giữa kinh thành bị bao phủ bởi sương mù dần dần vang lên tiếng người.

Viện bên phía đông của phủ Trần quốc công, gần như một đêm chưa ngủ, lão Trần quốc công nhìn ra ngoài cửa sổ thấy sương lạnh che quanh cảnh cây, nhớ tới hôm nay là ngày mấy, không khỏi thở dài thật sâu.

"Lão gia, còn vì chuyện của Lương nhi mà lo tâm sao?" Ngô thị - Trần quốc công phu nhân ôn nhu hỏi, đem chiếc áo choàng khoác lên trên vai của trượng phu.

Trần quốc công gật đầu, còn chưa đến 50 tuổi, nhưng thoát nhìn đã có dáng vẻ của một lão già, tóc hầu như bạc trắng. Ông sờ sờ râu trắng trên cằm thờ dài: "Thằng nghịch tử đó..... đến lúc nào mới có thể hiểu chuyện được một chút, đừng để cho lão già này vì nó mà lo lắng mọi chuyện?"

"Lão gia, lời này của ông là không đúng rồi." Trần quốc công phu nhân cười nói: "Theo thiệp thân thấy, trong kinh thành này cũng không có bao nhiêu nam nhi có thể có thành tựu như Lương nhi, nhớ đến năm đó, đã được hoàng thượng phong làm thái sư, hôm lập thái tử, nó lại được phong là sư phó của thái tử." Chờ hoàng đế đi tây thiên, thái tử đăng cơ, tương lai của Ôn Lương sẽ làm đế sư.

Nghe nói như thế, khóe miệng của lão Trần quốc công vênh vênh lên, cố gắng khiến cho chính mình thoát nhìn không quá đắc ý. Nhi tử có tiền đồ, trên mặt lão tử xuất hiện hào quang.

Trần quốc công phu nhân tiếp tục nói: "Hơn nữa năm nay Lương nhi đã 24 tuổi, bình thường nam tử như hắn đến tuổi này đã sớm làm cha và có mấy hài tử rồi, hắn thật vất vả mới quyết định lập gia đình cưới thế tử đi về lo việc nối dõi tông đường, lão gia à, ông nên cao hứng vì nó mới đúng chứ. Huống hồ hôn sự này, lại là hoàng thượng tự mình chỉ hôn, thánh ý thâm sâu, có ai dám nói một câu không được?"

Trần quốc công nghe xong lại cả giận nói: "Nếu không phải nó tiến cung hướng Hoàng thượng cầu ban hôn, hôm nay tân nương tử này sẽ là con gái của danh môn thế gia! Bà xem nó đã cưới loại nữ nhân gì? Cái loại thân phận nữ nhân này, không phải bôi đen Ôn gia ta sao? Ôn gia ta nhiều thế hệ làm quan, há có thể cưới nữ nhân thân phận thấp kém này vào cửa?"

Trần quốc công phu nhân khuyên như: "Lão gia, ông cũng biết tính tình của tam nhi, lời này đừng có nói ở trước mặt nó, tránh nó lại cùng ông cãi nhau, những năm gần đây, nhìn hai phụ tử các người bởi vì hiểu lầm mà càng ngày càng xa cách, thiếp nhìn hai người như thế cảm thấy thật đau lòng. Lương nhi không bao lâu nữa sẽ rời nhà, và chúng ta sống chung với nhau mới phải, lại bởi vì chuyện của Viễn nhi, trong lòng nó có vướng mắc, mà vướng mắc này chưa trừ diệt, nó vẫn sẽ đem chúng ta trở thành địch nhân mà đối đãi. Lão gia, nhiều năm qua chuyện đó là Lương nhi chấp nhất duy nhất, ông nên nhường nhịn nó một lần đi. Hơn nữa cô nương kia bây giờ là nghĩa muội của Túc vương, chỉ cần Túc vương không lên tiếng, ai dám nói nàng một câu không phải?"

Túc vương là bảo đệ của đương kim hoàng đế, thái hậu yêu thương nhất tiểu nhi tử này, quyền thế ngập trời, cơ hồ có thể nói là dưới một người trên vạn người, thân phận vô cùng tôn quý. Hơn nữa Túc vương còn khiến cho người ta sợ nhất là thủ đoạn chính trị, một thân đầy đặc khí thể cường đại bức người, làm người ta không dám nhìn thẳng. Trong triều các đại thần đều có nhận thức chung, tình nguyện đi chọc hoàng đế cũng không muốn chọc Túc vương. Cho nên nghĩa muội mà Túc vương tự mình nhận thức này, trong lòng mọi người tuy rằng không phục, nhưng cũng chỉ dám ở trong bóng tối mà nói thôi, không ai dám nói ra ngoài, tránh cho gặp chuyện không may.

Đạo lý đó Trần quốc công đương nhiên cũng biết rõ, thật ra Ôn Lương là con trai trưởng mà vợ trước của ông vì ông mới duy nhất lưu lại, thật vất vả Bắc Việt mới đầu hàng, nó từ chiến trường trở về, lập nhiều công danh hiển hách, làm phụ thân như ông chưa kịp vì nó mà kiêu ngạo, nghĩ tới hôn sự phi hoà đến nay của nó, vừa vận nhân cơ hội này giúp nó lựa chọn danh môn quý nữ làm vợ thì cũng không ngờ chính nó sớm có an bài, khi nghe nói đối tượng nó muốn kết hôn là ai, thì lão Trần quốc công không tiếp nhận được kích động này thiếu chút nữa ngất đi.

Vì chuyện này, lão Trần quốc công cũng tiến cung tìm Sùng Đức hoàng đế khóc kể, lão nhân gia đặc biệt sử dụng cảm tình công kích, chuyển tới sự hiểu biết về tình cảm để làm lý do, muốn hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Nhưng mà ông nào biết Túc vương đã nhúng tay trước, đem nữ nhân kia nhận làm nghĩa muội, lại đem thân phận của nàng bỏ cáo thiên hạ, mà người trong triều đều biết đến Sùng Đức hoàng đế là cứng chiu đệ đệ và người nhà đệ đệ, đối với lời nói của Túc vương thì ít có phản đối, cho nên không có cách gì loại bỏ mệnh lệnh của hắn, cuối cùng ông bị từ chối, ngược lại chạy tới chỗ của nương nương ở trong cung nhưng ngài lại cự tuyệt lời cầu kiến của ông.

Lão Trần quốc công trong lúc nhất thời cảm thấy tứ cố vô thân, lạnh và thê lương, ngày kết hôn của con trai trưởng cùng nghĩa muội của Túc vương được định ra, hiểu được đại cuộc không thể cứu vãn, bắt đầu cả ngày thờ dài thờ ngắn, thẳng đến đêm trước hôn lễ, cả đêm ông khó ngủ, trần trọc, không thể không bắt đầu tiếp nhận sự thật tàn khốc này.

Nhưng mà sự thật này lại giống như khoét tâm lấy xương vô cùng khó chịu, nó là con trai trưởng duy nhất tương lai lại là người kế thừa tước vị Trần quốc công, đương nhiên là được đánh giá tốt nhất, lại chỉ có thể cưới một nữ tử có thân phận phẩm hạnh tài mạo thấp kém lại không phải nhà danh môn, như thế nào không làm ông đau lòng? Càng làm ông đau lòng là, nhi tử càng lúc càng lớn, càng ngày càng giống bà vợ trước đã qua đời, cũng càng ngày càng không nghe lời nói của phụ thân, rõ ràng thời kỳ nổi loạn đều đã qua, vì sao còn khó quản giáo như vậy?

Trần quốc công phu nhân thấy nét mặt của ông mây đen đầy mặt, trong lòng tự có tính toán.

Ngược với trạng thái, đối với cuộc hôn nhân này bà tất nhiên là tán thành không thôi. Ôn Lương mặc dù là con trai trưởng của phủ Trần quốc công tôn quý vô cùng, vì một số nguyên nhân mà trạng thái của bà đã đuổi hắn ra khỏi gia môn, còn nói rõ không chấp nhận nhi tử này, khiến cho hai phụ tử sinh ra ngăn cách. Lấy bản tính kiên quyết của Ôn Lương, Trần quốc công phu nhân cho rằng tương lai hắn tuyệt đối sẽ không trở về kế thừa phủ Trần quốc công, phỏng đoán cũng không cần tước vị này. Đến lúc đó nói không chừng tước vị này sẽ rơi xuống trên người trưởng tử Ôn Dẫn, mà vợ của Ôn Dẫn lại là chất nữ bên nhà mẹ bà, đương nhiên hướng về bà gọi là bác, có thể sánh với nghĩa muội Túc vương kia tốt hơn nhiều. Cho nên thấy thế nào, đều là Ôn Dẫn kế thừa phủ Trần quốc công thì có vẻ cho bà lợi ích hơn.

Trần quốc công phu nhân lại tình tế khuyên giải an ủi một phen, sắc mặt của Trần quốc công hơi nhạt, theo sắc trời dần sáng, thu lại toàn bộ những cảm xúc trên mặt, thoát nhìn lại là lão Trần quốc công, bộ dáng cương trực công chính làm cho người ta thấy quen thuộc.

Bởi vì hôm nay là ngày thành thân của con trai trưởng Trần quốc công, hạ nhân trong phủ đã sớm thức dậy làm việc, trong phủ giăng đèn kết hoa, thoát nhìn vui mừng không thôi.

Vợ chồng Trần quốc công vừa rửa mặt chải đầu xong thì trong phủ vài đứa nhỏ của tỷ muội theo bà vú sang đây để thỉnh an vợ chồng Trần quốc công, vợ chồng Trần quốc công cùng bọn họ nói nói mấy câu, liền đuổi bọn họ đi.

"Lão gia, Tam thiếu gia đã tới." Đại nha hoàn bên người Trần quốc công phu nhân Thúy Vi quay sang bẩm báo nói.

Trên mặt của Trần quốc công vui vẻ, nhưng rất nhanh lại nhếch miệng lên, diễn cảm một bộ mặt đen, lạnh băng nói: "Cho nó vào."

Sau đó không lâu, một nam tử mặc nguyệt bạch sắc trường bào đi đến, người nọ có mái tóc đen mượt như lụa, dường như mỗi một sợi tóc đều tràn ngập sáng bóng vận luật, dung nhan tuấn mỹ văn chương không thể tả, quanh thân tao nhã, hành động dung mạo cử chỉ siêu phàm, ôn nhuận như ngọc, đôi mắt sáng giữ kín như bùng, thần nhiên trông lại, cặp mắt hoa đào kia giống như tràn đầy thâm tình, làm hắn khi nhìn vào mắt người ta có thể thui phục được lòng người, trái tim bỏ lỡ nhịp đập, tựa hồ đôi tròng mắt kia chuyên chú nhìn mình, thâm tình vô hạn, làm cho trên mặt bọn nha hoàn hầu hạ trong phòng ửng hồng, liên tiếp nhìn trộm lại sợ chủ tử trách tội.

Đây là Ôn Lương con trai của Trần quốc công, tự là Từ Tu, nhiều nhân sĩ trong kinh thành gọi hắn là Ôn Từ Tu, vốn có danh xưng đệ nhất mỹ nam ở kinh thành, lại ở trong chiến tranh Bắc Việt ra mưu hiển kế mà lập nhiều công lao hiển hách, được người đời xưng là quân sư thiên tài.

"Cha, nương." Ôn Lương lạnh nhạt lên tiếng gọi.

Vừa thấy bộ dáng lãnh đạm của hắn, sự vui mừng ở trong lòng Trần quốc công bị mất đi, trên khuôn mặt cùng đồng dạng nghiêm khắc, lạnh nhạt lên tiếng.

Thấy không khí không đúng, Trần quốc công phu nhân nhanh chóng hoà giải, nói: "Lương nhi, hôm qua ngủ có ngon không? Nếu cần cái gì cứ việc nói với nương."

Trần quốc công phu nhân năm nay chưa tới bốn mươi tuổi, bà là vợ hai do Trần quốc công tái giá, bởi vì điều dưỡng thích hợp, thoát nhìn so với tuổi thật còn trẻ hơn một ít, nhất là bộ dáng cười tươi tắn, mặt mày hoà thuận, trông có vẻ hiền lành.

"Đa tạ nương quan tâm." Ôn Lương nhàn nhạt nói, tuy rằng ngữ khí không thân cận, nhưng trên mặt có lộ ra nếp nhăn nhọt nhọt khi cười, cũng không làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Trần quốc công phu nhân nhìn hai phụ tử kia tựa hồ hoàn toàn không có ý tứ tiếp lời, chỉ có thể đem quyền nói chuyện lấy sang đây, thân thiết hỏi chút việc vặt bình thường, còn nói thêm: "Lão gia, hôm nay là ngày đại hỉ của Lương nhi, ông cũng nên nói điều gì đi."

Trần quốc công nhắc mí mắt lên liếc mắt một cái nhìn nhi tử ở giữa đại sảnh, lạnh nhạt nói: "Đi chuẩn bị đi, đừng để trễ giờ lành."

Ôn Lương nhìn ông một cái, lạnh nhạt lên tiếng, ông tay áo hơi run, liền rời đi.

Nhìn thấy hân hân rõ ràng là chạy lấy người, nhất thời lão Trần quốc công lại cảm thấy một trận buồn bực. Ông tuy rằng không đồng ý cuộc hôn sự này, nhưng mà là hoàng thượng chỉ hôn, lại là hôn sự của con trai trưởng duy nhất, cho nên cũng là để bụng. Mà khi vừa thấy được nhi tử này, lại lời hay cái gì đều cũng nói không được, trong nội tâm hai phụ tử đều là kiêu ngạo hiểu thấu, sau mỗi lần gặp mặt, mặc dù cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, nhưng nói chuyện cũng không nhiều, chỉ biết làm cho không khí giữa hai người càng ngày càng cứng ngắt.

May mắn còn có rất nhiều việc phải làm kế tiếp, cũng bắt chấp lại sinh khí, hai vợ chồng bắt đầu vội vàng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hôm nay là ngày thành thân của con Trần quốc công là Ôn Lương cùng nghĩa muội Túc vương, sáng sớm ở phủ Túc vương cũng hơi chút náo nhiệt.

Sáng sớm sương mù tràn ngập, ngày mùa thu giọt sương còn đọng lại trên cành cây, những tia nắng ban mai bắt đầu chiếu sáng.

Ở sân sau tây viện của phủ Túc vương, tại một gian phòng có tiếng mở cửa, một thân ảnh thon dài xinh đẹp đi ra, đắm chìm trong những tia nắng ban mai và hoa cỏ cây cối sau đó hít một hơi thật sâu, khuôn mặt đáng yêu lộ ra nụ cười dễ thương, khởi động đuổi người xoay xoay, tiếp đó chấp tay sau lưng chậm rãi đứng lên đi dạo ở hành lang.

Sau đó không lâu, vài nha hoàn bụng dụng cụ rửa mặt súc miệng lặng yên không một tiếng động theo sân ngoại đi tới, trong đó nha hoàn Thanh Y mặc trang phục có vạt áo góc tay áo thêu hoa văn nhìn thấy nữ tử chậm rãi bước tới, không kiềm chế được hai mắt trừng trừng, bước nhanh tới.

"Tiểu thư, hôm nay người thức dậy thật là sớm!" Thanh Y mím môi cười nói.

Một nha hoàn khác mặc quần áo màu lam nhạt tên Lam Y che miệng cười nói: "Chớ không phải hôm nay là ngày tỷ ấy xuất giá, cho nên ngủ không được?"

Bị nha hoàn trêu ghẹo nữ tử cũng không buồn bực, ngược lại lộ ra một nụ cười thật tươi và nói: "Thanh Y, Lam Y, chào buổi sáng." Sau đó chỉ chỉ vào mặt của chính mình, hỏi: "Trông bộ dáng của ta giống như ngủ không được nên dậy sớm sao?"

Nhìn nét mặt tỏa sáng kia, bọn nha hoàn đồng loạt lắc đầu, trong đầu không khỏi trầm nghĩ, trên thế giới này cái gì có thể làm cho nàng không ngủ được sao?

"Cái này đúng rồi!" Như Thúy cười, khuôn mặt của nàng tươi cười cuối cùng làm cho người ta không tự chủ được muốn cười theo, "Đúng rồi, các người hôm nay cũng rất sớm."

Xem vẻ mặt của nàng có bộ dáng vô tri vô giác, trong lòng Thanh Y thở dài, chẳng trách vương phi đã dặn dò nàng vô luận xảy ra chuyện gì đều phải bình tĩnh, nếu không sẽ trực tiếp sụp đổ: "Tiểu thư, người quên rồi sao, hôm nay là ngày người xuất giá, vương phi đã phân phó, bảo chúng tôi sớm một chút trang điểm cho người, tránh bỏ lỡ giờ lành."

"Ồi chào, ài, ời? Cẩn nôn nóng như vậy không?"

Xem thế này, không chỉ trong lòng của Thanh Y, mà tất cả nha hoàn có mặt ở đây đều nổi dậy, suýt nữa quý xuống bái lạy vị tiểu thư ngốc này, đồng thời trong lòng nghĩ, tính tình Túc vương thiên tuế nghiêm túc như vậy, tại sao lại nhận thức loại người như tiểu thư ngốc thể làm nghĩa muội chứ? Càng thật giận là, hôm nay vị tiểu thư ngốc nghếch đó lại sắp gả cho con của Trần quốc công, đương triều thái sư Ôn Lương, thật sự là rất đáng giận.

Đại khái là xem sắc mặt bọn nha hoàn không đúng, Như Thúy có chút tự giác nói: "Được rồi, nếu là vương phi phân phó, như vậy chúng ta bắt đầu đi." Nói xong, vẻ mặt biểu tình ung dung hy sinh.

Người ở chỗ này tiếp tục chờ đợi, chờ đợi theo người nào đó cùng nhau trở về phòng.

Khi mặt trời lên cao thì phủ Túc vương náo nhiệt hẳn lên.

Hôm nay là ngày nghĩa muối Túc vương lấy chồng, tuy rằng mọi người trong kinh đối với thân phận vị "Nghĩa muối" này có phê bình kín đáo, nhưng không thể không nể mặt mũi Túc Vương, sáng sớm liền đều phái người tặng lễ lại đây chúc mừng.

Nói đến nghĩa muối Túc vương Hạ thị Như Thúy, mọi người chỉ có một ấn tượng: Bay lên đầu cành biển thành Phượng Hoàng đây là nha hoàn may mắn!

Như Thúy từng là một nha hoàn bên người Túc vương phi, lại không biết như thế nào được con của Trần quốc công là Ôn Lương thường đến phủ Túc vương làm khách coi trọng, khiến cho Ôn Lương không để ý đến sự phản đối của lão Trần quốc công, trực tiếp tiến cung cầu hoàng thượng tứ hôn. Lão Trần quốc công đương nhiên không muốn con trai trưởng duy nhất cưới nữ nhân có thân phận hèn mọn như vậy, đến Tử Thần điện náo loạn, Sùng Đức hoàng đế đau đầu không thôi, liền không hạ chỉ tứ hôn.

Nhưng mà Ôn Lương không hề buông tha, thế nhưng cuối cùng vẫn là Túc vương tự mình đem nha hoàn kia thu làm nghĩa muối sau đó giải quyết vấn đề thân phận, lại tiến cung khẩn cầu cùng hoàng thượng một phen, lúc đó cứ nghe ngôn từ của hán khản thiết, thập phần cảm động, Sùng Đức hoàng đế liền đồng ý yêu cầu của hán, tự mình tứ hôn cho hai người. Lão Trần quốc công thấy đại cuộc đã mất, lập tức giống như già đi mấy tuổi, nhưng thánh chỉ đã hạ, chỉ có thể không tình nguyện khiến người ta bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ.

Và lại một thân Ôn Lương, con Trần quốc công, Tử Tu, mỹ danh hiếm có, tư chất đương nhiên thông tuệ, dáng vẻ thanh tú, được danh xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nam. Từ khi thiếu niên đã xuất chinh đóng quân ở biên cương, vốn có danh xưng là thiên tài quân sư, mặc dù thời gian dài không ở kinh thành, nhưng mỹ danh không kém, chỉ cần lộ diện, đều được săn đón không thôi, vô luận qua bao nhiêu năm, kinh thành có ít người quên tài nhân Ôn Tử Tu.

Nam tử như thế, quý nữ trong kinh thành cảm thấy nên chọn vị hôn phu như vậy mới là tốt nhất, bao nhiêu khuê các ngóng trông có thể được hán ngoảnh lại nhìn, dù chết cũng không tiếc. Nhưng biên giới chiến sự căng thẳng, không chỉ có làm cho Ôn Lương dừng lại ở khu vực biên cương, lại khiến cho hôn sự của hán phí thời gian quá một năm, tới năm trước sau khi Bắc Việt đối với Đại Sở cúi đầu xưng thần, hán mới trở về kinh thành.

Sau khi trở lại kinh thành, lại vút cho mọi người một tin sấm sét.

Hán cố ý muốn cưới một nha hoàn bên người Túc vương phi làm vợ!

Đương nhiên, nội tình trong đó cũng rất phức tạp, nghe đầu sỏ dĩ Ôn Lương cố ý cầu cưới một nha hoàn như thế, là vì khi nha hoàn này ở Đồng Thành đã từng cứu hán một mạng, Ôn Lương trong lòng cảm ơn, không tiếc lấy thân báo đáp, thật tốt cho một màn mãnh nữ cứu mỹ nam a.

Nghe nội tình như thế, quý nữ chưa lấy chồng giữa kinh thành ở cửu thành trong lòng chưa xót, căm giận vì sao lúc ấy không phải mình xả thân cứu mỹ nam, như vậy đối tượng kinh thành đệ nhất mỹ nam ái mộ yêu đương đó là chính mình rồi.

Vì thế, giấc mộng này tan biến nhóm quý nữ bắt đầu mỗi ngày nguyên rửa bạn nha hoàn may mắn nào đấy, không ngừng lấy dép đập tiểu nhân (Tục lệ TQ, ghét ai, lấy hình nộm người đó đập cho nó ko ngóc đầu lên nổi)

Nhưng mặc kệ người ngoài nghĩ như thế nào, thì hôn lễ này vẫn đúng hạn mà cử hành.

Túc vương phi dắt đưa con gái nhỏ hơn ba tuổi bước nhanh về phía tây viện, trên mặt đều có chút mờ hồ, sau khi vào phòng, nhìn đến nữ tử đã mặc vào giá y tân nương thượng hạng, trong lòng rất cục nhẹ nhàng thờ ra.

Nhìn thấy các nàng, trong phòng nhóm mama nha hoàn chạy nhanh lại hành lễ.

Hôm nay làm nhân vật chính, bạn Như Thúy cô nương vốn dĩ cũng muốn đứng lên, nhưng rất nhanh bị nha hoàn đề xuống, liền cười nói: "Tiểu thư, tiểu quận chúa, các người tới rồi."

Túc vương phi nghe được của nàng xưng hô, liền hạ mi, nói: "Sau này em sẽ là thê tử của Ôn Lương, đừng tiếp tục gọi ta là tiểu thư nữa."

"Không còn cách nào khác, em quen gọi như vậy rồi." Như Thúy buông tay than thở, sau đó nghiêm túc im lặng đứng ở một bên nhìn về hướng bánh bao nhỏ cười cười, nói: "Tiểu quận chúa, có phải hay không?"

Tầm mắt bánh bao nhỏ nhìn trên bàn trang điểm có một đồng trang sức son phấn làm cho vẻ mặt của bé thay đổi, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thúy đi là tân nương tử ~"

Như Thúy gạt đầu, thoải mái nói: "Đúng vậy, không cần nhắc nhở, Thúy đi của người biết hôm nay chính mình phải lấy chồng rồi."

Bánh bao nhỏ nga một tiếng, hơi hơi nhúu mày, lại nói: "Ôn thúc thúc cưới Thúy đi."

"Đúng, tiểu quận chúa thật thông minh ~" Như Thúy khích lệ nói.

Bánh bao nhỏ nghiêm túc gạt đầu, âm thanh ngọt lịm nói: "Trăm năm hảo hợp!"

"Cám ơn tiểu quận chúa chúc phúc."

Bánh bao nhỏ tiếp tục nghiêm túc gặt đầu, bật ra một tiếng "Đùng khách sáo".

Mama nha hoàn trong phòng nhìn đến gương mặt nghiêm túc của cô gái nhỏ không khác gì Vương gia kia, không khỏi cúi thấp đầu.

Túc vương phi không khỏi vỗ trán thở dài, không nói gì ngưng nghẹn, lúc này mới ba tuổi thôi mà, người trung vệ mặt lạnh băng như thế làm gì? Hơn nữa hai người các người đã ở trong phủ bao lâu rồi, cần khách sáo thế sao? Bỗng nhiên nàng cảm thấy nữ nhi của mình cùng Như Thúy ngọc này đang diễn một vở tuồng khôi hài vậy?

Thấy mama bắt đầu búi tóc cho Như Thúy, Túc vương phi làm trưởng bối nên bắt đầu tỉnh tề dặn dò một số việc chuẩn bị cho hôn lễ. Tuy rằng hiện tại Như Thúy không phải nha hoàn của nàng, nhưng hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ nhưng lại hơn hẳn tỷ muội, hôm nay nha đầu kia xuất giá, cảm giác giống như gả đi muội muội, làm cho trong đầu nàng có chút không nề, bất tri bất giác liền lái nhai rất nhiều.

Như Thúy cũng thấp phần im lặng lắng nghe lời nhai của nàng, hiếm khi thấy nàng ta không giống như trước đây mà phá hủy bầu không khí này, làm cho nàng nghẹn họng đến chết.

"Về sau nếu như Ôn Lương dám khi dễ em, em phải trở về nói cho ta biết, ta sẽ bảo vương gia đi thu thập hắn!" Túc vương phi A Nan về mặt kiên định nói.

Như Thúy lộ ra tám chiếc răng trắng xinh tươi cười, nói: "Không sao đâu, Ôn đại nhân sẽ không khi dễ em đâu, sau khi chúng em ký hiệp nghị kết hôn, em mới đồng ý gả cho hắn."

Hai mắt Túc vương phi tròn trũng, "Tại sao em không hề nói cho ta biết?" Làm nàng vẫn thực lo lắng, lại không ngờ người ta sớm đã có ước định!

"Ôn đại nhân nói tốt nhất đừng cho tiểu thư biết." Như Thúy cực kì thành thật đem vị mỹ nam nào đó sắp trở thành trượng phu mà bán đứng.

Túc vương phi nghiêng răng kèn kẹt, kế tiếp quyết định nên hắn là nên dạy cho tân nương tử nào đó, đêm nay nên nói những gì, khiến cho đêm nay Ôn Lương bị nghẹn họng mà chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Ngếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tiếng pháo trúc vang lên, kiệu hoa rước dâu đã đến phủ Túc vương.

"Vương gia!" Ôn Lương mặc một thân cẩm bào đỏ thắm càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ hoàn hảo, chỉ cần mỉm cười một cái cũng đủ khiến người người nín thở.

Túc vương đứng trước cửa, nhìn người thanh niên nhảy xuống từ trên ngựa, vẻ mặt nghiêm túc cũng dịu lại, gặt đầu với hắn.

Cách đó không xa các quan viên nhìn thấy vẻ mặt của Túc vương, trong lòng không khỏi bĩu môi, nghe đồn Ôn Từ Tu luôn xem Túc vương như phụ thân, đối xử còn tốt hơn với lão Trần quốc công, lúc này xem ra, quả nhiên người đời không nói láo.

Thấy kiệu hoa đón dâu đã đến, tân nương tử còn chưa đi ra, trong lòng lão quân gia của phủ Túc vương vô cùng sốt ruột, nhanh chóng gọi người đi thúc giục. Ôn Lương hiếm thấy cảnh bọn hạ nhân người xô người đẩy rộn một hồi, không nhìn được mà cười. Hình ảnh tự nhiên này đã khiến bọn hạ nhân hộ tống kiệu hoa tới từ phủ Trần quốc công vô cùng kinh ngạc, lúc nào cũng nở nụ cười tao nhã xa cách với người trong phủ Trần quốc công, tam thiếu gia như vậy lại càng thêm cao quý thông tuệ.

"Aizz, các người đừng gấp gáp, đừng thúc giục nha đầu kia, từ từ nàng sẽ đến." Ôn Lương lên tiếng. Chỉ sợ nôn nóng thúc giục, sẽ chọc cho nha đầu ngọc kia cười chê.

Lão quân gia của phủ Túc vương nghe xong, lời lẽ nghiêm khắc mà nói: "Ôn đại nhân, không thể nói như vậy, đề lỡ canh giờ thì không được may mắn đâu!" Ôn Lương sờ sờ mũi, không nói mà cười.

Túc vương nhìn kiệu hoa trước cửa, chung quanh có rất nhiều dân chúng kinh thành vây xem, tuy rằng muốn tiếp cận để xem náo nhiệt, nhưng vẫn ngại Túc vương, nên cũng không dám tiếp cận quá gần. Ánh mắt của Túc vương dời về phía nam tử trẻ tuổi mặc một thân hồng bào, màu đỏ nổi bật vô cùng, có vẻ phong thần như ngọc, không khỏi nói: "Trần quốc công đã lớn tuổi, về sau chớ chọc ông ta tức giận nữa. Oán hận dù có lớn đến đâu, một ngày nào đó cũng sẽ tan biến thôi."

Ôn Lương sùng sốt, sau đó cười cười, theo thói quen muốn dùng thân cây quạt gõ gõ vào bàn tay, rất nhanh liền phát hiện hôm nay là ngày hắn cưới vợ, mấy thứ quạt này họ đương nhiên sẽ không mang. Nghiêm nghiêm sắc mặt, Ôn Lương nói: "Vương gia, đạo lý này ai cũng biết, nhưng chỉ cần nghĩ tới nhica ta tuổi trẻ lại uống mạng như thế, người bảo ta làm sao có thể tha thứ cho ông ta?" Nói xong, hơi nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nhẹ giọng nói: "Ông ta đuổi ta ra khỏi nhà, không thừa nhận ta là con trai, làm nương ta tức chết..... Vương gia, ngài nói xem, ta còn là con của ông ta sao?"

"Sao lại không? Nếu không, sao ông ta phải vào cung bẩm báo xin thánh thượng cho phù Trần quốc công lo liệu hôn lễ của người? Ông ta thực vẫn rất để tâm đến người." Túc vương nói tiếp.

"Ha ha, có lẽ do ông ta không cam lòng thôi." Mặt Ôn Lương không chút thay đổi nói: "Ông ta phản đối ta cưới Thúy nha đầu, cho dù thánh chỉ đã ban, rốt cuộc ông ta vẫn chỉ cố chấp. Thúy nha đầu đối với ta..... ta không thể để nàng chịu uất ức."

Túc vương ngắt ra, hẳn không ngờ khoảng cách giữa Ôn Lương và Trần quốc công lại xa đến thế, vốn là cha con ruột thịt liền kề, lại vì một sai lầm, biến thành cha không giống cha, con không giống con.

Sau một lúc lâu, Túc vương nói: "Hôm nay là ngày đại hi của người, về sau người lo mà đối đãi với vợ người cho tốt."

Ôn Lương cười rộ lên, đây rõ ràng là tươi cười vô ý nhưng lại là tươi cười đầy mê hoặc không thể diễn tả được, hẳn sửa sang quần áo lại, vái chào thật sâu nam nhân chỉ lớn hơn hắn một tuổi lại quan tâm hắn hơn cả cha - anh, nhẹ giọng nói: "Đa tạ vương gia đã chu toàn!"

Viện phía tây của phủ Túc vương, nghe thấy kiệu hoa đã tới trước phủ, trong phòng vốn đã chật ních người nay lại một trận luống cuống tay chân.

Ở bên ngoài, người săn sóc dâu lớn giọng kêu lên: "Tân nương tử đã chuẩn bị thỏa đáng chưa? Kiệu hoa đã đến, không thể để lỡ giờ lành!"

Túc vương phi chặt chẽ nắm lấy nữ nhi nhà mình, chỉ huy đám nha hoàn vội vàng hỗn loạn, sau đó tự mình cầm lấy khăn hồng thêu uyên ương phủ lên đầu Như Thúy, có chút thương cảm vỗ vỗ tay đang giữ chặt chính mình của nàng.

Ôn Lương nhìn thấy tân nương tử được người săn sóc dâu đỡ ra tới, trên mặt lộ ý cười, đôi mắt hơi cong, ánh mắt sóng sánh, giống như thu lấy hết những tia sáng nhỏ vụn rực rỡ vào, xua đuổi im lìm vắng lặng của ngày thu.

"Vương gia, vương phi, Từ Tu đi trước một bước!" Ôn Lương chấp tay nói với vợ chồng Túc vương: "Ta sẽ đối xử tốt với nàng!"

Túc vương gật đầu, thần nhiên nói: "Đi đi, đừng để lỡ giờ lành."

Ôn Lương mỉm cười, sau đó phi thân lên ngựa, sau khi nhìn thoáng qua phủ Túc Vương, liền quay đầu ngựa, thúc ngựa rời đi.

Đứng ở cổng nhìn kiệu hoa rời đi, Túc vương đột nhiên nghiêng đầu nhìn thê tử bên cạnh, hình như cảm giác được trong lòng nàng có ý không nỡ, đưa tay vỗ vỗ bờ vai nàng, không nói gì.

Túc vương phi ngẩng đầu nhìn đôi mắt trên gương mặt không biểu cảm gì của hắn, đột nhiên nhếch miệng cười, nói: "Hôm nay Ôn Từ Tu trông rất có tinh thần."

"Hắn luôn luôn như thế." Túc vương ngắn gọn đáp.

Túc vương phi chớp mắt, nói: "Chúng ta cũng đi uống một chén rượu mừng thôi. Ừm..... vương gia, chàng nói bây giờ Trần quốc công vẫn chưa thể tiếp nhận cuộc hôn nhân này sao?" Túc vương phi có chút lo lắng không yên tâm, tuy rằng nha đầu kia không dễ bị ăn hiếp, nhưng lúc này lại về nhà làm con dâu, đương nhiên sẽ lo lắng sợ nàng bị người ta khi dễ.

Túc vương khoanh tay, thần nhiên nói: "Thánh chỉ đã ban, Trần quốc công hẳn đã rõ."

Nghe vậy, Túc vương phi chu miệng, trả lời cũng như không trả lời. Nhưng mà nghĩ lại xem, từ nhỏ đến lớn, nha đầu Như Thúy kia chính là đại biểu cho khái niệm ngốc nghếch may mắn, ai muốn khi dễ nàng ta cũng phải suy nghĩ một chút, cho nên cũng không cần lo lắng quá mức.

Túc vương lờm một cái, đương nhiên biết trong lòng người nào đó đang phản đối, cũng không vạch trần, kéo nữ nhi đang dụ ngoạn trong tay thê tử, ôm lấy, nói: "A Nan, đi thôi."

Túc vương phi sững sờ, rất nhanh hiểu được Túc vương nghiêm túc muốn nói cái gì, lập tức nở nụ cười, bước nhanh qua.

Con trai trưởng của Trần quốc công cưới vợ là một sự kiện lớn, kiệu hoa đón dâu vòng quanh Hoàng Thành một vòng, trên đường vô số dân chúng tuôn ra như đàn ong, cũng không phải vì xem nghi thức đón dâu xa hoa của phủ Trần quốc công, mà vì muốn nhìn thấy đệ nhất mỹ nam nổi tiếng đã lâu của kinh thành.

Chỉ thấy trên tuần mã cao lớn, chú rể mặc quan cẩm bào đỏ thẫm ngồi đó, tia nắng rực rỡ của ngày mùa thu ấm áp phân tán rơi trên người hắn, cả người giống như được phủ một vàng sáng nhàn nhạt, nhưng chăm chú nhìn lại, nam tử hoa mỹ hóm hỉnh trên con ngựa kia, dường như lơ đãng cúi đầu qua một bên, hé ra dung nhan tuấn tú mà văn chương không thể tả nổi chiếu vào tầm mắt, ánh mặt trời tôn lên khuôn mặt như ngọc, dung mạo đẹp đẽ, đường nét trên gương mặt đó, giống như thêm một chút sẽ quá nhiều, bớt một chút thành quá ít, chính là vừa đủ là hoàn mỹ.

Hai bên ngã tư đường vốn tập hợp đông người đến giúp vui, không tự chủ được mà an tĩnh lại, trừ tiếng chiêng trống tiếng pháo vẫn náo nhiệt như cũ, lại không có một tiếng người. Chờ khi kiệu hoa đi được một đoạn thật dài rồi, người xem hai bên phố mới giống như từ nơi huyền ảo ý thức mộng lung nào

đó tỉnh táo lại, ồ lên một tiếng, sau đó là một trận thờ dốc kinh thiên động địa.

Vừa rồi thất thần, bởi vậy mà quên luôn hô hấp!

Chờ kiệu hoa đi thật xa rồi, các cô nương trẻ tuổi đứng ven đường quan sát nhìn theo mới từ cảm giác vui sướng choáng váng tỉnh lại, sau đó trong lòng lại một lần nữa rửa xả các loại hâm mộ ghen ghét với bạn nha hoàn may mắn nào đấy, trong lòng mãnh liệt mắng nhiếc tiêu nhân, nguyên rửa cho hôn nhân của nàng không hạnh phúc!

Trong kiệu hoa, người nào đó đang chán đến chết níu tay áo mình thất cột chơi đùa đột nhiên hắt hơi một cái, may mắn bên ngoài là tiếng chiêng trống vang trời, không ai phát hiện, chỉ có người săn sóc dẫu ở khoảng cách gần mang máng nghe được, may không khỏi giật giật, không biết tính sao, đột nhiên cảm thấy hôm nay có thể sẽ nảy sinh chút chuyện.

A phi phi phi! Hôm nay là ngày con trai của Trần quốc công thành thân, không thể nghĩ đến điềm xấu gì đó được!

Sau khi đội ngũ đón dâu đi quanh thành một vòng, rốt cục cũng đến phủ Trần quốc công.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trước phủ Trần quốc công, tiếng pháo nổ rung trời, vợ chồng Trần quốc công mặc trên người bộ đồ mới đáng vẻ vui mừng đứng ở trước cửa chiêu đãi tân khách đến đây, tuy rằng Trần quốc công vẫn có thói quen với bản chất cứng ngắt trên khuôn mặt, nhưng mà tân khách tiến đến chúc mừng vẫn có thể thấy được tâm tình của ông ta hẳn là không tệ, xem ra chả hề gổn như tin đồn là phản đối cuộc hôn nhân này nha.

Ở trong lòng các tân khách âm thầm đoán, trên mặt cũng không lộ ra chút khác thường, đều là vẻ mặt tươi cười cùng Trần quốc công chào hỏi, nói lời chúc mừng.

Rất nhanh, liền có người đến bẩm báo kiệu hoa còn cách một con phố nữa là đến, quản gia phủ Trần quốc công nhanh chóng phân phó mọi người đi chuẩn bị.

Vô cùng náo nhiệt chờ đợi kiệu hoa xuất hiện tại trước cửa, lại có người đem pháo đi đốt, trống nhạc vang trời, người chung quanh bị không khí kia cuốn hút, cũng mở miệng cười đùa. Quan khách nhìn chăm vào chủ rể trên con ngựa kia đang xoay người xuống ngựa, nghe theo bà mai nói là đi đá cửa kiệu. Nhưng mà không đợi bước tiếp theo là bà mai đỡ nương tử đi ra, tự hấn đã xốc mình kiệu lên, vurun một cánh tay thon dài như ngọc ra, đem tân nương tử bên trong đỡ ra.

Hành vi tự nhiên như thế chẳng hợp với lễ nghĩa giáo dục làm cho trên mặt Trần quốc công có chút ý cười cứng nhắc, Trần quốc công phu nhân rất nhanh che dấu biểu cảm kinh ngạc ở trên mặt, cười như không có việc gì, oán trách nói: "Đây chính là Lương nhi yêu thương vợ của mình nha."

Mọi người nghe vậy, liền phát ra tiếng cười thiện ý, đem việc này như chưa từng xảy ra.

Chỉ là bị nắm tay thôi mà làm Như Thúy có chút kỳ quái, Ôn Lương nắm đặc biệt chặt, giống như sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn vậy.

Vào bậc cửa, vượt qua chậu than, trên đường đi đến hi đường.

Lúc này ở hi đường, vợ chồng Trần quốc công đã ngồi ở trên vị trí trưởng bối, bên kia, vợ chồng Túc vương cũng ngồi. Đến xem lễ tân khách nhìn thấy Túc vương, trong lòng gọn sóng, lại một lần nữa ý thức được Túc vương đối với vị nghĩa muội này rất là coi trọng, đây không phải là đến đây để cho nàng ta thể diện hay sao? Cho nên, tuy rằng biết thân phận lúc trước của tân nương tử này là thấp kém, nhưng hiện nay mọi người không ai dám nói gì cả. Cũng bởi vì sự xuất hiện của Túc vương, người của phủ Trần quốc công không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng một bộ dáng quang vinh hãnh diện.

Ngoài ra, mọi người đến xem lễ còn phát hiện hoàng đế phái lễ quan tới, đại biểu cho thân phận hoàng đế tại đây, có thể nói là đã cho phủ Trần quốc công đầy đủ mặt mũi, xem thế này, vốn còn cười nhạo tân nương tử vì có xuất thân thấp hèn nhưng giờ ai cũng phải ngậm miệng lại, trong lòng chỉ còn lại có cảm giác hâm mộ ghen ghét thôi.

"Bái đường thôi!" Bà mai kêu to lên, đi lên đỡ lấy tân nương một thân hồng y, hành động theo chỉ thị của bà, bắt đầu hô: "Nhất bái thiên địa!"

"Nhị bái cao đường!"

"Phu thê giao bái!"

Chờ phu thê giao bái xong, bà mai đang muốn muốn hét "Kết thúc buổi lễ" thì đột nhiên có biến, vài tên mặc quần áo thị vệ phủ Trần quốc công giơ trường kiếm hướng đôi tân nhân kia mà đâm tới.

Các tân khách ồ lên, Trần quốc công khăn trương đứng lên, kinh sợ mà kêu: "Có thích khách! Mau ngăn bọn họ lại!"

Túc vương đột nhiên đứng dậy, lạnh giọng kêu lên: "Người tới! Bắt lại cho bọn vương!"

Những thích khách xuất hiện trong nháy mắt, bên ngoài cũng đã có vài tên thị vệ ngăn cản, nhưng mà vẫn còn có một tên thích khách tránh thoát khỏi sự ngăn cản của thị vệ, hướng tới Ôn Lương để giết. Ôn Lương phản ứng cũng không chậm, bước qua một bên tránh thoát được một đường kiếm, mà thích khách kia cũng không buông tha, ra chiêu vô cùng lợi hại, tựa hồ muốn đẩy hắn vào chỗ chết mới bỏ qua.

Bởi vì đột nhiên có thích khách đến, khiến cho trong hi đường một mảnh hỗn loạn, tân khách bị ảnh hưởng dẫn đến hoảng hốt. Mặt của bà mai trắng bệch nhưng vẫn che chở cho tân nương từ đến chỗ an toàn, cũng không ngờ có tên thích khách thoát khỏi thị vệ, một thân đi đến.

"A ——"

Bà mai hét lên một tiếng, mắt thấy kiếm kia sẽ đâm đến tân nương tử, theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Những tưởng phát sinh một trận huyết chiến hi đường giết chết tân nương tử, nhưng chỉ nghe một tiếng phịch vang lên, bà mai mở to mắt thì vừa vặn nhìn thấy thích khách kia quỳ rạp trên mặt đất, thanh kiếm kia lại như thế nào mà đâm vào trong ngực của chính mình, nâng mặt lên biểu tình không thể tin được, sau đó đầu lệch qua, liền tắt thở mất mạng.

Một màn diễn ra đã rơi vào trong mắt của rất nhiều người, không khỏi mở to hai mắt nhìn, đều chỉ có một ý niệm trong đầu: Thật là quá may mắn đi!

Nguyên lai là thời điểm thích khách kia đâm tới, bà mai đang hét chói tai, một đầu đoạn vải hồng tân nương tử đang dắt trong tay, một đầu còn lại đang nắm trong tay của Ôn Lương, căng thẳng như vậy, thế nhưng rất không khoa học khi đem tên thích khách kia vấp chân té trên mặt đất, mà tên thích khách kia bởi vì thị vệ đuổi theo tới để ngăn cản, kiếm trong tay kéo ra một góc kiếm hoa, vốn là đem tà niệm đến giết chết thị vệ, nhưng lại bị ngã xuống, khiến cho kiếm kia mất đi chính xác, trực tiếp đâm vào trong ngực của chính mình.

Bị chết như thế không khỏi uất nghẹn sao?

Rất nhanh, thị vệ liền chế trụ thích khách này, trừ bỏ có vẻ tên thích khách kia chết là "Tự sát", các tên còn đều bị bắt. Nhân dịp hôm nay là ngày đại hôn của con Trần quốc công, không thích hợp thấy máu tanh, cho nên thị vệ cũng thông minh không có đem những tên thích khách này giết chết.

Thấy thích khách bị chế ngự, các tân khách mới khôi phục được bình tĩnh, nhưng thần sắc vẫn có chút kinh sợ. Chỉ là không ai có thể nghĩ đến, sẽ có người ở trong hôn lễ của phủ Trần quốc công mà quấy rối. May mắn bởi vì mục tiêu của thích khách là chú rể, thật không có phát sinh thương vong, kinh hãi cũng là không ít.

Túc vương đã đi tới, nhìn thấy sắc mặt của hắn, người ở chỗ này không khỏi rung mình một cái, không dám cùng đối mặt.

Đi tới trước mặt thích khách, Túc vương lạnh lùng nói: "Tra rõ chuyện này cho bọn vương! Bọn vương muốn nhìn một cái là ai ăn gan báo dám sinh sự ở hôn lễ!"

Mọi người thấy bộ dáng cuồng nộ của Túc vương cứ như "Hôn lễ của nhi tử bị người ta phá hủy", đều chăm chú nhìn lão Trần quốc công đang ngồi ở vị trí cao đường, trong lòng không khỏi có chút đồng tình: quả nhiên theo tin đồn Túc vương chính là phụ thân của con Trần quốc công, quả thật thế nhân không ai dám bắt nạt!

Thị vệ đem thích khách áp giải xuống, lúc này Ôn Lương quay lại hỏi tân nương tử may mắn nào đấy: "Nha đầu, ngươi không sao chứ?"

Người ở dưới hồng khăn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thân người đứng thẳng tắp. Mọi người không có cách nào khác là chính mắt nhìn thấy hình dáng của tân nương tử, nhưng trải qua sự kiện lần này, đối với tân nương tử này cũng có vài phần tò mò, riêng là nhìn thấy bộ dáng điềm tĩnh và vận may của nàng khi đối mặt với thích khách, đã cảm thấy nàng này không đơn giản, chả trách đã được Túc vương thu làm nghĩa muội hứa hôn cho nhi tử của hắn.

Hạ nhân đem hi đường thu thập xuống, lại chăm lo người bị thương, sau cùng tiếp tục một đạo trình tự hôn lễ cuối cùng.

Bà mai vừa rồi cũng bị sợ quá mức, khuôn mặt tròn tròn cho dù có son phấn cũng nhìn thấy ra sự tái nhợt, phản ứng đều có vài phần trì độn, thẳng đến lúc Túc vương liếc mắt lạnh băng nhìn đến, chạy nhanh kêu lớn: "Kết thúc buổi lễ —— đưa vào động phòng!"

Nghe được lời nói của bà mai, hai mắt Ôn Lương sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên, thiếu chút nữa làm mù hai mắt của những người có mặt ở đây, sau đó chỉ ngậy ngốc nhìn Ôn Lương nắm hồng tơ lụa bên kia của tân nương tử hướng tân phòng mà đi.

Chờ tân nhân sau khi rời đi, các tân khách bắt đầu dời đến Bách Đào viên ở trong phủ Trần quốc công, nơi sớm đã chuẩn bị tiệc rượu ngon, chỉ đợi khách nhân tham dự.

Sau đó không lâu, thị vệ lại đây bẩm báo, đã điều tra rõ thân phận của thích khách.

Lúc này tân khách ở khoảng cách gần nhất thời kéo dài lỗ tai, muốn nghe xem là ai lớn mật như vậy dám đến ám sát con của Trần quốc công, thậm chí chọn ngày đại hôn của hắn, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy người chủ thật sự đứng sau màn này là âm hiểm vô cùng, chuyên chọn loại thời điểm này, thật sự là điềm rất xấu rồi. Mà một số người trong gia tộc cùng phủ Trần quốc công và quan viên cũng mở to hai mắt nhìn, muốn biết là kẻ thù nào đến phủ

Trần quốc công để giải trí cho bọn họ.

Trần quốc công cũng chú ý tới biểu tình của tân khách, trong lòng cực kỳ phần nộ. Tuy rằng ông cố tình đem việc này lên giải quyết, nhưng một màn kia ở hi đường cơ hồ mọi người đều thấy được, nếu ông che che lấp lấp ngược lại bị coi là kém cỏi, không bằng quang minh chính đại tại chỗ này, ông thật muốn nhìn một cái là ai dám coi rẻ hoàng uy như thế, dưới chân thiên tử ám sát con trai trưởng của ông.

Sau khi chờ nghe được thị vệ trả lời, người ở chỗ này đều lộ biểu tình ra ngoài ý muốn.

Nguyên lai thích khách hôm nay là Bắc Việt phái tới để ám sát.

Bắc Việt vương đình tuy rằng đối với Đại Sở cúi đầu xưng thần, nhưng một ít vương tử cùng quý tộc chạy trốn cũng không thể chấp nhận kết quả này, bọn họ liên hợp với một ít bộ lạc ở phía đông Bắc Việt, bắt đầu phản kháng sự thống trị của vương đình, thậm chí càng thêm cừu thị đánh bại vương đình cùng Đại Sở. Mà mọi người đều biết, Bắc Việt vương đình bị phá, là do Ôn Lương hiến kế sách. Trải qua trận chiến này, thanh danh Ôn Lương lan truyền lớn, cũng trở thành định nhân cần phải trừ diệt trong lòng người Bắc Việt.

Lần ám sát này, người Bắc Việt trù tính hồi lâu, đã nghĩ ở hôn lễ của Ôn Lương cực kỳ bất ngờ sát hại, không chỉ có thể giải quyết một mối lo hận trong lòng, càng có thể đả kích khí thế của người Đại Sở, nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ tiếc, ám sát thất bại, ngược lại tiết lộ hành tung người Bắc Việt đào vong bên ngoài này.

Ngay sau đó Túc vương phái người lập tức tiến cung đem việc này báo cáo lên hoàng thượng, phái binh đi bắt người Bắc Việt trốn ở Đại Sở.

Thấy sắc mặt Túc vương dày đặc đáng sợ, người ở chỗ này đều quy củ, ngồi đằng hoàng tử tể, không dám biểu lộ cảm xúc gì, chỉ sợ chính mình không cẩn thận chọc con thịnh nộ của Túc vương lại gặp tai bay vạ gió.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Vào tân phòng, màu đỏ thắm trải đầy phòng, trên bàn gần cửa sổ có cặp nến long phượng đang cháy sáng.

Ôn Lương liếc mắt nhìn chung quanh, liền dắt tân nương của hắn đi đến trước giường có thêu đôi uyên ương đã được trải ra mà ngồi xuống.

Khi ra khỏi hi đường, Ôn Lương liền bỏ quên dải lụa đỏ thắm kia, trong mắt của bà mai và nhóm nha hoàn hiện lên tia kinh ngạc, trực tiếp nắm tay tân nương từ may mắn, kéo nàng đi về hướng tân phòng. Về mặt của hắn vô cùng bình tĩnh, cử chỉ thông dong, khiến cho bà mai muốn nói như vậy là không hợp quy củ cũng phải miễn cưỡng nuốt vào. Mà trừ bỏ hai nha hoàn là nha hoàn của hồi môn của phủ Túc vương, còn lại đều là trong phủ của Trần quốc công, đương nhiên cũng không dám lên tiếng, hắn liền nắm người một mạch tiến vào tân phòng.

"Chúc mừng tam thiếu gia!" Bọn nha hoàn tiến lên cười nói, nhìn nhìn Ôn Lương, lại xấu hổ nhút nhát cúi đầu.

Các nàng đều là nha hoàn mà phu nhân an bài hầu hạ bên người tam thiếu gia cùng tam thiếu phu nhân, nếu như thể hiện tốt, tương lai được lọt vào mắt của tam thiếu gia, trở thành nữ nhân của tam thiếu gia, đây chính là phúc phận tận trời. Hơn nữa lấy tướng mạo tài hoa còn có gia thế của tam thiếu gia, phỏng chừng cho dù khiến nhóm quý nữ này ủy thân làm thiếp cũng sẽ cam nguyện, huống chi các nàng đều là nô tỳ.

Nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp trong tương lai, bọn nha hoàn người người cười thật ngọt ngào.

Nhân dịp tâm tình rất tốt, Ôn Lương cười lớn theo, thấy nha hoàn của hồi môn là Thanh Y cùng Lam Y tới hầu hạ ở bên, vài nha hoàn khác cũng thật cẩn thận, liền có chút yên tâm.

"Nha đầu, ta đi xã giao với tân khách, rồi sẽ trở về." Ôn Lương hơi xoay người, và im lặng ngồi ở trên giường nghe người kia nói.

Khăn hồng lay động một chút, Ôn Lương cảm giác được nàng hơi ngẩng đầu, nhưng bởi vì mũ phượng nặng trĩu, khiến cho động tác của nàng có chút cứng ngắc. Ôn Lương mỉm cười, đưa tay cầm tay của nàng đặt ở trên hai đầu gối, ôn nhu nói: "Nha đầu, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, an phận một chút, đừng để cho ta lo lắng."

Trầm mặc, Như Thúy trả lời: "Ôn đại nhân, người yên tâm đi, ta rất an phận."

An phận sao? Ôn Lương nở nụ cười thích thú, có lẽ an phận đó, nhưng thực có thể có người bị ghen khuất. Nghĩ nghĩ, mắt nhìn mấy nha hoàn kia, trong lòng tự nhiên biết chủ ý của người đưa các nàng đến đây, không khỏi ở trong lòng cười lạnh, có một người ngốc nghếch ở đây, phỏng chừng những nha hoàn này cũng sẽ không sống dễ chịu.

"Còn nữa....."

Tựa hồ nghe được tân nương tử còn có phần phó, bà mai cùng nha hoàn của phủ Trần quốc công cũng không khỏi hơi nghiêng người, trong lòng thầm nghĩ, vị tân nương này sao lại nói nhiều vậy, lúc này không phải là nên thẹn thùng sao? Chỉ có Thanh Y và Lam Y nhin không được lén lút trừng lớn con mắt, cảm thấy nói không chừng người nào đó khi mở miệng nói sẽ không dễ nghe đâu.

"Ôn đại nhân, chút nữa ngài cũng đừng uống rượu, tuy rằng ngài ca hát dễ nghe, nhưng mỗi lần đều đi lên nóc nhà mà hát, ta không có cách nào khác đành phải ném cho ngài rót xuống nha." Khẩu khí của nàng cực kỳ thành khẩn.

"....."

Hình tượng mỹ nam của Ôn Lương hầu như bị tân thê tử phá hư thành công, trừng mắt liếc nàng một cái, ghen con giận: "Nàng đừng có nhớ rõ ràng như vậy được không? Hôm nay ta rất cao hứng, nhiều nhất sẽ uống mấy chén thôi."

Mê rượu không phải sai, sai là ở chỗ sau khi hần uống say sẽ làm ra ra những chuyện cực kì phong nhã, nhưng rơi vào trong mắt nha đầu kia, đều có thể khiến nàng nói tới tận trời. Về mặt của nàng cố tình lại mang đầy về thành khẩn, nói xong làm cho người ta nín thở không thôi, cũng không có cách nào cùng nàng tranh chấp.

"Nga."

Người ở chỗ này cúi đầu xuống, làm như không có nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, thoạt nhìn coi như là thức thời.

Ôn Lương lại dặn dò vài câu, liền đi ra ngoài xã giao với tân khách.

Ôn Lương đi không lâu, một đám cô nương tuổi trẻ lại tới tân phòng, đều là nữ nhân cùng phủ Trần Quốc Công có chút quan hệ, trưởng bối hoặc quan hệ thông gia đều có, ngay cả vài tiểu thư chưa lấy chồng trong phủ Trần quốc công cũng đã tới. Các nàng tới nơi này một là chính tân nương tử —— Mặc dù có cái khăn voan cản bản không thấy được, hai là dạy tân nương tử một ít chuyện chú ý và kinh nghiệm nhỏ của cuộc sống. Như vậy vừa có thể làm cho tân nương tử thả lỏng, đồng thời cũng dạy dỗ cho tân nương tử này chút ấn tượng với các nữ nhân trong gia tộc.

Đương nhiên quá trình là nhóm nữ nhân này chạy đến nói, còn tân nương tử nghe là được.

Nhưng mà hôm nay lại có chút bất đồng, tất cả mọi người đều không nói chuyện, trong phòng người tuy nhiều, cũng không chống được bầu không khí quý dị này.

Thanh Y và Lam Y đứng hầu ở một bên, lén lút quan sát biểu tình của những người đến ở chỗ này. Đối với hai người các nàng trầm mặc cũng có thể lý giải một ít, nhiều là toan tính nhỏ trong lòng, lại hâm mộ tân nương tử ban đầu chẳng qua chỉ là nha hoàn lại bám vào Túc vương, gả cho nam nhân mà nhóm quý nữ trong kinh muốn gả nhất, may mắn đến mức làm cho các nàng vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Nhưng hiện tại thân phận tân nương tử cao tới đâu, cũng không có cách nào che giấu mạng nha hoàn trước kia của nàng ta, không khỏi có chút xem thường, thậm chí làm ra vẻ thanh cao, trung ra cái dáng vẻ kiêu ngạo, tựa hồ chẳng thêm ngó tới

Cuối cùng, vẫn là dâu cả phủ Trần quốc công là Tần thị mở màn, đem không khí điều chỉnh tốt lên.

Mọi người vừa trò chuyện, vừa nói chuyện về một số chuyện bất quái, về phần dạy tân nương tử cái gì, một chữ cũng không nói.

Như Thúy cô nương đó không có gì hơn người, mà là do vị Túc vương phi nào đó lúc trước khi lập gia đình tình huống cũng cực kỳ đặc thù, cũng là một người không biết ăn nói, hoàn toàn không có ai đến giải thích cho nàng những tình huống phải đối mặt trong đêm động phòng, cho nên cũng không cảm thấy mình bị nhóm phu nhân này bài xích công khai, hăng hái nghe nhóm quý phu nhân này lái nhai nồng nhiệt về chuyện bất quái.

Một lát chờ khi nghe xong, đột nhiên nàng cảm thấy trong lời nói của nhóm phu nhân này có điểm nói cạnh nói khoe, hàm ý chửi người, rất nhanh, Như Thúy cô nương biết được các nàng là đang thật sự mắng nàng.

"Hạ cô nương, cô nương nói chúng tôi nói vậy có đúng hay không? Cô con dâu của Trần gia đó chẳng qua chỉ là một đứa con gái của một thương nhân ti tiện, bởi vì năm đó Trần lão gia uống rượu say, đầu mất minh mẫn, mới có thể vì hai tiểu bối trong nhà định việc hôn nhân, tạo thành bi kịch. Cô nương nhìn Trần gia công tử đi, mỗi lần đi ra cửa cùng bạn bè tổ chức yến hội, cũng không dám mang theo phu nhân của hần xuất môn, đều chỉ mang theo tiểu thiếp thôi, thật mất thân phận. Nhưng Trần phu nhân kia cũng là một người không biết điều, da mặt dày cũng dám đi theo vị hôn phu cùng nhau xuất môn, mỗi lần đều khiến cho Trần công tử bị người ta chỉ trích....."

Mọi người im lặng nghe con dâu Dương gia chậm rãi tự thuật, trên mặt ần ần lộ ra một chút biểu tình khinh thị. Thanh Y và Lam Y thấy thế, trong lòng có chút phẫn nộ, nhưng vì người ở chỗ này đều có thân phận phu nhân, mà hôm nay lại là ngày đại hi tiểu thư của các nàng, các nàng cũng không dám nói gì.

"Hạ cô nương, cô nương cảm thấy sao?"

Con dâu của Dương gia kia ra vẻ hỏi ý kiến của nàng có giống như nàng ta không, khê hỏi với giọng điệu khinh thường.

Chiếc khăn đỏ khẽ lắc nhẹ một cái, mọi người có thể cảm giác được phương hướng mà tân nương tử xoay người để nói chuyện với con dâu Dương gia, chỉ nghe một thanh âm trong trẻo nói: "Nga, con dâu Trần gia làm sai cái gì sao?"

Nét mặt mọi người đều sùng sốt, nghĩ rằng vị tân nương tử này u mê nghe không hiểu, nên mới lặp lại thêm một lần. Chủ yếu là cho thấy, Trần phu nhân kia có thân phận quá thấp, gả đến Trần gia thật sự là làm cho Trần gia mất mặt, nhưng nàng ta lại là một người không biết điều, không có bởi vậy mà

tránh người, ngược lại hết sức cao hứng chạy đến những cuộc gặp gỡ giữa các phu nhân, bộc lộ ra nhà nghèo thiếu hiểu biết, ngẫm không biết làm cho người ta cười chê bao nhiêu.

Người nào đó tiếp tục bình tĩnh nói: "Nếu không có làm sai, lại không có phạm vào thất xuất, nàng ấy sao lại không thể xuất môn? Cười nàng ấy cũng không phải là ta, nên ta không có ý kiến."

"....."

Không biết tính sao, các phu nhân ở đây đều cảm thấy người nào đó đang giả ngu, rõ ràng là nhạo báng các nàng là quần quá rộng, trong lúc nhất thời đều có chút ngượng ngùng. Càng bởi vì Như Thúy không làm theo kịch bản của các nàng mà có chút phản nộ, cảm thấy mình bị nữ nhân xuất thân từ một â nha hoàn này khinh thường.

Lúc này, một thanh âm vui vẻ truyền đến: "Ai nha, các người đừng nên khi dễ tam tẩu của ta chứ, coi chừng tam ca của ta mất hứng nha."

"Tứ tiểu thư đang đau lòng vì tẩu tử rồi." Một vị phu nhân che miệng cười nói.

"Mới không phải, ta là đau lòng vì tam ca của ta, không cho phép khi dễ tân nương tử của tam ca ta!" Cô nương kia lớn tiếng nói, nghe thanh âm tựa hồ chỉ mới mười hai mười ba tuổi.

"Uyển Uyển, đừng nói chuyện với trưởng bối như vậy." Ngô thị nói.

Các phu nhân không có so đo, Uyển thị này là tiểu thư con chính thất của Ôn phủ, là người có chút tùy hứng, nhưng nàng cũng là một người thuộc dạng bốc đồng.

Các phu nhân bồi ở trong tân phòng tiêu phí thời gian thật dài, chờ trời hơi sẩm tối thì rốt cục cũng lần lượt rời đi.

Lúc này, Như Thúy cô nương cũng cảm thấy đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi, mũ phượng trên đỉnh đầu lại nặng khiến cho nàng hận không thể trực tiếp đập đầu tới cái cột trên giường.

Thấy nàng có chút ngồi không yên, Thanh Y thấp giọng hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Như Thúy đưa tay đỡ mũ phượng, vô tội nói: "Ta đói bụng, có đồ gì ăn hay không?"

"Cái này....." Thanh Y có chút khó xử nhìn về phía bà mai.

Bà mai không nói gì nhìn các nàng, lần đầu tiên nhìn thấy tân nương tử đã bước vào tân phòng lại còn hùng hồn đòi ăn như vậy.

"Hạ cô nương, thỉnh chờ trong chốc lát, tân lang sẽ trở lại thật nhanh." Bà mai khuyên nhủ, không thể để cho người nào đó phá hỏng quy củ.

"Rất nhanh là bao lâu?" Như Thúy hỏi.

"Cái này..... Nghe thanh âm của bên ngoài, hẳn là còn một hai khắc đi."

Vừa nghe thấy thế, Như Thúy cô nương thất vọng rồi, đành thương lượng nói: "Ta ăn mỗi thứ một chút thôi, các người làm như không biết là được."

"....."

Bà mai thật sự là bất đắc dĩ, loại câu hỏi ngốc nghếch này cũng có thể nói ra lời sao.. Làm tân nương tử, người không biết là mình đang nói nhiều lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vất vả cả buổi tối, tân khách khắp nơi tụ tập không muốn buông tha cho tân lang, cho nên đều hướng đến tân phòng của hắn mà đi, muốn đến náo loạn tân phòng.

Ôn Lương có uống nhiều rượu một chút, nhưng không mất đi lý trí, bị một đám nam nhân theo hắn đi về phía tân phòng, trong lòng cảm thấy rất tức giận, hung tợn trừng mắt những nam nhân đã uống say này, những người này đều ở cùng quân doanh trước kia của hắn, đối với sự quản thúc nghiêm khắc của hắn, họ vừa kính vừa sợ. Hôm nay là ngày đại hỷ của hắn, nếu không nhân cơ hội chỉnh hắn, chỉ sợ cả đời này cũng không còn cơ hội khác, cho nên không để ý đến ánh mắt của hắn, cười hi hi tiếp tục áp tải hắn đến tân phòng.

Nhóm nữ quyền vẫn chưa rời đi nhìn đến đám nam tử thô lỗ kia, trong mắt không dấu nổi vẻ khinh miệt đám quân nhân hèn mọn, vài cô nương trẻ tuổi trong lòng thầm mắng bọn họ, sợ Ôn Lương đang say bị động tác thô lỗ của bọn họ làm cho bị thương. Cũng không phải là các nàng lo lắng cho Ôn Lương, thuần túy chỉ là thấy đáng người tuấn mỹ như thiên tiên của Ôn Lương phát ra ánh hào quang, đứng giữa đám nam nhân thô lỗ đương nhiên sẽ trở thành tiêu điểm.

Đến lúc bọn họ biến mất ở ngã rẽ, nhóm nữ quyền mới thu hồi ánh mắt, mang theo vẻ mất mát.

Trong tân phòng, Như Thúy ừ rừ vì đói bụng, nghe được tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến, ngây ngô không phản ứng chỉ nghe được tiếng nói cao hứng của hi nương: “Tân lang đã trở lại”, Như Thúy nhất thời giống như một chú gà trống đang chuẩn bị chiến đấu, đáng ngồi đoan trang, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía cửa phòng.

Thanh Y và Lam Y thấy bộ dáng giống như chết đi sống lại kia, thì khuôn mặt trở nên vụn vặt, bắt đầu nhìn thấy tương lai của mình.

Hi nương nhìn thấy một đám gương mặt đỏ bừng khiêng tân lang đi vào, không khỏi sùng sốt, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, sai nha hoàn bưng đến một chén canh giải rượu cho tân lang uống, vụn vặt tân lang say quá lại làm sai thì thật không may.

Cho Ôn Lương uống xong canh giải rượu, mọi người lại bắt đầu ồn ào lớn giọng muốn xem mặt tân nương, làm cho một đám đi theo phía sau cũng không nhận được mà nhủu má.

Ôn Lương hít vào một hơi, nhận lấy chiếc gậy được buộc một dây lụa hồng do hạ nhân đem tới, nhẹ nhàng vén lên khăn che mặt của tân nương.

Lộ ra dung nhan đoan trang điểm lệ rơi vào trong mắt mỗi người, mày liễu mắt hạnh, khuôn mặt trái xoan, đặc biệt là ánh mắt linh động, rất có thần thái, hơi nhíu lại, lộ ra nụ cười tươi xinh xắn, làm cho người ta từ đáy lòng muốn đáp lại nụ cười của nàng. Đám nam nhân mặt dày hôm nay đến náo loạn tân phòng đều là quân nhân, võ tướng quanh năm suốt tháng ở trong quân doanh, cho dù nhìn heo mẹ cũng có thể biến thành Điều Thuyền, lúc này nhìn thấy tân nương từ xinh đẹp thanh thoát, tự nhiên người người trầm trồ khen ngợi, làm Ôn Lương nghe được cũng cảm thấy vui vẻ, cũng hùa theo đám nam nhân kia, làm cho đám nam nhân kia lại mắng hấn da mặt quá dày... một mảnh náo nhiệt, chỉ có những nữ quyền đứng xa xa tỏ vẻ không đồng tình, cảm thấy mình so với nha hoàn kia có xuất thân cao quý, vẫn luôn cho rằng, người như Ôn Lương cưới nàng ta chỉ vì muốn báo ân, nghĩ đến đây tâm tình lại trở nên thất vọng.

Qua nửa ngày, cuối cùng cũng hết náo nhiệt.

Hi nương vẻ mặt tươi cười, nhìn đám hạ nhân đem đến đồ ăn được chuẩn bị cho đêm động phòng, Như Thúy nhìn thấy đồng đồ ăn thì hai mắt sáng lên, đưa đến cái gì, nàng ăn cái đấy, không tỏ ra chán ghét bất cứ cái gì, nhưng hi nương hỏi nàng đồ ăn có hợp hay không, nàng vẫn chưa nuốt hết đồ ăn trong miệng xuống, không thể trả lời, chỉ có thể gật đầu lia lịa, làm cho mọi người phát ra tiếng cười vui vẻ. Hi nương nói vài câu tốt lành, rồi rót hai chén rượu đưa cho bọn họ, cười nói: “Mời tân lang, tân nương uống rượu giao bôi.”

Như Thúy bình tĩnh nhận lấy chén rượu, hai cánh tay giao nhau, hai má chạm vào nhau, đem chén rượu giao bôi thô lỗ uống cạn, người không biết còn tưởng là nàng đang uống nước. Nhìn đến một màn như vậy, lại càng làm tiếng cười của mọi người phát ra càng lớn hơn,

Ôn Lương nhìn nàng đem rượu biến thành nước mà uống, có chút bất đắc dĩ lại buồn cười.

Mọi người náo loạn một lúc, mặc dù rất luyến tiếc nhưng rốt cuộc cũng bị Ôn Lương áp chế đuổi đi. Nhưng điều làm cho bọn họ thất vọng là, đến náo loạn tân phòng, không những làm cho tân nương thẹn thùng, mà thậm chí tân nương cũng náo loạn theo bọn họ, quả thực bản lĩnh không tầm thường, làm cho bọn họ không khỏi tán thưởng một tiếng, chẳng trách trong lúc hành lễ có thích khách nàng lại không sợ hãi. Nhìn đến mặt tân lang đỏ bừng, tôn lên khuôn mặt tuấn mỹ kia càng phát ra mỹ hoặc, ngay cả đến nam nhân như bọn họ cũng không chống đỡ nổi, tranh thủ rút lui.

Thấy thế, hi nương cũng thức thời, nói vài câu chúc xong, Ôn Lương cho nàng một hồng bao rồi cho nàng lui xuống.

Không còn hi nương ở một bên chỉ đạo, Như Thúy như rút được gánh nặng, hai tay gỡ bỏ mũ phượng xuống, nhảy xuống dưới giường, duỗi lưng một cái, nhìn thấy phu quân của mình hai tay ở giữa không trung, biểu tình có chút quái dị, cúi đầu hỏi: “Ôn đại nhân, ngài làm sao vậy?”

Ôn Lương nhìn đến mũ phượng, thu tay lại, ho khan vài câu, nói: “Không có việc gì, chắc nàng cũng đói rồi, lại ăn một chút đi.”

Nghe đến có đồ ăn, Như Thúy cũng không khách khí, vừa đi hai bước, lại nhớ ra mình là người đã thành thân, lại lui người, kính cẩn đứng bên cạnh người Ôn Lương, cười nói: “Ôn đại nhân chúng ta cùng ăn chút gì đi.”

Ôn Lương cười lớn thoải mái, kéo tay nàng ngồi vào bàn ăn.

Ăn uống no say, rồi đi tẩy trang, được nha hoàn hầu hạ tắm rửa xong, vừa đến thời gian đi nghỉ.

Trở lại tân phòng, Ôn Lương không có ở đó, trong phòng chỉ có Thanh Y và Lam Y ở lại hầu hạ, hỏi mới biết Ôn Lương đi sang phòng bên cạnh rửa mặt.

Thừa dịp cô gia không có ở trong phòng, Thanh Y cẩn thận ghé tai vào Như Thúy nói nhỏ: “Tiểu thư, vương phi giao cho người một quyển sách để ở trong ngăn kéo, có dặn dò lúc động phòng đem ra nhìn một chút.”

Như Thúy tròn tròn hai mắt, nghi hoặc hỏi: “Xem sách làm cái gì?”

Thanh Y tuy chưa có lập gia thất, nhưng lúc còn ở trong phủ có nghe mẹ nàng nói qua, cho nên biết một chút, nhưng lại ngượng ngùng, không nói được rõ ràng. Đêm tân phòng dọn dẹp lại một chút, Thanh Y cùng Lam Y lui ra ngoài.

Nền long phụng lẳng lẳng tỏa sáng, nhớ đến lời nhắc nhở của Thanh Y, liền đến bên ngăn kéo, lấy quyển sách kia ra, là một quyển sách được đóng một cách hết sức tinh tế, bìa sách vẽ hình hai bông hoa hợp hoan, ở giữa có dòng chữ như rồng bay phượng múa đề: “Đồng cung đồ”.

Đồng cung đồ? Như Thúy nghiêng đầu, cái này nàng có từng nghe qua, nhưng, về nội dung thì nàng chưa từng xem qua, nàng nghe nói, đồng cung đồ này là nói về chuyện bí mật, nên làm nàng thường xuyên tò mò. Nếu vương phi nói động phòng nên xem, vậy cũng tốt, nên xem một chút.

Đang chuẩn bị mở ra, thì có tiếng mở cửa, một nam nhân mặc áo ngủ rộng thùng thình đang từ từ đi đến.

“Nha đầu, nàng đang làm gì vậy?” Ôn Lương ôn tồn hỏi, khóe môi nhếch nhẹ, thoạt nhìn tâm tình cực kỳ tốt. Nhưng khi hắn nhìn đến quyển sách trong tay nữ tử, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên hắn thành thân, bình thường tức trí đa mưu, nhưng đối với chuyện này không có một chút khái niệm, hơn hai mươi mấy năm, hắn chưa từng gần nữ sắc, đối với chuyện nam nữ hắn cũng có chút tò mò cùng kích động. Cho nên đêm nay hắn chú ý đến từng hành động của nương tử mình, đến cả nhàn mảy, đến cả nụ cười của nàng.

“Tiểu thư nhà thiếp có dặn, phải xem sách này mới động phòng được.” Như Thúy nghiêm túc nói.

Ôn Lương cảm thấy bức tức, vì nha đầu kia chỉ nghe theo lời vương phi nhà nàng, xem chừng bây giờ nàng thành cái dạng này hoàn toàn là do vương phi dạy dỗ. Nghĩ đến đây, hắn quyết không để thua vị vương phi kia, quyết tâm giật lấy quyển sách kia quăng sang một bên, nói: “Không cần phải để ý đến lời nói của vương phi, ta sẽ dạy nàng.”

Ôn Lương nói xong, kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng lấy tay chạm vào mặt nàng, thấy nàng mở to đôi mắt hạnh nhìn mình, không biết tại sao, trong lòng dâng lên cảm giác khác thường, cảm thấy thân thể nóng lên, giọng khàn khàn nói: “Nha đầu, nhắm mắt lại.”

Như Thúy nghe lời nhắm mắt lại, cảm nhận từng nụ hôn của hắn trên mi mắt của nàng. Loại cảm giác kỳ lạ này, nàng lần đầu tiên cảm nhận được, không biết nên làm như thế nào, đầu lưỡi của nam nhân mạnh mẽ xâm lược vào khoang miệng nàng. Làm nàng choáng váng.

Chờ đến lúc lúc thanh tỉnh được một chút, thì hai người đã nằm ở trên giường, quần áo không chỉnh tề.

“Đại một chút!” Như Thúy hai tay ngăn trở động tác của nam nhân, nghiêm túc nói: “Ôn đại nhân, như vậy thực không đúng.”

Ôn Lương đang lúc động tình, mặt mày nhiễm một mảng xuân sắc, trong mắt là vẻ nhu tình, thật sự đẹp mắt. Nữ nhân tri độn nào đấy, lúc này cũng ngây ngốc nhìn nam nhân kia một hồi, nhìn không được tiến gần lại mặt hắn cắn một cái, nói: “Ôn đại nhân, chàng thật là đẹp, làm ta nhìn không được muốn ăn chàng.”

“....” Ôn Lương thất vọng không nói nên lời, thể diện nam nhân của hắn xem như mất hết “Nam nhân không được dùng từ đẹp để miêu tả!” nếu đúng ra, câu đó phải là hắn nói mới phải chứ?

“Dạ.” Như Thúy như lĩnh giáo, gật gật đầu, lại nói: “Ôn đại nhân, chàng thật sự là khiến người khác ngắm có thể không cần ăn cơm!”

“... Nàng không thể bớt nói một chút sao?” Ôn Lương hét cách, “Không biết dùng thành ngữ thì về sau không cần dùng.”

Như Thúy có chút nghi hoặc: “Không đúng sao? Nhưng mà tiểu thư nhà thiếp có nói qua, bộ dạng đẹp đến mức làm cho người khác muốn cắn, chính là “Mặt đẹp có thể thay cơm””

Ôn Lương chuyển động một cái, sát vào người nàng, một lúc sau hỏi: “Có phải vương gia cũng bị vương phi nói như vậy đúng không?”

“Đúng!”

Ngay cả Túc vương nghiêm túc, lạnh lùng làm cho người khác không dám nhìn thẳng cũng bị nói thành như vậy, hắn cũng không phải là người đầu tiên bị vương phi nói như thế này? Nam nhân không thể để bị nói là “Đẹp có thể thay cơm” được!

Xem như là bị nha đầu kia đã kích đã thành thói quen, nên Ôn Lương rất nhanh phản chấn tinh thần, quyết định đem nha đầu kia thu phục. Ngay cả Bắc Việt hung ác như vậy hắn còn thu phục được, hắn không tin không trị được nàng.

Vì thế hắn hạ rèm giường xuống, ánh sáng bên trong giường trở nên mờ ảo, quần áo hai người nhanh chóng bị thoát ra hết.

Nhưng mà, lại có vấn đề.

“Ôn đại nhân, cái kia của chàng quá xấu” Sau đó người nào đó dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn: “Không ngờ Ôn đại nhân vẻ ngoài cao to đẹp trai như vậy, mà cái đó lại xấu xí như vậy... nhưng mà chàng yên tâm đi, ta sẽ không nói với ai chuyện này đâu!” Nói xong, lại dùng tay vỗ vỗ vào bả vai hắn, người nào đó, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, kiên quyết vì hắn mà bảo vệ bí mật này.

Ôn Lương: “.....”

Chương 7

Bóng đêm mông lung, trên chiếc bàn, đôi nến long phụng cháy được hơn một nửa, nến giọt xuống loang lổ. Ngoài cửa sổ, gió đêm thu trong lành mang một chút hơi lạnh thổi qua, làm lay động những tán lá già trên cây cao trước thềm.

Tương phản với tiếng ve kêu trong trẻo lạnh lùng là một màn xuân ý hòa thuận vui vẻ trong tân phòng.

Vì không thể tiếp tục nghe lời nói đã kích đến tự trọng nam nhân của hân, Ôn Lương đơn giản chặn miệng người nào đó bằng miệng của mình, hi hục vui vẻ “làm việc”. Cứ như vậy, có người nào đó không thể chịu được, hu hu khóc đứng lên, hai tay vung lên, quấy nhiễu động tác của hân. Thân thể ma sát với nhau, làm cho thân thể hân càng bốc hỏa, làm cho đôi mắt đen thâm thúy của hân lóe sáng, khiến cho dung nhan tuấn mĩ của hân xuất hiện thêm một tầng mờ hời, hơi thở đứt đoạn, mãnh liệt.

Rốt cuộc thoát được bàn tay của hân, Như Thúy hít vào một hơi thật sâu, ngực phập phồng kịch liệt, khuôn mặt phỉếm hồng, nơi khóe mắt xuất hiện một tầng hơi nước, thờ hồn hên nói: “Ôn đại nhân, chàng không cần hung tàn như vậy, chàng không muốn nghe người ta nói chuyện, người ta không nói là được mà.....” biểu tình ủy khuất, như là bị người kia lãnh khốc vô tình cố ý gây sự với nàng.

Ôn Lương nín thở, chuyện này là do hân sai sao? Vừa rồi là ai dám chē “cái đó” của hân xấu? Cái này không phải là sỉ nhục lòng tự trọng của hân rồi sao? Thật là không thể chờ mong nhiều vào nha đầu này được. Biết thế, lúc này hân không nên ghen tỵ với Túc vương phi mà không cho nàng xem cuốn “đông cung đồ” kia, nếu không nàng cũng sẽ không nói như vậy.

Nhưng mà Ôn Lương cũng có chút keo kiệt, cho dù là “Đông cung đồ”, hân cũng không muốn nàng nhìn thấy thân thể của nam nhân khác, không bằng cho nàng nhìn thân thể của hân.

“Nếu đã như vậy, về sau nàng không được nói những lời làm ta tức giận!” Ôn Lương nghiêm túc nói.

Như Thúy tròn to mắt, kinh ngạc nói: “Ôn đại nhân, thiếp vừa làm chàng tức giận sao?” Nàng lại bày ra một bộ dạng bao dung: “Ôn đại nhân yên tâm đi, thiếp đã gả cho chàng, cho dù xấu đến mức nào, thiếp cũng không ghét bỏ!”

“.....Thật sự cảm ơn nàng!” Ôn Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói, không nhịn được, cúi xuống bờ vai của nàng, cắn một cái.

Tâm tình Như Thúy trầm xuống, cẩn thận nói: “Ôn đại nhân, chàng vừa rồi ăn chưa no sao? Đầu giường còn có điểm tâm cát tường táo đỏ và long nhãn, chàng có muốn ăn hay không?”

Táo đỏ và long nhãn là vật cát tường hồi nãy do hi nương rải lên trên giường, sau lại được Thanh Y và Lam Y dọn dẹp lại, để lên trên đầu giường.

“Cầm miệng!”

Nghe ra tức giận trong lời nói của hân, Như Thúy lo sợ trong đêm tân hôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên nghe lời ngậm miệng lại.

Tuy rằng đã ngậm miệng lại, nhưng thân thể lại sâu sắc cảm thấy nhộn nhạo. Như Thúy lặng lẽ xiết chặt đệm dưới thân, để không làm cho mình phát ra âm thanh. Chỉ là nam nhân trên người nàng hơi thở hỗn loạn, động tác lúc vừa nhanh vừa thô lỗ, tay hân dao động ở trên thân thể trần trụi của nàng, làm cho nàng nàng bị đau, theo bản năng muốn tránh.

Cảm giác này thật sự rất kỳ lạ.

Ôn Lương mặc dù mê đắm sự xâm nhập vào trong thân thể của Như Thúy, nhưng lại bị phản ứng của nàng làm phân tâm, thấy nàng cắn chặt môi, mắt nhắm chặt, trong lòng có chút thương tiếc, hân sợ mình làm không tốt, lại gây ấn tượng xấu với nàng, đây là chuyện càng làm tổn hại đến tự tôn nam tử của hân. Làm cho hân bây giờ bắt đầu có chút hối hận lúc ở trong quân doanh cự tuyệt lời mời của những nam nhân kia đi tìm hoa, nếu lúc đấy hân đồng ý đi tìm hiểu một chút, thì bây giờ cũng không đến mức tệ như vậy.

Nhưng lúc ấy ở biên cảnh, dân tình hung hãn, nữ nhân vì sinh tồn, so với nam nhân còn hung hãn hơn. Hân tôn trọng các nàng, cho nên cũng không đi trêu ghẹo các nàng, cũng không muốn tìm một nữ nhân hầu hạ cuộc sống hàng ngày của hân. Mặc dù cũng có nhiều nữ nhân dung mạo xinh đẹp lại dịu dàng muốn tiếp cận hân, nhưng lại chỉ vì dung mạo của hân, lại ôm tâm tư quá nặng, cho nên hân trực tiếp cự tuyệt các nàng. Cho nên ở biên cảnh tám năm, hân vẫn giữ bản thân trong sạch, làm cho binh sĩ trong quân doanh nghi ngờ giới tính của hân có vấn đề..... mặc dù những người nói ra lời này bị hân chính rất thảm, nhưng tin đồn vẫn lan rộng ra khắp quân doanh là đề tài bàn tán cho các binh sĩ lúc buồn chán.

Trên trán Ôn Lương rịn mồ hôi, đưa tay sờ tới cái vật mềm mềm của nàng, cảm xúc khi chạm vào vật đầy cực kỳ thoải mái. Hân cúi người, cọ cọ vào môi nàng, âm thanh của hân trước đây vốn nhẹ nhàng trầm ấm bây giờ lại biến thành khàn khàn: “Nha đầu, nếu khó chịu thì cứ kêu ra đi.”

Như Thúy lắc lắc đầu, biểu tình không được tự nhiên rồi quay hân đầu sang một bên.

Hành động này của nàng làm Ôn Lương sững sốt, nàng là đang then thừng, điều này chứng tỏ, nàng không phải đối với hắn không có cảm tình, làm cho hắn chấn động và vui sướng. Hóa ra, lúc trước nàng chịu gả cho hắn cũng không phải là do hắn dùng mọi cách ép buộc nàng, như vậy rất tốt.

Lúc này, trong lòng hắn tràn đầy ôn nhu, hận không thể đem nàng ôm vào lòng mình, vĩnh viễn không xa rời, hắn nâng thân thể nàng lên, làm cho thân thể hai người tiếp xúc càng thân mật, một lúc sau, hắn tách ra hai chân của nàng.

Tuy rằng then thừng, nhưng vị cô nương nào đó, thần kinh phản xạ vô cùng không tầm thường, những cô nương bình thường, nếu là lúc này thì đã nhắm mắt lại vì xấu hổ, nhưng nàng thì ngược lại, cảm thấy nơi tư mật của mình bị cái gì đẩy chạm phải, lập tức cúi đầu mờ to hai mắt ra nhìn.

Thị giác bị kích thích, đặc biệt phối hợp lúc thân thể nàng bị xuyên qua, làm cho nàng đau hét lên một tiếng, nước mắt chảy ra.

“Ôn đại nhân... chàng, chàng...” Nàng bị đau đến mức khuôn mặt nhăn nhó, ngôn ngữ không nhất quán.

Ôn Lương bất động một phần thân thể cứng ngắc ở trong người nàng, vì đau cho nên xiết chặt phần kia của hắn, hắn ôn nhu trấn an nàng: “Thật xin lỗi, chỉ lần này thôi, về sau sẽ không đau như vậy nữa.”

Như Thúy bị đau nên cực kỳ ủy khuất, nước nỏ nói: “Làm sao chàng biết được? Vật vừa to vừa thô như vậy, làm sao lại không đau cơ chứ?”

“... Ta nghe người ta nói như vậy, chắc là đúng.” Ôn Lương cũng có chút hoang mang, không dám chắc điều mình vừa nói, hắn là do nghe đám nam nhân trong quân doanh nói chuyện nam nữ, nhưng lúc đẩy hắn không dễ tâm.

“Ách, yên tâm đi, làm nhiều lần sẽ không đau nữa.” Ôn Lương chỉ có thể nói vậy để an ủi nàng, cũng thương tiếc khi thấy nàng đau.

Nghe được lời của hắn, Như Thúy giật mình mở to hai mắt nhìn hắn, nói: “Chàng còn muốn làm nhiều lần sao? Chàng nói vậy thật không đúng, nếu mỗi lần bị vật thô cứng như vậy đâm vào, không phải thiếp sẽ chết mất sao?” Nói xong, nàng bày ra vẻ mặt thê thảm, thăm nghĩ, biết thể nàng sẽ ở với vương phi cả đời, quyết sẽ không lấy chồng, so với bị Ôn Lương hành hạ thì ở phục vụ vương phi tốt hơn.

Trong lúc nhất thời, Ôn Lương không biết nên làm cái gì mới phải. Hắn bị nàng đã kích sâu sắc, nhưng tiếp xúc với nàng từng ấy năm, bản lĩnh kháng cự kích động của hắn cũng không phải tầm thường, cho nên thực bình tĩnh, không đem lời nàng nói để vào trong đầu, tiếp tục làm chính sự.

Một lúc sau, phát hiện ra thân thể của nàng có phản ứng, Ôn Lương mỉm cười, hôn lên miệng nàng, phòng ngừa nàng lại phát ngôn linh tinh, lại bắt đầu nhẹ nhàng ra vào, động tác càng về sau càng kịch liệt, hai người rốt cuộc không nói một lời nào, lâm vào thiên nhiên vô tận.

Rốt cuộc cũng kết thúc, trong không khí ngập tràn tình ái, làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Ôn Lương lấy tay vuốt đồng tóc ở trước ngực ra phía sau lưng, nhìn say đắm thân thể nữ tử nằm dưới thân mình. Lúc này, da thịt hắn hồng nhuận, đôi môi đỏ búng, mặt tràn đầy ý xuân, trong mắt hiện lên tinh quang đào hoa, tôn lên vẻ tuấn mĩ đẹp không tỳ vết, đẹp đến mức chói mắt làm người khác không dám lại gần.

Nhưng mà Như Thúy lúc này không có tâm trạng dễ thương thức nữ nam,

Nàng nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy phía dưới rất đau, chắc là bị sưng lên rồi, vừa nãy vẫn còn tốt, nhưng tên nam nhân kia đến phút cuối động tác lại càng thô lỗ, làm cho nàng không chịu nổi, làm cho nàng đến lúc kết thúc, khó chịu muốn chết!

“Nha đầu, nàng không sao chứ?” Ôn Lương dịu dàng hỏi nàng, đôi mắt bao trùm lên những nốt hoa đào dày đặc trên thân thể của nàng.

Như Thúy nhìn hắn, chếp chếp miệng, khàn khàn nói: “Ôn đại nhân, thiếp khát nước.”

Ôn Lương mỉm cười, phủ thêm ngoại bào, bước lại bàn rót cho nàng một chén nước, lúc nàng uống xong, hắn lại nằm xuống giường ôm nàng vào trong lòng, nhìn đến những dấu răng của mình để lại trên hai cái tròn tròn của nàng lúc kích thích, trong lòng có chút ảo não, nhưng phần lớn lại cảm thấy tự hào bản lĩnh nam nhân của hắn.

Tuy rằng mệt gần chết, nhưng Như Thúy lại không ngủ được, hắt tay hắn ra nói: “Ôn đại nhân, thiếp thấy trên người dính dính, muốn đi rửa người.” Nói xong, nàng cảm thấy ngượng ngùng, chẳng phải là đang muốn sai khiến hắn sao?

Nghe xong, Ôn Lương chỉ có thể thu hồi lại tay, biết vừa rồi ép nàng quá mức, xem chừng muốn nàng lần nữa là không có khả năng.

Ôn Lương đứng dậy, đi về phía bình phong, lúc sau bê lại một chậu nước bằng đồng, tự mình lau người cho nàng. Như Thúy vốn tưởng là mình sẽ tự mình lau rửa, nhưng được Ôn Lương cẩn thận tỉ mỉ lau người cho, nên cũng không so đo nữa.

Ôn Lương nhìn đến khuôn mặt buồn ngủ của nữ tử đang ngồi trên giường, lại nhìn đến tám vãi trắng dính một vệt máu đỏ hấp dẫn lạ thường, khuôn mặt tuấn tú đỏ búng, chạy đến kiểm tra một lượt rồi đem bỏ nó vào trong một cái hộp. Làm xong xuôi, hắn quay về giường đi ngủ, thì thấy ánh mắt của một người hắn tưởng là đã ngủ lại trợn to hai mắt nhìn hắn.

“Sao vẫn chưa ngủ?” Ôn Lương hỏi, tay vuốt những sợi tóc vương trên trán nàng, lộ ra một cái trán trắng nõn.

Như Thúy nhìn đến ngăn tủ có chứa cái hộp kia, rồi quay người lại, hỏi: “Cái kia, là để cho trường bối xem sao?”

“Đúng.”

Hắn gật đầu, Như Thúy thở dài: “Thì ra đây là nguyên nhân thiếp và chàng phải làm chuyện đó. Ôn đại nhân, là thiếp hiểu lầm chàng, chàng đối với thiếp thật tốt.”

Trong lòng hắn vang lên một tiếng nói: “Không, hắn không tốt chút nào, hiện tại hắn lại muốn dè nằng xuống, tiếp tục làm một chút chuyện để nằng phải khóc lóc, cầu xin hắn tha thứ!”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trời vừa sáng, phủ Trần quốc công cả vườn hoa đều được phủ được một lớp sương, trước phòng đã có nha hoàn đứng đợi sẵn ở đó.

“Tam thiếu gia, tam thiếu gia!”

Ôn Lương mở mắt ra, vẫn còn chút mơ hồ, nhìn dung nhan trước mắt mình được ánh nắng ban mai nhuộm một màu hồng rất bắt mắt, đến lúc cảm giác được người bên cạnh đã dậy, nằng cũng dần tỉnh lại, nhớ lại mình đang ở đâu. Nghĩ đến mình đang ở phủ Trần quốc công, trên mặt lộ ra một tia run sợ.

Thanh âm của nha hoàn kia, không chỉ đánh thức Ôn Lương, mà còn đánh thức được cả Như Thúy vốn đang ngủ say, mở mắt ra, qua ánh sáng yếu ớt, nằng thấy nằng đang ôm nam nhân của nằng, ánh mắt của hắn lạnh lùng, làm cho nằng hoảng sợ, nhưng nhìn kỹ một lúc, thì đây là một ánh mắt ôn nhu dịu dàng, thập phần hấp dẫn.

Chẳng lẽ nằng nhìn nhầm rồi?

Ôn Lương thấy nằng đã tỉnh, khóe môi cong lên, tươi cười hỏi: “Bị đánh thức sao? Không có việc gì, nếu nằng mệt thì ngủ tiếp đi, lát nữa ta sẽ gọi nằng dậy.” Nét mặt của nằng còn vương nét uể oải, Ôn Lương biết, tối qua hắn đã làm nằng mệt như thế nào.

Như Thúy lác đầu, lẩm bẩm một tiếng, sau đó vỗ hai má, làm cho bản thân tỉnh táo một chút, rồi lật đật đứng dậy, lúc chuẩn bị bước xuống dưới giường, hai chân nằng vô lực mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào ra sàn nhà, may là Ôn Lương nhanh tay đỡ ngang người nằng ôm vào trong ngực.

“Cẩn thận một chút.” Ôn Lương bị nằng dọa, toàn thân toát mồ hôi lạnh, thời tiết đang vào cuối thu, nếu mà ngã xuống, khẳng định sẽ rất đau: “Đâu có tân nương tử nào ngày hôm sau đêm tân hôn lại vội vàng như vậy? Hôm nay nằng có thể nhàn nhã một chút, chúng ta còn nhiều thời gian, không cần vội.” Câu cuối cùng đơn giản chỉ là quan tâm đến nằng, không mang theo ý gì khác.

Như Thúy có chút bối rối: “Thiếp... thiếp quên mất. Ôn đại nhân, so với chuyện hầu tiểu quận chúa leo núi, chuyện thiếp và chàng làm tới qua thật mệt hơn rất nhiều. Sau này, chúng ta vẫn không nên làm thì hơn.” Nằng hỏi xong mang theo vẻ mặt mong chờ.

“...”

Ôn Lương đỡ nằng, sau đó không nói gì, ôm nằng xuống giường, coi như không nghe thấy những lời nằng nói, tránh mới sáng sớm, đã bị nằng chọc giận đến mức phát hỏa, không tốt cho tiêu hóa.

Bên ngoài có nha hoàn đứng chờ, nhưng hai người không có ý định gọi các nằng vào hầu hạ thay y phục. Mặc dù Như Thúy hai chân mềm nhũn, tứ chi rã rời, bên dưới lại có chút ần ần trương trương đau, nhưng thể chất của nằng vốn không tệ, nên không gây trở ngại gì cả. Lướt loát mặc y phục xong, nằng quay đầu lại nhìn về phía người nào đó đang chậm chạp mặc đồ.

Tia nắng ban mai dần dần lan rộng ra, những áng mây xám xịt dần dần biến mất, thay vào đó là những làn mây trong xanh, lúc này, một nam tử đắm chìm trong ánh nắng ban mai, nhất cử nhất động mang theo một vẻ ý nhị, thập phần đẹp mắt. Cũng là điều tự nhiên, cũng là một người có khả năng thẩm mỹ như người bình thường, cho nên chai mặt mà quan sát.

Nhìn thấy hắn mặc xong quần áo từ tế, Như Thúy cầm lên chiếc lược, vẻ mặt tươi cười nói: “Ôn đại nhân, để thiếp giúp chàng chải tóc.”

Ôn Lương mỉm cười gật đầu.

Tóc hắn vừa đen vừa mượt, không biết là có cách bảo dưỡng riêng không, nhưng so với tóc của nữ nhân còn đẹp hơn rất nhiều, thật sự là làm cho nằng yêu thích không buông tay. Như Thúy động tác rất nhanh, chỉ một lát sau nằng đã chải tóc cho hắn xong, lại dùng một viên ngọc mắt mèo cột chặt lên búi tóc của hắn.

“Đúng rồi, chúng ta đã thành thân, nàng cũng đừng gọi ta là Ôn đại nhân nữa.” Ôn Lương đột nhiên kéo tay nàng nói.

Như Thúy nháy mắt mấy cái, lại gãi gãi mặt, khó xử nói: “Ôn đại nhân, thiếp khó sửa lắm.” dù sao cũng gọi mấy năm. Trước đây nàng chưa từng nghĩ đến sẽ gả cho hắn, ba từ “Ôn đại nhân” đã khắc sâu vào trong tâm trí nàng, không thể thay đổi.

Ôn Lương thờ dài, “Thôi được rồi, lúc không có người ngoài thì tùy ý nàng đi.” Hắn cũng không thích gọi tên của nàng, cứ gọi nàng là “nha đầu”, nếu cứ gọi như vậy, hắn có cảm giác nàng sẽ mãi dựa dẫm vào hắn, mãi mãi thuộc về hắn.

Hai người chuẩn bị xong xuôi, nha hoàn Phụng Phụng liền tiến vào.

Đi theo sau là một đám nha hoàn cầm bưng theo chậu nước và khăn mặt đi vào, giúp hai người súc miệng rửa mặt, đi đầu tiên là một cô nương mặc y phục nha hoàn, nhìn dáng vẻ ước chừng cũng đã hơn hai mươi, diện mạo thanh lệ, khí chất trầm ổn dịu dàng, tiếp theo là Thanh Y và Lam Y, tiếp theo đó là hai nha hoàn của phủ Trần quốc công.

Như Thúy cảm nhận được hai nha hoàn kia địa vị không giống nhau, bệnh nghề nghiệp trời dặt, làm cho nàng tò mò đánh giá.

Nha hoàn kia thấy hai người đã quần áo tươm tất, kinh hãi một chút, sau đó ánh mắt ôn nhu, mềm mại nhìn về phía Ôn Lương, nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân. Tam thiếu gia nay đã có tam thiếu phu nhân chăm sóc, chúng tỷ muội nô tỳ sau này cũng đỡ vất vả hơn rồi.”

Hai nha hoàn phía sau bưng miệng cười, trong đó có một nha hoàn dung mạo khả ái nói hùa vào nói theo: “Ngọc Sinh tỷ tỷ nói đúng, tam thiếu gia không giống như ngày thường thật rất khó hầu hạ.”

“Đây đều là công lao của tam thiếu phu nhân.”

Ôn Lương ánh mắt mang theo ý cười, nói: “Miệng các người thật ngọt.” Sau đó nói với Như Thúy: “Phu nhân, đây là Ngọc Sinh nàng là con gái của nữ hầu trước đây hầu hạ mẫu thân ta, còn đây là Ngọc Chi và Ngọc Dung. Ngọc Sinh, Ngọc Chi, Ngọc Dung các người sau này các người sẽ theo hầu hạ Tam thiếu phu nhân.”

“Vâng.” Ba nha hoàn đều cùng nhau cúi người hành lễ.

Như Thúy cười bảo ba nàng đứng dậy, sau đó bảo Thanh Y lấy hồng bao phát cho các nàng.

Các nàng lần lượt cảm ơn Như Thúy, rồi bắt đầu hầu hạ Như Thúy và Ôn Lương rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, đám nha hoàn lại mang điểm tâm sáng lên, vì tân nương từ phải đi bái kiến trưởng bối phòng chường rất lâu, cho nên cần phải ăn điểm tâm để lấy sức, rồi mới bắt đầu đi.

Ngọc Sinh tiếp nhận khay đồ ăn trên tay của một nha hoàn, đem đến trước mặt Ôn Lương, cười nói: “Tam thiếu gia, nô tỳ nhớ ngài rất lâu không có về nhà, nô tỳ nhớ rõ ngài buổi sáng thích ăn cháo ngọt đơn giản tốt cho tiêu hóa, cho nên nô tỳ tự tay nấu một ít cháo tổ yến, ngài thử xem có hợp khẩu vị hay không.” Sau đó lại chỉ vào chén cháo trước mặt Như Thúy nói: “Tam thiếu phu nhân, đây là cháo bách hợp, vị rất thanh đạm.”

“Người thật có tâm.” Ôn Lương gật đầu khen ngợi việc làm của Ngọc Sinh, sau đó nói với Như Thúy: “ta nhớ rõ nàng thích ăn ngọt, bát cháo của ta nàng ăn đi, buổi sáng ta không thích ăn quá ngọt.”

Như Thúy thấy nét mặt của Ngọc Sinh có chút biến hóa, hướng về phía Ôn Lương tươi cười.

Thanh Y, Lam Y cùng Ngọc Chi và Ngọc Dung cũng để ý đến nét mặt của Ngọc Sinh, Ngọc Sinh đứng yên ở nơi đó, khóe môi mỉm cười, gương mặt ôn hòa, dường như không nhìn ra điểm gì khác biệt.

Ôn Lương ngây ngốc ở biên cảnh bảy, tám năm, chiến trường khốc liệt sớm đã làm thay đổi bản tính công tử thế gia của hắn, ở trong quân doanh cùng một đám người ở hợp đã lâu, hắn cũng không còn để ý nhiều như vậy, chỉ cần thức ăn tốt, hắn liền không kén chọn, nếu hắn ăn phải một món nào đó ngon, có thể ăn liên tục món đấy trong vòng mấy năm cũng không chán.

Hai người yên tĩnh dùng điểm tâm sáng, một lát sau, Ôn Lương phát tay bảo nha hoàn lui xuống. Sau khi đám nha hoàn rời đi hết, hắn gấp một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng nhai, thấy Như Thúy nhìn hắn nghi hoặc, hắn liền nói: “Trong lúc ăn bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, ta thấy không thoải mái.”

Như Thúy gật đầu, có chút hiểu được nói: “Thiếp biết, Ôn đại nhân chàng tùy ý quen, tùy ý bắt đầu cũng làm người khác muốn học theo.”

Ôn Lương nghe lời nói này có chút không thích hợp, hỏi: “Nàng có ý gì?”

Người nào đó bình tĩnh nói: “Àn, chính là lúc chàng mở miệng ra ăn, thì cũng làm cho người khác muốn ăn theo” (ý chỉ là Ôn Lương ăn nhìn rất ngon miệng)

“...Ta ăn được rất nhiều sao?”

Như Thúy như cũ gật đầu, hướng về phía hắn cười nói: “Ôn đại nhân, chàng yên tâm đi, chàng thích ăn cái gì, thiếp sẽ làm cho chàng cái đó, sau này chàng không cần đến vương phủ ăn chức cơm nữa. Biết chàng thích ăn, cho nên năm ngày trước khi xuất giá, vương phi có cho đầu bếp trong vương

phủ đến dạy thiếp nấu ăn, đề phòng sau này chàng bị người khác dùng đồ ăn câu mắt. Cho nên sau này ta sẽ làm thức ăn ngon nhất cho chàng, nuôi chàng béo tròn!” vừa nói nàng vừa làm động tác béo tròn.

“...”

Ôn Lương trong lúc nhất thời á khẩu không nói được gì. Lời này thật sự rất đả kích nha, hắn rất uất ức, vậy theo lời nàng nói, thân hình hắn quá gầy nên nàng không thích sao?

_____ chỉ có thể nói, Ôn đại nhân của chúng ta lại suy nghĩ quá nhiều rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sau khi dùng xong bữa sáng đơn giản, Như Thúy lại bận rộn rửa mặt trang điểm, Thanh Y cùng Lam Y giúp nàng búi kiểu tóc của phu nhân, dùng trâm phượng hàm châu bằng vàng cài lên trên tóc, sau đó lại thay một bộ y phục thêu hoa văn tinh tế, lại làm tăng thêm mấy phần khí chất của một phu nhân nên có, chỉ cần nàng không mở miệng, nếu nàng mà mở miệng thì sẽ bị biến thành một nha đầu ngốc nghếch.

Như Thúy quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Lương cũng đã chuẩn bị xong, mặc dù là tân hôn, nhưng hắn vẫn mặc một bộ y phục bằng gấm trắng tinh như cũ, chỉ có là ở ống tay áo được thêu hoa văn phú quý, nhưng dù sao vẫn là thời gian tân hôn, mặc như vậy không thích hợp chút nào. Như Thúy quen hắn mấy năm, cũng biết phong cách ăn mặc của hắn, chỉ thích trắng thuần, thật hợp với dung mạo của hắn, thực sự là phiêu phiêu dục tiên, phong thái nho nhã, làm cho người khác không tự chủ mà nhìn ngây người.

Nhưng Như Thúy cảm thấy, Ôn Lương mặc một thân bạch y như vậy tạo cho nàng cảm thấy không chân thực, dường như không hợp với tính cách của hắn cho lắm, trước đây nàng cảm thấy không rõ ràng lắm, nhưng từ hôm qua bước chân vào phủ Trần quốc công, nàng rất rõ ràng tính cách của nàng và hắn vốn dĩ bất đồng.

Bọn nha hoàn liếc mắt một cái, cúi mặt xuống không dám lên tiếng, chỉ có Ngọc Sinh xưa nay đều ôn nhu, được Ôn Lương tin cậy mới lên tiếng khuyên nhủ: “Tam thiếu gia, hôm nay là ngày đầu tiên tân hôn của ngài, sao lại có thể ăn mặc đơn giản như vậy?” ‘Cẩn thận lão gia tức giận.’ nhưng câu nói cuối cùng này nàng ta chỉ dám đề trong lòng. Ngọc Sinh biết, quan hệ giữa Ôn Lương và Trần quốc công quan hệ không tốt lắm, tránh nói ra lại chọc tức Ôn Lương.

Ôn Lương điềm đạm nói: “Không sao.”

Không muốn nói nhiều, Ôn Lương liền dắt tay Như Thúy đi ra ngoài.

Ngọc Sinh nhú mày, trong lòng thờ dài. Nàng ta biết, tam thiếu gia từ trước đến giờ đều bài xích phủ Trần quốc công, thậm chí ghét cay ghét đắng cái phủ này. Nhưng nói như thế nào đi nữa, hắn cũng là đứa con trai của chính thất duy nhất của phủ Trần quốc công, sau này phải kế thừa tước vị, làm sao có thể tùy hứng được? Về sau, chủ của phủ Trần quốc công này chỉ có thể là của tam thiếu gia, nàng ta đã hứa với mẫu thân, phải chăm sóc tốt tam thiếu gia, ai cũng đừng mong chiếm vị trí của nàng ta. Kể cả Trần quốc công phu nhân cũng đừng mơ tưởng!

Sắc trời đã sáng hẳn, mọi cảnh vật trong phủ Trần quốc công đều rõ ràng. Lúc này đã là tháng mười, trong viện, hoa và cây cảnh đều rụng lá, đều là theo hướng suy tàn, cũng không có gì đẹp mắt, mà bố cục trong phủ của một ít quan lớn cũng không khác biệt so với phủ Trần quốc công là bao.

Như Thúy nhìn sắc trời, nhìn đến từng bước chân Ôn Lương đi qua.

Một đường đi tới, hai người không nói chuyện, lúc gần đến chính sảnh, hai cô nương mặc y phục nha hoàn thượng đẳng đứng đợi ở trước cửa, xa xa trông thấy Ôn Lương cùng Như Thúy đi đến, đều mang vẻ mặt tươi cười.

“Tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân, hai người đã tới, mọi người đều đã đến đủ, đang chờ hai người.” Trong đó một nha hoàn dung mạo khá ái, ánh mắt dừng trên người Ôn Lương một chút rồi nói.

Nha hoàn còn lại thấy Ôn Lương không giấu được vẻ vui mừng, ánh mắt tỏa sáng, nhưng lại xem thường Như Thúy ngốc nghếch một bước nhảy lên cây làm phượng hoàng. Hai nha hoàn này là đều là nha hoàn nhất đẳng, xưa nay đều được Trần quốc công phu nhân xem trọng, lần này cho hai nàng ra nghênh đón phu thê Ôn Lương, là nể mặt đích tử duy nhất của phủ Trần quốc công này biết bao nhiêu.

Ôn Lương hướng các nàng gật đầu, thần sắc đạm bạc xa cách, không nói gì thêm, kéo Như Thúy đi vào.

Hôm nay là ngày tân nương đến ra mắt dâng trà thỉnh an các vị trưởng bối, trong chính sảnh, mười mấy người ngồi theo đúng thứ tự.

Lúc hai người tiến vào, Như Thúy cảm nhận được vô số ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú, nàng đoán những người này hẳn là đang tò mò muốn biết chính thể của đích tử duy nhất của phủ Trần quốc công rốt cuộc có bộ dạng như thế nào. Nhưng, dưới ánh mắt của mọi người, nàng chỉ là một nữ tử

dung nhan tầm trung, hẳn là đã làm cho bọn họ thất vọng. Hơn nữa, Ôn Lương là một nam nhân quá mức xuất sắc, nàng đứng ở bên người của Ôn Lương giống như là một hạt bụi nhỏ bị dính vào viên minh châu đang tỏa ánh hào quang, làm cho mọi người có cảm giác muốn loại bỏ đi hạt bụi là nàng.

“Thúy Nhi, đây là phụ thân và mẫu thân.” Ôn Lương mang theo Như Thúy đến trước mặt vợ chồng Trần quốc công hành lễ.

Như Thúy vốn đã âm thầm quan sát những người đang có mặt ở đây, nghe tiếng Ôn Lương gọi mình “Thúy Nhi”, bất chợt rung mình một cái, khóe miệng cong xuống, định kháng nghị nhưng lại nghĩ đến trường hợp này không thích hợp, cho nên cũng không nói gì thêm, liền hành lễ cung kính dâng trà cho vợ chồng Trần quốc công, sau đó lại theo sự hướng dẫn của Ôn Lương hành lễ với đại ca Ôn Doãn cũng đại tẩu Tàn thị. Sau đó đối với một số người ngang hàng hoặc là hậu bối thì chỉ cần chào hỏi qua, nhận lễ thỉnh an của bọn họ là được.

Hôm nay chỉ là lễ ra mắt mọi người trong phủ, ngày hôm sau còn phải đi bái kiến các vị trưởng bối trong tộc. Trần quốc công có bốn vị huynh đệ, trong đó Trần quốc công là huynh trưởng, sau khi Trần quốc công kể vị, ba vị thúc phụ tách ra ba phủ riêng biệt, trừ tứ thúc làm quan ở kinh thành, còn lại nhị thúc và tam thúc đều ở Thanh Châu Thành.

Vì thân phận của Ôn Lương đặc thù, cho nên mọi người cũng không làm khó bọn họ. Trần quốc công phu nhân tặng cho nàng một đôi vòng ngọc, hòa nhã nói với nàng nhanh chóng vì phủ Trần quốc công mà sinh hài tử, Như Thúy ôn nhu ngoan ngoãn dạ, thật sự là ngoan không tưởng tượng nổi.

Lão Trần quốc công thì trước sau chỉ trưng ra một bản mặt, cô dâu kính trà cũng là nhàn nhạt, không nhìn ra hi nộ. Trần quốc công phu nhân sắm vai từ mẫu, dễ thân cận. Mà đại ca Ôn Doãn tướng mạo rất giống Trần quốc công, vì đã qua tuổi ba mươi cho nên trầm mặc ít nói, còn đại tẩu là cháu ruột của Trần quốc công phu nhân, tướng mạo đoan trang, nhìn ra là một nữ tử khôn khéo.

Như Thúy trong lòng sớm đã có chuẩn bị, trước lúc xuất giá, vương phi đã có cho nàng hiểu qua tình hình phủ Trần quốc công, trong phủ Trần quốc công có năm thiếu gia cùng bốn tiểu thư, trong đó nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia do Trần quốc công phu nhân sinh ra, còn lại đều là thứ xuất, mà nhị thiếu gia Ôn gia mất sớm, hiện tại chỉ còn bốn thiếu gia. Về phần bốn tiểu thư, trừ tứ tiểu thư Ôn Uyên là do Trần quốc công phu nhân sinh ra, còn lại là do di nương sinh ra, đại tiểu thư đã xuất giá, còn lại vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ.

Trong lòng đã nắm rõ, lại thêm Ôn Lương ở một bên giới thiệu, không lâu sau Như Thúy đều nhận biết hết người trong phủ Trần quốc công, trừ tứ tiểu thư ra, còn lại các đệ đệ, muội muội đều cung kính đến thỉnh an, Như Thúy đều cho mỗi người một phần quà gấp mặt. Đại ca Ôn Doãn cùng tứ đệ Ôn An đều đã lập gia thất, cũng đã có con, những tiểu oa nhi đều nhìn mập mạp như bánh bao nhưng cũng rất lanh lợi, được nhũ mẫu dẫn vào thỉnh an.

Kính trà, gấp mặt sau một canh giờ cuối cùng cũng đã kết thúc. Lúc này hạ nhân đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, theo nghi lễ, con dâu mới phải hầu hạ cha mẹ chồng dùng bữa xong mới được phép ăn. Đạo lý này nàng hiểu, cho nên nét mặt thân nhiên, toàn bộ quá trình hầu hạ cha mẹ chồng dùng bữa sáng không hoang mang, làm cho người trong phủ Trần quốc công có chút ngoài ý muốn, khí chất này thật không nhìn ra nàng đã từng là một nha hoàn, chẳng lẽ vị Túc vương phi đoán mệnh trong truyền thuyết kia thật sự dạy dỗ nàng rất tốt.

Nghĩ đến vị Túc vương phi kia, không khỏi nghĩ đến những biệt danh mà người ta đặt cho nàng: Nữ nhân đoán mệnh, nữ nhân ghen tỵ và là nữ nhân duy nhất của Túc vương.

Trong lòng Trần quốc công đột nhiên tỉnh ngộ: nữ nhân này sẽ không giống như Túc vương phi, là một bình giám cực lớn, không cho phép trượng phu tam thê tứ thiếp chứ? Như vậy, Ôn gia đến bao giờ mới có con nối dòng đây?

Tất cả nữ quyến ở đây cũng nghĩ đến điều ấy, biểu hiện của các nàng giống như không thèm quan tâm đến Túc vương phi, thậm chí còn mong nàng mắc bệnh không sinh được con cho Túc vương gia, nhưng trong lòng lại vô cùng hâm mộ cùng đố kỵ với nàng, vì nàng được Túc vương gia sủng ái cả đời! Nữ nhân, cả đời ngoại trừ vinh hoa phú quý, còn muốn trượng phu mình một lòng một dạ với các nàng. Mà tam thiếu phu nhân này được một tay Túc vương phi dạy dỗ, phải chăng cũng sẽ đem nam nhân của nàng quản thật chặt?

Vợ chồng Trần quốc công liếc mắt nhìn nhau, lão Trần quốc công ra một quyết định, lát nữa sẽ để Trần quốc công phu nhân nói chuyện với tam thiếu phu nhân, để cho nàng có thể chấp nhận Ôn Lương nạp thiếp.

Đồ ăn sáng bày la liệt trên bàn, nhưng mọi người đều chìm sâu vào trong suy nghĩ của chính mình.

Kết thúc bữa sáng, nam nữ tách ra. Mặc dù đều là người một nhà, nhưng ngày thường nam và nữ ở dưới một mái hiên sẽ không tiếp xúc với nhau quá nhiều. Trước khi rời đi, Ôn Lương quyến luyến nhìn Như Thúy, trong lòng có chút lo lắng, nhưng lại nhớ đến tính cách của nàng, trong lòng lập tức buông lỏng, thân nhiên rời đi.

Đại tẩu tỏ vẻ thân thiết, nắm tay Như Thúy nói: “Muội đã gả qua đây, thì cũng là người của phủ Trần quốc công, có cái gì không hiểu có thể hỏi tỷ, không cần phải ngại.”

Như Thúy lộ ra nét mặt tươi cười, nhưng không kém phần nghiêm túc, nói: “Muội biết rồi, chỉ sợ lúc đấy lại gây phiền phức cho mẫu thân và đại tẩu.”

Mọi người thấy nàng nói chuyện khách khí, lại cười ái muội, thay nhau bắt chuyện với nàng. Như Thúy đều đối đáp ngắn gọn. Như Thúy hôm nay nói chuyện rất ít, hầu như là nghe nhiều nói ít, cho nên những nữ nhân trong phủ Trần quốc công đều cảm giác được Như Thúy không giống với người thường, ngược lại thấy tính tình tốt của nàng bây giờ lại sinh ra một tia khinh miệt, cảm thấy nàng trừ có Túc vương phi nâng đỡ còn lại không có gì, cho nên không đáng ngại.

Trong lòng mọi người tâm tư lập tức buông lỏng, vốn dĩ đối với nàng thái độ nhàn nhạt, bây giờ lại thân thiết mà nói chuyện.

Nói chuyện một lúc, Trần quốc công phu nhân có vẻ hơi mệt, cho nên để cho con dâu trưởng dẫn con dâu mới đi tham quan trong phủ. Thẳng đến trưa,

mọi người lại tụ tập cùng một chỗ dùng ngọc thiện (com trua), ăn xong Như Thủy theo Ôn Lương trở lại biệt viện nghỉ ngơi.

“Nha đầu, các nàng không làm khó nàng chứ?” Ôn Lương biết nàng sẽ không lỗ mắng, nhưng trong phủ Trần quốc công trắng đen khó phân biệt, cho nên vẫn không nhìn được lo lắng.

Như Thủy cười một lúc, nói: “Không có, mẫu thân cùng đại tẩu đều dễ tính, các muội muội cũng rất ngoan, chỉ có là tứ muội hơi hoạt bát một chút, xem thiếp là biết không có khó chịu.”

Ôn Lương tay đang bưng tách trà, cười nói: “Tứ muội là đích nữ duy nhất trong phủ, đương nhiên rất được cưng chiều.”

“Ôn đại nhân chàng cũng vậy sao?” Như Thủy tò mò hỏi.

Ôn Lương phì cười nhìn nàng, chẳng lẽ, trong lòng nàng, hắn không phải là một nam nhân không phải chịu khổ cực, hắn anh tuấn tiêu sái, có mưu có dũng, là một nam nhân đáng tin cậy sao? Hắn điểm nào giống như được chiều chuộng?

Tựa hồ nhìn ra được phiền muộn trong lòng hắn, Như Thủy nói thêm một câu: “Ôn đại nhân, chàng yên tâm đi, mặc dù chàng được chiều chuộng, nhưng nhìn rất cứng cáp.” Đang nói, lại nhìn đến bộ phận nào đó của hắn, trên mặt lộ ra nét đồng tình, khẳng định gật đầu.

Tốt lắm, nàng giải thích càng làm cho hắn càng thêm buồn bực, Ôn Lương nhất thời lộ ra một ý nghĩ, muốn đề nghị đầu kia xuống giường, làm cho nàng nhận thức được hắn có bao nhiêu “cứng cáp”!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sau khi dùng xong bữa trưa, mọi người bắt đầu rời đi.

Trần quốc công phu nhân được trưởng tức phụ (con dâu trưởng) Tần thị cùng tứ tiểu thư đi về phòng, dọc đường đi, không ai nói chuyện, đi phía sau là ma ma và các nha hoàn cũng yên lặng không nói gì đi phía sau các vị chủ tử.

Đến chính sảnh, Tần thị đỡ bà ngồi xuống, nha hoàn dâng lên trà bánh xong, thì lui xuống.

Trần quốc công phu nhân nhận chén trà do trưởng tức phụ dâng lên, nhấp một miếng, ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt mắt húng của nữ nhi ngồi cách đó không xa, thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi là khoảng thời gian phát triển thân thể nhất, mái tóc dài đến chân, có thể mơ hồ nhìn ra một chút dáng vẻ uyển chuyển của nữ tử, bộ dáng phấn nộn, xinh đẹp động lòng người, nhưng tính cách không được ôn cho lắm.

Trần quốc công phu nhân thở dài, nữ nhi này mặc dù là đích nữ duy nhất của phủ Trần quốc công, nhưng là nữ nhi trước sau đều phải gả ra ngoài, không thể so được với nhi tử. Hơn nữa Ôn Uyển tính tình hoạt bát, hi vọng vô thường, nếu không cẩn thận, làm người khác tổn thương lúc nào cũng không hay biết. Nguyên bản do nàng là đích nữ duy nhất của phủ Trần quốc công, cho nên mọi người không so đo, nhưng về sau nếu cứ như vậy, nàng khi gả ra ngoài sẽ chịu thiệt thòi lớn.

“Mẫu thân, người làm sao vậy?” Tần thị cười hỏi, “Có phải là từ sáng nay đã thấy không khỏe?”

Nghe ra ý nghĩ trong lời nói của nàng, Trần quốc công phu nhân thân nhiên nói: “Hôm nay là ngày thê tử của Lương ca nhi ra mắt, tại sao lại mệt được chứ? Ta là nhìn đến bộ dáng của Uyển Uyển có chút không an tâm.”

Tần thị liếc mắt nhìn, che miệng cười nói: “Mẫu thân người nói vậy là sai rồi, Uyển Uyển của chúng ta là Trần quốc công đích nữ, vô luận bộ dáng như thế nào, đều không đáng ngại.”

Ôn Uyển tiểu cô nương nghe thấy hai người đang nói về mình, bất chấp đang không thoải mái, chạy qua ôm lấy cánh tay của Trần quốc công phu nhân, gắt giọng: “Mẫu thân, nữ nhi như vậy có gì không tốt chứ?”

Trần quốc công phu nhân vỗ vỗ nhẹ tay nàng, nói: “Là lỗi của mẫu thân, lúc trước dựa vào tính tình của Lương ca nhi, nghĩ hắn sẽ không ở lại trong phủ, cho nên mới dung túng con, muốn cho con cuộc sống thoải mái nhất, ai ngờ...”

Ôn Uyển nghe không hiểu, đang yên đang lành, vì sao mẫu thân lại nói đến chuyện này, nhưng Tần thị tính tình khôn khéo, lại hầu hạ Trần quốc công phu nhân nhiều năm, nên cũng hiểu ra ý tứ của Trần quốc công phu nhân, chần chừ hỏi: “Ý của mẫu thân là, tam đệ cưới tam đệ muội không ổn?”

Trần quốc công phu nhân không trả lời câu hỏi của Tần thị, chỉ nói: “Lão gia cùng Lương ca nhi mặc dù náo loạn cùng nhau mấy chục năm, nhưng rốt cuộc vẫn là phụ tử, tại sao lại sinh ra thù hận chứ? Ở trong lòng của lão gia, Lương ca nhi vẫn là quan trọng nhất. Uyển Uyển, tam ca của con xưa nay vốn tự phụ, hắn coi trọng thê tử của mình, cho nên, sau này dù trong lòng con không thoải mái, cũng không được để lộ ra bên ngoài.”

Nghe đến đây, Tần thị cũng hiểu được lo lắng của bà. Nói cũng phải, từ lúc vị đích nữ này được sinh ra, Ôn Lương không còn ở trong phủ, cho nên nàng là cô nương có địa vị tối cao trong phủ, ngay cả các vị huynh đệ tỷ muội trong phủ cũng phải nể mặt nàng, đến cả Trần quốc công cũng rất cung chiêu nàng, làm cho nàng trở thành tiểu bá vương của phủ Trần quốc công, tuy là nữ nhi, nhưng so với các huynh đệ của nàng còn kiêu ngạo làm cần hơn.

Nhưng, Ôn Uyển mặc dù lớn lối, nhưng rốt cuộc nàng vẫn là phận nữ nhi, nếu Trần quốc công phu nhân dạy dỗ nàng cũng không đi tìm người gây chuyện. Nhưng hình như nàng rất thích vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ Ôn Lương này, khi có thánh chỉ ban xuống đối với việc xuất thân của thê tử hần, có chút khinh thường làm cho trong lòng nàng bị ghen một cổ tức khí.

Ôn Uyển bĩu môi, lơ đãng nói: “Mẫu thân, nếu Hạ thị kia lúc ở trong thành cứu tam ca một mạng, tam ca cũng sẽ không vì báo ân mà cưới nàng ta.”

Tần thị nghe được, trong lòng khẽ động.

Trần quốc công phu nhân lắc đầu: “Nếu Lương ca nhi muốn báo ân, thì có thể nạp nàng ta làm thiếp, với thân phận của nàng ta được làm thiếp ở phủ Trần quốc công là phù hợp nhất, nhưng mà Lương ca nhi lại cưới nàng làm chính thê, có thể thấy Lương ca nhi coi trọng nàng như thế nào. Hai người các con, sau này đối với thê tử của Lương ca nhi, nên thông minh một chút.”

Tần thị đáp lại một tiếng, còn Ôn Uyển thì bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, rõ ràng, nàng không để lời của Trần quốc công phu nhân vào trong lòng.

Trần quốc công phu nhân thở dài: “Nếu không nhắc đến Lương ca nhi, thì sau lưng Hạ thị còn có phủ Túc vương chống lưng, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải nể mặt nàng vài phần. Các con chớ cho rằng Túc vương nhận nàng làm nghĩa muội chỉ vì Lương ca nhi muốn cưới nàng, không kể đến lúc rước dâu đội ngũ hoành tráng, chi cần nhìn đến số của hồi môn của nàng, làm cho người khác giật mình không thôi, so với mẫu thân của Lương ca nhi năm đó được gả vào Trần quốc công phủ còn nhiều hơn.”

Nghe đến đây, Tần thị kinh hãi, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Ôn Uyển nghe chuyện này không có ấn tượng như Tần thị, trong lòng nàng vẫn nghĩ đến thái độ của mẫu thân, nàng không ngốc, mẫu thân nói nhiều như vậy là muốn phân tích tình huống cho nàng, để nàng không đi tìm Hạ thị kia gây sự. Thế nhưng, Ôn Uyển cảm thấy, tam ca của nàng xuất sắc như vậy, vì có gì lại lấy một thê tử vừa xấu xí, thân phận lại thấp kém như vậy? Nàng là đang đau lòng thay cho tam ca của nàng.

Ôn Uyển mặc dù không tiếp xúc nhiều với Ôn Lương, nhưng mỹ danh của hắn được tất cả các tiểu thư cao quý ở kinh thành hâm mộ, các thiếu gia trong kinh thành, không ai có thể sánh được với tam ca của nàng. Mỗi dịp các phu nhân cùng tiểu thư tụ hội, những tiểu thư kia đều vây quanh người nàng, muốn kéo gần mối quan hệ với nàng, lưu lại ấn tượng tốt với nàng, để cho nàng trước mặt tam ca nói những điều tốt đẹp. Những vị tiểu thư kia đánh chủ ý lên người nàng rất rõ ràng, nàng cũng muốn vì tam ca của nàng mà chọn cho hắn một vị tam tẩu, xem xét, chọn lựa trong đám tiểu thư kia một người tài mạo song toàn, danh môn quý phái, tính tình lại tốt.

Qua nhiều năm như vậy, mặc dù gặp mặt không nhiều, nhưng Ôn Uyển lại thật tâm xem trọng tam ca của nàng, mỗi lần nhìn thấy tam ca, Ôn Uyển bị tài ba và khuôn mặt tuấn mỹ đẹp không tỳ vết kia làm cho mê mẩn, đối với hắn vừa kính vừa yêu, nàng đem hắn trở thành vị huynh trưởng quan trọng nhất mà đời đời.

Cho nên, nàng làm sao có thể chấp nhận một tam tẩu thân phận thấp kém, dung mạo lại không xuất chúng như vậy được?

Thấy nữ nhi có vẻ nghe lời, nhưng trong mắt kia lại thể hiện sự bất phục, Trần quốc công phu nhân nhất thời cũng trách mình thậm tệ, nàng gả vào Trần quốc công phủ nhiều năm như vậy, nhưng vì sao chỉ có duy nhất một nữ nhi?

Bởi vì có con dâu mới vào cửa, làm cho Trần quốc công phu nhân nhiều năm như vậy sinh ra cảm giác bất an, lo lắng, trong lòng có nỗi khổ tâm nhưng không thể nào nói ra với người khác.

Nhưng rất nhanh, nàng không lo lắng về việc này nữa, vì còn có việc khác làm nàng lo lắng hơn.

Buổi tối, Trần quốc công tiến vào phòng nghỉ ngơi, Trần quốc công phu nhân vừa giúp hắn thay y phục, vừa nói một số sự tình trong phủ, Trần quốc công nhíu mày lắng nghe.

Sau khi rửa mặt xong, hai vợ chồng lên giường đi ngủ, lúc Trần quốc công phu nhân chuẩn bị nhắm mắt ngủ, thì nghe thấy âm thanh của Trần quốc công, Trần quốc công phu nhân giật mình tỉnh lại, không còn vẻ buồn ngủ như lúc này.

“Sau này nàng cùng tam tẩu phụ ở cùng một chỗ cho tốt, để ý nàng một chút, đừng để nàng học theo Túc vương phi!”

Lời nói của trượng phu truyền đến tai nàng, cho dù hắn trong triều là trọng thần có danh tiếng, nhưng cũng không dám đắc tội với Túc vương. Trần quốc công phu nhân trầm mặc một chút, uyển chuyển nói: “Lão gia, lời này chàng nói là không thỏa đáng rồi, tam tẩu phụ mới vào cửa, nếu có cái gì không đúng, thiếp sẽ nhắc nhở, chàng yên tâm đi.”

Trần quốc công không để lời nói của Trần quốc công phu nhân vào tai, chỉ thấy hôm nay phu nhân có phần chậm chạp, hự một lát, vẫn mặt dày mày dạn nói: “Tam nhi rốt cuộc cũng chịu lấy vợ, mặc dù đứa con dâu này ta không hài lòng về thân phận của nó, thế nhưng.... aizzz, ngàn vạn lần đừng để nàng học theo vị Túc vương phi kia, khụ khụ khụ... nàng đến lúc đó rồi xem, nếu là tam tẩu phụ có dấu hiệu, nàng phải lập tức dập tắt ngay, đừng để nàng dạy hư tam nhi, nam nhi từ nhỏ đầu đội trời chân đạp đất, há có thể vì phu nhân mà bỏ đi tất cả....”

“... ”

Trần quốc công phu nhân yên lặng đau lòng: Lão gia, vì tam nhi của chàng, ngay cả cái mặt già của chàng cũng có thể để người ta giẫm lên sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Nghé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Như Thúy bình tĩnh, nhân nhả, tự tại ở trên nhuyễn giáp ngồi dưới chân của một nam tử đang cầm quyển sách đọc, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc.

Tân hôn của nàng cực kỳ nhân nhả, ở phủ Trần quốc công trên có bà bà (mẹ chồng) cũng đại tẩu chường gia, dưới có hạ nhân hầu hạ, căn bản không cần nàng phải động thủ, hơn nữa bên cạnh lại có mỹ nam phu quân, cuộc sống hàng ngày thực sự là khoái hoạt như thần tiên.

Nhưng Như Thúy cảm thấy có cái gì đây không đúng, giống như ở trong nhà này hai người bọn họ là đang làm khách, nàng có để ý, mặc dù mọi người xung quanh nhiệt tình, nhưng lại không vui vẻ, hạ nhân hầu hạ tận lực, nhưng là giống như đối với khách quý, làm cho nàng cảm thấy thực không thoải mái.

Như Thúy chăm chú nhìn lên khuôn mặt nhân nhả, thoải mái của nam tử đang đọc sách, tóc dài đen nhánh tùy ý xõa xuống, che bớt khuôn mặt như ngọc không tỳ vết, hàng mi dài và dày cụp xuống, bao trùm lên đôi mắt đào hoa quá mức câu người, thỉnh thoảng đọc đến đoạn thú vị, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, ngón tay trắng nõn, thon dài nhẹ nhàng vuốt lên mặt bàn.

Ánh nắng mùa thu theo khe cửa sổ chiếu vào, nam tử áo trắng được ánh nắng chiếu vào sáng chói giống như là một bức họa tuyệt mỹ, làm cho người khác nhìn vào không cách nào dời mắt đi được, làm cho nha hoàn đứng một bên hầu hạ nhìn đến hần thì ngẩn ngơ mất hết ý thức.

Nhìn thấy một cảnh như vậy, Như Thúy đứng thẳng dậy, xoa xoa mặt, sau đó nhìn đến đĩa bánh quế hoa còn dư lại trên bàn đã lạnh ngắt, đem nó cầm đến bảo người mang xuống. Đáo mắt nhìn đến đám nha hoàn, mỗi người đều ngẩn ngơ ngắm mỹ nam đọc sách tay theo thói quen vuốt lên trên bàn, ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt nghi hoặc nhìn lên trên bàn trống trơn, sau đó nhìn đến nàng.

Như Thúy thấy vậy rất thỏa mãn, hóa ra người tức trí đa mưu như Ôn Lương cũng có lúc lại ngu xuẩn như vậy. “Ôn đại nhân, bánh quế hoa đã lạnh, thiếp cho người đem xuống, nếu chàng muốn ăn thì bảo nhà bếp làm thêm.” Cúi xuống, còn nói thêm: “Nhưng thiếp có đề nghị Ôn đại nhân cũng nên bớt ăn đồ dầu mỡ đi, nếu không sẽ nóng tính rồi trên mặt sẽ bị nổi mụn đậu to đó.”

“...Ta sẽ không bị đâu!” Ôn Lương mặt đen nghĩ tới khuôn mặt mình bị nổi cục mụn to 疔, “Ta đã qua cái tuổi bị lên bị vậy rồi!” Hơn nữa loại mụn mọc lấm tẩm xấu xí như vậy, trừ mười ba, mười bốn tuổi lúc dậy thì có bị một lần, ngoài ra chưa tái phát lần nào!

Như Thúy ồ một tiếng, mở to mắt nhìn mặt của hần, ánh mắt chăm chú như vậy làm cho Ôn Lương có chút ngại ngùng, cũng có chút vui mừng. Nhưng sau khi nghe được lời nói của người nào đó, Ôn Lương nhất thời muốn “bạo lực gia đình” với nàng để giảm bớt sự vọng động của nàng.

“Thiếp biết rồi, hóa ra chàng đã qua tuổi nổi mụn! Aizzz, nghe đại phu nói, trong thời gian dài nếu không bị mụn chứng minh là đã không còn trẻ, tới thời kỳ mụn bị triệt hoàn toàn, không cần lo lắng mụn sẽ làm ảnh hưởng tới tướng mạo!” Đang nói, Như Thúy giờ móng vuốt của mình lên kéo lấy hai má của Ôn Lương sớm đã làm cho nàng nhìn đến muốn động thủ, về mặt trung thành và tận tâm nói: “Ôn đại nhân, chàng yên tâm, mặc kệ chàng có phải là đã già hay không, thiếp cũng sẽ theo chàng!”

Ôn Lương đem quyển sách trong tay trực tiếp ném đi, đem cái cô nương ngọc nghé này ôm vào trong lòng, cúi người xuống ngăn miệng của nàng, cắn răng hỏi: “Ta rất già sao?” Nam nhân kiên quyết nhất là bị người khác nói hần bất lực, mà nha đầu kia lại nói hần già, lại làm hần suy nghĩ đến phương diện kia của hần không được, hần sẽ làm cho nàng thấy, hần cực kỳ trẻ tuổi!

Nam nhân hai mươi bốn tuổi được xem như là trẻ chứ?!

Như Thúy thành thực lắc đầu, Ôn Lương có chút hài lòng, lại thấy nàng lẩm miệng nói thêm một câu: “Ôn đại nhân, thoát nhìn chàng tuyệt đối không già!”

Thoạt nhìn thân mã thật sự là quá mức, đây không phải là nói hần kỳ thực rất già hay sao!

Bị nàng chọc tức, Ôn Lương trực tiếp đem người nào đó đè xuống nhuyễn giáp cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng, nói cho nàng biết, hần tuyệt đối không già, hơn nữa còn rất có tinh lực đi trị nàng ngọc nghé luôn làm ghen chết người!

Cách đó không xa, Lam Y cùng Thanh Y đều cúi đầu, coi như không nhìn thấy. Hai ngày nay, các nàng cũng biết được vị tiểu thư mà mình hầu hạ qua thực miệng lưỡi rất lợi hại, cô gia không có bị bức đến nổi giận mà đem nàng hưu, có thể thấy hần dưỡng tính vô cùng tốt. Đổi lại là người khác, một ngày ba bữa bị như thế, sớm đã bị ghen đến nội thương học máu.

Lúc Ngọc Sênh tiến vào, nhìn thấy trên nhuyễn giáp nam tử cùng nữ nhân dây dưa, mặc dù vạt áo chỉnh tề, nhưng cũng nhìn rõ hai người họ là đang làm cái gì. Loại chuyện này đối với phu thê trong thời gian tân hôn là rất bình thường, nếu là nha hoàn thức thời sẽ xem như không thấy, yên lặng lui xuống.

Ngọc Sinh cứng người một chút, sau đó thu lại biểu tình lui sang một bên, cúi đầu chờ bọn họ xong việc.

Nụ hôn kết thúc, Ôn Lương cười híp mắt ôm Như Thúy xui lơ ở trong ngực hắn, sờ sờ khuôn mặt của nàng, trong mắt hiện ra mắt phần đắc ý.

“Nha đầu, ngày mai lại mặt xong, chúng ta trở về phủ thái sư.” Hắn ôm thân thể mềm mại của nàng, thanh âm như nhạc.

Như Thúy hạ mắt, “Thái sư phủ? Chúng ta tại sao lại không ở lại nơi này?” Rõ ràng phụ mẫu khỏe mạnh, lại không có nói ở riêng, chỉ sợ bọn họ chuyển ra ngoài ở không tốt?

“Không ở lại đây! Nàng quên sao, ta hiện tại là sư phụ của thái tử, hoàng thượng ngự ban phủ trách ngay sát Tinh Xa tướng quân phủ, chúng ta có nhà của mình.”

Như Thúy ngửa đầu, nhìn thấy sắc mặt hắn nhàn nhạt, nghi vấn đến miệng lại không thốt ra. Mặc dù nàng luôn luôn vô tình chọc tức hắn, nhưng hiện tại đã gả cho hắn, nàng đương nhiên phải vì hắn mà suy nghĩ, không làm hắn phiền não.

Như Thúy không hỏi, nhưng ở một bên Ngọc Sinh lại nóng nảy, tiến lên một bước, che miệng nói: “Tam thiếu gia, việc này không ổn!”

Ôn Lương cùng Như Thúy nhìn về phía người nào đó không biết từ lúc nào xuất hiện trong phòng Ngọc Sinh, vì Ngọc Sinh là con gái của nhũ mẫu mẫu thân đã qua đời của hắn, Ôn Lương đối với nàng có chút nể tình, cho nên xưa nay đối tốt với nàng hơn so với các nha hoàn khác, lúc này nàng ta lại đột nhiên xen miệng vào, hắn vẫn không tức giận, chỉ là lạnh nhạt nhìn nàng

Vừa nhìn đến vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, Ngọc Sinh biết mình nóng vội hồng việc, ổn định tâm tư, không nhanh không chậm nói: “Ngài là đích thiếu gia của phủ Trấn quốc công, phụ mẫu ở trên không nói ở riêng, nếu cùng tam thiếu phu nhân chuyển đến phủ thái sư thực sự đối với thanh danh của ngài không tốt.”

“Phụ mẫu ở trên...” Ôn Lương suy nghĩ đến lời này, ý vị không rõ cười cười, nói: “Việc này ta tất có chủ trương, người không cần nhiều lời.”

Ngọc Sinh ánh mắt âm trầm, im lặng, lén lút nhìn về phía nữ tử ngồi ngay ngắn một bên tam thiếu gia, thấy nàng vẻ mặt vô tội, trong lòng có mấy phần oán hận, biết rõ nếu tam thiếu gia thực sự chuyển đến phủ thái sư, người nhân rồi đương nhiên sẽ nói lời không tốt đến tam thiếu gia, vì sao lúc này nàng không giống như những nữ tử khác, khuyên nhủ tam thiếu gia?

“Đúng rồi, người có việc gì sao?” Ôn Lương đem quyển sách vứt đi lúc này cảm lên.

Nghe nói đến đây, Ngọc Sinh mới nhớ ra mục đích vào đây của nàng, nói: “Tam thiếu gia, nhị tiểu thư, tam tiểu thư, tứ tiểu thư các nàng mở tiệc trà ở hoa viên, cho người đến mời tam thiếu phu nhân cùng đến thưởng trà ngắm hoa.”

Sau khi nghe xong, Ôn Lương đứng dậy thuận tay chỉnh lại cổ áo, cười nói: “Khó có lúc các muội ấy có nhã hứng, Thanh Y, đem tất cả trà ngon mà ta cất kỹ lấy ra cùng các muội ấy thưởng trà.”

Thanh Y đáp một tiếng, hành lễ lui xuống.

Nơi mở tiệc trà là ở lương đình ven hồ gần hoa viên, hai bên hồ, hoa sen đã sớm tàn, Nhưng những cây dương liễu ở hai bên hồ vẫn còn xanh tốt, tuy nhiên lại khiến cảnh sắc quanh hồ tăng thêm vài phần tiêu điều, khiến lòng người quạnh quẽ. Xung quanh đình được trồng rất nhiều cây mộc quế cao to, mặc dù đã qua trung thu, nhưng hoa mộc quế vẫn nở rộ mãnh liệt, nếu ai đi dưới cây mộc quế, đều có thể ngửi được mùi hương thanh nhã của hoa mộc quế.

Lúc bọn họ đến, hai vị tiểu thư đã yên ổn ngồi ở trong đình, chỉ có Ôn Uyển không chịu ngồi yên, đứng ở ngoài đình sai đám nha hoàn đi ngắt hoa mộc quế.

Nhìn thấy bọn họ đi đến đám nha hoàn ma ma cúi người hành lễ, trong đình, hai vị tiểu thư trong lòng lấy làm kinh hãi, các nàng chỉ mời tam tẩu qua đây thưởng trà ngắm hoa, cũng không nghĩ tới tam ca có gặp mặt vài lần cũng đến, nhanh chóng chạy ra nghênh đón, cùng bọn họ hành lễ, câu nệ gọi “Tam ca, tam tẩu”.

Ôn Lương ôn hòa cười miễn lễ cho các nàng, cùng Như Thúy tiến vào trong đình nghỉ mát.

Đối với việc Ôn Lương xuất hiện, người cao hứng nhất là tứ tiểu thư Ôn Uyển, vui vẻ bước qua bên này, tay kéo lấy ống tay áo của hắn, vẻ mặt ngây thơ nói: “Tam ca, hôm nay huynh rảnh rồi sao? Huynh đến cũng nên báo trước một tiếng, để bọn muội còn phân phó nha hoàn chuẩn bị đồ ăn yêu thích của huynh.”

“Đã làm Uyển Uyển phí tâm.” Ôn Lương mỉm cười nói, nhẹ nhàng rút ống tay áo trở về, “Hôm nay rảnh rồi, nghe nói các muội mở tiệc trà, cho nên đến, các muội không chào đón ta đấy chứ? Nha, ta mang theo một ít trà ngon qua đây, cùng các vị muội muội thưởng thức.”

Nghe nói như vậy, mấy tiểu cô nương vội vàng lắc đầu, lén lút nhìn Ôn Lương, trên mặt vẫn khấn trương không ít.

Ôn Lương ở nhà không nhiều, các nàng so với huynh trưởng gặp mặt hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chưa bao giờ lại ngồi gần nói chuyện như vậy. Nhưng, hắn là đích tử duy nhất của phủ Trấn quốc công thân phận cao quý, lại có mỹ danh toàn kinh thành, muốn lờ đi vị huynh trưởng này cũng

không được, nếu nói như lời thế tục thì: Hấn không ở giang hồ, nhưng khắp giang hồ đều là truyền thuyết về hấn!

Mọi người lần lượt ngồi xuống theo quy củ.

Không có biện pháp, coi như là huynh trưởng ruột thịt nhưng chưa từng ở chung, giống như người lạ, hơn nữa lại là mỹ nam làm cho người khác liếc mắt sẽ bị hoa đầu văng mắt, làm cho tiểu cô nương như các nàng càng phải câu nệ.

Như Thúy nhìn, cười nói: “Phu quân, chàng xuất hiện ở đây cảm giác quá mãnh liệt, làm cho các muội muội cảm thấy không thoải mái.”

Lời nói trần trụi của nàng làm cho mấy tiểu cô nương trong lòng cảm động, lại thấy Ôn Lương cười, than thở: “Đây là lỗi của ta, rất lâu không có về nhà, số lần gặp mặt không nhiều, là vị huynh trưởng này sơ sót.”

Nghe thấy bọn họ nói chuyện, biểu tình căng thẳng của các tiểu cô nương buông lỏng không ít. Chỉ có Ôn Uyển vẻ mặt mất hứng trừng mắt với Như Thúy, không thích lời bần thiêu của nàng vừa nói với huynh trưởng.

Như Thúy vô tội nhìn lại nàng, quả nhiên tiểu cô nương này được chiều nên sinh hư, vẫn là Ôn đại nhân tốt, có thể nhìn thấy được chiều nhưng không bị làm hư.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tuy là cuối thu, nhưng có vẻ mùa thu năm nay rất ôn hòa, nếu phơi mình dưới ánh nắng mặt trời sẽ mang theo một cảm giác ấm áp.

Đám nha hoàn mới hái xong hoa mộc quế cầm đi rửa sạch, sau đó lại đem dùng để pha trà, sau khi pha trà xong, nước trà còn có một mùi hoa quế thơm ngát, mát lạnh, không mất đi ưu nhã, lại có vị ngọt nhàn nhạt, quả thực ngon miệng.

Thừa dịp này, Ôn Lương cùng 3 vị muội muội chưa bao giờ ở chung nói chuyện phiếm, hấn hỏi các tiểu cô nương một ít vấn đề nhỏ mà các nàng quan tâm, hấn hỏi câu nào, các nàng trả lời từng câu đó, ví dụ như, các nàng thích cái gì, thường ngày đọc sách nào, tuy là những câu hỏi bình thường nhưng lại rất thực dụng, qua một thời gian hỏi đáp như vậy, các tiểu cô nương không còn câu nệ như trước nữa.

Ba vị muội muội lần lượt gọi là Ôn Hâm, Ôn Nhã, Ôn Uyển, Ôn Hâm là nhị tiểu thư năm nay mười lăm tuổi, vừa mới tiến hành lễ cập kê, không lâu sau có thể bàn chuyện kết hôn. Ôn Nhã và Ôn Uyển năm nay đều mười ba tuổi, Ôn Nhã sinh ra sớm hơn Ôn Uyển hai tháng, gọi là tam tiểu thư.

“Tam ca, bọn muội thật lâu rồi chưa có nhìn thấy huynh, huynh kể một chút chuyện bên ngoài cho bọn muội nghe đi.” Ôn Uyển kéo tay Ôn Lương nói, vẻ mặt hiếu kỳ.

Ôn Lương cười nói: “Ta mấy năm nay phần lớn là ở trong quân doanh, đều là đánh đánh giết giết, không thích hợp kể cho tiểu cô nương như các muội nghe.”

“Sẽ không đâu, bọn muội cũng rất quan tâm đến chiến sự, bởi vì tam ca cũng ở trong đó.” Ôn Uyển không nghe lời, sẵn giọng nói: “Nếu không huynh kể chuyện năm ngoái Tĩnh Xa tướng quân mang binh đánh phá Bắc Việt, làm sao đề dụ địch ra khỏi thành sau đó đánh bại bọn họ... Muội có nghe người ta kể qua, nhưng người này kể khác người kia, không biết đâu là thật đâu là giả, tam ca, huynh có thể chi tiết kể lại một lần cho bọn muội nghe không?”

Ôn Lương bị nàng quán lấy, không còn cách nào, bèn chọn một ít sự việc nói sơ qua một chút. Kỳ thật Ôn Uyển không có hứng thú nghe chuyện chiến sự, nàng chỉ là hiếu kỳ cuộc sống ở biên cương của hấn, nếu quán quít lấy tam ca, có thể giảm thiểu thời gian tam ca ở gần tam tẩu, nhất cử lưỡng tiện.

Ôn Uyển lại liếc mắt một cái về phía Như Thúy khiêu khích, nhìn thấy nàng chỉ ngồi uống trà, ánh mắt như không quan tâm nhìn ra giữa hồ, căn bản không chú ý đến chuyện bên này, trong lòng cực mất hứng.

“Tam tẩu, tẩu đang nhìn cái gì vậy?” Ôn Nhã nhìn thấy ánh mắt ám chỉ của Ôn Uyển, nhẹ nhàng tỉnh té hỏi.

Như Thúy chuyển ánh mắt từ bên hồ quay sang người nàng, tiểu cô nương này, tên cũng giống như người, thoát nhìn văn nhã, không khỏi lộ ra một nụ cười tươi: “Nhìn cá, cá thật là béo!”

“...”

Ôn Nhã miễn cưỡng lộ ra một nụ cười tươi, nói: “Con cá này là do phụ thân đặc biệt phân phó hạ nhân nuôi dưỡng, hàng năm vào cuối mùa xuân sẽ cho người vớt lên để làm tiệc chiêu đãi khách quý trong kinh thành, còn thời gian còn lại là để nuôi, không được vớt lên.”

Như Thúy gật đầu, cười nói: “Ồ đây phong thủy quả nhiên tốt, có thể nuôi được cá béo đến như vậy!” nhất định ăn rất ngon! Nàng nhớ Ôn Lương rất

thích ăn cá, hẳn nói ăn cá sẽ làm cho đầu óc thông minh.

Ôn Nhã không biết tiếp chuyện với nàng như thế nào nữa, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Ôn Hâm.

Kỳ thực hôm nay các nàng mở tiệc trà là chủ ý của Ôn Uyển, nhân dịp này muốn mời tam tẩu qua làm cho nàng biết rõ xuất thân của nàng đối với phủ Trấn quốc công là hoàn toàn khác biệt, chính là muốn làm cho nàng xấu mặt. Nhưng không ngờ là Ôn Lương cũng qua đây, vì thế các nàng cũng không dám nói thêm gì nữa.

Ôn Hâm lớn tuổi hơn hai người kia, tính tình ôn trọng hơn, nhận được ánh mắt của tam muội, nhàn nhạt cười nói: “Tam tẩu thích ăn cá sao? Muội ở trong sách có xem qua, nói ăn cá này cũng có tác dụng nhất định.”

“Ngà? Tác dụng như thế nào?” Như Thúy hưng phấn hỏi.

Ôn Hâm cười cười, tinh tế nói, trong lòng cũng biết được lời nói của Ôn Uyển là đúng, tam tẩu này quả nhiên là xuất thân nha hoàn, quả nhiên là trên mặt bàn làm ra hành động có chút không phòng khoáng.

“Đầu tam, vĩ tứ, bụng ngũ, bối lục” có một lần phu quân uống rượu có nói đến câu này” Như Thúy cười cười nói, sau đó nhìn đến hai tiểu cô nương có chút sững sờ nói với hai nàng: “Tam ca của các muội mê rượu, hơn nữa cũng thích cùng người khác phẩm rượu, nhưng lại nói nhiều đạo lý.”

Việc này lại có dính dáng tới Ôn Lương, hai tiểu cô nương lúng ta lúng túng ồ một tiếng, không dám loạn ngôn, miễn cho Ôn Uyển nghe xong lại mất hứng. Các nàng đều là do di nương sinh ra, trong phủ sùng ái không sánh được với Ôn Uyển, có một số việc phải tránh gây chuyện với nàng ta. Đường như lần này, Ôn Uyển quán quýt lấy Ôn Lương, nhường cho hai nàng tùy ý bắt chuyện với Như Thúy, tốt nhất là có thể làm cho Như Thúy xấu mặt. Chỉ là tiểu cô nương ngu ngốc, không biết người nào đó, đầu óc không bình thường, ý nghĩ bất đồng không nói, có đôi khi phản ứng cũng không giống người thường.

Cho nên, sau một lúc hai vị tiểu cô nương nói chuyện, bị tam tẩu không giống người này thỉnh thoảng nói cho đến nghẹn lời, không khỏi hoài nghi mình là lấy nhiều hiếp ít, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy mình bị nghẹn khuất như thế này?

Chờ Ôn Uyển quán quýt lấy Ôn Lương xong, quay đầu nhìn đến ba người kia, Như Thúy vẫn như trước cười híp mắt, nụ cười trên mặt đặc biệt vui vẻ, làm cho người khác nhìn không được muốn cười một cái đáp lại nàng, mà hai vị tỷ tỷ thì sắc mặt có chút cổ quái.

Chờ lúc kết thúc tiệc trà, Ôn Lương cùng Như Thúy cáo từ rời đi, Ôn Uyển không nhịn được hỏi hai vị tỷ tỷ: “Thế nào? Hạ thị kia biểu hiện như thế nào?”

Ôn Nhã không mở miệng, Ôn Hâm nhú chân mày, lộ ra bộ dáng rất vi diệu, nói: “Tam tẩu thoát nhìn thanh tú, nhưng lúc nàng ta nói chuyện, lại làm cho bọn tỷ không biết phải tiếp chuyện như thế nào. Hơn nữa theo tỷ thấy, nàng ta tựa hồ cảm thấy hứng thú với hồ cá này, nói chung là khen chúng nó béo tốt.”

Ôn Uyển vừa nghe đến câu “Nàng ta lúc nói chuyện, lại làm cho bọn tỷ không biết phải tiếp chuyện như thế nào” lâm vào suy tư, như vậy tức là làm sao? Trong lòng nảy ra một chủ ý: “Azzzz, hai tỷ nói, nếu Hạ thị kia động thủ với hồ cá, phụ thân có tức giận hay không?”

Hai người giật mình nhìn nàng, nói: “Thế nhưng tam tẩu cũng biết hồ cá này, nếu không phải là mùa xuân thì không thể động vào.”

“Vậy thì sao chứ?” Ôn Uyển lơ đãng nói: “Tìm cơ hội khiến cho nàng ta tự mình động thủ, như vậy không phải là được rồi sao?” Ôn Uyển siết chặt nắm tay, nàng không thích Hạ thị, không chỉ bởi vì xuất thân của nàng không xứng với tam ca hoàn mỹ của mình, mà vì nàng làm bản đến phủ Trấn quốc công, người trong kinh thành đều biết đích từ phủ Trấn quốc công cưới một nha hoàn làm chính thê, hại nàng lúc gặp mặt đám tiểu thư khác mất thể diện, mơ hồ nhớ tới lời nói trào phúng khinh bỉ lúc tam ca của nàng thành thân, cực kỳ khó chịu.

Ôn Hâm cùng Ôn Nhã vừa nghe xong, liền biết tam muội muốn thiết kế bẫy, để cho Hạ thị động thủ đến hồ cá của lão Trấn quốc công làm cho ông tức giận, đến lúc đó thật không dám nghĩ tới hậu quả như thế nào. Thế nhưng các nàng cảm thấy, tam tẩu mặc dù thoát nhìn không có kiến thức gì, nói chuyện cũng thẳng, nhưng cũng không phải là dạng người chịu để yên cho người ta thiết kế bẫy mình.

Bên kia, Ôn Lương dắt Như Thúy trở lại Tu Hoa viện, đợi nha hoàn dâng trà lên xong, liền phát tay cho tất cả lui xuống.

Ôn Lương đem Như Thúy kéo vào trong lòng, đem cằm đặt lên trên vai nàng, nhẹ nhàng thở ra một cái.

“Ôn đại nhân?” Như Thúy bị ôm chặt, chỉ có thể nhìn đến vành tai bạch ngọc của hắn.

Ôn Lương lười biếng nói: “Ngày mai về lại mặt xong, không cần trở lại đây, chúng ta lập tức đến phủ thái su.”

“Như vậy được đâu? Phụ thân sẽ tức giận!” Như Thúy nhớ tới vị công công (cha chồng) kia vẻ mặt luôn phụng phịu, dự đoán là sẽ tức giận đến mức râu dựng ngược hết cả lên. Nghĩ một chút, hỏi: “Ôn đại nhân, tâm tình của chàng không tốt sao? Tứ muội hoạt bát như vậy, thiếp nghĩ chàng trò chuyện với muội ấy hẳn phải cao hứng chứ!” mặc dù nàng cùng Ôn Hâm và Ôn Nhã trò chuyện, nhưng có lúc phân tâm, nghe thấy Ôn Uyển lú lú cùng hắn nói rất nhiều chuyện trong phủ Trấn quốc công, mà bộ dáng của hắn tựa hồ nghe nàng ta nói chuyện cũng rất cao hứng.

“Àn, quá hoạt bát, nữ hài tử vẫn vẫn nhả thì tốt hơn.” Ôn Lương nhàn nhạt nói. Có lẽ bởi vì mấy năm gần đây hắn không có về nhà, hắn phát hiện, mình

cũng các muội muội rất xa lạ, thậm chí đối với Ôn Lương có ý gần gũi thân thiết với hắn, làm cho hắn cảm thấy không thoải mái.

Ôn Lương trong lòng thở dài, có lẽ hắn đã mong đợi quá nhiều, đối với những người đã hại hắn, hắn lại hi vọng bọn họ đối đãi tốt với mình. Thế nhưng, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Coi như là huyết mạch tình thân, cũng không có cách nào khiến hắn quên đi mối hận. Có lẽ đã từng có người phải trả giá, nhưng đây là do bọn họ thiếu nợ hắn, đây vĩnh viễn là vết thương trong lòng hắn...

Nhưng thất thần một chút, Ôn Lương liền thả lỏng, nhẹ nhàng vỗ về người trong lòng, thấp giọng nói: “Nha đầu, nếu có người bắt nạt nàng, không cần khách khí, cũng không cần sợ ảnh hưởng đến ta.”

“Ai?” Như Thúy lùi lại, kinh ngạc nói: “Không ai bắt nạt thiếp. Nhưng nếu bị người ta bắt nạt, nếu thiếp không “trả lễ” cho người ta, đây không phải là tính cách của thiếp!” Đang nói, lại cho mình là người hiểu biết, vỗ vỗ cánh tay Ôn Lương, nói: “Ôn đại nhân, chàng yên tâm đi, sau này nếu có ai bắt nạt chàng, liền nói cho thiếp biết, thiếp nhờ Vương gia đại ca đi trị hắn cho chàng!”

“...Ta không phải nói ý này!” Ôn Lương lần nữa lại bị nàng làm cho dở khóc dở cười. Hơn nữa, trong tình cảnh này, không phải là nàng muốn giúp hắn bắt nạt người khác sao?

Chờ Ôn Lương cứ như thế cười híp mắt tự hỏi mình, người nào đó lại giúp hắn trả lời, làm hắn thiếu chút nữa thì nghẹn chết.

“Sao có thể chứ!” Như Thúy mặt dày mày dạn nói: “Về điểm ấy, thiếp vẫn có thể tự mình hiểu rõ, thiếp chỉ là một cô gái yếu đuối, nếu người thông minh như chàng còn không có biện pháp, thiếp cũng không có cách nào giúp chàng đâu. Hay là chuyện này nên đi tìm Tượng vương gia đi! Tượng vương gia chính là tên cướp!”

“...”

Buổi tối, Như Thúy thập phần phấn chấn.

Ôn Lương mới vừa từ nhĩ phòng trở về, nhìn thấy người nào đó đang quanh quẩn trong phòng, đem nàng kéo lại, hỏi: “Nha đầu, có chuyện gì mà cao hứng vậy?”

Như Thúy cười híp mắt nói: “Ngày mai hồi vương phủ, đương nhiên là cao hứng! Thiếp đã qua ba ngày không có gặp vương gia cùng tiểu quận chúa, thiếp thật nhớ bọn họ!”

Ôn Lương mắt húng: “Chỉ là lại mặt, ăn cơm xong chúng ta sẽ trở về phủ thái sư.” Thanh âm có chút chua.

“Thế nhưng thiếp vẫn cao hứng.” nói xong, cảm thấy mỹ nam tâm trạng không được tốt, Như Thúy nhẹ giọng an ủi: “Ôn đại nhân, không phải là chàng thích vương gia sao? Chàng cũng nên cao hứng mới phải.”

Ôn Lương thiếu chút nữa chết sặc, “Thích cái gì? Nàng nói lung tung! Ta là đối với vương gia tôn kính!”

Như Thúy kinh ngạc nói: “Không phải là cũng như vậy sao?”

Nhìn bộ dạng mở to mắt của nàng, Ôn Lương quay đầu, thì ra là hắn suy nghĩ nhiều sao? Vẫn là nàng nghe thấy lời đồn đại gì đấy rồi!

Một lát, Ôn Lương lau mặt, kéo tay nàng, nói: “Nha đầu, chúng ta đi ngủ đi.”

Nghe đến đây, nét mặt Như Thúy lộ ra một chút thống khổ.

Ôn Lương trên trán gân xanh nổi, đây là biểu tình gì chứ.

Lại nghe Như Thúy lấp bắp nói: “Ôn đại nhân, ngày mai về lại mặt, tối nay chúng ta đừng “đánh nhau” được không.... cái này thực sự là mệt chết đi được, thiếp thà leo núi còn hơn!” Nàng lộ ra vẻ mặt anh dũng hi sinh nói.

Ôn Lương lại một lần nữa bị nghẹn, không nói được, tức giận mắng: “Đánh nhau cái gì chứ! Nàng chó nói bậy.” Hóa ra trong lòng nàng, phu thê hoan hảo chính là đánh nhau sao?

Ôn Lương cơ hồ ngửa mặt lên trời, thở dài, là hắn sai rồi, hắn là trước lúc cùng nàng OOOX nên phổ cập cho nàng thường thức một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Ngày hôm sau, hai người bọn họ dậy rất sớm.

Hôm nay, Như Thủy nhìn rất có tinh thần, nàng tự mình đi kiểm tra lại lễ vật tặng cho Túc vương phủ, vì nàng sợ có thứ không hợp với sở thích của vương phi. Trái ngược với tâm trạng của Như Thủy, Ôn Lương có vẻ không thoải mái cho lắm, làm đám nha hoàn, nô tài thắc mắc, dựa vào mối quan hệ của Ôn Lương với Túc vương phủ, hôm nay không phải là đi báỉ phòng mưu cầu danh lợi, chẳng lẽ hẳn đang mệt sao?

Nghĩ đến đây, nhất thời có chút 囧, vội vàng cúi thấp đầu, không dám nghĩ lung tung lại làm chủ tử tức giận.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Ôn Lương dẫn Như Thủy đến chính sảnh để thỉnh an lão Trần quốc công, thuận tiện thông báo với họ một tiếng.

Biết hôm nay là ngày con dâu mới về nhà mẹ đẻ lại mặt, mặc dù không thích cô con dâu này cho lắm, nhưng Trần quốc công vẫn dậy rất sớm ngồi đợi ở vị trí chủ tọa. Chỉ là, bản mặt già nua của hắn, thoát nhìn cương trực công chính, rất nghiêm túc, người ngoài không biết còn tưởng con trai và con dâu thiếu tiền của hắn.

Cho nên, lúc nhìn thấy bộ dạng này của Trần quốc công, Ôn Lương thái độ vẫn nhàn nhạt, ôn nhu. Trái lại, Như Thủy tươi cười, thỉnh an hai lão nhân gia, nụ cười rạng rỡ, ngay cả Trần quốc công không thích xuất thân của nàng, nhìn đến mặt của nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

“Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?” Trần quốc công phu nhân cất tiếng hỏi: “Nếu còn không đủ, nói với quản gia một tiếng, đi khó phòng lấy. Tặng lễ vật cho Túc vương phi không thể sơ xài được.”

Ôn Lương lúc này biểu hiện giống với Trần quốc công cùng nhau yên lặng không đáp, Như Thủy đáp lại: “Đều đủ cả, cảm ơn mẫu thân quan tâm, chúng con đã chuẩn bị tốt.”

Mẹ chồng nàng dâu không nhìn đến hai nam nhân đang già bộ kia, nói chỉ tiết một chút với Như Thủy, thấy không có gì không ổn, Trần quốc công phu nhân liền im lặng, nhìn về phía Trần quốc công đang nghiêm nghị ngồi một bên, cảm thấy bất đắc dĩ. Rõ ràng lúc này rất khẩn trương, thế nhưng vừa thấy mặt, lại biểu hiện như con trai hân thiếu tiền của hắn vậy, nếu tính tình này của hắn không thay đổi, có lẽ cả đời này Lương ca nhi cũng không nhìn đến hắn. Mặc dù đối với nàng đây là một việc tốt, nhưng nàng bị kẹt ở giữa hai cha con này có chút khó xử.

“Ừ, đi đi.” Lão Trần quốc công mở miệng.

Ôn Lương hiền lành cười ứng phó, đáp một tiếng, liền dẫn Như Thủy ra cửa.

Ở ngoài cửa, quản gia đã chuẩn bị xong xe, Ôn Lương nói với quản gia một câu rồi kéo Như Thủy lên xe ngựa.

“Tam thiếu gia!”

Nghe thấy lão quản gia kêu to, Ôn Lương vén rèm cửa sổ lên xem, nhìn về phía lão quản gia, trong lòng thở dài, trên mặt nở một nụ cười, nói: “Sinh phúc, mấy năm nay phúc vật và rồi.”

Lão quản gia vừa nghe, nhất thời hai mắt đỏ hoe, nghiêng mặt đưa ống tay áo lên lau mắt, nói: “Lão nô không vất vả, nhìn thấy tam thiếu gia lập gia thất, lão nô trong lòng rất cao hứng, lão nô cũng tin rằng phu nhân đã qua đời cũng rất vui mừng.”

Ánh mắt Ôn Lương trở nên ôn hòa, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, mẫu thân sẽ rất vui. Sinh phúc, phúc năm nay đã lớn tuổi, sau này việc nặng nhọc đừng làm nữa, qua mấy ngày nữa, để Hải Quang ca đón phúc về hưởng phúc.”

Lão quản gia sau khi nghe xong, cười cười, nói: “Việc này là lão nô nên làm, thiếu gia còn phải lo lắng nhiều việc, không nên vì lão nô mà thêm nhọc lòng.”

Ôn Lương cười nhẹ, thả rèm cửa xuống, cho người lên đường.

Xe ngựa chậm rãi đi về hướng Túc vương phủ, hai phủ cách nhau không xa, chỉ một lát đã đến nơi.

Hôm nay là ngày nghỉ ngơi của Túc vương gia lại mặt, người làm ở phủ Túc vương đã bận rộn từ sáng sớm, Tần quản gia cũng hưng phấn đứng chờ trước phủ. Mặc dù trước đây Ôn Lương làm liên lụy đến Túc vương vương phi rất nhiều lời đồn tai ương của dân chúng, nhưng Tần quản gia là người nhìn Ôn Lương lớn lên, đối với việc hắn thành thân thì rất vui mừng, vị thế từ mà hắn cười về tính cách từ trong ra ngoài Túc vương phủ không giống một ai, nhưng Tần quản gia vẫn dùng tâm tư mà bao dung, tiếp nhận nàng.

“Ôn đại nhân, Ôn phu nhân, hai vị đã đến.”

Ôn Lương đối với Tần quản gia rất kính trọng, không kính trọng cũng không được, Tần quản gia thế nhưng trước đây cầm chổi quét sân buru hân rượt hân chạy khắp nơi, cũng tại hắn lúc còn nhỏ rất nghịch ngợm, lại ngã ngón một chút, làm cho thanh danh của Túc vương vốn tốt lại trở nên tệ hại, làm Tần quản gia tức giận mất hết cả lý trí, cầm chổi quét sân rượt đánh hân chạy khắp Túc vương phủ, lúc đó hắn chỉ mới mười ba tuổi, đến nay đã hơn mười năm rồi.

Cho nên nói, Ôn đại nhân có một lịch sử hắc ám, không thể trách mỗi lần Tần quản gia thấy hắn, không cho hắn được một vẻ mặt tốt.

“Tần thúc, vương gia vương phi đã dậy rồi sao?”

“Đã sớm dậy rồi, vừa mới dùng bữa, đang chờ hai vị đi vào đó.” Tần quân gia vừa nói, vừa dẫn hai người đi vào.

Trở về nơi quen thuộc, Như Thúy mặt mày như được giãn ra, tâm tình buông lỏng mấy phần. Trên đường đi, gặp rất nhiều nha hoàn trong phủ, thấy một số người thân thuộc có thể nhận ra được khuôn mặt tươi cười của Như Thúy, chỉ là thân phận bây giờ khác nhau, nàng không thể cùng tụ tập một chỗ trêu chọc trò chuyện với bọn họ, thậm chí một số người trước đây còn có một vài lần nói chuyện với nàng, nhưng bây giờ thân phận chênh lệch quá lớn, nàng là quý phu nhân, cho nên thấy nàng không cách nào tươi cười với nàng, chỉ có thể cúi đầu trốn tránh.

Mặc dù trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng không đau lòng, nhân sinh vốn là như vậy, có được có mất, chỉ cần lòng người không thay đổi là tốt rồi.

Vừa tới một đoạn cách chính sảnh không xa, liền nhìn thấy một người mặc trang phục nha hoàn thượng đẳng, Như Thúy vừa nhìn, cười tươi, nhảy nhót kêu lên: “Như Lam tỷ tỷ!”

Như Lam nhìn thấy nàng rất cao hứng, nhưng chuyện nàng gả cho một người tính tình cổ quái như vậy có chút thờ dài, hành lễ với Ôn Lương đi phía sau, cười nói: “Ôn đại nhân, vương gia vương phi đang ở bên trong, mời vào.”

Ôn Lương mỉm cười gật đầu, kéo Như Thúy đi vào chính sảnh.

Như Lam thấy vậy, bụng miệng cười, hi vọng Ôn đại nhân có thể chế trụ được cô nương ngốc nghếch kia là tốt nhất.

Phu thê Túc vương đang ngồi ở phía trên, chờ hai người bọn họ đi vào, ở giữa còn một tiểu bánh bao đoan đoan chính chính ngồi ở đấy, tuy rằng nàng ta chỉ mới ba tuổi, thể nhưng so với bộ dáng của Túc vương không hề sai biệt, làm cho người khác không khỏi buồn cười. Cùng về nghiêm túc bề ngoài có không chút hợp cảnh đó là một tiểu gia hỏa màu trắng được ôm ở trong lòng, vật nhỏ màu trắng kia run run tai dựng thẳng lên, có thể nhìn thấy đó là một chú thỏ vượt quá chỉ tiêu về trọng lượng của loài thỏ.

Bởi vì mọi người đều thân thuộc với nhau, cho nên sau khi tặng lễ vật, nha hoàn dâng trà lên, rồi cùng ngồi một chỗ nói chuyện phiếm.

Như Thúy tiến đến tiểu bánh bao ngồi trên người Túc vương, chỉ chỉ vào người con thỏ mập mạp trêu đùa, cười nói: “Tiểu quận chúa, hôm nay Thỏ Thỏ ăn thịt sao?”

Tiểu bánh bao nghiêm túc gật đầu, vươn hai tay xoa xoa lên con thỏ mập mạp, nói: “Hai khối thịt~”

Như Thúy mở to mắt, kinh ngạc nói: “Nga, sức ăn của nó lại tăng lên, có phải là sau này sẽ béo đến lúc không di chuyển được không?”

Bên cạnh Túc vương phi chen miệng nói: “Nếu lo nó phát phì, không bằng lo cho hai hồ ly ăn chay kia đi.”

Như Thúy vừa nghe, lập tức khản trương: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ chúng sinh bệnh sao?”

Là hai con bạch hồ ly mà mấy năm trước bọn họ đi săn với Túc vương và Ôn Lương bắt được đem về cho Túc vương phi giải sầu, lại bị hai nàng ngốc nuôi thành hai con hồ ly ăn chay, về sau vương phi có thai, lại chỉ lo chăm sóc tiểu bánh bao, cho nên đem hai con hồ ly cho Như Thúy nuôi, hiện tại trở thành sủng vật của Như Thúy.

“Muội mấy ngày không ở đây, chúng nó nhìn cũng không có tinh thần.” Vương phi cười nói “đến cả rôt cũng không gặm.”

Như Thúy bình tĩnh, “Không có việc gì, chúng nó là chán cả rôt, muốn đổi khẩu vị.”

“....”

Ở bên cạnh, Như Lam nhìn thấu hai vị phu nhân ngốc nghếch này bàn luận nên đổi loại thức ăn chay nào cho hồ ly, nhất thời cảm giác yên bình lâu lắm không thấy bây giờ lại được tái hiện.

Sau khi hàn huyên một chút, Túc vương phi viện cớ đem Như Thúy kéo đến nội thất, nói một ít chuyện của thâm kín của nữ nhi.

Cái gì là chuyện thâm kín? Đương nhiên là người bên nhà mẹ đẻ quan tâm cô nương nhà mình sau khi xuất giá, cuộc sống với phu quân có hòa hợp hay không.

Túc vương phi tuy không phải là mẫu thân của Như Thúy, nhưng hai người tốt xấu gì cũng cùng nhau lớn lên, tình cảm sâu đậm, quan tâm cũng là điều đương nhiên, hơn nữa Túc vương phi đã là mẫu thân của hai tiểu oa nhi, cũng không còn là tiểu cô nương ngại ngùng, một số chuyện nhất định phải hỏi cho rõ ràng, sau khi vòng vo một hồi, rốt cuộc cũng nghe hiểu rõ Túc vương phi muốn hỏi cái gì, Như Thúy liền thờ dài.

“Làm sao vậy?” Túc vương phi kinh ngạc, nào có chuyện cô nương về nhà mẹ, hỏi đến chuyện này lại thờ dài.

Như Thúy cúi mặt, không có một chút tinh thần nói: “Không phải nói ‘Phu thê đầu giường đánh nhau cuối giường hòa’ sao? Vừa mới hai ngày ở chung, ngày nào cũng có đánh nhau, so với lúc ở thôn trang cùng tiểu quận chúa vất vả hơn nhiều.”

Một lát sau, nghe rõ ý tứ trong lời nói của nàng, Túc vương phi mặt đỏ nhìn nàng.

Uy uy uy, muội có phải là nghĩ sai rồi không? Nhà người ta là “đầu giường cãi nhau cuối giường hòa” mà! Cái nàng nói là yêu tinh đánh nhau mới đúng!

Chương 14

Ở trong nội thất, Túc vương phi bị một phu nhân ngốc nghếch làm cho trúng gió, ồn ào một hồi, ở ngoài đại sảnh, Túc vương cũng không khá hơn, “bị” một mỹ nam ngốc nghếch nhờ quân sư một việc mà hắn cũng không biết phải trả lời như thế nào.

“Vương gia, ta có thể hỏi người một chuyện được hay không?” Ôn Lương đảo mắt nhìn xung quanh mình, thấy không có người khác liền nhỏ giọng hỏi: “Có thể nói cho ta biết, người làm cách nào mà có thể sống chung với vương phi mà không bị nàng ghen khuất, khó chịu?”

Túc vương lạnh lùng nhìn hắn.

Ôn Lương chính là mới lấy vợ, không sợ khí thế của Túc vương cho nên lại mặt dày mày dạn nói tiếp: “Người cũng biết, hai nàng mỗi người một tính cách ... Trước kia cảm thấy rất thú vị, nhưng bây giờ lấy về nhà, còn có thể cùng nàng lăn qua lăn lại, ách, ta cũng không có ghét bỏ nàng, chỉ là muốn vương gia đẩy chỉ cho ta ít kinh nghiệm, không phải người có thể thuần phục được vương phi đấy thôi...”

Câu nói cuối cùng rất nhỏ, bởi vì biểu tình của vương gia càng lúc càng khủng khiếp.

Trên thực tế, Túc vương chỉ là lạnh mặt theo thói quen, nhưng không thể khiến cho Ôn Lương không bất an. Hơn nữa, lúc này Túc vương cũng bị hỏi một câu khiến hắn không biết nên nói gì.

Đối với Túc vương mà nói, Ôn Lương là bạn tốt, cũng như là đệ đệ ruột của hắn, mặc dù cách nhau một hai tuổi, nhưng có tính cách ngoan liệt của Ôn Lương cho nên thúc phụ của hắn đem Ôn Lương xem như con ruột mà quân giáo. Lúc này, nhìn thấy hắn cuối cùng cũng đã thành hôn, vốn tưởng tính tình trở nên trầm ổn, nhưng đầu ngờ rằng, bên ngoài thì hắn tỏ ra chừng mực, nhưng thật tính tình vẫn còn chút trẻ con.

Thấy cặp mắt hoa đào của hắn vẫn trông mong câu trả lời của mình, Túc vương thật muốn như lúc xưa, một cước đạp hắn ra khỏi cửa, nhưng nghĩ đến sẽ mất hình tượng, cho nên có chút mềm lòng.

“Đã quyết định cưới, cho dù xấu như thế nào đều tiếp nhận.” Túc vương nhàn nhạt nói.

Ôn Lương mở quạt, cười rạng rỡ nói: “Cái này là đương nhiên, nha đầu kia trừ khi nói chuyện thật thà, còn lại đều rất chọc cười người ta, đời này có nàng cũng không tịch mịch.”

Nghe nói đến đây, Túc vương lại nghĩ đến lúc trước mình vừa mới thành thân, Ôn Lương cũng vừa từ Đồng Thành trở về, hắn đối với việc thành thân luôn hồ hững, tùy ý phóng túng. Hiện tại, nhìn thấy hắn mặt mày phấn khởi, vui vẻ, xem ra hôn sự này là kết đúng duyên rồi.

Ôn Lương theo Túc vương học hỏi kinh nghiệm, nhưng một chút kinh nghiệm hữu dụng đều không học được, làm cho hắn có chút nhụt chí. Ở trong mắt của hắn, Túc vương phi và Như Thúy đều có tư tưởng quái dị như nhau, lúc trước cảm thấy Túc vương không hổ danh, có thể trấn áp được vương phi. Hiện tại, chính mình cũng gặp phải tình huống như vậy, quả thực là vừa ngọt ngào lại vừa bức bối, cuộc sống thực sự rất đặc sắc.

Túc vương mặc kệ chuyện của hắn, nói đến chuyện đứng đắn: “Thích khách Bắc Việt hôm trước xuất hiện trong hôn lễ của người, người nghĩ như thế nào?”

“Còn có thể như thế nào nữa, chúng tôi vương triều Bắc Việt thực lực yếu kém, muốn diệt trừ mầm tai họa trước mắt.” Ôn Lương nhàn nhạt nói.

Túc vương nhăn mày, “Chẳng lẽ chiến tranh sẽ lại tái diễn?”

“Thật sự muốn lập tức nhìn xem bản lĩnh của Bắc Việt vương, nếu không thể trấn áp được, những bộ lạc kia có thể sẽ tự tách ra khỏi vòng thống trị của vương triều” Ôn Lương mi tâm nhăn lại, phong tục văn hóa bất đồng, cần tìm hiểu thêm một chút.

“Mặc kệ là như thế nào, người sau này nên cẩn thận một chút, ta sẽ phái một ít thị vệ âm thầm bảo vệ người.”

Ôn Lương cũng sáng khoái, không có cự tuyệt sự an bài của Túc vương.

Một lúc sau nói chuyện xong, Như Thúy lo lắng cho hai con hồ ly, cho nên dẫn trượng phu cùng tiểu Quận chúa đi đến sân trước.

Trên đường, Ôn Lương thấy Như Thúy đi chậm rãi, tay dắt một tiểu bánh bao ra dáng tiểu đại nhân, sau đó lại quay về phía ánh mắt của một tiểu chính thái cách đó không xa, đang dùng ánh mắt như sói hung tàn trừng hắn, Ôn Lương cảm thấy người này rất đáng nghi.

“Nha đầu, hài tử kia là ai?”

Như Thúy quay đầu lại, nhìn thấy một bé nam đứng yên như tượng, hướng Ôn Lương cười cười, chỉ vào tiểu quận chúa, nói: “Vương gia mang về tương lai để làm ảnh vệ cho tiểu quận chúa.”

“Ảnh vệ?” Ôn Lương sờ sờ cằm, bỗng dưng cảm thấy hứng thú quan sát cậu bé kia, có vẻ khả ái, nhưng ánh mắt quá hung tàn, không giống như những đứa bé bình thường. Nhưng nghĩ đến đây là do vương gia sắp xếp, cũng không biết trong đó có nguyên nhân gì không.

Như Thúy cũng giải thích nguồn gốc của cậu bé kia, “Trần là hai năm trước được đưa về đây, lúc đấy chàng vẫn đang ở Đồng Thành, vương phi mang thai tiểu thể tử thân thể bất ổn, vương gia đưa vương phi đến thôn trang tĩnh dưỡng, có một lần Trần tập kích ngựa của vương gia, lúc đấy vương gia mang theo đứa bé này về, nghe nói nó đứa bé này được sói nuôi lớn.”

Nghe đến đây, Ôn Lương giật mình, chẳng trách hành vi của đứa bé này khác người, nhưng ánh mắt chưa không hoàn toàn bị nhiễm sự hung tàn của dã thú.

Nghe thấy hai người nói chuyện, tiểu bánh bao đang ôm con thỏ béo cũng đi lại phía bọn họ, ngoái đầu về đứa bé trai kia, mềm mại kêu lên: “Trần ~”

Đứa bé kia nghe thấy tiểu gia hóa kêu to một tiếng “Trần”, lại trừng Ôn Lương một chút, rồi cũng chậm rì rì tiến về phía bọn họ, ánh mắt vẫn hung tàn như cũ, giống như là cảnh giác kẻ thù vậy.

Ôn Lương cảm thấy rất có hứng với đứa bé này, hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy một đứa bé kì lạ như vậy, không phải là hắn đã làm gì đắc tội với đứa bé này chứ? Phải chăng là thù nhân của nhau?

Như Thúy thấy vậy liền giải thích với hắn: “Bởi vì chàng vừa mới ôm tiểu quận chúa, nó muốn xem xem có phải chàng có ý định xấu với quận chúa hay không.” Sau đó Như Thúy cúi người xuống, tươi cười hỏi: “Chàng xem, có phải là đứa bé này rất trung thành hay không? Vương phi rất là thích đứa bé này nha.”

Ôn Lương dờ khóc dờ cười, nhưng khi thấy đứa bé kia sau khi tiếp nhận con thỏ béo từ trong lòng của tiểu quận chúa đưa tới, quả thật rất đáng yêu, không tuyệt đối không đáng yêu, đây chẳng qua là một con thỏ, tại sao hắn nhìn con thỏ béo kia lại giống như đang chảy nước miếng vậy? Chẳng lẽ vương phủ bỏ đói hắn sao?

Ôn Lương thấy vậy rất tò mò.

Sau khi thấy hai con hồ ly lông trắng muốt đang gặm 2 củ cà rốt màu đỏ, lại càng tò mò.

Vô luận nhìn bao nhiêu lần nữa, hắn vẫn cảm thấy Túc vương phủ có thể nuôi dưỡng được những loại động vật khiến người khác không thể nào tưởng tượng được.

Thỏ béo ăn thịt, hồ ly ăn chay... Orz, thế giới này quả thực quá kì lạ, hoặc là chỉ có người ngốc nghếch mới có thể nuôi dưỡng ra loại động vật kỳ quái như vậy.

Như Thúy cùng lúc âu yếm hai con hồ ly, trong lòng cực kỳ thương xót, rờ chỗ này, xoa chỗ kia, sau đó ra giọng uy hiếp: “Không chịu ăn gì cả, nếu còn không chịu ăn, sau này sẽ cho các ngươi ăn thịt!”

Ôn Lương: =__=! trời ạ, uy hiếp kiểu gì vậy...?

Hai con hồ ly như hai quả cầu trắng, lập tức nằm dài ra kháng nghị.

Tiểu bánh bao “nghiêm túc” nghe thấy lời của Như Thúy, hết sức cao hứng, ôm lấy một con hồ ly trên trán có một chùm lông nhỏ màu vàng, nhe răng cười cười, nhẹ nhàng nói: “Thúy đi, Tiểu Bạch cùng Thỏ Thỏ cùng nhau ăn thịt ~”

Tiểu bánh bao từ lúc mọc răng đến giờ đều rất thích ăn thịt, trùng hợp đúng lúc thỏ con được sinh ra, tiểu bánh bao cho rằng tất cả động vật đều phải ăn thịt, vì vậy liền bắt thỏ con cũng ăn thịt theo, nài nỉ cho rằng như vậy là đối xử rất tốt với thỏ con.

“Uhm, nếu như Tiểu Bạch không nghe lời, để hai đứa nó cùng ăn thịt như Thỏ Thỏ.” Như Thúy vừa nói vừa cười cười.

Nhìn thấy một lớn một bé nói chuyện với nhau, không biết vì sao Ôn Lương cảm thấy tổ hợp này rất đặc biệt.

Xem xét xong hai tiểu hồ ly, Như Thúy hướng về phía Ôn Lương cười cười nịnh nọt, nói: “Ôn đại nhân, vương phi bảo tặng cho thiếp hai con hồ ly này làm đồ cưới, thiếp có thể mang về được không?”

Ôn Lương liếc nhìn tiểu bánh bao đang chơi đùa cùng hai con hồ ly, mặc dù cảm thấy hai con hồ ly này không đáng tin, nhưng trên mặt lại cười đến thập phần xuân ý dạt dào: “Đương nhiên có thể”

Như Thúy nghe vậy, rất vui vẻ, lập tức cho người thu xếp cho hai con hồ ly kia, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ kia, Ôn Lương giật mình hình như hắn đáp ứng nhanh quá nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sau khi dùng xong bữa trưa, lại nghỉ ngơi một chút, sau đó Ôn Lương đưa Như Thúy hồi phủ, ngày lại mặt đến đây là kết thúc.

Trong lúc dùng bữa trưa, đại khái là vì Ôn Lương mới lập gia thất, cho nên Túc vương phá lệ uống với hắn vài chén, mặc dù chưa say, nhưng rượu này chỉ cần uống vài chén cũng khiến người ta đỏ mặt, cho nên lúc hắn bước lên xe ngựa, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt ngơ ngác của mọi người.

“Thượng Khê, hồi phủ thái sư.”

Âm thanh lười biếng từ trong xe ngựa vọng ra, thanh âm ôn nhu chậm rãi, khiến cho nữ tỳ đi theo không khỏi đỏ mặt. Chỉ có chú bé đánh xe ngựa là mặt không đổi sắc, bình tĩnh quát xe ngựa rời đi.

Trong xe ngựa, đầu gối Như Thúy đè lên trên đùi của Ôn Lương, người nào đó đang say, một tay cầm chặt lấy tay phải của nàng, nên nàng chỉ có thể dùng tay trái lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt của hắn.

“Ôn đại nhân, uống rượu không tốt cho thân thể, sau này chàng uống ít một chút”. Như Thúy khuyên nhủ, Ôn Lương mê rượu ngon, thói xấu này của hắn luôn khiến cho Túc vương đau đầu, nếu là nhìn thấy hắn động đến rượu, sẽ hạ lệnh cấm tuyệt đối. Có lẽ, hôm nay là vì mừng hắn mới thành thân, Túc vương cũng sáng khoái bởi hắn uống rượu, nhưng hắn uống một chén, lại thêm một chén.

Nhưng, may mà lần này hắn say, không thấy hắn chạy loạn lên nóc nhà, đây là điều làm Như Thúy hài lòng nhất.

“Không có việc gì, thân thể của ta rất tốt!” Ôn Lương phản bác, rượu là đam mê lớn nhất của hắn, không thể nói bỏ là bỏ được.

Như Thúy chớp mắt, nói: “Vương gia nói uống rượu hỏng việc, hạn chế uống cũng là việc tốt.”

Ôn Lương tai giật giật, sau đó đem mặt vui vào một bên hông của Như Thúy, truyền đến giọng buồn buồn: “Nha đầu, nàng bây giờ là phu nhân của ta, hắn là nên nghe lời ta mới đúng. ...”

“Thiếp rất nghe lời chàng nói mà!” Như Thúy kêu oan.

Ôn Lương đang kê đầu ở đùi của Như Thúy lại dùng cặp mắt hoa đào liếc xéo nàng, lười biếng nói: “Vừa nãy ở Túc vương phủ, là ai chỉ vì vương gia nói một câu không ra thể thống gì liền đem ta vứt đi? Nàng bây giờ là phu nhân của ta, mọi việc nên lấy ta làm quan trọng nhất, trung thành tận tâm với ta mới đúng. ...”

Nghe hắn giận dữ cần nể, Như Thúy biết hắn đang say, sờ sờ lên cái tai đang nóng của hắn, cười nói: “Thì đúng là không ra thể thống gì đấy thôi A, không phải, là Ôn đại nhân cao hứng quá. Ôn đại nhân, lần sau nếu cao hứng, cũng đừng trèo lên nóc nhà hát nhạc thiếu nhi, thời điểm này gió lớn, thổi tóc bay tán loạn, thoát nhìn giống như là “quần ma loạn vũ”.”

“... ”

Ôn Lương ghen một hơi, bực quá nên không thêm đề ý đến nàng.

Đến phủ thái sư, quản gia đem theo gia đình trong phủ đến cửa nghênh tiếp.

Trong xe ngựa, Ôn Lương sửa sang lại quần áo, thần sắc tự nhiên bước xuống xe, nhìn không giống như là người say rượu.

“Cung nghênh lão gia, phu nhân hồi phủ.” Quản gia cùng đám gia đình thành an hai người.

Ôn Lương tươi cười, ấm áp nói: “Phu nhân, đây là Minh thúc, quản gia.”

Nghe Ôn Lương đặc biệt giới thiệu với nàng, Như Thúy biết Minh quản gia là người rất được Ôn Lương tín nhiệm, cho nên không chậm trễ, cười gọi một tiếng “Minh thúc”. Minh thúc chấp tay không dám nhận, sau đó ngấm quan sát Như Thúy, mặc dù bộ dáng có chút ngốc nghếch, nhưng nếu mà quan sát kĩ thì phát hiện ra, lúc nàng cười rất có ma lực, hơn nữa đây là cô nương mà Ôn Lương tự nguyện cưới về, bất kể thế nào cũng phải hầu hạ cẩn thận. Chỉ là xuất thân của tân nữ chủ nhân. ... sợ rằng bên kia sau này sẽ náo loạn.

Sau khi tiến vào trong phủ, Ôn Lương cùng Như Thúy ngồi ở vị trí chính giữa, nhận lễ của hạ nhân trong phủ, nhân tiện ra mắt tân nữ chủ nhân, sau đó Như Thúy căn dặn một vài điều, phát hồng bao cho bọn họ rồi mới để bọn họ lui xuống.

“Hôm nay mệt không, nếu mệt đi nghỉ ngơi trước đi.” Ôn Lương ôn nhu nói.

Như Thúy vốn không cảm thấy mệt, nhưng nhìn thấy biểu hiện thất thường của đám bà tử nhà hoàn hầu hạ bên cạnh, liền cười đồng ý, mang theo Thanh Y cùng Lam Y tiến vào phòng ngủ một giấc.

Ở phủ Trấn quốc công, sau khi Ôn Lương rời đi, Ngọc Sinh cũng nhanh tay thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đến phủ thái sư.

“Ngọc Sinh tỷ, tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân hôm nay thực sự không trở lại sao?” Ngọc Dung nhát gan, sợ hãi nói.

Ngọc Sinh sau khi nghe xong, động tác chậm đi rất nhiều, sắc mặt trầm xuống, mím môi nói: “Tam thiếu gia đã dặn, tất nhiên là đúng rồi.” Đang nói, chân mày lại nhảy lên, “Chỉ sợ lão gia nghe được sẽ có chuyện”

Thấy sự lo lắng của Ngọc Sinh là có lý, trong lòng Ngọc Chi và Ngọc Dung đều buồn bã. Các nàng đều là nha hoàn hầu hạ gia đình Trấn quốc công, đương nhiên hiểu được mối quan hệ như nước với lửa giữa tam thiếu gia và Trấn quốc công, mặc dù hai phụ tử bọn họ mỗi lần gặp nhau không hề cãi lộn, nhưng mà đối xử với nhau khách sáo như vậy làm người ta càng thêm bất an. Mà Ôn Lương hôm nay chuyển đến phủ Thái sư ở, Trấn quốc công hẳn là tức giận đến hộc máu, hẳn là quan hệ phụ tử sẽ càng ngày càng xấu, không chừng sau này tước vị của Trấn quốc công sẽ bị suy giảm.

Ba nha hoàn này từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh mẫu thân của hắn, sau khi mẫu thân hắn qua đời, các nàng được điều đến Từ Hoa viện hầu hạ, mặc dù tam thiếu gia quanh năm không có ở nhà, nhưng cũng không có ai dám gây khó dễ cho các nàng, cho nên các nàng cũng hi vọng Ôn Lương có thể trở về thừa kế phủ Trấn quốc công.

Quả nhiên đúng như ba nha hoàn lo lắng, qua giờ Ngọ không lâu, quản gia phủ thái sư đến báo tin cho Trấn quốc công, tam thiếu gia cùng tam thiếu phu nhân đã hồi phủ thái sư, bảo hắn không cần lo lắng.

Lão Trấn quốc công tức giận đến mức đầm râu bạc của hắn nhếch lên, đối với Minh thúc lớn tiếng nói: “Cái gì bảo ta không cần lo lắng? Cái tên nghịch tử kia! Thực sự là tức chết ta! Còn người nữa, thân làm nô tài, tại sao lại không khuyên nhủ hắn? Lúc này là lúc nó mới thành thân, nó lại không chờ được liền trở về phủ Thái sư, là chúng ta đuổi nó sao? Đây không phải là làm trò cười cho kinh thành xem sao?!”

“Quốc công gia xin bớt giận.” Đối với sự tức giận của Trấn quốc công, Minh thúc vẫn duy trì bình tĩnh, nói: “Việc này thiếu gia cũng đã có suy nghĩ qua. Thiếu gia được hoàng thượng chỉ định làm thầy dạy học của hoàng tử, thiếu gia không dám chậm trễ, cho nên mặc dù là tân hôn, nhưng không thể chậm trễ việc dạy học cho các hoàng tử, mà phủ thái sư lại gần với hoàng cung, đi lại rất tiện, đây cũng là lúc trước hoàng thượng ban tặng phủ đệ cho thiếu gia có suy tính qua.”

Lão Trấn quốc công sắc mặt khó coi nhìn Minh thúc, Minh thúc không phải là hạ nhân trong phủ, mà là người của phu nhân đã qua đời của hắn mang từ nhà mẹ đẻ sang, từ lúc tam nhi bị hắn đuổi ra khỏi phủ, Minh thúc cũng rời đi theo nó, cho nên Minh thúc chỉ gọi Ôn Lương là “thiếu gia” mà không thêm bài danh cũng là có nguyên nhân. Vì vậy, đôi lúc Ôn Lương cũng gọi hắn là Minh thúc.

Đương nhiên, Minh thúc nói như vậy cũng đã là nhẹ nhàng hơn nhiều, trong tâm Trấn quốc công biết, Ôn Lương một lời cũng không muốn nói với hắn, lời này của Minh thúc chẳng qua là muốn chặn miệng Trấn quốc công mà thôi.

Nghĩ đến phu nhân đã qua đời của hắn, sắc mặt hắn có chút cụt hứng, cũng không hỏi cái gì nữa, chỉ là phát tay một cái mời Minh thúc hồi phủ.

Chờ đến lúc Minh thúc rời đi, nghe thấy tin Trấn quốc công phu nhân đến muốn an ủi hắn vài câu, chỉ là khi trong lòng tính toán lợi và hại, phát hiện Ôn Lương rời đi có lợi hơn nhiều, cho nên trong lòng Trấn quốc công phu nhân mừng thầm, lại mong Ôn Lương chọc giận hắn nhiều hơn chút nữa, nghĩ vậy bà liền trở về, trong lòng thầm nghĩ, mặc dù lời đồn bên ngoài sẽ không hay ho, nhưng mà đối với việc Ôn Doãn sau này kế thừa địa vị Trấn quốc công có lợi.

Nhưng mà, trong lúc nàng ta đang cao hứng, không mấy chốc, Ôn Uyển cũng nghe được tin vội vã chạy qua bên này, nhào vào trong lòng Trấn quốc công khóc lóc, nói: “Phụ thân, con biết nhất định là do Hạ thị kia xúi giục tam ca rời đi! Bởi vì nàng ta biết trong phủ này còn có phụ thân và mẫu thân làm chủ, nàng hiện tại tại cái gì cũng không phải, cho nên không muốn ở lại để hàng ngày nhìn mặt phụ thân và mẫu thân... Phụ thân, người nhất định phải mang tam ca trở về, nếu không mọi người sẽ cười nhạo tam ca vì nữ nhân kia mà chuyển đi, không để phụ thân trong mắt...”

“Uyển Uyển!”

Nghe lời nàng nói càng lúc càng kỳ cục, Trấn quốc công phu nhân tức giận khiển trách. Ôn Uyển nói chuyện vừa thô bạo, lại không có một chút cảm xúc, người khác nghe vào chính là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện hồ ngôn loạn ngữ. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì tốt rồi, người ta sẽ đồn rằng nàng đối với ca ca và tẩu tẩu bất kính, chuyện này đối với thanh danh của nàng không tốt chút nào.

Quả nhiên, Trấn quốc công nghe thấy lời này của nàng, cũng tức giận, đẩy nàng ra, giận dữ trừng mắt với Trấn quốc công phu nhân, nói: “Phu nhân, quản giáo Uyển Uyển cho tốt! Lương ca nhi cùng vợ hắn như thế nào, cũng không đến phiên muội tử như nó có thể bàn luận. Uyển Uyển về phòng xem xét lại mình cho tốt! Ba ngày không cho phép ra khỏi cửa!”

Uyển Uyển mở mắt thật to, đôi mắt đầm lệ nhìn Trấn quốc công, miệng nghẹn ứ khuất không nói được một tiếng. Kỳ thực, những lời nói của nàng sau khi nói xong liền biết là không đúng, chỉ là trong lúc tức giận, trước mặt phụ thân muốn bôi đen hình tượng của Như Thủy mà thôi.

Chờ mama đem Ôn Uyển trở về phòng một lúc, Trấn quốc công vẫn còn rất tức giận đến mức vỗ vỗ ngực một lúc. Mặc dù lời này của Ôn Uyển cũng có lý một phần, nhưng con người không giống động vật, rất đa nghi, lúc này Trấn quốc công cũng nghĩ đến, chẳng lẽ tam nhi thực sự là do Hạ thị kia xúi giục?

Đối với xuất thân của con dâu mới, Trấn quốc công rất bất mãn. Bất mãn không phải là con người của nàng, mà là cảm thấy xuất thân của nàng khó tránh

được trách nhiệm của nàng trong chuyện này. Một nha hoàn xuất thân như vậy, thì có thể có được bao nhiêu kiến thức? Ôn Lương là người duy nhất kế thừa địa vị Trần quốc công, nàng làm sao có thể làm tốt được vị trí của phu nhân đứng đầu phủ? Sở dĩ hắn mong muốn Ôn Lương có thể cưới một tiểu thư con nhà quyền quý, những tiểu thư kia từ nhỏ đã được học nữ công gia chánh, đạo làm thế tử, quản lý sổ sách, được chuẩn bị đầy đủ các kỹ năng để trở thành chủ mẫu gia tộc. Mà một nha hoàn như nàng thì có thể ằm gì? Hắn còn lo lắng, nữ tử kia tính tình phóng khoáng, kiến thức nông cạn, ở thời điểm mấu chốt lại gây ra chuyện sai lầm.

“Lão gia, chàng đừng tức giận, mặc dù Uyển Uyển nói lời khó nghe, nhưng cũng vì quan tâm đến ca ca của nó. Chàng xem, mười mấy năm qua, mặc dù huynh muội hai đứa nó không gặp mặt nhiều, nhưng rốt cuộc là huyết mạch tình thâm, vô luận là như thế nào cũng không thể cắt được.”

Trần quốc công nghe lời nói của phu nhân, tức giận vơi đi một nửa, còn một nửa là do nhiều năm cùng Ôn Lương náo loạn, cũng thành quen, cho nên rất nhanh trở lại bình thường.

“Mà thôi, Lương ca nhi muốn ở bên kia thì tùy ý nó đi. Trái lại Đàm gia bên kia...” Nói đến đây, không khỏi có chút chần chừ.

Trần quốc công phu nhân ánh mắt lóe lên. Bình Tân Đàm gia từ khi khai quốc đến nay là đại gia tộc, mặc dù Đàm gia sống xa kinh thành, nhưng không thể xem thường. Hôn nữ tổ tiên của Đàm gia từng theo thái tổ chinh chiến, lập bao chiến công hiển hách, được thái tổ phong làm Bình Tân hầu, cho phép muôn đời sau đều giữ danh hiệu như vậy.

Tiền phu nhân xuất thân từ Đàm gia, nhà mẹ đẻ hắn thế lực quá lớn, xuất thân của Trần quốc công phu nhân hiện tại vẫn còn kém xa, vì vậy, mặc dù nàng thêm muốn vị trí Trần quốc công, cũng không dám mạnh động, chỉ có thể cẩn thận suy tính, có thể làm cho Ôn Lương từ bỏ là tốt nhất.

Nghĩ vậy, Trần quốc công phu nhân bèn nói: “Lão gia, Bình Tân Đàm gia hẳn là đã biết lựa chọn của Lương ca nhi, hiện tại bọn họ còn chưa có hành động gì chứng tỏ là đang quan sát, chúng ta cũng không nên gây chuyện, trước tiên xem Đàm gia phản ứng như thế nào đã.” Đang nói lại thờ dãi: “Lão gia, nói thật lòng, tỷ tỷ là con cháu Đàm gia, cũng thật tâm thương Lương ca nhi, bọn họ so với chúng ta cũng rất nóng lòng chuyện chung thân đại sự của Lương ca nhi, vợ của nó tuy là do hoàng thượng tứ hôn, nhưng rốt cuộc vẫn là có xuất thân thấp kém, Đàm gia chắc cũng không thích. Hôn nữ, nếu thực sự là đối với Lương ca nhi không tốt, Đàm lão thái quân hẳn cũng sẽ không thể không để ý tới.”

Trần quốc công trước giờ đối với vợ cả luôn luôn kính trọng, lại nghe nàng phân tích có lý, liền quyết định chuyện này hiện tại để yên.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sau khi về nhà lại mặt, lại thêm hai ngày nghỉ ngơi, thời gian Ôn Lương nghỉ kết hôn cũng hết.

Sáng sớm, Như Thúy đến hầu hạ hắn thay y phục, rửa mặt, dùng bữa sáng, sau đó tiễn hắn ra cửa.

Tiền hôn phu ra cửa lên triều, chuyện như thế này Như Thúy là lần đầu tiên làm, biểu hiện khá tốt, nhưng Ôn Lương có vẻ có chút chưa thoả đáng, hôn nữ chân mày cau lại, thoát nhìn hôm nay lên triều không chỉ đơn giản như vậy, hẳn là còn có chút chuyện gì. Thế nhưng sau khi Như Thúy quan tâm dò hỏi một tiếng, hắn lại chỉ cười cười, nói với nàng mấy câu liền đi lên triều, thẳng nhóc Thượng Khê liền đi theo ngay phía sau hắn.

Sau khi Ôn Lương đi lên triều, Như Thúy cũng không nhàn rỗi, bắt đầu lật xem những sổ sách mà Ôn Lương giao cho nàng.

Một hồi sau, Minh thúc cũng cầm một xấp chứng từ, sổ sách đến đây, để nàng xem qua, nói: "Thiếu phu nhân, những thứ này là cửa hàng trong phủ cùng sổ sách của điền trang, sau này phải làm phiên phu nhân rồi."

Như Thúy vừa tiếp nhận, nói: "Minh thúc, ta hiểu biết nông cạn, nếu có cái gì không hiểu hi vọng người chỉ dẫn, miễn cho một mình ta không cẩn thận làm hỏng những thứ này."

Minh thúc mỉm cười gật đầu, Như Thúy nói lời thành thực nghe vào tai cũng có vài phần hưởng thụ, chỉ điểm một chút nàng chỗ không hiểu sau đó hắn mới lui ra.

Sau ngày về nhà lại mặt, ngay ngày hôm sau, Ôn Lương liền đem những khế ước mua bán nhà cùng các khế ước khác, chìa khoá khoá phòng đều giao cho nàng, chính là để cho nàng sau này chương quản hết thảy. Ôn Lương bây giờ có thể nói là toàn tâm toàn ý tin tưởng, hoàn toàn đem gia phủ này từng chút dạy cho nàng tiếp quản, cũng không cho mình bất cứ lưu tâm hay ý kiến. Đối với sự kinh ngạc của nàng, hắn chỉ là nhàn nhạt cười nói: "Ừm, trên người của nàng tất thảy đều là của ta rồi, còn có cái gì ta không thể cho nàng chứ?"

Như Thúy ... cuối cùng cũng không thể thoái thác được ~~~ may là trước đây nàng đi theo chăm sóc bên cạnh Túc vương phi cũng đã giúp Túc vương phi xử lý sự vụ của vương phủ, vì vậy bây giờ mới không có luống cuống tay chân. Chỉ là ý này Ôn Lương truyền ra, vấp cả Ngọc Sinh không đồng ý, vậy nhưng bị Ôn Lương điềm nhiên không quan tâm.

Từ sau về nhà lại mặt ngày đó, bọn họ đã trực tiếp hồi phủ thái sư, Ôn Lương để Minh thúc đi đến phủ Trần Quốc Công thông báo một tiếng, khi trở về

lại mang theo thêm ba nha đầu. Ôn Lương cũng không nói gì, nhớ đến ngày trước đây nhũ mẫu thân tình nên để Ngọc Sinh cùng các nàng lưu lại hầu hạ.

Thời gian hai ngày này, Như Thúy đã đem các quân sự chường quân các vị trí trong phủ ra gặp mặt một lượt, trong lòng đã nắm rõ thì sau này việc xử lý các sự vụ cũng lưu loát hơn, nhưng mà đối với quản lý sổ sách chuyện này vẫn là rất trúc trắc, thời gian cả 1 buổi sáng cũng chỉ lật được một chút.

"Tiểu thư, đã là bữa trưa." Thanh Y nhắc nhở.

Lam Y ở một bên mài mực, nghe thấy lời Thanh Y, bụng cũng phát ra vài tiếng ọc ọc, làm cho nàng ấy không khỏi đỏ mặt.

Như Thúy xoa xoa thắt lưng, cười nói: "Thì ra là đến buổi trưa, chẳng trách đói bụng rồi." Đang định nói cho người đi bỏ trí ngọc thiện, lại nhớ tới Ôn Lương không biết buổi trưa có trở về hay không, nhân tiện hỏi: "Ôn đại nhân có phái người báo buổi trưa trở về dùng bữa hay không?"

Thanh Y đáp: "Nô tỳ hỏi Trần ma ma, là người hầu hạ cô gia trong phủ, nói cô gia bình thường nếu không có sự vụ thì buổi trưa sẽ trở về dùng bữa."

Như Thúy gật đầu, liền cho người đi bỏ trí ngọc thiện.

Giữa buổi trưa Ôn Lương đã trở về, hơn nữa còn đón về 1 vị lão thái y.

Vị lão thái y xác thực là rất già, tóc đều hoa râm, ước chừng đã sáu bảy mươi tuổi, vậy mà người vẫn rất minh mẫn, bước chân cũng bình ổn, lộ ra khuôn mặt thon gầy thoát nhìn thật hiền lành — chỉ là lúc này đang đầy vẻ giận dữ, lại nhìn thì cũng không phải là thật sự giận dữ như vậy.

Ôn Lương đỡ thái y vào, quản gia Minh thúc vừa thấy được vị lão thái y lập tức tới thỉnh an ngay, cung kính nói: "Hò lão thái gia, sao ngài tới đây?"

Lão thái y giận trừng hần liếc mắt một cái, nói: "Không có việc gì ta không thể đến đây sao?"

Minh thúc cười cười không có tiếp lời, trái lại Ôn Lương sờ sờ mũi, nói: "Là chúng con không phải, không biết Hò gia gia đã trở về, nếu không hẳn là con đã mang theo thê tử lập tức đến thỉnh an Hò gia gia rồi." Đang nói, vừa vận nhìn thấy Như Thúy mang theo nha hoàn qua đây, vội vàng nói: "Nha đầu nhanh đến đây, đến thỉnh an Hò gia gia."

Như Thúy nghe xong, vội vàng bước nhanh đến trước Hò thái y thỉnh an.

Hò thái y này là thân thích bên nhà mẫu thân của Ôn Lương, cũng là quan hệ thông gia với Bình Tân Đàm gia, cưới muội muội của ông ngoại Ôn Lương, mặc dù Ôn Lương cùng hẳn là thân thích xa, nhưng cũng cùng các tiểu bối của Đàm gia như nhau, đều gọi hẳn một tiếng Hò gia gia. Hơn nữa Ôn Lương hồi bé có một khoảng thời gian sống ở Đàm gia, không ít lần ở cạnh Hò thái y, có chút ít bệnh đau nho nhỏ cũng là Hò thái y chữa trị. Thời gian thiếu niên Ôn Lương quậy phá, cùng một đám biểu ca biểu muội nghịch ngợm leo cây lại bị ngã xuống, thiếu chút nữa mất mạng, về sau vẫn là Hò thái y chạy chữa mới bình an, cho nên Hò thái y cùng Ôn Lương, khi ở chung lúc thoát nhìn cũng như là từ tôn bình thường nhưng nhìn thấy mặt lúc nếu không phải hợp ý luôn muốn mắng mấy câu.

Hò thái y người mặc dù già rồi, nhưng ánh mắt lại sắc bén, đó là một loại nhìn thấu thế sự thông thấu sắc bén, những vẫn bối trẻ tuổi ở trước mặt hẳn chưa bao giờ dám quá lỗ mãng. Đối mặt Hò thái y thâm đạt quan sát, Như Thúy trước sau vẫn tươi cười rạng rỡ, sau khi thỉnh an lão nhân gia, hướng đến Ôn Lương ý bảo đã xong, hai người một tả một hữu đỡ hẳn tiến đến ngọc thiện nơi phòng khách đã bày lên.

Thêm một người, chẳng qua là việc phân thêm bát đĩa, bọn nha hoàn rất nhanh liền đem bát đĩa bày lên.

Sau khi dùng qua ngọc thiện, Ôn Lương cho người chuẩn bị trà, để Như Thúy kính trà Hò thái y, xem như là chính thức gặp mặt trưởng bối.

Hò thái y vẫn bình thản, sáng khoái nhận lấy trà, chiếu lệ cũ cho tân nương hồng bao, sau đó bất mãn nói: "Có phải hay không nếu lão già ta đây không đến, ngươi cũng sẽ không nhớ tới lão già ta? May mà ta không khư khư chờ các ngươi đến ta kính trà không thì..."

Nghe thấy hần chỉ trích, Ôn Lương rất oan uổng: "Hò gia gia, ta nghe nói Bình An vương phủ đã đón gia gia đi, vì Bình An vương phi mà xem bệnh, trong lòng cũng rất lấy làm tiếc vì thế mà Hò gia gia không thể thay ta chủ trì hôn sự. Vốn dĩ ta là đã nghĩ đợi khi Hò gia gia ngài trở về, liền mang thê tử qua thỉnh an lão nhân gia ngài, thế nhưng ai biết hôm nay ở trong cung sẽ nhìn thấy ngài..."

Hò thái y thần sắc chậm chậm, nhẹ giọng nói: "Ngươi có tâm này là được rồi, cho ta chủ trì hôn sự liền miễn đi, ta sợ đến lúc đó phủ Trần quốc công lại tìm ta hỏi tội. Được, vợ chồng son các ngươi cũng ngồi xuống cùng ta trò chuyện đi. Thê tử Lương nhi, Lương nhi tính tình nhanh nhẹn, lại là tên tiểu tử nhỏ nhen thích tính toán, sau này ngươi hãy chăm sóc thật tốt cho hẳn."

Như Thúy sau khi nghe xong, vội vàng đứng thẳng lưng, nghiêm túc nói: "Hò gia gia yên tâm, con sẽ như vậy!"

Thái độ thật nghiêm túc này thực làm cho người ta yêu thích, Hò thái y nhất thời không biết bản tính người nào đó, rất hài lòng gật đầu. Hần đêm qua trở lại kinh thành, sáng sớm hôm nay lại bị hoàng thượng truyền vào cung, xem bệnh dây dưa mãi chưa hết của Thục phi nương nương, mãi đến buổi trưa mới được nghỉ ngơi, cũng không nghĩ tới sẽ ở trong cung gặp Ôn Lương. Nhớ tới đứa nhỏ này từ chiến trường trở về, liền tiếp lần qua lần lại rút cuộc lần qua lần lại cũng lần đến thành thân, trong lòng cũng an ủi chút ít, nhưng hẳn lại bởi vì việc của Bình An vương phủ mà bỏ lỡ hôn sự này, trong lòng cũng có vài phần mất mát khổ sở. May là Hò thái y cũng không phải là loại người cổ hủ, hôm nay gặp Ôn Lương, liền tiện đường qua đây nhìn mặt cháu dâu một chút.

Sau khi một hồi hàn huyên, Hồ thái y gần đây bận rộn một thời gian rất dài, rốt cuộc tinh thần đã quá mệt mỏi, Ôn Lương khuyên giữ nên cũng không hồi phủ, đến phòng khách Ôn phủ nghỉ lại.

Sắp xếp xong xuôi để Hồ thái y nghỉ lại, Như Thúy trở về phòng, liền thấy Ôn Lương một thân lười biếng ngồi bên cửa sổ cạnh giường, đang uống trà, y phục đã đổi thành một bộ xanh nhạt, mặc dù nhìn xuất trần không tỳ vết, nhưng tựa như thiếu mấy phần nhân khí.

Nhìn thấy nàng trở về, Ôn Lương hướng nàng vẫy tay.

Như Thúy tâm bình khí hòa đi qua, cười nói: "Ôn đại nhân, động tác này rõ ràng đem thiếp cùng Tiểu Bạch xem như nhau."

Ôn Lương cười nói: "Nàng là rõ ràng vẫn là Tiểu Bạch?"

Như Thúy nghiêm nghị nói: "Thiếp là chủ nhân của chúng, mà Ôn đại nhân là phu quân của chủ nhân chúng nó!"

"..."

Ôn Lương bỗng nhiên cười to, liền ôm lấy eo của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng dùng sức cọ cọ ăn đậu hũ. Đến sau khi hai người đều náo loạn một chút, Ôn Lương cúi đầu hôn lên cánh môi nàng, nói: "Nha đầu, hai ngày nữa là sinh nhật thái hậu nương nương, đến lúc đó thái hậu nương nương hẳn là sẽ triệu kiến nàng."

Như Thúy giật mình, "Thái hậu nương nương triệu kiến riêng thiếp? Vì sao? Ai, chẳng lẽ thái hậu nương nương muốn ban mấy cung nữ xinh đẹp đến hầu hạ người?" Đang nói, đôi mắt nhìn qua nhìn lại ở trên người hắn.

Mặt Ôn Lương giờ đây vạch đen, nha đầu kia đầu rốt cuộc đang suy nghĩ gì chứ? Vẫn là thái hậu năm đó can thiệp Túc vương phủ làm cho nàng lưu lại bóng ma trong lòng? "Nha đầu, nàng suy nghĩ nhiều rồi, ta cũng không phải nhi tử của thái hậu nương nương, thái hậu nương nương sao quản đến được chuyện riêng của ta. Khụ, nhưng đến lúc đó nếu nhìn thấy đại công chúa, nàng phải thật cẩn thận một chút."

Nghe thấy hắn nói như vậy, Như Thúy cô nương nhất thời hiểu, nói: "Ôn đại nhân, đại công chúa có ý với người sao?"

Ôn Lương liếc mắt, "Ta ngay cả tiểu nha đầu kia hình dáng ra sao cũng không biết, cũng không có chộc ghẹo nàng ta. Chẳng qua là ma ma bên cạnh đại công chúa đến nói một câu với ta mà thôi, tuyệt đối không để ở trong lòng." Nói xong, thấy nàng đôi mắt yên lặng nhìn mình, Ôn Lương trong lòng mềm nhũn, sờ sờ mặt nàng, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, ta lúc ở Đồng Thành cũng đã nói, cả đời này chỉ có nàng là thê tử, những người khác ta còn chẳng liếc mắt nhìn đến đâu. Nàng phải tin tưởng ta, nha?"

"À, thiếp không lo lắng cái này." Như Thúy trái lại so với hắn bình tĩnh hơn, trên dưới quan sát hắn một chút, cảm thán nói: "Chỉ là cảm thấy Ôn đại nhân ngài thực sự là xinh đẹp như hoa, hoa xinh thì thu hút nhiều bướm ong mà."

"..." Thành ngữ là dùng như thế này sao?

Ôn Lương tức giận không được gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mãi cho đến sau khi dùng xong bữa tối, Ôn Lương cho người chuẩn bị xe ngựa tự mình đưa Hồ thái y hồi phủ.

Phủ Hồ thái y ở cách Ôn phủ hơi xa một chút, ngồi xe ngựa cũng phải hai khắc mới tới. Ôn Lương không để ý tới Hồ thái y phản đối, vẫn một mực hiểu thuận đỡ lão nhân gia lên xe ngựa, lão thái y lại bắt đầu giọng điệu hàm hồ, cười mắng hắn chê lão nhân gia đây đã già, vướng bận chân tay yếu kém các loại sao, trái lại nghe giọng điệu lại mòi phần hào sảng.

Như Thúy ở cửa để tiễn, thấy Hồ thái y về mặt hàm hồ, liền cười nói: "Hò gia gia, để phu quân đưa gia gia về đi, nếu không phu quân trong lòng cũng không yên tâm, ở nhà nhưng không lo lắng sao được, lại thêm trần trọc lẫn lộn khổ người." Chậc, đến lúc đó bị lấn qua lấn lại chính là nàng đây.

Hồ thái y liếc nhìn nàng một cái, cho rằng nàng nói Ôn Lương bình thường hành vi có chút làm ầm ĩ phiền toái, mặc dù ngoài miệng nói vài câu, nhưng lão thái y trong lòng vẫn uất ức.

Hồ thái y lớn tuổi, đa phần mang lớp trẻ hết nói nói đến giáo huấn, cho nên dọc theo đường đi Ôn Lương đều bị lão nhân gia kéo đến mắng, đa số là mắng hắn đi một mạch là mười mấy năm không trở về kinh, chạy đến khu biên cảnh, vì hắn mà các trưởng bối phải lo lắng không yên, tóc bạc càng thêm nhiều, ngay cả chung thân đại sự đều hoãn lại, bây giờ thật vất vả mới trở về, đã vậy lại cưới nữ tử thân phận thấp như thế, mặc dù người còn chưa biết thế nào, nhưng rốt cuộc so ra vẫn kém rất xa so với những quý nữ thế gia tương xứng, lại không thể mang lại cho hắn nhiều lợi ích, để cho chúng thành gia, các trưởng bối thế nào cũng không thể an tâm.

Ôn Lương vô cùng điềm tĩnh ngồi mặc hần mắng, chỉ là nghe thấy gia gia bắt mắng với xuất thân của Như Thúy nhà mình, không khỏi phản bác: "Lúc trước khi quyết định nên duyên cùng nàng thì con đã biết xuất thân của nàng, cưới nàng là con, cùng nàng đi hết một đời người cũng là con, cũng không phải cùng xuất thân của nhà nàng trải qua một đời. Vì thế Hồ gia gia đừng hao tâm nghĩ nặng về nó. Hơn nữa, nàng với ta có ơn cứu mạng, nếu không phải nàng, hôm nay con cũng không thể ngồi ở chỗ này cho gia gia ngài mắng..."

"A phi phi phi, tiểu tử nhà ngươi nói bậy bạ gì đó?". Hồ thái y lập tức cắt ngang lời của hắn, cả giận nói: "Gia gia ta mới nói một câu tiểu tử thôi nhà ngươi liền bốp chát lại mười câu, không phải là bênh chằm chập thể tử của ngươi thì là gì? Ta sẽ không nói gì thêm đâu." Mặc dù bây giờ trách mắng nhiều thế, nhưng cũng biết là hôn sự này vẫn chung quy nguyên do ở đây, cho nên hôm nay nhìn thấy thể tử Lương nhi, mặc dù không tán thành cũng không nói gì thêm.

Ôn Lương cười hi hi nhìn lão nhân gia, vẻ mặt vô lại, thấy Hồ thái y vừa bực mình vừa buồn cười, vô luận qua đi bao nhiêu năm thì vẫn dường như là thiếu niên khi xưa chút nữa ngã mất mạng, là đứa nhỏ quán quít bày trò chơi xấu hần, để hần ngàn vạn đừng đem thuốc ra khiến cho nó khổ sở.

"Người trẻ tuổi các ngươi sự việc gì thì gia gia cũng không thể quản, đối chọi nhiều năm như vậy, gia gia đoán thấy Trần quốc công tâm cũng đã hồi chuyển, con liền dừng lại đi, đừng cùng gia phụ mình đối nghịch mãi, phụ thân chỉ có một, đừng để sau này con muốn ngang bướng cũng không được với ai nữa đâu. Ài, sau này à, hãy cùng thể tử của mình cùng sống những ngày an nhàn, sau đó sinh mấy tiểu tử mập mạp cho lão gia gia ta ngày ngày đều ôm, gia gia đã thỏa lòng rồi..."

Nghe thấy Hồ thái y cuối cùng lại nhai, Ôn Lương cười nhàn nhạt, rèm mi rũ xuống không có ý nói gì thêm. Kỳ thực hắn biết cuộc đời này đoán sẽ không có đứa con của mình, năm ấy Như Thúy vì cứu hần mà bị một vết dao nơi bụng, thái y chẩn đoán cuộc đời này nàng không thể mang thai được. Việc này đã thành nơi lòng hần một vết mừng mừng không muốn đụng chạm tới, lúc ấy nhìn thấy nàng một thân nhọt nhọt mong manh nằm ở trên giường, lời cười nàng làm thể tử vô thức mà hứa.

Không phải là không có tiếc nuối nào, nhưng đã quyết định cưới, lời hứa đã nói, như vậy nhất định phải đối mặt với hiện thực. Nhưng về sau cũng đã nghĩ thông suốt, sau này đến trong họ, nhận một đứa nhỏ về nuôi, chỉ cần là dòng máu của Ôn gia, thì không phải mình là thân sinh thì có cái gì quan trọng đâu?

Lải nhai lải nhai mãi, xe ngựa cũng đến phủ Hồ thái y.

Ôn Lương tự mình đỡ Hồ thái y xuống xe ngựa, lúc người đánh xe đi gõ cửa, Hồ thái y nói với Ôn Lương: "Ngoại tổ mẫu của con vẫn ngóng trông con trở về, hiện tại con cũng đã thành thân, nếu có thời gian, tâu xin với hoàng thượng chọn ngày mang thể tử của mình trở về Bình Tân ra mắt để lão thái thái xem mặt cháu dâu."

"Vâng, Tử Tu đã biết."

Đỡ Hồ thái y vào trong, sau đó Ôn Lương lên xe ngựa hồi phủ.

Ngày hôm sau, người trong cung đưa tới thiệp mời sinh nhật lần thứ năm mươi sáu của thái hậu nương nương.

Như Thúy nghe nói người trong cung đến, vội vàng đi thay đổi y phục đến phòng khách tiếp kiến công công đưa thiệp mời. Đến đưa thiệp mời chính là một thái giám trung niên trên dưới bốn mươi tuổi, da trắng bệch, khuôn mặt dài, mặc dù cười nhưng thần sắc hơi cao ngạo. Sau khi quân gia đã nhắc nhở, Như Thúy biết hần là thái giám tổng quản - Vương công công của Trọng Hoa cung, cũng là thái giám thân cận nhất bên cạnh thái hậu nương nương, ở trong cung phi tần các nhìn thấy hần cũng phải kính trọng ba phần, cho nên ngạo mạn hần là vì điểm này.

Thế nhưng làm cho nàng kỳ lạ chính là, vì sao lại là thái giám bên cạnh thái hậu nương nương đến đưa thiệp mời? Chẳng lẽ phủ thái sư uy danh cao như vậy?

"Công công đã mệt nhọc, mời dùng trà." Như Thúy liền sai người dâng trà mời Vương công công.

Vương công công chấp tay nói: "Không cần dùng trà, chúng ta bây giờ liền hồi cung để báo cáo với thái hậu nương nương." Sau đó trên dưới đánh giá Như Thúy một lượt, trong mắt lộ ra sự xem thường, ngạo mạn nói: "Hôm nay nhìn thấy Ôn phu nhân, trái lại khiến chúng ta rất mở rộng tầm mắt."

Như Thúy mặc dù bình thường nhìn có chút chậm chạp, nhưng cũng không phải thực sự ngốc, công công kia làm bộ làm tịch như vậy rõ ràng là khinh thường nàng, hoặc là nói hần cạy vào điều gì cho nên mới phải biểu hiện ra một bộ dạng căm ghét người khác như vậy. Không cần nghĩ cũng biết người nâng đỡ sau lưng Vương công công này là ai. Về phần thái hậu nương nương thì vì sao thấy khó chịu với nàng, Như Thúy cũng có thể đoán ra một phần, thứ nhất là bởi vì Túc vương phi, thứ hai là bởi vì đại công chúa.

Trong đại sảnh, nha hoàn hầu hạ thấy phu nhân nhà mình bị một thái giám như vậy dè bĩu trong lòng giận không thôi, Minh thúc cũng nhú mày, nhưng lại vì hần là thái giám nơi hậu cung, chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Như Thúy cô nương tựa như không nghe thấy, vẫn như trước cười híp mắt nói: "Đa tạ công công khen, tước công nhà ta nói, nếu là trong hậu cung có người tới thì khoản đãi cho tốt, nếu không để Túc vương biết được khiến trách Túc vương phủ không có giáo dưỡng."

Vương công công lúc này không khỏi nhăn mày, hần nói ý chính là khinh thường nàng ta, đương nhiên quả nhiên là nữ tử xuất thân thấp kém, chính là nghe không hiểu ý người. Lại nghe được lời nàng nói phía sau, không khỏi một phen hoang mang: "Ngày cùng Túc vương phủ có quan hệ gì? Ôn phu nhân mặc

dù là Thái sư phu nhân, nhưng có những lời cũng không thể nói lung tung nha."

Túc vương là tiểu nhi tử của thái hậu, xưa nay được thái hậu sủng ái, phía trên còn có hoàng đế dung túng, có thể nói là trong kinh là nhân vật vạn lần không thể đắc tội, Như Thủy nói lời này chính là cảnh báo, Vương công công trong lòng run khẽ, không khỏi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Túc vương không phải là bởi vì quan hệ cùng Ôn Tử Tu mới có thể miễn cưỡng thu nài ta thành nghĩa muội? Chẳng lẽ trong đó còn có nội tình gì không ai rõ?

Chỉ thấy Như Thủy lộ ra nụ cười tươi với hàm răng trắng đều, nói: "Công công đừng là quên mất ta là nghĩa muội Túc vương, ta mặc dù gả qua đây, nhưng trong lòng mình vẫn là người Túc vương phủ."

Vương công công trong lòng băn khoăn, biết thái hậu nương nương có ý để mình thăm dò một chút về Ôn phu nhân này, ý nghĩ không khỏi hoang mang, vội vàng tươi cười nói: "Ôn phu nhân nói thế trái lại nhắc nhở chúng ta, là chúng ta không phải".

Như Thủy vui mừng gật đầu, "Không có gì, có lẽ công công là quý nhân hay quên chuyện, lúc này nhắc nhở một chút công công cũng là nhớ một chút. Nhưng mà ta thấy công công tinh thần có vẻ không tốt, có phải hay không thân thể không khoẻ? Đến đây, đến đây, uống chút trà, nghỉ ngơi một chút."

Vương công công nhất thời bị thái độ thành khẩn thân thiết của nàng làm cho lo sợ, vì ý Như Thủy khuyên bảo liên tục uống hơn nửa bình trà, nhất thời cảm thấy muốn đi nhà xí, vội vàng nhìn xuống, phụ họa lời của nàng nói: "Gần đây khí trời hay thay đổi, thân thể quả thật có chút khó chịu." Chỉ cần không nhắc đến việc về Túc vương, tất cả đều là dễ nói chuyện.

Sau khi nghe xong, Như Thủy vẻ mặt đồng tình, thành khẩn nói: "Ta nghe Hồ thái y nói, này mùa khô ráo, người cần nhiều bổ sung nhiều nước. Nhìn công công làn da hơi khô, có thể thấy là thiếu nước. Đến đây, ở đây không cần khách khí, uống nhiều nước chút, chắc hẳn Ôn đại nhân nhà ta sau khi trở về biết công công thân thể có không khoẻ mà còn tới đưa thiệp mời sẽ cực kỳ cảm động, cũng sẽ đồng ý công công ở đây uống nhiều nước chút, nghỉ ngơi rồi quay trở lại cung."

"..."

Liên tục uống hết mấy ấm trà, Vương công công rót cuộc xanh mặt mau chóng rời đi, điệu dáng kia nhìn thế nào cũng như đang chạy trốn thật nhanh.

Như Thủy trong tay còn mang theo ấm nước, nhìn theo hướng Vương công công vừa rời đi, chép miệng nói: "Vương công công bụng thực rộng, ba bình trà lớn đều uống hết như không có chuyện gì, hôm khác hẳn lại đến, lúc đó nhất định sẽ mời hẳn uống trà tiếp."

Thanh Y, Lam Y về mặt đồ dẫn nhìn người nào đó.

Quản gia Minh thúc đưa mắt nhìn xa, hẳn rót cuộc đã hiểu vì sao thiếu gia nhà mình có đôi khi sẽ mang khuôn mặt của kẻ “chiều chồng” từ phòng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lúc chạng vạng, Ôn Lương mới hồi phủ, quản gia Minh thúc liền qua báo cáo cùng hẳn sự việc hôm nay.

Ôn Lương sau khi nghe xong, khẽ mỉm cười, nhìn trong phủ cách đó không xa, ở trong sân những khóm cúc đương nở rất kiều diễm, nói: "Minh thúc, người thấy phu nhân thế nào?"

Minh thúc sững sốt, trả lời một cách cẩn trọng: "Phu nhân cung thuận, hiền lương, xử sự thỏa đáng, không hấp tấp, không nóng nảy". Đang nói thấy Ôn Lương cười cười híp mắt nhìn hẳn không nói lời nào, Minh thúc cũng biết người nào đó thật sự là quá bình tĩnh, so với nóng nảy còn hơn, một người như thế thực sự là... Ôi chào... Nghĩ lại, Minh thúc thở dài nói: "Hành động hôm nay của phu nhân thực có chút không ổn, nếu là Vương công công thực sự tức giận mà bầm báo thái hậu việc đó, đối với thanh danh của phu nhân sẽ là không tốt".

Ôn Lương gật đầu, nói: "Minh thúc, không nên lấy tiêu chuẩn bình thường để mà đánh giá nàng, nàng rất là khác người". Trên khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết lộ vẻ yêu chiều, ánh tích dương cũng theo thế mà đổi sắc. "Minh thúc, kỳ thực muốn ta nói, ta sẽ bảo hôm nay nàng làm rất tốt! Một thái giám mà thôi, đừng mơ tưởng leo đến trên đầu trên cổ chúng ta mà ngồi! Hơn nữa người xem, nàng cũng không làm cái gì cả, chẳng qua là mời Vương công công uống một chút trà, nghỉ ngơi một chút mà thôi, đúng không?"

Minh thúc sững sốt, sau đó trong lòng hiện lên một loại cảm giác cổ quái, quá trình sự việc... thật đúng chỉ là như thế. Vương công công có lẽ ngay từ đầu là muốn bôi móc những chuyện vụn vặt, nếu quả thực là thái hậu nương nương ở phía sau tính toán, vậy chỉ cần phu nhân có chút bất kính cũng có thể trở thành nhược điểm. Nhưng Như Thủy cô nương phản ứng không tệ, cộng thêm nàng quá mức thành khẩn và bình tĩnh, phía trên có tức giận cũng không tiện làm gì nàng, trong lòng chỉ có thể tự mình bực tức mà thôi.

Thấy hẳn đã hiểu, Ôn Lương cười ha hả trấn an, nói: "Minh thúc, có một số việc chính là đơn giản như vậy, cho nên cũng đừng suy đoán nhiều."

Sau khi quản gia rời đi, Ôn Lương trở lại trong viện.

Đang tiến đến cửa lớn, liền thấy Như Thúy đang ở chỗ mấy nhóc hồ ly, hai con hồ ly ước chừng là ăn chay mà lớn lên, so với hồ ly bình thường mà nói có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, trắng trắng một màu, sạch sẽ lại thơm tho, thực sự làm cho người ta yêu thích. Mà lúc này, Như Thúy ngồi xổm trước bậc thang, trên tay cầm cành cây đu đủ giỡn cùng hồ ly, cành cây phất nhẹ sang bên trái, hai tiểu hồ ly liền nhón chân chạy đến bên trái, cành cây phất qua bên phải, hai tiểu hồ ly liền nhảy đến bên phải, động tác kích động bình bịch nếu không biết chuyện sẽ tưởng rằng là hai con chó nhỏ đùa giỡn.

Ôn Lương thấy rằng mình lại một lần nữa bị hai nhóc hồ ly kỳ lạ này làm nảy sinh sự mới mẻ.

Thấy thấy hẳn trở về, Như Thúy ôm một nhóc hồ ly chạy tới, vui vẻ nói: "Ôn đại nhân ngài về rồi? Đói bụng rồi sao? Là dùng bữa trước hay là tắm trước?"

Ôn Lương nhìn chằm chằm "trước ngực" Như Thúy nơi tiểu hồ ly đang úp sấp sát vào, đột nhiên cảm thấy rất chướng mắt, đem nó xách lên ném cho thằng nhóc Thương Khê theo phía sau, nói: "Ta đói bụng, dùng bữa trước." Đang chuẩn bị kéo nàng trở về phòng, chợt thấy vạt áo ngoài bị kéo căng, Ôn Lương cúi đầu, liền nhìn thấy một nhóc hồ ly khác, trên đầu có một nhúm lông nhỏ màu vàng, hồ ly nhỏ rướn cổ và thân bé dài bầu được vạt áo dài của hắn cắn đắc chí, giống như quả bóng nhỏ treo lơ lửng ở giữa không trung.

Ôn Lương vốn là lờ đi, nhưng mới đi vài bước tiểu hồ ly kia vẫn lác lác liên tục treo lơ lửng ở giữa không trung, bộ dáng kia nhìn vừa ngốc nghếch lại vừa vụng về kia, khiến hắn không khỏi cười rộ lên, cảm thấy nhóc hồ ly này thật đúng là giống người nào đó.

"Ồ kia, mấy nhóc cũng đói bụng sao? Dù cho đói bụng cũng đừng ăn y phục của Ôn đại nhân nha." Như Thúy cô nương cúi người xuống, đem tiểu hồ ly xách lên, nghiêm túc nói: "Sau này còn dám ăn bậy lung tung coi chừng ta chỉ cho mấy nhóc ăn thịt nha!"

Dưới sự uy hiếp đầy tàn nhẫn khiến bọn tiểu hồ ly liền nằm ngay đơ giả chết, người ở đây nghe thấy ai nấy đều dờ dẩn không nói gì.

Mặc dù không biết phu thê mới cưới khác là chung sống ra sao, nhưng Ôn Lương thấy rằng Như Thúy nhà mình là "cửa lạ", cho nên đối với sai phạm của nàng đôi lúc cũng khoan hồng độ lượng mà cho qua.

Thời gian dùng bữa, không có người ngoài hầu hạ, Ôn Lương cũng không có theo quy củ của các đại bộ phận gia đình: "Thực không nói tâm không nói", { *Thực – bữa ăn, THỰC KHÔNG NÓI - khi ăn không nói chuyện, tránh phạm vì bực mà bỏ cơm, ăn cơm không ngon hay những bất nhã khi dùng cơm như sắc, phun cơm hay nước, mắc xương, nghẹn cơm... *Tâm – phòng ngủ, đi ngủ, TÂM KHÔNG NÓI – đi ngủ, vào phòng ngủ không bàn chuyện để tránh phạm những cãi vã hay ưu lo của câu chuyện làm phiền khó ngủ, mất ngủ, mộng linh tinh or ác mộng... } hai người nghĩ cái gì thì nói cái đó. Như Thúy đem chuyện hôm nay Vương công công đến đưa thiệp mời nói với Ôn Lương, sau đó nói ý kiến của mình: "Vương công công là người thực thú vị, nhưng mà thiệp cảm thấy thái hậu nương nương trong lòng có lẽ thực sự không thích thiệp, trước đây tiểu thư nhà thiệp không ít lần bị thái hậu nương nương run run tay chỉ mặt đầu."

Như Thúy nói tiểu thư là ý chỉ Túc vương phi, Túc vương phi là con dâu thái hậu nương nương, bà mẹ chồng thái hậu đối với vấn đề nạp thê nạp thiệp Túc vương không ngừng đả kích, chỉ trích gay gắt nàng dâu Túc vương phi, đối với cái sự việc này mỗi khi diễn ra Túc vương liền thẳng một lượt đem những nữ nhân của thái hậu nương nương đưa tới đuổi ra khỏi phủ mà kết thúc sạch sẽ, mặc dù sự việc không liên quan tới Túc vương phi, nhưng là thái hậu nương nương đồ hết bực dọc lên Túc vương phi, cho rằng Túc vương phi được sủng ái mà sinh tật hư. Mà Như Thúy trước đây lại là nha hoàn Túc vương phi, đương nhiên là cũng không được thái hậu thích. Hơn nữa có thể chuyện đại công chúa yêu mến Ôn Lương thái hậu nương nương cũng đã biết, như vậy vấn đề trong đó có thể là rất lớn nha.

Ôn Lương cười cười, nói: "Người cũng không phải con dâu thái hậu nương nương, lo lắng cái này làm gì?". Hơn nữa với nha đầu mồm miệng lợi hại như thế này, hẳn cảm thấy nếu là thái hậu cùng nàng đối đầu, thái hậu đừng để bị chọc tức tới thân thể mới được.

Như Thúy cười nói: "Dạ, thiệp biết rõ ạ, song thiệp tự cảm thấy hình như thiệp đặc biệt luôn khiến người khác tức giận, nếu như thiệp cũng giống Ôn đại nhân chàng người người gặp người người đều thích thì thật tốt?".

"... Ta nào có người người gặp người người đều thích chứ?" Ôn Lương khước miệng co gật.

Như Thúy nhìn hắn, nghĩ một chút lại bổ sung: "Dạ, nếu như Ôn đại nhân trên người của chàng thêm chút ít "mùi vị thú vị", đúng là ai gặp người cũng đều sẽ yêu thích đó. À, có điều là nghe nói có chàng coi tiền tài, phú quý như gió thoảng mây trôi, cũng không phải người người đều yêu mến. Thế nhưng ở trong lòng thiệp, Ôn đại nhân vẫn là rất tốt."

Ôn Lương dờ khóc dờ cười, nha đầu kia rõ ràng là không đứng đắn nhưng lại làm cho người ta muốn bẻ lại cũng không được.

Sau một lát, Như Thúy thật đáng yêu nhìn Ôn đại nhân nhà nàng: "Ôn đại nhân, yên tâm đi, vì chàng cũng gia phủ này thiệp sẽ cố gắng!".

Sau đó cười khanh khách, đôi mắt hoa đào long lanh lay động, Ôn Lương dịu dàng cười theo.

Như Thúy đoán không sai, thái hậu nương nương đích thực không thích nàng.

Trọng Hoa cung, thái hậu nghe xong Vương công công báo cáo, trên khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng vẫn lãnh đạm, ở trong lòng lại đánh giá Như Thúy cô nương: Cùng Túc vương phi giống nhau, là một ổ chứa hai cái thứ tâm nhỏ nhen, ngu ngốc, hai chủ tớ đáng ghét như nhau!

Sau khi để Vương công công đi xuống, thái hậu hỏi cung nữ tâm phúc bên cạnh mình: "Uyển Dung, đại công chúa bây giờ đang ở đâu?"

Uyển Dung cười nói: "Tiết trời lạnh, đại công chúa hôm qua vì nương nương mà may chiếc áo choàng, mãi cho đến tận khuya mới ngủ, hôm nay tinh thần không khỏe lắm, vừa mới bị ma ma khuyên đi nghỉ ngơi rồi à".

Thái hậu sau khi nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười ân cần, giận trách nói: "Đứa nhỏ này làm chi tổn sức như vậy, không phải còn có người ở thượng y cục làm sao, đâu cần nó tự mình vất vả?". Sau đó lại thân thiết hỏi: "Nó bây giờ không phải tâm tình không tốt sao? Đứa nhỏ đáng thương, mẫu phi mất sớm, một người cô độc. Vốn dĩ nhìn nó trưởng thành, nên muốn cho nữ nhi một gia phụ tốt mà gả, nào biết... Ôi chao". Đồng thời lại một tiếng thở dài.

Cung nhân bên cạnh hầu hạ lặng lẽ liếc nhìn, sáng suốt không có tiếp lời.

Đúng lúc này, ngoài cung vang lên tiếng roi, lại Sùng Đức hoàng đế đã tới.

Sùng Đức hoàng đế đến thỉnh an thái hậu, sau đó ngồi vào vị trí bên cạnh thái hậu, như thường hỏi thăm sức khỏe thái hậu cùng thức ăn các loại. Ma ma bên cạnh Thái hậu từng việc mà đáp, thế nhưng thái hậu thần sắc lại là không mấy hứng thú, không giống như thường ngày vì vậy mà vui vẻ.

Sùng Đức hoàng đế không rõ nguyên do, hỏi: "Mẫu hậu có phải thân thể khó chịu? Có cần thái y đến xem cho người không?"

Thái hậu nương nương nhìn về phía hần, mím mím môi mới nói: "Ai gia thân thể rất tốt, chính là Dao nhi không tốt". Dao nhi là nữ danh của đại công chúa.

Lúc này Sùng Đức hoàng đế nhưn chân mày, trong lòng có chút lo lắng, mặc dù đại công chúa là đứa con đầu tiên của hần, nhưng sinh ra lúc hần vẫn là hoàng tử, lúc đó trong triều thế cục hỗn loạn, các hoàng tử nhìn chằm chằm tranh đoạt vị, hần thực sự không có sức lực quan tâm nữ nhi này. Về sau khi hần đăng cơ, đại công chúa lại được thái hậu ẵm bồng chăm sóc. Có thể nói, đại công chúa là công chúa duy nhất thái hậu chăm sóc mà trưởng thành, tình cảm thái hậu đối với nữ nhi này đương nhiên là so với các công chúa không giống, được sủng ái đến độ các hoàng tử cũng không thể so sánh cùng. Bình thường có chút việc nhỏ cũng làm cho thái hậu nói thành giọng như chuyện đại sự, Sùng Đức hoàng đế qua nhiều năm như vậy đã thành thói quen, thái hậu nương nương thường vì đại công chúa mà cứ một chút lại tìm đến.

"Hoàng thượng, rõ ràng lúc trước đã nói là ban hôn Ôn Tử Tu cùng đại công chúa, nhưng vì sao cuối cùng lại là Ôn Tử Tu cưới một nữ nhi không được quyền quý lại là một nha hoàn? Đây không phải là làm mất mặt ai gia cùng Dao nhi sao? Vì việc này, Dao nhi rất thương tâm. Ai gia thấy Dao nhi đối Ôn Tử Tu là có ý, mỗi khi nhìn bộ dạng miễn cưỡng tươi cười của nó, ai gia trong lòng đau như cắt". Vừa nói, thái hậu che ngực, xác thực đau lòng khổ sở.

Nói đến sự việc này, Sùng Đức hoàng đế sắc mặt cũng không tốt, nói: "Mẫu hậu, Ôn Tử Tu ở trên chiến trường lập công lớn, nếu nữ nhi tùy ý ban cho hần cái hôn sự hần không muốn, không phải là lạnh nhạt, làm khó công thần sao?"

Trách sao Sùng Đức hoàng đế sắc mặt không tốt, kỳ thực việc này cũng là thái hậu đã vô ý mà nên. Khi đó quân Đại Sở đánh tan triều đình Bắc Việt, cả nước vui mừng mãi không dứt, về sau Ôn Lương theo quân đội chiến thắng trở về, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng, đều là thanh niên tuần kiệt lại chưa thành thân, hiển nhiên làm cho người ta quan tâm. Đúng lúc đại công chúa đã gần kê (kê: là lễ cài trâm – lễ trưởng thành, thành nữ cho nữ nhi, vậy đã có thể lấy chồng rồi), có thể bàn bạc hôn sự, thái hậu nương nương ở giữa nơi những thanh niên tuần kiệt lại vừa ý Ôn Lương cùng Tịnh Viễn tướng quân Ngụ Nguyệt Trắc, sai người âm thầm điều tra gia thế hai người, cuối cùng vừa ý về gia thế lẫn tài mạo thượng thừa của Ôn Lương.

Chỉ tiếc chính là, khi hoàn trở về, hoàng đế âm thầm triệu mấy vị trọng thần, Ôn Lương trước ý định chỉ hôn hoàng đế liền mặt dày mày dạn tỏ rõ lòng mình có nơi chốn, hi vọng hoàng đế vì hần ban cho hôn sự này, đối tượng cũng không phải là hoàng thân quốc thích, hay là công chúa, mà là một nha hoàn bên cạnh Túc vương phi. Vì can hệ đến bên Trần quốc công, Sùng Đức hoàng đế lúc đó cự tuyệt yêu cầu của Ôn Lương, nhưng trong lòng thì biết với tính tình Ôn Lương muốn hần từ bỏ ý định là rất khó, hoàng đế cũng không muốn mang tiếng ác, liền đem ý nghĩ từ hôn đại công chúa với hần dẹp bỏ đi.

Nhưng ai biết thái hậu cũng không phải người có thể ngồi nhàn rồi, đã sớm hành động. Thái hậu nương nương chắc chắn hoàng đế sẽ đem đại công chúa từ hôn với Ôn Lương, sự việc còn chưa có tin tức đã để người đem chuyện này tiết lộ cho đại công chúa, để cho đại công chúa lưu tâm đến Ôn Lương. Sở dĩ là như vậy, lại không ngờ kết quả lại khác đi, khiến mọi người cũng khó tiếp nhận được.

"Hần không chấp nhận?" Thái hậu cao giọng: "Dao nhi của chúng ta thế nào cũng là trưởng đại công chúa, tài mạo song toàn, chỗ nào lại khiến hần không chấp nhận?"

"Mẫu hậu, Dao nhi đương nhiên là tốt, chỉ là nghe Ôn Tử Tu nói Hạ thị kia với hần có ơn cứu mạng, chỉ có thể phụ tâm ý của người." Sùng Đức hoàng đế vỗ tay mỉm cười nói: "Chúng ta coi như là nhìn Ôn Tử Tu lớn lên, biết hần là người tính tình thế nào, khó có việc làm hần kiên trì như thế, thỏa mãn cho hần cũng là lẽ thường".

Thái hậu nhưng vẫn cả giận nói: "Dựa vào thân phận Hạ thị kia, tùy ý cho cái vị trí thiếp là được, nào có người còn mang sinh lễ đến cưới về làm chính thê?". Chính là nhìn hần lớn lên, trong lòng ít nhiều đã xem hần như nữ tử mà đối đãi, sao có thể để mặc hần như vậy xằng bậy?

Biết thái hậu tạm thời trong lòng không thể nghĩ thoáng được, Sùng Đức hoàng đế thở dài, không khuyên giải nữa. Dù sao sự việc đã thành kết cục như vậy, thái hậu cứ thế mà bức dọc cũng không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Hôm nay là ngày thọ thần của thái hậu, từ sáng sớm Như Thúy đã thức dậy, tinh thần phấn chấn bắt đầu một ngày làm việc.

Bởi vì hôm nay ngày sinh nhật thái hậu, nên Ôn Lương được một ngày nghỉ ngơi, lười biếng lại ở trên giường không động dậy, mặc cho Như Thúy ba bận thức năm lần dục cũng không chịu thức dậy, cả người lười biếng nằm bò ở trong chăn, mặt vùi giữa chiếc gối mềm mại, khiến mái tóc dài mà đen nhánh ấy vương vãi trên mặt nệm màu đỏ, tạo nên một cảnh sắc kích thích thị giác.

Gã cho hấn chưa được nửa tháng, Như Thúy liền đã biết một vị đại mỹ nam nhân nào đó khiến không biết bao người mến mộ đích thị chưa không ít “tật hủ”, mà người nào đó lại chẳng mấy may chút nào đem những thứ “tật hủ” ấy bày ra trước mặt nàng, hoàn toàn “đạp đỏ” hình tượng một người quân sư trí dũng song toàn. Đương nhiên, Như Thúy cũng không cho rằng như thế là không tốt, có những “tật hủ” này làm cho hình tượng Ôn Lương - quân sư hoàn mỹ càng thêm chân thực —— mà điều kiện tiên quyết là Như Thúy nàng cố gắng đừng luôn vì những “tật hủ” của hấn mà nói ra những lời đánh giá tức giận người được chứ?

Thấy hấn lại lười, Như Thúy kéo kéo vài nhánh tóc hấn, cũng không thức giấc, cười nói: "Được rồi, Ôn đại nhân chàng ngủ nhiều cũng là hay, nghe nói ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn sẽ mau có nhiều thịt, thịt mà nhiều thì thật là mềm mại khi ngủ ôm mới thực dễ chịu." Nàng lộ ra vẻ mặt hài lòng, mong chờ hấn nhanh thêm nhiều thịt lên một chút, để nàng buổi tối có thể thoải mái ôm hấn mà ngủ.

Ôn Lương bộ dáng đang lười biếng, bị nàng nói một câu mà mặt sạch, mặt đầy vạch đen bật dậy, kéo nàng ôm vào lòng dùng miệng cắn cắn khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

"Ôn đại nhân người đói bụng sao? Còn chưa có súc miệng đâu, hơn nữa ta là người, như vậy mà dám tươi ăn sống không tốt lắm đâu..."

Lời còn chưa nói hết đã theo cái hôn vừa đến mà nuốt vào trong, miệng người nào đó rốt cuộc phát huy một loại công dụng khác.

Mặc dù hôm nay là ngày thọ thần của thái hậu, nhưng bọn hấn là thần tử, không cần giống như các phi tần trong cung từ sáng sớm đã tập hợp đầy đủ tiến đến Trọng Hoa cung chúc thọ thái hậu, chỉ chờ lúc sâm tối tiến cung tham gia thọ yến vì thái hậu chúc thọ. Nhưng mà mặc dù không cần sáng sớm vào cung, nhưng vì hôm nay là ngày sinh của nữ nhân tôn quý bậc nhất Đại Sở, trong phủ lớn, ngõ nhỏ sáng sớm liền bắt đầu đốt pháo, thanh âm bốp bốp ùng ùng lan ra nghe thật là có mấy phần tựa không khí ngày tết.

Sau bữa ăn sáng, hai phu thê cùng đi vào thư phòng.

Như Thúy được Thanh Y đem những sổ sách trong phủ tới, mắt dừng ở phía trên bàn đọc sách tay cầm lấy cây bút lông sói ở trên giấy Tuyên Thành nhìn bút pháp phóng khoáng trên đó quả nhiên là phu quân nhà nàng viết. Đây là lần đầu tiên vào ban ngày nàng và Ôn Lương cùng nhau ở chung trong thư phòng, cảm giác thực mới mẻ. Vốn dĩ nàng là muốn sửa phòng sát vách với gian phòng ngủ chính lại một chút thành thư phòng nhỏ của nàng, nhưng mà còn chưa làm được, vì vậy Ôn Lương đồng ý, để thuận tiện nên nàng cùng hấn dùng chung một cái thư phòng.

Như Thúy ló đầu nhìn trông, nhìn thấy trên tờ giấy trắng bên lề trái viết bốn chữ phóng khoáng đích thị là bốn chữ: Đồng thành binh pháp, không khỏi ngẩn ra, Ôn đại nhân đây là muốn tự viết binh thư? Nhưng lại nhớ hấn ở biên giới một thời gian khá dài, nhiều năm cùng người Bắc Việt giao chiến, kiến thức thâm sâu, trong đầu hiển nhiên chứa đầy binh pháp, sách lược, tự viết binh thư cũng không thành vấn đề.

Nghĩ thôi, Như Thúy mỉm cười, giờ khắc này cảm nhận thực rõ ràng được nam nhân này tài hoa thế nào, lòng chợt lay động, chàng hoàn mỹ được không thể tưởng được.

Gã cho hấn, kỳ thực thật là may mắn của nàng thôi.

Một ngày trôi qua rất nhanh, lúc mặt trời lặn, hai phu thê thay lễ phục hợp nghi, rồi kiểm tra lại lễ vật chuẩn bị cho mừng thọ, không có gì không ổn, hai người liền ngồi xe ngựa tiến cung.

Xe ngựa ở trước cửa cung phía nam dừng lại, trong cung không có nguyên do đặc biệt không cho phép cưỡi ngựa ngồi xe tiến vào, trừ khi có ân điển ngoại lệ. Hai người xuống xe ngựa, qua trước cửa cung, sau khi thị vệ kiểm tra, liền cùng nhau tiến đến hoàng cung.

Thời gian còn sớm, nhưng mà người tiến cung chúc thọ đã rất đông đủ, vội vàng không bằng đến sớm, là ngày thọ thần của thái hậu nương nương không ai có lá gan đến muộn, hơn nữa tiến cung còn có hậu bối cùng phu nhân các gia phủ muốn đi Trọng Hoa cung bái kiến thái hậu, đến lúc đó cũng có thể trước mặt thái hậu nương nương để lại ấn tượng tốt.

Yến hội bắt đầu vào giờ Tuất, cách yến tiệc tối thời gian nửa canh giờ. Trong khoảng thời gian này, Như Thúy phải đến nán lại bên cung thái hậu, Ôn Lương cũng phải cùng các quan lại khác tụ tập nơi cung điện chờ đợi, thuận tiện cùng những đại thần kia giao lưu một chút. Cho nên sau khi tiến hoàng cung không lâu, hai người liền tách ra để đến những nơi khác nhau.

Ôn Lương đối với chuyện kế tiếp có chút lo lắng, nhưng vì hấn một thần tử nam nhân, không có triệu kiến riêng của bề trên thì không thể bước vào hậu cung, cho nên chỉ có thể lo lắng dặn dò Như Thúy nha đầu nhà mình mấy câu.

"Ôn đại nhân yên tâm đi, ta sẽ rất an phận!" Như Thúy thấy hấn lo lắng có chút mất hứng, nói rõ: "Hơn nữa trong cung còn có Túc vương phi mà." Có Túc vương phi phía trên áp chế, nhìn nàng không vừa mắt cũng phải nghĩ về lại một chút.

Nghe nói như thế, Ôn Lương lại lo lắng hơn, ai biết hai nha đầu này cùng nhau tiến cung sau đó lại càng sinh thêm chuyện? Mà thực ra các nàng đều rất an phận, nhưng luôn có người nhìn không thuận mắt ắt sẽ tìm tới các nàng mà sinh sự thôi.

"Được rồi, ta biết nàng rất ngoan ngoãn, nhưng mà thi thoảng bị ức hiếp một chút, cũng không nên vì vậy cùng người khác đối nghịch."

"Nhưng nếu là người kia bắt nạt đến quá đáng thì sao?" Như Thúy cô nương nhỏ giọng hỏi.

"... Vậy nàng để bọn nha hoàn đưa hấn đánh cho cha mẹ hấn đều nhận không ra, đại nhân ta làm chủ cho các nàng!"

"Thiếp đã biết!"

Bên cạnh Thanh Y, Thượng Khê dờ dẩn không nói gì, nghe hai người này đối thoại cảm thấy cả hai đều là bất lực ngã vào nhau.

Sau khi cùng Ôn Lương tách ra, Như Thúy mang theo Thanh Y dưới sự hướng dẫn của một tiểu thái giám đi về phía Trọng Hoa cung của thái hậu. Thọ lễ vừa rồi lúc tiến cung đã giao cho thái giám chờ ở nơi đó tiếp ứng, bọn họ sẽ đem các lễ vật đồng thời cùng một lúc đưa đến Trọng Hoa cung.

Trong cung kết hoa giăng đèn, một bầu không khí hoan hỉ rộng khắp.

Lúc đi tới Trọng Hoa cung, xa xa liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười đùa. Mà lúc này cùng nhau đến Trọng Hoa cung cũng không chỉ có Như Thúy, bên cạnh còn có hai mệnh phụ. Cung nữ canh giữ ở trước cung điện nhìn thấy các nàng, liền thi lễ sau đó liền đi vào thông báo, rất nhanh liền đi ra truyền các nàng tiến vào.

Lúc Như Thúy đến là lúc người trong sảnh không nhiều cũng không ít vừa khéo thời gian mà đến, hơn nữa đến cùng còn có hai người khác, nên nói thực đúng là không quá gây chú ý. Nhưng không biết làm thế nào khi Ôn Lương này là đệ nhất mỹ nam thanh danh quá lớn, thêm nữa nàng lại là truyền kỳ thân phận một bước bay cao vạn trượng, có thể nói ở đây cung phi cung nữ cùng phu nhân đối với nàng hết sức hiếu kỳ, lúc nghe thấy cung nhân báo, đều xao xác đồng loạt quay qua nhìn, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm nàng, muốn nhìn ra xem rốt cuộc nàng có cái gì đặc biệt, để cho Ôn Từ Tu kia cực phẩm đệ nhất nam nhân gạt bỏ hết thầy khó khăn cưới nàng làm vợ.

Bên Như Thúy cùng tới có hai vị phu nhân thấy trong điện nhiều ánh mắt nhìn chằm chặp như vậy không khỏi khán trương, cử chỉ liên tục có chút mất tự nhiên. Như Thúy cũng bị một điện người nhìn như thế cũng có chút khán trương, không để ý lúc một phu nhân đi bên cạnh chân bước hơi nhanh, bước giẫm phải làn váy của mình. Như Thúy bước chân nhẹ nhàng, lúc thấy vướng nàng theo phản xạ cầm lấy váy kéo giật lại, làm vị phu nhân kia trước con mắt nhìn trừng trừng của mọi người mà ngã nhào xuống, tức khắc trang sức trên đầu rơi tung.

"..."

Trong điện tức khắc im lặng, một lát không biết là ai bật cười ra tiếng, sau đó giống như là bị nhiễm, cả đại điện ai nấy mặt đều mang theo ý cười, thế nhưng lại không có cười ra tiếng, coi như là chừa cho phu nhân vừa ngã chút mặt mũi.

Như Thúy cũng giật mình, vội vàng cùng những cung nữ ấy đỡ phu nhân kia lên. Nhưng mà phu nhân kia có lẽ bị mất mặt như vậy nên không hề cảm kích, ngậm đem tay nàng giật ra, hung hăng trừng mắt liếc nàng, trên mặt lại rất xấu hổ.

Lúc này, giọng thái hậu ân cần truyền đến: "Phu nhân của Tả thị lang không có sao chứ? Người đâu, mau dìu Tả thị lang phu nhân ngồi xuống nghỉ ngơi".

Mây liễu của Tả thị lang phu nhân cau lại, được cung nữ đỡ trông bộ dáng yếu ớt vô cùng, miễn cưỡng cười nói: "Thái hậu nương nương, thần phụ không có việc gì, chỉ là ngực có chút đau mà thôi, khí lực của Ôn phu nhân thực sự là rất dũng mãnh". Trong giọng nói mang theo ý giễu cợt.

Nghe nói vậy, người ở chỗ này liền thay đổi đối tượng bị giễu cợt, nhưng lại thấy Như Thúy dường như không có bị phản ứng gì, mà hướng Tả thị lang phu nhân kia cười cười, cất tiếng giòn tan nói: "Cảm ơn Tả thị lang phu nhân đã khen, ta đúng là khí lực đúng là hơi lớn, đại phu nói nữ tử có khí lực là chuyện tốt mà, mới sẽ không thoáng cái liền bị gió thổi bay, mà tháng mười gió thu cũng không chỉ là hơi lớn thôi đâu". Đang nói, mặt lộ ra một ý tươi cười, thực sự rất vui vẻ.

"..."

Da mặt này cũng đặc biệt dày, không tốt ở chỗ lại quay ngược châm chọc người ta gây yếu mà chẳng vội vàng tiến lên đi tự tìm lấy phiền phức.

Thấy Tả thị lang phu nhân không còn lời nào để nói, Như Thúy cô nương lại nói: "Thái hậu nương nương, xin thứ cho thần phụ vô trạng, cũng không biết Tả thị lang phu nhân giẫm phải y phục của thần mới làm hại phu nhân ấy bị ngã một cái."

Tình hình là người trong điện cũng thấy rõ ràng, mặc dù không biết Tả thị lang phu nhân khi đó là vô tâm hay hữu ý, nhưng việc này xảy ra thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười. Nếu là tình huống bình thường, không phải là người bị giẫm váy sẽ té ngã xuống sao? Thế nào tình huống hiện tại này lại đổi lại, ngược lại là người giẫm váy lại bị té ngã?

Thái hậu sau khi nghe xong, chỉ biết đem việc này trở thành chuyện ngoài ý muốn, sai người ta đem Tả thị lang phu nhân đỡ đến bên cạnh ngồi xuống.

Tả thị lang phu nhân trước ánh mắt mọi người lại càng thêm mắc cỡ về mặt đỏ bừng, nhưng tại loại thời điểm này lại không thể mượn cớ thân thể khó chịu

tránh đi, nếu không lại càng mất mặt, chỉ có thể cố gắng ở một bên ngồi xuống, trong lòng liên tục có ý nghĩ muốn ăn tươi người nào đó, nhưng lại chỉ có thể oán hận vô xoắn khăn tay, ở trong lòng chửi rủa nha hoàn đó may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Trải qua sự việc đột nhiên ngoài ý muốn, Như Thúy cũng không có vì thế mà khản trương, cùng một người phu nhân tiến lên trước thái hậu thỉnh an.

Thái hậu không để cho nàng đứng dậy ngay, nhàn nhạt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén quan sát.

Hai người vẫn duy trì tư thế quý gối hành lễ, Như Thúy điềm nhiên thi hành lễ, cũng không cảm thấy mệt nhọc, ngược lại là Ôn phu nhân theo thời gian trôi qua bắp chân đã phát run, âm thầm hối hận chính mình lúc đó nghe lời Tả thị lang phu nhân làm chi, chờ Ôn phu nhân này cùng nhau qua đây, bây giờ thì hay rồi, một muốn ngáng chân người ta mà không được trái lại tự vấp té ngã, một hiện tại cùng cùng nhau vì hành lễ bị giày vò, đúng là lợi bất cập hại, không được lại còn mất.

Khi quan sát đủ rồi, thái hậu nương nương mới chậm rãi gọi dậy cho ngồi, nhưng là thấy người muốn cho ném mùi đau khổ thì thần sắc như thường, một kẻ khác vô tội sắc mặt lại trắng bệch, thái hậu trong lòng thật bất nản, cảm giác một đòn này như đánh vào gối bông mềm, chẳng có cảm giác thành công.

"Thái hậu nương nương, người xem, Ôn phu nhân này thoát nhìn trẻ người, nhưng cũng thực may mắn là người lạnh lợi, chớ trách..." Đang nói chuyện phu nhân che môi cười.

Trong điện người đều hiểu ý của nàng, nếu không phải là may mắn, thì làm sao một nữ tử có xuất thân nha hoàn có thể gả cho nhi tử của Trần quốc công được chứ?

Đối với người trong điện chăm chọc, Như Thúy sớm đã có chuẩn bị trong lòng, cũng không có bao nhiêu tức giận, ánh mắt bình bình, thấy phía dưới thái hậu cách đó không xa nơi mấy vương phi ngồi có Túc vương phi, thấy nàng về mặt lo lắng nhìn mình, liền tươi cười đáp lại.

Tiếp nhận hết tất thảy, giờ ở trong mắt Như Thúy đều là một đám nữ nhân xinh đẹp, chính tề nhân cơ hội này vội vàng tiến lên nịnh hót một lão thái thái, theo đó "dùng" quý bà này để làm mai nữ tử nhà mình, thỉnh thoảng ngầm kích động đám chọt một chút để khiến lão thái thái vui vẻ.

Đáp lại biểu hiện của Như Thúy không có áp lực chút nào, bởi vì các nàng nói rất khó hiểu, Như Thúy đàm đàm mà chớp chớp đôi mắt đào, bày ra một bộ dạng "ta đây nghe không hiểu các người nói cái gì", khiến cho các phu nhân trong lòng không khỏi buồn bực, không biết nàng là giả ngốc hay là ngốc thật, nhưng mà cái bộ dạng "ngây thơ, vô tội" kia thật đúng là làm người ta không khỏi hận.

Trong điện các phu nhân hiển nhiên nghe thấy được một ít lời đồn thổi, nghe nói thái hậu nương nương lúc trước là vì đại công chúa nuôi dưới gối mà chọn trúng nhi tử của Trần quốc công làm Phò mã, ai ngờ giữa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim, hơn nữa Trình Giáo Kim này thân phận thật sự là quá thấp kém. Vì vậy trong mắt người đời, đường đường một đại công chúa của hoàng thất mà lại bại bởi một nha hoàn, khiến cho thái hậu nương nương trong lòng tức giận không thôi.

Mọi người đều biết, Ôn Lương tuy là nhi tử của Trần quốc công, nhưng khi còn bé tốt xấu gì cũng là ở trong cung một thời gian dài, chính là Túc vương đã kết bạn với Ôn Lương này, sau cùng Túc vương quan hệ tốt phải ví giống như huynh đệ hoặc như phụ tử vậy. Thái hậu nương nương nhớ tới hiện trạng đó cũng kịp chữa cho phủ Trần quốc công ít mặt mũi, hơn nữa hoàng thượng không lên tiếng, bởi vậy dù có muốn tức giận đi nữa thì cũng chỉ có thể chịu đựng không phát tác lên Ôn Lương, nhưng thật ra Trần quốc công phu nhân đã bị triệu tiên cung chịu không ít trách móc.

Nhưng mà không thể gây khó dễ cho Ôn Lương không có nghĩa là không thể làm gì đối với tân Ôn phu nhân Như Thúy, lúc này rõ ràng cho thấy thái hậu muốn làm mất mặt của Ôn phu nhân, ở đây một số các phu nhân cũng "có máu mặt" cũng phụ họa theo. Có thể nói, ở nơi này đứng giữa đa phần là các phu nhân khoảng dưới hai mươi sáu - hai mươi bảy tuổi, nhưng mà có hơn phân nửa là đã từng đối với mỹ nam đệ nhất kinh thành kiêm trường nam của phủ Trần quốc công từng có huyền tượng, chỉ là cứ từng năm thêm từng năm, vị mỹ nam này vẫn chưa hồi kinh, tình yêu cuồng dại của những nữ nhân đối với hắn cũng không thể thắng nổi tuổi xuân không ngừng trôi qua, sau cùng cũng chỉ có thể thất vọng gả về làm thê tử của kẻ khác. Mà trong lúc các nàng hoàn toàn hết hy vọng thì Ôn Lương lại trở về, vẫn hào hoa phong nhã như trước, lại cưới một thê tử không có gia thế mà phong thái cùng tướng mạo cũng không bằng nữ nhân như các nàng, mặc nhiên làm cho lòng người như bị một cây gai đâm vào, thực khó chịu là như vậy, nếu là các nàng sanh muộn vài năm, phỏng chừng vị trí Ôn phu nhân bây giờ chính là của các nàng. Như thế cũng chỉ có thể oán thán một tiếng trời sinh ta quá sớm mà thôi!

Trong lòng thực khó chịu, cộng thêm ý định lấy lòng thái hậu, bởi vậy trong chốc lát trong điện sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Thế nhưng bầu không khí như thế cũng chỉ duy trì một lát, xem tình hình cũng không khác biệt lắm. Ở bên cạnh, Túc vương phi ngoan ngoãn giả ngốc này giờ chọn đúng lúc mà nói chen vào, vừa mở miệng sắc mặt của thái hậu nương nương liền đen lại, sau đó nén giận trừng mắt liếc nhìn nàng dâu luôn khiến mình phật lòng, thấy nàng về mặt vô tội cười theo, cơn giận của thái hậu nương nương lập tức trào cao, nhưng đang lúc tức giận, lại nhìn thấy ở trong lòng Túc vương phi là tiểu tôn nữ (cháu gái) nhỏ nhắn đang chăm chú nhìn mình, cục cưng nhỏ xíu kia đang bày ra bộ mặt nghiêm túc như đức phụ

thân nó, thật là có lực sát thương nha, con tức giận của thái hậu nương nương cũng theo đó mà biến mất.

Bầu không khí lại trở lại một màn hoà thuận vui vẻ, vui vẻ hoà thuận.

Túc vương phi biết cục cung nhỏ nhà mình đối thái hậu nương nương mà nói là một loại đại sát khí. Vì vậy liền ẵm cục cung nhỏ “khoe” rõ ra ngoài, để cho nó cứ quần lấy tâm trí thái hậu không ngừng. Phút chốc đề tài chuyện phiếm trong điện đã chuyển dời sang cục cung xiu xiu trên người Túc vương phi, các vị phu nhân cùng nhìn, trông đúng là giống Túc vương gia như đúc ra từ một khuôn ra vậy, áp lực trong lòng không khỏi tăng như núi, chỉ có thể nói không thành thực về đứa nhỏ để mà xu nịnh. Đồi lại cũng khiến thái hậu nương nương hài lòng không ít. Có thể thấy được đối tiểu quận chúa của Túc vương gia, thái hậu nương nương là rất yêu thương.

Mãi cho đến tận trước yến tiệc, Như Thúy cũng chưa được chứng kiến cuộc “đại chiến” như Túc vương phi đã từng nói, điều này làm cho lòng của nàng có chút tiếc nuối.

Lúc đã gần đến yến tiệc thì đã có cung nhân nhắc nhở, các phu nhân liền thi lễ rồi rời khỏi Trọng Hoa cung đi đến Ngự Hoa viên, mà thái hậu sẽ cùng hoàng đế, hoàng hậu theo sau là các phi tần đang cùng đi về hướng Ngự Hoa viên. Mà thọ yến lần này của thái hậu là được tổ chức ở ngự hoa viên.

Chính là lúc này mới là lúc đèn hoa rực rỡ nhất, cung nhân đem đèn cung đình đồng loạt điểm lên, toàn bộ hoàng thành giờ một màu đèn lồng rực rỡ, càng lộ vẻ tôn quý của hoàng thất. Trong Ngự Hoa viên, không ngừng qua lại như con thoi trong biển người là các cung nữ khéo léo đang bưng, bày lên đủ các loại mỹ thực tinh tế cùng mỹ tửu. Trong hoa viên, ngoại trừ một nhóm mặc các màu triều phục, còn có các vương công quý tộc cùng với các viên quan trong ngoài triều, cũng không thiếu các vị nam thanh nữ tú chưa thành gia lập thất, phong thái trang phục đúng là sắc sỡ, thực là có phong vị tuổi trẻ.

Mặc dù là sinh thân của thái hậu, nhưng ở trường hợp như vậy, rất dễ dàng xây dựng quan hệ cũng là dịp cho các quý nữ ở trong chốn khuê phòng được ra lộ diện, để cho các nam thanh tài giỏi tuấn tú biết nhà ai có con gái mới lớn. Nếu là vừa mắt, đẹp lòng rất có khả năng xem xét tiến đến hôn nhân chính trị.

Ừ, nói cách khác, đây chính là một dạng biến tướng của đại hội “kết thân”, chẳng qua là mượn danh sinh nhật của thái hậu mà thôi. Không có việc gì để giải khuây, thái hậu cũng vui vẻ ngồi xem loại tình huống này. Hàng năm qua sinh nhật của mình không lâu, lại nghe truyền ra hai nhà kia kết thành thông gia, mọi người đều được vui vẻ.

Người đã dần dần đến gần đủ, ai nấy khẽ đảo sang bên cùng nhau bắt chuyện, mọi người đều căn cứ vào thân phận, địa vị mà ngồi.

Khi Như Thúy đến, nhìn thấy Ôn Lương đang cùng hai vị có y phục hoàng tử phục sức thiếu niên đang trò chuyện, có lẽ là nghe được tiếng động, liền mỉm cười quay lại, sau khi thấy hần nhìn phía mình, Như Thúy vội vàng giơ tay vẫy vẫy, thấy hần ngoắt tay ý bảo nàng qua đó, Như Thúy liền dẫn Thanh Y đi tới.

"Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, đây là thê tử Hạ thị". Ôn Lương hướng về hai vị thiếu giới thiệu, cũng chỉ ra thân phận của họ.

Như Thúy tiến lên hành lễ, hướng nhị vị hoàng tử thỉnh an: "Thần phụ tham kiến Đại Hoàng tử, nhị hoàng tử".

Đại hoàng tử và nhị hoàng tử còn là thiếu niên nhỏ tuổi, khuôn mặt tuy còn non trẻ, nhưng đã lộ ra khí phách hoàng thất, hai vị hoàng tử đều là được thừa hưởng những gen tốt của hoàng thất, tuấn mỹ khuyên thành, khí chất như hoa, giờ tay nhắc chân đều thập phần cao quý, tao nhã. Thế nhưng tất cả những vẻ mỹ mạo tốt đẹp đặt ở trên người Ôn Lương lại như nặng hạ rực rỡ, liền có vẻ giống như mình châu đặt cạnh ánh sáng lấp lánh, những nét trời sinh xuất chúng của họ hoàn toàn bị ánh sáng rực rỡ kia che lấp hết thảy, chỉ còn vẻ ảm đạm thất sắc.

Hai vị hoàng tử cười cùng đứng dậy, cung kính chấp tay kêu một tiếng "Sur mẫu" —— Ôn Lương được hoàng đế khâm điểm làm sư phó của các hoàng tử, hết thảy các hoàng tử thấy hần thì phải hành lễ, thăm hỏi, mà làm Ôn phu nhân, Như Thúy cũng bỗng chốc quang vinh lên thành sư mẫu của các hoàng tử, bị hai vị hoàng tử cung cung kính kính gọi "Sur mẫu", Như Thúy trong nháy mắt có thể cảm giác được các nữ quyền phóng đủ các loại ánh mắt hâm mộ, đố kỵ, căm ghét...

Hai vị hoàng tử ngằm đánh giá Ôn phu nhân với các lời đồn thổi, ánh mắt thâm trầm, nét mặt cũng không biểu hiện gì, lại tiếp tục cùng Ôn Lương hàn huyên vài câu, liền cáo từ rời đi.

Thấy thời gian gần đến, Ôn Lương mang theo Như Thúy đến vị trí tương ứng ngồi xuống, cũng không quên hỏi han nàng một chút về chuyện đi ở Trọng Hoa cung.

"Chàng yên tâm đi, có vương phi ở đó, hơn nữa thái hậu nương nương là một người hòa ái, dễ gần, đặc biệt thương yêu tiểu quận chúa, cũng không rời rảnh chú ý thiếp."

Ôn Lương về mặt hoài nghi, điều này và điều hần biết về thái hậu sao không có điểm chung hả? Làm sao có thể không có nhân cơ hội này làm mất thể diện của nàng chứ?

Như Thúy tiếp tục cười híp mắt kè: "Thực sự, tiểu quận chúa hết sức chăm chú nhìn thái hậu trước mặt các nương nương, thái hậu nương nương liền hài lòng không nói gì".

Là bị khí thế kia bức cho nói không nên lời sao?..?

Ôn Lương rút cuộc hiểu rõ, không khỏi đảo mắt, nghĩ trên đời này có thể không bị tiểu quận chúa của Túc vương phủ ảnh hưởng có “rất ít người”, đặc biệt cục nhỏ này lớn lên giống Túc vương như đúc vậy, tuổi còn nhỏ mà toàn thân khí phái khiến cho người ta không dám nhìn vào mắt. Thái hậu nương

nuong rõ ràng là bị về nghiêm túc của tiểu nhi tử này bức cho ghen tức vào trong mà không thể đã động, nhưng hết lần này tới lần khác đều xuôi giận như vậy, thì trong tất cả các tiểu tôn nữ, ngoại trừ đại công chúa hết mực được cưng chiều còn lại đó là tiểu quận chúa của Túc vương gia.

Lúc này, thanh âm của thái giám vang lên, thái hậu và đế hậu cùng theo sau là các phi tần cũng từng nhóm đi vào, Ngự Hoa viên vốn là đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều đứng dậy nghênh tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Giờ Tuất, tiệc tối đúng giờ tiến hành.

Hoàng đế mặc long bào màu vàng ngồi ở chủ vị, hai bên trái phải là thái hậu và hoàng hậu một thân hoa phục, từ hoàng hậu trở xuống còn có các phi tần được sủng ái.

Trong lúc mọi người hướng tới thái hậu nói lời mừng thọ, thì trong Ngự Hoa viên người trong cung Lạc Phưong bắt đầu biểu diễn ca vũ, tiếng nhạc bao trùm toàn bộ ngự hoa viên.

Mọi người mặc dù xem ca vũ, nhưng tâm tư cũng không ở trên người các ca vũ, mà ánh mắt liên tiếp nhìn lên phía vị trí trung tâm.

Tối hôm nay, có thể nói người được chú ý nhiều nhất sau thái hậu là đại công chúa luôn kề cận bên người thái hậu, được nâng an bài ngồi ngay bên cạnh mình, ân sủng không cần nói cũng biết. Đại công chúa chính trực vừa đến tuổi lấy chồng, dung mạo tú lệ, mặc một thân cung trang sáng màu, đoan trang ngồi ở đằng kia, hưởng thụ ánh mắt quan sát đầy ngưỡng mộ từ những người đến dự yến tiệc, thản nhiên ung dung nhìn ca vũ biểu diễn trên đài cách đó không xa, phong thái công chúa hoàng gia cực kì uy nghi.

Đại công chúa đã đến tuổi định hôn phối, lúc trước nghe nói thái hậu nương nương chọn trúng con của Trần quốc công Ôn Lương, thúc giục hoàng đế chỉ hôn cho hần cùng đại công chúa, nhưng cuối cùng sự tình lại chuyển biến thành một cái hí kịch, hôn sự của đại công chúa cuối cùng vẫn còn đang treo lơ lửng. Mặc dù mọi người không biết tin tức nào là chính xác, nhưng bây giờ gặp được đại công chúa ở đây, một ít công tử thế gia chưa kết hôn là vì hi vọng có thể lấy được đại công chúa, thuận tiện cũng tỏ ra Ôn Lương không chọn đại công chúa cao quý mà lại chọn một nha hoàn thân phận thấp hèn mà nhìn hần với ánh mắt khinh bỉ.

Đường đường công chúa hoàng gia không cưới mà cưới một nữ nhân xuất thân là nha hoàn, chỉ có nam nhân đầu bị ngập nước này mới có thể làm loại chuyện như thế.

Trừ việc đó ra, những nữ quyến cùng các quan viên không quan tâm đến đại công chúa thì dung ánh mắt mịt mờ nhìn qua nhìn lại giữa đại công chúa cùng Ôn Lương, sau lại nhìn nữ nhân đang ngồi chán ngấy như mèo bên cạnh Ôn Lương.

Ôn Lương trên mặt mỉm cười, làm như không thấy những ánh mắt đang quan sát mình, thản nhiên ngồi gọt táo cho phu nhân hần ăn.

Nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt của những nữ quyến này trở nên âm trầm, so sánh với phu quân nhà mình đang ngồi bên cạnh chỉ lo uống rượu và xem ca múa, thực sự làm cho người khác tức muốn chết, quả nhiên hần là một nam nhân tốt lại đối xử với gia đình cực kì tốt, trong lòng lại một lần nữa đối với nha đầu ngu ngốc kia hâm mộ không thôi. Dựa vào cái gì nữ nhân xuất thân từ nha hoàn lại được một nam nhân tuấn tú tiêu sái đối đãi tốt đến vậy?

Mà đại công chúa hiển nhiên cũng chú ý tới một màn phía dưới, mâu quang âm trầm, nhưng không thể đem cảm xúc buồn bã bộc lộ trước mặt người khác, trong lòng khổ chỉ chính mình có thể biết. Thái hậu và hoàng đế đang chờ người tự nhiên cũng phát hiện Ôn Lương không e dè ngồi gọt táo cho vợ, bất động thanh sắc nhìn sang đại công chúa một cái, thấy nàng vẫn đoan trang ngồi thưởng thức ca vũ, không khỏi hài lòng mấy phần.

Thái hậu nương nương vỗ vỗ tay đại công chúa, yêu thương nói: "Dao nhi, thế gian này hảo nam nhi không chỉ có một mình Ôn Tử Tu. Người nghĩ lại xem, trong kinh thành vẫn còn rất nhiều thanh niên tài tuấn trẻ tuổi đầy hứa hẹn, người cẩn thận nhìn xem, nếu là chọn trúng ai hoàng tử mẫu tác chủ cho người."

Nghe xong đại công chúa rũ mắt xuống, kiêu thái tiểu nữ nhi ngượng ngùng, gắt giọng: "Hoàng tử mẫu, Dao nhi còn nhỏ vẫn muốn ở bên cạnh hoàng tử mẫu thêm mấy năm..."

Thái hậu bị nàng làm nũng tỏ vẻ quần quýt si mê chọc cho cười liên tục, nhìn về phía hai người làm cho người ta nhìn chằm chằm kia, lại thấy nam tử tao nhã đem táo đã gọt vỏ cẩn thận đưa cho nữ nhân bên cạnh, còn cùng nữ tử kia cười nói, nữ tử tiếp nhận quả táo xinh xắn đem cắt làm hai nửa, sau đó lấy một cây tăm xiên vào miếng táo đút cho nam nhân ăn.

Thực sự là hai người ân ái đến cực điểm, mọi người thấy một màn như vậy đều nguyên rủa bọn họ một đời không hạnh phúc.

Như Thúy cô nương găm táo, liền nói với Ôn Lương: "Ôn đại nhân, ta cảm thấy bọn họ hình như chỉ xem chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta đáng nhìn hơn vũ nữ trên đài?" Nói xong quay lại cắn một miếng táo thật bự, làm cho khuôn mặt xinh đẹp lập tức thay đổi, hai má phồng lên, thoạt nhìn cực kỳ buồn cười.

Vốn dĩ còn đang nhìn hai người mọi người phát hiện có người nào đó dừng cảm ăn táo như vậy, nhất thời sùng sốt.

Tướng ăn thật hung dữ a!

Ôn Lương nhàn nhạp nhìn xung quanh một cái, sau đó cũng nhìn thấy người nào đó động tác mạnh mẽ như vậy, khẽ nói: "Đúng là so với ca vũ đáng xem hơn."

"Ai?"

Như Thúy cô nương hiển nhiên cũng chú ý tới động tác của mình rất bất nhã, vội vàng giơ tay áo lên che lại một bên mặt, sau khi vất vả đem miếng táo kia nuốt xuống, Như Thúy cô nương nghiêm túc đối với trượng phu bảo đảm bảo: "Vừa rồi là không cẩn thận, sau này sẽ chú ý hơn."

Ôn Lương cười cười cũng không có quá để ý, lúc cung nữ ở đằng sau hầu hạ chuẩn bị tiến lên rót rượu, Ôn Lương cười ngăn trở. Mặc dù tửu lượng hần tốt, nhưng không ở trên địa bàn của mình, bình thường hần sẽ không uống rượu, miễn cho uống rượu hỏng việc.

Cung nữ kia vô ý thức nhìn về phía Như Thúy ở bên cạnh đang ăn nho, Như Thúy cô nương nhìn lại nàng ấy đẩy về kính ngọc, thấy đôi mắt nàng ấy nhìn mình chằm chằm, nhú mày, hỏi: "Ánh mắt của ngươi trông giống như dưa hấu, nhìn hơi xấu, là không thoải mái sao?"

"... Không có." Cung nữ kia cắn răng miễn cưỡng cười nói.

Tả hữu tướng ngồi ở hai bên bàn đang uống rượu, nghe thấy lời của nàng thì phun đến sặc, dùng hai tay áo che lại mà ho sù sụ. Phu nhân bọn họ ngồi bên cạnh liền lo lắng vỗ ngực cho bọn họ, lại kêu người tới rót trà, làm ra một trận rối ren, có thể làm tất cả mọi người chung quanh đều nhìn qua đây.

Hai vị quan viên thực sự là xấu hổ muốn chết, chỉ có thể lúng túng hướng mọi người cười, thân thể cẩn thận xê dịch ra xa, sợ mình lại nghe thấy vị Ôn phu nhân nói lời nào làm cho chính mình không khống chế được. Nhưng bởi hôm nay là sinh thần của thái hậu, hầu hết các quan viên có phẩm cấp đều tới, yển hội hơn trăm bàn, bọn họ muốn cách xa một chút cũng không biết tránh đi nơi nào, rõ ràng không muốn nghe, nhưng hai lỗ tai lại cứ vênh lên nghe ngóng.

"Hai vị đại nhân kia làm sao vậy?" Như Thúy cô nương kinh ngạc hỏi.

Ôn Lương bình tĩnh đáp: "Bọn họ chẳng qua là nhất thời không cẩn thận uống rượu bị sặc mà thôi."

Như Thúy cô nương liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ra vẻ hiểu biết nói: "Quả nhiên là uống rượu hỏng việc. Ngài nhìn đi, mặt đều hồng như trái dưa hấu.. Ừm, Ôn đại nhân ăn dưa hấu." Nói xong cầm lên một miếng dưa hấu đưa tới Ôn Lương trước mặt.

Khóe mắt Ôn Lương co quắp, nàng đây là ý gì?

Hai vị kia đột nhiên bị nói thành "Mặt đỏ giống như dưa hấu" cũng đồng thời co quắp, thân thể đều có chút phát run, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Trái lại phu nhân của bọn họ liếc mắt nhìn qua, sau đó che miệng cười rộ lên, cảm thấy Ôn phu nhân này trái lại thật thú vị.

Như Thúy cô nương lại ngẩng đầu lên xem ca vũ biểu diễn, không ngoài ý muốn nhìn thấy một đôi mắt lãnh đạm diễm lệ cao quý đang nhìn mình xem thường xen lẫn giễu cợt, đôi mắt từ lúc tiệc tối bắt đầu vẫn nhìn mình chằm chằm, muốn làm bộ không nhìn thấy thôi, nhưng bàn của bọn họ nằm đối diện nhau, muốn làm bộ không nhìn thấy cũng khó.

"Nha đầu, đó là phu nhân của Tả thị lang." Ôn Lương nói: "Cả buổi tối nàng ấy đều nhìn nàng, có phải nàng không cẩn thận gây sự với nàng ấy?"

"Ta biết!" Như Thúy cô nương nhàn nhã nói, "Nàng ấy nhất định còn để ý lúc này ở Trọng Hoa cung bị vấp ngã, thật là một phu nhân nhu nhược. Nàng ấy giẫm vấp ta, ta cũng không có té ngã vậy mà nàng trái lại lại vấp ngã, thật đáng thương."

"Chuyện gì xảy ra?" Ôn Lương kinh ngạc.

Sau đó Như Thúy cô nương liền đem chuyện xảy ra lúc nàng đi Trọng Hoa cung bái kiến nói cho hần biết, Ôn Lương nghe xong có điều suy nghĩ, biết sự tình đương nhiên không đơn giản giống như Như Thúy nói như vậy, sợ là có người muốn làm nàng xấu mặt trước các mệnh phụ phu nhân, chỉ tiếc Như Thúy cô nương phản ứng quá nhanh, không chính được nàng ngược lại tự làm xấu mặt mình.

"Xác thực không phải lỗi của nàng, đừng để ý tới nàng ta!" Ôn Lương trấn an nói, trong lòng có chút đau lòng.

Như Thúy cô nương nghe rằng cười, dùng sức gặt đầu: "Vâng, ta không để ý nàng, người không liên quan đến ta, ta cũng không để ở trong lòng đâu. Ôn đại nhân, ta rất là độ lượng."

Ôn Lương cười rộ lên, nha đầu chính là có điểm tốt như vậy, những sự tình rối rắm sẽ không để ở trong lòng.

Sau đó, hai vợ chồng vừa ăn vừa nói chuyện phiếm thuận tiện thường thức ca múa, bộ dạng vô cùng ân ái, quả thực làm cho người ngoài cực kì ghen tị. Về phần đối thoại của hai người có chút làm cho người ta muốn phun rượu, nhìn quan viên và các nữ quyến ngồi hai bên hay thay đổi sắc mặt liền biết bọn họ kỳ thực không dễ chịu.

Tiệc tối trong một mảnh náo nhiệt như vậy liền kết thúc.

Thái hậu rút cuộc muốn đi nghỉ, lúc tiệc tối sắp kết thúc, liền kêu đại công chúa và hoàng hậu đỡ bà rời khỏi Ngự Hoa viên về Trọng Hoa cung nghỉ ngơi, hoàng đế cũng chỉ ngồi thêm một chút, liền tuyên bố tiệc tối kết thúc.

Tiệc tối kết thúc, các vị quan viên cũng dắt nữ quyến nhà mình nhanh chóng rời khỏi Ngự Hoa viên hồi phủ nghỉ ngơi.

Ôn Lương cùng Như Thúy vừa rời khỏi Ngự Hoa viên không lâu, liền bị tiểu thái giám bên người đại hoàng tử ngăn lại.

"Ôn đại nhân, xin ngài bớt chút thời gian, đại hoàng tử thỉnh ngài đến điện Tường An một chuyện." Thái giám cung kính nói.

Ôn Lương kinh ngạc nói: "Đã khuya, không biết đại hoàng tử có chuyện gì?" Nhìn sắc trời một chút, còn hơn một canh giờ nữa hoàng cung sẽ khóa cổng.

Tiểu thái giám lắc đầu chỉ nói không biết.

Suy nghĩ một lúc, Ôn Lương xoay người lại nói với Như Thúy: "Nha đầu, nâng lên xe chờ ta trước, ta đi gặp đại hoàng tử xong sẽ cùng nàng về nhà." Đợi Như Thúy gật đầu, hắn liền cùng tiểu thái giám hướng nơi ở của đại hoàng tử Tường Khánh điện mà đi.

Thấy bọn họ đi rồi, thái giám dẫn đường bên cạnh vội nói: "Ôn phu nhân, thỉnh đi bên này, nô tài mang ngài xuất cung."

Như Thúy nói câu "Làm phiền", liền dẫn Thanh Y và tiểu thái giám cùng nhau ly khai.

Ánh trăng mờ mờ lung lung, ánh đèn treo dọc theo hành lang của cung điện phát ra có vẻ yếu ớt, hoa và cây cảnh ven đường đã không có vẻ mỹ lệ lúc ban ngày, trái lại có vẻ có chút âm trầm khủng bố.

Như Thúy cảm thấy con đường này càng đi càng kì lạ, ngay cả thị vệ gác cổng đều không thấy, không khỏi dừng bước.

"Uy, tiểu thái giám, có phải đi nhầm hay không?" Như Thúy kêu lên, dừng bước lại.

Ai biết thái giám dẫn đường kia lại cầm đầu đi về phía trước, chỉ chốc lát sau thân ảnh liền biến mất ở khúc quanh phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ôn Lương nhìn chăm chú đứa nhỏ trước mắt, mặt mày ôn nhuận, khí độ bất phàm, tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã có xu hướng trở thành một bậc quân tử. Hắn biết trong hoàng thất chưa bao giờ có người nào là đơn giản, mặc dù đế vương hiện tại nhân hậu anh minh, nhưng các hoàng tử theo tuổi tác lớn dần, cũng có tâm tư riêng. Qua mấy năm nữa, lúc hoàng thượng già rồi mà các hoàng tử đến tuổi thành niên, không biết sẽ trở thành cục diện như thế nào.

Hắn chỉ hi vọng, đế vương hiện tại sẽ không đi trên con đường tiên đế đã đi. Đương nhiên, có lẽ có Túc vương ở đây, có thể tránh được một trận gió tanh mưa máu như năm xưa.

Thế nhưng, nếu ngay cả một đứa bé như thế này cũng đã bắt đầu tính kế với hắn, trong lòng hắn quả thật có loại cảm xúc không biết nói gì. Loại cảm giác này thực sự là quá tệ, lại làm cho hắn nhớ tới cái đêm của mười mấy năm trước, nhị ca hắn đã bị hại chết tại cái hoàng cung tráng lệ này, tuổi còn nhỏ nên hắn chỉ có thể ôm cơ thể dần dần lạnh băng cứng ngắt của nhị ca hắn mà khóc rống không ngừng.

Có lẽ, đúng như nhị ca nói, hoàng cung này không thích hợp với hắn, hắn nên có thể đi bao xa liền đi thật xa đi.

"Ôn tiên sinh, đệ tử nói như vậy có đúng không?" Đại hoàng tử dò hỏi.

Ôn Lương thất thần chỉ là trong nháy mắt, trên mặt mỉm cười rất hoàn mỹ che giấu hắn đã thất thần, nói: "Đại hoàng tử có thể nghĩ như vậy là rất tốt, nhưng đêm đã khuya, cửa cung rất nhanh muốn khóa, đại hoàng tử nếu còn có vấn đề gì thắc mắc có thể hỏi thần vào buổi học ngày mai."

Đại hoàng tử khoát tay áo, nói: "Ôn tiên sinh yên tâm, nếu là chậm trễ canh giờ, Ôn tiên sinh có thể ngủ lại trong cung. Phụ hoàng từng nói, tiên sinh là sư phụ của ta, cho phép tiên sinh ở Tuyên Đình các nghỉ ngơi."

Ôn Lương chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến. Đế vương ban ân tuy tốt, nhưng có nhà mà không trở về nam nhân này cũng có một chút vấn đề.

Đại hoàng tử thấy không thể khuyên, chỉ có thể thất vọng đem một xấp giấy Tuyên Thành trần ngập chữ viết đưa cho hắn: "Đêm nay mạo muội gọi tiên sinh đến, trừ có vấn đề không thể chờ đợi được muốn hỏi tiên sinh, còn có sách luận mà học sinh đã hoàn thành, liền muốn đem cho tiên sinh coi."

Ôn Lương liếc mắt một cái, đây là bài tập hắn giao cho các hoàng tử, yêu cầu họ hoàn thành sách luận, đại hoàng tử tài hoa không tệ, ở phương diện

sách luận kinh sử rất có thiên phú, so với các hoàng tử nhỏ hơn khác hơn được mấy phần.

Ôn Lương không nhìn, đem nó cất xong, sau đó nói với đại hoàng tử: "Đại hoàng tử, sách luận này thần đem về nhìn kỹ, ngày mai đi học thần sẽ viết nhận xét chú thích vào và trả lại người."

Đại hoàng tử có vẻ hơi thất vọng, nhưng vẫn là mỉm cười gật đầu.

Ôn Lương lại nhìn đại hoàng tử một cái, sau đó cáo từ ly khai.

Đại hoàng tử vẫn khiêm tốn mỉm cười lúc Ôn Lương rời đi, chậm rãi thu lại, ánh mắt thâm thúy nhìn theo phương hướng hân ly khai, chân mày hơi nghiêm lại.

"Đại hoàng tử." Tiểu thái giám tiến lên kêu một tiếng, thấy đại hoàng tử nhìn qua, nhanh chóng nói: "Đại hoàng tử, sự tình đã làm thỏa đáng."

Đại hoàng tử mặt mày cực kì ôn nhã, nhàn nhạt cười, nói: "Ừm, Dao công chúa và nhị hoàng tử đã đi?"

"Đúng vậy."

Nghe xong, đại hoàng tử nhẹ nhàng cười, "Rất tốt, phân phó người phía dưới đừng lộ ra sơ hở, nếu bị bắt được, liền ép hân thất cổ tự tử thôi."

Trên người tiểu thái giám đỏ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cung kính đáp một tiếng.

Ôn Lương cũng không có đi thẳng đến Nam Cung môn, mà mang theo Thượng Khê cùng một thái giám trung niên dẫn đường gấp gấp hướng một chỗ cung điện hẻo lánh bước tới.

Vị thái giám trung niên này là người của hân để lại trong cung, đối với nơi giàu sang xa hoa như thế này, hân chưa từng có quá nhiều hảo cảm. Cho nên, sau khi rời khỏi điện Tường An của đại hoàng tử, hân rất nhanh liền từ thái giám này biết được nương tử nhà mình bị mang đi nơi nào.

Thế nhưng lại là Chiêu An cung, đây chính là nơi được đồn đại âm khí nặng nhất trong cung, không biết có bao nhiêu cung nhân chết oan ở đây, còn có những chuyện ma quái thường xảy ra ở nơi này, bình thường vào lúc nửa đêm, cung nhân chắc chắn sẽ không đến loại địa phương này. Nhà đầu nhà hân bị mang đi vào trong đó, không phải có suy nghĩ muốn dọa nàng sao?

Lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi, Ôn Lương chỉ hi vọng tình huống không nên quá tệ, nhà đầu kia mặc dù bình thường có vận may không thể tưởng tượng nổi, nhưng đang ở nơi phức tạp nhất xấu xa nhất trên đời này, tất cả đều khó lòng phòng bị, coi như là thần may mắn thì cũng bị hại. Đây không phải là điều hân muốn thấy, hân cưới nàng, là vì cho nàng một danh phận, sau đó chính thức đem nàng trở thành cuộc sống của mình, một ngày không gặp liền cảm thấy trống trải...

Ôn Lương suy nghĩ rất nhiều, một đường đi nhanh, đã quên chuyện ma quái đồn đại trong Chiêu An cung, càng không nhìn đến hoàn cảnh âm trầm khủng bố kia, một đường tìm kiếm. Sau đó, khi thấy hiện thực cùng những gì mình tưởng tượng hoàn toàn khác xa, nhìn không được đứng ngốc ra một chỗ, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Là hân hoa mất sao? Vì sao nhà đầu nhà hân lại đang rất hưng hân một bên giẫm lên cái bóng người mặc bạch y, một bên an ủi hoàng tử và công chúa bị dọa tới chân kinh? Cái này và hiện thực không hợp a!

Trong lúc Ôn Lương bị sự tình phát triển trước mắt làm cho ngây ngốc, thái giám dẫn đường kia cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền yên lặng rời khỏi Chiêu An cung trước khi bị người khác chú ý.

"... Các người đừng sợ, quý này không đáng sợ. Người nhìn đi, hân run rẩy giống như triệu chứng của người điên, hoàn toàn không có năng lực nhảy lên cắn chúng ta đâu." Như Thúy cô nương tận lực an ủi hai người thiếu niên thiếu nữ bị dọa đến thần trí không rõ.

Đại công chúa được người đỡ, mặc dù cảm thấy đá như vậy rất đau chân, nhưng lúc này không thể nghĩ nhiều hơn, đối Như Thúy cô nương vừa lớn mật đuổi tà ma đi tràn đầy kính phục, nuốt nước bọt nhỏ giọng hỏi: "Hân... người vì sao đá... phía dưới của hân?". Đại công chúa có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ còn có chuyện gì nàng không biết?

Nhị hoàng tử đồng dạng xanh mặt, nghe thấy lời nói hiếu kỳ của đại công chúa, trong nháy mắt chỉ cảm thấy đầu đau cục chặt, vị Ôn phu nhân này so với trong tưởng tượng còn muốn hung tàn đáng sợ hơn a. Mà Như Thúy cô nương trả lời càng làm cho thế giới quan của nhị hoàng tử bị đá kích nghiêm trọng, tam quan gì đó bị phá vỡ, không còn giới hạn.

"Quý này vừa nhìn chính là nam quý, đối phó nam quý đương nhiên phải dùng ‘liêu âm chân’... nga, đại công chúa người không hiểu cái gì là ‘liêu âm chân’ à? Không sao, chỉ cần biết rằng đây là chiêu nhất thiết phải biết của một cô gái yếu đuối là được. Người nhìn nam quý này, ban đêm không ngủ được liền lặc lư đi dọa người, hân là nên cho hân chút giáo huấn. Đại công chúa, người bị hân dọa, có muốn tới đá một cước hay không?" Như Thúy cô nương cười đến phi thường xán lạn.

Đại công chúa vội vàng lắc đầu, tiếng kêu của hân vừa thâm thiết vừa khủng khiếp, khiến nàng cũng cho rằng nam quý này —— muốn chết thêm một lần nữa. Quả nhiên chuyện ma quái ở cung Chiêu An là sự thật!

Nhị hoàng tử rút cuộc hồng mắt, nhìn về mặt hồng hào xán lạn của người nào đó. Nữ nhân hung tàn như thế, vì sao Ôn Tử Tu kinh tài tuyệt diệu lại sống chết muốn cưới nàng ta mà bỏ qua hoàng tử xinh đẹp như hoa lại ôn nhu hiền lương a? Hoàng tử là cô nương mỹ hảo đơn thuần bình thường như vậy mà, có thể sánh cùng nàng đã là được ông trời ưu ái ngàn vạn lần rồi! Ôn tiên sinh, thông minh tài trí của ngài ở đâu? Đừng dùng cho việc gì hết rồi?

Bên cạnh Thanh Y đồng tình nhìn hai người, trong lòng đã sớm hiểu được đây là một âm mưu, mặc dù cảm thấy hai vị quý nhân này thực sự không đáng đồng tình, thế nhưng nhìn thấy phu nhân ngọc ngà nhà nàng không có chút tự giác nào ở đằng kia, trong lòng cũng có chút áp lực cực lớn.

Đối với Thanh Y mà nói, đêm nay tuyệt đối là một đêm nguy hiểm nhưng cũng là một đêm dỏ khóc dỏ cười nhất trong cuộc đời nàng.

Vốn dĩ khi tiểu thái giám dẫn đường biến mất, Thanh Y đứng là cực kỳ hoảng sợ, đặc biệt khi quanh mình vang lên những thanh âm quỷ dị, tại nơi cực kỳ yên tĩnh chỉ có cung điện âm trầm cùng ánh trăng mờ ảo, nghe ra thật sự là quá đáng sợ, Thanh Y trong lúc nhất thời suy nghĩ rất nhiều các loại chuyện cổ quái, chỉ cảm giác mình bị quỷ quái bao vây, sợ hãi đến thiếu chút nữa muốn ngất. Mà lúc này không còn thời gian, lúc nàng đang muốn kéo phu nhân nhà mình rời khỏi nơi quái quỷ này, đột nhiên xa xa bay tới một bóng dáng màu trắng —— bởi vì từ vị trí của nàng, trong mắt Thanh Y bóng trắng thật là đang bay tới —— thế là, lúc Thanh Y bị dọa đến muốn trốn trắng mắt ngất đi, phu nhân nhà nàng rất bình tĩnh —— kéo nàng chạy =__=!

Thanh Y bị kéo chạy đến không thờ nổi, hoàn toàn quên mất việc phải té xỉu, thực sự không ngờ được người nào đó bình thường nhìn một bộ dáng xinh đẹp khả ái, nhưng chạy cực kỳ nhanh, bóng trắng kia còn đuổi không kịp các nàng đâu!

Thanh Y bót thời giờ quay đầu lại, thấy bóng trắng phía sau vì đuổi theo các nàng mà thờ không ra hơi, không biết vì sao, nàng cảm thấy sự việc này càng lúc càng khôi hài? Kỳ thực cái bóng kia căn bản không phải quỷ?

Ngay lúc Thanh Y trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên một trận kinh hô vang lên, giống như là các nàng cùng lúc va chạm vào nhau, không dừng lại được động tác, hung hăng loạn thành một đoàn, hơn nữa lấy một loại tư thế quỷ dị mà đụng vào nhau.

Thanh Y mặc dù rất khiếp sợ, nhưng do hành vi làm nham hoàn của nàng thường ngày làm cho nàng lập tức phản ứng lại, bỏ người đứng dậy, lại thấy phu nhân nhà nàng thập phần oai phong trực tiếp ngồi trên người một thiếu nữ, cô gái kia phía dưới còn đè thêm một người nữa, ba người tựa như đang chơi trò xếp chồng lên nhau người này đè người kia.

Nga, thật tốt, chỉ cần phu nhân nhà ta không bị thương thì tốt rồi, những người khác ai thêm quân người đi tìm chết!

Thanh Y nghĩ rất thích thú, nhưng khi thấy bị phu nhân nhà nàng đè trên mặt đất là đại công chúa và nhị hoàng tử đã thấy qua lúc tối hôm nay, Thanh Y lập tức bị kinh sợ. Mà càng làm cho nàng bị dọa đến chấn kinh chính là, đại công chúa và nhị hoàng tử bị đè cho bị thương a a a!

Ngay lúc Thanh Y sụp đổ sắp khóc, đột nhiên đại công chúa và nhị hoàng tử hai người hoảng sợ trừng mắt nhìn vị trí phía sau các nàng, biểu tình kia thật sự là quá kinh khủng. Thanh Y cũng có chút phản ứng, dường như có một trận gió âm u thổi tới —— thật ra là gió đêm cuối thu, nổi hết cả da gà, Thanh Y máy móc quay đầu lại, nhìn thấy bóng trắng bay tới, tròn trắng mắt của Thanh Y đảo loạn, muốn té xỉu ngay lập tức ——

Một tay đem nàng đưa đến chỗ bên cạnh đại công chúa, sau đó Thanh Y nhìn thấy phu nhân ngọc ngà làm việc luôn không thể để cho người khác hiểu nổi nhà nàng phát uy, đem xoay đại công chúa bị thương ở chân đẩy tới trong ngực nàng, sau đó vén váy hướng bóng trắng kia phóng tới, trực tiếp mau ngoan độc chuẩn xác hướng tới địa phương nào đó của cái bóng trắng đang lao đến kia hung hăng đá một cái.

"Ngao!!!"

Tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên, bóng trắng kia không phụ mong đợi nặng nề té trên mặt đất co quắp. Như Thúy cô nương rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp giẫm hai cái lên địa phương nào đó của cái bóng trắng kia, hung hăng kêu lên: "Do ngươi không yên phận làm quỷ mà ra đây dọa chúng ta, đây là báo ứng!"

"..."

Trong nháy mắt, mọi người chỉ có thể đàn mặt, nhìn người nào đó hành hung con quỷ kia, rất muốn nói, hán thành quỷ đã đủ đáng thương, ngươi cũng đừng tiếp tục bắt nạt quỷ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngọc Ngách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Đại khái là thấy nhị hoàng tử bị một nha đầu ngọc ngà khiến cho sụp đổ thật quá đáng thương, nhìn một hồi Ôn Lương rút cuộc khụ một tiếng, nhắc nhở sự tồn tại của mình.

Đại công chúa và nhị hoàng tử đồng thời nhìn lại, liền nhìn thấy cách đó không xa phía trước có một nam tử đang đập ánh trăng đi tới, lập tức lệ nóng quanh tròng. Người nọ mặt không tỳ vết, tươi cười ôn hòa như hoa, cung điện nguyên bản đang âm trầm lạnh lẽo bởi vì sự xuất hiện của hắn, mà toàn bộ thế giới biến thành một bộ dáng khác, hoa sen trắng dưới ánh trăng cũng trở nên thánh khiết, ánh trăng nhu hòa chiếu vào trên người hắn, giống như thủy

trời lúc mãnh liệt rút lui được ánh trăng màu bạc chiếu vào tạo cảm giác mộng ảo mỹ lệ, không một chút tí vết.

Lúc bọn họ còn đang ngây người, Ôn Lương đã tiến lại gần, đầu tiên là thân nhiên nhìn "Quý" bị nương tử ngốc nghếch nhà hắn giẫm nát dưới chân, thấy nàng phát hiện tầm mắt của mình liền vội vàng lấy chân ra, thu hồi làn váy quý củ đứng yên, một bộ dáng cung kính hiền lương, đáy mắt không khỏi lướt qua ý cười, sau đó nhìn về phía nhị hoàng tử và đại công chúa không nên xuất hiện ở đây vào lúc này, hơn nữa bên cạnh bọn họ còn không mang theo bất kì cung nhân nào.

Đại công chúa và nhị hoàng tử tầm mắt cũng theo động tác của hắn, cũng nhìn thấy người nào đó vừa rồi còn vô cùng hung hãn đuổi tà ma lúc này một bộ dạng phục tùng hiền lương, lập tức về mặt tràn ngập hắc tuyến, muốn co quắp cũng không được.

Mà vì Như Thúy cô nương buông chân, "Quý" kia cũng nhân cơ hội giãy giụa muốn chạy trốn, Thượng Khê ở phía sau không cần người ta nói nhào tới bắt lấy tay hắn, đơn giản đem hắn chế phục.

"Thần tham kiến đại công chúa, nhị hoàng tử." Ôn Lương thi lễ một cái, nguyên bản ánh mắt ý cười đào hoa trong chớp mắt liền sắc bén vô cùng, hỏi: "Đêm tối hoang vắng, không biết đại công chúa và nhị hoàng tử vì sao ở đây? Các cung nhân hầu hạ bên người đâu?"

Đại công chúa và nhị hoàng tử trong lòng hoảng hốt, lúc này mới tự hỏi vì sao Ôn Lương lại ở đây? Không phải là bị đại hoàng tử gọi đi rồi sao? Chồng lại ánh mắt lạnh lẽo kia, hai người lập tức thấy tê dại da đầu.

Đại công chúa mặc dù là công chúa được thái hậu sủng nhất trong cung, nhưng cũng bị thái hậu dạy dỗ thập phần đơn thuần vô tâm kế, bình thường tối đa chỉ là nuông chiều một chút, nhưng vì hoàng đế đối với nhị nữ quân giáo rất nghiêm, cái gọi là nuông chiều đều ở trong phạm vi mọi người có thể chịu được.

Nàng bởi vì an bài của thái hậu lúc trước liền kiên định cho là mình sẽ gả cho Ôn Lương, từ sau khi ở trong cung lên lên thấy qua Ôn Lương, trái tim thiếu nữ liền rung động. Khi đó cô biết bao nhiêu vui mừng nhảy nhót, sau khi biết hắn cưới một nha hoàn thì có bao nhiêu thương tâm, thậm chí sinh ra không phục, bởi vậy mới có việc đêm nay. Nhưng rốt cuộc cho tới bây giờ khi nhìn thấy hắn ở khoảng cách gần như vậy, cộng thêm lúc này hành tung bị bại lộ, làm việc sai trái, làm cho nàng á khẩu không trả lời được, chỉ có thể tái mặt chịu đựng đau đớn từ bàn chân bị thương cũng quật cường không hề rãnh.

Nhị hoàng tử thấy đại công chúa lúc này không có chủ kiến, mày có hơi chút nhăn, rồi thanh thoi miễn cưỡng nói: "Là bản hoàng tử hẹn hoàng tỷ ra ngắm trăng, nghe thấy nơi này có âm thanh lạ, liền qua đây nhìn một cái. Những cung nhân kia đặc biệt đáng ghét, bản hoàng tử không muốn bị người khác quấy rầy, liền để cho bọn họ chờ ở ngoài điện Chiêu An"

Đại công chúa vội vàng gật đầu, một đôi đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Ôn Lương, ngực lại không khỏi nhảy lên.

Lý do mặc dù gượng ép, nhưng Ôn Lương cũng không vạch trần, ánh mắt ở trên người bọn họ đảo qua một vòng, sau đó chuyển tới trên mặt nhị hoàng tử, kinh ngạc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Nhị hoàng tử, mặt của ngài..."

Nghe thấy lời của hắn, ánh mắt của mọi người chuyển qua trên mặt nhị hoàng tử, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú kia có một bên bị trầy da sưng đỏ, ả ả có tơ máu chảy xuống, trắng bệch ở dưới ánh trăng nhìn qua có vẻ có chút làm người ta giật mình.

"Nhị hoàng đệ, mặt ngài bị thương." Đại công chúa lấy làm kinh hãi, "Chẳng lẽ là lúc vừa té ngã bị trầy da?"

Nghe thấy nhị công chúa nói, nhị hoàng tử nhìn về phía người đầu sỏ gây nên —— Như Thúy cô nương.

Đại công chúa nói xong cũng không tự chủ được nhìn qua đây, chỉ thấy Như Thúy cô nương rất vô tội nhìn lại bọn họ, sau đó đối với phu quân nhà nàng nói: "Ôn đại nhân, ta không phải cố ý. Cũng không biết ở đây là địa phương nào, tối như mực, còn có quỷ, chúng ta đều bị dọa, chỉ có thể hoảng hốt tìm đường chạy trốn, nhưng ai biết đại công chúa và nhị hoàng tử hôm nay lại có nhã hứng như vậy tới chỗ như thế này mà ngắm trăng. Quả nhiên công chúa hoàng tử cùng chúng ta là người bất đồng nên nhả tính cũng khác nhau, cho nên chạy quá nhanh, lại nhìn không thấy đường, mới có thể không cẩn thận xông tới bọn họ. Nhị hoàng tử, đại công chúa, xin các ngài tha thứ cho thần phụng." Nói xong, tiến lên cung kính thi lễ một cái.

"..."

Đại công chúa và nhị hoàng tử bị nói xong một trận mặt đỏ tía tai, á khẩu không trả lời được. Rốt cuộc là nhược điểm, chỉ cảm thấy người nào đó quá thực là đang châm chọc bọn họ "Nhả tính" mới có thể chọn loại địa phương quỷ quái như vậy mà ngắm trăng. Trong lòng tuy sinh khí, thế nhưng đối phương một mực cung kính, bọn họ đột ngột xuất hiện ở đây đã khiến người ta nghi ngờ, nếu là trực tiếp làm khó dễ trách cứ, không phải nói cho Ôn Lương biết việc hôm nay cùng bọn họ có liên quan sao?

Ôn Lương gật đầu tỏ vẻ hiểu, nói: "Thì ra là một hiểu lầm. Đại công chúa, nhị hoàng tử, thần ở đây thay mặt chuyết kính (vợ) hướng các ngài xin lỗi, xin tha thứ cho cử chỉ vô tâm của nàng."

Ôn Lương là sư phụ của hoàng tử do hoàng đế bổ nhiệm, cũng sẽ là đề sư sau này, cổ đại cực kì coi trọng "Một ngày làm thầy, cả đời làm cha", đệ tử sẽ phải hiếu kính với sư phụ như cha mình, mặc dù là con cháu hoàng thất, đối với tiên sinh giáo dục tri thức cho bọn họ cũng phải cực kì cung kính. Thêm nữa Ôn Lương tài hoa đào tạo ở trên chiến trường lập công lớn, được hoàng đế sủng, các hoàng tử với hắn đều không dám vô lễ, lúc này thấy hắn hạ thấp tư thái, nhị hoàng tử không dám nói lời không phải.

Cho nên, hai người trong lòng cho dù phiền muộn, nhưng cũng chỉ có thể nuốt vào khổ sở, dự đoán việc này nếu để cho phụ hoàng bọn họ biết, còn phải tìm cách che dấu thôi.

Giải quyết xong việc này, Ôn Lương lại nhìn về phía "Quý" đang bị Thượng Khê đè nặng kia. Ôn Lương trong lòng cười lạnh, nếu nói đây là "Quý" gì đó hẳn tuyệt đối một chữ cũng không tin, chắc chắn có người muốn đối phó hắn mà bày trò, đoán rằng cũng không muốn làm quá mức, cho nên mới sai người giả quý đến dọa người. Mà nếu phu nhân của hắn ở trong cung bị khiếp sợ, truyền ra tai tiếng không tốt gì đó, cuối cùng chịu tội tuyệt đối là nha đầu nhà hắn.

Ôn Lương đi qua, lạnh lùng nói: "Thượng Khê, buông hắn ra."

Thượng Khê lúc buông tay, người nọ lại muốn chạy trốn, lại bị Ôn Lương trực tiếp một cước giẫm nát bả vai đập bay ra ngoài, cả người hung hăng đụng phải cột nhà bên cạnh, kêu lên một tiếng đau đớn rồi té trên mặt đất, vô lực chạy trốn.

Đại thể là lần đầu tiên họ nhìn thấy nam nhân luôn ôn nhu mỉm cười kia sử dụng bạo lực đi, người ở chỗ này đều sợ đến mờ mắt.

Ôn Lương chấp tay sau lưng, gió đêm làm tóc hắn bay phất phơ, tay áo tung bay. Như Thúy nhìn hắn một cái, cảm giác được tâm tình của hắn không tốt lắm, không khỏi nhớ tới quá khứ, nhỏ giọng hỏi: "Ôn đại nhân, chân ngài có đau không?"

Ôn Lương nhìn về phía nàng.

Như Thúy cô nương cảm thấy tâm tình hắn không tốt, cho nên rất sẵn sàng nói: "Ngài cần gì phí tâm như vậy làm gì, trực tiếp ở giữa hai chân hắn giẫm một cước thì hắn cũng sẽ không chạy nổi, hơn nữa còn không uống khí lực. Ngài đau chân? Trở về ta kêu người đem nước nóng cho ngài ngâm chân liền hết đau." Biểu tình của nàng hết như chú chó nhỏ trung thành.

"..."

Nhị hoàng tử lại một lần nữa cắn đau cục chặt, trong lòng rít gào: Thực sự là quá hung tàn, nữ nhân nếu đều là cùng một dạng như vậy, hắn sau này tuyệt đối không nên thú vương phi!

Thượng Khê cúi đầu, xê dịch chân.

Thấy người nào đó còn muốn nói điều gì, Ôn Lương xoa xoa thái dương đưa tay lên ôm vai nàng, ôn nhu nói: "Nha đầu, nàng lúc không nói chuyện thực sự rất làm cho người ta yêu thích." Nếu không phải nơi này có người, tuyệt đối muốn ngăn chặn cái miệng nàng, thật là làm cho nam nhân làm sao mà chịu nổi a.

"... Được rồi, ta câm miệng." Như Thúy cô nương ngâm miệng lại, vẻ mặt ảm ức nói.

Ôn Lương đàn mặt, quyết định không nhìn nàng, kêu Thượng Khê đi kiểm tra bạch y nhân kia.

Thượng Khê rất nhanh liền kiểm tra xong, nói với Ôn Lương: "Đại nhân, hắn là thái giám trong cung, chỉ là không biết là thái giám cung nào."

"A a a —— thái giám? Không phải quý?" Như Thúy cô nương kinh ngạc, sau đó quan sát cái người đang co rúc kia, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: "Nguyên lai thái giám cũng sẽ đau a! Hiểu, thái giám cũng là nam nhân thôi!"

Nghe thấy lời của nàng, mọi người tâm tình thập phần ảo diệu, trong lòng nhao nhao nắm chặt quyền rít gào: Loại "hiểu" này của người cũng thật quá thần kì rồi? Coi như là thái giám, bị thương thành như vậy cũng sẽ đau đi? Không nên coi thái giám và nam nhân bình thường khác nhau quá nhiều!

Ôn Lương và nhị hoàng tử cơ hồ có cùng một ánh mắt sung huyết mà ra sức trừng người nào đó, ôi, đau dạ dày a!

"Được rồi, đại công chúa, nhị hoàng tử, dọa các người bị sợ hãi, thái giám giả làm ma quỷ này có tội, thần lập tức cho người áp giải giao cho thị vệ trong cung thẩm vấn." Nói xong, phân phó Thượng Khê đem người áp đi xuống. Thái giám kia bị Ôn Lương đá đụng vào cột nhà, nội thương không nhẹ, lúc này hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào đành để Thượng Khê bắt giữ giải đi xuống.

Đại công chúa và nhị hoàng tử không lên tiếng trả lời, chỉ lặng yên nhìn Ôn Lương tự chủ trương, mấy lần lời nói đến bên miệng lại nói không nên lời. Mà Ôn Lương hiện tại không có tự mình xử trí, cũng vì đêm đã khuya, hắn là ngoại thần không nên ở lại trong cung, cộng thêm trên người đại công chúa và nhị hoàng tử đều có thương, mặc kệ dàn xếp ổn thỏa thế nào, chuyện này tuyệt đối sẽ truyền tới tai hoàng đế và thái hậu, Ôn Lương không muốn vội vàng đi lên nhận phiền phức, chuyện này giao cho người trong cung xử lý vẫn tốt hơn.

Hơn nữa, Chiêu An cung bình thường tuy không có người, nhưng ban đêm vẫn thường xuyên có thị vệ đi tuần tra trong này, nhưng đến giờ vẫn không có thị vệ nào qua đây, liền biết trong đó vấn đề lớn. Ôn Lương cũng muốn đem Như Thúy tránh ra, không thể để cho thái hậu mượn cơ tìm phiền toái.

Sự việc xong xuôi, Ôn Lương lại nói: "Đại công chúa, nhị hoàng tử, thần đi gọi người hộ tống các ngài trở lại nghỉ ngơi."

Đại công chúa và nhị hoàng tử nhìn chăm chú nhìn một cái, miễn cưỡng gật đầu. Ôn Lương lại phân phó, Như Thúy và Thanh Y đỡ trên đại công chúa bị thương ở chân đến ghế đá bên cạnh trong đình ngồi, rồi tự mình ra ngoài Chiêu An cung đi tìm người hầu hạ hai vị hoàng tử và công chúa.

Rốt cuộc đem đại công chúa và nhị hoàng tử giao cho cung nhân, Ôn Lương cũng mang theo Như Thúy ly khai.

Chưa ra đến Nam Cung môn, Thượng Khê đã trở về. Thượng Khê đến gần Ôn Lương, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, thái giám kia tự tử."

Ôn Lương cước bộ chậm rãi, mặt không đổi sắc tiếp tục đi trước, thẳng đến khi ra khỏi Nam Cung môn, trên quảng trường trước cửa cung, chỉ còn lại

một chiếc xe ngựa đơn độc đứng đợi.

Ôn Lương trước hết để cho Như Thúy lên xe, sau nhìn về phía Thượng Khê, lạnh giọng hỏi: "Chết như thế nào?"

Thượng Khê cúi gập người, áy náy nói: "Thuộc hạ khi đang đem thái giám kia áp giải ra khỏi cung Chiêu An, liền gặp đội trưởng đội thị vệ, vốn là muốn đem người giao cho Cao thị vệ, nhưng ai biết thái giám kia lại nhân cơ hội trốn thoát, lập tức đâm đầu vào cột tự tử. Thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh đại nhân trách phạt."

Ôn Lương sắc mặt âm trầm, lúc này nào có thể thấy được cái người lúc nào cũng ung dung phong nhã kia, thẳng đến rèm cửa sổ xe ngựa bị xóc lên, hé ra một khuôn mặt tươi cười chờ đợi, khuôn mặt hần liền khôi phục lại bộ dáng lúc bình thường, bên khóe môi treo một nụ cười phong thái dào dạt.

"Ôn đại nhân, chúng ta về nhà thôi." Như Thúy cô nương gõ cửa sổ xe nói.

Ôn Lương mỉm cười một tiếng, nói với Thượng Khê: "Về phủ trước."

"Dạ"

Đội Ôn Lương lên xe ngựa, Thượng Khê cùng Thanh Y ngồi ở vị trí người đánh xe, đem xe ngựa chậm rãi chạy xa hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đêm khuya trăng sáng, hoàng hậu ở trong Phượng Nghi cung, hoàng thượng cùng hoàng hậu đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đại nội tổng quản Lưu Lương Phủ đứng ở ngoài cửa điện, khom người cẩn thận bẩm báo: "Hoàng thượng, vừa rồi thị vệ đến bẩm báo, đại công chúa và nhị hoàng tử bị thương ở cung Chiêu An."

Hoàng thượng cùng hoàng hậu đồng thời nhìn về phía ngoài cửa, thần sắc khê biến.

Hoàng hậu nhủ mảy, trực giác việc này không đơn giản chỉ là hai vị hoàng tử công chúa bị thương như vậy. Hơn nữa lại vào buổi tối, đúng vào ngày sinh thần thái hậu, bọn họ chạy đi Chiêu An cung nơi luôn có chuyện ma quái làm cái gì? Hơn nữa nếu chỉ là không cẩn thận bị thương, Lưu công công sẽ không bao giờ bẩm báo vào thời gian như thế này cả.

Sùng Đức hoàng đế cũng nhủ mảy, cùng suy nghĩ của hoàng hậu không sai lắm. Hơn nữa hoàng đế so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ Lưu Lương Phủ nhất, Lưu Lương Phủ theo hần từ khi hần vẫn là hoàng tử, có thể nói hần là người đo lường được tâm tư hoàng đế giỏi nhất trên đời này, hần lúc này mạo muội đến bẩm báo, chắc chắn còn có nội tình gì khác.

"Vào đi."

Nghe thấy thanh âm uy nghiêm của hoàng đế, Lưu Lương Phủ khom người bước vào, khóe mắt nhìn đến hoàng đế mặc trung y màu trắng đang ngồi trên giường, Triệu hoàng hậu đứng bên cạnh vẫn còn mặc cung trang nhưng đã tháo tóc rồi.

Lưu Lương Phủ đem chuyện Ôn phu nhân bị người ta mang đi Chiêu An cung và chuyện có người giả quý tộc người, còn có đại công chúa cùng nhị hoàng tử ở Chiêu An cung bị thương tất cả mọi chuyện bẩm báo lên, không thêm thắt bất cứ điều gì, thật thà nói hết ra.

Triệu hoàng hậu nghe xong cực kì kinh ngạc, trong lòng suy nghĩ chỗ lợi hại trong đó, chuyện này nhìn một cái liền biết là mưu kế nhằm vào Ôn phu nhân, cũng không biết có bao nhiêu người tham gia trong đó. Đại công chúa và nhị hoàng tử là đáng đời, còn đại hoàng tử đâu? Hần ở trong này đảm đương nhân vật gì? Còn có những hoàng tử hoàng nữ còn lại, bọn họ hần là không có tham dự vào đi? Hoàng hậu có chút đau đầu, sợ nếu như sự tình không thể văn hồi, không chỉ hoàng thượng sẽ hỏi tội nàng việc quản giáo không nghiêm các hoàng tử hoàng nữ, thái hậu cũng sẽ bởi vì chuyện của đại công chúa mà trách tội nàng.

Nghe Lưu công công bẩm báo xong, Sùng Đức hoàng đế đang yên lặng sắc mặt trong nháy mắt trở nên bí hiểm, mặc dù ngồi ở đằng kia không có thêm động tác dư thừa nào, nhưng Lưu công công vẫn cảm thấy được áp lực thiên tử đang tức giận, trong đêm cuối thu lạnh lạnh, mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng.

Lưu công công so với bất luận kẻ nào đều biết rõ hơn cả, Ôn Lương cực kì được hoàng đế cưng chiều, không phải bởi vì hần là con của Trần quốc công, cũng không phải vì hần ở trên chiến trường lập công lớn, lại càng không vì hần có tài hoa dào dạt, mà là bởi vì Ôn Viễn Ôn Từ Tình đã mất kia.

Ôn Viễn là huynh trưởng cùng một mẹ với Ôn Lương, từng là thư đồng của hoàng đế lúc hần còn là hoàng tử, càng là bạn tốt của Sùng Đức hoàng đế. Thế nhưng mười mấy năm trước, Ôn Viễn vì cứu Túc vương lúc đó vẫn là thập bát hoàng tử, trở thành vật hi sinh cho cung đấu, cũng trở thành tiếc nuối vĩnh viễn trong lòng hoàng đế. Ôn Viễn trước lúc lâm chung, đem ấu đệ mới bảy tuổi phó thác cho hoàng tử lúc đó giờ là Sùng Đức hoàng đế. Đối với Ôn Lương này, Sùng Đức hoàng đế cũng đem hần trở thành nhi tử để bồi dưỡng, mặc dù không thể so sánh với Túc vương, nhưng ở trong lòng hoàng

để cũng chiếm một vị trí trọng yếu, nếu không cũng sẽ không không nhìn lão Trần quốc công vừa khóc vừa nháo mà vẫn chỉ hôn cho Ôn Lương cùng một nha hoàn theo tâm nguyện của hắn.

Thế nhưng, loại chuyện này lại không có nhiều người biết. Mà chuyện đêm nay, mấy vị công chúa hoàng tử chỉ rõ là muốn bày kế hãm hại Ôn phu nhân. Nhưng vì các hoàng tử tuổi còn nhỏ, kế hoạch không được chu toàn, càng không nghĩ đến sự việc sẽ phát triển theo hướng chuyện cười như vậy. Mặc dù không biết các hoàng tử có phải là vì đại công chúa mà trút giận thay hay không mà thiết kế chuyện này, nhưng sẽ làm cho phụ hoàng của bọn họ không thoải mái. Bọn họ trong lòng lại không thẳng bằng, hôn sự này cũng là hoàng đế tự mình chỉ định, bọn họ làm ra việc như vậy, không phải là tát vào mặt hoàng đế hay sao?

Hơn nữa, Sùng Đức hoàng đế cũng là người thích bao che khuyết điểm của người thân, nếu Ôn Lương thật sự vì chuyện này mà tiến cung náo loạn, đến lúc đó liền náo nhiệt rồi.

Qua một chút, Sùng Đức hoàng đế mở miệng nói: "Lư lương phủ, người lui ra đi."

Lư Lương Phủ đáp một tiếng, sau đó khom người lui ra.

Đội Lư Lương Phủ rời đi, Triệu hoàng hậu cẩn thận quan sát thần sắc hoàng đế, mặc dù sắc mặt bình thường, nhưng vẫn có thể nhìn ra hắn lúc này tâm tình không tốt. Triệu hoàng hậu gả cho hắn cũng mười mấy năm rồi, mặc dù nàng không biết Ôn Lương đối với hoàng đế là đại biểu cho cái gì, nhưng từ lúc nàng vẫn là thập hoàng tử phi liền biết Ôn Lương mỗi lần hồi kinh, chắc chắn sẽ đi vương phủ thăm thập hoàng tử và thập bát hoàng tử, quan hệ giữa bọn họ so với và người của phủ Trần quốc công còn thân thiết hơn, vì vậy nên suy đoán được địa vị của Ôn Lương là rất quan trọng.

Triệu hoàng hậu trong lòng thờ dài, chỉ mong đại công chúa và đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đem chuyện này che dấu hoàn hảo, nếu bọn họ tính toán phơi bày tất cả, đến lúc đó...

"Hoàng thượng, nghỉ ngơi chưa ạ?"

Sùng Đức hoàng đế nhàn nhạt đáp trả, lúc hoàng hậu đang hầu hạ cời cột tóc trên đầu xuống, đột nhiên nói: "Ngày mai nàng đến Trọng Hoa cung, nếu mẫu hậu vì chuyện này mà nổi giận gọi Ôn phu nhân tiến cung, nàng giúp đỡ nàng ấy đi."

Triệu hoàng hậu không ngoài ý muốn khi hoàng đế nói như thế, cười đáp một tiếng.

Khi bọn họ trở lại Ôn phủ, trăng đã lên tới đỉnh.

Rửa mặt đơn giản xong, hai người liền lên giường đi nghỉ.

Ngọn đèn dầu đã tắt, ánh trăng mờ lung cũng bị màn giường cách trở, bên trong một mảng tối đen như mực.

Lên giường xong, Như Thúy cô nương trực tiếp lăn vào trong lòng Ôn Lương, hai tay hai chân quấn lên người hắn, cọ cọ xát xát, thật sự là muốn mệnh của nam nhân.

Ôn Lương đêm nay không muốn làm chuyện xấu với nàng, chỉ có thể dùng tay vỗ xuống mông nàng, âm sắc khàn khàn nói: "Nha đầu, đừng làm rộn, đi ngủ đi."

Như Thúy cô nương đem cảm để ở trên xương quai xanh của hắn, hỏi: "Ôn đại nhân, tâm tình của ngài đã tốt lên chưa?"

Trong bóng tối, chỉ có thể hồ hấp loạn xạ, sau đó nàng cảm giác được mình bị một đôi tay dùng sức ôm, sức lực thập phần lớn, hình như muốn đem nàng ôm tới gãy lưng.

Qua một hồi, Ôn Lương cúi đầu hôn lên trán nàng, ôn hòa nói: "Hiện tại ta đã khá hơn nhiều."

"Nga." Như Thúy cô nương cũng hôn lại hắn, nói: "Nếu có chuyện gì làm ngài mất hứng có thể nói cho thiếp nghe, mặc dù thiếp không phải cái thùng rác, nhưng cũng có thể lắng nghe người khác thổ lộ tâm sự. Nga, thiếp không có nói lời của ngài là rác rưởi, đừng suy nghĩ nhiều."

Bầu không khí vốn đang ôn nhu hòa hợp bị người nào đó phá vỡ, Ôn Lương dờ khóc dờ cười, nhéo nhéo mặt của nàng thể hiện mình đang bất mãn, sau đó nói: "Nha đầu, nàng không thể bớt sát phong cảnh một chút sao?"

Như Thúy cô nương kêu oan, "Thiếp đang nói chuyện rất nghiêm túc mà! Thiếp còn nghe nói, nếu trượng phu tâm tình không tốt, thê tử phát hiện chậm trễ không kịp tìm cách giải quyết vấn đề, cho dù cảm tình phu thê tốt tới đâu cũng rất dễ bất hòa, hơn nữa trượng phu cũng dễ dùng bạo lực với thê tử... Mặc dù Ôn đại nhân ngài thích dùng bạo lực với thiếp ở trên giường thôi, mỗi lần đều khiến cho thiếp rất mệt, nhưng thiếp chưa từng có câu oán hận cũng không có ghét bỏ ngài nha ~"

"... Thực sự là cảm tạ nàng khoan hồng độ lượng rồi!" Thanh âm nghiêng răng kèn kẹt vang lên.

Và người ngốc nghếch thần kinh cường đại nào đó hoàn toàn lờ đi, vẻ mặt vui rạo rực nói: "Không cần đâu, làm người phải có lòng dạ rộng rãi, như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi, cho nên thiếp đối với Ôn đại nhân ngài nhất định chăm sóc."

Ôn Lương cũng nghe không nổi nữa, trực tiếp xoay người đem người nào đó áp đảo dưới thân, tàn bạo ngăn chặn cái miệng lúc nào cũng làm cho người ta muốn nổi gân xanh, sau đó thay đổi chủ ý thuận tiện đem nàng trừng phạt ngay tại chỗ.

.....

.....

Từ chi thân mật giao triền, khí tức cực nóng, ái muội thờ dốc, làm cho hai người thất thần rơi vào bể tình triền miên.

Rốt cuộc, sau một trận hoan ái kịch liệt, Ôn Lương ngã vào trên người nàng.

Một hồi sau, một bàn tay thon dài như bạch ngọc vén lên màn giường, để cho không khí thanh tân bên ngoài xua đi mùi vị ái muội kia, thuận tiện lấy ấm trà để ở bàn đầu giường uống một hớp, sau đó dứt cho người nào đó không còn khí lực ở trên giường. Dứt nàng uống nước xong, còn lưu luyến hôn nhiều thêm mấy cái.

"Mệt mỏi quá à..." Như Thúy cô nương lại lần nữa sát phong cảnh kêu lên một tiếng.

Ôn Lương trên mặt lộ ra biểu tình đắc ý, vẫn đề nặng nàng không buông, đến cả cái vật mềm mềm gì đó cũng không chịu rút ra, hưởng thụ cái loại cảm giác bị bao bọc ấm áp, làm cho tim hắn sinh một loại cảm giác rất mềm mại.

Hắn có rất nhiều thói xấu, xấu nhất vẫn là thói quen mỗi tối đều thích ôm thân thể mềm mại của nàng đi ngủ, mỗi lần làm xong, vẫn luôn ma xát cạp cạp không chịu đi ra, đối với nàng có một loại bản năng không muốn xa rời, giống như người bị bệnh nan y, muốn xác nhận hoặc thể nghiệm cái gì. Lúc đầu nàng còn có thể kháng nghị, về sau đại khái là thấy thói quen như một đứa trẻ bất an của hắn, trong lòng nàng cũng ần ần suy đoán, liền không cự tuyệt hắn nữa.

Sau đó, dần dần đem hắn làm hư.

Một lát sau, hắn rốt cuộc đứng dậy, cầm khăn vải sạch sẽ giúp nàng lau sạch sẽ thân thể, mới ôm nàng mệt mỏi đi ngủ.

"Nha đầu, ngày mai nếu thái hậu gọi nàng vào cung, nhớ..." Đôi môi tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng nói nhỏ.

"Hả?"

Hai mắt vốn dĩ còn nhắm nhem buồn ngủ đột nhiên trừng lớn, nàng giật mình nhìn hắn, rất kinh ngạc với việc hắn giao cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sau ngày mừng thọ thái hậu, nếu không có gì ngoài ý muốn, các quan viên bình thường đều không có ngày nghỉ, cho nên Ôn Lương vẫn như cũ sáng sớm phải đi lên triều như thường ngày.

Như Thúy cô nương vẫn như cũ làm một hiền thê tiền hán ra cửa, hai vợ chồng ở cửa tán gẫu một chút, sau đó Ôn Lương mang theo tâm tình lo lắng đi lên triều.

Ôn Lương không có cách nào không lo lắng —— Mặc dù Như Thúy cô nương thoát nhìn hoàn toàn không có cách nào hiểu tâm tình của hắn —— so với người bình thường, thuở nhỏ do cô cô hắn là hậu phi của tiên đế nên hắn thường được tiên đế ân chuẩn cho vào cung chơi với cô cô. Khi đó tiên đế còn tại vị, hậu cung tuy có hoàng hậu nhưng cung vụ lại do quý phi mà tiên đế sủng ái nhất nắm giữ, quý phi lại cực kì ghen tuông, có thể làm cho toàn bộ hậu cung hắc ám mà hỗn loạn, thậm chí còn liên lụy đến chính trị triều đình. Đoạn ký ức kia quá mức hắc ám, làm cho hắn đối với hoàng cung không còn gì lưu luyến, cộng thêm hắn biết rõ tính tình thái hậu, là một người cực kì thích kiểm chuyện mà làm, cộng thêm nàng sủng ái đại công chúa, biết đại công chúa bị thương, mặc kệ đúng sai, đều là lỗi của người khác, chỉ sợ nha đầu ngốc nhà hắn bị thái hậu bắt nạt, hắn lại không thể lúc nào cũng ở bên người nàng, tự nhiên lo lắng.

Đúng như Ôn Lương suy đoán, mặt trời vừa lên, người trong cung liền đến.

Như Thúy cô nương nhìn thấy có người tới, lập tức cười, thập phần nhiệt tình nói: "Thì ra là Vương công công tốt bụng, Thanh Y Lam Y, nhanh lên một chút dâng trà cho công công." Như Thúy cô nương phân phó xong, lại thân thiết nói với Vương công công: "Vương công công, ngài lần trước đi quá vội vàng, thật đúng là làm ta tiếc nuối, nhà ta không chỉ có trà ngon, cũng bởi vì đại nhân nhà ta thích ăn điểm tâm ngọt, đầu bếp có thể làm ra bánh ngọt ăn rất ngon, còn chưa kịp trình công công nếm thử đâu, trong lòng thực sự là áy náy, khó có khi được công công tới, đương nhiên phải bị trà ngon cùng điểm tâm..."

Vương công công còn chưa kịp mở miệng, liền bị nàng nói liên hồi một trận, trong lòng lập tức sinh ra một loại cảm giác rất vi diệu, hơn nữa lời nói "Tốt

bụng" kia là có ý gì? Không đợi hắn kịp suy nghĩ ra cái gì, liền nghe thấy lời nói tiếp theo của nàng, Vương công công sắc mặt lập tức thay đổi, mỗi lần muốn chen vào nói rằng mình không cần, nhưng phát hiện đối phương liên tiếp nói một tràng làm mạch suy nghĩ của hắn đều chuyển động theo nàng, xác thực chen vào không nổi, mỗi lần muốn nói đều bị ngăn chặn, này cũng quá đặc biệt đi? Còn có, nàng chẳng lẽ hoan nghênh hắn như vậy?

Vương công công cẩn thận nhìn sắc mặt nhiệt tình vui sướng của đối phương, thật sự suy nghĩ không ra là nàng đang đóng kịch hay thật sự nhiệt tình, nhưng thái độ này ít nhất làm cho người ta thật hài lòng. Thế nhưng, hắn thực sự không muốn lại uống hết vài ấm trà nữa, thái giám bị ghen không dậy nổi a, cho nên người thực sự không cần nhiệt tình như vậy đâu.

Quần gia Minh thúc ngẩng đầu nhìn trời, bọn nha hoàn cúi đầu hết mức, toàn bộ đều chấp nhận cho phu nhân bọn họ lấn qua lấn lại Vương công công.

Rốt cuộc, ngay khi nha hoàn vừa đưa trà lên, Như Thúy cô nương cười khanh khách bắt đầu châm trà cho hắn, Vương công công vội vàng nói: "Ôn phu nhân, hôm nay sẽ không uống trà, chúng ta tới chỗ này là có việc cần làm."

"Ai?" Như Thúy cô nương nghiêng đầu, không hiểu hỏi: "Vương công công chẳng lẽ không phải tới uống trà sao? Không sao cả, Vương công công uống trà xong rồi nghỉ một chút hãy nói đến công việc, mỗi lần đều làm Vương công công mệt nhọc đi một chuyến ta cũng thấy áy náy lắm, cho nên Vương công công ngài uống nhiều một chút làm cho ta bớt áy náy một chút."

Uống trà gì chứ, tiếp tục uống nữa thái hậu nương nương sẽ phải nổi trận lôi đình rồi!

Vương công công ở trong lòng oán thầm, nhưng đối mặt với khuôn mặt tươi cười kia thì lại không thể nói ra bất cứ điều gì, chỉ có thể nhẫn nại nói cho nàng biết thái hậu tuyên nàng vào cung, hy vọng nàng biết tốt xấu, đừng kiếm cớ vòng vo.

May mắn thay, nghe thấy lời của hắn, sắc mặt Như Thúy cô nương mặc dù hơi thay đổi, nhưng vẫn là người hiểu lý lẽ, cười nói: "Thì ra là như vậy, làm Vương công công nhọc công đi một chuyến. Thỉnh công công chờ một chút, ta đi chuẩn bị một chút liền cùng người tiến cung, sẽ không làm mất nhiều thời gian của công công khiến ngài bị mất đầu."

Vương công công nghe xong, đối với Ôn phu nhân này ấn tượng tốt hơn nhiều, quyết định sau này có chuyện gì vẫn nên ưu tiên nàng một chút, nàng vốn đi từ một nha hoàn chuyển biến thành phu nhân nhà quan, nhìn trong mắt người đời thì nàng chỉ là kẻ ham vinh hoa phú quý, không có kẻ nào xem trọng nàng, chắc rằng nàng tuy làm phu nhân nhưng cũng không được đối xử tốt, cùng là hạ nhân với nhau, hắn cũng có thể thông cảm một vài điều.

Quần gia Minh thúc mơ hồ có thể cảm giác được Vương công công thần sắc hơi khác, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười, Vương công công này không phải là bị phu nhân nhà họ lấn qua lấn lại vài cái, làm vài việc mà mọi người thường làm, lại giành được hảo cảm của hắn... Này hảo cảm cũng quá hạ giá đi, nhưng như vậy cũng tốt, Vương công công là lão nhân trong Trọng Hoa cung, chỉ cần hắn không ở chỗ thái hậu nương nương nói khích một chút chuyện gì, coi như cũng bớt đi được một chuyện khó khăn.

Như Thúy thay chính phục đi vào cung bái kiến thái hậu rất nhanh, vẫn chỉ như cũ mang theo một mình Thanh Y cùng Vương công công vào cung.

Trong Trọng Hoa cung, thái hậu ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, bên người nàng trừ hoàng hậu nương nương, còn có đại công chúa thân sắc có chút ẻo lả không phần chân đang cúi thấp đầu nghe thái hậu an ủi.

Thái hậu thương tiếc kéo tay đại công chúa nói lời trấn an, thuận tiện sinh khí nói nàng tất nhiên sẽ thay đại công chúa và nhị hoàng tử làm chủ, trừng phạt người vô lễ đối với hoàng thất. Đại công chúa mím môi, cẩn thận liếc nhìn hoàng hậu bên cạnh, cổ lẩy dững khi muốn nói cái gì, nhưng do thái hậu quá cường thế, chung quy chỉ có thể ngập ngừng không nói lên lời.

Hoàng hậu trên mặt vẫn duy trì mỉm cười đoan trang đúng mực, nhìn thái hậu cùng đại công chúa xúc động, thỉnh thoảng khi thích hợp lại khuyên mấy câu mong thái hậu đừng quá sinh khí, chỉ là trong mắt thỉnh thoảng lướt vài phần ý cười bất đắc dĩ mà người ta khó có thể bắt gặp, hôm nay xem lão thái thái này lại muốn lấn qua lấn lại thế nào, có muốn hay không ta lẳng lẽ đem Túc vương phi mời vào cung lấn qua lấn lại lão thái thái này một chút.

Sáng sớm hôm nay, thái hậu lúc rời giường không thấy đại công chúa qua thỉnh an như mọi ngày, tự nhiên sẽ hỏi thăm. Chuyện đêm qua ở Chiêu An cung mặc dù đại công chúa có tâm giấu giếm, nhưng tối hôm qua chân nàng bị thương phải nhờ cung nhân dìu về cung, đã sớm kinh động đến các ma ma trong Trọng Hoa cung. Đại công chúa là bảo bối trong lòng thái hậu nương nương, các nàng đương nhiên phải đem việc này dò hỏi cho rõ ràng và cũng bẩm báo cẩn thận cho thái hậu nương nương, nếu không người chịu tội liền là bọn họ. Cho nên khi thái hậu nương nương hỏi, ma ma các tự nhiên đem sự tình nói, mặc dù rất cẩn thận, nhưng việc cần nói đều đã nói, thái hậu nghe xong lập tức giận dữ, đối tượng tức giận tự nhiên không phải là nhị hoàng tử và đại công chúa chạy đến Chiêu An cung "Ngắm trăng", mà là Ôn phu nhân vốn dĩ rất chướng mắt kia.

Thái hậu từ sau khi trở thành nữ nhân tôn quý nhất hoàng cung, mười mấy năm qua hưởng thụ đã quen, vẫn thuận buồm xuôi gió, ngay cả hoàng đế và hoàng hậu cũng kính nàng mấy phần, chưa từng làm nàng mất mặt, trừ mấy năm gần đây vợ của tiểu nhi tử Túc vương làm nàng ghen ghét, thật đúng là không có người nào dám làm cho nàng khó chịu. Cho nên đối với Ôn phu nhân làm hại đại công chúa bị thương, thái hậu nương nương căn bản không để vào mắt, chẳng qua là một phu nhân hữu danh vô thực mà thôi, nàng cũng không tin không trị được nữ nhân kia.

Đợi sau khi các phi tử đến bái kiến nàng cùng hoàng hậu xong, thái hậu lập tức cho người đi gọi Ôn phu nhân tiến cung yết kiến, vì đại công chúa và nhị hoàng tử trút giận.

Đại công chúa biết hôm qua Ôn Lương cung kính không mất lễ để cung nhân đưa bọn họ đuổi về tẩm cung, cũng có chút đứng ngồi không yên, về sau làm cho người ta đi nghe được biết quý dọa người kia là thái giám lại tự sát, đại công chúa bị dọa đến không rõ, mặc dù là hoàng gia công chúa, nhưng vì nguyên nhân bởi thái hậu, vẫn bị bảo hộ vô cùng tốt, nhưng lần này trực diện gặp loại chuyện này, vẫn bị dọa, cũng rốt cuộc đem liên hệ sự tình với nhau,

lập tức hiểu nàng cùng nhị hoàng tử có khả năng bị người khác thiết kế, trong lòng càng thấp thỏm bất an, nàng cả đêm không thể an nghỉ, cho nên bây giờ nhìn lại thần sắc không tốt. Nhưng mà bộ dáng này thái hậu nhìn ở trong mắt lại là nàng bị ủy khuất.

Đại công chúa biết rõ mình và nhị hoàng tử bị người khác xếp đặt, cho nên đối với việc thái hậu đem chuyện này hoàn toàn trách tội lên Ôn phu nhân hoàn toàn vô tội cảm thấy có chút không đúng, thế nhưng trong lòng lại ngóng trông có chuyện gì có thể khiến nữ tử kia không thoải mái, dù sao đối với Ôn Lương, trong lòng nàng vẫn rất có hảo cảm, tối hôm qua tiếp xúc gần gũi, sự yêu thích hẳn trong lòng lại tăng lên dào dạt, đối với nữ nhân có thể gả cho hắn, trong lòng thật sự là thích không nổi.

Đại công chúa mâu thuẫn không ai biết, thái hậu trấn an nàng xong, lại cho người gọi nhị hoàng tử tới. Nghe nói nhị hoàng tử bị thương, hơn nữa còn là bị thương trên mặt, thái hậu đương nhiên là phi thường quan tâm, thời đại này chú trọng dung mạo thân thể do cha mẹ ban tặng, vô luận là nam nữ đều cực kỳ chú trọng dáng vẻ, nếu là nam nhân bị hủy dung cũng sẽ bị người khác ghét bỏ, huống chi là hoàng tử con vua, không thể chấp nhận được chuyện dung mạo bị khiếm khuyết.

Bởi vì bị thương, nhị hoàng tử hôm nay được hoàng thượng ân chuẩn không cần đi học cùng những hoàng tử khác, cho phép ở trong điện của mình nghỉ ngơi dưỡng thương, còn tuyên thái y đến cẩn thận xem cho hắn đồng thời cho người đưa thuốc cao tốt nhất cho hắn để tránh để lại sẹo.

Một loạt sự tình này thoát nhìn qua là thánh sủng, nhưng nhị hoàng tử lại run như cây sậy, phụ hoàng cái gì cũng không hỏi, càng không có bất kỳ động tác nào khác, so với người hẳn phải đi thăm dò không có trở về càng làm hắn lo lắng hơn, có loại cảm giác yên bình trước khi giông bão.

Nhị hoàng tử tính tình ôn hòa thuần hậu, so với đại hoàng tử khôn khéo, là người cực kì vụng về, hôm qua sau khi trở về tẩm cung không được bao lâu liền nghe cung nhân bẩm báo tên thái giám già quý kia đã tự sát liền biết việc này không đơn giản nữa rồi, việc này cùng việc bọn họ thương lượng cùng đại hoàng tử lúc trước đã đi quá xa, làm hắn không khỏi hoài nghi có người nhân cơ hội hãm hại bọn họ, để phụ hoàng đánh mất niềm tin vào bọn họ.

Nhị hoàng tử ở trong cung của hắn đang đứng ngồi không yên, nghe thấy thái hậu phái người tới thỉnh hắn qua Trọng Hoa cung, nhị hoàng tử trong lòng lập tức có cảm giác "Tối rồi".

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Hoàng thành dưới ánh mặt trời quang cảnh khác hẳn với lúc buổi tối, cung điện cao to hành lang gấp khúc đều có vẻ vô cùng hoa lệ, bọn thị vệ đứng gác sống lưng cũng thẳng tắp làm cho người ta cảm giác được một loại uy nghiêm mà trang trọng.

Ít nhất ở trong mắt Như Thúy, bầu không khí như vậy có thể sánh bằng cái loại không khí âm trầm đáng sợ tối hôm qua làm cho người ta không khỏi sản sinh ra vô hạn những suy nghĩ hắc ám thì tốt hơn nhiều, mặc dù lúc sau được Ôn Lương nói cho biết hôm qua nàng bị thái giám kia dẫn tới nơi có nhiều chuyện ma quái nhất trong cung Chiêu An cung, quả thật làm cho nàng hoảng sợ, nhưng ban ngày có ánh mặt trời có người qua lại còn có tiếng chim hót, không có gì đáng sợ cả.

Vừa đến trước cửa Trọng Hoa cung, liền gặp nhị hoàng tử đồng dạng cũng bị thái hậu triệu đến Trọng Hoa cung hỏi chuyện.

Nhị hoàng tử vừa thấy được Như Thúy cô nương, liền nhớ lại đêm qua người nào đó hành vi hung tàn buru hăn thiếu chút nữa phá hủy niềm tin của hắn, làm hắn đối với sinh vật gọi là nữ nhân này lần đầu tiên sinh ra ác cảm, cũng không dám khinh thường nàng như mọi ngày nữa.

Trái lại Như Thúy cô nương nhìn thấy nhị hoàng tử lập tức lộ ra tươi cười, đầu tiên là quy củ hướng nhị hoàng tử hành lễ, sau đó quan tâm hỏi: "Nhị hoàng tử thương thế như thế nào? Đây là lỗi của con quý tộc qua, thế nhưng dọa người như vậy, khiến nhị hoàng tử không cẩn thận bị thương."

Thấy vẻ mặt nàng tràn đầy cảm phẫn, nhị hoàng tử trong lòng không được tự nhiên, kỳ thực nếu truy cứu tới cùng, nguyên nhân chính là do nàng, ba người bị té chồng vào nhau, hắn hoàn toàn bị đè ở dưới cùng, còn bị thăm hơn nữa là hắn bị té úp sấp mặt xuống mới có thể bị trầy da mặt. Chỉ là vết thương trên mặt hắn bây giờ nhìn lại thấy rách da, chung quanh bị sưng lên còn có tơ máu, thoát nhìn thật khủng bố, nhưng không nghiêm trọng lắm, thái y nói, chỉ cần mỗi ngày đúng hạn đổi thuốc, chú ý không cho vết thương bị rách nữa, rất nhanh liền có thể lành, hơn nữa sẽ không lưu lại dấu vết.

"Đã không có việc gì, đa tạ sự mầu quan tâm." Nhị hoàng tử thấy nàng còn muốn nói, vội vàng nói: "Sự mầu cũng là tới gặp hoàng tổ mầu sao? Hoàng tổ mầu ở bên trong, chúng ta vào đi thôi."

Như Thúy cô nương cười ra tiếng, xoay người nói với Vương công công: "Vương công công, người mệt nhọc rồi, sau này lúc rảnh rỗi sẽ mời công công uống trà."

Còn uống trà?! Vương công công sắc mặt tái mét, sau đó miễn cưỡng cười cười, vội vàng khom người thỉnh bọn họ đi vào.

Nhị hoàng tử đi ở phía trước, Như Thúy đi sau vài bước, hai người một trước một sau tiến vào đại điện Trọng Hoa cung.

Lúc bọn họ đi vào, thái hậu nương nương đang trấn an trường công chúa tinh thần uể oải, nhìn thấy hai người tiến vào, thái hậu trên mặt lộ ra nụ cười từ ái, kêu nhị hoàng tử qua đây, hoàn toàn là một tổ mẫu yêu thương con cháu, kéo nhị hoàng tử lại hỏi han ân cần, đặc biệt chú ý vết thương trên mặt hắn, rất sợ sẽ bị để lại sẹo.

Cùng so sánh với nhị hoàng tử, Như Thủy cô nương một mình đứng ở trong đại điện, thái hậu tựa hồ đem nàng hoàn toàn quên mất, ngay cả khi nàng thỉnh an đều không để ý đến, bọn cung nữ thái giám xung quanh biết thái hậu muốn gây khó dễ, trong mắt lộ ra ý chế nhạo.

Loại tình huống này hết sức khó xử, nhưng Như Thủy dường như không có chuyện gì bình thường đứng nhìn thái hậu cùng nhị hoàng tử khoa trương tình cảm tổ tôn. Đại công chúa lặng lẽ nhìn nàng một cái, sau đó lại dời tầm mắt coi như không thấy, trái lại hoàng hậu hơi nhíu chân mày, mở miệng kêu một tiếng: "Mẫu hậu."

Thái hậu không vui nhìn hoàng hậu liếc mắt một cái, hỏi: "Chuyện gì?"

Hoàng hậu vẫn duy trì đoan trang tươi cười, ôn hòa nói: "Mẫu hậu, nhị hoàng tử thương thế như vậy thần thiếp nhìn cũng cảm thấy không khỏi được ngay, không bằng trực tiếp phái vị thái y đến ở bên cạnh nhị hoàng tử cho dễ bề chăm sóc, thẳng đến nhị hoàng tử khỏi phục hoàn toàn, người cảm thấy như vậy có được không?"

Thái hậu nghe xong trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, nói: "Vẫn là hoàng hậu cẩn thận, đây là hoàng tử công chúa của hoàng gia, thân phận tôn quý, làm sao có thể so sánh với những kẻ tầm thường, thân thể không thể xem thường được."

Nghe ra ám chỉ trong lời nói của thái hậu, mọi người trong điện đều không tự chủ nhìn về phía người nào đó đang đứng giữa đại điện, biểu tình khác nhau.

Nhị hoàng tử không có phụ họa, hắn liếc nhìn Như Thủy, sau đó ánh mắt chuyển sang hoàng hậu, thấy hoàng hậu biểu tình hơi trầm xuống, trong lòng cũng âm trầm, cẩn thận nói: "Hoàng tổ mẫu, Ôn phu nhân cùng tôi." Mặc dù là sự mâu thuẫn, nhưng nhị hoàng tử tin rằng nếu hiện tại hắn kêu ra hai tiếng "Sự mẫu", đảm bảo hoàng tổ mẫu sẽ cực kỳ chán ghét mà vứt bỏ hắn.

Thái hậu nghe thấy lời của nhị hoàng tử, âm thầm nhíu mày, dường như lúc này mới phát hiện ra, nhàn nhạt liếc nhìn Như Thủy, giận dữ hét một tiếng kêu nàng quỳ xuống lúc, Như Thủy cô nương vội vàng tiến lên thỉnh an, sau đó về mặt trầm trọng đối thái hậu nói: "Thái hậu nương nương, thần phụ có tội, thần phụ tôi hôm qua không nên tin lầm người dẫn đến bị mang tới Chiêu An cung, quấy rầy đại công chúa và nhị hoàng tử đang nghỉ ngơi nơi này, vì sắc trời quá tối, lại có vị thái giám giả quý dọa người, mới có thể không cẩn thận mà xông tới đại công chúa và nhị hoàng tử, thỉnh thái hậu nương nương thứ tội."

Thái hậu há miệng, thấy nàng tự nhận tội đồ cho mình phải nói nhiều, đang chuẩn bị nhân cơ hội này định tội nàng, ai biết đối phương căn bản không cho nàng thời gian mở miệng, đột nhiên sửa thành về mặt tiêu ý, thần phục nói: "Chỉ là đại công chúa và nhị hoàng tử có nhã tính thực sự rất đặc biệt, thể mà lại không mang theo cung nhân đi nghỉ ngơi ở Chiêu An cung, thần phụ sau nghe đại nhân nhà ta kể về Chiêu An cung này, còn thấy hoảng sợ. Nhưng mà Chiêu An cung vừa đến tối thấp đèn rất ít, cũng thích hợp để nghỉ ngơi, nhị hoàng tử và đại công chúa quả nhiên là người được thái hậu nương nương thương yêu, có nhã tính thực sự là không giống người thường a ~ "

"..."

Uy uy uy!! Người dùng về mặt sùng bái mà than thở thật sự rất thần kỳ nha! Rất châm chọc đó có biết không?!

Thái hậu về mặt cứng nhắc nhìn người nào đó tự quyết định, phát giác chính mình trong lúc nhất thời nói lời không nên nói, chỉ cảm thấy lời ca tụng của nàng nghe cực kỳ chọc người a. Đại công chúa và nhị hoàng tử nghe được về mặt cũng đỏ bừng, tức giận đến vỗ ngực giậm chân, tức giận đến không nói nên lời. Chỉ có hoàng hậu là người duy nhất cảm thấy buồn cười, trong lòng đều cười đến ruột gan thất lại, nhìn nàng kia biểu tình chân thành một vẻ vô cùng sùng bái, thật đúng là làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, bộ dáng này thể nào cũng giống như lúc Túc vương phi làm thái hậu mất hết mặt mũi, làm thái hậu tức đến nghẹn họng? Quả nhiên không hổ là chủ tớ, đức hạnh cũng y chang nhau?

Thái hậu bị nàng nghẹn đến một câu cũng không nói nên lời, vốn định trừng phạt nàng cả gan làm loạn khiến công chúa và hoàng tử bị thương, nhưng người ta nói rõ hôm qua bị người hãm hại mang đi Chiêu An cung, lại còn giả quý dọa nàng mới có thể làm cho nàng không cẩn thận xông tới đại công chúa và nhị hoàng tử, nếu muốn truy cứu trách nhiệm của nàng, cũng không có căn cứ rõ ràng, nếu truy xét tới cùng, đại công chúa và nhị hoàng tử mắc kệ vì sao lại xuất hiện ở chỗ ấy đều sẽ mất mặt, cũng có vẻ thái hậu đây là người không phân rõ phải trái.

Hoàng hậu thấy thái hậu bị nghẹn khuất một lúc rồi, mới cười nói: "Mẫu hậu, xem ra chuyện này cũng là có kẻ bày mưu hãm hại, Ôn phu nhân cũng là người bị hại. Thần thiếp trái lại tương đối hiếu kỳ với tên thái giám giả quý dọa nhị hoàng tử và đại công chúa là người cung nào, mục đích là gì? Chẳng lẽ những lời đồn đãi trong Chiêu An cung từ xưa nay đều là do hắn gây ra? Thần thiếp hôm qua lúc chuẩn bị đi ngủ, lại nghe Lưu công công đến bẩm báo rằng tên thái giám giả quý ấy đâm đầu vào cột tự sát, không biết hắn tự sát là do sợ tội hay còn nguyên nhân gì khác."

Nghe thấy lời hoàng hậu, đại công chúa và nhị hoàng tử tim đập rộn lên, không không chế được nhìn về phía hoàng hậu, lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

Thái hậu cũng cứng người một chút, hoàng hậu đây là đang nhắc nhở nàng nếu muốn truy cứu tới cùng, dự đoán bên trong sẽ liên lụy nhiều người hơn nữa sao? Trong lúc này thái hậu suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ xem có nên nhân dịp này mà trừng phạt cái người nàng không vừa mắt Ôn phu nhân nữa không. Nàng đã nghe cung nữ thuật lại mọi chuyện tới qua từ đầu đến cuối, căn bản là muốn lấy chuyện công chúa hoàng tử bị thương mà làm khó dễ trách phạt Ôn phu nhân một trận, thế nhưng hoàng hậu càng nói càng thể hiện ra nhiều ý tứ, trong đó còn có cả ý của hoàng đế.

Giữa lúc thái hậu còn đang phân vân, bên ngoài lại có thái giám hô to bẩm báo: "Thái hậu nương nương, Túc vương phi và Sở quận chúa tới thỉnh an

ngài."

Thái hậu vừa nghe xong, trực giác liền cảm thấy đau đầu, ấn trán nói: "Hôm nay không phải ngày mười lăm, nàng đến đây làm gì?" Đau đầu a, vừa nghe thấy con dâu tiến cung, nàng cảm thấy toàn thân đều đau.

Thái giám kia cẩn thận nhìn Như Thúy cô nương đang đứng cười tươi như hoa giữa đại điện, trong lòng biết rõ Túc vương phi là vì Ôn phu nhân mà tới. Nhưng tất cả mọi người trong Trọng Hoa cung đều biết Túc vương phi từ sau khi gả cho Túc vương, thái hậu nương nương đối với nàng thực sự là vừa yêu vừa hận, chỉ cần Túc vương phi xuất hiện, thái hậu liền sẽ bắt đầu cảm thấy toàn thân không thoải mái. Chuyện này bọn họ cũng đã quen rồi, nhưng thái hậu nương nương lại cực kì yêu thích Sở quận chúa do Túc vương phi sinh ra, làm cho người ta có cảm giác là thái hậu nương nương đang tự mình mâu thuẫn.

"Hồi nương nương, Túc vương phi nói là Sở quận chúa nhớ ngài." Thái giám xảo diệu nói, Túc vương phủ Sở quận chúa thế nhưng là người thái hậu nương nương yêu thương nhất, nàng muốn gì đều được cả.

Quả nhiên, thái hậu nghe xong mặt mày khoan khoái, mau chóng để cho các nàng tiến vào.

Hoàng hậu đoàn chính ngồi, trong mắt lộ ra biểu tình xem kịch vui, tâm nói có chỗ nào cần nàng giúp đỡ đâu, Túc vương phi và Sở quận chúa xuất mã đoán chắc mọi chuyện có thể giải quyết, chính là đại công chúa và nhị hoàng tử nếu muốn truy cứu tới cùng chuyện này sau này có thể sẽ không tốt. Nghĩ xong hoàng hậu liếc nhìn đại công chúa ngồi ở bên người thái hậu và nhị hoàng tử đứng ở một bên, quả nhiên thấy trên mặt bọn họ lộ ra một chút thần sắc mất tự nhiên, bọn họ cũng không phải là sợ Túc vương phi, mà là không quá cam tâm tình nguyện nhìn thấy vị tiểu đường muội kia mà thôi.

Một hồi sau, Túc vương phi một thân cung trang đầy đủ dắt theo một tiểu cô nương ba tuổi tiến vào, nữ hài tử mặc dù còn nhỏ, thế nhưng là một người cực kì khí phách, mỗi lần tiến cung đến là tự mình đi bộ từ ngoài cửa cung vào, bởi vậy thời gian thỉnh an thái hậu mỗi lần đều chậm lại không ít, nhưng thái hậu chưa từng tức giận, nói với mọi người đây là một mảnh hiếu tâm của tiểu quận chúa phủ Túc vương đối với thái hậu nương nương, kỳ thực bọn họ đều biết tính tình tiểu bánh bao y hệt cha nàng, đặc biệt chú ý quy củ, làm chuyện gì cũng tự mình làm thôi.

"Thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu hôm nay tinh thần vẫn rất tốt, thần tức liền yên tâm." Túc vương phi cười nói, tươi cười ngọt ngào mềm mại rất làm cho người ta thích.

Tiểu bánh bao đang xì mặt ra cũng tiến lên hành lễ, thanh thần nói: "Sở Sở cấp hoàng tổ mẫu thỉnh an, hoàng tổ mẫu cao hứng Sở Sở cũng cao hứng ~"

Nhìn thấy phiên bản thu nhỏ của con trai, mặc dù đây là một nữ hài nhi, nhưng thái hậu vẫn là yêu đến tận trong tâm khảm, liền đem tiểu bánh bao ôm vào lòng vì nàng xoa đôi chân ngắn ngủn đã đi bộ cả nửa canh giờ.

Khi thái hậu đặt lực chú ý lên người tiểu bánh bao, Túc vương phi liền hướng Như Thúy cô nương nháy mắt, ý bảo cho nàng kiềm chế lại, cũng đừng dùng một cái miệng chọc tức thái hậu nương nương. Như Thúy cô nương rất bình tĩnh tươi cười đáp lại, ý bảo nàng rất ngoan, hơn nữa cũng sẽ nhìn sắc mặt người, cũng sẽ không giống như Túc vương phi là một người không nhìn sắc mặt người khác.

Ở nơi này hai chủ tớ mất đi mảy mai truyền tin tức, lại có thái giám tiến vào, bẩm báo: "Thái hậu nương nương, thái sư Ôn Lương Ôn đại nhân đang ở ngoài điện thỉnh cầu thái hậu nương nương triệu kiến."

Thái hậu nương nương rót cuộc đen mặt, trong lòng phẫn nộ, vì sao ai cũng đem Trọng Hoa cung của bà thành nơi răn độc mãnh thú vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Bên ngoài Trọng Hoa cung, nam tử mặc một thân triều phục đưa lưng lại về phía mặt trời, gió cuối thu mát mẻ luồn qua tay áo rộng rãi, mang đến hàn ý lạnh lạnh, nhưng người nọ dường như không có cảm giác được, ánh mắt nhìn về phía đại điện của Trọng Hoa cung.

Cung nhân đi lại xung quanh đều không nhìn được mà nhìn trộm một cái, liền thấy được một khuôn mặt tuyệt thế vô song, kinh diễm làm người ta nhìn không được mà đỏ mặt, sau đó không ngoài ý muốn nghe được rất nhiều tiếng kêu sợ hãi, thì ra là vì nhìn quá chăm chú mà không chú ý đường đi dẫn đến đụng nhau rồi mới biết.

Vương công công từ trong đại điện đi ra nhìn thấy cảnh này, không khỏi có chút đen mặt, nghĩ thầm đôi phu thê này quả thật là tuyệt phối, vì sao lại cùng đem cho người ta có cảm giác tai họa nhỉ? Nghĩ đến vừa rồi trong đại điện, Ôn phu nhân mới nói đám ba câu đã khiến thái hậu tức đến nói không nên lời, lại nhìn về Ôn đại nhân đang chờ đợi tiếp kiến, Vương công công đột nhiên cảm thấy thái hậu nương nương cùng bọn họ đối kháng quả thực là tự làm khó mình.

"Ôn đại nhân, thái hậu nương nương đang bận, nói mong ngài... mong ngài..."

Thấy Vương công công lộ vẻ khó nói, Ôn Lương tự động nói tiếp: "Thái hậu nương nương có phải kêu ta ngày khác lại đến hay không?"

Vương công công vội vàng cười nói: "Đúng như đại nhân nói, thái hậu nương nương đang bận, mong đại nhân nếu không có chính sự gì cũng không cần phải bái kiến lão nhân gia, ngài có tâm đã khiến lão nhân gia đã cao hứng vạn phần."

Nụ cười bên môi Ôn Lương không đổi, than thở: "Chỉ có tâm mà lại không hành động ta cũng không yên tâm. Hơn nữa thái hậu nương nương sai rồi, lần này ta tới không phải vì muốn thăm lão nhân gia, mà là nghe nói phu nhân ta được mời tiến cung, lấy tâm tính hơi ngốc của nàng sợ nàng nói điều gì không phải khiến thái hậu nương nương không vui, ta đây mới phải đến trông nàng đây."

Chính là không nói thì thôi, vừa mở miệng ra chính là lời nói ghen ghét người, làm thái hậu nương nương ghen ghét tới không được, một câu nói đều nói không nên lời. Hơn nữa ngay cả Túc vương phi cũng tới, ai còn có thể bắt nạt được nàng?

Đợi đến lần thứ hai xin chỉ thị mà thái hậu vẫn không chịu tiếp kiến, Ôn Lương cũng không giận, cảm tạ Vương công công bận rộn, liền rời đi. Thấy hân đơn giản như vậy liền rời đi, Vương công công không biết tính sao, trong lòng có chút bất an, cái loại cảm giác da đầu tê dại làm hắn cảm thấy đại họa sắp đổ xuống đầu rồi. Nói trở về, Ôn Tử Tu được hoàng đế ngự dụng, buông tha đơn giản như vậy, sẽ làm cho người ta cảm giác được hắn đang có kế hoạch khác?

Chỉ hi vọng cuối cùng đừng làm cho thái hậu nương nương quá mất mặt, nếu không làm hạ nhân như bọn họ sẽ là người chịu khổ a.

Trong đại điện, thái hậu thấy Vương công công không có bẩm báo thêm, trong lòng hài lòng Ôn Lương biết thức thời, nhưng rồi đảo mắt nhìn thấy trong điện có tới hai nha đầu ngốc, lập tức cảm giác đau đầu lại xuất hiện.

Thấy thái hậu chống đầu, Túc vương phi lập tức tri kỷ nói: "Mẫu hậu, thân thể ngài không thoải mái sao? Có muốn gọi thái y đến hay không?"

Thái hậu mặt không thay đổi bỏ tay xuống, nhàn nhạt nhìn nàng, ở trong lòng nói: Chỉ cần các người không chọc tức ai gia, ai gia sẽ hoàn toàn khỏe mạnh!

Như Thúy cô nương cũng khuyên nhủ: "Thái hậu nương nương, ngài cũng không thể giấu bệnh sợ thầy được, có bệnh phải trị, nếu không tương lai hối hận cũng không còn kịp nữa đâu. Tục ngữ nói phòng bệnh hơn chữa bệnh, đến lúc đó ngài hối hận cũng không có ai..."

"Câm miệng!" Thái hậu không thể nhịn được nữa cả giận nói, hai mắt sắc bén trừng các nàng, thật sự là nghĩ không ra vì sao sự tình lại có thể diễn biến thành như vậy, bà chẳng qua là muốn trừng trị nữ nhân đoạt đi phò mã tương lai của đại công chúa, rõ ràng đang ở trên địa bàn của mình, nhưng nha đầu kia vì sao khó chơi như vậy? Bây giờ hề nghe thấy âm thanh của nàng là có cảm giác phiền chán, làm cho bà muốn đuổi nha đầu kia đi cho khuất mắt.

Như Thúy cô nương ngậm miệng lại, mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng ở loại địa phương này phải nhìn sắc mặt người khác, liền như thái hậu mong muốn mà ngậm miệng.

Hoàng hậu âm thầm lắc đầu, thái hậu bị Túc vương phi làm cho ghen đến thảm, bây giờ lại đến một nha đầu ngốc giống hệt Túc vương phi đều làm cho người ta tức đến ghen hờn, chớ hỏi vì sao lại cảm thấy đau đầu. Lại xem xét thần sắc đại công chúa và nhị hoàng tử, cũng có chút bộ dáng ghen ghét, đặc biệt lúc đối mặt với tiểu quận chúa Túc vương phi, bọn họ làm đường huynh đường tỷ mà cũng có chút ngời không yên.

"Hoàng tử mẫu, Thúy đi làm sai chuyện gì sao?" Tiểu bánh bao mở to hai mắt ngây thơ phát ra âm thanh.

Thái hậu nhíu mày, đối tiểu nha đầu gật đầu, quả nhiên nhìn mặt tôn nữ giống hệt con trai cảm giác tốt hơn nhiều là nhìn hai nữ nhân kia. Mặc dù Túc vương phi tiến cung là ngoài dự đoán của bà, nhưng thái hậu hôm nay vẫn có ý định muốn trừng phạt nữ nhân kia.

"Làm sai gì ạ?"

"Nàng ta hại đại hoàng tỷ và nhị hoàng huynh của cháu bị thương." Thái hậu cười nói, có ý định chỉ dẫn tiểu gia hỏa, "Uẩn nhi nói, có nên trừng phạt nàng ta hay không?"

Tiểu bánh bao trực tiếp nhìn về phía đại công chúa và nhị hoàng tử, hai người bị một khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu nhưng cực kì nghiêm túc nhìn chăm chăm, vội vàng thẳng lưng, không dám tùy tiện nói gì. Cũng không phải là bọn họ sợ hãi một đứa nhỏ ba tuổi, chỉ là gương mặt này rất giống Túc vương thúc, làm cho bọn họ có áp lực cực lớn. Ai không biết trên thế giới này ai cũng có thể chọc, chính là không nên chọc tới Túc vương thúc, nếu không ngay cả hoàng đế cũng không thể nào cứu được người. Hơn nữa Túc vương quá cường đại, mỗi lần đối mặt hắn, bọn họ luôn có loại cảm giác yếu ớt, hoàn toàn bị trấn áp.

Tiểu bánh bao nhìn bọn họ một hồi, lại lắc đầu nói: "Không thể phạt Thúy đi!" Nghĩ ngợi một hồi, nỗ lực nói câu hoàn chỉnh: "Thúy đi rất ngoan, sẽ không hại người."

"... Đại hoàng tỷ và nhị hoàng huynh của cháu cũng rất ngoan!" Thái hậu không vui nói.

Tiểu bánh bao ngẩng đầu lên, tay nhỏ bé chấp ở sau lưng, học bộ dáng nghiêm túc của cha bé lúc bình thường làm người ta đau đầu, nói: "Không ngoan, cho nên bị thương! Mặt, chân, thật không ngoan!" Tiểu bánh bao phân biệt chỉ vào mặt nhị hoàng tử và chân đại công chúa.

"..."

Thái hậu rút cuộc giận dữ, hướng Túc vương phi phát hỏa: "Người lại dạy Uẩn nhi cái gì? Tại sao Uẩn nhi có thể có loại ý nghĩ sai lầm này? Nếu người không thể dạy đứa nhỏ thì đem nó vào cung để ai gia đích thân dạy!"

Bị thái hậu mắng Túc vương phi vẫn ung dung bình thản không hề sợ lửa giận, trái lại vô tội nói: "Mẫu hậu, Uẩn nhi vẫn là do vương gia dạy, thần tức không được xen vào". Nói xong lại cười ngại ngùng, nói một cách bình thản: "Vương gia nói, thần thiếp đầu óc nhỏ, không thể dạy đạo lý lớn cho đứa trẻ, cho nên việc giáo dục đứa nhỏ thần thiếp không cần phải phí tâm, an tâm phụng dưỡng mẫu hậu cho tốt là được, thần tức cũng cảm thấy có lý."

.....

Thái hậu lại một lần nữa bị con dâu này làm cho tức giận đến nói không nên lời, đây không phải là lời khen người mà? Hơn nữa, việc học của nữ hài tử không phải bình thường do mẫu thân giáo dục sao? Người để vương gia là một đại nam nhân đến dạy khuê nữ là có ý gì? Chẳng lẽ sau này việc nữ hồng bếp núc quản gia đều kêu vương gia đến dạy sao?

"Hồ đồ! Uẩn nhi là nữ hài tử, bắt buộc phải là mẫu thân tự mình giáo dục cẩn thận, người trái lại phải sạch trách nhiệm." Thái hậu chỉ vào Túc vương phi mắng: "Có phải tương lai Tề Bạch trưởng thành, người là mẹ cũng không quan tâm?"

"Mẫu hậu, ngài thực sự oan uổng con dâu." Túc vương phi lớn tiếng kêu oan, "Là vương gia nói, Uẩn nhi của chúng ta là quận chúa của Túc vương phi, phải để cho chàng giáo dục, không thể để cho phụ nhân dạy nàng chuyện nữ hồng!"

Thái hậu càng tức giận, cây quạt trong tay sắp siết đến biến dạng, "Các người có ý gì? Đem Uẩn nhi thành nam hài mà giáo dưỡn?"

"Tuyệt đối không có! Vương gia chỉ là cảm thấy nữ tử cũng không hề thua kém nam nhi, nếu Uẩn nhi thích gì, sẽ cho con bé học cái đó." Túc vương phi chững chạc hoàng nói, nội tâm yên lặng suy nghĩ, nàng cũng không muốn như vậy mà, thế nhưng ai kêu mục tiêu lúc trước của con trai bà là phải đem cháu gái bà bồi dưỡng thành người thừa kế Túc vương phủ chứ? Kế hoạch đều đã xếp đặt tới năm nàng mười tám tuổi thành hôn, hiện tại cũng không cách nào sửa được.

Người trong điện nhìn cảnh mẹ chồng nàng dâu tranh luận về vấn đề giáo dưỡn tiểu tôn nữ, ở trong lòng nhao nhao reo hò: Đây đây đây, các ngài không phải đang ở ngoài đường, vì sao nhân vật chính của ngày hôm nay lại đứng cười một bên vậy, không phải nên giải quyết nàng trước rồi muốn nói gì thì nói sao?

Hoàng hậu, đại công chúa và nhị hoàng tử đều là vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng mà thấy thái hậu hiển nhiên bị Túc vương phi làm cho tức giận đến không còn nhắc tới chuyện đêm qua nữa, ba người cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, liền hi vọng thái hậu tức giận đến hồ đồ, sau đó đều đem các nàng đuổi ra khỏi Trọng Hoa cung, cũng hy vọng sau này nàng không nhắc đến chuyện này nữa, giải quyết như vậy với mọi người đều tốt, chuyện này nếu vẫn muốn truy cứu tới cùng, hậu quả ảnh hưởng quá lớn, hoàng cung cũng sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Đúng lúc này, Vương công công tiến vào, khom người bẩm báo: "Thái hậu nương nương, hoàng thượng, Túc vương, Ôn Lương đại nhân tới."

Trong nháy mắt, mọi người trong điện đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt thái hậu, bộ dáng thật khổ sở... Thật sự làm cho lòng người ta chưa xót a.

"... Cho vào đi."

Nghe thấy thanh âm hữu khí vô lực của thái hậu, Vương công công khom người thi lễ, rồi vội vàng lui ra.

Một hồi sau, Sùng Đức hoàng đế mặc một thân long bào màu vàng sáng chói mang theo đệ đệ và thần tử tiến vào. Ba người lần lượt thỉnh an thái hậu, mọi người trong điện bắt đầu từ hoàng hậu đều đứng lên thỉnh an hoàng đế, lần qua lộn lại một hồi, cung nhân mới đem ghế ra mời bọn họ ngồi.

Sùng Đức hoàng đế ánh mắt đảo qua một vòng trong điện, dừng trên người Như Thủy cô nương một chút, cười nói: "Mẫu hậu, chỗ ngài hôm nay thật là náo nhiệt quá."

Thái hậu sắc mặt nhàn nhạt, ngoài cười nhưng trong không cười liếc mắt nhìn hán một cái, nói: "Cũng bình thường thôi, như hoàng thượng mọi ngày bận rộn chuyện quốc sự, hôm nay cũng có thể bớt thời giờ qua đây, thật là làm cho ai gia cảm động."

Sùng Đức hoàng đế không hề đem lời thái hậu châm chọc để trong lòng, chuyển hướng nhìn sang tiểu bánh bao bên cạnh thái hậu, ôn hòa nói: "Uẩn nhi đã lâu không gặp, đến ngồi với hoàng bá bá nào."

Tiểu bánh bao nhìn hán, sau đó lại quay đầu lại nhìn cha nàng, nghiêm túc vờn ngón tay nói: "Hoàng bá bá, hôm qua gặp rồi!"

"..."

Nhìn hoàng đế bị tiểu nha đầu nói một câu nghẹn đến không được, trong lòng thái hậu vui vẻ không ít.

Mặc dù bị tiểu bánh bao chặn họng, nhưng Sùng Đức hoàng đế vẫn đem tiểu nha đầu ôm đến trong lòng, cao hứng nói: "Uẩn nhi nhà chúng ta lại lớn hơn một chút rồi, mau mau lớn lên đi, hoàng bá bá sẽ giúp Uẩn nhi chuẩn bị thật nhiều đồ cưới, nhất định sẽ làm cho Uẩn nhi gả đi! Ai dám không cưới Uẩn nhi, chúng ta lấy đồ cưới đè chết hán!"

Tiểu bánh bao không hiểu ý của người lớn, nhưng có thể hiểu sắc mặt của mọi người xung quanh thực cổ quái, đại công chúa và nhị hoàng tử cúi đầu, có xúc động muốn che mặt, thầm nghĩ: Phụ hoàng ơi phụ hoàng, ngài lại ở trước mặt Túc vương thúc mà ám chỉ tiểu đường muội quá nghiêm túc đến nỗi không ai thèm lấy thực sự không tốt đâu?

Quả nhiên, lúc này Túc vương lại lạnh lùng lên tiếng: "Đa tạ hoàng huynh! Nhưng Uẩn nhi không cần!"

Một trận khí lạnh tràn vào, mọi người trong đại điện đều được hưởng qua lễ rửa tội bằng nước đá trong mùa đông.

Cho nên nói, cho dù có cảm thấy tiểu quận chúa của Túc vương phủ sau này cần rất nhiều đồ cưới mới có thể gả đi được, nhưng mà đừng nói ngay trước mặt Túc vương!

Lúc này, hoàng hậu ra diễn chính: "... Khụ, hoàng thượng, vì sao ngài lại tới đây?"

Thấy hoàng hậu dời đề tài đi, mọi người đầu cấp cho hoàng hậu một ánh mắt tán thưởng, không hề là nữ chủ nhân của lục cung, đúng là tri kỷ mà.

Nghe nói xong, Sùng Đức hoàng đế cũng nở nụ cười, thanh thân nói: "Nghe nói mẫu hậu triệu Ôn phu nhân tiến cung, lại không tiếp kiến Ôn ái khanh cầu kiến, Ôn ái khanh cầu đến trăm đây, trăm cùng thần đệ sợ mẫu hậu tâm tình không tốt ảnh hưởng tới phượng thể, liền qua đây nhìn một cái. Mẫu hậu thân thể bình an, trong lòng trăm cũng yên tâm!"

Sắc mặt thái hậu càng không xong, bà không ngờ nổi chẳng qua chỉ là một nữ nhân bại hoại xuất thân từ một nha hoàn thấp kém mà thôi, lại cần đến hoàng đế ra mặt, chẳng lẽ những người này cho rằng như vậy là nàng ta có thể thoát tội? Hon nữa mặc kệ như thế nào, đại công chúa và nhị hoàng tử bị thương là sự thật, bà là tổ mẫu giúp tổ tôn trị tội kẻ gây án chẳng lẽ có người dám nói bà sai?

"Ôn Từ Tu đúng là mặt mũi thật lớn, lập tức liền mời hoàng thượng tới, là sợ ai gia bắt nạt thê tử của người?" Thái hậu giận giữ chỉ vào Ôn Lương, đau lòng nói: "Ôn thái phi cùng ai gia tình như tỷ muội, ai gia xưa nay đối với người không tệ, chẳng lẽ ở trong mắt Từ Tu, ai gia là một người không phân biệt được thị phi?"

Ôn Lương vội vàng đứng dậy, cung kính thi lễ một cái, thành khẩn nói: "Thái hậu nương nương thứ tội, thần cũng không có ý tứ này. Hon nữa thần cho rằng thái hậu nương nương hiểu lầm ý tứ của thần, thần chỉ là lo lắng nương nương phượng thể khó chịu, sợ tức phụ nhà thần dẫn động nói chuyện không đề ý sẽ làm cho thái hậu nương nương sinh khí. Hon nữa... thần cũng đã trải qua rất nhiều khó khăn mới cưới được nàng làm vợ, ở trong lòng thần cũng chỉ muốn nàng luôn được vui vẻ thậm chí được vô ưu vô lo như thái hậu, thế nhưng tính tình nàng chính là như vậy, cũng chỉ có thần thích nàng như vậy không còn cách nào khác. Thần biết thái hậu nương nương vì chuyện tối qua mà sinh khí, nhưng khi đó tức phụ nhà thần cũng là người bị hại, nàng vô ý làm hại đại công chúa cùng nhị hoàng tử bị thương thần cũng mang áy náy trong lòng, nếu thái hậu nương nương muốn truy cứu, hẳn là nên cho người điều tra việc này một cách nghiêm túc, bắt được bọn ác nhân đi dọa người kia, mà không phải đem mọi lỗi lầm đẩy lên trên người tiểu tức phụ nhà thần."

Thần sắc thái hậu vẫn không tốt như cũ, "Ý của người là ai gia khư khư cố chấp? Trách tội thê tử của người? Nhưng đại công chúa và nhị hoàng tử bị thương chính là do nàng ta làm hại."

Ôn Lương bất đắc dĩ cười cười, nói: "Thái hậu nương nương, thần biết, nhưng mà tối hôm qua đại công chúa và nhị hoàng tử đã đồng ý với thần, bọn họ không truy cứu lỗi lầm của tức phụ nhà thần. Hon nữa vì sao lại xuất hiện âm mưu vào lúc này, cũng không biết là có ý nhắm vào đại công chúa và nhị hoàng tử hay không, trong lòng thần cũng rất lo lắng."

"Âm mưu?!" Thái hậu nặng nề lặp lại hai chữ này, ánh mắt có chút ác độc nhìn Ôn Lương.

Ôn Lương vén vạt áo lên quỳ một chân xuống đất, nói: "Đúng vậy, thỉnh thái hậu nương nương và hoàng thượng tra rõ việc đêm qua, trả lại trong sạch cho tiểu tức phụ nhà thần." Khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc không một chút sợ hãi, thành khẩn mà kiên định.

"Ôn Từ Tu!" Thái hậu vỗ mạnh lên mặt bàn, trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Mắt thấy thái hậu sẽ phát hỏa, Sùng Đức hoàng đế hợp thời chen vào: "Mẫu hậu bớt giận! Ôn Từ Tu cũng không phải là có ý làm mẫu hậu tức giận, hon nữa trăm cũng hiểu kỳ chuyện hôm qua, vì sao lại phát sinh đúng dịp như vậy. Vốn dĩ cho rằng hai hoàng nhi nghịch ngợm ham chơi, nhưng bây giờ thấy mẫu hậu thận trọng như thế, trăm cũng cảm thấy cần phải tra rõ trắng đen việc này."

Nghe nói xong, sắc mặt đại công chúa và nhị hoàng tử trở nên tái nhợt, thân hình đều có chút lung lay sắp đổ.

Thái hậu sắc mặt khó coi nhìn Sùng Đức hoàng đế, sắc mặt biến chuyển bất định.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Trong đại điện yên tĩnh đến quỷ dị, tất cả mọi người đều câm như hến.

Thái hậu sắc mặt âm trầm đáng sợ, Sùng Đức hoàng đế thần sắc thần nhiên, Ôn Lương vẫn còn quỳ trên mặt đất, những người còn lại sống chết mặc bay.

Vừa nghe thấy Ôn Lương vừa thỏ lộ xong, bây giờ hẳn lại quỳ ở nơi đó, làm Như Thúy cô nương đau lòng muốn chết, nàng chiều chuộng Ôn đại nhân vậy (Ôn Lương giận: (´^`)) bản đại nhân mới không cần chiều chuộng!), tại sao có thể để chàng quỳ lâu thế kia chứ? Mấy lần muốn mở miệng đều bị Túc vương phi âm thầm ngăn lại, làm nàng không khỏi âm thầm trừng thái hậu thêm mấy lần, oán giận nàng cố gắng bày vẽ làm vấn đề thêm phức tạp chi vậy chứ, nàng tuy hơi ngốc, nhưng không hẳn là nàng không có đầu óc, nhìn phản ứng của mọi người, đều là muốn bỏ qua chuyện tối qua, ai biết thái hậu nhất định níu chặt không buông.

Rốt cuộc, nhị hoàng tử nhện không nổi tiến lên một bước quỳ xuống trước mặt thái hậu và hoàng đế, đại công chúa cũng trực tiếp từ trên ghế đứng lên quỳ xuống, hai người đồng thời nói: "Thỉnh hoàng tổ mẫu và phụ hoàng bớt giận!"

"Các cháu làm gì?" Thái hậu cả giận nói: "Dao nhi, trên chân cháu còn đang bị thương, cẩn thận kéo vết thương thêm nghiêm trọng, các người còn không mau đỡ đại công chúa đứng dậy?" Bà quát to đám ma ma và cung nữ đứng hầu hai bên.

Đại công chúa lại không chịu đứng lên, dung nhan xinh đẹp hiện lên mấy phần xấu hổ: "Hoàng tổ mẫu, thỉnh người chớ vì Dao nhi mà tức giận, là lỗi của Dao nhi..." Là lỗi của nàng, nếu không phải vì thay nàng trút giận, đại hoàng tử và nhị hoàng tử sẽ không muốn giáo huấn Ôn phu nhân một chút, vốn chỉ muốn dọa Ôn phu nhân một cái, ai biết lúc đó lại thật sự có thái giám giả quý đi dọa người.

Nhị hoàng tử cũng nói: "Tôn nhi cũng đa tạ hoàng tổ mẫu quan tâm, chỉ là việc tôn nhi bị thương xác thực không liên quan đến Ôn phu nhân, thỉnh người chớ vì tôn nhi bị thương mà lo lắng. Tôn nhi thấy ánh trăng đêm qua rất đẹp, liền mời hoàng tỷ đang có tâm tình không tốt đi ngắm trăng, không ngờ lại gặp phải tên thái giám đang giả quý dọa người, lúc đó sắc trời quá tối, tôn nhi cũng không thấy rõ đường đi, mới có thể đụng vào nhau, Ôn phu nhân nhất định không phải cố ý. Hoàng tổ mẫu, là tôn nhi lúc trước nói không rõ ràng, làm người hiểu lầm Ôn phu nhân, tôn nhi tội đáng muôn chết. Phụ hoàng, nhị thần không có giải thích tình huống lúc đó một cách rõ ràng cho hoàng tổ mẫu hiểu, làm hoàng tổ mẫu bối rối vì lo cho tôn nhi và hoàng tỷ mà hiểu lầm, thỉnh người trách phạt."

Nói xong, nhị hoàng tử dập đầu thật sâu, thành khẩn sám hối.

Thái hậu sắc mặt hơi tái, ánh mắt phức tạp nhìn nhị hoàng tử, bà làm sao không biết là hẳn đang tự nhận hết tội về mình, cũng để cho bà và hoàng đế hết đối đầu, nếu bà thật sự muốn đối nghịch cùng hoàng đế, mặc dù bà là thái hậu, nhưng thiên hạ này lớn nhất vẫn là hoàng đế, kết quả mất nhiều hơn được.

Thái hậu trong lòng thở dài, càng đau lòng cho đại công chúa và nhị hoàng tử, cũng càng ghét người gây chuyện - Như Thúy cô nương. Loại tâm tình này không ai có thể hiểu, đại khái là bà muốn đem tâm tình mấy năm nay bị Túc vương phi làm ghen ghét mượn cơ hội chuyển đến trên người Ôn phu nhân —— ai kêu nàng xuất thân từ Túc vương phủ? Cho nên thái hậu biết rõ việc này có nội tình, nhưng vẫn muốn mượn cơ hội trừng trị nàng. Thế nhưng thái hậu không kịp xuất thủ, thì đã có quá nhiều người giúp nàng, rõ ràng là một nữ tử xuất thân từ nha hoàn, vì sao lại may mắn như vậy?

Sùng Đức hoàng đế mặc dù biểu tình vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng ánh mắt nhìn về phía nhị hoàng tử đã khá hơn nhiều, có thêm mấy phần công nhận. Nhị hoàng tử thấy tình trạng đó, trong lòng vui vẻ, hiểu rõ nước cờ hiểm mình đi đúng rồi.

Nhị hoàng tử lúc này bí quá hóa liều, không ngờ lại giành được chỗ tốt. Sắc mặt hoàng đế lãnh đạm, nhưng cũng đã ngầm ra lệnh cho người điều tra rõ chuyện tối qua, biết được bên trong còn có đại hoàng tử, tam hoàng tử cũng tham gia, thậm chí ngay cả đại công chúa và nhị hoàng tử cũng là quân cờ của hai vị hoàng tử kia. Sùng Đức hoàng đế trong lòng rất tức giận, nhưng không nghĩ sẽ đem việc này nói ra để cho người ta chế giễu, nhưng những cá nhân kia tự nhiên sẽ không tránh khỏi sự trừng phạt thích đáng. Mà nhị hoàng tử lúc này đem mọi tội lỗi nhận hết về mình, mặc dù trong lúc nhất thời sẽ bị trừng phạt nặng hơn một chút, nhưng vẫn có thể vẫn hồi một ít hình tượng trong lòng hoàng đế.

Một lát sau, thái hậu than nhẹ một tiếng, nói: "Cháu ngoan của ta, tất cả đứng lên đi." Kêu người nâng đại công chúa và nhị hoàng tử đứng dậy, thái hậu lại nhìn về phía Ôn Lương cũng đồng dạng đứng dậy, nhẹ nhàng nói: "Tư Tu, khanh thuở nhỏ mỗi lần tiến cung đều đến ở chỗ ai gia đây, trong lòng ai gia cũng xem khanh trở thành văn bối mà đối đãi. Thành thật mà nói, ai gia cảm thấy Hạ thị vô luận ở phương diện nào cũng không xứng với khanh, trước khi Ôn thái phi mất, ai gia đã đáp ứng nàng, sẽ chiếu cố khanh thật tốt, ai gia tự nhiên cũng muốn cho khanh những gì tốt nhất."

Nghe thấy thái hậu đề cập đến Ôn thái phi đã qua đời, trên mặt Ôn Lương lộ ra một chút hoài niệm và bi thống, hẳn cùng người nhà nháo đã lâu. Đến khi nghe được ám chỉ trong câu nói kia, Ôn Lương cúi chào thật sâu, thanh âm nhẹ nhàng: "Đã làm thái hậu nương nương thất vọng, là Tư Tu không phải. Thế nhưng, sự tình trên thế gian này chính là như vậy, có lẽ mọi người đều cho rằng nàng không tốt, nhưng chỉ cần một mình Tư Tu trong lòng hiểu rõ nàng là tốt nhất, như vậy là đủ rồi! Thái hậu nương nương, là Tư Tu bất hiếu, làm ngài phí tâm!"

Nói đến mức như vậy, thái hậu còn có thể nói cái gì, chỉ có thể vô lực phát tay nói: "Ai gia mặc kệ, các khanh muốn như thế nào liền như thế ấy đi!"

Ý tứ thái hậu cũng rất rõ ràng, chuyện này bà không truy cứu. Mọi người trong điện nghe xong, không khỏi cười rộ lên phụ họa theo "Thái hậu anh minh", hoàng hậu ở trong lòng thậm chí cảm thấy thái hậu nên làm như vậy từ sớm, hôm nay cũng sẽ không bị nhi tử cùng tức phụ liên hợp làm cho tức đến ghen hờn.

Chỉ là thái hậu bây giờ mặc dù tạm chấp nhận, nhưng không đại biểu bà sẽ bỏ qua việc trị người. Thái hậu trong lòng ghét Túc vương phi bao nhiêu, liền không thích Ôn phu nhân bằng đấy. Vốn chỉ là muốn cho đại công chúa chút mặt mũi, để cho người ta biết đại công chúa là công chúa bà sủng ái, muốn bắt nạt nàng cũng phải suy nghĩ một chút, hiện tại lại biến thành bị Túc vương phi chọc tức ghen hờn, bà rất muốn hung hăng trừng trị Túc vương phi bao che người khác.

"Ôn phu nhân nhìn cũng lạnh lợi, nghe nàng nói cũng có thú vị, lúc nào rảnh rồi hãy tiến cung bồi ai gia trò chuyện đi." Thái hậu nói như thế.

Vừa nghe, Ôn Lương và Túc vương phi đều hơi khần trương.

"Mẫu hậu..."

"Thái hậu..."

Thấy bọn họ lộ vẻ lo lắng, trong lòng thái hậu trái lại cảm thấy hả giận, người càng không thích thì ta càng muốn làm, thái hậu cho rằng Như Thúy cô nương lần này có thể toàn thân trở ra, hoàn toàn là vì mọi người đều ra mặt giúp nàng, ngày tháng còn dài, bà cũng không tin bọn họ lúc nào cũng có thể tiến cung để che chở cho nàng! Thế là thái hậu nương nương lập tức quyết định Như Thúy cô nương sau này phải thường xuyên tiến cung.

Ôn Lương và Túc vương phi nhìn nhau, trong lòng đồng thời thở dài. Bọn họ thật sự không phải đang lo lắng cho Như Thúy a, mà là lo thái hậu nương nương nha, người muốn gắp nha đầu ngọc này không phải tương đương với gắp tai họa sao? Gắp phải một nha đầu ngọc suốt ngày chọc giận họ, cũng không phải họ nguyện ý a.

Chờ Ôn Lương cùng thê tử hần lui ra, thái hậu cũng cho người đưa đại công chúa và nhị hoàng tử trở về tẩm cung nghỉ ngơi, phu thê Túc vương cũng nhân cơ hội cáo từ rồi đi, cuối cùng chỉ còn lại có ba người thái hậu, hoàng hậu và hoàng đế.

Không có tiểu bối ở đây, thái hậu liền trách giận hoàng đế, oán giận hẳn là con mình mà không giúp mình, trái lại đi giúp đỡ người ngoài, xem đại công chúa và nhị hoàng tử hôm nay đều bị dọa đến đáng thương. Thái hậu dám oán giận như thế cũng là do thấy tâm tình hoàng đế hiện tại rất tốt, nếu gặp lúc hoàng đế tâm tình không tốt, bà cũng chỉ có thể câm miệng.

Sùng Đức hoàng đế mỉm cười, nói: "Mẫu hậu, người lúc trước cũng đã nói, Ôn thái phi đem Tử Tu phó thác cho người, liền theo tâm ý của hần một lần, có gì không thể? Tin rằng nếu Ôn thái phi dưới tuổi vàng có biết, cũng sẽ vui mừng với việc Tử Tu lập gia thất, chứng minh hần đã đem chuyện cũ buông xuống."

"Thế nhưng, nếu đem Dao Nhi chỉ hôn cho hần, không phải rất tốt sao? Dao Nhi nhà chúng ta hoàn hảo về mọi mặt, một nha hoàn làm sao có thể so với nàng? Cưới về một nha hoàn làm chính thất, sẽ bị không biết bao nhiêu người cười nhạo."

Sùng Đức hoàng đế nghe xong có chút vui vẻ, nhìn không được trêu chọc nói: "Nếu hần để ý lời đồn đại thể nhân, năm đó cũng sẽ không khiến cho hoàng đế bị thể nhân hoài nghi là đoạn tụ. Mẫu hậu người xem, hoàng đế ở trong kinh thành không phải cũng có lời đồn đại bay đầy trời, nhưng người xem đế ấy có thêm để ý tới đâu chứ?"

Thái hậu có chút không phục: "Hần không để ý, nhưng ai gia là mẫu thân hần, trong lòng lo lắng. Con lại nhìn Uẩn Nhi một chút, những nữ quyến nhà đại thần nói như thế nào? Bọn họ dám nói bộ dáng Uẩn Nhi làm sau này không ai dám nhận nàng làm con dâu? Vốn đã nghiêm túc, Túc vương phi còn dạy nàng như vậy..."

"Nga, không có gì không tốt a." Sùng Đức hoàng đế về mặt tràn ngập tự hào, tiểu quận chúa Túc vương phủ là tôn nữ hần đặc ý nhất: "Nữ nhi cũng không thua nam nhi, Uẩn Nhi rất có tiền đồ, tương lai có thể có khả năng chống nửa bầu trời, tựa như trong triều đình có hoàng đế trấn giữ, trăm cũng an tâm vài phần."

"Hoàng thượng!" Thái hậu khiếp sợ kêu lên: "Uẩn Nhi là nữ hài tử (bé gái)!"

"Trăm biết, nhưng Uẩn Nhi trông rất giống hoàng đế, đến thần thái cũng giống như đức, không phải sao?"

"Nhưng vẫn là một bé gái đáng yêu, không có cách nào biến thành bé trai..."

Hoàng hậu ở bên cạnh nghe hai mẹ con đối thoại, nhìn không được âm thầm lật bàn, thầm nghĩ: Túc vương không để ý, Ôn Tử Tu không để ý, bởi vì những lời đồn đại vừa mới nổi lên liền bị vị hoàng đế sủng đệ đệ đến tận trời này âm thầm xử lý, có người làm thay, Túc vương lại sao phải để ý? Về phần quận chúa Túc vương phủ... Ôi, đau đầu a!

Hai mẹ con nói chuyện về tiểu quận chúa Túc vương phủ một hồi, Sùng Đức hoàng đế thấy thái hậu mệt mỏi, dặn dò bà nghỉ ngơi liền cùng hoàng hậu rời khỏi Trọng Hoa cung.

Đế hậu hai người đi được một đoạn, Sùng Đức hoàng đế nói: "Hoàng hậu, các hoàng tử và công chúa tuổi cũng đã lớn, nàng hãy phái cung nhân cẩn thận hầu hạ, trăm hi vọng về sau không còn xảy ra chuyện như tối hôm qua nữa. Về phần chuyện lần này, đợi cấm vệ báo cáo xong, người nào có liên quan đều phải bị trừng phạt."

Nhìn hoàng đế nghiêm mặt lạnh lùng, trong lòng Triệu hoàng hậu như ăn quả đắng, thực sự đưa cho nàng một vấn đề quá khó khăn, nhưng mà nàng làm hoàng hậu, nếu như ngay cả nàng cũng không chia sẻ việc này với nam nhân của mình được, dự đoán trên thế gian này không ai có thể làm được, đến lúc đó hần sẽ phải chịu nhiều vất vả hơn? Nghĩ như thế, Triệu hoàng hậu kính cẩn đáp một tiếng đã biết.

Đại khái là biết được hoàng hậu đang khó xử, Sùng Đức hoàng đế vươn tay kéo tay nàng, ôn tồn nói một câu "Cực khổ cho nàng rồi". Triệu hoàng hậu cười cười, lại nắm tay hần.

Đế hậu hai người tay trong tay bình thản dạo bước trong cung điện rộng lớn xa hoa.

Ra khỏi Trọng Hoa cung, hai vợ chồng trẻ tuổi chậm rãi bước đi trong cung, ánh mặt trời tản mạn, rơi vào trên người hai người, mang đến một loại cảm giác thích ý —— hoặc là bởi vì bên cạnh có người kia, cho nên trong lòng mới có cảm giác vui thích chẳng.

"Sao chàng lại tới đây? Bây giờ không phải là thời gian các hoàng tử đi học sao?" Như Thúy cô nương kỳ quái hỏi.

Ôn Lương cười tươi như hoa, "Ân, đúng là thời gian bọn họ đi học, ta cho bọn họ làm bài tập tại chỗ, để cho bọn họ đọc diễn cảm một trăm hai mươi bài thơ, sau đó đọc thuộc lòng, rồi chép lại một trăm hai mươi lần."

Như Thúy cô nương về mặt lên án: "Ôn đại nhân chàng ‘quan báo tư thù!’" (Lấy việc công báo thù riêng)

"Phải, ta chính là quan báo tư thù, thì thế nào?" Hắc kê nâng cằm, trong một ngày thu tươi đẹp và dưới ánh mặt trời chói chang thì dung nhan tuấn mỹ của hắc dương như tỏa ra ánh sáng lấp lánh làm cho người ta không có cách nào nhìn thẳng, có thể đẹp đến như vậy, giống như viên ngọc lưu ly tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Như Thúy cô nương cười híp mắt nhìn hắc kê, thoải mái nói: "Không thế nào, ta rất cao hứng." Nói xong, đỏ mặt chủ động lôi kéo tay hắc kê ở trong áo bào rộng thùng thình, cảm thấy cánh tay trong tay này tạo nên một tác phẩm điêu khắc tuyệt vời, bàn tay ấm áp mạnh mẽ, làm cho nàng thật luyến tiếc buông tay hắc kê ra nhà.

Ôn Lương nắm tay nàng thật chặt, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, sau đó đột nhiên phá hư không khí đem nàng kéo lại gần nheo mắt của nàng, ngữ khí không tốt hỏi: "Nha đầu, tối hôm qua ta dặn nàng như thế nào? Nàng hôm nay làm như thế nào?"

Như Thúy cô nương lập tức kêu oan: "Ôn đại nhân, đây là do không có cơ hội thôi, hơn nữa chủ ý này quá ngu ngốc, ta tin tưởng nếu mình thật sự làm như vậy, thái hậu nương nương sẽ lập tức đuổi ta ra khỏi cung."

"Sợ cái gì, không phải có bản đại nhân ở đây sao?" Ôn Lương cười trêu ghẹo nàng.

Như Thúy cô nương thở dài, "Chính là vì Ôn đại nhân ở đó, cho nên ta mới không muốn đem đến cho chàng thêm phiền phức." Sau đó lại thấp giọng nói: "Nếu hoàng thượng và vương gia không tới, thái hậu nương nương nói không chừng sẽ mắng chàng không biết quản thế tử. Ôn đại nhân rất tốt, ta mới không muốn để cho người khác xem nhẹ chàng..."

Ôn Lương nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót lại mềm mại, cuối cùng rốt cuộc nhịn không được kéo nàng vào trong lòng, cho dù xung quanh còn có thị vệ và cung nhân đang nhìn hắc kê cũng mặc kệ.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chuyện thái hậu triệu kiến Như Thúy cô nương tưởng rằng sẽ khép lại tại đây, lại không ngờ việc này sẽ trở thành lời đồn đại hàng đầu kinh thành vào ngày mai. Sau chuyện “Chim sẽ biến phượng hoàng”, “Từ nha hoàn trở thành phu nhân nhà quan”, Như Thúy cô nương lại một lần nữa nổi danh, nhưng thanh danh lần này có chút hung bạo.

Loại lời đồn như thế này, kỳ thực chính là nói nhảm cho qua ngày, nói cho dễ nghe chính là một lời nói vô căn cứ, cứ thế được truyền miệng mà không hề có chứng cứ xác thực nào.

Mà chuyện phát sinh đêm đó của Như Thúy cô nương cùng với đại công chúa và nhị hoàng tử bị ai đó âm thầm truyền ra ngoài cung chỉ trong vòng một ngày, sau đó truyền đạt lại khắp nơi, khi còn chưa kịp phân biệt thật giả đúng sai, lời đồn đại đã truyền thành n cái phiên bản, tốt xấu đều có.

Mà khi Hồ thái y nghe thấy lời đồn đại nói cháu dâu hắc kê hung tàn, đã là ngày hôm sau, hơn nữa lại là lời nói xấu không thương tiếc về nàng, hắc kê lập tức kích động.

Hồ thái y là viện trưởng thái y viện, cũng là thái y già nhất trong thái y viện tính đến thời điểm này, là nguyên lão được thái hậu lẫn hoàng đế kính trọng.

Hồ thái y tên thật là Hồ Chính Khanh, là con nhà nghèo khó. Tuy xuất thân nghèo khó, nhưng tổ tiên của ông từng là thái y nổi tiếng tiền triều, về sau Hồ gia sa sút làm cả một gia tộc họ Hồ suy tàn, thẳng đến thế hệ của ông, chỉ còn lại là nhất mạch đơn truyền (mỗi đời chỉ có một người con duy nhất). Hồ thái y mặc dù xuất thân bản hàn, lại một lòng khắc ghi tổ huấn, chuyên tâm nghiên cứu y thuật. Mà cũng vì vậy, ông đã bỏ lỡ mất vài mối hôn sự, đến khi ông học nghệ thành tài tinh thông y thuật, tuổi của ông cũng đã lớn, vẫn là một người cô đơn. Lúc người thân của ông bắt đầu vì hôn sự của ông mà lo lắng, liền tiếp tìm bà mối để tìm vợ cho ông. Hồ thái y lại có duyên chữa khỏi căn bệnh lâu năm của Đàm tiểu thư, người của Đàm gia vô cùng cảm kích ông, liền đem Đàm tiểu thư cũng vì chữa bệnh mà quá lứa lỡ thì còn đang một mình gả cho ông.

Nói đến Đàm gia ở Bình Tân, không ai không biết gia tộc lâu năm này, ngay cả hoàng thất cũng đều kính trọng khách khí ba phần. Mặc dù tiểu thư nhà bọn họ bởi vì chữa bệnh mà thành gái lỡ thì, nhưng cũng không phải một đại phu nhà nghèo có thể xứng đôi, nhưng người Đàm gia lại không so đo thân phận khác biệt liền đem tiểu thư nhà mình gả cho Hồ thái y. Mà chuyện này, là do đủ các loại nguyên nhân tạo thành, nhưng vẫn có thể xem là một câu chuyện về nhân duyên được mọi người ca tụng.

Hồ thái y mặc dù thành con rể Đàm gia, nhưng cũng không vì thế mà kiêu ngạo tự đắc, tiểu thư Đàm gia cũng là một người khiêm tốn khéo léo, cùng

trượng phu chịu thương chịu khó, phu thê ân ái, mặc dù trải qua ngày tháng nghèo khó, nhưng cũng có chút tiêu dao tự tại. Ba năm sau khi thành thân, Đàm gia tiểu thư khi đó đã hai mươi chín tuổi sinh hạ một nữ nhi, hai vợ chồng yêu nhau say đắm. Khi nữ nhi mới sinh ra, Hồ thái y được Đàm gia tiến cử vào kinh, ông thi đậu trong kì thi ba năm một lần thi vào thái y viện, thuận lợi trở thành ngự y, mang theo thê tử cùng nữ nhi lên kinh thành định cư.

Hồ thái y cả đời này chỉ cưới một thê, bên người không có thông phòng thị thiếp, thê tử vì ông sinh một nữ nhi, mặc dù không có nhi tử kế thừa y thuật nhưng ông cũng không cảm thấy tiếc nuối, mỗi năm khi về thăm lại Bình Tân ông đều cùng thê tử đến Đàm gia bái phỏng, tính tình nho nhã ôn hòa khiến bọn tiểu bối ở Đàm gia kính trọng yêu thích, mà ông cũng đem bọn tiểu bối Đàm gia trở thành con của mình mà bảo vệ.

Đến khi nữ nhi của Hồ thái y được gả đi, Đàm gia lại có tiểu thư gả đến kinh thành, trở thành Trần quốc công phu nhân. Trần quốc công phu nhân là đích nữ Đàm gia, thê tử của Hồ thái y cũng là cô ruột của nàng, Trần quốc công phu nhân khi gặp Hồ thái y vẫn cung kính kêu một tiếng dương, đối với ông phi thường kính trọng. Khi Trần quốc công phu nhân sinh ra hai đứa bé, hai đứa bé này cũng thường thân thiết với Hồ thái y hơn. Sau khi Trần quốc công phu nhân qua đời, Ôn Lương cùng Trần quốc công nháo tới mức bị trục xuất khỏi gia môn, cũng là Hồ thái y chứa chấp người thiếu niên không xu dính túi, lo lắng chăm sóc cho hắn.

Sau khi trải qua những năm tháng khó khăn vất vả, trong lòng Hồ thái y, Ôn Lương giống như con ruột của lão. Khi Ôn Lương cùng lão Trần quốc công nháo đến bị trục xuất khỏi gia môn, ông thiếu chút nữa không được đem hòm thuốc đến quăng vào mặt lão Trần quốc công mặt mày lúc nào cũng cau có kia, về sau Ôn Lương đòi đi biên cảnh, Hồ thái y lại bắt đầu vì hắn mà lo lắng, mỗi tháng đều phải sai người đi hỏi thăm, lão rất sợ đứa nhỏ này hận đời rồi nghĩ quẩn trong lòng mà làm anh hùng hy sinh trên sa trường, thật vất vả đến khi Bắc Việt đầu hàng, đứa nhỏ Ôn Lương này rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt mà trở về, Hồ thái y vừa mới an lòng về đứa nhỏ này cũng bắt đầu suy tính tìm thê tử cho hắn an cư lạc nghiệp. Ai biết sự tình lại không kịp trở tay như thế, Ôn Lương sống chết đòi lấy một nha hoàn vào cửa làm chính thê, làm toàn bộ dư luận xôn xao, chờ đến khi ông phục hồi lại tinh thần, đứa nhỏ kia đã bảo hoàng đế hạ chỉ tứ hôn cho hắn, làm ông tức đến nỗi không thờ nổi thiếu chút nữa là đi luôn rồi.

Được rồi, vô luận như thế nào thì miễn sao hắn vui vẻ là được, hiện tại vợ cũng cưới rồi, tiếp theo liền vui vẻ mà sống qua ngày, hai vợ chồng sớm ngày sinh một tôn tử mập mạp cho ông ôm mới là đạo lý nha. Nhưng ai biết, bất qua mới có vài ngày, đứa nhỏ này lại gặp chuyện không may, vợ hắn thê nhưng lại hại công chúa và hoàng tử bị thương tới nỗi bị thái hậu triệu tiến cung chất vấn.

Ai mà không biết thái hậu ban đầu có ý định đem đại công chúa gả cho Ôn Lương, mà hắn lại cố tình chọn trướng nha hoàn bên người Túc vương phi, cứng rắn từ chối sự sắp đặt của thái hậu, mà thái hậu lại là người trọng sĩ diện, không hành hạ vợ người mới là lạ. Thái hậu triệu người tiến cung lần này, nhất định sẽ không chỉ trừng phạt người không đâu, sẽ còn có hành động khác. Về sau Hồ thái y lại nghe nói, thái hậu nhân dịp đại công chúa và nhị hoàng tử bị thương mà gây khó dễ hai người.

Nội tình bên trong bị phong tỏa, có lẽ là hoàng gia cũng không muốn đem chuyện này làm rõ, cho nên người trong cung đều bị hạ lệnh cấm, thế nhưng việc này cũng đủ làm Hồ thái y hết hồn. Nghe nói đại công chúa và nhị hoàng tử bởi vì Ôn phu nhân mới bị thương, thái hậu đem người triệu đến trong cung vấn tội. Nghe thế nào cũng là Ôn phu nhân hãm hại hoàng tử a, thái hậu không nhân cơ hội này mà lột của người một lớp da mới là lạ!

Khi đó Hồ thái y vừa mới tan tầm trở về, cùng thê tử ngồi ở trong đại sảnh uống trà, đối diện bọn họ là ngoại tôn nữ nhi Tôn Tiểu Tiểu mới từ Giang Nam đến thăm bọn họ, nữ hài nhi thập phần tiêu mỹ lanh lợi, lúc cười lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, người gặp người thích. Tổ tôn ba người đang cười nói vui vẻ, nghe thấy quản gia truyền đến tin tức này, Hồ thái y giật mình ngẩng ngốc, sau đó mấy mồm đứng dậy, hét to phải đi Ôn phủ.

"Lão gia, đừng nóng vội, thiếp thân cảm thấy không có việc gì." Hồ lão phu nhân kéo trượng phu, tỉnh tể khuyên: "Đây chỉ là lời đồn bên ngoài mà thôi, đã qua một ngày, nếu thật có việc gì thì đứa bé Lương ca nhi kia cũng đã cho người đến thông báo."

Chuyện này Hồ thái y biết được cũng có chút chậm, hôm qua Ý thái phi ở phủ Tĩnh vương phát bệnh, ông bị kêu đi Tĩnh vương phủ ở đó cả ngày, căn bản không biết tin tức bên ngoài, cho tới hôm nay mới được quản gia bẩm báo.

Hồ thái y vẫn không yên lòng, nói muốn đi Ôn phủ một chuyến, mặc dù hai bên chỉ là quan hệ trưởng bối cùng văn bối sẽ không thân thiết như vậy, nhưng hắn là thật tâm đem Ôn Lương trở thành cháu ruột, thấy không yên tâm, rất sợ lời đồn đại kia là thật, Ôn Lương sẽ chịu thiệt thòi lớn. Mà vì vậy, trong lòng cũng sinh ra bất mãn với thê tử của Ôn Lương.

Hồ lão phu nhân thấy không thể khuyên bảo, thấy tiểu tôn nữ bên cạnh tò mò nhìn, liền cười nói: "Lão gia muốn đi thiếp thân cũng không ngăn, để Tiểu Tiểu bồi ông đi, cũng cho nàng gặp mặt biểu tẩu." Hồ lão phu nhân mặc dù cũng muốn đi xem, nhưng lớn tuổi rồi, đi vài bước đã mệt không chịu nổi, muốn đi cũng không cách nào đi được, tránh đem lại phiền phức cho mọi người xung quanh.

Hồ thái y nghe xong, nhìn sang tôn nữ khôn ngoan đáng yêu, còn có chút chần chừ, lại thấy nữ hài nhi cười nói: "Ông ngoại, cháu đã thật lâu không gặp biểu ca, nhân dịp này cũng muốn đi gặp biểu ca và biểu tẩu đi."

Hồ thái y nghĩ lại cũng cảm thấy có lý, liền gật đầu.

Hạ nhân rất nhanh đã chuẩn bị xe ngựa, tổ tôn hai người liền vội vàng lên xe ngựa, thúc giục người đánh xe đi tới phủ thái sư.

Xe ngựa rất nhanh đã tới Ôn phủ, bọn họ mới vừa đến Ôn phủ không lâu, liền phát hiện Ôn phủ rất loạn, mọi người đều chen chúc bên cạnh hồ nước, không biết đang làm gì.

Quản gia Minh thúc rất nhanh liền tới, trừng mắt với người gác cổng, có lẽ thái gia đến không bẩm báo gì hết mà lại đưa người vào trực tiếp, thật sự là một người gác cổng không làm tròn phận sự.

"Minh quản gia, đây là..." Hồ thái y cau mày, trong mắt thể hiện sự bất mãn.

Trái lại nữ hài nhi theo ông sang đây lại rất hứng thú nhìn xung quanh, rất nhanh liền hiểu được mọi người tập trung quanh bờ hồ là để tìm cách cứu người đang đuối giữa dưới nước kia lên. Bây giờ là trung tuần tháng mười, khí trời đã lạnh, nước trong hồ cũng có hàn khí, nếu không cứu lên sớm, bị đông lạnh cũng sẽ sinh bệnh. Nhưng mà nữ hài nhi cũng nhìn ra được, những người chen chúc bên bờ hồ người này đẩy người kia, nhưng không hề có ý cứu người, trái lại giống như đang gây thêm phiền phức, đáng thương cho người đang đuối giữa trong ao kia, kêu cứu đủ kiểu "Mau cứu ta lên".

Minh thúc cúi thấp người, áy náy nói: "Hồ lão thái gia, không có chuyện gì hết, chẳng qua là một nha hoàn không cẩn thận té xuống hồ nước. Sao hôm nay ngài lại tới đây? Mời vào bên trong ngồi uống trà, lão nô cho người đi bẩm báo phu nhân một tiếng."

Thấy hắn nói nhẹ nhàng bình thản, Hồ thái y trong lòng liền biết có khác thường, nhưng cũng không quan tâm, gật đầu đi theo Minh quản gia vòng qua hồ nước, vừa vận nhìn thấy Như Thúy cô nương mang theo mấy nha hoàn đâm đầu đi tới.

Như Thúy cô nương cũng rất kinh ngạc, lập tức chạy đến thỉnh an lão nhân gia, thanh âm tươi cười: "Hồ gia gia ngài vì sao lại tới đây? Có phải nhớ tới phu quân nhà cháu hay không? Hôm qua cháu và phu quân còn nói, hai ngày nữa sẽ đi sang chỗ của ngài vấn an ngài cùng Hồ nãi nãi. Vị muội muội này là ai, nhìn thật là xinh đẹp."

Nghe thấy lời của nàng, Hồ thái y trên mặt nghiêm nghị, nói: "Cái gì mà nghĩ là, phát sinh chuyện lớn như vậy cũng không cho ta biết một tiếng, người trái lại rất thanh nhàn, trong phủ này thật là náo nhiệt, hừ!"

Như Thúy cô nương đứng cười, không thèm để ý, chuẩn bị đỡ lão thái y đến phòng khách nói chuyện, vừa vận nha hoàn vừa được cứu lên nhìn thấy nàng, lập tức kêu to: "Tam thiếu phu nhân, ngài thực sự là quá... quá vô lễ, người như vậy là không nể mặt phu nhân nhà ta, ta phải đi về nói cho phu nhân và lão gia, người là con dâu bất kính với cha mẹ!"

Mặc dù một thân ướt sũng, nhưng y phục trên người nha hoàn kia chất liệu không tệ, đang suy nghĩ xem có phải nhận nhầm thân phận nha hoàn của nàng, lại nghe được nàng vừa nói như thế, liền có thể suy đoán được sự tình. Sắc mặt Hồ thái y lập tức lạnh nhạt, không vội rời đi, xoay người nhìn về phía nha hoàn kia.

Như Thúy cô nương cười cười, nói với nha hoàn kia: "Ta vô lễ? Vô lễ hay không các người có thể biết hay sao, chẳng qua là hiểu lầm, không có gì, không đáng để cha mẹ lo lắng, phu quân cũng nói không cần cố ý làm bọn họ lo âu."

Nha hoàn kia cả giận nói: "Coi như là như vậy, nhưng ta là đại nha hoàn bên người Trần quốc công phu nhân, người dù cho không thích ta, nhưng cũng phải xem mặt mũi của phu nhân chứ, lại nhẫn tâm cho người đẩy ta xuống hồ nước, đây là ý gì? Người thân là con dâu, lại thể hiện rõ ràng người không tôn trọng phu nhân..."

Nghe nói như thế, Như Thúy cô nương đi tới, hết sức kinh ngạc nói: "Không phải chính người tự té xuống hồ nước sao? Ta nghe người tới báo xong, còn vội vàng đến xem tình huống đây nè." Nói xong, lại là vẻ mặt đồng tình: "Xem ra là khí trời quá lạnh khiến đầu óc người bị hồ đồ rồi, người tới, mau đem Diêu Vi cô nương trở về phủ Trần quốc công."

"Người..." Nghe thấy nàng nguy biến như vậy, nha hoàn gọi Diêu Vi kia thiếu chút nữa tức giận gần chết, này cũng thật vô si. Nàng tuyệt đối không tin ma ma hộ tống mình xuất phủ là không cố ý, rõ ràng có ý định đem nàng đẩy xuống, lúc té xuống hồ, nàng còn có thể nhìn thấy ma ma kia còn chưa kịp thu hồi tay, nếu như không có chủ nhân phân phó, ma ma kia sao có thể vô duyên vô cớ đẩy nàng?

Lúc này, ma ma bị cho rằng là đẩy người cũng ứng đối: "Phu nhân, nô tỳ theo phân phó của ngài dẫn Diêu Vi xuất phủ, ai biết nàng lại thích ao trong phủ chúng ta, cố xin sang đây xem một chút, nhưng trượt chân trên phiến đá, không cẩn thận ngã xuống. Ôi, khí trời lạnh, Diêu Vi cô nương vẫn là mau mau trở về đổi xiêm y đi."

"Thì ra là thế." Như Thúy cô nương thờ dãi, có chút đồng tình nói: "Sự tình đơn giản như vậy, người thực sự là suy nghĩ quá nhiều, xem ra là mệt nhọc quá mức, trở về kêu nương cho người nghỉ ngơi hai ngày cho thanh tỉnh đầu óc đi."

Diêu Vi bị hai chủ tớ kẻ xướng người họa khiến cho nổi trận lôi đình nhưng không cách nào phản bác, bộ dáng lão đảo có chút đáng thương. Nàng là nha hoàn thân cận nhất bên người Trần quốc công phu nhân, có khi nào phải chịu tức giận đến mức này đâu?

Đi theo phía sau Như Thúy, Thanh Y và Lam Y chăm chú nhìn một cái, sau đó che miệng cười trộm, nha hoàn gọi Diêu Vi này là đại nha hoàn bên người Trần quốc công phu nhân, lần này tới phủ là để chuyển lời của Trần quốc công phu nhân kêu Như Thúy cô nương hỏi phủ thỉnh an bà, thuận tiện hỏi rõ sự tình những lời đồn đại. Đại khái là nàng ta đi theo bên người Trần quốc công phu nhân đã lâu, dưỡng thành thói kiêu ngạo, hoàn toàn không đem Như Thúy cô nương cũng là một nha hoàn để vào mắt, thứ nhất là vênh mặt hất hàm sai khiến, khinh thường các nha hoàn khác, làm cho người ta thấp phần chán ghét. Hiện nay nhìn nàng bộ dáng ướt sũng, các nha hoàn khác đều vỗ tay cười thầm, cùng là nha hoàn, người lại dựa vào cái gì đối với các nàng vung tay múa chân?

Thấy nha hoàn kia một tay chỉ Như Thúy mà phát rồ, Hồ thái y chân mày nhăn càng sâu, khiển trách: "Một hạ nhân mà cũng dám dùng tay chỉ chủ nhân, đây là nha hoàn phủ Trần quốc công! Hừ!"

Nha hoàn kia không biết thân phận của Hồ thái y, thấy hắn một thân thường phục, cũng nhìn không ra là ai, nghe hắn nói xấu Trần quốc công phủ như vậy, tự nhiên cũng phát hỏa, cả giận nói: "Lão là ai, sao có thể nói xấu Trần quốc công? Cẩn thận lão gia nhà ta tức giận trị tội lão!"

Hồ thái y râu nhếch lên đến, cười lạnh nói: "Tức giận thì thế nào? Ta còn ước gì tiểu tử kia biết tức giận, suốt ngày trung cái bản mặt thối đó cho thế tử hắn nhìn."

"... Lão, lão, lão... lão thế nhưng nguyên rùa phu nhân nhà ta..." Diêu Vi tức giận đến thiếu chút nữa mắt trợn trắng, bộ ngực phập phồng, tức giận đến

hai mắt đều trắng dã.

Hồ thái y trong lòng hả giận, ông luôn cảm thấy Trần quốc công phu nhân hiện tại đoạt vị trí của nha đầu Đàm gia, cho nên trong lòng vẫn không muốn thấy mặt, nhưng mà nổi giận xong, ông cảm thấy mình so đo cùng một nha hoàn thật hạ thấp bản thân, lãnh đạm liếc mắt một cái rồi kêu tôn nữ đỡ mình vào đại sảnh.

Như Thúy cô nương mỉm cười, cho người đem nha hoàn kia tổng ra khỏi phủ, liền đi chính đường bồi lão nhân gia.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Trong đại sảnh, bọn nha hoàn bưng trà bánh lên, rồi yên tĩnh lui sang bên cạnh.

Như Thúy cô nương tự mình rót trà cho Hồ thái y, thuận tiện cẩn thận quan sát cô nương đi cùng Hồ thái y, tiểu cô nương cũng đang quan sát nàng, lúc tầm mắt hai người giao nhau, song phương đều cong mắt lên cười rộ, nụ cười nhìn đều có chút đáng yêu, còn có một loại khí chất rất gì đó đó.

Hồ thái y thấy hai cô nương cười đến có chút ngây ngốc, khụ một tiếng, hỏi: "Vợ của Lương ca nhi, nghe nói hôm qua thái hậu triệu người tiến cung..."

Như Thúy cô nương ngồi đoan chính, cười nói: "Đúng vậy, thái hậu nương nương nói ta lanh lợi, trò chuyện thú vị, lão nhân gia người rất thích, kêu ta có rảnh thì tiến cung trò chuyện với người." Nói xong, cười tít mắt lộ hết cả răng.

"..." Hồ thái y trong lúc nhất thời bị da mặt dày của nàng khiến cho không biết nói gì, sau đó xị mặt nói: "Nhưng lời đồn đại bên ngoài không phải nói như thế."

Nói đến chuyện lời đồn đại này Như Thúy cô nương suốt ngày ở trong nhà đến giờ còn chưa nghe nói, nhưng nghĩ lại hồi xưa Túc vương phi bị dư luận đồn đại đến mức nào, cũng có thể tưởng tượng ra mấy phần, tiếp tục bình tĩnh nói: "Việc đồn đại này tựa như phóng..." "Rầm" thì quá bất nhã, Như Thúy cô nương cứng rắn nói: "Nói suông, không chắc chắn. Hồ gia gia không cần phải lo lắng, thực sự không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì?" Hồ thái y bất mãn nói: "Bên ngoài nói người làm hại hoàng tử!" Đây là tội ác lớn a, nhưng bây giờ thấy nàng vẫn hoàn hảo ngồi đây mà cười, Hồ thái y cũng biết được lời đồn đại khoa trương cỡ nào, nhưng không có lửa làm sao có khói, ít nhất cũng phải tìm hiểu xem chuyện lần này là có ý gì, miễn cho cô nương ngốc trước mặt lần sau lại không cẩn thận như vậy nữa.

Nói đến đây, Như Thúy cô nương cũng không giấu diếm, lập tức đem chuyện phát sinh đêm sinh thần (sinh nhật, mừng thọ) thái hậu kể lại, cả chuyện hôm sau được thái hậu triệu kiến cũng nói hết, mặc dù có cắt bớt, nhưng những vấn đề cần nói đều nói hết.

Hồ thái y lúc đầu nghe được thì hết hồn, đợi đến cuối cùng thì cũng im lặng, trong đầu trước tiên có ý nghĩ là: Nha đầu kia thực sự là to gan lớn mật, tức chết người không đến mức, không tức chết thái hậu cùng hai vị hoàng tử công chúa là do nàng gặp may. Suy nghĩ tiếp theo là: Nàng thật đúng là may mắn, ngay cả Túc vương và hoàng thượng đều vì nàng ra mặt, cuối cùng thái hậu nương nương cũng tỏ vẻ yêu thích nàng, muốn triệu nàng tiến cung để bồi lão nhân gia người, chuyện này trong mắt người khác là một ân sủng lớn lao a, những cáo mệnh phu nhân khác còn chưa có được phúc phận này đâu.

Hồ thái y âm thầm quan sát nha đầu kia, khuôn mặt trái xoan thanh tú, da mặt nhẵn nhụi, lúc cười lộ ra hai cái răng khểnh đáng yêu, thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái luôn luôn vui vẻ, đặc biệt may mắn, làm cho người ta nhìn không được cũng muốn cười cùng nàng. Nhưng mà trừ cái đó ra cũng không còn cái gì khác đặc biệt xuất sắc, cùng so sánh với các quý nữ khác, xuất thân đương nhiên là kém, việc bếp núc nữ hồng mà nữ tử cần phải biết nàng cũng chẳng biết được bao nhiêu, ngay cả khí chất tài mạo nhìn thế nào cũng không xứng với Lương ca nhi. Thế nhưng, hình như nha đầu kia chính là đặc biệt may mắn, không chỉ gả cho người nam nhân được hâm mộ nhất kinh thành, mà tình huống bất lợi gặp nàng đều trở thành hài kịch, cuối cùng không giải quyết được gì, coi như là một loại phúc khí khó có được.

Nghĩ như vậy, Hồ thái y trước kia không thích nàng cũng đã giảm đi nhiều.

Nghe xong việc này, Hồ thái y cũng biết là mình lo lắng thừa, chẳng trách Ôn Lương không cho người đi thông báo với mình một tiếng. Nghĩ đến đứa bé kia từ nhỏ đã thông minh có chủ kiến, rất nhiều chuyện trong lòng đều tự mình quyết định, lão già như ông tất nhiên không cần lo lắng nhiều.

"Đưa nha hoàn vừa rồi là từ phủ Trần quốc công tới?" Hồ thái y uống trà, nhàn nhạt hỏi.

Như Thúy mặc dù không biết quan hệ giữa Hồ thái y và phủ Trần quốc công, nhưng lúc trước đã được chứng kiến cảnh Hồ thái y nể người không thương tiếc, thật sự kiên quyết, làm cho nàng rất bội phục "Diệu Vi là nha hoàn bên người nương, nàng hôm nay phụng mệnh nương qua truyền lời cho ta, kêu ta cùng phu quân ngày mai hồi phủ một chuyến, cũng vì chuyện hôm qua thái hậu nương nương triệu ta vào cung, nghe nói cha cũng đang vì chuyện này mà tức giận lắm."

Nghe xong, Hồ thái y cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ tức chết người đi, ông cũng không lo lắng suy nghĩ việc này nữa.

Cuối cùng cũng nói rõ mọi chuyện, Như Thúy cô nương nhìn sang cô nương ngồi bên cạnh Hồ thái y, hỏi: "Hồ gia gia, vị muội muội này là..."

Cô nương kia hướng nàng cười cười, lanh lợi nói: "Biểu tẩu, muội kêu Tôn Tiểu Tiểu."

Như Thúy nghe xong lập tức hiểu, đây là cháu ngoại của Hồ thái y, mười bốn mười lăm tuổi, bộ dáng ngọt ngào động lòng người, lung linh sinh động, là một tiểu cô nương đáng yêu cực kì hoạt bát, rất thu hút ánh nhìn của mọi người.

Mấy người đang nói chuyện, liền nghe hạ nhân tới báo Ôn Lương đã trở về.

Nghe nói như thế Tôn Tiểu Tiểu và Như Thúy cô nương mắt đều đồng dạng sáng lên, Tôn Tiểu Tiểu tò mò nhìn quanh, Như Thúy cô nương đứng dậy ra đón.

Trong mắt Tôn Tiểu Tiểu, một thân y phục xanh nhạt, nam tử vóc người cao to đang tiến đến rất có khí thế, tóc dài đen nhánh tùy ý rối tung ở sau lưng, tay áo rộng thùng thình tung bay trong gió, màu đen nhánh hòa cùng sắc xanh ngọc làm cho thị giác người ta tê liệt, đột nhiên gặp mặt, sẽ làm cho người ta sinh một loại cảm giác chấn động. Đợi người nọ đến gần, tầm mắt lập tức dán chặt vào dung nhan kia, lại một lần nữa vì khuôn mặt của hắn mà khê hít một hơi, đôi mắt cũng không thể dời đi, sinh ra ngây dại ngẩn ngơ.

Ôn Lương khỏe môi mỉm cười, cặp mắt đào hoa cũng tràn ngập ý cười, có thể thấy tâm tình của hắn không tệ, nhưng trong lúc vô ý, cặp mắt đào hoa kia lại câu dẫn người khác, bị cặp mắt đào hoa kia đảo qua sẽ làm cho tâm thần ngây ngẩn, về sau phát giác không đúng liền vội vàng định thần lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám lại nhìn hắn nữa.

Tiểu cô nương cũng vội vàng cúi đầu, trong lòng chỉ có một cảm giác: Biểu ca càng ngày càng đẹp trai a...

"Hồ gia gia, ngài vì sao lại tới? Vị này chính là..."

Hồ thái y hừ một tiếng, theo thói quen mắng: "Bên ngoài đang đồn ầm lên thế tử của người hãm hại hoàng tử, người thân là sư phó của hoàng tử mà không quản nổi thế tử, ta có thể không lo lắng sao? Còn có, đây là biểu muội Tiểu Tiểu nhà Lan di của người."

Ôn Lương nghe xong, vuốt cây quạt trong tay, cười nói: "Là nói quá lên thôi, nhưng mà cũng là trong kinh thành gần đây quá nhàm chán, có thêm chút chuyện để nói cũng là chuyện tốt a". Thấy Hồ thái y muốn trừng mắt, vội vàng vái chào, rồi hướng tiểu cô nương nói: "Hồ gia gia, Tiểu Tiểu biểu muội tới ngài cũng không thông báo cho ta một tiếng, ta đã muốn đón nàng qua cho nàng gặp mặt thế tử ta từ sớm rồi."

Hồ thái y suy nghĩ, không còn hứng thú nói: "Quên đi, ta cũng không muốn thấy cảnh vì người mà tiểu nha đầu phải cùng người khác tranh giành tình nhân." Nói rồi liếc nhìn Như Thúy cô nương bên cạnh vẫn bình tĩnh như thường, cảm thấy nàng lúc này vẫn bình tĩnh được thật đúng là... Làm cho người ta lắc đầu thờ dài a.

Bị nói đến như vậy, Ôn Lương cười khổ không nói.

Khi hắn còn thiếu niên Hồ thái y ngày nào cũng lải nhải về chuyện này, hắn bề ngoài xuất chúng, khí chất phong lưu, cho nên mặc kệ đến địa phương nào cũng sẽ hấp dẫn một đồng ánh mắt, thậm chí dẫn tới các tiểu cô nương vì hắn mà đánh nhau. Mặc dù bản thân hắn không hề muốn như vậy, hơn nữa chính hắn cũng có chút không hiểu nổi, nhưng các tiểu cô nương từng vì hắn mà đánh nhau là sự thực, thậm chí ngay cả các biểu tỷ muội Đàm gia đã đều vì hắn mà gây gỗ, làm các trưởng bối có chút đau đầu. Mỗi lần hắn đi Đàm gia, những biểu tỷ muội ấy đặc biệt hoạt bát, các trưởng bối cũng phải đặc biệt cảnh giác.

Nếu không phải hắn định cư ở biên cảnh chậm chạp không về, kỳ thực Đàm gia vẫn hi vọng hắn có thể lấy một cô nương Đàm gia, vậy sẽ là thân càng thêm thân, lấy vị trí của Ôn Lương ở trong lòng đế vương, đối với tương lai của Đàm gia mới có lợi. Chỉ tiếc, Ôn Lương hành động quá nhanh, cũng quá giao hoạt, trực tiếp xin hoàng đế từ hôn, khiến cho người ta có ý gì đi nữa thì cũng chết từ trong trứng nước rồi.

Hồ thái y nhìn hắn lớn lên, làm sao không biết được trình độ tai họa của hắn, đương nhiên là không vui khi ngoại tôn ra đời chưa lâu bị Ôn Lương đòi cưới, gả cho loại nam nhân này cũng không có bảo đảm, nữ nhân tương lai còn không biết phải chịu bao nhiêu đau khổ kia kìa. Nhưng mà nhìn Như Thúy cô nương kia vẫn bình tĩnh, Hồ thái y sờ sờ râu, cảm thấy loại công phu bình tĩnh này ngược lại rất tốt, tương lai người mới vào phủ, nàng cũng sẽ không quá khó khăn.

Ôn Lương mời Hồ thái y và biểu muội Tôn Tiểu Tiểu ở lại dùng cơm trưa xong rồi về, Hồ thái y cũng không chối từ, dùng cơm xong liền đuổi Tôn Tiểu Tiểu và Như Thúy cô nương đến trong viện đi thưởng cúc đồng thời bồi dưỡng cảm tình, rất sợ ngoại tôn nữ nán lại một hồi lại bị Ôn Lương mê hoặc mất.

Như Thúy cô nương dẫn Tôn Tiểu Tiểu đến trong viện thưởng cúc, ngay từ đầu hai người đều hơi khách khí, nhưng chỉ được một lúc. Tôn Tiểu Tiểu là người hoạt bát, chỉ cần người không quá đáng ghét nàng đều nói chuyện được, rất thoải mái và tự nhiên, khôi hài. Mà Như Thúy cô nương thoát nhìn bình tĩnh, nhưng mỗi khi nói chuyện đều kinh người, cũng làm cho Tiểu Tiểu cười rộ lên khanh khách, cảm thấy vị biểu tẩu mới này chơi thật vui.

"Nghe nói bà ngoại sinh bệnh nhớ muội, mẫu thân trong lòng lo lắng, liền bảo muội qua đây thay người phụng dưỡng ông ngoại bà ngoại. Muội từ nhỏ lớn lên ở Giang Nam, rất ít khi đến kinh thành, cảm thấy khí trời ở đây cùng Giang Nam bất đồng, mới trung tuần tháng mười, liền bắt đầu phải mặc áo bông, ban đêm cực kì lạnh, buổi tối là phải dùng lò sưởi a."

Như Thúy gật đầu phụ họa, trong lòng lại nghĩ thì ra là Hồ nãi nãi sinh bệnh, chuyện này vì sao không ai nói cho nàng biết? Liền quay lại kêu người mang chút dược phẩm cùng thực phẩm bồi dưỡng sang cho bà.

Lưu rú nói một hồi, liền nói đến Ôn Lương. Tôn Tiểu Tiểu không có ý tứ nói: "Muội thật lâu chưa gặp lại Lương biểu ca, chỉ thấy qua biểu ca một lần lúc mười năm tuổi, huynh ấy khi đó mười bốn tuổi, muội nhớ huynh ấy cầm cổ đuôi chó treu chọc muội, tựa như đang gọi chó. Muội lúc đó ngây ngốc, cảm thấy biểu ca là người tốt liền cùng huynh ấy chơi đùa, thế nhưng biểu ca rất ác liệt, bảo muội học tiếng chó sủa cho huynh ấy nghe..."

Như Thúy cô nương nghe xong, đồng tình nhìn nàng một cái, Ôn đại nhân có rất nhiều sở thích kì quái, cho nên không thể bị bề ngoài của hắn lừa gạt được nha.

Hai người ở trong sân đi dạo một lần, đợi đến chạng vạng Hồ thái y và ngoại tôn nữ rời đi, Như Thúy cô nương đã cùng Tôn Tiểu Tiểu trở thành hai người bạn cực kì thân thiết, hai người hẹn nhau lúc rảnh rỗi sẽ cùng nhau đi chơi.

Ôn Lương dựa vào cạnh cửa, nhìn Như Thúy cô nương cùng với tiểu biểu muội lưu luyến không rời, bĩu môi, trong lòng lập tức không vui. Nha đầu này đối xử với người mới gặp mặt lần đầu đã tốt như vậy, hẳn thế nhưng ở bên người nàng xoay tới xoay lui hai ba năm, mới được nàng đối xử tốt một chút.

Thế là, tối hôm đó lúc trời tối phu thê liền tiến hành vận động "Đánh nhau", Như Thúy cô nương đột nhiên phát hiện Ôn đại nhân hôm nay đặc biệt cảm thú, xoay nàng làm đủ mọi tư thế.

Cho dù là một người bình thường cực kì ngốc và bình tĩnh, nhưng lúc bị người dùng lực tách ra hai chân, cả người trần truồng lỏa thể nằm dưới thân nam nhân, cũng sẽ cảm giác được xấu hổ. Nhưng mà từ khi bị Ôn đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi giải thích phu thê "Đánh nhau" là chuyện rất bình thường, nàng cũng không có chống cự như trước, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Đột nhiên, bị người ta thúc mạnh một cái đem cự vật thâm nhập vào trong cơ thể, làm cho nàng nhẹn không được cơ thể cứng đờ, thờ hồn hèn kêu lên: "... Đừng, đừng..."

"Cái gì?" Thanh âm của hắn rất nhẹ, lại mang theo chút âm sắc câu dẫn gọi cảm, nghe vào tai, lập tức màng nhĩ cũng có cảm giác tê dại, cơ thể vốn đang mềm mại vô lực lại căng nhून ra như nước.

Hắn ôm nàng, lực đạo dưới thân rõ ràng hung ác vô cùng, nhưng lực đạo hôn nàng lại rất ôn nhu, loại cực hạn tương phản này làm cho nàng có cảm giác chính mình đang ở trong ôn nhu thương tiếc của hắn, nhẹn không được vòng tay ôm cổ của hắn, đem chính mình tiến vào lòng hắn.

Da thịt thân thiết, cái loại cảm giác tốt đẹp không cách nào diễn tả khiến hắn thờ dãi, hắn nghĩ bản thân có khả năng thật sự bị hạ cổ gì đó, thích cùng người ôm nhau mà không có cách trở như vậy, làm sự tình thân mật nhất, một loại cảm giác chiếm hữu hoàn toàn, dường như chiếm được những thứ tốt đẹp nhất thế giới này.

Hắn mê luyến loại tư vị này, cũng không chắc chắn có phải chỉ có nàng mới có thể mang lại cho hắn hay không, nhưng lại biết nếu không phải là nàng, hẳn cũng không có hứng thú ôm những nữ nhân khác. Mà người này là thê tử hắn, muốn một đời ở cùng một chỗ, làm chút chuyện gì đó cũng sẽ không quá mức, không phải sao?

Khi hắn đột nhiên rút ra, đầu óc nàng trống rỗng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người lật một cái, sau đó từ phía sau đẩy mạnh thật sâu, làm cho nàng nhẹn không được nức nở một tiếng, cái loại thanh âm rên rỉ kèm theo tiếng nức nở đó thập phần treu người, rất nhanh dãi tai nắn cảm cùng cổ đều bị người nhẹ nhàng cắn.

Không biết thay đổi mấy cái tư thế rồi, Như Thúy cô nương hết sức nhẹn không được kháng nghị.

"Dừng, dừng, dừng, đừng quá dùng sức a!" Nàng nhẹn không được đỏ mặt kêu lên, cánh tay không còn chút sức lực nào đánh lên lồng ngực trần trụi nhẵn mịn như ngọc của ai đó, sau đó lại sợ chính mình có dùng sức nhiều quá không, nếu là đánh hồng hắn sẽ không tốt...

Ôn Lương mặc dù không có cách nào biết được tâm tư quỷ dị của nàng, nhưng biểu tình và ánh mắt người nào đó đã truyền đạt ý tứ, lập tức sắc mặt có chút biến thành màu đen, nhẹn không được hỏi: "Nghĩ gì thế?" Nói xong dùng sức đẩy mạnh một cái, hải lòng nhìn thấy biểu tình nàng hút khí, khuôn mặt hồng hào, khiến hắn nhẹn không được nghĩ càng thêm dùng sức.

"... Ta, ta đang suy nghĩ, ta chiều chuộng Ôn đại nhân như vậy, không thể quá dùng sức nếu không sẽ hỏng... A —— "

Nói vẫn chưa xong, cả người nàng đều bị hung hăng áp đến trong giường, phía dưới lực đạo mạnh hơn, nàng cảm giác kinh sợ với sự xò xuyên của hắn, kỳ thực sẽ bị phá hỏng chính là nàng mới đúng chứ?

Mà người nam nhân nào đó bị thê tử của chính mình nghi vẫn như vậy đều muốn chứng minh bản thân không cần "Chiều chuộng", dễ dàng bị đánh hồng như vậy, đặc biệt lúc ở trên giường, "Chiều chuộng" từ này có thể hiểu rất nhiều kiểu, không phải là ám chỉ hắn "không được" sao?

Thế là cái người nào đó ngu ngốc không đúng thời gian bị Ôn quân sư quyết đoán nỗ lực chứng minh hắn kỳ thực cũng không cần nàng "Chiều chuộng" đầu nha.

"Ta rất cần chiều chuộng? Ân?"

Hắn ở bên tai nàng khàn giọng hỏi, trên mặt vẫn còn mờ hời hiện lên một tầng hồng nhạt mê người, trên da thịt kia bình thường giống như ôn ngọc lộ ra nhẵn nhụi hồng nhạt, thân thể thon dài đường cong hoàn mỹ, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác. Như Thúy cô nương mặc dù cảm thấy hôm nay Ôn đại nhân đặc biệt cảm thú, thế nhưng cảnh này đẹp hơn nhiều, làm cho nàng cảm thấy hắn càng cần chiều chuộng hơn nữa, liền đánh cũng không dám đánh, sợ phá hư phong cảnh mỹ lệ không tỳ vết kia.

Mà thành thực chính là mỹ đức của Như Thúy cô nương, nàng rất muốn thành thực biểu đạt ý của mình, nhưng cảm giác nam nhân lúc này ánh mắt đặc biệt hung ác, làm cho nàng áp a áp ứng mấy cái, rốt cuộc cũng không nói đến miệng.

Mà Ôn Lương cũng không cần nàng nói nữa, bởi vì hắn cảm thấy nếu lại nghe nàng mở miệng, chính mình sẽ nhịn không được đối với nàng làm sự tình càng cảm thú hơn nữa.

Àn, vui đầu làm việc chăm chỉ thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Kết quả, sau khi mọi chuyện kết thúc, Như Thúy cô nương chỉ còn cái miệng là có khả năng hoạt động.

Quả nhiên vô luận nam nhân thông minh đến đâu, đều có chút thời gian thích dùng nửa người dưới để suy nghĩ. Mà đây là lần điên cuồng nhất từ lúc thành thân đến giờ, cho nên Ôn đại nhân ăn uống no đủ mặt mày đầy xuân sắc, ôn nhu chân thành đem thân thể đang còn bủn rủn vô lực kia lau sạch sẽ, giúp cho nàng có thể ngủ được thoải mái một chút.

Vốn đang híp mắt buồn ngủ, nhưng nhớ lại chuyện đã xảy ra trong hôm nay, bản thân liền trở nên thanh tỉnh, nói với nam nhân đang ôm mình chuẩn bị đi ngủ: "Ôn đại nhân, hôm nay nương cho người đến phủ truyền lời, cơ mà nha hoàn kia ở địa bàn của chúng ta mà quá kiêu ngạo, cho nên tự nàng không cần thận nhảy xuống ao cho thanh tỉnh đầu óc!"

Ôn Lương cùng nàng mặt đối mặt, mũi chạm mũi, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, hắn nhẹ nhàng véo má nàng, nói: "Nha đầu, ta đã từng nói qua nàng rất có thiên phú nói chuyện nghệ thuật hay không!"

"Không có, nhưng hiện tại chàng đã nói." Như Thúy cô nương cười híp mắt nói.

Bộ đáng ngây thơ làm cho người ta thực yêu thích.

Ôn Lương khẽ cười một tiếng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt tròn bóng của nàng, dò hỏi nàng chuyện xảy ra hôm nay. Như Thúy cô nương cũng không giấu giếm, đem chuyện hôm nay Trần quốc công phu nhân phái người qua đây hỏi chuyện thuận tiện thỉnh bọn họ hỏi phủ kể hết, sau đó nói: "Mặc dù nha hoàn có chút lớn lối, nhưng chúng ta là con cháu trong nhà không thể không hiểu thuận, ngày mai chúng ta hỏi phủ đi."

Ôn Lương khoé môi hơi nhếch, trong cổ họng bật ra tiếng cười, rầu rĩ đáp ứng. Bên ngoài lời đồn đại biến thành cái dạng gì hắn tự nhiên biết rõ, lấy tính cách cứng nhắc của cha hắn, đương nhiên sẽ tức giận, nhưng lại không có đến chỗ hắn mắng cho hắn một trận ngược lại làm hắn cảm thấy ngạc nhiên. Không cần đích thân tới phủ Trần quốc công, hắn cũng có thể tưởng tượng nha hoàn Diệu Vi kia trở về bẩm báo thể nào cũng làm lão cha và nữ nhân kia tức giận, đặc biệt Hồ thái y mắng một câu kia, thật đúng là tuyệt, nếu Trần quốc công phu nhân nuốt được con giận này mới là lạ. Chỉ sợ đến lúc đó sẽ giận chó đánh mèo mà trút lên đầu Như Thúy.

Ôn Lương nhẹ nhàng vỗ về nàng, trong lòng thở dài đồng thời lại cảm thấy vui sướng, may mắn hắn đã sớm thoát ly cái gia đình kia, nên nha đầu không cần ngày ngày đi thỉnh an cha mẹ, cũng không cần sống nhờ tiền của bọn họ, liền cũng không cần trông sắc mặt của bọn họ mà sống qua ngày, cho nên dù bọn họ có tìm cách chọc giận hắn hắn cũng không thèm để ý. Đương nhiên, nếu bọn họ giận chó đánh mèo lên cô nàng người ngọc nào đó, muốn cùng nàng đối nghịch, đến lúc đó cũng không biết sẽ là ai chọc giận ai.

Như Thúy cô nương hài lòng ngủ, lại không biết nam nhân bên cạnh đang có suy nghĩ xấu xa, hắn đang chờ ngày mai xem kịch vui, tốt nhất nha đầu này đem những người đó tức giận đến nói không nên lời mới tốt nha.

Ngày hôm sau, Như Thúy cô nương rời giường muộn hơn mọi khi một canh giờ, Ôn Lương đã sớm rời khỏi, làm cho nàng khi tỉnh lại không có vòng ôm ấm áp của hắn liền nằm ngốc lẳng ra đây, đợi đến khi nghe Thanh Y nói là Ôn Lương phân phó không được âm ỉ để cho nàng ngủ đến khi tỉnh thì thôi, liền có chút ngượng ngùng rất hiếm thấy.

Nhưng mà Như Thúy cô nương then thùng cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì sau khi rời giường được một lúc, Ngọc Sinh trong lúc báo cáo sự vụ trong phủ, liền thận trọng nhắc nhở nàng, hôm qua không nên đối đãi với nha hoàn của Trần quốc công phu nhân như vậy, nếu truyền ra cái gì không tốt, đối với Ôn Lương sẽ bất lợi.

Ngọc Sinh Ngọc Dung Ngọc Chi là ba nha hoàn ở bên cạnh Ôn Lương lâu nhất, nhưng Như Thúy cô nương không để cho bọn họ hầu hạ bên người, cũng không cho các nàng lên làm thiếp thân hầu hạ Ôn Lương, chỉ phái các nàng đi phụ trách những chuyện khác. Ôn Lương sau khi biết cũng không nói gì, lúc Ngọc Dung Ngọc Chi lên tiếng bênh vực Ngọc Sinh, Ngọc Sinh lại nhịn xuống, cảm thấy không cần thiết vì chuyện này mà để lại ấn tượng xấu trong lòng Ôn Lương.

Nghe Ngọc Sinh nhắc nhở xong, Như Thúy cũng không tức giận, trái lại cười híp mắt nói: "Ôn đại nhân nói không có việc gì, có việc chàng sẽ tự chịu trách nhiệm." Như Thúy cô nương đi theo bên người Túc vương phi lâu ngày, cũng học xong chuyện giả heo ăn thịt cọp, dù sao có chuyện gì, đẩy tới trên người phu quân là được, bọn họ cũng không dám đi hỏi Ôn Lương tìm chứng cứ. Dù cho có đủ can đảm đi tìm Ôn Lương cũng không sao, Như Thúy cô nương cảm thấy chút chuyện nhỏ này, Ôn đại nhân sẽ không tính toán, trái lại còn có thể thỏa mãn nội tâm thích đùa chọc người của hần nữa đó nha.

Ngọc Sinh trong nháy mắt đầu óc liền trống rỗng, không biết nói cái gì cho phải, biểu tình xưa nay lãnh đạm ung dung đã có chút thay đổi, nhìn về phía Như Thúy với ánh mắt cực kỳ thâm thúy.

Như Thúy cô nương không có phản ứng với nàng ta quá nhiều, rất nhanh liền cho nàng ta lui xuống.

Thanh Y Lam Y nhìn chăm chú liếc mắt một cái, âm thầm lắc đầu, mặc dù muốn nhắc nhở Như Thúy cô nương phải cẩn thận Ngọc Sinh, nhưng mà hai người thấy nàng dường như đã có chủ trương riêng, liền không nói nhiều nữa. Các nàng là nha hoàn hồi môn do tự tay Túc vương phi lựa chọn ra, trừ việc hầu hạ Như Thúy cô nương cho tốt, một điểm quan trọng nhất là không thể đối với cô gia sinh ra dị tâm, đây mới là việc trọng yếu nhất. Mà làm nha hoàn, các nàng cũng phải vì chủ nhân suy nghĩ, không thể hướng nàng đi theo điều xấu.

Sau giờ Ngọ không lâu, Ôn Lương hạ triều trở về, hai vợ chồng dùng xong bữa trưa, mới cùng nhau đi tới phủ Trần quốc công.

"Ôn đại nhân, chúng ta đây coi như là về nhà mẹ đẻ sao?" Trên xe ngựa, Như Thúy cô nương nhìn chăm chú vào nam nhân đang dựa vào vách xe đọc sách, nhìn không được phát biểu ý kiến của mình.

Ôn Lương bị lời của nàng khiến cho rất 囧, "Cái gì về nhà mẹ đẻ? Chớ nói lung tung."

"Ài, ta chỉ là cảm thấy bầu không khí rất giống, cảm giác phủ Trần quốc công rất giống với nhà mẹ đẻ, chúng ta đây là trở lại làm khách." Nữ nhi đã gả ra ngoài là bát nước đã hết đi, mang theo trọng phụ về nhà mẹ đẻ, ở nhà mẹ đẻ cũng coi như là khách, bình thường nếu không có chuyện gì hệ trọng, nữ nhi con rể cũng sẽ không ở nhà mẹ đẻ ở lâu, dù sao cũng chỉ là khách đấy thôi. Mà bọn hần bây giờ được mời trở về phủ Trần quốc công, suy nghĩ kiểu gì cũng thấy giống như là khách đến thăm phủ.

Nghe thấy nàng giải thích, Ôn Lương mặt đầy hắc tuyến kéo nàng qua nhét vào trong lòng mình, cắn xuống môi nàng, tiếp tục đọc sách.

Sau một hồi, cũng tới phủ Trần quốc công.

Lần này đón tiếp bọn họ vẫn là lão quân gia, lúc này chân mày hần đang nhíu lại, vẻ mặt tràn ngập lo lắng, đối với hai người nhỏ giọng nói: "Tam thiếu gia, bắt đầu từ hôm qua, lão gia đã rất tức giận, tính tình cũng không tốt, ngài..."

Ôn Lương tự nhiên biết phụ thân mình vì sao tức giận, nhàn nhạt cười nói: "Sinh thúc không cần phải lo lắng, không có chuyện gì." Sau đó lại cùng lão quân gia nói chuyện một chút, biết hần sang năm sẽ về ở với con trai và con dâu an hưởng tuổi già không hầu hạ trong phủ Trần quốc công nữa, liền cười nói câu chúc mừng, trong lòng cũng an tâm mấy phần.

Biết được bọn họ hôm nay trở về, vợ chồng lão Trần quốc công đã sớm chờ ở đại sảnh, trừ bọn họ ra, còn có trưởng tử Ôn Doãn và trưởng tức Tần thị, thế nhưng chờ trái chờ phải hồi lâu vẫn không thấy một bóng người, đã làm cho lão Trần quốc công ôm một bụng tức rồi, đợi đến khi nghe người gác cổng đến báo tam thiếu gia đã trở về, lão Trần quốc công đã tức giận đến mức đem chén trà trong tay ném xuống đất.

Trong đại sảnh mọi người đều im lặng, không người nào dám nói chuyện, ngay cả tiểu thư dịu dàng nũng nịu vội vàng chạy đến vì nghe được Ôn Lương trở về cũng sợ đến nỗi núp sau lưng mẫu thân, trong lòng đem Như Thúy cô nương ra mắng vài lần, cho rằng đều là lỗi của nàng, mới có thể làm cho phụ thân tức giận với tam ca.

Ôn Lương và Như Thúy tiến vào, liền nhìn thấy giữa đại sảnh là một vũng nước trà văng tung tóe với mảnh vỡ khắp nơi, làm sao mà không biết có chuyện gì được. Thần sắc hần thần nhiên, làm như không thấy một màn này, nhắc chân vượt qua, sau đó thỉnh an vợ chồng Trần quốc công.

"Cha, nương, chúng con đã trở về."

Lão Trần quốc công bỗng đứng dậy, vẻ mặt giận dữ, chỉ vào hần mắng: "Ngươi còn biết trở về?!! Nhìn một chút xem ngươi cưới dạng nữ nhân gì đây, thế nhưng dám cả gan hãm hại hoàng tử, thực sự là cả gan làm loạn, mặt mũi Ôn gia chúng ta đều bị nàng hại mất hết! Nhìn xem bên ngoài nói như thế nào? Nói ngươi cưới một nữ nhân ngu ngốc lại hung dữ về nhà, cái nhà này sau này sẽ bị nàng nháo đến mức nào, ngươi thân làm nam nhân cũng không quản được thể tử, để cho nàng làm càn, bị người ta nói ngươi bị vợ quản nghiêm ngươi cao hứng lắm sao?"

Ôn Lương lặng lẽ đứng ở nơi đó, tùy hần mắng, không nói một lời.

Trần quốc công phụ nhân thấy trưởng phụ quá kích động, sợ hai cha con gây gỗ trước mặt hạ nhân, vội vàng ra lệnh cho hạ nhân hầu hạ trong đại sảnh ra ngoài, trong sảnh chỉ còn người trong nhà với nhau.

"Lão gia, ông hãy bớt giận, Lương ca nhi thật vất vả mới trở về một chuyến..."

"Bớt giận cái gì? Hần không trở lại ta càng cao hứng, cũng đỡ bị chuyện hoang đường của hần làm cho tức chết, thẹn với liệt tổ liệt tông! Nếu không phải lúc trước hần sống chết đòi cưới nữ nhân này, sẽ có loại chuyện này phát sinh sao? Ôn gia ta rốt cuộc tạo nghiệt gì, mới có thể sinh ra đứa con bất hiếu như vậy. Từ nhỏ đến lớn, hần có khi nào không làm chuyện hoang đường khiến ta tức giận đâu? Nghĩ rằng đến khi hần trưởng thành sẽ khác, vậy mà cũng không được như vậy, vẫn phải hai ngày ba bữa làm ra một chút chuyện khiến ta tức giận hần mới yên tâm, hiện nay thì tốt rồi, hần cưới một nữ nhân

to gan lớn mật đến hoàng tử công chúa mà nàng cũng dám làm hại, đối với hoàng gia bất kính, thật sự cho rằng hoàng thượng sẽ tha thứ sao..."

Trong đại sảnh mọi người đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nghe Trần quốc công trung khí mười phần mắng chửi, loại chuyện này nhìn miết đã thấy quen rồi, mỗi lần Ôn Lương hồi kinh hay như lúc này, Trần quốc công đều chỉ vào mặt hấn nói hấn làm chuyện hoang đường, như là đem trách nhiệm dạy con mấy năm nay còn thiếu ra để dạy hấn một lần cho đủ. Mắng nhiều như thế nên quan hệ cha con hai người càng thêm ác liệt.

Trần quốc công phu nhân trên mặt bày ra vẻ bất đắc dĩ, Ôn Doãn vẫn như mọi khi đứng ở một bên, Tàn thị cẩn thận nhìn Ôn Lương và Như Thúy, trong mắt có chút vui sướng khi người gặp họa, càng hi vọng Trần quốc công lại mắng hai người họ nữa đi. Chỉ có Ôn tiểu thư dịu dàng nhìn Ôn Lương đầy lo lắng, lại nhìn không được quay sang trừng mắt nhìn Như Thúy cô nương.

Nhưng mà, Trần quốc công còn chưa có mắng được thoải mái bao lâu, liền bị một đạo thanh âm cắt ngang.

"Cha a ——"

Giọng nói của Trần quốc công đột nhiên ngừng lại, nhìn về con dâu thứ ba can đảm cắt ngang lời ông, chưa từng có người nào dám trong lúc ông đang dạy người mà cắt ngang lời của ông, bình thường đều là để cho ông mắng xong mới có thể nhỏ giọng khuyên, cho nên lúc này thật ra là có chút kinh ngạc.

Như Thúy cô nương không để ý tới một đồng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cha a, ngài vắng nhiều nước miếng như vậy làm chi? Trước uống một ngụm trà đã." Nói xong tự rót chén trà bùng đến trước mặt ông, rồi đặt xuống cái bàn bên cạnh, lại tiếp tục: "Kỳ thực việc này không liên quan đến phu quân, đương nhiên cũng không liên quan đến ta, là bên ngoài người ta đồn nhảm, đương nhiên không thật rồi, thường nói loại tin đồn như vậy không thể tin tưởng được, nếu người tương thật, mới thực sự là ngu xuẩn... Ai, ta cũng không có ý nói ngài ngu xuẩn, ta là nói ngài thật ra hiểu lắm phu quân, phu quân làm việc chưa bao giờ hoang đường, chàng lại là quân sư của hoàng thượng, làm mỗi một việc cũng đều có kế hoạch chu toàn, lo trước lo sau, không thể có nghi ngờ, nếu ngài nói chàng hoang đường, không phải ngài nghi ngờ hoàng thượng anh minh thần võ sao?"

"..."

Trần quốc công bị nàng lời lẽ thẳng thắn hào hùng ngụy biện khiến cho trừng mắt á khẩu ngắc ngứ đứng ngẩn ra, trong lúc nhất thời nói không nên lời, hơn nữa lời cuối cùng kia ông cũng không dám đương nổi a.

Cả phòng nhất thời đều an tĩnh, Ôn Lương đột nhiên cười rộ lên, hấn cười như thế, thoáng chốc cả phòng liền mất hết không khí nghiêm trọng, dường như hoa nở khắp nơi, trong lòng có tức giận hơn nữa cũng không phát tác ra được, mấy nữ quyến đều có chút không được tự nhiên dờn tầm mắt, Ôn cô nương thậm chí khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt lấp lánh nhìn hấn.

Ôn Lương hai mắt mỉm cười, liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh, nói với phụ thân: "Cha, nếu ngài bảo chúng con trở về là vì những lời đồn đại ấy, ta nghĩ không có gì đáng giá để tức giận, bởi vì đây chẳng qua là lời đồn đại mà thôi, ta cũng không thêm để ý. Về phần nói phu nhân ta tổn hại hoàng tử công chúa, ngài xem cả hoàng thượng và thái hậu đều không truy cứu, không phải chứng minh là hiểu lắm sao?"

Trần quốc công là lão nhân đã sống cả đời, tự nhiên nhìn ra được sự xa cách của hấn, cũng biết hấn đối với việc bị hiểu lầm tuyệt không để ý. Ông nguyên bản chính là muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình, mới có thể vừa thấy mặt đã mắng, trong lòng đương nhiên là muốn hấn thu lại tính tình trầm ổn làm việc, không phải cứ lấn qua lấn lại như vậy, nếu không sau này thế nào kế thừa phủ Trần quốc công? Hơn nữa đối với người con dâu này, ông thật sự không thích lắm, đơn giản là những lời đồn đại gần đây, ông cảm thấy con dâu này không xứng với vị trí Trần quốc công phu nhân.

Lúc này trần quốc công phu nhân vội vàng nói: "Lương ca nhi, kỳ thực gọi các con trở về còn có sự tình hôm qua." Bà nói rồi thờ dài, "Cũng không biết Diệu Vi nha hoàn kia làm sai chuyện gì, ta sai nàng đi qua truyền lời cho các con, nhưng hôm qua từ khi trở về từ phủ các con thì một thân một mình, đến đêm liền sinh bệnh phát sốt. Nghe Diệu Vi nói là thế tử của con không hài lòng mẫu thân này, nên người bên cạnh của ta cũng không tha..."

Ôn Lương tầm mắt chuyển hướng nhìn bà, đôi mắt hoa đào kia xưa nay luôn mang ý cười đã chuyển sang lạnh lạnh.

Ôn Doãn hơi nhíu mày, mở miệng nói: "Tam đệ, đường đường là một nam nhi, đừng để cho phu nhân lấn át." Hấn tự nhiên cũng nhìn ra Ôn Lương che chở Như Thúy như thế nào, không khỏi lắc đầu, nếu phu nhân làm sai, trượng phu cũng không thể một mực thiên vị, miễn cho sau này sẽ bị nàng làm ảnh hưởng, tổn hại đến tôn nghiêm nam nhân.

"Đa tạ đại ca nhắc nhở." Ôn Lương chỉ là hướng hấn cười cười.

Mà Như Thúy cô nương nghe thấy lời của Trần quốc công phu nhân, cảm thấy oan uổng, vội vàng vì mình giải oan: "Nương, ngài thế nhưng oan uổng con dâu, Diệu Vi này chẳng qua là một hạ nhân, lại không tôn trọng chủ tử, vừa đến liền vênh mặt hát hàm sai khiến, hơn nữa nàng tự mình té xuống nước không liên quan đến con, về sau nàng còn dám bất kính Hồ gia gia, nha hoàn này thực sự rất không có tôn ti trật tự... Nương, nếu nha hoàn bên người ngài đều là đức hạnh này, tốt nhất là nên thay đổi hết đi."

Nhìn thấy vẻ mặt nàng tỏ vẻ đồng tình, Trần quốc công phu nhân bị ghen đến một câu cũng nói không nổi. Hơn nữa theo lời của nàng thì có khả năng Diệu Vi giấu diếm mình một số chuyện, tỷ như thân phận "Hồ gia gia" này, có thể được bọn họ gọi "Hồ gia gia", trừ Hồ thái y còn có ai?

Hôm qua khi Diệu Vi trở về, liền trực tiếp cùng bà khóc lóc kể lể việc nàng tới phủ thái sư đã bị con dâu thứ ba này bắt nạt như thế nào, con dâu này vậy mà không để bọn họ là công công bà bà (cha mẹ chồng) vào mắt, lại còn âm thầm sai khiến hạ nhân đẩy nàng vào nước cho thanh tỉnh đầu óc, cuối cùng còn đặc biệt cường điệu trong phủ thái sư có một lão già nguyên rủa nàng chết sớm, mà con dâu lại ở bên cạnh phụ họa ra làm sao...

Bà nghe được nổi trận lôi đình, tu dưỡng bấy lâu nay thiếu chút nữa duy trì không được, bị người chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nguyên rủa như vậy, là

một người hiền lành cách mấy cũng khó nuốt xuống cục tức này, trong lòng cũng vốn dĩ ghét bỏ con dâu thứ ba này, lập tức liền ngoan tâm muốn cho nàng một bài học.

Thế là một hồi sau trong phủ Trần quốc công, bà liền xuất hiện dưới bộ dáng tiều tụy khóc nức nở, trạng phu tự nhiên quan tâm hỏi đến, liền đem mọi chuyện kể cho hắn, lấy tính cách cứng nhắc của trạng phu, quả nhiên cũng là phi thường tức giận. Theo lẽ thường, bị công công chán ghét mà vứt bỏ con dâu sẽ cảm thấy xấu hổ không tốt, bà cũng chờ con dâu thứ ba xin lỗi, nhưng ai biết còn đáng tới Hồ thái y. Nếu là Hồ thái y, việc này thật đúng là...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

"Hồ gia gia?" Trần quốc công cũng sững sốt, nghi ngờ nhìn về phía hai người, hỏi: "Là Hồ thái y?"

Như Thúy cô nương tinh thần ổn định đáp: "Đúng vậy, hôm qua Hồ gia gia cũng vì lo lắng mấy lời đồn đại nên mới sang phủ xem thử, lại vô tình nhìn thấy người ta đang cứu Diệu Vi từ trong ao ra. Diệu Vi lúc đó khả năng tâm tình không tốt cho nên nói chuyện có vẻ khó nghe, Hồ gia gia nhìn không được nói một câu, sau đó nàng liền chỉ vào Hồ gia gia mắng, cho nên cuối cùng Hồ gia gia mới có thể nói câu nói kia, nhưng tuyệt không có ý tứ gì khác, là Diệu Vi suy nghĩ nhiều."

Trần quốc công sắc mặt lập tức rất không tốt, nhìn về phía Trần quốc công phu nhân ánh mắt đều thay đổi.

Trần quốc công phu nhân trong lòng biết không tốt, những năm gần đây bà cũng đã hiểu, mặc dù Trần quốc công phu nhân tiền nhiệm bị chết oan uổng, nhưng trong lòng trạng phu vẫn rất kính trọng bà ấy, hơn nữa đối với bà ấy vẫn luôn áy náy trong lòng, liền đối với người của Đàm gia bên kia nhân nhượng mấy phần. Cộng thêm cái loại tính cách thủ lễ cổ hủ của trạng phu, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, đặc biệt hận nhất mấy tên người hầu không biết phân biệt tôn ti, Diệu Vi vừa đúng lúc đụng ngay vào huyệt sống của ông.

Trong lòng biết chính mình không đúng lý, Trần quốc công phu nhân chỉ có thể miễn cưỡng nói: "Lão gia, thiếp thân chỉ kêu Diệu Vi đi truyền lời, không bảo nàng làm thêm chuyện gì khác, chắc nàng cũng không biết vị kia là Hồ thái y mới có thể tự mình chủ trương."

Trần quốc công sắc mặt vẫn không tốt, nhưng cũng không bám lấy việc này mà mắng con dâu thứ ba nữa, cộng thêm lúc này nàng nói một trận lại khó ngăn được khó chịu trong lòng hắn, con thứ ba thì một bộ dáng không mặn không nhạt, ông càng thêm khó chịu. Nhưng mà lần này cũng để ông thấy rõ được bản tính của con dâu thứ ba, trái lại là gan rất lớn, mấy người phụ nữ trong nhà mỗi khi ông tức giận đều chỉ nom nớp lo sợ, im lặng tiếp nhận cơn giận của ông, chỉ có nàng dám cả gan xen mồm cắt ngang lời của ông, chẳng trách ngay cả công chúa và hoàng tử nàng cũng dám hại. (Như Thúy nói nàng rất oan uổng nha!)

Như Thúy cô nương lại là người không xem sắc mặt người khác, bổ sung: "Nương, ngài như vậy là không đúng, Diệu Vi thân là nha hoàn hẳn là phải có mắt nhìn người, phải biết trong phủ chúng ta nếu có người tuổi tác đã cao, lại không có mặc y phục người hầu, thì đều là trưởng bối tới. Dù cho không có mắt nhìn người nhưng cũng phải biết đối nhân xử thế chứ, đối với người già mà nàng lại bất kính như thế? Cho nên nói, đây đều là lỗi của Diệu Vi, thứ nha hoàn như vậy, nương sau này chọn người vẫn nên cẩn thận một chút đi."

Nghe nàng nói xong, Trần quốc công phu nhân liền có xúc động muốn xông ra cắn chết nàng, đây không phải là nói xấu bà sao, nói bà không biết quản giáo nha hoàn sao? Mà Tàn thị ngồi bên cạnh tâm tình cũng không tốt, nhìn cô mình đường đường là Trần quốc công phu nhân như vậy mà lại bị một nữ nhân xuất thân từ nha hoàn bắt nạt, nàng ta đâu thể nào chịu được nổi nhục này? Hơn nữa so với việc làm chị em dâu tốt với Như Thúy cô nương, lấy lòng Trần quốc công phu nhân thì có lợi hơn nhiều.

Tàn thị lãnh đạm nói: "Tam đệ muội thực sự rất có tài ăn nói, còn dám trách cứ nương? Dù cho Diệu Vi không biết điều, cũng là nàng tự mình không tốt, nương phải quản lý toàn bộ phủ Trần quốc công, làm sao có thời gian quản giáo một ả nha hoàn? Tất cả chẳng qua là Diệu Vi tự chủ trương mà thôi."

Như Thúy ánh mắt chuyển hướng về phía nàng ta, kinh ngạc nói: "Nguyên lai nha hoàn phủ Quốc công đều là tự chủ trương không có chừng mực như thế này sao? Chẳng trách a, là ta trách oan nương rồi." Sau đó thành khẩn nói với Trần quốc công phu nhân: "Nương, xin lỗi, con sai rồi ạ."

"..."

Trần quốc công phu nhân trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào cho tốt. Loại phương thức xin lỗi này so với không làm gì càng làm người ta khó chịu hơn.

"Câm miệng!" Đồng dạng khó có thể chịu đựng còn có Ôn tiểu thư, cuối cùng cũng đã dời lực chú ý từ tam ca của nàng nhìn sang, tức giận nói với Như Thúy cô nương: "Người rõ ràng là châm chọc mẹ ta không biết nhìn người, có phải muốn gây xích mích cha mẹ ta và tam ca hay không? Người như vậy có bộ dáng của con dâu sao? Ta đã biết người căn bản không có ý tốt, căn bản không xứng với tam ca!"

Như Thúy cô nương nhìn nàng một cái, sau đó cười híp mắt hỏi: "Từ muội muội tại sao có thể chỉ trích ta như vậy? Ta tốt xấu gì cũng là tam tẩu, tứ muội muội chỉ trích ta như vậy cũng không có tác phong của một muội muội đúng không? Hơn nữa ta tại sao lại không xứng với phu quân? Phu quân từng nói

hai chúng ta là đẹp đôi nhất."

"Người..." Thực sự là không biết xấu hổ! Ôn tiểu thư bị nàng vô si nói khiến cho nói không nên lời.

Mà lúc này Ôn Lương lại nói tiếp: "Nương tử nói đúng, chúng ta là hoàng thượng ban hôn, đương nhiên là xứng đôi!"

Ôn tiểu thư mặt đỏ lên, tức giận trừng mắt nhìn Như Thúy, cho rằng đều là lỗi của nàng, khiến tam ca thiên vị giúp nàng mà không giúp muội.

Lúc này, Trần quốc công rút cuộc lên tiếng: "Được rồi, đều cảm miệng cả cho ta! Uyển Uyển, nàng là tam tẩu của con, con phải tôn trọng trưởng bối. Con trở về phòng cho ta!"

"Cha..." Ôn tiểu thư đáng thương kêu một tiếng, viền mắt liền hồng hồng, một bộ dáng là chẳng chực khóc, làm Trần quốc công phu nhân đau lòng hết sức.

Mọi khi nàng làm bộ đáng này, Trần quốc công có ý chí sắt đá đến đâu cũng sẽ mềm lòng mấy phần, hơn nữa còn có Trần quốc công phu nhân ở bên cạnh khuyên bảo, rất nhanh liền để mặc nàng. Nhưng hôm nay Trần quốc công lại không động đây, gọi ma ma tới mạnh mẽ đem nữ nhi trở về phòng của nàng. Nữ nhi này bình thường được nuông chiều một chút, trước giờ còn không cảm thấy, bây giờ nàng ở trong trường hợp này cũng không biết tốt xấu mà ngắt lời trưởng bối, cũng làm cho ông có chút thất vọng. Mặc dù nữ nhi là để nuông chiều, nhưng cũng phải biết lễ phép, đồ cho sau này gả nàng đi người ta lại nói tiểu thư phủ Trần quốc công không hiểu lễ phép.

Ôn tiểu thư thấy làm nũng giả bộ đáng thương cũng không thể làm phụ thân mềm lòng, lập tức oa một tiếng khóc lớn, hung hăng trừng Như Thúy một cái theo ma ma ra ngoài.

Trần quốc công xị mặt ngồi trở lại vị trí, nỗ lực giữ cho lòng mình bình tĩnh, sau đó hỏi thăm chuyện kia, Ôn Lương chấp tay sau lưng không nói lời nào, liền do Như Thúy cô nương nói lại một lần. Đến khi nghe xong lời của nàng, người ở chỗ này lại một lần nữa không biết nói gì, Trần quốc công phu nhân và Tàn thị ở trong lòng đều đồng thời tiếc hận nàng quá may mắn, thế nhưng sau khi đẻ bị thương hoàng tử công chúa, vẫn còn có hoàng thượng cùng vương gia bảo hộ nàng, thái hậu cũng đặc biệt yêu thích.

Hiểu rõ sự tình, Trần quốc công vẫn xị mặt, nói: "Vợ của Lương ca nhi, nháo ra những lời đồn đãi này cũng là lỗi của con, lần này may mắn, được thả ra không truy cứu, con sau này hành sự cẩn thận, đồ phải lại mang thị phi, bị người ta chỉ trích con dâu phủ Trần quốc công to gan lớn mật không biết quy củ..."

"Cha, quy củ của con rất tốt." Như Thúy cô nương lại một lần nữa cắt ngang lời Trần quốc công, bởi vì nàng cảm thấy đây là chuyện thập phần trọng yếu: "Vương gia sau khi thu con làm nghĩa muội, liền kêu vương phi mời ma ma trong cung tới cẩn thận dạy con quy củ, ngài nói như vậy sẽ làm cho người ta hoài nghi Túc vương phủ không có quy củ đó nha."

Nghe nói như thế, người ở chỗ này co quắp khóe miệng, thầm nghĩ người nào ngu ngốc dám nói Túc vương phủ không quy củ không giáo dưỡng? Nàng đây không phải là lấy Túc vương phủ đến ngăn bọn họ sao? Thật đúng là âm hiểm!

Nhưng mà đối với việc nàng dám cả gan mấy lần cắt ngang lời của Trần quốc công, Trần quốc công phu nhân trong lòng cũng có vài phần kính phục, chỉ cần Trần quốc công nghiêm mặt lại hoặc là giận dữ, trong phủ này cơ hồ không có người nào dám ho he một tiếng. Mà tuyệt nhất chính là, nha đầu kia lại nói rất chi là có lý, làm cho người ta muốn nổi giận cũng không nổi, nếu thật muốn dùng thân phận trưởng bối đến áp chế nàng, được a, đến lúc đó còn không biết nàng sẽ nói cái gì đâu.

Aiz, đau đầu quá đi!

Trần quốc công bị nghẹn lại, nhất thời sắc mặt rất khó coi, ông nhìn Ôn Lương đang ngồi ở một bên lạnh nhạt cười khề, Trần quốc công cũng tự biết hôm nay không thể mắng được, cứng rắn nuốt con giận, kiên trì nói: "Ta cũng không nói Túc vương phủ không có quy củ, chớ xen nôm!" Trừng mắt liếc nàng một cái.

Như Thúy cô nương biết nghe lời đáp một tiếng, rút cuộc ngậm miệng.

"Còn có Lương ca nhi, sau này quản cho tốt vợ của con, chúng ta là thần tử, trung với hoàng thất, gặp chuyện gì cũng nên nhường nhịn mấy phần. Chuyện lần này coi như cho qua, mặc dù vợ con không có sai, thế nhưng lời đồn đại cũng là bởi vì nàng mới có, mọi người nói do con dạy vợ không nghiêm, con sau này quản nàng cho tốt, chuyện này còn xảy ra một lần nữa, con vẫn nên cưới vợ khác đi. Tin tưởng Túc vương cũng sẽ thông cảm cho chúng ta!"

Nghe nói như thế, Ôn Lương biểu tình lãnh đạm rút cuộc vỡ tan, cắn răng hô một tiếng: "Cha!"

Trần quốc công không thèm nhìn hán, đồ phải lại tức giận không ngừng được, kế tiếp là nói với Trần quốc công phu nhân "Phu nhân, sau này quản hạ nhân trong phủ cho tốt, hi vọng loại chuyện này sẽ không xảy ra nữa, nếu không quản nổi, để cho con dâu lớn quản cũng được."

"Lão gia!" Trần quốc công phu nhân về mặt không thể tin tưởng thốt lên.

Tàn thị cũng mở to mắt, lặng lẽ liếc nhìn Trần quốc công phu nhân, tim đập thật nhanh.

Trần quốc công vẫn còn xị mặt, tiếp tục nói: "Hồ thái y là bậc trưởng bối, sao có thể để cho một nha hoàn tùy tiện lên mặt? Diệu Vi không biết tôn ti trật tự, loại nha hoàn này trong phủ ta chứa không nổi, trục xuất nàng ra khỏi phủ đi."

Trần quốc công phu nhân bị ông nói xong trên mặt nóng bừng, lão gia như vậy không khác nào trước mặt mọi người tát vào mặt bà, trong lòng thật sự là vừa giận vừa hận, nguyên bản còn muốn trách mắng con dâu thứ ba, hiện tại phát sinh loại chuyện này, bà hoàn toàn mất hết tâm tình trách mắng, chỉ nghĩ tìm lỗi của nàng để trừng phạt nàng thật nặng mới nguôi giận. Lúc này trong lòng cũng có chút hối hận khi bảo bọn họ dọn ra ngoài ở, vì sao không khuyên bảo lão gia mạnh mẽ ra lệnh bắt bọn họ ở lại trong phủ, hiện tại muốn nhân cơ hội trừng trị nàng thật tốt cũng vì khác nơi ở mà mất đi, dự đoán thân phận bà này cũng không thể áp chế được nàng.

Sau đó Trần quốc công lại nói, mỗi người đều bị dạy dỗ một trận, chỉ có trưởng tử Ôn Doãn trầm mặc làm việc là tránh được một kiếp.

Chờ sau khi ông nói xong, Ôn Lương thu hồi mặt nạ mỉm cười bình thường trên mặt, nghiêm túc nhìn về phía Trần quốc công nói: "Cha, ngài sau này muốn mắng chửi người vẫn nên tìm hiểu sự tình rõ ràng rồi hãy mắng, không phải ai cũng giống như nhi tử vì người là phụ thân mà nhẫn nại. Vợ con như thế nào là chuyện của mình con, nàng là thê tử hoàng thượng ban hôn cho con, cho dù muốn bỏ nàng cũng phải xem ý tứ của hoàng thượng, không phải cha nói con cưới người khác liền có thể cưới!" Dứt lời, kéo tay Như Thúy, lại nói: "Hôm nay khiến cha mẹ đợi lâu, nghĩ đến hai người đều mệt mỏi, bọn con đi về trước, cha mẹ nghỉ ngơi thật tốt."

Nói xong, không cho bọn họ có cơ hội phản ứng, kéo Như Thúy chạy ra khỏi đại sảnh.

Bọn họ vừa mới ra tới cửa, liền nghe thấy một trận âm ỉ, tựa hồ lại có chén trà bị rơi bể.

Hạ nhân đứng chờ ngoài cửa nhìn thấy bọn họ, lại nghe thấy âm thanh phía trong, lập tức đem đầu ép tới mức thấp nhất. Bọn họ đều là lão nhân trong phủ Trần quốc công, tự nhiên biết mỗi lần tam thiếu gia hồi phủ, trong phủ đều giống như ăn phải hỏa dược, bầu không khí căng thẳng quý dị, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ, tam thiếu gia bỏ đi như thế, dự đoán bầu không khí trong phủ phải mất mấy ngày mới có thể khôi phục.

Bên trong phòng Trần quốc công xác thực rất tức giận, nhưng nhiều năm như vậy khí lực cũng cạn, cho nên không còn hơi sức ngăn cản chuyện này, chỉ là mắng mấy tiếng nghiêm túc từ...

Người ở chỗ này đều bị ông răn dạy qua, cũng không dám khuyên ông, chỉ có thể ngồi tại chỗ chịu tội.

Bên kia Ôn Lương và Như Thúy cùng nhau rời khỏi phủ Trần quốc công, vẫn là quản gia dẫn tiễn bọn họ.

Đội lên xe ngựa xong, Ôn Lương thần sắc đã khôi phục thành bộ dáng lúc bình thường, Như Thúy nghĩ trong lòng thấy khó hiểu, cũng không biết hẳn là tức giận hay là khổ sở đây nữa, nhìn một chút, cảm thấy quả nhiên tâm tư của nam nhân này nữ nhân như nàng đừng nên đoán, đoán đến đoán đi đều đoán không trúng.

Ôn Lương chú ý tới ánh mắt của nàng, dựa lưng vào vách xe, đối với nàng khoai mào khoé môi cười tươi như gió xuân, "Vì sao nhìn ta như vậy?"

"Nhìn chàng có tức giận hay không." Như Thúy cô nương thành thành thật thật nói: "Chàng nếu đang tức giận ta liền tránh xa một chút."

Ôn Lương thiếu chút nữa nghẹn thở, đem cô nương thành thật một cách ngu ngốc kéo qua đây oán hận nắm lấy mặt của nàng, âm hiểm nói: "Không phải nên nói nếu ta không thoải mái thì nàng sẽ cố hết sức làm ta vui sao?"

Như Thúy cô nương hùng hồn nói: "Nghe nói nam nhân khi tức giận rất thích gia bạo, ta đương nhiên là muốn tránh xa một chút a!"

"... Ta không có bạo lực!" Bị người ngu ngốc nào đó làm cho tức giận đến nổi trận lôi đình, mỹ nam nghiêng răng nghiêng lợi vì mình nói rõ, "Ta là người văn minh, không đánh nữ nhân!"

Nghe xong, Như Thúy cô nương liền hạ khẩu khí, lập tức cọ qua đây lấy lòng, vì hẳn đám lưng xoa bóp, cười nói: "Àn, ta tin Ôn đại nhân thông minh tuyệt đỉnh tài hoa đạo đạt, tuyệt đối sẽ không bạo lực, nghe nói nam nhân thông minh đều thích sử dụng thủ đoạn, chỉ cần chơi đùa cũng làm chết địch nhân rồi, loại chuyện bạo lực này liền có vẻ không quan trọng gì, đúng không?"

"Đúng cái đầu của nàng!" Ôn Lương trực tiếp bỏ nhào tới ôm nàng vào trong lòng, dùng sức cắn mấy cái.

Thượng Khê ở bên ngoài đánh xe nghe thấy tiếng động, chân mày nhảy nhảy, vội vàng nín thở ngưng thần, miễn cho nghe thấy cái gì không nên nghe.

Một hồi sau, nha đầu ngốc thập phần ôn thuận tựa vào trong lòng nam nhân, một bộ dáng hưởng thụ, nhìn trong mắt Ôn đại nhân, đáng yêu giống như hai tiểu hồ li được nàng chăm sóc kia.

Ôn Lương xoa mái tóc dài của nàng, đột nhiên ôn hòa hỏi: "Vừa rồi có sợ không?"

"Không sợ!" Như Thúy cô nương đáp rất mau, ngẩng đầu lên cười với hắn: "Cha không biết phân biệt tốt xấu oan uổng chàng, mới thực sự là đáng ghét, ta là vợ của chàng, dù sao cũng phải giúp chàng làm sáng tỏ hiểu lầm, phải không?"

Ôn Lương mặt áp trên ngực mềm mại của nàng, rầu rĩ cười lộ lên. Hắn rất muốn nói với nàng, kỳ thực cha hắn cũng không có oan uổng hắn, hắn xác thực đã làm rất nhiều chuyện hoang đường, mấy lần đều làm mất hết mặt mũi phủ Trần quốc công. Nếu không phải phủ Trần quốc công chỉ còn lại một mình hắn là đích tử, cha hắn tính tình cứng nhắc căn bản sẽ không khoan dung hắn, đã sớm cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ hoặc là đem hắn giam lỏng miễn cho hắn xuất hiện làm chuyện mất mặt. Mà cha hắn sở dĩ mỗi lần gặp mặt sẽ phải rít gào mắng chửi người, cũng là muốn đích tử duy nhất là hắn đây trở nên tốt hơn.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng và cách làm của riêng mình, cũng cho là mình làm như vậy là vì tốt cho đối phương, nhưng đối phương lại không cảm kích và tiếp nhận cách làm này.

"Nha đầu, hôm nay thực sự cảm ơn nàng..." Cảm ơn nàng đừng cảm lớn mặt đứng ra bảo vệ ta, cảm ơn nàng đối với ta tín nhiệm, cảm ơn nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta.

Đây là lần duy nhất trong mười mấy năm qua hắn cảm nhận được cái gì là sung sướng khi về nhà, liền không hề kiềm chế mà biểu lộ tâm tình.

Như Thúy nháy nháy mắt, đột nhiên mặt đỏ bừng lên, có chút ngượng ngập nói: "Ôn đại nhân, phiền chàng đừng cợt nữa được chứ? Điều này sẽ làm ta cảm thấy chàng đang nảy sinh ý xấu với ta đó nha!"

"..."

Bầu không khí tốt đẹp liền bị một câu nói của cô nương ngu ngốc nào đó phá vỡ, Ôn Lương trong lòng cảm thấy xung quanh gió thổi hiu quạnh, một đi không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Như Thúy cô nương gả cho Ôn Lương không được bao lâu, liền thành công làm cho các nữ nhân bên nhà chồng căm ghét, mặc dù nghĩ lại thì nàng cũng có chút vô tội, nhưng Trần quốc công vốn đã không thích nàng vì xuất thân của nàng, cái này không thể tránh được, mà Trần quốc công phu nhân lại bị nàng làm cho mất mặt như vậy, đại tâu Tần thị cũng bởi vì nàng mà bị công công giận chó đánh mèo, hai nữ nhân lại cùng xuất thân từ Tần gia, không liên hợp lại đối phó với nàng mới là kì quái.

Chuyện đã xảy ra ngày đó ban đầu còn khiến Như Thúy cô nương hơi thấp thỏm, nhưng mà phu quân nàng lại là một người ngoan liệt, không làm tức chết người sẽ không bỏ qua, nói với Như Thúy cô nương không cần để ý chuyện hán cùng người nhà đối nghịch. Giống như bị Trần quốc công mắng vậy, Ôn Lương đúng là đã làm vài chuyện hoang đường, nếu là người bình thường, cho dù không vì tranh giành gia nghiệp, cũng sẽ vì miếng lưỡi thể diện mà tận lực làm một đứa con có hiếu, thế nhưng hán ngay cả già làm công tử cũng lười làm, chẳng trách các loại tin đồn về hán luôn kéo dài bất tận không lúc nào suy giảm.

Bởi vì Ôn Lương cho phép, cho nên Như Thúy cô nương liền không lo lắng nữa, muốn làm gì thì làm vậy.

Đối với việc lần này, Túc vương phi sau khi nghe kể lại, lại vì nàng lo lắng cùng hâm mộ, chỉ vào trán của nàng nói: "Em cũng đừng thiếu suy nghĩ như vậy, những gì nên làm thì hãy làm, nếu không nước bọt của mọi người cũng đủ dìm chết em!"

Như Thúy cô nương bình tĩnh ôm tiểu bánh bao của Túc vương phủ, trả lời: "Thiếu tâm nhãn không phải chính là tiểu thư ngài sao? Ôn đại nhân thế nhưng khen em làm rất khá."

Túc vương phi nghe xong tức giận chỉ tay về phía nàng, sau đó chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Lời của nam nhân nói nếu có thể tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây, hán bỏ mẹ hồn được cho em đó, tỉnh lại chút đi."

"Ai, heo mẹ có thể leo cây nha." Như Thúy cô nương trái lại kỳ quái nói: "Tiểu thư ngài đưa ra ví dụ không đúng."

Đối mặt với ánh mắt "Tiểu thư tại sao kiến thức của người lại hạn hẹp như vậy" của Như Thúy cô nương, Túc vương phi hơi có chút chột dạ, thiếu chút nữa cũng cảm giác rằng chính mình thực sự kiến thức rất hạn hẹp, nhưng nàng tự cho là mình có kiến thức hơn so với kẻ ngốc này, liếc mắt nhìn nàng khinh thường nói: "Heo mẹ căn bản không thể leo cây được, em chỉ cho ta xem chỗ nào có heo mẹ leo cây a."

"Tiểu thư, người nói như vậy liền không đúng, heo mẹ thật có thể ở trên cây, chúng ta đem nó đặt trên cành cây, vậy cũng là lên cây!"

"... Nguy hiểm!"

"Là lẽ phải!"

"..."

Như Lam ở bên cạnh rót trà cho hai người mặt không thay đổi nhìn các nàng, đột nhiên nói: "Vương phi, Ôn phu nhân, xin hai người đừng dạy hư tiểu quận chúa, vương gia sẽ tức giận."

Nghe xong hai người liền cúi đầu nhìn xuống tiểu bánh bao khôn ngoan đang được người ôm, chỉ thấy nàng mở đôi mắt to đen bóng nhìn các nàng, khuôn mặt nghiêm túc trên thân người nhỏ nhỏ thật sự rất đáng yêu. Nhưng mà đối diện với cặp mắt tròn to ngây thơ kia, hai người liền đồng thời chột dạ, Túc

vuơng phi vội vàng sửa chữa: "Sở Sở, con cái gì cũng không nghe thấy, phải không?"

Tiểu bánh bao nhìn mẹ nàng thân thiết, nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cá tính thì cực kì nghiêm túc, vuơng cánh tay nhỏ bé trắng nõn nói: "Tin lời nam nhân, trư trư lên cây!" Nghĩ nghĩ lại nói: "Phụ thân nói, nam nhân nhất ngôn cửu đỉnh, có thể tin!"

"..."

Túc vuơng phi trong lòng vô cùng phức tạp ôm tiểu bánh bao lại đây, thờ dài nhéo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, rồi thả nàng xuống đất nói: "Được rồi, tiểu hài tử nên hoạt động nhiều, đi chơi đi, nương và Thúy đi còn có chuyện cần nói."

Tiểu bánh bao vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không chơi, phải đi học!" Sau đó giống như người lớn nghiêm túc hành lễ chào, rồi mới để nha hoàn mang nàng ra ngoài.

Túc vuơng phi che mặt, trong lòng khóc ròng, nữ nhi nghiêm túc như vậy, còn có lão cha siêu cấp nghiêm túc như vậy, sau này thực sự sẽ có nam nhân nào đủ can đảm tới cửa cầu hôn sao? Sẽ không thực sự dùng tới quyền thế ép người ta cưới nữ nhi chứ?

Như Thúy cô nương lại không cảm thấy tiểu quận chúa như vậy có cái gì không tốt, cười híp mắt cùng tiểu bánh bao vẫy tay, chúc nàng học tập thật tốt, mặt mày đều tràn ngập ý cười.

Túc vuơng phi thấy một màn như vậy, trong lòng có chút đáng tiếc năm ấy nàng vì cứu Ôn Lương mà bị thương ở vùng bụng, nếu không đứa nhỏ của nàng và Ôn Lương nhất định sẽ thập phần đáng yêu, nếu giống Ôn Lương, tuyệt đối sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc, nếu giống nha đầu kia, sẽ là một người ngốc chuyên đi tức chết người ta, vô luận đứa nhỏ giống ai cũng sẽ rất đáng yêu và thú vị, đáng tiếc a...

Như Thúy cô nương cũng không biết Túc vuơng phi đang thương tiếc cho nàng, lại cùng nàng nói về chuyện hôm trở lại phủ Trần quốc công. Hôm nay sang Túc vuơng phủ chơi chủ yếu là bị Túc vuơng phi đưa thiệp báo trở về, chủ yếu là vì quan tâm Như Thúy cô nương bị lời đồn đại không hay, lại không nghĩ đến người trong Trần quốc công phủ sẽ phản ứng lớn như vậy.

Túc vuơng phi cảm thấy phản ứng của phủ Trần quốc công rất bình thường, nàng đã gặp qua Trần quốc công mấy lần, biết lão Trần quốc công tính tình cổ hủ, tức giận là điều có thể đoán trước. Nhưng chuyện này đều do Như Thúy ngốc mà thành, Túc vuơng phi cảm thấy bọn họ tức giận cũng vô dụng thôi. Kỳ thực lời đồn đại truyền thành như vậy Túc vuơng phi lúc trước mới nghe được, cũng là 被 được không, lại một lần nữa thấy được trình độ tám của người trong kinh thành, nhớ lại ngày đó nàng không phải cũng bị những kẻ nhân đến trúng đầu đó đánh cược khi nào thì mình bị khắc chết sao?

"Đúng rồi, ngày mai là tiết hạ nguyên, hai người phải trở về tế tổ, mới nào loạn chạy ra lại phải đi về, đến lúc đó cẩn thận một chút." Túc vuơng phi dặn dò, mặc dù biết rõ mình không cần lo lắng cho nha đầu ngốc mà siêu cấp may mắn này làm cái gì, nhưng loại tâm tình giả nữ nhi này luôn làm cho nàng nhìn không được mà bận tâm. Lại nói, vuơng gia vẫn luôn coi Ôn Lương như nữ tử ruột thịt của mình mà quân giáo hân, kỳ thực Như Thúy cũng coi như là con dâu của vuơng gia đi?

Túc vuơng phi lại lâm vào một mớ những suy nghĩ rối rắm của riêng mình.

"Yên tâm đi tiểu thư, người cho dù không tin Ôn đại nhân cũng phải tin tưởng em chứ ~" Như Thúy cô nương cho rằng nàng lo lắng là bởi vì lời đồn đại việc lần trước thiếu chút nữa cùng công công bà bà nháo một trận, lập tức bảo đảm "Em sẽ hiếu thuận công công bà bà, thân thiết với chị em dâu!"

—— Không phải thế, ta là sợ em trong lúc vô ý tức chết bọn họ, đến lúc đó em sẽ trở thành lời đồn đại lớn nhất kinh thành! Túc vuơng phi ở trong lòng châm chọc.

Trò chuyện với Túc vuơng phi trò chuyện, Như Thúy cô nương lại chạy đi xem tiểu bánh bao của Túc vuơng phủ cùng tiểu thiếu niên - ảnh vệ của nàng đang cùng đội trưởng đội thị vệ trong phủ tập võ, kinh ngạc hỏi Túc vuơng phi: "Tiểu thư, tiểu quận chúa là nữ hài nhi, vì sao lại cho nàng học võ?"

Túc vuơng phi ánh mắt mơ hồ: "Sở Sở muốn học, vuơng gia cho phép..."

Như Thúy cô nương lập tức hiểu, không khỏi nổi lên đồng tình với vị Túc vuơng phi bị chồng cùng con gái nháo cho thần kinh yếu ớt luôn rồi, nguyên bản tiểu thư nhỏ trông giống vuơng gia đã thập phần làm người ta kính sợ rồi, hiện tại lại đem nàng trở thành nam hài tử mà giáo dưỡng, dự đoán tương lai thực sự cần rất nhiều đồ cưới mới có thể gả đi a.

Đứng xem một chút, Như Thúy cô nương lại nói: "Ài, tiểu thư, tiểu quận chúa đứng tư thế trung bình tán nhìn rất giống đang ngồi nhà cầu nha."'

Túc vuơng phi ghen mặt, trực tiếp chụp lấy nàng kéo dậy, sau đó xoay mặt hương hai tiểu bánh bao đang đứng trung bình tán thân thiết kêu: "Được rồi, cực khổ rồi, các con qua đây nghỉ ngơi uống miếng nước đi."

Tiểu bánh bao nghiêm túc trực tiếp nhào tới trong ngực nàng, Túc vuơng phi yêu thương lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nàng.

Như Thúy nhìn nhìn tiểu nam hài phía sau đang chậm rì đi tới, vẫy tay kêu hắn qua đây, lấy khăn tay muốn giúp hắn lau mặt, ai biết tiểu nam hài trực tiếp quay đầu sang bên cạnh, giống như sói mẹ bảo vệ sói con cảnh giác trừng mắt nhìn nàng, cực tuyệt loại hành vi trường bối muốn thân thiết cùng hắn. Như Thúy cô nương méo miệng, bình tĩnh thu hồi tay, sau đó nhân lúc tiểu nam hài muốn rời đi, liền chọt một cái ngay giữa mi tâm của hắn, làm hắn suýt ngã.

"Hi hi, không đủ cảnh giác nga ~" Như Thúy chống lại ánh mắt tràn ngập sát ý của tiểu nam hài, cười hi hi nói.

Nam hài hướng nằng nhe răng, giống như động vật đang uy hiếp kẻ thù của nó, nhưng mà vừa nghe một tiếng kêu to mềm mại "Đến", nam hài liền bỏ lại nằng, đi về phía bé gái đang gọi hắn, chỉ chốc lát sau, hai tiểu bánh bao tay nắm tay ngồi xuống chỗ bậc thang cùng nhau gặm bánh ngọt.

Thật đáng yêu!

Như Thúy trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác không hiểu, sờ sờ ngực, có chút rầu rĩ. Lại là cái loại cảm giác kỳ diệu nói không nên lời đó, nhưng mà cảm giác đó rất nhanh liền bị nằng bỏ qua.

Sau khi rời khỏi Túc vương phủ, Như Thúy cô nương cũng không trực tiếp hồi phủ, mà mang theo nha hoàn Thanh Y và hai thị vệ đi đến con đường nằng thường xuyên đến lúc còn chưa lấy chồng, quen thuộc chạy đến nơi bán mứt và điểm tâm mua một số thứ, sau đó chậm rì rì đi trở về phủ.

"Phu nhân mua nhiều như vậy làm cái gì?" Thanh Y tò mò hỏi.

Như Thúy cô nương cười híp mắt trực tiếp đem người nào đó bán đứng: "Đương nhiên là mua cho Ôn đại nhân a, Ôn đại nhân thích vừa xem văn kiện vừa ăn đồ ăn vặt. Cơ mà không hiểu sao chàng ăn nhiều như vậy cũng không béo lên được nhỉ?" Về mặt biểu tình phiền não cực điểm

"..."

Thanh Y về mặt trống rỗng nhìn nằng, phía sau hai thị vệ cúi đầu thật thấp, lúc này có chút oán giận vì sao tai mình lại tốt vậy, lại nghe được cái gì không nên nghe rồi.

Như Thúy cô nương khi về đến nhà, Ôn Lương vừa vào triều xong cũng đã trở về, hai người vừa vặn gặp mặt ở cửa chính.

Ôn Lương cảm thấy hắn và nha đầu ngốc nhà hắn rất có duyên, khỏe môi vẫn duy trì nụ cười vui vẻ, ánh mặt trời lướt qua trên người hắn, mặt mày tuấn tú vô song, trong nháy mắt liền thu hút ánh mắt mọi người. Nhưng mà hôm nay Thanh Y cùng hai thị vệ kia rõ ràng không giống mọi khi bị mê hoặc, mà là dùng một loại ánh mắt phi thường kì diệu len lén nhìn hắn.

Hoàn toàn không phát hiện ra hình tượng của mình đã bị nương tử ngốc nhà hắn hại, Ôn đại nhân đối với loại ánh nhìn tò mò nghiên cứu này cảm thấy kỳ quái, nhưng không có suy nghĩ nhiều, dắt tay Như Thúy cô nương vào phủ, vừa đi vừa hỏi: "Hôm nay đi nơi nào?"

Như Thúy cô nương thành thật trả lời hành trình hôm nay, sau đó cười híp mắt giơ lên cao một bao giấy dầu gói bằng dây thừng: "Ta đi ra phố mua rất nhiều loại mứt và điểm tâm, đều là ta thích, không biết Ôn đại nhân chàng có thích hay không."

Ôn Lương bật cười, ôn tồn nói: "Tùy tiện, ta không có kén chọn." Một bộ dáng đại nam nhân không thích ăn ba thứ quà vặt của nữ nhân.

Nghe nói như thế, Thanh Y lập tức cúi đầu che giấu biểu tình trên mặt của mình, mỹ nam gì đó, ở trong mắt nha đầu ngốc, đều tan biến hết rồi.

Như Thúy cô nương vẫn cười híp mắt như trước, lần này lại không có thiếu tâm nhân nói thêm cái gì nữa.

Gả cho hắn nửa tháng, trong lòng Như Thúy cô nương thói xấu của Ôn Lương lại tăng thêm: Miệng nói tùy ý để nằng chuẩn bị đồ ăn vặt, nhưng ăn vặt so với nằng còn nhiều hơn, nam nhân đều có chút thời gian là loại động vật khẩu thị tâm phi.

Vợ chồng mới cưới đều thích dính vào một chỗ với nhau, sau bữa tối hai người liền dắt tay nhau đến hậu viện tản bộ tiêu thực, mặc dù trình độ văn hóa giữa hai người là khác nhau, nhưng mà Như Thúy cô nương thỉnh thoảng lại phát ra vài câu nói kinh người khiến cho Ôn đại nhân thích thú vô cùng, tuyệt không cảm thấy khó khăn.

Hắn huyền một chút, Như Thúy cô nương liền nhắc tới tiết hạ nguyên vào ngày mai, lễ này có chút long trọng, cần phải quét dọn phòng ốc sạch sẽ chuẩn bị thức ăn phong phú để cúng bái tổ tiên, cầu phúc lộc bình an. Lâm tôn tử của Ôn gia, cho dù có bất hiếu cũng phải trở về từ đường thắp hương cho tổ tông. Mà Ôn Lương tự nhiên cũng muốn trở về Trần quốc công phủ để thắp hương cho mẹ và nhị ca mất sớm của hắn, bọn họ làm quan vào ngày này cũng được nghỉ.

"Ừ, ngày mai chúng ta sáng sớm liền trở về, chúng ta cũng đừng nhàn canh giờ, cần phải thắp hương cho nương và nhị ca, nằng hãy biểu hiện cho tốt." Nói hắn véo mặt nằng, sờ môi của nằng, khuôn mặt nở nụ cười thần nhiên.

Nghe thấy Ôn Lương nói, Như Thúy cô nương tự nhiên gật đầu, rồi lặng lẽ xem xét mặt hắn, thấy thần sắc hắn nhàn nhạt liền biết tâm tình của hắn lại không tốt.

Như Thúy biết Trần quốc công phu nhân hiện tại không phải là mẫu thân sinh ra hắn, mẹ ruột hắn và huynh trưởng cùng mẹ vào mười mấy năm trước đã mất rồi, nguyên nhân họ mất sớm thì nằng không rõ ràng lắm, cũng không có ai dám đề cập lại chuyện này. Mà Ôn Lương năm đó bởi vì chuyện này đã cùng Trần quốc công nháo một trận long trời lở đất khiến dư luận xôn xao, nhưng lúc đó nằng vẫn còn là một tiểu bánh bao ngây thơ hồn nhiên, căn bản không có ấn tượng. Qua nhiều năm như vậy Ôn Lương cũng đã nháo ra đủ loại chuyện đồn đại trong kinh thành, nhưng đối với người không liên quan Như Thúy cô nương luôn luôn không chú ý tới, cho nên hiện tại gả cho hắn xong, nằng đối với tình huống của hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Mặc dù hoàn toàn không biết gì cả, nhưng cũng biết bà bà và nhị bá mất sớm là điều tối kỵ trong lòng Ôn Lương, nằng dù có lúc ngốc nghếch cũng không dám tùy tiện dò hỏi cái gì, rất sợ nhắc tới những chuyện khiến hắn đau xót, chỉ biết là Ôn đại nhân bởi vì chuyện này đã cùng công công nháo loạn khiến cho phụ tử không hợp, thậm chí khiến cho hắn không có hảo cảm với toàn bộ phủ Trần quốc công.

Được rồi, Như Thúy cô nương cho dù hiếu kỳ muốn chết, nhưng cảm giác được đây là vết thương lòng của Ôn đại nhân, nàng vẫn rất sẵn sàng chưa từng dò hỏi, hơn nữa lúc chống lại người của phủ Trấn quốc công, nàng cũng sẽ tự giác thiên vị hắn, cảm thấy Ôn đại nhân đáng yêu nhà nàng mà nhìn những người đó không vừa mắt, tuyệt đối là lỗi của bọn họ.

Ngày hôm sau giống như mọi ngày khác, trời tờ mờ sáng Như Thúy cô nương liền tỉnh. Mà hôm nay không cần nàng thức giấc, Ôn Lương xưa nay thích ngủ nướng cũng tự động rời giường.

Hai người đơn giản dùng qua đồ ăn sáng, liền lên xe ngựa đi tới phủ Trấn quốc công.

Phủ Trấn quốc công đại môn mở rộng, thị vệ giữ cửa thấy xe ngựa phủ thái sư tiến đến, vội vàng chạy tới dắt ngựa nghênh tiếp bọn họ. Mặc dù Ôn Lương rời nhà đã lâu, ở phủ Trấn quốc công cũng không có chút tồn tại nào, nhưng trên dưới trong phủ đối với vị tam thiếu gia này chưa bao giờ dám chậm trễ, đơn cử là đêm qua lão gia cho người ta qua đây dặn riêng thị vệ gác cổng bọn họ phải sớm mở cửa ra nghênh tiếp tam thiếu gia trở về cho tốt, liền biết ở trong lòng lão gia tam thiếu gia vẫn là vị thiếu gia trọng yếu nhất.

Chỉ tiếc, lão gia là người cổ hủ miệng lại thích có mặt mũi, mặc dù sớm đã làm rất nhiều chuyện mất mặt nhưng vẫn không chịu thừa nhận, gặp mặt vẫn còn muốn mắng chửi người, thì bảo sao phụ tử không hợp cho được.

Ôn Lương mang theo Như Thúy vào phủ, người hầu trong phủ vì tiết hạ nguyên nên rất bận rộn, mặc dù bận tới mức chân không chạm đất, nhưng thấy bọn họ vẫn sẽ dừng lại thỉnh an.

Chờ bọn họ đi tới tiền đường, liền nhìn thấy Trấn quốc công phu nhân cùng đại tẩu Tần thị đang ở bên cạnh chỉ huy hạ nhân quét dọn sạch sẽ.

Hai nữ nhân ăn mặc phú quý nhìn thấy bọn họ, biểu tình đều có chút vi diệu, mà Tần thị càng nhìn không được hướng Như Thúy cô nương đi phía sau Ôn đại nhân trừng mắt một cái.

Như Thúy cô nương cười híp mắt cùng các nàng chào hỏi, làm cho hai nữ nhân trong lòng lại không biết vì sao có chút phát hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Tam đệ đã trở về rồi à?"

Lúc này đại ca Ôn Doãn đi tới, Ôn Doãn tướng mạo giống như Trấn quốc công, ngay cả bản tính nghiêm khắc cổ hủ cũng giống tới tám phần. Vì hôm nay là tiết hạ nguyên, hắn mặc một thân thường phục màu đậm, biểu tình cứng nhắc, toát ra một loại cảm giác nghiêm túc trang trọng.

Ôn Lương trên mặt lộ ra ý cười, nói: "Đại ca, khi nào mới bắt đầu tế tổ?"

"Còn khoảng một canh giờ nữa." Ôn Doãn nói, liếc nhìn Như Thúy cô nương bên cạnh Ôn Lương, sau đó nói với Ôn Lương: "Tam đệ rất lâu chưa về nhà, mỗi lần trở về đều là vội vàng vàng, đúng là không biết rõ quy trình tế tổ. Nhưng sau này đệ có thể ở lại trong kinh thành, trong lòng vì huynh cũng an tâm mấy phần. Huynh đệ chúng ta rất lâu không gặp nhau, đệ cùng ta qua đây, ta nói rõ ràng cho đệ."

Ôn Lương nghe xong mỉm cười, cũng không chối từ, xoay người dặn dò Như Thúy một tiếng, rồi nói với Trấn quốc công phu nhân: "Nương, đại tẩu, vợ ta cũng không hiểu rõ việc tế tổ, làm phiền hai người dạy cho nàng, miễn cho lại xảy ra chuyện gì không ổn. Nha đầu, theo nương và đại tẩu học tập cho tốt."

Như Thúy cô nương nghiêm nghị bảo đảm: "Yên tâm, ta sẽ cùng nương, đại tẩu học thật tốt, có các nàng cẩn thận dạy bảo, tuyệt đối sẽ không xảy ra chút lầm lỗi nào, đúng không? Nương, đại tẩu." Nói xong, quay đầu lại hướng Trấn quốc công phu nhân lộ ra nụ cười thật tươi.

Trấn quốc công phu nhân và Tần thị khoé mắt giật giật, lời muốn nói đều bị nàng nói, các nàng còn có thể nói cái gì? Nếu nha đầu ngốc này xảy ra vấn đề gì lúc tế tổ, không phải nói các nàng không có dạy cho nàng thật tốt sao? Đây thật là một cái bẫy, thực sự là một nữ nhân đáng ghét...

Hai người trong lòng mắng chửi các kiểu, nhưng ở trước mặt mọi người, Trấn quốc công phu nhân không muốn phá hư hình tượng từ mẫu, đành phải nghĩ một đằng nói một nẻo nói: "Cái này là đương nhiên, Lương ca nhi đừng lo lắng, hai huynh đệ các con rất lâu chưa cùng nhau trò chuyện, hãy đi đi."

Đang nói, cách đó không xa vang lên tiếng bước chân vội vã, lại nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp xách làn váy chạy tới thật nhanh, nàng mặc một thân váy xanh, váy tung bay, xác thực rất đáng yêu, tiểu cô nương còn chưa tới đã hô to lên: "Nương, nương, tam ca đã trở về sao..."

Ôn Doãn vừa nhìn thấy tiểu cô nương, chân mày lập tức nhíu lại, một là vì bộ dáng nàng quá cầu thả, hai là vì trang phục nàng quá mức rực rỡ đẹp tươi,

thật sự là không hợp quy củ. Mặc dù không có mở miệng rắn dạy, nhưng người ở chỗ này đã có thể cảm giác được hần không vui. Có thể nói Ôn Doãn của phủ Trấn quốc công trong đám thiếu gia nơi kinh thành là thiếu gia nghiêm chỉnh nhất, hơi chút là nghiêm mặt lại, là có thể làm cho người ta im lặng không dám nói nữa.

Trấn quốc công phu nhân nhìn nữ nhi đang tràn đầy hưng phấn chạy tới, trong lòng cũng thập phần bất đắc dĩ lại âm thầm hỏi hận trước đây cưng chiều nàng quá mà không quản giáo nàng cho tốt, vốn cho rằng nàng là đích nữ duy nhất của phủ Trấn quốc công, chỉ cần học giỏi nữ công cơ bản của một nữ hài lại không mất quy củ là được, nhưng ai biết bởi vì bà và trượng phu dung túng, có thể nói nữ nhi có đôi khi quá hoạt bát nhanh nhẹn, nhưng cũng có lúc quá mức như hiện tại.

Ôn tiểu thư chạy đến trước mặt Ôn Lương, một đôi mắt to xinh đẹp ôn nhu nhìn hần, cao hứng kêu lên: "Tam ca, ca đã về rồi!"

Ôn Lương tươi cười cực kì lãnh đạm, hướng tiểu cô nương gật đầu.

"Uyển Uyển, đã lớn như thế hồ to gọi nhỏ còn có thể thống gì!" Trấn quốc công phu nhân trách cứ: "Còn có, nha hoàn nào chuẩn bị y phục cho con, không biết hôm nay là tiết hạ nguyên sao? Còn không đi thay đồ!"

Ôn tiểu thư nụ cười trên mặt cứng đờ, đối với trách cứ của mẫu thân có chút ủy khuất, nàng tự nhiên biết hôm nay là ngày nào, chỉ là nghe thấy nha hoàn nói Ôn Lương đã trở về liền thật cao hứng, chưa kịp thay quần áo liền đi ra. Ngập ngừng một chút, thấy mẫu thân thần sắc nghiêm khắc, không có cách nào phân bác, đặc biệt nhìn thấy Như Thúy cô nương đứng bên cạnh đang nhìn mình, vừa thẹn vừa giận, vốn định giống như bình thường làm nũng với mẫu thân sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng hôm nay Trấn quốc công phu nhân rõ ràng không như mọi khi nuông chiều nàng nữa, thần sắc có chút nghiêm khắc, tiểu cô nương luôn kính nể mẫu thân chỉ có thể đỏ vành mắt ủy khuất theo sát ma ma trở về phòng thay quần áo.

Ôn Doãn chân mày khẽ buông lỏng, hành lễ với Trấn quốc công phu nhân xong, liền cùng Ôn Lương và tùy tùng đi đến thư phòng, hiện trường chỉ còn lại có ba nữ nhân mắt to trừng mắt nhỏ.

Đúng lúc này, con dâu thứ tư - Lưu thị đi ngang qua nhìn thấy một màn này, lập tức trong lòng liền bất an. Nhưng mà mọi người đều nhìn thấy nàng, nên nàng phải vội vàng bước qua chào hỏi ba người: "Nương, đại tẩu, ma ma quản gia cho người đến nói đã chuẩn bị xong vàng bạc. Tam tẩu, tẩu đã về rồi."

Như Thúy cô nương hướng nàng cười cười, kêu một tiếng "Tứ đệ muội".

Nàng so với trưởng tẩu Tần thị thì Tần thị là con dâu cả lại xuất thân từ họ hàng nhà Trấn quốc công phu nhân, rất được Trấn quốc công phủ coi trọng, mà con dâu thứ ba Như Thúy cô nương không chỉ là nghĩa muội của Túc vương mà còn là vợ của đích tử duy nhất trong phủ, thân phận càng cao hơn người khác, có thể cùng làm con dâu phủ Trấn quốc công thì Lưu thị kì thực là trèo cao rồi, hơn nữa gia thế nhà mẹ đẻ của nàng cũng không xứng với phủ Trấn quốc công, cho nên ở trong phủ sự tồn tại của nàng cực kì mờ nhạt, làm người cũng rất ôn hòa, tận lực tránh cùng người ta trở mặt.

Lưu thị trong lòng cảm thán, nàng mặc dù cũng gả cho thiếu gia của Trấn quốc công phủ, nhưng trượng phu Ôn An chỉ là thứ tử, gia nghiệp phủ Trấn quốc công vô luận như thế nào cũng không quan hệ đến phu thê bọn họ, tin rằng sau khi Trấn quốc công già đi, người khác kế thừa phủ Trấn quốc công, bọn họ sẽ phải ra ở riêng, nếu gia nghiệp nhà này đều không phải của mình, thì Lưu thị cũng không tham lam chen chân vào sự vụ trong phủ làm gì, cho dù bà bà và đại tẩu muốn đối phó tam tẩu Hạ thị, nàng tối đa chỉ ở một bên xem diễn mà thôi, hai bên đều không thể đắc tội.

Lúc này thấy bầu không khí hiện trường không đúng, Lưu thị cảm giác mình tới không đúng lúc, trong lòng âm thầm kêu khổ, chỉ hi vọng nếu có phát sinh chuyện gì, ngàn vạn đừng liên lụy đến mình.

May mắn Trấn quốc công phu nhân cũng rất thích giữ mặt mũi, trong lòng mặc dù cực kì không muốn gặp Như Thúy cô nương, nhưng làm đương gia chủ mẫu phủ Trấn quốc công vẫn phải đem mấy nàng dâu đến phòng khách ngồi, cùng các nàng tỉ mỉ nói rõ ràng lúc tế tổ thì các nàng nên làm cái gì. Ba người con dâu đều nghe rất nghiêm túc, mặc dù hằng năm đều có ngày này, thế nhưng năm nay đích tử trong phủ cưới chính thê, tất cả đều trở nên không giống nhau, đặc biệt đối với dâu trưởng Tần thị mà nói, sự tồn tại của Như Thúy cô nương tựa như một cái gai đâm vào lòng nàng.

Tần thị gả đến Trấn quốc công phủ đã được mười năm, mặc dù không phải gả cho đích tử phủ Trấn quốc công, nhưng thân phận dâu trưởng vẫn làm cho nàng ở trong phủ Trấn quốc công có địa vị cực kì quan trọng. Hơn nữa Trấn quốc công phu nhân là bác ruột của nàng, cực kì coi trọng nàng, công công và trượng phu cũng kính trọng nàng vài phần, có đôi khi làm cho nàng có cảm giác mình chính là chủ mẫu tương lai của phủ Trấn quốc công.

Nhưng khi Ôn Lương cưới chính thê, tất cả đều không giống trước. Trong lòng công công, vợ của đích tử mới là quan trọng nhất, mà trong lòng trượng phu, dự đoán cũng cảm thấy nàng đang lấn lướt tam đệ muội, nên ngầm phân phó nàng muốn nàng cùng tam đệ muội ở chung thật tốt, cần phải tôn trọng nàng ấy. Tần thị trong lòng phần uất, nàng là dâu trưởng của phủ Trấn quốc công, vì sao phải đi lấy lòng con dâu thứ ba? Dù cho nàng ấy có là thê tử của đích tử, tương lai kế thừa phủ Trấn quốc công này còn không biết là ai đâu.

Trấn quốc công phu nhân đều đã đem mọi chuyện chỉ bảo thật tốt, Ôn tiểu thư đã thay một thân quần áo dịu dàng mang theo ma ma bước vào, thỉnh an mọi người ở đây xong, mới ngồi xuống vị trí bên người Trấn quốc công phu nhân.

"Nương, tam ca đâu?" Ôn tiểu thư hỏi.

Trấn quốc công phu nhân hơi cau mày, trả lời: "Đang ở thư phòng cùng đại ca con." Thấy tiểu cô nương thần sắc hơi động, âm thầm dè nàng lại, nói: "Tí nữa sẽ phải đi tế tổ, con ngồi yên cho ta, đừng như mọi khi hồ nháo, không cha con lại đem con đi cầm tức bây giờ."

Nghe nói như thế, Ôn tiểu thư bỏ đi ý nghĩ muốn đi tìm Ôn Lương, nhưng đối với việc bị phụ thân cấm túc mấy ngày nay liền đem mọi nguyên nhân đổ lên đầu người nào đó, lập tức liếc nhìn Như Thúy cô nương đang uống trà, cười lạnh nói: "Nương, mấy ngày gần đây tính tình cha thật hung dữ, nữ nhi có chút sợ hãi. Người xem khi hai ca ca cưới đại tẩu và tứ tẩu, cha rất hiền hòa, sao đến phiên tam tẩu vào cửa, không quá nửa tháng liền mấy lần làm cha

tức giận đến vậy? Cha lớn tuổi rồi, sẽ không tức giận hại thân chứ? Uyển Uyển thật lo lắng cho cha."

Tần thị trong mắt lướt qua ý cười, đã sớm biết tiểu cô (em chồng) có chút xảo quyết này, trong lòng ước gì nàng nói thêm nhiều câu chế nhạo tam đệ muội. Lư thị ngồi ở một bên, coi như không nghe thấy gì.

Trần quốc công phu nhân khoe miệng nhếch lên, rất nhanh trấn định lại, giả bộ không vui nói: "Con lại nói những nói cuội cái gì đấy?"

"Nuông, con không có nói vậy, không tin người hỏi đại tẩu và tứ tẩu, có phải từ khi tam tẩu vào cửa đã chọc cho phụ thân sinh khí vài lần, khiến cho trong nhà này chướng khí mù mịt, gia đình không yên."

Tội danh này thật lớn, Như Thúy cô nương đầu chịu để người nói xấu như vậy, thả chén trà xuống, bình tĩnh nói: "Tứ muội muội nói lời này là không đúng, cha chẳng qua là tức giận vì lời đồn đại bên ngoài thôi, mà cũng có một lần chứ mấy, nhưng cha là người biết phân biệt phải trái, nói rõ ràng xong cha cũng không tức giận nữa, nói như muội là cha hay tức giận, không phải nói cha là một người không phân rõ phải trái lại thích tự tìm tức giận sao? Nếu như cha biết muội nói người như vậy chắc sẽ thương tâm a? Nhưng tứ đệ muội đã lo lắng cho thân thể của cha, hẳn là nên thỉnh thái y tới phủ bắt mạch cho cha, biết rõ cha nóng tính đối với thân thể là không tốt, Tứ muội muội cũng không cho người đi thỉnh thái y, làm hại ta cũng thật lo lắng cho cha."

Nghe thấy lời nói chất vấn như vậy, về mặt Trần quốc công phu nhân trầm xuống, thấy nữ nhi xúc động muốn đứng dậy cãi nhau với con dâu thứ ba, vội vàng kéo lấy nàng, nói với Như Thúy cô nương: "Lão gia không có việc gì, các con đều là con ngoan, rất có hiếu tâm. Uyển Uyển cũng chỉ là lo lắng cho cha nàng, cũng không có ý tứ khác, thế tử của Lương ca nhi đừng suy nghĩ nhiều."

Như Thúy cô nương gật đầu: "Con dâu cũng cảm thấy cha không có việc gì, có thể rồng được trung khí mười phần như vậy, cha làm sao lại có chuyện được? Tứ muội muội vẫn đừng nên nói lung tung, miễn cho đến lúc thành sự thực thì sẽ là lỗi của Tứ muội muội!"

"Người..."

"Uyển Uyển!" Trần quốc công phu nhân quát to, khiến Ôn tiểu thư chỉ có thể bắt đầu dĩ ngâm miệng lại, lấy đôi mắt dùng sức trừng Như Thúy cô nương.

"Uyển Uyển, con cũng bớt tranh cãi đi." Tần thị nhẹ nhàng nói: "Tam đệ muội tài ăn nói thật tốt, chẳng trách lại là nha hoàn đắc lực bên người Túc vương phi, Uyển Uyển muội chưa từng hầu hạ người khác, làm sao có thể so với người ta? Sau này vẫn nên nói ít đi vài câu, đỡ phải nói sai khiến người ta chê cười."

Ôn tiểu thư bật cười thành tiếng, vui tươi hơn hờ đáp lời Tần thị: "Đại tẩu nói đúng, là Uyển Uyển sai lầm rồi. Tam tẩu, xin lỗi, Uyển Uyển nhất thời quên tam tẩu đã từng đi hầu hạ người khác."

Trần quốc công phu nhân sắc mặt nhợt nhạt nhìn bọn họ, hai mắt Lư thị nhìn chăm chăm chén trà trong tay, dường như không có chú ý tới không khí xung quanh ngột ngạt tới mức nào.

Như Thúy cô nương nhìn các nàng, trên mặt biểu tình bình thản, cũng rất vui tươi hơn hờ nói với Ôn tiểu thư: "Không có việc gì, có ai không phải hầu hạ người khác đâu, Tứ muội muội và đại tẩu cũng phải hầu hạ tướng công của họ mà? Không có gì."

Hai người tươi cười cứng đờ, Trần quốc công phu nhân cũng không vui nhìn về phía Như Thúy cô nương, nàng thật là to gan, dám ám chỉ con dâu và con gái phủ Trần quốc công là hạ nhân.

Như Thúy cô nương vô tội nói: "Chẳng lẽ đại tẩu và tứ đệ muội chưa từng hầu hạ bà bà sao? Ta có thể hầu hạ Túc vương phi là phúc phận của ta, hơn nữa bây giờ ta là nghĩa muội của vương gia, Túc vương phi chính là đại tẩu của ta, chẳng lẽ hai người không cho rằng hầu hạ trưởng bối là phúc phận của mình sao?"

Nguy biện!

Vài người bị lời nguy biện của nàng chặn lại, muốn nói lại không thể nói được, sợ mình nói ra cái gì không nên nói đến lúc đó truyền tới tai Túc vương liền mất nhiều hơn được. Trần quốc công phu nhân lại một lần nữa cảm giác được mình đã tính sai, con dâu thứ ba xuất thân là không cao, nhưng nàng lại có Túc vương phủ nâng đỡ, người vô luận nói cái gì đều bị nàng vòng qua Túc vương phủ mà nói, đến lúc đó nếu bị người ta nói người bất kính đối với Túc vương phủ thì sẽ xảy ra chuyện lớn a.

"Người, người thực sự là nói hươu nói vượn! Loại nữ nhân như người làm sao có thể xứng đôi với tam ca?" Ôn tiểu thư mắng to.

Như Thúy cô nương nhún mày, lơ đãng nói: "Tứ muội muội, lời này của muội là không đúng rồi, phu quân nói, ai nói chúng ta không xứng đôi đều là người nông cạn, chỉ biết nhìn mặt ngoài của sự việc. Chẳng lẽ tứ muội muội chính là loại người nông cạn mà phu quân nói? Ài, muội đừng trùng ta a, là tam ca của muội nói, ta không nói gì thêm nha!"

Ôn tiểu thư một bộ dáng muốn nhào lên cắn người, thanh âm từ trong hàm răng khê rít: "Người, người nói ta nông cạn..."

"Ta đâu có nói a!" Như Thúy cô nương thở dài, có chút đồng tình nói: "Xem ra tai của tứ muội muội có vấn đề rồi, có muốn ta kêu Hồ gia gia sang bắt mạch cho muội một chút không? Y thuật của Hồ gia gia là tốt nhất, bảo đảm uống thuốc xong là hết bệnh!" Như Thúy cô nương một bộ dáng thành khẩn lương thiện.

"Người —— "

Lúc này Trần quốc công phu nhân rót cuộc lên tiếng: "Được rồi, Uyển Uyển không được vô lễ với tam tẩu của con!" Trần quốc công phu nhân vội vàng ngăn nữ nhi lại, nếu hai người nói thêm cái gì nữa, nữ nhi chắc chắn sẽ thua càng lợi hại hơn. Trần quốc công phu nhân không ngờ tới, nữ nhân này lợi hại như vậy, xem ra trái lại các nàng đã đánh giá thấp nàng ta rồi.

Như Thúy cô nương cũng hiểu được đạo lý nếu tốt đẹp rồi thì nên thu lại, khi Trần quốc công phu nhân hòa giải xong, mọi người cũng không nhắc lại chuyện này.

Rất nhanh, các nữ quyến trong phủ đều tụ tập đến chỗ Trần quốc công phu nhân, đợi đến giờ lành, Trần quốc công phu nhân liền dẫn đầu đi về phía từ đường.

Đi tới gần từ đường, các nàng cùng các nam nhân trong phủ tụ họp.

Ôn Lương đi tới bên người Như Thúy, thấp giọng hỏi: "Không có sao chứ?"

Như Thúy cô nương lộ ra nụ cười vui vẻ, nói: "Đều rất tốt a, nhưng tứ muội muội chắc có vấn đề về tai, luôn luôn nghe không hiểu lời nói của ta." Về mặt phiền não cực kì, "Ta đang suy nghĩ có nên thỉnh cầu Hồ gia sang xem bệnh cho nàng hay không."

Ôn Lương xoay chuyển ánh mắt, cũng có chút bất đắc dĩ: "Hồ gia gia đã từng nói, có cho ông ấy vạn lượng vàng ông cũng không vì bất cứ người nào trong phủ Trần quốc công xem bệnh, ta cũng không có cách nào."

"..."

Đứng bên cạnh là Lưu thị cùng Ôn An nghe thấy đối thoại của hai vợ chồng, chỉ có thể cùng nhau cúi đầu làm như không nghe thấy những lời chế nhạo này.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau khi nghi lễ tế tổ kết thúc, tiếp theo là lễ cúng hạ nguyên thủy quan, cầu nguyện tiêu tai giải nạn, mong một cuộc sống bình an, thuận lợi như ý.

Sau khi kết thúc mọi nghi lễ, hai vợ chồng Ôn Lương và Như Thúy cũng không rời đi ngay lập tức, Ôn Lương bị đại ca của hắn gọi lại, cũng thuận tiện kêu luôn mấy huynh đệ trong phủ, đến tụ họp ở đình nghỉ mát trong vườn hoa, theo như lời Ôn Doãn nói, mười mấy năm nay, huynh đệ bọn họ khó có khi được tụ tập cùng một chỗ, nên hâm nóng cảm tình giữa các huynh đệ một chút. Bọn họ đều là huynh đệ, sau này nhà này tộc này còn cần đến bọn họ, giữa huynh đệ nên thân thiết với nhau hơn.

"Tốt quá tốt quá, đệ còn chưa bao giờ cùng tam ca trò chuyện đâu." Ngũ đệ Ôn Sách nhỏ tuổi nhất gật đầu liên tục, hắn năm nay mới chín tuổi, vẫn còn rất hoạt bát hiếu động, rất sùng bái anh hùng, đối với vị tam ca chưa từng về nhà, hoặc mỗi lần về đều vội vã chạy đi không bao giờ ở nhà vô cùng hiếu kì. Khi được nghe kể về chuyện hắn hiền kẻ phá tan cung đình Bắc Việt, đã sớm sùng bái hắn hơn cả Trần quốc công là cha mình. Ôn Sách cho rằng, loại người biết bày mưu nghĩ kế, quân sư giúp đánh thắng quân địch còn lợi hại hơn so với mấy lão hồ ly trên triều kia, tam ca quả thực chính là thần tượng anh hùng của hắn.

Ôn An là một người ôn hòa, đối với thứ không thuộc về mình gì đó chưa từng có dã tâm. Lúc này huynh trưởng lên tiếng, tất nhiên là không có ý kiến, thấy tiểu đệ làm âm ỉ đến lợi hại, kéo hắn nói: "Tiểu Sách đừng làm rộn."

Ôn Doãn khó có khi thần sắc nhu hòa mấy phần, nhưng vẫn là bản mặt kia, nói với tiểu chính thái: "Đệ còn quá nhỏ, không thể theo chúng ta uống rượu luận chuyện, cũng không cho đệ lên lên uống rượu! Nếu không ta kêu ma ma bắt đệ trở về phòng nghỉ ngơi."

Tiểu hài tử đều đặc biệt ghét người khác nói hắn nhỏ, Ôn Sách cũng không ngoại lệ, lập tức lớn tiếng phản bác: "Đại ca, đệ đã chín tuổi, không nhỏ! Có thể cùng tam ca uống rượu luận binh pháp mà, tam ca, phải không?" Nói xong liền đi vòng qua chỗ Ôn Lương, cầm ống tay áo của hắn hướng hắn cười không ngừng.

Ôn Doãn bất đắc dĩ lắc đầu, nói với Ôn Lương: "Tiểu đệ nhà chúng ta không biết giống ai, tính tình cũng đặc biệt hoạt bát nhanh nhẹn."

Ôn Lương nhợt nhạt cười, bộ dạng công tử không quan tâm đến chuyện đời, tỏ vẻ chính mình cũng không biết tính tình tiểu đệ như vậy là giống ai.

—— không phải là một vị quân sư hồi bé nào đó sao? Nhưng so với vị quân sư kia thì thuần khiết hơn nhiều.

Trần quốc công thấy mấy huynh đệ hòa hảo, trong lòng có chút cao hứng và hài lòng, mặc dù ông cũng muốn cùng các con uống chén rượu bồi dưỡng tình cảm, nhưng vừa mới khê nhắc chân đã thấy đứa con thứ ba nhìn như không nhìn liếc một cái, cái chân kia liền nhắc không nổi nữa, chỉ có thể giương mắt nhìn các con ông hướng ông chào một tiếng rồi xin cáo lui.

"Lão già..." Trần quốc công phu nhân cẩn thận kêu một tiếng, sợ trượng phu bị các con vứt bỏ sẽ phát hỏa.

Trần quốc công quay mặt nhìn bà một cái, tầm mắt không hiểu tại sao liền chuyển tới trên người Như Thúy cô nương, cô nương kia theo thói quen trưng ra khuôn mặt tươi cười định tiến lên thỉnh an, ông lại nghiêm mặt lại bảo muốn đi thư phòng rồi rời khỏi.

Mọi người thấy ông rời đi, đều là cảm như hén, ngay cả Ôn tiểu thư dịu dàng ôn nhu động lòng người cũng có thể hiểu, chỉ có Như Thúy cô nương ngu ngốc hỏi: "Nương, cha có phải muốn cùng phu quân và đại ca đi uống rượu luận chuyện, lại vì không có ai mời nên mới không đi đúng không?"

Trần quốc công phu nhân im lặng nhìn nàng một cái, thăm nghĩ chuyện rõ ràng như vậy người cùng đừng nói ra chứ, người muốn bị mắng cũng đừng kéo theo chúng ta vào! Nhưng nếu lời này truyền đến tai lão già, cô con dâu này càng bị ghét hơn nữa nhĩ.

Như Thúy cô nương hiểu, cười nói: "Điểm ấy thì cha và phu quân trái lại thật giống nhau." Có chút thời gian thật đúng là không đáng yêu tí nào.

"..."

Người có mắt đều có thể thấy được đôi phụ tử này có điểm giống nhau nha, hừm, sai rồi, đại khái là đều kiêu ngạo muốn chết, thà chết chứ không chịu hòa giải, điểm này là giống thật. Trần quốc công phu nhân yên lặng cảm thấy Như Thúy cô nương nói lời này là để lấy lòng công công, không khỏi cười nhạo trong lòng, hiện tại mới lấy lòng không cảm thấy đã quá muộn sao.

Các nam nhân đi uống rượu nói chuyện phiếm, nữ nhân cũng tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, Như Thúy cô nương rất bình tĩnh ngồi ở phía đối diện, đối với lời trào phúng ám thị của Trần quốc công phu nhân và Tân thị coi như không có nghe thấy, mỗi khi mở miệng nói chuyện, đều không ngoài ý muốn ghen ghét mấy người này.

Chờ đến buổi trưa, dùng xong cơm trưa, Ôn Lương và Như Thúy vui vẻ rời đi.

Ôn Lương như có điều suy nghĩ hỏi: "Cùng các nàng ở chung vẫn tốt chứ?"

Như Thúy cô nương vui vẻ đáp: "Àn, không hề phạm lỗi, ta sẽ cố gắng hiếu thuận bà bà yêu thương chị em dâu cùng tiểu cô." Bộ dáng ta là người tốt.

Ôn Lương liền yên tâm, chỉ cần nha đầu ngốc nhà hắn không bị chọc giận là được.

Rời khỏi Trần quốc công phủ, xe ngựa chậm rì rì chạy trên đường, bởi vì trên đường có quá nhiều người, xe ngựa chỉ có thể đi với tốc độ rùa bò, lấy loại tốc độ này thì không biết lúc nào mới có thể về đến nhà. Như Thúy cô nương vén màn xe lên, len lén nhìn đường phố xung quanh, tựa hồ đối với quang cảnh người chen chúc đông đúc cảm thấy thập phần thú vị.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng mười, là tiết hạ nguyên, người trên đường rất nhiều, mọi người đều mặc trang phục sặc sỡ, hoặc là cùng bạn bè tổ chức phát gạo làm từ thiện trên đường hoặc là đi đến đạo quán cúng bái. Đạo quán hôm nay thập phần náo nhiệt, bọn họ vì dân chúng cúng bái giải trừ khổ nạn, dân chúng đều ở đạo quán bái tế hạ nguyên thủy quan và tổ tiên.

Ôn Lương dựa lưng vào vách xe, khuôn mặt ửng đỏ, hôm nay là lần đầu tiên sau hơn mười năm hắn rời khỏi cái nhà ấy cùng ngồi xuống uống rượu với các huynh đệ, mặc dù lúc bắt đầu không biết nói cái gì, nhưng khi mọi người đều có ý định gia tăng tình cảm, liền cũng có thể uống chung mấy chén, mặc dù chưa say, nhưng cũng đã mơ mơ hồ hồ.

Nhìn một chút, Như Thúy cô nương đột nhiên lên tiếng nói: "Ôn đại nhân, là Tiểu Tiểu biểu muội, nàng hình như gặp phải phiền toái."

Ôn Lương còn chưa kịp phản ứng, Như Thúy cô nương đã kêu người đem xe ngựa dừng ở ven đường, sau đó lưu loát nhảy xuống xe ngựa, xoay người lại thấy Ôn Lương vẫn lười biếng ngồi đó, không khỏi kêu lên: "Ôn đại nhân, nhanh lên một chút xuống đây, Tiểu Tiểu biểu muội gặp phiền toái a."

Ôn Lương bị ngữ khí như hờn dỗi của nàng làm cho tâm mềm nhũn, cười cười, liền mặc cho nàng lôi kéo mình xuống xe ngựa.

Như Thúy cô nương kéo Ôn Lương ở trong đám người chạy tới chạy lui, động tác có chút linh hoạt, sau đó dừng trước một ngõ nhỏ, nơi này có một đám người đang vây quanh, trong đó có mấy người ăn mặc như cậu ấm gia đình giàu có đứng chắn trước đầu hẻm đưa lưng về phía bọn họ.

Như Thúy cô nương kiêng chân nhìn, không có cách nào thấy rõ ràng tình hình bên trong, chớp mắt, không đợi người hầu phía sau mở đường, trực tiếp xóc váy lên nhấc chân đạp vào mông người trước mặt đang chắn đường.

"Ngao ——" người nọ kinh ngạc kêu một tiếng rồi té chổng vó trên mặt đất.

"Tránh ra, chớ cản đường!" Như Thúy cô nương thập phần khí thế vừa đạp người vừa la lớn, rất hung tàn đạp ra một con đường.

Những người này đều đưa lưng về phía bọn họ, cho nên trong lúc bất ngờ liền bị Như Thúy cô nương nhẹ nhàng đạp ngã mấy người, trừ hai người bị đạp ngã nằm trên đất lúc đầu, những người khác đều nhờ níu vào người bên cạnh mà tránh được cảnh nằm ôm đất.

Ôn Lương về mặt dờ dẩn, Thượng Khê cùng hai thị vệ phía sau về mặt không thay đổi cúi thấp đầu, thời gian này chính là lúc khảo nghiệm năng lực phản ứng của bọn họ, có chết cũng không được làm ra biểu tình dư thừa nào.

Bị chặn ở trong ngõ hẻm Tôn Tiểu Tiểu nhìn thấy Như Thúy cô nương dũng mãnh phi thường xuất hiện như vậy, vừa mừng vừa sợ, nhảy qua đây trực

tiếp giặt tay Như Thúy cô nương từ trong tay Ôn Lương, vui sướng nói: "Biểu tẩu, nhìn thấy tẩu thật sự là quá tốt!" Nói xong liền nhào tới trong lòng Như Thúy cô nương cạo cạo, lấy việc này để diễn tả tâm tình vui sướng của nàng.

Như Thúy cô nương cười híp mắt sờ đầu của nàng, nói: "Ta thấy được muội cũng rất cao hứng. Nhưng hôm nay là tiết hạ nguyên nên trên đường rất nhiều người, vì sao ra cửa lại không mang theo hạ nhân?"

Tôn Tiểu Tiểu mân mê miệng, thở dài, "Biểu tẩu, người ở đây thật nhiều, bọn muội bị chen lấn nên lạc rồi."

Ôn Lương ở bên cạnh nhìn chăm chăm biểu muội đang ôm nương tử của hắn, mắt híp lại, sau đó tầm mắt chuyển tới trên người mười mấy tên thiếu niên kia, thoát nhìn cũng không lớn, chắc khoảng mười mấy tuổi, trên mặt vẫn chưa hết vẻ trẻ con, nhưng một thân phú quý. Lại quan sát quần áo bọn họ, vật liệu may mặc đều vô cùng tốt, vừa nhìn cũng biết là thiếu gia xuất thân từ gia tộc vừa có tiền vừa có quyền.

Một lúc sau Ôn Lương đã đem hiện trường quan sát hết không sai biệt lắm, hơn nữa tìm hiểu được mười mấy thiếu niên này rõ ràng, trong lòng trái lại đối với mục đích bọn họ xuất hiện ở đây có chút hiểu kỳ, hắn cũng muốn nhìn xem bọn họ muốn làm gì.

Hai cô nàng cao hứng nói chuyện, nhưng cậu ấm bị Như Thúy cô nương buru hân gặt ngã có chút không vui, trong lòng tức giận, thật vất vả mới phát hiện một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu đi một mình, đang chuẩn bị mời nàng cùng lên thuyền đi dạo sông, lại nhảy ra một Trình Giáo Kim! Nữ nhân này là tôi quỷ rồi? Còn lớn mật đập mông bọn họ như thế, ngay cả cha mẹ bọn họ cũng không làm như vậy bao giờ đâu.

"Nữ nhân thói này, nguoi..."

Lời còn chưa dứt, Như Thúy cô nương xoay chuyển ánh mắt, sung mặt lên nổi giận nói: "Mấy người các nguoi thân là nam tử hán lại xúm lại vây quanh bắt nạt một tiểu cô nương yếu đuối đi một mình không cảm thấy xấu hổ sao? Thấy các nguoi tuổi này, hắn là còn đang đi thư viện hử? Tuổi còn nhỏ không lo học lại lo đi đùa giỡn cô nương nhà lành, không làm thất vọng cha mẹ trong nhà vất vả nuôi các nguoi khôn lớn sao? Không làm thất vọng sự kỳ vọng của hoàng thượng đối với các nguoi sao?"

"Nguoi ——"

Thiếu niên bị Như Thúy đập kia lúc ban đầu còn tuấn tú sạch sẽ, giờ bị úp mặt xuống đất mặt mũi cực kì khó nhìn, vẻ mặt muốn giết nguoi, cả giận nói: "Nguoi nói hươu nói vượn cái gì! Chúng ta thấy nàng một thân một mình, chính là muốn mời nàng cùng đi du sông! Chúng ta là đường đường chính chính mà làm, không hề khi dễ nữ nhân nha."

Như Thúy cô nương còn chưa nói tiếp, Tôn Tiểu Tiểu vẻ mặt húng hắng nói: "Nguoi gạt nguoi, các nguoi lúc trước còn nói cho dù có dùng vũ lực cũng muốn đem ta buộc lên thuyền!"

"Hắc, cô nương này, nguoi không thể nói xấu Vệ thiếu gia của chúng ta như vậy." Một thiếu niên mập tròn lớn tiếng nói.

"Đúng vậy, Vệ công tử của chúng ta là có lòng tốt, luyện tiết mỷ nhân một mình khổ sở mới có thể mời nguoi đi cùng."

"Đúng vậy, hôm nay là tiết hạ nguyên, mọi người đều lên thuyền du sông, chúng ta cũng chỉ là muốn mời nguoi cùng đi du sông mà thôi, cũng sẽ không làm ra chuyện bất hảo nào."

"Cô nàng này không biết phân biệt phải trái, so với những nữ nhân trong học viện kia còn khó quản hơn..."

"Phi phi phi, trong học viện đều là thiên kim quý nữ của các đại gia tộc, các nàng tự phụ lắm, không thèm cùng chúng ta đi du hồ đâu, các nàng chỉ đáp ứng bọn đại hoàng tử thôi."

"Cho nên Vệ công tử không mời được những quý nữ mắt cao hơn đầu ấy, liền nghĩ đến ra đường bắt buộc con gái nhà lành?"

"Ngu ngốc, nguoi tại sao có thể nói ra lời như thế, coi như có là sự thật cũng không thể nói ra a!"

"..."

Ôn Lương vẻ mặt hắc tuyến nhìn đám thiếu niên đang thảo luận cực kì hăng say này, có phải bọn họ quên còn có người ngoài ở đây rồi không? Như vậy học sinh trong thư viện hiện nay đều ... ngốc thế sao? Ôn Lương đột nhiên cảm thấy tương lai của hắn sẽ rất vất vả đây, nguyên bản hắn đang tính toán lúc rảnh rỗi đáp ứng lời mời của viện trưởng Thanh Sơn thư viện đi thư viện dạy học, hiện tại xem ra... vẫn là từ chối thì tốt hơn.

"Các nguoi đều cầm miệng cho bản thiếu gia!" Vệ thiếu gia xanh mặt lại quát, đám ngu ngốc này, chẳng trách bọn chúng không cách nào mời được các quý nữ trong thư viện, làm liên lụy tới hắn cũng mất thể diện theo.

Các thiếu niên rút cuộc ngậm miệng, nhưng vẫn giương mắt nhìn Vệ thiếu gia, muốn hắn nhanh chút buộc cô nàng kia lên thuyền đi, nếu không các hoàng tử ở trên thuyền cảnh xuân tươi đẹp, mà trên thuyền bọn họ đều là một đám nam nhân, cái này thật làm cho bọn họ thua kém nhiều a.

Vệ thiếu gia đối với quyền uy tuyệt đối của mình vẫn cực kì hài lòng, đang muốn nói chuyện, thiếu niên mập tròn chỉ chỉ người nào đó đập một đường vô đây, dùng âm thanh tự cho là nhỏ nói: "Vệ thiếu, cô nương này mặc dù đã già rồi, nhưng vẫn có thể đem ra trưng trước thuyền được, không bằng mời cả hai cùng đi là được rồi."

Vệ thiếu gia trực tiếp tát cho hắn một cái, mắng: "Đồ ngu, nữ nhân già như thế nguoi là đang cung cấp cho đại hoàng tử và nhị hoàng tử cái cơ hội cười nhạo

chúng ta mang theo hạ nhân đến bổ sung mặt mũi sao?" Nói xong sắc mặt lại cực kì khó nhìn: "Hoàng tử thì sao, đừng cho là bọn họ có cha làm hoàng đế thì chúng ta lúc nào cũng phải nhường họ. Hừ, bản thiếu gia cũng không tin không mời được ai lên thuyền... A!"

Vệ thiếu gia đang nói hăng say ý chí sục sôi thì bị người một cước đá bay lên tường làm thành một bức họa.

Mọi người máy móc quay đầu lại, lại thấy "Lão bà" trong miệng bọn họ đang thả làn váy xuống, hướng bọn họ tươi cười thật sâu, khoe môi lộ ra hai chiếc răng khểnh lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mà cô nương phía sau kia, đang đứng sau một nam tử mặt mày như họa, đang hí cặp mắt đào hoa câu người nhìn kỹ bọn họ, cặp mắt kia hơi hơi nhấp nháy, bốn phía đều trở nên rực rỡ, hồn xiêu phách lạc, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Không biết vì sao, khi bị cặp mắt hoa đào kia quét đến, các thiếu niên ở đây lập tức đỏ bừng mặt mũi, trong lòng lại cảm thấy một khối hàn ý đầu đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Ngêchech* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Các thiếu niên tại đây không tự chủ được sợ run cả người, lúc này mới chú ý tới Trình Giảo Kim xông ra đập người —— Như Thúy cô nương, còn có một nam nhân tuấn mỹ không cách nào miêu tả được bằng lời.

Tư thái đào hoa phong nhã như vậy, dung nhan tuấn mỹ không tỳ vết, rất ít người có thể gặp được, làm cho trong đầu bọn họ hiện lên thân ảnh một người.

Không phải là người kia chứ?

Mấy thiếu niên còn chưa trải sự đời nhìn thấy một vị nam nhân tuấn tú ôn nhuận như ngọc liên liên tưởng đến vị quân sư ngự dụng của hoàng thượng, nghe nói người kia mặc dù tài hoa đào đạt, nhưng tính cách lại cực kì tà đạo. Hắn phóng đảng không kiềm chế được, xưa nay một thân y phục trắng thuần rêu rao khắp nơi, y phục màu trắng, là ký hiệu của hắn. Nhưng bây giờ nam nhân này một thân quần áo sẫm màu, đầu tóc cũng bó lại chỉnh tề bằng ngọc quan, mặc dù làm cho người ta quên đi hắn khác người như thế nào, nhưng nhìn thế nào cũng không giống hắn lúc bình thường.

Ôn Lương nhìn ra nghi hoặc trong mắt bọn họ, cười cười không nói.

Ngày như hôm nay, hắn có tùy hứng đến đâu cũng sẽ không mặc đồ trắng đi tề bái mẫu thân và huynh trưởng. Mà hắn xác thực không thích cột tóc, nhưng bây giờ đều là nha đầu nhà hắn thức dậy thật sớm, ti mi vì hắn cột tóc, bó lại cũng không sao. Trước kia là lười xử lý, hiện tại có thể từ yếu đuối vì hắn xử lý, tự nhiên không giống nhau.

Mà Như Thúy cô nương hành hung người xong hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt quý dị của đám người tại hiện trường, rất khiêm tốn hỏi: "Ôn đại nhân, ta rất già sao?"

Ôn Lương cười đến cực kỳ hút hồn: "Không già, là bọn hắn quá ngây thơ!" Tiểu tử mới mười mấy tuổi đầu, xác thực còn rất bé.

Ôn mỗ hiện tại có đầy đủ lý do khinh thường những tiểu tử còn chưa lớn này, hắn hiện tại thể nhưng có vợ rồi.

Như Thúy cô nương gật đầu: "Đúng, đối với Ôn đại nhân chẳng mà nói, ta vẫn còn trẻ chán!" Nàng mới mười chín tuổi, Ôn đại nhân đã hai mươi bốn rồi, nàng cũng không phải già. Nghĩ như vậy xong, vẻ mặt cảm thấy rất mỹ mãn.

Ôn Lương đỡ trán, nha đầu kia vì sao lúc nào cũng lấy tuổi của hắn ra mà chọc hắn a?

Tôn Tiểu Tiểu nhìn hai người này một lúc, trong lòng thầm nói hai người cũng không hề già, Như Thúy cô nương không già, biểu ca thoát nhìn càng giống công tử phong lưu, nhưng nàng nhớ khi mình còn rất nhỏ biểu ca cũng đã rất lớn, hiện tại nàng trưởng thành, biểu ca kỳ thực coi như là rất già đi?

Mà nhìn thấy Như Thúy cô nương hành hung, những thiếu niên kia đã bao giờ gặp qua nữ nhân hung hãn như vậy, cả đám đều có chút ngốc trệ, đến khi nghe thấy bọn họ đối thoại, càng hỗn loạn hơn nữa trong gió. Trong thư viện những cô nương kia đều là quý nữ trong gia tộc thế gia, được giáo dục từ bé làm cho các nàng thoát nhìn đều hiền lương thực đức, dù cho tính tình có lớn một chút, tối đa cũng chỉ vênh mặt lên cho người khác xem một chút thôi, cũng không có một nữ nhân giống nữ nhân này tùy ý công kích người khác, cực kì hung tàn!

Lúc này Vệ thiếu gia được hai người thiếu niên nâng dậy, vẻ mặt hung ác trừng mắt Như Thúy cô nương, mắng: "Người nữ nhân này..."

Sau đó lại bị hành hung, lần này là một cây quạt đập đầu.

Vệ thiếu gia tàn bạo trừng mắt nhìn nam nhân dùng cây quạt đập hắn, nhìn thấy liền sùng sột, giật mình nhìn hắn, đang muốn há mồm, lại thấy nam nhân kia cười khanh khách, thu lại cây quạt vào trong tay, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ làm cho người ta hồn xiêu phách lạc, làm cho lời hắn muốn nói ra đều nghẹn lại trong cổ họng.

"Vệ thiếu, làm sao bây giờ? Nếu không chúng ta ý vào người đông thế mạnh cùng lên đi?!" Thiếu niên mặt tròn —— Mạc Tiềm làm hết phận sự của một quân sư quạt mo.

Mà tại hiện trường một ít thiếu niên cũng nhìn ra cái đại khái, thấy Vệ thiếu gia xưa nay kiêu ngạo bị người ta trực tiếp đập đầu cũng không có giận chân mắng chửi, liền biết Vệ thiếu gia có khả năng nhận thức nam nhân này. Đến khi nghe thấy lời Mạc Tiềm, vài kẻ bị sặc, trong đó Vệ thiếu gia càng ho lợi hại hơn, sau đó về mặt như muốn nuốt sống Mạc Tiềm.

"Ít ra chú ý ngu ngốc cho ta nhờ." Chu Chứng Hú nhỏ giọng trách cứ, kêu hắn đừng ở lúc mấu chốt mà ngó ngán làm Vệ thiếu thêm phiền phức.

Hắn không phải người chúng ta có thể động! Vệ thiếu gia trong lòng ngàn vạn không muốn, không cam lòng liếc nhìn Như Thủy cô nương đá móng hắn tới hai lần, sau đó vênh mặt hỏi: "Tiên sinh, người tại sao lại ở chỗ này?"

Ôn Lương cười như không cười, dùng phiên quạt chỉ vào Tôn Tiểu Tiểu nói: "Đây là tiểu biểu muội nhà ta."

Vệ thiếu gia về mặt khổ sở, sau đó xoay người lại hướng trên đầu Mạc Tiềm ngu ngốc đánh một quyền, khi Mạc Tiềm hai mắt nhắm lệ hỏi hắn vì sao, trong lòng càng hận, muốn kéo nữ nhân nào cho đủ số cũng được, vì sao lại coi trọng biểu muội của nam nhân này, bị hắn chú ý rất nguy hiểm a!

"Ngược lại là các ngươi, hôm nay muốn làm gì ở đây?" Ôn Lương cười khanh khách hỏi, bất tri bất giác, đã đem quyền chủ động nắm giữ ở trong tay mình.

Vệ thiếu gia không dám lỗ mãng, thành thật trả lời vấn đề của hắn.

Thì ra là trước tiết hạ nguyên, các đệ tử Thanh Sơn thư viện tính toán vào ngày náo nhiệt như hôm nay mời mọi người đi du sông, phẩm thơ luận từ, trà thơ quan hệ hữu nghị. Đã muốn làm việc phong nhã như vậy, nếu chỉ toàn nam nhân sẽ không thú vị nữa, thế nên liền muốn đi mời quý nữ ở Thư Khách trai sát vách cùng đi, nam nữ phối hợp làm việc mới vui, hơn nữa có thể cùng các nàng giao lưu nhiều hơn, trong lòng cũng biết được các nàng, sau này lúc chọn các quý nữ trong kinh thành làm vợ cũng có chút cơ sở.

Nhưng ai biết người bị phái đi mời các quý nữ hôm ấy lại là một người nóng nảy, người còn chưa mời được ai đã cùng người khác xảy ra xung đột, sau đó lại đắc tội với mấy quý nữ thân phận cao quý ở Thư Khách trai, bị người ta trực tiếp cự tuyệt không nói, vừa vặn lúc đó đại hoàng tử và nhị hoàng tử cũng chạy sang mời người, những quý nữ ấy vì giáo huấn bọn họ, lên mặt, cao ngạo đáp ứng lời mời của đại hoàng tử và nhị hoàng tử.

Nguyên bản khi không mời được người đã một bụng hỏa khí, lại có hai vị hoàng tử tài trí hơn người thích tranh đua xuất hiện, mặc dù quân thần có khác, nhưng người thiếu niên huyết khí tràn đầy, sớm đã có mối hận với hai vị hoàng tử lúc còn trong thư viện, thế là bèn quyết định, bọn họ sẽ vào lúc du sông trong tiết hạ nguyên, ở trên thuyền đấu thơ luận thắng thua với đám người kia, người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện.

Vệ thiếu gia tức là Vệ Triều Ấp, tổ phụ là trọng thần trong triều, xem như người dẫn đầu đám công tử trong thành. Khi hắn nghe bạn hắn trở về bẩm báo, cũng tức giận không ngớt, liền cùng đại hoàng tử bọn họ ứng chiến.

Nhưng bọn họ là thiếu niên tự xưng phong lưu phóng khoáng, nếu vào tiết hạ nguyên đi du sông cùng bọn họ đấu thơ mà lại không có tiểu cô nương nào ở bên cạnh cổ vũ coi sao được? Lại không thể đem tỷ nữ trong nhà kéo đi cho đủ số, càng không thể đi lâu xanh mời hoa khôi qua đây đi cùng họ được, đây không phải là phong lưu, mà là hành vi ô nhục các quý nữ ở thuyền bên kia, mới ra cái hạ sách thỉnh thiếu nữ trên đường lên thuyền cho đủ số, chứng minh bọn họ bên này cũng không phải là không có cô nương nào.

Thế là Tôn Tiểu Tiểu đáng yêu thanh tú lại đi một mình trở thành mục tiêu của bọn họ.

Ôn Lương sau khi nghe xong dường như có điều suy nghĩ, sau đó nhìn thấy đứa nhỏ Vệ gia kia mặt mày hùng hổ nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc về phía mình cầu tình, không khỏi mỉm cười nham hiểm.

"Được rồi, nếu đã là hiểu lầm, vậy thôi đi. Các ngươi đã có hẹn cùng đám người đại hoàng tử, liền đi thôi." Ôn Lương ôn hòa nói, khí chất ôn nhuận, thoát nhìn là một người cực kì khiêm tốn, khiến các thiếu niên tâm hồn còn ngây thơ sinh ra hảo cảm.

Thấy Ôn Lương quay người muốn đi, Vệ Triều Ấp đột nhiên lên tiếng nói: "Tiên sinh, xin chờ một chút!"

Ôn Lương quay đầu lại nhìn hắn, lại thấy trông mắt thiếu niên chuyển động linh hoạt, sau đó đi lên phía trước kéo hắn đến bên cạnh thì thầm. Người ngoài nghe không được bọn họ đang nói cái gì, nhưng có thể nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ kia vẫn mang gương mặt cười cười, mà Vệ Triều Ấp về mặt ban đầu cực kì khó coi, sau đó là kinh ngạc, cuối cùng nói xong mấy câu, đối phương miễn cưỡng gật đầu.

Rất nhanh, hai người liền đạt thành nhận thức chung.

Vệ Triều Ấp đi tới, nói với những thiếu niên kia: "Vị này chính là Ôn tiên sinh, ta mời hắn đi du sông cùng chúng ta, ta muốn các ngươi tôn trọng hắn như tôn trọng sơn trường của thư viện".

Mọi người nghe xong, trực giác nhìn về phía Ôn Lương. Chu Chứng Hú đến lúc này mới giật mình, dòng họ "Ôn" này càng làm bọn họ hoài nghi nhiều hơn nữa. Mạc Tiềm đầu óc vẫn trên mây như cũ, nghe nói như thế liền hưng phấn, quơ móng vuốt hỏi: "Vệ thiếu, các cô nương này cũng cùng chúng ta cùng lên thuyền sao?"

Vệ Triều Ấp tức giận nói: "Ta làm sao biết! Chính ngươi hỏi nàng đi."

Mạc Tiềm lập tức ù rũ, giương mắt nhìn tiểu cô nương Tôn Tiểu Tiểu, trong mắt chớp động vẻ ái mộ.

Tôn Tiểu Tiểu mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng rất có cá tính, tuy cảm thấy được ánh mắt kì lạ của thiếu niên mặt tròn, nhưng lúc này nàng bị bọn họ vây quanh, cũng là thiếu niên mặt tròn này ôn hòa với nàng nhất, trong lòng tất nhiên là có vài phần hảo cảm, ngược lại là Vệ thiếu gia bộ dáng kiêu ngạo muốn chết, trong lòng liền không muốn nhìn hắn. Cho nên lúc này nghe thấy lời của hắn, nhìn không được trừng hắn một cái, mà Vệ thiếu gia bình thường vẫn là bảo bối trong nhà, trong học viện cũng được đồng bọn tôn làm đại ca, bị một nữ nhân trừng rất khó chịu, cũng trừng mắt nhìn lại tiểu cô nương Tôn Tiểu Tiểu.

Khi mọi người đều mở to mắt mong chờ Tôn Tiểu Tiểu đáp ứng, Ôn Lương đi tới bên người Như Thúy cô nương, ôn hòa nói: "Nha đầu, khó có được hôm nay khí trời tốt như vậy, chúng ta cũng cùng bọn họ đi du thuyền xem tiết hạ nguyên trên sông đi."

Như Thúy cô nương ngoái đầu nhìn về phía những thiếu niên kia, đặc biệt nhìn thấy mấy thiếu niên bị nàng đập lúc này ánh mắt lảng tránh, không khỏi che miệng cười đáp ứng. Tôn Tiểu Tiểu vừa nghe Như Thúy cô nương ứng, ánh mắt sáng lên, cũng nhìn về phía Ôn Lương, biểu đạt mình cũng muốn đi.

"Tiểu Tiểu biểu muội cũng cùng đi chứ."

Tôn Tiểu Tiểu vừa nghe, thanh thúy đáp ứng, nhảy qua dắt tay Như Thúy.

Mà những thiếu niên kia cũng hoan hô lên, đặc biệt đôi mắt Mạc Tiềm sáng lấp lánh nhìn Tôn Tiểu Tiểu. Sau đó một đám thiếu niên vây quanh tiểu cô nương bắt đầu mỗi người một câu tự giới thiệu mình làm quen, thoạt nhìn rất có hảo cảm đối với tiểu cô nương.

Ôn Lương bộ dạng tinh tình cực tốt nhìn các thiếu niên làm âm ỉ, liếc nhìn Vệ Triều Áp đứng ở đằng xa, thiếu niên bị hắn nhìn khuôn mặt tuấn tú liền biến thành màu đen, bất đắc dĩ chạy qua đây, đối với Như Thúy cô nương áp a ập ứng nói: "Vừa... Xin lỗi..."

"Ài? Cái gì?" Như Thúy cô nương nhướn mày nhìn hắn, nói bé như vậy, tai nàng không thể nghe được đâu.

Vệ Triều Áp trừng mắt liếc nàng một cái, lớn tiếng nói: "Vừa rồi thật xin lỗi, là ta không suy nghĩ đã ăn nói bậy bạ, cô nương kỳ thực vẫn rất trẻ tuổi!" Hừ, đều là lão bà đã lập gia đình, tuyệt đối không trẻ tuổi!

Như Thúy cô nương cười híp mắt gật đầu, nói: "Ta xác thực rất trẻ tuổi, vừa mới thành thân không được một tháng đâu. Ân, Vệ thiếu gia, ta tha thứ cho ngươi! Nhưng sau này phải luôn mở mắt thật to, đừng dùng nó làm vật trang sức, cần sử dụng cho thật hiệu quả nha!"

"..."

Về mặt Vệ Triều Áp như bị đè nén trừng nàng, lại một lần nữa cảm thấy nữ nhân này là một người chuyên đi hại người, hắn sau này cưới vợ tuyệt đối sẽ không lấy loại nữ nhân như vậy!

Ôn Lương phái thị vệ đi quý phủ của Hồ thái y thông báo cho hai vị lão nhân một tiếng, liền dẫn thê tử và biểu muội theo những thiếu niên kia tới bờ sông nội thành, chỗ đó đang đậu mấy chiếc du thuyền, còn có năm sáu người thiếu niên đang lo lắng chờ đợi, nhìn thấy bọn họ xuất hiện, tất cả đều vui mừng, nhưng chỉ thấy được một tiểu cô nương Tôn Tiểu Tiểu, lập tức đều lộ ra vẻ thất vọng.

Về phần Như Thúy cô nương, xin lỗi, cô nương này hiện tại đã búi tóc của một phụ nữ có chồng, cũng không phải tiểu cô nương non nớt mười hai mười ba tuổi, cho nên bị các thiếu niên này tự động bỏ qua.

Nhưng khi nhìn thấy Vệ thiếu gia cung kính mời một nam nhân tuấn mĩ cầm chiết phiến lên thuyền, các thiếu niên đều có chút mê hoặc, nhưng những người đi phía sau liền chết nháy mắt ra hiệu, liền cũng không có hỏi nhiều, đỡ phải khiến Vệ thiếu gia đang hóa khí đầy mình bùng nổ.

Ôn Lương sau khi chờ người an bài vào trong khoang thuyền ngồi, tự động có người bưng trà bánh và trái cây lên cho hắn. Đúng như lời các thiếu niên, trên thuyền không có một tỷ nữ, đều là dùng gã sai vặt tới hầu hạ, xem ra một đám các thiếu niên được nuông chiều từ bé đều đã tức lắm rồi.

Như Thúy cô nương ngồi ở bên cạnh Ôn Lương, đánh giá chung quanh, kéo kéo tay áo Ôn Lương, nhỏ giọng hỏi: "Ôn đại nhân, chàng quen biết Vệ thiếu gia kia sao?"

"Đương nhiên là biết." Ôn Lương bưng chén trà trên bàn nhấp một ngụm trà, bình tĩnh nói: "Cha hắn từng mang hắn đến trước mặt ta, hi vọng ta thu hắn làm đệ tử. Nhưng khi đó vừa mới trở về còn nhiều việc phải làm, cho nên cự tuyệt!"

Như Thúy cô nương liền hiểu, nói: "Chẳng trách hắn nhìn thấy chàng liền giống như chuột nhìn thấy mèo! Ôn đại nhân, ta cảm thấy Vệ thiếu gia tính tình rất được, lại hơi ngốc nên nếu bọn họ muốn cầu cạnh chàng, chàng cũng nên chỉ dẫn cho bọn họ một chút".

Nghe ra ý tứ của nàng, Ôn Lương không khỏi phì cười một tiếng, vỗ xuống tay nàng ôn tồn nói: "Đây là đương nhiên, đều nghe phu nhân!"

Như Thúy cô nương tươi cười rạng rỡ, hết sức ân cần bóc cam quýt cho hắn.

Mà bên kia, Tôn Tiểu Tiểu lên thuyền không lâu, liền đi theo các thiếu niên đi tham quan thuyền.

Tiểu cô nương vẫn còn mê chơi, căn bản không thể ngồi yên một chỗ, đối với sự nhiệt tình của các thiếu niên rất vui vẻ. Nàng tướng mạo xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào, cùng các thiếu niên nói chuyện rất tự nhiên, không có kiêu ngạo như các quý nữ kia, trong mắt các thiếu niên, thật đúng là tiểu cô nương làm cho người ta yêu thích, cũng làm cho những thiếu niên kia ánh mắt đều đặt trên người nàng. Trong đó Mạc Tiềm càng một tác cũng không rời theo

sát nòng, khiến Vệ Triều Áp đang ở phía trước vội vàng an bài tức giận đến thiếu chút nữa đem hấn xóc lên đánh cho một trận.

Người chèo thuyền khởi động mái chèo, thuyền chậm rãi chạy tới giữa sông bên trong thành, hai bên bờ sông là một dãy nhà ở cổ xưa, bên bờ còn có các cô nương mặc y phục giản dị cầm giỏ hoa ngồi trên lan can, hướng về người đi đường chào bán hoa tươi do chính các nàng tự tay trồng.

Mạc Tiềm là một tiểu tử mập mạp tròn tròn, mặc dù có tiềm chất làm quân sư quạt mo, không quá đáng tin, nhưng giỏi nhất là chọc cười nữ hài tử, tự mình chạy đến chỗ mấy cô gái bán hoa mua một bó phù dung đưa cho tiểu cô nương.

Tôn Tiểu Tiểu rất sáng khoái nhận, còn đáp lại bằng một nụ cười thật tươi, làm tiểu tử mập mạp vui sướng không cách nào tả nổi. Những thiếu niên khác thấy vậy, cũng vội vàng đi mua hoa, nhưng có mấy người vội vàng quá liền dè tiểu tử mập mạp ngã lăn xuống, lập tức trên thuyền một mảnh hỗn loạn.

Ôn Lương ngồi ở khoang thuyền phía trước ngắm cảnh qua cửa sổ, cũng không đi ngăn bọn họ.

Những thiếu niên này đều xuất thân từ những gia tộc quyền quý trong kinh thành, bọn họ thoát nhìn mặc dù không biết điều, nhưng đều biết điều gì có thể làm điều gì không thể làm. Tôn Tiểu Tiểu mặc dù không phải người kinh thành, nhưng quần áo và cách trang điểm cùng khí chất toàn thân có thể đoán được là nàng nữ nhi xuất thân cao quý, bọn họ cũng chỉ có thể nháo như vậy, không dám vượt ra ngoài giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Sau đó không lâu, thuyền đi đến một chỗ trống trên sông, cách đó không xa có một cây cầu thật lớn, trên cầu đứng đầy người đi tham gia lễ hội, dọc theo hai bờ sông là bờ đê cực kỳ rộng, trên đó người đến người đi, rộn ràng nhốn nháo, rất náo nhiệt.

Đại hoàng tử đã sớm ngồi trên một chiếc thuyền, khi thuyền bọn họ ra đến giữa sông, bên kia phát ra tiếng gọi, các thiếu niên vốn đang vây quanh Tôn Tiểu Tiểu bị Vệ Triều Áp tức giận dọa sợ chạy tới trên boong thuyền đáp trả, tuyệt đối không thể thua người thua trận.

Như Thúy cô nương bình yên ngồi trong khoang thuyền, xuyên qua màn trúc che cửa có thể nhìn thấy phía đối diện có chiếc du thuyền hoa lệ có hai tầng, phía trên bố trí thành lầu các, từ đằng xa có thể nhìn thấy trên lầu có các thiếu nữ mặc y phục giản dị với dáng người nổi bật như ẩn như hiện sau những tấm紗 màn, làm cho người ta không khỏi có mấy phần tưởng tượng. Mặc dù chiếc du thuyền của bọn họ này cũng không lỗi thời, nhưng so với chiếc thuyền của hoàng tử vẫn còn kém một chút, điều này làm cho sắc mặt Vệ Triều Áp có chút không tốt, hung hăng trừng người thiếu niên đã chuẩn bị cái thuyền này.

Thuyền đối diện do đại hoàng tử và nhị hoàng tử cầm đầu, mang theo mười mấy thiếu niên đứng ở trên boong thuyền, đại hoàng tử đang phe phẩy chiếc quạt có vẽ hình sông nước Giang Nam, phong thái nhanh nhẹn, hăng hái. Mà ở lầu các trên thuyền có hơn mười quý nữ con nhà quyền quý trong kinh đang ngồi ngay ngắn, khoan thai dựa vào lan can nhìn các thiếu niên trên hai chiếc thuyền giao tranh.

Xuyên qua màn trúc, khi thấy trên thuyền đối diện có mấy khuôn mặt quen thuộc của các cô nương, Như Thúy cô nương không khỏi mỉm cười, nguyên lai đại công chúa cũng tới nha. Ánh mắt lại chuyển, nhìn thấy hai vị hoàng tử đứng chung một chỗ trên boong thuyền, qua thần sắc bọn họ lúc này, nhị hoàng tử rất chỉ là khiêm tốn tao nhã, nào có sự chật vật của đêm đó.

"Ôn đại nhân, đại hoàng tử cầm cây quạt nhìn xấu hoắc." Như Thúy cô nương nói lên bình luận.

Tôn Tiểu Tiểu cũng nhìn một cái, cười hi hi phụ họa: "Đúng, bọn họ thoát nhìn rất khô hài, không có tiêu sái như biểu ca."

"Đúng, xem ra muốn ra vẻ đẹp trai, cũng không phải là ai cũng có thể làm"

"..."

Ôn Lương lặng yên buông cây quạt ra, hấn thật tình không hề mang cây quạt ra để tỏ vẻ hào phóng trang nhã, mà là thói quen trong tay cần phải có thứ gì đó để cầm, nếu không sẽ không suy nghĩ được cái gì. Đương nhiên nếu hấn phản bác như vậy, tin tưởng nương tử ngọc nhà hấn sẽ nói ra cái gì đó càng làm cho hấn học mấu, cho nên vẫn bảo trì trầm mặc tốt hơn.

"Ai, biểu tẩu, tẩu nhìn mấy công tử kia, thực sự là quá mắc cười, bọn họ cười đến kiều ngạo như vậy, cũng không sợ cầm rút xuống hay sao?"

"Không có việc gì, bọn họ từ nhỏ miệng rộng, có thể chịu được."

.....

.....

Nghe hai cô nương chỉ trích, Ôn Lương có chút áp lực thật lớn, cuối cùng sửa sang lại sắc mặt, bình tĩnh uống trà.

Các thiếu niên trên hai chiếc thuyền bắt đầu bày hai cái bàn trên boong thuyền rồi ngồi xuống, sau đó trên thuyền đối diện có một thiếu nữ bắt đầu gảy đàn, hướng bọn họ so tài trước.

Thiếu nữ này biểu diễn sử dụng nhạc khí là một cây đàn cổ, khúc nhạc tên là « thu nguyệt thanh sương », tiếng đàn tự nhiên, linh hoạt kỳ ảo dễ nghe, mặc dù bởi vì còn trẻ nên kỹ xảo không đủ thuần thực, nhưng tiếng đàn dạt dào tình cảm, thoát khỏi thế tục, có thể bỏ qua khuyết điểm nhỏ không đáng kể kia. Hai bờ sông náo nhiệt cũng không lấp được tiếng đàn u nhiên linh hoạt kỳ ảo này, tiếng đàn trên mặt sông khoan thai xoay tròn, bỗng nhiên trở nên cao vút, như tri âm tri kỷ, như lời thì thầm thủ thi bên ti, như tâm tư thiếu nữ oán sầu, làm cho người nghe bất tri bất giác ngây dại, mọi động tác âm thanh khác cũng dần dần lắng lại.

Đội tiếng đàn ngừng, dòng người hai bờ sông cũng không khỏi dừng chân, một lát sau, rốt cuộc nhện không được vang lên tiếng vỗ tay rào rào, trầm trồ khen ngợi không dứt. Mà vì tiếng đàn này, dòng người dừng chân hai bên đường và trên cầu cũng nhiều hơn, đặc biệt khi mọi người chung quanh biết hai chiếc thuyền đang đậu giữa sông là đệ tử của Thanh Sơn thư viện, trên một chiếc thuyền còn có hoàng tử, càng hấp dẫn đông đảo ánh mắt tò mò.

Rất nhanh, lại có người tiết lộ người vừa đánh đàn là quý nữ trong Thanh Sơn thư viện, có thể thấy các công tử trẻ tuổi hai bên bờ ánh mắt đều đã sáng lấp lánh, xoa tay chờ mong được nhìn thấy dung nhan của các nàng. Như vậy một thuyền mười, mười thuyền một trăm, người qua lại hai bên bờ sông càng ngày càng nhiều, đã tạo thành một cảnh đông đúc tấp nập, mà các thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh đối thơ luận thắng thua đánh cuộc cũng vì được mọi người biết, thế là nguyên bản là tranh chấp nhỏ giữa các học sinh trong thư viện bay lên thành đại sự của toàn dân, một đám hoàng thân quốc thích mang theo người nhà đi lễ lễ nghe được chuyện này liền nổi lên lòng hiếu kỳ, trong đó có cả hoàng đế và Túc vương đang chờ người.

Một khúc thôi, các công tử trên thuyền của đại hoàng tử liền hiểu được ẩn ý phía sau, sau đó có một người tiến lên cất cao giọng nói: "Một khúc mở màn này là do Phương cô nương bên chúng ta bêu xấu, không biết bên Vệ công tử các người có ai có thể tiếp lại khúc nhạc này? Bất luận nhạc khí gì, chỉ cần đàn một khúc nhạc là được rồi."

Vệ Triều Áp sắc mặt đen thui cực kì khó coi trừng mắt nhìn bọn họ, những người này chắc chắn bên họ không có ai hiểu âm luật sao? Đương nhiên các thiếu gia khi được giáo dục trong gia tộc, đối với nhạc khí cũng có học lướt qua, nhưng so với các quý nữ từ nhỏ đã chú trọng cảm kĩ thi họa, liền kém hơn một chút. Còn đối phương cũng biết bên này bọn họ đáng thương không mời được nữ học sinh trong thư viện, trên thuyền căn bản không có quý nữ, cho nên mới kiêu ngạo như vậy.

Mạc Tiềm chạy đến, hai mắt lấp lánh nói: "Chúng ta không phải có Tiểu Tiểu cô nương ở đây hay sao?"

Vệ Triều Áp vẻ mặt hoài nghi: "Tiểu nha đầu kia? Người tin tài nghệ của nàng so với được với Khúc Phương Phi?"

Chu Chứng Hú trầm ngâm một chút, nói: "Chúng ta có thể thử một lần. Vệ thiếu, dù sao hiện tại đã đâm lao thì phải theo lao thôi, đừng để cho cuối cùng mất hết mặt mũi, chừa ngựa chết thành ngựa sống đi! Người nhìn xem hai bờ sông và trên cầu, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm chúng ta, người cũng không muốn ngày mai tô phụ của người lên triều, liền bị đồng僚 cười nhạo tôn tử của bọn họ thua không còn mảnh giáp nào hay sao?"

Vệ Triều Áp hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nhưng cũng nhìn thấy được hiệu quả của khúc nhạc này của Khúc Phương Phi kia, trong lòng càng hận những tên khốn kiếp kia tuyệt đối là có ý, thứ nhất là kêu Khúc Phương Phi có kỹ thuật tốt nhất trình diễn tài nghệ, rõ ràng đến chèn ép bọn họ, muốn cho bọn họ ngáy từ đầu liền mất tự tin.

Nhưng Chu Chứng Hú nói cũng không sai, lập tức Vệ Triều Áp liền cất giọng kêu cho bọn họ chờ một lát, mang theo tâm tình thấp thỏm cùng Mạc Tiềm, Chu Chứng Hú đi vào khoang thuyền tìm tiểu cô nương hỗ trợ. Nhưng khi bọn hắn đi vào khoang thuyền nhìn thấy hai cô nương đang nằm bò trên khung cửa sổ trò chuyện thân mật, lại nghe các nàng bình luận, Vệ Triều Áp lập tức sắc mặt biến thành màu đen.

Một cô nương hấp tấp lại luôn đề đầu óc trên mây làm sao có thể đấu lại Khúc Phương Phi kia đây?

Ôn Lương lạnh nhạt uống trà, dường như không nhìn tới khuôn mặt co quắp của Vệ thiếu, công phu bình tĩnh đến bậc này làm cho Chu Chứng Hú và Vệ Triều Áp đều phải sùng bái một phen.

"Có chuyện gì sao?" Ôn Lương ôn tồn hỏi, thanh âm trầm nhẹ ôn nhuận, làm cho người nghe hết sức thoải mái.

Vệ Triều Áp chần chừ, liền đem việc so tài bên ngoài nói cho hắn biết, ý là muốn cho Tôn Tiểu Tiểu xuất thủ, đàn một khúc nhạc, không mong nàng có thể đánh bại Khúc Phương Phi, chỉ cần không bị mất hết mặt mũi.

"Ta?" Tôn Tiểu Tiểu vẻ mặt giật mình, thấy Mạc Tiềm hé ra khuôn mặt tròn dẹt ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng chăm chăm, sau đó có chút vô ý thức nói: "Xin lỗi, tài nghệ của ta không bằng cô nương vừa mới đánh đàn, sẽ không tự đi tìm mất mặt xấu hổ." Tôn Tiểu Tiểu tự nhiên biết chính mình có bao nhiêu phân lượng, cho nên càng không muốn đi tự bêu xấu, miễn cho bị mẫu thân phát hiện thì nàng sẽ bị cấm túc.

Vệ Triều Áp thất vọng không ngớt, Mạc Tiềm lại có vẻ mặt săn sóc: "Không có việc gì không có việc gì, Tiểu Tiểu cô nương dù cho không biết đánh đàn cũng vẫn là cô nương tốt đẹp nhất, Vệ thiếu có tình gây sự cô nương không cần để ý tới hắn đâu."

"Thì ra là có tình gây sự a?" Tôn Tiểu Tiểu mắt húng trừng Vệ Triều Áp một cái, chẳng trách hắn đi cầu người mà còn có bộ dáng như là nàng thiếu hắn mấy trăm vạn "Quả nhiên là có tình gây sự! Chắc, đã lớn như vậy, mà vẫn còn y như một tiểu hài tử..."

"..."

Vệ Triều Áp bị hai người kẻ xướng người họa khiến cho lòng ngực tức đến phát đau, đặc biệt là tiểu mập mạp Mạc Tiềm, bị hắn trực tiếp đá một cước

vào mông.

Được rồi, hai nữ tử đã không thể giúp được gì, ánh mắt Chu Chứng Hú dời đến trên người nam tử trong phòng, mặc dù hắn bây giờ đang mặc y phục giản dị như mọi người, nhưng vẫn tạo ra một loại cảm giác phi thường đặc biệt, làm cho người ta nhìn không được nhìn nữa nhìn mãi, chỉ trong chốc lát, người này đã trở thành một loại phong cảnh xinh đẹp, làm cho người ta lưu luyến quên cả phản kháng, không biết đường về.

Chu Chứng Hú vội vàng thu hồi tầm mắt, âm thầm nắm chặt tay, miễn cho chính mình nhìn thấy mê chướng mà sinh ra tà niệm, bởi vì đây là một nam nhân a! Có đẹp đến đâu thì cũng là nam nhân!

Nhưng, Chu Chứng Hú nhớ tới tài năng của nam nhân này, hai mắt sáng ngời, lắc lắc Vệ Triều Áp. Vệ Triều Áp đang bị Tôn Tiểu Tiểu chọc tức cho gần chết, phát hiện Chu Chứng Hú ám chỉ, hai mắt lập tức phát sáng.

Nơi này có một đại gia chuyên về thổi tiêu đó nha, chỉ cần hắn xuất mã, ai có thể so được với hắn? Ôn Lương bày mưu tính kế trong chiến tranh với Bắc Việt không thể không kể công, nhưng hắn là danh nhân của Đế Đô, không cần đi hỏi thăm cũng có thể biết một đồng chuyện về hắn. Hắn cũng được nghe nói truyền thuyết về một đôi tiêu cầm danh bất hư truyền tuyệt đỉnh thiên hạ của hai huynh đệ nhà họ Ôn, có thể thấy tiêu nghệ của Ôn Lương bất phàm cỡ nào. Chỉ tiếc chính là, Ôn Lương về sau đi biên cảnh, không còn ai có thể nghe thấy tiếng tiêu của hắn nữa.

Thế là Vệ Triều Áp sửa lại phương hướng, kiên trì chạy qua đây, khẩn cầu: "Ôn tiên sinh, thỉnh ngài giúp ta một lần! Ta tất nhiên sẽ vô cùng cảm kích, sau này vô luận ngài muốn chúng ta làm cái gì cũng được, chỉ cần có thể hạ thấp kiêu ngạo của đại hoàng tử là được rồi!"

"Muốn ta làm cái gì? Ta cũng không là cô nương gia!" Ôn Lương cười híp mắt cự tuyệt.

"Không không không, Ôn tiên sinh, không cần ngài ra mặt, ngài chỉ ngồi trong khoang thuyền diễn tấu là được, chỉ cần chúng ta không nói, bọn họ cũng không biết là ngài..." Chu Chứng Hú vì muốn tốt cho các huynh đệ, cũng chạy tới dùng ba tắc lưỡi khuyên bảo, so với Vệ thiếu gia tính khí nóng nảy, Chu Chứng Hú là một người biết ăn nói, rất nhanh Ôn Lương liền bị hắn thuyết phục.

Ôn Lương chậm rãi ngồi thẳng dậy, đối với những thiếu niên đang giương mắt nhìn hắn nói: "Giúp người cũng có thể, sau này không cần..." Tươi cười nhẹ nhàng thân nhiên, quả nhiên là gió xuân như hoa, hoa bay rực rỡ, lại làm cho Vệ Triều Áp có loại cảm giác bị tính kế, da đầu một trận tê dại.

Ba người thiếu niên lập tức chạy lại chỗ Ôn Lương cảm tạ, phát lời thề rằng mình thiếu đối phương một cái nhân tình, về phần nghi ngờ việc Ôn Lương đáp ứng dễ dàng như vậy là có động cơ gì, bỏ qua thôi, giả bộ như không biết là được rồi. Dù sao mọi người hiện tại đều có chung một mục đích: Bắt nạt đại hoàng tử nhất định sẽ rất vui vẻ!

Lúc Vệ Triều Áp ra khiêu chiến với đối phương, Chu Chứng Hú cũng tìm tới một thanh ngọc tiêu đưa cho Ôn Lương, mà bởi vì đang là tiết hạ nguyên, để cho hợp với tình hình mà trên nhà thuyền cũng có chuẩn bị các loại nhạc khí, rất thuận tiện cho bọn họ.

Thừa dịp mọi người đang bận việc, Như Thúy ngồi một bên quan sát mọi việc thật lâu nhìn sang phu quân tuần mỹ nhà mình, che miệng nhỏ giọng nói: "Ôn đại nhân vì sao lại đáp ứng thỉnh cầu của Vệ công tử? Không phải là..."

Ôn Lương cười như gió xuân nhẹ nhàng, lại khó che giấu ác liệt trong mắt, ôn nhu dùng tay véo gương mặt nàng, lại cười nói: "Chính là như nàng nghĩ!"

Như Thúy cô nương hiểu ra, đột nhiên cảm thấy Ôn đại nhân nhà nàng là một người nhỏ nhen có thù tất báo! Gian quá a!!!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Trên boong thuyền, các thiếu niên hai bên trên mặt nói cười vui vẻ, bên trong lại là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Đại hoàng tử và nhị hoàng tử ngồi trên ghế người hầu mang đến, phía sau bọn họ là một thiếu niên mắt xích đang vỗ về tay áo, cười cười nhìn thuyền du lịch đối diện, cao giọng hỏi: "Vệ Triều Áp, các người lúc nào thì chuẩn bị xong? Thời gian có vẻ hơi dài nhì."

Vệ Triều Áp khẽ nâng cằm, kiêu ngạo nói: "Vì muốn cho các người mở to mắt xem cái gì mới là cao thủ âm luật, đương nhiên phải chuẩn bị cho thật tốt, đến lúc đó bị rung động rồi nhưng vì sợ mất mặt mà không thừa nhận hoặc là cố tình gây sự đòi gặp người liên không thể."

Nghe nói như thế, đại hoàng tử nhướng mày, nhị hoàng tử cũng có chút kinh ngạc, một công tử thiếu niên khác liền xúc động không nhịn được, nhao nhao kêu lên.

"Nếu như tài nghệ không bằng người, đương nhiên cam bái hạ phong. Khúc cô nương ở bên này cũng không phải người vô lý." Đại hoàng tử cao giọng nói, mặt mỉm cười, một dạng phong thái cao thượng, làm cho người xem hai bên bờ không khỏi sinh tâm thần phục.

Vệ Triều Áp khước môi khẽ nhếch lên cười, ta muốn nghe chính là những lời này của người. Hắn muốn phòng cũng không phải mấy nam nhân này, mà là

những nữ nhân kia.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, nhị hoàng tử cau mày, trực giác cho thấy bọn họ bị bẫy, Vệ Triều Ấp mặc dù thoát nhìn kiêu ngạo, nhưng cũng không phải người nông cuồng như vậy, lúc này có thể nói ra những lời này, tự nhiên làm cho lòng người sinh nghi hoặc.

Đúng lúc này, tiếng tiêu thanh thoát mềm mại chợt vang lên.

Tiếng tiêu kia lúc đầu khoan thai thanh nhã, giống như nước sông mùa thu, róc rách chảy qua, cũng không có người chú ý, qua mấy giây, mới phản ứng được, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía khoang thuyền có rèm trúc che lại kia, lại bởi vì vị trí không tốt, nên không thể thấy rõ người nào đang ngồi trong khoang thuyền, chỉ mơ hồ có thể thấy một góc của tấm bình phong tinh xảo, mơ hồ còn có một góc y phục giản dị thêu hoa rơi trên thảm, còn có mái tóc đen nhánh nhai mềm mại rơi trên vạt áo, làm cho người ta sinh ra mấy phần ảo tưởng.

Tiếng tiêu kia du dương thư sướng, lúc cao lúc thấp, trầm thấp mà thanh tĩnh, làm cho người nghe không khỏi chìm nổi theo trong cảnh ý của thanh âm. Âm thanh ồn ào hai bên bờ sông lại lần nữa ngưng bật, tất cả mọi người đều say mê trong tiếng tiêu. Tiếng tiêu chốc chốc ôn hòa khi thì mãnh liệt lúc lại thân nhiên khi lại vui vẻ, lúc ôn hòa giống như đang đặt mình bên bờ sông lặng yên lắng nghe tiếng nước chảy, lúc mãnh liệt giống như khung cảnh tráng lệ hùng vĩ của trăm con sông đổ ra biển, lúc thân nhiên lại tựa như thiếu nữ vô hạn ưu sầu, không tự giác muốn ôm vào lòng mà an ủi, khi vui vẻ lại giống như con người kiêu ngạo tùy ý nhìn cảnh hồng trần...

Thẳng đến khi tiếng tiêu đã ngừng thật lâu, đều không có tiếng người.

Trên du thuyền, một thiếu nữ dung mạo thanh lệ đang say mê bỗng nhiên mở mắt ra, đôi mắt lộ ra con ngươi xinh đẹp, chăm chú nhìn chằm chằm du thuyền đối diện.

"Phương Phi?"

Khúc Phương Phi qua rất lâu sau, mới phục hồi lại tinh thần, phát hiện người gọi mình là ai, vội vàng xin lỗi nói: "Đại công chúa, xin lỗi, Phương Phi thất thố..."

Đại công chúa cao quý mặc y phục giản dị trang điểm đúng mực có chút hiểu ý cười cười, nói: "Không có gì. Nhưng, tiếng tiêu vừa rồi thực sự rất êm tai, không biết là người như thế nào thổi được." Mặc dù ở trong cung đã biết không ít người có tài nghệ xuất chúng, cũng không thể không thừa nhận người nọ thổi tiêu vô cùng hoàn hảo, kỹ xảo thành thạo, ý cảnh ưu mỹ, làm cho người nghe vô ý mà đắm chìm vào trong đó.

"Tất nhiên là một người hết sức xuất sắc." Khúc Phương Phi hai mắt sáng ngời, "Ta chưa bao giờ biết trong kinh thành còn có người lợi hại như vậy... không biết nàng là ai, ta muốn làm quen với nàng."

Thấy bộ dáng của Khúc Phương Phi, các cô nương ở đây đều nhìn không được che miệng mà cười, đều rõ ràng bệnh cũ của Khúc Phương Phi lại tái phát, gặp người có tài nghệ cao siêu, đều muốn cùng đối phương tỷ thí một trận, hoặc là vừa bàn luận vừa tỷ thí. Mà loại tính cách một lòng chìm đắm với âm nhạc của nàng, cũng thường xuyên trong lúc vô ý đắc tội người mà không biết, làm cho người ta cảm thấy nàng bởi vì có tài đánh đàn xuất sắc mà kiêu ngạo, hay bởi vì theo đuổi cảnh giới quá cao mà làm ra một ít chuyện làm cho người ta cảm thấy phiền phức.

Hiện tại Khúc Phương Phi lại có bộ dáng này, giống như đã đem người vừa thổi tiêu trở thành đối thủ rồi.

Không bao lâu, mọi người kịp phản ứng mới phát ra tiếng vỗ tay âm ỉ, so với khúc nhạc vừa rồi Khúc Phương Phi diễn tấu, thanh thế càng thêm vang dội hơn, dù cho người không hiểu âm nhạc, cũng nghe ra được tiếng tiêu phía sau càng thêm lời cuốn người hơn nữa. Âm nhạc là không phân quốc gia, mặc dù không nhất định phải là người biết thưởng thức, vẫn có thể nghe ra được sự chênh lệch giữa hai người.

Chênh lệch quá xa.

Vô luận là kỹ xảo hay là ý cảnh, đều có thể nói là đại cao thủ, so với Khúc Phương Phi kỹ thuật cao hơn không chỉ một bậc.

Đại hoàng tử sắc mặt có chút cứng ngắc, các thiếu niên bên cạnh hắn khiếp sợ nhìn người trên thuyền đối diện. Vệ Triều Ấp lúc này cảm cũng nâng cao hơn, một bộ dáng liếc nhìn kẻ dưới nhìn người đối diện, mặc dù trong lòng cũng khiếp sợ với tiêu nghệ của người nọ, nhưng trên mặt lại thể hiện vô cùng vinh quang, mà các thiếu niên phía sau hắn đều cho rằng diễn tấu người là Tôn Tiểu Tiểu, cũng đồng dạng đang vênh mặt lên, nhao nhao kêu gào ầm ĩ.

Một khúc mở màn, bọn họ toàn thắng một trận đem tư thái kiêu ngạo của đám người đại hoàng tử đè xuống, khí thế liên tăng mạnh.

Cách đó không xa trong sương phòng của một gian tửu lâu cạnh bờ sông, Sùng Đức hoàng đế trẻ tuổi dựa vào trước cửa sổ nhìn về chiếc thuyền giữa dòng sông, kỳ quái hỏi: "Ta vì sao lại cảm thấy tiếng tiêu này quen tai như vậy?"

Bị hoàng thượng ca ca mạnh mẽ ép buộc ra đây ngồi Túc vương đế chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt nói: "Mười mấy năm trước, một đôi công tử phủ Trần quốc công ở trong cung yến phụng lệnh thánh chỉ diễn tấu trước mặt mọi người, khi đó tiêu địch kết hợp mình điệu tuyệt vời thiên hạ, trong lúc đó ngay cả quan lại không biết gì về âm nhạc cũng khen không dứt miệng."

Được nhắc nhở như vậy, Sùng Đức hoàng đế rút cuộc nghĩ ra, ánh mắt chuyển qua chiếc du thuyền kia, sau đó nghĩ tới nguyên do trong đó, không khỏi than thở: "Mấy đứa trẻ dư thừa khí lực tranh chấp với nhau, hẳn đi xem náo nhiệt làm gì?"

Túc vương không trả lời, hắn thấy nữ nhi của mình đang nỗ lực vươn thân hình béo mập nhỏ nhắn tới đĩa đậu phộng rang muối trên bàn, nhưng cái bàn kia cao bằng đầu của nàng, thế nào cũng không với nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nghẹn tới đỏ bừng, liền mang đĩa đậu phộng sang bên này bóc

vỏ rồi bỏ vào tay cho nàng.

"Cảm ơn phụ thân ~" tiểu bánh bao khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lộ ra một nụ cười thật đáng yêu.

Sùng Đức hoàng đế quay đầu lại vừa vặn thấy một màn như vậy, bị hấp dẫn, lập tức đem tiểu bánh bao ôm tới ngồi trên đầu gối, đùa đùa với nàng, nói: "Uân nhi, đại hoàng huynh của con tuổi còn nhỏ không biết sự tình, đắc tội người đáng sợ, làm sao bây giờ?"

Tiểu bánh bao mới ba tuổi tự nhiên không hiểu hắn nói cái gì, nhưng nghiêm túc ngửa đầu nhìn hoàng đế, sau đó đưa hạt đậu phộng đã lột vỏ cho hoàng đế, nghiêm túc nói: "Không sợ, có hoàng bá bá và phụ thân!"

Hoàng đế nhin cười, nói: "Hoàng bá bá và cha con cũng không có cách nào đâu?"

Tiểu bánh bao nghiêm túc nhăn chân mày, nỗ lực suy tư một chút, lại nói: "Kêu nương tới!"

Sùng Đức hoàng đế liếc nhìn Túc vương phi ngồi bên cạnh Túc vương, vẫn là lắc đầu: "Mẹ con cũng không được!"

Tiểu bánh bao tiếp tục suy nghĩ, ánh mắt sáng lên: "Ôn thúc thúc đi, Ôn thúc thúc là người thông minh!"

"..."

Nhìn thấy Sùng Đức hoàng đế ăn ngại, vợ chồng Túc vương đều không lương tâm mà tỏ vẻ rất vui.

"Ách... Cái kia, Uân nhi a, người mà đại hoàng huynh của con chọc tới chính là Ôn thúc thúc của con, cho nên hiện tại hắn đang chinh đại hoàng huynh của con nha. Đại hoàng huynh của con sẽ bị thua thiệt, làm sao bây giờ?"

Tiểu bánh bao kỳ quái nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Ôn thúc thúc tức giận sao?"

"Ân, có chút đi." Sùng Đức hoàng đế cũng không quá chắc chắn, nhưng có thể xác định tên nhóc kiêu hùng kia là một người keo kiệt, hoàng nhi mới tính kế vợ hắn một lần, có thể đoán được hoàng nhi sẽ bị người kia ghi nhớ cả đời. Sùng Đức hoàng đế mặc dù cảm thấy con lớn nhất là tự làm tự chịu, nhưng đây là con trai của mình, thế nào cũng không thể khiến thời kì thiếu niên của hắn lưu lại bóng ma quá lớn mới tốt.

"Đại hoàng huynh không ngoan, phải đánh mông hắn!" Tiểu bánh bao nghiêm túc nói.

Sùng Đức hoàng đế thiếu chút nữa sắc gần chết, nhưng có thể khẳng định là, loại chuyện không ngoan sẽ phải đánh mông không thể nào do hoàng đế nghiêm túc của hắn dạy cho tiểu bánh bao được, như vậy liền chỉ có một... Quả nhiên thấy Túc vương phi đang núp ở bên người Túc vương nỗ lực yếu ớt làm giảm đi sự tồn tại của chính mình, Sùng Đức hoàng đế đột nhiên cảm giác ban đầu mình chỉ hôn không có nhắm người chứ? Quả nhiên không nên vì mẫu hậu tâm huyết dâng trào mà tùy tiện tứ hôn cho hoàng đệ.

Đại khái là ánh mắt Sùng Đức hoàng đế quá đáng sợ, Túc vương đem nữ nhi ôm tới, sau đó nói: "Muốn thần đi gọi Từ Tu sao?"

Sùng Đức hoàng đế lại nhìn về phía du thuyền trên sông, chỗ đó đã bắt đầu ra đề mục đối thơ, hai bên lần lượt ngâm một bài thơ để mọi người hai bên bờ sông bình luận. Nhìn xong, Sùng Đức hoàng đế lại lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Đành mặc thẳng bé đi, nếu ngay cả chút trở ngại nhỏ như vậy mà cũng không thể chấp nhận được, sau này tồn thất càng nặng nề hơn nữa thì nó làm sao chịu nổi." Nghe ra ngụ ý của hắn, Túc vương rũ mắt xuống, chậm rãi vuốt ve chén trà.

Trong khoang thuyền, ánh mắt Tôn Tiểu Tiểu sớm bị cuộc đối thơ đặc sắc hấp dẫn, tiếc nuối là mình không thể lộ diện, cũng không thể chạy ra đứng trước nhìn một cái.

Như Thúy cô nương rất bình tĩnh ngồi bên cạnh Ôn Lương, ăn các loại điểm tâm được chuẩn bị sẵn trên thuyền, cùng Ôn Lương nói chuyện phiếm. Đối với mấy tiểu hài tử còn chưa dứt sữa mà đã có tâm địa xấu xa, Như Thúy cô nương cảm thấy hầu hạ tướng công nhà nàng ăn điểm tâm nói chuyện phiếm còn thú vị hơn.

Trong lúc đó, tiểu mập mập Mạc Tiềm cũng qua đây mấy lần, xum xoe với tiểu cô nương là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác là tìm Ôn Lương giúp đỡ cùng ra đề mục. Đương nhiên Ôn Lương không thể nào trực tiếp giúp bọn hắn làm bừa, nhưng nhắc nhở hai câu vẫn là có thể, mà những thiếu niên này cũng là học sinh tinh anh của Thanh Sơn thư viện, vốn đã hết sức ưu tú, được hắn nhắc nhở vài câu lại càng như hổ thêm cánh, lập tức có thể đánh bại bọn đại hoàng tử. Mà khi bọn hắn thỉnh Ôn Lương ra đề mục, Ôn Lương trái lại thập phần không khách khí ra đề mục rất xảo quyết, thiếu niên hai phe đồng thời đều bị hắn làm khó dễ, nhưng vẫn kiên trì đến cùng.

Đại hoàng tử ở phía đối diện không biết nguyên nhân, vốn hắn vẫn tự tin rằng nhị hoàng tử ít có đối thủ cùng tuổi về mặt thơ từ ca phú, thế nhưng bây giờ xem ra, Chu Chứng Hủ của đối phương còn tài cao hơn nữa, Chu Chứng Hủ là con của Chu học sĩ trong hàn lâm viện, hắn từ nhỏ đã được phụ thân giáo dục, về mặt thi từ ca phú rất có nghiên cứu, ngày xưa cùng nhị hoàng tử chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng hôm nay xem ra, hắn chọn từ dùng câu so với nhị hoàng tử càng thành thạo hơn nhiều, quả thực phát huy đến cực điểm rồi, chẳng lẽ là có người ở sau lưng chỉ điểm? Hay là Chu học sĩ?

Hai phe từ lúc định ra đánh cuộc đến giờ, mỗi người đều bắt tay vào chuẩn bị đề mục, nghĩ muốn trong hôm nay đề bại đối phương ngay lập tức. Bọn họ không chỉ tự mình đi thu thập tư liệu, cũng lặng lẽ tìm kiếm các sư trưởng giúp ra đề mục. Bởi vì hiện tại đại hoàng tử không hề nghi ngờ vì sao Vệ Triều Ấp có thể ra đề mục xảo quyết như vậy, chỉ muốn tìm vị cao nhân đã ra đề kia.

Đại hoàng tử rồi rắm muốn chết, lần này tỷ thí có bách tính hai bên bờ sông đều ra xem, nếu hắn thắng cuộc tỷ thí này, có lợi cho uy danh của hắn ở trong dân gian, càng tăng thêm phân lượng trong lòng phụ hoàng về tài năng của hắn. Nhưng hôm nay xem ra, có khả năng không có cách nào tăng thêm uy danh cho hắn, trái lại mặt mũi lại mất hết tại đây rồi.

Không nói đại hoàng tử rồi rắm, nhị hoàng tử cũng là thập phần phiền muộn, hắn lại bị đối phương đánh bại không nói, lại còn bị bọn họ ra đề làm khó dễ, điều này làm cho hắn bị đá kích không nhỏ.

Nhị hoàng tử tâm phiền ý loạn, ngồi lên ghế nghỉ ngơi một lúc, thoát khỏi tùy tùng lúc nào cũng bám sát mình, một người một mình ngồi bên mạn thuyền suy nghĩ về đề mục thơ lúc này, mặc kệ nghĩ như thế nào đều không phá giải được, càng làm cho đầu hắn to ra, không thể không bội phục người ra đề mục.

Ngay lúc nhị hoàng tử hết sức chuyên chú suy nghĩ, ánh mắt trong lúc vô ý quét đến khoang thuyền phía đối diện đang có một cánh tay vén màn trúc lên, sau đó một cái đầu nhỏ ra dò xét, ánh mắt hai người vừa vận chống lại nhau, người nọ rất vô tội lộ ra một nụ cười xán lạn vui mừng, hướng hắn vẫy vẫy tay, kêu một tiếng "Nhị hoàng tử điện hạ".

Nhưng nụ cười này nhìn ở trong mắt nhị hoàng tử, thật sự là ấn tượng quá sâu sắc, hắn rất nhanh nhớ lại chuyện khủng hoảng trước đó không lâu, tâm hoảng ý loạn, dưới chân vướng phải cái gì, thân thể không thể khống chế nghiêng về phía trước, trực tiếp hướng lòng sông mà nhào xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

"Không xong, nhị hoàng tử điện hạ rơi xuống nước rồi!"

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi, tất cả du thuyền trên sông đều bị kinh động, hai chiếc du thuyền ở gần đây nhất có một đám thiếu niên nhao nhao chạy ra xem, liền thấy nhị hoàng tử đang dấy dựa trong nước.

Mọi người đều kinh hãi, liền có chút bối rối, trong lúc nhất thời lại quên mất phải cứu người, may mắn lúc này có một giọng nói vang lên: "Các người còn không mau cứu người!"

Đại hoàng tử chỉ cảm thấy thanh âm kia có chút ấn tượng, nhưng trong lúc cấp bách cùng không suy nghĩ nhiều, vội vàng gọi thuyền phu và thị vệ nhảy xuống nước cứu người.

Nhưng có người so với đại hoàng tử còn nhanh hơn chính là người trên thuyền đối diện, lúc bọn họ còn đang chạy ra, đã cầm một cây trúc cao qua đây, phóng tới dưới nước cho nhị hoàng tử cầm tránh bị chìm thì nguy. Nhị hoàng tử không biết bơi, lại không đề phòng mà rơi xuống nước, bây giờ lại là cuối thu, nước sông lạnh như băng, làm thân thể hắn có chút chật vật, trong lúc cuống quýt chỉ có thể bám vào thanh trúc kia.

Lúc này bởi vì sự cố rơi xuống nước của nhị hoàng tử, mọi chiếc thuyền đều tập trung tại chỗ này, hai chiếc du thuyền liền gần sát nhau, người trên thuyền nhao nhao ngó đầu ra xem náo nhiệt. Vì thân phận nhị hoàng tử bất đồng, nên trên mặt các thiếu niên đều lộ ra bộ dáng lo lắng, nhưng người bên phía Vệ Triều Áp lúc này đều là chồng nạnh thâm cười như điên không ngừng trong lòng, ước gì đối thủ ở dưới sông uống thêm nhiều nước chút.

Cũng bởi vì có cây sào trúc kia, nên nhị hoàng tử cũng không có chịu thâm bao nhiêu liền được hạ nhân thuận lợi cứu lên thuyền.

Lúc này, đại hoàng tử cũng nhìn thấy người cầm sào trúc bên kia, đột nhiên thấy lạnh lạnh, chỉ cảm thấy nữ tử đối diện có chút quen mắt, tựa hồ đã gặp qua ở đâu rồi. Bởi vì loại cảm giác này giống như đã từng trải qua, đại hoàng tử nhìn không được nhìn nhiều thêm vài lần, lại thấy nàng sau khi phát hiện ra ánh mắt của mình, không những không câu nệ e thẹn, trái lại còn cười nham nhở, thu sào trúc lùi về dựa vào bên người, hướng chính mình thì lễ, tự nhiên rộng rãi kêu một tiếng: "Đại hoàng tử điện hạ."

Đại hoàng tử bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, rốt cuộc biết cô nương này là ai. Đêm đó sắc trời hơi tối một chút, Ngự Hoa viên tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, nhưng không so được với ánh sáng ban ngày, khi đó nàng một thân hoa phục, ở bên cạnh lại có một kinh thành đệ nhất mỹ nam làm bạn giống như một viên minh châu bên cạnh một khúc gỗ mục, không cách nào đực đẹo, căn bản không làm cho người ta chú ý nổi, nhưng bây giờ nàng một thân y phục giản dị lại sáng sủa hơn rất nhiều, làm hắn phải suy nghĩ thật lâu mới có thể nhớ được nàng.

Thế nhưng, nếu là người này, sẽ làm cho đầu hắn to ra, sau đó sẽ kéo theo một loạt sự tình xui xẻo rơi xuống đầu hắn.

Nhưng, nàng vì sao lại xuất hiện ở đây?

Đại hoàng tử bởi vì quá mức giật mình mà trừng mắt nhìn nàng, lại thấy nàng đột nhiên mở to mắt, vẻ mặt giật mình nhìn hắn, kêu lên: "Đại hoàng tử, cẩn thận a..."

Cẩn thận cái gì?

Đại hoàng tử còn đang mơ hồ, sau đó rất nhanh liền biết phải cẩn thận cái gì, thân thể bỗng nhiên đụng vào thành thuyền, trong mắt là biểu tình vô cùng thâm trầm của nữ nhân kia, làm trong lòng hắn cực kỳ tức giận.

"Đại hoàng tử rơi xuống nước a!"

Lại thêm một hồi rối ren, hai vị hoàng tử rơi xuống nước rốt cuộc cũng được cứu lên đưa vào trong khoang thuyền thay đồ, cũng vì nước sông cuối thu quá lạnh, làm hai vị hoàng tử quần chân kín như bưng, hai người thị nữ cẩn thận lau tóc cho bọn họ, hai người cũng bồi ngâm nước lạnh quá lâu mà hắt xì liên tục.

Một đám thiếu niên chen chúc trong khoang thuyền, nhao nhao an ủi hai vị hoàng tử, thuận tiện trấn an bọn họ một phen rối ren. Mà bên ngoài khoang thuyền, mấy thiếu nữ cũng thấp thỏm đứng ở một bên, trong lúc chờ đợi cũng đang an ủi một thiếu nữ đã chửi chửi khóc, vừa rồi chính là nàng không cẩn thận đụng đại hoàng tử rơi xuống sông, mặc dù không phải là cố ý, nhưng cũng là nàng làm đại hoàng tử rơi xuống nước, trong lòng vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, càng sợ đại hoàng tử sẽ vì vậy mà giận chó đánh mèo với người nhà của nàng.

Đại hoàng tử cũng không để ý tới những thiếu niên quanh mình, chỉ nhìn về phía nhị hoàng tử, hỏi: "Đệ sao có thể rơi xuống sông?"

Nhị hoàng tử khuôn mặt tuấn tú đột nhiên đỏ bừng, ấp a ấp úng nói: "Cái kia... Chỉ là không cẩn thận mà thôi." Đánh chết cũng không thể nói là bị nữ nhân dọa cho không cẩn thận té xuống sông, chuyện này thật sự là rất mất thể diện, cũng tổn hại uy danh của hoàng tử a.

Đại hoàng tử hoài nghi nhìn hắn, cúi xuống, lại nói: "Đệ có biết lúc này người dùng sào trúc cứu đệ là ai không?"

Nhị hoàng tử không nói.

Đại hoàng tử cũng không nói, chỉ là thần sắc có chút âm trầm.

Xung quanh các thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, không biết bọn họ đang nghĩ gì bí hiểm, trong đó một nữ thiếu niên mắt xéch —— Hạng Thanh Xuân hơi hí mắt, khóe mắt hẹp dài tao nhã lộ ra vẻ xảo quyết vô cùng, ôn tồn hỏi: "Đại hoàng tử, Mặc cô nương đang chờ người ở bên ngoài, nói muốn đền tội, có cho các nàng vào không?"

Đại hoàng tử liếc nhìn bộ dáng bây giờ của mình, để cho cô nương gia nhìn thấy rất mất thể diện, lắc đầu nói: "Người đi nói cho nàng biết, ta cũng không trách tội nàng." Rũ mĩ mắt xuống che giấu tình quang trong mắt, đừng hòng rơi xuống sông chính là quý nữ Mặc gia, con cháu Mặc gia trong triều rất có tiếng nói, cùng Mặc gia giao hảo rất có lợi cho hắn.

Hạng Thanh Xuân nghe xong, liền đi ra bên ngoài nhấn lấy tứ của đại hoàng tử, đem lại nụ cười cho tiểu cô nương đang rung rung nước mắt, rồi để cho các thiếu niên đang chen chúc trong khoang thuyền ra ngoài, chỉ chừa lại mấy người giao hảo tốt với đại hoàng tử ở lại, Hạng Thanh Xuân liền ngồi xuống, nắm thật chặt ống tay áo dài, nói với hai vị hoàng tử: "Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, ti thi còn muốn tiếp tục nữa hay không?"

Đại hoàng tử nhìn về phía ngoài cửa sổ, du thuyền phía đối diện là một mảnh náo nhiệt, đoán rằng bọn Vệ Triều Ấp đang cao hứng tổ chức ăn mừng vì đối thủ bất ngờ rơi xuống nước cũng không chừng. Mặc dù bình thường hắn cùng Vệ Triều Ấp không có thù hận gì, nhưng cùng học tập một trong thư viện, thỉnh thoảng cũng sẽ có một ít va chạm nhỏ, trong lòng lúc này cũng đang cực kỳ khó chịu.

"Đương nhiên phải tiếp tục!"

Hạng Thanh Xuân nghe xong, thờ dãi nói: "Thế nhưng chúng ta chắc chắn đã định trước thất bại."

Hai vị hoàng tử nghe xong đều im lặng.

Hạng Thanh Xuân nhìn bọn họ, sau đó lại có thiếu niên không phục nói: "Thật không biết bọn họ là tìm ai ra đề, tất cả nội dung đều liên quan đến binh pháp bày trận, không phải là làm khó dễ chúng ta sao?"

Nghe nói như thế, đại hoàng tử và nhị hoàng tử lại nhìn không được nhìn về phía du thuyền đối diện, đột nhiên nhìn thấy một tiểu cô nương bước ra từ trong khoang thuyền, theo sau nàng là một tiểu tử mập mập đang xun xoe, làm cho người ta rất muốn trực tiếp đem cái vẻ mặt mập mập cười đến ngu ngốc kia đập xuống sông.

Hạng Thanh Xuân ánh mắt cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ, nhìn thấy thiếu nữ xa lạ kia, liền "A" một tiếng, cười nói: "Nguyên lai bọn họ có thể thỉnh được một cô nương. Nhìn một thân khí chất cùng quần áo của cô nương kia, có thể đoán được cũng là tiểu thư quan gia, chẳng lẽ tiếng tiêu lúc này là do nàng thổi?"

Các thiếu niên khác nghe xong, nhao nhao mở to hai mắt ra nhìn, vội vàng chen đến bên cửa sổ vây xem, chỉ tiếc tiểu cô nương đã đi xa, vòng qua phía bên kia của chiếc thuyền.

Người nói vô ý, người nghe có ý, đại hoàng tử và nhị hoàng tử cũng không phải là người vụng về, đầu mỗi từng cái từng cái rõ ràng như thế, trong lòng hai người có cùng một đáp án.

"Đại ca, chẳng lẽ... người kia đang ở bên đó?" Nhị hoàng tử sắc mặt vốn đã tái nhợt nay lại càng trắng hơn, vẻ mặt cực kỳ đau khổ.

Đại hoàng tử trầm mặc một chút, than thở: "Tám chín phần mười rồi."

Sau đó hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, vừa vặn Hạng Thanh Xuân quay đầu lại, thấy nhị hoàng tử xưa nay luôn ôn nhã ung dung thế nhưng lại thất thố đỏ mắt vành mắt, lập tức giật mình, lại nghe thấy đại hoàng tử thờ dài nói: "Xem ra gặp được nữ nhân kia... chúng ta luôn luôn xui xẻo."

Nữ nhân nào?

"Đại ca, tiên sinh có phải đã mưu tính chuyện này từ lâu rồi?"

"Hắn là không có đi..." Nếu loại chuyện này mà hắn cũng tính kế, vậy thì thật là quá đáng sợ rồi.

Thế nhưng nhị hoàng tử lúc này do ấn tượng quá sâu sắc mới làm hắn mất bình tĩnh, mặt ghen tới đỏ bừng, xoa xoa thân thể mình đang bị bọc kín mít nói: "Đệ, đệ sau này tuyệt đối sẽ không bao giờ dính dáng vào nữ nhân nữa. Nữ nhân thực sự là quá đáng sợ!" Bộ dáng hắn vẫn còn rất sợ hãi.

"Nhị đệ..."

Đại hoàng tử không biết nói gì đành kêu lên, so sánh với nữ nhân quá mức may mắn kia, hắn cảm thấy tiên sinh càng đáng sợ hơn nữa, dường như là một ngọn núi lớn đè trên đầu hắn.

Ở bên cạnh chăm sóc hai huynh đệ Hạng Thanh Xuân lấy làm kinh hãi, trong lòng kinh ngạc nghi ngờ không thôi, bọn họ nói tiên sinh không phải là cái "Tiên sinh" kia chứ? Nhưng có thể làm cho hai vị hoàng tử cung kính xưng hô một tiếng tiên sinh, trừ vị được đích thân hoàng thượng bổ nhiệm kia sẽ không có người khác.

Chớp mắt, Hạng Thanh Xuân rất nhanh liền có chủ ý.

Nhưng cái chủ ý này của hắn rất nhanh liền bị hai vị hoàng tử cùng bác bỏ.

"Nếu như Ôn tiên sinh thực sự có mặt trên chiếc thuyền kia thì sao? Đến lúc đó làm sao bây giờ? Buộc hắn ra ngoài?" Sau đó người xác định sẽ không bị hắn nhân cơ hội lại tính kế thêm một lần nữa?

Hạng Thanh Xuân không nói, lại bắt đầu trầm tư suy nghĩ, muốn nắm được nhược điểm của đối thủ, cũng là để cho đại hoàng tử bọn họ không thua quá khó coi.

Bên kia, hai vợ chồng hoàn toàn không biết chính mình đã lưu lại bóng mờ trong lòng hai vị thiếu niên, liền ngồi chung một chỗ lột đậu phộng rang muối tán gẫu nói chuyện phiếm.

"Thật tức cười nha, nhị hoàng tử tự mình không cẩn thận rơi xuống sông không nói, đại hoàng tử rõ ràng đang đứng vững, ai biết một cô nương ở đâu từ phía sau đi tới không cẩn thận vướng chân ngã đứng vào hắn làm hắn bay ra ngoài. Xem ra bọn họ hôm nay thật xui xẻo." Như Thúy cô nương bóc một củ lạc, hoàn toàn không biết mình mới là đầu số gây nên nguyên nhân làm hai vị hoàng tử rơi xuống nước.

Ôn Lương bóc đậu phộng cho nàng, mỉm cười nhìn khuôn mặt nàng thanh thoát vui vẻ, đột nhiên hỏi: "Chơi thật vui sao?"

"Chơi rất vui a." Như Thúy cô nương thoải mái nói.

Ôn Lương ý cười sâu sắc, lúc vị cô nương nào đó ngó đầu ra ngoài cửa sổ chào hỏi hai vị hoàng tử hắn thế nhưng thấy rất rõ ràng nha, sau đó chuyện cô nương này lấy sào trúc cứu người cũng xem đủ, nhưng nhị hoàng tử trong lúc đang thâm lại bị cây trúc cao kia chọt lên chọt xuống làm cho uống một bụng đầy nước, có thể đoán được là do nàng trượt tay, chứ nàng không có lá gan to như vậy mà chính ác hai vị hoàng tử đâu?

Chắc hẳn sau việc này, nhị hoàng tử lại càng có ấn tượng sâu sắc hơn nữa về nàng.

Đang nói chuyện, Vệ Triều Ấp sắc mặt vui mừng dẫn theo Chu Chứng Hú chạy qua đây, đầu tiên là cung kính thi lễ, sau đó mới ngồi xuống hưng phấn nói: "Tiên sinh, bởi vì đại hoàng tử và nhị hoàng tử rơi xuống nước, thân thể khó chịu, nên bọn họ nhận thua."

Ôn Lương liếc hắn một cái, chậm rì rì phe phẩy cây quạt nói: "Có cái gì tốt mà cao hứng? Bọn họ mặc dù chịu thua, nhưng ở trong mắt người ngoài chỉ là bởi vì ngoài ý muốn mà không thể không tiếc nuối chịu thua, chứ không phải là bởi vì bọn họ tài nghệ không bằng người. Ngược lại các người đi nhặt loại tiện nghi này mới để cho người xem thường."

Vừa nghe nói như thế, các thiếu niên còn đang cao hứng lập tức ừ ừ.

"Quả nhiên, Chu Chứng Hú nói không sai, vì lưu lại mặt mũi cho đại hoàng tử, chúng ta có nhường cuộc thí thỉ này cũng không giải quyết được gì, liền coi như bởi vì ngoài ý muốn mà không thể phản cao thấp nữa."

Mặc dù trong lòng họ ước gì đem đại hoàng tử và nhị hoàng tử làm cho mất mặt là tốt nhất, nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn là hoàng tử hoàng tôn, cũng không thể làm cho bọn họ quá mất mặt, đối với tương lai của chính mình sẽ bất lợi.

Thế là Vệ Triều Ấp lại đi ra ngoài, tìm đến bọn người đại hoàng tử.

Chu Chứng Hú ở lại trong khoang thuyền, nhìn hai vợ chồng vẫn đang ngồi nguyên tại chỗ kia, trông thấy Như Thúy cô nương lột vỏ đậu phộng không ngừng dứt cho nam tử kia, trong lòng có loại cảm giác tiêu tan.

Đại khái là ánh mắt của hắn quá mức ba chấm, Như Thúy cô nương nhìn về phía hắn, hỏi: "Muốn ăn đậu phộng sao?"

Chu Chứng Hú máy móc lắc đầu.

"Muốn ăn đậu phộng giống như Ôn đại nhân đã lột vỏ sao?"

Chu Chứng Húc dờ dẫm gật đầu.

Như Thúy cô nương thờ dãi, nói: "Chu công tử, người có bệnh mà không biết a, ta chân thành giới thiệu Hồ thái y cho người, hắn là ngoại tổ phụ của Tiểu Tiểu, tin rằng người cũng biết người này."

Chu Chứng Hú phục hồi lại tinh thần, lập tức thần sắc có chút xấu hổ, thiếu niên tuấn tú nhả nhận lại có chút chân tay luống cuống, sau đó quyết định không thèm nhìn Như Thúy cô nương hại hắn xấu hổ trong lúc vô ý, hai mắt sáng lên nói với Ôn Lương: "Ôn đại nhân, thỉnh ngài thu ta làm đệ tử đi."

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Từ sau tiết hạ nguyên, phủ thái sư vốn dĩ cực kì yên tĩnh trở nên náo nhiệt hẳn lên, mỗi ngày sau giờ Ngọ đều có người đến cửa thăm viếng.

"Phu nhân, ma ma phòng bếp qua đây hỏi hôm nay có cần chuẩn bị thêm phần ăn trưa hay không?" Lam Y tiến vào hỏi.

Như Thúy đang bị sổ sách hành hạ, thấy đầu như muốn nổ tung, sau khi nghe nói như thế, cũng không ngẩng đầu lên đáp: "Chuẩn bị nhiều một chút đi, nếu ăn không hết liền cho người đưa đến phủ thượng thư và phủ học sĩ!"

"..." Thanh Y và Lam Y đồng thời 囧, hai người nhìn chăm chú nhìn nhau một cái, Lam Y ngầm bảo Thanh Y phải linh hoạt một chút, loại lời nói không suy nghĩ này của phu nhân không nên để trong lòng a, nếu không chỉ tự mình chuốc lấy khổ thôi.

Về phần Như Thúy cô nương vì sao lại nói như vậy, hoàn toàn là bởi vì mấy ngày gần đây những thiếu niên kia ngày nào cũng đến bãi phóng, vào đúng thời gian nghỉ trưa của thư viện, bọn họ liền chạy đến nơi này, ngoại trừ việc quần quít lấy Ôn Lương muốn hắn thu bọn họ làm đệ tử, thuận tiện cũng đến ăn trưa miễn phí. Thái sư phủ tự nhiên không thiếu vài đôi đũa, có bọn họ cũng náo nhiệt hơn nhiều, Ôn Lương tựa hồ rất thích nhìn bọn họ đùa giỡn với nhau, sau đó thuận tiện đùa giỡn bọn họ một chút để tiêu khiển. Nhưng Như Thúy cô nương gần đây phải quản lí sổ sách, quản nhiều quá, bị đồng hóa nên có chút xu thế tính toán tỉ mỉ, cho nên không được phép lãng phí đâu nha.

Quả nhiên sau đó không lâu, liền có nô bộc qua đây bẩm báo, Vệ thiếu gia, Chu thiếu gia, Mạc thiếu gia đã tới.

Như Thúy cô nương dứt khoát bỏ xuống mấy quyển sổ sách làm nằng to đầu, xoa xoa thái dương, đi về sảnh phía trước.

Nhìn thấy Như Thúy cô nương, các thiếu niên đang ngồi nói chuyện trong phòng khách nhao nhao đứng dậy cung kính thi lễ, sau đó đưa lễ vật bọn họ chuẩn bị dâng lên. Mặc dù Ôn Lương còn chưa có đáp ứng sẽ thu bọn họ làm đệ tử, nhưng mấy ngày nay thường cùng Ôn Lương chơi cờ đàm luận các chính sách thời sự, trong lòng sớm đã đem Như Thúy cô nương trở thành sư mẫu, không dám làm càn.

Như Thúy cô nương thoải mái nhận lễ vật của bọn họ, sau đó bảo bọn họ ngồi xuống.

Hạ nhân mang trà bánh lên xong, tiểu mập mập Mạc Tiềm sắp tới, đôi mắt lấp lánh hỏi: "Ôn phu nhân, Tiểu Tiểu cô nương hôm nay có ở đây không?"

"Không có." Như Thúy cô nương trả lời rất trực tiếp, thấy trên mặt hắn che giấu không được sự thất vọng, nói: "Ngoại tổ mẫu của Tiểu Tiểu hai ngày này thân thể khó chịu, Tiểu Tiểu muốn chiếu cố lão nhân gia a."

Tiểu mập mập vừa nghe xong, kích động, xoa tay nói: "Nga, thật tốt quá... không phải, này thực sự là quá bất hạnh! Tiểu Tiểu cô nương nhất định rất khổ sở, Vệ thiếu, Chương Húc, ngày mai nghỉ, chúng ta chuẩn bị lễ vật đi bái kiến Hồ nãi nãi đi. Ài, Vệ thiếu, ta nhớ trong kho thuốc ở nhà người còn có nhân sâm, với gì gì đó, người có bán không, ta muốn mua!"

Nghe thấy lời của tiểu mập mập, Vệ Triều Ấp vẻ mặt có biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Thằng nhóc mập này thật hết thuốc chữa rồi, trong kinh có bao nhiêu quý nữ nhà thế gia tướng mạo xuất chúng, tiểu tử này vì sao lại cố chấp một cô nương xảo quyết tới từ Giang Nam a? Nghe nói nữ tử Giang Nam đều ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, nhu tình như nước, nhưng trông tiểu nha đầu kia xem, nhanh mồm nhanh miệng, một bộ dạng gập người ghét như vậy, có chỗ nào đáng giá để tiểu mập mập đi theo sau mộng nằng đâu? Lại còn một bộ dáng trung khuyến hết thuốc chữa thể là thể nào?

Hơn nữa, tiểu béo nhà người đừng quên mất cô nương kia năm nay đã mười bốn tuổi, người qua năm mới mười ba tuổi, so với người người ta đã là gái

lớn tuổi rồi thì, người thích nàng cái gì?

"Đi đi đi! Nhân sâm nhà ta là để dành cho lão tổ tông! Không bán!" Vệ Triều Ấp vẫy tay như đang đuổi ruồi rồi nói.

"Vệ thiếu, đừng vô tình như thế, ta đưa tiền nhiều gấp đôi không được sao?" Mạc Tiềm lắc lắc ống tay áo của hắn tội nghiệp nói.

"Đáng ghét, đừng giống như mấy nữ nhân đến làm phiền ta!"

"Vệ thiếu..."

Chu Chứng Hú bình tĩnh uống trà, thấy ánh mắt Như Thúy cô nương bị hai người kia hấp dẫn, rất thức thời giải thích tình hình cho nàng hiểu.

Mạc Tiềm mặc dù là một tiểu mập mạp, vừa nhìn cũng biết là mập mạp do dư thừa dinh dưỡng, nhưng nghe nói hắn không phải mập từ bé, nghe nói hắn hồi bé còn rất bình thường, phấn phấn nộn nộn đáng yêu cực kỳ. Nhưng hắn lại là con cháu duy nhất của Mạc gia, không chỉ ông bà sủng hắn lên trời, còn có mẹ hắn cưng chiều hắn, thế là các đại nhân luôn luôn đem thứ tốt nhất để lại cho hắn, Mạc Tiềm càng muốn cho bảo bối của bọn họ khỏe mạnh trưởng thành, mỗi ngày đều chuẩn bị một món ngon để cho hắn ăn giống như là đang nuôi heo, thế là đáng thương cho Mạc Tiềm từ một tiểu chính thái phấn điều ngọc mài lớn lên lại trở thành một tiểu mập mạp dinh dưỡng quá thừa, cái trọng tài kia làm cho ai nhìn đến cũng đều muốn đá cho một cước, muốn nhìn cho kĩ xem hắn có giống như cái khối cầu mà lăn lông lốc được không.

Bởi vì hắn là tôn tử duy nhất của Mạc gia, trong nhà chưa bao giờ để hắn thiếu tiền tiêu, nghe nói mẹ của hắn là nữ nhi của thương châu Mai gia, là con gái của hoàng thương nên của cải cực kì phong phú, thường hay cho hắn tích tiền riêng, cho nên Mạc Tiềm với các thiếu niên khác cũng có tiếng nói nhất định, dù gì hắn cũng là một tiểu phú ông nhà, hắn muốn cùng Vệ Triều Ấp mua lại khối nhân sâm kia có thể đoán được là lấy từ tiền riêng của hắn.

Như Thúy nghe Chu Chứng Hú nói xong, lại nhìn tiểu mập mạp đang đau khổ cầu xin ở bên kia, bất giác mím môi cười. Chớp mắt, lại chuyển đến trên người Chu Chứng Hú, thiếu niên này xuất thân từ thư hương thế gia, thoát nhìn là một người văn nhân ôn nhả tuần tú, vừa nhìn chính là một nho sinh nghiên cứu học vấn, nhưng trong cái nho nhã kia lại có một chút giáo hoạt, có thể biết hắn có kiến thức hơn nhiều so với mấy gã văn nhân kia, chớ trách vì sao lại nghĩ muốn đi theo Ôn Lương học tập.

Thẳng đến khi Ôn Lương trở về, tiểu mập mạp cũng không có lay động được Vệ Triều Ấp bán nhân sâm cho hắn, điều này làm cho tiểu mập mạp có vẻ mặt uể oải, hé ra khuôn mặt tròn tròn nhắn nhỏ thành một đồng.

Nghe thấy người hầu chạy đến bẩm báo Ôn Lương trở về, Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú vô cùng tích cực ra nghênh tiếp, tiểu mập mạp cũng ủ rũ đi ở phía sau.

Đối với sự xuất hiện của ba người, Ôn Lương chỉ nhún chân mày, phe phẩy cây quạt cười đến thập phần thiện lương.

Sau khi đưa lễ gặp mặt, các thiếu niên lại nghìn bài một điệu thỉnh cầu Ôn Lương thu bọn họ làm đệ tử, không ngoài ý muốn lại bị cự tuyệt, nhưng bọn họ vẫn không có nhụt chí, thậm chí vẫn làm mặt dày mày dạn lưu lại dùng bữa. Sau bữa trưa, mấy người đi sang phòng khách ngồi uống trà, Ôn Lương kêu người mang bàn cờ tướng đến, yêu cầu Chu Chứng Hú đánh cờ với hắn.

Vệ Triều Ấp và Mạc Tiềm đứng ở một bên xem.

"Nghe nói nhị hoàng tử còn đang bệnh." Chu Chứng Hú vừa đánh cờ vừa nói chuyện: "Đã nửa tháng rồi còn chưa khỏe, thân thể nhị hoàng tử có vẻ quá yếu ớt thì? Hai vị hoàng tử đồng thời rơi xuống nước, mặc dù hôm sau đều bị nhiễm phong hàn, nhưng nghỉ ngơi hai ngày, đại hoàng tử đã khỏi hẳn, sao nhị hoàng tử cho tới bây giờ vẫn còn chưa khỏe?"

Ôn Lương phe phẩy cây quạt dựa lưng vào ghế, liếc nhìn thiếu niên đối diện đang nghiêm túc suy nghĩ bước đi tiếp theo, khóe môi tươi cười như có như không, "Bệnh tới như núi sập, đi bệnh như kéo tơ, thể trạng mỗi người đều có khác biệt nha."

Chu Chứng Hú ngẩng đầu nhìn hắn, lời này nghe rất bình thường, nhưng vì sao nghe từ miệng nam nhân này lại cảm thấy có chút thâm ý đâu?

Lúc này, Như Thúy cô nương đang châm trà cho mọi người liền kéo tay áo của Ôn Lương, nhỏ giọng nói: "Ôn đại nhân, hôm qua thái hậu nương nương triệu ta vào cung, ta ở Trọng Hoa cung nhìn thấy nhị hoàng tử, hắn bệnh rất nặng nha, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy hắc một vòng. Nhưng lúc nhìn thấy ta, hắn hình như bị giật mình, thế nhưng lại vấp ngã."

Mấy người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Như Thúy cô nương hồi đáp bằng ánh mắt thập phần坦然.

Ôn Lương đem thu chiết phiến về nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay, hỏi: "Thái hậu nương nương có phải rất tức giận hay không? Có mắng nàng không?"

Như Thúy cô nương gật đầu, "Ân, thái hậu nương nương hống ta phát hỏa, nói ta dọa nhị hoàng tử." Nói xong lại thở dài, "Thái hậu nương nương đã già rồi, lại hay thích tức giận như vậy thật sự không tốt cho sức khỏe đâu. Chẳng xem như Vương công công, gặp ai cũng cười, thân thể mới khỏe mạnh nha."

Ôn Lương lập tức không nói, chẳng trách sáng sớm hôm nay lúc các hoàng tử đi học, liền nghe thấy tiểu các hoàng tử nói thái hậu nương nương hôm qua bị tức giận cái gì, nên thân thể khó chịu, bọn họ cần chuẩn các loại lễ vật để đi thăm hoàng tổ mẫu.

Chu Chứng Hú và Vệ Triều Ấp sau khi hiểu rõ liền sùng bái mà nhìn Như Thuby cô nương, hiểu ra được đây là một người không bình thường a. Nếu như nói Vệ Triều Ấp bởi vì Như Thuby cô nương từng hai lần đập mông hắn mà còn ghi hận trong lòng với nàng, trải qua mấy ngày ở chung, liền hiểu rõ nữ nhân này cực kì lợi hại, tức giận cái gì cũng đều biến mất, chẳng trách quân sư vang danh khắp thiên hạ lại bất chấp tất cả mà cưới một mình nàng.

"Nha đầu, sau này nên kiềm chế lại." Đùng làm thái hậu nương nương tức chết nha. Ôn Lương dặn dò.

"Yên tâm, ta sẽ không tạo cho chàng thêm phiền phức!" Như Thuby cô nương hào phóng bảo đảm.

"..."

Vì sao nghe xong lời của nàng xong, bọn họ trái lại cảm thấy lo lắng hơn ta?

—— đây là cảm giác của tất cả nam nhân đang có mặt tại đây.

Rất nhanh, đề tài lại chuyển sang chủ đề khác, các người thiếu niên này mặc dù vẫn còn đang đọc sách ở thư viện, nhưng vì gia tộc và phụ thân đang làm quan trong triều, cho nên đối với thời thế hiện nay cũng rất có nghiên cứu, thường phát biểu quan điểm của mình về một chuyện nào đó, sau đó đôi mắt trông mong nhìn Ôn Lương, muốn hắn cho ý kiến. Ôn Lương phần lớn là mỉm cười không nói, thỉnh thoảng mới có thể nhắc nhở một chút, nhưng như vậy cũng khiến Vệ Triều Ấp cảm kích vạn phần.

"Đúng rồi, ta hôm qua nghe những nữ nhân ở Thư Khách trai kia nói, Khúc Phuong Phi đang tìm nữ nhân ở trên thuyền chúng ta trong tiết hạ nguyên." Chu Chứng Húc là một người tin tức linh thông, lập tức tiết lộ cho mấy người kia biết.

Tiểu mập mập hiếu kỳ nói: "Các nàng muốn tìm Tiểu Tiểu cô nương? Làm cái gì? Không phải... muốn tìm Tiểu Tiểu cô nương gây phiền phức chứ?" Nói xong tiểu mập mập liền mang một bộ dáng muốn làm hộ hoa sứ giả.

Vệ Triều Ấp nhìn hắn vẫn còn nhỏ tuổi mà đã có bộ dáng si tình kia, liền gõ vào đầu hắn một cái, xua hắn sang một bên, "Đi đi đi, con nít nhà người không hiểu chuyện liền đứng sang một bên, đừng chạy đến nói nhảm."

"Vệ thiếu!"

Chu Chứng Hú cười cười, nhìn qua Ôn Lương nói: "Tiên sinh, Khúc cô nương đây là muốn tìm người thổi tiêu ngày đó, nói muốn đấu với nhau một hồi. Việc này kinh động đến đại hoàng tử, đại hoàng tử đáp ứng Khúc cô nương, hứa sẽ tận lực tìm ra người thổi tiêu."

Mọi người lại trầm mặc, cảm giác sự tình bị phá hủy rồi.

Ôn Lương vẫn như cũ chậm rì rì phe phẩy cây quạt, thấy Chu Chứng Hú hạ xuống một quân cờ, liền cầm một quân cờ đen, phóng tới trên bàn cờ. Rất qua loa. Hoàn toàn không có đề ý.

"Làm sao bây giờ? Bọn họ có thể phát hiện ra người ngày đó diễn tấu là tiên sinh không?" Mạc Tiềm âu sầu cất lời, "Khúc Phuong Phi là người kiêu ngạo như vậy, nếu biết là tiên sinh đánh bại nàng, tuyệt đối sẽ đòi tiên sinh dạy tiêu nghệ cho nàng, sau đó..." Trộm nhìn coi Như Thuby cô nương.

Nghe nói như thế, Ôn Lương khoé miệng cứng ngắc, cũng lặng lẽ liếc nhìn Như Thuby cô nương, nàng dường như không nghe được gì, chỉ đang quan sát bàn cờ, tới khi phát hiện bọn họ đều đang nhìn nàng, mới ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Đây cũng quá bình tĩnh a.

Vì không để cho lão sư tương lai thêm phiền phức, Chu Chứng Hú dời đề tài, "Ngày mai được nghỉ, tiểu béo, không bằng chúng ta đi phủ Hồ thái y báí phỏng thăm Hồ phu nhân đi."

"Tốt tốt, ta sẽ kêu mẹ ta chuẩn bị hậu lễ!" Mạc Tiềm gật đầu như giả vờ, khuôn mặt phát quang.

"Người nên kêu nương người trực tiếp đưa sinh lễ qua có vẻ tốt hơn?" Vệ Triều Ấp châm chọc nói.

Tiểu mập mập lập tức xấu hổ, xoay người lại cự nự: "Này, được như vậy thì không còn gì tốt hơn... Tiểu Tiểu cô nương khả ái như vậy, tâm địa lại tốt như vậy, nàng, nàng sẽ nhận chứ?"

Mọi người hắc tuyến: "Uy!"

Sau giờ ngọ đã hết giờ nghỉ trưa, các thiếu niên cũng phải cáo từ rồi đi.

Trước khi bọn họ rời đi, Ôn Lương nói: "Ngày mai ta cũng muốn đi chỗ Hồ thái y thăm Hồ nãi nãi, các người theo ta cùng đi đi."

Nghe nói như thế, tiểu mập mập đối với Ôn Lương trưng ra vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt, nếu như chỉ có mấy người bọn hắn đi, tin tưởng Hồ thái y tuyệt đối sẽ phát hiện được bọn họ mơ ước tiểu tôn nữ bảo bối của hắn, có khi còn không cho bọn họ vào phủ, nhưng nếu có Ôn Lương dẫn đường liền không giống nhau.

So sánh với tiểu mập mập kích động, Chu Chứng Hú và Vệ Triều Ấp cũng không có nghĩ rằng bọn họ đã nhẹ nhõm được, chỉ cảm thấy nam nhân này lại đang tính kế cái gì đây.

Tiền khách nhân ra cửa, Ôn Lương dặt tay vợ mình đi về phía phòng ngủ, tính toán muốn cùng tiểu tức phụ lúc nào cũng ấm áp như lò sưởi ngủ trưa trong tiết trời lạnh băng sắp vào đông này.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Buổi tối cùng ngày, Ôn Lương đang cùng nương tử nhà mình vừa lẩn lộn vừa trao đổi tình cảm, về việc hôm nay hấn vì sao nhiệt tình như vậy, Ôn đại nhân tỏ vẻ chẳng qua là hấn bị ghen sắp hỏng thôi.

Như Thúy cô nương bị lẩn qua lẩn lại nhiều quá, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Ôn đại nhân, chàng làm sao vậy?"

Ôn Lương đang đề phía trên nàng hôn lên hai má phấn hồng của nàng, cười đến cực kì mê người: "Không có việc gì, chỉ là cảm thấy nha đầu nàng có lúc quá bình tĩnh." Bình tĩnh này khiến hấn rất phiền muộn, chẳng lẽ nha đầu kia thực sự không để ý đến hấn như vậy sao?

Như Thúy cô nương nhìn hấn, đột nhiên cắn một ngum lên vòng ngực xích lỏa của hấn.

Ôn Lương chỉ cảm thấy một trận tê dại từ trước ngực truyền đến, tận trong xương đột nhiên nhảy ra một cổ khoái cảm khác thường, ôm người trong lòng thật chặt. Nhưng chưa kích động thân thể hấn được bao lâu, đối phương lại rất nhanh khiến cho hấn thần kinh bị kích động.

"Ôn đại nhân, ta cảm thấy chàng quá đề ý. Chẳng lẽ... chàng thực sự chú ý đến cái cô nương Khúc Phương Phi gì đó sao?" Như Thúy cô nương vẻ mặt giật mình, sau đó do dự nói: "Nghe nói đề ý cũng là một loại cảm tình bắt đầu thì đơn giản nhưng có thể biến thành phức tạp đó. Ôn đại nhân, Khúc cô nương hình như mới mười ba xuân xanh, chàng có phải quá già rồi hay không?"

Ôn Lương chỉ cảm thấy huyết khí trong ngực dâng lên, tràn khắp đầu hấn, thiếu chút nữa hấn đã thổ huyết rồi.

"Ta không để ý đến nàng ta!" Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, hấn còn chưa gặp qua tiểu nha đầu đó, đề ý cái gì? Hấn chỉ là sợ nàng suy nghĩ nhiều về lời nói của Chu Chứng Hú, muốn cho nàng hiểu không cần quá đề ý đến một tiểu cô nương chưa dứt sữa mà thôi.

Nhưng chuyện này quá ngược đời a, nàng thật sự bình tĩnh quá mức, thì ra là hấn tự mình suy nghĩ nhiều?

Như Thúy cô nương xác thực cảm thấy hấn đã suy nghĩ nhiều, từ khi biết vị đại nhân này đến bây giờ cũng đã qua nhiều năm, mỗi một chuyện với hấn mà nói, rõ ràng ý tứ của nàng rất đơn giản, nhưng hấn lần nào cũng hiểu lầm ý nghĩ của nàng, quả nhiên người thông minh luôn luôn nghĩ nhiều, tùy tiện nói một câu, bọn họ có thể suy diễn ra rất nhiều thâm ý, điều này làm cho Như Thúy cô nương có thói quen luôn suy nghĩ đơn giản đôi khi không biết phải làm gì với hấn.

Cho nên nói, Như Thúy cô nương thật tình không phải cố ý muốn ghen khuấy phu quân nhà mình, tất cả chỉ là do hấn tự mình suy nghĩ nhiều mà thôi.

"Vậy rất tốt a." Như Thúy cô nương nhìn hấn, thấy hấn lại bắt đầu nhìn mình chăm chăm, cặp mắt đào hoa kia xinh đẹp mê người, làm hại nàng có loại suy nghĩ rằng khi hấn tức giận lên cũng cực kì đẹp mắt. Có phải nàng có chút biến thái hay không?

Nguyên bản còn có chút không hiểu, nhưng hấn đã biểu đạt rõ ràng như vậy, nếu nàng giả ngu nữa thì có vẻ làm kiêu quá, vội vàng vươn hai tay ôm cổ của hấn, nhìn thấy khoe môi hấn cong cong thể hiện sự hài lòng, cười nói: "Dù sao ta cũng biết Ôn đại nhân đối với mấy tiểu cô nương khác không có hứng thú, cho nên ta cũng không đề ý. Nếu thật sự có một thiếu phụ một khúc hai nháo đến giành Ôn đại nhân với ta, ta mới thật sự lo lắng."

Ôn Lương có chút phiền muộn: "Vì sao không phải là phụ nữ đẳng hoàng thì nàng mới lo lắng?" Trong lòng hấn buồn bực, chẳng lẽ ở trong lòng nàng, hấn chính là kẻ có hành vi bất thường, chỉ đối với những phụ nhân nhà khác có gian tình? (Như Thúy cô nương: ㄟ (_ _) ㄟ xem đi, Ôn đại nhân lại suy nghĩ nhiều!)

"Nữ tử đẳng hoàng sống rất nội hàm, các nàng bình thường đều kiềm chế lại do thân phận, không dám làm ra sự tình khác người. Tựa như ong mật nuôi trong nhà sẽ không tùy tiện đậu lên cành hoa nhà người khác, chỉ có ong mật hoang dại không có tổ chức kỷ luật nhìn thấy chỗ nào có hoa cũng bay tới."

"..."

Nghe xong ví dụ của nàng, Ôn Lương trong lúc nhất thời chỉ có thể ㄟ mặt. Ví dụ này thực sự trắng trợn đến mức làm cho người ta vô lực phản bác.

Hấn lật người nàng lại, đem thân thể mềm mại thơm ngát của nàng ôm vào lòng, "Nàng không thể đổi cái ví dụ khác hàm súc hơn sao?"

Như Thúy cô nương tùy tiện nói: "Không có cách nào a, ta từ bé đã theo tiểu thư cùng nhau đi học, đều phải tự mình nhận biết, tựa như tiểu thư nhà ta nói, chúng ta không phải lúc nào cũng dựa vào sách vở."

Dự đoán có thể hùng hồn thừa nhận bản thân không có kiến thức không có học vấn chắc chỉ có mình cô nương ngọc đang nằm trong lòng hân mà thôi.

Điều Ôn Lương muốn, lại là tính cách chân thật vô cùng hiếm có này của nàng, mới có thể mang lại náo nhiệt cho cuộc sống của hân.

Ôn nhu hôn môi nàng, Ôn Lương vỗ vỗ lưng của nàng, thấy nàng có vẻ buồn ngủ, ôn nhu nói: "Một mối liên nghĩ đi, ta sẽ không lán nàng nữa."

Nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng, nàng chui vào trong ngực hân, đem mặt tựa vào cổ hân. Khí trời lạnh giá, trên giường có một ấm lò đích thực là quá hạnh phúc. Mà theo khí trời trở nên lạnh, Như Thúy cô nương liền thích trùm hết chăn qua đầu mà ngủ, Ôn Lương vốn dĩ tưởng ngủ rất đáng hoàng liên vì nàng mà thay đổi, hai người thoải mái muốn ngủ kiểu gì thì ngủ.

Ôn Lương nhìn nàng giống như con mèo nhỏ chui vào lòng hân, khoe môi liền nhếch lên mỉm cười, càng ôm nàng chặt vào lòng.

Ngày hôm sau, dùng xong đồ ăn sáng, hạ nhân liền tới bẩm báo có công tử nhà binh bộ thượng thư cùng công tử của nhà hàn lâm học sĩ đang ở trước cửa.

Hai người chuẩn bị đi ra, lại thấy ba người thiếu niên đang do dự đứng trước cửa —— tiểu mập mập đang lôi kéo Vệ thiếu gia kiêu ngạo, hai mắt đầm lệ lưng tròn, Chu Chứng Hú đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt. Phía sau bọn họ có hai nô bộc, trên tay cầm đầy lễ vật.

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, Mạc Tiềm hai mắt tỏa sáng, vốc người tròn vo lăn qua đây, tươi cười rạng rỡ nói, "Ôn tiên sinh, Ôn phu nhân, chúng ta có thể đi chưa?"

Ôn Lương mỉm cười đáp có thể, liền thấy tiểu mập mập đã lăn tới chỗ xe ngựa cách đó không xa rồi.

"Chú ý tiền đồ!" Vệ Triều Ấp oán hận gõ đầu tiểu mập mập.

Chu Chứng Hú không vội vã lên xe ngựa, quay lại giải thích với hai người: "Vệ thiếu hôm nay có chút tức giận, bởi vì Mạc Tiềm mới sáng sớm đã chạy đến Vệ phủ quấy rầy hân tập thể dục buổi sáng. Mạc Tiềm rất mong đợi ngày hôm nay." Nói xong cẩn thận nhìn hân.

Ôn Lương cười cười, mang theo Như Thúy lên chiếc xe ngựa đã được quản gia chuẩn bị sẵn.

Đám người Vệ Triều Ấp liền ngồi lên một cỗ xe ngựa khác.

Chờ Chu Chứng Hú lên xe ngựa xong, Mạc Tiềm liền lăn tới, vẻ mặt chờ đợi hỏi: "Ôn tiên sinh có nói gì không?"

"Không có gì hết." Chu Chứng Hú vuốt cằm suy tư, "Nhưng ta cảm giác Ôn tiên sinh không coi trọng người đâu, Tôn cô nương sớm muộn gì cũng phải về Giang Nam, phụ mẫu nàng đều ở Giang Nam, có thể đoán được sẽ không cam tâm gả nàng đi quá xa."

"Hò thái y không phải vẫn ở đây đấy thôi." Tiểu mập mập vẫn chưa từ bỏ ý định, sau đó nói với Chu Chứng Hú: "Chứng Hú, người nhất định phải giúp ta! Vệ thiếu, chung thân đại sự của ta liền nhờ vào người!"

Chu Chứng Hú ôn nhã cười, không đưa ra bất cứ lời bình luận nào, Vệ Triều Ấp vẻ mặt cao quý lãnh diễm, lạnh lùng mở miệng: "Biến!"

"Vệ thiếu!!!"

Như Thúy cô nương tay ôm một cái lò để sưởi ấm, sau khi nghe được âm thanh bị phản vang lên, đang lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra, lại nghe được âm thanh có vật thể nặng bị đụng vào vách xe, liền muốn thò đầu ra ngoài xem trò vui, nhưng ngay lập tức liền bị mỹ nhân phụ quân nhà nàng bình tĩnh kéo trở về.

"Tiểu hài từ cãi nhau ầm ĩ mà thôi, không cần phải để ý tới."

Thấy hân qua loa như vậy, Như Thúy cô nương lại có suy nghĩ, trong lòng có thêm nhận thức mới về Ôn đại nhân: Việc không nên suy nghĩ nhiều thì hân lại tự đi suy diễn, việc nên dành nhiều thời gian suy ngẫm, hân lại thờ ơ như biết rõ mọi chuyện rồi. Quả nhiên tâm nam nhân như mò kim đáy bể a!

Rất nhanh đã đến phủ Hò thái y, Như Thúy cô nương sau khi xuống xe ngựa liền ngo sang chỗ ba thiếu niên kia, ngoại trừ khối cầu tròn tròn trắng trắng Mạc Tiềm đang hưng phấn ra, hai người còn lại sắc mặt đã có chút căng thẳng. Như Thúy cô nương tỉnh ngộ, bình thường thấy tiểu mập mập bị hai người lôi ra trêu chọc, nhưng đến thời điểm mấu chốt, tiểu mập mập kia lại là người bình tĩnh nhất a.

Lúc đợi hạ nhân đi gõ cửa, lại có thêm một đội người ngựa nữa đi tới, đội ngũ thập phần hoa lệ, thu hút sự chú ý của mọi người, một tỷ nữ xinh đẹp ăn mặc gọn gàng chạy nhanh tới vén màn xe, các quý nữ nhà thế gia lần lượt bước xuống.

Lúc các thiếu nữ nhìn thấy trước cửa phủ Hò thái y là ai, khuôn mặt hết sức sùng sốt, tầm mắt lướt qua nam tử tóc đen mặc trường bào màu trắng, tuấn dụng không tỳ vết, giống như trăng thanh gió mát làm động lòng người, lại nhìn đến cặp mắt đào hoa sâu không thấy đáy, không không chế được liền đỏ mặt, vội vàng cúi đầu.

"Đại công chúa, Khúc cô nương, Diêu cô nương." Chu Chứng Hú cười nói: "Thật khéo quá."

"Ôn Từ Tu..." Đại công chúa thì thào một tiếng, ánh mắt có chút mơ màng, nhưng nhìn nữ nhân ở bên cạnh nam nhân kia, trong lòng đau xót, vội vàng thu hồi tầm mắt, không dám lại sinh hoài niệm.

Khúc Phương Phi và Diêu Đồng Đồng nghe thấy đại công chúa thấp giọng gọi, đồng thời mở to mắt nhìn về phía Ôn Lương. Ôn Lương ở kinh thành danh tiếng rất lớn, nhưng người gặp qua hắn thì không có bao nhiêu, càng không cần phải nói tới bọn họ không cùng lứa với hắn, Ôn Lương đối với bọn hắn mà nói, cũng chỉ là một nhân vật truyền kì chỉ nghe danh mà không thấy mặt. Lúc này nhìn thấy, trong lòng không khỏi nảy lên một loại cảm giác tiếc nuối, quả nhiên đúng như lời đồn đại tuyệt thế vô song, làm cho người ta thần phục.

Ba người thiếu nữ nhẹ nhàng hành lễ, Ôn Lương chờ người hành lễ xong, mới hỏi: "Các ngươi hôm nay vì sao lại tới chỗ này?"

"Chúng ta là tới thăm Hồ lão phu nhân." Đại công chúa trả lời đúng mực, "Nghe nói Hồ lão phu nhân thân thể khó chịu, hoàng tử mẫu kêu ta tới thăm."

Hồ thái y là người đứng đầu thái y viện, y thuật của ông xuất chúng, cả đời cứu vô số người, về sau lúc tiến vào thái y viện, cũng hết sức cẩn trọng, làm tốt nghĩa vụ của bản thân, rất được thái hậu và hoàng đế kính trọng. Từ sau khi nghe nói Hồ lão phu nhân thân thể khó chịu, người trong kinh thành đã từng mang ơn của Hồ thái y đều tranh nhau gùi lễ vật đến hỏi thăm.

Đương nhiên, đám người đại công chúa hôm nay đến còn có nguyên nhân khác.

Từ sau cuộc thí tử ở tiết hạ nguyên, Khúc Phương Phi đối với người thổi tiêu trên thuyền ngày đó nhớ mãi không quên, liền nhờ đại hoàng tử đi thăm dò giúp nhằm tìm ra người diễn tấu ngày đó. Đại hoàng tử cũng bị nhầm lẫn, cho rằng người diễn tấu trên thuyền ngày đó chính là cô nương xa lạ kia, nghe nói nàng là ngoại tôn nữ của Hồ thái y đến từ Giang Nam, liền đem tin tức này tiết lộ cho Khúc Phương Phi. Đại công chúa nghe nói tới chuyện này, trong lòng cũng muốn nhận thức một chút vị Tôn cô nương tiêu nghệ xuất chúng kia, thế là liền ở trước mặt thái hậu nói ra chuyện Hồ lão phu nhân bệnh, thái hậu cảm động Hồ thái y cả đời vì hoàng gia mà cống hiến rất nhiều, liền kêu tôn nữ đi an ủi.

Mà hai người Khúc Phương Phi và Diêu Đồng Đồng cũng là tuân theo ý muốn trong nhà, đại diện cho nhà mình đi qua đây, cũng không nghĩ tới hôm nay mọi người đều tụ tập cùng một chỗ.

Nghe xong nguyên nhân vì sao các nàng lại đến đây, mấy người Vệ Triều Ấp liền liếc mắt nhìn nhau, trong lòng biết các nàng chỉ là mang danh nghĩa đến thăm bệnh để tìm Tôn Tiểu Tiểu mà thôi.

Rất nhanh, liền có người gác cổng ra mở cửa, nhìn thấy trước cửa đông người như vậy, không khỏi sững sốt một hồi, đến khi biết được cả đại công chúa cũng tới, vội vàng kinh sợ thỉnh bọn họ tiến vào, lại phái người vội vàng đi thông tri lão gia.

Đại công chúa thân phận tôn quý, lại là đại diện cho thái hậu, nên chỉ có thể đi ở phía sau nàng, những người khác liền theo sau tiến vào, đại công chúa nhìn không thấy người nợ thì trong lòng có chút thất vọng, nhưng không làm ra thái độ gì không thích đáng.

Diêu Đồng Đồng là nữ nhi dòng chính Diêu gia của nhà mẹ đẻ của thái hậu, biểu hiện tự nhiên rất chuyên nghiệp, nhưng cũng thường liếc trộm Ôn Lương, trên mặt có một rặng mây đỏ. Chỉ có Khúc Phương Phi đang lo tìm người liền không hề chú ý đến hắn, so với nữ nam, nàng càng theo đuổi đỉnh cao của nghệ thuật, mục đích chuyến đi này của nàng là tìm người ngày đó thổi tiêu thí tử với nhau một trận.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Mùa đông sắp đến, khí trời kinh thành càng ngày càng lạnh.

Hồ thái y bụng thuốc vừa mới đun xong trở lại trong phòng, liền nhìn thấy thê tử đã tỉnh, đang ngồi dựa vào gối ở trên giường. Ngoại tôn nữ đáng yêu thì ngồi phía trước, nhẹ nhàng nói chuyện cùng nàng, mặt mày hớn hớn, hoạt bát vui tươi, đợi tiểu nha đầu kể chuyện xong, trên mặt thê tử vốn dĩ đang tái nhợt khẽ lộ ra một nụ cười, thoạt nhìn tinh thần rất tốt.

Hồ thái y bụng chén thuốc qua, nói với tiểu tôn nữ: "Tiểu Tiểu qua đây lâu chưa? Đã dùng đồ ăn sáng chưa?"

Tiểu cô nương cúi đầu, bầm ngón tay, một bộ dáng đánh trống lảng.

Hai vợ chồng hiểu rõ tính tình của tiểu tôn nữ này, thấy rõ là nàng đang chột dạ. Hồ phu nhân vội vàng thúc giục tiểu nha đầu đi dùng bữa, Hồ thái y cũng trừng mắt trách mắng: "Còn nhỏ tuổi đã không ăn uống đúng giờ, cẩn thận lại giống như nương của con mai mốt bị đau dạ dày mới chữa!"

Tiểu cô nương miết miết môi, reo lên: "Người ta là lo cho ngoại tổ mẫu thôi... ngoại tổ phụ đừng tức giận, con bây giờ sẽ đi ăn sáng." Chờ cho sắc mặt xanh mét của Hồ thái y quay đi chỗ khác, tiểu cô nương liền hướng bóng lưng của ông làm cái mặt quỷ, khiến cho Hồ lão phu nhân được một trận cười vui vẻ.

Đợi tiểu cô nương theo ma đi xuống, Hồ thái y bụng chén được, dùng thìa đút thê tử uống thuốc.

Chậm rãi uống thuốc xong, Hồ phu nhân tiếp nhận khăn lau miệng từ trượng phu, thấy ông vẫn không hiền hòa tí nào, khuôn mặt vẫn trầm như nước, liền biết trong lòng ông vẫn đang cực kì tức giận. Trên thực tế, từ hôm qua biết được chuyện kia từ trong miệng trượng phu, bà cũng rất kinh ngạc, sau đó là đau lòng cùng lo lắng.

"Nghe Tiểu Tiểu nói, hôm nay là ngày nghỉ của Lương ca nhi, chắc hẳn sẽ tới phủ thăm chúng ta." Hồ lão phu nhân cất khăn tay, nhàn nhạt nói: "Lương ca nhi đứa nhỏ này rất có chủ kiến, đến lúc đó phu quân ông cũng đừng bày sắc mặt với hắn. Có một số việc phải đến thì sẽ từ từ đến."

Hồ thái y nghe xong lời của thê tử, không khỏi nhếch râu lên cả giận: "Thằng nhóc hư hỏng, từ nhỏ đến lớn làm không biết bao nhiêu chuyện bậy bạ, trước đây thì không cần so đo, khi đó hắn vẫn còn trẻ hết sức lông bông. Thế nhưng lần này... đây chính việc cả đời của hắn a! Hắn chẳng lẽ không muốn có đứa nhỏ nối dõi tông đường? Khi ta nghe thấy Vương thái y nói ra chuyện này còn cảm thấy không tin, ai biết hỏi hết mấy vị thái y đi Túc vương phủ bắt mạch lần trước, đều xác định vợ của Lương ca nhi lúc trước bị thương ở vùng bụng, cuộc đời này khó có thể thụ thai..." Nói xong không khỏi thở dài thật sâu.

Nghe thấy trong lời của trượng phu nói rõ ràng không thích đứa cháu dâu này, Hồ lão phu nhân cũng trầm mặc, cẩn thận hỏi: "Phu quân, vợ của Lương ca nhi không thể mang thai, không phải còn có cô nương khác sao? Lấy tướng mạo của Lương ca nhi, có rất nhiều cô nương nguyện ý ủy thân cho hắn. Sau này nạp mấy thị thiếp về, đợi đến khi có đứa nhỏ liền ôm đến nuôi dưới tên của vợ Lương ca nhi cũng được mà?"

Ai biết nghe nói như thế xong Hồ thái y liền nhảy dựng lên, làm nam nhân so với nữ nhân càng không thể tiếp thu loại chuyện này, nhếch râu lớn tiếng nói: "Chuyện này không thể nào! Hơn nữa Lương ca nhi sẽ không làm ra loại chuyện này!" Nói xong liền lấy quyển sách ở trong phòng ra: "Lúc trước hắn đã quyết định lấy người ta, đương nhiên là phải phụ trách vợ con mình! Lương ca nhi mặc dù làm việc không biết điều, nhưng không phải là loại người đạo đức kém cỏi kia..."

Hồ lão phu nhân trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần ý cười, vốn dĩ trượng phu xưa nay cực kì ghét chuyện ba vợ bốn nàng hầu, cho rằng chỉ có loại nam nhân ăn không ngồi rồi không có chuyện gì làm mới cưới một đồng nữ nhân về nhà, trượng phu cả đời chuyên chú với việc nghiên cứu y thuật, đem cả cuộc đời và thời gian đều dâng hiến hết cho y thuật, căn bản không có thời gian để tâm tới loại chuyện này, cho nên kiếp này chỉ cưới một thê tử, chưa bao giờ nạp thiếp, cũng cho rằng gia đình chính là chuyện tình cảm của hai cá nhân, đâu thể nào chứa chấp thêm một nữ nhân khác không liên quan chen vào? Cho nên lời nói vừa rồi của Hồ lão phu nhân chỉ là có ý tứ thăm dò, phản ứng như vậy của trượng phu đều nằm trong dự liệu của bà.

Hồ lão phu nhân làm một nữ nhân, tự nhiên liền biết rõ số phận bị ai của những nữ nhân đằng sau những hào môn đại trạch kia, đại đa số đều chờ mong được trượng phu yêu quý cùng địa vị nhất định. Cho nên bà tuyệt không muốn đi khất khe với vợ của Lương ca nhi, đều là nữ nhân với nhau cả, chỉ là tiếc nuối nàng bởi vì bị thương nên không thể sinh, không thể nối tiếp hương hỏa vì Lương ca nhi, nam tử nếu như không có huyết mạch của mình, không nói đến ánh mắt của thê nhân, chính hắn về sau có thể vì chuyện này mà hối hận hay không?

"Lương ca nhi là ta nuôi lớn, ta thực sự không muốn hắn không có hậu nhân, cũng không muốn hắn sau này bị thê nhân coi thường..." Hồ thái y thở dài một tiếng, sau đó lại nóng giận: "Việc này cũng phải mắng chính hắn, đã biết đối phương là tình huống thế nào, vì sao lúc trước còn muốn thú người ta?"

"Nghe nói lúc ở Đồng Thành, thê tử của Lương ca nhi lúc đó đã cứu hắn, Lương ca nhi liền muốn cưới nàng." Hồ lão phu nhân nói, chuyện này lúc trước đồn đại rất nhiều trong kinh, bà cũng nghe được một ít.

"Chung thân đại sự có thể đơn giản như vậy sao? Cái gì mà 'Ôn cứu mạng không cần hỏi đáp, chỉ cần lấy thân báo đáp là được' loại chuyện này không phải chỉ áp dụng với kịch bản của nữ nhân thôi sao? Hắn một đại nam nhân lại học cô nương nhà người ta báo ơn kiểu đó?" Hồ thái y râu càng lúc càng vênh lên lợi hại.

Nghe nói như thế, Hồ lão phu nhân thiếu chút nữa không nhịn nổi mà phì cười, may mắn hạ nhân đều bị đuổi ra ngoài, nếu nghe thấy ông nói mấy lời dờ dờ như vậy, uy nghiêm của ông đều vứt hết rồi.

Hồ lão phu nhân lại trấn an ông, sau đó suy nghĩ một chút nói: "Phu quân, ông nói có phải mấy vị thái y kia chẩn đoán nhầm? Thương thế kia ở bên trong bụng, cũng không biết rõ ràng, có lẽ là đoán sai thì sao? Phu quân, nếu không ông đi chẩn mạch cho vợ của Lương ca nhi đi?"

Hồ thái y nghe xong rất muốn như đinh đóng cột nói cho thê tử biết mấy vị thái y kia đều là nhân tài kiệt xuất trong thái y viện, y thuật cao minh không nói tới, đương nhiên không bao giờ làm ra loại chuyện chẩn đoán nhầm này. Nhưng liên quan đến đứa nhỏ mình yêu thương, ông liền có chút chần chừ. Hoặc là nói đi cùng với chần chừ là tâm lý cầu may mắn, có lẽ thật ra các vị thái y chẩn mạch cũng không chừng, tự mình đi xem có vẻ chắc chắn hơn...

Giữa lúc Hồ thái y đang suy tư, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, thanh âm quần gia khản trương vang lên ở ngoài cửa: "Lão gia, đại công chúa phụng mệnh thái hậu nương nương qua đây thăm bệnh! Ôn thiếu gia còn có mấy vị công tử tiểu thư cũng tới!"

Hai người đều sừng sốt, Hồ thái y rất nhanh phản ứng lại, vội vàng gọi nha hoàn tiến vào giúp vợ rửa mặt trang điểm lại một chút, lại phái người đi thông báo cho tiểu tôn nữ một tiếng, liền đích thân đi ra nghênh đón công chúa đại giá.

Ở giữa đại sảnh, đại công chúa ưu nhã ngồi ở vị trí chủ thượng, hai cung nữ phía sau tiếp nhận ly trà được đưa tới, sau khi lấy châm thủ độc liền dâng lên cho công chúa.

Ôn Lương cùng mọi người cũng lần lượt ngồi xuống.

Trừ hai vợ chồng Ôn Lương, những thiếu niên kia đều len lén quan sát bốn phía, mắt liên tiếp trông ra ngoài, mục đích đều chỉ có một, chính là muốn gặp tiểu cô nương từ Giang Nam đến đang tạm trú ở trong phủ Hồ thái y.

Nhưng cực kì đáng tiếc, chỉ có thấy một ông lão đầu tóc hoa râm trên mặt đầy nếp nhăn ra nghênh tiếp.

"Cựu thần gặp qua công chúa, công chúa đường xa mà đến xin thứ cho cựu thần không tự mình ra cửa nghênh đón." Hồ thái y tiến lên hành lễ.

Đại công chúa chờ ông hành lễ xong, liền cho ông đứng lên, trộm liếc nhìn Ôn Lương một cái. Hồ thái y cùng Ôn Lương có quan hệ nàg biết rõ ràng, đương nhiên không muốn Hồ thái y quá mức câu nệ với cấp bậc lễ nghĩa, chỉ tiếc Ôn Lương từ đầu đến giờ thái độ vẫn luôn nhàn nhạt, trên mặt luôn treo nụ cười khách sáo, làm cho người ta nhìn không thấu được tâm tư đằng sau khuôn mặt tuấn mỹ kia.

Mấy người thiếu niên cũng tiến lên chào hỏi Hồ thái y.

Sau đó mọi người đều biểu đạt ý đồ đến đây, kêu hạ nhân đem lễ vật dâng lên. Hồ thái y được khen mà kinh sợ, cũng nói chút lời cảm tạ, cảm tạ thái hậu nương nương quan tâm, tỏ vẻ vợ mình đã khá hơn nhiều.

Hồ thái y nhìn các thiếu gia tiểu thư phần nộn ở đây, trong lòng có chút co quắp, lão thê nhà ông chỉ nhiễm phong hàn nhẹ thôi mà, vì sao tất cả bọn họ đều chạy đến phủ của ông làm gì? Đừng nói thực sự là quan tâm đến lão thê của ông, ông một chút cũng không tin. Về phần mấy tiểu tử này, chắc chắn là vì tiểu tôn nữ của ông mà đến, hừ! Muốn gặp Tiểu Tiểu là dễ như vậy sao?

Nói chuyện một chút, đại công chúa tỏ vẻ muốn đi thăm Hồ lão phu nhân, thái độ cũng cực kì nhiệt tình. Hồ thái y cảm thấy đau răng, đặc biệt nhìn đến một tiểu mập mập ngây ngốc nhìn mình với ánh mắt chờ mong, càng đau đến lợi hại.

"Hồ thái y, nghe nói ngoại tôn nữ nhà ông tới kinh thành, sao hiện tại không thấy nàng?" Khúc Phương Phi đột nhiên hỏi.

Cô nương này sinh ra mỹ lệ, yếu điệu cao gầy cực kì ngọt ngào, khuôn mặt trái xoan ửng hồng, mắt hạnh như làn thu thủy, lông mày lá liễu không cần trang điểm, nhưng có thể thấy được ngạo khí trên mặt, biểu lộ ra một loại cảm giác cực kì khó thân cận, nghe nói qua cô nương này có tài hơn người nhưng lại thích cật mạnh khinh người. Mà nàng đột ngột mở miệng như vậy, thanh âm kia có chút thờ ơ, ngữ khí theo kiểu đương nhiên, làm cho người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Cái này khiến Hồ thái y không chỉ đau răng, mà dạ dày cũng đau.

Khúc Phương Phi không phụ thanh danh ý thế hiếp người của nàng, làm việc trắng trợn khiến cho người ta hiểu lầm, không hề có chút ý che giấu nào. Đại công chúa và Vệ Triệu Áp đã quen rồi, hiểu rõ cô nương này một khi tiếp xúc những chuyện dính tới "Cầm nghệ", sẽ làm ra một vài chuyện ngu xuẩn, thẳng thắn đến mức làm cho người ta hiểu lầm. Nhưng Hồ thái y chỉ nghe qua cô nương này tài nghệ hơn người, đối với bản thân nàng không biết rõ, nghe thấy lời của nàng, trong lòng có chút không vui.

Từ sau khi ngoại tôn nữ đến kinh thành đến giờ, vợ chồng Hồ thái y đem nàng bảo hộ vô cùng tốt, Hồ lão phu nhân bởi vì thân thể hay khó chịu, tự nhiên cũng sẽ không mang nàng đi tham gia những buổi tụ họp của các quý nữ, có thể nói tiểu cô nương ở kinh thành còn chưa công khai lộ mặt. Mà Khúc Phương Phi này lại trực tiếp chỉ tên muốn gặp ngoại tôn nữ, Hồ thái y tự nhiên liền cho rằng đã phát sinh chuyện gì, lại nghe ngữ khí của nàng, thế nào cũng có loại cảm giác lai giả bất thiện lai (giống câu vô sự bất đẳng tam bảo điện ý nói không có chuyện gì thì cũng không đến đâu).

"Cô... Cô nương có quan hệ gì với cháu ta." Hồ thái y miễn cưỡng nói.

Khúc Phương Phi liền nhìn về phía đại công chúa, đại công chúa vừa mới nói muốn đi thăm Hồ lão phu nhân a.

Đại công chúa cười nói: "Hồ thái y, kỳ thực hôm nay Khúc Phương Phi tới chỗ này cũng là vì Tôn cô nương, nàng ngưỡng mộ tài hoa của Tôn cô nương, nên muốn đi qua làm quen cùng Tôn cô nương một chút mà thôi, không có ý tứ nào khác đâu."

Nghe được giải thích như vậy, Hồ thái y yên tâm một chút, nhưng lại hơi nghi hoặc, ngoại tôn nữ có bao nhiêu cân lượng ông đã sớm biết được từ phu nhân nhà mình, mà Khúc Phương Phi này lại là một người cực kì có tài, mười tuổi đã lên sân khấu biểu diễn một khúc "Phi Yên khúc" kinh diễm thiên hạ, làm cho đế hậu than thở, danh chấn kinh thành. Mà cô nương lợi hại như vậy, sao có thể vừa mất tiểu ngoại tôn nữ nhà mình tài nghệ thường thường nhan sắc cũng thường thường được a???

Mặc dù vẫn còn nghi hoặc, nhưng Hồ thái y vẫn cung kính dẫn đại công chúa đến chỗ của thê tử, đồng thời hướng về phía Ôn Lương đang chậm rì đi đằng sau trừng mắt một cái, ánh mắt nén giận.

Ôn Lương sừng sốt, có chút không hiểu, rõ ràng gần đây hắn không có đi chộc Hồ gia gia a, ông sao có thể tức giận đến mức đó? Hơn nữa tức giận kia tựa hồ không chỉ hướng về phía hắn, mà còn hướng về phía nha đầu ngốc nhà hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Mọi người đi tới phòng ngủ chính, Hồ lão phu nhân được tiểu tôn nữ nâng đỡ đứng ở trước cửa nghênh tiếp đại công chúa.

Đại công chúa nhìn thấy Hồ lão phu nhân chống cơ thể đang bệnh ra đón tiếp, vội vàng ngăn lại bà đang muốn hành lễ, muốn cho bà nghỉ ngơi. Mặc dù nàng là đại diện cho thái hậu tới thăm bệnh, công chúa có ít tuổi cũng vẫn được Hồ lão phu nhân hành lễ, thế nhưng điều này lại giống như nàng cố tình đến gây vò người bệnh a, cấp bậc lễ nghĩa quá nhiều có thể khiến cho người bệnh không thể nghỉ ngơi thật tốt, cảm giác trong lòng thật không ra tư vị gì, có một loại cảm giác giống như là cố ý nịnh nọt.

Đại công chúa lên nhìn Ôn Lương một cái, quả nhiên thấy hắn đang chau mày, trong lòng âm thầm hối hận về hành động lần này của mình.

Đại công chúa tâm tình rối rắm không có ai biết, mấy người thiếu niên trẻ tuổi đều chạy đến chào hỏi Hồ lão phu nhân, lễ phép hỏi thăm thân thể Hồ lão phu nhân, tự giác thu lại kiêu ngạo thường ngày của một thiếu gia, đặc biệt là tiểu mập mập Mạc Tiềm, thực sự nhiệt tình quá mức giống như đem Hồ lão phu nhân trở thành tổ mẫu ruột thịt của mình mà thăm hỏi, thấy Hồ thái y khỏe mắt giắt giắt không ngừng, Tôn Tiểu Tiểu trong lòng cũng có chút khó hiểu, cảm thấy tiểu mập mập có điểm kì lạ. Từ lúc tiến vào đến giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Tiểu Tiểu, Khúc Phương Phi vốn còn muốn nói một câu, lập tức liền bị ánh mắt của Diêu Đồng Đồng ngăn lại.

Mấy người mới nói được với Hồ lão phu nhân vài câu, Hồ thái y liền bắt đầu ho khan ám chỉ bọn họ nên rời đi rồi, ai biết lại có một đứa nhỏ cứng đầu không đạt được mục đích, liền giả cầm vò điếu, cố gắng đứng nói chuyện, đem Hồ thái y tức đến gần chết. Hồ lão phu nhân nhìn qua cũng hiểu, mặc dù những hài tử này hành động kỳ quái, nhưng hôm nay bọn họ đột ngột tới cửa chắc hẳn là có chuyện, liền quyết định đi nhìn một cái xem bọn họ muốn làm gì. Hồ lão phu nhân cảm ơn những hài tử này đã quan tâm đến bà xong, liền phân phó cháu gái dẫn bọn họ đi dạo ở hoa viên trong phủ đồng thời phải tiếp đãi họ thật tốt, bên cạnh đó giữ lại hai vợ chồng Ôn Lương.

Đại công chúa và Diêu Đồng Đồng mặc dù cực lực che giấu, nhưng trên mặt không nén nổi thất vọng, nhưng cũng không thể gọi Ôn Lương đi cùng, hẳn cũng không phải chủ nhân nơi đây. Trái lại thì ba người thiếu niên kia, một trong số đó mừng rỡ như điên, hai người còn lại biểu hiện dửng dưng muốn làm sao cũng được, Hồ lão phu nhân thu hết tất cả vào trong mắt, trong lòng liền hiểu rõ.

Đội đám nhỏ đi hết, Hồ thái y cũng bảo hạ nhân lui hết xuống, mình và thê tử cùng ngồi ở vị trí chủ thượng.

"Hồ gia gia, người làm sao vậy?" Ôn Lương chú ý tới Hồ thái y hôm nay tâm trạng không yên, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía thê tử hắn ở bên cạnh, trong lòng hơi chột dạ.

Như Thúy cô nương trái lại rất thản nhiên mặc trường bối nhìn, trên mặt luôn tươi cười hỏi thăm thân thể của hai vị lão nhân gia. Làm rất tốt bổn phận của bản thân.

Hồ lão phu nhân thấy bộ dáng của trưởng phu, sợ ông nhìn không được thì hai đứa bé liền khổ rồi, liền cười nói: "Không có việc gì, gần đây khí trời lạnh, hai người các con cũng phải chú ý thân thể, đừng ý vào tuổi còn trẻ mà không chú ý. Vợ của Lương ca nhi, tính cách Lương ca nhi vốn dĩ tùy tiện lười nhác đã quen, con phải chăm sóc hắn cẩn thận, đừng cho hắn làm ra việc phong nhã gì đó mà giữa mùa đông liền mặc một cái áo mỏng tang chạy ra giữa đường ngắm tuyết, chú ý đừng để hắn bụng rỗng mà uống rượu, đối với thân thể không tốt, nếu có bằng hữu đến tìm hắn chơi cò cá dèm gì gì đó, cũng nên hợp thời mà nhắc nhở hắn nghỉ ngơi cho tốt..."

Hồ lão phu nhân chậm rãi đem thói xấu trong sinh hoạt của người nào đó liệt kê từng cái từng cái một, Như Thúy cô nương nghiêm túc nhớ kỹ, Ôn Lương cười khổ sờ sờ mũi, Hồ lão phu nhân không nói hắn còn không biết bản thân mình có nhiều khuyết điểm đến vậy, chống lại ánh mắt phun lửa của Hồ thái y, liền cười cười hướng ông xin khoan dung.

Hồ lão phu nhân nói một chút, xoay chuyển ánh mắt, ôn tồn cười nói: "Ta đã già rồi, liền thích lải nhải, nhưng cũng là để trong lòng có chút an tâm. Hôm nay khó khăn lắm các con mới có thể đến thăm lão bà này, trong lòng ta rất cao hứng. Ai, phu quân, khó có khi hôm nay ông cũng được nghỉ ngơi, không bằng bắt mạch kiểm tra sức khỏe cho hai đứa một chút."

Nghe nói như thế, thần sắc Ôn Lương hơi có chút khác thường, sau đó làm như không có việc gì cười cười đáp ứng. Như Thúy cô nương nghĩ Hồ lão phu nhân thật lòng quan tâm bọn họ, không có suy nghĩ giống hần.

Hồ thái y đầu tiên là bắt mạch cho Ôn Lương, sau đó phụng phịu nói: "Gần đây lại uống rượu? Tुरु sắc hại thân, cẩn thận không đến năm mươi đã đi đời rồi!"

Ôn Lương 囧 mặt đại ra: "Ngày hôm trước có một bằng hữu tới nhà uống rượu, nhưng thực sự không uống nhiều mà." Về phần "Sắc" gì gì đó, Ôn đại nhân mới không thừa nhận chính mình trầm mê sắc đẹp đâu, không thấy hắn chỉ đang coi chừng một gốc thê sống qua ngày hay sao?

Nghe thấy hần nguy hiểm, Hồ thái y tự nhiên lại hàm hừ mắng hần một trận, sau đó giống như tìm xương trong trứng, không có việc gì cũng nói ra thành có chuyện, thậm chí còn muốn kê đơn thuốc cho hần về uống vài ngày để hồi phục thân thể. Ôn Lương mất hết mặt mũi, chỉ có thể đau khổ đáp ứng, uống cái loại dược vừa đắng vừa cay lại có mùi kì lạ đó, thực sự là muốn đòi mệnh a.

Sau đó là đến Như Thúy cô nương, Hồ thái y mặc dù cực lực thu lại biểu tình trên mặt, nhưng theo thời gian trôi qua, trên mặt vẫn là lộ ra một chút thần sắc khác thường, Hồ lão phu nhân trong lòng hơi trầm xuống, tự nhiên biết điều này đại biểu cái gì.

Như Thúy cô nương làm việc và nghỉ ngơi bình thường, bản thân lại không có ham mê không đàng hoàng nào, thân thể tự nhiên cực kì khỏe mạnh, căn bản không thể tìm ra được chút bệnh tật nào. Ngược lại là mỹ nam tử Ôn Lương thoát nhìn qua thì thân thể rất khỏe mạnh nhẹ nhàng không tỳ vết lại có thật nhiều vấn đề nhỏ, do hài bé thường xuyên nghiêm túc học tập đến quên ăn cơm liền có bệnh ở dạ dày, cũng có vết thương do lưu lại trên chiến trường nhiều năm, lại có cả di chứng do việc thích uống rượu để lại.

Hồ thái y liền hùng hổ dắt Ôn Lương đi hiệu thuốc bốc thuốc, để Như Thúy cô nương lưu lại nói chuyện cùng Hồ lão phu nhân.

Quầy thuốc trong phủ có đầy đủ các loại dược không thua gì quầy thuốc nhỏ ngoài phố, đầy đủ các chủng loại dược được đựng trong từng hộc nhỏ, bên trong còn có hai người hầu đang sắp xếp. Nhìn thấy Hồ thái y đến, vội vàng tiến lên hành lễ.

Hồ thái y để cho bọn họ đi xuống, sau đó mang theo Ôn Lương tiến đến bên tủ thuốc, làm tốt công tác chuẩn bị, bắt đầu bốc thuốc.

Thấy ông thực sự bốc thuốc, Ôn Lương sắc mặt càng khô, thanh âm ai oán nói: "Hồ gia gia, ngài thực sự bốc thuốc thật?"

Hồ thái y sắc mặt nghiêm trọng, rốt cuộc nhịn không được nói: "Ngươi đưa nhỏ này từ nhỏ đầu óc đã linh hoạt thông minh, hẳn là cũng đoán được nguyên nhân ta hành động như vậy vào hôm nay. Ngươi lúc trước cưới vợ, chẳng lẽ không có suy nghĩ qua chuyện sau này sao? Nam nhân vô hậu không phải sẽ bị người trong thiên hạ chê cười sao? Cho dù vợ ngươi chỉ có thể sinh nữ nhi cũng tốt hơn không thể sinh a!"

Nghe nói như thế, Ôn Lương trong lòng liền hiểu, xem ra Hồ gia gia đã biết. Nhưng suy nghĩ một chút cũng không thấy kỳ quái, lúc trước Túc vương phi từ Đồng Thành hồi kinh, đã bí mật mời vài vị thái y tới phủ khám cho Như Thủy, dù có che dấu thế nào thì bí mật này cũng sẽ có ngày lộ ra, huống chi Hồ thái y là viện trưởng thái y viện, lại là lão thái y đức cao vọng trọng nhất thái y viện, hơi dò hỏi một chút, các vị thái y kia sẽ không dám giấu ông cái gì.

Ôn Lương thu hồi bộ dáng thờ ơ, bình tĩnh nói: "Hồ gia gia, con đã trải qua suy nghĩ thật lâu mới quyết định cưới nàng."

Hồ thái y lại trừng hấn một cái, cả giận nói: "Ngươi nhếch mồm một cái ta liền biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, hà tất phải nói những lời như vậy lừa ông lão ta đây?"

Bầu không khí trở nên yên lặng bất thường. Ôn Lương có chút mất tự nhiên, nhìn về phía tủ thuốc phía bên phải, trên khuôn mặt bạch ngọc lộ ra chút xấu hổ, một lát mới nói: "Được rồi, con xác thực không có suy nghĩ thật kỹ, lúc đó là nhất thời xúc động liền đặt ra hứa hẹn. Thế nhưng, Hồ gia gia, thành thật mà nói, nếu như lúc đó không có nàng chặn một đao kia, con thực sự đã chết!"

"Phi, tên tiểu tử nhà ngươi nói chuyện không có tính toán gì hết!" Hồ thái y vội vàng mắng: "Đừng luôn giắt chữ “chết” bên cửa miệng, ông lão ta đây không thích nghe."

Thấy ông tức giận đến mặt mũi đều đỏ hết rồi, Ôn Lương trong lòng cảm thấy ảm áp lại uất ức, mềm giọng đáp ứng một tiếng.

Hồ thái y lại mắng một trận, chung quy nhịn không được khổ sở nói: "Ngươi mặc dù không phải là cháu ruột của ta, nhưng cũng là ta một tay nuôi lớn, ngươi... ngươi vì sao lại đi con đường này? Trong kinh có bao nhiêu cô nương mong chờ được gả cho ngươi, vì sao ngươi lại bất cần chọn phải người không thể sinh hạ? Ta còn muốn nhìn thấy đứa nhỏ của ngươi được sinh ra, tự tay mang khóa trường mệnh cho nó đây... thẳng thốt nói, bao giờ ngươi mới để cho thân già chúng ta hết lo lắng cho ngươi hả? Ngươi, từ bé đến lớn toàn làm chuyện không ra hồn, có biết khi chúng ta nghe được lời đồn đại bên ngoài nói ngươi làm chuyện hoang đường, trong lòng có bao nhiêu lo lắng khản trương, ngươi có biết không..."

Nhìn lão nhân gia viên mắt đã đỏ lên, trong lòng Ôn Lương cũng không chịu nổi, để mặc cho lão nhân gia nói liên miên cần nhẫn nhịn cho đã nghiền, Ôn Lương nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, khiến người lo lắng rồi! Thế nhưng con không hối hận về lựa chọn của mình! Nếu sống vì lời nói của người khác, thì con không còn có cảm giác thoải mái như đang sống nữa."

Hồ thái y mặc kệ hấn chuyên tâm bốc thuốc, không quay đầu lại nhìn hấn, nhưng động tác chậm hơn rất nhiều, muốn nghe hấn giải thích một chút. Có một số việc đã thành sự thực, không phải mắng người là có thể giải quyết, rốt cuộc cũng không phải là cháu ruột của mình, cho dù lại quấy ra chuyện gì nữa, ông cũng không cách nào thực sự nhẫn tâm buộc hấn làm cái gì.

"... Nàng tuy chỉ là một nha hoàn, nhưng lại có vận khí tốt làm người ta hâm mộ không thôi, nàng nói với Túc vương phi lúc đó là do nàng không cẩn thận trật chân mới ngã tới, nhưng con biết khi đó nàng là tự mình chạy tới. Hồ gia gia, trên cái thế giới này ngoại trừ mẫu thân và nhị ca, không còn có ai có thể hy sinh đến vậy cho con, trong lòng con cảm kích, cũng muốn... thú nàng, để nàng làm vợ con. Cùng nàng ở một chỗ, con rất sung sướng, nàng lo lắng cho con khiến con rất vui vẻ. Hồ gia gia, nàng thật sự là một cô nương tốt, con không hối hận về lựa chọn của mình."

Nghe thấy lời nói biện hộ của hấn, Hồ thái y liền biết hấn đã thực sự cố chấp rồi. Đứa nhỏ này đừng thấy hấn tiêu sái tùy ý, làm cái gì cũng như đang chơi đùa, kỳ thực ở một mức độ nào đó thì lại có sự cố chấp đến kì lạ. Có thể đoán được nếu như cô nương kia không phải liều mình thay hấn chặn một đao, còn lâu mới nhúc nhích được hấn, khiến hấn nhất thời xúc động làm ra sự tình này. Mà bọn họ cũng bởi vì quan tâm đến hấn hơn mười năm rồi, mới có thể đi vào trong lòng hấn như vậy, trở thành người thân quan trọng trong lòng hấn. Mà Trần quốc công rõ ràng là cha ruột hấn, lại bởi vì nhất thời hồ đồ, liền trở thành vương mắc cả đời trong lòng hấn, đứa nhỏ này chắc chắn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho cha mình. Chừa lại chút mặt mũi cho hấn mà nói, đứa nhỏ này cố chấp tới mức làm người ta chịu không nổi.

"Nếu ngươi không có con cháu, ngươi sẽ bị người đời cười nhạo a!"

"Không quan hệ, Ôn gia rất đồng người, nếu ta muốn đứa nhỏ, có thể ôm một đứa nhỏ trong tộc đến nuôi dạy, đối xử với nó như con ruột của mình."

"Chẳng lẽ ngươi không muốn thừa kế phủ Trần quốc công?"

"Hồ gia gia, qua nhiều năm như vậy người đã từng thấy con coi trọng cái vị trí kia bao giờ chưa? Nó hấp dẫn người như thế nào cũng không thấy mẹ con và nhị ca quan tâm. Nếu nhị ca có một chút nào quan tâm đến nó, con trái lại sẽ suy nghĩ mọi cách, giúp nhị ca bảo vệ nó."

Nghe xong lời của hấn, Hồ thái y thở dài thật sâu, nhưng như thế nào cũng không nhịn nổi tức giận trong lòng, lại mắng tiếp: "Ta nói không lại ngươi! Nhưng vợ ngươi cũng thật là, đã biết tình huống của chính mình, vì tốt cho ngươi, hẳn là phải cự tuyệt lời cầu hôn của ngươi mới là cô nương tốt!"

Đây là đang giận chó đánh mèo sao?

Ôn Lương cười cười, tâm bình khí hòa nói: "Nàng lúc trước quả thực cự tuyệt, căn bản không muốn gả cho con a!"

"Kia..." Hồ thái y kinh ngạc nhìn hần.

"Là con tính kế nàng, bức được nàng không thể không gả." Ôn Lương cười đến thập phần thiện lương vô hại.

"..."

Hồ thái y đã tức đến nghẹn người không nể nổi nữa.

Như Thúy cô nương đang cùng Hồ phu nhân nói chuyện, liền nhìn thấy trượng phu và Hồ thái y trở về, Hồ thái y xị mặt một cục không vui, mà phu quân nhà mình về mặt đau khổ, trên tay mang theo mấy gói thuốc.

Hồ thái y đi tới, hướng Như Thúy cô nương hừ một tiếng.

Như Thúy cô nương cơ thể không có bệnh, không biết mình làm sai chỗ nào, nàng cũng không phải là một tiểu tức phụ (cô vợ nhỏ hiền lành), bị người giận chó đánh mèo liền ngậm ngùi nhận, trái lại có chút không hiểu hỏi: "Hồ gia gia, ngài sinh bệnh sao? Có phải mũi không thoát mả hay không?"

Hồ thái y sắc mặt càng kém, lời này quả thực càng làm ông tức giận trong lòng, phụng phịu trừng mắt nàng nói: "Không thể nào, đừng tùy tiện phỏng đoán! Muốn cho ông lão ta đẩy sinh bệnh, nha đầu ngươi hiểu thuận tí nào cả!"

Như Thúy cô nương cảm giác được mình chịu oan uổng, vội vàng trả lời: "Hồ gia gia bớt giận a! Con thật sự không có ý đó, cũng là vì hiếu thuận mới có thể quan tâm hỏi thăm người thôi? Nếu con bất hiếu, con mới không thêm hỏi một câu đâu. Hồ gia gia đừng tức giận, con không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy kỳ quái, người thoát nhìn đang cực kì tức giận a? Chẳng lẽ là phu quân làm gì chọc giận người?"

"..."

Nghe được lời nói không có dinh dưỡng của hai người, Hồ lão phu nhân đưa mắt nhìn về phía Ôn Lương, Ôn Lương liền đáp lại bằng một nụ cười khổ cực kì bất đắc dĩ.

Cho nên nói, lão nhân gia này có đôi khi thực sự y như một đứa nhỏ ngang ngược vô lí, lý trí nói có thể tiếp thu nhưng tình cảm lại nói không thể chấp nhận, thế là lại tự mình tìm việc không thoát mả.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Khi Ôn Lương bị Hồ thái y chất vấn ở bên này, tiểu biểu muội Tôn Tiểu Tiểu cũng bị hỏi thăm tới tấp.

Trong vườn hoa, Tôn Tiểu Tiểu làm hết phận sự của một tiểu thư trong phủ là dẫn khách đi dạo vườn hoa, ngoại trừ tiểu mập mập nóng đầu hưng phấn bùng bùng muốn nhào vào người trong lòng, các thiếu gia tiểu thư còn lại đều tỏ vẻ vô cùng rụt rè, bên trong thì sóng ngầm âm thầm cuộn trào mãnh liệt.

Khi đi đến đình nghỉ chân được xây dựng đơn sơ, sau khi nha hoàn bày điểm tâm dâng trà, mọi người đều lần lượt ngồi xuống.

"Tôn cô nương, có thể hỏi cô nương một chuyện được không?" Vừa mới ngồi xuống, Khúc Phương Phi liền vội vàng mở miệng.

Đại công chúa và Điều Đồng Đồng biết nàng ta có thể nhìn được đến bây giờ đã là rất giỏi, trên mặt treo nụ cười rụt rè, không ngăn cản, khóe mắt Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú giật giật, trong lòng liền biết nàng ta muốn hỏi điều gì. Kỳ thực việc mọi người hiểu lầm Tôn Tiểu Tiểu là người thổi tiêu trên thuyền ngày đó, cũng là do bọn hần và Ôn Lương cùng sắp xếp, có ý định cho đại hoàng tử một bài học, còn chưa trao đổi với Tôn Tiểu Tiểu, hi vọng sẽ không bị các nàng khám phá ra. Chỉ có tiểu mập mập Mạc Tiềm vẫn chưa nhận biết tình hình, hoàn toàn không có cảm giác lo lắng.

Tôn Tiểu Tiểu nâng tay áo rót trà cho mọi người, trên mặt treo nụ cười ngọt ngào đáng yêu, nhỏ nhẹ cất lời: "Mặc dù ta đến kinh thành không lâu, nhưng vẫn nghe được danh tiếng của Khúc cô nương, vẫn luôn kính phục không thôi với tài năng của cô nương. Có lời gì Khúc cô nương cứ việc nói thẳng, đừng khách sáo như vậy."

Khúc Phương Phi rất hài lòng việc Tôn Tiểu Tiểu thức thời, cảm thấy cô nương này không phải là một kẻ cậy tài khinh người, khiến nàng ta rất vui, cảm thấy chắc chắn các nàng sẽ nói chuyện rất hợp.

"Là thế này, ta muốn tỳ thí với Tôn cô nương một trận." Khúc Phương Phi trình trọng thỉnh cầu.

Tôn Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, tầm mắt chậm rãi chuyển từ khuôn mặt đang cuồng nhiệt của Khúc Phương Phi sang người Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú, sau đó rất bình tĩnh nắm ống tay áo, nụ cười trên mặt không hề thay đổi, nói: "Có phải Khúc cô nương đã hiểu lầm điều gì không? Ta có tài đức gì mà có thể tỳ thí với Khúc cô nương? Nói thật, tài hoa của Tiểu Tiểu đều không đáng kể, tự biết mình không thể so sánh cùng Khúc cô nương được."

Khúc Phương Phi lại bởi vì nàng tự coi nhẹ mình mà trong lòng có chút không vui, nói: "Tôn cô nương không muốn?"

Đại công chúa và Diêu Đồng Đồng cũng kinh ngạc nhìn Tôn Tiểu Tiểu, ngày đó các nàng cũng ở trên thuyền, mặc dù các nàng không rành việc thổi tiêu lắm, nhưng cũng nghe ra được người thổi tiêu kia có tài nghệ tuyệt vời, nếu ngày đó không nhìn thấy nàng là một cô nương cùng lứa đứng trên thuyền, các nàng cũng không tin người diễn tấu ngày đó là nàng, tuổi tác đã rõ ràng, thật sự không lừa người được.

Mà Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú lại đang rất khản trương, cầu khẩn Tôn Tiểu Tiểu không nên cứ như vậy mà nói hết ra.

Mạc Tiềm cũng hiểu đại khái, vội vàng phụ họa: "Không không không, Tiểu Tiểu cô nương đương nhiên là lợi hại nhất tốt đẹp nhất..." Sau đó lại là một tràng ca tụng dài liên miên, nói khiến mặt mày Tôn Tiểu Tiểu tràn ngập ý cười, trong lòng vui vẻ, cảm thấy tiểu mập mập thật đáng yêu, cũng làm cho mặt mày Chu Chứng Hú và đại công chúa xám ngắt.

Tiểu mập mập này... Muốn khen người ta cũng không cần phải vuốt mông ngựa đến mức này chứ?

Mọi người quyết định không để ý tới tiểu mập mập đã hóa ngọc vì tình yêu, tất cả đều nhìn về phía Tôn Tiểu Tiểu.

Tôn Tiểu Tiểu vẫn bình tĩnh tự nhiên, thậm chí có chút vô tội nói: "Khúc cô nương, không phải là chuyện Tiểu Tiểu có nguyện ý hay không, mà là Tiểu Tiểu tự mình hiểu được, ta thực sự không leo được vào nơi thanh nhã. Ta nghĩ có lẽ Khúc cô nương đã hiểu lầm gì rồi chẳng?"

Khúc Phương Phi chưa từ bỏ ý định: "Lễ hạ nguyên hôm đó, trên thuyền Vệ công tử chỉ có một mình cô nương người, không lẽ tiếng tiêu hôm đó không phải do người thổi?"

Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú giữ vẻ bình tĩnh, nhưng nơi tay áo đã ướt mồ hôi.

Riêng Tôn Tiểu Tiểu lại kinh ngạc không thôi, hỏi: "Sao mọi người có thể khẳng định chắc chắn như vậy? Ngày đó trên thuyền còn có biểu tẩu của ta nữa mà. Nếu không có biểu tẩu, ta cũng sẽ không có cơ hội được xem mọi người quyết đấu ngoạn mục, ta đã rất xúc động." Nói xong, lộ ra vẻ mặt vô cùng cảm động.

Khúc Phương Phi có chút nghi hoặc: "Biểu tẩu của người là ai?"

Đại công chúa có thể đoán được biểu tẩu trong miệng Tôn Tiểu Tiểu là ai, sắc mặt khẽ biến đổi, cảm thấy khó tin.

"Ôn Lương đại nhân là biểu ca của ta." Tôn Tiểu Tiểu cười vô cùng đáng yêu.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đại công chúa, Khúc Phương Phi và Diêu Đồng Đồng đều khẽ biến, hung hăng trừng nàng, Tôn Tiểu Tiểu bị trừng nên có chút bất an, vẻ mặt cũng hơi co quắp.

Thế là tiểu mập mập bùng nổ.

"Các người đang làm gì? Tiểu Tiểu cô nương không nói sai, ngày đó trừ Tiểu Tiểu cô nương còn có Ôn phu nhân nữa."

Đại công chúa đột nhiên hỏi: "Vì sao các người lại mời cả Ôn phu nhân lên thuyền?" Vệ Triều Ấp có xung đột với các quý nữ ở Thư Khách trai, khiến bọn họ không thể mời bất cứ nữ sinh cùng trường nào lên thuyền, còn bị mọi người trong thư viện cười nhạo một trận.

"Sao lại không được? Ôn phu nhân là sư mẫu của chúng ta mà." Sư mẫu tương lai đó. Tiểu mập mập âm thầm bổ sung trong lòng.

Lời giải thích này khiến cho mọi chuyện đều thông suốt.

Nhưng tin tức tiểu mập mập tiết lộ vẫn khiến người ta mờ to hai mắt mà nhìn, bây giờ Ôn Lương là thầy của các hoàng tử, nhưng hắn chưa từng tiết lộ ý muốn nhận người khác làm học trò, sao đột nhiên lại nhận mấy người bọn họ làm học trò được.

Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú bị ba thiếu nữ tập trung quan sát, liền tận lực cười thần nhiên, tận lực không để lộ ra chút kẻ hở nào.

Khúc Phương Phi không tin, lại nói: "Tôn cô nương, có thể cho ta xem tay người một lúc không?"

Tôn Tiểu Tiểu liền hiểu nàng ta muốn làm gì, vô cùng thần nhiên đưa tay ra. Tay Khúc Phương Phi có chút lạnh lẽo, không biết là do trời đông giá lạnh hay do hiện tại tâm tình nàng ta không tốt, lúc bị đôi tay mềm mại mà lạnh như băng chạm vào, Tôn Tiểu Tiểu run rẩy cả người, ngón tay vô ý thức nắm chặt, nhưng rất nhanh đã trầm tĩnh lại.

Khúc Phương Phi vuốt tay của nàng, lòng bàn tay rất mềm mại sạch sẽ, tuy có vết chai, nhưng rất mỏng, có thể thấy được nàng không phải là người thường xuyên tiếp xúc với nhạc cụ. Có lẽ lời nói có thể gạt người, nhưng dấu vết trên tay tuyệt đối không lừa được người khác, có thể nàng biết thổi tiêu,

nhưng tuyệt đối sẽ không đạt đến đẳng cấp kia.

"Chẳng lẽ người thổi tiêu ngày đó là Ôn phu nhân?" Khúc Phương Phi không thể tưởng tượng nổi thốt lên.

Xuất thân của Ôn phu nhân mọi người ở đây đều biết, lại giả cho Ôn Lương đầy tiếng tăm, chuyện tứ hôn lúc trước còn gây xôn xao dư luận, muốn không biết cũng không được. Thế nhưng, một nữ tử xuất thân là nha hoàn, sao có thể có tài đến vậy?

Người biết chuyện liền ngẩng đầu nhìn trời, cứ tùy ý nàng ta hiểu lầm là được.

Tôn Tiểu Tiểu cúi mắt nhìn xuống, tiếp tục rót trà cho bọn họ, sau đó nhẹ nhàng nhắc nhở hai thiếu niên kia nên nhìn xuống rồi.

Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú đột nhiên ý thức được, quả nhiên biểu muội của Ôn tiên sinh cũng không phải người thường, nhìn công phu lừa người này đi, mặt không đổi sắc, chỉ vài ba câu có thể khiến các nàng suy nghĩ theo hướng khác hẳn.

Nhưng như vậy vẫn ổn chứ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, liền bị bỏ qua ngay lập tức, dù sao bọn họ cảm thấy hãn người đàn ông thông minh kia có thể tự xử lý được.

Đi dạo hoa viên xong, Khúc Phương Phi có vẻ hơi mất hồn, đại công chúa cũng có tâm sự nặng nề, mấy vị thiếu niên thì ngược lại, hoàn toàn không có gánh nặng gì hết.

Đã có được đáp án, đại công chúa cũng không có ý định ở lại quý phủ quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, liền cáo từ rồi đi, Hồ thái y và Ôn Lương đều ra tiễn nàng ta về cung, đại công chúa lướt ánh mắt qua người Như Thúy cô nương, lộ ra vẻ buồn bã, sau đó tùy ý để cung nữ đỡ tay bước lên xe ngựa.

Khúc Phương Phi cũng đuổi tới kịp, mấy lần muốn mở miệng đều bị Diêu Đồng Đồng ngăn lại.

Đến khi đại công chúa đã rời đi, Hồ thái y lại nhìn về phía ba thiếu niên kia, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Không biết ba vị thiếu gia có muốn lão đây giữ lại dùng bữa trưa không?"

Mạc Tiềm vừa nghe thấy, mặt mày hớn hờ, nhưng còn chưa kịp mở miệng đồng ý "Dạ được", liền bị Vệ Triều Áp nhanh tay lẹ mắt nói trước.

"Hồ thái y, hôm nay đã quấy rầy nhiều, hi vọng Hồ lão phu nhân mau chóng bình phục." Chu Chứng Hú dịu dàng thành khẩn nói: "Lúc này chúng ta cũng nên cáo từ rồi, lúc khác rảnh rồi sẽ lại tới quấy rầy."

Nói xong, Vệ Triều Áp kèm chặt tiểu mập mập đang giãy giụa không ngừng, nhìn Ôn Lương cười lấy lòng một tiếng, rồi vội vàng chạy đi.

Mặc dù không biết mấy đứa nhỏ đã gây ra chuyện gì, nhưng trông bộ dáng bọn họ hẳn cũng không phải là chuyện tốt gì, Ôn Lương cảm thấy bọn họ biết điều như vậy thật tốt, đỡ cho sau này mình lại có thêm phiền phức không cần thiết.

Thấy khách đều đã rời đi, Ôn Lương cũng thân thiết nói với Hồ thái y: "Hồ gia gia, chúng con cũng cáo từ, ngài và Hồ nãi nãi phải giữ gìn thân thể đó."

Hồ thái y hừ một tiếng, ánh mắt nghiêm khắc lại nhìn về phía Như Thúy cô nương, nói: "Bất hiếu có ba tội, không con là tội lớn nhất... con đường sau này tuyệt không dễ đi."

Ôn Lương cười hiền lành "Con biết."

Thấy hẳn vẫn cố chấp, Hồ thái y thở dài, không nói gì nữa.

Nói chuyện cùng Hồ thái y xong, bọn họ lên xe ngựa, Như Thúy cô nương liền yên lặng, hỏi: "Có phải Hồ gia gia đã biết thiệp bị thương không?"

Ôn Lương chăm chú nhìn nàng, hai mắt của nàng trong suốt, lúc cười hai mắt liền cong thành hình cung, mỗi nơi trên mặt đều tràn ngập nét vui vẻ, khiến người ta cũng nhịn không được mà cùng cười với nàng. Mà lúc này, khi nàng không cười, cảm giác rất nghiêm túc, cũng có chút bị thương.

Ôn Lương nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, mặt chôn vào cổ nàng, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nàng cũng ôm hông hắn, chợt không biết nói gì.

Cảm thấy tâm tình nàng không tốt, Ôn Lương thở dài, hẳn tuyệt không muốn khiến nàng không vui, bởi vì ban đầu là hắn ép buộc tính kế ép nàng bước vào thế giới của mình, cũng không phải là nàng tự nguyện. Nếu phải thừa nhận ánh mắt của người khác, hay bị trưởng bối chỉ trích, cũng nên là một mình hắn gánh chịu. Nếu không vì cứu hắn, nàng cũng sẽ không bị thương.

"Không sao đâu, lúc trước quyết định lấy nàng, ta liền biết hậu quả. Nếu nàng thích trẻ con, chúng ta liền ôm một đứa trẻ trong tộc về nuôi, hơn nữa thế giới này rất lớn, cô nhi cũng rất nhiều, chúng ta nhận nuôi mấy đứa thì sau này cũng có thể con cháu đầy nhà." Hắn cười nói, trong giọng nói có sự tùy ý và cả sự nhẹ nhõm.

Như Thúy cũng cười theo, hỏi: "Không có con của mình cũng không sao à? Ôn đại nhân sẽ không cảm thấy khổ sở chứ?"

Hắn trầm ngâm một hồi, nói: "Đã quyết định đi con đường này, thì bất kể thế nào cũng không lo lắng."

Nàng càng ôm chặt hân, im lặng cho hân sự đồng cảm.

Như Thúy cũng không ngờ, biết nếu việc này không giấu được, thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi. Thế gian cười nhạo còn có thể nhịn, chỉ là chắc chắn phủ Trần quốc công sẽ nhất quyết không buông tha cho bọn họ, dù sao Ôn đại nhân cũng là đích tử, cũng là người thừa kế của phủ Trần quốc công, sao có thể không con cháu? Nói không chừng sau này sẽ bắt buộc Ôn đại nhân bỏ vợ. Thế nhưng, Như Thúy lại có chút hiểu rõ nam nhân khôi hài thông minh lại có hiểu biết này, tính cách hân cực kỳ cố chấp, rõ ràng biết hậu quả không tốt nhưng vẫn cố chấp làm đến cùng. Giống như chuyện đã xảy ra năm đó, mặc kệ Trần quốc công có lỗi gì, ông ấy vẫn là cha hân, thế nhưng hân lại nhẫn tâm nhất quyết đến cuối đời cũng không tha thứ cho ông ấy.

"Thượng Khê, đến phủ Túc vương." Ôn Lương đột nhiên kêu lên.

Thượng Khê nghe xong, liền quay đầu xe, chạy về hướng vương phủ.

Nghe thấy lời Ôn Lương, Như Thúy cô nương ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh nhìn hân, vui vẻ nói: "Vì sao hôm nay Ôn đại nhân lại muốn đến phủ Túc vương?"

Ôn Lương bình tĩnh nói: "Đột nhiên rất nhớ nghĩa tử của ta, lại càng nhớ cơm của vương phủ, chúng ta đi xin cơm thôi."

Như Thúy cười, lại khôi phục thành một cô nương lạc quan đáng yêu.

Đến phủ Túc vương, vừa đúng thời gian dùng bữa.

Lão quản gia của vương phủ nhìn thấy bọn họ thì hết sức kinh ngạc, nhưng bởi vì Ôn Lương đã thành thân, làm việc cũng cẩn thận hơn nhiều, sẽ không làm hại đến thanh danh của vương gia nhà mình nữa, cho nên lão quản gia vẫn rất hoan nghênh hân.

Túc vương vẫn chưa về, Túc vương phi ôm con trai nhỏ chơi đùa trong phòng khách, bé Trần đang đứng trung bình tấn ở góc tường, tiểu quận chúa của phủ Túc vương ngồi chồm hổm ở bên cạnh đang nhìn bé Trần đếm số, đã đếm tới ba ngàn lẻ năm mươi rồi.

Ôn Lương là khách quen ở phủ Túc vương, hạ nhân không cần thông báo liền để bọn họ trực tiếp tiến vào. Thấy bọn họ đến, Túc vương phi có chút kinh ngạc, còn chưa kịp nói gì liền bị hai vợ chồng nhiệt tình kia cắt ngang.

"Đã lâu không gặp, Tê Bạch, có nhớ nghĩa phụ không?" Ôn Lương đã ôm bánh bao nhỏ đang bò trên mặt đất chơi trò tung cao, nhóc con cười khanh khách, tay chân vui mừng quơ quơ, lộ ra cái lợi chưa có chiếc răng nào.

Như Thúy cũng bỏ nhào tới ôm Túc vương phi, đôi mắt trông mong nhìn nàng ta nói: "Tiểu thư, em rất nhớ người ~ "

Túc vương phi cũng kéo nàng, nàng ta cũng rất nhớ nha đầu này.

Hai chủ tớ ôm nhau, Như Thúy lại chạy đến bên tường, dùng ngón tay chọc vào người bé Trần đang đứng trung bình tấn, ôm bánh bao nhỏ Sờ Sờ hôn xuống, không ngoài ý muốn liền nhận được ánh mắt đăm đăm sát khí của bé Trần.

Náo loạn một chút, rốt cuộc Túc vương cũng đã về.

Nhìn Ôn Lương đang đùa với con trai nhỏ luôn gọi hân ta là "nghĩa phụ", chân mày Túc vương không thêm nhăn một cái, nhàn nhạt hỏi: "Sao lại tới đây?"

Ôn Lương nhàn nhã thông thả, ôm bánh bao nhỏ vào trong lòng, nói với Túc vương: "Vương gia, người từng nói sẽ cho tiểu thế tử nhận ta làm nghĩa phụ, giờ vẫn tính chứ?"

"Đương nhiên vẫn tính!"

Ôn Lương vỗ tay, lại nói: "Vậy nha đầu nhà ta cũng là nghĩa mẫu của tiểu thế tử?"

Túc vương lạnh lùng nhìn hân, hai mắt sâu thẳm tối tăm, nếu là người bình thường đã sớm bị dọa chạy mất, Ôn Lương lại không né không tránh, vẫn cười dịu dàng. Như Thúy cô nương ở bên cạnh khần trương nhìn bọn họ, rất sợ vương gia sẽ nổi giận.

Túc vương phi cũng tìm tòi nghiên cứu nhìn bọn họ, như có điều suy nghĩ.

"Nếu người mong muốn thế, vậy cũng được." Túc vương nói.

Ôn Lương lại vui mừng phấn chấn, hưng phấn nói: "Vậy ngày mai ta sẽ cho người để lộ chuyện này ra." Sau đó thả bánh bao nhỏ vào trong lòng Như Thúy cô nương, cười thật dịu dàng với bé, nói: "Nha đầu, đây là nghĩa tử của nàng, có thể ôm rồi."

Như Thúy cô nương chăm chú nhìn hân, trên tay nặng như ngàn vàng, chống lại ánh mắt dịu dàng của hân, đột nhiên hiểu nỗi khổ trong lòng hân, rất nhanh trên mặt nở nụ cười tươi, vui vẻ dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Sau bữa cơm trưa, Túc vương phi lệnh cho ma ma bế con trai nhỏ đang ngáp ngủ đi nghỉ trưa, sau đó mượn có tần bộ tiêu cơm sau bữa ăn, dắt theo hai đứa bé và Như Thúy cô nương cùng tần bộ trong sân. Túc vương và Ôn Lương thì đến thư phòng thảo luận âm mưu đương mưu.

Mùa đông năm nay, trận tuyết đầu tiên còn chưa đến, cho nên khí trời cũng không lạnh đến mức trẻ con không thể ra cửa, Túc vương phi cũng muốn ép bé trai và con gái ra sân chơi đùa, nên bảo ma ma trông chừng con mình chặt chẽ.

Hai đứa trẻ một trước một sau đi ở phía trước —— có thể nhìn ra được là bé trai lớn tuổi hơn cố ý phối hợp với bước chân của bánh bao nhỏ ba tuổi, Túc vương phi và Như Thúy cô nương chậm rãi đi theo ở phía sau, trò chuyện câu được câu không.

"Tiểu thư, Hồ thái y biết được chuyện em từng bị thương ở Đồng Thành." Như Thúy cô nương than thở, "Chuyện này đoán chừng là không giấu được."

Túc vương phi lấy làm kinh hãi, rốt cuộc hiểu rõ mục đích việc Ôn Lương tới cửa hôm nay. Lúc trước Túc vương từng nói nếu sinh con trai, liền cho phép con trai nhận Ôn Lương làm nghĩa phụ. Nhưng chỉ với một mình Ôn Lương, với tính ưa sạch sẽ của Túc vương, có thể chịu được Ôn Lương cũng bởi vì trước kia từng hứa hẹn, dù cho sau này Ôn Lương cưới quý nữ danh môn làm vợ, nữ nhân kia muốn làm nghĩa mẫu của con trai Túc vương, Túc vương tuyệt đối sẽ không đồng ý. Mà lần này Túc vương chấp thuận, cho phép Như Thúy nhận con trai của Túc vương làm nghĩa tử, coi như là vô hình trung đã đề cao giá trị con người của Như Thúy cô nương, sau này có muốn lời ra tiếng vào gì, cũng phải nể mặt mũi của phủ Túc vương mà cẩn thận cái miệng của mình.

"Có thể không đề ý lời ra tiếng vào của người dung, nhưng phía lão Trần quốc công thì có chút phiền phức." Túc vương phi phân tích: "Mặc dù mọi người không sống cùng nhau, nhưng nói như thế nào thì lão Trần quốc công cũng là phụ thân của Ôn đại nhân, cũng là cha chồng của em, là con dâu thì không thể không hiểu thảo. Đến lúc đó ông ta mới là người khó xử lý nhất đấy." Vừa nói vừa đồng tình liếc nhìn nha đầu nhà mình, cảm thấy con đường tương lai của nàng ta càng khó đi hơn mình gấp mấy lần.

Như Thúy cô nương nhún vai một cái, "Em cũng hết cách rồi, dù em muốn giả bộ hào phóng đẩy Ôn đại nhân ra, cũng phải xem Ôn đại nhân có đồng ý hay không." Giọng nói có chút nhỏ đi "Tiểu thư, đến giờ em mới biết, Ôn đại nhân cũng không dễ nói chuyện như vẻ ngoài, có rất nhiều thói xấu đó."

Túc vương phi hăng hái, "Trừ thích rượu, thích ăn, ưa náo nhiệt, hẳn còn có thói xấu gì?"

Thói xấu rất nhiều, lười biếng dính giường, ba que xô lá, ưa bắt nạt người, thích tính kẻ người, buổi tối luôn muốn đánh nhau với nàng, một khi mất hứng sẽ gãy vỡ người ta...

"Chàng rất cố chấp, đã quyết định chuyện gì thì dù là vương gia cũng không cách nào ép được chàng đổi ý." Cho nên những năm gần đây mới có thể náo loạn đến mức có nhà cũng không thêm về, với Trần quốc công, chả giống cha con!

Túc vương phi kinh ngạc, sau đó ngẫm nghĩ thật kỹ mọi chuyện của những năm gần đây, liền cũng phát hiện một chút manh mối. Túc vương phi như có điều suy nghĩ nói: "Đúng thế thật, lúc trước ta nhất quyết không tán thành gả em cho hắn, ai biết hắn lại rất kiên trì, cạy được lòng em, lại thuyết phục được vương gia."

Như Thúy cô nương nhếch miệng cười cười.

Lúc này, tiểu Sở Sở chạy vào viện, ôm một cây thu hải đường cao to, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mấy đóa hoa héo rũ trên cành, bé trai đứng ở sau lưng nàng, nhìn thấy tầm mắt của nàng, sau đó liền nhún người, mạnh mẽ ngắt lấy với dáng điệu 'lạt thủ tội hoa', sau khi mấy cái lá héo bị lột xuống, trên nhánh cây chỉ còn trơ lại một đóa hoa tàn, sau đó bé trai liền đưa nhánh hoa không khác gì nhánh cây khô cho bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ sững sờ đón lấy, bé trai nhếch miệng với nàng, lộ ra một nụ cười không thể xem là tươi tắn —— bé trai còn chưa học được nên cười thế nào, cho nên có đôi khi nhếch miệng cười trông thật vụng vẹo dữ tợn.

Bánh bao nhỏ cố ngẩng khuôn mặt bánh bao, sau đó xoay người đưa nhánh cây về phía về mặt ㄟ của Túc vương phi, nghiêm túc nói: "Mẹ, cho ~~~"

"Cho mẹ làm gì?" Túc vương phi trêu đùa nàng.

Bánh bao nhỏ nghĩ nghĩ, chỉ vào bé trai ngồi xổm bên người nàng giống như con chó trung thành nói: "Trần hái, hiểu thảo với mẹ."

Túc vương phi nghe xong, liền cảm động không ngừng, giang tay ra ôm cả bánh bao nhỏ và bé trai vào trong lòng.

Thì ra bánh bao nhỏ ôm cây thu hải đường là muốn hái hoa trên cành tặng cho nàng, con gái thực quá tri kỷ, dù cho trông có vẻ nghiêm túc giống trưởng phu khiến người ta vừa nghĩ đã đau, nàng vẫn hiểu rõ con gái nhất.

"Ta thì sao, tiểu quận chúa, ta có hoa không?" Như Thúy cô nương nhào qua nâng khuôn mặt tươi cười hỏi.

Thế là bánh bao nhỏ quay đầu nhìn bé trai, bé trai nghiêng răng nhìn Như Thúy cô nương, sau đó xoay mặt coi như không nhìn thấy.

Như Thúy cũng không giận, vói tay chọt chọt bé trai, lần này có chuẩn bị, bé trai đảo người không cho nàng chọt trúng, thân người linh hoạt lui về phía sau mấy bước, khiến Như Thúy cô nương không thể không thán phục sức bật của bé trai.

"Tiểu thư, tuổi còn nhỏ mà đã lợi hại như thế, sau này nhất định sẽ là một ảnh vệ xuất sắc." Như Thúy cô nương khen.

Túc vương phi cười cười, nói: "Vương gia nói, nếu thằng bé có thể thông qua kiểm tra, sau này liền ban cho bé họ Sở, sau này gọi là Sở Trần."

Như Thúy nghe xong cũng vui mừng cho bé, không để ý tới vẻ mặt hung ác như sói con của bé, kéo bé qua ôm ấp một trận.

Cho đến khi bọn nhỏ chơi mệt muốn đi ngủ trưa, Ôn Lương mới rời khỏi thư phòng phủ Túc vương, chào từ biệt vợ chồng Túc vương, trở về phủ thái sư.

Ngày hôm sau, khắp kinh thành liền loan truyền tin tức tiểu thế tử của phủ Túc vương nhận Ôn phu nhân của phủ thái sư làm nghĩa mẫu, chuyện này lại tạo ra một loạt lời đồn, người người đều hâm mộ vận khí tốt của Như Thúy cô nương, đương nhiên cũng không thiếu mấy lời bàn tán chê bai ghen ghét.

Lại nổi danh một lần nữa, Như Thúy cô nương đương nhiên cũng không để ý đến lời đồn đại bên ngoài, cuộc sống vẫn như trước.

Mà trong cung, lúc thái hậu nghe thấy chuyện này, thiếu chút nữa hồn hển ngất đi, tức giận khác thường, cho rằng một nữ nhân xuất thân là nha hoàn sao có thể đẻ cháu trai bảo bối của bà gọi một tiếng nghĩa mẫu, đây không phải sẽ khiến người ta chê giễu sao?

Trong cơn nóng giận, điều thái hậu muốn làm nhất chính là hòng hết Như Thúy cô nương được hưởng lợi nào đó, nhưng hôm đó Như Thúy cô nương không nhận được ý chỉ tiến cung, cho nên trốn được một kiếp, mà vừa lúc này Túc vương phi dẫn theo nữ nhi tiến cung thỉnh an thái hậu nương nương liền đứng mũi chịu sào chịu bị chỉ trích. Thái hậu nương nương tức giận vô cùng, mắng văng nước bọt như mưa.

Túc vương phi bình yên chờ Thái hậu nương nương phun lửa xong, mới vô tội nói cho bà biết, chuyện đẻ con trai nhận Ôn phu nhân làm nghĩa mẫu không phải do nàng quyết định, mà do vương gia quyết định. Cuối cùng rất sẵn sàng hỏi một câu: "Mẫu hậu, vương gia hiện đang ở trong cung, có cần con dâu sai người mời vương gia qua đây không?"

Thái hậu bị ghen không chịu nổi, ôm ngực hô đau.

Ai không biết mặc dù thái hậu hiểu con trai nhỏ Túc vương rõ nhất, nhưng lại hết cách với con mình, mỗi khi Túc vương bùng cái gương mặt vô cùng nghiêm túc kia tiến cung thỉnh an bà, đều khiến bà suy yếu vài phần. Muốn bà giằng co với đứa con trai vừa nghiêm túc vừa tràn ngập khí thế kia, thái hậu nương nương cảm thấy không bằng bà cứ trực tiếp bắt nạt Túc vương phi thì hơn, mặc dù con dâu có thể ghen chết người, nhưng ít nhất cũng không khiến bà chịu áp lực như núi đè.

Đoán chừng cơn giận của thái hậu nương nương quá lớn, khiến tiểu quận chúa của phủ Túc vương cũng đang ở trong cung có chút bất an, thế là sau giờ Ngọ, Túc vương ôm bánh bao nhỏ có khuôn mặt nghiêm túc giống hần như đúc cùng đến Trọng Hoa cung thỉnh an thái hậu, về phần hai mẹ con nói cái gì, trừ đương sự ra thì không ai biết, chờ sau khi Túc vương rời đi, cây quạt trong tay thái hậu nương nương đã biến mất —— bị thái hậu nương nương vịn gậy dưới con thịnh nộ.

Hai ngày sau, Như Thúy cô nương cũng nhận được ý chỉ thái hậu triệu nàng vào cung.

Từ sau sinh thân của thái hậu, trong mắt người đời, Ôn phu nhân Như Thúy cô nương rất được xem trọng, thường xuyên được thái hậu nương nương ban ý chỉ triệu vào cung bầu bạn, đây chính là vinh dự đặc biệt lớn lao, khiến cho không biết bao nhiêu cáo mệnh phu nhân trong kinh hâm mộ ghen ghét, dù cho mục đích của thái hậu nương nương không tốt lành gì, thế nhưng trong mắt người đời, đây chính là vinh dự lớn lao.

Có lẽ chuyện đã qua hai ngày, thái hậu nương nương có tức giận hơn nữa hần cũng không còn sức để bùng phát, cho nên trừ việc đối diện với khuôn mặt lạnh, Như Thúy cô nương không bị thái hậu nương nương tức giận phun mưa, dễ chịu hơn Túc vương phi khá nhiều.

Đến sau giờ Ngọ Như Thúy cô nương như không có việc gì rời khỏi Trọng Hoa cung, những người thăm quan sát lập tức thất vọng không ngừng, cũng đoán ra rằng thái hậu đã chấp nhận thân phận nghĩa mẫu của tiểu thế tử phủ Túc vương của vị này.

Cô nương này thực quá may mắn, may mắn khiến người ta rất muốn dán tên của nàng lên con rỗi gỗ, mỗi ngày đều đâm kim.

Lúc lời đồn trong kinh thành sôi trào mãnh liệt, đám người Vệ Triều Ấp lại trở về, hơn nữa mấy người này còn tiện thể cùng đến đây.

Bởi vì đám người Vệ Triều Ấp thường xuyên mất tích vào buổi trưa, đương nhiên sẽ khiến người ta để ý quan tâm, rất nhanh, hành tung của bọn họ liền bị người trong thư viện biết, thế là một ít thiếu niên vẫn luôn ngưỡng mộ thanh danh của Ôn Lương cũng mặt dày mày dạn chạy đến.

Ôn Lương cười khanh khách tiếp đãi bọn họ, đối xử với tất cả mọi người như nhau.

Mà rất nhanh, Ôn Lương cũng biết bởi do tiểu mập mạp Mạc Tiềm nói lời miệt thị, khiến cho rất nhiều thiếu niên trong thư viện cho là hần muốn thu nhận đám người Vệ Triều Ấp và Chu Chương Húc làm học trò, thế là các thiếu niên nhao nhao tới cửa viếng thăm, hi vọng hần có thể nhận mình, cuối cùng

phủ thái sư đông như trẩy hội, khác hẳn với vắng ngắt lúc trước.

Sát vách Ôn phủ chính là phủ Ngu tướng quân, ngày thứ ba sau khi Ôn Lương và Như Thúy tân hôn liền chuyển đến đây, từng đến thăm phủ Ngu tướng quân, Như Thúy cô nương và Ngu tướng quân phu nhân cũng có chút hợp ý, quan hệ láng giềng của hai phủ cũng vô cùng thân thiết. Ngu tướng quân chỉ mới ngoài hai mươi đã dẫn binh đánh tan kẻ thù Bắc Việt mấy trăm năm qua của Đại Sở cũng được sùng bái không ngớt, thiếu niên đều sục sôi tâm huyết, so với đứng trong thư viện khô khan đọc sách, nhiệt huyết trên chiến trường giết kẻ địch bảo vệ quốc gia càng khiến bọn họ ao ước, thế là khi biết phủ Ngu tướng quân ở sát vách, các thiếu niên càng kích động.

Nhưng kết quả đương nhiên là kích động suông. Cả kinh thành ai chẳng biết cái tiếng tâm chồi vợ của Ngu tướng quân, lúc này Ngu tướng quân phu nhân đang có mang. Ngu tướng quân dặn dò quân gia, người không quen biết thì không cần mở cửa đón khách, tránh việc quấy rầy tướng quân phu nhân dưỡng thai, cho nên những thiếu niên này đến thăm cũng chẳng bước qua được bậc cửa.

Điều này thật khiến bọn họ chán nản, cho nên vài thiếu niên thất vọng liền không viếng thăm nữa, ở lại đều là người ngưỡng mộ Ôn Lương, muốn hẳn nhận mình làm học trò. Trong đó thậm chí ngay cả họ hàng của đại hoàng tử - Hạng Thanh Xuân cũng gia nhập nhóm viếng thăm.

Mỗi buổi trưa hoặc buổi chiều tan học, đều có mấy thiếu niên tới cửa, thậm chí cả ngày nghỉ cũng không ngoại lệ, dường như cả ngày bọn họ đều muốn chạy đến Ôn phủ.

Mặc dù ngoài mặt Ôn Lương không đồng ý nhận bọn họ làm học trò, nhưng những lời nhắc nhở khuyên nhủ bọn họ cũng không ít, gần đây chẳng biết tại sao, lại gây vô bọn họ thật nhiều.

Ngày đông, kinh thành ít nắng, bầu trời mờ mịt âm đạm, vừa chạng vạng, sắc trời đã mờ tối.

Phòng khách Ôn phủ yên lặng đến mức chỉ còn nghe tiếng hít thở.

Mà dưới bậc thang ngoài phòng khách, hạ nhân đi ngang qua có thể nhìn thấy bốn thiếu niên cong chân đứng trung bình tấn trong gió rét, trời lạnh như vậy mà bọn họ lại không run lấy bẩy vì bị đông cứng, trái lại mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng, có thể thấy là đã đứng thế này một khoảng thời gian không ngắn. Nhìn thấy bộ dáng của mấy thiếu niên này, hạ nhân của Ôn phủ rất nể tình không cười ra tiếng ngay trước mặt, họ đều là thiếu gia công tử có thân phận cao quý của gia đình quyền quý trong kinh, cũng chỉ đại nhân nhà bọn họ mới có lá gan phạt nhóm người đó như vậy.

Lúc này, trong phòng khách, thiếu niên ngồi trước bàn cờ sau khi trầm ngâm suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng không thể không cúi cái đầu kiêu ngạo của mình xuống, thấp giọng nói một tiếng: "Ôn tiên sinh, ta chịu thua."

Ôn Lương cầm quạt trong tay, lưng nửa tựa vào ghế ngồi, trên mặt treo vẻ tươi cười, ánh mắt khiến người thiếu niên không cẩn thận liếc nhìn phải đỏ mặt, vội thu hồi ánh mắt.

Chỉ chỉ quạt ra ngoài phòng khách, nam tử cất giọng nhẹ nhàng dễ nghe: "Tốt lắm, ra ngoài đứng trung bình tấn. Hạng công tử, gọi Vệ công tử đến, lần này đến lượt hắn ta."

Hạng Thanh Xuân vui sướng khi người gặp họa, nhưng nghĩ đến việc mình cũng bị giết không còn manh giáp, cũng phải đứng trung bình tấn, lại cảm thấy không có gì hay để hài lòng, mọi người đều kẻ tám lạng người nửa cân.

Bốn gã thiếu niên đang đứng trung bình tấn ngoài phòng khách nhìn thấy Hạng Thanh Xuân bước ra, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười nhạo, kết quả này không ngoài ý muốn chút nào.

"Vệ Triều Ấp, Ôn tiên sinh gọi ngươi." Hạng Thanh Xuân chậm rì rì thủ thế đứng trung bình tấn, cất giọng châm chọc: "Hi vọng lần này ngươi có thể chống chọi lâu một chút, đừng vội vã ra làm bạn với chúng ta."

Nghe thấy câu nói trước của hắn ta, lòng Vệ Triều Ấp trầm thẳm, bắp chân co rút run rẩy đứng thẳng. Nhưng nghe thấy câu sau của hắn ta, Vệ Triều Ấp lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, khinh miệt nói: "Hạng Thanh Xuân, đừng tưởng ai cũng ngu xuẩn như ngươi sao, thời gian ta kiên trì chống chọi tuyệt đối sẽ dài hơn ngươi." Cho nên ngươi cứ từ từ mà khụy chân hóp bụng đứng trung bình tấn đi.

Hạng Thanh Xuân còn chưa kịp cãi lại, tiểu mập mập bên kia đã run rẩy lên tiếng: "Vệ thiếu, ngươi tuyệt đối phải nhanh lên đó, kế tiếp liền đến phiên ta

"

"..."

Thấy Vệ thiếu gia trương gương mặt lúc xanh lúc trắng ra, gờ khắc này Chu Chứng Hú đột nhiên cảm nhận thật sâu sự tinh tú của câu nói "Không sợ đối thủ như sói, chỉ sợ bằng hữu như heo".

Lúc Vệ Triều Ấp vào phòng khách bắt đầu bị người nào đó dẫn vật mọi cách trên bàn cờ, cách đó không xa, hai nữ tử ôm hai con hồ ly nhỏ thông thả bước đến, mấy nha hoàn ma ma mang theo hộp đựng thức ăn đi theo phía sau hai nàng.

Thấy các nàng ở xa xa, tiểu mập mập liền hô lên: "Tiểu Tiểu cô nương, nàng, nàng tới rồi..."

Như Thúy cô nương đứng phía sau ôm con hồ ly trắng như thiếu nữ ôm mèo con, hé miệng cười, hỏi: "Tiểu béo, lần này ngươi đứng trung bình tấn được bao lâu?"

Tiểu mập mập thăm nghĩ mình đã mất hết thể diện trước mặt người trong lòng, oán hận trừng mắt nhìn Hạng Thanh Xuân bên cạnh, uất ức nói: "Một canh giờ..." Nếu không có gã Hạng Thanh Xuân này nhảy vào quyết không chịu thua, bọn họ đã sớm đòi một vòng.

Ôn Lương dạy bọn họ đánh cờ, cũng từ trong bàn cờ quan sát ra suy nghĩ và phẩm hạnh của bọn họ, cho nên gần đây lúc rảnh rỗi đều chỉ dạy kỳ nghệ cho mấy thiếu niên này. Mà cũng không đơn giản chỉ là đánh cờ, Ôn Lương rất giỏi giầy vò người ta, hấn và nắm thiếu niên lần lượt chơi cờ, áp dụng phương pháp luân phiên, người thua phải đứng trung bình tấn, thời gian không hạn chế, người vừa thua sẽ đứng trung bình tấn giải phóng cho người tiếp theo, một lần nữa vào khiêu chiến hấn, cứ vậy mà lặp đi lặp lại.

Hạng Thanh Xuân dường như không nhìn thấy oán hận của tiểu mập mập, cùng mọi người nhao nhao chào hỏi Ôn phu nhân và tiểu biểu muội, miệng vô cùng nịnh nọt, không bỏ quên cấp bậc lễ nghĩa, sau đó giương mắt nhìn hộp đựng thức ăn trên tay nha hoàn, bụng không ngoài ý muốn phát ra hàng loạt âm thanh ục ục.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Sau khi biết tin nhóm thiếu niên bọn họ bị phạt, Như Thúy cô nương có chút đồng tình, nhưng không xen vào việc của người khác nhằm giúp bọn họ nghỉ ngơi, mà chỉ để bọn họ tiếp tục cố gắng, mang theo nha hoàn tiến vào phòng khách.

Trong phòng khách, Vệ Triều Áp đau khổ suy tư chưa nghĩ ra nước cờ tiếp theo phải đi thế nào, sau khi Ôn Lương phát hiện Như Thúy cô nương và tiểu biểu muội tiến vào, trên mặt lộ ra ý cười, vẫy tay bảo các nàng vào.

"Sư mẫu? Sao người lại đến đây?" Vệ Triều Áp lấy lại tinh thần, nhìn Như Thúy cô nương, thốt lên.

"Gì hả?" Ôn Lương nhìn về phía thiếu niên.

Vệ Triều Áp thăm than, vội vàng cười cười lấy lòng, sửa lời: "Ôn phu nhân."

Như Thúy cô nương mím môi cười cười, chút tâm tư của các thiếu niên tất nhiên nàng rất hiểu, mà tâm tính vui đùa trêu chọc bọn họ của phu quân nhà mình nàng càng hiểu hơn, mặc dù cảm thấy mấy thiếu gia này thật đáng thương, nhưng xem ra một bên nguyện đánh một bên nguyện chịu, người ngoài cứ ngồi xem nào nhiệt thôi.

"Thiếp và Tiểu Tiểu làm chút bánh bao điểm tâm cho mọi người, phòng bếp vừa mới làm xong, còn nóng đó."

Nghe thấy lời Như Thúy cô nương, Vệ Triều Áp lập tức vô cùng cảm động, ánh mắt nhìn về phía Như Thúy cô nương như nhìn Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Trời biết đánh cờ từ buổi trưa đến giờ, không biết bọn họ đã xoay bao nhiêu vòng, đứng trung bình tấn bao lâu, nếu không nhờ một chút thời gian ngồi đánh cờ cùng Ôn tiên sinh, chắc đã sớm nhịn không nổi, lượng vận động lớn như thế sớm đã tiêu hao hết mấy món cơm trưa, giờ thì bụng đói kêu vang.

Ôn Lương liếc nhìn vẻ cảm động của thiếu niên, đặt đuôi quạt lên môi cười cười, ánh mắt thay đổi, sau đó hào phóng nói: "Được rồi, mấy người các người, cùng vào ăn vài thứ đi rồi tiếp tục."

Các thiếu niên dựng thẳng tai bên ngoài phòng khách nghe nói như thế, lập tức thả lỏng người, ngã ngồi dưới đất, sau đó tiểu mập mập lấy tốc độ không phù hợp với thân thể to béo của hấn chạy vội vào, ngồi vào vị trí gần Tôn Tiểu Tiểu nhất, giương mắt nhìn tiểu cô nương. Các thiếu niên khác mặc dù bước chân cứng ngắc, lại vẫn duy trì thể diện phong độ thích đáng của mình mà tiến vào, liếc mắt khinh bỉ loại hành vi lộ liễu này của tiểu mập mập.

Các thiếu niên ngồi vây quanh bàn, Như Thúy cô nương nhìn nhìn, ném hai tiểu hồ ly vào lòng Ôn Lương, cười híp mắt nói: "Ôn đại nhân phải ôm chúng nó cho chặt, đừng để rơi chúng nó."

Ôn Lương có chút cứng đờ, hai tiểu hồ ly này là bảo bối trong lòng nha đầu nhà mình, nếu không nhờ hấn phản đối, không chừng buổi tối sẽ lôi chúng lên giường ngủ cùng bọn họ. Cho nên hấn thật không ưa gì hai tiểu hồ ly.

Thế là Ôn Lương lần lượt ném hai tiểu hồ ly vào lòng Vệ Triều Áp và Hạng Thanh Xuân, nói: "Ôm chúng nó cho chặt, đừng để rơi chúng nó."

Hai thiếu niên sững sờ, động vật nhỏ mềm mại nhìn kiểu gì cũng không ra bộ dạng hồ ly trưởng thành, mặc dù thật đáng yêu, nhưng trong lòng nhóm thiếu niên này, chúng không khiến bọn họ thích bằng mãnh thú trong núi. Mà càng khiến bọn họ khiếp sợ chính là, sau đó Ôn Lương lấy hai lá cải trắng đút cho chúng nó, khi thấy hai cái chân trước của tiểu hồ ly giống như người ôm lấy lá cải trắng đã rửa sạch mà gặm, các thiếu niên ở đây đều đứng hình trong gió.

Đây là hồ ly sao? Đây là hồ ly sao? Đây là hồ ly sao?

Ôn Lương tốt bụng giải thích: "Đây là hồ ly do phu nhân nhà ta nuôi." Kẻ ngốc nuôi hồ ly đương nhiên không giống người thường, cho nên thu hồi đáng về ngu ngốc của các người đi.

Nghe nói xong, Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú bình tĩnh lại, đều cảm thấy hồ ly ăn cái trắng gì đó cũng là chuyện đương nhiên, dù sao bị chủ nhân quai dí như vậy nuôi lớn, cho dù nói chúng nó là hồ tiên bọn họ cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi cho lui nha hoàn, Như Thúy cô nương tự mình bưng bánh bao điểm tâm trong hộp ra, Tôn Tiểu Tiểu rót trà cho bọn họ.

Các thiếu niên mặc dù đói bụng đến mức cái bụng dùng sức hát 'không thành kẻ', nhưng lại hết sức có học thức, chưa mở miệng trước mặt chủ nhân, không cầm đĩa ăn trước. Mùi vị bánh bao xông vào mũi, an ủi cái bụng kêu vang, về mặt bọn họ nhìn Như Thúy cô nương đều tràn đầy cảm kích, tính tình sự mẫu tương lai thật tốt, sau này bọn họ cũng được lợi. Hơn nữa hình như Ôn tiên sinh rất coi trọng thể tử của hắn, bọn họ nên nín nọt nhiều một chút.

Thế là sau khi được chủ nhân thúc đẩy, các thiếu niên mang tâm trạng nín nọt với Như Thúy cô nương, Như Thúy cô nương cười híp mắt đón nhận.

"Các người đều ngồi xuống đi." Ôn Lương nói với Như Thúy và Tôn Tiểu Tiểu.

Sức ăn của thiếu niên rất lớn, quét sạch bánh bao điểm tâm trên bàn, cũng chỉ mới no lưng lửng, may mắn lúc này đã chạng vạng, không lâu nữa sẽ đến bữa tối, cũng còn chịu được.

Nha hoàn tiến tới thu dọn chén đĩa trên bàn, Tôn Tiểu Tiểu tiếp tục rót trà cho mọi người, sau đó ngồi bên người Như Thúy cô nương nghe Ôn Lương giảng giải chỗ còn thiếu sót trong kỹ nghệ của bọn họ. Hạng Thanh Xuân, Chu Chứng Hú và Vệ Triều Ấp nghe vô cùng nghiêm túc, tiểu mập mạp Mạc Tiềm và Lưu Sâm có chút ủ rũ, tâm hồn treo ngược, một chỉ chú ý đến tiểu cô nương, một len lén dòm ngó nữ tử ngồi bên người Ôn Lương, thấy đường như nằng phát hiện tầm mắt của mình nhìn sang, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Đại hoàng tử dặn dò hắn phải cẩn thận quan sát Ôn phu nhân, thế nhưng theo quan sát mấy ngày nay, chỉ cảm thấy là so với phu nhân bình thường, hình như không có gì đặc biệt nhỉ? Vì sao hai vị hoàng tử lại kiêng kỵ nàng như vậy?

Sau khi nghỉ ngơi, trên mặt Ôn Lương treo nụ cười vô cùng mê người, nói với những thiếu niên như có điều suy nghĩ sau khi được hắn chỉ dẫn: "Được rồi, tiếp tục chuyện lúc nãy, các người tiếp tục ra ngoài đứng trung bình tấn, nước cờ tiếp theo Vệ công tử đã nghĩ kỹ chưa?"

Các thiếu niên ngoan ngoãn ra ngoài, Vệ Triều Ấp tiếp tục nhìn bàn cờ suy tư bước tiếp theo.

Lúc Như Thúy và Tôn Tiểu Tiểu chuẩn bị rời đi, Ôn Lương đứng dậy đưa bọn họ rời khỏi phòng khách, nhìn thấy bốn thiếu niên ngoan ngoãn bày ra tư thế, không dám qua loa, trái lại hài lòng thêm mấy phần.

Ôn Lương nhìn nhìn, đột nhiên xóc một tiểu hồ ly từ trong lòng Như Thúy cô nương, sau đó ném lên vai Hạng Thanh Xuân, cười híp mắt nói: "Đứng tấn cho tốt, đây là tiểu hồ ly phu nhân ta nuôi, rất chiều chuộng, đừng để rớt." Sau đó không nhìn thiếu niên cả người cứng ngắc nữa, vỗ vỗ sau lưng hắn.

Một con hồ ly khác đã rơi vào Chu Chứng Hú đang cứng người, đứng trên vai của hắn.

Lúc Mạc Tiềm và Lưu Sâm thở phào nhẹ nhõm, lại bị nam tử cười dịu dàng tao nhã vô biên báo cho biết, đừng gấp gáp, bọn họ cũng có phần, vậy cũng coi như là một loại kiểm tra.

Tôn Tiểu Tiểu lập tức dùng một loại ánh mắt sợ hãi kính trọng nhìn nam tử tuấn mỹ không lương thiện kia, lại một lần nữa khẳng định ý nghĩ trong lòng: Biểu ca quả nhiên rất vô lương! Ngàn vạn lần không nên chọc tới hắn!

"Ôn đại nhân, có ổn không?" Mắt Như Thúy cô nương mở thật to, lo lắng nhìn mặt mấy thiếu niên đang cứng người kia.

Ôn Lương phe phẩy quạt, chú ý tới vẻ cảm động của mấy thiếu niên vì những lời kia của Như Thúy cô nương, cũng không vạch trần, mang theo các nàng rời khỏi phòng khách mấy bước, đến nơi bọn họ đều không nghe được, bèn cười nói: "Lo lắng tiểu hồ ly bị rơi? Yên tâm đi, bọn họ sẽ đỡ chúng."

Như Thúy cô nương nhần nhần mặt, ngược ngùng nói: "Tiểu hồ ly rất nghịch ngợm, thiếp đương nhiên lo lắng. Nhưng chàng nói không sao thì chắc sẽ không sao." Biết Ôn Lương đang thử thách những thiếu niên kia, Như Thúy rất thức thời không xen vào.

Ôn Lương vỗ vỗ đầu nàng, về mặt dịu dàng như nước.

Rất nhanh liền tới bữa tối, nhóm thiếu niên mặt dày mày dạn ở lại Ôn phủ dùng cơm.

Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú muốn về nhà ăn cơm, ai ngờ tiểu mập mạp biết Tôn Tiểu Tiểu ở Ôn phủ dùng xong bữa tối mới về phủ Hồ thái y, nói gì cũng muốn ở lại, sau đó muốn đích thân đưa Tôn Tiểu Tiểu về phủ Hồ thái y, thế là hai người Vệ Triều Ấp liền bị tiểu mập mạp quần quít lấy cùng ở lại. Hạng Thanh Xuân thấy tình trạng đó, đương nhiên cũng không buông tha cơ hội này, nghĩ phải biểu hiện thêm trước mặt Ôn Lương, nên cũng mặt dày mày dạn ở lại.

Sau bữa tối, trước khi rời đi, Hạng Thanh Xuân đột nhiên nhớ đến một chuyện, nói với Như Thúy cô nương: "Ôn phu nhân, ta nghe các nữ đệ tử trong Thư Khách trai nói, trong hai ngày này Khúc cô nương sẽ tới thăm ngài, muốn ngài chỉ bảo vài điều."

Như Thúy cô nương "A" một tiếng, có chút nghi hoặc, dám người Vệ Triều Ấp có chút chột dạ xoay mặt đi, cũng không dám nhìn về phía Ôn Lương

đang cười vô cùng câu hồn người.

Chờ sau khi bọn hán đều rời đi, Như Thúy cô nương nhìn về phía Ôn Lương, khiêm tốn hỏi: "Ôn đại nhân, bọn họ có ý gì vậy?"

Ôn Lương kéo nàng đi về phía phòng mình, khoan thai nói: "Cô nương tên gọi Khúc Phương Phi kia bị nhóm người Vệ công tử lừa dối, cho rằng người thổi tiêu trên thuyền vào lễ hạ nguyên hôm đó là nàng."

Như Thúy cô nương kinh ngạc xong liền bình tĩnh, cười nói: "Vậy thiếp cần phải nói rõ với nàng ta sao?"

"Không cần." Ôn Lương một lời liền từ chối.

"Vì sao?"

Ôn Lương cười híp mắt nhìn nàng, "Mặc dù lừa gạt tiểu cô nương là không đúng, nhưng chúng ta phải có nghĩa vụ phản ứng với những người không liên quan ấy sao?"

Trong giọng nói dịu dàng dễ nghe lại vô tình bộc lộ một chút thờ ơ lạnh nhạt.

Nàng lặng lẽ quan sát hán, gương mặt không tỳ vết ẩn trong sắc trời mờ tối khiến không ai có thể dò mắt, chắc rằng không ai có thể tưởng tượng là sẽ có một nam tử tuấn tú xuất sắc đến thế mà lại không được kết hợp với một tâm hồn xuất sắc tốt đẹp tương ứng. Kỳ thực có những lúc tính tình ấy khiến người ta thật đau đầu.

"Dạ, nếu Ôn đại nhân không muốn phản ứng thì chúng ta sẽ không phản ứng." Nàng cứ làm theo lời của hán là được rồi nhĩ.

Ôn Lương cười, nghiêng đầu hôn lên môi nàng, đến khi hai người thở hồng hộc mới tách ra, hán vuốt ve cánh môi hồng hào của nàng, vô cùng thân thiết cọ cọ gương mặt đỏ bừng của nàng, hán không thể trực tiếp bỏ nhào vào nàng trong gió lạnh. Cô nương này vĩnh viễn đáng yêu như vậy, dù cảm thấy hán trong ngoài không đồng nhất, lại chẳng chút sùng sốt ca thán, toàn tâm toàn ý bình vực hán.

Thật tốt quá.

Buổi trưa, lúc các thiếu niên tới cửa, còn dẫn theo hai cô nương.

Trong sảnh chính, Như Thúy cô nương tiếp đãi hai thiếu nữ, các thiếu niên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm ngồi một bên, nỗ lực khiến mình không tồn tại, nhưng tại lại đồng thật cao.

"Ôn phu nhân, hôm nay mạo muội đến đây, xin ngài thứ lỗi." Sau khi Khúc Phương Phi tỏ ra áy náy, đề tài liền thay đổi, lập tức đưa ra yêu cầu của mình: "Ngày đó nghe được một khúc nhạc của Ôn phu nhân, Phương Phi vô cùng khâm phục, cho nên muốn đến xin Ôn phu nhân chỉ dạy một phen."

Như Thúy cô nương nháy nháy mắt, ôn tồn nói: "Chỉ dạy thì không dám. Chỉ là... sao Khúc cô nương lại cho là ta biết thổi tiêu?"

Án đường trắng mịn của Khúc Phương Phi nhăn lại, cho rằng Như Thúy cô nương đang giả bộ ngốc, giọng nói lạnh đi mấy phần: "Ngày đó nghe nói Ôn phu nhân cũng ở trên thuyền, trừ Ôn phu nhân và Tôn cô nương, nghe ra trên thuyền cũng không có cô nương khác."

Nghe thấy lời của nàng ta, Như Thúy cô nương thờ dãi, nói: "Vì sao Khúc cô nương cứ nhất định cho rằng là ta? Người trên thuyền rất nhiều mà." Hơn nữa vì sao bọn họ nhất định cho rằng chỉ có nữ tử mới có thể sử dụng nhạc cụ? Chẳng lẽ không biết người kia là thiên tài, tính thông mọi thứ cầm kỳ thư họa ư?

Khúc Phương Phi bị chặn lời như thế, càng cho rằng Như Thúy cô nương đang làm bộ làm tịch, không muốn thi tài với nàng ta, sắc mặt lập tức có chút khó coi, đang muốn nói gì đó, Diêu Đồng Đồng đi cùng liền kéo nàng ta, không khách sáo mở miệng nói: "Ôn phu nhân, bọn ta đều biết... xuất thân của người, kinh nghiệm và tài nghệ này của người, bọn ta vô cùng kính phục. Phương Phi của bọn ta là cô nương say mê nghệ thuật, chẳng qua chỉ muốn xin Ôn phu nhân chỉ dạy một lần, vậy cũng không nề chút mặt mũi nào sao?"

Cho các người mặt mũi rồi ai cho ta mặt mũi?

Như Thúy cô nương oán thăm, vẫn từ chối yêu cầu của tiểu cô nương, nhìn hai cô nương tức giận đến mức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, hoàn toàn không chút áy náy. Dù sao thực sự nàng cũng không làm được, cuối cùng khiến nhóm nàng ta thất vọng thì sẽ thành lỗi của nàng.

Thấy hai người kia rời đi, Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú thăm thở phào nhẹ nhõm, trái lại Hạng Thanh Xuân híp mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Như Thúy cô nương, tâm tư của hán ta xưa nay tương đối linh hoạt, lời vừa rồi của Như Thúy cô nương như có điều muốn giấu, hán nghe ra, nghĩ đến khả năng nào đấy, không khỏi đau đầu.

Chẳng thà, cứ làm như không biết thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Từ trận tuyết đầu mùa đông, khí trời ở kinh thành càng ngày càng lạnh, Như Thúy cô nương bắt đầu thích nhàn rỗi thì ôm hai tiểu hồ ly ru rú trên giường lò ấm áp không muốn làm chuyện gì khác, thoát nhìn thích thú đến mức làm cho người ta hâm mộ ghen ghét.

Ít nhất thì có Ôn Lương cảm thấy thực sự hâm mộ ghen ghét, không muốn gặp đám thiếu niên mỗi ngày đều không mời mà tới, sau đó chiếm dụng thời gian của hắn, thế là các thiếu niên lần qua lần lại trong sự hung tàn của người nào đó, trưởng thành thật nhanh.

"Ôn đại nhân, nếu chàng ngại phiền phức, liền nhận bọn họ làm học trò, không phải là được sao?" Như Thúy cô nương nói. Như vậy bọn họ sẽ không mỗi ngày tới cửa phiền người.

Ôn Lương đá văng giày, trèo lên giường, sau đó đẩy hai con hồ ly ra, tự áp sát vào Như Thúy cô nương đã được sưởi ấm hơi hổi, thuận tiện trực tiếp vùi bàn tay lạnh giá vào trong tay áo nàng, thấy nàng bị lạnh run cả người, không khỏi nhếch nhếch môi.

Như Thúy cô nương nhìn hai con hồ ly như hai cục bông gòn bị chen rơi xuống đất, còn lăn nhanh vài vòng mới dừng lại, thật đau lòng, muốn ôm chúng nó lên, lại sợ sẽ bị Ôn đại nhân đối xử hung tàn hơn, đành phải tạm uất ức chúng nó vậy.

"Quá phiền phức." Ôn Lương lười biếng từ chối, "Tạm không nói đến thân phận của bọn họ, nếu lúc này ta nhận bọn họ làm học trò, mấy hoàng tử tuyệt đối sẽ không nhận được mà ra tay..." Câu nói sau cùng, tiếng rất nhỏ. Các hoàng tử dần dần khôn lớn, mặc kệ đứng về phe nào, cũng không tốt cho hắn. Hắn muốn được lợi cuối cùng, chứ không phải là được ăn cả ngã về không, giữ bảo vật bên người.

Như Thúy như có điều suy nghĩ, tiến đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng đang lúc khỏe mạnh, hẳn các hoàng tử không nên có động thái gì chứ?"

Đôi mắt ngọc đen như mực chống lại đôi con ngươi trong suốt ưa cười, nhìn nhau vài giây, Ôn Lương đưa tay xoa xoa lên gương mặt nàng, cười nói: "Nha đầu đừng nghĩ lung tung, mấy thằng nhóc ấy tuy có tài, nhưng chuyện tương lai rất khó lường." Nhéo nhéo sống mũi, "Son trưởng của thư viện Thanh Sơn vẫn hi vọng ta có thể bớt chút thời gian rảnh tới đó giảng bài, nhưng ta đã từ chối."

Sở dĩ Son trưởng của thư viện Thanh Sơn nhiệt tình mời Ôn Lương bớt chút thời gian rảnh tới giảng bài như vậy, hoàn toàn chỉ vì tài hoa và thanh danh hiện nay của Ôn Lương, nếu Ôn Lương chịu đến thư viện giảng bài, có lợi thật lớn cho Thanh Sơn thư viện, không chỉ có thể lan truyền thanh danh cho thư viện, các học trò được được dạy bảo cũng hưởng lợi, nhất cử đa tiện.

"Ôn đại nhân có kế hoạch gì sao?" Như Thúy cô nương hiểu ý hỏi.

Nam tử tuần tú tựa như động vật không xương tựa vào nàng, cầm cạp lên vai nàng, sau đó một ngón tay thon dài trắng nõn chỉ chỉ đĩa quýt mật trên bàn nhỏ, ý bảo Thúy ngọc cô nương bóc vỏ quýt cho hắn.

Thúy ngọc cô nương sớm đã quen với lười nhác của hắn, thấy hắn không hình tượng co tròn lại dựa vào mình, tựa như đứa bé, nào có vẻ phong lưu phóng khoáng khi ở trước mặt người ngoài tự tin định hướng giang sơn, lòng vừa buồn cười vừa mềm mại, cam tâm tình nguyện bóc vỏ quýt, tỉ mỉ lột bỏ sợi chỉ trên mũi, rồi đứt cho hắn.

"Lúc này trời đang lạnh, ta cũng không muốn leo núi hóng gió tuyết chịu tội, đợi đầu xuân sang năm khí trời ấm lại, đến lúc đó sẽ nghĩ đến việc Son trưởng của thư viện Thanh Sơn nhờ vả." Ôn Lương híp mắt, vừa hưởng thụ vị quýt mật chua ngọt ngon miệng vừa tính toán, "Hon nữa,《Bình pháp Đồng thành》của ta viết xong, hoàng thượng hi vọng ta soạn xong bình pháp, đưa vào sử dụng trong Tàng thư các của hoàng gia."

Nghe xong, Như Thúy cô nương lộ vẻ vui mừng, nhét miếng quýt mật còn cầm trong tay vào trong miệng hắn, xoa người ôm cổ hắn, hỏi: "Thực sao? Đã được nhận rồi sao?"

Như Thúy cô nương vui mừng, nhưng Ôn đại nhân lại đáng thương bỗng nhiên bị nhét một miếng quýt thiếu chút nữa là nghẹn chết. Như Thúy cô nương có chút chột dạ, vội vàng vỗ vỗ lưng hắn, giúp hắn chữa nghẹn.

Thấy nàng cười mặt mày cong cong, tâm tình Ôn Lương cũng bỗng tốt hơn: "Chưa biết, đều do hoàng thượng định đoạt."

Tận đáy lòng Như Thúy cô nương vui vẻ thay hắn, có gì vui vẻ hơn việc thành quả mà phu quân mình vất vả nỗ lực được người ta chú trọng đâu? Sở sở khuôn mặt tuấn mỹ đến mức khiến người ta tự ti của hắn, Như Thúy cô nương vô cùng dịu dàng nói: "Ôn đại nhân cực khô, hôm nay thiếp tự mình xuống bếp, làm sườn xào chua ngọt và sườn cừu nướng mà chàng thích ăn, được không?"

Ôn Lương âm thầm cười, món ngon tới cửa mà còn đẩy ra thì đúng là kẻ ngốc, đương nhiên bảo được.

Đang lúc hai vợ chồng dính lấy nhau, ngoài cửa vang lên tiếng nha hoàn, báo là mấy vị công tử tới, muốn bái kiến Ôn Lương.

Ôn Lương vốn đang vui mừng lập tức đen mặt, trong ánh mắt buồn cười của Như Thúy cô nương, bắt đắ dĩ đứng dậy, đi giày vỏ mấy thiếu niên đến nộp mạng.

Ôn Lương đi rồi, Như Thúy cô nương ôm hai tiểu hồ ly đáng thương bị đá xuống giường về, cầm áo choàng vẫn chưa làm xong bên cạnh, thêu hình trúc lên đường biên vật áo choàng.

Lúc này, Thanh Y bùng trà nóng tới, thấy trên tay Như Thúy cô nương cầm áo choàng nam, che môi cười mờ ám, nói: "Phu nhân, bên ngoài tuyết lại rơi, có cần đóng cửa sổ không?"

Như Thúy cô nương vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trên cây to trong viện đã rụng sạch lá treo đầy hoa tuyết, sắc trời mờ mịt, hoa tuyết nhỏ vụn từ trên bầu trời phát phơ bay xuống.

"Không cần, tuyết này rất đẹp, xem mà muốn ngủ." Như Thúy cô nương tùy ý nói, trên tay vẫn không ngừng.

"..."

Khóe miệng Thanh Y co quắp, quay đầu liếc nhìn tuyết ngoài cửa sổ, vì sao nàng ta chỉ cảm thấy lạnh mà không cảm thấy buồn ngủ nhỉ?

Lúc này, Lam Y vén rèm tiến vào, nói: "Phu nhân, Tôn ma ma của phủ Trấn quốc công đến thỉnh an ngài."

Nghe nói thế, Như Thúy cô nương liền biết chắc là có chuyện, bên ngoài quá lạnh, vội đứng dậy, liền bảo Lam Y đưa Tôn ma ma vào.

Chỉ chốc lát sau, màn lại lần nữa được vén lên, Lam Y tiến vào, đi theo phía sau nàng ta là một ma ma không xa lạ, nhìn thấy nữ tử mặc một bộ áo lông đỏ rực vội biếng tựa trên giường, về xem thường trong mắt không thể nào ngừng được. Nhưng bởi vì sự tích trước đây của Như Thúy cô nương quá hung tàn, cho nên dù trong lòng Tôn ma ma nghĩ thế nào, trên mặt vẫn cung kính thỉnh an.

"Tôn ma ma cực khổ rồi, Lam Y pha trà." Như Thúy buông áo choàng thêu sập xong xuống, cười mời Tôn ma ma ngồi. "Không biết hôm nay Tôn ma ma đến là có việc gì? Có phải thân thể mẹ bên ấy không thoải mái hay không? Hay là tứ muội muội lại cáu kỉnh? Hoặc đại tẩu lại ăn không nổi thứ gì đó, muốn ta về nhà xem?"

Như Thúy cô nương một hơi nói hết tất cả các lý do phủ Trấn quốc công muốn mời nàng trở về phủ Trấn quốc công một chuyến, nghe mà Thanh Y Lam Y đen mặt, Tôn ma ma lộ vẻ dè dặt. Ngươi bớt tranh cãi sẽ chết sao! Hơn nữa về mặt ngươi như kiểu lúc nào cũng sẵn sàng trở về kia là thế nào? Thật sự không phải đang nguyên rủa bọn họ?

"... Không đâu, tam thiếu phu nhân hiểu lầm rồi." Ma ma cương mặt trả lời, trong lòng ghen cực kỳ khó chịu. Tam thiếu phu nhân thực sự... khiến cho người ta không chống đỡ nổi.

"Thật sao? Vậy thì tốt!" Như Thúy cô nương vỗ ngực nói: "Ngươi biết đó, gần đây loại chuyện này xảy ra nhiều lắm, ta cũng thường xuyên về thăm họ, rất lo lắng cho cha và mẹ, nhà cửa không yên, là tôn thương lớn đó. Lần trước lúc ta về, chẳng biết tại sao tứ muội muội nào loạn, cơm cũng không ăn còn đập phá lung tung, ta thật đau lòng cho muội ấy, nếu tức giận hại thân thì phải làm sao? Dễ nổi giận như vậy, cũng không tốt cho thanh danh của tứ muội muội, truyền ra ngoài, nói tứ muội muội vui giận thất thường, không phải sẽ dọa những công tử trẻ tuổi sao? Ngươi nói phải không?"

"..."

Về mặt ma ma càng lúc càng cứng nhắc, thậm chí chỉ cần lúc ngươi về đừng chọc giận họ, họ sẽ rất tốt. Hơn nữa tứ tiểu thư giận đến như thế, không phải đều tại ngươi sao.

Hiện tại người hầu trong phủ Trấn quốc công đều biết phu nhân, đại thiếu phu nhân và tứ tiểu thư không hợp tính với tam thiếu phu nhân, nhưng mỗi lần phu nhân dùng đại một lý do nào đó gọi tam thiếu phu nhân về hầu hạ, kết quả đều là tan rã trong không vui, còn chưa trừng trị được người, phu nhân vốn không bệnh cũng sẽ bị tam thiếu phu nhân ghen thành bệnh, tứ tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, căn bản cũng bị chọc tức đến mức nhảy dựng, chỉ có vị tam thiếu phu nhân này vẫn luôn bình tĩnh. Mà loại vẻ mặt bình tĩnh này, càng khiến người tức giận.

"Khụ, phiền tam thiếu phu nhân quan tâm rồi, phu nhân tiểu thư đều bình an, hôm nay lão nô tới là muốn báo với tam thiếu phu nhân, ba ngày sau là sinh thần năm mươi tuổi của lão gia, phu nhân bảo lão nô báo với ngài một tiếng, mời ngài và tam thiếu gia về chúc thọ lão gia."

Như Thúy cô nương kinh ngạc, lập tức chứng chặc đàng hoàng nói: "Đương nhiên rồi, xin nói với cha mẹ, ta và phu quân nhất định sẽ trở về!"

Ma ma thậm chí phào nhẹ nhõm, khuôn mặt cứng nhắc cũng thả lỏng vài phần, rốt cuộc có tâm tình ứng phó một ít vấn đề khiến người ta đau đầu của tam thiếu phu nhân.

Lại nói chuyện một chút, ma ma uống xong bình trà nóng, rốt cuộc cũng cáo từ rồi đi.

Đợi sau khi ma ma rời đi, Thanh Y mím môi, hỏi: "Phu nhân, việc này không hỏi đại nhân, ngài tùy tiện đồng ý như vậy có ổn không?"

"Sao lại không ổn?" Như Thúy cô nương không cảm thấy có vấn đề gì, bình tĩnh nói: "Là con cái, dù đã dọn ra ngoài, nếu ngay cả sinh thần của phụ thân cũng không về, mới đúng là quá không ổn, người ngoài nghe được không biết sẽ nói Ôn đại nhân thế nào đâu."

Khóe miệng Thanh Y ngấp ngừng, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, nô tỳ nghe nói, đại nhân đã mười mấy năm chưa từng về phủ mừng thọ Trấn quốc công, trừ mấy năm ở biên cảnh, hằng năm đều hí ha hí hửng ở ngoài phủ không về tham gia chúc thọ Trấn quốc công."

Như Thúy cô nương gật gật đầu, vẫn vô cùng bình tĩnh, "Cho nên năm nay Ôn đại nhân đã ở kinh thành, lại không có chiến sự, không lý nào không về, đúng không?"

Thanh Y và Lam Y đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy bộ dáng giả ngu của phu nhân nhà mình thật khiến người ta hết cách.

Quên đi, chuyện này cứ để phu nhân tự mình nói với đại nhân thôi, người hầu như các nàng bảo vệ tốt bốn phận của mình là được.

Buổi tối, sau khi phu thê "đánh nhau" xong, lúc Ôn Lương ôm người nào đó mềm oặt bắt đầu buồn ngủ, người nào đó luôn ngủ say trước hẳn lại nằm bò ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói: "Ôn đại nhân, hôm nay Tôn ma ma của phủ quốc công tới, nói ba ngày sau chính là sinh thần năm mươi tuổi của cha, bảo chúng ta trở về chúc thọ, thiếp đã đồng ý rồi."

Trong nháy mắt, Như Thúy có thể cảm thấy người bên cạnh cứng ngắc, hơn nữa cứng ngắc rất lâu mới chậm rãi trầm tĩnh lại.

Ngoài cửa sổ tiếng gió tuyết gào thét đặc biệt vang dội trong đêm khuya, cửa sổ không đóng chặt thỉnh thoảng bị gió thổi sập hai cánh cửa, phát ra tiếng vang rầm rầm.

Ôn Lương đột nhiên đứng dậy.

Chần nhấc lên, không khí lạnh lẽo lập tức xông vào, lạnh khiến nàng run rẩy cả người.

"Ôn đại nhân." Nửa người nàng ngồi dậy, nhin không được kêu một tiếng.

Nam tử ngồi bên giường đưa lưng về phía nàng, sau đó mang hài, nhẹ giọng nói: "Ta đến thư phòng một lúc, nàng ngủ trước đi."

Nhìn hắn chẳng thèm đốt đèn đã sờ soạng bước ra cửa, Như Thúy cô nương lật người trên giường, nhìn chằm chằm vào bóng tối, sau đó xoay người ép mặt vào tường, ép mình đi vào giấc ngủ.

Sau khi lật qua lật lại hai khắc, Như Thúy cô nương chán nản phát hiện rõ ràng mình rất mệt, lại không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

"Ất xì!"

Lúc mở cửa, một trận gió bắc lạnh băng và hoa tuyết đập vào mặt, mũi vì bị không khí lạnh lẽo làm sặc khiến Như Thúy cô nương hoa lệ hắt hơi một cái.

Thanh Y xách đèn lồng đi phía sau có chút lo lắng nhìn nàng, nói: "Phu nhân, người thực sự không cần nô tỳ đi cùng người sao?"

Như Thúy cô nương quần kín áo choàng dày trên người, không chút nghĩ ngợi mà chối từ: "Không cần, không phải ta cũng biết đường đi sao, người tiếp tục ngủ đi."

Khóe miệng Thanh Y co rút, trong lòng có chút thất bại, vào thời điểm này, sao nàng ta có thể ngủ được?

Tối nay là lúc Thanh Y gác đêm, nàng ta vốn ngủ trong căn phòng nhỏ ở gian ngoài, đầu tiên nghe được tiếng cửa mở, tưởng mình ngủ mơ, không có phản ứng gì lớn, chờ thêm một lúc, lại nghe được một loạt âm thanh rầm rầm soạt soạt, bỗng giật mình tỉnh giấc, vội vàng xoay người rời giường qua xem, liền nhìn thấy một bóng đen từ trong phòng đi ra.

Rất nhanh Thanh Y liền biết chuyện hơn nửa đêm Ôn đại nhân chạy đến thư phòng, trong lòng có chút sầu muộn, cảm thấy hẳn duyên cớ hai vợ chồng này cãi nhau là bởi vì chuyện đi tham dự sinh thần của Trần quốc công. Thanh Y là một nha hoàn suy xét tỉ mỉ, là nha hoàn mà lúc trước Túc vương phi chọn riêng đưa theo khi gả Như Thúy, mục đích chính là giúp đỡ người không có mắt nào đó một chút, để nhắc nhở nàng vào lúc quan trọng. Khi biết mình hầu hạ cô nương phải gả cho Ôn Lương con của Trần quốc công, liền ngầm nghiên cứu rất nhiều, cũng từng phỏng đoán tính tình Ôn Lương, đại khái cũng hiểu biết chút tính khí của Ôn Lương, cho nên hôm nay lúc nghe thấy phu nhân ngơ ngốc nhà mình thoái mái đồng ý với Tôn ma ma sẽ đến tham gia sinh thần của Trần quốc công, trong lòng đã có loại cảm giác không xong.

Chỉ có thể hận người nào đó hoàn toàn tỏ vẻ đương nhiên, quả là không tìm không phổi, mà nha hoàn các nàng lại gánh lo âu, sợ Ôn đại nhân tức giận. Dù sao hầu hạ bọn họ đã lâu, cũng biết Ôn đại nhân không muốn gặp người của phủ Trần quốc công, mỗi lần nói đến phủ Trần quốc công cặp mắt hoa đào kia sẽ lạnh lẽo khiến người ta không dám nhìn gần.

Được rồi, hiện tại ác mộng đã trở thành sự thật, Ôn đại nhân thực sự tức giận chạy đến thư phòng, bỏ người nào đó một mình trong phòng..

"Thanh Y ngoan à, đừng nghĩ lung tung, ta đi gọi Ôn đại nhân về." Như Thúy cô nương nhận lấy đèn lồng trên tay Thanh Y, lẩm bẩm: "Thật là, chẳng lẽ

Ôn đại nhân không biết thân thể mình quý báu yếu ớt sao? Bị trời đông lạnh phá hủy thì phải làm sao?"

"..."

Thanh Y ngây ngốc nhìn bóng dáng nàng vừa nói lầm bầm vừa lẩn vào bóng tối, một lúc sau lau đi giọt nước mắt chảy xuống như sợi mỳ, trong lòng yên lặng trầm nghĩ: Ôn đại nhân có quý báu hơn nữa cũng là nam nhân, xin người đừng phá hoại hình tượng Ôn đại nhân nữa được không?

Đêm gió tuyết, càng đi tới càng cảm thấy tay chân đều đông cứng, thân thể vốn được che ấm áp cũng bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo, co rúm lại trong gió lạnh. Rõ ràng trước đây cảm thấy từ phòng ngủ đến thư phòng chỉ cách chưa đầy nửa khắc, chẳng biết tại sao đêm nay lại cảm thấy đường này vô cùng khó đi.

"A..."

Tiếng gió tuyết gào thét che khuất tiếng kêu thảm thiết.

Chờ khi rút cuộc Như Thúy cô nương cũng mò đến được thư phòng, cảm giác mình đã bị đông cứng thành kem que.

Trong thư phòng đốt một ngọn đèn, một bóng người cao to ánh ngược lên cửa sổ.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, nam tử đang đứng trước cửa sổ không biết nghĩ gì chợt nhú mày, cho là mình nghe lầm, là tiếng gió tuyết đập vào cửa, chờ thêm một chút, âm thanh kia vẫn kéo dài, do dự một lúc, buông miếng ngọc bội đang cầm trong tay xuống, đi mở cửa.

Sau khi mở cửa, một người toàn thân đều là tuyết lấn vào, Ôn Lương theo bản năng giữ lấy, ngây ngốc nhìn cái người run run ra sức rên lạnh quá lạnh quá.

"Nha đầu?"

Như Thúy cô nương ngẩng đầu nhìn hắn, phui lung tung mấy thứ dính trên mặt, trên gương mặt đông lạnh phát run lộ ra một nụ cười sáng lạn: "Ôn đại nhân, thiệp tới đón chàng "

"..."

Ôn Lương nhìn khuôn mặt té bầm tím của nàng, hoa tuyết trên tóc còn chưa tan, trong lòng vừa chua vừa chát, còn có loại tức giận không biết tên nào đó, thế nhưng trách móc vọt tới cổ họng lại không thể phun ra, chỉ ôm chặt nàng vào lòng, đá chân đóng cửa, ngăn lại gió tuyết lạnh băng bên ngoài.

Sau đó không lâu, Thượng Khê bung nước nóng và khăn mặt sạch sẽ tiến vào, lại pha trà nóng cho bọn họ, sau đó thì lễ rồi đi, từ đầu tới cuối không hề liếc mắt nhìn người nào đó bị nam nhân ôm thật chặt vào lòng.

Như Thúy cô nương thì ngược lại, cảm thấy tư thế này quá xấu hổ, có chút đứng ngồi khó yên.

"Ngồi yên đi, không được nhúc nhích!" Ôn Lương nghiêm túc nói.

Trộm trộm nhìn hắn một cái, gương mặt nam tử vốn tuấn mỹ lúc này không nét tươi cười thoát nhìn có chút lạnh lùng nghiêm nghị, khiến nàng có cảm giác như đối mặt với Túc vương, cái đầu thiếu não trống rỗng, không thốt nổi câu nào, ngoan ngoãn bị hắn ôm lên giường trong phòng nhỏ ở thư phòng.

"Nàng có mưu đồ gì?" Ôn Lương hỏi.

"Hử?" Như Thúy cô nương nháy nháy mắt, không hiểu hắn đang nói gì.

Sau khi Ôn Lương hỏi câu này, liền không lên tiếng nữa, vắt ráo khăn lông nóng lau mặt cho nàng, lúc chạm đến nơi bầm tím trên mặt, rút cuộc nàng cũng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, khuôn mặt nhẵn thành cái bánh bao. Sức lực trên tay Ôn Lương theo bản năng cũng giảm nhẹ, sau đó lại nâng tay phải của nàng lên, nhìn thấy lòng bàn tay cũng trầy một miếng da, vết máu đã khô, nhưng có thể tưởng tượng lúc đó nàng té thảm thể nào, may mà nàng còn có thể một mình sờ soạng tìm đến được đây.

Thấy nàng một mình chật vật xuất hiện, Ôn Lương không biết là nên buồn bực tức giận mình, hay giận nàng quá ngốc nữa.

Tay Như Thúy cô nương ôm chung trà nóng, ngoan ngoãn ngồi ở trước giường, nhìn nam tử luôn yếu ớt trong cảm nhận của nàng đang tự mình rửa sạch vết thương cho nàng, sửa sang lại quần áo xộc xệch cho nàng, trong lòng không được tự nhiên, muốn ngăn cản hắn, lại bị ánh mắt hắn trấn áp, trong lòng vô cùng dằn vặt, đột nhiên nhớ lại lúc ở Đồng Thành mấy năm trước, sau khi tiêu thư nhà mình bị thương từng nói một câu: nam thân trong lòng ngồi xồm trước mặt hầu hạ mình, cái loại cảm giác này thực là một lời khó nói hết, chỉ cảm thấy toàn thân đều bùng nổ.

Nếu nói vương gia là nam thân trong lòng tiểu thư, như vậy Ôn đại nhân chính là nam thân trong lòng nàng, không được xâm phạm!

Cho nên lúc này Thúy ngọc cô nương không chỉ không thấy cảm động, trái lại còn có cảm giác toàn thân sợ hãi, lông tơ đều dựng đứng.

Ôn Lương cầm một lọ thuốc mỡ giảm sưng trong tay, cất giọng nhàn nhạt: "Còn bị thương ở đâu không?"

Như Thúy cô nương nghe được, lắc lắc đầu nói: "Nơi khác có quần áo che chắn, té không nghiêm trọng."

"Sao lại bị ngã? Nàng ngốc đến vậy sao?" Trong lòng Ôn Lương đại nhân, nương tử nhà mình là một nàng ngốc vô cùng may mắn, sao có thể bị thương chứ? Cho nên lúc nhìn thấy nàng xuất hiện, đầu đều trống rỗng.

"Tại tuyệt lớn quá thôi, nhất thời mờ mắt." Như Thúy cô nương nói rất nhẹ nhàng, sau đó nhìn hắn, thờ dãi: "Ôn đại nhân vẫn lợi hại hơn, không có đèn cũng có thể bình an đến thư phòng."

"..."

Nghe nói thế, thiếu chút nữa Ôn Lương tức chết, nha đầu kia chắc không phải đang châm chọc hắn chứ? Không có mắt cũng phải có mức độ chứ? Không nhìn thấy hắn đang tức giận sao?

Sau khi sửa sang cho nàng sạch sẽ, tức giận ngập tràn trong lòng Ôn Lương giảm đi mấy phần, sau đó ngồi đối diện nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

Một lát sau, vẫn luôn bị cặp mắt hoa đào kia nhìn mà tim đập rộn lên, Như Thúy cô nương lên tiếng, "Ôn đại nhân, thư phòng lạnh như vậy, lại không đốt địa long, trong phòng chúng ta ấm hơn, ngủ cũng yên ổn hơn, đúng không?" Nói xong, cười cười lấy lòng hắn.

Mặt Ôn Lương không đổi sắc nhìn nàng.

"Nàng không ngủ lại tới đây làm gì?" Hắn mở miệng, giọng có chút khàn khàn, "Không phải ta đã bảo nàng ngủ trước rồi sao?"

Như Thúy cô nương nhất thời lúng túng, cẩn thận hỏi: "Chàng muốn nghe lời thật hay là nói dối?"

Mi tâm Ôn Lương nhảy lên, theo kinh nghiệm trước kia, mặc kệ là lời thật hay lời nói dối đều sẽ khiến hắn bùng bùng nóng giận, nha đầu kia sinh ra là để chọc giận hắn mà.

"Lời thật lời dối đều nói hết ra đi." Ôn Lương tự rót chén trà nóng cho mình, chậm rãi uống, khói trà mờ mịt nhuộm mờ đôi mắt đen của hắn.

"Lời dối là, vì lo lắng Ôn đại nhân chàng tức giận, thiếp không muốn chàng tức giận; lời thật là ... Ôn đại nhân quý báu yếu ớt như vậy, thiếp sẽ đau lòng."

Quả nhiên, Như Thúy cô nương vừa nói xong, liền bị người trực tiếp đẩy ngã xuống giường, nam nhân trực tiếp ngồi xổm ở thất lưng nàng, hai tay giữ chặt đôi vai gầy của nàng, va chạm khiến nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

"Ôn, Ôn, Ôn đại nhân, quá thô lỗ rồi, không hợp với hình tượng của chàng." Như Thúy cô nương vội vàng khuyên nhủ.

"..."

Trong nháy mắt Ôn Lương có loại xúc động muốn cắn giết nha đầu kia, ghen chết người ta mà.

Cuối cùng, chỉ có thể nắm lấy cằm nàng, hung hăng chặn miệng của nàng, để nàng lặng yên an phận.

Sau khi ngắt lời cô nương ngo ngoe nào đó, chút u ám trong lòng Ôn Lương rất nhanh liền biến mất hẳn, hắn ôm nàng làm ổ trên giường, kéo chăn qua đắp lên thân thể hai người.

"Xin lỗi, đêm nay ta đã mất khống chế." Hắn nhẹ nhàng nói, hôn lên trán của nàng, trong lòng có chút bức bối khó hiểu. Nếu hắn không đi, chắc nàng sẽ không bởi vì tới tìm hắn mà ngã bị thương? Thế nhưng cùng với bức bối quá nhiều lại có một loại thỏa mãn nói không nên lời.

Có lẽ trên thế giới này còn có rất nhiều người sẽ giống như nàng, nguyện ý làm việc ngốc vì mình, thế nhưng nàng ngốc lại khiến hắn vui mừng không nên được. Ngốc ghêch của nàng lại khiến cho hắn ái mộ, tìm hắn quá cứng rắn, rất khó tiếp nhận người ngoài, không cách nào có cơ hội khiến hắn cảm động, khiến hắn động lòng mơ tưởng.

Nhưng nếu đã động lòng, hắn tùy hứng mặc kệ trời đất khó dung, đều phải nhét người nọ vào thế giới của mình.

"... Từ sau khi mẫu thân qua đời, ta liền không muốn về ngôi nhà đó nữa. Mẹ ta chính là bị... ông ta làm tức chết, ta ghét ông ấy, nếu có thể, cả cuộc đời này ta đều không nguyên gặp lại ông ấy! Sinh thân thì sao chứ, ít nhất ông ấy vẫn còn sống tốt đến năm mười, còn mẹ ta lại sớm lìa đời... Ta biết, hằng năm vào sinh thần của ông ấy, ông ấy đều mượn cơ muốn ta về nhà. Thế nhưng ta không vui, trở lại làm gì? Nhìn ông ấy trương khuôn mặt cương trực công chính ra thì sau đó liền nhớ tới mẹ ta, không phải là bị cái vẻ cương trực đó tức chết sao? Cho nên những năm gần đây, nếu ở kinh thành, ta đều gây ra mấy chuyện ngoài ý muốn, không hề đặt một bước chân đến đó..."

Giọng của hắn càng ngày càng thấp, tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng nét mặt giấu trong bóng đêm lại khổ sở giống như đang khóc.

Đại khái là hắn đang rơi lệ trong lòng.

Nàng với tay nắm lấy mặt hắn, chui đầu làm tổ trong cổ hắn, bắt chấp mặt bị ép tới đau đớn, yên tĩnh im lặng ôm hắn, để hắn phát tiết uất hận khổ sở trong lòng.

Trong bóng tối, hai người tựa như hai con thú nhỏ rơi vào cảnh khôn khổ, ở cùng liếm vết thương cho nhau, an ủi nhau.

Chương 49

Khi tỉnh lại, trời đã sáng choang, bên ngoài ánh tuyết mờ mịt khiến thoạt nhìn bầu trời như bị đè nén.

Ôm chần ngồi dậy, Như Thúy nhẹ dụi mắt, không cẩn thận đụng tới nửa mặt bên phải, một trận đau đốn mãnh liệt khiến nàng hít vào một hơi, rên ri kêu một tiếng, không dám chạm vào nữa.

Nàng cảm giác hình như nửa bên phải mặt mình đau đến chết lặng, sẽ không bị sưng lên chứ?

Chợt nhớ ra, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện là giường trong phòng ngủ. Trở về lúc nào nàng hoàn toàn không ấn tượng, nhưng cũng biết hẳn là do Ôn đại nhân nhà nàng ôm nàng về, tối hôm qua nghe tâm sự của hắn, cứ vậy mà mơ hồ ngủ thiếp đi.

Vén màn giường đứng dậy, Như Thúy cô nương gọi nha hoàn đợi ngoài phòng vào.

Nha hoàn bước vào là Lam Y, tối hôm qua Thanh Y gác đêm kiêm lo lắng hải hùng một đêm, tinh thần không tốt, vừa mới đi ngủ bù.

Lam Y vừa giải thích, vừa hầu hạ nàng rửa mặt, nhìn thấy nửa bên mặt sưng lên của nàng, đau lòng lại không biết nói gì cho phải. Thanh Y cũng không tí mĩ kế lại quá trình cho nàng ta biết, chỉ nói tối hôm qua phu nhân không cẩn thận vấp ngã, bảo nàng ta hầu hạ cẩn thận. Thế nhưng hơn nửa đêm, sao phu nhân lại vấp ngã chứ? Ngã ở đâu? Thoạt nhìn có phải quá nghiêm trọng rồi không?

Đương nhiên, quả là thoạt nhìn có chút nghiêm trọng, lại không tổn thương gân cốt, dưới loại tình huống đó, Như Thúy cô nương cũng xem như may mắn, nếu là người bình thường, tối hôm qua cũng trượt té như nàng thì sẽ trực tiếp lăn tới cầu thang phía dưới hành lang, hoặc sẽ đập mặt xuống, sớm đã bị té đầu rơi máu chảy. Như Thúy cô nương quả nhiên là người may mắn đáng bị người ta hâm mộ ghen ghét, chỉ sưng nửa bên mặt và trên tay trầy da một chút thì có là gì?

Sau khi ăn sáng xong, Lam Y bưng một chén nước tóa ra mùi thuốc nồng đậm đến, Như Thúy cô nương nhăn mặt, nói: "Ta chỉ bị té, đầu cần phải uống thuốc chứ?"

Lam Y lộ vẻ cố chấp nói: "Đây chính là thuốc mà sáng sớm đại nhân đã đến phủ Hồ thái y nhờ Hồ thái y kê, nếu phu nhân ngài không uống hết, không phải sẽ phụ tấm lòng của đại nhân sao? Hơn nữa uống thuốc mới có thể mau khỏi."

Thế là Như Thúy cô nương ngoan ngoãn uống.

Bởi vì bị thương, Như Thúy cô nương chẳng có việc gì để làm.

Sáng sớm lúc Ôn Lương rời đi, đã dặn người hầu, phải để nàng yên ổn dưỡng thương, không được tới quấy rầy nàng, không thể để nàng hao tổn tinh thần. Thế là nha hoàn ma ma hầu hạ bên người nàng đều rất nghe lời không cho nàng làm việc, thậm chí ngay cả xem sổ sách cũng bị cấm tiệt.

Như Thúy cô nương bảo Lam Y lấy gương đem tới, xuyên qua gương đồng không tính là rõ ràng, còn có thể nhìn thấy bên mặt bầm tím, qua một buổi tối, dường như cái mặt sưng như bánh bao kia đã tích một vết bầm to, xanh xanh đen đen, cảm giác rất khủng bố, thoạt nhìn tựa như bị người đánh sưng lên.

"Lam Y, ngươi nói xem hai ngày thì có thể tiêu sưng không?" Như Thúy cô nương có chút lo lắng hỏi. Ngày kia đã là sinh thần của cha chồng, khi đó phải gặp người.

Lam Y chớp mắt, sau đó rất nghiêm trang nói: "Không biết, có cần gọi đại phu đến xem một chút không ạ?"

"Không phải Ôn đại nhân đã nhờ Hồ gia bác thuốc rồi sao? Vẫn nên thôi đi." Như Thúy cô nương lười biếng nói, trưng cái mặt bánh bao này ra, người khác sẽ nhìn nàng thế nào? "Ra ngoài lỡ người khác nhìn thấy bộ dáng này của ta, tương Ôn đại nhân bạo lực gia đình thì phải làm sao? Ta không muốn người khác hiểu lầm Ôn đại nhân."

"..."

Lam Y thầm nói: phu nhân ngài không tổn hại hình tượng của Ôn đại nhân sẽ chết sao? Nam nhân tuần tú sáng sủa như vậy, ai sẽ cho rằng phẩm hạnh hắn không tốt, bạo lực với thế tử chứ? Phu nhân ngài thực sự đã nghĩ nhiều rồi.

Nhìn một hồi, Như Thúy cô nương dặn dò người bên cạnh, không nên lộ ra chuyện nàng té bị thương. Cho nên đến buổi trưa lúc những thiếu niên kia đứng hạn qua bái kiến, nàng cũng không ra tiếp đãi như bình thường.

"Minh quân gia, phu nhân các người đâu?" Ăn mặc tựa như một quả cầu tròn vo, Tiểu mập mập nhìn quanh hỏi.

Minh quân gia xin lỗi nói: "Thân thể phu nhân không khỏe, xin mấy vị thiếu gia cứ tự nhiên."

"Có quá nghiêm trọng không?" Tiểu mập mập quan tâm hỏi.

"Không sao cả, phiền Mặc thiếu gia quan tâm rồi." Minh quân gia vẫn mỉm cười.

Hạng Thanh Xuân, Vệ Triều Áp, Chu Chứng Hú liếc mắt nhìn chăm chú, ba thiếu niên quen thói âm mưu quỷ kế thâm cảm thấy Minh quân gia nói quá qua loa.

Sau giờ ngộ khi Ôn Lương trở về, liền nghe nói Như Thúy cô nương đang ngủ.

Sau khi đuổi nhóm thiếu niên kia đi xong, không để ý đến bọn nha hoàn đang hỏi có cần dọn bữa trưa không, Ôn Lương trực tiếp về phòng, vén màn giường lên, liền nhìn thấy người nào đó ngủ say sưa trên giường, khoe môi hơi cong, giống như đang mộng đẹp. Tầm mắt dừng trên mặt bên phải của nàng, vờn ngón tay nhẹ nhàng chạm xuống, thấy nàng đau đến nhúm mày, vội vàng dời tay, về mặt có chút luống cuống.

Một lát sau, khi tâm tình luống cuống đã nén xuống, ngồi trên ghế thêu trước giường nhìn về mặt ngủ say của nàng.

Nhóm thiếu niên bị đuổi đi kia không ăn được cơm thành công, vừa đói vừa lạnh, liền dồn chủ ý lên người Tiểu mập mập, Tiểu mập mập buồn rười rượi dẫn bọn hắn đến tửu lầu nhà mình, căn quét miễn phí một trận.

Sau khi Tiểu nhị bụng thức ăn sở trường của quán lên xong, bọn họ liền vừa ăn vừa nói chuyện.

Hạng Thanh Xuân nói: "Minh quân gia có điều giấu giếm."

Chu Chứng Hú nói: "Hình như tâm tình của Ôn đại nhân không tốt lắm."

Vệ Triều Áp nói: "Hơn nữa còn rất vội vã đuổi chúng ta ra cửa."

Tiểu mập mập nói: "Vì sao hôm nay Tiểu Tiểu cô nương không tới Ôn phủ?"

"..."

Ba thiếu niên hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu mập mập, Tiểu mập mập vô tội nhìn lại bọn họ, hỏi: "Gì chứ gì chứ? Ta muốn gặp Tiểu Tiểu cô nương, không được sao? Vệ thiếu, Chứng Hú, Thanh Xuân, mặc kệ thể nào ta cũng coi trọng Tiểu Tiểu cô nương, cuộc đời này không phải nàng thì không cưới, các người nghĩ kế cho ta đi, nhất định phải cưới được nàng! Các người cũng không được có ý với nàng!"

Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú không hé răng, xem như bọn hắn ngầm đồng ý, chỉ có Hạng Thanh Xuân đánh mặt, chống lại ánh mắt ép buộc của Tiểu mập mập, khẩu vị giảm hơn phân nửa.

"Người muốn cưới ai liên quan gì đến ta? Sao ta phải giúp người nghĩ kế?" Hơn nữa hắn và bọn họ cũng không thân quen gì. Dù gì hắn cũng là con cháu của đại hoàng tử, lúc nào cũng có thể gây khó dễ cho những người này, sao có thể giúp bọn hắn chứ?

"A, chúng ta không phải là đồng bạn* sao?" Tiểu mập mập giật mình.

Hạng Thanh Xuân cảm thấy mình sắp buồn nôn, sắc mặt khó coi nói: "Ai nói chúng ta là... đồng bạn*?"

Mặc Tiềm lại như người anh trai tốt đề lên vai hắn ta, thiếu niên thân thể ốm yếu vừa không chú ý liền bị một viên thịt béo lùn chắc nịch đè chặt trên ghế, thiếu chút nữa không thở nổi.

"Đều cùng đến chỗ Ôn tiên sinh chịu phạt, loại tình cảm cùng chung hoạn nạn này còn ai có thể hơn? Người đừng khiêm tốn, hai ta thân quá mà? Đúng không? Thanh Xuân, ta biết người hay xấu hổ, nhưng người vẫn rất tốt, người bạn như người ta nhất định kết giao, cứ vậy đi! Người không phản đối chính là đồng ý. Cho nên, bạn bè gặp nạn sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Phải không? Thanh Xuân, người sẽ giúp ta, đúng không..." Tiểu mập mập lái nhai, dùng rất nhiều câu hỏi.

Hạng Thanh Xuân bị một viên thịt ép tới mức thiếu chút nữa không thở nổi, một tay đẩy người phía trước, hai mắt nhìn trừng trừng hai người Vệ Triều Áp đang từ tốn ngồi nhai, không tiếng động lộ ra ánh nhìn cầu cứu, thế nhưng khiến hắn tuyệt vọng chính là, hai người kia lại quay mặt đi! Dứt khoát không nhìn tới! Thật đáng hận!!

Chu Chứng Hú và Vệ Triều Áp coi như không nhìn thấy, mặc dù bọn họ thông minh, nhưng với chuyện Tiểu mập mập đã kiên trì quán lấy bắt bọn họ nghĩ kế, bình thường người thua tuyệt đối là bọn họ. Cho nên nếu thông minh một chút sẽ không muốn thử thách đạo hạnh 'ép buộc người' của Tiểu mập mập, chịu không nổi mà.

Vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, Hạng Thanh Xuân chỉ có thể thỏa hiệp: "Biết, biết rồi... Ta, ta sẽ giúp người..." Cho nên gã mập mập nhà người mau cút xa ra!!!

"A, thực sao? Thanh Xuân, người quả nhiên là người tốt, anh em tốt, ta quả nhiên không nhìn lầm các người." Rốt cuộc Tiểu mập mập cũng vui vẻ dòi cái thân thể tròn vo của hắn đi, xóc thiếu niên mất xéch chỉ chút nữa đã trợn trắng mắt lên, tiện tay rót cho hắn ta một chén rượu, muốn uống máu ăn thề.

Hạng Thanh Xuân nghiêm mặt, ngăn cản hành vi ép buộc của Tiểu mập mập, dưới sự nhiệt tình của Tiểu mập mập, ngoan ngoãn uống hết chén rượu kia, sau đó vào lúc Tiểu mập mập vui mừng vượt lưng hắn ta, rốt cuộc nhin nổi nữa mà nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhóc béo kia, người nên giảm cân đi!"

"Ta đã giảm rồi. Mẹ ta nói gần đây ta gầy đi một vòng đó, xem ra Ôn tiên sinh trừng phạt thật quá hung tàn." Tiểu mập mập vẫn thâm sợ hãi.

"..."

Hạng Thanh Xuân tức chết đi được, quyết định không để ý tới Tiểu mập mập, cùng Vệ Triều Áp thảo luận nguyên nhân khác thường hôm nay của Ôn Lương.

Tiểu mập mập chen miệng nói: "Chẳng lẽ là do Ôn tiên sinh lớn tuổi rồi, cho nên tâm tình không tốt?"

"Câm miệng!" Ba thiếu niên quát lên với hắn ta.

Tiểu mập mập nín bặt.

Sau đó tiếp tục thảo luận.

Chu Chứng Hú vượt cằm, chậm rãi nói: "Tối hôm qua nghe phụ thân ta nói, hai ngày nữa là sinh thần thứ năm mươi của Trần quốc công. Cha ta và Trần quốc công có chút giao tình, tối hôm qua phụ thân còn thờ dài nói, đã mười mấy năm Ôn tiên sinh chưa về nhà chúc thọ Trần quốc công, hi vọng năm nay hắn không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà không thể về nhà."

Vệ Triều Áp và Hạng Thanh Xuân cảm thấy hình như mình đã nắm được điều gì, hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó trằm miệng một lời: "Lập tức chuẩn bị lễ vật chúc thọ."

"Lấy danh nghĩa gì mà chuẩn bị?" Chu Chứng Hú cười như không cười nói.

Tiểu mập mập gờ móng vuốt: "Học trò của Ôn tiên sinh có được không?"

Ba thiếu niên ngơ ngẩn nhìn ta ta nhìn người, sau đó cùng nói với Tiểu mập mập: "Được, chuyện này liền giao cho người, chúng ta sẽ góp tiền cho người."

"..."

Tiểu mập mập khóc không ra nước mắt, nhưng ba người đã không thèm để ý đến hắn ta, tiếp tục nhỏ giọng thảo luận.

Bọn họ khát vọng trở thành học trò của Ôn Lương, với danh vọng hiện nay của Ôn Lương, nếu có thể khiến hắn tự mình mở miệng nhận lời với bọn họ, chính là vinh dự lớn lao, gia tộc cũng sẽ vì thế mà vui sướng. Cho nên với việc của Ôn Lương cũng chú trọng mấy phần, không ngờ quan hệ giữa Ôn Lương và lão Trần quốc công lại bẽ bét như vậy, cho nên bọn họ quyết định phải làm chút gì đó.

"Haizz, hôm đó, nếu Ôn tiên sinh có chuyện gì, chúng ta cũng giúp một tay đi." Vệ Triều Áp tổng kết.

Hiếm khi Hạng Thanh Xuân luôn nghịch ý hắn lại không phản đối, mà chỉ kiêu ngạo gật gật đầu.

Khi Như Thúy cô nương tỉnh lại, phát hiện có người ngồi lù lù trước giường, đầu óc nặng nề choáng váng lập tức tỉnh táo.

"Ôn đại nhân?" Nàng dụi đôi mắt nhấp nhem.

Ôn Lương thu hồi những suy nghĩ mông lung, nhìn mặt nàng, nói: "Nghe nha hoàn nói nàng chưa ăn cơm trưa liền đi ngủ, đói bụng chưa?"

Như Thúy cô nương ngáp một cái, lúc muốn đứng dậy thì bị người nắm tay, ngẩng đầu nhìn gương mặt dịu dàng của hắn, không khỏi hô lên: "Uống thuốc do Hồ gia gia kê rất buồn ngủ, ngủ no rồi, không muốn ăn." Trái lại bụng thì đầy nước, muốn đi xả nước.

Ôn Lương đỡ nàng rời giường, vào lúc nàng cự tuyệt mình giúp đỡ mà vội vàng vàng chạy đến nhà vệ sinh xả nước, mặt liền 囧, vội mím chặt môi ra ngoài bảo người hâm nóng thức ăn bung vào phòng.

Sau khi dùng bữa xong, Ôn Lương ôm nàng lên giường, bản thân cũng đã gầy leo lên, vuốt tóc nàng nói: "Hôm sau, nếu bầm tím trên mặt không thể biến mất, thì nàng cũng không cần đến phủ Trần quốc công."

"Dạ?" Như Thúy cô nương nghiêng đầu nhìn hắn.

Lông mi thật dài rũ xuống, che đi đôi mắt hoa đào xinh đẹp, cất giọng thờ ơ: "Ta tự về cũng được rồi."

"Hử?"

Như Thúy cô nương thăm nhủ, Ôn đại nhân, chàng làm vậy hình như không hợp phép tât đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nghe Ôn Lương thương tiếc nói nàng té bị thương, căn yên tâm tĩnh dưỡng không được tùy tiện gầy vò ép buộc, cho nên hấn tự mình trở về phủ Trần quốc công là được, Như Thúy cô nương thăm lo lắng bỏ qua.

Như Thúy cô nương cảm thấy mình da dày thịt béo, căn bản không để vết thương kia vào trong mắt. Quả nhiên qua ngày hôm sau, cảm giác trên mặt đã không còn đau đớn, thoạt nhìn cũng bớt sưng đi một ít, đoán rằng ngày mốt hẳn sẽ không còn kinh khủng như vậy nữa.

Lúc Như Thúy cô nương muốn hỏi hai nha hoàn của mình như vậy, hai nha hoàn cùng im lặng nhìn nàng, vẻ mặt khá là kỳ diệu, thế là Như Thúy cô nương quyết định không hỏi nữa. Trái lại Ngọc Sinh chuyên chịu trách nhiệm về quần áo đi đứng của chủ tử, lúc nhìn thấy mặt nàng liền nhủ vậy, muốn nói lại thôi, cuối cùng trước vẻ mặt vô tội của Như Thúy cô nương, nhắm chặt mắt, làm như không thấy.

Hôm sinh thần năm mười tuổi của Trần quốc công, Ôn Lương còn chưa tỉnh dậy, Như Thúy cô nương liền tỉnh.

Trùng hợp hôm nay tuyết đã ngừng rơi, trên góc và vòm mái hiên treo hoa tuyết, người hầu dậy sớm đang khẽ khàng quét tuyết.

Như Thúy cô nương nhìn nhìn sắc trời, lấy gương soi mặt, cái mặt vốn sưng như bánh bao giờ đã biến nhỏ thành màn thầu, nhưng vết bầm lại không biến mất bao nhiêu, Như Thúy cô nương suy nghĩ, dùng son phấn hẳn là có thể che khuất. Nghĩ nghĩ, đề mặt, cảm thấy còn có chút đau đớn.

Ngay lúc Như Thúy cô nương nỗ lực soi gương, một giọng nói lười biếng vang lên: “Mới sáng sớm liền bò dậy, nàng không lạnh không mệt sao?”

Như Thúy cô nương quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân chỉ lộ ra cái đầu bù xù nằm bò bên giường với tay vén lên một góc màn giường —— thực sự phá hủy hình tượng, cho nên phải nói, căn bản không cần nàng phá hủy hình tượng của hấn, hấn đã tự hủy hình tượng rồi. Lúc này người nào đó lười biếng rút trong ổ chăn, nướn cổ nhìn nàng, đôi mắt hoa đào sâu thẳm.

Như Thúy cô nương buông cái gương bước tới, mừng khắp khỏi nói: “Ôn đại nhân, thuốc của Hồ gia quả nhiên rất tốt, chàng nhìn xem vết sưng đã bớt rồi này, thoa một chút phấn là có thể che giấu, không ai phát hiện được đâu.”

Ôn Lương ôm chần đứng dậy, kéo nàng đến trước giường cẩn thận nhìn nhìn, sau đó cọ cọ nửa bên mặt không bị thương của nàng, nói: “Hai bên mặt không đều nhau đâu, một bên bằng một bên sưng, vẫn rất dễ khiến người ta nhìn ra. Nếu người khác hỏi sao một bên mặt nàng béo thành như vậy, nàng sẽ trả lời thế nào?” Hấn hoan hỷ hợ nói.

Như Thúy cô nương bình tĩnh: “Gần đây trời lạnh, ăn ngon hơn, không cần thận liễn ăn đến mập nửa bên mặt.”

"..."

Ôn Lương lập tức ôm trán, nàng nghĩ người khác ngu ngốc sao? Hay da mặt nàng quá dày? Kỳ thực cô nương nhà nàng hẳn là da mặt dày đúng không?

Nhưng Ôn Lương cũng từ đó mà nhìn ra nha đầu kia vô cùng cố chấp với việc về nhà chúc thọ cha hấn, khiến hấn bỗng nhiên phá vỡ nguyên tắc, tự động mở miệng bảo quay về... Ôn Lương thăm thở dài, kéo nàng vào lòng cúi đầu hôn xuống môi nàng. Không nguyên tắc thì không nguyên tắc vậy, dù sao từ khi bắt đầu quen biết nàng, mình cũng đã sớm không còn nguyên tắc gì nữa.

Mà khi Ôn đại nhân tự than thở việc mình không giữ nguyên tắc, trong mắt Như Thúy cô nương lại đang thầm nghĩ: Ôn đại nhân lại giận dỗi, rõ ràng có một số việc có thể không cần phải nghiêm khắc như thế, lại luôn ngại mặt mũi.

Sau khi ăn sáng xong, Như Thúy cô nương gọi Thanh Y Lam Y đến, hiếm khi được nàng bảo trang điểm khéo léo chuẩn bị quần áo xinh đẹp, không trang điểm nhàn nhạt có lệ như trước kia. Hai nha hoàn lập tức lệ nóng doanh trong, mặc dù biết Thúy ngọc cô nương chỉ vì muốn che lại vết thương trên mặt mà thôi, thế nhưng hiếm khi thấy có ý này, vẫn khiến các nàng ấy cực kỳ hứng thú.

Như Thúy cô nương vốn là nữ nhân mặt trái xoan, chỉ cần nàng không mở miệng, sẽ là cảnh đẹp ý vui. Sau khi tỉ mỉ trang điểm, Ôn Lương nhìn thấy liền ngẩn ra, sau đó mới đưa tay qua nắm tay nàng, nhìn vào con người mang ý cười của nàng, đáp lại bằng một nụ cười ấm áp, nói: “Nha đầu, hôm nay nàng rất đẹp.”

Như Thúy cô nương vui lòng thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn hấn nói như mình là bảo mẫu: “Ôn đại nhân vẫn xinh đẹp như mọi ngày!”

"..."

Thanh Y Lam Y bật cười, Ôn Lương liền nghiêng mặt nhìn gió lạnh chọt thổi ào qua.

Khuôn mặt tươi cười của Thanh Y Lam Y cứng ngắt, méo mặt nén cười nhìn người nào đó chỉ nói một câu liền phá vỡ bầu không khí ảm áp, trong lòng lập tức đồng tình vô hạn với Ôn đại nhân.

Hôm nay là sinh thần năm mươi tuổi của lão Trần quốc công.

Năm mươi là một con số rất quan trọng, năm mươi hiểu mệnh trời, ở cổ đại có thể xem như đã bước vào hàng lão, ngay cả hoàng đế cũng phải sử giả đến chúc thọ Trần quốc công, khiến cho đại tộc danh gia có uy tín trong kinh thành cùng các đại thần trong triều đều rất nịnh bợ chạy đến đây chúc thọ lão Trần quốc công, đồng thời cũng muốn nhìn gần thêm một chút đương triều thái sư Ôn Lương danh tiếng nơi kinh kỳ.

Nhưng sau đi tới phủ Trần quốc công, lại phát hiện đứng trước cửa đón khách, là hai con trai thứ đã thành niên của phủ Trần quốc công, mà con trai chính thất Ôn Lương lại không có mặt. Mọi người hai mặt nhìn nhau, truyền lại lời gì đó chỉ hiểu mà không diễn đạt được, lớp người trước đương nhiên biết hằng năm đều có chuyện này, chẳng thấy kỳ quái, mà nay năm bọn họ muốn biết chính là, thật vất vả Ôn Lương mới về kinh sinh sống, lại nhậm chức ở kinh thành, hẳn là không có lý do gì không về nhà chúc thọ phụ thân chứ?

Lớp người trước đều biết năm đó phủ Trần quốc công phát sinh chuyện đáng tiếc, con trai trưởng của phủ Trần quốc công bất hạnh qua đời trong cung, sau đó không lâu phu nhân Trần quốc công tiền nhiệm cũng lìa trần, sau đó công tử chính thất thứ hai của phủ Trần quốc công nào loạn một trận với Trần quốc công, tuổi nhỏ liền rời nhà. Nhưng khiến bọn họ cảm thấy buồn cười chính là, rõ ràng chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, nhưng những năm gần đây, mặc kệ thằng nhóc cứng đầu đó làm chuyện hoang đường gì, đều có bản lĩnh dân xếp hết thấy, mặc dù trong đó cũng có chút việc cho thấy là hoàng thượng đã nhúng tay vào, nhưng thanh danh của Ôn Lương không chỉ không bị hao tổn, trái lại nhắc tới người này, liền khiến mọi người tán chuyện say sưa, trở thành đối tượng trẻ tuổi được sùng bái theo đuổi.

Lại một chiếc xe ngựa dừng ở phủ Trần quốc công, Ôn Doãn nhìn thấy ký hiệu của xe ngựa, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Là xe ngựa của phủ Phương thái y, Phương thái y là viện phán(chức quan quản lý) của thái y viện, cũng là một trong những thế giao (quen biết nhiều đời) của phủ Trần quốc công, mặc dù chỉ là viện phán ngũ phẩm, nhưng bởi vì thời trẻ đã cứu lão Trần quốc công một mạng, cùng lão Trần quốc công kết thành bạn tâm đầu ý hợp, khiến con cháu của phủ Trần quốc công nhìn thấy lão cũng phải cung kính gọi một tiếng Phương gia gia.

Sau khi hai vãn bối cúi chào, Phương thái y cười ha hả để Ôn Doãn đỡ mình vào cửa, hỏi: “Cha hai đứa đâu rồi?”

“Đang nghỉ ngơi ở sảnh chính. Cha lớn tuổi, thân thể không được như lúc trước, lúc này trời đang lạnh, bọn con đã khuyên vào trong nghỉ ngơi, xin Phương gia gia ngài đừng trách.” Trên gương mặt xưa nay vốn chính trực của Ôn Doãn lộ ra chút tươi cười: “Hôm nay phụ thân vẫn luôn ngóng trông Phương gia gia ngài đến, còn căn dặn con và tứ đệ nhất định phải chiêu đãi ngài thật tốt.”

Phương thái y gật gù đầu, sau đó lại hỏi: “Lương ca nhi đâu? Sao không thấy hắn?”

Ôn Doãn chần chừ, rồi mới nói: “Tam đệ đang đến, chút nữa sẽ tới nơi.”

Nghe như thế, mặt Phương thái y đành lại, sau đó nặng nề thờ dài, hỏi: “Cha con bọn họ vẫn cứng đầu thế sao?”

Ôn Doãn chỉ cười cười.

Phương thái y biết khúc mắc kia của cha con họ, không nói thêm gì nữa.

Sau khi Ôn Doãn đưa Phương thái y đến sảnh chính, liền quay lại cửa lớn đón khách.

Trần quốc công nhìn thấy Phương thái y đương nhiên vô cùng vui mừng, nhanh chóng sai người hầu dâng trà.

Hai người nói chuyện một lúc, Phương thái y bảo Trần quốc công cho người hầu lui ra ngoài, cất giọng nghiêm trọng: “Có chuyện muốn nói với huynh, nhưng lại sợ huynh biết được sẽ tức giận. Hơn nữa đứa bé Lương ca nhi kia ta cũng thân thuộc từ bé, ta biết trong lòng hắn có nỗi khổ, vẫn hi vọng cha con các huynh có thể hòa hòa hợp hợp, đều là cha con cùng chung dòng máu, có gì mà không vượt qua được...”

Khóe mắt Trần quốc công khẽ nháy, trong lòng có dự cảm xấu, miễn cưỡng nói: “Đều do nghiệt tử kia quá ngang bướng, lâu nay bởi vì nó luôn bận rộn việc triều chính... Cho nên vẫn không thể dạy dỗ nó cho tốt. Aizz, kiếp này ta cũng không mong gì, chỉ hi vọng sau khi ta trăm tuổi, nó có thể trở về kế thừa vị trí này, đừng vứt bỏ mặt mũi Ôn gia ta là được.” Cúi xuống, lại hỏi: “Cần Hoài huynh, không biết huynh có chuyện gì muốn nói? Hai ta có mấy chục năm quen biết, còn có việc gì không thể nói chứ?”

Phương thái y lại thờ dài, nói: “Được rồi, chuyện này huynh cũng phải biết. Chỉ hi vọng huynh nghe xong phải bình tĩnh, đừng gây gổ với đứa bé Lương ca nhi kia...”

Lúc Ôn Lương dắt Như Thúy cô nương trang điểm tỉ mỉ đến phủ Trần quốc công, bất kể là khách khứa trước cửa, hay huynh đệ Ôn gia đều có cảm giác không thể tin được.

“Tam đệ, đệ về rồi!” Ôn Doãn vui mừng nói, giống như một đại ca rộng lượng bao dung đệ muội nghịch ngợm, vỗ bờ vai hắn, cười nói: “Tam đệ là người bận rộn, đã nhiều năm lúc sinh thân của cha đệ đều nhiều việc, chỉ cho người đưa lễ vật về. Vì huynh cũng không thể nói gì, biết khi đó đệ đều vì Đại Sở chúng ta, rốt cuộc giờ đã hòa bình, thấy đệ trở về, trong lòng vì huynh thật yên tâm.”

Ôn Lương cười cười, nói: “Xem đại ca nói kia, dù đệ bất hiếu, sinh thân của cha cũng phải quay về.”

Nghe hai huynh đệ nói chuyện, mọi người xung quanh có ấn tượng tốt với Ôn Lương, từ đó cũng bỏ qua hơn phân nửa mọi việc hắn đã làm, còn lại đều là tốt đẹp.

Đúng lúc này, quân gia đang bận xoay như chong chóng trong bữa tiệc chợt thờ hồng học chạy đến, lúc nhìn thấy Ôn Lương, vừa sợ vừa lo, sau đó nói với ba vị thiếu gia: “Đại thiếu gia, tam thiếu gia, tứ thiếu gia, mọi người vất vả rồi. Lão gia nói, nếu tam thiếu gia trở về, bảo ngài trực tiếp đến thư phòng tìm ông ấy, ông ấy có việc muốn nói với tam thiếu gia.”

Nhìn sắc mặt của lão quân gia, ba huynh đệ Ôn gia chợt cảm thấy không tốt, Ôn Doãn và Ôn An đều có chút lo lắng, nhưng e ngại khách khứa đông đảo, không muốn lộ ra, chỉ cười nói phụ thân quả là mong nhớ tam đệ, giục hai vợ chồng Ôn Lương tiến vào.

Ôn Lương ung dung đi ở phía trước, lão quân gia mặc dù có lo lắng, nhưng lão nhiều việc, không thể cùng đi, chỉ có thể buồn lo nơm nớp rời khỏi.

Lão quân gia lo lắng cũng khiến Như Thúy cô nương có chút bất an, đặc biệt là khi Ôn Lương bảo nàng đến phòng sưởi ấm chuyên dùng để chiêu đãi nữ quyền tìn Trần quốc công phu nhân, Như Thúy cô nương liền có trực giác nhạy như đã thú biết hiện tại tâm tình của cha chồng nhà mình không tốt, hẳn là muốn bắt phu quân nàng đến để la mắng, nàng nắm tay áo Ôn Lương muốn cùng qua.

“Không biết vì sao cha lại tức giận, thiệp đi cùng chàng thôi, hai người đi cùng nhau vẫn tốt hơn một người chịu tội, đúng không?” Như Thúy cô nương mở đôi mắt trông mong nhìn hắn, nhìn nam tử tóc đen áo trắng trong cảnh mùa đông tiêu điều, chợt cảm thấy hắn cao quý lại yếu đuối, một trận gió liền có thể thổi bay hắn.

Ôn Lương có chút buồn cười, xoa xoa má trái của nàng, kéo cho nó phình to, phì một tiếng bật cười, dịu dàng nói: “Không sao đâu, ta và ông lão ấy đấu nhau mười mấy năm, không phải đều là ta chọc ông ấy tức giận đến giậm chân sao? Nàng phải tin tưởng phu quân của mình.” Nói rồi vô cùng thân thiết cúi đầu cọ cọ lên cổ nàng.

Hơi thở thơm tho ấm áp khiến mặt nàng ửng hồng, đầu cũng mơ hồ mấy phần.

Mà một màn này nhìn trong mắt người khác, lại như một màn nồng nhiệt giữa ban ngày ban mặt, ánh mắt của hai cô nương ở xa xa biến xấu.

Chờ Ôn Lương đi rồi, Như Thúy cô nương thở dài, lẩm bầm gì đó, muốn dẫn theo Thanh Y rời đi, vừa vận nhìn thấy ở ngã rẽ cách đó không xa, hai thiếu nữ quần là áo lụa cùng mấy nha hoàn ma ma cúi đầu cung kính theo hầu phía sau các nàng ấy. Mà hai thiếu nữ kia, một sắc mặt u ám, một ánh mắt như lửa, đều dùng một loại nét mặt muốn nhai xương nàng mà trừng mắt nhìn nàng.

Một gã tên Bộc Nhân chờ trước cửa Thư phòng, chính là quân sự theo hầu Trần quốc công. Quân sự nhìn thấy Ôn Lương đến, cũng không dám lên tiếng nhắc nhở gì, chỉ ra dấu, có lẽ là khuyên hắn không nên chọc Trần quốc công tức giận, cha con nên bình tĩnh trò chuyện.

Ôn Lương cười cười với hắn, khoát khoát tay ý bảo hắn ta không cần phải lo lắng, sau đó đẩy cửa vào.

Trong thư phòng, Trần quốc công chống tay lên bàn đứng đó, trên gương mặt uy nghiêm đến cứng nhắc hiện đầy vẻ giận dữ, còn có một chút đau buồn khó có thể phát hiện.

“Cha, cha tìm con có chuyện gì?” Ôn Lương đứng ở cửa, nhàn nhạt hỏi.

Trả lời hắn là chén trà trên bàn Trần quốc công trực tiếp bay qua.

Ôn Lương không tránh không né, chén trà đập lên trán hắn, lá trà nước trà rơi lên mặt hắn, tóc tai quần áo đều bị nước trà xối ướt, giữa trán bị đập trúng tím bầm một khối, rất nhanh liền ứa máu...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

"Hừ, giữa ban ngày ban mặt, lại làm ra loại chuyện này..." Những lời đầy châm chọc vang lên, Ôn Uyển không chút che giấu sự xem thường, sau đó áy náy nói với thiếu nữ bên người: "Đại công chúa, xin ngài thứ lỗi, một số người thân phận thấp kém, không biết quý cù."

Như Thúy cô nương chống lại đôi mắt không chút che giấu về xem thường kia, cũng không tức giận, đầu tiên cúi chào đại công chúa, sau đó che môi cười nói: "Tứ muội muội nói gì đó? Có thể nói rõ chút không? Để ta dễ chuyển lời cho phu quân nghe, tránh việc chàng hiểu sai ý. Còn nữa, có phải tứ muội muội nhìn lầm cái gì không?"

Nghe nói thế, mặt Ôn Uyển xanh mét, trừng mắt nhìn nàng, muốn nói mình không nhìn lầm, lại sợ nàng sẽ nói huyền thuyên với tam ca, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Đại công chúa nhân nhạ nhìn nữ tử trong đình viện, một màn kia khiến mắt nàng ta đau nhói, muốn nói gì đó, trong đầu lại nhớ tới hành vi dừng mảnh của cô nương này trong đêm sinh thân của hoàng tổ mẫu, chợt cảm thấy rất kỳ diệu, thế là quyết định phải học tập nhị hoàng đệ của mình, vẫn nên không nhìn nữ nhân này thì tốt hơn.

"Uyển Uyển, được rồi mà." Đại công chúa mở miệng nói.

Ôn Uyển mím môi, lại trừng mắt nhìn Như Thúy cô nương, cùng đại công chúa bước về phía Noãn thất, Như Thúy cô nương cười cười, hộ tống các nàng.

Trong noãn thất đã tụ tập hầu hết nữ quyến của các thế gia đại thần có quan hệ tốt với phủ Trần quốc công, lúc nha hoàn nhắc màn lên, một luồng gió nóng đập vào mặt, không gian âm thoảng mùi huân hương (mùi hoa Lavender còn gọi là hoa huân y thảo hay hoa oải hương) bị gió lạnh thổi cứng ngắt. Thấy đại công chúa giá đáo, các phu nhân tiểu thư trong noãn thất nhao nhao đến chào, có ánh sáng của đại công chúa che lấp, Như Thúy cô nương liền như không được đề mắt tới, cho đến khi nàng bước tới bên người Trần quốc công phu nhân và con dâu cả của Ôn phủ - Tần thị, mọi người mới phát hiện có nàng.

Đại công chúa đại diện thái hậu đến chúc thọ Trần quốc công, từ đó cũng có thể thấy được ân sủng của hoàng thất đối với Trần quốc công, điều này khiến cho Trần quốc công phu nhân và Tần thị đều cảm thấy nở mày nở mặt, thân thiết nói chuyện cùng đại công chúa, bất giác liền lơ đi Như Thúy cô nương mà họ ghét. Mà cũng bởi vì ở đây đều là quý phu nhân có uy tín danh dự trong kinh, cho nên mặc dù nhìn thấy Như Thúy cô nương, cũng chỉ có thể làm như không thấy, tránh việc không đâu lại nghìn ngụt lửa giận chuẩn bị cho trạng thái tiến vào chiến tranh.

Cả phòng hòa thuận vui vẻ ấm áp, các phu nhân ca tụng đại công chúa, đồng thời liên tiếp dùng ánh mắt liếc con dâu thứ ba của Ôn phủ trốn phía sau Trần quốc công phu nhân, với vẻ xem kịch vui, hi vọng đại công chúa làm khó làm dễ gì gì đó nàng một chút, dù sao có ai không biết ban đầu thái hậu muốn chỉ hôn cho Ôn Lương và đại công chúa, ai ngờ nữ nhân xuất thân là nha hoàn này lại được lợi.

Nhưng khiến họ thất vọng chính là, đại công chúa đúng mực bắt chuyện với Trần quốc công phu nhân, ngay cả ánh mắt cũng không bỏ thí cho Như Thúy cô nương, làm như nàng ấy không tồn tại, làm khó làm dễ gì gì đó đương nhiên không có.

Thấy khách khứa đã khá đầy đủ, tiệc chúc thọ liền chuẩn bị bắt đầu, Trần quốc công phu nhân đang chuẩn bị đưa khách ra ngoài, lại thấy nha hoàn Thúy Vi của mình tiến vào đưa mắt ra hiệu cho mình, trên mặt không giấu được lo lắng, Trần quốc công phu nhân thăm biết vào lúc này Thúy Vi mà tới quấy rầy tất có việc gì quan trọng, lập tức nói cười vài tiếng với mấy vị phu nhân, mượn cơ thay y phục mà rời khỏi Noãn thất.

Trần quốc công phu nhân vừa tới sảnh trước của noãn thất, Thúy Vi liền lo lắng nói: "Phu nhân, Lưu quân sự bên người lão gia qua nói, tam thiếu gia bị thương."

"Cái gì? Ôn đại nhân bị thương?"

Trần quốc công phu nhân còn chưa mở miệng, một giọng hét hoảng vang lên. Trần quốc công phu nhân bị hù sợ, xoay người lại thấy con dâu thứ ba đáng ghét - chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng bà, đang trừng mắt nhìn bọn họ chằm chằm.

Con dâu thứ ba này đi không phát ra tiếng sao?

Không đề ý tới vẻ mặt hoảng sợ của Trần quốc công phu nhân, Như Thúy cô nương mím môi, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thúy Vi không nói, nhìn về phía Trần quốc công phu nhân.

"Từ khi nào mà người..." Trần quốc công phu nhân giật mình hỏi nàng, sao nàng ta cũng theo tới.

"Con cảm thấy mẹ chồng cần con hầu hạ, cho nên đại tẩu đã để con qua đây xem thử." Sau khi giải thích xong, lại hỏi một lần nữa: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trần quốc công phu nhân âm thầm trừng mắt, con dâu thứ ba này tuyệt đối đã tự chủ trương! Nhưng lúc này cũng lười để ý tới nàng, dò hỏi Thúy Vi xem chuyện gì đã xảy ra.

"Nô tỳ cũng không rõ lắm, là Lưu quân sự qua nói, nói lão gia và tam thiếu gia gây gỗ trong thư phòng. Hôm nay là sinh thân của lão gia, Lưu quân sự lo lắng lại xảy ra chuyện, mới ngại qua đó một lát."

Nghe xong, Trần quốc công phu nhân cũng có chút lo lắng, tính tình hai cha con kia thế nào đương nhiên bà hiểu rõ, mặc dù trong lòng hi vọng lão gia chán ghét mà vứt bỏ con riêng, thế nhưng nếu lúc này lại xảy ra chuyện gì, không phải sẽ khiến người ngoài chế giễu sao.

Mọi người vội vàng vàng chạy đến thư phòng, Lưu quân sự đứng trông chừng trước thư phòng nhìn thấy họ, rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, đi tới

nhỏ giọng nói: "Phu nhân, tam thiếu phu nhân, mỗi người khuyên lão gia và tam thiếu gia một câu đi." Sau đó lại đưa một hòm thuốc cho Như Thúy cô nương.

Mặt Trần quốc công phu nhân trầm xuống, ý bảo Thúy Vi và Lưu quân sự giữ kín miệng mình, rồi để bọn họ canh chừng trong sân, mạnh mẽ cùng Như Thúy cô nương bước vào.

Trong thư phòng, Trần quốc công đứng trước bàn bên cạnh cửa sổ, chống tay lên bàn thờ dõc, Ôn Lương đứng gần cửa cách đó không xa, hai cha con đều giăng co không ai nhường ai.

Nghe thấy tiếng mở cửa, hai người cùng nhìn sang, thấy các nàng xuất hiện, thực có chút kinh ngạc.

Lúc nhìn thấy rõ dáng vẻ của Ôn Lương, Trần quốc công phu nhân lắp bắp sợ hãi, Như Thúy cô nương lập tức đau lòng, từ phía sau Trần quốc công phu nhân lùi qua, cầm lấy cánh tay hắn, lộ vẻ đau lòng nói: "Sao Ôn đại nhân lại có thể biến thành hình dạng này? Mặt đầy máu, là điềm xấu, chẳng lẽ người làm chàng bị thương không biết hôm nay là sinh thần của cha, không nên thấy máu sao?" Nói mà hốc mắt đỏ tươi.

Nghe nói thế, Trần quốc công đang tức giận liền thấy thẹn, cảm thấy nha đầu kia đang châm chọc mình.

Trần quốc công phu nhân không nói gì nhìn người nào đó biết rõ còn cố hỏi, cảm thấy nha đầu kia càng lúc càng giỏi mở mắt nói mò.

Như Thúy ngửa mặt nhìn nam tử trước mặt, vẻ mặt hân bình tĩnh thản nhiên, vết máu đỏ sẫm chảy dọc từ trên mặt xuống, thành hình rõ nét với hai má trắng ngọc, có loại cảm giác nhìn thấy mà ghê người, giống như trái tim bị bóp chặt. Trong nháy mắt đó, nàng cảm thấy nam nhân xinh đẹp yếu đuối này không thể chịu nổi một đòn.

Mím môi, Như Thúy cô nương không để ý tới Trần quốc công, vô cùng lớn mật chạy tới dõc cái ghế bên người Trần quốc công qua, kéo Ôn Lương ngồi xuống, sau đó dùng khăn tay xử lý vết máu trên mặt hắn, lại mở hòm thuốc lấy thuốc mỡ cầm máu tiêu sưng thoa loạn lên vết thương của hắn.

Vợ chồng Trần quốc công tro mắt nhìn người nào đó không thèm đếm xỉa đến bọn họ, ân cần xử lý vết thương cho Ôn Lương, chẳng biết tại sao trong lòng đều có chút khó chịu. Mà cũng bởi vì các nàng xuất hiện, cha con vốn đang giăng co đều không hện mà cùng ngưng chiến.

Trần quốc công nhìn thấy con trai bị ném vỡ trán, trong lòng cũng có vài phần hối hận, thế nhưng lại vì mặt mũi, cộng thêm lúc đó con trai còn dám tranh luận với ông, liền rùm beng, kết quả lại bị chọc tức một trận.

"Lão gia, có chuyện gì thì nên bàn bạc, sao lại phải ra tay? Làm Lương ca nhi bị thương, lòng của ngài cũng khó chịu, sao phải..." Trần quốc công phu nhân khuyên nhủ.

"Hừ, ta sẽ không khổ sở vì thằng con hư hỏng này." Trần quốc công phụng phịu, tức giận vốn bị cắt đứt lại một lần nữa bùng nổ, trầm giọng gầm thét: "Nếu Phương thái y không nói, ta còn không biết nó sẽ cưới nữ nhân không... Bất hiếu có ba điều, không con là lớn nhất, không trai cũng phải có gái, hắn lại muốn cắt đứt hương hỏa của Ôn gia ta, đúng là một thằng con ngoan mà! Sớm biết nó khó dạy như vậy, không bằng trước kia đừng sinh nó!"

Trần quốc công phu nhân có chút hồ đồ, nhưng cũng nghe ra được là về vấn đề con nối dõi, chần chừ nói: "Lão gia, Lương ca nhi vừa mới cưới vợ không lâu, chuyện con cái không thể gấp được, không chừng chẳng bao lâu nữa thì sẽ có tin tốt thôi." Bà biết chồng mình là nam nhân xuất thân từ gia tộc lớn điển hình, vô cùng coi trọng chuyện con cháu, mặc dù Ôn Lương làm rất nhiều chuyện hoang đường, lại liên tiếp phản nghịch người cha như ông, nhưng trong lòng ông ấy vẫn coi trọng con chính thất nhất. Cho nên, cũng vô cùng coi trọng cháu ruột tương lai.

"Tin tốt? Nếu Phương thái y không nói cho ta biết, ta hẳn sẽ chờ tin tốt của bọn chúng." Trần quốc công cười lạnh: "Thế nhưng cưới loại nữ nhân không thể sinh con, thì có thể có tin tốt gì? Nó là muốn ta tức chết mới cam lòng!"

Trần quốc công phu nhân giật mình mở to mắt, chợt nhìn về phía nữ tử đang thoa thuốc cho Ôn Lương, khi tiêu hóa xong lời của trượng phu, lòng lập tức mừng thầm. Nhưng rất nhanh bà liền nghĩ đến liên quan trong đó, bắt đầu khuyên giải an ủi trượng phu nỗi giận dùm dùm, bắt đầu thâm suy nghĩ đến chỗ tốt của tin tức này.

Ôn Lương bình thản nghe bọn họ nói chuyện, không chút phản ứng với tức giận của phụ thân, đợi đến khi bọn họ nói xong, mới nói: "Mặc kệ cha có chấp nhận hay không, con đã cưới nàng, hơn nữa đây là do hoàng thượng ban hôn, nếu người không hài lòng, con đây cũng hết cách."

Trần quốc công cười lạnh, cho rằng lời hoàng thượng ra thì bọn ông sẽ hết cách sao? "Mặc dù là do hoàng thượng ban hôn, nhưng nếu phu nhân phạm vào "thất xuất chi điều", hoàng thượng cũng không thể nói gì. Lập tức bỏ nàng ta, ta sẽ chọn cho con quý nữ thế gia có gia thế tướng mạo tốt đẹp, tốt hơn nàng ta gấp trăm ngàn lần, sau này con sẽ có rất nhiều con."

"Biến phu quân thành ngựa đực chỉ để sinh con sao?" Vẫn yên tĩnh xử lý vết thương cho Ôn Lương, Như Thúy cô nương chen miệng nói.

"Người..." Trần quốc công tức giận đến mức ngực phập phồng kịch liệt, ngón tay run rẩy chia về phía nàng.

Vốn vẫn duy trì bình thản, Ôn Lương nhin không được mà vỡ trán.

Như Thúy cô nương thở dài, tiếp tục hỏi: "Cha, ngài muốn phu quân sinh mấy đứa? Sinh nam hay sinh nữ? Sinh nhiều như vậy để làm gì? Thường nói con cái đều là nợ của cha mẹ, ngài muốn phu quân đeo bao nhiêu nợ đây?"

Ôn Lương chợt cảm thấy lời nha đầu kia mang hàm nghĩa khác, chen miệng nói: "Nha đầu, ta là nam nhân, không thể sinh con."

"Như nhau cả thôi, không có chàng, nữ nhân cũng không sinh được. Đừng để ý đến lời của thiếp, chàng hiểu rõ là được."

"..."

Trần quốc công nhin không được mà bùng nổ, "Câm miệng, nam nhân nói chuyện nữ nhân chớ xen mồm!" Sau đó trừng mắt nhìn con trai, cương quyết nói: "Nếu con không bỏ nàng ta cũng được, nạp nữ nhân thân phận cao kế thừa hương hỏa của Ôn gia, để đứa bé làm con thừa tự của nàng ta là được. Dù sao xét xuất thân, dù cho có thể sinh cũng không sinh được đứa con ưu tú." Dưới con giận, miệng cũng ác độc một phen.

"Sao cha biết?" Như Thúy cô nương nhin không được mà phản bác, "Nếu là nữ nhân khác, chắc gì có thể sinh đứa bé ưu tú? Dù sinh được đứa bé ưu tú, ngài xác định sẽ không vận vẹo lớn lên? Dù không vận vẹo lớn lên, ngài tin chắc sẽ không dạy thành vận vẹo? Dù không dạy thành vận vẹo, ngài tin chắc tương lai nó sẽ không bị tác nhân bên ngoài mà trở nên hư hỏng? Dù không bị ảnh hưởng, không hư hỏng, ngài xác định nó sẽ không vì mình là con thứ mà nghi ngờ thân phận rồi bước lên con đường hư hỏng..."

"..."

Nghe nàng hỏi liên tiếp, hỏi vừa nhanh vừa vội, Trần quốc công bị nàng lòng vòng mà đầu choáng váng, ông chưa kịp phản ứng, "con trai ngoan" của ông đã tiếp lời.

"Đúng vậy, tựa như cha được công nhận là người thẳng thắn nghiêm minh, không phải cũng sinh ra đứa con trai ngang bướng không chịu nổi giống như con sao? Cho nên, dù nữ nhân khác có thể sinh con, cũng không nhất định sẽ sinh được đứa con ưu tú. Hơn nữa ngài tin chắc nữ nhân khác sẽ không liên tục sinh con gái như đã sinh cho cha sao? Cho nên cha cũng đừng quá cứng miệng, làm người không thể quá tự tin, sẽ gặp báo ứng đó!" Ôn Lương nhân nhàn nhạp nhạp cười, trong mắt đầy giễu cợt.

Nói xong, Ôn Lương đứng dậy, phát mái tóc bị nước trà hắt ướt ra sau lưng, hai tròng mắt mặc ngọc nhìn về phía Trần quốc công, chậm rãi nói: "Cha, có một số việc không thể cưỡng cầu, lúc mẹ chết, không phải ngài đã nói với con như vậy sao? Cho nên giờ con xin đem những lời này trả lại nguyên vẹn cho ngài."

Nghe nói thế, con giận của Trần quốc công chợt biến mất, ánh mắt phức tạp nhìn nam tử trước mắt, thì ra đối với chuyện kia nó vẫn canh cánh trong lòng, vẫn luôn hận ông. Điều này khiến trong nháy mắt ông già đi mấy phần, rất muốn nói với con trai, năm đó vì bảo vệ phủ Trần quốc công, không thể không làm thế, nếu không bỏ qua một vài thứ, toàn bộ phủ Trần quốc công sẽ bị chôn cùng.

Trong phòng lặng yên một mảnh.

Lát sau, Ôn Lương sờ sờ vết thương trên trán, rừ lông mi xuống, nói: "Con sẽ không bỏ vợ, cũng sẽ không nạp thiếp! Về phần con nói dối, yên tâm đi, không phải chúng con đã có sẵn con sao, tiểu thể tử của Túc vương gia còn phải gọi chúng con một tiếng nghĩa phụ nghĩa mẫu kia, cho nên ngài không cần lo lắng sau khi chết con trai của ngài không có ai lo an táng."

"Thằng khốn, vậy có thể so được sao?" Trần quốc công gần như bị con trai làm tức chết, đồng thời trong lòng cũng lạnh đi một nửa. Rốt cuộc hiểu rõ chuyện tiểu thể tử của phủ Túc vương nhận một nha hoàn làm nghĩa mẫu ồn ào huyền náo trước đây, đều do con trai nhúng tay vào.

Ôn Lương nhân nhạp cười cười, thu lại suy tư trong mắt, bình thản nói: "Cha, xin tha lỗi, đứa con trai này đang bị thương khó chịu, phải về trước đường thương. Con xin ở đây chúc thọ ngài, chúc ngài phúc như đông hải, thọ cùng nam sơn, mỗi năm đều có ngày này, mỗi tuổi đều có hôm nay."

Trần quốc công phụng phịu, cảm thấy mấy lời chúc này cực kỳ chói tai.

Ôn Lương cùng nương tử nhà mình hành lễ với phụ thân, sau đó liền dẫn nàng ra cửa, không quay đầu lại rời khỏi chỗ này.

Sau khi lên xe ngựa, Ôn Lương dựa vào vách xe, không cẩn thận đụng phải vết thương trên trán, lập tức rên một tiếng.

Hai tay Như Thúy cô nương vội vàng đỡ lấy mặt hắn, nhìn kỹ vết thương của hắn, oán trách: "Lúc cha dùng trà chén ném chàng, sao chàng không tránh? Lúc chàng ở Đồng Thành, ngay cả thái y cũng có thể nhắc nhở, thiếp không tin chàng không tránh thoát nổi một chén trà!"

Ôn Lương nghe mà có chút 囧, "Nha đầu, có thể đừng nói nữa được không? Vì chuyện này, Tôn thái y đã giận ta thật lâu."

Như Thúy cô nương cắn cắn môi, ngồi chồm hổm trước mặt hắn, nhích tới hôn lên huyết thái dương của hắn, trong giọng nói tràn đầy thương tiếc, "Cha thực quá mức, cũng không phải là lỗi của chàng, sao lại nặng tay như vậy? Mà việc thiếp không thể sinh con là ai nói với cha? Sao lại chọn vào đúng lúc này? Không phải sẽ khiến người ta ám ức sao?"

Ôn Lương tựa mặt vào trước ngực nàng, hai tay vòng qua ô eo nàng, ánh mắt sâu thẳm, "Là Phương thái y nói với cha, nhưng trước đó Phương thái y cũng không biết rõ, hẳn là cũng vừa mới biết. Phương thái y là một người nôn nóng, không thể giữ kín việc gì, đặc biệt với giao tình của ông ấy và cha ta, nói với cha ta trước tiên cũng không có gì kỳ quái. Còn việc chọn hôm nay, đoán chừng là đối phương muốn làm lớn chuyện."

"Chỉ tiếc Ôn đại nhân chàng trực tiếp rời đi, không muốn cho người ta xem náo nhiệt phải không?" Như Thúy tiếp lời.

"Đúng!" Ôn Lương cười híp mắt nói, sau đó ngẩng mặt lên nhìn cô nương - bởi vì tư thế ngồi chồm hổm mà cao hơn mình nửa cái đầu, hôn lên cái cằm

xinh xắn của nàng: "Đừng lo lắng, ta sẽ xử lý."

Cúi mắt nhìn hần, hai tay Như Thúy ôm lấy bờ vai hần, nhẹ nhàng dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Trăng ẩn mây đen, gió đêm gào thét, thế giới biến thành khoảng không lờ mờ u tối.

Mơ mơ hồ hồ bị nóng làm tỉnh giấc, phát hiện thủ phạm chính là người đang ôm mình, trên người hần tỏa ra loại nhiệt độ không thể tưởng tượng được, vừa với tay sờ, da thịt nóng cháy của người nọ khiến nàng lập tức tỉnh táo.

Bị người liễu chết ôm thật chặt, giống như nàng đã biến thành một nhánh cỏ cứu mạng, thắt lưng bị siết đến đau đớn. Nhưng lại đành phải mặc kệ cơn đau, Như Thúy cô nương để sát vào cổ nam nhân, tiếng nói vì vừa mới tỉnh ngủ mà có chút khàn khàn, kêu to: "Ôn đại nhân, chàng bệnh rồi, mau buông ra..."

Người bên cạnh ngủ cực không yên ổn, cảm giác người bị mình ôm lấy sườn ảm đang không an phận, càng siết chặt cánh tay, siết khiến nàng thiếu chút không thở nổi. Đại khái bởi vì nàng gãy gựa quá mức khiến hần phiền, bàn tay to vỗ xuống mông nàng, mơ hồ nói: "... Đừng làm rộn."

Như Thúy cô nương cảm nín, thông cảm bây giờ hần là bệnh nhân, hắng giọng một cái, lịch sự nói: "Ôn đại nhân, cảm phiền chàng buông tay, thiếp muốn đi vệ sinh!"

"..."

Như Thúy cô nương rồi rảo xoay người xuống giường, mang giày lục lọi thấp sáng đèn trên bàn, nương theo ánh đèn kiểm tra nam nhân trên giường, trong ánh đèn màu quýt chín, gương mặt ngọc ửng màu hồng đẹp đẽ, khác hẳn với phong thái tao nhã cao quý xinh đẹp bình thường, khiến trái tim người ta không khỏi rung động. Nhưng lúc này hiển nhiên Như Thúy cô nương không có tâm tình thưởng thức yêu nam đang bị bệnh, lòng đầy lo lắng, vội vàng buông màn giường ngăn không khí lạnh lẽo bên ngoài, chạy ra khỏi phòng.

"Thanh Y, Thanh Y, Ôn đại nhân bệnh rồi, mau cho người đi gọi thái y."

Nam chủ nhân sinh bệnh, tất cả mọi người trong Ôn phủ đều nhốn nháo.

Quản gia Minh thúc vội vã khoác y phục chạy đến, đứng ở cửa phòng xin gấp, được cho phép liền cẩn thận đi tới, nhìn thấy nữ tử ngồi ở trước giường đắp khăn ướt cho phu quân trên giường bệnh, gấp gấp hỏi: "Thiếu phu nhân, thiếu gia thế nào rồi?"

"Sốt cao không lùi." Như Thúy cô nương mím môi nói, trên trán nhuộm vẻ u sầu.

Nghe mà Minh thúc càng nôn nóng, "Thiếu phu nhân, có nên gọi thái y không?"

Như Thúy nhìn ông một cái, trong lòng biết quản gia sốt ruột đến hồ đồ, nén lòng nói: "Giờ này hoàng cung đã đóng cửa, không cách nào tiến cung gọi thái y. Ta đã sai người đi tìm đại phu trong thành."

Thanh Y đang đứng vắt khăn bên cạnh nhìn nàng một cái, vừa rồi người nào đó cũng gấp gấp đến hồ đồ.

Nam tử ngủ trên giường cực không yên ổn, chân mày nhíu chặt, thỉnh thoảng hé mắt, trông mắt hoàn toàn không có tiêu cự. Lúc này Như Thúy cô nương sẽ quay đầu xem xét mỉm cười với hần, nhẹ nhàng gọi hần, chờ sau khi hần phát hiện người trước giường là nàng, sẽ lộ ra chút tươi cười trẻ con, nắm tay nàng tiếp tục nhắm mắt lại.

Minh quản gia nhìn thấy mà trong lòng bỗng có chút xót xa.

Đại phu tới rất nhanh, thị vệ đi mời đại phu hầu như là đã khiêng lão đại phu tới. Đại phu bị giày vò vô cùng khó chịu, vốn muốn tức giận, nhưng còn chưa nổi nóng, lại bị người ta đẩy tới trước giường, một giọng nữ gấp gấp nói: "Đại phu, ngài đừng lễ mễ nữa, mau mau xem thử phu quân nhà ta bệnh thế nào đi."

Lão đại phu liếc mắt nhìn, cất giọng khó chịu: "Chỉ bị nhiễm phong hàn mà thôi, có gì mà phải khẩn trương."

Như Thúy cô nương lại không yên lòng, "Đại phu, bệnh nhẹ mà không cẩn thận cũng sẽ thành bệnh nặng! Cho dù chỉ nhiễm phong hàn, với phu quân nhà ta mà nói, cũng là rất nghiêm trọng, chàng không giống với mấy nam nữ tùy tiện tiện kia, từ nhỏ chàng đã cao quý, chỉ chút vết thương liền thành chuyện lớn, chẳng lẽ đại phu không cho là vậy sao." Dù sao Ôn đại nhân nhà nàng vẫn rất quý báu dễ vỡ. "Aiz, đại phu, hôm nay chúng ta còn đến phòng thuốc của ông băng bó vết thương đó, khi đó rõ ràng ông nói không có trở ngại gì lớn, vì sao lại nhiễm phong hàn?"

Bị nàng hỏi liên tiếp mấy câu làm ngơ ngốc, lúc này đại phu mới nhìn rõ dung mạo của người bệnh trên giường, không phải là nam nhân hôm nay vừa xuất hiện liền khiến phòng thuốc của lão bị mấy cô nương trẻ tuổi chen phá thiếu chút nữa là hù cửa sao? Nam nhân bộ dạng xinh đẹp như vậy thật đúng là chịu tội, dù đã cưới vợ vẫn là tai họa, hại phòng thuốc của ông náo loạn một phen, mấy cô nương trẻ tuổi gặp bọn họ trên đường đều mặt mày dạn chen đến phòng thuốc, không bệnh cũng mua thuốc lung tung, chỉ để ở lâu một chút, liếc mắt nhìn nam nhân này nhiều một chút. Mà nam nhân này, hôm nay ôm cái trán bị thương tới cửa, trán trắng nõn như ngọc lộ rõ vết thương mặc dù không phá hư vẻ đẹp của hắn, nhưng vẫn khiến mấy cô nương trẻ tuổi tức giận không nguôi, mắng cái người dám tổn thương hắn, nghe mà đại phu chỉ có thể lắc đầu thờ dài không nói.

"Phu nhân đừng nóng vội, để lão xem trước đã."

Đại phu chỉ có thể an ủi các cô nương gấp gấp đến độ níu lấy quần áo ông lớn tiếng chất vấn, sau đó mới đi xem bệnh cho bệnh nhân.

Sau khi xác định chỉ là nhiễm phong hàn, lại do cảm lạnh khiến sốt cao, chỉ cần làm hắn hạ sốt là được.

"Mọi người chú ý đừng để bệnh nhân sốt cao hơn nữa, lúc hạ sốt cũng phải chú ý không để hắn bị nhiễm lạnh, tránh việc sốt cao không lùi. Giờ ta sẽ kê một đơn thuốc, sau khi hắn uống xong thì phải đợi xem tình hình."

Đại phu vừa nói vừa kê đơn thuốc, Như Thúy cô nương chú ý lắng nghe mọi việc, bởi trong phủ không đủ vị thuốc, chỉ có thể sai thị vệ theo đại phu về phòng thuốc bốc thuốc.

"Đại phu, ta rất lo lắng cho phu quân nhà ta, hôm nay ngài ngủ lại trong phủ đi, ngày mai ta sẽ sai người đưa ngài về. Cứ quyết định vậy nhé, đại phu, ngài đi nhanh về nhanh."

"..."

Khóe miệng lão đại phu co quắp nhìn người nào đó tự nói xong liền vội vàng vàng nhào tới trước giường đổi khăn ướt cho bệnh nhân, tự thân tự lực chứ không để nha hoàn động đến. Lão đại phu bắt đầu đi, chỉ có thể trở mặt theo thị vệ khiêng mình tới lúc này, cùng về phòng thuốc bốc thuốc.

"Thật là, người trẻ tuổi làm việc gì cũng trẻ con nóng vội, nhiễm phong hàn căn bản không cần phải khẩn trương như vậy..." Lão đại phu nói nhỏ.

Thị vệ nghe thấy lão đại phu oán giận, vội vàng làm sáng tỏ chút việc của phu nhân nhà mình: "Đại phu, bình thường phu nhân nhà ta xử sự rất tốt, chỉ khi liên quan đến đại nhân mới có chút nóng nảy. Đây cũng là biểu hiện của việc phu nhân nhà ta kính trọng đại nhân. Hơn nữa đại nhân thực không thể sinh bệnh, nếu không..." Thái hậu, hoàng đế, Túc vương, Trần quốc công đều sẽ nóng nảy theo... Trong mấy nhân vật lớn đó, tùy tiện lấy ra một người cũng có thể đè chết người ta.

Đại phu hoảng sợ, hí mắt già hỏi: "Đại nhân nhà các người là ai?" Lúc này thị vệ đến phủ mời người, chỉ nói đại nhân nhà bọn họ sinh bệnh, cũng không nói là ai. Bởi trời tối, lại bị thị vệ trực tiếp xách vào Ôn phủ, nên đại phu cũng không chú ý mình đã đến đâu, đương nhiên cũng không biết thân phận người sinh bệnh, còn tưởng rằng là thiếu gia của gia tộc quyền quý nào đó, hơn nữa nhìn bộ dáng trẻ tuổi kia, trong lòng suy đoán có lẽ là quan viên nhỏ mới nhận chức không lâu.

Thị vệ nhìn đại phu cười, trên khuôn mặt thật thà lộ ra vẻ kiêu ngạo, "Đại nhân nhà ta chính là thái sư đương triều Ôn Lương - Ôn đại nhân, cũng là quân sư mà hoàng thượng ngự dụng."

Như Thúy cô nương căn cứ theo lời đại phu lo hạ sốt cho Ôn Lương, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở ngủ không ngon của hắn, trong lòng chột chua xót.

Nàng cảm thấy, Ôn Lương nhiễm phong hàn đều do lỗi của Trần quốc công, nếu không phải do hôm nay ông ấy ném chén trà đập trúng Ôn Lương, lại hắt ướt quần áo hắn, cũng sẽ không bởi vì không thay quần áo đúng lúc mà cảm lạnh. Thế nhưng Trần quốc công lại là cha ruột của phu quân nhà mình, cũng là cha chồng mà nàng phải hiếu thảo, lại không thể biểu hiện vẻ bất mãn rồi giận chó đánh mèo, nếu không cũng sẽ bị người ta nói là bất hiếu.

Thế nhưng, nàng thực sự cảm thấy lúc này Ôn đại nhân ngủ không yên ổn như vậy, tuyệt đối là do hôm nay hai cha con đã cãi nhau. Chẳng lẽ nguyên nhân họ cãi nhau thật sự là vì mình? Nhưng nàng lại không thể nào rộng lượng, cũng không cách nào chấp nhận việc cha chồng muốn phu quân bỏ người vợ là mình.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, Ngọc Sinh chỉ mặc một bộ áo ngoài mỏng manh đỡ một bà lão đến, hai người đều lo lắng dò hỏi tình hình, Thanh Y thay lời đối đáp trôi chảy.

"Được, được rồi, sao tam thiếu gia lại sinh bệnh?" Bà lão đau lòng lau nước mắt hỏi. Bà lão chính là Ngọc ma ma của phủ Trần quốc công, là mẹ ruột của Ngọc Sinh, bà vốn là nha hoàn thân cận của mẫu thân Ôn Lương, về sau lúc Ôn Lương được sinh ra, trùng hợp bà cũng sinh đứa bé, liền do Trần quốc công phu nhân trước đây sắp xếp làm vú nuôi của Ôn Lương, cho nên Ôn Lương hết sức kính trọng bà, xem bà như trưởng bối của mình. Sau khi Ôn Lương thành thân, liền đưa Ngọc ma ma về phủ, quan tâm lo lắng cho bà.

Như Thúy cô nương trả lời, "Ngọc ma ma, có lẽ là do hôm nay phu quân bị thương, lại bị hắt ướt quần áo, sau đó ra ngoài lại bị gió thổi lạnh, cho nên mới sinh bệnh. Đề tại ta, không chú ý khiến phu quân sinh bệnh." Trong giọng nói cũng có vài phần tự trách.

Ban ngày, bọn họ không tham gia bữa tiệc ở phủ Trần quốc công liền rời đi, lúc đó Như Thúy cô nương không yên lòng, liền kéo hắn đến một phòng thuốc nhờ đại phu xem xét vết thương, đại phu nói chỉ bị thương ngoài da không nghiêm trọng lắm, cộng thêm Ôn Lương cũng không để ý, cho đến tận lúc đi ngủ đều vẫn tốt, nhưng ai ngờ ngủ thảng đến nửa đêm lại sốt cao.

Việc Ôn Lương bị thương ở phủ Trấn quốc công quân gia đều biết, Ngọc ma ma và Ngọc Sênh lại không rõ chuyện này lắm, lúc này nghe nàng thuật lại, liền đoán được thiếu gia nhà bọn họ lại gây gỗ với Trấn quốc công, mà lần này Trấn quốc công còn trực tiếp ra tay làm con mình bị thương, khiến bọn họ có chút giật mình, mặc dù lúc còn bé khi Ôn Lương ngổ ngáo, Trấn quốc công cũng từng động tới gia pháp, thế nhưng từ khi Ôn Lương đến biên thùy thì rất ít xảy ra.

Ngọc ma ma nước mắt càng nhiều, nghẹn ngào nói: "Sao lão gia lại có thể như vậy... Tam thiếu gia là con của ông ấy mà... Hu hu hu... Phu nhân, ngài sai rồi, ngài chết rồi tam thiếu gia lại càng đáng thương hơn..." Nói rồi che miệng khóc thút thít, như đang nghĩ tới Trấn quốc công phu nhân đã chết trước đây, trong lòng càng đau buồn.

Nghe tiếng khóc của Ngọc ma ma, trong lòng mọi người cũng không dễ chịu, Như Thúy cô nương sợ bà lớn tuổi khóc nhiều tổn hại thân thể, vội vàng an ủi.

"Vì sao tam thiếu gia lại bị thương? Tam thiếu phu nhân, lúc đó sao ngài không ngăn cản bọn họ?" Ngọc Sênh đỏ hồng mắt, nhịn không được hỏi.

Ngọc ma ma hoảng sợ, lạnh lùng hô lên: "Ngọc Sênh!"

Ngọc Sênh cũng không để ý, hai mắt trừng trừng nhìn Như Thúy, đánh mắt về thận trọng dịu dàng vốn có, cảm hận bất bình, trong mắt còn chứa đầy đau buồn thương xót.

Như Thúy không chú ý đến nàng ta, lấy khăn ướt hạ nhiệt trên đầu Ôn Lương ra, thờ ơ nói: "Người đang chát vắn ta?"

"Ta không có ý chát vắn phu nhân." Ngọc Sênh đè nén giọng mình, nói: "Chỉ là... ta biết trong lòng tam thiếu gia khổ sở, lão gia là cha ruột của tam thiếu gia, tam thiếu gia cũng thâm kính trọng ông ấy, đó chỉ là một việc khiến cha con bọn họ không thể bình tĩnh nhẹ nhàng ngồi xuống nói chuyện mà thôi. Ngài là thê tử của tam thiếu gia, lúc đó ngài hẳn nên khuyên tam thiếu gia, đừng để ngài ấy ngang bướng với lão gia, việc đó không có lợi cho tam thiếu gia..."

Như Thúy ném khăn ướt cho Thanh Y, ngẩng đầu nhìn nàng ta, bình tĩnh nói: "Ngay cả vì sao bọn họ cãi nhau người cũng không biết, mà dám bảo ta phải khuyên phu quân? Ngọc Sênh, đừng quên thân phận của mình!"

Ngọc Sênh sắc mặt cứng đờ, trừng muốn nứt mắt ra, thâm hận nghĩ: Vì ta biết thân phận của mình, nên mười mấy năm qua mới có thể an an phận phận ở trong phủ Trấn quốc công âm thầm xử lý chuyện của tam thiếu gia! Mà không giống như người, làm một nha hoàn không giữ quy tắc, rù quên thiếu gia nhà ta, tiện đà trở thành nữ chủ nhân trong phủ!!! Thiếu gia nhà ta hẳn sẽ xứng đôi với cô nương tốt đẹp hơn nhiều, chứ không phải một nữ nhân xuất thân hèn kém!!!

"Ta..."

"Ngọc Sênh, sao con có thể nói chuyện với phu nhân như vậy?!" Ngọc ma ma hét hoảng nói.

Sắc mặt Ngọc Sênh càng cứng ngắt, một lát sau, rút cuộc rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc bên trong, nói giọng khàn khàn: "Tam thiếu phu nhân, nô tỳ sai rồi." Nói xong, Ngọc Sênh quỳ xuống, thấp giọng: "Chỉ vì nô tỳ thực sự lo lắng cho tam thiếu gia, mấy năm gần đây tam thiếu gia chịu khổ nhiều quá, nô tỳ... Chỉ hi vọng tam thiếu gia khỏe mạnh. Dù sao lão gia cũng là cha ruột của tam thiếu gia, là cha con thì không thể mang thù, chỉ hi vọng sau này tam thiếu phu nhân khuyên tam thiếu gia nhiều hơn một chút."

Như Thúy không phản ứng lại lời nàng ta, nghiêm túc lau mồ hôi lạnh cho người trên giường, đột nhiên đối diện một đôi mắt hoa đào mở to, không khỏi sững sờ, lại thấy hẳn nhìn mình tươi cười dịu dàng, trong lòng chợt tràn đầy vui mừng.

Hắn nắm tay nàng đang đặt trên trán mình, kéo đến bên môi cọ cọ, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng vì bệnh, nhưng ánh mắt rất trong trẻo, tươi cười bên môi vẫn chưa tan.

Như Thúy nỗ lực đè nén vui mừng trong lòng, lạnh nhạt nói: "Ngọc Sênh, ta phải làm thế nào không cần người ngoài dạy bảo! Người làm tốt chuyện của mình là được. Lần này xét việc người thực lòng thực dạ quan tâm đến phu quân nên cho qua, lần sau nếu vẫn quá phận như thế, đừng trách ta không nể tình."

Nghe thấy lời cảnh cáo, Minh quân gia thức thoi đứng ở một bên không lên tiếng, mà Ngọc ma ma thì phát hoảng, hoảng sợ nói: "Phu nhân, Ngọc Sênh chỉ nhất thời hồ đồ, sau này tuyệt đối sẽ không phạm phải! Ngọc Sênh, còn không mau cảm ơn phu nhân đã rộng lòng tha thứ ư?"

Ngọc Sênh cứng mặt, cắn môi không nói lời nào.

Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên: "Các người đều lui ra hết đi, để phu nhân ở đây hầu hạ là được."

Nghe thấy giọng nói này, mọi người mừng rỡ không thôi, ngẩng đầu nhìn vào trong giường. Lúc này Ôn Lương được Như Thúy giúp nâng người dậy, tóc dài đen như mực tỏa trước ngực, gương mặt tái nhợt vì bệnh lại xinh đẹp mê hoặc lòng người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ngọc Sênh nhìn nam tử ngồi tựa bên giường, dáng vẻ bệnh tật như vậy không biết đã nhìn thấy vào bao nhiêu năm về trước, có lẽ là lúc phu nhân qua đời năm ấy, hẳn khóc ngất tại nơi đặt linh cữu, sau khi tỉnh lại liền bệnh nặng một trận, trở nên gầy guộc mảnh khảnh, trong lòng dâng lên nỗi đau buồn chua xót, chạm rãi cúi đầu.

"Ta đã khá hơn nhiều, khiến mọi người lo lắng rồi. Minh quân gia, Ngọc ma ma, hai người về trước nghỉ ngơi đi, chớ vì ta mà tổn hại thân thể." Giọng có

hơi yếu ớt, dường như nói những lời này là đã cố hết sức, sau đó lại nói: "Ngọc Sinh, chuyện vừa rồi, ta không hi vọng sẽ không tiếp diễn."

Trong nháy mắt, sắc mặt Ngọc Sinh tái nhợt giống như hoa tuyết bên ngoài, lát sau cúi đầu nhẹ nhàng dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Đợi sau khi tất cả mọi người đều rời khỏi, Như Thúy cô nương đập rơi hải trêu lên trên giường, với tay ôm hông hắn, siết chặt lấy hắn, giống như làm vậy hắn sẽ khỏe nhanh hơn.

Ôn Lương mỉm cười, nhưng vẫn nói: "Nha đầu, đừng dựa gần quá, sẽ lây bệnh cho nàng." Lời tuy nói vậy, nhưng vẫn với tay ôm eo nàng, không cho nàng cơ hội lùi ra, đúng là trong ngoài không đồng nhất.

Nàng hiếm khi không ba hoa với hắn, tha thiết ôm chặt hông hắn không buông.

Cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên, biết là thuốc đã sắc xong, Như Thúy cô nương xoa nhẹ đôi mắt buồn ngủ díp lại, ngay ngay ngán ngán ngồi vào bên giường, hô một tiếng "Vào đi", ngoài cửa, Thanh Y bụng thuốc đẩy cửa tiến vào.

Thanh Y đặt chén thuốc xuống, lại dọn dẹp phòng, rồi bưng tới một chậu nước sạch ấm áp, thúc thời lui ra khỏi phòng đứng chờ.

Sờ soạn chén thuốc, nóng khiến nàng vội vàng rút tay lại, sau đó đi vắt khăn mặt lau chùi thân thể bị mồ hôi làm ướt dính, thuận tiện giúp hắn thay bộ áo ngủ đã bị mồ hôi làm ướt.

Tinh thần Ôn Lương không chống chọi được bao lâu, đầu vẫn choáng váng nặng nề, sau khi uống thuốc xong đã chìm vào giấc ngủ. Như Thúy sờ sờ trán hắn, còn hơi nóng, nhưng đã không nóng như lúc này, đại phu nói, chỉ cần cẩn thận săn sóc qua khỏi đêm nay là được. Lại cúi đầu nhìn vết thương trên trán hắn, bầm đen một mảnh, bởi vì lúc này toàn thân đổ mồ hôi lạnh, mồ hôi làm ướt vết thương, khiến cho miệng vết thương thoát nhìn có chút khủng bố.

Như Thúy vắt khăn mặt mang đến, cẩn thận lau mồ hôi trên trán hắn, cầm thuốc thoa đại phu đưa cẩn thận xoa xoa lên vết thương. Phát hiện trán hắn hơi nhú lại, vội vàng thả nhẹ lực tay.

Thẳng đến khi trời tờ mờ sáng, Ôn Lương mới hạ sốt, Như Thúy cô nương cũng cảm thấy mình mệt mỏi phờ ra, lăn người trèo lên góc giường, ôm nam nhân đã thay quần áo sạch sẽ cùng ngủ một giấc.

Ôn Lương ngồi ở trên giường, sau lưng kê cái gối ôm lớn, trên mặt vẫn mang vẻ tái nhợt yếu bệnh, mặc một bộ áo lót màu trắng, mấy lọn tóc dài đen mượt buông rơi trước ngực, càng tôn lên gương mặt tái nhợt yếu bệnh, vẻ mặt mệt mỏi rã rời, nhưng đôi con ngươi màu mực lại tối đen vô cùng.

"Đại nhân, đây là những thứ thuốc hạ điều tra được, mời ngài xem qua." Thượng Khê đưa một xấp tư liệu cho nam nhân nằm trên giường.

Ôn Lương thần nhiên liếc mắt nhìn một cái, hỏi: "Bên ngoài có tin đồn gì không?"

"Bên ngoài đồn đãi khắp nơi, lúc trước có rất nhiều lời đồn nhằm vào phu nhân, nhưng hôm qua sau khi tung lời đồn kia ra, có rất nhiều người ca tụng hành động xả thân trước kia của phu nhân." Thượng Khê nhỏ giọng nói, liếc mắt nhìn trộm nam nhân trên giường, phát hiện hắn lại lộ ra một nụ cười cực kỳ tươi đẹp, vội vàng cúi thấp đầu không dám nhìn nữa.

"Ha..." Ôn Lương thấp giọng cười một tiếng, xé tờ giấy trong tay vứt xuống chậu than trước giường, mặc cho mảnh giấy chậm rãi biến thành tro, nhưng cặp mắt hoa đào xưa nay vốn dịu dàng mềm mại lại đầy ánh sáng lạnh lẽo. Hắn chống tay nâng mặt, nhàn nhạt nói: "Bọn họ thúc ép như vậy, chẳng qua chỉ muốn ta bỏ vợ cưới người khác mà thôi, người nói xem, đại công chúa có phải là lựa chọn tốt không?"

Thượng Khê thích một cái tóa đầy mồ hôi lạnh, trong lòng biết những người đó đã gặp xui, dù có là thái hậu nương nương... chọc đến người này, cũng phải chịu khổ. Có lẽ trong mắt người thân cận, nam nhân này thông minh khôi hài, làm việc hết sức lòng bông, nhưng đã hầu hạ hắn mười mấy năm, hắn ta biết nam nhân này còn có khía cạnh âm u, chẳng qua giấu quá sâu, không giấu đến giới hạn của hắn, hắn sẽ vui lòng làm người tốt.

Tựa như linh nghiệm với suy nghĩ của hắn ta, đợi khi nghe thấy lời dặn dò tiếp sau của chủ nhân, Thượng Khê thầm khiếp vía, muốn nói gì đó nhưng trông thấy đôi mắt lạnh lẽo không gợn sóng kia, chỉ có thể kiên trì vâng lệnh.

Một loạt tiếng bước chân vang lên, Thượng Khê giương mắt nhìn ra cửa, vừa vận nhìn thấy phu nhân nhà mình bưng một cái khay dẫn theo hai nha hoàn tiến vào, trong lòng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, dường như áp lực trong lòng cũng giảm mấy phần. Không tự chủ được lại liếc về phía nam nhân trên giường, liền thấy đôi mắt hoa đào của hắn đầy ý cười nhẹ nhàng, trên gương mặt tái nhợt đầy vẻ dịu dàng, dường như nam nhân lạnh lùng nghiêm nghị

như lưỡi dao sắc bén vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

"Thượng Khê, người lui xuống trước đi." Giọng nói mệt mỏi rã rời vang lên.

Thượng Khê dạ một tiếng, khom người hành lễ, lại hành lễ với Như Thúy cô nương rồi mới lui ra.

"Ôn đại nhân, uống thuốc." Như Thúy cô nương ngồi lên ghế thêu đặt bên giường, với tay sờ sờ trán hần, ẩm ẩm mát mát, đã không còn sốt nữa, không khỏi hài lòng.

Nghe thấy uống thuốc, mặt mày Ôn Lương có chút khô sở, thấy người nào đó ngang ngược ngồi trước giường yên lặng nhìn chăm chăm hần, chỉ có thể rề rề cầm lấy chén thuốc uống cạn.

Lúc này Như Thúy mới lộ ra nụ cười tươi, dùng khăn tay lau vết thuốc đọng ở khóe môi hần, bưng chén cháo thịt bằm dứt cho hần.

"Ôn đại nhân, sáng sớm hôm nay phủ Trần quốc công có phái người đến. Nhưng thiệp đã sai người ngăn họ ở ngoài viện, không để họ vào quấy rầy chàng nghỉ ngơi." Như Thúy cô nương vừa chậm rãi múc một muỗng cháo dứt cho hần, vừa nói.

Ôn Lương im lặng, sau đó cười nói: "Làm tốt lắm!" Thấy nàng lộ ra nụ cười xinh đẹp, ý cười của hần càng sâu.

Ăn cháo xong, Ôn Lương bảo Như Thúy lấy quyển sách đến cho hần giết thời gian, đồng thời cũng dùng cái lý do không tính là lý do trời nàng bên người, nói: "Bây giờ ta là bệnh nhân, nha đầu nàng phải cẩn thận hầu hạ, đừng có chạy lung tung, có chuyện gì cứ bảo người hầu làm."

Nghe thấy lời hần, Như Thúy cô nương có chút lo lắng, nhào người xuống bên giường nhìn hần, hỏi: "Ôn đại nhân, có muốn gọi Hồ gia gia đến khám một lần nữa không? Đã ba ngày rồi, bệnh còn chưa hết, thiệp có chút lo lắng."

Ôn Lương sinh bệnh, ngay ngày hôm sau Như Thúy liền sai người mời Hồ thái y tới. Biết Ôn Lương sinh bệnh, Hồ thái y liền xốc hòm thuốc vội vội vàng vàng chạy tới, kiểm tra xong biết hần chỉ nhiễm phong hàn phát sốt, mới thờ phào nhẹ nhõm. Hồ thái y xem đơn thuốc mà đại phu đã kê, thêm vào hai vị thuốc, cải thiện phương thuốc, cũng khiến bệnh mau hết thêm một chút. Nhưng ai ngờ bệnh này kéo ba ngày, vẫn thường hay sốt nhẹ, khiến Như Thúy cô nương lo sắp hỏng luôn rồi.

Ôn Lương cười cười, đột nhiên cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, sau đó liền ho sù sụ, sau khi dứt cơn ho, sắc mặt tái nhợt ửng chút hồng, uống hết nước Như Thúy bưng tới để thông giọng xong, liền nói: "Không có gì đáng ngại đâu, có lẽ do lâu rồi không nhiễm phong hàn, nên lần này bệnh tật cứ âm ỉ âm ỉ hết đề bù lại thôi."

"Là thế sao?" Như Thúy cô nương có chút do dự.

Ôn Lương gật đầu, cười vô cùng chân thật.

Yên lặng nhìn hần một hồi, thấy hần vẫn mỉm cười nhìn lại mình, Như Thúy cô nương chép chép miệng, nhớ trong phòng bếp có nấu chút thức ăn bỏ đường, dặn hần không được đọc sách quá lâu, mệt mỏi là phải nghỉ ngơi, rồi chạy xuống bếp xem thức ăn đã xong chưa.

Ra tới cửa, quay đầu lại nhìn hần một cái, thấy hần chậm rãi lật quyển sách trên tay, Như Thúy cô nương thầm thở dài. Nàng quen hần đã nhiều năm, là người bên gối hần, lại cũng không ngu ngốc, sao không thể phát hiện mấy lần hần thừa dịp nàng không có mặt liền lén lút đồ thuốc ra ngoài cửa sổ? Rõ ràng hần không muốn mau chóng khỏi bệnh.

Suốt ba ngày này, mặc dù nàng vẫn vây ở bên cạnh chăm sóc hần, nhưng không phải không biết mọi việc bên ngoài, không biết là ai lời chuyện trước đây nàng bị thương không thể sinh con truyền ra, hiện tại người khắp kinh thành đều biết chuyện này, phản ứng rất mãnh liệt, đại đa số đều âm thầm ủng hộ Ôn Lương bỏ vợ, mau chóng cưới nữ nhân có thể sinh con. Mà lúc này, các phu nhân quý nữ trong kinh luôn cho rằng Như Thúy cô nương may mắn vô cùng cũng đều phi nhỏ nàng, bởi vì hiện tại hành vi của nàng giống như 'hổ xí thì không thể thiếu phân'.

Đương nhiên, nàng còn chưa kịp tiêu hóa, rất nhanh lại có lời đồn, nói sở dĩ nàng không thể sinh con là vì lúc trước bởi cứu Ôn Lương mà bị thương ở bụng, đây là hành vi anh dũng, là việc nghĩa, hần nên ca tụng, cho nên người đời không thể trách móc nặng nề. Mà Ôn Lương biết rõ mọi việc vẫn quyết định cưới nàng làm vợ là biểu hiện đền đáp ân tình, là trách nhiệm nam nhân phải giữ.

Sau khi nghe lời đồn này, Như Thúy cô nương cảm thấy, hần là bút tích của phu quân dù sinh bệnh cũng không an phận nhà nàng, vừa khiến mình tiếp tục bệnh lúc nặng lúc nhẹ, vừa ném lời đồn ra ngoài, cách làm của nam nhân này khiến nàng chỉ có thể âm thầm thở dài.

Nhưng thấy cái vẻ không muốn để nàng biết mọi việc, tránh cho lòng nàng phải khổ sở của Ôn Lương, nàng liền xem như không biết, dốc lòng dốc sức chăm sóc hần. Mặc dù thâm muốn nói với hần, kỳ thực không cần hủy hoại thân thể của mình để đời đi sự chú ý của nàng, nàng thực sự không khó chịu, hơn nữa nàng cũng sẽ không vì chuyện không thể giải quyết mà khổ sở đâu.

Vừa mới ra khỏi cửa phòng, còn chưa đi tới phòng bếp, Lam Y đã vội vã chạy đến, nói: "Phu nhân, Trần quốc công tới."

Như Thúy cô nương có chút kinh ngạc, xem ra bởi vì sáng nay không để cho người mà phủ Trần quốc công phái tới vào gặp Ôn Lương, Trần quốc công rốt cuộc cũng không ngồi yên nổi, đành phải tự mình qua xem tình hình.

Con trai chính thất duy nhất sinh bệnh, hơn nữa nghe nói bệnh vô cùng nghiêm trọng, lão Trần quốc công ngồi yên được mới lạ.

Dặn dò Thanh Y đi chuẩn bị thức ăn, Như Thúy cô nương mang theo Lam Y đi đến chính sảnh. Mới đến cửa phòng, liền nhìn thấy Trần quốc công đầu tóc hoa râm đi nhanh tới, quần giả Minh thúc đi ở phía sau.

Nhìn thấy nàng, nét mặt già nua uy nghiêm của Trần quốc công trong nháy mắt dài ra, con giận chột bùng lên, đặc biệt nhớ tới lời đồn suốt mấy ngày nay, lòng Trần quốc công càng ảm ức không ngừng. Giờ thì hay rồi, kinh thành ai không biết chính nam của phủ Trần quốc công cưới một nữ nhân không thể sinh con, mà con lão còn cố tình xem nàng như bảo vật, nhất định không bỏ vợ cũng không nạp thiếp, căn bản là muốn cắt đứt hương hỏa của Ôn gia. Mặc dù một ngày sau đó, lại có lời đồn mới bênh vực bọn họ, nhưng Trần quốc công vẫn cảm thấy mặt mũi đều bị vứt hết.

Nhưng hôm nay ông tới không phải vì muốn cãi nhau cũng không vì muốn mắng người, chỉ là muốn xem thử con trai bệnh thể nào. Nhớ tới việc người hầu về bẩm báo nói nữ nhân này mượn có con trai cần nghỉ ngơi ngăn người lão phái đi không cho vào gặp, con giận trong lòng lại bùng lên.

"Cha, sao ngài lại đến đây?" Như Thúy cô nương cười khúc khích nói.

Trần quốc công hừ một tiếng, vừa bước vào viện vừa nói: "Nếu ta không tự đến, người ngoài có thể gặp Lương ca nhi sao?"

"Cha, lúc này phu quân còn bệnh, thân thể suy yếu, Hồ gia gia nói không nên bị quấy rầy, cũng không phải con dâu muốn ngăn không cho người gặp mặt. Người xem đó, vì để phu quân dưỡng bệnh, trong phủ cũng đóng cửa từ chối tiếp khách." Như Thúy cô nương tỏ vẻ vô tội.

Nghe nàng nói lung tung, thiếu chút nữa Trần quốc công đã rít gào với nàng, rõ ràng là vì tránh lời đồn đãi bên ngoài nên mới đóng cửa từ chối tiếp khách, nhưng qua miệng của nàng, cũng biến thành lời nói thật hay là tất cả đều vì con của lão. Loại nữ nhân không tài không mạo không thân phận lại to gan lớn mật này, thật không biết rốt cuộc con của lão nhìn trúng ở điểm nào, thậm chí vì nàng mà muốn cắt đứt chuyện lớn hương hỏa của Ôn gia.

"Hạ thị." Trần quốc công đột nhiên kêu lên.

Như Thúy cô nương cung kính đáp lời, khẽ cúi đầu xuống, bộ dạng con dâu nhỏ khôn ngoan kính cẩn nghe theo.

Trần quốc công nhìn chằm chằm đỉnh đầu của nàng, không biết tại sao nha đầu ngay cả nhìn thấy lão cũng dám chống đối, lúc này lại bày ra bộ dạng con dâu nhỏ, liền cảm thấy bức bối đau dạ dày, nhưng lời nên nói vẫn phải nói: "Ta biết vì cứu Lương ca nhi người mới bị thương ở bụng dẫn đến... Khụ, chuyện này là Lương ca nhi nợ người, cho nên ta không buộc nó bỏ vợ. Chẳng qua, nếu vì tốt cho Lương ca nhi, không phải người hẳn nên lui một bước hay sao?"

Như Thúy cô nương ngẩng đầu nhìn ông, lộ vẻ bình tĩnh, "Ý cha là?"

Trần quốc công dừng bước, nhìn cánh đồng tàn trong viện cách đó không xa, nói: "Bất hiếu có ba điều, không con là lớn nhất, Lương ca nhi là nam nhân, người muốn người đời nhìn nó thế nào? Sau này nếu nghĩ lại lúc còn trẻ từng hết sức lông bông quyết định hời hợt, nó sẽ không hối hận khổ sở sao? Người đã là vợ nó, lẽ ra nên suy nghĩ cho nam nhân của mình, khuyên nó vào đường ngay lối thẳng."

Nghe ra ý của ông, Như Thúy lặng im, sau đó nhỏ giọng nói: "Nhưng mà phu quân sẽ không vui."

Trần quốc công không ngờ nàng lại trả lời như vậy, nhìn nàng một cái, thấy nàng thấp mi cúi mắt, nhưng trong mắt lại có vẻ không đồng ý, lòng chột rồi ren trầm mồi. Đương nhiên lão biết con thứ ba không vui, từ sau khi con trai thứ hai chết oan, vợ trước không chịu nổi đã kích mà sinh bệnh qua đời, con thứ ba chưa từng vui vẻ. Nhưng thế thì sao? Bây giờ nó còn trẻ tuổi, rất nhiều chuyện còn chưa nhìn thấu, sau này chờ khi nó kế thừa vị trí của ông, tiếp nhận gánh nặng của phủ Trần quốc công, nó sẽ hiểu rõ cách làm trước đây của ông.

"Đó là trách nhiệm của nó!" Trần quốc công trầm giọng nói, "Nó là chính nam của phủ Trần quốc công, sớm muộn gì cũng phải kế thừa vị trí này."

Như Thúy cô nương không nói gì thêm.

"Khụ, chờ khi nó khỏi bệnh rồi, ta sẽ sai người sắp xếp đưa một ít chân dung nữ nhân tới, người cũng lựa chọn giúp đi, sau này sinh đứa bé, ôm đến cho người nuôi, xem như là con của người." Nói xong, cái mặt già của Trần quốc công có chút không nhịn được. Nếu không vì vợ trước mất sớm, người vợ hiện nay căn bản không quản lý được con thứ ba, lão cũng sẽ không tự mình sắp xếp loại chuyện này, làm gì có đạo lý cha lại nhúng tay vào hậu viện của con trai? Nếu đồn ra, mặt mũi lão già như ông đều mất hết.

Sau đó hai người đều không nói gì, lúc đi đến cửa phòng, Thượng Khê lại từ bên trong đi ra, hành lễ với Trần quốc công, cung kính nói: "Lão gia, đại nhân nói hiện tại thân thể người suy yếu, không muốn gặp khách, mời ngài về cho."

Sắc mặt Trần quốc công khẽ nứt ra, trương vẻ mặt không giận mà uy, tức giận nói: "Phản, phản rồi, ta là cha nó mà cũng không được bước vào phòng nó sao?"

Thượng Khê thầm cười khò, kiên trì: "Lão gia, thân thể đại nhân thật sự không thoải mái, vừa rồi nhiệt độ cơ thể lại tăng lên."

Như Thúy cô nương vừa nghe liền nóng nảy, không giả vờ ngốc nữa, hỏi: "Lại bắt đầu nóng lên? Nhiệt độ có cao không?"

"Xin phu nhân yên tâm, chỉ là sốt nhẹ, giảm nóng là được."

Nghe nói xong, Như Thúy cô nương vẫn vô cùng lo lắng, nói với Trần quốc công: "Cha, phu quân bệnh đã ba ngày, cũng đã uống thuốc Hồ gia gia kê, nhưng vẫn không khỏe hẳn, vừa không chú ý lại bắt đầu phát sốt, phải làm sao đây?"

Trần quốc công nhũu chân mày, y thuật của Hồ thái y đứng đầu Thái y viện, nếu ngay cả thuốc của ông ấy cũng không có hiệu quả, chứng tỏ rất nghiêm trọng, lòng thăm sốt ruột, không đếm xỉa đến ngăn cản của Thượng Khê, trực tiếp bước vào.

May mà Trần quốc công cũng biết mấy hôm trước mình và con trai mới ằm ỉ một trận, đoán được lúc này con trai sẽ không cam tâm tình nguyện nhìn thấy ông, cộng thêm sở dĩ con trai bệnh nghiêm trọng như vậy, cũng vì ngày đó ông ném chén trà kia có thể đã khiến nó nhiễm phong hàn. Lòng thăm hỏi hận khó chịu nói không nên lời, nhưng mặt mũi lại không chịu vút xuống, nhất thời cũng không trực tiếp vào cửa, chỉ đứng trước cửa sổ nhìn dáo dạt vào bên trong, thấy nam tử thon gầy sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên giường, vết thương bị ông ném trên trán nổi bầm xanh tím, thỉnh thoảng ho một trận mà giạt mình, chợt cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lúc này Như Thúy cũng chẳng thêm quan tâm đến Trần quốc công, vội bước vào phòng, đỡ Ôn Lương nằm xuống nghỉ ngơi, đắp đệm chăn thật dày cho hắn, dùng khăn mặt lau mồ hôi lạnh cho hắn.

Một lát sau, người vốn nên ngủ đột nhiên mở mắt ra, cất giọng khàn khàn suy yếu: "Cha đi rồi sao?"

Như Thúy cũng không chú ý là Trần quốc công đã rời đi chưa, quay đầu nhìn về phía Thanh Y bên cạnh.

"Vừa đi rồi, ông ấy dặn bọn nô tỳ đừng nói với người."

Ôn Lương lộ ra nụ cười lạnh không dễ phát hiện, lại nhắm mắt, lần này không để phòng nữa mà yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ôn Lương lần này bị bệnh thật là lâu, cứ ốm hoài không khỏi, xin nghỉ bệnh cũng đã nhiều ngày, làm cho hoàng đế gấp đến độ phái người qua đây dò hỏi. Lần này Ôn Lương chỉ cần suy yếu ngồi ở trên giường, mặc một cái áo bông thật lớn, nhìn thái giám từ trong cung tới cười thật tươi, cười đến khi thái giám kia sợ hãi chạy mất.

Lời đồn đại bên ngoài hiện giờ rất nhiều, tốt xấu đều có cả, Như Thúy cô nương lại một lần nữa trở nên nổi tiếng, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng, vẫn phong phú đa dạng như trước. Hơn nữa mấy ngày qua nàng cũng rất bận, vì Ôn đại nhân bốc đồng như trẻ con, Như Thúy cô nương mỗi ngày đều phải nhìn chăm chăm hắn uống thuốc, kiên quyết ngăn chặn hành vi trốn uống thuốc của hắn.

Mà trong thời gian này, Ôn Lương đột nhiên sinh bệnh, quang minh chính đại xin hoàng đế cho nghỉ bệnh, đem tất cả công việc bỏ qua một bên, người không biết chân tướng sự việc thì nghĩ mọi chuyện vẫn tốt đẹp, còn người biết rõ chân tướng, trong lòng ghen muốn chết, oán hận thật lâu, nghĩ thầm trong lòng Ôn Lương đây là người muốn nhào tới mức nào nữa?

Khí trời càng ngày càng lạnh, kinh thành hai ngày ba bữa lại có một trận tuyết rơi, chỉ còn hơn hai mươi này là qua năm mới rồi.

Hôm nay, Ôn Lương ốm yếu ngồi trên kháng, Như Thúy cô nương bị hắn lôi kéo cùng hắn chơi cờ, mặc dù thoát nhìn vẫn không có tinh thần, nhưng đầu óc vẫn rất linh hoạt, mỗi một bước cờ đều rất khôn khéo, Như Thúy cô nương vốn rất ngốc, bị hắn giết cho không còn một mảnh giáp, cuối cùng tức giận, bực tức bắt hắn lên giường đi nghỉ, Ôn Lương mới chịu buông tha, không đem nàng ra đuổi tận giết tuyệt nữa.

Trong lúc Ôn đại nhân đang dùng sức bắt nạt Như Thúy cô nương trên bàn cờ, hạ nhân bước vào bẩm báo là có khách tới thăm.

Ôn Lương cầm quân cờ trên tay, thờ ơ nói: "Bản đại nhân đang bị bệnh, đóng cửa từ chối tiếp khách, bảo hắn ngày khác lại đến."

Nha hoàn đến bẩm báo về mặt đau khổ, kiên trì nói: "Đại nhân, là Túc vương, Túc vương phi cùng tiểu quận chúa tới." Túc vương là tôn đại thần ai cũng không dám ngăn a.

"..."

Như Thúy cô nương bỗng nhiên nhảy lên, không cẩn thận làm bàn cờ lật úp, vẻ mặt hưng phấn nói: "Mau mau mau, dẫn bọn họ tới đây... khoan, để ta tự mình đi đón bọn họ!"

Ôn Lương chần chờ một lúc rồi mới cất quân cờ lại vào hộp, chậm rì rì mặc quần áo vào, không có chút ý tứ đứng dậy nào hết.

Như Thúy cô nương chỉnh trang bản thân xong, quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng lười biếng của hắn, kinh ngạc nói: "Ôn đại nhân, vương gia cùng vương phi tới, người không đi đón bọn họ sao?"

Ôn Lương giả vờ lạnh nhạt nói: "Ta đang là bệnh nhân, không thích làm việc mệt nhọc."

Nghe nói như thế, liền biết Ôn đại nhân lại đang chơi xấu, thật là một người keo kiệt. Như Thúy cô nương trong lòng buồn cười, bước đến xắn tay áo

của hắn, "Đi có hai bước mà thôi, nào có mệt nhọc gì, Ôn đại nhân, hiếm khi vương gia cùng vương phi tới, chúng ta phải tiếp đãi bọn họ thật tốt." Như Thúy cười nói, muốn đỡ hắn đứng dậy.

Ôn Lương nghe xong lời của nàng thì cười nhạt, trên mặt càng tỏ ra lãnh đạm không muốn, dường như không vì lời nói của nàng mà sẽ động.

Ôn Lương chơi xấu không chịu đứng dậy, bị Như Thúy cô nương thúc giục đến nóng nảy, cố ý ho khan, khiến nàng vội vàng đi làm nước tuyết lê đường phèn cho hắn nhuận hầu khô ho.

Hai vợ chồng cứ như vậy cọ tới cọ lui, làm hai vợ chồng Túc vương chờ không được tự mình bước tới, vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy Như Thúy cô nương đang cẩn thận cho người ngồi trên kháng uống thuốc, mà Ôn Lương bởi vì ho quá nhiều, mà khuôn mặt trắng tuấn nhưng tái mét lại hiện lên một chút đỏ ửng, thoạt nhìn qua đúng là có chút huyết sắc.

Hai người rất nhanh liền phát hiện ra một nhà Túc vương, Như Thúy cô nương lập tức bỏ qua Ôn đại nhân, vội vàng chạy tới thỉnh an hai người, trên khắp mặt mày đều là ý cười. Ôn Lương ho khan một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

"Vương gia vương phi sao lại tới đây? Sờ Sờ, đã lâu không gặp." Ôn Lương kêu bọn họ ngồi xuống.

Túc vương mắt lạnh nhìn hắn, Túc vương phi cười khanh khách, tiểu bánh bao ăn mặc tựa như một quả cầu tròn trịa đi tới, mềm mềm nộn nộn nói: "Ôn thúc thúc bệnh, Sờ Sờ lo lắng."

Tiểu bánh bao hồn nhiên làm cho người ta yêu thích, Ôn Lương sờ sờ đầu nhỏ của nàng, rồi kêu người dâng trà và điểm tâm.

Trong phòng có đốt địa long, toàn bộ gian phòng ấm áp, khiến cho không khí lạnh lẽo mà Túc vương mang đến giảm đi không ít.

"Nghe nói người bị bệnh đã nửa tháng, thế nào rồi?" Túc vương phi quan tâm hỏi, nàng xem Như Thúy như là muối muối ruột thịt, thân phận của Ôn Lương liền từ "Nhi tử" bay lên thành "Muội phu".

Ôn Lương liếc nhìn Túc vương, ho khan mấy tiếng, mệt mỏi nói: "Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, có khả năng sẽ còn phải tĩnh dưỡng thật lâu nữa mới khỏi. Làm phiền vương phi quan tâm, Từ Tu thân thể không sao rồi, rất nhanh sẽ khá hơn thôi."

Túc vương phi gật đầu, liền nghe thấy âm thanh lạnh lẽo của Túc vương vang lên: "Như vậy là được rồi, bản vương cũng không hy vọng người bệnh đến sang năm còn chưa khỏi."

Nụ cười trên mặt Ôn Lương lập tức trở nên cứng đờ, sau đó lại ho khan, Như Thúy cô nương vội vàng vuốt lưng cho hắn, thuận tiện đem chén nước tuyết lê đường phèn cho hắn nhuận hầu.

Túc vương phi thấy tình trạng đó, trong lòng có chút lo lắng, không lẽ hắn bị bệnh phổi? Bệnh phổi còn tốt nha, nếu như biến thành ho lao, dựa vào y thuật hiện nay, đây là bệnh nan y a, nha đầu Như Thúy nhà nàng đến lúc đó sẽ không cần ở góa đi?

Đại khái là cảm thấy Túc vương phi lo lắng không đâu cả, Túc vương nhìn nàng một cái, Túc vương phi vội vàng chống đỡ bằng vẻ mặt nghiêm túc, vô tội nhìn qua, một bộ dáng ta đây hết sức lương thiện, tuyệt đối không có suy nghĩ nhiều.

Lại hàn huyên một chút, thấy Ôn Lương mặc dù có vẻ mệt mỏi, nhưng trạng thái vẫn coi như tốt, cũng không như lời đồn đại bên ngoài nói hắn ốm nặng không cách nào qua khỏi. Túc vương phi lập tức nhận ra, đây không phải là Ôn Lương đang thị sùng mà kiêu, hắn chỉ đang lười biếng cộng với kháng nghị với hoàng đế mà thôi.

"Đúng rồi, thuốc của Ôn đại nhân chắc đã sắc xong rồi, ai, còn có được thiện nữ, ta phải đi nhìn một cái mới được." Như Thúy đột nhiên nói, áy náy thì lễ với Túc vương.

Túc vương phi cũng đứng dậy, quay sang nói với hai nam nhân: "Ta đi cùng với Như Thúy, vương gia, người cùng với Ôn đại nhân ở lại nói chuyện với nhau đi."

Sau khi hai người rời đi, trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, bởi vì bên ngoài rất lạnh, tiểu bánh bao Sờ Sờ cũng ở lại trong phòng. Các đại nhân rất yên tĩnh, tiểu bánh bao cũng rất nghiêm túc, thân thể nhỏ nhắn ngồi thẳng tắp, im lặng nhìn hai đại nhân, cũng không làm âm ỉ.

Túc vương đem chén trà nóng đưa tới tay nữ nhi cho nàng uống nước, đột nhiên nói: "Mẫu hậu hạ ý chỉ, ngày kia đi Bạch Mã Tự cầu phúc ăn chay nửa tháng, đến khi nào gần qua năm mới về cung." Nói xong, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm nam nhân phía đối diện.

Ôn Lương nở nụ cười nhạt, đem cây quạt nắm chặt trong tay, đặt chuôi quạt ở trên môi, cười híp mắt nhìn Túc vương, lộ ra nụ cười hết sức thích thú "Bây giờ đang lúc lạnh nhất năm, thái hậu nương nương sao có thể rời cung mà đi Bạch Mã Tự vậy? Lăn qua lăn lại như vậy thân thể lão nhân gia làm sao chịu nổi?"

"Nàng mệnh lệnh cho vương phi của bản vương đi theo hầu hạ nàng." Túc vương lạnh giọng nói.

Nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của hắn, Ôn Lương lập tức biết đã chạm đến vẫy ngược của nam nhân này, vội vàng cẩn thận nói: "Nếu như không cẩn thận vướng tới vương phi, ta rất xin lỗi. Chỉ là ta nghĩ thái hậu nương nương xưa nay tin Phật, gần đây lão nhân gia nàng quá nhàm chán, hẳn là nên chuyển tâm thành tâm lễ Phật, không nên quá chú ý tới chuyện của văn bối nữa thì tốt hơn." Nói xong, đôi mắt rũ xuống, nhìn cây quạt trong tay, thờ ơ nói: "Vương gia là người từng trải, phải biết rõ tâm tư Từ Tu, phải dùng mọi cách mới cưới được nàng, Từ Tu đương nhiên phải đối tốt với nàng, sao có

thể vì những lời đồn đại mà bỏ nàng đi? Vương gia, ngài nói đi?"

Túc vương mặt không đổi sắc, nâng chén trà lên uống một ngụm, nói: "Lần này đúng là mẫu hậu quá đáng, nhưng đại công chúa là vô tội."

Ôn Lương rất nhanh liền hiểu được ý của hần, chuyện lần này hoàn toàn là do thái hậu một tay điều khiển, lời đồn đại cũng là thái hậu thả đi, mục đích là vì buộc hần bỏ vợ, cộng thêm tính tình Trần quốc công xưa nay ngay thẳng cương nghị, những việc có liên quan, cũng sẽ có chút động tác. Thái hậu nương nương một lòng muốn Ôn Lương bỏ vợ lấy người khác, một tay điều khiển việc này, đại công chúa cũng là người bị gạt, đúng là vô tội. Đương nhiên, Ôn Lương từng cho rằng, thái hậu một lòng muốn cho hần bỏ vợ lấy đại công chúa kia, nguyên nhân chính là từ trên người đại công chúa, làm cho hần có ấn tượng xấu với tiểu cô nương kia. Nhưng rốt cuộc hần vẫn nhìn mặt mũi hoàng thượng, hần chỉ lần qua lần lại thái hậu một chút thôi, không có làm gì đại công chúa hết, nếu không hần cũng có đủ loại phương pháp khiến đại công chúa không dễ chịu nổi.

"Đại công chúa là công chúa tốt, Từ Tu đương nhiên rất tôn kính." Ôn Lương dịu dàng cười nói.

Nói xong, hai người đều không hề đề cập đề tài này nữa.

Từ sau ngày Trần quốc công truy hỏi sự tình, Ôn Lương rất nhanh liền tra ra được ai đã đem tin tức tiết lộ, thái hậu biết được Như Thúy từng bị thương xác thực không kỳ quái, đúng như dự đoán của hần nên hần đã nhanh tay đem an bài xong xuôi chuyện hôn sự của mình, rất nhiều người ở sau lưng hần tiếc hận không thôi. Thái hậu chấp niệm rất mạnh, chắc chắn sẽ đem chuyện này lộ ra, Ôn Lương cũng không cảm thấy kỳ quái.

Ôn Lương mấy ngày qua mặc dù đang dưỡng bệnh, nhưng hần không đơn thuần chỉ dưỡng bệnh không, còn làm ra không ít động tác sau lưng, ban đầu hần cùng Túc vương liên thủ dấu giếm mọi chuyện, làm cho người ta không thể không bội phục thủ đoạn của hần. Nếu không phải Túc vương tín nhiệm hần, biết được động tác của hần mà giúp đỡ hần một phen, đoán chừng hần cũng sẽ không ép được thái hậu ngay lúc mùa đông lạnh lẽo lại rồi cung đình ảm áp mà đến Bạch Mã Tự cầu phúc ăn chay. Đương nhiên, hiện tại xem ra, Ôn Lương cũng chắc chắn một điều rằng Túc vương sẽ ra tay giúp hần, mới có thể không kiêng nể ai như vậy.

Thái hậu nương nương tôn quý an nhàn đã quen, bây giờ thời điểm lạnh nhất trong năm lại bị buộc phải rời khỏi hoàng cung đi lên núi ăn chay lễ Phật, với nàng mà nói thật sự là khổ ải a.

Túc vương trong lòng thở dài, những năm gần đây, mẫu hậu càng lúc càng không thấy rõ thân phận của mình, ngay cả chính sự trong triều cũng dám nhúng tay, chớ trách lần này khi Ôn Lương xuất thủ giáo huấn nàng, ngay cả hoàng huynh cũng duy trì trầm mặc.

Còn thái hậu lần này bị té đau như vậy, lại muốn giận chó đánh mèo đổ lên đầu Túc vương phi, Túc vương tự nhiên sẽ không để cho vương phi của mình đi chịu khổ, cho nên cuối cùng bồi thái hậu đi Bạch Mã Tự cầu phúc lại đổi thành đại công chúa.

Nhưng nhìn ý tứ người nào đó, chắc rằng thái hậu trước năm mới không có cách nào thuận lợi hồi cung.

Bên kia, Như Thúy cô nương cùng với Túc vương phi ngồi trong phòng bếp, vừa nhìn ẩm sắc thuốc vừa nói chuyện phiếm.

"Gần đây trong cung có một chút sự tình, mẫu hậu không biết bị cái gì dọa tới, vẫn la hét rằng Lệ quý phi đến tìm nàng, mấy ngày qua xác thực sợ đến thần chí không rõ ràng, cao tăng Bạch Mã Tự phụng chỉ tiến cung, lập đàn cúng bái hành lễ, nói mẫu hậu cuối năm nay trong mệnh mạng họa sát thân, cần phải vào chùa cầu phúc ăn chay mới giải được sát khí, mới có thể an hưởng lúc tuổi già." Túc vương phi về mặt chính trực nói.

Như Thúy cô nương mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc che miệng lại, "Thái hậu nương nương thật đáng thương."

Túc vương phi trong lòng gật đầu, xác thực rất đáng thương, đều là do chồng người lần qua lần lại, ngay cả cao tăng Bạch Mã Tự đều bị hần thu mua.

"Mẫu hậu vốn ra lệnh cho ta cùng nàng lên chùa cầu phúc ăn chay." Túc vương phi lại nói.

Như Thúy cô nương lập tức thật lòng đồng tình, nói: "Vương gia tuyệt đối sẽ không để tiểu thư lên chùa chịu khổ. Nghe nói trong chùa đều là ăn chay, không có một chút dầu mỡ nào, ngay cả dầu thực vật cũng không có, ăn một hai ngày thì được, chứ ăn cả một tháng, thì còn gì là người nữa. Tiểu thư, ngài thật vất vả mới nuôi được tròn tròn nhuận nhuận như cũ, vương gia không thể nào cho người đi chịu khổ để giảm béo đâu. Thái hậu nương nương thật đáng thương a!" Nói xong lại thở dài cảm thán một câu.

Túc vương phi nghe xong không biết nói gì nữa, thẹn quá hóa giận, hừ nói: "Ta muốn giảm béo là chuyện của ta, không cần người nhắc nhở. Hơn nữa người có biết, trong mắt của mọi người, gầy mới là tiêu chuẩn của cái đẹp." Trong lòng đồng thời cũng cảm giận hết sức, vì sao người bên cạnh nàng ai cũng có bệnh về mặt, rõ ràng thế giới này đang thịnh hành thon gầy như Triệu Phi Yến, mà vì sao ngay cả trượng phu lẫn nha hoàn của nàng đều muốn nàng mập tròn mới tốt.

Như Thúy cô nương không hề bụng, nói: "Quá gầy chỉ còn một đồng xương, ôm đau tay, như vậy rất ảnh hưởng đến tâm tình? Ôn đại nhân lần này bị bệnh lâu như vậy, người rất gầy, ta đang tính mỗi ngày làm năm bữa được thiện cho hần bổ thân thể, phải bồi bổ cho hần thành Mạc gia tiểu công tử vậy mới tốt." Nói xong, nắm chặt nắm tay, vẻ mặt quyết tâm chiến đấu tới cùng.

Túc vương phi rất nhanh liền hình dung tới Mạc gia tiểu công tử —— Mạc Tiềm mập mạp, lập tức chỉ có thể 囧 ngạc nhiên.

Túc vương phi: = __=! Mỹ nam mập kỳ thực rất không dễ nhìn a, Ôn Lương nếu bị người nuôi thành mập mạp, người sẽ bị người đòi phi nhỏ.

Lúc Túc vương phi 卍 卍 đang còn ngần ngại, Như Thúy cô nương rất nhanh dùng hành động biểu đạt quyết tâm của nàng, đem bát thuốc sắc xong bỏ lên khay, lại chạy đi đem được thiện đã được nấu tốt bỏ vào, kêu nha hoàn bưng lên.

Cho nên khi các nàng trở lại trong phòng, Ôn Lương còn đang tươi cười ngửi thấy mùi vị xông vào mũi, lập tức bắt đầu cảm thấy ruột gan phát ngứa.

Vợ chồng Túc vương vẫn ngồi lại tới khi Ôn Lương khó khăn uống thuốc xong cùng ăn hết được thiện, mới thông thả cáo từ ly khai.

Hai vợ chồng Túc vương cảm thấy thập phần vui vẻ khi nhìn Ôn Lương nhăn nhó, cảm thấy hẳn hoàn toàn chính là tự làm tự chịu, trực tiếp dưỡng bệnh cho tốt có được không, mắc gì mượn cớ tự lẩn qua lẩn lại bản thân? Mà Như Thúy cô nương ra chiêu này cũng là một biện pháp hay, một ngày bốn năm thứ thuốc bổ, bổ tới mức Ôn đại nhân nghe thấy mùi thuốc đã muốn phun, khiến cho người nào đó có nỗi khổ mà không thể nói.

"Đúng rồi, vương gia, ta quên nói cho ngài một việc, Tử Tu bệnh này vẫn không tốt lên, chắc nguyên nhân chính là do hoàn cảnh. Hồ thái y đề nghị Tử Tu nên đi một nơi sơn thủy phong nhã dưỡng bệnh cho tốt, như vậy thân thể mới mau khỏe lại được." Ôn Lương vừa thờ dãi vừa nói.

Túc vương phi cùng Như Thúy cô nương đều tròn to mắt nhìn hẳn, nhìn biểu tình của Như Thúy cô nương, chắc nàng cũng thấy bất ngờ. Mà Ôn đại nhân bộ dạng thông dong, làm cho Túc vương hiếm khi cũng cau mày.

"Vương gia, Tử Tu đã đưa sổ con cho hoàng thượng, ít ngày nữa sẽ đi Bình Tân dưỡng bệnh, chắc sẽ đón năm mới ở Bình Tân, đến lúc đó không thể chúc tết với vương gia, thỉnh vương gia chớ trách." Ôn Lương áy náy nói.

Túc vương gật đầu tỏ vẻ đã biết "Dưỡng bệnh cho tốt."

"Đa tạ vương gia tác thành."

Chờ vợ chồng Túc vương rời khỏi, Ôn Lương đứng tại cửa sổ ngắm hàn mai trong vườn, hoa mai nở rộ khắp nơi, hương mai tràn ngập trong không khí, chính là: "Mai thua tuyết ấy vài phần trắng, tuyết hẳn nhường mai mấy bậc hương".

Như Thúy đi tới, đem áo choàng khoác lên vai hẳn.

Ôn Lương nhẹ nhàng nhìn nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, hai người dựa vào nhau cùng nhau thưởng thức hàn mai ngoài cửa sổ.

"Nha đầu, chúng ta thành thân đã lâu rồi, nên đi thăm ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu thôi. Ngoại tổ mẫu rất thân thiết, đương nhiên sẽ thích ngoại rồi."

Như Thúy ngửa đầu nhìn hẳn, trùng hợp nhìn thấy đôi con ngoại đào hoa của hẳn đang chăm chú nhìn mình, không khỏi lộ ra một nụ cười sáng lạn, đáp một tiếng hảo.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Vài ngày sau, gió tuyết hơi ngừng lại, ánh mặt trời hơi ló dạng, một đội nhân mã sáng sớm đã rời khỏi kinh thành, hướng Bình Tân mà đi.

Trong Tử Thần điện, Sùng Đức hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, chợt nghe đại hoàng tử cầu kiến, liền chuẩn tấu.

Đại hoàng tử bước vào thềm an hoàng đế, sau đó đưa cuốn sổ con mà hẳn viết những điều tâm đắc nhất sau khi đọc toàn bộ kinh thư trong thư viện cho hoàng đế, Lưu Lương Phủ công công ở một bên cẩn thận hầu hạ, trong đại điện yên tĩnh im lặng, đại hoàng tử cung kính đứng hầu ở bên cạnh, chỉ có bàn tay hẳn đang nắm chặt ẩn sau tay áo rộng thùng thình mới tiết lộ rằng hẳn đang lo lắng.

Sùng Đức hoàng đế mắt một khắc đồng hồ mới xem xong sổ con của đại hoàng tử, có khoảng gần một vạn chữ, Sùng Đức hoàng đế sau khi xem xong thần sắc thản nhiên, làm cho người ta nhìn không ra ý nghĩ trong lòng của hẳn, một đôi mắt tương tự với cặp mắt của Túc Vương nhưng không thấy hàn khí nơi đáy mắt, lại càng phát ra uy nghiêm khó dò. Theo tuổi tác ngày một tăng, Sùng Đức hoàng đế thi hành biện pháp chính trị càng lúc càng thuần thực, xây dựng ảnh hưởng càng lúc càng sâu, lại cũng không có người dám khiêu chiến oai nghiêm của đế vương.

Sau đó, Sùng Đức hoàng đế liền lấy một ít nghi vấn từ trong sổ con ra để khảo hạch đại hoàng tử, tìm ra thiếu sót trong đó, mỗi vấn đề được đặt ra là đại hoàng tử lại chấy thêm một tầng mồ hôi lạnh, thẳng đến khi hoàng đế bắt màn hử một tiếng, đại hoàng tử mới vội vàng quỳ xuống, cúi đầu thật sâu.

Sùng Đức hoàng đế từ trên cao nhìn xuống thiếu niên đang quỳ phục trên mặt đất, trong mắt xẹt qua một chút thất vọng, rất nhanh liền thu lại.

"Ôn Tử Tu mặc dù không có ở đây, không thể giáo dục các ngoại, nhưng đừng nghĩ tới việc dùng lại công khóa." Sùng Đức hoàng đế nói, thanh âm lãnh đạm "Đứng lên đi, sau này làm việc đừng có học theo những thủ đoạn lén lút của các phụ nhân, cần phải quang minh chính đại mà làm."

Đại hoàng cố gắng kiềm chế run rẩy, cổ họng đắng chát, một lúc lâu sau mới tìm lại được âm thanh của bản thân, sau đó cung kính đứng dậy, do dự một

chút, nói: "Phụ hoàng, Ôn tiên sinh hẳn... có khỏe không? Nhi thần muốn xuất cung thăm hỏi Ôn tiên sinh, học hỏi thêm ở hẳn."

Sùng Đức hoàng đế ánh mắt thâm thúy nhìn con lớn nhất, mỉm cười, nói: "Chỉ sợ "bệnh" này của hẳn không qua mùa xuân không khỏi được rồi."

Đại hoàng tử về mặt trầm ngâm, thấy phụ hoàng không muốn nhiều lời, trong lòng không khỏi suy nghĩ miên man. Cho đến lúc hẳn rời khỏi Tử Thần điện, nghe thấy thám tử mật báo, mới biết Ôn Lương sáng sớm nay đã cùng thê tử ly khai kinh thành rồi, mới hiểu ý tứ câu nói mà phụ hoàng nói lúc này.

Còn nửa tháng nữa là qua năm mới rồi, Ôn Lương lại rời kinh vào thời gian này, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ ẩn ý bên trong chuyện này là gì, hay là hẳn đi trốn tránh những lời đồn đại gần đây trong kinh thành?

Đại hoàng tử ánh mắt tối đen như mực, hẳn thật không có nghĩ đến Ôn Lương đối với thê tử của mình lại có tình sâu nghĩa nặng như vậy, nghe nói Hạ thị kia chỉ là một nha hoàn bên người của Túc vương phi mà thôi, cũng không phải tuyệt sắc nữ tử gì cho cam, Ôn Tử Tu tuân tử phi phạm như vậy vì sao lại thích nàng cho được, thậm chí không ngại đối nghịch với cha hẳn vì nàng, ngay cả hoàng tử mẫu cũng dám đắc tội.

Nghĩ đến điều này, đại hoàng tử đột nhiên nghĩ tới chuyện mấy ngày gần đây không hiểu sao phụ hoàng lại phái mình đi chinh lý lại Tăng Thư các, tìm kiếm lại những câu chuyện về danh thần Bách Thừa Cẩn thời loạn thế, đồng thời viết ra cảm nghĩ của bản thân. Mặc dù quá trình rất vất vả, nhưng lại giúp hẳn thu thập thêm được nhiều kiến thức, biết được mình mấy ngày nay đang hành sự mạo hiểm, thậm chí có thể nói là ngu xuẩn muốn chết.

Đột nhiên, đại hoàng tử trong lòng chấn động, ánh mắt lộ ra kinh hoàng. Hẳn đột nhiên phát hiện, chính mình phạm vào một sai lầm trí mạng, mà này sai lầm này là do hẳn đánh giá sai vị trí của Ôn Lương trong lòng phụ hoàng và Túc vương thúc thúc, cùng với việc hẳn cho rằng Ôn Lương là loại người to gan lớn mật, hành sự lung tung. Vô luận là phụ hoàng, hay là Túc vương thúc, bọn họ đối với Ôn Lương căn bản không phải là vì yêu mến tài hoa dạt dào của hẳn, mà là một loại dung túng đến mức làm cho người ta nghi ngờ. Ôn Lương là một người thông minh, hẳn biết điểm mấu chốt của hoàng đế ở nơi nào, cho nên mới có thể làm việc một cách lớn mật như vậy.

Trở lại cung điện, đại hoàng tử tự nhốt mình vào trong thư phòng. Hẳn không rõ vì sao phụ hoàng cùng Túc vương thúc lại đối xử với Ôn Lương không giống với người khác, mà lúc trước hẳn làm ra chuyện như vậy, có thể sẽ khiến Ôn Lương sinh ra cảnh giác với chính mình, điều này đối với hẳn cực kỳ bất lợi. Dù cho hẳn thành công làm cho Ôn Lương bỏ vợ để lấy đại hoàng tử, thì đại hoàng tử lại có thể giúp hẳn được bao nhiêu, mà hẳn sẽ có được bao nhiêu ích lợi trong chuyện này?

Đại hoàng tử suy nghĩ rất lâu, sau đó đem sổ con mà hẳn mất ba ngày mới hoàn thành xong, tỉ mỉ xem qua một lần, trong lòng cảm thấy một loại ảo não.

Sau này, nhất định phải cùng Ôn tiên sinh quan hệ cho thật tốt.

Trong phủ Hồ thái y, Hồ thái y nghe xong lời mà người hầu Ôn phủ được phái tới truyền lời, khẽ thở dài một cái, liền cho hẳn ly khai.

Hồ phu nhân cũng than thở: "Lương ca nhi quả nhiên là một đứa nhỏ trọng tình trọng nghĩa, tính tình lại cứng đầu nữa..." Trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Tôn Tiểu Tiểu lại cười nói: "Ngoại tử mẫu, biểu ca là một nam nhân tốt có trách nhiệm, lại có bộ dáng tốt, Tiểu Tiểu sau này muốn tìm phu quân, cũng phải tìm người giống như biểu ca mới được a." Nói xong, phát giác chính mình đang lỡ lời, vội vàng kéo Hồ phu nhân tay làm nũng.

Hồ thái y nguyên bản tâm tình không tốt, nghe thấy lời của thê tử cùng ngoại tôn nữ đáng yêu của hẳn đang bênh vực cho người nào đó, trong lòng chua loét nói: "Hẳn thì có cái gì tốt? Chẳng qua có một bộ dạng đẹp dễ thôi. Tiểu Tiểu, nam nhân không thể nhìn mặt, còn phải coi phẩm hạnh nữa mới được."

Tôn Tiểu Tiểu che miệng cười nói: "Dạ, phải giống như ngoại tử phụ như vậy, bởi vì nhân phẩm tốt, mới có thể bị người nhà ngoại tử mẫu nhìn trúng gả ngoại tử mẫu cho ngài vậy."

Hồ phu nhân cười rộ lên, Hồ thái y nét mặt già nua ửng đỏ, giả vờ tức giận: "Nói bậy bạ cái gì đó?! Chuyện của người lớn, tiểu hài tử chớ có nói lung tung..."

Thấy nét mặt già nua của ngoại tử phụ sắp không nhịn được nữa, Tôn Tiểu Tiểu thức thời dòi đi đề tài: "Ngoại tử phụ, đã sắp tới năm mới rồi, biểu ca cùng biểu tẩu lại rời đi vào lúc này, có phải sẽ không đón năm mới tại kinh thành hay không? Như vậy được chứ? Trần quốc công có tức giận hay không nhỉ?"

Nghe xong, Hồ thái y kêu lên một tiếng, mắng: "Cho hẳn tức chết đi! Nếu không phải là hẳn làm Lương ca nhi bị thương, lại còn hắt nước trà lên người hẳn, Lương ca nhi sẽ sinh bệnh sao? Các người nhìn xem, có loại phụ thân như hẳn vậy sao? Đứa nhỏ là lễ vật trời cao ban tặng cho chúng ta, nghịch ngợm thì có thể quân giáo, nhưng cũng không đến mức đã thương người a..."

Hồ phu nhân cùng Tôn Tiểu Tiểu nhìn nhau một cái, Tôn Tiểu Tiểu thề lời, biết ngoại tử phụ lại bắt đầu cảm râm về trần quốc công rồi, vội vàng dòi đi đề tài.

Trần quốc công vừa mới hạ triều trở về, liền nghe hạ nhân bẩm báo rằng quân gia của Ôn phủ qua đây, quân gia Ôn phủ khó có lúc tự mình tới cửa, tưởng là nhi tử có chuyện gì, hẳn mang theo tâm tình hưng phấn lại thấp thỏm chờ mong tự mình đến gặp.

Nhưng mà, sau khi nghe Minh quân gia truyền lời xong, Trần quốc công trong lúc nhất thời bối rối không biết làm gì.

Cái gì gọi là bối vì bệnh lâu triền miên, chỉ có thể đi đến nơi khí hậu ẩm áp như Giang Nam để dưỡng bệnh? Hơn nữa lần dưỡng bệnh này cần gì phải dưỡng đến tận Bình Tân, không phải là một loại biểu hiện đang oán trách hần sao? Bởi vì vợ trước mất sớm, Bình Tân Đàm gia đối đãi với hần như với kẻ thù, nhưng lại đối xử với đích tử duy nhất mà vợ hần lưu lại cho hần giống như là đích tử của Đàm gia, đãi ngộ của hần so sánh với đích tử Đàm gia chỉ có hơn chứ không có kém, nhìn thế nào cũng giống như đang đánh vào mặt lão già như hần vậy.

Trần quốc công lập tức tức giận đến toàn thân phát run, bước chân lao đảo một cái thiếu chút nữa đứng không vững, may mắn còn có Trần quốc công phu nhân xem tình huống không đúng mà vội vàng đỡ lấy hần.

Qua một lúc lâu, Trần quốc công mới hiểu ra vấn đề, mặt nghiêm lại, trong lòng không biết là tư vị gì nữa.

Mà hần biết, năm nay nhi tử lại không đón năm mới cùng hần... Đã mười mấy năm rồi, nhi tử vẫn chưa có trở về cùng hần đón năm mới bất cứ năm nào.

Trong một túp lều bên cạnh bờ sông ở nội thành, mấy người thiếu niên tụ tập trong một băng ghế lỏ, im lặng không nói gì.

"Nghe nói đoàn xe của Ôn tiên sinh ngày lúc trời chưa sáng đã ra khỏi thành rồi." Chu Chứng Húc thờ dãi nói.

"Không biết thân thể hần như thế nào rồi? Nghe nói vẫn chưa tốt lên đâu." Vệ Triều Áp nhú mày nói.

Hạng Thanh Xuân vuốt cằm trầm tư "Tiên sinh cứ rời đi như vậy, là ý của hoàng thượng sao?"

Tiểu mập mập Mạc Tiềm ủ rũ nằm ở trên bàn, thì thào nói: "Ôn tiên sinh không có ở đây, Ôn phu nhân cũng không có, ta sẽ không còn được gặp lại Tiểu Tiểu cô nương... Ôn tiên sinh lúc nào mới trở về a?"

Nghe thấy lời của tiểu mập mập, ba người đang chìm đắm ở trong suy nghĩ của riêng mình không nhận được mà gõ trán hần, đang là lúc nào, lại còn suy nghĩ đến nữ nhân.

Không nhìn tiểu mập mập nữa, ba thiếu niên cùng tụ lại một chỗ thảo luận với nhau.

"Ta nghe nói, trong ngày sinh thần của Trần quốc công, có người nhìn thấy Ôn tiên sinh sau khi ra khỏi thư phòng của Trần quốc công, cả người nhếch nhác, trên trán lại có vết thương, y phục cũng ẩm ướt hết rồi."

"Trần quốc công chính là người cứng nhắc như vậy, nhưng cũng không nên động thủ trong ngày sinh thần chứ? Hơn nữa cũng không nghe nói phụ tử bọn họ không hợp nhau a? Cha ta nói Trần quốc công tuy ngoài mặt không biểu hiện gì, nhưng rất thương Ôn tiên sinh. Dù sao Ôn tiên sinh là đích tử duy nhất của Trần quốc công phủ, sau này chắc chắn sẽ kế thừa Trần quốc công phủ." Chu Chứng Hú nói tiếp.

Hạng Thanh Xuân kêu lên một tiếng, "Người đã già, khó tránh khỏi sẽ có lúc hồ đồ. Các người đừng có quên sự tình mười mấy năm về trước... Nga, xin lỗi, khi đó các người còn chưa có sinh ra đâu." Trên mặt hần toát ra một chút đắc ý, cảm thấy ở phương diện tình báo này hần mạnh hơn so với bọn Vệ Triều Áp nhiều lắm.

"Hừ, chính người cũng mới mười ba tuổi, bày đặt lên mặt ta đây đã già với ai." Tiểu mập mập khinh bỉ nói: "Thanh Xuân, đừng giả bộ là người già nữa, mọi người đều là như nhau."

Hạng Thanh Xuân không nhìn tiểu mập mập, tiếp tục nói: "Ta hi vọng sau khi Ôn tiên sinh hết bệnh trở về, hần có thể thu nhận ta làm đệ tử." Đại hoàng tử gần đây bị hoàng đế phái đến Tăng Thư Các trong cung, cũng không biết bận việc gì, đã nửa tháng nay chưa từng đi thư viện, thật làm cho hần lo lắng a.

"Đừng có nằm mơ!" Vệ Triều Áp cười lạnh, "Đừng cho là ta các không biết các người cùng phe với đại hoàng tử... Chắc, nói cho người biết, Ôn phu nhân là vậy ngược của Ôn tiên sinh, việc các người làm Ôn tiên sinh đều biết rõ, ngài ấy thu các người làm học sinh mới là chuyện lạ."

Hạng Thanh Xuân không để ý hần, đang còn tính toán thời gian Ôn Lương trở về.

Nửa tháng này lời đồn đại bọn họ cũng nghe rất nhiều, nói thật, Vệ Triều Áp cùng Chu Chứng Hú cũng vẫn thắc mắc vì sao Ôn Lương lại khẳng khái lấy một nữ nhân không thể sinh dưỡng, nhưng bọn họ kính trọng tài hoa phẩm hạnh của Ôn Lương, cho nên không rõ thì không rõ, sẽ không nghị luận thêm bất cứ điều gì. Mà Hạng Thanh Xuân lại có chút để bụng chuyện Ôn Lương lấy về một nữ nhân không hề có lợi cho bản thân hần, cảm thấy nếu hần muốn báo đáp ơn cứu mạng, nạp nàng làm thiếp là được rồi, vì sao lại phải để nàng làm chính thất rồi tự tuyệt con đường của mình. Chỉ có tiểu mập mập là hoàn toàn không có suy nghĩ gì, Ôn Lương cũng tốt, Ôn phu nhân cũng tốt, chỉ cần có thể cho hần nhìn thấy Tôn Tiểu Tiểu, ai cũng là người tốt.

Cho nên, trừ Mạc Tiềm ra, những thiếu niên trẻ tuổi đều có chút khó hiểu với cách làm của Ôn Lương.

Trên quan đạo, một đội kỵ binh đi trước che chở cho hai cỗ xe ngựa trong gió rét.

Trước nhất đầu xe ngựa là dùng hoàng lê mộc sở chế, hoa văn điêu thấp mà nội liễm, điêu khắc tinh xảo chạm hoa, cửa sổ xe bị lấy sợi tơ năm màu thêu

rất nặng mực sắc bổ liêm che lại.

Bên ngoài mặc dù trời giá rét đông lạnh, nhưng trong xe ngựa lại là một mảnh ấm áp. Mà hai nhân vật chính được rất nhiều người chú ý của chúng ta Ôn Lương và Như Thúy cô nương đang ở trong xe ngựa đánh bài, càng đánh càng hăng say không biết trời đất.

Ôn Lương đầu óc linh hoạt xoay chuyển cực nhanh, chỉ cần không chơi gian lận, không ai thắng nổi cái đầu của hắn. Nhưng Như Thúy cô nương là ai, là người có vận may đến độ nghịch thiên, đầu óc người dù có tốt tới đâu, vẫn bị Như Thúy cô nương ăn đến gút gao, cho nên trong lúc đánh bài, Ôn Lương bị Như Thúy cô nương bắt nạt đến thâm hê hề.

Đánh được một chút, Ôn Lương chơi xấu vứt bài đi, đề nghị: "Nha đầu, chúng ta đến chơi cờ đi."

Như Thúy cô nương cự tuyệt, bởi vì chơi cờ hoàn toàn không thể dựa vào vận khí, mà phải dựa vào thực lực, lấy thúng úp voi, chỉ có thể bị bắt nạt thôi "Ôn đại nhân, người bây giờ còn đang bệnh, nên lấy thân thể làm trọng, không thể quá hao tâm tổn sức."

Ôn Lương cười cười, nói thẳng không che đậy, "Sao có thể hao tâm tổn sức được? Cùng người chơi cờ trái lại có thể giúp cho đầu óc được thư giãn."

Như Thúy cô nương rất nhanh hiểu được ý hắn, nhưng nàng không hề tức giận, so với Túc vương phi là đệ nhất cờ dờ, nàng vẫn còn tốt chán, có so sánh mới có an ủi, nàng mới không tức giận đâu.

Bị cự tuyệt bởi chơi cờ Ôn đại nhân rất nhàm chán, sau đó lại bị Như Thúy cô nương hạn chế hoạt động, Ôn đại nhân lại dâng lên một loại cảm giác tự làm tự chịu, bệnh này nên khỏi nhanh lên một chút là được rồi.

"Ôn đại nhân, sắc mặt của người vẫn còn tái nhợt, đường đi lại xa xôi, người nên nghỉ ngơi nhiều hơn." Như Thúy cô nương nói, đem cái chăn trong góc kéo tới, đắp lên người mỹ nam đang bị bệnh.

Ôn Lương cau mày lại, nghiêm túc nói: "Nha đầu, kỳ thực ta không sao nữa rồi." Thấy Như Thúy cô nương vẻ mặt không tin, Ôn Lương không nói cái gì nữa, khi nàng đang chăm chú đắp chăn cho hắn, hắn cũng kéo nàng nằm xuống luôn.

"Xe ngựa lắc lư làm ta không ngủ được, nha đầu người bồi ta cùng nhau nằm đi." Hắn hôn lên mặt của nàng vừa cười vừa nói.

Như Thúy cô nương xem xét cái trán trơn bóng của hắn —— vết thương từ cách đây nửa tháng đã biến mất, không có để lại sẹo, trở thành một mỹ nam không tỳ vết như cũ. Nhưng bởi vì bị bệnh, nên sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt, làm cho nàng có chút khó chịu.

Như Thúy cô nương không có cự tuyệt yêu cầu của hắn, hai người cuộn mình ở trong xe ngựa, bởi vì không gian không lớn, cho nên khi hai người ở chung một chỗ, cực kỳ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Càng đi về phía nam, khí hậu biến hóa càng rõ ràng, nguyên bản đang từ vừa lạnh vừa khô chuyển sang vừa lạnh vừa ẩm ướt, may mắn chính là càng đi về phía nam thì con đường càng thông thoáng, không còn gió tuyết nữa.

Như Thúy nhắc nhở nhìn ra bên ngoài, trên đường đi, nàng phát hiện ra càng gần tới Bình Tân, cảnh sắc hai bên đường càng chuyển biến rõ ràng, vùng xung quanh kinh thành cây cỏ héo rũ, thân cây trơ trụi chỉ còn cành khô, quang cảnh hết sức thê lương ảm đạm. Nhưng càng đi về phía nam, thì màu xanh xuất hiện càng nhiều, nhiều cây vẫn chưa rụng hết lá, vẫn còn một màu xanh tươi, làm cho lòng người thêm mấy phần vui sướng.

"Ôn đại nhân, người xem khí hậu Giang Nam quả nhiên không giống với phương bắc a, trên cây vẫn còn lá xanh, nhiệt độ không khí cũng ấm áp hơn rất nhiều." Như Thúy cô nương quay đầu lại nói với người ở trong xe.

Xe ngựa rất rộng rãi —— là đặc biệt chuẩn bị cho bệnh nhân nào đó, trong xe trải sợi bông, còn có rất nhiều gối ôm mềm mại. Ôn Lương ngồi tựa lên một cái gối, bên hông đắp một cái chăn, tay cầm một quyển du kí hết sức ấm áp. Nghe thấy lời của nàng, tầm mắt nàng lên, hướng nàng cười cười, gọi nàng qua ngồi cùng với hắn.

Như Thúy cô nương đem rèm cửa thả xuống như lúc đầu, chuyển đến bên cạnh hắn, bàn tay bị gió lạnh thổi đến ứng hồng được hắn ủ ấm, kéo vào trong chăn.

"Không kỳ quái đâu, nhiệt độ không khí ở phía nam rất cao, mùa đông cũng không có tuyết rơi, thực vật có thể sinh trưởng được, không giống như ở trong kinh thành." Ôn Lương đem quyển sách trên tay gấp lại, cười nói: "Còn có hai ngày nữa là tới Bình Tân rồi, Bình Tân có nhiều núi, nằm ngay tại thung lũng giữa núi, là một bôn địa hình thành từ thiên nhiên, cảnh tượng tự nhiên tú lệ, thập phần thích hợp để cư trú. Hồi bé ta hay cùng mẫu thân trở về nhà ngoại tổ phụ, thường xuyên cùng mấy người anh em trong nhà vào núi hái quả dại, có đôi khi còn có thể trèo đến ôn tuyền ở trong núi, đặt camp bẫy ở trong ôn tuyền để bắt khỉ nữa..."

Như Thúy cô nương nâng cằm, nhìn thấy vẻ mặt vui cười của hắn khi kể về chuyện cũ ở Bình Tân, trong mắt cũng có một chút ý cười. Hiện tại nàng có thể phân biệt được trong đôi mắt đào hoa của hắn khi nào thì cười thật khi nào thì hắn đang giả cười, khi hắn cười chưa chắc hắn đã hài lòng, mà khi hắn không cười chưa chắc hắn đã không vui, có đôi khi cặp mắt kia cũng có thể lừa người mà.

Giống như lúc này đây, đôi mắt hoa đào làm cho người ta trầm mê kia đang tràn ngập nhu tình, là hắn đang tưởng niệm quá khứ ở Bình Tân, tâm tình hết sức khoái trá.

Chờ Ôn Lương nói xong, Như Thúy cô nương nói tiếp: "Nguyên lai hồi bé Ôn đại nhân nghịch ngợm như vậy, chẳng trách sau khi lớn lên lại là người thích xem náo nhiệt như vậy, chỉ sợ thiên hạ không loạn."

"Ta khi nào thì chỉ sợ thiên hạ không loạn?" Ôn Lương nheo mắt nàng kêu oan.

Như Thúy cô nương cười híp mắt mặc cho hắn nheo, dù sao hắn không dùng lực nên không đau, thành thực nói: "Rất nhiều lần đều như thế. Trước đây thời gian còn ở Đồng Thành, vương phi còn bị người dọa sợ đến mức sinh bệnh giữa mùa đông, vương gia sau đó không phải còn cho người đi đánh người sao? Chắc chắn, khi đó Ôn đại nhân thật sự rất đáng thương a. Nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng trách, cổ nhân không bao giờ lừa người khác cả."

Ôn đại nhân bị lôi lại chuyện cũ ra có chút xấu hổ, đánh nàng hắn lại đau, đành phải đem nàng ôm đến bên người, cắn loạn ở trên cổ của nàng, giải thích, "Lúc đó ta thấy vương phi quá mức vô tri, ta muốn làm cho nàng nhận thức một chút thôi, ai biết nàng lại đi nghĩ ngợi lung tung? Ta là có ý tốt nha. Nhưng vương gia đúng là đủ ác độc, mấy ngày liên tục ta đều bị người chỉ vào mũi mà khiêu chiến, canh ba nửa đêm đều phải đề phòng có người xông vào trong lều đâm ta một nhát đầu."

Như Thúy cô nương lập tức che miệng cười rộ lên, sau khi thấy ánh mắt hắn híp lại lộ ra hung quang, vội vàng ôm chặt lấy hắn, đỏ mặt hôn nhẹ hắn.

Hai người thân thiết một hồi lâu, Như Thúy cô nương đưa tay sờ về phía xương bả vai của hắn, phát hiện so với trước đây ôm đau tay hơn, chứng minh rằng nàng nuôi hắn chưa có béo, hơn nữa mười ngày qua đều ngồi trên xe ngựa xóc nảy, ăn không ngon ngủ không yên lại còn sinh bệnh, làm cho hắn càng lúc càng gầy hơn, nàng lập tức quyết định sau khi đến Bình Tân, nàng sẽ cho hắn ăn một ngày bảy bữa đồ bổ!

Ôn Lương mặc dù không biết quyết định trong lòng người nào đó, nhưng hành động của nàng quý dị như vậy, làm sao không biết ý của nàng, vội vàng đem tay nàng bỏ xuống, vừa ôm vừa hôn nàng, cần phải dời đi lực chú ý của nàng mới được, nếu không hắn lại được uống thuốc bổ tới mức phun ra.

Giữa lúc hai người đang nghịch đến quên trời đất ở trong xe ngựa, bên ngoài vang lên thanh âm của thị vệ đội trưởng đoàn xe.

"Ôn đại nhân."

Ôn Lương ôm chặt người trong lòng, sau đó kéo nàng đứng dậy, chống lại ánh mắt oán trách của nàng cười cười, khụ một tiếng rồi trả lời: "Chuyện gì?"

"Đại nhân, hiện tại đã có sương mù, sương mù ảnh hưởng tới đường đi, đêm nay sợ rằng không có cách nào đi ra khỏi ngọn núi này được rồi, cần phải tìm một chỗ để dừng chân thôi." Thị vệ đội trưởng đáp.

Ôn Lương nghe xong, chân mày cau lại. Từ lúc rời kinh đến giờ, để kịp đến Bình Tân trước đêm trừ tịch, mọi người đều là cố gắng đi thật nhanh, làm tất cả đều mệt đến ngất ngư, nhưng chủ tử cũng không có lên tiếng, hạ nhân cũng không dám nói gì. Cũng nhờ có thị vệ đội trưởng an bài, cho nên trên đường đi bọn họ hầu như đều dừng chân tại trong thành trấn, chưa bao giờ phải ngủ bên ngoài như lúc này.

Ôn Lương tự mình vén màn ra, nhìn về phía xa, chỉ thấy cánh rừng phía trước đã mịt mờ sương khói, chân mày càng nhíu chặt hơn, trong lòng biết thị vệ nói không sai, nếu như lại gấp rút lên đường, sương mù càng lúc càng dày, nguy hiểm không thể nào biết trước được. Không khỏi hỏi: "Lý thị vệ, nơi này là rừng hoang có chỗ nào để chúng ta có thể dừng chân không?"

"Đại nhân, thuộc hạ nhớ phía trước một đoạn có một ngôi chùa hết sức thịnh vượng, mấy năm trước thuộc hạ cũng từng xin tá túc ở đó 1 đêm, nếu đi nhanh hơn nữa, chắc khoảng tầm nửa canh giờ nữa là đến nơi." Lý thị vệ đáp.

Ôn Lương gật đầu, kêu Lý thị vệ dẫn đường đi về phía ngôi chùa đó.

Đem mình buông xuống, Lý thị vệ hô to thúc giục mọi người nhanh chân hơn. Như Thúy cô nương mở vách ngăn trên xe ngựa, thử độ ấm của nước trà, thấy có chút lạnh, không khỏi nhíu mày, rót một chén trà đưa qua cho Ôn Lương, nói: "Ôn đại nhân, nước trà hơi lạnh rồi, người chấp nhận tạm, chờ đến chùa, ta sẽ đi nấu một chút trà nóng."

Ôn Lương cười cười, nhận lấy một ngụm uống cạn, nói: "Nha đầu, ta thực sự không có việc gì, người xem, không phải vẫn còn rất tốt sao?"

Từ lúc rời khỏi kinh thành tới nay, tinh thần Ôn Lương càng ngày càng tốt hơn —— đương nhiên trừ những lúc hắn lần qua lần lại giả bệnh, bị Như Thúy cô nương ép buộc uống thuốc bổ, bổ tới mức hắn từ không bệnh chuyển sang bệnh thật. Hơn nữa trên tinh thần thì hắn có vẻ ổn rồi, nhưng bị bệnh hơn nửa tháng, da hắn tái nhợt, lại gầy đi một vòng, trong mắt Như Thúy cô nương càng ngày càng tỏ ra đáng thương, đem hắn trở thành người bệnh nan y, thời khắc chú ý, rất sợ Ôn đại nhân được cung chiêu của nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Hơn nữa đi đường nhiều ngày như vậy, tinh thần cũng bị tiêu hao, có thể nói Ôn Lương mặc dù còn chút ốm yếu, nhưng trong mắt Như Thúy cô nương hắn đã trở thành con bệnh lâu năm chữa hoài không khỏi.

Quả nhiên, Như Thúy cô nương chỉ là cười cười, không đem lời của hắn để ở trong lòng, nhận lấy cái chén không từ tay hắn, rửa sạch rồi cất lại trong vách ngăn.

Sau nửa canh giờ, đoàn xe đi tới ngôi chùa trong lời nói của Lý thị vệ.

Chùa có tên là Vinh Hoa Tự, nằm ở ngoài bìa rừng, nước sơn xung quanh tường đã tương đối cũ kỹ, nhưng trên đầu tường không hề có cỏ dại, phía trước cửa chùa được tăng nhân quét dọn hết sức sạch sẽ.

Ôn Lương cùng Như Thúy xuống xe, ngẩng đầu nhìn về phía bức hoành phi treo trước cổng chùa, mặc dù có hơi cũ kỹ một chút, nhưng không mất đi phong cách cổ xưa, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có một bóng người, đâu có chút nào bộ dạng hương hỏa hưng thịnh như trong lời nói của Lý thị vệ?

Lý thị vệ nhìn nhìn, nói với Ôn Lương đang nghi ngờ lời nói của bản thân hẳn cùng đánh giá ngôi chùa nói: "Đại nhân, nơi này có một chút không đúng, thuộc hạ trước đây đã từng ở đây, Bồ Tát nơi này cực kỳ linh nghiệm, cho nên mặc dù hơi hẻo lánh một chút, nhưng vẫn có khách hành hương không ngại xa xôi mà đến, hương hỏa thập phần thịnh vượng. Nhưng xem ra hiện nay, lại có vẻ yên tĩnh."

Ôn Lương trầm ngâm, đột nhiên thấy im ắng, làm cho người ta có một loại cảm giác yên tĩnh lạ thường. Nhưng hiện nay sương mù đã dày đặc, nếu không tá túc ở chỗ này, chỉ có thể miễn cưỡng gấp rút lên đường trong sương mù, quá nguy hiểm không thể được.

"Lý thị vệ, hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi."

Lý thị vệ nghe xong, liền đi gõ cửa, rất nhanh liền có một tiểu hòa thượng thanh tú ra mở cửa, Lý thị vệ vội nói ra nguyên nhân, tiểu hòa thượng A Di Đà Phật một tiếng, kêu bọn họ đứng chờ để hắn đi mời tới trụ trì.

Trụ trì là một hòa thượng rất già, nếp nhăn trên mặt rộng thật sâu, có khuôn mặt của người xuất gia thanh tịnh không tranh với đời.

"Quý rầy rồi, đoàn người chúng ta vì quá gấp rút lên đường, nên đã bỏ qua chỗ khách điểm, nhưng trong núi lại có sương mù, nên muốn ngủ nhờ một đêm." Ôn Lương chấp tay nói.

Trụ trì rõ ràng có chút khó xử, nhưng thấy Ôn Lương ngôn từ thành khẩn, thở dài một tiếng, niệm một tiếng A Di Đà Phật, liền cho phép bọn họ ở lại, kêu một hòa thượng trẻ dẫn bọn họ đi đến sương phòng phía sau hậu viện của chùa.

Trong chùa cực kỳ thiếu thốn, trong sương ngoại trừ một cái bàn hai cái ghế cùng một cái tủ và một chiếc giường ra thì không còn vật dư thừa nào khác, ngay cả giường cũng là mấy thanh gỗ ghép lại sơ sài, phía trên có trải một cái chăn mỏng tang.

Như Thúy nhủ mày, sau đó phân phó Thanh Y kêu người đem chăn nệm từ trong xe ngựa mang xuống, đem căn phòng sửa sang lại thật tốt.

Rất nhanh liền có tiểu hòa thượng đưa tới mấy món ăn chay, Như Thúy cô nương nhìn thức ăn chay không có một chút dầu mỡ nào, lại nhủ mày, nhưng rất cuộc không nói gì thêm, thấy tiểu hòa thượng tò mò nhìn chăn nệm găm trên giường, liền khách khí nói: "Tiểu sư phụ, phu quân nhà ta còn đang bị bệnh, ban đêm ở trong núi là cực lạnh, cho nên phải trải thật nhiều chăn nệm, đỡ cho bệnh càng thêm nặng."

Tiểu hòa thượng thấy nàng hết sức khách khí, bộ dáng lại thanh tú đẹp để phi thường, loại địa phương nhỏ như thế này chưa bao giờ được gặp qua, liền động phạm tâm, vội vàng niệm Phật ở trong lòng và nhanh chóng lui xuống.

Thấy tiểu hòa thượng chạy nhanh như vậy, Như Thúy cô nương có chút không hiểu, nhưng nàng cũng không quan tâm nữa, đang muốn kêu Ôn Lương qua đây ăn một chút gì, lại thấy hắn đang nhìn mình cười như không cười, Như Thúy cô nương ngờ ngác đánh dấu chấm hỏi to đùng trên mặt, thoát nhìn hết sức vô tội, làm oán khí mọc lên trong lòng Ôn đại nhân không có cách nào phát tiết.

Vì bọn họ đang ở trong chùa, không thể so được với khách sạn, cho nên có nhiều chỗ bất tiện, sau khi ăn xong, Như Thúy cô nương cũng không yêu cầu hạ nhân đun nước tắm, chỉ gọi người đưa lên hai chậu nước ấm để ngâm chân.

"Ôn đại nhân, ở trong phòng chúng ta không cần giữ lễ nữa, qua đây cùng nhau ngâm chân nào." Như Thúy cô nương cười giỡn ra, kêu Ôn Lương ngâm chân cùng nàng.

Ôn Lương cười cười, bước đến ngồi bên cạnh nàng, cởi giày ra, cùng nàng ngâm chân trong một cái chậu.

Quả nhiên ban đêm sương mù bao phủ khắp nơi, chỉ có thể nhìn thấy nhau trong vòng ba thước, bước ra ngoài khoảng cách ấy là một mảnh sương mù mênh mông.

Nghỉ ngơi xong, Lý thị vệ đến tìm Ôn Lương.

"Đại nhân, thuộc hạ vừa đi thăm dò qua, phát hiện các bức tường xung quanh chùa đều có dấu vết leo trèo, thoát nhìn có vẻ không mới, nhưng lại rất khả nghi." Lý thị vệ trầm giọng nói: "Thuộc hạ cũng vừa mới hỏi qua các hòa thượng trong chùa, nghe bọn họ nói, hồi trước ở đây hương hỏa cũng thập phần thịnh vượng, nhưng mấy năm trước có một bọn cường đạo đến đây chiếm núi xưng vương, bọn họ rất hay đi cướp đoạt, làm khách hành hương cũng không dám đi tới nơi này dâng hương nữa, dần dà chùa miếu liền thanh đạm. Hơn nữa hôm nay thuộc hạ nhìn thấy phía núi rừng có dị động, đoán chừng là có người chú ý đoàn xe của chúng ta, thuộc hạ sợ là đêm nay sẽ có biến."

Nghe xong, Ôn Lương hiểu ra được vì sao lúc trước lão trụ trì lại mặt lộ vẻ khó xử, sợ là hành tung của bọn họ bị cường đạo để ý, sẽ kéo đến cướp bóc, cũng làm cho chùa chiền bị cường đạo quấy rầy thôi.

Ôn Lương trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Ly thị vệ, đêm nay người kêu mọi người cảnh giác một chút, đừng ngủ sâu. Ừ, người dựa theo phân phó của ta mà đi an bài một chút đi." Sau đó thấp giọng nói vài câu với Ly thị vệ.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Trong lúc bọn họ đang bàn bạc, Như Thúy cô nương lại đang suy nghĩ rằng hôm nay Ôn đại nhân còn chưa có uống thuốc bổ, Hồ gia gia nói thuốc kia là để cho hần điều trị thân thể không được ngắt quãng, cho nên dù có đang ở bên ngoài, thì mỗi ngày vào lúc nghỉ ngơi nàng đều chạy đi sắc thuốc cho hần, so với chuyện của bản thân mình còn chú ý hơn.

Kỳ thực loại chuyện này cũng không cần tự nàng đi làm, nhưng Như Thúy cô nương cẩn thận phát hiện ra chỉ cần là nàng tự tay làm, dù có khó uống đến đâu, Ôn Lương cũng sẽ không len lén đổ đi, nhưng nếu là được thiện do nha hoàn và ma ma nấu, Ôn Lương đều sẽ tìm cách đổ đi không đụng vào. Vì suy nghĩ cho thân thể của Ôn đại nhân, Như Thúy cô nương liền tự tay đi làm việc.

Ban đêm mùa đông ở trong rừng còn lạnh hơn bình thường nữa, Như Thúy cô nương khép chặt y phục, mang theo Thanh Y cùng Lam Y đi đến phòng bếp của ngôi chùa, phía sau có hai thị vệ đi theo bảo hộ.

Phòng bếp của chùa rất lớn, nhưng bên trong lại rất đơn sơ, nhìn mấy trái ớt khô cùng một ít hành ngò được treo trên xà ngang, cùng vài cây ngô trong góc phòng, Như Thúy cô nương cảm thấy làm hòa thượng cũng thật là khổ a... Chả trách món chay đêm nay mỗi người chỉ ăn được một đĩa là dừng.

Ôn đại nhân bóc đồng làm Như Thúy cô nương rất bất đắc dĩ, nhưng tướng công là của mình, nàng không đau hần thì ai tới đau hần a?

Trong nhà bếp có một vị tăng ni mặc áo xám đang quét dọn xung quanh, nhìn thấy các nàng tiến vào, lập tức niệm A Di Đà Phật rồi hỏi: "Các vị thí chủ có chuyện gì sao?"

Như Thúy thi lễ, nói: "Quấy rầy sư phụ rồi. Phu quân nhà ta mới bị bệnh nặng gần đây, tính khí có chút khó chịu, cho nên muốn nấu một chút cháo cho hần dưỡng dạ dày. Thấy vẻ mặt co quắp của vị tiểu hòa thượng kia, nàng nói tiếp: "Chỉ cần sư phụ cho chúng ta mượn bếp lò là được rồi, chúng ta tự mang theo nguyên liệu nấu ăn đến đây."

Đại hòa thượng nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hương hỏa trong chùa không vượng, cuộc sống của các hòa thượng nghèo khó, thức ăn mỗi ngày đều có quy định, không bao giờ có chuyện dư thừa, cộng thêm bây giờ đã là ban đêm, sư phụ quản lý kho lương thực tuyệt đối không có chuyện mở kho phòng lấy nguyên liệu đem tới cho bọn họ, cho nên hiện giờ trong phòng bếp ngay cả cái bánh bao cũng là không có. Nếu bọn họ tự nấu ăn bằng nguyên liệu của bản thân, thì chuyện đơn giản hơn nhiều rồi.

Đại hòa thượng là người xuất gia nên cực kỳ từ bi, không chỉ giúp bọn họ lấy củi nỏ lửa, còn đun nước nóng cho ba cô nương dùng, miễn cho các nàng tay chân bị đông cứng trong mùa đông lạnh giá.

Như Thúy cô nương tạ đại hòa thượng xong, liền bảo hần đi nghỉ ngơi "Sư phụ yên tâm, chúng ta dùng xong phòng bếp sẽ dọn dẹp sạch sẽ."

Trời giá rét đông lạnh, đại hòa thượng đã mệt nhọc cả ngày nay, đã sớm buồn ngủ không ngớt, lúc này nghe thấy lời của nàng tự nhiên rất thoải mái trong lòng, niệm một tiếng A Di Đà Phật, liền rời đi.

"Thanh Y, Lam Y, đi rửa nồi để nấu cháo." Như Thúy cô nương phân phó nói.

Thanh Y đi lấy gạo, còn Lam Y đem một bao thuốc bổ tới lấy ra bỏ vào nồi bắt đầu sắc thuốc, Như Thúy cô nương mở cái rổ các nàng đem tới ra, lấy ra một khối thịt nạc cùng năm trái trứng gà, cùng một ít gia vị, đều là đồ bỏ cho người nào đó cả.

"Phu nhân, người cứ ngồi đi, để chúng ta làm là được rồi." Thanh Y bỏ ấm thuốc lên bếp lửa xong, liền nhận lấy đồ trong tay Như Thúy.

Như Thúy nghe xong cũng không miễn cưỡng, đến phía trước bếp lửa ngồi sưởi ấm, cũng chỉ huy Thanh Y đem khối thịt nạc kia rửa sạch rồi cắt nhỏ, dùng gia vị nêm một chút, trứng gà thì bỏ vào một cái nồi khác để nấu.

Trong lúc các nàng đang bận rộn, thị vệ từ bên ngoài tiến vào, một tay cầm một bó rau xanh, tay còn lại xách theo một tiểu từ bần thiu tiến vào.

Rau xanh là hái từ vườn rau phía sau hậu viện của chùa, Như Thúy cô nương muốn nấu một bát canh rau xanh thịt nạc cho Ôn đại nhân khai vị, sau khi được vị đại hòa thượng kia đồng ý, liền kêu thị vệ đi hái mấy ngọn rau xanh vô đây. Chỉ là đi hái mấy ngọn rau thôi mà, sao lại hái ra cả một đĩa bé thế kia?

Đĩa bé kia bị thị vệ mang theo, cũng không ầm ĩ làm loạn, một đôi mắt đen nhánh nhìn bọn họ chằm chằm, nhìn thấy nồi cháo đang nấu trên bếp, liền

nuốt nước miếng một cái, rất nhanh liền nỗ lực dời sự chú ý đi chỗ khác, dường như sợ mình nhìn nhiều thêm một lúc nữa sẽ nhin không được mà nhào tới.

"Hắn là ai?" Như Thúy cô nương kinh ngạc nói, nhìn đứa nhỏ này cực kỳ gầy yếu, bộ dạng dường như mới có năm sáu tuổi, hai má có chút vàng vọt, đến cả mái tóc cũng vàng hoe khô khốc vừa nhìn là biết không đủ dinh dưỡng. Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn về phía cái nồi trên bếp có chút khao khát, là một bộ dáng cực kỳ đói.

"Phu nhân, thuộc hạ đang hái rau trong vườn, là đứa bé này lao tới công kích thuộc hạ. Sau đó thuộc hạ muốn đi, hắn liền nhất quyết không tha mà theo tới." Thị vệ phiên muộn nói, nếu như là người trưởng thành, hắn tự nhiên sẽ có phòng bị, thế nhưng đó là một tiểu hài tử, cũng không biết là đứa nhỏ của khách hành hương tới chùa, hay là đứa nhỏ được nhà chùa nuôi dưỡng, cho nên khi hắn làm âm ỷ nhất định không buông tha, đành phải nhận mệnh mà dẫn hắn qua đây.

Như Thúy kêu thị vệ buông đứa nhỏ ra, kêu hắn qua đây.

Đứa bé kia lúc đầu có chút phòng bị, sau đó nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hiền hậu của Như Thúy, liền chậm rãi bước qua, sau đó ngồi xuống cái ghế bên cạnh nàng.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?"

"Ta là tiểu hài tử được hòa thượng thu lưu." Tiểu hài cười hi hi nói, đôi mắt nhanh như chớp nhìn chằm chằm vào nồi cháo đang sôi ùng ục trên bếp, nuốt một ngụm nước miếng thật to, lại nói: "Các hòa thượng thấy phụ mẫu ta đều đã mất, liền rất thương ta, muốn cho ta xuất gia tu hành. Ta lại không muốn làm hòa thượng, liền không có đáp ứng. Ta vẫn ở vườn rau giúp đỡ các hòa thượng, hôm nay phát hiện có người đến trộm rau, cho nên đương nhiên phải đi xem ai dám trộm rau của nhà chùa a. Nguyên lai là người mà trụ trì nói bởi vì lỡ đường nên vào đây xin tá túc một đêm."

Như Thúy phát hiện mắt của hắn rất có sức sống, chỉ là khuôn mặt vàng vọt xanh xao có điểm không dễ nhìn, nhưng lại hết sức can đảm, đối mặt với bọn họ hết sức dũng cảm đứng mực, làm cho người ta trong lúc nhất thời quên đi xuất thân cô nhi của hắn.

Nhìn thấy hắn, Như Thúy cô nương nhớ lại chính mình hồi bé, trong lòng không khỏi sinh ra thiện cảm, cùng hắn trò chuyện hết sức vui vẻ. Đến khi cháo trong nồi đã chín, Như Thúy múc một chén cháo để vào trong khay, sau đó kêu Thanh Y lấy mấy cái bát đến múc cháo ra, đưa cho mỗi người một chén để uống nhằm xua đi cái lạnh ngày đông.

Khi được Như Thúy đưa chén cháo cho mình, đứa bé kia ngẩn người, lúng ta lúng túng nói: "Cho ta?"

Như Thúy cô nương nghe răng cười, lại đem một trái trứng luộc đưa cho hắn nữa, cười nói: "Ta xem ngươi thuận mắt, cho ngươi này."

Tiểu hài vẫn còn có chút ngốc hồ hồ, trái lại Thanh Y cùng Lam Y nhin không được mà cười ta tiếng. Dù các nàng không biết vì sao Như Thúy cô nương lại đối tốt với một đứa nhỏ gầy tong teo như vậy, nhưng nghĩ đến việc người nào đó luôn làm việc không theo lẽ thường, liền quyết định không can ngăn, bình tĩnh là được.

"Ăn đi, khó có khi phu nhân nhà ta tâm trạng tốt." Thanh Y cầm cái thìa đưa qua, "Trông ngươi gầy thành như vậy, có phải thức ăn trong chùa thiếu thốn, không có ăn no a?"

"... A, là, đúng vậy." Tiểu hài cúi đầu, hàm hồ đáp một tiếng.

Sau khi Thanh Y cùng một thị vệ quét dọn phòng bếp sạch sẽ, Như Thúy cô nương liền cáo biệt tiểu hài tử, mang theo khay đồ ăn rời khỏi phòng bếp.

Trở lại phòng nghỉ, Lý thị vệ đã rời đi từ sớm, Ôn Lương đang lăn lộn trên giường với cái chăn, trong tay cầm một quyển sách lác lác, Thanh Y ánh mắt giật giật, đồ dẫn cúi đầu coi như không nhìn thấy, hình tượng vị quân sư anh minh cơ trí nào đó đã vỡ tan tành không còn một mảnh vụn.

"Ôn đại nhân, ta nấu cháo rồi, qua đây ăn một chút đi. Lúc tối ngươi ăn rất ít, như vậy đối với thân thể ngươi là không tốt." Mặc dù hắn là một người có tâm hồn ăn uống, nhưng nếu gặp phải thứ không hợp khẩu vị hắn sẽ giận dỗi không ăn, gả cho một người chồng tùy hứng như vậy thật sự làm khó cho nàng a.

Ôn Lương lập tức cảm động trong lòng, cô nương này vì hắn ăn ít mà chạy đông chạy tây cả buổi tối, làm trong lòng hắn dâng lên một chút mềm mại ảm áp không tên, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười hết sức nhu tình, nhưng ai biết nha đầu nào đó tiếp nhận được nhu tình của hắn xong lại làm cho cái gì tình của hắn trôi hết.

"Ăn cháo xong liền nhớ phải uống thuốc, Hồ gia gia nói uống thuốc là không được ngắt quãng đâu, như vậy mới có thể đem ngươi dưỡng cho mập tròn ra được, ôm không đau tay nữa." Nói xong, liền dùng sức gật gật đầu, coi lời Hồ thái y là thánh chỉ mà làm.

Ôn Lương về mặt đầy hắc tuyến, trong lòng kêu gào ầm ĩ: Hồ gia gia ngươi rốt cuộc dạy cái gì cho nha đầu ngốc nhà hắn vậy?

Trong lúc Ôn Lương đang ăn cháo, Như Thúy cô nương kể về tiểu hài tử mà nàng gặp được ở trong phòng bếp lúc nãy, sau đó cười nói: "Hài tử nọ là một cô nhi, thoát nhìn qua là do dinh dưỡng không đủ, nhưng cảm giác được hắn rất tốt. Làm ta nhớ tới trước đây lúc mới bị đại bá mẫu bán lên kinh thành, ta cũng giống như hắn vậy."

Ôn Lương sùng sốt, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói về chuyện của nàng, trước đây hắn chỉ biết nàng là nha đầu phục vụ cho Túc Vương phi, là nha hoàn trong phủ thừa tướng, nhưng hắn lại không biết nàng không phải là sinh trưởng trong phủ thừa tướng, mà là được mua vào.

Đại khái là do đêm nay Như Thúy cô nương gặp được đứa bé kia, làm nàng nhớ về quá khứ, mới mở lòng mình ra, nói nhiều hơn bình thường. Ôn đại nhân liền ngồi nghe hết sức chăm chú.

Trong đêm gió lạnh gào thét, trong rừng cành lá va quệt nghe xào xạc, lại tăng thêm mấy lần cảm giác lạnh lẽo của mùa đông.

Đến nửa đêm, Như Thúy cô nương đột nhiên tỉnh giấc, trước tiên sờ sờ vị trí bên cạnh, kéo chăn lên đắp cho phu quân theo thói quen, lại không sờ ra được cái gì.

Như Thúy cô nương giật mình tỉnh giấc ngay lập tức.

Không thấy Ôn đại nhân?

"Thùng thùng thùng."

Đang suy nghĩ xem có phải Ôn đại nhân đi tiểu đêm hay không, lại nghe được từ trong tiếng gió loạn bên ngoài hình như có tiếng đập cửa. Như Thúy chau mày lại, tâm trạng có chút cảnh giác, chậm rãi đem y phục mặc vào người, cũng không có thắp đèn lên, mà lại chậm rãi thông thả bước đến bên cạnh cửa, nàng đang suy nghĩ xem có nên mở cửa hay không, lại nghe thấy thanh âm của tiểu hài tử phía bên ngoài.

"Nương, nương, mở cửa nhanh a..."

"..."

Như Thúy cô nương 囧, tiểu hài tử ngoài kia không lẽ bị lạc đường? Mặc dù tiếng gió có chút lớn, nhưng Như Thúy cô nương nghe được thanh âm này có chút giống của tiểu hài tử lúc tối nàng gặp trong phòng bếp.

Nghĩ như vậy, Như Thúy cô nương mở cửa, cúi đầu xuống xem tiểu hài tử chỉ cao đến thắt lưng của nàng kia, thấy hắn trực tiếp nhào vào trong phòng, hai tay thuận thế ôm lấy chân của nàng, sau đó dùng móng trực tiếp đóng cửa.

Như Thúy cô nương còn chưa kịp nói cái gì, liền bị đứa bé kia linh hoạt kéo vào trong phòng..

"Có hai cường đạo đang trốn trong chùa, bọn hắn tính toán trong lúc hỗn loạn sẽ xuống tay với ngươi." Tiểu hài tử gấp gấp nói, chỉ vào gầm giường mà nói, "Ngươi mau trốn vào trong này đi, ta sẽ dụ bọn hắn đi theo hướng khác."

Tiểu hài tử mặc dù linh hoạt, nhưng do còn bé nên khí lực cũng không lớn, Như Thúy cô nương lúc này do không phòng bị liền bị hắn đẩy đi vài bước, sau đó liền không để cho hắn đẩy nữa, đứng thẳng tắp ở chỗ kia, nhìn tiểu hài tử gấp đến giật chân, cho rằng nàng không có nghe rõ lời của mình, liền lặp lại một lần nữa.

Như Thúy cô nương vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Làm sao ngươi biết có cường đạo trốn trong chùa? ... Còn nữa ... Ngươi là đồng bọn của bọn cường đạo kia?"

Khuôn mặt của tiểu hài tử cứng đờ, cặp mắt linh hoạt kia cũng có chút mờ mịt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: "Đúng vậy, ta là nội ứng do bọn cường đạo an bài trong chùa. Ngươi nhanh trốn đi, nếu không bọn họ thực sự sắp tới đây rồi!" Tiểu hài tử nói, trên mặt thấy rõ sự lo lắng, thấy nàng không động đậy, cũng biết hành vi của mình hiện tại không làm cho người ta tin tưởng được, lại nói: "Van ngươi, ta đang nói sự thật, không phải là kẻ lừa gạt a."

Như Thúy ôm chặt hai vai của hắn, cúi người xuống nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi linh lợi kia, nghiêm túc hỏi: "Ngươi đã cùng phe với bọn họ, vì sao lại đến báo cho ta để ta đi trốn?"

Tiểu hài tử trầm mặc một lúc, liền nói: "Nói như thế nào thì ta cũng ăn của ngươi một bát cháo và một cái trứng gà, ta phải đền ơn ngươi chứ."

Như Thúy gật đầu, sau đó làm ra hành động khiến tiểu hài tử hết sức kinh ngạc, nàng không hề trốn đi như mong đợi của hắn, mà lại kéo hắn đi ngược ra cửa.

Tiểu hài tử có chút ngây ngời, các phu nhân nhà giàu được ăn sung mặc sướng từ bé gặp loại chuyện như thế này không phải nên trốn thật sâu trong phòng khẩn cầu Phật tổ phù hộ sao? Nàng như thế nào lại không giống, còn hướng ra ngoài mà chạy? Nếu không may gặp phải cường đạo đang xông vào trong chùa thì thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Sau khi mở cửa ra, liền nghe thấy một ít thanh âm hỗn loạn từ trong gió truyền tới, lại lẫn với tiếng gió vù vù, nghe cũng không rõ nữa, nhưng theo ánh lửa truyền tới thì Như Thúy cũng hiểu rằng tiểu hài tử này đang nói sự thật rồi, đoán chừng là có cường đạo đánh lên đây a.

Nhìn xung quanh, lại ngoài ý muốn không thấy thủ vệ đầu cả, Như Thúy không khỏi có chút giật mình, chẳng lẽ thực sự đã xảy ra chuyện gì? Ôn đại nhân đã đi đâu rồi? Hơn nữa có phải nàng ngủ đã quá sâu rồi hay không? Ngay cả lúc Ôn đại nhân rời đi cũng không biết?

"Vị đại nhân kia lúc này đã bị thị vệ của các người gọi đi rồi... Hắn cũng có để lại hai thị vệ để bảo vệ người, nhưng lúc này đã bị hai cường đạo dụ đi chỗ khác, chắc bây giờ đã bị giết." Tiểu hài tử trả lời, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất biết quan sát sắc mặt người khác, biết nàng có nghi hoặc, liền nói: "Lúc này người hít phải mê dược nên ngủ sâu hơn bình thường nhiều."

Như Thúy cô nương chau mày thật chặt, trái tim hơi trùng xuống, nhưng nàng từng ngây ngốc ở nơi biên cảnh tràn ngập khói lửa vài năm, cũng gặp không ít người tử vong rồi, nên không hề thất thố.

"Người biết rõ kế hoạch của bọn cường đạo không?" Như Thúy cô nương vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi, mặc dù nàng muốn tìm hiểu chi tiết việc này, nhưng tình huống bây giờ khẩn cấp, liền chỉ hỏi vài câu đơn giản.

Tiểu hài tử thấy thời gian đã cấp bách lắm rồi, sợ rằng hai tên cường đạo ẩn nấp trong chùa đã giải quyết xong hai người thị vệ rồi, sẽ đi tới tìm nàng, lại thấy nàng không có ý định muốn trốn, trong lòng thực sự lo lắng, vội vàng nói: "Bọn họ thấy ta nhỏ con liền sai ta ẩn nấp trong chùa thăm dò hành tung của khách hành hương, tìm hiểu rõ về khả năng của các vị hộ vệ, dù sao tuổi ta còn nhỏ, chỉ cần qua mặt được các hòa thượng trong chùa là được rồi. Còn hai tên cường đạo ẩn nấp trong chùa kia, hòa thượng trong chùa đều là những kẻ nhất gan yếu đuối sợ chết, chỉ cần khống chế được bọn họ là xong ấy mà. Những tên cường đạo còn lại sau nửa đêm sẽ vào chùa, nội ứng ngoại hợp, đem bọn người bắt hết một lần. Nhưng mà... đại nhân nhà người cực kỳ thông minh đã thiết lập cam bẫy xung quanh chùa, những tên cường đạo kia hẳn là đang sống dở chết dở, chỉ là đại nhân nhà người không nghĩ đến chuyện còn có cường đạo ẩn nấp trong chùa đi."

Ngôi chùa này nằm sâu trong rừng, mặc dù vị trí rất xa thành trì, nhưng bởi vì Bồ Tát ở đây cực kỳ hiển linh, nên hương hỏa của nó đã từng rất thịnh vượng, bởi vì như vậy, nên mỗi lần tu sửa chùa đều là đại công trình. Nên từ chỗ hậu viện đến chỗ khói lửa phía trước quá xa, Như Thúy cô nương cũng không nghe được thanh âm gì nhiều, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng, cũng không biết Ôn có bắt được bọn cường đạo hay không.

Tiểu hài tử nói lần này có tới hơn năm mươi tên cường đạo đến đây, mà bọn họ bên này chỉ có hai vị chủ tử cùng hai người nha hoàn, cộng thêm được hai mươi thị vệ, nhân số của đôi phương là gấp đôi bọn họ rồi. Còn hòa thượng trong chùa này, cũng toàn sư già và chú tiểu, biện pháp dùng vũ lực là hoàn toàn vô dụng rồi.

Nhưng Như Thúy cô nương luôn có lòng tin tuyệt đối với Ôn đại nhân, cảm thấy chỉ cần Ôn Lương xuất mã, không có việc gì là hắn không làm được. Cho nên bây giờ việc nàng cần làm là bảo vệ bản thân thật tốt là được rồi.

Trong bóng tối, tiểu hài tử bị nàng kéo đi thất tha thất thểu, đang muốn mở miệng ra nói chuyện, lại bị người ta che miệng, sau đó kéo tới giấu sau một cây cọt.

Buổi tối mùa đông, ngay cả ánh trăng cũng không có, xung quanh tối đen như mực. Mà hôm nay bởi vì có khách ngủ lại trong chùa, Vinh Hoa Tự mới phá lệ thắp một ngọn đèn nhỏ ngoài hành lang để cho người đi lại, ngọn đèn nhỏ chỉ có thể chiếu sáng một góc nhỏ, còn lại cũng đều là tối đen như mực.

Nhìn thấy hai thân ảnh cao lớn đang tiến tới phòng ngủ, tiểu hài tử mới hiểu được tại sao vị phu nhân này lại kéo hắn đến trốn ở chỗ này.

Thấy bọn họ đẩy cửa đi vào, Như Thúy tiếp tục kéo tiểu hài tử chạy về phía trước.

Ngay sau đó, do tiểu hài tử quen thuộc địa hình hơn nên liền đổi thành hắn kéo nàng chạy về phía đại sảnh của chùa. Lúc này hai cường đạo cũng phát hiện ra trong phòng không có ai, nghĩ tới lúc này tiểu hài tử kia có hành vi dẫn đường lòng vòng cho bọn họ, hai người liền biết thẳng nhai con kia cũng dám phản bội bọn họ, không khỏi giận dữ, vác đại đao lên đuổi theo.

Hai người tốc độ không hề nhanh, rất nhanh đã bị đuổi theo.

So với cường đạo quanh năm phải rong ruổi để mưu cầu sinh tồn, Như Thúy cô nương liền yếu thế hơn hẳn, ban đêm lại tối đen như mực, nhìn cái gì cũng chỉ thấy một màu đen, thiếu chút nữa là nàng đụng vào tường rồi. Tiểu hài tử không có biện pháp, chỉ có thể kéo nàng tránh chướng ngại vật trên đường, nhanh chóng đưa nàng đến chỗ vị đại nhân kia.

"Nhài con, người chết chắc rồi!"

Hai cường đạo ở phía sau hùng hùng hổ hổ đuổi theo, tốc độ của bọn họ rất nhanh, một nữ nhân cùng một đứa bé tự nhiên không thể nào chạy nhanh hơn bọn hắn, cho nên về mặt của bọn hắn đang khinh thường nhìn hai người chạy trong bóng tối, giống như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy. Hơn nữa cấp trên có phân phó, nữ nhân không thể giết, cần phải bắt sống, đến lúc đó bất kể là giữ lại dùng hay bán cho kỹ viện đều được cả, cho nên trong lúc nhất thời bọn hắn không có hạ thủ.

Chạy thêm một đoạn, hai tên cường đạo hiển nhiên cũng hiểu ra ý đồ của tiểu hài tử, lập tức không hề buông tha nữa, mà nhanh chóng xông ra, phải bắt được bọn họ.

Tiểu hài tử chỉ cảm thấy trên đầu có tiếng gió vụt qua, sau đó liền bị thứ gì đó ngăn chân ngã sấp xuống mặt đất, kèm theo một câu "Cẩn thận", sau đó là một tiếng hét "A" lộ vẻ sầu thảm vang lên, một tên cường đạo liền ngồi thụp xuống, sau đó một không cẩn thận đụng đầu vào cây cột bên cạnh, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó liền có một thân ảnh ngã xuống.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không cho hắn thời gian suy nghĩ cẩn thận, một người khác lại gần hắn từ phía sau.

"A Xương!" Người nọ sợ hãi kêu lên, nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại, liền đoán rằng đồng bọn của hắn đã gặp chuyện không may rồi.

Có lẽ là bị đồng bạn kích thích, cường đạo vốn đã không có kiên nhẫn nữa rồi, một bước tiến lên, không còn thông thả như trước nữa, nâng cao đại đao, tiểu hài tử liền không chút nghĩ ngợi đem người bên cạnh đẩy ra rồi chính mình xông lên.

"Người đi mau..."

Tiểu hài tử hướng về phía Như Thúy kêu to, xong lại xông vào ôm chân tên cường đạo kia, nhằm giữ chân hắn lại cho Như Thúy chạy thoát.

Mặc dù trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy mấy cái bóng đen, nhưng chất lỏng ẩm ướt phun tới trên mặt cùng mùi máu bay khắp nơi làm Như Thúy hiểu được đứa bé kia nhất định đã bị thương rồi, trong lòng không khỏi có chút gấp gáp, mắt thấy người nọ lại muốn cầm đại đao trong tay chém xuống đứa nhỏ đang ôm chân hắn, Như Thúy cô nương không khỏi nhớ lại chính mình lúc còn bé, nếu như lúc trước nàng còn đang hoài nghi động cơ của đứa nhỏ, thì bây giờ nàng cũng cảm động vì hành vi này của hắn, mặc kệ hắn cứu mình là vì cái gì, lúc này nàng không muốn thấy hắn bỏ mệnh nơi đây.

Trong lúc tình thế cấp bách, tay nàng sờ phải một thứ lạnh lẽo như băng, là đao. Chính là đao của cái tên lúc nãy bị nàng vô ý đá trúng ngay bộ phận quan trọng nhất của nam nhân, lại xui xẻo không cẩn thận đụng đầu vào cây cột đến không biết sống chết ra sao.

Như Thúy cô nương không chút nghĩ ngợi hai tay nắm chặt cây đao kia, sau đó đâm thẳng về phía trước một phát.

"A —— "

Không biết cây đao kia đâm trúng chỗ nào, nhưng tên cường đạo kia lại đau tới nỗi rớt luôn cây đao trong tay, cả người cúi gập xuống, quỳ rạp xuống dưới đất, hoàn toàn không có khí lực để ý tới cái khác. Như Thúy cô nương trong lòng mừng thầm, liền kéo theo đứa bé kia, lao đảo chạy về phía trước.

Tiếng kêu của cường đạo nọ càng lúc càng thê thảm, trở thành một loại báo động, rốt cuộc làm kinh động đến những người khác.

Phía trước có ánh lửa, Như Thúy vẫn còn đang sợ hãi rằng những thứ cường đạo ấy đã đuổi tới nơi rồi, đến khi nàng thấy rõ nam tử mặc áo choàng đen phi tới đây, trong lòng rốt cuộc buông lỏng, chân tay mềm nhũn, ôm tiểu hài tử trong lòng ngồi sững lại trên mặt đất.

"Nha đầu!"

Ôn Lương run như cây sậy nhìn nàng ngồi sững trên đất, trên mặt còn dính chút dịch thể màu hồng, không dám đến gần, biểu tình trên mặt trống rỗng, hai mắt trừng thật lớn, nguyên bản đang muốn bỏ nhào tới, lúc này lại có chút khiếp đảm.

Như Thúy cô nương lau mặt, hướng hắn cười cười, nghĩ tới người trong lòng, vội vàng nói: "Ôn đại nhân, hắn bị thương rồi, mau sai người tới trị thương cho hắn đi!"

Ôn Lương lúc này mới nhìn đến tiểu hài tử Như Thúy đang ôm trong lòng, đứa nhỏ này thật sự là quá mức gầy yếu, thoạt nhìn không có mấy lượng thịt, chẳng trách có thể bị Như Thúy khiêng đi. Nhưng bây giờ trên người hắn toàn là máu, giống như một miếng vải rách bị người ta giày vò vạy, phát ra tiếng rên riết hết sức thống khổ. Ôn Lương lật hắn lại liền nhìn thấy vết đao thật sâu ở sau lưng hắn, toàn bộ y phục đều bị máu nhuộm ướt.

"Người tới, mau đem hắn mang đi chữa thương." Ôn Lương phân phó cho thị vệ ở bên cạnh.

Trừ đội trưởng đội thị vệ Lý thị vệ đang chỉ huy một số thị vệ ở phía trước xử lý đám cường đạo cùng với các hòa thượng, Ôn Lương cũng dẫn theo mười người thị vệ đi qua đây. Sau khi phát hiện ra trong chùa còn hai cường đạo đang ẩn nấp, Ôn Lương liền biết mục tiêu của bọn họ có lẽ là Như Thúy, lúc đó hắn đã bắt đầu lo lắng rồi.

Đêm nay bọn họ tới đây tá túc hết sức đột ngột, cũng chỉ theo một ít tin tức thu thập được mà suy đoán, cũng không biết chắc chắn rằng cường đạo có đến hay không. Lúc đó hắn bị bọn thị vệ đánh thức, Ôn Lương mới phát hiện ra bọn cường đạo ấy to gan tới nỗi thả cả thuốc mê vô sắc vô vị vào trong phòng, may mắn lượng thuốc kia không nhiều, nên không khiến người ta ngủ sâu. Vốn hắn sợ hiện trường quá mức huyết tính không thích hợp cho nàng nhìn thấy, cộng thêm mấy ngày gần đây lên đường gấp rút khiến nàng chưa từng được nghỉ ngơi, nên muốn cho nàng được nghỉ ngơi thật tốt, liền không đánh thức nàng, chỉ để lại hai thị vệ đề bảo vệ nàng, nhưng hắn không ngờ rằng trong chùa đã ẩn núp sẵn hai tên cường đạo rồi.

Đến khi thị vệ đem đứa bé kia ôm đi, Ôn Lương mới biết rằng nàng không hề bị thương, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, âm thầm đem lòng bàn tay đang run rẩy của hắn đè chặt lại, rồi thật trấn định ôm lấy Như Thúy cô nương đang ngồi trên mặt đất, trở về phòng của mình.

Sau khi khôi phục được một chút khí lực, Như Thúy cô nương đột nhiên nói: "Chờ một chút, chỗ đó còn có hai tên cường đạo a."

Nghe nói như vậy, hai thị vệ liền cầm đuốc đi kiểm tra phía sau, lúc thấy được bộ dạng của hai tên cường đạo kia, bọn thị vệ bất giác có cảm giác胆

đau cúc chặt, sau đó tập thể cứng ngắc trầm mặc.

Ôn Lương vững vàng ôm nha đầu nhà hắn đi tới, tầm mắt đảo qua hai tên cường đạo một cái, một tên trên mặt toàn là máu, nằm quay đơ trên đất không biết sống chết gì nữa, một tên đang khom người rên rỉ thống khổ đến tột cùng, mà hai tay của hắn đang ôm lấy hạ thân một cách khó khăn, trên tay kia là một màu đỏ của máu hết sức xinh tươi.

Như Thúy cô nương ló đầu ra xem, kỳ quái nói: "Hắn làm sao vậy?"

Ôn Lương dò dẫm cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng rất vô tội giải thích: "Vừa nãy hắn muốn giết đứa bé kia, ta trong lúc cấp bách liền lấy dao đâm hắn một phát, lúc đó tối như mực, cũng chả biết đâm tới nơi nào rồi."

Mấy nam nhân ở đây cứng ngắc nhìn nàng, sau đó Ôn Lương lặng yên che lại ánh mắt của nàng, kêu thị vệ đi kiểm tra một lượt, làm cho các nam nhân được một trận đau đầu kêu không thâu —— một đao kia của người nào đó không chỉ đâm thủng một miếng thịt trong đùi của hắn, mà cũng đồng thời chặt đứt mất vật kiêu ngạo của nam nhân, làm sao trong bóng đêm không nhìn thấy gì mà nàng có thể chém chuẩn như vậy? Đây là một loại tuyệt kỹ cỡ nào chứ —— thực sự còn chuẩn hơn cả thái giám chuyên nghiệp ở trong cung nữa, thực sự là quá hung tàn rồi!

Mà một tên cướp còn lại, mọi người chỉ thấy khắp mặt hắn đều là máu, lại không biết rằng ngoại trừ chút ngoại thương này, hắn cũng đã bị “đổi đũa” qua cực kỳ bí hiểm giống tên kia, chỉ cho rằng hắn bị nhẹ hơn, trong lòng cũng có vài phần an ủi, cảm thấy được người nào đó đúng là không hề cố ý. Chỉ có vậy thôi, các nam nhân so sánh xong rồi cuộc thấy an ủi ở trong lòng.

Ôn Lương dò dẫm kêu thị vệ đến đem hai cường đạo đáng thương này trói chặt lại đưa đến phòng tạm giam, sau đó ngậy người ôm người nào đó đang tỏ ra hết sức vô tội vào phòng.

Vừa mới ngồi xuống, Thanh Y cùng Lam Y vội vã tiến vào tựa như hai chú thỏ bị hoảng sợ, nhìn thấy vết máu dính trên mặt Như Thúy cô nương, cơ hồ muốn té xỉu, may mắn Như Thúy cô nương rất nhanh giải thích rằng nàng không có bị thương, mới để cho hai nha hoàn có một chút dễ chịu.

"Đều do nô tỳ ngu quên, nếu không cũng sẽ không để phu nhân gặp loại chuyện như thế này..." Lam Y ngày thường hoạt bát nghẹn ngào nói, nước mắt rơi trên má.

Thanh Y mặc dù không có nói gì, nhưng cũng là về mặt tự trách, tự trách bản thân sao lại ngủ say như chết như vậy.

Ôn Lương không giải thích cho các nàng nguyên nhân các nàng ngủ say như chết như vậy là do bọn cường đạo đã hạ mê dược, phát tay kêu các nàng đi phòng bếp lấy nước nóng tới đây, để cho Như Thúy cô nương tẩy đi thân mình nhếch nhác của nàng.

Như Thúy lại ngồi không yên, sau khi phục hồi lại tinh thần, liền nhớ tới tiểu hài tử bị thương kia, lập tức đứng lên nói: "Đứa bé kia không biết thế nào rồi, ta muốn đi nhìn một cái."

Ôn Lương không lay chuyển được nàng, chỉ có thể mang nàng đi coi một chút.

Trên đường đi Như Thúy nói với Ôn Lương chuyện đêm nay, còn có chuyện tiểu hài tử liều mình cứu nàng, sau khi nói xong biểu tình trên mặt có chút buồn bã.

Ôn Lương thờ dài một tiếng, nói: "Là ta sơ sót rồi, không ngờ sẽ có cường đạo trốn ở trong chùa." Mặc dù biết đêm nay có thể sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng bọn họ mới đến, đêm lại đã khuya, đâu có thể nào bận tâm quá nhiều? Lại không nghĩ tới những thứ cường đạo ấy đã làm chuyện này rất nhiều lần, mà hòa thượng ở đây cũng là loại nhất gan sợ phiền phức, loại tình huống như vậy chắc đã xảy ra không ít lần, chỉ có thể thương tiếc cho các lữ khách qua đường đã bị bọn cường đạo ấy giết thôi.

"Ở đây cũng không phải địa bàn của chúng ta, cho dù có cường đạo ẩn nấp chúng ta cũng không biết, sao có thể trách người?" Như Thúy phản bác: "Ôn đại nhân là một người thông minh, những thứ cường đạo ấy làm sao có thể bắt được người?" Thấy hắn gật đầu, không khỏi lộ ra tươi cười, nói: "Xem đi, Ôn đại nhân vẫn rất lợi hại a, trước đó đã chuẩn bị kỹ càng hết rồi, nếu như là những người khác, đã sớm bị cường đạo giết lúc đang ngủ."

Ôn Lương cười cười, thân thủ sờ nàng một phen, nhìn thấy nàng gần ngay trước mắt, sự sợ hãi lúc trước nhanh chóng biến mất, trong lòng chỉ còn lại một mảnh mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ôn Lương phát hiện ra, Như Thúy mặc dù đang cười, nhưng nụ cười kia cực kỳ miễn cưỡng, cầm lấy tay của nàng, vẫn là có chút phát run, lúc này hắn cứ nghĩ là do nàng lạnh quá nên run, nhưng hình như không đúng rồi.

"Nha đầu, tất cả đều đã qua rồi." Hắn ôn nhu nói, trong lòng hết sức thương tiếc nàng. Mặc kệ nha đầu này vận khí tốt đến đâu, cũng vẫn là một cô gái

yếu đuối, chuyện đêm nay đã làm nàng sợ hãi rồi. Chỉ trách bản thân hân sơ suất, thiếu chút nữa làm hại nàng rồi...

"Ừ, ta biết. May mắn có Ôn đại nhân ở đây, nếu không đêm nay chúng ta chắc chắn sẽ bị cường đạo giết." Như Thúy vẻ mặt ủ rũ, nhưng đối với chỉ số thông minh của Ôn đại nhân thì nàng vẫn tin nhiệm một trăm phần trăm.

Nói chuyện một hồi, cũng đi đến chỗ tiểu hài tử rồi.

Tiểu hài tử bị thương được bọn thị vệ an bài trong một gian sương phòng khác, cũng thập phần đơn sơ.

Khi Như Thúy cùng Ôn Lương bước vào, liền nhìn thấy hai thị vệ đang đứng cứng ngắc ở trong phòng, đưa mắt nhìn nhau, thần sắc thập phần cổ quái, làm cho hai người không khỏi suy nghĩ nhiều.

"Làm sao vậy?" Ôn Lương hỏi, nhìn về phía chiếc giường gỗ đơn sơ ở chỗ kia, có một tiểu hài tử đang nằm ở đó, trên người đắp một cái chăn mỏng, cả người gầy tới độ chỉ có da bọc xương, trên mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc nào, không khỏi làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

"Hắn có khỏe không? Chẳng lẽ..." Như Thúy sắc mặt lập tức tái nhợt. Tiểu hài tử bé như vậy mà phải chịu một đao như thế, trong lòng nàng đau như cắt.

Thị vệ biết bọn họ nghĩ sai, vội vàng nói: "Hắn... Hắn còn chưa có chết, nhưng vết chém kia quá sâu, mất máu quá nhiều, dẫn đến hôn mê bất tỉnh, nếu như chậm trễ việc chữa trị có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Thuộc hạ đã giúp hắn xử lý ngoại thương, nhưng vẫn nên tìm đại phu qua khám cho hắn thì tốt hơn a."

Như Thúy nghe xong, nàng đã thả lỏng tâm tình lại cau mày lại.

Ôn Lương trầm ngâm suy nghĩ một hồi, liền nói: "Sáng mai chúng ta liền lập tức vào thành đi tìm đại phu cho hắn." Tính toán một chút thời gian, Ôn Lương trong lòng thở dài, vốn dĩ chỉ cần hai ngày nữa là đến Bình Tân rồi, bây giờ không biết lại phải chờ tới lúc nào nữa rồi.

Nói xong, Ôn Lương đi tới, muốn vén chăn lên coi thử vết thương của hắn, ai biết hai thị vệ lập tức cực kỳ hoảng sợ, cả kinh nói: "Đại nhân không thể!"

"Các người làm sao vậy?" Như Thúy cô nương có chút không hiểu, thấy tiểu hài tử do đau đớn mà chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt thật sự trắng bệch, trong lòng liền cực kỳ khó chịu, liền đến lấy khăn tay ra lau cho hắn.

Đối với nghi ngờ của hai người, hai thị vệ nhìn nhau một cái, rồi kiên trì nói: "Đại nhân, đứa nhỏ này... là một nữ hài nhi."

Ôn Lương liền đem tay rút lại ngay lập tức, mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng trong quan niệm thâm căn cố đế của hắn thì cho dù nàng còn nhỏ cũng không thể tùy tiện nhìn, thời đại này nam nữ cách biệt cực kỳ nghiêm trọng, cho dù là con gái ruột của mình thì phụ thân cũng không được phép xem.

Như Thúy cô nương cũng mở to mắt, cực kỳ kinh ngạc hỏi: "Các người chắc chắn chứ?"

Thị vệ bất đắc dĩ đáp: "Phu nhân, lúc này thuộc hạ tháo y phục của đứa bé này ra để băng bó, tuyệt đối không có cố ý đâu." Đáng ghét nhất chính là, tiểu hài tử này lại đang mặc y phục của nam hài, tuổi lại còn nhỏ, cả người lại gầy nhom không có lấy một lạng thịt, nàng có điểm nào thể hiện mình là nữ hài tử đâu?

Đây là sự việc bất đắc dĩ, cũng không phải là do bọn họ cố ý. Ôn Lương cũng thông cảm cho bọn họ, không có trách cứ, chỉ yêu cầu bọn họ không được để lộ ra chuyện này nhằm tránh phá hủy thanh danh của đứa nhỏ. Trái lại Như Thúy cô nương lại quay sang nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ, mặc dù con bé gầy nhom, sắc mặt cũng không tốt, nhưng thần thái nói chuyện lúc tối của nó có điểm nào giống nữ hài nhi đâu, ngược lại là mười phần giống như một tiểu nam hài, đặc biệt là cặp lông mày dày rậm kia, cực kỳ có anh khí nam nhân.

Mặc dù giới tính của tiểu hài tử làm cho người ta kinh hãi, nhưng mọi người rất nhanh chóng liền bỏ qua chuyện này.

Bởi vì tiểu hài tử bị thương quá nặng, cũng không biết lúc nào có thể tỉnh lại, Như Thúy liền gọi Thanh Y cùng Lam Y tới đây, kêu các nàng đổi một bộ y phục sạch sẽ cho tiểu hài tử, hai nha hoàn biết được tiểu hài tử này đã cứu Như Thúy, đối với nàng hết sức cảm kích, phục vụ cực kỳ ân cần chu đáo. Trong suốt quá trình, tiểu hài tử đau đến đỏ mồ hôi lạnh nhưng vẫn không thể tỉnh lại được, rất nhanh liền phát sốt, làm cho Như Thúy càng thêm lo lắng.

Rất nhanh, trụ trì trong chùa liền dẫn theo hai vị hòa thượng lớn tuổi đi qua đây.

Trụ trì nhìn thấy tiểu hài tử bị thương thì cũng có chút giật mình, nhìn về mặt của hắn thì chắc là hắn biết đứa nhỏ này. Đến khi nghe xong những chuyện mà tiểu hài tử đã làm, trụ trì thở dài một tiếng, niệm một tiếng A Di Đà Phật.

Theo lời của trụ trì kể, những tên cường đạo này mới xuất hiện từ cách đây hai năm, tự chiếm núi xung vương, nghe đồn bọn chúng đều đã giết người qua, hai tay đều dính máu tươi, thập phần hung hãn. Từ khi bọn họ đến đây đã cướp đoạt của khách hành hương rất nhiều rồi, tin tức này truyền khiến mọi người sợ hãi không dám đến dâng hương nữa, làm cho Vinh Hoa Tự dần dần mất hết hương hỏa. Đương nhiên, bọn cường đạo cũng có chút khôn khéo, phát hiện vùng núi ở đây quá rộng, thường xuyên có thương đội lỡ đường đến đây tá túc, chỉ cần nắm được thông tin, liền có thể cướp đoạt của những thương đội giàu đến chảy mỡ kia, liền đem Vinh Hoa Tự giữ lại không có phá hủy.

Trải qua hai năm, vốn dĩ Vinh Hoa Tự này rất phồn thịnh, các hòa thượng trong chùa vốn rất đông cũng chạy trốn hết, cuối cùng chỉ còn lại có mấy vị hòa thượng già yếu như bọn họ, bọn cường đạo thấy bọn họ không thể làm ra cái gì bất ngờ được, liền giữ lại bọn họ để đánh lừa khách nhân, không ra tay giết chết bọn họ.

Mà đứa nhỏ này là con của nhà thợ săn trong rừng, hai năm trước, cha mẹ nó đều bị cường đạo giết chết. Khi đó nàng mới có sáu tuổi, cường đạo thấy nàng là một tiểu hài nhi, liền giữ lại làm việc cho bọn chúng. Tiểu hài tử này cũng nhanh nhẹn, hai năm qua lăn lộn trong đám cường đạo cũng không tệ, thường xuyên tìm được nơi tá túc của các thương đội, truyền tin tức về các thương đội cho bọn chúng. Các thương đội thấy nàng là một tiểu hài tử, lại tự xưng là người coi sóc vườn rau, liền không có đề phòng nữa.

Chắc vì thương xót tiểu hài tử có số phận đáng thương, Ôn Lương mỉm cười một cách thần bí, đột nhiên hỏi: "Ở đây có cường đạo như vậy, vì sao lại không báo quan?"

Lão hòa thượng thở dài thật sâu, nói: "Sao lại không có báo quan, hòa thượng trong chùa đi báo quan đều bị bọn chúng chặn đường giết hết, dù có may mắn gặp được quan phủ, thì bọn họ lại làm bộ như không biết, đem án tử đê xuống không đề ý nữa. Sau đó chúng ta mới biết là bọn cường đạo đã thu mua hết người trong quan phủ rồi..." Nói xong lời cuối cùng, liền cầm phật châu trong tay niệm một tiếng A Di Đà Phật.

Ôn Lương nhủ mảy, không nói cái gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài cùng trụ trì đi xử lý mấy tên cường đạo kia.

Theo lời khai của bọn cường đạo bị bắt ở đây, lần này bọn họ dốc hết toàn bộ lực lượng, lại không ngờ rằng sẽ bị đối phương giết đến trở tay không kịp, thương vong nặng nề, chỉ có mười mấy người trốn thoát được, nhưng đã bị thương nặng, nên chắc chắn sẽ không quay lại được nữa. Mà bọn họ bên này cũng có vài vị thị vệ đã bị giết chết.

Mấy việc như vậy Như Thúy không có quan tâm nhiều lắm, chỉ lo cùng Thanh Y và Lam Y chiếu cố tiểu hài tử bị thương, tiểu hài tử đang sốt rất cao, cả khuôn mặt bị nóng đến đỏ bừng, trong miệng phát ra từng tiếng rên rỉ thống khổ như con mèo nhỏ. Trong chùa không có sẵn các loại thảo dược, các hòa thượng cũng không biết bắt mạch chữa bệnh, nên không thể trông chờ vào bọn họ. Cuối cùng Như Thúy lấy một ít thuốc hạ sốt mà bọn họ tự mang đến đem ra dứt cho nàng.

Tiểu hài tử sốt cao liền bị mê sảng, Thanh Y cùng Lam Y hết sức thương nàng, rõ ràng một tiểu hài tử tám tuổi, nhưng lại nhỏ gầy như một đứa bé năm tuổi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến chuyện phát dục của đứa nhỏ, chắc là từ sau khi phụ mẫu bị sát hại, đứa nhỏ ở chỗ bọn cường đạo không có một ngày nào được ăn ngon ngủ yên.

Một đêm này mọi người đều không thể nào nghỉ ngơi được, tiểu hài tử sốt lên theo từng cơn, làm hai nha hoàn chăm sóc cho nàng mệt đến ngất ngư.

Trời còn chưa sáng, Ôn Lương đã lập tức ra lệnh cho bọn thị vệ chuẩn bị để xuất phát.

Trước khi rời đi, Ôn Lương nói với các hòa thượng trong chùa cũng có một đêm mất ngủ: "Việc này bản đại nhân chắc chắn sẽ xử lý, chỉ hi vọng sư phụ nhớ mình là một người xuất gia luôn có lòng từ bi."

Các hòa thượng đến đưa tiễn nghe xong những lời ấy, đều nhìn không được về mặt mừng rỡ, căn bản không hiểu rõ ý nghĩa câu nói của Ôn Lương, chỉ có vị trụ trì vẫn hiền lành như trước, quỳ lạy Ôn Lương thật sâu, cảm tạ hắn đã làm việc nghĩa.

Như Thúy trong tay ôm một cái lò sưởi nhỏ, vén màn xe lên nhìn về phía cánh cửa lớn loang lổ trước cổng chùa, trong lòng thở dài.

Bởi vì tiểu hài tử vẫn chưa tỉnh, bọn họ lại đang đi đường núi, trên đường xóc nảy, Như Thúy liền đem nàng tới ngồi chung xe ngựa với bọn họ giúp cho nàng thoải mái hơn được một chút.

Trên đường đi, Như Thúy hỏi Ôn Lương về tình huống lúc đêm qua, từ đó biết được đêm qua bọn họ chỉ bắt được mười lăm tên, giết hai mươi tên, còn lại đã trốn thoát. Còn số cường đạo bị bắt, Ôn Lương đã ra lệnh cho thị vệ cắt đứt hết gân mạch của bọn họ, sau đó trói chặt lại giao cho các hòa thượng trông coi. Mà từ lúc trời chưa sáng Ôn Lương đã sai một thị vệ đi trước, cầm mật thư có ấn tín của hắn đem đến Ninh Thành gần đây, đem giao tận tay cho quan phủ nơi đây, yêu cầu quan phủ dẫn người qua đây đem bọn cường đạo dẫn về.

Nói đến đám cường đạo đã bị bắt, Ôn Lương liền hướng người nào đó cười đến thập phần ôn hòa, nói: "Trong đó có hai cường đạo là do nha đầu nàng tự mình bắt đó, nhưng bọn họ bị thương thật là nặng, chắc sẽ phải nằm trên giường một thời gian dài nha." Còn có một nửa đời sau đều phải làm thái giám. Mặc dù nha đầu nhà hắn hành động có chút hung hãn, nhưng Ôn Lương không có chút nào đồng tình với hai tên kia.

Nghe hắn nói như vậy, Như Thúy cô nương đã kết hôn tự nhiên hiểu được cái gì, có chút đỏ mặt nói: "Lúc đó trời tối như vậy, ta làm sao biết được lại nhầm chuẩn như vậy..." Thấy Ôn Lương vẫn đang nhìn mình cười cười, Như Thúy cô nương gãi gãi mặt, giọng nói chắc nịch đảm bảo: "Ôn đại nhân ngài cứ yên tâm, ta biết nơi đó địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy đối với người!"

"..."

Một đường thúc ngựa đi, đến buổi trưa bọn họ đã tới Ninh Thành rồi.

Sau khi bước vào khách điếm, Như Thúy liền gấp gấp sai người đi tìm đại phu tốt nhất của Ninh Thành đến khám cho vết thương của tiểu hài tử, mà Ôn Lương sau khi an bài xong mọi chuyện, liền dẫn theo hai thị vệ đi tìm quan địa phương của Ninh Thành.

Ôn Lương hành động lần này hết sức mạnh mẽ dứt khoát, không hề muốn tha cho bọn cường đạo, muốn nhân cơ hội này lôi hết bọn chúng ra xử lý. Còn những quan lại dám cấu kết với bọn chúng, Ôn Lương cũng không vội, có rất nhiều thời gian để thu thập bọn họ.

Đại phu tới rất nhanh, tiểu hài tử vẫn sốt cao không ngừng, lại còn co giật từng cơn, làm Như Thúy sợ tới mức ôm chặt nằng, sợ nằng gãy giữa làm ảnh hưởng tới vết thương trên người.

Đại phu xem qua vết thương một lần, thay thuốc cho tiểu hài tử, lại kê đơn cho người ta đi bốc thuốc, sau đó quay sang nói với Như Thúy cô nương đang khẩn trương rằng: "Phu nhân, đứa nhỏ này bị thương quá nặng, còn có nội thương trong người, ta chỉ có thể cố hết sức rồi, tiếp theo là phải dựa vào ý chí của nằng."

Như Thúy trong lòng có chút trầm trọng, lặng lẽ gật đầu không nói gì nữa.

Ôn Lương rời đi được một lúc, lúc trở lại liền thấy Như Thúy đang bón thuốc cho tiểu hài tử kia, biểu tình rất dịu dàng.

Ôn Lương sừng sốt một lát, rồi đi tới ngồi bên cạnh nằng.

Tiểu hài tử mặc dù tình huống có chút không tốt, nhưng may mắn là bản năng sinh tồn của nằng cực kỳ cao, mặc dù thuốc đa phần đều chảy ra ngoài, nhưng nằng vẫn cố nuốt một ít.

"Đại phu nói như thế nào?" Ôn Lương nắm tay nằng rồi hỏi.

Như Thúy có chút lo lắng nói: "Đại phu nói nằng bị thương quá nặng, chỉ có thể dựa vào ý chí của nằng mà thôi."

"Sẽ không có chuyện gì đâu, nằng là một đứa bé can đảm mà." Ôn Lương lại nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang nằm ở kia, hơi than thở: "Ta cũng muốn cảm ơn đứa bé này, nếu không phải là nó, thì người bị thương chính là ngươi." Thậm chí có thể sẽ bị thương nghiêm trọng hơn nữa.

Như Thúy há miệng, không biết nói cái gì, đến khi nghe xong hẳn đang nói cái gì, không khỏi mở to hai mắt mà nhìn.

"Cha mẹ nằng bị cường đạo giết chết từ khi nằng còn nhỏ tuổi, mặc dù nằng làm cường đạo nhưng cũng không phải do nằng nguyện ý, nằng có thể tới báo cho ngươi biết thậm chí liều mình cứu ngươi, chứng minh tâm địa nằng thuần thiện. Chúng ta cũng không có đứa nhỏ, liền quyết định thu dưỡng nằng đi, coi như là báo đáp ơn cứu mạng của nằng. Nha đầu, sau này ngươi chính là mẹ của đứa bé này a." Nhìn thấy Như Thúy há mồm kinh ngạc, Ôn Lương mỉm cười, lại nói tiếp: "Khi đó nằng đã gọi ngươi là nương để ngươi ra mở cửa đó. Đã gọi nằng một tiếng nương thì sau này cứ để đứa nhỏ gọi tiếp đi."

Như Thúy trầm mặc rất lâu, đề xướng sự cảm động trong lòng, sau đó nói: "Ôn đại nhân, ngươi xác định sao? Tính cách của nằng khả năng có chút... Khụ, không giống cô nương gia nga." Nằng sợ hẳn sau này sẽ bị tính cách của tiểu hài tử dọa đến, Như Thúy vội vàng cho hẳn một chút ý kiến.

Cho dù nằng có không giống với cô nương nhà người ta thì cũng còn tốt hơn so với nha đầu ngốc nhà ngươi luôn làm người ta ghen ghét a.

Ôn Lương nghĩ trong lòng như vậy, cảm thấy chuyện này căn bản không có gì quan trọng. Nhưng chờ hẳn phát hiện được tính nghiêm trọng của việc này, thì sự tình đã có kết cục rồi không thể thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tiểu hài tử vẫn chưa tỉnh, Như Thúy cũng có chút lo lắng, nhưng qua ngày hôm sau hô hấp đã có chút ổn định, đại phu nói đây là chuyện tốt, chứng minh rằng nằng đã có chuyển biến tốt, nhưng vẫn còn rất nguy hiểm, cần phải phải cẩn thận chăm sóc, còn khi nào nằng mới tỉnh dậy thì rất khó nói a.

Đại phu nói, tiểu hài tử này thân hình vốn dĩ đã gầy yếu rồi, dinh dưỡng lại không đầy đủ nữa, trên người còn có dấu vết bị ngược đãi, không biết đã tích tụ bao nhiêu năm, bây giờ lại còn bị thương quá nặng như vậy, coi như vết sạch chút sức lực còn lại của nằng rồi, suy yếu vô cùng, rất khó có thể nói trước được nằng có tỉnh lại hay không.

Như Thúy nghe xong, liền biết sau khi cha mẹ của đứa bé này bị bọn cường đạo giết chết, cuộc sống của đứa nhỏ này liền cực kỳ gian nan, liền thương tiếc nằng nhiều thêm vài phần.

Bởi vì tiểu hài tử bị thương, bọn họ dừng lại ở Ninh Thành hai ngày. Hai ngày này Như Thúy vẫn luôn ở lại khách điểm chiếu cố tiểu hài tử bị thương. Ôn Lương đi đến quan phủ vài lần, nghe nói bọn sơn tặc ở khắp núi đã bị quan binh vây bắt hết rồi, bách tính vùng phụ cận xung quanh Vinh Hoa Tự đều vui mừng khôn xiết, cảm thấy năm nay là một năm may mắn a. Trái ngược với sự hân hoan của bách tính trong vùng là sự lo sợ của mấy tên quan lại địa phương đã dám cấu kết với bọn cường đạo, có thể đoán được cuộc họp thường niên năm nay của bọn chúng sẽ thập phần khủng hoảng a.

Tiểu hài tử còn chưa tỉnh, Ôn Lương xem xét lại thời gian đi đường, phát hiện ra so với thời gian dự tính thì bọn họ đã kéo dài hơn mấy ngày rồi, hơn nữa từ Ninh Thành tới Bình Tân chỉ còn có hai ngày đường nữa thôi, Ôn Lương không khỏi có chút gấp gáp, hẳn tuyệt đối không vui khi lần đầu tiên hẳn cùng với Như Thúy cô nương đón năm mới lại là ở trên đường đi, hơn nữa hẳn cũng muốn mang theo Như Thúy cô nương về nhà của ngoại tổ mẫu để cho bọn họ gặp nằng một lần a.

Ôn Lương suy tư một chút, liền đi hỏi đại phu xem tình hình hiện tại của tiểu hài tử có thể lên đường hay không. Đại phu cũng biết là bọn họ phải về Bình Tân thăm viếng, trầm ngâm một hồi, liền nói cho bọn họ biết, chỉ cần trên đường chăm sóc bệnh nhân thật tốt tránh cho nàng lại bị phát sốt lại, cùng với hạn chế sự xúc nẩy là có thể. Mặt khác hắn cũng muốn nói rằng, tiểu hài tử mãi vẫn không thấy tỉnh lại, Ôn Lương có chút lo lắng, muốn nhanh chóng đến Bình Tân tìm danh y đến chữa trị cho đứa nhỏ. Ninh Thành chỉ là một thành thị nhỏ, y thuật của đại phu không cao cho lắm, chỉ hi vọng sau khi tới Bình Tân, liền có thể nhanh chóng tìm được đại phu, đứa nhỏ một ngày còn chưa tỉnh lại, là một ngày chưa thoát khỏi nguy hiểm a.

Nghe được lời nói của đại phu, Ôn Lương lập tức cho người đi chuẩn bị xe ngựa, trên xe trải rất nhiều chăn bông mềm mại, cần phải làm cho nàng thật thoải mái trên đường đi đến Bình Tân.

Lúc bọn họ đang thu thập mọi thứ để chuẩn bị xuất phát, lại không ngờ rằng người của Đàm gia chờ không được đã tự mình đến đón bọn họ rồi.

Người mà Đàm gia phái tới là Đàm Ký Xuyên, là trưởng tử của đại phòng Đàm gia, cũng là tôn tử lớn nhất của Đàm gia, Ôn Lương cũng phải kêu hắn một tiếng đại biểu ca.

"Đại biểu ca, sao ngươi lại tới đây?" Ôn Lương hết sức ngạc nhiên.

Xe ngựa của bọn họ lúc này đang ở trước cửa khách điếm, đang chuẩn bị để xuất phát a, ai biết là Đàm Ký Xuyên sẽ mang theo gia đình của Đàm gia đột nhiên xuất hiện. Nếu không phải Ôn Lương có trí nhớ tốt, chỉ sợ cũng không nhận ra vị đại biểu ca đã nhiều năm không gặp này, đặc biệt là vị biểu ca này đã thay đổi quá nhiều rồi.

Ôn Lương còn có chút không nhận được người, nhưng Đàm Ký Xuyên lại nhớ rõ mặt mũi của vị biểu đệ này. Nói theo cách nói của người Đàm gia, dung mạo của hắn giống hệt như vị cô tài hoa mỹ mạo, phong lưu xuất chúng, thu hút ánh mắt của người khác tới cực điểm, làm cho các tiểu cô nương không ngại rụt rè mà đánh nhau vì hắn, trở thành ký ức hết sức sâu sắc. Hơn nữa cũng bởi vì dung mạo của hắn và mẫu thân hắn giống nhau y như đúc, liền trở thành tâm can bảo bối trong lòng các vị lão gia ở Đàm gia, hàng năm đều ngắm trông hắn trở về.

Mà Ôn Lương lấy lý do đi dưỡng bệnh mang theo Như Thúy cô nương trở về Bình Tân đón năm mới, một là muốn tránh đi lời đồn đại trong kinh thành, hai là hắn chán ghét hành vi buộc hắn bỏ vợ lấy thiếp của ngài Trần quốc công, ba là hắn nghe nói thời gian trước ngoại tổ mẫu có bị bệnh nặng một hồi, ở trên giường bệnh vẫn luôn gọi tên hắn, làm hắn có chút ảm áp, có chút tưởng niệm. Ôn Lương cũng biết thân là tử tôn Ôn gia, lại chạy đến nhà ngoại đón năm mới là một hành vi cực kỳ hoang đường, mặc kệ lý do của hắn có đúng đắn đến đâu, cũng là không đúng rồi. Thế nhưng xưa nay hành vi của hắn vẫn hoang đường như vậy, thêm một chuyện nữa thì có làm sao đâu.

"Từ Từ, đã lâu không gặp, ngươi vẫn không có thay đổi gì hết a." Vẫn đẹp như vậy a. Vị đại biểu ca không hề phúc hậu tí nào nhạo báng hắn ở trong lòng, sau đó nói: "Theo như tin tức người cho người đưa tới, đáng lẽ các ngươi phải đến Bình Tân từ hôm qua rồi, nhưng hôm nay vẫn chưa thấy bóng dáng các ngươi đâu, lão tổ tông liền lo lắng, kêu ta đi tìm xem ngươi đang ở đâu."

Ôn Lương nghe xong liền áy náy không ngớt, vốn dĩ hắn muốn dấu chuyện mình gặp phải cường đạo, cộng thêm việc tiểu hài tử bị thương thật sự nặng, làm hai vợ chồng lưỡng cố tay chân, liền quên mất việc báo tin tức cho người Đàm gia.

Sau đó Như Thúy cũng qua đây chào một tiếng, thuận tiện gặp mặt vị đại biểu ca này. Đây là một nam nhân hết sức trọng ôn, vẻ mặt ôn hòa dễ gần, nhưng cũng không thật sự ôn hòa như vậy, nói chuyện với hắn mấy câu, hắn đều ứng đối hết sức đúng mực, thể hiện phong phạm của con cháu nhà thế gia.

Đối với vị biểu đệ muội này, Đàm Ký Xuyên nhìn không được nhìn thật kỹ, rồi khách khí đáp lễ một cái, ngoài mặt vẫn đang cười, nhưng không ai biết trong lòng hắn nghĩ gì. Như Thúy cô nương biết ánh mắt của vị biểu ca này là đang đánh giá mình, nhưng so với những ánh mắt xem thường ở chỗ phủ Trần quốc công thì vẫn tốt hơn nhiều lắm, cho nên nàng đứng cười khanh khách, tiến thoái đúng mực, khiến cho vị biểu ca này hết sức ngạc nhiên. Vốn dĩ hắn nghĩ rằng nàng xuất thân là một nha hoàn, sẽ có một chút không phóng khoáng, lại không nghĩ rằng nàng có thể bình tĩnh được như vậy.

Ôn Lương tự nhiên nhìn ra được là đại biểu ca đang kinh ngạc, trong lòng cười thầm, nha đầu nhà hắn đối mặt với người nào đó hết sức bình tĩnh a.

Trên đường đi có thêm vị biểu ca này lại tăng thêm được vài phần náo nhiệt.

Như Thúy cùng hai nha hoàn ở trong xe ngựa chiếu cố đứa nhỏ bị thương kia, Ôn Lương cùng Đàm Ký Xuyên cùng nhau cưỡi ngựa đi ở phía trước, vừa đi vừa nói về nguyên nhân chậm trễ của bọn họ. Đàm Ký Xuyên khi nghe nói bọn họ gặp phải bọn cường đạo ở Vinh Hoa Tự liền lo lắng không thôi, sau khi biết biểu đệ đã thiết lập cạm bẫy khắp chùa, lại chiến đấu kịch liệt với bọn cường đạo lúc nửa đêm khiến hắn lo lắng hết sức, sau đó lại biết được tiểu hài tử bị thương kia là do cứu người, cũng là cảm thấy không thôi.

Nếu như trực tiếp cưỡi ngựa thì chỉ cần một ngày nữa là bọn họ có thể tới Bình Tân rồi, nhưng bây giờ trên xe ngựa lại đang có người bị thương, nên hành trình phải kéo dài thêm vài ngày.

Sau một ngày đường, bọn họ đi tới một trấn nhỏ, dừng chân tại một khách điếm.

Ôn Lương ôm tiểu hài tử vẫn đang hôn mê đặt lên giường, sau đó lập tức kêu người đi tìm đại phu trong trấn đến, bởi vì tiểu hài tử lại bắt đầu phát sốt rồi.

Như Thúy có chút lo lắng, đại phu nói giống hệt người ở Ninh Thành, chỉ cần đứa nhỏ tỉnh lại liền thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Đại phu xem bệnh cho đứa nhỏ xong, Như Thúy liền nhờ đại phu tiện thể khám bệnh cho Ôn Lương luôn.

"Tư Tu vẫn còn đang bệnh ư?" Đàm Ký Xuyên có chút ngạc nhiên.

Như Thúy kỳ quái nhìn hắn một cái, trả lời: "Đã đỡ hơn nhiều rồi, nhưng hắn lúc trước bị bệnh nặng lắm, mười ngày nay lại gấp rút lên đường như vậy, cộng thêm mấy ngày nay gặp lại gặp quá nhiều sự việc, ta lo lắng hắn không chịu nổi." Sau đó dùng một loại ánh mắt "Ồn đại nhân ngài thật đáng thương đã gây rắc rối làm cho người ta thật thương tiếc" nhìn chằm chằm cái vị đang bị làm cho sắc mặt đỏ bừng đến điên cuồng.

Đàm Ký Xuyên càng nhìn càng thấy kỳ quái, sau đó cổ quái nhìn Như Thúy cô nương một cái, nhân lúc nàng mang theo nha hoàn đi sắc thuốc cùng làm được thiện cho Ôn Lương, vị biểu ca này nhìn không nổi nữa liền tiến tới bên người biểu đệ, nhỏ giọng cảm khái nói: "Tư Tu a, vị biểu đệ muội này coi bộ rất dễ bị lừa a." Loại tính tình đơn giản như vậy, làm sao đâu lại những thứ âm hiểm gian xảo trong phủ Trần quốc công?

Nhìn xem kia, đều bị tên hồ ly Ôn Lương kia xoay vòng vòng, vẫn cho rằng người nào đó cười ngạo cả ngày trời trong mùa đông giá rét là còn đang ốm yếu cần phải chăm sóc.

Ôn Lương ho khan một tiếng, rất lương thiện nói: "Đại biểu ca, nàng chỉ là hết sức để ý chuyện của ta, còn những thứ khác...đều rất tốt." Phải nói là rất nịnh nọt người.

Đàm Ký Xuyên mặc dù nghe ra là hắn đang mỉa mai, nhưng chưa có tiếp xúc qua nên cũng không biết nói gì hơn, nhưng có thể khẳng định là, vị biểu đệ muội này tuyệt đối có chỗ hơn người, nếu không cũng không để cho vị biểu đệ giáo hoạt như hồ ly này lại tuyên bố lấy nàng làm thê ngay trước mặt mọi người.

Bọn họ nghỉ ngơi ở trấn nhỏ một đêm, sáng hôm sau tiếp tục lên đường, lúc chạng vạng tối đã tới Bình Tân rồi.

Bình Tân là một thành cổ có lịch sử hết sức lâu đời, cũng là một thành trì lớn của Đại Sở, mặc dù trời đông giá rét, nhưng trên đường cũng không ít người qua lại, bây giờ đã là hai mươi tám tết, mọi người vẫn đang đi mua sắm tết nha.

Đàm gia ở trong một ngõ nhỏ ở thành đông của Bình Tân, cửa lớn sơn màu đỏ tươi, trước cửa có hai con sư tử đá thật lớn, phía trước có một cây đại thụ thật lớn, mặc dù đã rụng bớt lá, nhưng vẫn còn cực kỳ xanh tốt.

Cửa lớn vẫn đang mở, có mấy đứa nhóc đang đứng ngắm nghía, nhìn thấy một đội nhân mã đi tới, thẳng nhóc nhận ra đại thiếu gia đang cười ngạo đi phía trước, liền lộ ra biểu tình hết sức sung sướng, có đứa còn nhanh chân chạy vào báo cho các vị lão gia cùng phu nhân đang ngồi trong nhà chờ đợi rằng đại biểu ca đã dẫn người về.

Ôn Lương ngẩng đầu nhìn về phía Đàm phủ, hắn có cảm tình với nơi này cực tốt, còn tốt hơn nhiều so với phủ Trần quốc công là nơi hắn đã sinh ra, từ bé đến khi trưởng thành hắn đã ở đây rất nhiều rồi. Nếu nói phủ Trần quốc công chỉ mang đến cho hắn cảm giác thống khổ, thì Đàm gia mang lại cho hắn cảm giác quan tâm ấm áp như người nhà, mặc dù đây chỉ là nhà ngoại của hắn.

Ôn Lương hít một hơi thật sâu, cùng Đàm Ký Xuyên xoay người nhảy xuống ngựa.

Vừa mới xuống ngựa liền nhìn thấy Đàm đại lão gia mang theo hai huynh đệ đi ra, phía sau là mấy vị phu nhân, vẻ mặt hết sức vui mừng chào đón hắn.

"Đại cửu phụ, nhị cửu phụ, tam cậu, Tư Tu đã trở về." Ôn Lương tiến lên chào mấy vị trưởng bối, rồi quay sang cường vờ với các vị phu nhân đang đứng ở phía sau.

Mặc dù hắn một đường phong trần mệt mỏi, trên mặt có chút tái nhợt, nhưng có vài người chính là thiên sinh lệ chất, làm cho người ta cảm thấy khó quên. Mọi người nhìn thấy nữ nam tuấn tú không tỷ vết ấy, mặc dù đã vài năm không gặp, nhưng đây là một khuôn mặt quá mức mỹ lệ, làm cho người ta muốn quên mà không quên được, đừng nói là nữ nhân, ngay cả nam nhân khi nhìn lâu cũng sẽ nhìn không được mà tim đập nhanh, đặc biệt lúc hắn mỉm cười chào hỏi, không ai có thể kháng cự lại mỹ lực hấp dẫn của hắn cả.

Cho nên khi các nam nhân còn chưa có phản ứng, các vị phu nhân đã nhìn không được mà chen tới, bày ra thân phận trưởng bối mà kéo hắn tới, sau đó bắt đầu nhen nhào hỏi thăm về cuộc sống của hắn mấy năm nay, sau đó lại đau lòng rằng hắn đã phải chịu khổ mấy năm rồi, làm cho mấy vị đại lão gia kia đang muốn nói liền nghẹn lời, chỉ có thể tức giận đứng trừng mắt.

Đến tận khi Như Thúy bước xuống xe ngựa, thu hút sự chú ý của mọi người, mới làm cho mọi người dừng lại.

"Tức phụ của Lương ca nhi là vị này ư?" Đại cửu mẫu cười hỏi: "Lương ca nhi là chúng ta nhìn hắn lớn lên, lúc hắn cưới vợ thì lại ở xa quá, chúng ta không thể đi uống chén rượu mừng, cũng không thể nhìn thấy nàng dâu mới của Lương ca nhi a." Trong thanh âm có chút tiếc nuối.

Ôn Lương nhân cơ hội trốn thoát khỏi mấy vị trưởng bối đang hết sức nhiệt tình ở kia, dẫn Như Thúy qua đây, giới thiệu nàng với mọi người.

"Được rồi, Lương ca nhi đã bình an trở về, khí trời vẫn rất lạnh, lão tổ tông vẫn còn đang chờ a, mau đi vào nhà trước đã." Đàm gia đại lão gia nói.

Đại lão gia lời nói rất có uy nghiêm, tất cả mọi người đều đáp ứng.

Ôn Lương lại không có quen nghĩa nữ tương lai, vội vàng nói: "Đại cửu phụ, trên xe còn một đứa bé bị thương, phiền ngài thỉnh đại phu y thuật tốt nhất Bình Tân tới khám cho nàng một chút."

Mọi người vừa nghe nói còn có người bị thương liền hết sức kinh hãi, nhưng bây giờ không phải là thời điểm tốt để dò hỏi, Đàm đại lão gia phản ứng cực

nhanh, lập tức phân phó gia đình trong nhà đi thỉnh đại phu từ Thuận An đường trong thành đến khám bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Nghé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Ôn Lương tự mình ôm tiểu hài tử ra từ trong xe ngựa, cùng nhau bước vào Đàm phủ.

Mấy vị trưởng bối của Đàm gia nhìn chăm chú, một đứa nhỏ ốm yếu gầy tong teo như vậy, sao có thể khiến Ôn Lương coi trọng như vậy nhỉ? Sau khi nghe được Đàm Ký Xuyên kể chuyện bọn họ gặp phải cường đạo ở Vinh Hoa tự, liền cảm khái thật sâu, đều cảm thấy đây là một đứa nhỏ thật lương thiện và dũng cảm kiên cường, Ôn Lương muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, cũng là phúc phận của nàng.

Từ sau khi nhận được thư của Ôn Lương, Đàm gia đã thu dọn sạch sẽ chỗ ở để đợi Ôn Lương đến, hơn nữa đây còn là tiểu viện lúc mẫu thân của Ôn Lương chưa thành thân sinh sống, tên là Phiêu Tương viện, lão thái thái thích nhất là cô nữ nhi này, nên cho dù nàng đã lấy chồng, người Đàm gia vẫn đem tiểu viện của nàng giữ lại, để khi cô nãi nãi về nhà thăm viếng sẽ ở đây. Đặc biệt là lúc mẫu thân của Ôn Lương qua đời, lão thái thái người đầu bạc tiền người đầu xanh, thương tâm muốn chết, người Đàm gia liền ăn ý không có đụng chạm gì đến nơi này, cho người cố định đến quét dọn, làm một nơi để lão thái thái có thể tưởng niệm. Sau đó liền trở thành chỗ ở của Ôn Lương mỗi lần đến Đàm gia.

Một đám người bước vào tiểu viện xong, Ôn Lương liền đem đứa nhỏ đặt lên trên giường, sau đó liền trả lời các câu hỏi quan tâm của mấy vị trưởng bối. Toàn bộ đều là quan tâm đến sức khỏe của Ôn Lương cùng tình huống lúc đi đường. Mặc dù Đàm Ký Xuyên đã nói qua một lần, nhưng vẫn không chi tiết bằng người đã trải qua.

Người hầu của Đàm gia động tác hết sức nhanh chóng, rất nhanh lão đại phu của Thuận An đường đã tới rồi.

Đại đại phu bắt mạch cho tiểu hài tử xong, Ôn Lương xác nhận rằng đại phu có thể cứu sống được nàng, mới thờ phào nhẹ nhõm. Đại đại phu kê đơn cho nha hoàn đi sắc thuốc xong, Đàm đại lão gia nói: "Được rồi, người cũng có thể an tâm rồi. Lão thái thái vẫn đang ngóng trông người, hiện tại chắc vẫn đang đợi người, mang vợ của người đi bái kiến lão thái thái đi."

Ôn Lương nghe xong, áy náy nói: "Là lỗi của Tử Tu, khiến ngoại tổ mẫu phải đợi lâu..."

Không dong dài nữa, Ôn Tử Tu liền mang theo Như Thúy cùng các trưởng bối đi tới Thụy Hương viện là nơi ở của lão thái thái.

Bọn họ đi theo hành lang dài quanh co, mùa đông trời tối sớm, vừa mới chạng vạng mà trời đã tối đen, Đàm phủ đã bắt đầu thấp đèn đường rồi, cảnh vật hai bên đường dưới ánh đèn có vẻ mờ ảo, là một loại mỹ lệ đặc sắc khác, hoa và cây cảnh mặc dù không được tươi tốt như ngày nắng hè, nhưng cũng là một màu xanh mát mắt. Như Thúy nhìn đường, âm thầm nhớ kỹ, phải đi hơn một khắc đồng hồ mới tới nơi.

Trước cửa viện đã có sẵn một nha hoàn áo xanh đứng đợi, nhìn thấy một đám người đang đi tới, lập tức lanh lợi tiến lên thỉnh an, cười nói: "Mấy vị lão gia phu nhân bây giờ mới dẫn biểu thiếu gia tới đây, lão phu nhân chờ mọi người lâu lắm rồi". Sau đó chuyển sang vị nam tử mặc bạch y đứng sau các lão gia, trong lúc nhất thời liền ngẩng người ra nhìn.

"Đây là lỗi của chúng ta, đi chậm quá rồi, làm lão tổ tông phải đợi lâu rồi." Nhị cữu mẫu che miệng cười rộ lên.

Mặc dù nha hoàn này có chút thất thố, nhưng người của Đàm gia đã sớm quen với loại sự tình như vậy, cũng không hề trách móc nàng. Năm đó Ôn Lương ở lại Đàm gia một thời gian dài, đừng nói nha hoàn, ngay cả các vị biểu tỷ muội cũng đều si ngốc đối với hắn, mỗi khi nhìn thấy hắn lại ngây người ra một phen.

May mắn là nha hoàn hoàn hồn rất nhanh, vội vàng nhường chỗ cho các vị chủ tử đi vào.

Vừa đi nha hoàn vừa hướng vào trong phòng kêu to: "Lão phu nhân, mấy vị lão gia cùng các phu nhân mang theo biểu thiếu gia tới."

Tới Thụy Hương viện đại sảnh, lại có một nha hoàn nghe thấy âm thanh ra đón, tầm mắt hướng về phía đoàn người, sau đó vội vàng cười tiến lên thỉnh an, rồi dẫn mọi người bước vào, vén rèm lên, một cỗ nhiệt khí liền tỏa ra khắp nơi, tất cả mọi thứ đều ấm áp lên nhiều.

Như Thúy đi theo Ôn Lương bước qua cửa, chỉ thấy bên trong đã có rất nhiều người đang ngồi đợi rồi, đều là các vị phu nhân trẻ tuổi cùng các cô nương của Đàm gia, ngồi ngay vị trí chủ vị là một lão bà đang cười hết sức hiền từ. Người trong phòng đang trò chuyện hết sức vui vẻ, thấy bọn họ tiến vào liền trở nên im lặng, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung đổ dồn về phía Ôn Lương cùng Như Thúy cô nương.

Như Thúy cô nương rất bình tĩnh, tất cả những ánh mắt ấy chỉ đơn thuần là đang quan sát, so với những vị mệnh phụ trong cung lúc trước thì tốt hơn nhiều lắm.

"Ngoại tổ mẫu, Tử Tu đã trở về!" Ôn Lương kéo Như Thúy đi lên thật nhanh, rồi cùng nhau quỳ xuống trước mặt lão thái thái.

Sau đó là một tràng ôn chuyện của hai bà cháu, đợi đến khi lão thái thái bình tâm lại, liền kéo hai người đến ngồi bên cạnh mình, nhìn về phía Ôn Lương hết sức nhu tình.

"Đã sắp sang năm mới rồi mới đến nơi, sao lại đi lâu như vậy?" Lão thái thái thân thiết hỏi.

Mấy vị lão gia Đàm gia không muốn làm cho lão thái thái lo lắng, chỉ cười nói trên đường hẳn gặp một chút sự tình, Ôn Lương cũng lựa chọn cơ hội nói chen vào, rất nhanh liền dời đi lực chú ý của lão thái thái, liền chuyển sang chú ý đến Như Thúy ngồi ở kia.

"Lương ca nhi của ta đã lấy vợ rồi..." Lão thái thái thương cảm nói, sau đó nhìn sang Như Thúy cô nương đang hí mắt mỉm cười kia, chỉ cảm thấy cô nương này cười rất hạnh phúc, làm cho người ta thoải mái, liền cười ha hả nói: "Cháu dâu này rất tốt, nụ cười rất trong sáng, Lương ca nhi nhà chúng ta có phúc khí rồi."

Các vị nữ quyến nghe xong đều lộ ra một chút bất đắc dĩ, lão thái thái đã già rồi, chỉ cần tâm can bảo bối của bà thích, cái gì cũng là tốt, hoàn toàn không đề ý đến xuất thân của nàng là không xứng với Ôn Lương, ngay cả về bề ngoài cũng không được xinh xắn cho lắm, thậm chí khi nàng cùng Ôn Lương đứng chung một chỗ, liền mang lại cảm giác bụi bặm che mất ánh sáng của viên minh châu, làm cho các nàng cực kỳ thất vọng, cho rằng hai người không xứng với nhau, uống cho một chén hoa đào tưới đẹp lại cắm trong một chậu đất bình thường.

Ôn Lương hết sức cao hứng, cười đến hoa đào bay đầy trời, làm cho các vị phu nhân trẻ tuổi cùng các cô nương gia đều xấu hổ đến đỏ mặt. Ôn Lương liền dùng một loại ngữ điệu có chút làm nũng nói: "Từ Tu biết ngoại tổ mẫu sẽ thích tiểu tức phụ mà Từ Tu đã chọn, cho nên con liền mang về cho ngài xem nha."

"Đương nhiên là thích, nếu hai đứa các người có thể cho ngoại tổ mẫu được ôm một tiểu tăng tôn mập mạp, ngoại tổ mẫu sẽ càng cao hứng nha." Lão thái thái tiếp tục cười ha hả, nụ cười trên mặt hết sức vui vẻ, có thể thấy lão thái thái cao hứng tới chừng nào.

Lão thái thái vừa nói xong, mấy vị lão gia liền biểu tình có chút cứng ngắc.

Từ sau khi Ôn Lương sinh bệnh, người ở Đàm gia liền nắm được tin tức rất nhanh, biết được nguyên nhân hẳn bị bệnh là do Trần quốc công gây ra, người của Đàm gia liền càng bất mãn với Trần quốc công hơn nữa. Sau đó thái hậu lại làm lộ ra tin tức rằng Như Thúy ko thể sinh dưỡng, người ở Đàm gia cũng nắm bắt được rất nhanh, sau khi bọn họ nắm được tin tức, liền hết sức bất ngờ, nhưng bọn họ vẫn hết sức tin tưởng Ôn Lương, nên cũng không làm lộ tin này ra ngoài. Lão thái thái đã lớn tuổi, đề không làm nàng phải bận tâm, bọn họ liền ngăn chặn tin tức này ở khắp Bình Tân, nên trừ đại cửu mẫu cùng mấy vị biểu ca biết được sự tình, còn lại tất cả đều không biết gì.

Ôn Lương lại cười đến thập phần tự nhiên, nói: "Ngoại tổ mẫu, bây giờ đang có sẵn một đứa nhỏ nha."

"Nga? Ở nơi nào? Có xinh đẹp hay không? Có đẹp như Lương ca nhi cùng Ký Khê của ta không?" Lão thái thái hết sức hiếu kỳ nói.

Nghe thấy lời nói của lão thái thái, mọi người đều hết sức bất đắc dĩ.

Ôn Lương cười khanh khách nói: "Bây giờ nàng vẫn đang bị thương, còn chưa có tỉnh lại nữa, chờ nàng tỉnh lại rồi, Từ Tu sẽ mang nàng đến thỉnh an lão thái thái. Nhưng Từ Tu tin rằng nhờ phúc của lão thái thái, nàng sẽ tỉnh lại nhanh thôi."

Sau đó, Ôn Lương nói qua nguyên nhân hẳn chậm trễ mấy ngày hôm nay, bỏ qua giai đoạn hẳn gặp phải cường đạo, chỉ nói đến ơn cứu mạng của đứa nhỏ, sau đó hẳn quyết định thu nhận nàng làm nghĩa nữ, cho nên chưa cần sinh thì hẳn cũng đã có hài tử của riêng mình rồi. Hơn nữa sau này muốn bao nhiêu cũng không có vấn đề gì. Cho nên con nói dối không phải là vấn đề lớn đối với hẳn.

Người nào đó nói rất có kỹ xảo, lão thái thái bị lừa dối đến cao hứng cực kỳ, liền tục nói tốt, nữ quyến ở Đàm gia người nào có chút đầu óc đều thấy có chút kỳ lạ, tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng, mấy người nam nhân biết rõ chân tướng thì thiếu chút nữa học máu.

Ôn Từ Tu nói vòng vèo một lúc lâu, nếu ai có thể phân biệt được thật giả lẫn lộn trong đó thì chúng ta gọi người bằng ông!

Bởi vì đi đường liên tục nên bọn họ đều có chút mệt mỏi, nên bọn họ đi gặp qua lão thái thái, rồi chào hỏi đơn giản các vị biểu ca biểu tẩu, liền trở về Phiêu Tương viện rồi.

Phòng bếp đã sớm chuẩn bị bữa tối đầy đủ, hai người đi thăm tiểu cô nương bị thương trước, rồi mới quay trở về cho người dọn đồ ăn lên.

Như Thúy cô nương đã đói bụng lắm rồi, đang muốn lấy đũa gấp một miếng thịt thật to, liền thấy nha hoàn bưng lên một bát được thiện, Như Thúy rất nhanh liền nhận ra đây là nha hoàn bên người lão thái thái tên là Cúc Ý, trực giác cho rằng lão thái thái biết là Ôn Lương sinh bệnh, cho nên bát được thiện này là để cho Ôn Lương bồi bổ thân thể.

"Cho Ôn đại nhân uống? Người đã vất vả rồi." Như Thúy nói, rồi bảo Thanh Y đi qua lấy thuốc.

Cúc Ý nhìn Thanh Y đem được thiện bỏ lên bàn, rồi lại đi hỗ trợ dọn đồ ăn, liền mỉm cười nói với Như Thúy cô nương: "Biểu thiếu phu nhân sai rồi, đây là lão thái thái làm riêng cho người dùng để bồi dưỡng thân thể, của biểu thiếu gia lát nữa mới xong. Lão thái thái nói rồi, Đàm phủ tuy không có nhiều của cải như phủ Trần quốc công, nhưng sẽ không bạc đãi tức phụ, muốn ăn cái gì liền nói cho phòng bếp một tiếng là được. Hơn nữa các người đi đường mệt nhọc, rất là vất vả, cần phải bồi bổ thân thể. Đặc biệt là biểu thiếu phu nhân, lão phu nhân nói nữ nhân không thể sánh bằng với nam nhân, tương lai còn phải sinh con dưỡng cái, không thể qua loa cho có được. Lão thái thái nói, mấy ngày biểu thiếu phu nhân ở đây, nàng sẽ yêu cầu phòng bếp mỗi ngày đều làm được thiện cho ngài bồi bổ thân thể, nàng có rất nhiều phương thuốc, không cần lo lắng đến chuyện trùng lặp..."

"..."

Ôn Lương thiếu chút nữa phun ra rồi, sau đó ngồi cười đến thất ruột, đặc biệt khi thấy nha đầu lúc trước ngày ngày bắt hắn uống thuốc bổ giờ cũng bị ép uống chung, càng cười đến vui mừng.

Như Thúy cô nương chỉ quần quýt một chút, rất nhanh liền buông ra. Nàng đương nhiên biết lời của nha hoàn là có ý gì, lão thái thái đang muốn điều trị thân thể của nàng, để cho nàng mau mang thai. Trường bối ban thường không dám từ chối, cho dù có chỗ không đúng, nhưng nàng không muốn cô phụ ý tốt của lão nhân gia nàng, đặc biệt là không nên lừa dối lão thái thái như vậy.

Thế là Như Thúy cô nương không một câu oán hận nào đã ăn bát được thiện kia.

Trái lại Ôn Lương vốn muốn xem kịch vui lại không được, đợi đến khi thuốc bổ lão thái thái đặc biệt yêu cầu làm riêng cho hắn được bụng lên, khuôn mặt của hắn không còn có thể nói là đẹp nữa. Hắn thực sự ăn nhiều tới muốn phun rồi a!

Trước giờ hắn không có cách nào cự tuyệt Như Thúy cô nương, thì bây giờ hắn cũng không có cách nào cự tuyệt lão thái thái.

Cho nên Ôn đại nhân thân thể vốn dĩ là cực kỳ khỏe, liền tiếp tục bổ đi.

Vì sợ Ôn Lương đi đường vất vả mệt nhọc, cho nên các vị biểu ca muốn dạy dỗ con hồ ly này đều đã bị lão thái thái ngăn cản lại, chỉ có thể để hắn mang theo tiểu tức phụ hồi Phiêu Tương viện nghỉ ngơi, đợi tới ngày mai rồi hãy nói.

Hơn mười ngày ngủ ở bên ngoài, rốt cuộc cũng về đến nhà, bọn họ có thể yên tâm mà ngủ được rồi.

Buổi tối hai vợ chồng nằm chung một chăn, thân thể nằm sát vào nhau, hấp thụ sự ấm áp trên người của nhau.

Ôn Lương vuốt tóc người trong lòng, nhẹ giọng nói: "Nha đầu, ngoại tử mẫu rất thích ngươi, ngươi nên dành nhiều thời gian hiếu kính lão nhân gia ngài."

"Ta cũng thích ngoại tử mẫu." Như Thúy cô nương thành thật trả lời "Ngoại tử mẫu là người rất tốt."

Ôn Lương cười cười, ngoại tử mẫu xác thực là người rất tốt, mặc dù hắn đối với nàng chỉ là một người thể thân, chỉ vì hắn có tướng mạo giống hệt mẫu thân, thế nhưng trên thế giới này có một số việc không thể quá mức tính toán, làm người đều có phúc phận, có đôi khi hờ đồ cũng là một chuyện tốt.

Người trong Đàm gia rất đông, bởi vì trường bối vẫn còn sống, cho nên cũng không có ở riêng, hiếm có hơn nữa là các chị em dâu đều rất ít mâu thuẫn, các phòng cũng chung sống trong hòa bình, các vị lão gia cũng là huynh đệ tình thâm, các tôn tử chung đụng với nhau cũng hết sức hài hòa. Mặc dù không biết loại tình huống này có thể duy trì trong bao lâu, nhưng Đàm gia như bây giờ khiến Ôn Lương hết sức hài lòng, cũng có thể yên tâm mà mang Như Thúy cô nương trở về.

Ôn Lương suy nghĩ một chút, liền chậm rãi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Sáng sớm hôm sau, nghỉ ngơi một đêm, Như Thúy và Ôn Lương sớm tỉnh mơ liền thức dậy.

Bởi vì nghỉ ngơi thật tốt, hai người đều rất có tinh thần.

Ấn sáng qua loa một chút, hai người đi sương phòng sát vách xem đứa nhỏ vẫn còn mê man, thấy bé không sốt nữa, sự căng thẳng mấy ngày nay buông lỏng không ít, sau đó cùng nhau đi đến Thụy Hương viện của lão phu nhân thỉnh an người.

Đàm lão phu nhân là trưởng bối lớn tuổi trong Đàm phủ, lão gia tử Đàm gia đã sớm qua đời, lão phu nhân thủ tiết nhiều năm, nên trên dưới Đàm phủ rất kính trọng và hiếu thuận. Dưới gối lão phu nhân có ba người con trai, ngoài ra, còn có mấy người con trai thứ xuất. Mà lão phu nhân sinh ba người con trai trưởng bởi vì là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ, nên tình cảm thâm hậu, đều nguyện ý phụng dưỡng mẫu thân lớn tuổi, vì vậy vẫn không tách ra khỏi đại trạch.

Đại lão gia Đàm gia có một thế hai thiếp, Đàm đại phu nhân sinh được một trai hai gái, trưởng nữ đã xuất giá, còn có một thứ tử và hai thứ nữ nữa. Nhị lão gia Đàm gia có một thế ba thiếp, sinh ba trai bốn gái. Tam lão gia Đàm gia trước mắt chỉ có một thế, sinh được một người con trai, chính là Đàm Kỳ Khê được lão phu nhân hết mực sủng ái, vì sinh non nên thừa nhỏ sức khỏe không tốt, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, làm người trong phủ sầu chết. Nhưng ngoại trừ Ôn Lương, hắn là con cháu Đàm gia có dáng dấp giống mẫu thân Ôn Lương, do đó thừa nhỏ khiến lão phu nhân yêu thương như tâm can.

Các vị cữu cữu còn lại thế thiếp con cái cũng không ít, tính toán sơ lược, Đàm gia tứ đại đồng đường, có hơn bốn mươi người.

Trên đường đi Ôn Lương nói sơ với Như Thúy, Như Thúy cô nương tuy có trí nhớ rất tốt, nhưng ngay lập tức cũng không nhớ nổi nhiều người vậy, trong lòng âm thầm tặc lưỡi.

Đến Thụy Hương viện rồi, đại sảnh đã ngồi đầy người, còn nhiều hơn hôm qua.

Hôm qua khi bọn họ trở về, Đàm phủ còn vài thiếu gia vẫn còn ở bên ngoài làm ăn, hơn nữa mọi người thông cảm bọn họ đi đường hơn mười ngày cực khổ, nên không để bọn họ đến chào từng người một. Hiện tại mọi người có mặt đầy đủ, bên bảo nâng đầu kính trà cho trường bối, để nâng làm quen với người ngang vai vế.

Một hồi kính trà cũng mất một canh giờ, nhưng lão phu nhân hiếm khi cao hứng, mỗi lần Như Thúy cô nương làm lễ ra mắt ai đều chen vào mấy câu, giới thiệu cho nàng đó là ai ai, hết sức thân thiết. Mọi người thấy lão phu nhân cao hứng, cũng vui vẻ phối hợp với người, chỉ cần người thoải mái là được. Kính trà xong, Ôn Lương sai hạ nhân mang lễ vật mà bọn họ đã chuẩn bị cho mọi người Đàm gia tới, chia ra tặng.

Sau khi làm lễ ra mắt, Ôn Lương lại nói với lão phu nhân một lát, liền đi theo mấy cữu cữu đến thư phòng nói chuyện. Nam nhân có việc muốn bàn bạc, để lại Như Thúy cô nương bồi lão phu nhân, thuận tiện làm quen tán dóc với các nữ quyến Đàm phủ. Như Thúy vì có lão phu nhân công khai che chở, hơn nữa cũng bởi vì Ôn Lương mà được lão phu nhân yêu ai yêu cả đường đi, do đó nữ quyến Đàm phủ tuy trong lòng có chút bất ngờ, nhưng vẫn hòa nhã. Mà trong thư phòng, Ôn Lương vì chuyện tối qua lừa dối lão phu nhân, nên bị mấy cữu cữu liên hợp cùng nhau dạy dỗ một trận.

Thời gian một ngày, đôi phu thê đều vượt qua trong bận rộn của từng người.

Buổi tối, Như Thúy đến sương phòng sát vách thăm đứa nhỏ, tự mình dứt bé chén thuốc nha hoàn bưng tới, thấy bé vẫn chưa tỉnh, chỉ có thể thăm thờ dài.

"Đại phu có nói lúc nào nó tỉnh không?" Như Thúy hỏi nha hoàn Họa Bính đang hầu hạ bên cạnh.

Họa Bính là nha hoàn Đàm phủ đặc biệt đưa tới chăm sóc người bệnh, thận trọng lạnh lợi, Như Thúy rất hài lòng.

Họa Bính đáp: "Đại phu cũng nói không chính xác, có thể phải qua mấy ngày nữa, thân thể tiểu thư quá suy yếu, hiện tại mạch tượng có thể ổn định cũng là phúc phận của tiểu thư." Bởi vì hiện nay nàng ấy đã trở thành nha hoàn bên người đứa nhỏ, nên Họa Bính bên sửa lại xưng hô, trực tiếp gọi bé là tiểu thư.

Như Thúy gặt đầu, lại cảm khăn tỉ mỉ lau mặt cho đứa nhỏ, phân phó bọn nha hoàn chăm sóc bé thật tốt, mới rời khỏi.

Lúc trở về phòng, Ôn Lương còn chưa trở lại, Như Thúy cô nương bèn đi tắm nước nóng, sau đó rửa mặt xong liền bò lên giường trùm chăn. Ở đây dù là vùng trung bộ, nhưng mùa đông vẫn rất lạnh, đặc biệt là ban đêm, gió núi thổi qua, âm thanh truyền đi thật xa, làm lòng người kinh hoàng.

Ngày mốt chính là đêm giao thừa rồi, bởi vì bọn họ trở về quá vội, nên công việc chuẩn bị năm mới cũng không cần bọn họ bận rộn. Như Thúy cô nương cũng nhẹ nhõm vài phần, mấy ngày nay chỉ cần nói chuyện phiếm với lão phu nhân là được. Hơn nữa sau khi rời khỏi kinh thành, những việc như thăm viếng qua lại hiện nay cũng không cần nàng tự mình ra mặt, nhàn rỗi hết sức.

Tuy hơi thanh nhàn tí, nhưng trong đầu Như Thúy cô nương lúc này đều là những lời lão phu nhân nói cho nàng biết về chuyện lúc nhỏ của tên họ Ôn nào đó, nghịch ngợm gây sự thế nào, hấn giồng mẩu thân hấn thế nào, rồi sau khi mẩu thân mất, hấn khô sở không nơi nương tựa thế nào —— Mà cái từ 'khô sở không nơi nương tựa' này thật sự có thể dùng trên người Ôn đại nhân sao?

Có điều nghe nhiều rồi, trong lòng ngược lại sinh ra một loại thương tiếc nhàn nhạt, quả nhiên nam nhân của mình, mình không thương thì không ai thương hấn hết! Về sau phải thương hấn nhiều một chút.

Sau khi Như Thúy cô nương quyết định thương người nào đó nhiều hơn, Ôn Lương trở về.

Như Thúy cô nương quyết định thương người hết sức ân cần nhảy xuống giường hầu hạ hấn thay y phục rửa mặt, gần như muốn theo hấn vào nhĩ phòng hầu hạ hấn tắm rửa —— Ôn Lương sợ tới lúc đó mình sẽ làm ra chuyện hung tàn kéo nàng tắm uyên ương, vì vậy thoáng tiếc nuối cự tuyệt. Nhưng đối với sự nhiệt tình của nàng đúng là có vài phần khó hiểu, cảm thấy hôm nay ánh mắt nha đầu kia đặc biệt kỳ quái, giống như ánh mắt của mẩu thân nhìn con trai... Khụ, Ôn đại nhân nghĩ nhất định hấn suy nghĩ nhiều rồi.

Tắm rửa xong, ngênh đón Ôn đại nhân là một chén thuốc bổ.

Thấy Như Thúy cô nương cười dịu dàng, Ôn đại nhân được bổ đến mức không chịu nổi chỉ có thể đau khổ ép mình uống, sau đó ôm nàng trực tiếp đè trên giường.

"Ôi, Ôn đại nhân, đợi đã..." Như Thúy cô nương nhanh chóng đưa tay ngăn hấn áp mặt xuống, chính nghĩa nói: "Chàng bị bệnh lâu vậy, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, phải nghỉ ngơi cho tốt. Do đó chúng ta đừng đánh nhau nữa, mệt mỏi sẽ không tốt cho chàng." Trung về mặt lo nghĩ cho hấn.

"..."

Ôn Lương lần nữa nếm mùi tự làm tự chịu, nhưng phản ứng của nha đầu kia làm hấn ghen khuất, đây không phải nói rõ hấn không được sao?

"Nha đầu, ta khỏe rồi." Cúi đầu hôn môi nàng, đồng thời một tay vuốt đai lưng bên hông nàng, nói: "Uống thuốc bỏ một tháng, ta cảm giác mình được bồi bổ đến không chịu nổi." Trước khi bỏ quả không chịu nổi, vẫn tính là long tinh hổ mãnh, một đêm bảy lần miễn cưỡng một chút, nhưng năm lần hẳn không thành vấn đề.

Như Thúy vươn tay véo khuôn mặt tuần tú của hắn, dưới ánh đèn, gương mặt này trắng như ngọc, không chút tỳ vết, hình như cũng không có huyết sắc. Nên Như Thúy cô nương cảm thấy hắn vẫn cần bồi bổ thêm cho huyết sắc trở lại.

Ôn Lương không lay chuyển được nàng, trực tiếp lột sạch nàng, sau đó khởi động.

Hai người rất lâu không có thân mật, từ khi sinh bệnh Ôn Lương tính toán rất nhiều chuyện, kéo theo thân thể ốm yếu không cách nào làm chút chuyện nóng bỏng, sau đó lại lên đường kéo thêm hơn mười ngày, cho đến hiện tại hai người có thể nói là cả tháng chẳng ‘đánh nhau’. Hơn nửa mấy ngày qua mỗi ngày đều được bồi bổ đến huyết khí tràn đầy, không làm chút gì phát tiết, Ôn Lương rất lo lắng mình bị bồi bổ tới chảy máu mũi cũng không chừng.

Không để nàng có cơ hội lên tiếng, Ôn Lương mút môi nàng, hai tay châm lửa trên người nàng. Sau khi thành thân mấy tháng, hắn đã không còn hành động không lưu loát như xử nam trước đây, cộng thêm năng lực học tập kinh người, nên không đến một lúc liền khiến nàng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, chỉ có thể nằm mặc hắn muốn làm gì thì làm.

"Nha đầu, không cần chịu đựng.. "

Hắn nhẹ nhàng nói, giọng nói trung tính dịu dàng êm tai, lướt qua màng nhĩ, giống như đầu óc đều bị âm thanh này kích thích suýt nổ tung. Trong lúc mê mông lung, chỉ có thể mặc cho đối phương tách hai chân mình ra, sau đó mạnh mẽ xuyên qua.

Cảm giác đã lâu không gặp này khiến nàng hoảng sợ, thoáng khó chịu nức nở một tiếng, lại bị người đè phía trên ngăn lại, đôi tay thon dài kia sờ hông nàng, sau đó bóp eo nàng, bắt đầu kịch liệt va chạm.

Nàng mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt hắn ẩn ẩn trong ánh sáng mờ mờ, da thịt tuyết trắng nhiễm một rặng mây đỏ, mắt phượng mơ màng, tựa như hoa đào tràn khắp trời. Nàng khẽ híp mắt, yêu hoa khắp bầu trời, đặc biệt phong tình làm người ta cũng không cách nào hô hấp được. Thật sự rất xinh đẹp... lúc đầu óc nổ tung vẫn không quên ca ngợi dung nhan của hắn.

Hồng hào không tỳ vết, vẻ mặt ẩn ẩn, mồ hôi mịn cũng khiến người ta kinh diễm vô cùng.

"Nha đầu, hôm nay nàng rất kích động ư?" Hắn phục bên tai nàng, cúi đầu dịu dàng nói, giọng ngậm ý cười, trong tiếng cười lại thêm tình dục trêu chọc tâm hồn người ta.

Nàng trầm mặc, đột nhiên lấy tay che mặt, không cho hắn xem vẻ mặt mình.

Mặt —— mặt thật.

Sau đó hai tay bị người ta cứng rắn kéo ra, nàng nghĩ có lẽ bản thân mất hết sức lực, mới có thể dễ dàng kéo, bằng không Ôn đại nhân quen được chiều chuộng sao có sức lớn thế?

Còn chưa an ủi mình xong, chỉ thấy đối phương đột nhiên bật ra, thân thể vẫn chưa thỏa mãn làm nàng kêu lên thành tiếng, trong lúc nàng kinh ngạc, hắn kéo nàng dậy, sau đó dùng một tư thế làm nàng cảm thấy cực kỳ... lần nữa kết hợp, cái tư thế này khiến hai người kết hợp càng sâu hơn, đồng thời cũng khiến nàng liên tục mơ màng không hoàn hồn nổi —— hoặc là nói kinh hãi nhiều hơn.

Do đó, coi như đồ ngọc, cũng được giáo dục truyền thống hun đúc, Ôn đại nhân to gan kia, tư thế này rốt cục chàng học ở đâu? Không biết xấu hổ gì hết!

Có thể nét mặt nàng quá thành thật, Ôn Lương vừa ôm nàng, vừa khẽ cắn cằm nàng, cười nói: "Ta tự học.""

Như Thúy cô nương rồi rầm xong, thở dài: "Ôn đại nhân quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh!"

"..."

Câu này là khen hắn hay châm chọc hắn đây?

Mặc dù là quân sư thông minh tuyệt đỉnh được hoàng đế ngự dụng, nhưng đối với lời nói vi diệu của người nào đó, cũng phải rồi rầm một cách hiếm thấy.

Sau khi hắn nghĩ mình rồi rầm cũng vô ích, vẫn nên làm nhiều chuyện có thể hạ hỏa tí, tránh cho tích tụ quá nhiều lại chảy máu mũi, nam nhân chảy máu mũi rất khó nhìn đó.

Vì vậy đến phiên Như Thúy cô nương đau khổ, bởi vì mỗi ngày nàng đều trông chừng Ôn Lương, rót thuốc bỏ cho hắn, bồi bổ đến mức ‘long tinh hổ mãnh’, tinh lực không dùng hết, lại gặp năm mới không có chuyện gì làm, nên đi giày vò nàng.

Ngày hôm sau tất nhiên Như Thúy cô nương mệt mỏi không chịu nổi, may mà nàng còn trẻ, bình thường cũng không có thân thể quý phái như các quý

phụ, do đó không sợ eo lưng vất vả mà sinh bệnh, nhưng nếu mỗi ngày đều gầy vò ‘đánh nhau’ như thế, thì nàng cũng chịu không nổi.

Như Thúy cô nương suy nghĩ, có phải bồi bổ cho Ôn đại nhân quá nhiều không? Có cần giảm bớt lượng không?

Không đợi nàng cân nhắc xong, lão phu nhân đã sớm ra tay, chuyện bồi bổ cho Ôn Lương, lão phu nhân phân phó ma ma Đàm phủ tiếp nhận. Ngay cả nàng cũng phải bồi bổ theo, thuận tiện điều dưỡng thân thể, để về sau dễ sinh một đứa bé mập mạp.

Cho nên, cũng nói không nên lời là Ôn Lương hay nàng ai khổ hơn ai, nhưng ý tốt của lão phu nhân bọn họ cũng không tiện phụ lòng, do đó tiếp tục bồi bổ thôi.

Sáng sớm, Ôn đại nhân - đầu số khiến Như Thúy cô nương mệt nhọc vô cùng đã tỉnh thần phần chần, cực kỳ dịu dàng xoa phần eo sử dụng quá độ cho nàng. Thấy thời gian gần đúng, bèn dìu nàng đi ngâm nước ấm cường gân hoạt huyết, rồi cuộc để nàng dễ chịu tí. Mà Như Thúy cô nương vốn kháng nghị Ôn Lương dịu dàng săn sóc, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt lời vào bụng.

Cứ thế, lại đến đêm giao thừa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Đêm giao thừa, đại gia đình Đàm gia tụ họp tại chánh đường ăn cơm tất niên vô cùng náo nhiệt.

Đàm gia nhiều người, nên chia làm hai bàn, người lớn một bàn, trẻ con một bàn, Ôn Lương và Như Thúy cô nương được lão phu nhân giữ lại ngồi bên cạnh, ngoài ra còn có một bé trai chừng sáu tuổi cũng được lão phu nhân giữ lại.

Bé trai này là con trai của tam lão gia Đàm gia, cũng là con trai duy nhất, tên là Đàm Ký Khê, từ nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, Như Thúy đến Đàm gia đã hai ngày vẫn chưa gặp bé, lúc nói chuyện phiếm với các nữ quyến Đàm gia, thường xuyên nghe được các nàng nhắc đến “sinh mệnh” của lão phu nhân Đàm gia này. Nghe nói thời tiết gần đây lạnh lẽo, Đàm Ký Khê lại bắt đầu đau bệnh, vài ngày trước lại bệnh, bị tam cụ mầu giam trong phòng đường bệnh, nên hôm nay Như Thúy cô nương mới gặp bé trai này.

Lần đầu gặp gỡ, Như Thúy cô nương hơi ngẩn người, người không biết rõ chuyện còn tưởng bé trai này là con trai Ôn Lương đó. Tuy ốm yếu, nhưng đứa bé ấy xinh đẹp đến nỗi làm người ta kinh diễm. Một đôi mắt to trắng đen rõ ràng khảm trên gò má trắng như ngọc, lúc mở to mắt nhìn người ta đồng tử gần như sắp kín cả hốc mắt, giống như trăn châu đen rực rỡ. Tóc vừa đen vừa dày vẫn hai búi tóc trẻ con, vóc người thấp bé không linh động, còn mang nét mềm mại đáng yêu đặc thù của trẻ con. Theo cách nói của tiểu thư nhà nàng thì chính một là “tiểu chính thái” đáng yêu, khiến người ta hận không thể ôm vào lòng ra sức gầy vò bày tỏ sự yêu thích của mình.

Chẳng qua sau khi bé trai này mở miệng, lại phát hiện bé và Ôn Lương khác nhau hoàn toàn, quả thực như một tiểu bá vương bị chiều hư, vênh mặt hất hàm sai khiến nha hoàn, đối với người lớn cũng rất tùy ý, thiếu đi loại khí chất phong lưu văn nhã trời sinh làm người ta mê muội của Ôn Lương. So sánh hai người, bé trai xinh đẹp đáng yêu, Ôn Lương dịu dàng như ngọc, rất phong độ.

Lão phu nhân nhìn bên trái là Ôn Lương, bên phải là Đàm Ký Khê, cười đến mức thấy răng không thấy mắt, trực tiếp nói năm nay là một năm tốt, chắc chắn sang năm là một năm gặt hái tốt đẹp, bởi vì bà có hai cháu trai rất xinh đẹp.

Người Đàm gia nghe xong bắt đầu dĩ một trận, mọi người đều quen tính tình lão phu nhân, lão phu nhân trút hết nỗi nhớ đứa con gái đã mất sớm của mình lên người hai cháu trai, tuổi càng cao, càng thêm hồ đồ, thường xuyên làm chuyện khiến người ta dở khóc dở cười. Mà con cháu Đàm gia lại hiểu thảo, lão phu nhân có thể nào đều bằng lòng phụ họa với người.

Hiếm có một ngày sum họp, người lớn cũng không quá quy củ như mọi ngày, trên bàn cơm mọi người cười cười nói nói, rất náo nhiệt.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, trời cũng tối hẳn, lão phu nhân lớn tuổi bèn trở về Thụy Hương viện nghỉ ngơi, còn người lớn và trẻ con tinh thần dồi dào thì dời qua cái sân nhỏ xem pháo hoa.

Để một năm may mắn, hàng năm Đàm gia đều đặc biệt làm riêng pháo hoa, năm nay pháo hoa có hơn ba mươi loại. Từng chùm, từng chùm bắn lên không trung, ánh sáng rực rỡ giữa nền trời tối đen, rất chói mắt. Cùng với pháo hoa của Đàm gia trên không trung, các gia đình giàu có trong thành Bình Tân cũng bắt đầu đốt pháo hoa, thỉnh thoảng lại có âm thanh pháo hoa vang lên, trên bầu trời đủ loại pháo hoa cực kỳ xinh đẹp, đèn hoa rực rỡ đầy trời, gần như đã trở thành thịnh cảnh của toàn thành Bình Tân.

Như Thúy cô nương đang xem hăng say, bỗng nghe được một giọng nói non nớt của đứa trẻ.

“Biểu tẩu, ta muốn đốt pháo hoa, tẩu dẫn ta đi đốt pháo hoa được không?”

Như Thúy cúi đầu, nhìn thấy phiên bản Ôn Lương thu nhỏ -- không phải, là Đàm Ký Khê đang ngược khuôn mặt xinh đẹp cười với nàng, lộ ra một hàm

răng sữa trắng nhỏ, mắt đen to to phản chiếu pháo hoa sáng tắt đầy trời, tỏa ra ánh sáng lung linh, làm người ta kinh diễm. Nhưng trong đôi con ngươi xinh đẹp lại xuất hiện sự giảo hoạt vô lại, trông như một đứa nhỏ muốn làm chuyện xấu.

"Xin lỗi, Ký Khê biểu đệ, ta không biết đốt pháo hoa". Như Thúy cô nương buông tay nói. Hơn nữa, ngoại trừ người hầu đốt pháo, còn lại là những đứa nhỏ Đàm gia có tuổi tác khá lớn, ai dám để một đứa nhỏ sáu tuổi đi chơi lửa chứ? Thân thể bé yếu ớt, ra ngoài sợ hãi thì biết làm sao bây giờ?

Bé trai đảo mắt nhanh như chớp, giảo hoạt nói: "Biểu tẩu là một phụ nhân, không biết chơi cũng không sao, ta biết!". Bé trai vỗ ngực nói: "Biểu tẩu chỉ cần kêu người cầm pháo hoa tới giúp ta là được".

Như Thúy vừa nghĩ liền hiểu ý bé, xem ra bé trai này lén lút chuẩn qua đây. Hơn nữa tính tình ham chơi, trong thân thể lại yếu ớt, trên dưới Đàm gia che chở bé như thủy tinh dễ vỡ, đâu dám để bé chơi đốt pháo? Tiểu tử này cũng không an phận, đánh chủ ý lên người Như Thúy cô nương, muốn nàng dẫn đi chơi.

Sau khi Ôn Lương ở bên cạnh biết tiểu biểu đệ muốn làm gì, cũng mở miệng: "Tiểu biểu đệ, ngươi lại chọc ghẹo nha hoàn, như thế không được".

"Ta đâu có trêu chọc nha hoàn, tại các nàng ấy cứ dán mắt vào ta, phiền chết đi được, ta không cần những người xấu xí theo bên cạnh ta, làm người ta ghét!". Đàm Ký Khê cực kỳ hiếu kỳ với biểu ca có khuôn mặt giống mình, nghe hắn nói xong, ngẩng đầu cẩn thận nhìn mặt hắn, "Ôn biểu ca, dung mạo ngươi giống ta thật".

Ôn Lương cười dịu dàng nói: "Ta lớn tuổi hơn ngươi, phải là ngươi giống ta mới đúng".

"Vậy sao?" Mặc dù, tuổi còn nhỏ không hiểu gì, nhưng bé cảm thấy vị biểu ca cười ôn hòa này không dễ chọc, Đàm Ký Khê cực kỳ có tâm nhãn, lại nói: "Ôn biểu ca, ngươi là biểu ca tốt, nên thỏa mãn Ký Khê một lần đi".

Ôn Lương đưa tay cốc đầu bé một cái, không để ý đến bé trai đang tức giận, bình tĩnh thông dong nói: "Ngươi còn nhỏ, đừng hòng nghịch lửa, cha mẹ ngươi và tổ mẫu sẽ lo lắng. Trẻ con phải ngoan ngoan nghe lời". Sau đó bỏ qua ánh mắt muốn cắn người của bé trai, gọi nha hoàn đang tìm kiếm bé khắp nơi tới, dẫn bé về phòng, tránh cho gió thổi bị lạnh.

Đàm Ký Khê phồng má, sau đó cười rất tươi với Như Thúy cô nương, vươn lòng bàn tay trắng nõn, "Biểu tẩu, chúc mừng phát tài, sớm sinh quý tử, đưa lì xì đây".

Ôn Lương che trán cười khổ, Như Thúy cô nương cũng bật cười, bèn đặt tiền lì xì đã chuẩn bị vào lòng bàn tay bé.

Nhận được lì xì bé trai mừng khắp người nói vài câu cát tường, rồi nhanh như chớp dẫn nha hoàn hầu hạ bé chạy về phòng, muốn đếm tiền lì xì.

Như Thúy cô nương cứ đưa mắt nhìn bé trai cho đến khi biến mất, ý cười trên mặt vẫn chưa tan.

Ôn Lương phát hiện ra tầm mắt nàng, ghen tuông nói: "Đừng nhìn, muốn nhìn thì nhìn bốn đại nhân, ta tốt hơn nó nhiều".

Như Thúy cô nương không biết người nào đó đang ghen, cười nói: "Tiểu biểu đệ giống Ôn đại nhân thật, mặc dù tính tình hơi xấu, nhưng cũng không làm người ta ghét. Ôn đại nhân, khi chàng còn bé cũng giống tiểu biểu đệ đúng không?"

"Khi còn bé bốn đại nhân dễ thương hơn nó nhiều", Ôn Lương hừ lạnh. "Nếu nàng thích trẻ con, về sau chúng ta nhận nuôi mười tám đứa, không cần hâm mộ người khác".

Như Thúy ghen ghét nhìn trần trời, ai hâm mộ ai chứ?

Do truyền thống phải đón giao thừa, sau khi xem xong pháo hoa, mọi người đều đến buồng lò sưởi trong Thụy Hương viện của lão phu nhân, bồi lão phu nhân, nha hoàn đã chuẩn bị trái cây điểm tâm trà nóng từ sớm. Mấy vị cậu chủ và cậu chủ Đàm gia đều cùng bồi lão phu nhân nói chuyện, khi Ôn Lương và Như Thúy tới, còn một số biểu ca, biểu muội còn chơi pháo hoa ở ngoài.

Nhìn thấy bọn họ đến, lão phu nhân lại gọi bọn họ đến ngồi bên cạnh, hai người đều cười thỉnh an mừng tuổi lão phu nhân, đồng thời chúc mừng năm mới với các trưởng bối, chúc một vòng nhận được rất nhiều lì xì. Đội bọn nhỏ đều có mặt, liền đến phiên bọn họ phát lì xì.

Đón giao thừa liên tục đến nửa đêm, mấy đứa nhỏ không chịu nổi nữa, bèn sai nha hoàn dẫn bọn nhỏ đi ngủ. Người lớn cũng không rảnh rồi, sai hạ nhân bày bàn, soát bài, nam nhân một bàn, nữ nhân một bàn chơi cả đêm, bất kể là bàn nam hay bàn nữ, phụ thể Ôn Lương và Như Thúy đều ăn trắng, thắng không ít tiền.

Người Đàm gia đều biết đầu óc Ôn Lương tốt, trước đây đánh bài với hắn bọn họ chưa bao giờ thắng, hắn thắng tiền không hề kỳ quái, nhưng Như Thúy cô nương không có đầu óc tốt kia thì sao nàng có thể thắng liên tiếp được? Và lại may mắn liên tục, nếu không phải có hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, thì tất cả mọi người đều nghi ngờ nàng ăn gian.

"Biểu tẩu may mắn kinh..." Biểu muội nhà Đại cậu mẩu ngạc nhiên nói.

Mấy vị nữ quyến Đàm gia đều tán đồng, đại cậu mẩu không khỏi thở dài: "Nha đầu này may quá!"

Sau khi nghe xong, mọi người mất đi mảy lại một phen, không phải may mắn à, nếu không thì tại sao nàng chỉ là một nha hoàn trong vương phủ lại có thể khiến Ôn Lương tài mạo song toàn, gia thế hiển hách cưới làm chính thê chứ? Khoan nói đến thế gia kinh thành mọc lên như rừng, chỉ nói đến thành Bình

Tân cách xa kinh thành này, có bao nhiêu người đánh chủ ý vào Ôn Lương, những thế gia tài phiệt kia luôn nóng lòng nhét con gái mình cho Ôn Lương làm thê tử, để lôi kéo vị hồng nhân bên cạnh hoàng đế này, nhưng không ngờ cuối cùng lại tiện nghi cho một nha hoàn không có thân phận.

Lão phu nhân mắt không tốt, nên không chơi bài với những người trẻ tuổi, nhưng cho nha hoàn bên cạnh giải thích, nghe được lời của mọi người, cười ha hả nói: "Quả nhiên có phúc khí, nên mới có thể khiến Lương ca nhi của chúng ta coi trọng. Nàng dâu của Lương ca nhi, người phải cố gắng thật tốt, sau này sinh cho Lương ca nhi mấy đứa trẻ mập mạp. Ai nha, chỗ ta còn có mấy đơn thuốc điều dưỡng, trong khoảng thời gian người ở đây nên điều dưỡng thân thể cho tốt, không cần uất ức bản thân, Đám gia chúng ta cũng không hẹp hòi như Trần quốc công phủ..."

Nghe lão phu nhân bắt đầu cảm râm, các nữ quyến Đám gia bĩu môi, được rồi, cái gì cũng không cần nói, nếu không lão phu nhân lại có cớ nói chuyện. Nhưng trong lòng mọi người cũng cảm khái, nếu không phải Lão phu nhân nhớ thương con gái, cộng thêm tuổi càng cao càng hồ đồ, thì người đầu tiên có ý kiến với xuất thân của nàng dâu Ôn Lương chính là lão phu nhân. Lúc còn trẻ lão phu nhân cũng không phải người mềm mỏng, rất xem trọng môn đăng hộ đối, thấy ban đầu, người nghìn chọn vạn chọn, không tiếc gả con gái đến Trần quốc công phủ xa xôi kia là biết.

Như Thúy cô nương không thể nói với lão phu nhân chuyện mình không thể sinh con, nên rất nghe lời đồng ý, dù sao coi như có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì bồi bổ cũng được. Sau đó, đem tiền thắng được ở chỗ cừu mầu và các biểu tấu, biểu muội đến trước mặt lão phu nhân, cười toe toét nói: "Ngoại tổ mầu, đêm nay con may mắn cũng vì có ngoại tổ mầu ở bên cạnh trấn giữ, nên tiền thắng được coi như ngoại tổ mầu thắng". Vừa vuốt mông ngựa vừa bày tỏ hiếu thuận.

Được rồi, hành động này khiến lão phu nhân vui vẻ hẳn, trực tiếp khen nàng là đứa nhỏ ngoan, các nữ quyến Đám gia thấy thế lại bĩu môi.

Hai ngày nay Như Thúy cô nương trở về, mỗi ngày đều bồi lão phu nhân, chưa quen thuộc nữ quyến Đám gia, cũng không nói chuyện nhiều, nên trong lòng bọn họ có ý kiến gì nhất thời cũng không biểu lộ ra. Cho dù những người này khinh thường xuất thân của nàng, nhưng thấy lão phu nhân thích nàng vậy, tuy trong lòng có ý kiến, song không dám nói gì.

Mãi đến nửa đêm, sau khi đốt pháo hoa lần nữa, mọi người đều trở về viện của mình nghỉ ngơi.

Trở về Phiêu Tương viện, Như Thúy và Ôn Lương cùng đi thăm đứa nhỏ bị thương chưa tỉnh, hai nha hoàn trông coi bên ngoài ngủ gà ngủ gật, nghe được tiếng gõ cửa, một nha hoàn giật mình tỉnh dậy, vội vàng ra mở cửa, thấy hai người Ôn Lương, nhanh chóng thi lễ để bọn họ vào trong.

Trời rất lạnh, hơi thở đều thành sương. Lúc vào phòng, lập tức cảm nhận được một cỗ ấm áp. Ôn Lương xem xét, thấy bọn nha hoàn chăm sóc cẩn thận, trong lòng có mấy phần hài lòng.

"Đêm nay nó có tỉnh lại không?" Như Thúy hỏi theo thói quen.

Họa Bính lắc đầu.

Như Thúy ngồi xuống chiếc ghế trước giường, nhìn đứa nhỏ ngày càng ốm yếu trên giường, trong lòng càng cảm thấy có lỗi với bé, nếu không phải lúc đó bé nhào tới cầm một dao kia, thì sẽ không hôn mê bất tỉnh như bây giờ.

Ôn Lương đứng bên cạnh nàng, nhìn gương mặt vàng vọt của tiểu nha đầu, ngày thường gương mặt này cũng không đẹp lắm, chẳng biết mở mắt ra sẽ có hình dáng thế nào, có điều đôi lông mày lại đẹp vô cùng, có thêm vài phần anh khí mà cô nương nhà khác không có.

Trong lúc Như Thúy vén sợi tóc trên mặt đứa nhỏ ra sau, đột nhiên phát hiện bé nhú này, sau đó chậm rãi mở mắt, lộ ra một đôi mắt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Hiên Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Mùng một đầu năm, Ôn Lương và Như Thúy thức dậy sớm, trước tiên hai người qua phòng bên cạnh thăm đứa nhỏ, Họa Bính nói bé còn chưa tỉnh. Hai người biết hôm qua đứa nhỏ có thể tỉnh lại một lát, chắc hôm nay cũng sẽ tỉnh lại, bèn dặn dò mọi người không nên ầm ĩ tới bé, sau đó cùng nhau đi đến Thụy Hương viện thỉnh an chúc tết Lão phu nhân.

Con cháu Đám gia đều đến Thụy Hương viện từ sớm, chờ lão phu nhân thức dậy là đi chúc tết người.

Lúc Ôn Lương bọn họ đến, Thụy Hương viện đã rất náo nhiệt, lúc này lão phu nhân đang rất có tinh thần ngồi trên ghế chủ vị, tán gẫu việc nhà với mấy vị phu nhân. Đang nhắc đi nhắc lại bọn họ đầu rồi, bọn họ lại đến, khiến cho lão phu nhân thật cao hứng.

"Ngoại tổ mầu, Từ Tu đã tới rồi." Đầu tiên Ôn Lương nói lời xin lỗi, sau đó mới hớn hớn nói: "Đêm hôm qua đứa nhỏ kia có tỉnh lại một lát, đại phu nói, nếu có thể tỉnh lại, sau này sẽ không có việc gì. Ngoại tổ mầu, chờ sau này đứa nhỏ khỏe lại, Từ Tu dẫn bé tới đây thỉnh an ngài, ngài lại có thêm một cháu gái nữa".

Ôn Lương nói chuyện rất hợp ý lão phu nhân, liên tục nói được, mắt nheo lại, sau đó kéo tay Như Thúy cô nương nói: "Cháu ngoan, chăm sóc tốt cho

đứa nhỏ, đợi nó khỏe lại thì dần tới cho ta gặp một lát. Còn người nữa, phải chăm sóc bản thân mình thật kỹ, ở chỗ ngoại tổ mẫu vẫn còn rất nhiều phương thuốc sinh con cổ truyền, các người cũng sẽ có đứa nhỏ...”

Như Thúy cô nương cười đáp lại, không sót ruột và túi thân chút nào.

Nữ quyền Đàm gia âm thầm bĩu môi, lão phu nhân có nhiều phương thuốc sinh con cổ truyền là do lúc người còn trẻ vì cầu tự mà trao đổi, liên tục tìm về, sau này cưới mấy con dâu thì ngoại trừ con dâu thứ ba, những người khác vừa vào cửa liền có con, nên mấy phương thuốc sinh con cổ truyền của lão phu nhân không có cơ hội sử dụng. Không cần biết có dùng được hay không, nhưng cũng coi như tấm lòng của lão phu nhân, xem ra nàng dâu Ôn gia này rất có duyên với lão phu nhân, các bà có suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng không để lộ ra.

Mà các lão gia Đàm gia biết rõ Như Thúy cô nương bị thương dẫn đến không thể sinh con đều mắt nhìn thẳng, coi như không nghe thấy gì. Lại nhìn đến thê tử Ôn Lương, thấy mặt nàng vui vẻ không có chút bất đắc dĩ nào, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ lão phu nhân nói nhiều đến vấn đề này, giẫm trúng chân đau của nàng làm nàng oán trách lão phu nhân, đến lúc đó Ôn Lương cũng khó xử. Giờ xem ra, phải đánh giá lại nàng rồi.

Thật ra lúc Ôn Lương thành thân, mấy vị cữu cữu Đàm gia có phái người đi dò hỏi, dù sao đây cũng là đứa con duy nhất mà muối muối ruột để lại, trong lòng cũng lo lắng. Nên khi biết nguyên nhân Ôn Lương cưới Như Thúy, lúc đó Ôn Lương nói rất cảm động, thê tử hần vì hần có thể hi sinh cả tính mạng, trên đời này nữ nhân có tình có nghĩa như vậy không bao giờ tìm được. Ôn Lương nói tốt cho Hạ thị khắp nơi, ngược lại làm bọn họ xấu hổ không nói được gì nữa, cộng thêm xưa nay hần là người có chủ ý, mấy người làm cữu cữu như bọn họ cũng không thể quơ tay múa chân với hôn sự của hần chộc hần chán ghét. Chẳng qua lúc đó Ôn Lương giấu chuyện nàng vì bị thương mà không thể sinh con, nếu không bọn họ cũng không làm thỉnh thê, có lẽ đã sớm khuyên đứa cháu trai này nạp nàng làm thiếp coi như báo đáp ơn cứu mạng của nàng.

Mùng một tết là thời điểm thăm hỏi người thân, Đàm gia là đại gia tộc ở Bình Tân, sáng sớm đã có tộc nhân đến chúc tết. Ôn Lương không phải con cháu Đàm gia, cho nên chuyện nghênh đón không cần bản thân hần ra mặt. Đợi sau khi bá kiến lão phu nhân, phu thê hai người bèn trở về Phiêu Tương viện.

Vừa về Phiêu Tương viện, lập tức có hạ nhân Đàm gia đến báo đại phu tới. Hôm qua thấy đứa nhỏ tỉnh lại một lát, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng làm bọn họ rất cao hứng, vì vậy sáng sớm sai người đi mời đại phu tới.

Đại phu bắt mạch cho đứa nhỏ xong, lại kiểm tra một lần, rồi cười chúc mừng bọn họ, mạch tượng của đứa nhỏ ổn định, không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng cơ thể đứa nhỏ suy dinh dưỡng rất nghiêm trọng, lại bị tổn thương nặng nề, sau này cần phải điều dưỡng cẩn thận, tránh cho để lại di chứng.

Như Thúy nghĩ nhớ rất nghiêm túc, thấy không nhớ hết được nên sai Họa Bính lấy vở ghi lại tất cả những việc cần chú ý theo lời đại phu nói. Sau đó đại phu sai y nữ đi theo thay thuốc cho vết thương trên lưng đứa nhỏ, lại thì châm cho bé, một lát sau, đứa nhỏ yếu ớt tỉnh lại, so với tối qua, tinh thần có vẻ tốt hơn một tý, ít nhất có thể nhận người.

“Phu nhân...” Đứa nhỏ nhìn Như Thúy gọi một tiếng, mê man năm sáu ngày, khuôn mặt vốn gầy gò càng gầy đến đáng sợ, hiện ra cặp mắt lớn vô cùng.

Lúc này trong lòng Như Thúy cô nương đầy áp tình thương của mẹ, dịu dàng vén tóc cho bé, cười híp mắt nói: “Có đói bụng không, ăn một ít nhé”.

Cháo đã được nấu từ sáng đang chậm rãi ninh trên bếp, bỏ thêm một ít bách hợp cầu kỳ, mềm mại dẻo dẻo, rất thích hợp cho người bệnh có dạ dày yếu. Bởi vì đứa nhỏ bị thương trên lưng nên chỉ có thể nằm, Như Thúy bèn cho người mang cái gối lớn lót dưới người bé để bé nằm sắp thoải mái một tý, sau đó nhận cháo từ tay nha hoàn dứt bé ăn từng miếng từng miếng.

Liên tiếp mấy ngày bị đứt thuốc, trong miệng toàn vị đắng, ăn gì cũng không thấy ngon, nhưng đứa nhỏ lại thấy đây là chén cháo ngon nhất thế gian, ăn ăn, lại rớt nước mắt, lập tức cổ họng bị nghẹn, Như Thúy cô nương hoảng sợ vội vàng dứt nước vỗ lưng cho bé, hỏi bé có phải bị đau hay không.

Mặc dù đứa nhỏ không biết về sau xảy ra chuyện gì, nhưng khi tỉnh dậy cái gì cũng thay đổi, rõ ràng gian phòng rất lạnh lại ấm áp như mùa xuân, hương thơm trong không khí làm người ta thả lỏng an thần, đệm giường lót dưới thân là tơ lụa mềm mại tinh xảo, ăn là cháo trắng mềm dẻo, dù lúc còn phụ mẫu cũng không xa xỉ như vậy. Hiện lại thấy vị phu nhân tấm lòng thiện lương ở trong chùa thường cho mình một chén cháo trứng lúc trước đang thân thiết đứt cho mình ăn, làm sao không biết bọn cướp kia lần này cuối cùng cũng gặp báo ứng, mình coi như báo thù cho phụ mẫu, trong lòng vui sướng, lại lay động được vị phu nhân thân thiết này, trong lòng cảm thấy may mắn vì lúc ấy mình đã ra tay cứu người.

“Sao thế?”

Lúc này, Ôn Lương tiễn đại phu ra ngoài xong trở lại, thấy đứa nhỏ rơi nước mắt dữ dội, không khỏi kinh ngạc hỏi. Hơn nữa nhìn tướng bé khóc, rõ ràng nước mắt chảy ra không ngừng, nhưng cắn răng không lên tiếng, khóc hồi lâu, hút khí không ngừng. Đám người Họa Bính vội vã vắt khăn lông lau mặt cho bé.

“Đang ăn thì khóc rồi, lẽ nào bị đau?” Như Thúy cũng không hiểu.

Đứa nhỏ nghe được lời hai người nói, nhưng lúc này đã khóc đến ù tai, choáng váng đầu, nói không ra lời, chỉ có thể lắc đầu lia lịa.

Ôn Lương nhớ tới những hòa thượng kia bảo phụ mẫu đứa nhỏ này đều bị bọn cướp giết chết, bản thân bé lại vật lộn trong hang ổ của chúng hai năm, lòng thoáng thương xót, cũng hiểu đứa nhỏ khóc dữ vậy chắc do thù lớn đã báo được, lập tức phát tiết ra ngoài. Tuổi còn nhỏ đã cứng cỏi vậy, hơn nữa phản ứng nhanh nhạy, trái lại là một hạt giống tốt.

Một lát sau, đứa nhỏ kia khóc xong ngủ mất, cháo cũng chỉ ăn nửa chén. Thấy vậy Như Thúy cũng không đánh thức bé, phân phó Họa Bính chuẩn bị sẵn một ít thức ăn, đợi bé tỉnh dậy cho bé ăn.

Đứa nhỏ đã tỉnh, Ôn Lương và Như Thúy đều thở phào nhẹ nhõm.

Biết bé tỉnh lại, trưởng bối Đàm gia cũng tới thăm một lúc, mấy vị cữu mẫu biết đây là nghĩa nữ Ôn Lương thu nhận, đương nhiên nể mặt, tặng quà gấp mặt và lì xì đầu năm, làm đứa nhỏ lần đầu tiên nhận được nhiều tiền quà thể hoàng sơ tới nỗi há to mồm, sau đó miệng hết sức ngọt ngào nói cảm. Họa Bính thấy bé vui vẻ, bèn lấy một cái hộp đựng, cất trong ngăn kéo cái tủ trước giường.

Hai ngày sau, đứa nhỏ rốt cuộc cũng có thể đứng dậy, hơn nữa thời gian ngủ cũng ít đi rất nhiều, cuối cùng Ôn Lương cũng có cơ hội nói chuyện với bé.

Mặc dù Ôn Lương không phải con cháu Đàm gia, nhưng ở bên ngoài danh tiếng của hắn nổi như cồn, người trong thành Bình Tân biết hắn trở về đều tới bái phỏng, biết hắn hiện là sư phụ của hoàng tử, nên đưa con đến cho hắn xem để hắn nhận làm đệ tử, làm vậy không chỉ đứa nhỏ tiền đồ bảo đảm, mà gia tộc cũng nở mày nở mặt. Do đó khiến tên họ Ôn nào đó vốn tưởng rằng có thể thoải mái ăn tết bị mấy vị cữu cữu liên tục kéo ra ngoài xã giao, Như Thúy cô nương cũng bị các nữ quyến kia đưa thiệp mời gấp mặt.

Nhiều lần, hai người đều kiên nhẫn, sau phải lấy cớ chăm sóc đứa nhỏ để người Đàm gia từ chối một ít tiệc xã giao, hẹn sau khi thương thế của đứa nhỏ tốt hơn sẽ đích thân mở tiệc mời bọn họ tới dự, lúc này mới được nghỉ ngơi. Mà chuyện Ôn Lương nhận nghĩa nữ cũng truyền ra ngoài, nghe nói đứa nhỏ bị thương, nhao nhao tặng lễ vật thăm hỏi, chất đống trong phòng đứa nhỏ.

Hôm nay, sau khi Như Thúy cho đứa nhỏ uống thuốc xong, rất có tinh thần, không uống công Ôn Lương tới.

Thấy Ôn Lương, đứa nhỏ không khỏi dán lại gần Như Thúy, Ôn Lương nhìn thấy cũng không nói gì, sai người dời cái ghế tới đối diện giường.

Bởi vì tướng mạo Ôn Lương xuất chúng, khí chất văn nhã, danh tiếng tốt, từ nhỏ đến lớn đi tới đâu cũng là tiêu điểm trong đám người, mọi người thường cố gắng tiếp cận hắn, cũng vì hắn biết nói chuyện, nên mọi người không ai có thể từ chối hắn, xem nhẹ hắn. Nhưng Ôn Lương phát hiện, đứa nhỏ này có phần đề phòng hắn, nhưng cực kỳ thân thiết với nha đầu nhà hắn, miệng ngọt như bôi mật, làm mấy vị trưởng bối Đàm gia và các biểu tỷ muội bị bé dỗ đến gọi luôn nhũ danh bé.

Sau khi đứa nhỏ tỉnh lại, bọn họ mới biết tên bé, họ Ôn, khuê danh Ngạn Bình. Tên này trái lại rất tao nhã, thợ săn trong núi không thể nghĩ ra, rồi nghe đứa nhỏ nói cái tên này là do phụ thân lên thị trấn tìm thầy tướng số đặt.

Sau nghe nói đứa nhỏ họ Ôn, mọi người Đàm gia đều hòa vào nói chuyện này rất trùng hợp, trời sinh đứa nhỏ này nhất định là con của bọn họ, khỏi phải sửa họ. Khi đó, đứa nhỏ nghe những lời trêu chọc của người Đàm gia, trong lòng hết sức ngạc nhiên, song Ôn Lương không mở miệng, bé cũng nhìn không nói lời nào, chỉ là hai ngày qua ngoại trừ dính lấy Như Thúy, thì thường xuyên cẩn thận đánh giá Ôn Lương.

Lúc nghe xong chuyện đứa nhỏ đã làm trong chùa, Ôn Lương biết bé có rất nhiều tâm nhãn, cũng không để ý, nếu quyết định nhận nuôi bé, thì sau đó sẽ mang bé về kinh thành, mà kinh thành nước sâu, phải tiếp xúc với rất nhiều người, nhiều việc, có chút tâm nhãn cũng là chuyện tốt.

“Ngạn Bình, ngươi đã khỏe chưa? Hôm nay còn đau không?” Ôn Lương ôn hòa hỏi.

Nam nhân tướng mạo xuất sắc vậy, trông dịu dàng hòa nhã thế, có lạnh lẽo cứng rắn đến đâu cũng khó mà cự tuyệt. Đứa nhỏ đỏ mặt, kéo tay áo Như Thúy nói: “Hôm nay không còn đau nữa, chỉ hơi ngứa thôi”.

Ôn Lương cười nói: “Vết thương sắp đóng vảy đấy, nên hơi ngứa, ngươi nhìn một chút không thể lấy tay gãi nó”.

Ôn Lương lại hỏi thăm týt, dịu dàng thân thiết, khiến đứa nhỏ yên tâm. Mặc dù Ôn Lương không biết vì sao đứa nhỏ đề phòng mình. Nhưng hắn hiểu phải đánh vào tư tưởng mới là thượng sách, nói vòng vo để đứa nhỏ thả lỏng, sau đó mới nói trọng tâm vấn đề.

“Ngạn Bình, ngươi đã cứu phu nhân ta một mạng, xem như chúng ta nợ ngươi. Hơn nữa phu nhân ta thích ngươi, phu thê chúng ta muốn nhận ngươi làm dưỡng nữ, ngươi có bằng lòng không?”

Mặc dù biết được bọn họ có ý này trong lúc nghe nữ quyến Đàm gia nói chuyện, nhưng giờ đột nhiên nghe được, đứa nhỏ vẫn có chút ngẩn ngơ. Nhất thời kinh ngạc không nói gì, đến khi người ngồi cạnh bé vuốt đầu bé, vỗ tay bé trấn an: “Không có chuyện gì, ngươi không muốn gọi chúng ta là cha nương cũng không sao, chúng ta vẫn chăm sóc ngươi như cũ, nuôi ngươi trắng trẻo khỏe mạnh, giúp ngươi chọn mỗi hôn sự tốt, ai dám ăn hiếp ngươi, chúng ta bảo Ôn đại nhân đưa chết bọn hắn”.

Bầu không khí đang tốt đẹp lại bị người nào đó phá hủy, Ôn Lương âm thầm xoa trán, nhất thời nổi thương cảm giảm hơn phân nửa, cảm thấy lời Như Thúy cô nương nói có chút cổ quái.

“Không, không có!” Đứa nhỏ khẩn trương nói, nhìn Ôn Lương, lại nhìn Như Thúy đang mỉm cười với mình, nhỏ giọng đáp: “Con cam tâm tình nguyện ạ”.

Sau khi nghe xong, Như Thúy và Ôn Lương đều thở phào nhẹ nhõm, chịu là được. Ôn Lương cười nói: “Vậy gọi cha nương nghe thử nào”.

Đứa nhỏ hơi do dự, nhìn bọn họ gọi: “Cha, nương”.

Như Thúy đáp một cách giòn giã, sau đó cho bé một bao lì xì to làm quà ra mắt, lại vui vẻ nhìn đứa nhỏ đắc ý. Xem ra ở chung không lâu, Như Thúy cô

nuong cũng biết đứa nhỏ này có chút tính tham tiền, một bao lì xì to đã mua chuộc được lòng bé, trong khi ngọc bội Ôn Lương thì mi chuẩn bị có khắc ba chữ ‘Ôn Ngạn Bình’ lại không được yêu thích bằng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Mùng năm tết, các nữ quyến Đàm gia đến chùa thấp hương.

Đây là thói quen của lão phu nhân, hàng năm đều phải đến chùa thấp hương, cầu cho cả nhà bình an, tiện thể dẫn cháu trai yếu ớt đến gặp phượng trưng.

Đàm Ký Khê là trẻ sinh non, lúc mới sinh tiếng khóc yếu ớt như mèo con, mấy lần hít thở cũng khó khăn, mời vô số danh y cũng không có cách nào chữa khỏi, cuối cùng phải vào chùa cầu xin phượng trưng mới nhất được mạng về.

Lão phu nhân cho rằng phượng trưng là ân nhân cứu mạng của Đàm Ký Khê, hàng năm đi thấp hương đều dẫn bé theo cho phượng trưng nhìn một chút.

Như Thúy cũng bị lão phu nhân kêu đi theo, hiện nay, nữ quyến Đàm gia đều biết nàng là tâm phúc trong lòng lão phu nhân, cho nên mấy ngày qua mặc dù thái độ không tính là thân thiết, nhưng vẫn vui vẻ tiếp đón nàng. Như Thúy cô nương cũng hiểu những người này cơ bản không xem trọng xuất thân của nàng, dù sao sau này mình không sống chung dưới một mái nhà với người Đàm gia, nên ngoài mặt cũng nguyên ý duy trì quan hệ hòa nhã. Chỉ là ngẫu nhiên có mấy biểu muội nhìn mình bằng vẻ mặt rất u oán, Như Thúy cô nương ngược mắt nhìn trời, liền hiểu nguyên nhân là ở trên người Ôn đại nhân nhà nàng.

Ôn đại nhân quả nhiên là đoá hoa xinh đẹp, thu hút vô số ong mật muốn đến hút một cái.

Sau khi đi dâng hương, Như Thúy điu lão phu nhân đi gặp phượng trưng, theo bên cạnh lão phu nhân còn có mấy vị cữu mẫu và Đàm Ký Khê, những người khác biết lão phu nhân còn có lời muốn nói với phượng trưng, hàng năm đều nói những lời nhảm tai này nên không có kiên nhẫn nghe, đều tự mình tản đi chơi.

Sau khi chú tiểu dâng trà ngon, lão phu nhân và phượng trưng bắt đầu nói Phật lý, mấy vị cữu mẫu bồi dự thính. Đàm Ký Khê tuổi còn nhỏ, căn bản không có kiên nhẫn nghe người lớn nói những Phật lý sâu sắc kia, nhìn nhìn, sau đó kéo tay áo Như Thúy nhỏ giọng nói: "Biểu tẩu, nhảm chán quá, tẩu dẫn ta đi dạo trong chùa được không?"

Việc này nàng không thể làm chủ, nên nhìn mấy vị cữu mẫu. Tam cữu mẫu là mẫu thân của Đàm Ký Khê, đương nhiên hiểu rõ tính tình con trai. Mỗi năm đều trói buộc bé thể này trong lòng luôn thương tiếc, đúng lúc hôm nay bé khỏe hơn tý, bên ngoài cũng có nắng, nên đồng ý để bé đi một chút, trông coi cẩn thận là được.

Đại cữu mẫu cũng thấy hai người trao đổi ánh mắt, nhìn lão phu nhân và phượng trưng, lúc phượng trưng đột nhiên nhắc đến sức khỏe của Đàm Ký Khê, Đại cữu mẫu tỉnh ngủ, bèn cười với Như Thúy nói: "'Con tạm dẫn tiểu biểu đệ ra ngoài dạo một lát, nghe nói hoa mai trong chùa nở rất đẹp, thu hút rất nhiều khách hành hương'".

Như Thúy được lệnh, mới dẫn Đàm Ký Khê mặt mày đầy vui mừng cùng nhau ra ngoài, sau lưng có mấy nha hoàn đi theo.

Vừa ra khỏi thiện phòng, Đàm Ký Khê lập tức lộ nguyên hình, bộ dáng ngoan ngoãn động lòng người kia không còn nữa, dắt Như Thúy tới rừng hoa mai phía sau núi trong chùa, chỗ đó hoa mai đang nở rất đẹp, hương mai thoang thoảng trong không khí hợp với không khí mát lạnh trong núi càng tăng thêm sức mạnh, làm người ta nhìn không được trầm mê ngây ngất.

"Biểu tẩu, ta vào đó chơi." Đàm Ký Khê chỉ vào rừng mai cách đó không xa, bé lợi dụng Như Thúy dẫn ra xong, lại không muốn cho người đi theo, buông tay Như Thúy ra, vốc dáng nhỏ nhỏ liền xông về phía trước, lại không ngờ bị người ta nhanh chóng xách trở về, ngẩng đầu lên lại thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Như Thúy cô nương.

"Ký Khê biểu đệ, đệ mới khỏe thôi, đừng đi nhanh vậy, nên đi chậm một chút". Như Thúy chậm rãi nói, nắm bàn tay mềm mại núc ních của bé trai, thấy khuôn mặt xinh đẹp của bé ửng đỏ vì nhiễm lạnh, trong lòng càng yêu thích -- giống như bắt nạt được Ôn đại nhân lúc nhỏ vậy, thật là có cảm giác thành tựu.

Mặc dù Đàm Ký Khê vênh mặt hất hàm sai khiến với nha hoàn, ý vào việc lão phu nhân sùng ái mà đối với các ca ca tỷ tỷ cũng không để trong lòng, nhưng vẫn có gia giáo, dù sao vẫn cho người ta chút mặt mũi. Vẫn cho rằng biểu tẩu này xuất thân thấp hèn dễ bắt chẹt, nhưng không nghĩ tới nàng lại dám làm thế với mình, nhất thời ngẩn người, không ngờ hôm nay chịu thiệt trong tay Như Thúy cô nương, lập tức tức giận.

"'Buông ra, nữ nhân này, tẩu ăn hiếp ta, ta phải mách tổ mẫu, mách Ôn biểu ca, để cho Ôn biểu ca thôi tẩu!'" Bé trai liều mạng kéo tay nàng, để nàng buông mình ra.

Hai nha hoàn theo phía sau biết rõ tính tình tiểu thiếu gia không tốt, làm nha hoàn hầu hạ bé mệt mỏi. Đáng lẽ lúc thấy bé muốn chạy, trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu để bé té đập đầu, đến lúc đó các nàng là nha hoàn không thể tránh bị chủ tử phạt. Đợi tới khi nhìn thấy Như Thúy cô nương ngăn cản hành động của bé, chúng nha hoàn lập tức cảm động đến rơi nước mắt, coi như không thấy ánh mắt cầu cứu của bé.

"Vây đệ mách bọn họ đi". Như Thúy cô nương thờ ơ nói, bắt chước động tác của Ôn Lương búng trán bé một cái, cười hì hì, "Đến lúc đó nhìn xem Ôn biểu ca đệ bỏ ta, hay đệ bị hấn cốc đầu."

Bé trai thoáng tức giận nói: "Ta và Ôn biểu ca giống nhau vậy, Ôn biểu ca sẽ không nỡ đánh ta..." Giọng nói rõ ràng chưa đủ lượng. Mặc dù tuổi bé còn nhỏ, nhưng đã lên nghe mẫu thân và các đường tỷ nhắc đến vị Ôn biểu ca này, dường như các đường tỷ đều rất thích Ôn biểu ca, chỉ tiếc Ôn biểu ca lại cưới nữ nhân xuất thân thấp hèn này, làm các nàng cực kỳ oán hận mất mát.

Đàm Ký Khê và các tỷ tỷ trong nhà tương đối quen thuộc hơn Như Thúy cô nương, nghe các nàng nói nhiều rồi, hiển nhiên hiểu là nữ nhân này cướp đi Ôn biểu ca khiến các tỷ tỷ khổ sở. Do đó mới nghĩ ra cách giầy vò Như Thúy cô nương, chỉ tiếc vì bé còn quá nhỏ, ngược lại bị Như Thúy cô nương giầy vò.

Giống như hiện nay, bé mè nheo xin người lớn để Như Thúy cô nương dẫn bé đi chơi, sau đó đến rừng mai nhân cơ hội bỏ rơi nàng. Hàng năm bé đều đến đây xem hoa mai, đã quen thuộc địa hình nơi đây từ lâu, tới khi ấy rẽ khúc cua gần đó rồi đi, làm nàng hoảng lên. Chỉ tiếc Như Thúy cô nương căn bản không đi theo kế hoạch của bé, giữ chặt bé bên người, làm bé tức giận đến nổi muốn cắn nàng.

"Ký Khê biểu đệ, đệ không khỏe, nên đi chậm một chút". Như Thúy dùng khăn lau mồ hôi trên mặt của bé, nắm tay bé chậm rãi đi vào rừng mai.

Bé trai không có cách nào thoát khỏi uất ức để Như Thúy cô nương nắm tay bước vô rừng mai, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

Hôm nay vào rừng mai thường mai còn có rất nhiều nữ quyến gia đình giàu có, các nàng đều nhận ra đây là bảo bối của lão phu nhân Đàm gia, thấy bé ngoan ngoãn cho một nữ nhân xa lạ dẫn đi thường mai, đều rất ngạc nhiên, một lát sau bên có phu nhân tới bắt chuyện.

Đây là nữ quyến Mai gia, một thế gia khác trong thành Bình Tân, bên cạnh nàng ta còn dẫn theo tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi, mượn cơ hội thường mai bắt chuyện, biết Như Thúy là thê tử của cháu ngoại Đàm gia - Ôn Lương, Ôn Từ Tu, lập tức mừng rỡ. Trượng phu của nàng ta đang lo lắng không biết làm thế nào tạo mối quan hệ với Ôn Lương, hiện nay cơ hội đã tới.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên một tiếng chói tai vang lên, chỉ thấy Mai cô nương vành mắt đỏ hoe ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ. Lúc này, một cái bóng vàng trắng chen lẫn chui ra từ sau lưng Mai cô nương, nhảy vào lòng Đàm Ký Khê.

Là sóc tuyết.

"Tiểu Hoa!" Đàm Ký Khê cao hứng gọi một tiếng, sau đó bĩu môi trừng Mai cô nương, nói: "Lá gan tỷ tỷ nhỏ thật, Tiểu Hoa không cắn người đâu." Ngược lại là trách người ta dọa Tiểu Hoa của bé hoảng sợ.

Nha hoàn Mai gia ba chân bốn cẳng nâng cô nương nhà các nàng dậy. Mai phu nhân thấy con gái té, đang đau lòng, lại nghe được lời nói của Đàm Ký Khê, trong lòng hơi tức giận. Tên hỗn thê ma vương này ý vào Đàm lão phu nhân sủng ái, đã làm chuyện xấu nhiều lần. Trong thành Bình Tân ai mà không biết tính tình bé không tốt.

"Nương, rõ ràng nó cắn người..." Tiểu cô nương uất ức nói, đưa tay cho mẫu thân nhìn, trên cổ tay trắng muốt của trẻ con chẳng phải có một dấu răng sao?

Sắc mặt Mai phu nhân thoáng trắng bệch.

Đàm Ký Khê cãi lại: "Chắc là trên người tỷ có giấu đồ ăn ngon gì đó, mới dụ Tiểu Hoa đến, tỷ tỷ lớn vậy rồi trên người còn giấu đồ ăn, cho đệ đệ xem thử được không?"

"Người..." Mai phu nhân không thể tức giận, không tức giận lại rất ảm ức, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Thế lực Mai gia không thể so với Đàm gia, coi như biết rõ tiểu ma vương Đàm gia không đúng, cũng không dám làm ầm ĩ, tránh chọc phải Đàm gia.

Lúc này, Như Thúy xách con sóc kia lên, nói: "Ký Khê, xin lỗi!" Khi Đàm Ký Khê nâng khoe mắt hỏi tại sao, Như Thúy cô nương cười híp mắt nói: "Được rồi, thật ra cũng không phải đệ sai, mà là con sóc này sai, nó đã cắn Mai tiểu thư. Mai phu nhân, tên đầu sỏ này cho người, người cầm nó đi lột da làm khăn quàng cổ cho Mai tiểu thư đi, lông con sóc này mềm mại lắm. Về phần thịt sóc, cũng cầm đi nấu canh cho tiểu thư bồi bổ."

Mai phu nhân thoáng cái không kịp phản ứng, mà Đàm Ký Khê lại ngăn cản cả người, không thể tin người nào đó lại hung tàn vậy.

"Tẩu, tẩu dám đem Tiểu Hoa của ta đi lột da, ta sẽ..." Sẽ làm cái gì không biết, nhưng tiểu gia hỏa nóng nảy, Tiểu Hoa là bạn thú vị của bé, lại có linh tính, rất nhiều chuyện xấu đều do Tiểu Hoa giúp bé làm.

Như Thúy cô nương dịu dàng nói: "Ký Khê biểu đệ, Ôn biểu ca của đệ từng nói, làm sai thì phải bị phạt, Tiểu Hoa cắn người ta, phải nhận hình phạt tương ứng, đệ nói đúng không? Chẳng lẽ đệ làm sai, còn muốn cha nương và tổ mẫu thay đệ đi xin lỗi sao? Không lẽ đệ bất hiếu thế?" Về mặt nàng kinh ngạc nói.

Mặt Đàm Ký Khê đỏ lên, bị nàng nói đến mức đầu hơi xoắn xuýt mơ hồ, hình như suy nghĩ cũng xoay chuyển theo lời nàng, mặc dù bé còn nhỏ, nhưng

không muốn mình làm sai còn để cha nương và tổ mẫu yêu thương mình đi xin lỗi.

"Đúng, xin lỗi, ta thay Tiểu Hoa xin lỗi các người". Đàm Ký Khê ngoan ngoãn nói, giương mắt nhìn Mai phu nhân, "Mai phu nhân, ngài là người tốt, sẽ không lột da Tiểu Hoa chứ? Mai tỷ tỷ, đợi sau khi về nhà, ta sẽ cho người mang thuốc mỡ đến cho tỷ, là đồ được ngự ban, dùng rất tốt."

Lúc này Mai phu nhân mới kịp phản ứng, lập tức mừng rỡ, đây coi như lấy lòng được Đàm gia rồi, chỉ cần bọn họ rộng lượng không so đo, người Đàm gia sẽ nhớ bọn họ tốt. Xem ra hôm nay đúng là ngày may mắn của Mai gia bọn họ.

Mai phu nhân giả vờ thoái thác một lát, nhưng tiểu chính thái vừa bị Như Thúy cô nương dọa hiện tại còn sợ Tiểu Hoa của mình bị kẻ hung tàn kia lột da làm khăn quàng cổ, nên thái độ rất kiên quyết, Mai phu nhân bèn thuận theo nhận lấy. Chẳng qua nàng cũng không thật sự so đo với đứa nhỏ này, chỉ muốn khiến người Đàm gia nhớ kỹ mình thôi, từ đó có thể dẫn đến rất nhiều chuyện, xem ra Mai phu nhân này là cao thủ xã giao.

Sau khi tạm biệt Mai phu nhân, lúc này Đàm Ký Khê không ầm ĩ nữa, ngoan ngoãn ôm con sóc Tiểu Hoa kia đi theo Như Thúy dạo vườn mai, về mặt rầu rĩ không vui.

"Con sóc của người tên là Tiểu Hoa sao? Ta cũng có nuôi hai tiểu hồ ly, chúng nó đều rất nghe lời, lông trắng như tuyết, tên là Đại Bạch và Tiểu Bạch, lớn hơn Tiểu Hoa rất nhiều, thích ăn củ cải đỏ..."

Hai tiểu hồ ly đặc biệt trong miệng Như Thúy cô nương quả nhiên hấp dẫn ánh mắt tiểu chính thái, lập tức không còn mất tự nhiên, nghe Như Thúy nói thú vị, bèn hỏi thăm về hai tiểu hồ ly.

Cho tới khi người hầu Đàm gia tìm tới, báo cho bọn họ biết lão phu nhân dâng hương xong chuẩn bị trở về phủ, hỏi bọn họ có muốn cùng trở về không. Nguyên nhân hỏi một tiếng, là vì phần lớn bọn nhỏ Đàm gia đều được người lớn dẫn đi chơi, do thân thể Đàm Ký Khê yếu đuối, chưa từng chơi với các ca ca tỷ tỷ lần nào, năm nay hiếm khi thân thể bé có khởi sắc, người lớn cũng không muốn gò bó bé.

Đàm Ký Khê đương nhiên muốn đi chơi, trông mong nhìn Như Thúy, Như Thúy cô nương bèn nhấn lại với người hầu, bảo lão phu nhân không cần chờ bọn họ.

Sau khi ra khỏi chùa, trước chùa đậu một chiếc xe ngựa, chờ bọn họ đến gần, màn xe ngựa vén lên, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú không văn chương nào tả xiết, lập tức trở thành phong cảnh trong ngày đông thê lương, khiến người ta khó quên.

"Các người cùng lên xe đi, chúng ta vào thành dạo chơi" Ôn Lương mỉm cười nói.

Không chỉ mình Đàm Ký Khê cao hứng, Như Thúy cũng háng hái hơn rất nhiều. Sau khi ôm đứa nhỏ vào trong xe, bản thân cũng bò vào, thấy Ôn Lương ngồi đó, vui vẻ hỏi thăm: "Hôm nay chàng không đi xã giao sao? Sao biết bọn ta muốn đi dạo?"

"Kết thúc rồi". Ôn Lương không muốn nhiều lời, nói với xa phu khởi hành xong, mới nói với nàng: "Hiếm khi về đây một chuyến, đương nhiên phải dẫn nàng đi tham quan thành Bình Tân thú vị này, thuận tiện mua cho Ngạn Bình vài món đồ. Hiện nay nó đang bị thương không thể ra ngoài, trong lòng chắc sẽ mất mát."

Như Thúy gật đầu, cho rằng hần suy nghĩ chu đáo, tiểu cô nương vì bị thương không thể ra ngoài nên trong lòng đang khổ sở đây.

Mà Đàm Ký Khê nghe được Ôn Lương nói muốn dẫn bọn họ đi tham quan thành Bình Tân thú vị, đôi mắt hoa đào mở rất to, mừng rỡ không thôi, cảm thấy hôm nay mình đi theo biểu tâu là chính xác, hoàn toàn quên mất mục đích trên chạc nàng trước đó.

Như thế, đi một chuyến là hết một ngày, khi trở về phủ đã chạng vạng tối.

Lúc xuống xe, Đàm Ký Khê được Ôn Lương bế vào phủ.

Choi một ngày, thân thể bé yếu đuối, đã sớm mệt mỏi thiếp đi rồi. Chẳng qua dù mệt, tiểu tử này lại thấy theo Ôn biểu ca có thể đi rất nhiều nơi thú vị, hơn nữa Ôn biểu ca hiểu biết phong phú, còn thú vị hơn các ca ca tỷ tỷ kia nhiều, quyết định về sau phải bám chặt Ôn Lương. Về phần Như Thúy cô nương hung tàn, Đàm Ký Khê cảm thấy phải bảo vệ Tiểu Hoa của mình thật kỹ, không để nàng lột da Tiểu Hoa làm khăn quàng cổ.

Hai người đi bái kiến lão phu nhân trước mới trở về Phiêu Tương viện. Lúc này Ôn Ngạn Bình đang ngồi trên giường uống thuốc, thấy bọn họ về, hai mắt tỏa sáng.

"Cha, nương, hai người về rồi".

Hai người bị tiếng "Cha, nương" này làm cho mềm nhũn, mỉm cười gật đầu. Thấy bé uống thuốc xong khuôn mặt nhỏ nhắn thành bánh bao, Như Thúy bèn nhét một viên mật quả mới mua hôm nay vào miệng bé. Sau đó bỏ mật quả vào một bình nhỏ cho bé, nói: "Hiện nay con phải uống thuốc, chúng ta mua cho con một ít mật quả, đắng miệng thì ăn một viên."

Đứa nhỏ nào cũng thích ăn ngọt, nghe nàng nói thế lập tức vui vẻ không ngớt, ôm bình vào lòng như ôm bảo bối, sau đó quán lấy hai người bảo bọn họ kể cho mình nghe chuyện trong thành Bình Tân một tý. Hiện nay hai người đã trở thành cha nương, thể nghiệm này rất mới mẻ, nghe đứa nhỏ yêu cầu đương nhiên không cự tuyệt.

Chẳng qua sau khi nghe hai người kể xong, đứa nhỏ suy nghĩ một chút, nói: "Ký Khê biểu thúc thật quá đáng, nương, chúng ta tìm cơ hội cắt đuôi Tiểu Hoa đi, để hần khóc nhè."

""...""

Trong lòng Ôn Lương thờ dài, tính tình đứa nhỏ này thật lớn, không cho phép người khác bắt nạt nha đầu, rõ ràng là một tiểu nha đầu, sao khiến hắn có cảm giác là nuôi một bé trai nhỉ?

""Cha, cha yên tâm, con sẽ không để người khác biết đâu."" Đứa nhỏ cười ngọt ngào với Ôn Lương, cũng không giấu giếm lòng dạ mình hẹp hòi.

Sau khi nghe xong Ôn Lương cười cười, khẽ xoa đầu bé, tùy bé thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Vài ngày sau, Ôn Ngạn Bình đã có thể xuống giường đi đi lại lại, lần này đi được thì có vài chuyện phải làm.

Rốt cuộc sau khi Ôn Ngạn Bình có thể xuống giường đi đi lại lại, Ôn Lương và Như Thúy bèn dẫn bé đi thỉnh an lão phu nhân, cũng để cho lão phu nhân gặp chặt gái nhỏ một lát.

Sáng sớm sau khi thức dậy rửa mặt, Như Thúy và Ôn Lương bèn sang phòng sát vách. Lúc này nha hoàn đang vắt khăn lông lau mặt cho tiểu nha đầu ngồi bên giường, Như Thúy đi tới, cảm lược chải đầu cho bé, đầu tóc bởi vì thiếu dinh dưỡng mà trở nên khô vàng, trong lòng suy nghĩ, phải làm đồ ăn bổ dưỡng cho bé ăn, bắt đầu nuôi dưỡng đầu tóc, bé gái phải có một đầu tóc đen nhánh nhìn mới đẹp.

"Cha, nương, buổi sáng tốt lành." Nhìn thấy bọn họ, Ôn Ngạn Bình cố gắng lấy lại tinh thần, tuột xuống giường thỉnh an. Trong lòng hơi chán nản, trước kia bé không ngủ nướng như vậy, nhất định là gần đây ngủ nhiều quá nên dưỡng thành biếng nhác, sau này phải chú ý.

Ôn Lương cười cười ân cần hỏi: "Vết thương của con còn chưa khỏi, sao không ngủ nhiều thêm một chút?"

Đứa nhỏ vỗ vỗ mặt mình lấy lại tinh thần, cười ngọt ngào với hắn, "Cha, không phải cha nói hôm nay đi bái kiến tăng tổ mẫu (bà cố) sao? Ngạn Bình không thể lười để tăng tổ mẫu đợi lâu." Đây là lần đầu tiên bé gặp trưởng bối của cha mẹ nuôi, muốn để lại ấn tượng tốt với họ.

Ôn Lương mỉm cười, thật là đứa nhỏ có tính khí bướng bỉnh.

Họa Bình giúp đỡ bé chỉnh trang thật thỏa đáng, bé mặc một bộ y phục tiểu cô nương, áo hồng váy nhỏ, mặt trên thêu tranh hoa điều các loại đồ vật rất vui tươi, đầu chải thành hai búi tóc, quần bằng hai sợi băng gấm ngũ sắc, phía dưới băng gấm kết hai dây trân châu, rủ xuống bên tai, thoát nhìn hoạt bát đáng yêu, làm cho bé nhìn không được sờ loạn, không phải vui mừng vì mình ăn mặc đáng yêu mà là đáng vẽ trân châu đều là tiền, làm người ta không khỏi phì cười.

Như Thúy thấy tinh thần bé không tệ, trong lòng hết sức hài lòng, Ôn Lương cũng tinh tế quan sát bé, hai năm sinh sống trong hang ổ bọn cướp, ăn ở không đảm bảo, làm cho thân thể suy nhược nghiêm trọng, bởi bỏ mười ngày cũng không thấy thêm chút thịt nào, sắc mặt vàng vọt, khuôn mặt gầy đến đáng sợ, điểm xuất sắc duy nhất chính là một đôi lông mày anh khí và đôi mắt hạnh trong suốt. Nếu không phải mặc quần áo bé gái, thoát nhìn giống như bé trai năm sáu tuổi suy dinh dưỡng.

Ăn sáng qua loa một chút, Ôn Lương bèn mở miệng nói: "Tốt lắm, đi thỉnh an ngoại tổ mẫu thôi."

Ôn Ngạn Bình tập tức đi qua lôi kéo tay Như Thúy, ngẩng đầu cười thật tươi với nàng, lộ ra mấy cái răng sữa, làm tinh mẹ của Như Thúy cô nương lan tràn một lần nữa, ôm lấy bé, rồi hôn xuống khuôn mặt bé.

"Nương, con nặng, thả con xuống đi." mặt Ôn Ngạn Bình đỏ lên, tuy rằng bé nhìn giống như đứa nhỏ năm tuổi, nhưng đã tám tuổi rồi, sao có thể để người lớn ôm? Chẳng qua trong mắt lộ ra vui sướng, cực kỳ ưa thích hành động thân mật của Như Thúy.

Như Thúy cô nương sau khi nghe xong, gật gật đầu, đem bé đưa cho Ôn Lương, nói: "Vậy để Ôn đại nhân ôm, Ngạn Bình bị thương còn chưa khỏi mà. Đừng để bé đi quá mệt mỏi."

Ôn Lương cười đáp ứng, lúc ôm bé thì phát hiện thân thể bé cứng ngắc, tuy rằng trên mặt cũng cười, nhưng không giống cười vui vẻ với Như Thúy. Ôn Lương coi như không biết, dẫn theo Như Thúy đi đến Thụy Hương viện của lão phu nhân.

Biết Ôn Lương coi trọng nghĩa nữ này, hôm nay mấy vị cữu cữu, cữu mẫu cũng tới, đồng thời biểu ca chủ sự cũng tới cùng thê tử của mình, người ngồi đầy cả phòng, làm cho tiểu nha đầu được Như Thúy dắt vào khăn trương, mồ hôi trong lòng bàn tay thấm ướt. Ôn Lương có thể cảm giác được bé khăn trương, không khỏi nở nụ cười, xem ra dù thông minh chừng chặc thế nào thì vẫn là một đứa con nít.

"Ngoại tổ mẫu, Từ Tu mang con gái tới đây thỉnh an ngài." Ôn Lương đi tới, cười nói với lão phu nhân.

Như Thúy dẫn nghĩa nữ mới nhậm chức đi thỉnh an các trưởng bối, đương nhiên nhận được một đồng lớn lễ gặp mặt, sau đó lại dẫn bé đi làm quen với một số biểu đệ biểu muội. Lúc này tuy rằng dung mạo tiểu Ngạn Bình không dễ coi, nhưng thắng ở miệng ngọt, khuôn mặt tươi cười sáng lạn, các trưởng bối nể mặt Ôn Lương cũng thật lòng khen ngợi.

Đang lúc náo nhiệt, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, mơ hồ truyền đến tiếng khóc nức nở, chờ tới gần thì nghe được tiếng khóc non nớt của đứa nhỏ, một đường kêu ngoại tổ mẫu.

"Ai, đây là tiếng của Ký Khê sao?" Lão phu nhân có chút ngễnh ngãng, nhưng đối với tiếng của cháu trai bảo bối vẫn rất nhạy cảm.

Tam cữu cữu, tam cữu mẫu nghe được tiếng của con trai bảo bối, sắc mặt hai người khẽ biến, cho rằng có chuyện xảy ra. Bởi vì thuở nhỏ thân thể Đàm Ký Khê ốm yếu cho nên bình thường tương đối thích ngủ, buổi sáng thường tới giờ Tý mới thức dậy, mọi người đều biết tật xấu của bé, vì vậy từ trước đến nay không có âm ỉ bé, để tùy bé ngủ. Hôm nay còn chưa tới giờ Tý, sao bé đã thức rồi? Chẳng lẽ trong người không khỏe?

Ngay lúc tam cữu mẫu muốn đứng dậy, thì nhìn thấy ma ma ôm một tiểu nhân nhi mặt hoa đang khóc tiến vào, sau đó buông bé xuống, tiểu nhân nhi cất bước chân ngắn ngủn chạy tới chỗ lão phu nhân, đâm vào trong ngực lão phu nhân lại khóc lên.

"Ồi ôi, Ký Khê của ta làm sao vậy? Ai ức hiếp cháu?" Lão phu nhân đau lòng, nhanh chóng ôm chặt bé.

Mặc dù tiểu chính thái khóc rất dữ, nhưng cũng chỉ muốn lão phu nhân đau lòng, để lão phu nhân làm chủ cho bé, sau khi được lão phu nhân dỗ dành, từ từ nín khóc, sau đó đem vật trong ngực giơ cao lên, uất ức nói với lão phu nhân: "Tổ mẫu, Tiểu Hoa bị cắt lông, hơn nữa lại cắt lông đuôi và lông móng, khó coi quá, Tiểu Hoa nói nó không muốn sống nữa..."

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào con sóc nhỏ trong tay tiểu chính thái, cái đuôi vốn xù lông nay không thấy, bỗng rụng lộ ra cái đuôi bóng loáng không nói, ngay cả cái móng một sợi lông cũng không còn, hơn nữa người cắt còn vô cùng sáng tạo lấy hậu môn làm trung tâm mà cắt một vòng tròn, khuôn buồn cười bao nhiêu thì có bấy nhiêu buồn cười. Cộng thêm Đàm Ký Khê đi đường qua đây, làm cái móng không có lông bị gió lạnh thổi đỏ rực lên, làm người ta liên tưởng đến móng con khỉ, lập tức sắc mặt đều trở nên vì diệu.

Không, không, không thể cười! Ngàn vạn lần không thể cười! Phải nhịn!

Trong phòng tất cả mọi người đều nỗ lực nặn cười làm mặt nghiêm, cảnh cáo bản thân mình ngàn vạn lần đừng cười, nếu cười sẽ bị tiểu ma vương ghi hận. Nên biết rằng tiểu tử này tuổi còn nhỏ, nhưng lòng dạ tiểu nhân có nhiều trò tinh quái, nhất là hay ghi hận, hơn nữa còn được lão phu nhân che chở, bị bé để mắt tới thì không có gì tốt lành cả. Toàn bộ người nhà, ngoại trừ mấy trưởng bối, người nào không bị bé chọc ghẹo? Đối với bé thật là vừa yêu vừa hận mà.

Nhìn thấy bộ dáng của con sóc kia, Ôn Lương cũng ý thức được mà nhìn về phía đứa nhỏ của mình, thấy đôi mắt bé sáng lấp lánh mà nhìn chằm chằm vào con sóc kia, khóe miệng cong lên thật cao, mặc dù trong mắt chỉ chọt lóe lên đắc ý, nhưng cũng không qua được mắt Ôn Lương.

Ôn Lương khẽ ho khan một tiếng, nhớ tới mấy ngày trước, đứa nhỏ này nói muốn cắt luôn cái đuôi sóc, nhưng hiện nay chỉ cắt lông, coi như là có chừng mực, trong lòng có chút thỏa mãn với hành vi của đứa nhỏ nhà mình, chẳng qua là cho nó một bài học nhỏ chứ không thật sự cắt bỏ đuôi nó, coi như là một đứa nhỏ tốt.

Lão phu nhân hí mắt cẩn thận qua sát con sóc kia, rốt cuộc sau khi nhìn rõ ràng, trở thành người đầu tiên bật cười không ngừng, "Ai nha, lông của Tiểu Hoa sao lại trụi hết rồi? Ký Khê cho người cắt sao?" Bởi vì trước kia đứa nhỏ này có tiền án tiền sự rất nhiều, nên đầu tiên lão phu nhân cho rằng chính Đàm Ký Khê ra tay độc ác.

Con sóc kia bị ánh mắt của nhiều người nhìn chằm chằm móng mình như vậy, đã sớm xấu hổ và giận dữ muốn chết rồi, hơn nữa tổ mẫu của chủ nhân không những không an ủi chủ nhân mà còn giễu cợt nó, nó không muốn sống nữa!

Đàm Ký Khê nhìn thấy đầu Tiểu Hoa lập tức chui vào trong ngực mình, đáng vẽ không có tinh thần, lại một con bão nước mắt, khóc rống nói: "Tổ mẫu, Ký Khê yêu thích Tiểu Hoa như vậy, sẽ không không cắt lông móng Tiểu Hoa đâu, nhất định là có người cắt lông Tiểu Hoa! Ô ô ô... Tổ mẫu, Tiểu Hoa thật đáng thương..."

Nhìn bé khóc đến thở không ra hơi, tam cữu mẫu không nhịn được tiến lên ôm chặt lấy bé dỗ dành, lão phu nhân thấy cháu cưng khóc thật thương tâm, bèn không cười nữa đứng lên đỡ. Đàm Ký Khê ngồi khóc bên cạnh yêu cầu tổ mẫu phải giúp bé điều tra xem là ai cắt lông Tiểu Hoa, bé muốn người đó phải đền tội cho Tiểu Hoa.

Lão phu nhân sùng Đàm Ký Khê đến không có nguyên tắc, nhưng mấy vị lão gia Đàm gia là người phúc hậu, bèn hỏi ma ma hầu hạ Đàm Ký Khê tình huống thế nào.

Ma ma cung kính nói: "Hồi mấy vị lão gia, sủng vật của Khê thiếu gia mấy ngày nay liên tục chạy ra ngoài, chúng tôi cũng không biết nó đi đâu, hơn nữa xưa nay nó có linh tính sẽ tự mình trở về, Khê thiếu gia còn nói không cần quản, cho nên chúng tôi cũng không có đi tìm. Ai ngờ sáng hôm nay nó trở về, khi trở về thì là đáng vẽ này rồi, sau đó nó nhảy lên giường đánh thức Khê thiếu gia, Khê thiếu gia nhìn thấy đáng vẽ nó thì đã khóc rồi."

Sau khi nghe xong, mọi người đều biết tức nhiên là do trước kia Đàm Ký Khê đùa dai thường xuyên mang con sóc tuyết này đi chọc ghẹo người ta, nên giờ người ta tới báo thù.

Đại biểu ca Đàm Ký Xuyên thật thà nói: "Ký Khê, Tiểu Hoa của đệ thường xuyên trêu đùa người ta, vậy có phải lại chọc người ta, nên người ta cắt lông

cho nó một bài học không? Để coi trọng nó, nhưng không phải mọi người ai cũng có tính tốt như vậy."

Đàm Ký Xuyên là người cứng chạch hiền lành, vô cùng có uy tính trong đám huynh đệ tỷ muội, nếu hắn đã nói như vậy, mọi người cũng cho rằng Tiểu Hoa lại ham chơi chọc trúng cao nhân, lập tức bị cắt lông, chỉ có thể rít an ủi tiểu chính thái. May mắn lông có thể mọc dài, chỉ có điều hiện nay thời tiết lạnh, sóc không còn cộng lông cũng sẽ lạnh, không thể chạy ra ngoài, chỉ có thể ở trong phòng bầu bạn với Đàm Ký Khê.

Bởi vì sự kiện sóc con bị cắt lông, lực chú ý của mọi người đều chuyển từ nghĩa nữ Ôn Lương sang con sóc, mọi người tụ họp ăn sáng với lão phu nhân xong thì mỗi người đều có việc rời khỏi.

Rời khỏi Thụy Hương Viện, mấy vị biểu tâu vốn muốn rủ Như Thúy cô nương đi Hí Viên thành Bình Tân xem hát, Như Thúy lấy cớ chăm sóc đứa nhỏ mà khéo léo từ chối, mọi người cũng không để ý, cười nói một lúc, tất cả đều rời đi.

Trở về Phiêu Tương viện, đầu tiên mặt Như Thúy căng ra, điểm cái mũi của tiểu cô nương nói: "Đêm qua ta nghe được trong phòng con có tiếng vang, tại sao đêm hôm khuya khoắt mà chưa ngủ?"

Tiểu cô nương nhìn nhìn Như Thúy, sau đó nhìn về phía Ôn Lương, thấy hắn an an ổn ổn thường thức trà nóng mà nha hoàn mang tới, diện mạo tuấn mỹ, cử chỉ ưu nhã, quý khí tự nhiên, nhìn lại bản thân mình mặc dù mang một thân áo tơ váy ngắn hoa lệ nhưng vẫn là một nha đầu xấu xí, không tự chủ được có chút tự ti, nhưng mà nhớ đến nam nhân phong thái như vậy là cha mình, lại có chút cao hứng. Đến khi nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của hắn, lập tức ngưng ngừng nói: "Đúng như hai người nghĩ vậy, ai kêu nó tự chạy đến giường của con làm con sợ."

Ôn Lương mỉm cười nói: "Nhưng mà ta nghe nha hoàn nói gần đây con thích ăn hạt phi, nhưng mỗi lần ăn xong không có thu dọn, chắc chắn Tiểu Hoa bị hạt phi của con dụ tới." Thấy tiểu cô nương cúi đầu xuống dùng chân đi di trên đất, còn nói thêm: "Ngạn Bình, sau khi hồi kinh ta sẽ dạy cho con viết chữ đọc sách, con có muốn không?"

Ôn Ngạn Bình nháy nháy mắt, sau đó lộ ra sắc mặt tươi cười, ưỡn ngực nói: "Cha, con muốn! Sau này tuyệt đối không làm cha mất mặt."

Ôn Lương cười không nói.

Như Thúy xem xét hai người kia, đem tiểu cô nương kéo qua, hôn lên mặt bé một cái: "Mặc dù rất muốn khen con làm tốt lắm, nhưng chọc biểu thúc con khóc thì không phải chuyện tốt. Sau này loại chuyện đó không được làm tiếp...Ừ, muốn làm cũng phải xem tình hình mà cân nhắc có chừng mực." Đàm Ký Khê sức khỏe không tốt, nếu khóc ảnh hưởng đến sức khỏe, ngoại tử mẫu sẽ đau lòng. Nhưng mà trong mắt Như Thúy cô nương, nếu đổi lại là người bên cạnh nàng bị Ôn Ngạn Bình trêu chọc như thế, chắc chắn nàng sẽ lớn tiếng tán thưởng.

Nghe rõ lời nàng nói, Ôn Ngạn Bình nhếch miệng nói: "Tuổi con còn lớn hơn hắn, nhưng phải gọi hắn là biểu thúc, làm sao cũng thấy mình thiệt thòi. Cha, nương, hay là chúng ta thương lượng, hai người nhận con làm muội muội được không?" Tiểu nha đầu đưa ra chủ ý.

Như Thúy cười híp mắt lắc đầu, nói cho bé biết chuyện này đã tề báo cáo tổ tông, không thể sửa lại được.

Ôn Lương càng cảm thấy nha đầu kia có tính khí như thế, trong lòng cảm thấy bé không giống con gái mà giống con trai hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Mặc dù sự kiện con sóc nhỏ của Đàm Ký Khê bị người ta cắt lông đối với tiểu chính thái là chuyện lớn, nhưng đối với toàn bộ Đàm gia to lớn mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ, đối với Như Thúy và Ôn Lương mà nói thì càng không phải chuyện gì.

Chuyện này coi như Ôn Ngạn Bình làm rất tốt, thăm dò được sóc nhỏ của Đàm Ký Khê thích ăn hạt phi, sau đó bỏ ra thời gian mấy ngày lừa nó đến, ngoại trừ Họa Bính bị dụ dỗ, thật sự không có người khác biết lông của sóc kia là do bé cắt.

Sau khi Ôn Lương biết, cũng không nói tốt hay không tốt, cũng không trách bé bất kính với trường bối, chỉ là tìm vài chữ để Như Thúy dạy bé biết chữ.

Ôn Ngạn Bình vốn là con gái của thợ săn trong núi, cha mẹ không biết một chữ nào, mặc dù nhà có con gái, cha mẹ cũng thương, chỉ tiếc cô bé này tính tình hoạt bát như con trai, tuổi còn nhỏ đã gan dạ sáng suốt hơn người, thường chạy theo phía sau móng cha bé lên núi đi săn. Cha bé thương bé, cũng vui vẻ cho con gái đi theo, dù không muốn cũng đã đem con gái dạy thành dáng vẻ bé trai. Sau khi cha mẹ bé bị bọn cướp giết chết, vì tuổi còn nhỏ nên tránh được một mạng, ở trong hang ổ bọn cướp kiếm ăn hai năm, bọn cướp đều là người thô kệch làm sao nghĩ tới chuyện dạy bé đọc sách tập viết này kia, cho nên trước mắt là mù chữ, một chữ cũng không biết.

Ôn Ngạn Bình đối với chuyện mình có thể đọc sách tập viết chữ thì vô cùng mừng rỡ, hơn nữa bé nghe người hầu Đàm phủ nói Ôn Lương là quân sư danh chấn thiên hạ, sư phó của hoàng tử, tương lai có thể là đế sư, như vậy bé được hỏi có cha là người học rộng tài cao, làm con gái của người sao có thể không biết chữ? Để không phụ lòng Ôn Lương và Như Thúy, thái độ Ôn Ngạn Bình đoạn chính, học rất chăm chú, do tuổi đã khá lớn nên có thể dễ dàng nhận biết chữ. Bởi vì có chuyện muốn làm, nên dù bị thương suốt ngày ngày ngốc trong phòng, cũng không cảm thấy buồn chán, không giống trước

kia một khắc thôi cũng không chịu nổi.

Mà Như Thúy ngoại trừ bồi lão phu nhân, thỉnh thoảng cũng chơi bài với các vị biểu tẩu nghe ngóng một chút chuyện bát quái bên ngoài, hoặc đáp ứng dự tiệc cùng với các phu nhân trong thành Bình Tân, những lúc khác đều cất công dạy bảo con gái học chữ. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhận nghĩa nữ, đối với bé Như Thúy cô nương kỳ vọng rất nhiều, cũng rất dụng tâm dạy bảo. Nhưng mà sở học của nàng có hạn, hiện nay chỉ có thể dạy bé luyện tập một vài chữ, còn muốn đi sâu vào lễ nghi, thi thư các loại chỉ có thể giao cho Ôn Lương.

Mà sau khi Ôn Lương nhàn rỗi được mấy ngày, mỗi ngày đều bề bộn công chuyện, thường xuyên theo mấy vị cữu cữu và biểu huynh biểu đệ đi ra ngoài, sau khi trời tối mới trở về, có đôi khi người toàn mùi rượu, nhưng mà may mắn là không có uống say, bằng không thì Như Thúy cô nương chỉ có thể cảm gậy trúc leo lên nóc nhà đem tên họ Ôn nào đó đánh rớt xuống - Ôn Lương khi uống say thường thích trèo lên nóc nhà ngâm thơ ca hát.

Vài ngày sau khi Tiểu Hoa bị cắt lông, Đàm Ký Khê chạy đến Phiêu Tương viện chơi, lúc không nhìn thấy bóng dáng Ôn Lương, trưng khuôn mặt xinh đẹp ỉu xiu ra. Lần trước được Ôn Lương dẫn đến nội thành chơi một ngày, mặc dù ngày hôm sau mệt mỏi, tinh thần không tốt nhưng khiến bé hưng phấn vài ngày, cảm thấy chơi cùng Ôn biểu ca tốt hơn nhiều so với đám biểu tỷ muội suốt ngày thích khóc. Mà các ca ca lớn tuổi đều phải làm việc ít khi gặp ở nhà, cộng thêm bé là tâm can bảo bối của lão phu nhân, sức khỏe lại không tốt, cơ bản bọn họ không dám dẫn bé ra ngoài chơi, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lão phu nhân cũng sẽ không cho phép. Thế nên nhìn tới nhìn lui, chỉ có Ôn Lương dẫn bé đi chơi vô điều kiện, còn hiểu biết rất nhiều chuyện, làm bé cảm thấy chơi cùng Ôn Lương rất thú vị.

Vì vậy tiểu chính thái bị nghiện chạy tới tìm Ôn Lương.

Khi Đàm Ký Khê tới đây chờ, Như Thúy đang lấy mẫu chữ kiểm tra xem Ôn Ngạn Bình nhận biết được bao nhiêu chữ, nhìn thấy tiểu gia hỏa tới đây, nhanh chóng bảo nha hoàn dâng trà nóng, điểm tâm và hoa quả, đồng thời bế bé ngồi vào ghế dựa.

Như Thúy tốt tính nói: "Ôn biểu ca đệ có việc, bình thường ban ngày không ở đây."

"Ôn biểu ca bận việc gì?" Đàm Ký Khê mong ngóng hỏi thăm, từ sau khi Tiểu Hoa bị người ta cắt lông, bé đã thu liễm lại tính khí tiểu bá vương của mình, sợ nếu đi chọc phá người ta thì Tiểu Hoa lại bị cắt lông nữa.

Đứa nhỏ ngoan ngoãn được người ta yêu thích, đặc biệt là một tiểu chính thái xinh đẹp, làm người ta yêu thích không nhận được. Nhìn khuôn mặt tương tự Ôn Lương, Như Thúy muốn kiên nhẫn cũng không được, "Ta cũng không biết, nhưng mà nghe chàng nói hôm nay ít chuyện, sau giờ ngo sẽ trở về."

Bạn nhỏ này nghe xong, cao hứng, ngồi trên ghế quơ quơ chân nhỏ nhắn, vui vẻ nói: "Đệ chờ Ôn biểu ca về."

Lúc này, có người mất hứng hừ một tiếng, Đàm Ký Khê đang cầm một khối bánh hoa mai xốp giòn chuẩn bị bỏ vào miệng, nghe được giọng nói này đảo mắt nhìn qua, thì thấy một tiểu nha đầu còn nhỏ hơn so với mình, gầy teo vàng vọt khó coi chết đi được, lại còn có gan hừ bé, không khỏi phẫn nộ trừng qua.

"Biểu tẩu, muội muội này là ai?" Đàm Ký Khê cười ngọt ngào nói, mặc dù bé mới sáu tuổi, nhưng được lão phu nhân yêu thương, không thể trêu vào, dưỡng thành tính tình quái, lúc này đã có chủ ý.

"Tiểu biểu đệ, cô bé là Ngạn Bình, tám tuổi rồi, lớn hơn đệ hai tuổi. Là con gái của Ôn biểu ca đệ". Như Thúy nói xong, đưa tay mở bài ra cho Ôn Ngạn Bình tự xem

Đàm Ký Khê nghe nói cô bé lớn hơn mình nhiều, còn là con gái Ôn Lương, lập tức nhú mi, bắt đầu nhìn tới nhìn lui, nhìn thế nào cũng thấy nha đầu xấu xí này không vừa mắt, cảm thấy mình giống Ôn biểu ca như thế, con gái của Ôn biểu ca sao có thể xấu như vậy chứ? Thật không có đẳng cấp, người bên ngoài biết sẽ cười nhạo.

"Ta lớn hơn ngươi, cho nên ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ".

Ôn Ngạn Bình cầm bài tự trong tay, cười thật ngọt ngào, ngoảnh mặt hất hàm với tiểu chính thái, trong lòng quyết định sẽ không thích tiểu tử xấu xa này, không chỉ ức hiếp bé hiện tại còn chiếm tiện nghi của mẹ, còn nhìn rất giống Ôn đại nhân, thật sự là rất đáng ghét.

"Không được, ngươi là con gái Ôn biểu ca, ngươi phải gọi ta là biểu thúc!" Đàm Ký Khê không có ý tốt lừa gạt.

"Nhưng ta lớn tuổi hơn ngươi."

"Vai về ta cao hơn ngươi."

"Phải gọi ta là tỷ tỷ."

"Gọi ta là biểu thúc."

"Tiểu tử xấu xa thích khóc nhè!"

"Nha đầu xấu xí vàng vọt gầy teo"

Tiểu tử khóc nhè!"

"Nha đầu xấu xí!"

"Hừ!"

"Hừ!"

Mặt hai đứa nhỏ đỏ tới mang tai, mỗi đứa hừ một tiếng, quay đầu qua một bên không để ý tới đối phương.

Như Thúy lần đầu tiên nhìn thấy hai đứa nhỏ cãi nhau, cảm thấy chuyện này thú vị hơn những người lớn công khai chế giễu, âm thầm mỉa mai kia nhiều, nhưng mà hiện nay nàng là người lớn, hơn nữa còn là trưởng bối, lại đang ở nhà thân thích của phu quân mình, không thể làm quá mức, bèn nói: "Tiểu biểu đệ, đệ là người có học thức, sao lại trông mặt mà bắt hình dong như thế? Ông biểu ca đệ nói trong mặt mà bắt hình dong là nông cạn. Ngạn Bình, con là văn bối, phải kính trọng tiểu biểu thúc, tiểu biểu thúc là trưởng bối, nên có thể cho con tiền lì xì nha."

Mặt hai đứa nhỏ tỏa sáng, sau đó quay đầu lại.

"Biểu thúc, chúc mừng phát tài, đưa lì xì đây." Ông Ngạn Bình cười híp mắt đưa tay.

Đàm Ký Khê cái gì không có, nhưng tiền lì xì lại có rất nhiều, trước giờ chưa từng để trong lòng, lấy tiền lì xì trong túi mới được bằng hữu của phụ thân nhét cho, ném tiền lì xì cho cô bé, làm dáng lãnh diễm cao quý nói: "Thấy người cũng biết thức thời, người cũng không đến nỗi xấu, ít nhất cũng hiểu được kính trọng trưởng bối."

Sau khi Ông Ngạn Bình cảm nhận được trọng lượng của tiền lì xì, trong lòng vui rạo rực, hoàn toàn không để ý lời nói của cậu bé. Có thể nói, tiền là thứ hiện nay cô bé vô cùng yêu thích. Có tiền có thể làm được rất nhiều chuyện. Vì thế không bao giờ oán giận mình có bối phận nhỏ hơn nữa. Tuổi cười hết sức ngọt ngào với tiểu chính thái, nịnh nọt khen vài tiếng.

Vậy nên khi phát hiện Ông Ngạn Bình trước kia mù chữ, nay mới biết vài chữ, hiếm khi Đàm Ký Khê không châm chọc, trái lại hai đứa nhỏ ở chung hòa thuận.

Đứng bên cạnh quan sát hồi lâu, Thanh Y, Lam Y, Họa Bính cảm thấy phu nhân thật cao tay, không phải người không biết điều.

Chờ sau khi Ông Lương trở về, nhìn thấy hai đứa nhỏ ở chung hòa thuận, trong lòng vui mừng, thấy tiểu biểu đệ trong lòng mong mà nhìn chăm chăm mình, tỏ vẻ muốn mình dẫn nó đi ra ngoài chơi, suy nghĩ một lát, Ông Lương lắc đầu từ chối, tiểu chính thái thất vọng sắp khóc, mới nói: "Ngày kia là tết nguyên tiêu, đến lúc đó ta xin phép lão phu nhân, dẫn đệ ra ngoài xem hoa đăng, được không?"

Đứa nhỏ lập tức nín khóc mỉm cười, ôm cổ Ông Lương, liên tục nói biểu ca tốt.

Như Thúy nhìn chăm chăm hai người, thật giống cha con, lại nhìn sang Ông Ngạn Bình, tiểu cô nương vỗ vỗ má, hình như mất hứng.

Hôm nay là tết nguyên tiêu, Đàm phủ lại náo nhiệt một phen.

Ông Ngạn Bình và Đàm Ký Khê chờ mong hôm nay vô cùng, cuối cùng đã tới, hai đứa nhỏ đều hưng phấn không thôi. Ông Lương không chỉ đồng ý dẫn Đàm Ký Khê ra ngoài, mà cũng quyết định dẫn theo Ông Ngạn Bình đã khỏe hơn nhiều.

Từ sau khi Đàm Ký Khê lấy tư cách trưởng bối cho tiền lì xì Ông Ngạn Bình, ngoài mặt Ông Ngạn Bình không nhằm vào người bạn nhỏ này nữa, nhưng lúc Đàm Ký Khê đến tìm Ông Lương chơi, thỉnh thoảng vẫn khoe với người bạn nhỏ Ông Lương là cha mình, muốn qua đây chơi, phải cho tiền lì xì, làm người bạn nhỏ nhiều lần tức giận đến giậm chân, đáng vẻ như muốn nhào qua cắn cô bé.

Như Thúy thấy hai đứa nhỏ đùa giỡn không có cảm giác gì, nhưng Ông Lương thấy vài lần luôn có loại cảm giác khác thường, mà loại cảm giác khác thường này nhanh chóng làm hắn hiểu được là cái gì.

Đêm tết nguyên tiêu, thành Bình Tân rất náo nhiệt, trên đường treo đầy đèn lồng đỏ, đủ loại sạp hàng nhỏ, ăn chơi đều có, còn có đám người nhiệt tình thích đoán đồ đèn.

Mà hôm nay, người lớn Đàm phủ đều dẫn đứa nhỏ ra phố xem hoa đăng, đoán đồ đèn. Trước kia thân thể Đàm Ký Khê yếu, chưa bao giờ được ra ngoài lúc trời lạnh, năm nay vì Ông Lương xin phép, lão phu nhân và phu thê tam cữu cữu thấy người bạn nhỏ khóc rống, mới miễn cưỡng đồng ý cho Ông Lương dẫn bé ra ngoài xem hoa đăng, hơn nữa còn vô cùng lo lắng mà dặn đi dặn lại, Đàm Ký Khê không có kiên nhẫn nghe người lớn cảm ràm, chạy trước một bước, trực tiếp đến Phiêu Tương viện tìm bạn người Ông Lương.

Lúc Đàm Ký Khê được ma ma bế tới, thì thấy một đứa nhỏ mặc y phục nam, trên đầu búi tóc bé trai, dùng khăn vuông quấn lại, y phục là áo choàng màu xanh vân trắng, mặc dù sắc mặt vàng vọt gầy gò, nhưng vẻ mặt rất khí khái hào hùng, một đôi lông mày anh khí bùng bùng, hai mắt trong suốt có thần, bất tri bất giác thay đổi hình dáng bình thường yếu ớt kia, trái lại làm người ta cảm thấy là một bé trai tinh thần lạnh lợi.

"Ông Ngạn Bình, hóa ra người là nam?" Đàm Ký Khê bảo ma ma đặt mình xuống, sau đó thùng thùng thùng chạy tới, đi vòng quanh Ông Ngạn Bình.

Trên tay Ông Ngạn Bình cầm một cái quạt nhỏ dành cho trẻ con, học dáng vẽ Ông Lương phe phẩy quạt, hát cảm lên: "Giờ người mới biết! Trước kia người thật không có mắt, vậy mà nghĩ ta là con gái! Hừ!"

Trong lúc nhất thời, Đàm Ký Khê có chút bối rối, trong lòng có vài phần uất ức, rõ ràng lúc trước cô bé mặc y phục con gái, sao có thể trách mình chứ. Hơn nữa hiện giờ trong mắt người bạn nhỏ này, nhìn thế nào cũng không thấy Ôn Ngạn Bình giống với đám tỷ tỷ, muội muội ở nhà, không có loại khí chất yêu kiều mềm mại của con gái.

Như Thúy và Ôn Lương từ bên ngoài đi vào, vốn dĩ muốn đến xem con gái chính lý có thỏa đáng hay không, không ngờ lại thấy một bé trai anh khí hào hùng, hai người đều sững sờ, suy nghĩ đầu tiên là không phải mình đã nhìn lầm giới tính đứa nhỏ rồi chứ? Nhìn dáng vẻ này, rõ ràng là một bé trai. Đặc biệt là, khi mặc nữ trang, thoát nhìn đứa nhỏ vừa khô vừa gầy, thực sự bình thường đến hơi xấu xí, nhưng khi mặc nam trang vào, làm cho người ta cảm thấy đó là một bé trai khí khái hào hùng, càng thích hợp hơn khi mặc nữ trang.

Như Thúy phản ứng nhanh, dù sao cũng tự mình chăm sóc bé, sao lại không biết bé là nam hay nữ được: "Ngạn Bình, sao lại ăn mặc như vậy?"

Họa Bình bất đắc dĩ đáp: "Là tiểu thư muốn như vậy."

Ôn Lương đi tới, nhìn sắc mặt bình tĩnh của đứa nhỏ, sau đó ngồi xổm xuống ngang tầm mắt với bé: "Ngạn Bình, con không thích mặc nữ trang sao?" Mỗi lần hân vô tình chú ý tới lúc đứa nhỏ này mặc váy, không được tự nhiên lắm, hai đầu lông mày cứ xoắn xýt.

Ôn Ngạn Bình nhú nhú mày, sau đó nhỏ giọng: "Cha, con không thích làm con gái, được không?"

"Tại sao?" Ôn Lương ôn tồn hỏi, trong lòng giật mình, thảo nào lúc trước vẫn cảm thấy đứa nhỏ này kỳ quái, thì ra căn bản là không xem bản thân mình là con gái, hơn nữa lại hơi bài xích nam nhân, cho dù hiện nay mình được bé thừa nhận là cha, cũng có phần bài xích, ngược lại rất thân mật với Như Thúy.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, đến gần Ôn Lương, nén giọng nói: "Nương nói, làm nữ nhân rất khổ, nương con... là bị những người đó làm hại.

Ôn Lương nhìn hốc mắt bé đỏ lên, hai đồng tử dè dặt phẫn nộ, trong lòng thở dài, vuốt vuốt đầu bé, dịu dàng nói: "Đều đã qua."

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Qua tết nguyên tiêu, không khí năm mới cũng không khác biệt nhiều lắm, mặc dù tuyết không rơi nữa, nhưng tiết trời mùa xuân se lạnh, khí trời lạnh rất nhanh.

Dưỡng thương nửa tháng, vết thương của Ôn Ngạn Bình cũng tốt hơn phân nửa, trên mặt có thêm vài phần huyết sắc. Như Thúy không hề hạn chế bé đi ra ngoài, phần lớn thời gian lúc nữ quyến Đàm phủ mời đi dạo ngắm cảnh, nàng sẽ dẫn theo con gái mới nhậm chức đi làm quen việc đời. Chẳng qua chính bé cũng không thích loại tụ họp của các phu nhân này, nên bình thường ở lại không lâu, không cần lo lắng thân thể nghĩa nữ sẽ mệt mỏi.

Lần này xuất hiện, vấn đề cũng kéo tới, vốn các phu nhân nội thành Bình Tân nhận được tin tức nói Ôn thái sư đương triều nhận nuôi nghĩa nữ, mặc dù nghĩa nữ xuất thân thấp, nhưng cũng là con gái nhà dân chúng đang hoàng, có thể khiến nam nhân thông minh như thế nhận làm nghĩa nữ, hẳn là có điểm hơn người, mọi người đều muốn gặp, nếu móc nối quan hệ tốt, cũng có lợi.

Nhưng mà, bé trai sau lưng Ôn phu nhân kia là ai vậy? Muốn các nàng dối lòng nói đứa bé kia là bé gái thì cũng không nói nên lời nha, rõ ràng chính là đáng dấp bé trai đó, bé gái kia ở đâu rồi? Các phu nhân cùng ngồi đợi thái sư phu nhân và nghĩa nữ không thể không nuốt ngẹn máu thừa nhận đứa nhỏ mặc nam trang kia là nghĩa nữ của thái sư đương triều, sau đó trong lòng cảm thấy, thật ra tin tức bọn họ nhận đều sai rồi, hẳn là Ôn Lương nhận nhận nghĩa tử mới đúng.

Sau chuyện này, nghĩa nữ bất tri bất giác trở thành nghĩa tử, bản thân Như Thúy cũng không kịp phản ứng, lúc gặp mặt những phu nhân thế gia thành Bình Tân kia, đều dịu dàng lên tiếng kêu Ôn Ngạn Bình bên cạnh nàng là "Ôn tiểu công tử." Thế là lâu ngày, mọi người đều cho rằng Ôn Lương và Như Thúy nhận nghĩa tử.

Qua năm mới, nam nhân Đàm gia bận rộn, mỗi ngày đều có người mời Ôn Lương ra ngoài, hoặc là bận rộn trông trị vài người, ban ngày khó có thể nhìn thấy mặt. Bận bịu như thế, liền bận cả tháng mới được rảnh rỗi.

"Cha, hôm nay người hết bận rồi hả?" Ôn Ngạn Bình lúi kúi kéo Đàm Ký Khê chạy tới thư phòng tìm Ôn Lương, hai quả bí lùn cùng vịn cái cạnh bàn thật cao nhìn Ôn Lương.

Thức ăn trong Đàm phủ không tệ, một nhà ba người đều được lão phu nhân dẫn dò phòng bếp bồi bổ cho bọn họ mỗi ngày, Ôn Lương bỏ đến khí huyết dồi dào, trời tối là lôi kéo Như Thúy cô nương "đánh nhau" trên giường. Như Thúy cô nương bỏ đến da dẻ hồng hào mịn màng, cơ thể khỏe mạnh. Còn Ôn Ngạn Bình có lẽ là do hai năm qua cơ thể quá suy dinh dưỡng, chỉ trừ sắc mặt hơi tốt hơn, còn đáng dấp vẫn gầy yếu ớt, đã tám tuổi nhưng vóc dáng chỉ bằng Đàm Ký Khê sáu tuổi, hai đứa sống đôi, đứng là hai quả bí lùn.

Ôn Lương gấp thư đang cầm trong tay lại để xuống bàn, cười nhìn hai đứa bé, cười như không cười: "Hết bận thì sao, không hết bận thì sao?"

Đàm Ký Khê cố gắng ngược cổ lên, cười: "Hết bận thì dẫn bọn đệ đi chơi ~"

Ôn Ngạn Bình cười hi hi: "Tiểu biểu thúc nói thúc ấy muốn đi Mai Lĩnh xem hoa đào mới nở, nghe nói chỗ đó thường có quan phu nhân đi đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) du xuân, trong rừng có rất nhiều sóc nên muốn dẫn Tiểu Hoa đi dụ dỗ một con sóc cái về sinh sóc con, sinh sóc con sẽ cho con một con."

Đúng lúc Như Thúy bưng trà bánh tới, nghe Ôn Ngạn Bình nói, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu biểu đệ, lông Tiểu Hoa mọc dài rồi hả? Sóc cái có ghét bỏ nó không có lông không? Không chịu ở cùng Tiểu Hoa thì sao?"

Đàm Ký Khê bực bội, mắt húng nói: "Biểu tẩu xấu xa, Tiểu Hoa là con sóc xinh đẹp, sóc cái sẽ thích nó. Sau này sinh sóc con, đệ sẽ đưa cho Ngạn Bình ca ca một con sóc nhỏ."

"Thật sao? Được rồi, ta xin lỗi." Như Thúy nói rất chân thành, nhưng biểu hiện lại không giống như thế.

Đứa nhỏ hàm hừ, quay đầu liền thấy Ôn Ngạn Bình nhìn mình lom lom, mắt húng nói: "Sao lại nhìn chăm chăm ta, ta là biểu thúc!"

Con người Ôn Ngạn Bình đảo một vòng, cười hi hi: "Tiểu biểu thúc, thúc bắt kính trường bối, cẩn thận người xấu lại cắt lông Tiểu Hoa."

"Hừ, gần đây ta không cho Tiểu Hoa đi phá phách người ta, ai sẽ cắt lông Tiểu Hoa?" Về mặt Đàm Ký Khê quang minh chính đại, nhưng mà đáng đáp lại tròn ục ịch, ngược lại xem ra có phần kiêu ngạo, cộng thêm khuôn mặt giống hệt Ôn Lương, Ôn Ngạn Bình nhìn không được một tay ôm lấy bé dùng sức xoa xoa.

"Người làm gì? Bị ôm đến thở không nổi, bé trai hồn hên: "Ngạn Bình ca ca là đại phôi đàn!"

Ôn Ngạn Bình càng ôm chặt, sau đó dùng sức làm bé hỗn loạn, mới cười hi hi với Ôn Lương: "Cha, hôm nay không có chuyện gì thì dẫn nương và chúng con đi chơi đi, hôm trước nương nói hoa đào ở Mai Lĩnh nở rất đẹp, muốn đi ngắm một lát."

Sau khi nghe xong, Ôn Lương quay đầu nhìn Như Thúy, Như Thúy cũng cười híp mắt không tỏ thái độ, liền biết tiểu nha đầu này lấy Như Thúy làm có. Nhưng mà nghĩ đến có khả năng vài ngày nữa bọn họ phải rời khỏi Bình Tân, không thể dẫn bọn họ đi nội thành Bình Tân chơi nữa, nên gật đầu đồng ý.

Hai đứa nhỏ cao hứng hô một tiếng, Ôn Ngạn Bình kéo tay Đàm Ký Khê chạy ra ngoài, đi đến viện của Đàm Ký Khê mang Tiểu Hoa tới đây.

Nhìn hai đứa nhỏ nắm tay đi ra ngoài, Như Thúy đi tới rót cho Ôn Lương chén trà, vui vẻ nói: "Xem ra chẳng qua là trong lòng Ngạn Bình bị ảnh hưởng, cũng không phải không thích người khác phái. Chẳng thấy nó và Ký Khê không phải rất tốt sao?"

Ôn Lương lại lắc đầu, "Trong lòng nó Ký Khê là tiểu đệ đệ, phải bảo vệ, nhưng nam nhân lớn tuổi hơn một chút thì nó rất kháng cự." Dứt lời trong lòng hơi buồn rầu, nếu bé cứ đề phòng người khác phái như vậy sau này làm sao nghị thân cho bé? Chẳng lẽ bé muốn cả đời mặc nam trang mà sống sao?

Từ khi phát hiện nghĩa nữ có nhận thức này, bởi vì tận mắt nhìn thấy mẹ mình bị bọn cướp kia làm nhục, khiến trong lòng bé có bóng ma rất lớn, sau đó đối với loại sinh vật là phái nam này cực kỳ kháng cự, Ôn Lương hơi buồn rầu. Ôn Lương biết thời cơ hần xuất hiện rất tốt, cộng thêm lúc trước Như Thúy tặng bé một chén cháo trứng, nên mới yêu ai yêu cả đường đi chấp nhận mình, thỉnh thoảng cũng làm nũng này kia với hắn. Nhưng đối với nam nhân khác sắc mặt bé không chút thay đổi, thậm chí xem bản thân mình là bé trai vì phòng ngừa sau này số phận bé cũng giống như mẹ bé.

Biết rõ tâm bệnh của bé, Ôn Lương bèn có mục đích dung túng Đàm Ký Khê đến tìm bé chơi, đáng thương cho Đàm Ký Khê nhỏ tuổi không hiểu chuyện, thực sự tin rằng trước kia mình không có mắt, hiểu lầm giới tính Ôn Ngạn Bình, giờ đã xem Ôn Ngạn Bình là bé trai giống mình rồi, cho nên bị đối phương ôm hay nắm tay các loại đều không tránh đi. Mà Ôn Ngạn Bình thân mật với cậu bé, ngoại trừ vì Đàm Ký Khê tuổi còn nhỏ cần bản không xem cậu bé là bé trai, tiếp theo là dung mạo Đàm Ký Khê giống hệt Ôn Lương, hoàn toàn đem cậu bé thành đệ đệ có tiền đồ rộng rãi mà đối đãi.

"Nha đầu, nếu chúng ta đã nhận nuôi nó, sau này sẽ dạy bảo nó thật tốt." Ôn Lương nghiêng người hôn khóe môi nàng, an ủi.

Như Thúy gật đầu, thật ra trong lòng nàng cũng không lo lắng nhiều, tươi cười với hắn: "Thật ra thiếp cảm thấy chỉ cần Ngạn Bình vui vẻ là được, cái khác sau này hãy nói, nhân sinh còn dài mà. Ủ, Ôn đại nhân, chàng thông minh tài giỏi như vậy, về sau chàng phải chọn người vừa ý cho Ngạn Bình là được rồi, tin tưởng có Ôn đại nhân chàng, hôn sự của Ngạn Bình tuyệt đối không có vấn đề."

Ôn Lương bật cười, "Nàng thật sự coi ta không có gì không làm được à? Nàng xem dáng vẻ tiểu nha đầu như vậy, người nào sẽ nghĩ nó là bé gái chứ? Ta thật lo lắng sau này phải vì nó mà chọn nàng dâu chứ không phải vì nó chọn phu tề."

Từ sau khi Ôn Lương chấp nhận chuyện cho tiểu nha đầu mặc nam trang, những quần áo bé gái vì bé mà chuẩn bị đều bị bé không khách khí nhét xuống đáy hòm, Như Thúy cũng thương bé, bé làm nũng, liền cho người làm may bộ nam trang cho bé.

Như Thúy cũng nghĩ tới vấn đề này, hơi trầm tư, sau đó căn cứ vào tín nhiệm đối với chỉ số thông minh của Ôn Lương, nói: "Không sao, thiếp tin tưởng bất kể là chọn nàng dâu hay chọn phu tề cũng sẽ không làm khó chàng." Cho nên Ôn đại nhân chàng là người tài giỏi có nhiều chuyện phải làm, cố lên!

"..."

Hai đứa nhỏ rất nhanh liền đem con sóc đã dài lông trở về, tay nắm tay nhìn hai người cười sáng lạn.

Ôn Lương bật cười, "Được rồi, vậy chúng ta lên đường thôi."

Trong nội viện Thụy Hương viện, mấy vị cữu mẫu đang bồi lão phu nhân nói chuyện nhà, thì có người hầu tới báo biểu thiếu gia dẫn Khê thiếu gia đi Mai Lĩnh xem hoa đào rồi.

"A, đi đi một chút cũng tốt, phải thêm vài người theo hầu hạ." Đại cữu mẫu nhanh chóng phân phó, hai người đều là tâm can bảo bối của lão phu nhân, phải hầu hạ cẩn thận.

Nhị cữu mẫu che miệng cười cười, nói với lão phu nhân: "Nương, từ khi Lương ca nhi về, tiểu Ký Khê cũng hoạt bát hơn nhiều, mỗi ngày đều chạy tới Phiêu Tương viện, quan hệ với nha đầu Ngạn Bình kia rất tốt. Tam đệ muội, hình như tháng này Tiểu Ký Khê cũng không bị bệnh, đúng không?"

Tam cữu mẫu cười: "Đúng vậy, vốn cũng lo lắng trời lạnh như vậy, mỗi ngày nó chạy ra ngoài sẽ bị bệnh, ngược lại là ta lo lắng nhiều."

"Xem ra có bạn cùng tuổi chơi cũng tốt." Đại cữu mẫu nói tiếp.

Nhị cữu mẫu không đồng ý sẵn giọng: "Lời này của đại tẩu không đúng, trong nhà chúng ta bé gái cùng tuổi với Ký Khê cũng không ít, thế nhưng lại không thấy tiểu Ký Khê chạy tới hậu viện chơi với các bé? Ta thấy, nguyên nhân là ở trên người Ngạn Bình, tiểu Ký Khê bằng lòng chơi cùng nó, không phải là thanh mai trúc mã sao?"

Tam cữu mẫu đang tươi cười lập tức phai nhạt.

Đại cữu mẫu tươi cười không thay đổi, chỉ là khó hiểu nhìn mắt tam cữu mẫu, không đáp lời.

"Ai, thanh mai trúc mã cái gì?" Lão phu nhân nghi ngờ hỏi.

"Chính là Ngạn Bình và Ký Khê ạ." Nhị cữu mẫu cười nói.

Lão phu nhân nở nụ cười, "Thương thế của Ngạn Bình tốt lên rồi, thật đúng là một bé trai có tinh thần, Ký Khê thật sự chơi với bé trai cùng tuổi, sẽ không thường xuyên bị bệnh nữa. Con dâu thứ ba, sau này con cũng đừng gò bó bé."

"..."

Ba người đồng thời trầm mặt, đại cữu mẫu thở dài cười: "Nương, Ngạn Bình là bé gái, người hiểu lắm rồi."

Lão phu nhân không tin, cảm thấy đứa nhỏ tinh thần hoạt bát lanh lợi như vậy, nhìn thế nào cũng giống bé trai, sao lại là bé gái? Còn có Từ Tu sẽ không gạt bà, nói đó là ngoại tôn của bà kia mà. Lão phu nhân già rồi, làm việc không minh mẫn như lúc còn trẻ, hiện nay có hơi "già mà hồ đồ", ba người biết rõ tật xấu của bà, nên không phản bác bà. Chẳng qua tam cữu mẫu hơi không vui, mất hứng vì nhị cữu mẫu đem Ký Khê nhà bà và Ôn Ngạn Bình xếp cùng nhau, ngược lại bà tình nguyện xem Ôn Ngạn Bình là một bé trai.

Nghĩ xong, tam cữu mẫu quyết định sau này phải quản chặt con trai, không để nó mỗi ngày dính lấy Ôn Ngạn Bình.

"Đúng rồi, lúc nào Từ Tu hồi Kinh?" Lão phu nhân đột nhiên hỏi.

"Dự định là qua tiết hoa triều (Tiết hoa triều: ngày trăm hoa đua nở, ngày của hoa (ngày 12 tháng 2 âm lịch). sẽ đi." Đại cữu mẫu cẩn thận trả lời. Các bà biết phân lượng của Ôn Lương trong lòng lão phu nhân, sang năm, Ôn Lương phải hồi kinh, dù sao hiện nay hấn là sư phó của hoàng tử do hoàng thượng khám điểm, sao có thể ngăn ngại bên ngoài một lần là nửa năm.

Sau khi nghe xong, lão phu nhân thở dài một tiếng, nhất thời không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Ôn Lương vốn muốn ở Bình Tân ngọc đến tháng ba, nhưng hoàng đế gửi một bức mật chỉ tuyên hấn trở về. Cho nên sau tiết hoa triều, Ôn Lương đành phải ngoan ngoãn từ biệt người Đàm phủ hồi kinh.

Mặc dù Ôn Lương là biểu thiếu gia Đàm phủ, nhưng vì quan hệ với lão phu nhân, địa vị hấn ở Đàm phủ còn quý hơn thiếu gia Đàm phủ mấy phần. Cho nên lúc hấn rời đi, hầu như toàn bộ Đàm phủ đều ra đưa tiễn hấn, riêng lễ vật còn nhiều hơn hai xe so với lúc bọn họ đến, không biết có bao nhiêu thứ trong kho phòng Đàm phủ bị nhét qua đây.

Hôm lên đường, Ôn Lương bị mấy vị cữu cữu vây quanh, dặn dò một số chuyện của nam nhân, lão phu nhân lôi kéo Như Thúy nói thao thao bất tuyệt, đều căn dặn năng cách điều dưỡng thân thể để tương lai sinh đứa bé này kia, mà Ôn Ngạn Bình nhỏ nhất, lúc này đang bị một tiểu chính thái thấp tùn giống bé ôm, không cho bé đi.

"Ngạn Bình ca ca không được đi..., Ký Khê muốn chơi đùa với Ngạn Bình ca ca, Tiểu Hoa còn chưa sinh sót con mà!" Đàm Ký Khê ôm Ôn Ngạn Bình chặt chẽ, giương miệng gào khóc, gào thét đến nổi mặt trứng đáng yêu đỏ bừng

Ôn Ngạn Bình cũng hơi thương xót, tuy rằng thời gian ở Đàm gia không lâu lắm, nhưng cô bé cũng thật lòng thật dạ xem tiểu ma vương này là đệ đệ mà yêu thương, biết rõ cậu bé thân thể yếu thường bị bắt ở trong phòng cô đơn lạnh lẽo, nên lúc rảnh thường chơi với cậu, làm cho người bạn nhỏ vô cùng yêu thích chơi cùng cô bé. Bây giờ phải đi, cô bé cũng không nỡ xa người bạn nhỏ này.

"Ta sẽ viết thư cho thúc..." Ôn Ngạn Bình chỉ có thể an ủi như thế.

"Ta không chịu, ta không chịu! Ta không muốn Ngạn Bình ca ca đi! Ngạn Bình ca ca không ở đây, không có ai chơi với ta!" Người bạn nhỏ tiếp tục gào khóc, đồng thời cũng không quên làm mất mặt mũi người nào đó. "Bây giờ chữ mà người biết còn không nhiều bằng ta, người nhất định không biết viết thư!"

"Nói vậy, ta sẽ viết, hơn nữa hiện nay ta đã biết rất nhiều chữ rồi." Ôn Ngạn Bình đen mặt phản bác.

"Ký Khê, đừng làm rộn..." Tam cữu mầu đầu lòng con trai, vô cùng không thích hành động thân mật với Ôn Ngạn Bình của con trai. Thật ra khi nghe những gì tiểu cô nương này trải qua, bà cũng rất yêu thương bé, chỉ là khi phát hiện con trai quá gần gũi với bé, cộng thêm chị em dâu nói bóng gió, càng sợ sau này Ôn Ngạn Bình sẽ trở thành con dâu của mình. Cũng không phải bà có thành kiến, chẳng qua Ôn Ngạn Bình đáng đáp bình thường, lại lớn tuổi hơn con trai, căn bản là không thích hợp với con trai. Nếu Ôn Ngạn Bình là bé trai hàng thật giá thật, ngược lại bà rất vui mừng khi hai đứa gần gũi. Có điều, hiện nay thấy con trai một lòng một dạ cho rằng Ôn Ngạn Bình là một bé trai, tam cữu mầu cũng mất nhắm mắt mở để con trai hiểu lầm, hơn nữa còn âm thầm không cho phép nha hoàn nhiều chuyện, tốt nhất lờ đến khi con trai lấy vợ sinh con mới thôi.

Nữ quyến Đàm phủ thấy người bạn nhỏ khóc rống như thế, rói rít tới khuyên nhủ. Không khuyên còn đỡ, càng khuyên, người bạn nhỏ càng gào khóc đến nước mắt đầy mặt, bày ra khuôn mặt xinh đẹp như hoa, khiến cho tình thương của mẹ lan tràn, các nữ nhân đau lòng không ngớt.

Ôn Ngạn Bình cảm thấy bạn nhỏ này thật sự làm sầu người, cuối cùng cân nhắc chỉ có thể gắng sức đưa tay ôm lấy cậu bé. Người bạn nhỏ thuận thể dang tay ôm cổ cô bé, hai chân nhỏ béo vòng lên eo cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ cô bé khóc, khiến cho tiểu cô nương vốn gầy tong teo thiếu chút nữa bị treo eo, cũng may Họa Bính nhanh tay nhanh mắt xoay người đỡ lấy cô bé.

Một màn này thu hút tất cả ánh mắt của mọi người Đàm gia, lập tức dờ khóc dờ cười, tiểu chủ lùn ôm tiểu chủ lùn, một màn này sao lại khôi hài như thế?

"Ký Khê, thúc là biểu thúc, chính là trưởng bối, không thể chơi xấu như vậy được. Ta và cha nương hồi kinh thôi, sau này sẽ quay lại gặp thúc mà. Bằng không thúc tới kinh thành thăm ta cũng được, nghe nói kinh thành rất thú vị." Nghe thấy tiếng khóc của người bạn nhỏ yếu dần, Ôn Ngạn Bình lại nói: "Nhưng mà thúc phải dưỡng thân thể cho tốt, thân thể khỏe mạnh cường tráng, sau này muốn đi đâu chơi cũng không có vấn đề gì, đến lúc đó thúc tới kinh thành, ta dẫn thúc đi chơi khắp kinh thành, không sót chỗ nào..."

"Thật, thật sao?" Người bạn nhỏ ghen ngào hỏi.

"Thật." Ôn Ngạn Bình khó khăn dùng khăn tay lau mặt cho cậu bé, sau đó hơi ghét bỏ đem khăn ném cho Họa Bính, cười: "Vẫn nói mình không khóc nè, thúc chính là biểu thúc, là trưởng bối, dù sao cũng không thể khóc như vậy, không tốt cho sức khỏe."

Những lời này quả nhiên làm người bạn nhỏ mất hứng thu hồi nước mắt.

Đám người lớn bên kia đã tạm biệt xong, đang chờ hai tiểu gia hóa tạm biệt. Thấy người bạn nhỏ gần như được con gái dỗ dành, Ôn Lương cũng tới, sờ sờ đầu tiểu chính thái, cười: "Ký Khê, đợi thân thể đệ khỏe mạnh, nói cha đệ dẫn đệ tới kinh thành, đến lúc đó biểu ca dẫn đệ đi chơi."

Uy tín Ôn Lương xưa nay rất đáng tin, rốt cuộc người bạn nhỏ cũng nghe lời, mắt còn chứa hai giọt nước mắt gât đầu. Trong lòng Ôn Lương thỏa mãn, đang muốn nói thêm, bên cạnh đột nhiên lộ ra một cái đầu, người nào đó còn nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thì ra hồi bé Ôn đại nhân khóc lên là đáng vẻ này..." Mặt đầy hắc tuyến, nắm lấy móng vuốt của người nào đó, sau đó xoay người về phía mọi người Đàm phủ.

"Ngoại tử mẩu, các vị cữu cữu, cữu mẩu, còn có các biểu ca biểu muội, Từ Tu đi rồi, có thời gian sẽ trở về thăm mọi người." Ôn Từ Tu bắt đầu đi nói.

Thấy sắc trời càng ngày càng sáng, nếu không đi sẽ lỡ thời gian, mấy vị cữu cữu không nhiều lời, gât đầu với hắn, ngược lại về mặt lão phu nhân đầy bi thương, mấy vị cữu mẩu không có cách nào khác phải đi an ủi lão phu nhân.

Lại quay đầu liếc qua, Ôn Lương dắt Như Thúy và Ôn Ngạn Bình lên xe ngựa, sau đó vén mảnh vải trên cửa sổ xe, phất tay với đám người trước cửa phủ.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, rất nhanh liền ra khỏi thành Bình Tân.

Ôn Lương thấy đáng vẻ sa sút của tiểu cô nương, vỗ vỗ đầu bé: "Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, sau này sẽ gặp lại."

Tiểu cô nương mắt mác gât đầu, tiếp đó liếc mắt trêu ghẹo nhìn Như Thúy cô nương đang xem phong cảnh ven đường, nói nhỏ với Ôn Lương: "Cha,

không bằng người và nương sinh cho con một tiểu đệ đi." Vừa nói xong, liền phát hiện vẻ mặt Ôn Lương đờ đẫn trong nháy mắt, tuy rằng rất nhỏ, nhưng xưa nay bé quen nhìn sắc mặt người khác, không khỏi bối rối.

Sau nửa ngày, Ôn Lương cười cười: "Không cần khẩn trương, về sau chuyện này con cũng biết."

Ôn Ngạn Bình hơi khó hiểu, trong lòng không rõ trên đời này còn có chuyện gì làm khó được nam nhân hết sức thông minh như thế, đợi đến lúc bé biết Như Thúy vì cứu hân mà thân thể bị thương không thể sinh con, đối với vị mẫu thân mới nhận này càng thân thiết hơn mấy phần, đặc biệt khi nghe Thanh Y vụng trộm nói với bé lần này sở dĩ bọn họ đến thành Bình Tân đón năm mới là do trong kinh lời đồn như hổ báo làm tổn thương người, tiểu cô nương nghe được lòng mảy mưng thẳng đứng, lập tức quyết định sau này ai cười nhạo nương bé, bé đánh chết hân không tha.

Sau khi Ôn Lương biết suy nghĩ hung tàn trong đầu tiểu cô nương, bỗng nhiên lo lắng, hung tàn như vậy, sau này có thể tìm được nhà chồng sao? Nam nhân nào dám lấy bé?

Lần đầu nhận nuôi nghĩa nữ quá hung tàn, Ôn Lương không khỏi suy nghĩ, có nên nhận nuôi thêm mấy nghĩa nữ nghĩa tử đáng yêu, dạy dỗ thật tốt, về sau có thể bảo vệ nhà đầu hung tàn này.

Hai ngày sau, lúc bọn họ đi qua Vinh Hoa Tự, Ôn Lương cho người dừng xe, dẫn tiểu nha đầu vào trong chùa để bé thắp nhang cho cha mẹ đã mất của bé. Lúc cha mẹ bé bị giết, thi thể và nhà ở đều bị một mối lửa của bọn cướp đốt hết, không có chôn cất đàng hoàng, đương nhiên không có mộ, trụ trì Vinh Hoa Tự hảo tâm, làm mấy lần pháp sự cho dân chúng chết yểu.

Thắp nhang xong, bọn họ tiếp tục lên đường, mà tiểu cô nương ưu tư mất mát mấy ngày, mãi đến lúc gần tới kinh thành, mới vui vẻ trở lại.

Lúc rời kinh là thời điểm trời đông giá rét, khi trở về đã là xuân về hoa nở.

Gần cuối tháng hai, rốt cuộc bọn họ về tới kinh thành.

Lúc về đến kinh thành đã chạng vạng tối, đi đường nửa tháng làm cho tất cả mọi người cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, có chuyện gì đi nữa thì cũng phải nghỉ ngơi rồi hãy nói.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Lương liền vào triều. Đêm qua chân trước bọn họ vừa tới phủ, chân sau thì có người trong cung tới, mang theo ý chỉ của hoàng đế, nói thẳng với người nào đó ngày mai nhất định phải vào triều làm việc, không cho phép tìm lý do gì để lười biếng. Thái giám đến truyền lời nhìn chăm chăm, cho dù Ôn Lương có ý kiến gì đi nữa chỉ có thể xoa mũi nuốt xuống.

Không có Ôn Lương, Như Thúy bèn chịu trách nhiệm dẫn Ôn Ngạn Bình đi làm quen với phủ thái sư. Mặc dù trên người Ôn Ngạn Bình mặc nam trang nhưng trên thực tế vẫn là bé gái, có nhiều thứ phải dạy bé, khiến cho Như Thúy khó xử là tiểu cô nương tự mình có cảm giác hài lòng, thích người ta gọi là "Thiếu gia" hơn, căn bản không xem mình là bé gái, hơn nữa đứa nhỏ tám tuổi đã sớm hiểu chuyện rồi, lại có chủ kiến, khẳng khái nói mình là bé trai, cộng thêm Ôn Lương dung túng. Như Thúy muốn sửa lại cũng sửa không được.

Ăn sáng xong, Như Thúy gọi quản sự và hạ nhân trong phủ đến, để bọn họ biết chủ tử mới.

"Đây là đứa nhỏ ta và đại nhân các người nhận nuôi, sau này là thiếu gia trong phủ, các người hầu hạ cho tốt. Như Thúy bình thân nói.

Quản sự trong phủ đều do Ôn Lương đề bạt, trung thành với Ôn Lương không cần phải nói, nếu phu nhân đã mở miệng, bèn gọi thiếu gia, chỉ có Ngọc Sinh Ngọc Dung Ngọc Chi vốn là nha hoàn trong phủ Trần quốc công trong lòng lo lắng.

Ngọc Sinh không dám tin, chẳng qua tam thiếu gia đi thành Bình Tân đón năm mới, thế nhưng lại dẫn về một đứa nhỏ xanh xao vàng vọt, nhận làm nghĩa tử, tuyên bố là thiếu gia trong phủ, điều này đại biểu cái gì? Ngọc Sinh trung thành với Ôn Lương không cần phải nói, nhưng có khi tâm tư cũng rất nặng, lúc này có thêm một tiểu thiếu gia, trong lòng không tránh khỏi nghĩ xấu, chẳng lẽ tam thiếu gia thật sự không có ý định sinh con, mới đi nhận nuôi một đứa nhỏ, tương lai thừa kế tước vị của hân.

Ngọc Sinh thật sự lo lắng, cũng không biết "thiếu gia" này không phải thật sự là "thiếu gia", không biết phải làm thế nào, cắn răng, quyết định tìm người truyền tin tới phủ Trần quốc công, để lão Trần quốc công khuyên nhủ, ngàn vạn lần không thể để cho tam thiếu gia bị mê hoặc mà tuyệt tự.

Không đề cập đến Ngọc Sinh lo lắng như thế nào, sau khi các quản sự, ma ma và nha hoàn lui xuống, Như Thúy dẫn tiểu nha đầu đến thư phòng của bé, nhìn sắc mặt bé, thấy sắc mặt bé không tốt, quan tâm hỏi: "Có gì không thoải mái sao?"

Nuôi hai tháng, rốt cuộc tiểu nha đầu cũng hơi có thịt, sắc mặt bắt đầu có huyết sắc, chẳng qua so với con gái của gia đình phú quý người ta mà nói, da thịt không đủ trắng nõn nhẵn nhụi, sau này cần phải dưỡng thêm. Mà đặc biệt, đáng ghét tiểu cô nương này nhìn như thịt khô, nhưng mà càng làm tăng thêm khí chất mạnh mẽ của bé, khiến người ta cảm thấy đây là một bé trai rất thông minh anh khí. Cho nên khi này giới thiệu là "thiếu gia" cũng không có người nào nhận ra điểm mấu chốt.

Ôn Ngạn Bình lắc đầu, thấy đáng về quan tâm của Như Thúy, thân thể nhỏ nhào vào lòng nàng, cảm nhận được nàng dịu dàng vuốt ve, nhỏ giọng nói: "Con chỉ là sợ hết hồn, hóa ra cha...lại hại như vậy." Cho đến lúc này, bé mới hiểu sâu sắc vị Ôn Lương này là sủng thần của thiên tử Đại Sở, có bao nhiêu tôn quý. Nếu là trước kia, cả đời bé cũng không gặp được người.

Như Thúy hiểu ý tứ của bé, không khỏi cười nói: "Quả thực Ôn đại nhân rất lợi hại, coi thường người của chàng đều không có kết cục tốt nhé." Về mặt

nàng kiều ngạo.

Ôn Ngạn Bình len lén quan sát biểu cảm của nàng, mấy ngày nay, bé phát hiện nữ nhân này là người rất đơn giản, đơn giản đến đôi khi làm người ta thổ huyết, trái ngược với loại người tâm nhân như bé, có điều lại khiến bé rất yêu thích. Nhớ tới tối hôm qua lúc ngủ nghe được các nha hoàn trong phủ tám chuyện, tuy rằng các nàng nói rất nhỏ, nhưng bé nghe không sót một chữ, trong lòng không khỏi kính phục lòng tốt của nàng, từ một nha hoàn trở thành quan phu nhân, thật ra nàng cũng không dễ dàng. Nhưng mà, phần lớn là hâm mộ tình cảm của Ôn Lương đối với nàng, rất chân thành tha thiết, làm cho bé cảm thấy nam nhân cũng không kinh khủng như vậy.

Như Thúy cười ôm lấy bé, cảm giác có một đứa con gái cũng không tệ.

Đang lúc Như Thúy dẫn theo con gái bắt đầu xử lý sự vụ trong phủ tồn đọng mấy tháng nay, người hầu tới bẩm báo, công công trong cung tới phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Nghe nói có người trong cung tới, đương nhiên Như Thúy phải tự mình ra ngoài nghênh đón, lúc đến nơi, ơ, vẫn là người quen đây.

"Thì ra là Vương công công, đã lâu không gặp, công công vẫn khỏe chứ?" Như Thúy cô nương cười tươi như hoa, cực kỳ nhiệt tình sai hạ nhân dâng trà lên.

Vừa nghe đến dâng trà, đầu Vương công công liền to ra, thái giám không thể nín khi mắc cái kia nha, Nhưng Ôn phu nhân này không biết nàng giả khờ hay ngốc thật đây, mỗi lần gặp lại là rót cho hần mấy ấm trà, thật sự là thái giám không nhịn nổi đâu.

"Vương công công, năm mới hình như công công càng trẻ ra, thái hậu nương nương vẫn khỏe chứ? Đến đến đến, uống chén trà trước đã, chúng ta từ từ nói."

Thấy điệu bộ nàng một lòng muốn rót trà cho hần, Vương công công tranh thủ thời gian nói: "Ôn phu nhân, đã lâu không gặp, hôm nay ta phụng ý chỉ của thái hậu nương nương tới đây. Nghe nói Ôn đại nhân đã trở về, thái hậu nương nương rất nhớ người, nên truyền người vào cung bầu bạn với lão nhân gia ngài. Ai, đúng rồi, thái hậu nương nương cũng nghe nói Ôn đại nhân nhận nuôi nghĩa tử, xưa nay thái hậu nương nương yêu thương Ôn đại nhân, cũng muốn gặp nghĩa tử Ôn đại nhân, chắc chắn phong thái tuần tú mới được Ôn đại nhân coi trọng." Vương công công ngoài cười nhưng trong không cười nói, trong mắt hơi khinh miệt, một nữ nhân không thể sinh con, coi như hiện nay có thể an ổn ngồi trên vị trí thái sư phu nhân, sau này cũng không nói trước được hoàn cảnh, dẫu sao thế gian này có người nam nhân nào không quan tâm đến hậu duệ đời sau của mình, cứ không phải nhận nuôi nghĩa tử là có thể bù đắp được cái khuyết điểm kia.

Như Thúy cũng cười rất sáng lạn: "Nghe công công nói, ta cũng rất nhớ thái hậu nương nương đấy, nghe nói năm nay thái hậu nương nương đón năm mới trong Bạch Mã Tự, thật sự cực khổ cho thái hậu nương nương rồi, vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ mà đến chùa cầu phúc, lễ mừng năm mới cũng không hồi cung. Thanh Y, dẫn thiếu gia tới cho Vương công công gặp một lát, Vương công công chính là đại hồng nhân bên cạnh thái hậu nương nương đấy."

Thanh Y lãnh mệnh đi, ngược lại sắc mặt Vương công công hơi khó coi, làm sao không nghe ra được nàng châm chọc, trong lòng không biết tính sao ghen một luồng khí. Tuy rằng hần không có chứng cứ, nhưng nghe người ta nói, năm nay thái hậu đón năm mới trong chùa, có thể là bị người dọa tới đó, cũng không biết người nào cao tay, làm đến người không biết quý không hay, hần chỉ là nô tài, chủ tử không nói đương nhiên hần không dám hỏi, miễn cho xui xẻo đụng chạm thái hậu nương nương.

Rất nhanh, Thanh Y đã dẫn Ôn Ngạn Bình tới.

Đầu tiên Ôn Ngạn Bình thỉnh an Như Thúy, xong cười hi hi: "Nương, người gọi con hả?"

Như Thúy vẫy bé tới, trước tiên lau mồ hôi cho bé, sau đó mới nói: "Ngạn Bình, vị này chính là Vương công công trong cung của thái hậu nương nương. Vương công công, đứa nhỏ này chính là nghĩa tử mà đại nhân nhà ta nhận nuôi, tên là Ngạn Bình."

"Xin chào Ôn thiếu gia." Vương công công không mặn không nhạt nói. Đột nhiên nhìn thấy một bé trai xanh xao vàng vọt tướng mạo bình thường, trong lòng còn chưa tin, đến khi bé trai gọi Ôn phu nhân là "nương" thì mới hiểu rõ, đứa nhỏ diện mạo xấu xí này lại là nghĩa tử mà Ôn Lương nhận, cái này thật là...

Lúc này cảm giác trong lòng Vương công công vô cùng vi diệu, có thể dùng bốn chữ để tóm tắt: Đây không khoa học!

Nhưng mà Vương công công cũng là người khôn ngoan, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh: "Nếu như tiểu thiếu gia đã tới, vậy tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút, theo ta tiến cung bái kiến thái hậu nương nương."

"Đương nhiên rồi, mời công công chờ một lát, chúng ta đổi y phục xong sẽ tới."

Như Thúy dẫn Ôn Ngạn Bình trở vào thay một thân chính phục, Ôn Ngạn Bình kéo tay Như Thúy, ngửa đầu nhìn nàng: "Nương, chúng ta phải tiến cung bái kiến thái hậu nương nương sao?"

"Ừ, sao vậy?" Như Thúy cúi đầu nhìn bé.

Đứa nhỏ hơi xấu hổ: "Có phải thái hậu nương nương rất nghiêm khắc, rất oai phong, tùy tiện phạt người quỳ giống người kể chuyện nói không?"

Như Thúy nhớ tới từ sau khi Túc vương thành thân, mấy lần thái hậu bị Túc vương phi làm tức giận đến sắp thổ huyết, oai phong thì oai phong, nhưng mà cũng cực kỳ ghen ghét, hết lần này đến lần khác bà thích tìm việc làm, vờ tay đưa người vào hậu trạch Túc vương phủ, sau đó có đôi khi hoàng đế cũng không kiên nhẫn được, lại để cho phi tần hậu cung đến chỗ thái hậu huyên náo, khiến cho bà không còn lòng dạ thanh thản xen vào hậu trạch của con trai nữa.

"Không sao, thái hậu nương nương rất hiền lành, hơn nữa lão nhân gia ngài rất yêu thích trẻ con." Như Thúy cô nương cười híp mắt nói.

Thanh Y Lam Y nhìn trời, về mặt Ôn Ngạn Bình không tin, đối diện với khuôn mặt tươi cười của người nào đó, lại cúi đầu xuống.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, hai người liền ngồi xe ngựa Ôn phủ hộ tống Vương công công cùng nhau tiến cung. Như Thúy được thái hậu ân điển bất cứ lúc nào cũng có thể tiến cung bầu bạn, không cần trình thẻ bài, cộng thêm có Vương công công dẫn đầu, rất nhanh đi vào Nam Cung môn.

Ôn Ngạn Bình gắt gao nắm chặt tay Như Thúy, cẩn thận quan sát cảnh vật xung quanh, tâm hồn nhỏ nhỏ bị Hoàng thành xa hoa trang nghiêm làm chấn động, mặc dù trường thành sớm nhưng cũng chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi, trong lúc nhất thời không không chế được bản thân mình.

Trong Trọng Hoa cung, thái hậu nương nương ung dung quý phái ngồi thẳng tắp trên ghế chủ vị, ngồi bên cạnh là hoàng hậu và Túc vương phi, còn có hai tiểu bái bao, một là bái bao béo vừa biết đi, chạy tới chạy lui trong viện như một con vịt nhỏ, hồn nhiên làm ầm ĩ, khiến mấy cung nữ trông nom phía sau run như cây sậy. Một là tiểu cô nương khoảng bốn tuổi, ngồi đoan đoan chính chính, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bày ra vẻ mặt nghiêm túc làm người ta muốn gào thét.

Không nhìn được, Ôn Ngạn Bình bất giác nhìn thêm vài lần, mà hành động đó rơi vào trong mắt thái hậu, liền sinh ra bất mãn, chúng nó là quận chúa hoàng gia sao có thể để tên tiểu tử thái tử tùy tiện nhìn?

"Thần phụ thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế." Như Thúy cười bước tới thỉnh an, sau đó nhìn về đám người hoàng hậu, Túc vương phi thỉnh an.

Sắc mặt thái hậu thần nhiên, ánh mắt quét qua chỗ Như Thúy và đứa nhỏ đang quỳ trên đất, "Đứng lên đi."

Như Thúy ngẩng đầu quan sát thái hậu, không biết phải mình bị ảo giác hay không, cảm thấy hình như sang năm mới thái hậu gầy đi không ít, xem ra đồ ăn chay trong chùa thật sự không hợp với khẩu vị của lão nhân gia.

"Đây là nghĩa tử của Ôn Tử Tu? Tôi đây cho ai gia nhìn một chút." Thái hậu lười biếng nói.

Ôn Ngạn Bình nhìn về phía Như Thúy, thấy nàng mỉm cười gật đầu mới tiến lên, hơi mất tự nhiên đứng trước mặt lão nhân gia cho bà quan sát. Mà Như Thúy quay sang cười cười với Túc vương phi bên cạnh, tỏ ý mình rất khỏe mạnh.

"Nhìn cũng lành lợi, phải theo cha ngươi học tập cho tốt, lớn lên nghiêm túc làm việc cho hoàng thượng."

Thái hậu vừa dứt lời, ma ma mang quả gắp mặt của thái hậu ban cho nghĩa tử Ôn Lương, đứa nhỏ nhận lấy sau đó dập đầu tạ ơn theo quy củ, bởi vì mới được dạy lễ nghi nên động tác hơi vụng về, chẳng qua thái hậu nhân nại.

Sau khi ban ngồi, thái hậu và Như Thúy thuận miệng hàn huyên về phong cảnh thành Bình Tân, hoàng hậu và Túc vương phi ngồi bên cạnh tiếp lời, bầu không khí không tệ lắm. Ngoại trừ trong quá trình nói chuyện thái hậu đều nhẫn nại, khẩu khí thật vất vả mới nhìn xuống được, âm thầm ôm ngực, vì tương lai đại công chúa, trước hết phải đem khẩu khí đè xuống, sau này Ôn Lương bỏ nàng bà không tin còn có ai che chở nàng như vậy.

"Ôn phu nhân, tuy rằng nghĩa tử cũng coi như nhi tử, nhưng không thể so sánh được với huyết mạch chính mình sinh ra, Ôn Tử Tu còn phải duy trì huyết mạch Ôn gia." Thái hậu lạnh nhạt nói.

Bầu không khí đang rất tốt nhưng vì những lời thái hậu vừa nói mà trở nên cứng nhắc, hoàng hậu và Túc vương phi liếc nhìn nhau, Túc vương phi mở miệng muốn nói, Như Thúy nhanh hơn một bước: "Thái hậu nương nương, Ôn đại nhân nói trong lòng chàng hiểu rõ, thần phụ không cần phải lo lắng. Hơn nữa đại nhân nhà thần phụ nói, đây là chuyện trong nhà chúng ta, người ngoài sao có thể quản nhiều như thế, cho nên không cần chú ý. Thái hậu nương nương, thần phụ không phải nói ngài, ngài cũng là trưởng bối của Ôn đại nhân, Ôn đại nhân rất kính trọng ngài."

Thái hậu tức giận nói: "Chỉ sợ đây không phải ý của Ôn Tử Tu, mà là ngươi tự nói bậy phải không?" Nha đầu kia muốn lừa dối bà? Sao không nhìn xem hiện nay mình có đức hạnh gì, còn dám chê bà quản nhiều? Không ban mệnh lệnh cho Ôn Lương bỏ vợ coi như là nể mặt phủ Trấn quốc công rồi.

"Sao có thể chứ, tấm lòng thần phụ đối với thái hậu nương nương có trời đất chứng giám! Thái hậu nương nương ngài đã hiểu lầm thần phụ..."

Tiếp theo là liên tục giải thích, người nào đó nói vừa nhanh vừa vội, thái hậu nương nương bị nàng làm ghen đến đầu có chút đau, lúc ma ma bên cạnh đứng ra quát bảo dừng lại, thì thấy hoàng hậu và Túc vương phi đồng thời nhìn về phía nàng, nhất thời chỉ có thể im lặng.

"Được rồi được rồi, chẳng qua ai gia nói có mấy câu, người lại nói cả trăm câu, lấy đâu ra nhiều lời thế." Thái hậu phát tay ngăn nằng lại, vốn gọi nằng tiến cung là muốn giày vò nằng, bây giờ xem ra, không biết ai giày vò ai, đặc biệt ở đây còn có con dâu Túc vương phi vô cùng sầu người, thái hậu roi xuống thể hạ phong, muốn nổi giận cũng không lộ ra được, sớm biết như vậy sẽ không gọi các nằng tiến cung.

Thái hậu nghĩ, liếc mắt nhìn về bé trai thấp bé không nhanh nhẹn, đáp lại là một đôi mắt phóng ra lửa, trong lòng không vui.

Quả nhiên là dạng người gì thì đường ra con trai dạng đó, đứa nhỏ vô lễ không có quy củ này nhất định là do nữ nhân kia xúi giục Ôn Từ Tu nhận, Nếu không với phong độ tư thái của Ôn Từ Tu sao có thể nhận một bé trai bình thường không có gì đặc biệt làm nghĩa tử, thật là vứt đi thanh danh của hân.

Hôm nay liên tiếp bị hai tên ngốc làm nhẹn, thái hậu tỏ vẻ mệt mỏi, cho bọn họ thi lễ cáo lui. Tiểu quận chúa Túc vương phủ vô cùng hiếu thảo hỏi thăm sức khỏe thái hậu, thái hậu tâm tình tốt lên, cùng tiểu bánh bao nói chuyện một lát mới cho bọn họ lui xuống.

Sau khi ra khỏi Trọng Hoa cung, Túc vương phi và Như Thúy tạm biệt hoàng hậu xong mới chậm rãi xuất cung.

"Đây là nghĩa tử của các người?" Trong lòng Túc vương phi ôm con trai béo, nhìn nhìn Như Thúy dặt tay bé trai, ngạc nhiên: "Trong thư không phải nói là con gái sao?"

"Là con gái!" Như Thúy khẳng định.

Túc vương phi bó tay, đảo mắt nhìn đứa bé kia, cảm nhận được ánh mắt của nằng, ngẩng mặt lên cười sáng lạn với nằng. Khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt nhưng không ngờ lại làm người ta cảm thấy thoải mái hợp ý. Thảo nào muốn ăn mặc như bé trai, nếu không ai nói, người nào biết bé là con gái chứ?

"Nương, đi ~~~" âm thanh mềm mại non nớt đột nhiên vang lên, chỉ thấy tiểu mập mập trong lòng Túc vương phi đang vỗ tay mẹ, khẳng khẳng muốn tuột xuống đất.

"Nương, đệ đệ lớn rồi, đệ đệ tự đi đi." Về mặt Sở Sở nghiêm túc: "Cha nói, đệ đệ là bé trai, không được làm hư đệ đệ."

Túc vương phi bĩu môi, "...Chính là ta chiều hư các con." Thấy khuôn mặt nghiêm túc của con gái, Túc vương phi liếc mắt, thả con trai nhỏ xuống đất, rồi nhìn con gái bốn tuổi: "Đừng nghe cha con nói lung tung, đệ đệ mới một tuổi, vừa mới biết đi, tự đi nhiều sẽ mệt, hơn nữa có thể bị ngã nữa."

Tiểu Sở Sở nghe xong nhú nhú mày, sau đó cự tuyệt hành động tiến lên đỡ đệ đệ của nha hoàn phía sau, tự mình qua giữ chặt tay đệ đệ, chân thành nói: "Sở Sở dẫn đệ đệ đi, không để đệ đệ ngã đâu."

Lúc này, Ôn Ngạn Bình nhìn một lát cũng giật giật áo Như Thúy, nhỏ giọng: "Ngạn Bình có thể dẫn tiểu thể từ đi không?"

Như Thúy nhìn Túc vương phi, Túc vương phi cười cười, dịu dàng nói: "Đương nhiên được, bé nhỏ hơn con, con có thể gọi bé là Bạch Bạch."

Được Túc vương phi cho phép, Ôn Ngạn Bình lập tức đi vòng qua, cùng với tiểu Sở Sở mỗi người một bên dắt tiểu béo ở giữa đi về phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười khoái trá, làm Như Thúy không khỏi nghi ngờ đứa nhỏ này có phải cuồng đệ đệ không, nhìn thấy tiểu đệ đệ nhỏ hơn mình là thích chơi cùng bé.

Túc vương phi nhìn một lát, nhìn về mặt đầy ý cười của Như Thúy: "Mặc dù hiện nay lời đồn đãi trong kinh không còn gay gắt như lúc trước, nhưng trong lòng mọi người đều để tâm, bây giờ hai người có thêm một nghĩa tử trên danh nghĩa, không biết bọn họ nhìn muội như thế nào nữa."

Như Thúy hoàn toàn thất vọng: "Muội không để ý người ta nghĩ như thế nào, hơn nữa nhận nuôi Ngạn Bình là chủ ý của Ôn đại nhân." Chẳng qua nằng cũng đồng ý mà thôi.

"Người khác không xen vào nhưng phủ Trấn quốc công có thể quản được đấy." Túc vương phi chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Muội đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy, một chữ hiếu cũng có thể ép chết người, nay muội đã trở về, qua mấy ngày nữa thế nào phủ Trấn quốc công cũng đưa mấy nữ nhân cho cho Ôn Lương, tới phủ các người sinh con."

Rốt cuộc Như Thúy cô nương hiểu ra, bắt mắt: "Ôn đại nhân không phải là heo, sinh con cái gì chứ." Sau đó lại nhún nhún vai: "Không sao, có Ôn đại nhân rồi."

Đột nhiên Túc vương phi cảm thấy nha đầu kia thật phúc hắc, có chuyện gì là đem nam nhân ra lấy cớ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Gặp được Túc vương phi, Như Thúy thuận đường theo Túc vương phi về Túc vương phủ. Mà khiến nàng cao hứng chính là Ôn Ngạn Bình và hai đứa nhỏ Túc vương phủ chơi rất vui vẻ, chăm sóc bọn chúng giống như tiểu tỷ tỷ, làm cho tiểu thế tử vô cùng yêu thích đuổi theo phía sau bé. Ngược lại vì bé xuất hiện thu hút ánh mắt tiểu quận chúa, khiến bạn sói con nào đó nhìn bé chằm chằm, ánh mắt hung ác.

Như Thúy vừa bồi Túc vương phi uống trà nói về chuyện mình ở thành Bình Tân, vừa phân tâm quan sát mấy đứa bé đang chơi trên mặt thảm dày, thấy Sở Trần nhe răng với tiểu nha đầu đang ôm tiểu quận chúa, quả thật lo lắng thân thể tiểu Ngạn Bình yếu ớt không chịu nổi công kích của Sở Trần. Nên biết hiện nay Sở Trần đang được đội trưởng đội thị vệ đặc huấn, rất hung tàn.

"Trần!", tiểu Sở Sở là một đứa nhỏ nghiêm túc, cũng rất khôn khéo, nhìn thấy ánh vệ trang lai nhe răng với ca ca nhà Ôn thúc thúc, nhếch môi, vẻ mặt nghiêm túc: "Đây là Ngạn Bình ca ca nhà Ôn thúc thúc, không được vô lễ."

Sở Trần hơi mê man, nhìn "áo com cha mẹ" của mình - tiểu bánh bao Sở Sở, lại nhìn "áo com cha mẹ" đang nắm tay bé trai, sau đó từ từ đi đến bên cạnh Sở Sở, dứt khoát đẩy móng vuốt Ôn Ngạn Bình đang khoác trên vai tiểu bánh bao ra, giọng khàn khàn: "Không được vô lễ."

"Trần." Tiểu Sở Sở gọi.

Sở Trần làm như không nghe thấy, nhìn thấy tiểu thế tử đang bò loạn trên thảm, chạy tới ôm lấy bé rồi nhét cho Ôn Ngạn Bình.

Trong lòng có đệ đệ, Ôn Ngạn Bình rất thoải mái buông tiểu muội muội ra, ôm đệ đệ chơi với bé.

Túc vương phi thấy bọn nhỏ chơi với nhau, không khỏi nở nụ cười với Như Thúy: "Trái lại các người nhận được...con trai tốt." Có lẽ là con gái tốt.

Như Thúy vui vẻ: "Dạ, Ngạn Bình là đứa nhỏ ngoan. Nó rất thích chơi với mấy đứa bé nhỏ hơn mình."

Đến trưa, Túc vương và Ôn Lương cùng trở về.

"Cha, cha về rồi ~" Ôn Ngạn Bình vội chạy ra đón.

Ôn Lương thoáng ngạc nhiên, hình như tiểu nha đầu rất hưng phấn, không ngờ yêu thương nhưng nhớ mình đến vậy, bình thường không phải nó rất đề phòng mình sao? Mặc dù đại thế là nó vô tình đề phòng nam nhân thôi, cũng không phải cố ý...

Như Thúy và Túc vương phi dắt mấy đứa nhỏ đi tới, Như Thúy cười giải thích: "Ôn đại nhân, hôm nay Ngạn Bình và tiểu thế tử tiểu quận chúa chơi rất vui vẻ, trong lòng muốn cảm ơn chàng." Cảm tạ hân nhận bé làm nghĩa nữ, giúp bé báo thù cho cha mẹ ruột, làm lại từ đầu, Hơn nữa còn biết được rất nhiều đệ đệ muội muội.

Sau khi nghe xong, trong lòng Ôn Lương cũng rất vui vẻ, nghĩa nữ có thể hòa thuận với mấy đứa nhỏ Túc vương phủ hiển nhiên là "nhạc kiến kỳ thành". Ôn Lương ôm lấy một nghĩa tử khác, cọ cọ cái mũi trắng nõn non nớt của bé, chọc bé vui vẻ cười rộ lên, "Bạch Bạch, có nhớ nghĩa phụ không?"

Tiểu bánh bao đã quên mất tiểu hân từ lâu, đâu có nhớ, chẳng qua là đang học nói chuyện, theo thói quen hòa theo "nhớ" mà thôi, nhưng cũng làm Ôn Lương vui vẻ phát điên.

Tiểu Ngạn Bình ở bên cạnh thấy được rất thèm, nhảy lên: "Cha, con cũng muốn ôm đệ đệ ~"

Như Thúy thấy bé nhảy lên vất vả, bé bé lên để bé dễ dàng ôm lấy tiểu bánh bao, nhìn Ôn Lương cùng nhau cười.

Túc vương phi dẫn con gái đi tới, nhìn một nhà ba người Ôn Lương nói với Túc Vương: "Vương gia sao lại trở về cùng Ôn đại nhân? Bây giờ bây thiện được chưa?"

Túc Vương gật đầu, thần nhiên nói: "Nghe nói Như Thúy cũng hồi phủ với nàng. Từ Từ nói hôm nay muốn tới nhà chúng ta ăn tiệc."

Túc vương phi âm thầm bĩu môi, lẩm bẩm nói da mặt dày gì đó, sau đó nhanh chóng sai người bày thiện.

Ăn trưa xong, Túc vương và Ôn Lương đến thư phòng nghị sự, Túc vương phi và Như Thúy dẫn mấy đứa nhỏ vào buồng lò sưởi chơi đùa cho tiêu com, chỉ một lát sau mí mắt của tiểu bánh bao Bạch Bạch nhỏ tuổi nhất bắt đầu đánh nhau, Túc vương phi nhanh chóng sai người dẫn bé trở về giường ngủ.

Lúc Ôn Lương và Túc vương đi ra, hai người đều có vẻ mặt nghiêm túc, Túc vương phi đoán là kẻ thù trăm năm của Đại Sở - Bắc Việt lại có động tĩnh, trong lòng hơi lo lắng, điều này chứng minh trọng phụ công việc kia của mình mỗi ngày sẽ mệt chết rồi. Như Thúy nghe Túc vương phi than thở, trong lòng biết chắc, xem ra Ôn đại nhân nhà mình gần đây sẽ bận rộn.

"Vương gia, vương phi, chúng ta xin cáo từ."

Tạm biệt phu thê Túc vương, Ôn Lương bế Ôn Ngạn Bình ngủ gật rời khỏi.

Trên xe ngựa, Như Thúy nói với Ôn Lương chuyện mình tiến cung, tiếp đó nói với Ôn Lương: "Chúng ta hồi kinh, đáng lẽ trước tiên phải đến phủ Trần quốc công bái kiến cha nương, không ngờ thái hậu nương nương đột nhiên tuyên thiếp và Ngạn Bình tiến cung, xem ra chỉ có thể hoãn lại ngày mai, hi vọng cha nương sẽ không tức giận." Cho dù có tức giận cũng không ảnh hưởng đến nàng, chẳng qua không muốn khiến cho Ôn Lương lo lắng thôi.

Ôn Lương cười nhạt, "Không sao, ngày mai đi cũng được. Nhưng mà ngày mai chờ ta hạ triều sau đó cùng trở về với nàng." Đến lúc đó tránh cho lão

đầu từ nhà hấn làm khó nha đầu. Nói xong, lại dặn phu xe quay đầu xe đi đến phủ Hồ thái y.

Như Thúy trầm mặc, phát hiện nam nhân này lại có một thói quen xấu khác: Lòng dạ hẹp hòi. Rõ ràng muốn gạt người của phủ Trấn quốc công qua một bên.

Hôm nay đến phủ Hồ thái y là quyết định nhất thời, cũng may phu thê Hồ thái y đều ở nhà, hơn nữa tiểu biểu muội Tôn Tiểu Tiểu vẫn còn ở đây, hỏi ra mới biết năm nay không trở về đón năm mới với phụ mẫu, ở lại đón năm mới với ngoại tổ phụ.

"Tiểu tử con rốt cuộc cũng chịu trở về, hừ, ta tưởng con còn chưa muốn trở về đâu." Hồ thái y gặp mặt liền trách, "Đây là nghĩa tử của con, qua đây cho lão nhân gia ta nhìn một chút."

Như Thúy dắt Ôn Ngạn Bình còn đang ngái ngủ tới, rồi ngọt ngào kêu một tiếng "Hò gia gia", sau đó nói với Ôn Ngạn Bình: "Ngạn Bình, đây là tăng gia gia, tăng nãi nãi, kia là Tiểu Tiểu biểu đi, gọi tăng gia gia đi."

Ôn Ngạn Bình cố gắng tỉnh táo lại, thấy thái độ của Ôn Lương đối với Hồ thái y rất khác biệt, lập tức cười ngọt như mật: "Chào tăng gia gia, chào tăng nãi nãi, chào biểu đi, con là Ôn Ngạn Bình."

Hồ thái y lạnh nhạt đáp lời, nhìn không ra là yêu thích hay chán ghét, nhưng vẫn cho quà gấp mặt. Hồ phu nhân lớn tuổi, thường ngày yêu thương trẻ con, thấy Ôn Ngạn Bình gầy yếu ốm, trong lòng thương xót, ngược lại Tôn Tiểu Tiểu rất cao hứng mình có một đứa cháu trai nhỏ, tuy rằng cháu trai nhỏ nhìn hơi bình thường nhưng rất lanh lợi hoạt bát.

"Sao không chịu dẫn thê tử con về phủ Trấn quốc công đi?" Hồ thái y nhấp một ngụm trà, thản nhiên hỏi.

Ôn Lương chậm rãi phe phẩy quạt, vô cùng nhón nhơ, thành khẩn nói: "Buổi tối hôm qua vừa trở về, hôm nay nương tử đã bị thái hậu nương nương truyền tiến cung, nào có thời gian qua đó? Ngày mai con sẽ dẫn các nàng về thăm cha nương."

Nghe xong Hồ thái y gật gật đầu, mặc dù trong lòng ông không thích người của phủ Trấn quốc công, nhưng không muốn Ôn Lương làm việc tùy hứng, hủy đi thanh danh của mình.

Phu thê Hồ thái y hỏi thăm tình hình Đàm gia ở thành Bình Tân, Ôn Lương từ tốn trả lời, nhất thời nói không hết chuyện, đặc biệt là Hồ phu nhân, rất quan tâm chuyện nhà mẹ đẻ, hỏi vô cùng cặn kẽ. Hồ thái y kính trọng phu nhân mình, biết bà nhớ thương, cũng lắng nghe theo bà.

Sau khi rời khỏi Hồ thái y phủ, nắng chiều đã giăng đầy trời.

Vừa ăn no một nhà ba người không lên xe, từ từ đi bộ về Ôn phủ, trên đường đi Ôn Ngạn Bình thấy cái gì mới lạ đều hỏi một câu, Ôn Lương trả lời vô cùng kiên nhẫn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía Như Thúy, sẽ thấy khuôn mặt tươi cười ấm áp của nàng, những khó chịu trong lòng cũng từ từ phai nhạt.

Hắn nghĩ, mình có con nối dõi hay không có gì quan trọng? Bây giờ không giống người một nhà sao?

Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Lương ngáy ngủ đi vào triều, Như Thúy cô nương bắt đầu đau khổ chiến đấu với đóng sổ sách tồn đọng mấy tháng trong phủ, nhân tiện chờ Ôn Lương hạ triều cùng nàng trở về phủ Trấn quốc công. Ôn Ngạn Bình ngồi trước bàn sách học chữ cách đó không xa.

Nhưng mà Ôn Lương còn chưa trở về, ngược lại sáng sớm phủ Trấn quốc công đã sai người tới đây.

"Phu nhân, Lâm ma ma của phủ Trấn quốc công tới." Chân mày Thanh Y cau lại, thầm nghĩ Trấn quốc công phu nhân phái Lâm ma ma kia tới là có ý gì? Ai không biết Lâm ma ma là ma ma đặc lực hầu hạ bên cạnh Trấn quốc công, hiện nay trong phủ Trấn quốc công, Trấn quốc công phu nhân cũng phải kính trọng bà ta mấy phần, là người rất lợi hại.

Như Thúy cũng có tìm hiểu người của phủ Trấn quốc công, nghe thấy là Lâm ma ma, trong lòng hiểu rõ nhưng vẫn bình tĩnh ngồi: "Dẫn bà ấy tới đây."

Thanh Y nhận lệnh, một lát liền dẫn đến một ma ma mặc quần áo còn hoa lệ hơn hạ nhân bên cạnh mấy phần, thoát nhìn chừng bốn mươi tuổi, gương mặt uy nghiêm, trên đầu cắm đầy trâm ngọc, dáng vẻ cao quý, vừa nhìn liền biết ăn mặc thể diện còn cao hơn ma ma thượng đẳng.

"Lâm ma ma sao lại tới đây? Tới đây ngồi."

Lâm ma ma thình an Như Thúy xong mới ngồi xuống, mở miệng nói ngay: "Tam thiếu phu nhân, thân là người làm dâu, trở về cũng không đi bái kiến phụ mẫu, không biết như vậy là bất kính với phụ mẫu sao?"

Như Thúy bình tĩnh: "Hôm qua đột nhiên thái hậu nương nương tuyên chỉ cho ta tiến cung, cho nên không thể về thăm cha nương trước được, hôm nay đang chuẩn bị về đây. Chỗ thái hậu nương nương cũng không thể để lão nhân gia bà đợi được, tin rằng Lâm ma ma có thể hiểu?" Nếu bà ta còn không hiểu được, ha ha, không sao nàng rất sẵn lòng làm cho bà ta hiểu rõ.

Lâm ma ma nghi ngờ nhìn nàng, phải trở về mà vẫn ung dung ngồi trong thư phòng xem sổ sách sao?

"Ôn đại nhân dặn, chờ chàng hạ triều, chúng ta cùng nhau hồi phủ bái kiến cha nương. Đúng lúc cha cũng hạ triều, thời gian rất hợp lý." Như Thúy cười

híp mắt giải thích, thấy Lâm ma ma định nói tiếp, nàng chặn lại: "Nếu ma ma không có chuyện gì, thì trở về đi."

Lâm ma ma hơi tức giận, Các thiếu gia tiểu thư và phu nhân trong phủ Trấn quốc công đối với bà đều phải khách khí, tam thiếu phu nhân này lại không để bà trong mắt, lập tức nghiêm mặt lại: "Tam thiếu phu nhân, ngài như vậy là không hợp quy củ, ngài là con dâu, sáng sớm phải trở về thỉnh an công công bà bà. Chuyện ngày hôm qua có nguyên nhân nên không truy cứu, nhưng hôm nay sao có thể kéo dài đến giờ còn chưa về, có lẽ tam thiếu phu nhân học không giỏi hai chữ hiếu thảo này rồi."

"Lâm ma ma nói đúng, nhưng xuất giá tòng phu, ta phải nghe lời Ôn đại nhân dặn dò." Như Thúy vẫn cười dịu dàng như cũ, còn nói thêm: "Trái lại Lâm ma ma lớn tuổi, chắc là quên bốn phận rồi, người là hạ nhân sao có thể chất vấn chuyện của chủ tử?"

"Ngài..." Lâm ma ma nghẹn đỏ mặt, lần đầu bị mất mặt, thỉnh thoảng chuyện "Nô đại khi chủ" khiến người ta lên án, nhưng Lâm ma ma địa vị cao, cho dù biết rõ nhưng ai dám nói ra?

Lâm ma ma lạnh mặt đứng dậy rồi đi, vừa bước tới bậc cửa, đột nhiên dưới chân nhảy ra hai nắm trắng, giật mình, muốn thu chân lại mà không kịp, nhất thời trong lòng hốt hoảng, hai chân không nghe theo sai khiến, kết quả bị vướng bậc cửa té lộn nhào, cả người té văng ra ngoài.

Cách Lâm ma ma không xa, hai tiểu hồ ly trắng ngồi xổm xuống nhìn người té chổng vó nằm sấp trên mặt đất, cái dáng vẻ nhỏ kia muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

Trong phòng, Như Thúy và Ôn Ngạn Bình cùng che miệng cười trộm, vừa rồi chính Ôn Ngạn Bình sai hai tiểu hồ ly nhảy qua. Chỉ có Thanh Y thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Lúc Ôn Lương trở về, thấy hai cô nương một lớn một nhỏ trong nhà đang vô cùng chột dạ nhìn mình, tiếp đó một thi ân cần nắm lưng bóp vai cho hẳn, một thì đốt hương dâng trà, cười hết sức nịnh nọt.

Ôn Lương cười thầm, nhận lấy trà của con gái, hưởng thụ ý cười dịu dàng của cô nương ngốc nào đó: "Sao các nàng lại cười vui vẻ như vậy, có chuyện gì à? Nói ra cho ta cùng vui với nào."

Nghe vậy, Ôn Ngạn Bình nhìn nhìn Như Thúy, sau đó cúi đầu giả bộ ngoan ngoãn. Như Thúy cô nương sờ sờ mũi, trung thực nói với Ôn Lương: "Đại Bạch và Tiểu Bạch ham chơi, làm Lâm ma ma hoảng sợ, nhưng chàng phải tin, Đại Bạch và Tiểu Bạch không có cố ý, chúng nó thật sự rất ngoan, chỉ trùng hợp thôi." Rất ngoan ngoãn nghe người ta xúi giục làm chuyện xấu.

"Lâm ma ma?" Ôn Lương vẫn chưa nhận ra.

Thì ra vị đại nhân này đã sớm quên mất người bên cạnh cha hẳn, Như Thúy nhắc nhở: "Chính là Lâm ma ma hầu hạ bên cạnh cha."

Nụ cười trên mặt Ôn Lương từ từ tắt đi, chậm rãi thưởng thức trà trong tay.

Ôn Ngạn Bình nhìn thôi cũng biết vị cha hờ này của bé không chào đón người của phủ Trấn quốc công, vị Lâm ma ma kia kiêu ngạo như vậy, nếu là bé cũng chán ghét, đặc biệt là những người kia còn khi dễ mẩu thân hồ của bé. Ôn Ngạn Bình mới tới kinh thành hai ngày, đối với tình hình trong kinh thành còn có rất nhiều điều chưa biết, chỉ nghe hai người Thanh Y Lam Y nói vài câu, bé chỉ biết vị cha hờ này của mình còn là con trai trưởng cao quý của phủ Trấn quốc công, thân phận quý giá, thảo nào đến thái hậu nương nương cũng coi trọng. Nhưng mà, hôm nay thấy tác phong của Lâm ma ma và dáng vẻ của vị cha hờ này, Ôn Ngạn Bình biết Ôn Lương và phủ Trấn quốc công bất hòa, đoán chừng bên trong có rất nhiều uẩn khúc, dù sao sau này bé cũng biết.

"Lâm ma ma thế nào?" Ôn Lương hỏi.

"Ách... ngã một phát, thiếp cho mời đại phu đến xem rồi, nói là không có việc gì, chỉ là đập trúng đầu nên hơi đau nhức, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Lâm ma ma vẫn còn trong phủ, đang chuẩn bị trở về, chẳng qua thiếp thấy bà té như thế, bèn làm chủ giữ bà ở trong phủ nghỉ ngơi cho khỏe lại rồi đi."

Nghe xong Ôn Lương cười như không cười, chỉ sợ là kiên quyết giữ Lâm ma ma trong phủ, sợ bà ta trở về tố cáo chứ gì? Phải nói nha đầu này rất lớn mặt, mà lá gan lớn này là kết quả mà hẳn và Túc vương phi dưỡng thành.

Ôn Ngạn Bình đảo mắt nhanh như chớp, thầm nghĩ lão bà tử kia tốt số, té như vậy mà cánh tay cũng không gãy, nhưng mà tính nết bé cũng đặc biệt lớn, chen miệng nói: "Cha, Lâm ma ma rất oai phong nha, bà ta nói nương không có quy củ, không xứng là nàng dâu, mỗi ngày nương phải về phủ Trấn quốc công học quy củ hầu hạ bà bà, cần phải tìm người dạy nương cách làm con dâu."

Lúc này Ôn Ngạn Bình quang minh chính đại cho Lâm ma ma mặt mũi, lời này ở nhà bên kia, cũng không có gì không đúng, dù sao Lâm ma ma là đại diện cho Trấn quốc công, trong phủ Trấn quốc công địa vị cao cả, thế nhưng lọt vào tai Ôn Lương lại cảm thấy cực kỳ chói tai, e rằng không phải đúng

quy củ cái gì, mà là nghĩ cách dày vò nương tử hần, sau đó dụ dỗ Như Thúy đồng ý nạp thiếp cho hần.

Vừa dứt lời, Ôn Lương lại cười, nụ cười này của hần, giống như gió xuân lướt nhẹ qua, trăm hoa đua nở, tiểu cô nương nhìn thấy mặt đỏ tới mang tai, vội cúi đầu. Ngược lại Như Thúy sáp tới, cẩn thận lôi kéo tay hần: "Ôn đại nhân, chàng đừng tức giận..., không đáng tức giận làm ảnh hưởng sức khỏe, về sau thiếp sẽ làm tốt hơn."

"Ta không có tức giận mà." Ôn Lương nói xong đứng dậy, "Tốt lắm, các nàng chuẩn bị một chút, chúng ta trở về phủ Trần quốc công, tiện thể cho Ngan Bình nhận tổ quy tông, Ngan Bình là con cháu đời thứ tư của Ôn gia, nếu mấy vị thúc phụ trong gia tộc đồng ý, thì có thể ghi tên vào gia phả rồi."

Như Thúy cô nương oán thăm, còn nói là không tức giận, cặp mắt hoa đào lạnh đến nỗi làm rớt băng kia kia. Nghĩ nghĩ, đi qua kéo tay của hần: "Đây là đương nhiên, Ôn đại nhân, thiếp hầu hạ chàng thay quần áo." Tiếp đó lôi người trở về phòng.

Ôn Ngan Bình thấy hai người rời khỏi, gãi gãi mặt, trong lòng bội phục Như Thúy cô nương, nàng có bao nhiêu tài năng ngay thơ mới bỏ qua được tức khí đáng sợ trên người Ôn Lương? Tuy rằng bé rất lớn gan nhưng vẫn biết rằng vị cha hờ này khi tức giận lên rất khủng bố. Suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy quả nhiên là Như Thúy cô nương lợi hại nhất, sau này có ai ức hiếp nàng, bé sẽ đánh chết hần.

"Thiếu gia, người cũng đi thay quần áo đi." Phi Y bên cạnh nhắc nhở, nàng là người Như Thúy phái đến hầu hạ thiếu gia.

Ôn Ngan Bình gật đầu, cũng đi thay quần áo.

Chinh đồn ồn thỏa, một nhà ba người chậm rãi ngồi xe ngựa đi tới phủ Trần quốc công, ngoại trừ có hai nha hoàn thiếp thân của Như Thúy cùng đi thì còn có Lâm ma ma. Ôn Lương không muốn giữ lão bà tử chương mất này ở trong phủ làm hần gai mắt.

Hần biết nguyên nhân vì sao Lâm ma ma lại kiêu ngạo như thế, ngoài ý vào sự tin tưởng của cha hần, còn bởi vì nương tử của hần xuất thân thấp hèn không thể sinh con, không cách nào sinh ra huyết mạch cho Ôn gia. Nữ nhân không thể sinh sẽ bị người ta coi thường. Cộng thêm Lâm ma ma biết rõ Ôn Lương là con trai trưởng của phủ Trần quốc công, dù thế nào lão gia nhà mình cũng không để con trai đoạn tuyệt huyết mạch. Nam nhân nào không thích có huyết mạch đời sau? Đến lúc thị thiếp thật sự sinh được đứa nhỏ, có thể mượn đứa nhỏ kéo tâm tư tam thiếu gia trở về, cho dù chính thất phu nhân có tốt cỡ nào, không có con cái thì chỉ là một cái thân phận mà thôi, ai biết lẽ sau này tam thiếu gia hối hận hừ người này rồi tái giá rước một nữ nhân thân phận cao quý về?

Chẳng qua bà ta tính sai rồi, Ôn Lương và Trần quốc công hai cha con như nước với lửa không hòa thuận, ai cũng không chịu thua người kia, còn có địa vị của người nào đó trong lòng hần rất quan trọng, những lời kia của Lâm ma ma giống như đâm vào tim hần, làm hần hận muốn chết. Nếu Lâm ma ma không phải nữ nhân, hần nhất định ra tay trừng trị bà ta một phen.

Đến phủ Trần quốc công, ra đón không phải lão quản gia mà là quản sự chỉ thứ nhất mới được đề bạt quản lý sản nghiệp gia tộc đầu năm nay, mắt Ôn Lương chớp chớp, quản sự mới này dĩ nhiên là người bên nhà kẻ nậu của hần, xem ra cha hần càng già càng hồ đồ.

"Tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân, các ngài đã về rồi, lão gia cũng vừa hạ triều về." Quản gia khách khí cười nói, cung kính đi phía sau bọn họ.

Ôn Lương nhân nhặt mỉm cười, làm người ta như tắm gió xuân, nói câu cực khổ rồi, dẫn theo Như Thúy và Ôn Ngan Bình cùng tiến vào phủ Trần quốc công.

Biết Ôn Lương trở về, phu thê Trần quốc công và đám thiếu gia tiểu thư đều tới, muốn gặp nghĩa tử của Ôn Lương.

Thỉnh an phu thê Trần quốc công sau đó cùng chào hỏi các huynh đệ tỷ muội xong, Ôn Lương ngồi vào chỗ của mình, lúc này Ôn Uyển không thể đợi được nói: "Tam ca, rốt cuộc huynh cũng trở về, huynh không ở lại trong kinh đón năm mới, làm người ta rất nhớ huynh. Tam ca, đây chính là cháu nhỏ của muội sao? Vì sao nhìn... bình thường như vậy? Tuyệt đối không xứng với tam ca. Tam ca, có phải có người xúi giục huynh hay không?"

Ôn Ngan Bình không vui, mặc dù biết mình đáng đáp bình thường, thậm chí nếu so sánh với Ôn Lương thì không bằng bụi bậm, nhưng mà bé chưa bao giờ nghĩ mình xấu, vị tử cô nương này lại ghét mình. Trong lòng không khỏi tức giận nhưng trên mặt vẫn cười hiền lành, lạnh lợi: "Lời tử cô cô nói không đúng, cha nói thân thể là do phụ mẫu cho, đáng đáp này của Ngan Bình cũng là của phụ mẫu ban cho, có đẹp hay không Ngan Bình tuyệt đối không để trong lòng, ngược lại cô cô để trong lòng như thế, cha nói loại người này là nông cạn!."

"Người..."

"Uyển Uyển!" Trần quốc công phu nhân gọi, hiện tại tâm tình trạng phu không tốt, không thể để con gái đưa đầu ra chịu tội.

Ôn Uyển chỉ có thể oán hận liếc xéo Ôn Ngan Bình, sau đó lại âm thầm liếc xéo Như Thúy, bắt đầu đi im lặng, trong lòng oán hận: Chẳng qua tam ca thấy đáng thương nên mới nhận, bộ tướng mình thật sự là đích tôn chính tông của Ôn gia hả? Muốn làm con của tam ca nàng, nghĩ hay lắm.

Lúc này, Trần quốc công không vui: "Trưởng bối không lên tiếng, đứa nhỏ đã chen miệng vào, không có ai dạy quy củ cho nó sao? Ôn gia chúng ta quy củ chặt chẽ, không có con cháu không tôn trọng trưởng bối như thế." Nói xong liếc ngang qua con trai mình, đừng tưởng ông không biết muốn nhận bé trai kém cỏi này về làm trưởng tôn Ôn gia.

Ôn Lương cười cười, thân nhiên: "Con cảm thấy quy củ hiện tại của Ngan Bình rất tốt, hơn nữa cũng không thể đứng đó chịu đòn mà không đánh trả? Không còn nhỏ nữa. Nhưng mà trước kia lúc cha đánh con mắng con, con không phải vẫn đứng cho cha đánh chửi sao? Cho nên con dạy con của con sau này sẽ hiếu thảo như vậy đây, ngại yên tâm đi."

Lập tức Trần quốc công tức giận đến đỏ mặt, quả nhiên nghiêm tử này lại chằm chọc ông. Nhưng đánh nó bị thương lại tạt nước vào mặt nó, vậy mà bệnh một tháng không khỏi, còn lấy mỹ danh dưỡng bệnh mà chạy đến thành Bình Tân. Mấy năm liên tục đều không đón tết trong nhà, làm cho cuộc sống của ông bị người ta cười nhạo.

Thấy hai cha con lại sắp cãi vã, Trần quốc công phu nhân đành phải giả vờ hòa giải, tiếp đó lấy cớ hôm nay trời nắng đẹp, đuổi những bé trai bé gái chưa thành thân đến hoa viên chơi, tiện thể dẫn tiểu Ngạn Bình đi tham quan một vòng phủ Trần quốc công.

Quả nhiên, sau khi không còn nhiều người, Trần quốc công không hề kiêng dè, nghiêm mặt đập xuống mặt bàn, chỉ vào Ôn Lương mắng to, nói gần nói xa đều là mắng hấn làm việc hoang đường, sắp đến năm mới mà không trở về nhà ăn tết, mất thể diện này kia. Sau đó lại mắng đến người không thể sinh con nào đó, cuối cùng, giận dữ trừng mắt: "Mấy ngày nữa, ta bảo nương con tìm mấy cô nương gia thể trong sạch nạp vào phủ.

Lời vừa nói ra, trong lòng Trần quốc công phu nhân vừa khổ vừa vui, đau khổ chính là lão gia cho bà một vấn đề quá khó khăn, bà biết rất rõ đứa con riêng này không có tâm tư nạp thiếp, để bà tìm người không phải làm cho bà đắc tội với con riêng sao? Vui mừng chính là bà ghét con dâu thứ ba, về sau có nữ nhân tranh sủng với nàng ta, để coi nàng ta làm sao dám lớn lối như thế nữa.

"Không cần!" Ôn Lương một lời từ chối.

"Vậy con muốn thế nào? chẳng lẽ thật sự muốn Ôn gia ta đứt huyết mạch?" Khẩu khí Trần quốc công rất lớn, "Có con trai nhà ai ngỗ ngược bất hiếu như con sao? Ta đã không bắt con bỏ thê tử, con còn muốn như thế nào? Con nạp thiếp sẽ chết hả?" Quá tức giận, miệng nói không kịp nghĩ.

Trong phòng ngoại trừ Ôn Lương và Như Thúy, những người nghe được lời này của Trần quốc công, thiếu chút nữa không nhìn được mà che mặt, lão gia tử này thật sự là giận đến mức không để ý đến mặt mũi.

"Không chết, nhưng con không thoải mái nên sẽ ghen mà chết!" Ôn Lương nói thẳng.

Trần quốc công giận đến mức ôm lấy ngực thở hổn hển rất lâu mới nuốt được con giận, ông hận cơ thể mình quá khỏe mạnh rồi, sao không giận đến ngất đi, đỡ phải bị nghiêm tử này giày vò.

Trần quốc công đã dừng lại nghỉ mệt, tiếp đó đến phiên Trần quốc công phu nhân và con dâu trưởng cùng nhau tiến lên oanh tạc Như Thúy cô nương, nói gần nói xa có ý nói thân nàng là thê tử lại không hiền lành, nàng không nên ngăn cản trượng phu nạp thiếp, đặc biệt là mình không thể sinh con mà vẫn muốn cắt đứt huyết mạch của trượng phu mình, thật là độc ác.

Về mặt Như Thúy cô nương khó xử: "Nương, đại tẩu, trượng công không đồng ý con cũng không có biện pháp nào cả, xem như con cho nạp vào, trượng công không đến phòng di nương, con có thể buộc chàng vào sao? Nếu như trượng công có vào đi nữa, người xác định là những tiểu thiếp kia có thể sinh con trai mà không phải giống như đại tẩu sao?"

Nghe nói như thế, Tần thị tức giận xém chút nữa ngã ngửa, sắp phun ra một búng máu, lập tức nói không kịp nghĩ: "Coi như là ta sinh con gái nhưng ta cũng có thể sinh, không giống như muội không thể sinh được, một người không thể sinh con như gà mái không biết đẻ trứng, không dùng được."

Như Thúy cô nương rất bình tĩnh: "Gà mái không thể đẻ trứng giống thì cũng không có tác dụng gì lớn."

"..."

Những lời này quá ác độc, vì vậy Tần thị bại trận.

Trong phòng đang náo nhiệt, đột nhiên bên ngoài vang lên âm thanh lo lắng của nha hoàn: "Lão gia phu nhân, không ổn, tứ tiểu thư và Ngạn Bình tiểu công tử rơi xuống nước rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Xưa nay Trần quốc công phu nhân rất yêu thương con gái, lúc này, nghe con gái té xuống nước, làm sao ngồi yên cho được? Sắc mặt lập tức thay đổi, đầu còn hứng thú cãi nhau với con dâu thứ ba miệng lưỡi sắc bén, ngay cả trượng phu cũng không thèm nhìn, vội vàng đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Ôn Lương cũng lo lắng cho nghĩa nữ, cùng đi ra ngoài với Như Thúy, Ôn Doãn Ôn An muốn bày tỏ sự quan tâm đến muội muội và cháu trai nên đều đi theo, bất giác chỉ còn lại một mình lão Trần quốc công vẫn ngồi đó hờn dỗi, nhưng vì lo lắng cho con gái, rốt cuộc ngồi không yên mà đứng dậy đi theo.

Lúc này là gần cuối tháng hai, tuy rằng nắng chói chang nhưng nước trong ao vẫn rất lạnh, hai tiểu cô nương một lớn một nhỏ được vớt lên bờ toàn thân ướt sũng, môi lạnh đến tím ngắt, đáng vẻ rất đáng thương. Lúc Trần quốc công phu nhân đến, thấy con gái ướt sũng run rẩy khóc hết sức thương tâm, trái lại nghĩa tử Ôn Lương không biết từ đâu xuất hiện kia, lộ ra vẻ mặt tức giận, nhìn gầy teo yếu ớt nhưng lại rất có tinh thần.

"Uyển Uyển, sao thế? Những nô tài chết bầm các người hầu hạ tiểu thư như vậy sao? Dám để tiểu thư rơi xuống nước, mỗi người đánh hai mươi gậy, phạt nửa năm lương tháng! Còn không mau mang tiểu thư đi thay quần áo? Bão phòng bếp nấu cho tiểu thư chén canh gừng mau..."

Trần quốc công phu nhân vừa đến liền hùng hống hồ hồ mở miệng mắng, mắng đến mọi người đều sợ hãi. Trước kia Trần quốc công phu nhân luôn hành sự nhân hậu khoan dung, cực kỳ nhã nhặn, nhưng lúc này không biết có phải vừa bị Như Thúy cô nương làm mất mặt hay không, trong lòng đang kim nén bức bối, chuyện con gái rơi xuống nước làm bà bức bối, giận chó đánh mèo lên hạ nhân.

Sau khi bị Trần quốc công phu nhân trừng phạt nghiêm khắc, mọi người đều khản trương tản ra làm việc.

Ngoại trừ hai đứa nhỏ ướt sũng, ở đây còn có vài đứa nhỏ, đều là đáng yêu bị dọa hoảng sợ, Ôn Lương hơi nhíu mày, thần sắc lạnh nhạt, không nói gì. Ngược lại Như Thúy cô nương khi thấy đáng yêu Ôn Ngạn Bình như thế, hiếm khi tức giận.

"Ngạn Bình, sao thế này? Có khó chịu không? Sao lại té xuống nước? Nói cho chúng ta biết, chúng ta làm chủ cho con." Như Thúy hỏi liên tiếp, sau đó nhìn nhìn, nói với Ôn Sách: "Ngũ đệ, phiền đệ cho Ngạn Bình mượn một bộ quần áo thay tạm được không?." Tuổi của Ôn Sách xấp xỉ Ngạn Bình, Ngạn Bình không thích mặc nữ trang, hôm nay Như Thúy chỉ có thể làm như vậy.

Ôn Sách nhìn sắc mặt phụ thân, lại nhìn ánh mắt lãnh đạm không lộ vui buồn của tam ca Ôn Lương, thông minh nói: "Tam tẩu, không cần phải mượn..., chỗ đệ có một bộ quần áo chưa mặc qua, đúng lúc có thể cho chất nhi mặc."

Lúc này, Ôn Lương cuối cùng cũng mở miệng: "Vậy đa tạ ngũ đệ."

Bé trai thấy hân hê miệng cười cười, trong lòng cảm thấy có thể làm việc tốt cho tam ca, đối với bé về sau cũng có lợi.

Thấy Như Thúy dẫn đứa nhỏ đi giống như tâm can bảo bối, Trần quốc công phu nhân còn đang tức giận, Tàn thị tranh thủ nói: "Nương, trước tiên dẫn muội muội đi thay quần áo đã."

Lại rồi ren một phen, sau khi hai đứa nhỏ rơi xuống nước đều thay quần áo sạch sẽ bị người lớn ép uống canh gừng xong, mọi người lại ngồi xuống, sắc mặt ai cũng không tốt.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hai đứa nhỏ vì sao té xuống nước?" Về mặt Trần quốc công tức giận hỏi mấy bà tử và nha hoàn đang quỳ trước mặt.

Thấy Trần quốc công tức giận, mọi người cảm như hén, không có can đảm lên tiếng. Mấy bà tử âm thầm than khổ, áp ứng nói không ra lời, sợ mình mở miệng làm lão gia tức giận, đến lúc đó có thể các bà sẽ bị phạt.

Trần quốc công phu nhân lại cố tình muốn đòi công đạo cho con gái, gọi tiểu Ôn Sách tới, dịu dàng nói: "Sách ca nhi, lúc đó con cũng có mặt, thấy rõ ràng, nói cho chúng ta biết cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?" Ôn Sách chỉ là con vợ kế, tuổi còn nhỏ, còn phải cần mẹ cả chiều cố nhiều hơn, bà không tin tiểu tử gian xảo này không đứng về phía mình. Nó là đứa thông minh, đương nhiên biết nói cái gì có lợi cho mình.

Ôn Sách thấy phụ thân và tam ca đồng loạt nhìn về phía mình, bất giác hơi khản trương, mẹ cả lại nói chuyện đầy ẩn ý, khiến cho bé không biết phải làm sao, hồi lâu mới nói: "Hồi cha nương, có lẽ tứ tỷ tỷ và Ngạn Bình có tranh chấp một chút, hai người không chú ý đường đi, cho nên mới không cẩn thận ngã xuống nước."

"Tranh chấp?" Trần quốc công hừ lạnh, "Quy củ học đâu hết rồi?" Quả nhiên không phải huyết mạch Ôn gia thì dễ dàng gây chuyện. Lúc này Trần quốc công nhìn đứa nhỏ gầy teo như thế nào cũng không vừa mắt

Như Thúy lờ đi ánh mắt Trần quốc công phu nhân: "Cha, Ngạn Bình là đứa trẻ ngoan, không làm trái quy củ." Cho dù đứa nhỏ nhà mình không tốt thì cũng không thích nghe người khác nói không tốt.

Ôn Lương cũng cười: "Đúng vậy, cha, tâm địa Ngạn Bình lương thiện, kính yêu trường bối, thân thiện văn bối, con mới nhận bé làm nghĩa tử." Về mặt hết sức cưng chiều, Trần quốc công chính trực thấy được lại muốn đập bàn.

Nghe phu thê hai người kẻ xướng người họa, Trần quốc công phu nhân xem chút nữa tức chết, cảm thấy hai người này đang châm chọc Uyển Uyển của bà không quy củ, không gần gũi văn bối phải không?

Ôn Uyển cũng tức giận vô cùng, tủi thân nhìn Ôn Lương, khổ sở nói: "Tam ca, là nó nói muốn đánh muội trước, nữa điểm giáo dục cũng không có, muội là trưởng bối, sao nó có thể nói muốn đánh muội chứ? Muội mới cãi nhau với nó, không phải cố ý. Tam ca, muội, muội, muội... vì sao huynh nhận đứa nhỏ thô bỉ xấu xí này làm nghĩa tử? Huynh như vậy sẽ bị người ta cười nhạo, muội không muốn tam ca bị người ta cười nhạo..." Nói xong oa một tiếng khóc lên.

Trần quốc công phu nhân thấy con gái khóc thương tâm, vội vàng ôm lấy nàng ta an ủi, đồng thời trong lòng cực kỳ thỏa mãn hành động đánh đòn phủ đầu này của con gái, nhìn xem thẳng thần như thế, rất tốt, trượng phu và kẻ tử muốn giận cũng không được, dù sao con gái bà cũng dốc lòng vì thanh danh của nó.

Nhưng Ôn Ngạn Bình cũng không phải đứa nhỏ bị đánh mà không đánh trả, tuổi còn nhỏ đã phải vật lộn mưu sinh trong hang ổ bọn cướp, cực kỳ biết nhìn người và gan dạ sáng suốt, không làm được đáng yêu nhả nhặn chịu đựng, mặc dù những người kia là người nhà của dưỡng phụ, bé cũng không muốn bị oan uổng, cộng thêm gia gia nãi nãi trên danh nghĩa này bắt bé mẹ đẻ của bé, bé không vui, lập tức nói: "Tứ cô cô, Ngạn Bình đâu có đánh người, chính người tránh ra mới bắt cần ngã xuống nước, con cũng bị người kéo xuống nữa mà. Hơn nữa tứ cô cô có phải đã quên những lời mình nói lúc đó? Nếu không phải cô cô nói xấu nương con, con sẽ nói muốn đánh cô cô sao? Nương con có gì không tốt? Nàng là người nghĩa phụ nhờ mai mối cưới

vào cửa, là tẩu tử của cô cô, chính cô cô cũng không tôn trọng trưởng bối, còn nói con không tôn trọng cô cô..."

Thấy vẻ mặt đứa nhỏ quật cường, Như Thúy ôm bé vào lòng, vỗ vỗ lưng an ủi bé.

Trần quốc công phu nhân cười lạnh: "Tuổi còn mà mà động một chút là hô hào muốn đánh người, phụ mẫu người dạy người thế nào? Uyển Uyển là cô của người, nào có chất nhi đánh cô cô?"

"Con không có đánh mà." Ôn Ngạn Bình trừng mắt.

"Không đánh mà làm nó sợ tới mức ngã xuống nước, nếu như đánh thì ngay cả tính mạng nó cũng không còn sao?" Trần quốc công phu nhân hung hăng hầm dọa.

"Nương, việc này không thể hoàn toàn trách Ngạn Bình." Ôn Lương mở miệng, giữa lòng mày có mấy phần nhăn nheo, thấy tiểu cô nương đang nhìn mình thần sắc hơi lo lắng, Ôn Lương dịu dàng cười cười với bé, ý bảo bé yên tâm. Nếu như làm phụ thân bé đương nhiên phải che chở bé. "Ngược lại ta rất muốn biết rốt cuộc tứ muội muội mắng tam tẩu muội cái gì, khiến Ngạn Bình tức giận như vậy. Tính tình Ngạn Bình ta biết rõ, nếu không phải cực kỳ tức giận thì sẽ không nói muốn đánh người."

Chống lại cặp mắt đào hoa lạnh lùng đó, đột nhiên tim Ôn Uyển đập nhanh, cúi đầu xuống áp a áp ứng nói không ra lời. Lúc ấy nàng nói thật cao hứng, tuy nhiên trước mặt tam ca thì không dám nói lại một lần nữa, bằng không thì...

Trong lòng Trần quốc công phu nhân hơi hoảng sợ, biết rõ tính tình con gái thẳng thắn, nhanh mồm nhanh miệng, tuyệt đối không nói lời gì hay, nhất thời vừa tức vừa vội, thầm hận Ôn Ngạn Bình thêu dệt chuyện, vừa giận con gái ngu xuẩn thẳng thắn, rõ ràng mình không phải người vụng về, sao lại sinh ra con gái tính tình thẳng thắn như thế?

"Lương ca nhi, Uyển Uyển một mực kính trọng con, nếu có nói gì, tin tưởng cũng là lo lắng cho con, con..."

"Nương, con hiểu, tứ muội muội có lòng." Ôn Lương cắt ngang bà, "Chỉ là con rất muốn biết lúc ấy tứ muội muội mắng thê tử con thế nào, khiến con gái con tức giận muốn đánh người như vậy." Có thể làm cho tiểu nha đầu buồn bực nói muốn đánh người, phỏng chừng thật không phải lời hay gì, mặc dù Ôn Lương không muốn làm khó muội muội nhưng cũng không muốn để cho hai nha đầu kia chịu uất ức.

"Cái này..." Trần quốc công phu nhân nóng nảy, con gái bà mở miệng là rất xảo quyết, nếu nó nói gì không hay bị truyền đi, sau này làm sao làm người được nữa? Nghĩ vậy, nghiêm khắc liếc nhìn mấy bà tử và nha hoàn trong phòng, phải tuyệt đối làm cho bọn họ câm miệng.

Ôn Doãn nhìn không thuận mắt, lúc đầu hẳn muốn chờ phụ thân quyết định, thế nhưng thê tử một mực kéo tay áo hẳn ý bảo hẳn giúp đỡ đích mẫu, trong lòng biết rõ trong tình huống này giúp đỡ đích mẫu là có lợi cho hẳn, nên nói: "Tam đệ, coi như xong, để cho tứ muội muội nhận sai là được rồi, đừng ép muội ấy."

Ôn Lương cười như không cười: "Đại ca, về sau tứ muội muội còn phải xuất giá, nếu tính tình này không thay đổi, sau này người chịu tội chính là muội ấy."

Ôn Uyển nghe hẳn nói như vậy, hốc mắt đỏ lên, nước mắt rớt xuống, cảm thấy lòng tan nát, tam ca sao lại có thể giúp người ngoài ép nàng? Rõ ràng nàng mới là muội muội ruột của tam ca.

Trần quốc công phu nhân yêu thương con gái, Tần thị nịnh nọt mẹ chồng, cũng lên tiếng, nhất thời trong phòng vô cùng náo nhiệt, mà nghiêm trọng nhất là lệch khỏi vấn đề chính, ngay cả Như Thúy cũng bị lôi vào, bắt đầu nhắc lại chuyện cũ.

Trần quốc công một mực trầm mặc chưa từng thấy con trai thứ ba hành xử hùng hổ dọa người, hơi giật mình cũng rất đau đầu, nhưng mà Uyển Uyển là đích nữ, ông rất thương yêu, không muốn bị bức bách như vậy, thấy mọi người không ai nhường ai, âm ỉ không hề yên, cuối cùng mở miệng: "Được rồi, nếu như hai đứa nhỏ đều không cần thận rồi xuống nước thì đừng truy cứu nữa, để chúng nó cùng xin lỗi đối phương, sau này đừng phạm phải chuyện như vậy nữa, đỡ phải bị người ta cười nhạo."

Mọi người thấy thái độ ông cương quyết, tức giận thật, bèn giữ im lặng.

Trần quốc công nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của con trai thứ ba, trong lòng hơi gấp: "Lương ca nhi, con có ý kiến gì?" Tiếp đó nghiêm mặt, cứng rắn nói: "Ta còn chưa chết đâu, một người hai người ở trước mặt ta âm ỉ. Phụ nhân, sau này phải quản giáo Uyển Uyển cho tốt, bớt làm mất mặt phủ Trần quốc công. Còn mấy người các con nữa, đang tốt lành lại âm ỉ cái gì?"

Mặt Trần quốc công phu nhân thiếu chút nữa mất vẻ đoan trang, cảm hận khoét mắt nhìn Như Thúy và Ôn Ngạn Bình, nhưng không dám trừng Ôn Lương. Tần thị vô cùng uất ức, trong lòng quyết tâm, tuyệt đối không để cho Hạ thị đắc ý kiêu ngạo. Như Thúy lại hết sức bình tĩnh, một dạ lấy phu làm trời, nàng không thêm ra mặt để mất duyên đầu nhé.

Ôn Lương nhìn phụ thân, chậm rãi nở nụ cười, hơi hột nói: "Nếu như cha đã nói như vậy, quên đi, chẳng qua là do nô tài trong phủ đều có dã tâm lớn, hầu hạ chủ tử không tốt, nên thay đổi đi."

Trần quốc công sừng sốt, không hiểu hẳn có ý gì, nhưng hiếm khi con trai đưa ra yêu cầu, Trần quốc công đương nhiên không từ chối, suy nghĩ một lát, đem chuyện này giao cho con cả xử lý. Chỉ có sắc mặt Trần quốc công phu nhân ngày càng khó coi, trong lòng biết rõ kể từ này muốn chặn người của bà, cũng may trong phủ sắp xếp nhiều thủ hạ khác, nghĩ đến tiến hành mấy chục năm lại vì một câu nói của hẳn mà ngấm nước nóng, tức khắc giận phát điên.

Sau khi Trần quốc công ra mặt giải quyết một phen, ngay cả mấy đứa nhỏ cũng bị cảm tức, chuyện này mới được bỏ qua, Ôn Lương nhận được thứ mình muốn, dẫn Như Thúy và con gái hồi phủ.

Bọn họ vừa đi, Lâm ma ma liên tục không tìm được cơ hội tố cáo mới khắp khiêng đi qua chỗ Trần quốc công bẩm báo chuyện mình đến phủ thái sư truyền lời, khốc lốc kẻ lẻ người nào đó để cho hai con hồ ly hung dữ dọa bà tể, lập tức khiến cho Trần quốc công giận đến mức liên tục mắng cưới phải con dâu bất hiếu, liền quay đầu dặn dò Trần quốc công phu nhân lựa chọn các cô nương trong sạch sinh đẻ tốt đưa đến phủ con trai để nó nạp làm thiếp.

Trong lòng Trần quốc công phu nhân sáng khoái, đương nhiên không từ chối, bà cũng oán giận con dâu thứ ba mấy lần làm bà mất mặt, chỉ tiếc nàng không ở phủ Trần quốc công, bằng không bà tuyệt đối khiến nàng tới đây học quy củ mỗi ngày.

Lúc này, Tần thị tiến đến nói nhỏ vào tai Trần quốc công phu nhân: "Nương, nhà mẹ đẻ chúng ta không phải có một cô nương đang chờ gả sao? Nàng ta là con gái do di nương sinh, thân phận không cao nhưng đã tâm lớn, dù dễ thúc thúc con đối phó với chính thê, nhà mẹ đẻ bên kia lo lắng không biết an bài hôn sự cho nàng ta thế nào. Người xem chỗ tam đệ..."

Trần quốc công phu nhân nghe một chút là hiểu, nghĩ nghĩ, cảm thấy rất khả thi, liền hỏi thăm đáng đáp tính tình cô nương kia, đạt được thứ mình muốn, lập tức đập bàn quyết định chọn người này, bà không tin đâu không lại nữ nhân xuất thân nha hoàn kia.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Sau khi đi phủ Trần quốc công một chuyến, Ôn Ngạn Bình cảm thấy phủ Trần quốc công thật sự có một đồng quy củ và soi mói, về sau không có chuyện gì thì tuyệt đối không về nữa. Lời này được Ôn Lương tán thành, sờ sờ đầu bé hùa theo, đây hoàn toàn chính là kiểu phụ thân dạy hư con gái, Như Thúy đứng một bên nghe được tròn tròn mắt, tuy rằng nàng ngốc nhưng cũng không buông thả như hai người này, xem ra đức hạnh của mình vẫn còn rất tốt.

"Đúng rồi, Ôn đại nhân, lúc này sao chàng lại nhúng tay vào chuyện của phủ Trần quốc công? Chàng làm như vậy, không khéo nương càng oán giận chàng." Như Thúy hỏi, có lẽ đối với Ôn Lương đó không phải là chuyện đáng nói, thế nhưng đối với Trần quốc công phu nhân mà nói, đây chính là can thiệp vào chuyện của phủ Trần quốc công, tranh giành quyền lợi của bà, cho dù thế nào bà ta cũng không thể nào bình tĩnh tới lui được.

Ôn Lương phe phẩy quạt, thần nhiên cười: "Chúng quy phải tìm vài chuyện cho bà ấy bận bịu, đỡ phải để mắt tới chúng ta." Thấy nàng trừng mắt ra nhìn mình rõ ràng không tin, Ôn Lương chìa tay nheo nheo mắt nàng, cười không nói.

Đương nhiên chuyện không đơn giản như vậy, tuy rằng hắn không thêm kế thừa phủ Trần quốc công nhưng sẽ không đứng nhìn nó sa sút, hắn hiểu tâm tư kẻ nẫu, nhưng phải xem hắn có đồng ý hay không, mặc dù hắn không ở trong phủ Trần quốc công, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nhúng tay giằng vác bọn họ một phát.

Hắn không nói Như Thúy cũng không hỏi nhiều, trong lòng nàng nghĩ người thông minh làm việc quanh co ngoằn ngoèo, nàng vẫn yêu thích thẳng thắn một chút.

"Phải rồi, trở về phủ phải mời đại phu tới bắt mạch cho Ngạn Bình." Như Thúy kéo tiểu nha đầu qua sờ sờ mặt bé, "Lần bị thương trước đại phu nói thân thể Ngạn Bình yếu ớt, lần này rơi xuống nước, không biết có ngã bệnh không đây."

"Ừ, trở về thì mời đại phu tới đi." Ôn Lương cũng đồng ý, Ôn Lương cũng rất yêu thương nghĩa nữ.

Vừa về tới phủ, trước mặt có mấy thiếu niên choai choai, nhìn bọn họ rất kích động, Ôn Ngạn Bình được Như Thúy dắt đi, tò mò nhìn những thiếu niên, phong thái đều xuất sắc, mặc một thân hoa phục lộng lẫy được may từ loại vải thượng hạng, eo mang ngọc bội, xem ra là thiếu gia nhà quyền quý, trong đó có một tiểu bàn tử (mập mập) trông rất trẻ con, cười lên cũng rất đáng yêu. Nhưng mà Ôn Ngạn Bình vẫn có phần kháng cự theo bản năng.

"Ôn tiên sinh, Ôn phu nhân, rốt cuộc các ngài đã trở về!" Vệ Triều Áp kích động, "Lúc nghe các ngài hồi kinh, chúng con vốn muốn đến bái phỏng các ngài trước nhưng vì trong thư viện có việc, nhất thời không đi được."

"Ôn tiên sinh trở về thì tốt rồi, đúng lúc có thể hẹn Tiểu Tiểu cô nương đến cùng tụ tập, đón gió tẩy trần cho Ôn tiên sinh, chúng ta đến tửu lâu mở tiệc." Mạc Tiềm trung ra dáng vẻ nhà giàu mới nổi.

Chu Chứng Hú cười nhả nhận, cũng tiến lên lễ phép cúi chào.

Mấy thiếu niên mắt xéch Hạng Thanh Xuân lại chú ý đến đứa nhỏ bên cạnh Như Thúy, hơi hơi híp mắt nói: "Ôn tiên sinh, đây là nghĩa tử ngài nhận ở Bình Tân sao? Không biết bé là con cái nhà ai?"

Nghe vậy, lúc này mấy người thiếu niên mới chú ý đến đứa nhỏ bên cạnh Như Thúy, còm nhom yếu ớt, tướng mạo bình thường không có gì lạ, thật sự nhìn không ra, khiến bọn họ hơi hoài nghi tại sao Ôn Lương nhận đứa nhỏ không có gì đặc biệt này làm nghĩa tử, không sợ đánh mất thanh danh của hắn sao? Thời đại này người ta coi trọng tướng mạo khí chất, người có tài mạo xuất sắc đều được thể nhân ca ngợi, cho nên dáng vẻ xanh xao vàng vọt của Ôn Ngạn Bình thật sự không đẹp mắt, cho dù dưỡng hai tháng, lúc này thoạt nhìn có chút thịt nhưng dung mạo vẫn không có gì xuất sắc, ngược lại chỉ có đôi mắt sáng đến bất ngờ, lộ ra đôi mi thanh tú, có vẻ rất khí phách.

"Bé tên Ôn Ngạn Bình." Ôn Lương nói qua loa không giải thích gì, "Ngạn Bình, mấy vị này theo thứ tự là Vệ Triều Ấp, Chu Chứng Hú, Mạc Tiềm, Hạng Thanh Xuân."

Ôn Ngạn Bình lễ mễ lễ mễ từ bên cạnh Như Thúy bước lên hai bước, áp a áp ứng chào hỏi mọi người. Dáng điệu này rơi vào trong mắt Vệ Triều Ấp và Hạng Thanh Xuân, không khỏi không hài lòng, cảm thấy đứa nhỏ này không hòa đồng, ngược lại xưa nay tính tình Chu Chứng Hú tao nhã, Mạc Tiềm vô tâm, hai người không có cảm giác gì khác thường.

Qua năm mới, lời đồn đãi mãnh liệt đã lắng xuống, tất cả mọi chuyện dường như đã được xác định, cho nên mấy người thiếu niên nhìn thấy Như Thúy, nhớ tới chuyện nàng không thể sinh con, chỉ trao đổi ánh mắt, trên mặt vẫn như thường.

Lúc mọi người cùng theo Ôn Lương vào chính đường, mấy người thiếu niên nhỏ giọng bàn bạc.

"Hơi xấu." Hạng Thanh Xuân cau mày nói, hắt hủi với đẹp xấu cực kỳ miễn cảm, xưa nay luôn tự phụ dung mạo của mình khỏi ngô tuấn tú, hơn nữa thường ngày phần lớn hắn đều tiếp xúc với người có dung mạo ưu tú -- tiểu bàn tử là một ngoại lệ, chẳng qua lúc ôm lại cũng là một mỹ thiếu niên, chỉ tiếc người nào đó quá mập -- cho nên vẫn cho rằng người có dung mạo xinh đẹp mới có tư cách kết giao với mình. Có điều, hắn tự phụ như thế nhưng trước mặt Ôn Lương hoàn toàn chỉ là một mảnh vụn, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nhận thua. Cho nên hắn nghĩ mãi không ra, tại sao xuất sắc như Ôn Lương lại nhận đứa nhỏ xấu như thế làm nghĩa tử.

"Có lẽ lớn lên sẽ đẹp hơn một chút." Vệ Triều Ấp hiếm khi phụ họa -- cái này chỉ là thỏa mãn thị giác, chứ không biến thái như Hạng Thanh Xuân.

"Chi sợ rất khó khăn." Hạng Thanh Xuân nhìn người rất chuẩn, cảm giác hình như đứa nhỏ này đã định hình rồi, "May mắn là bé trai, nếu không sau này làm sao cưới làm thê tử được?" Đôi môi mỏng đỏ mọng xinh đẹp phun ra lời vô cùng cay nghiệt.

Chu Chứng Hú cười: "Đó là nghĩa tử Ôn tiên sinh, các người không nên nói như thế."

Hai người Vệ Triều Ấp đương nhiên hiểu rõ, bèn không nói gì thêm nữa. Mà lúc này, đứa bé đang đi phía trước đột nhiên quay đầu lại trừng bọn hắn, nhất là Hạng Thanh Xuân và Vệ Triều Ấp, có thể thấy được đứa nhỏ rất tức giận, cặp mắt tràn đầy lửa giận rất có thần, thoạt nhìn cũng không xấu cho lắm.

Chẳng lẽ nó nghe được? Xa như vậy, không thể nào đâu? Trong lòng ba người sợ hết hồn.

Đến buổi trưa, Ôn Lương sai người bày tiệc, giữ bốn thiếu niên ở lại dùng bữa, trước kia cũng thường xuyên như vậy, các thiếu niên cũng không để tâm, thoải mái ngồi xuống dùng bữa với Ôn Lương, trong lòng bọn họ, Ôn Lương đã dạy bảo bọn họ nghĩa là đã có tình nghĩa thầy trò, tiên sinh giữ lại dùng bữa, học trò không cần từ chối.

Ôn Ngạn Bình cầm đĩa xới cơm, thô lỗ hơn rất nhiều so với động tác tao nhã của các thiếu niên kia, khiến bé hơi tự ti, rất nhanh sau đó lại sinh ra kiêu ngạo, về sao bé sẽ học lễ nghi thật giỏi, sẽ xuất sắc hơn bọn họ nhiều. Ngược lại hai tên Hạng Thanh Xuân và Vệ Triều Ấp đáng ghét kia đều là người xấu, sau này phải đánh dẹp bọn họ!

Dùng bữa xong, mọi người ngồi trong phòng khách uống trà, Ôn Lương thuận miệng trò chuyện với mấy thiếu niên, tiện thể kiểm tra việc học của bọn họ, vừa chỉ điểm những chỗ bọn họ không hiểu.

Chờ lúc Ôn Lương đi thay y phục giữa chừng, Ôn Ngạn Bình lạnh lùng liếc nhìn mấy thiếu niên, nhìn chăm chăm trên người Hạng Thanh Xuân.

"Tiểu sư đệ Ngạn Bình, có muốn chơi cờ không?" Hạng Thanh Xuân lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, cảm hộp cờ trong phòng khách mời đứa nhỏ. Mặc dù tướng mạo đứa nhỏ không hợp với thẩm mỹ của mình, nhưng xét thấy bé là nghĩa tử Ôn Lương, hắn là không tầm thường, đương nhiên phải đến lời kéo giao hảo một phen.

"Đệ là nghĩa tử mà Ôn tiên sinh nhận, được Ôn tiên sinh coi trọng, chắc biết rất nhiều thứ nhỉ?" Vệ Triều Ấp cười nói: "Có cần chúng ta dạy đệ không?"

Ôn Ngạn Bình lạnh lùng nhìn bọn họ, nói với Hạng Thanh Xuân: "Hồ ly tinh bánh chọe!" Tiếp đó quay sang Vệ Triều Ấp: "Đại sói hoang độc miệng!" Nói xong chạy đến chỗ tiểu bàn tử, cười sáng lạn: "Béo ca ca, ngày mai chúng ta đi tìm Tiểu Tiểu đi chơi ~~~" hoàn toàn là dáng vẻ ngây thơ không rành thế sự.

"Được ~" tiểu bàn tử hưng phấn kêu lên, vô cùng có nghĩa khí đem đứa nhỏ che chở, không cho hai người đang tức giận kia ức hiếp đứa nhỏ.

Thế này mới gọi là hồ ly giáo hoạt!

Nhìn thấy đứa nhỏ lợi dụng tiểu bàn tử ngăn cản bọn họ, Vệ Triều Ấp và Hạng Thanh Xuân chứa một bụng lửa giận, càng cho rằng đứa nhỏ này rất đáng ghét.

Dường như Ôn Ngạn Bình còn cảm thấy chưa đủ, trốn sau lưng tiểu bàn tử làm mặt ngáo ộp với hai người.

Đến buổi chiều, bốn thiếu niên cáo từ ra về, đồng thời bày tỏ ngày mai lúc nghỉ trưa sẽ đến Ôn phủ đánh cờ với Ôn Lương. Ôn Lương suy nghĩ đến hành trình ngày mai của mình xong bèn đồng ý.

Chỉ có đứa nhỏ thờ phỉ phỉ trông mắt nhìn bọn họ, vô cùng không hi vọng gặp lại hai đại ca ca đáng ghét, tiểu bản tử thì ngược lại, bé rất hoan nghênh.

"Sao thế Ngạn Bình?" Như Thúy tò mò nhìn thái độ tức giận của đứa nhỏ.

Ôn Ngạn Bình quan sát Như Thúy, tuy rằng nàng không tuyệt sắc, nhưng cũng là nữ tử xinh đẹp thanh tú, lúc cười lộ lên làm cho người ta có cảm giác hết sức thoải mái, trái lại là mình, thật sự xấu như vậy sao?

"Nương, con rất xấu sao?" Ôn Ngạn Bình buồn bã hỏi.

"Ai nói?" Như Thúy mất hứng. "Chẳng qua con nhìn bình thường một chút, chỉ cần chăm sóc cơ thể thật tốt, trở nữa sẽ xinh đẹp." Chẳng lẽ bọn người Vệ Triều Ấp nói gì kích thích đứa nhỏ rồi? "Nghe nương, Ngạn Bình không xấu."

Ôn Ngạn Bình khóc thầm, nương ơi, đây là an ủi sao? Nhưng mà trong lòng cũng được an ủi một chút, quyết định sau này sẽ ăn cơm uống thuốc đều đặn, nỗ lực dưỡng sắc mặt thật tốt.

Hồi kinh được vài ngày, Như Thúy vẫn rất bận rộn, thăm hỏi hàng xóm, xử lý sự vụ tồn đọng mấy tháng, đón tiếp khách đến phủ, còn phải dạy Ôn Ngạn Bình đọc sách viết chữ, cuộc sống trôi qua rất phong phú.

Đợi đến lúc nàng rảnh rồi, lại sang Ngu tướng quân phủ sát vách thăm con trai mới sinh của Ngu tướng quân. Năm nay lúc tết nguyên tiêu, Ngu tướng quân phu nhân hạ sinh một bé trai, nữ danh là Tề Tề, trông rất bụ bẫm đáng yêu, Như Thúy và Ôn Ngạn Bình nhìn thấy rất thích. Đúng lúc tướng quân phu nhân mời nàng tiết Thượng Tị mừng ba tháng ba đi hội chùa, Như Thúy suy nghĩ một chút, lại thấy muội muội Ngu tướng quân Ngu Nguyệt Quyên, thiếu nữ vừa mới biết yêu. Đối với Ôn đại nhân nhà nàng vừa gặp đã yêu, sau đó một mực không quên được... Hiểu rõ ý tứ Ngu tướng quân phu nhân, Như Thúy rất thoải mái đồng ý lời nàng ấy mời.

Buổi tối, lúc người một nhà ngồi xuống ăn cơm, Như Thúy nói với trượng phu và con gái tiết Thượng Tị sẽ đi hội chùa, ai ngờ hai người đều không rảnh.

"Ngày đó trong cung có chuyện, không đi được." Ôn Lương vô cùng tiếc nuối, tiết Thượng Tị cũng không được nghỉ.

Ôn Ngạn Bình nháy nháy mắt, xấu hổ nói: "Nương, con muốn bồi Tiểu Tiểu đi đi sông Thanh Yên xem đua thuyền, Bé ca ca bọn họ có trận đấu." Nói xong, lặng lẽ nhìn Như Thúy.

Như Thúy cười: "E rằng Bé ca ca giật dây con đi mời Tiểu Tiểu đi đúng không?" Bằng không thì Hồ thái y tuyệt đối không có khả năng đồng ý.

Ôn Ngạn Bình nghịch ngợm le le lưỡi, coi như thừa nhận.

"Xem ra chỉ có ta và A Manh, Nguyệt Quyên bọn họ đi xem hội chùa rồi." Như Thúy cảm thấy mất mát.

Ôn Lương kéo tay nàng an ủi: "Không sao, khi nàng về ta sẽ đón nàng, đến lúc đó chúng ta cùng ra đường xem náo nhiệt."

Như Thúy cao hứng gật đầu.

Ước hẹn như thế, chờ đến mừng ba tháng ba âm lịch, mới sáng sớm, Mạc Tiềm đã phái người đến đón Ôn Ngạn Bình đi, Như Thúy lo lắng người nhiều sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt căn dặn Mạc Tiềm phải chăm sóc bé kỹ lưỡng, đồng thời cũng dặn dò Tiểu Ngạn Bình không nên gây gổ với đám người Hạng Thanh Xuân, chờ lúc an toàn lại bắt nạt bọn họ.

Trên mặt Ôn Ngạn Bình hồn nhiên tươi cười sáng lạn, nhưng trong lòng là một bụng ý nghĩ xấu, nghĩ đến phải giày vò bọn người Hạng Thanh Xuân như thế nào, ai bảo bọn họ thường gọi bé là tiểu tử xấu.

Tiền Ôn Ngạn Bình đi xong đến phiên Ôn Lương tiễn Như Thúy đi.

Nhìn Như Thúy lên xe ngựa rồi đi, không hiểu tại sao trong lòng Ôn Lương có chút lo lắng, cảm giác hơi bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra, có loại xúc động kéo người trên xe ngựa xuống khóa lại bên người.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Bởi vì trong lòng không yên, cho nên suốt buổi sáng Ôn Lương đều thất thần, hết lần này đến lần khác, người ngoài muốn giả vờ không thấy cũng không được.

"Từ Tu, có chuyện gì?" Túc vương thả trung tông quyền trong tay xuống, nghiêm túc hỏi.

Cảm giác mơ hồ không rõ ràng, Ôn Lương không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể cười cười qua loa. Nhưng mà chỉ chốc lát sau, lại bắt đầu thất thần như thường lệ.

Túc vương là một người làm việc kỹ lưỡng, thấy tâm tư hần không ở đây, xoa xoa lông mày, không hề miễn cưỡng, đem một đồng lớn trực cuốn kín áo đưa cho hần: "Tận lực làm tốt những việc trong này nhanh một chút, bốn vương chờ."

Ôn Lương nhìn qua những tông quyền kia, lập tức đầu to như trâu, chân chờ hỏi: "Vương gia, có thời hạn không?"

"Ba ngày." Túc vương là người quyết định nhanh chóng, không thích lè mà lè mè, biết rõ người nào đó thích lười biếng, cho nên không lưu tình chút nào.

"Vương gia, thời gian quá ngắn, bên trong lại liên quan đến rất nhiều văn tự cổ xưa của dân tộc thiểu số, ta phải có thời gian tìm từng cái để phiên dịch." Ôn Lương tranh thủ thời gian cho mình, không muốn bận việc mà đi sớm về tối, đến lúc đó thời gian ôm thê tử, đùa con gái cũng không có.

Chẳng qua Túc vương nhìn hần một cái, Ôn Lương lập tức im miệng, khóc thầm ôm một đồng tông quyền rồi cung.

Nhớ tới lời hứa với Như Thúy, trước tiên Ôn Lương sai người mang tông quyền về phủ, không đi xe ngựa, thông thả đi xem phố xá náo nhiệt, nhìn dân chúng xung quanh mặt mày rạng rỡ, tuy rằng bình thường nhưng lại chứng tỏ thời thế thái bình, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần cũng khiến hần cảm tâm tình nguyện duy trì loại hiện tượng này, chỉ hi vọng sinh thời, không cần trải qua mười mấy năm thảm sự trước kia.

Hiếm khi có tâm tư cao hứng đi dạo, Ôn Lương vừa đi vừa nhìn tới nhìn lui, trong lòng hơi tiếc nuối nha đầu kia không ở bên cạnh, nếu có nàng ở đây nhất định sẽ nói rất nhiều, đối với một chuyện hết sức bình thường cũng có thể làm người ta kinh ngạc, mặc dù khiến người ta ghen hờn nhưng thú vị vô cùng, mỗi lần đều làm hần nhìn không được bật cười, thời gian ở bên cạnh nàng chưa bao giờ tẻ nhạt.

Hần đi dạo rất thông dong, không hề hay biết bởi vì hần xuất hiện mà trên đường đến hội chùa thiếu chút trở nên náo loạn, Thượng Khê đi theo sau hần liên tục lau mồ hôi, rất có kinh nghiệm cẩn thận ngăn người muốn chen lấn phía sau lại, còn ở bên cạnh hai người, phần lớn là người hiếu kỳ trong lúc không để ý mà lấn tới, ngậy ngốc một hồi, lúc phục hồi tinh thần, người đã đi xa, muốn tiếp cận cũng mất cơ hội.

Đi hết đoạn đường náo nhiệt, đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh, đột nhiên có người chạy tới, nhỏ giọng bẩm báo vài câu, về mặt Ôn Lương vốn đang bình thần thay đổi hần.

"Phu nhân làm sao?" Ôn Lương khản trương hỏi, trong lòng bàn tay tiết đầy mồ hôi.

"Hồi đại nhân, phu nhân không sao, Ngu tướng quân đã bắt được loạn đảng trong Liên Hoa tự, ngược lại là Ngu tướng quân phu nhân xảy ra chút chuyện. Ngu tướng quân tự mình hộ tống các phu nhân trở về, khoảng một khắc nữa sẽ đến."

Ôn Lương gật đầu, nhưng mặt mày vẫn nhăn nhó, trong lòng sợ hãi không cách nào ngăn chặn, cũng không lập tức chạy đi, cứ đứng trước ngõ ngẩn người chờ đợi như thế.

Khoảng một khắc sau, một đoàn xe ngựa đi tới.

"Ôn đại nhân, tiếp ở đây." Từ trong xe ngựa lộ ra một cái đầu, trưng ra khuôn mặt thanh tú xinh đẹp đang tươi cười, giống như mùa xuân tháng ba tươi đẹp, ấm áp, lẳng lẳng, phảng phất như uống rượu ngon lâu năm, nhất thời cả trái tim đều mềm mại hần.

Hần nghĩ, hình như hần trúng độc rồi, càng ngày càng không thể thiếu sự hiện diện của người kia, chỉ cần được gặp nàng thì cảm thấy là chuyện rất hạnh phúc.

Sau đó một cổ thân thể yêu kiều mềm mại bỏ nhào vào lòng hần, Ôn Lương giang hai tay ôm chặt lấy nàng.

Vừa nghe thấy thuộc hạ tới báo có loạn đảng ẩn núp tại Liên Hoa tự, nha đầu kia lại đang du hồ trong Liên Hoa tự, thiếu chút nữa bị liên lụy, trong lòng không thể nào yên tâm, hiện tại nàng đã trở về bình an, mới có thể nhẹ lòng, thế nhưng bên này tâm tư vừa thả lỏng, người nào đó đột nhiên nhủ này, khom người xuống ôm bụng, sắc mặt trắng bệch.

"Nha đầu, nàng làm sao vậy?" Ôn Lương càng hoảng sợ, không phải nàng không có chuyện gì sao?

Thấy sắc mặt hần thay đổi, mặc dù bụng Như Thúy vô cùng đau đớn nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười an ủi hần: "Ôn đại nhân, tiếp đau bụng, có thể là ăn phải đồ hỏng rồi."

Thân thể nàng luôn khỏe mạnh, thức ăn có nha hoàn trông coi, kết hợp tinh tế, lại không ăn thức ăn bừa bãi, làm sao có thể ăn đồ hỏng? Ôn Lương không tin, cảm thấy nhất định là bị chuyện trong Liên Hoa tự liên lụy, không phải Ngu tướng quân phu nhân cũng bị liên lụy trúng độc sao? Nghĩ vậy bèn bế nàng đặt vào xe ngựa, chỉ kịp chào Ngu tướng quân một tiếng, liền sai xa phu hồi phủ, đồng thời sai hạ nhân đi mời Hồ thái y đến, chỉ có y thuật của Hồ thái y hần mới tin được.

Hồi phủ, Ôn Lương không để ý đến Như Thúy phản đối, trực tiếp bế nàng từ trong xe ra, đi vào trong phủ. Lúc này Như Thúy thấy bụng không còn đau

nữ, nhưng hành động bề ngoài vào phủ của Ôn Lương, khiến nàng cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, loại hành vi ân ái này sẽ bị người ta mắng đó.

Quả nhiên, Ngọc Sinh Ngọc Dung nghe tin chạy tới không phải là đang nhìn nàng với ánh mắt bất thiện sao? Chẳng qua Như Thúy cảm thấy mình là một chủ mẫu rộng lượng, không chấp nhặt các nàng ấy, nếu các nàng dám mở miệng nói gì không hài lòng thì tội cũng không muộn. Đáng tiếc là, từ lần Ngọc Sinh bị Ôn Lương trách mắng, sau này đã trở nên thận trọng hiểu chuyện hơn, sẽ không dễ dàng để mình bị mắng nữa.

Trong thời gian chờ Hồ thái y qua đây, lúc đầu vốn đã tới phủ phu thê Ngu tướng quân xem bệnh, nhưng mà mọi người không có tâm tư để ý tới, đến tận lúc Hồ thái y đến, đối với hành vi lo lắng của Ôn Lương có chút không hài lòng, rõ ràng sắc mặt nha đầu kia chỉ hơi tái một chút, lúc này không phải đang rất khỏe mạnh ngồi uống trà sao, có cái gì phải lo lắng?

Mặc dù Hồ thái y hiểu được hành vi của Ôn Lương, nhưng biểu tình trên mặt lại không thể chấp nhận, chỉ lo Ôn Lương già rồi không có con cái tổng chung (chăm sóc người thân trước lúc lâm chung), sợ nhất là sau này hấn hối hận, cả đời đã định sẵn, nửa đời sau làm sao thay đổi? Làm trưởng bối chỉ hi vọng con cháu khỏe mạnh, cháu chất đầy đàn, đương nhiên Hồ thái y hi vọng sau này Ôn Lương có nhiều con cháu nối dõi, cả đời bình an thuận lợi. Thế nhưng, thế tử hấn lại không thể sinh, coi như nhận nuôi nghĩa tử thì như thế nào? Cuối cùng cũng không phải huyết mạch của mình.

Người già tự nhiên sẽ nghĩ nhiều, cho nên Hồ thái y cũng không thích Như Thúy cô nương lắm, mỗi lúc gặp mặt đều phải cảm râm một lần, nhưng mà mỗi lần ông cảm râm, cháu cháu đều cười híp mắt với ông, xem chút làm ông ghen ghen chết.

Chẳng qua, hôm nay Hồ thái y còn muốn cảm râm nhưng rất nhanh liền bị sự ngạc nhiên thay thế, nhất thời cầm tay Như Thúy bắt mạch không còn ngôn ngữ động tác gì nữa, cả người choáng váng.

Ôn Lương thấy vậy rất lo lắng, đang lúc muốn mở miệng nói thì nghe được Hồ thái y thì thầm tuyên bố làm hấn cũng ngạc nhiên theo, thậm chí ngay cả khi phu thê Ngu tướng quân bên cạnh chúc mừng hấn cũng không phản ứng kịp, chỉ có ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm bụng Như Thúy.

"Ôn đại nhân, tiếp mang thai!" Như Thúy cô nương gãi gãi mặt, tổng kết một câu, bởi vì nàng cũng không thể tưởng tượng nổi.

"A, mang thai? Làm sao bây giờ? Hay là ta đi tìm vương gia hỏi một chút..." Bị tin tức ngoài ý muốn này làm choáng váng Ôn Lương vô thức muốn tìm vị cha hờ Túc vương quyết định, về phần muốn quyết định cái gì, chờ hấn tỉnh táo lại rồi nói sau.

Thế là Như Thúy phản ứng không kịp, lúc Hồ thái gia dựng râu tròng mắt, một quân sư xưa nay thông minh bình tĩnh, tao nhã ung dung lại làm chuyện cực kỳ ngu xuẩn, trực tiếp chạy thẳng ra ngoài, chạy tới nội cung tìm Túc vương rồi.

Mà chuyện Như Thúy có thai không chỉ đập Ôn Lương choáng váng, mà còn đập cho đắm hạ nhân trong Ôn phủ ngây ngốc luôn, biết rõ chuyện năm ngoái phu nhân nhà bọn hấn bị thương không thể sinh con bị lan truyền oanh oanh liệt liệt, thiếu chút nữa Trần quốc công bắt đại nhân bọn họ bỏ thế tử, sau đó ép buộc không thành lại muốn ép đại nhân bọn họ nạp thiếp, khiến cho đại nhân không thể nhận được nữa, đến thành Bình Tân đường bệnh, khiến chuyện này không giải quyết được gì.

Tuy rằng hiện nay lời đồn đã lắng xuống, nhưng mà trong kinh thành ai ai cũng biết chuyện phu nhân không thể sinh con, bọn họ cũng nhất trí cho rằng thật sự là như thế. Cho nên lúc Ôn đại nhân đột nhiên dẫn nghĩa tử về, bọn họ đều cảm thấy sau này Ngạn Bình thiếu gia chính là thiếu chủ của bọn họ, sản nghiệp phủ thái sư sớm muộn gì cũng rơi vào tay Ngạn Bình thiếu gia.

Thế nhưng, người tính không bằng trời tính nha.

Chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, Ôn phủ lập tức vui mừng hơn hờ một phen, ba nha hoàn đến từ phủ Trần quốc công xưa nay bất mãn với Như Thúy cũng vô cùng vui mừng.

"Ngọc Sinh tỷ tỷ, thật tốt quá." Trở lại phòng nhỏ nghỉ ngơi của các nàng, Ngọc Chi đưa Ngọc Sinh chén trà, mặt mày hơn hờ nói: "Phủ Trần quốc công tuyệt đối là của tam thiếu gia rồi." Có con nối dõi, Ôn Lương lại là con trai trưởng, phủ Trần quốc công không truyền cho hấn thì truyền cho ai?

Ngọc Dung cũng gật đầu, "Lúc này lão gia không thể công kích tam thiếu gia nữa, hơn nữa tam thiếu phu nhân mang thai sẽ có một khoảng thời gian không thể hầu hạ tam thiếu gia được..."

Ngọc Sinh đang vui sướng vì thiếu gia nhà mình có hậu lấy lại tinh thần, nghe được lời hai nha hoàn kia, hơi hơi nheo mắt, chậm rãi nói: "Quả thật như thế, không có phu nhân nhà ai lúc mang thai còn buộc trượng phu không buông, hơn nữa nữ tử mang thai thân thể quý giá, không thể hầu hạ nam nhân, vì tốt cho tiểu thiếu gia, không thể để cho tam thiếu phu nhân hồ đồ không có quy củ như trước."

"Ý Ngọc Sinh tỷ tỷ là...?"

Ngọc Sinh mỉm cười, "Trước tiên đem chuyện này truyền tới phủ Trần quốc công đi, phía trên không phải còn có Trần quốc công phu nhân sao."

Sau khi hai người nghe xong bên biết Ngọc Sinh đã có chủ ý, thì không nói thêm gì nữa.

Đang lúc ba người đang cao hứng thảo luận, thì người nào đó đang hưng phấn mà thất thố kia, tiến cung quấy rối Túc vương, khiến cho Túc vương không thể nhận được nữa, một cước đạp mông hấn ra khỏi cung, nhưng mà Ôn Lương tuyệt đối không để ý, thấy Túc vương trưng cái mặt nghiêm túc làm người ta đau nhức đó, Ôn Lương mới có cảm giác chân thật, gần như muốn hò hét tuyên bố cho thiên hạ biết hấn đã làm cha, ai còn dám nói nha đầu nhà hấn không thể sinh, hấn đùa chết người đó nha!

Cũng bởi vì hiếm khi Ôn Lương làm ra hành vi ngớ ngẩn, không đến nửa ngày, toàn bộ người trong kinh thành đều biết Ôn phu nhân không thể sinh con trong truyền thuyết kia đã mang thai.

Chạng vạng tối, lúc Ôn Ngạn Bình được bốn người Mạc Tiềm đưa về, đột nhiên phát hiện trong nhà rất náo nhiệt, trên mặt người hầu đều tươi cười, giống như nhặt được một trăm lượng bạc, khiến cho bé không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa vào cửa Ôn Ngạn Bình liền chặn một gã sai vặt lại hỏi.

Gã sai vặt lạnh lợi thỉnh an bé xong mới cười nói: "Ngạn Bình thiếu gia, là chuyện vui, phu nhân chúng ta có thai rồi." Hơn nửa lần này phu nhân mang thai, đại nhân hết sức cao hứng, trực tiếp phát nửa năm tiền lương, nếu phu nhân mỗi ngày đều mang thai thì tốt rồi.

"Thật, thật sự?" Ôn Ngạn Bình lấp bắp hỏi, vừa mừng vừa sợ.

Sau khi gã sai vặt thề thốt khẳng định, Ôn Ngạn Bình hưng phấn chạy tới hậu viện, vào nhà chính, thấy Như Thúy đang uống nước mật ong, trực tiếp nhảy đến trước mặt nàng, dùng ánh mắt kính sợ nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của nàng, lấp bắp hỏi: "Nương, con sắp có tiểu đệ đệ sao?"

Như Thúy nghe xong không nhịn được cười nói: "Tại sao là đệ đệ? Nếu là muội muội thì sao?"

"Nhất định là đệ đệ!" Ôn Ngạn Bình vô cùng kiên trì, ham muốn có đệ đệ quá mãnh liệt, kiên quyết cho rằng trong bụng Như Thúy cô nương nhất định là đệ đệ.

Thanh Y Lam Y cũng phụ họa theo: "Phu nhân, thiếu gia nói đúng, đây sẽ là tiểu thiếu gia." Đương nhiên hai nha hoàn này hi vọng Như Thúy sinh con trai, như vậy để xem những người trong phủ Trần quốc công kia còn dám dùng bộ dáng lãnh diễm cao quý mà nhìn phu nhân các nàng không.

Như Thúy lườm bọn họ, "Sinh con trai hay con gái cũng không thể do ta quyết định được, vương phi từng nói, chuyện này là do nam nhân quyết định, người đừng hỏi ta tại sao lại do nam nhân quyết định, ta cũng không hiểu, hôm nào gặp lại vương phi ta sẽ hỏi, không chừng nàng ấy biết."

Ôn Ngạn Bình nghe xong cười như điên hòa theo: "Ngày mai Ngạn Bình tự đi hỏi, nhân tiện đi thăm Bạch Bạch đệ đệ."

Thanh Y Lam Y nhìn không được liếc mắt, bề ngoài Túc vương phi là một người đứng đắn, thật ra là một cô nương ngốc nữa, có phải nàng ấy lại lừa người nào đó không?

Vui mừng xong, Ôn Ngạn Bình quần quýt bên cạnh Như Thúy giống như tiểu trung khuyển, nói liên miên lái nhái nhắc đi nhắc lại đệ đệ gì đó, nhắc đi nhắc lại chán chê mới phát hiện thiếu một người.

"Nương, cha đâu?" Nương mang thai, tại sao vị cha hờ này không ở đây?

Như Thúy nhìn không được trừng to mắt: "Vờ ngớ ngẩn rồi." Chỉ mong rằng vương gia không bị làm phiền đến mức nhấn tâm giày vò Ôn đại nhân, Ôn đại nhân yếu ớt như vậy sẽ không chịu nổi thủ đoạn của Túc vương.

Đang nói thì Ôn Lương từ bên ngoài vào, Như Thúy nhìn nhìn, y phục có nhiều nếp nhăn, chẳng lẽ té? Nghĩ như thế, khẩn trương, nhanh chóng đứng dậy đón hân, không ngờ hai người một lớn một nhỏ đều hóa thân thành trung khuyển, căng thẳng kêu lên.

"Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, Hồ gia gia nói nàng bị hoảng sợ xem chút sinh non, bây giờ cần phải cẩn thận an thai." Ôn Lương nghiêm túc nói.

Như Thúy quan sát, bộ dáng nghiêm túc này hơi giống Túc vương...Được rồi, trước tiên cứ nghe lời thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Chuyện Như Thúy cô nương mang thai đối với Ôn Lương mà nói, là chuyện vui nhất trong đời, có thể thấy gần đây mặt mày hân hờn hào, bước đi nhẹ như gió, bất kể gặp chuyện gì thì trên mặt đều treo nụ cười, khiến người ta thấy được tâm tình hân rất tốt.

Chẳng qua mọi người có thể hiểu được, dẫu sao ai cũng nói thê tử mình vốn không thể sinh con được, đột nhiên lại mang thai, nam nhân nào cũng mừng như điên, giống như chuyện ngày ấy hân chạy thẳng một mạch tới hoàng cung, đến nay mọi người vẫn còn cười nhạo, không ngờ một nam nhân tao nhã thông minh như thế, lại vì một việc mà làm ra chuyện mất lý trí.

Hiện nay trong kinh thành người người đều phản ứng như vậy, lúc đầu nghe tin, đầu tiên là cảm thấy không có khả năng, nhất định là đại phu nhầm rồi, đến khi biết được do chính Hồ thái y tự mình chẩn đoán chính xác, lập tức không thể tưởng tượng nổi một phen. Có vài người hiểu chuyện về vị nghĩa muội Túc vương này, đột nhiên phát hiện Ôn phu nhân hình như rất may mắn. Lẽ nào lúc trước thật sự là thái y đã chẩn đoán sai rồi sao?

Vì vậy đám thái y trong Thái y viện bị người đời chất vấn, nước mắt ròng ròng, bọn họ thật sự không có xem lâm bệnh đâu, chẳng qua Ôn phu nhân không thể so sánh với người bình thường thôi.

Hồ thái y cũng xác định lúc trước mình không xem lâm bệnh, tuy rằng hiện nay người nào đó mang thai khiến mọi người nghi ngờ y thuật của ông nhưng ông không tức giận, ngược lại mừng rỡ vô cùng, giống như buông xuống được cọc tâm sự trong lòng, cả người khoan khoái, cơ thể già cỗi cũng tràn trề sức sống, không nhìn ra được lão nhân đã ngoài bảy mươi.

"Hồ thái y, ngài xem chuyện này..." Lúc trước Vương thái y được Túc vương phi mời đến Túc vương phủ bắt mạch cho Như Thúy cô nương, vô cùng đau khổ nhìn Hồ thái y, "Hiện nay, người bên ngoài nói chúng ta làm việc không chăm chỉ, xem lâm bệnh cho Ôn phu nhân, nếu không ngăn lời đồn này lại, e rằng sẽ tổn hại đến danh dự của Thái Y viện chúng ta."

Hồ thái y dày dặn kinh nghiệm ngồi chỗ của mình xem kết luận mạch chứng của hậu cung đưa tới theo thông lệ, không ngẩng đầu lên trả lời, "Lão tử khinh thường việc làm giả nói dối, nếu ai không phục, bảo hắn đến nói chuyện với lão tử." Hiện nay thế tử Ôn Lương mang thai, ông cảm thấy rất may mắn, cảm thấy bất cứ ai cũng không thể làm ông tức giận, hơn nữa ông cũng không muốn tức giận để sống lâu một chút mà bề tăng tôn chứ.

Vương thái y càng đau khổ, Hồ thái y là nguyên lão thái y tam triều, ai dám nói ông? Bọn họ không may chỉ là thái y cấp dưới, bây giờ bọn họ tới phủ các đại thần khám bệnh, đều bị các nữ quyền như lang như hổ bắt lại hỏi lung tung, sau đó rất khéo chuyển đề tài lên người Ôn phu nhân đang mang thai.

Đa phần những nữ quyền kia là thành thân nhiều năm mà không có con hoặc những phu nhân chỉ sinh được con gái, cho nên đặc biệt tò mò tại sao một nữ nhân bị đại phu nói không thể sinh con mà đột nhiên mang thai, hỏi ông có phải có phương thuốc thần kỳ giúp sinh con gì không, đưa cho Ôn phu nhân dùng.

Vương thái y sắp thổ huyết, cho dù có phương thuốc thần kỳ giúp sinh con thì cũng đi hỏi Ôn phu nhân đi. Từ sau khi thái hậu đem chuyện kết luận mạch chứng vì bị thương mà không thể sinh con của Ôn phu nhân truyền ra ngoài, Ôn đại nhân hận người của Thái y viện muốn chết, nếu không phải người trong Thái Y viện tiết lộ thì thái hậu không có khả năng biết chuyện này, sẽ không đồn đãi âm thầm khiến dư luận xôn xao, Trần quốc công sẽ không náo loạn với con trai trưởng duy nhất trong đại tộc năm mươi của mình.

Hiện nay không chỉ Ôn đại nhân hận chết người của Thái y viện, mà Trần quốc công xưa nay công chính cũng tức tối bọn họ, khiến cho gần gũi Thái y viện làm việc rất cẩn thận. Cho nên trước loại tình huống này, Ôn đại nhân sao có thể để bọn họ đi bắt mạch cho Ôn phu nhân, đương nhiên bọn họ cũng không có phương thuốc thần kỳ gì giúp cho Ôn phu nhân mang thai nha!

Vương thái y mù mờ hỏi lại các nàng, tại sao không tự mình đi hỏi Ôn phu nhân? Rất nhanh, bọn họ liền rút ra được các phu nhân này quen sống an nhàn sung sướng, các nàng ta xem thường xuất thân của Ôn phu nhân, sau đó lại biết chuyện nàng không thể sinh con, càng coi thường hơn nữa. Đang cao cao tại thượng, làm sao các nàng ta có thể hạ mình đi hỏi người mà mình xem thường được chứ? Được rồi, coi như giãy vò đám thái y đi, kiên quyết cho rằng nhất định là thái y có bí quyết.

Hiểu được suy nghĩ của các nàng ta đám thái y xem chút nữa học máu, các người không hạ mình được là chuyện của các người, chúng ta không có nghĩa vụ cho các người giãy vò đâu!

Sau khi nói bao nhiêu lần cũng không có ai tin, đám thái y không chống đỡ nổi nữa chỉ có thể tìm Hồ thái y, nhờ ông xác thực tại sao Ôn phu nhân đột nhiên mang thai, hỏi xem có phải có phương thuốc thần kỳ gì, chỉ cần tìm đại lý do là được, để đối phó với đám quý phu nhân như lang như hổ kia. Trong Thái y viện ai mà không biết giữa Hồ thái y và Ôn Lương có quan hệ, chính ông là người chẩn ra Ôn phu nhân mang thai, tìm ông là chính xác.

Tức thì Vương thái y bắt đầu hỏi quanh co vòng vèo, Hồ thái y nghe rõ lời ông nói, lập tức trừng mắt nhìn: "Các ông có ý gì, chất cháu dâu ta mang thai, đó là nàng ấy may mắn, chẳng lẽ các ông ước nàng ấy cả đời không thể sinh con."

Chúng ta thật sự hi vọng cả đời nàng ấy không thể sinh con, vậy thì sẽ không kinh động đến toàn bộ kinh thành đều nhốn nháo, làm chúng ta ba ngày hai bữa không được bình yên.

Trong lòng Vương thái y oán thầm, nhưng mà lời này đương nhiên không thể nói, lập tức liên tục nhận tội xong lại churôn khuôn mặt nghiêm túc hỏi. Hồ thái y bị quấy rầy không chịu nổi, suy nghĩ một chút mới nói: "Ta nghe chất cháu dâu nói, lúc bọn nó ở Bình Tân, Đạm gia lão phu nhân dùng rất nhiều phương thuốc sinh con chế biến đa dạng cho nàng ấy ăn, coi như bồi dưỡng cơ thể, cho nên nàng ấy mang thai có thể là nhờ phúc của các phương thức cổ truyền kia rồi." Sau đó còn vô tình nói thêm: "Nghe nói lúc chúng nó hồi kinh, Đạm lão phu nhân còn cho chất cháu dâu một ít đơn thuốc sinh con..."

Sau khi Vương thái y nghe xong, liền hiểu được kỳ tích là do những phương thuốc đó, khốc tâm trong lòng, rốt cuộc có thể thoát được sự giãy vò của các quý phu nhân kia.

Cho nên nói, chuyện Như Thúy cô nương mang thai không chỉ làm khổ mấy người Ôn Lương mà còn làm khổ nửa số người trong kinh thành, phạm vi liên quan quả thật rất rộng rãi, chỉ tiếc căn bản là người nào đó không biết, lúc này đang nhàn nhã ở nhà ăn bánh ngọt, gặm táo đỏ đấy.

Mà Như Thúy cô nương không chỉ làm khổ người bên ngoài, người trong phủ Trần quốc công cũng bị nàng giãy vò một phen.

"Không phải nàng ta không thể sinh con sao?" Ôn Uyển thẳng thốt, sau đó rồi rầm hỏi: "Nương, không phải nương nói, tam tẩu giống như gà mái không biết đẻ trứng, không cần đẻ ý sao?"

Sắc mặt Trần quốc công phu nhân xanh mét một mảng, không biết là vì ghét chuyện con dâu thứ ba mang thai hay là vì con gái nói trắng ra những lời này, lập tức thở gấp trách cứ một trận, sai ma ma dẫn nàng ta về phòng xong, mới bắt đầu thảo luận chuyện lợi chuyện hại của việc này với con dâu lớn.

Tần thị không chỉ là cháu gái nhà mẹ đẻ của Trần quốc công phu nhân, mà còn là đồng minh cùng chiến tuyến, bây giờ hai người đối với chuyện Như Thúy mang thai hết sức phiền lòng. Nếu Ôn Lương không phải là con trai trưởng, đối với hai người hết sức có lợi, sau này Ôn Doãn giành phủ Trần quốc công cũng giảm bớt trở ngại. Hiện nay có thể thấy, con dâu thứ ba mang thai, coi như lão Trần quốc công có đánh con trai, thì cũng không buông tha cho đứa con thứ ba này.

Trần Quốc Công phu nhân chỉ vừa nghĩ tới phản ứng của trượng phu khi biết con dâu thứ ba mang thai, lập tức càng đau đầu. Khi đó trượng phu từ mừng như điên lấy lại tinh thần liền muốn đi phủ thái sư, cũng may bà nhanh tay lẹ mắt cản lại, bây giờ tới đó làm gì, sẽ tăng trọng lượng trượng phu trong lòng Ôn Lương sao? Không bằng để cho hai cha con bọn họ ồn ào chiến tranh lạnh giống như nhiều năm qua vậy tốt hơn. Đương nhiên, Trần quốc công phu nhân đã tìm được lý do, thuyết phục được trượng phu buông tha ý định đi phủ thái sư, nhưng tiếp đó, lúc trượng phu bảo bà soạn đồ trong khó phòng đưa qua phủ thái sư, bà thấy không công bằng, hầu như thứ gì tốt trong phủ đều đưa đến chỗ đứa con riêng đó, chẳng lẽ không nghĩ tới Uyển Uyển của bà sao? Còn những thứ tử tử nữ nữ khác nữa?

"Nương, con không thể hiểu được, tại sao nữ nhân kia lại mang thai? Không phải nàng ta không thể mang thai sao?" Tần thị buồn bực nói, "Nếu nàng ta sinh con trai thì không phải nàng ta sẽ càng ngang ngược hơn hả?" Nhớ tới Như Thúy dám mắng nàng "Chỉ là gà mái không biết đẻ trứng giống" liền hận không thể cào nát mặt nàng ta. Hiện nay trong lòng nàng ước gì nàng ta cũng sinh ra con gái, sau đó đem những lời kia đập lại trên mặt nàng ta.

"Hừ, sinh con trai hay con gái còn chưa biết được đâu." Trần quốc công phu nhân dùng móng tay hoa gỗ mặt bàn, trầm ngâm một lát mới nói: "Ngày mai con sai người truyền lời về Tần gia, đưa Ngưng Vân tới đây, nói ta muốn gặp nó."

Tần thị hơi chán chường, "Nương, cha sẽ đồng ý sao? Nương cũng biết cha rất coi trọng đứa nhỏ trong bụng tam đệ muội mà." Nói đến đây, không khỏi có chút không cam lòng và khó chịu, nói không phải chứ, nếu lúc trước người nàng gả là Ôn Lương thì tốt rồi, chỉ tiếc hán một mực gốc ở biên cảnh không về, nàng chỉ có thể thu tâm, nghe theo phụ mẫu an bài, gả cho con trai lớn Ôn gia.

"Đương nhiên sẽ đồng ý." Trần quốc công phu nhân lạnh nhạt nói: "Phụ nữ có thai thân thể yếu ớt quý giá, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến người ta không thể không cẩn thận. Hơn nữa nghe Hồ thái y nói, ngày mừng ba tháng ba vừa rồi nàng ta bị hoảng sợ xém chút sinh non, hiện tại vẫn chưa an thai đâu. Chỉ cần nói rõ với lão gia, lúc này thân thể Hạ thị không tiện, lại phải dưỡng thai, không cách nào hầu hạ Lương ca nhi, tin tưởng lão gia sẽ đồng ý."

Nói đến chuyện này, Trần quốc công phu nhân hơi buồn bực. Lúc Ôn Lương bọn họ vừa hồi kinh, phu thê hai người dẫn nghĩa tử đến đây ra mắt, tự nhiên âm ỉ một trận, khi đó lão gia phân phó bà tìm mấy cô nương thanh bạch đưa qua hầu hạ, thực chất là sinh con. Hiện tại biết tin Hạ thị mang thai, Trần quốc công không nói có đưa hay không nữa.

"Không phải lần trước tam đệ nói không nạp thiếp sao?" Trong lòng Tần thị phức tạp hỏi, Ôn Lương nói thể tử hán rất tốt, tốt đến nỗi hán không nạp thiếp, lại nghĩ đến trượng phu Ôn Doãn bị mấy nữ tử tử tử kia dụ dỗ, trong lòng đau khổ, cảm thấy nếu trước kia gả cho Ôn Lương thì hiện nay nàng sẽ tốt hơn Hạ thị không có tướng mạo thân phận kia nhiều.

"Nạp thiếp hay không còn phải xem ý tứ của phụ mẫu. Đến lúc đó nói là ý của lão gia, mặc kệ Lương ca nhi cự tuyệt hay không cự tuyệt, đối với chúng ta đều có lợi." Nếu cự tuyệt, chứng minh trong lòng Ôn Lương có oán giận, tin rằng quan hệ hai cha con càng đóng băng, đây cũng là hi vọng của bà. Nếu không cự tuyệt, bà tin chắc nữ nhân nhà mẹ đẻ kia thật sự là đứa ghê gớm, đợi nó vào phủ thái sư rồi, với tính tình đó đoán chừng Như Thúy sống không dễ dàng gì, như vậy là đủ rồi.

"Được rồi, vài ngày nữa con sẽ nói nhà mẹ đẻ dẫn người tới."

Mặc kệ người ngoài nghĩ như thế nào, đều không ảnh hưởng đến người trong Ôn phủ.

Sau khi đám người Vệ Triều Ấp biết tin Như Thúy mang thai, kinh ngạc đến rớt cằm, đặc biệt là lúc bọn họ đi bộ trên đường, nghe trên đường lớn bàn tán chuyện này, lập tức có loại cảm giác hoang đường, từ lúc nào người trong kinh thích khoe chuyện mấy phu nhân có thai? Đến khi nghe được nội dung, vẻ mặt mấy thiếu niên choai choai lập tức dờ dẩn.

Tuy rằng không thể tưởng tượng ra, nhưng các thiếu niên cũng chuẩn bị rất nhiều lễ vật, tự mình đến phủ thái sư chúc mừng.

Lúc đến phủ thái sư, Ôn Lương không có ở nhà, Như Thúy bị các nha hoàn bắt ở trong phòng an thai, trong sân chỉ có một đứa nhỏ đang đứng trung bình tấn, mồ hôi như mưa. Thấy bọn họ đến chỉ liếc mắt một cái rồi không để ý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Mọi người thấy thái độ của đứa nhỏ, hơi giật mình, đầu tiên trong lòng nghĩ, có phải bị Ôn đại nhân phạt rồi không? Nhưng mà đứa nhỏ này đặc biệt ốm yếu, Ôn đại nhân có vô lý đến đâu cũng sẽ không áp dụng cách xử phạt về thể xác đối với tiểu chủ lùn này nhỉ?

"Tiểu sư đệ, đệ đang làm gì?" Mạc Tiềm và Ôn Ngạn Bình quan hệ rất tốt, đi qua hỏi.

Hạng Thanh Xuân từ trên cao nhìn xuống, liếc đứa nhỏ, cặp mắt xé rách híp lại, thờ ơ nói: "Có phải bị Ôn tiên sinh phạt rồi không?"

"Ôn tiên sinh yêu thương tiểu sư đệ như vậy, có lẽ không làm thế đâu." Chu Chương Húc phản bác.

Vệ Triều Ấp hừ lạnh: "Ai biết được."

Đầu tiên Ôn Ngạn Bình trừng mắt nhìn Hạng Thanh Xuân, ánh mắt hung ác, sau đó mới cười ngọt ngào với Tiểu Bàn: "Béo ca ca, nương đệ mang thai tiểu đệ đệ, sau này đệ làm ca ca rồi, phải học võ nghệ rèn luyện thân thể thật tốt mới có thể bảo vệ tiểu đệ đệ."

Tiểu Bàn nghe xong, chà xát tay, hưng phấn nói: "Là bé trai sao? Đại phu nói hả? Nếu nói Ôn phu nhân sinh con trai, có phải lớn lên sẽ giống Ôn tiên sinh không?" Trong đầu liền tưởng tượng ra một tiểu bánh bao xinh đẹp như Ôn Lương, lập tức chịu không nổi.

Ôn Ngạn Bình cũng cười híp mắt, đang chuẩn bị hùa theo, ai ngờ một đạo âm thanh chán ghét vang lên: "Tiểu Bàn Từ đầu óc nguoi nghĩ cái gì? Ôn phu nhân mang thai mới một tháng, ai biết là trai hay gái? Có lẽ là một tiểu muội muội nha" Nghe giọng thiếu niên tao nhã lịch sự nhưng nghe kỹ có thể nghe ra ác ý trong đó.

Ít nhất tiểu Ngạn Bình cảm thấy mình tức điên rồi, không thèm đứng tấn nữa, vọt tới giống như một khối đạn pháo nhỏ, nhấc chân đạp mạnh lên chân Hạng Thanh Xuân, vẫn chưa hả giận mà vung nắm đấm lên đánh hấn. Nói như thế nào thì Hạng Thanh Xuân cũng là thiếu niên mười ba tuổi, đâu có sợ một tiểu tử lùn gầy yếu giờ trò ngang ngược chứ, tức khắc không khách khí mà nắm cổ áo bé, nhủu mày.

"Tiểu tử thôi, đừng nghĩ ta sợ nguoi, nếu không phải nể mặt Ôn tiên sinh..."

Lời ác ý còn chưa nói hết, tiểu tử lùn trước mặt đã trực tiếp đuổi chân vòng qua eo hấn, lại một trận thượng cẳng chân hạ cẳng tay, còn thêm hàm răng cắn, công phu nữ nhân khóc lóc om sòm đều đem ra hết, khiến cho thiếu niên vốn gọn gàng xinh đẹp nhếch nhác vô cùng.

Hạng Thanh Xuân giận đến mức thiếu chút nữa hôn mê, cảm giác "Bị một tiểu tử thôi ôm lấy" thật buồn nôn khiến hấn hận không thể đem đứa nhỏ giống như giắc hút dính trên nguoi ném ra ngoài, thế mà Vệ Triều Ấp còn nhân nhả lên tiếng: "Hạng Thanh Xuân cẩn thận một chút, huynh đã thương nó, coi chừng Ôn tiên sinh tức giận." Kiên quyết ngăn lại động tác của hấn.

Giữa lúc sắc mặt Hạng Thanh Xuân xanh đen do dự có nên dạy dỗ đứa bé như con thú nhỏ này một trận hay không thì cuối cùng có người ngăn lại.

"Ngạn Bình, con đang làm cái gì vậy?"

Đứa nhỏ đang đánh nguoi hết sức hăng say nghe thấy âm thanh này thì không chú ý tới gì khác nữa, lập tức nhảy xuống, nhìn thấy một vị phụ nữ có thai được nha hoàn dìu đi ra, tiểu nha đầu hóa thân thành trung khuyến hấp tấp chạy tới: "Nương, nguoi cần an thai mà, tăng gia gia nói nguoi không được tùy tiện đi ra ngoài, nơi này không có chuyện gì, Ngạn Bình sẽ không để cho những ca ca xấu này quấy rầy đến nguoi và đệ đệ đâu."

Khỏe miệng "đám ca ca xấu" co giật, một lần nữa bị đứa nhỏ làm cho không biết phải làm sao. Vệ Triều Ấp và Hạng Thanh Xuân thật sự không hiểu vì sao đứa nhỏ ghét bọn họ như vậy, chẳng lẽ bởi vì lúc trước bọn họ chê bé xấu? Nhưng mà sau đó Vệ Triều Ấp đã xin lỗi rồi mà, có sao đứa nhỏ vẫn không chào đón mình? Thậm chí ngay cả Chu Chương Húc luôn ôn hòa thông dong không kết thù oán cũng bị đứa nhỏ lo đẹp, về phần Tiểu Bàn, mấy thiếu niên đều cảm thấy đứa nhỏ vì lợi dụng Tiểu Bàn bảo vệ mình nên mới đối tốt với hấn.

Như Thúy cười cười trấn an nói nàng không có chuyện gì, sau đó nghiêm mặt nói: "Tại sao con đánh nhau với nguoi ta?" Coi như đánh nhau cũng không thể trực tiếp cười lên nguoi ta nha, con là con gái đấy, mặc dù nhìn giống năm tuổi nhưng thật ra đã tám tuổi rồi, nên biết nam nữ khác biệt chứ.

Ôn Ngạn Bình nghe cũng không hiểu ý Như Thúy, chỉ ước ức nói: "Do Hạng ca ca xấu miệng, nhất thời Ngạn Bình giận quá mới ra tay mà."

Khỏe miệng Hạng Thanh Xuân co giật đến lợi hại, dù miệng hấn hơi cay nghiệt một chút, nhưng nguoi cũng không cần lẫn lộn mà mách leo như thế? Quả nhiên là đứa nhỏ lòng dạ hiểm độc, xấu tính, nếu không phải thấy bé còn nhỏ tuổi, sớm muộn gì cũng đánh bé một trận.

Như Thúy thấy đứa nhỏ ước ức cũng không dây dưa vấn đề này nữa, ý nàng là đứa nhỏ không nên đánh nhau với nam nhân, tiếp đó mời mấy nguoi thiếu niên tới chính sảnh ngồi, cho nguoi dâng trà.

Bọn nguoi Vệ Triều Ấp cảm thấy mình lớn rồi, không so đo với đứa nhỏ, lúc trước là do Hạng Thanh Xuân độc miệng chọc nguoi ta tức giận, cho nên không để chuyện này ở trong lòng. Đầu tiên bọn họ đưa lễ vật, sau đó mới hỏi thăm sức khỏe của Như Thúy, còn đang muốn nói thêm đã bị tiểu trung khuyến ồn ào cắt ngang.

"Nương ta đang mang thai tiểu đệ đệ, các huynh quán lấy nguoi nói chuyện là muốn nguoi mệt mỏi sao? Ta sẽ mách cha ta." Dáng vẻ đứa nhỏ thể hiện "các nguoi đều là nguoi xấu."

Hạng Thanh Xuân và Vệ Triều Áp coi như hiểu được các gì gọi là trả đũa, quả nhiên đứa nhỏ này khiến người ta rất chán ghét. Ngược lại, Chu Chứng Hủ thức thối, xưa nay hần bàng quang, không để tâm so đo với đứa nhỏ, cho nên chân thành xin lỗi, Tiểu Bàn cũng không có ý làm phiền võ ngực nói lần sau gặp mặt sẽ đưa lễ bồi tội, nhà hần buôn bán được liệu đấy, cái gì không có nhiều chữ được liệu thì có rất nhiều, đến lúc đó tặng một ít cho Ôn phu nhân bồi bổ cơ thể.

Buổi nói chuyện khiến cho đứa nhỏ càng thân thiết hơn với hần, cảm thấy ánh mắt mình rất tốt, Béo ca ca mới là người tốt, quả nhiên xứng đôi với Tiểu Tiểu di, vượt mong ngửa thế này quả nhiên càng lấy lòng được Tiểu Bàn, bộ ngực càng ưỡn cao hơn. Mấy người Hạng Thanh Xuân thờ ơ lạnh nhạt, bụng dạ đứa nhỏ này thật sự rất thâm, biết được điểm yếu của người khác, nói gì đi nữa, được liệu trong kho nhà Tiểu Bàn sắp bị đưa đến cư trú trong Ôn phủ rồi.

Như Thúy bị tiểu trung khuyển nhìn lom lom, không có cách nào bèn vịn tay nha hoàn trở về làm ỏ trong phòng, trong lòng không để tâm, cảm thấy đám người kia quá mức khuôn trương, mặc dù lần đầu mình mang thai, nhưng trước kia đã từng chăm sóc qua Túc vương phi mang thai, kinh nghiệm phong phú hơn bọn họ nhiều, biết rõ phụ nữ có thai nên chú ý cái gì, so với Ôn Lương bây giờ mới bỏ sung kiến thức tốt hơn gấp trăm lần.

Chẳng qua hai người kia chỉ lo lắng cho nàng, Như Thúy cũng không phải không biết tốt xấu, cho nên cứ tiếp tục ngoan ngoãn thôi.

Lúc Ôn Lương hạ triều hồi phủ, Như Thúy cô nương đã ngủ trưa dậy, tiếp đó trước mặt là một chén canh dinh dưỡng, bỏ qua lớp váng dầu phía trên, Như Thúy uống một ngụm, nhanh chóng che miệng lại mới đem cảm giác buồn nôn nuốt xuống, cuối cùng không đem nước canh mà đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị cố gắng hiến cho mặt đất.

Từ sau khi mang thai được hơn một tháng thì bắt đầu nôn ọe, may mắn là nôn rất ít, không nghiêm trọng lắm.

Thấy sắc mặt của nàng, Ôn Lương vung tay sai nha hoàn bưng trà, khăn trương chạy lại, vuốt vuốt lưng cho nàng: "Sao rồi, còn muốn ới sao? Có phải hôm nay nước canh không hợp khẩu vị không? Thanh Y, lập tức đi bảo đầu bếp đổi một phần khác..."

Thanh Y cuống quýt đáp, vừa quay lưng đi thì bị Như Thúy đang nuốt xuống cảm giác buồn nôn gọi lại.

Như Thúy ngẩng đầu nhìn nam nhân đang lái nhai, tuy rằng bình thường có chút phóng túng không câu nệ, nhưng rất có chừng mực, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói nhiều như vậy, cảm giác...rất mới mẻ nhưng lại hơi đau lòng. Thấy hần lo lắng nhìn mình, Như Thúy cười như bình thường, nắm tay hần nói: "Thiếp không sao đâu..., không cần lo lắng."

Nói xong, lại bắt đầu uống canh, từng ngụm từng ngụm một, uống đến lúc canh nóng biến thành nguội mà mới uống chưa được nửa chén, có thể thấy chậm biết bao nhiêu. Bởi vì mỗi một hớp, đều phải đề phòng nôn ra, vì đứa nhỏ trong bụng, cho dù mắc ới muốn chết, nàng cũng phải uống một ít.

Đúng lúc này, Ôn Ngạn Bình nghe nói nàng tỉnh dậy nên chạy sang, nhìn thấy Ôn Lương, liền vãn an theo quy củ xong bỏ nhào tới trước giường nhìn Như Thúy, bắt đầu hỏi thăm thân thể nàng thế nào, tiểu đệ đệ có ngoan hay không...

Như Thúy cười: "Bình thường thôi, mới chỉ là cục thịt nhỏ, sẽ không nghe người ta nói chuyện đâu...nào biết có ngoan hay không?"

Ôn Ngạn Bình bị "cục thịt" đã kích, roi vào bóng ma thì ra "đệ đệ" là một "cục thịt", cuối cùng Ôn Lương cười kéo bé trở về. Đứa nhỏ nhanh chóng phục hồi sức sống, bắt đầu tố cáo bọn người Hạng Thanh Xuân, thông minh bỏ qua đoạn mình và Hạng Thanh Xuân đánh nhau, chỉ nói bọn họ đến tặng lễ vật làm phiền phụ nữ có thai cần yên tĩnh này nọ, thành công khiến cho vị cha tương lai này nheo nheo đôi mắt hoa đào.

Như Thúy bình tĩnh gặm ô mai, ô mai tươi chua ngọt ngon miệng, ăn thật ngon, thừa dịp bọn họ không chú ý ăn nhiều một chút. Nhưng mà khi nghe Ôn Ngạn Bình xin Ôn Lương mời võ sư dạy bé võ công, rốt cuộc Như Thúy không ăn vụng nữa.

"Mời võ sư? Để làm gì?"

Ôn Ngạn Bình ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: "Con sắp làm ca ca rồi, phải học võ công, sau này mới có thể bảo vệ đệ đệ." Quan trọng nhất là, học được võ công, nhất định đánh chết hồ ly tinh Hạng Thanh Xuân độc miệng kia.

Ôn Lương hơi rối rắm: "Ngạn Bình à, con là con gái, là tỷ tỷ, sau này đệ đệ sẽ bảo vệ con, không cần con bảo vệ đệ đệ." Trong lòng Ôn đại nhân, con gái là để nuông chiều, về sau tìm vị hôn phu tốt bảo vệ bé cả đời bình an vui vẻ.

"Con là ca ca, không phải tỷ tỷ!" Đứa nhỏ khăng khăng, "Là ca ca!"

Ôn Lương và Như Thúy nhìn nhau, hơi đau đầu, coi như con có la rách cổ họng, thật sự con vẫn là con gái nha! nhưng bây giờ xem ra tiểu cô nương dường như quên mình là con gái, toàn tâm toàn ý cho rằng mình là con trai.

Ôn Lương xoắn xuýt một hồi, quay đầu nhìn lại, thấy nương tử gốc của mình thì bình tĩnh hơn, ngược lại người nào đó lại không bình tĩnh như thế, làm cho hần kinh ngạc.

Như Thúy gọi đứa nhỏ tới, sờ sờ đầu bé: "Con thật sự muốn làm con trai?" Thấy vẻ mặt đứa nhỏ thể hiện "con vốn là bé trai" Như Thúy ngẩng đầu lên nhìn trời, sau đó nói ra sự thật tàn nhẫn: "Được rồi, chờ khi con mười hai mười ba tuổi, con sẽ phát hiện mình là con gái thôi."

"Tại sao?" Đứa nhỏ không hiểu, Ôn Lương cũng không hiểu, hai người cùng nhìn chằm chằm Như Thúy cô nương.

Lúc này, Thanh Y Lam Y đứng một bên có dự cảm không lành, chợt nghe người nào đó nói: "Sau này con sẽ phát triển, chỗ này mỗi tháng sẽ chảy máu,

đây chính là nữ nhân."

Quá hung tàn rồi, trong nháy mắt đứa nhỏ sợ hãi, ngo ngác phản ứng không kịp.

Ôn đại nhân cũng giống như vậy, bị lời nói hung tàn của người nào đó dọa, ngây ngốc nhìn phụ nữ có thai nhà mình, lúc kịp phản ứng lại thì khóc rống trong lòng, rất muốn nói: Nha đầu, chẳng lẽ nàng quên ta còn ở đây à, coi như ta là cha, cũng không tiện nghe loại chuyện này đâu...

Mà sau khi đứa nhỏ bị kích thích quá độ lấy lại tinh thần, lập tức kiên quyết nắm chặt nắm đấm: "Con tuyệt đối không làm con gái, con là con trai! Cha, về sau cha dạy con cách làm nam nhân đi! Con muốn làm một nam nhân đội trời đạp đất, tới lúc đó xem ai còn nói con là nữ nhân!" Đứa nhỏ bắt lấy tay Ôn Lương, nước mắt giàn giụa nói.

Ôn Lương: "..."

Bị lời nói hung tàn của người nào đó dọa, đứa nhỏ đối với chuyện luyện võ càng nóng lòng. Mà không biết Ôn Lương nghĩ cái gì, trước sự yêu cầu liên tục của đứa nhỏ, vậy mà thật sự mời võ sư về dạy.

Như Thúy cô nương còn đang dưỡng thai chỉ đứng nhìn, suy nghĩ một chút, gọi ma ma quản sự tới, tiếp đó bảo bà chọn hai sư phó nữ công về. Ma ma quản sự nhiều chuyện hỏi một câu tìm về làm gì, Như Thúy cô nương rất bình tĩnh nói: "Chuẩn bị cho Ngạn Bình, vừa học võ công vừa học nữ công." Miễn cho sau này không gả đi được.

"..."

Ma ma quản sự không hiểu chuyện gì trong nháy mắt bị hoảng sợ, đang muốn nói gì đó, đứa nhỏ đứng tấn xông trở về hỏi: "Nương, người đang chuẩn bị sư phó nữ công cho muội muội sao? Nương yên tâm đi, Ngạn Bình sẽ bảo Phi Y tỷ tỷ trông coi các nàng ấy, đảm bảo sau khi muội muội ra đời sẽ có sư phó dạy bé tài nghệ thật tốt. Nhưng mà trước hết sinh đẻ đi nương."

Ma ma quản sự nghe xong, yên tâm, cảm thấy phu nhân thật đáng tin cậy, cho nên rất tích cực tìm sư phó nữ công.

Như Thúy cô nương: "..."

Ngay lúc Như Thúy còn muốn tiếp tục tìm vài ví dụ tàn nhẫn nào đó để chứng minh đứa nhỏ là bé gái thì hạ nhân đến báo, ma ma phủ Trần quốc công đến bái kiến.

Như Thúy tươi cười chân thành để bà ta vào, tiểu trung khuyển đánh hơi được mùi âm mưu nên rất cảnh giác, nhìn chăm chăm ma ma, tính toán nếu ma ma đến âm mưu thì lập tức đá bay bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Góc Nghé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Hôm nay tới là tâm phúc bên người Trần quốc công phu nhân - Trần ma ma, dáng người thanh tú trắng nõn, trên mặt tươi cười, làm người ta sinh ra thiện cảm.

Từ sau khi Lâm ma ma bị hai tiểu hồ ly Như Thúy nuôi dọa sợ tới mức té ngã, Lâm ma ma bèn không tới Ôn phủ nữa, vốn bà ta tố cáo Như Thúy cô nương trước mặt Trần quốc công, muốn Trần quốc công chán ghét mà vứt bỏ con dâu này, lúc đó còn mượn cớ vì thanh danh Trần quốc công, Lâm ma ma còn có thể tự mình tới Ôn phủ dạy Như Thúy quy củ, đến lúc đó không phải tùy bà ta gây khó dễ sao? Nhưng ai biết người tính không bằng trời tính, Như Thúy cô nương mang thai, Trần quốc công có ý kiến gì đi nữa cũng không qua được cháu ruột, cho nên không cho Lâm ma ma tới đây.

Lần này Trần ma ma tới đây là do Trần quốc công phu nhân an bài, bộ dáng thanh tú sạch sẽ, dễ dàng khiến người ta thả lỏng đề phòng, phái bà đi là chuyện thích hợp nhất.

Bây giờ Như Thúy còn đang dưỡng thai, thường ngày có đi đi lại lại chẳng qua là bước ra cửa phòng đi lại hai bước trong sân, liền bị chúng nha hoàn điều trở về, làm nàng cảm thấy thân thể mình còn quý giá hơn những quý phu nhân kia nữa, Như Thúy cô nương cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy mình có thể bị dưỡng tàn phế luôn. Cũng may Hồ thái y nói, tình huống bây giờ đã ổn định rồi, chỉ cần vượt qua ba tháng đầu nguy hiểm, sau đó sẽ không hạn chế nhiều như vậy nữa.

Được rồi, vì con, nàng không có gì không thể làm được.

Trần ma ma được nha hoàn dẫn đến trong sảnh, thấy nữ tử khoác khăn ấm ngồi trên giường nhỏ, thấy nàng cười dịu dàng, rất hòa ái dễ gần, vội vàng tiến lên tinh an, lại chào hỏi đứa bé bên cạnh Như Thúy, thấy đôi mắt đẹp không có thiện cảm của bé nhìn mình lom lom, trong lòng Trần ma ma hơi kinh

miệt, chẳng qua chỉ là đứa nhỏ xuất thân nghèo hèn, được may mắn trời ban mới để tam thiếu gia nhìn trúng nhận làm nghĩa tử mà thôi, sau khi tam thiếu phu nhân sinh ra con của mình, nghĩa tử này làm sao so sánh được với con của mình, đến lúc đó ngoài thân phận ra còn có cái gì? Không đáng lo.

Được ban ngồi xong, Trần ma ma nửa ngồi trên ghế thêu, bắt đầu tán gẫu với Như Thúy về việc nhà, phần lớn là ân cần hỏi thăm sức khỏe nàng thế nào, đứa bé có ngoan không, muốn ăn cái gì này nọ, coi như đại diện Trần quốc công phu nhân hỏi thăm tỏ vẻ quan tâm của mẹ chồng đối với con dâu.

Hai người nói chuyện rất hợp, sau đó Trần ma ma mới tiến vào chủ đề chính: "Tam thiếu phu nhân, nghe nói người mang thai, hơn nữa lại bị hoảng sợ, lão gia và phu nhân đều lo lắng, nếu đứa nhỏ này sinh ra, đây sẽ là cháu đích tôn của phủ chúng ta, lão gia và phu nhân rất coi trọng. Phu nhân còn muốn tự mình qua đây chăm sóc người đấy, chẳng qua phủ Trần quốc công không thể thiếu bà, phu nhân nghĩ người cũng là con dâu của phủ Trần quốc công, trong phủ chúng ta không thiếu thứ gì, thuốc bổ đầy đủ, không bằng tam thiếu phu nhân trở về phủ dưỡng thai đi, như vậy lão gia và phu nhân mới yên tâm được. Hơn nữa phu nhân và đại thiếu phu nhân cũng đã từng sinh con, rất có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai, Nếu tam thiếu phu nhân trở về có các nàng ấy bồi cùng, trong lòng cũng an ổn, người thấy có phải không?"

Trần ma ma nói gần nói xa cũng là vì tốt cho Như Thúy, hơn nữa còn cười hết sức thật lòng, khiến người ta không cảm thấy có ác ý. Qua buổi nói chuyện Ôn Ngạn Bình vốn căm thù bà cũng giảm đi rất nhiều, thế nhưng nhũ đôi lông mày nhỏ, chần chờ nói: "Trần ma ma, thật sự tốt như bà nói sao?"

"Hồi Ngạn Bình thiếu gia, đương nhiên là nô tài nói thật lòng rồi, tam thiếu phu nhân có thai, chúng ta vô cùng vui mừng." Trần ma ma nhanh chóng bày tỏ tâm ý.

"Nhưng mà...lần trước không phải tranh cãi rất ầm ĩ sao?" Trí nhớ Ôn Ngạn Bình rất tốt, khó hiểu nói: "Coi như phu nhân nhà các người muốn nương ta hồi phủ an thai, thế nhưng các nàng ấy lại bày sắc mặt cho nương ta nhìn, nương ta không vui, đệ đệ ta cũng không vui, thì hồi phủ làm gì?"

"..."

Sắc mặt Trần ma ma cứng ngắc, đứa bé trai này nói chuyện đặc biệt thẳng thắn. Lúc này, Như Thúy cũng nói: "Ý tốt của nương ta nhận, chẳng qua hiện tại ta đang dưỡng thai, Hồ thái y nói không tiện đi lại, nếu nương lo lắng có thể tới đây ở vài ngày, trong phủ nếu thiếu cái gì ta sẽ xin nương, tin rằng nương lo lắng cho ta như vậy, chắc chắn sẽ không từ chối đâu nhỉ?"

Trần ma ma thấy nàng cười sắc mặt càng cứng ngắc, trong lòng thấp thòm không yên, da mặt nàng chắc không dày đến nỗi đến phủ Trần quốc công khuôn đồ đi? Chắc da mặt không dày như vậy đâu? Trần ma ma với tư cách là tâm phúc bên người Trần quốc công phu nhân, cũng thường đến khổ phòng phủ Trần quốc công, đương nhiên biết rõ trong đó có đồ tốt, thật lo lắng bị nàng nhìn trúng, sau đó mặt dày mày dạn đòi hỏi, hiện nàng đang mang thai, phu nhân bà cũng không tiện từ chối...

"Tuy rằng bây giờ ta mang thai đâu, trong lòng có chút không ổn, nhưng mà lúc nghe nói ta mang thai, Túc vương phủ đã phái hai vị ma ma có kinh nghiệm tới." Như Thúy tiếp tục cười híp mắt nói, cầm chén trà ấm bên cạnh uống một ngụm.

Đột nhiên Trần ma ma ngồi không yên, chẳng trách mỗi lần tam thiếu phu nhân hỏi phủ, phu nhân và đại thiếu phu nhân bị nàng làm cho tức giận đến mất lý trí, còn đặc biệt biết cách ăn nói, nghe ý tứ của nàng, không phải đang châm chọc phu nhân chỉ biết nói ngoài miệng chứ không có hành động thực tế sao? Hơn nữa hôm nay nhiệm vụ phu nhân giao cho bà là thuyết phục tam thiếu phu nhân hồi phủ dưỡng thai đấy, đến lúc đó mặc kệ tam thiếu gia có trở về hay không, đều không có quan hệ. Nhưng bây giờ xem ra, tam thiếu phu nhân tuyệt đối sẽ không quay về phủ Trần quốc công đâu.

Trần ma ma không có cách nào, chỉ có thể chuyển hướng đề tài này, lại trò chuyện với Như Thúy một lát, cuối cùng lại vào vấn đề chính: "Tam thiếu phu nhân, người đang có thai, thân thể quý giá, về sau phải cẩn thận hơn, phu nhân dặn dò nô tỳ nói với tam thiếu phu nhân, lúc này ngàn vạn lần phải tinh dưỡng, không để người khác quấy rầy."

Như Thúy bình tĩnh, "Trần ma ma yên tâm, Ôn đại nhân đã dặn dò người làm trong phủ, không để ai ồn ào đến ta."

Trần ma ma giả bộ thờ dài, "Hạ nhân thì không lo lắng, phu nhân lo lắng tam thiếu gia lần đầu làm cha, cái gì cũng không hiểu, nếu buổi tối làm phiền người..."

Như Thúy lần nữa tiếp lời: "Yên tâm đi, phu quân vô cùng coi trọng đứa nhỏ này, buổi tối luôn nhẹ giọng nói chuyện với ta, không làm phiền ta."

"..."

Trần ma ma ghen muốn chết, mỗi lần đi vào vấn đề chính đều bị người nào đó vô tội chuyển hướng, khiến cho bà hoài nghi là nàng cố ý. Sau đó lại nói một ít chuyện vặt, phát hiện vị tam thiếu phu nhân này thật sự có thể xoay chuyển câu chuyện theo hướng khác, Trần ma ma bị ghen quyết định chia mặt mo nói thẳng.

"Tam thiếu phu nhân, ý phu nhân là, người đang mang thai, không tiện hầu hạ tam thiếu gia, mà tam thiếu gia lại là nam nhân, không thể không có người hầu hạ, xem như là gia đình bình thường đi nữa, nếu phu nhân có thai, cũng thay trượng phu mình tìm nha hoàn, búi tóc cho nàng ta đến hầu hạ hần, tin rằng người cũng muốn tốt cho tam thiếu gia phải không?"

Như Thúy không nói gì, chẳng qua lại tiếp tục híp mắt cười.

Trần ma ma biết nữ nhân dù có hào phóng cỡ nào cũng không đem nam nhân của mình đẩy ra ngoài, trong lòng bà cũng hiểu, nhưng trong các gia đình phú quý các phu nhân không phải đều làm như vậy sao? Nàng cũng không thể ngoại lệ?

"Tam thiếu phu nhân đừng để ý, nghĩ đến người không có phụ mẫu, sẽ không có trượng bối nói loại lời này với người, phu nhân chúng ta cũng có ý tốt, lo

lắng người không hiểu chuyện, liền phái lão nô đến đây nói với người, nếu người không nỡ dùng những nha hoàn bên cạnh, phu nhân cũng có người cho người chọn, cũng để sau này người có thể yên tâm dưỡng thai, tiếp đó sinh tiểu thiếu gia khỏe mạnh..."

Như Thúy bưng chén nước chậm rãi uống một hớp, nghe Trần ma ma lải nhải nói người Trần quốc công phu nhân chọn có bao nhiêu dịu dàng thùy mị, Trần quốc công cũng đồng ý ra sao, sau đó lại giảng cho nàng thế nào là người vợ hiền phải biết bao dung, không thể quán lấy nam nhân không buông, đây là biểu hiện của đồ phụ, sẽ bị người đời cười chê.

Tuy rằng Như Thúy không có mẫu thân dạy những thứ này, nhưng có nghe người ta nói qua, trong lòng nàng không đồng tình.

So với những thứ Trần ma ma nói không khác mấy, Như Thúy nghiêm mặt nói: "Trần ma ma, bà có dám đem những lời này đến Túc vương phủ nói trước mặt Túc vương phi không?"

"..."

Vừa mở miệng, chính là đề nghị hung ác. Trần ma ma đại ra, nghe nàng nói xong trong lòng lo sợ, nói chuyện với đồ phụ đoán mệnh kia sao? Không không không không, sợ còn chưa nói được một câu, Túc vương đã sai người đá bay bà ra ngoài rồi, còn sống tiếp hay không thì nói sau.

"Trần ma ma, bà trở về nói lại với nương, ta hiểu ý của bà ấy, nhưng mà ta không đồng ý. Nếu nương tức giận, thì mời nương tới Túc vương phủ nói với Túc vương phi ý của bà ấy, nếu Túc vương phi đồng ý cho Túc vương nạp tiểu thiếp dịu dàng hiền thực, ta cũng sẽ đồng ý cho Ôn đại nhân nạp Tàn gia cô nương kia làm thiếp."

"..."

Trần ma ma vô cùng tức giận, ngón tay đều run rẩy, nhớ tới phu nhân nhà mình, cuối cùng cứng rắn, sắc mặt nghiêm lại nói: "Tam thiếu phu nhân, người đang cãi lời lão gia và phu nhân sao? Lão gia đã lên tiếng, hiện tại thân thể người không tiện, bên cạnh tam thiếu gia cần có người hầu hạ. Lão gia ra lệnh cho người lựa thời gian đi xem mặt cô nương Tàn gia, nếu hài lòng, sẽ sai người chọn thời gian dùng tiệc nhỏ đưa tới." Nói xong, lại mỉm cười, khuôn mặt vốn dễ gần nhưng rất có khí phách "Tam thiếu phu nhân, những điều này cũng là ý của lão gia, người là dâu con, không lẽ muốn cãi lệnh trưởng bối? Nếu truyền ra ngoài, sẽ trở thành bất hiền bất hiếu đó..."

"Câm miệng!"

Cuối cùng, đứa nhỏ không nhịn được nữa tức giận, lật đồ bàn trà trên giường nhỏ, chén trà vỡ nát bầy, đứa nhỏ vẫn chưa ngu giận, định tiến tới đẩy ngã Trần ma ma nhưng bị Thanh Y nhanh tay lẹ mắt kéo lại. Có điều Trần ma ma hết sức hoảng sợ, chống lại ánh mắt bị lửa giận nhuộm đỏ của đứa nhỏ, trong lòng thẳng thốt.

Lúc này, Như Thúy lại hết sức bình thân gọi: "Người đâu."

Hai ma ma cao lớn vạm vỡ đi tới, hành lễ xong nghiêm túc đứng một bên.

Như Thúy gọi người xong lấy tay vuốt vuốt bụng: "Đầu óc Trần ma ma không được thanh tỉnh, các người đưa bà xuống ao để tỉnh lại đi."

Trần ma ma ngơ người nhìn nàng, hoàn toàn không thể tin được lời nàng, khi thấy hai ma ma to khỏe kéo đi mới tin nàng nói thật, cực kỳ sợ hãi, quát to lên.

"Các người còn chờ cái gì? Đừng để bà ta dọa phu nhân sợ." Lam Y quát lên "Hiện nay thân thể phu nhân quý giá, không thể bị dọa sợ, còn không mau bịt miệng bà ta lại?"

Liền có nha hoàn tiến tới dùng khăn nhét vào miệng Trần ma ma, trực tiếp lói Trần ma ma đang giãy giụa ra ngoài.

Tiểu nha hoàn lanh lợi nhanh chóng dọn dẹp đồng bừa bộn trên mặt đất, Thanh Y thay một ấm trà mới lên, Như Thúy nhũn mảy lo lắng. Mà đối tượng khiến nàng lo lắng lại lặng lẽ chạy tới trước mặt nàng, vỗ lưng nàng, lừa gạt nói: "Ngạn Bình không sợ đâu..."

Ôn Ngạn Bình quệt miệng, đem mặt vui sâu vào lòng nàng cọ cọ, thì thầm một câu "Ta không sợ." Rồi còn thò tay ôm eo nàng, ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt sáng lấp lánh nói: "Nương, vừa rồi nương thật oai phong, dáng vẻ ý thể hiếp người rất xinh đẹp."

Như Thúy cười híp mắt điểm lên trán bé "Có quyền thế mà bại trận là người ngu, ta không phải là người dễ bắt nạt đâu!"

"Nương lợi hại nhất ~"

Thanh Y: "..."

Chớp mắt một cái lại có hạ nhân tới báo, Trần ma ma bò ra khỏi hồ xong bị đuổi về phủ Trần quốc công rồi, Như Thúy tùy ý phát phát tay, cho nha hoàn bẩm báo lui xuống, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện lo lắng nào.

"Phu nhân, Trần ma ma là ma ma tâm phúc của Trần quốc công phu nhân." Thanh Y lo lắng nói: "Hơn nữa vừa rồi nghe bà ta nói, hình như Trần quốc công cũng đồng ý, người..."

"Ôn đại nhân sẽ không đồng ý." Như Thúy tự tin nói: "Ta cũng vì muốn tốt cho bọn họ, nếu ta không tự mình ra mặt phản đối, Ôn đại nhân nhất định sẽ

cãi nhau với cha, suy cho cùng bọn họ cũng là cha con, muốn ăm ỉ đến khi nào? Cha lớn tuổi, không thể tức giận quá nhiều, coi như ta là con dâu bất hiếu, ta cũng không muốn cha giận mà sinh bệnh."

"..."

Thanh Y một lần nữa mở mang kiến thức, biết cái gì gọi là trợn mắt nói lời bịa đặt, trong lòng nghĩ ngại làm ông ấy mất mặt, ông ấy mới tức giận đó!

Thấy Thanh Y còn lo lo lắng, Như Thúy khua tay: "Không cần lo lắng đâu..., đợi Ôn đại nhân về, ta tự nói với chàng. Đứng rồi, người phải người báo với Minh quản gia, vừa rồi Trần ma ma nói năng lỗ mãng chèn ép ta, thân thể ta không thoải mái, ta phải nghỉ ngơi."

Thanh Y nghe xong, khẩn trương, đang muốn há miệng hỏi nàng không thoải mái ở đâu, đã thấy nàng đứng lên, ngáp một cái, vẻ mặt buồn ngủ, còn hỏi mình: "Thanh Y, hôm nào hỏi Hồ gia gia xem có phải phụ nữ có thai đều thích ngủ không? Hiện giờ ta thấy ngủ thế nào cũng không đủ."

"..."

Ôi, đau đầu quá! Được rồi, mọi chuyện chờ Ôn đại nhân về rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Sau giờ ngo, Ôn Lương hạ triều hồi phủ.

Lúc vào cửa, hạ nhân Ôn phủ nhìn thấy đại nhân trắng thanh gió mát, cao cao tại thượng của bọn họ giống như mấy phu nhân trên đường lớn, tay ôm bao lớn bao nhỏ, gã sai vặt Thượng Khê phía sau cũng ôm một đồng hồ, làm nha hoàn hầu hạ trong phòng ngó ra.

Ôn Lương đem tất cả đồ vật chất đồng trên bàn, xoa xoa mồ hôi trên mặt, cười hỏi Lam Y: "Phu nhân đâu?" Nghe Lam Y trả lời nàng đang ngủ trưa, nên không sai người đi quấy rầy, chỉ vào đồng hồ trên bàn nói: "Đây là một ít đồ ăn vặt ta vừa mua cho phu nhân, các người xem có thứ gì kiêng kị thì để riêng ra."

Lam Y cười dịu dàng đáp lại, trong lòng nghĩ, xem ra bây giờ tâm tình đại nhân rất tốt nha, nếu nói chuyện hôm nay với hắn chắc sẽ không giận đâu nhỉ. Với tư cách là nha hoàn hầu hạ Như Thúy, đương nhiên các nàng hi vọng tình cảm của tiểu thư nhà mình và cô gia ngày càng tốt, đối với nha hoàn như các nàng mới có lợi.

"Đại nhân, nhà bếp đang nấu canh mơ, ngài chờ một chút, nô tỳ đi lấy cho ngài." Lam Y thấy người hắn đầy mồ hôi nên nói.

Ôn Lương đang chuẩn bị vào phòng thay y phục, nghe xong thì cười gật đầu, đồng thời cho Thượng Khê đi theo hắn một buổi sáng đi nghỉ, hôm nay cũng không cần hắn hầu hạ.

Lam Y và Thượng Khê cùng lui xuống, Lam Y nhìn nhìn, gọi Thượng Khê đang chuẩn bị đi lại, tới phòng bếp mức cho hắn một chén canh mơ, cười nói: "Đây là phu nhân dặn phòng bếp nấu nhiều đây, nói là thưởng cho người."

"Vậy xin đa tạ phu nhân và Lam Y cô nương." Thượng Khê nhanh chóng cảm ơn, không từ chối. Hắn biết phu nhân rất thông cảm với người làm hạ nhân như bọn họ, đại khái là do trước kia nàng ấy cũng từng là nha hoàn, ra tay cực kỳ hào phóng, rất được hạ nhân trong phủ kính trọng yêu mến. Chủ mẫu tốt, hạ nhân mới ít kiếp nạn, ai không thích.

Lam Y đem một chén canh mơ khác bỏ vào giỏ trúc, nói với Thượng Khê mấy câu, sau đó hỏi: "Thượng Khê, tâm tình đại nhân hôm nay có vẻ rất tốt nhỉ?"

Thượng Khê vừa uống xong chén canh mơ, nghe vậy nhìn nàng, trong lòng xoay chuyển, tất nhiên hiểu Lam Y hỏi như vậy là có nguyên nhân.

Lam Y Thanh Y là nha hoàn bên cạnh Như Thúy, rất được Như Thúy coi trọng, Ôn Lương đối đãi với các nàng cũng khách khí vài phần, Thượng Khê cũng rất giỏi quan sát sắc mặt người ta, chưa từng vô lễ với các nàng, thường xuyên qua lại, ngược lại quan hệ của hắn và các nha hoàn trong nhà chính cũng không tệ. Mười tuổi hắn bắt đầu theo Ôn Lương, tới nay cũng được mười năm rồi, có thể nói là người hiểu Ôn Lương nhất. Sau khi đại nhân thành thân, cực kỳ coi trọng phu nhân, Thượng Khê đều để trong mắt, không cần biết phu nhân gây ra chuyện gì, đại nhân đều sẽ không tính toán. Tuy rằng ngẫu nhiên phu nhân sẽ làm vài chuyện khiến cho người ta không biết nên khóc hay nên cười, nhưng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Cho nên thấy hành động thăm dò của Lam Y, Thượng Khê liền cười nói: "Hôm nay không có chuyện gì, tâm tình của đại nhân rất tốt." Thấy Lam Y thở ra một hơi, lại nói: "Lam Y cô nương yên tâm đi, tính tình đại nhân chúng ta rất tốt, hiện giờ phu nhân đang mang thai, mỗi ngày đại nhân đều rất vui vẻ."

Nghe rõ ám chỉ của hắn, Lam Y mỉm cười: "Ừ, đại nhân chúng ta có tướng mạo xuất chúng, tính tình cũng tốt, chẳng trách tất cả mọi người đều hâm mộ. Nhưng mà, phu nhân đang mang thai nên không thể bị kích động, người nói có đúng không?"

"Đúng vậy..." Thượng Khê thần thờ trả lời, trong lòng tự nhủ kỳ thật các người không cần lo lắng, đáng vẻ đẹp như vậy, những nữ nhân ngoài kia còn không đẹp bằng, đại nhân chắc chắn sẽ không để mắt tới nữ nhân có tướng mạo còn không bằng mình. Vì thế không cần lo lắng có người thừa dịp phu nhân mang thai mà tiếp cận đại nhân...

Đạt được thứ mình muốn, Lam Y cười khanh khách mà mang giỏ thức ăn rời đi.

Lúc này Ôn Lương đã thay một bộ áo bào màu xanh nhạt, đai lưng buộc phía sau, vốn muốn vào nội thất thăm vị phụ nữ có thai đang nghỉ trưa, thấy nàng ngủ say sưa, hai má khỏe mạnh ửng đỏ, không khỏi mỉm cười, nhanh chóng nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Tiếp lấy canh mơ Lam Y bụng tới nhấp một hớp, Ôn Lương hỏi thăm tình trạng Như Thúy theo thói quen, những việc này ngày nào trở về hắn cũng hỏi, thứ nhất là quan tâm, thứ hai là muốn biết ý nghĩ của phụ nữ có thai, mới có thể ứng phó một vài tình huống đột ngột.

Những chuyện này cơ bản cũng bình thường, nhưng trong mắt người khác lại thành biểu hiện Ôn đại nhân quan tâm phu nhân, nha hoàn bên cạnh Như Thúy đương nhiên cao hứng, đáp với cùng kỹ càng.

Lam Y vẫn hơi tâm thần bất định, nhìn hắn một cái, bèn đem chuyện hôm nay Trần quốc công phu nhân phái Trần ma ma tới nói một lần, nói chuyện Trần ma ma truyền lời của Trần quốc công muốn tìm tiểu thiếp cho hắn, thái độ Ôn Lương rất nhạt, không nhìn ra vui buồn, đến khi Lam Y nói tới Như Thúy ra oai, sai người đem Trần ma ma đang kích động ném xuống ao để thanh tỉnh đầu óc xong, thấy cặp mắt đào hoa kia đầy vui vẻ, mới yên tâm.

"Đại nhân, dù sao Trần ma ma cũng là ma ma bên cạnh lão phu nhân, nếu bà ta trở về nói lung tung, lão gia sẽ nổi giận, đến lúc đó trách tội xuống..." Lam Y lo lắng nói.

Ôn Lương đưa tay ngăn lại lời nàng, cười nói: "Ta lại cảm thấy phu nhân làm rất tốt." Thấy nàng trừng mắt thật to, đáng vẻ kinh ngạc, trong lòng nghĩ nha hoàn hầu hạ Như Thúy thật không bình tĩnh được như nàng, nhưng vẫn nói: "Không phải phu nhân đã nói rồi sao, Trần ma ma nói năng lỗ mãng, làm nàng tức giận, thân thể không thoải mái, cho nên mới trừng phạt bà ta đấy."

"..." Lam Y im lặng, đột nhiên cảm thấy không hổ là thuê, bản lĩnh đổi trắng thay đen lớn vô cùng, nàng lĩnh giáo.

Như thế, có thể thấy đại nhân và phu nhân bọn họ đứng trên cùng một trận tuyến, hơn nữa đối với chuyện Trần quốc công muốn tìm người hầu hạ trong phòng cho đại nhân đều không thích, nghĩ như vậy, Lam Y mới yên tâm.

Bình thường nếu phu nhân mang thai, thuê nhà khác đều phân phòng ngủ, thê tử không thể hầu hạ trực tiếp, cho nên thời điểm này chính là thiên hạ của tiểu thiếp và thông phòng. Mà không nói Ôn Lương không có tiểu thiếp, thông phòng cũng không có một người. Làm cha sao không đau lòng con trai không có ai săn sóc hầu hạ, thê tử trước đã mất, thê tử hiện tại quản không nổi, cho nên mới nhiệt tình bảo thê tử hiện tại chọn người chăm sóc cho con trai. Loại ý nghĩ này của Trần quốc công rất bình thường, tuy nhiên lại chạm đến giới hạn của Ôn Lương.

Lúc đầu lam Y cũng rất lo lắng, nhưng mà mấy ngày qua, thấy Ôn Lương vẫn chen lấn với Như Thúy trên một giường, một vài nha hoàn trong phủ muốn rục rịch cũng không có cơ hội, bây giờ thấy thái độ chán ghét của Ôn Lương đối với sự an bài của phủ Trần quốc công, nhất thời trong lòng yên tâm hẳn.

Sau khi Lam Y lui xuống, một mình Ôn Lương ngồi trong phòng, ngón tay vỗ nhẹ lên quạt xếp trong tay, không biết đang nghĩ gì.

Rất nhanh, Ôn Ngạn Bình cũng người đầy mỡ hôi tưởi, nhìn thấy Ôn Lương, lập tức cao hứng thỉnh an, uống canh mơ nha hoàn bụng tới xong, bắt đầu lú rú nói chuyện lúc sáng cho Ôn Lương nghe, phần lớn là nói xấu Trần ma ma, cuối cùng nắm nắm đầm lại tổng kết: "Những người đó thật sự quá ghê tởm, muốn nhét nữ nhân cho cha, muốn tranh giành với nương. Cha, cha nhất định phải giữ vững bản thân nha! Ngạn vạn lần đừng tìm người bên ngoài thay thế nương, con cũng sẽ không tranh với nương đâu."

Ôn Lương mỉm cười lắng nghe, nghe thấy chuyện đùa nhỏ lo lắng, không khỏi 囁, nhưng vẫn cam đoan: "Yên tâm, trừ nương con ra, không có người khác."

Lấy được đảm bảo xong, Ôn Ngạn Bình cảm thấy mỹ mãn tiếp tục đi đứng trung bình tản.

Sau khi Ôn Ngạn Bình đi, Ôn Lương vào phòng nhìn phụ nữ có thai đang ngủ một lần nữa, mặc dù hơi lo lắng gần đây nàng thích ngủ, nhưng lại không đành lòng đánh thức nàng, vén tóc trên trán nàng ra phía sau, hôn lên cái trán tròn bóng của nàng một cái, ánh mắt dịu dàng chảy nước.

Tiếp đó bước nhẹ ra ngoài, dặn dò nha hoàn bên ngoài hầu hạ phu nhân cho tốt xong đi tới thư phòng.

"Gọi Ngọc Sinh tới đây."

Nha hoàn được Ôn Lương gọi cẩn thận nhìn lên, phát hiện hắn đang cười nhưng ánh mắt lại rất thâm sâu, cảm giác cực kỳ không thoải mái, sợ tới mức nhanh chóng đáp lời, vội vàng đi tìm Ngọc Sinh.

Lúc Ngọc Sinh được nha hoàn truyền lời Ôn Lương gọi nàng tới thư phòng, trong lòng vui vẻ, cảm thấy Ôn Lương nổi giận vì chuyện Trần ma ma, nghĩ thấy đây là một cơ hội tốt, mình phải tính toán cẩn thận một phen, không thể không hiện thực bất hiếu giống phu nhân được, tránh ảnh hưởng đến danh tiếng của Ôn Lương.

Trên thực tế, chuyện Trần ma ma bị ném xuống hồ trên dưới ai cũng biết hết rồi, lúc đầu Ngọc Sinh nghe nói, quả thực không thể tin Như Thúy lớn gan như thế, ma ma bên cạnh Trần quốc công phu nhân cũng không khách sáo. Chẳng qua nghĩ đến tính tình của nàng ta, cả gan làm loạn như vậy, loại

chuyện ném ma ma xuống ao cho thanh tịnh đầu óc mà cũng làm được, nàng ta không nghĩ tới hậu quả, không biết sẽ gây phiền phức cho tam thiếu gia sao? Cho nên, trong lòng Ngọc Sinh không vui, nàng không dám ngang nhiên đi trách móc Như Thủy, bèn đặt hi vọng lên người Ôn Lương, hi vọng Ôn Lương sẽ sáng suốt.

Quả nhiên, sau khi Ôn Lương trở về, liền gọi nàng tới, xem ra là rất để ý chuyện này.

Mang theo tâm tình vui sướng, Ngọc Sinh sửa sang lại quần áo trên người, liền đi tới thư phòng. Thư phòng là trọng địa của Ôn phủ, người bình thường không thể tùy tiện tới đây, Ngọc Sinh biết khi không có chuyện gì phu nhân cũng không đến gần nơi này, tránh quấy rầy đến công việc của Ôn Lương, gọi nàng tới đây, chắc là coi trọng nàng, trong lòng càng cao hứng.

Thấy Ngọc Sinh tới đây, gã sai vặt canh giữ thư phòng cách đó không xa đi tới vãn an, tuy rằng Ngọc Sinh không hầu hạ trong nhà chính, nhưng nàng ta là tỷ nữ lớn lên cùng với Ôn Lương, phân lượng tất nhiên bất đồng, hơn nữa còn là người bên cạnh mẫu thân ruột của Ôn Lương, tình cảm không thể so với người ngoài. Vì thế người trong phủ đối với Ngọc Sinh, tương đối tôn trọng.

Lúc này tâm tình của Ngọc Sinh rất tốt, gật đầu chào Thượng Hà, sau đó nói mấy câu.

Thượng Hà là người lạnh lợi, nói mấy câu liền biết được tâm tình Ngọc Sinh lúc này, trong lòng không khỏi lắc đầu thờ dài cười. Nếu không phải đại nhân cảm thấy ở trong phòng chất vấn sẽ làm phiền phu nhân nghỉ ngơi, sao có thể gọi người tới thư phòng? Vừa rồi hẳn còn thấy sắc mặt đại nhân khó hiểu, đoán là tâm tình không tốt lắm, cho nên gọi Ngọc Sinh đến tất nhiên không phải chuyện tốt gì, chắc là muốn nhắc nhở Ngọc Sinh mấy câu, chẳng qua Ngọc Sinh không dám chậm trễ thời gian để Ôn Lương chờ, Thượng Hà chỉ có thể lắc đầu.

Được sự cho phép của người trong phòng, Ngọc Sinh cẩn thận đi vào, liền nhìn thấy trên bàn sách trước cửa sổ phía nam, nam nhân mặc áo bào màu xanh nhạt đang ngồi, tay cầm bút lông sói đang viết cái gì đó.

Ngọc Sinh đứng nửa khắc mới thấy hắn thu bút, đem bút lông sói thả lại trên giá, mực nước bắn tung tóe trên bàn, muốn tiến đến lau dọn thì bị hắn ngăn lại.

"Ngọc Sinh, đây là lần cuối cùng."

Ngọc Sinh hơi mơ hồ, ngơ ngác nhìn nam tử phía trước. Thấy hắn bung chén trà nguội lên nhấp một ngụm, rất muốn mở miệng nói trà đã lạnh, không tốt cho dạ dày, nhưng mà yết hầu khô khốc, há mồm không nói được gì.

"Người là con gái Ngọc ma ma, mẫu thân rất coi trọng người, ý mẫu thân năm đó, vốn muốn đợi khi người lớn lên, để người hầu hạ ta, cho ta có một tri kỷ." Ôn Lương lạnh nhạt nói.

Ngọc Sinh không bị lời ám chỉ này làm cao hứng, ngược lại cảm thấy hoảng sợ. Nàng biết mẫu thân vốn là nha hoàn bên cạnh Trần quốc công phu nhân, cũng là ma ma chăm sóc tam thiếu gia, phân lượng tình cảm đương nhiên khác biệt, tam thiếu gia rất kính trọng mẫu thân, cho nên địa vị của mình trong lòng tam thiếu gia cũng khác biệt. Nếu trước hôm nay, tam thiếu gia nói những lời này nàng nhất định sẽ rất vui mừng, thậm chí sẽ sinh ra vọng tưởng. Thế nhưng hôm nay nàng chỉ cảm thấy sợ hãi.

Ngọc Sinh là người thông minh, những năm gần đây qua hành động của tam thiếu gia nàng biết được mình chỉ là người hầu trung thành, quản lý tốt chuyện trong hậu viện, trợ giúp phu nhân làm việc, để cho hắn yên tâm. Có lẽ khi tuổi ngày càng lớn, trong lòng càng oán giận, oán hẳn vì sao một mực không trở về, oán hẳn một mực không để ý tới mình, vì sao vẫn không thu mình vào phòng. Cuối cùng tuổi càng lớn, đã qua tuổi nghị thân, mới hiểu được tính toán của hắn, sẽ không nghe lời phu nhân năm đó thu nàng vào phòng hầu hạ.

Nàng hiểu những chuyện này, trong lòng bình tĩnh, biết mình không thể nào. Cho nên lúc này nghe hắn nói trắng ra, nàng cảm thấy sợ hãi, nàng biết rõ hắn sẽ không duyên không cớ mà nhắc đến việc này.

"Những năm qua, ta đã khiến người chậm trễ, bây giờ người mới hai mươi, tuổi cũng không lớn lắm, mấy vị quân sự trong trang..."

"Tam thiếu gia!" Ngọc Sinh cắt ngang lời hắn, quỳ xuống khấn cầu: "Tam thiếu gia, nô tỳ không gả, nô tỳ nguyện cả đời hầu hạ bên cạnh ngài, đây là chuyện nô tỳ đã hứa với lão phu nhân năm đó. Sau khi tam thiếu gia có tiểu thiếu gia, nô tỳ vẫn tiếp tục bảo vệ tiểu thiếu gia."

Ôn Lương quan sát nàng, cặp mắt đào hoa đen như mực bình tĩnh khiến nàng kinh hãi, dừng khí biến thành sợ sệt, không khỏi cúi thấp đầu.

"Ta hiểu lòng trung thành của người, cũng biết người rất tốt với ta. Nhưng mà ta không cần một nha đầu tâm ý lớn mật vọng tưởng chủ tử." Nói xong, Ôn Lương vui vẻ, trên mặt cười dịu dàng: "Vài ngày nữa thân thể phu nhân tốt hơn, ta sẽ gọi mấy người quân sự trong thôn trang tuổi tác thích hợp chưa thành thân tới phủ, để Ngọc ma ma xem xét một chút, chọn cho người một vị phu tế hợp ý, ta tin Ngọc ma ma sẽ rất cao hứng. Được rồi, người lui xuống trước đi."

Ngọc Sinh há hốc mồm, vẻ mặt kinh hoàng, nguyên lai, những chuyện nàng làm, hắn đều để trong mắt, chẳng qua trước kia không thèm để ý, cho nên những chuyện mình làm vì tốt cho hắn, hắn không chịu đựng được nữa.

Qua chuyện này, muốn cách ly nàng sao? Còn trừng phạt nào tàn khốc hơn nữa? Biết rõ nàng có lời hứa với lão phu nhân đã qua đời, cả đời bầu bạn với hắn, không rời nửa bước!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Gần đây Như Thúy rất thích ngủ, ngủ thật lâu mới thức dậy, cũng không thấy tinh thần sáng khoái, ngược lại còn hơi mệt mỏi.

"Ôn đại nhân?"

Nhập nhèm miễn cưỡng mở mắt, thấy người ngồi bên cạnh, chưa tỉnh táo kêu một tiếng, đã thấy nam tử tuấn mỹ mỉm cười với mình. Ôn Lương đưa tay sờ sờ đầu nàng nói: "Nếu muốn ngủ thì ngủ tiếp đi."

"Không được, ngủ nhiều không vận động không tốt cho con." Nàng cố gắng nói thật nghiêm túc, đáng tiếc mắt lim dim buồn ngủ hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Trong lòng Ôn Lương yêu không chịu được, chỉ có thể im lặng phiền muộn. Tuy rằng gần hần rất cố gắng tìm hiểu kiến thức về phụ nữ có thai, nhưng vẫn đi phiên Túc vương -- Năm đó khi Túc vương phi mang thai, Túc vương đã từng hấp tấp, đương nhiên khi Ôn Lương đi phiên hần, hậu quả là, bị hần đá ra khỏi phủ mấy lần liền biết hần bị Ôn Lương quấy đến mức nào rồi -- nhưng đối với nữ nhân của mình, thật không thích hợp, mỗi lần đều biết phải làm như thế nào, nhưng thấy nàng vất vả, lời nói đến miệng lại thay đổi, may mắn Như Thúy cô nương là một mẫu thân rất tận tâm, biết phải làm thế nào để có lợi cho con. Cho nên đôi khi khó chịu muốn chết, cũng phải chăm chỉ hoàn thành.

Sau khi nha hoàn vắt khăn nóng lau mặt xong, cuối cùng cũng có chút tinh thần, tiếp đó Như Thúy cô nương nhớ tới "chuyện tốt" mà mình đã làm, không khỏi xoắn khăn tay, về mặt áy náy nói: "Ôn đại nhân, thật xin lỗi, có thể thiếp đã mang lại phiền phức cho chàng rồi. Thiếp vô tình sai người đem Trần ma ma ném xuống ao... Ôn đại nhân, là thiếp không tốt, không biết như thế nào, không khống chế được tính tình, dễ dàng nóng nảy hấp tấp..."

Khỏe mắt Ôn Lương giật giật, hôm nay nàng phát uy rất oai phong mà, sao giờ lại bày ra dáng vẻ áy náy đây, cảm giác rất không thích hợp nha. Có điều kéo cánh tay nàng nói: "Không sao, Hồ gia gia nói, phụ nữ có thai tính tình nóng nảy, đây là chuyện bình thường. Sau này ai chọc nàng tức giận, không cần khách sáo, cứ tiếp tục như thế, bản đại nhân chống đỡ cho nàng."

Lập tức Như Thúy cô nương cười tươi như hoa, Thanh Y sau lưng Ôn Lương bắt đầu đi trừng to mắt.

Trong lòng Thanh Y nghĩ, mặc dù biết Ôn đại nhân chịu đựng Như Thúy cô nương đến không có nguyên tắc, nhưng bây giờ phát hiện, căn bản là triệt để không có nguyên tắc, có thể thấy được Ôn đại nhân sung ái nàng biết bao nhiêu. Đương nhiên, điều này khiến hạ nhân các nàng rất cao hứng.

"VẬY CHA NƯƠNG BÊN KIA..."

Ôn Lương cẩn thận điều nàng đứng dậy, ra nội thất, ngồi trước bàn bát tiên (Bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người), trên bàn đã bày sẵn điểm tâm trái cây mà Như Thúy cô nương thích ăn, đưa chén canh mơ cho nàng, tận mắt nhìn nàng ăn xong, mới nói: "Nàng không cần để ý, ngày mai ta hỏi phủ một chuyện, ta tự mình nói với cha."

Như Thúy gật đầu, nhưng vẫn lo lắng: "Chàng và cha có thể cãi nhau, nhưng đừng động thủ lần nữa, nếu cha nổi giận muốn đánh chàng, chàng nhất định phải trốn thật xa, chàng trẻ tuổi hơn cha, thiếp tin chàng sẽ chạy nhanh hơn, không được ngốc nghếch đứng yên cho cha đánh nữa."

Ôn Lương 囧, lời này một người làm thê tử hình như không nên nói nhỉ? Được rồi, nàng cũng là quan tâm mình, xem ra lần bị thương năm trước làm nàng sợ rồi.

Nghĩ xong, Ôn Lương dịu dàng lên tiếng, kéo nàng ôm vào lòng, tùy ý hôn rồi lại hôn, cho đến khi nàng đột nhiên nôn ọe, chỉ có thể thần thờ buông ra, trong lòng bị thương, chẳng lẽ sau khi nha đầu mang thai, cùng thân mật với hần sẽ buồn nôn sao?

Nếu Ôn Lương đã nói để hần giả quyết, thì Như Thúy không để trong lòng nữa, quả nhiên ngày thứ hai, người của phủ Trần quốc công đều không ra khỏi cửa, cũng không phải người tới chất vấn, xem ra Ôn Lương đã giải quyết xong. Như Thúy rất yên tâm, yên tâm xong lại nhìn không được chạy tới hỏi Ôn Lương đã làm gì.

Thời điểm Như Thúy đến hỏi Ôn Lương, thời gian đã chậm rãi tiến vào tháng tư, Ôn Lương ở thư phòng soạn sách, Như Thúy sai người chuyển một cái ghế bành đến trước bàn sách, ôm một đĩa anh đào từ từ gặm.

"Rất muốn biết?" Ôn Lương buông bút lông sói xuống liếc nhìn nàng.

Như Thúy gật đầu mãnh liệt, lễ thắng khí hùng nói: "Thiếp là phụ nữ có thai nha, lòng hiếu kỳ tương đối lớn, nhưng thật ra là đứa nhỏ trong bụng muốn biết."

Thấy nàng lấy đứa nhỏ làm cớ, Ôn Lương nhìn không được cười lên, từ khi nha đầu mang thai, tính tình thay đổi rất nhiều, Ôn Lương cảm giác có đôi khi đầu óc mình không theo kịp thay đổi của nàng, thỉnh thoảng phụ khoa thánh thủ Hồ thái y xong, bị lão nhân gia mắng cho một trận, thẳng thừng mắng hần không có chuyện gì làm, phụ nữ có thai đều như thế, nếu không như vậy thì sao, rốt cuộc hần muốn ồn ào cái gì?

Được rồi, kỳ thật trong mắt lão nhân gia, chỉ cần đứa nhỏ trong bụng Như Thúy cô nương bình an, Như Thúy cô nương muốn giãy vò thế nào ông không có ý kiến.

Ôn Lương từ tốn bưng chén trà nhỏ trên bàn trà nhấp một ngụm, chậm rì rì nói: "Ta nói với cha, nếu nhét nữ nhân qua đây, ta sẽ dạy đứa nhỏ sau này không gọi ông ấy là gia gia, hơn nữa còn đem nữ nhân ông nhét qua đây đưa đến phòng ông hầu hạ ông, cho nên cha không nói gì nữa."

"Phốc--" Như Thúy cô nương phun ra.

Ôn Lương bị hù nhảy dựng, nhanh chóng vỗ lưng giúp nàng, hoàn toàn không để ý những mẩu vụn anh đào mà nàng phun khắp nơi, ngược lại còn oán trách mình, có lẽ lúc này nên nói nhẹ nhàng thêm chút nữa.

Như Thúy không bị ghen, nhưng mà bị tác phong lớn mật hoang đường của Ôn đại nhân nhà nàng làm kinh sợ, sau đó vỗ ngực, nhìn nhìn hấn.

"Nhìn ta làm gì?" Ôn Lương đưa chén nước cho nàng uống, thấy hai mắt nàng trừng to, không biết tại sao trong lòng ngứa ngáy có cảm giác khó nhin, cảm thấy nha đầu này rất đáng yêu, thật là muốn kéo vào lòng xoa nắn một phen, có điều ánh mắt chạm tới bụng nàng, chỉ có thể đè lại tâm tư kia.

"Khụ, Ôn đại nhân, chàng..." Gãi gãi mặt, hiếm khi Như Thúy cô nương ngưng ngưng hỏi: "Thật sự chàng chỉ thích mình thiếp, sau này cũng không ôm nữ nhân khác sao?"

Mọi hồi lâu không nghe được âm thanh gì, Như Thúy cô nương bất chấp ngưng ngưng, lập tức quay sang nhìn hấn, thấy nam nhân kia dịu dàng cười nhìn mình, khuôn mặt tuấn mỹ như đúc cực kỳ hấp dẫn, khiến người ta mỗi lần nhìn là quên hết tất cả, rơi vào nam sắc không thể thoát ra. Vì thế trong nháy mắt, Như Thúy cô nương xấu hổ ngưng ngưng đứng lên.

"Trước kia không phải ta đã nói rồi sao, có nàng là đủ rồi." Âm thanh của hấn dịu dàng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, dường như sợ nếu mình lớn tiếng một chút sẽ dọa nàng sợ mất.

Như Thúy cô nương cũng không tự tin như vậy, "Dĩ nhiên thiếp tin lời chàng, thế nhưng có nhiều người nhét nữ nhân cho chàng như vậy, hơn nữa thiếp biết có rất nhiều cô nương thích chàng, nhất thời không đề phòng hết." Gã cho một phụ quân vạn người mê, nếu không phải tính tình Như Thúy cô nương đơn giản, đã không kìm chế được bản thân nổi điên từ lâu rồi.

"Đây là chuyện của ta, người ngoài liên quan gì ở đây?" Ôn Lương ngạo nghễ nói: "Tức vương quyền cao chức trọng, nếu có thể giữ vững mình lấy một thê tử, Ôn Tử Tu ta vì sao lại không thể?"

Tuy rằng Tức vương chỉ lớn hơn hấn hai tuổi, nhưng rốt cuộc cũng đi theo bên người Tức vương mà lớn lên. Lời nói và hành động của Tức vương ảnh hưởng đến hấn còn nhiều hơn so với phụ mẫu hấn, bất tri bất giác, làm việc gì cũng có bóng dáng của Tức vương. Thế nhân đều cho rằng Tức vương vì trở ngại mệnh cách mà phải lấy một thê, nhưng tình cảm trong đó có mấy ai hiểu?

Nếu Tức vương cường đại chỉ có một thê tử, vì sao hấn không thể chứ?

Lần trước quay về phủ Trấn quốc công, hiếm khi Ôn Lương và phụ thân không cãi nhau, lý do là vì hiện tại Như Thúy cô nương đang mang thai, hai nam nhân này đều rất coi trọng nàng, cho nên không nghĩ sẽ cãi nhau lúc này, sợ dọa chạy Tống Tử nương nương, ngược lại, hai cha con tâm bình khí hòa mà ngồi xuống nói chuyện.

Khó có khi cả hai thu liễm tính khí, vì thế Ôn Lương mới cảm nhận được sự quan tâm của phụ thân đối với mình, mặc dù biết, nhưng cảm thấy đã muộn, hấn đã trưởng thành, không hề giống như khi còn bé lúc thống khổ bắt lực vì huynh trưởng mẫu thân lần lượt qua đời, lúc ấy phụ thân chỉ một lòng bảo vệ phủ Trấn quốc công, tuy rằng làm việc ngay thẳng, lại tỏ vẻ lãnh khốc không nói tình cảm, khiến hấn trải qua nỗi khổ không thể tưởng tượng nổi, một đạo còn mong muốn phụ thân đã chết mới tốt. Mặc dù hiện tại được phụ thân quan tâm cảm thấy đã muộn, nhưng nếu ông muốn quan tâm, Ôn Lương cũng không ngăn cản, chỉ nói rõ ràng cho ông biết, hấn đã có thê tử, tùy tiện đưa nữ nhân khác cho hấn cũng được đi, nhưng đừng để cho đứa nhỏ sắp chào đời oán hận người làm gia gia như ông.

Một câu nói khiến sắc mặt Trấn quốc công vừa xanh vừa đỏ, thiếu chút nữa nhin không được nóng nảy lật bàn, trong lòng ghen một cổ khí thật sự rất khó chịu. Ông thương yêu đích tử duy nhất của mình đây, muốn bồi thường cho nó, mà bồi thường cho nó thì đắc tội với mẫu thân của cháu trai -- Mặc dù Trấn quốc công thật sự không rõ nam nhân ba vợ bốn nàng hầu có gì không đúng, tại sao lại đắc tội con dâu thứ ba -- nhưng cũng không muốn sau này khi cháu trai hiểu chuyện sẽ oán ông.

Cho nên Trấn quốc công không có cách nào.

Như Thúy lấy khăn che miệng ho khan một tiếng, lúc hấn khăn trương nhìn sang, cười đến mắt cong cong, hướng hấn vờn hai tay.

Ôn Lương cười ôm lấy nàng đặt lên hai chân mình, hai tay ôm eo nàng, rồi chuyển sang vuốt bụng dưới của nàng, cúi đầu cọ cọ khuôn mặt ngẩng lên của nàng, xúc giác tuyệt vời kia khiến cho hấn nhin không được than thở ra tiếng. Có lẽ lúc nhỏ trải qua quá nhiều chuyện khổ sở, vì thế đôi khi hấn cũng không có cảm giác an toàn, loại thời gian cùng nàng ôm ấp này, khiến hấn cực kỳ yêu thích thời gian cùng nàng thân mật.

"Ôn đại nhân, chàng đối với thiếp thật tốt!" Như Thúy cười híp mắt hôn lên mặt hấn một cái, sau đó cảm thấy chưa đủ bèn bưng mặt hấn, hôn môi hấn, đôi môi xinh đẹp đỏ mọng bị nàng liếm đến hồng nhuận ướt át, cực kỳ giống quả đào mật, hai nàng thật sự muốn trực tiếp cắn một cái, nghĩ như vậy, lại nghe hấn kêu đau, mới phát hiện mình thật sự cắn rồi, mùi vị rỉ sắt tràn ra trong miệng, sau đó bắt đầu buồn nôn.

Ôn Lương bất chấp mình bị cắn đau, vội vàng đem ống nhổ bên cạnh tới trước mặt nàng, thờ dài nói: "Nếu nàng muốn cắn ta, đợi khi không còn buồn

nôn nữa hãy cẩn nhé, ta sẽ không chạy đâu."

Như Thúy cô nương đau khổ nói không nên lời, chỉ có thể ôm ống nhỏ nôn mửa.

Lúc này đúng lúc Ôn Ngạn Bình đến, thấy Như Thúy cô nương nôn mửa, lập tức khăn trương nhảy qua: "Nương, người lại làm chuyện gì không đúng đắn sao?"

Sắc mặt Ôn Lương biến hóa, bên tai đỏ rực lên, trực giác tiểu Ngạn Bình vừa nhìn thấy bọn họ âu yếm, cố gắng ra vẻ nghiêm nghị, về mặt cứng rắn nói: "Nói bậy bạ gì đó."

Ôn Ngạn Bình không sợ hãi, cười hi hi: "Nương nôn ọe cũng có tính lựa chọn đấy, ăn thức ăn không hợp ý, làm chuyện không hợp ý, sẽ nôn ọe đó. Nương, vừa rồi nương làm chuyện gì không vừa lòng hả?"

Nghe vậy, Ôn Lương đen mặt, trừng mắt nhìn nghĩa nữ, cảm thấy đứa nhỏ này chính là trời cao phái xuống đây khắc mình, sau đó uất ức nhìn chăm chăm Như Thúy cô nương, chẳng lẽ nàng hôn hân là không hợp tâm ý nàng?

Như Thúy cô nương khổ không thể nói, chỉ có thể đem đồ vừa ăn nhỏ ra sạch trơn, sao đó suy yếu cuộn vào lòng Ôn Lương, lẩm bẩm nói: "Sau này thiếp không thể gần gũi chàng rồi..."

Ôn Ngạn Bình vốn tới đây xin Ôn Lương mấy bảng chữ mẫu để luyện, thấy thần sắc Ôn Lương không tốt, mẫu thân gốc nhà mình lại vô tâm vô phế, nhanh chóng chạy đi, miễn cho mình làm bia đỡ đạn.

Như Thúy dưỡng suốt một tháng, sau một tháng Hồ thái y nói đã ổn định, mọi người mới không vây chặt nàng nữa, nhưng mà vẫn không rời một tấc.

Mặc dù Ôn phủ có chuyện vui, nhưng vì để Như Thúy cô nương tĩnh dưỡng, cho nên mấy ngày nay Ôn phủ đều đóng cửa từ chối tiếp khách, ngoại trừ những bằng hữu quan hệ tương đối thân, những người bái phỏng khác đều bị cản lại, vì thế Như Thúy cô nương không biết bên ngoài có bao nhiêu người mong ngóng chờ nàng an thai xong mở cửa tiếp khách, sau đó phát hiện Như Thúy cô nương căn bản không có ý gặp khách, đều nóng ruột nóng gan, gấp đến độ không được, bắt đầu tìm biện pháp khác.

Mà những ngày này, liên tục có quân sự trong thôn trang và cửa hàng của Ôn phủ đến, coi như hiện tại Như Thúy đem mọi chuyện giao lại cho Minh quản gia quản lý, cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả.

"Hiện nay không phải thời gian báo cáo thu hoạch mỗi năm của thôn trang, những quân sự kia sao lại tới đây?" Như Thúy hỏi.

Thanh Y đang bóp chân cho nàng, nghe vậy nhin không được cười tươi: "Phu nhân, ngài cũng biết những quân sự này cũng đã hai mươi tuổi, còn chưa kết hôn." Thấy Như thúy ngạc nhiên, nhỏ giọng nói tiếp: "Lúc nghe Minh quản gia và các quân sự ấy nói chuyện, Ngọc ma ma đều ngồi phía sau bình phong nghe đấy."

Ám chỉ như vậy rốt cuộc Như Thúy cũng hiểu rõ, mở to hai mắt, "Đây là tìm phu tể cho Ngọc Sinh sao? Có phải hơi muộn không? Là ý của Ôn đại nhân hả?"

"Dạ, là Ôn đại nhân an bài." Thanh Y mấp máy môi, nhin không được nói: "Phu nhân, đại nhân đối với Ngọc Sinh coi như rất khoan dung rồi, Ngọc Sinh tự chủ trương làm những chuyện kia, người bình thường tuyệt đối không tha cho nàng ta, cái này gọi là qua mặt chủ tử." Sau đó quan sát Như Thúy, cẩn thận nói: "Phu nhân cũng hiểu, lúc trước biết rõ do Ngọc Sinh gây ra, nhưng không nhúng tay, việc này để đại nhân ra tay thích hợp hơn, người bên ngoài không thể dị nghị ngài."

Như Thúy cảm thấy không sao cả, "Nàng ta là người của phủ Trấn quốc công, lại có tình cảm khác biệt với Ôn Lương, chỉ cần không ảnh hưởng tới ta, ta mới lười để ý nàng ta. Lúc trước ta thấy nàng ta và phủ Trấn quốc công qua lại mật thiết, biết rõ trong lòng nàng ta Ôn đại nhân là quan trọng nhất, có lẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng đến chàng, cho nên mới không để ý mà thôi."

"Phu nhân thiện tâm không so đo mà thôi, thế nhưng Ngọc Sinh chạm vào giới hạn của đại nhân, phu nhân cũng biết mỗi tháng Ngọc Sinh đều trở về phủ Trấn quốc công một chuyến, phần lớn là tới chỗ lão phu nhân bên đó? Tuy rằng Ngọc Sinh một lòng đối với Ôn đại nhân, nhưng cách làm của nàng ta là nhắm vào phu nhân ngài, trong nhà có chuyện gì, Ngọc Sinh cũng tiết lộ một chút cho lão phu nhân, mới làm cho Ôn đại nhân nổi giận đấy."

Như Thúy suy nghĩ một chút, chẳng trách lúc quay về phủ Trấn quốc công, ánh mắt Trấn quốc công phu nhân nhìn nàng vô cùng kỳ quái, trước kia vẫn cảm thấy mình nghĩ nhiều thôi.

"Như thế rất tốt, Ôn đại nhân quyết định gả nàng ta ra ngoài, xem nàng ta còn dám trung bộ dáng người bên cạnh đại nhân mà nói chuyện không. Nghe nói mấy ngày nay, sức khỏe Ngọc Sinh không tốt, luôn nằm trên giường nghỉ ngơi." Thanh Y châm chọc.

Như Thúy vỗ vỗ tay nàng nói: "Nếu như không khỏe, mời đại phu tới xem cho nàng ta đi."

"Sao lại không mời? Đại phu nói nàng ta là tâm bệnh, chỉ có thể chờ nàng ta tự thông suốt."

Như thế, Như Thúy không nói gì nữa. Nàng và Ngọc Sinh không quen thuộc, cũng không để Ngọc Sinh hầu hạ trước mặt, đây là trong lòng nàng tự hiểu rõ, không xử lý được Ngọc Sinh, cứ để nàng ta ở nơi xa xa nào đó, Ôn phủ nuôi mấy người rảnh rỗi hoàn toàn không có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Nghé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81

Vài ngày sau, Ngọc ma ma tự mình đến bái phỏng Như Thúy, chủ yếu là nói đến hôn sự của Ngọc Sênh, nghĩ cầu nàng một ân điển, để nàng dùng phân phượng gia chủ mẫu cho Ngọc Sênh mặt mũi, coi như là cho nàng ta chỗ dựa này kia.

Như Thúy vội vàng ban ngồi cho Ngọc ma ma, cười nói: "Ngọc Sênh hầu hạ bên cạnh phu quân từ nhỏ, ta cũng coi trọng nàng ấy, người không cần nói ta cũng cho nàng ấy thể diện khi gả đi. À, không biết người chọn trướng ai thế?"

Ngọc ma ma mỉm môi cười nói: "Là quản lý thôn trang phía tây kinh thành Lương quân sự."

Trong lòng Như Thúy vẽ một vòng, rất nhanh liền biết là người nào, cười nói: "Lương quân sự là người không tệ, cần cù chịu khó, trên không phụ mẫu, chỉ có một trưởng tử đã thành thân, Ngọc Sênh gả đi sẽ thành quản gia phu nhân, trên không bỏ bà lập quy củ, hơn nữa hiện nay Lương quân sự đang giúp phu quân quản lý mấy điền trang, sau này phu quân nhất định sẽ trọng dụng hắn..."

Buổi nói chuyện càng khiến Ngọc ma ma thêm vui mừng, sợ dĩ bà chọn trướng Lương quân sự, cũng bởi vì hắn trên không phụ mẫu, trưởng tử đã gả đi, lại có chí cầu tiến, nếu con gái gả tới đó, không chỉ không cần quy củ trước mặt mẹ chồng, mà còn không có ai đưa nữ nhân tới, hai vợ chồng hòa hòa ái ái mà sống. Bà cũng biết con gái kéo dài đến giờ chưa thành thân đã muộn rồi, bà tưởng chỉ có thể chài đầu làm ma ma hầu hạ tiểu chủ tử tương lai, có điều con gái là người mạnh mẽ, làm chuyện không nên làm, cũng may tam thiếu gia khai ân, tìm nam nhân tốt gả con gái đi, mặc dù Lương quân sự từng cưới thê tử, nhưng thê tử trước không sinh đứa con nào, căn bản không cần lo lắng.

Hôm nay bà đến, chủ yếu là bày tỏ thái độ của mình, đồng thời cầu thể diện cho con gái, làm cho phu gia không dám coi thường con gái.

Như Thúy cười gật đầu, gọi Lam Y tới nói: "Đem bộ trang sức trong hồi môn của ta thường cho Ngọc Sênh làm của hồi môn." Nói rồi tìm một ít ngọc bội, những thứ này là nàng chuẩn bị khi biết Ôn đại nhân đem Ngọc Sênh gả ra ngoài, chuẩn bị từ sớm rồi, nể mặt Ôn Lương, Như Thúy chuẩn bị rất phong phú, đã vượt qua số lượng của các nữ nhi gia đình nhỏ, hơn nữa đây chỉ là phần thưởng thôi, còn có những thứ Ngọc ma ma tích lũy được, có thể nói, hồi môn của Ngọc Sênh rất phong phú, gả đi phu gia cũng không dám xem nhẹ nàng ta.

Ngọc ma ma nghe rõ ràng, mặt mày đầy vẻ vui mừng, những hồi môn này không chỉ phong phú mà còn đại biểu con gái được chủ tử coi trọng, gả con gái đi, người bên nhà chồng muốn ức hiếp cũng phải né vài phần.

Mới xong chuyện Ngọc Sênh, Ngọc ma ma không vội rời đi, tán gẫu vài chuyện của nữ nhi và những việc phụ nữ có thai cần chú ý, Ngọc ma ma từng sinh con, nên cũng nói một ít chuyện, Như Thúy lắng nghe rất nghiêm túc.

Lúc hai người đang nói chuyện, nha hoàn bên ngoài đến bẩm báo, Ngọc Sênh cầu kiến phu nhân.

Ngọc ma ma nghe xong, trong lòng sợ hãi. Như Thúy liếc nhìn Ngọc ma ma, liền để nàng ta vào.

Mới không gặp mấy ngày, thế mà Ngọc Sênh gầy đi một vòng, cằm cũng nhọn rồi, sắc mặt âm đạm không ánh sáng, thân hình mảnh khảnh nhìn rất yếu đuối.

Đương nhiên Như Thúy biết rõ vì sao nàng ta lại trở nên như thế, tuy không có bao nhiêu cảm xúc nhưng không tránh được thờ dài. Kỳ thật nàng và Ngọc Sênh cũng không có xích mích gì, mặc dù Ngọc Sênh hầu hạ Ôn Lương từ bé, nếu không có tâm tư kia, nàng ta cũng thông minh, cứ làm tốt việc của mình thì sau này nhất định sẽ có chỗ đứng vững chắc trong phủ. Nhưng vạn lần không nên chính là, trong lòng Ngọc Sênh đối với Ôn Lương quá mức cố chấp, đem tất cả khuôn mẫu của thể nhân đeo lên người Ôn Lương, cảm thấy như vậy mới tốt cho hắn, nàng ta làm như vậy không nghĩ tới Ôn Lương có thích hay không, có cần hay không.

Thật ra Như Thúy cảm thấy, Ngọc Sênh chính là loại lấy lý lẽ cùn để che dấu tâm tư chính mình, biết mình lớn tuổi không xứng với Ôn Lương, cho nên không vừa mắt Như Thúy thân phận thấp kém mà độc chiếm Ôn Lương. Nếu Ôn Lương là người hoa tâm, bên cạnh có một đống nữ nhân thì nàng ta không tính toán khổ sở như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác, trong suy nghĩ của nàng ta chủ tử hoàn mỹ của mình chỉ độc sủng một nữ nhân không hoàn mỹ.

Ngọc Sênh thình an xong, Không nhìn mẫu thân mình, quỳ gối trước mặt Như Thúy, thành khẩn nói: "Tam thiếu phu nhân, nô tỳ nguyện ý hầu hạ ngài và tam thiếu gia, hầu hạ tiểu chủ tử, xin ngài và tam thiếu gia thu hồi mệnh lệnh, đừng đem nô tỳ gả ra ngoài."

"Ngọc Sênh!" Ngọc ma ma hoảng hốt kêu lên, thiếu chút nữa bị con gái không hiểu chuyện làm tức chết.

Như Thúy bảo Thanh Y dìu nàng ta đứng dậy, nhỏ giọng trấn an nàng ta vài câu, sau đó mới lực bất tòng tâm nói: "Đây là chuyện đại nhân quyết định, ta không có cách nào thay đổi. Không bằng ngươi đi cầu xin đại nhân đi."

Ngọc Sinh tuyệt vọng, nếu có thể đi cầu tam thiếu gia nàng ta đã sớm đi cầu rồi, đúng như Như Thúy nói, chuyện Ôn Lương đã quyết định, các nàng làm sao có thể thay đổi được?

Ngọc Sinh ngờ ngác nhìn Như Thúy, đáng về thất hồn lạc phách thoát nhìn giống như bộ dáng thất tình không muốn sống tiếp nữa.

Khỏe mắt Như Thúy giật giật, đột nhiên cảm thấy đáng về này của Ngọc Sinh quá dọa người, đến khi Ngọc ma ma lòi Ngọc Sinh đi rồi, Như Thúy vỗ vỗ ngực nửa nằm nửa ngồi trên giường ấm lẩm bẩm: "Bây giờ ta mới hiểu lời nói của tiểu thư trước đây, quá dễ ý rất dễ đánh mất bản thân, đặc biệt là một người không thương mình, căn bản không đáng nha."

Thanh Y lam Y nghe không rõ, đúng lúc Ôn Ngạn Bình đến, nghe được lời của Như Thúy, thân thể nhỏ bỏ nhào tới trước giường ấm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nàng, tò mò hỏi: "Nương nói cái gì đó?"

Như Thúy vươn tay xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nuôi mấy tháng, rốt cuộc dường ra được chút thịt, màu da cũng trở nên tinh tế nhắn nhủ, nhưng vẫn còn hơi vàng vọt, không bằng đám nữ nhân gia đình quyền quý đa dề trắng hồng trong suốt. Tuy rằng gương mặt hơi bình thường một chút, nhưng mà đã nhìn một lần thì khó nén muốn nhìn thêm lần nữa, càng nhìn càng thấy hàm súc ý nhị, nhìn riết thành quen, lại cảm thấy gương mặt này không hề thua kém những gương mặt xuất sắc của đám nữ nhân quyền quý kia. Nàng nghĩ mấy thiếu niên cùng chơi đùa với Ngạn Bình không biết có cảm giác gì, có lẽ Hạng Thanh Xuân không thể tiếp tục luôn mồm gọi bé là "tiểu tử thối" rồi nha?

"Ngạn Bình à, nữ nhân phải có lòng tự trọng, không cần phải muốn sống muốn chết vì nam nhân. Quân đã vô tâm ta liền dừng, không được để bản thân rơi vào hoàn cảnh bị thương." Hiếm khi Như Thúy nói được lời sâu sắc.

Ôn Ngạn Bình nháy mắt mấy cái, tiếp đó cười hi hi: "Nương, con là bé trai, không cần lo lắng, sau này con cưới thê tử, sẽ đối tốt với thê tử, còn dễ thê tử hiếu thuận với người nữa!"

Trong nháy mắt, dường như gió bắc gào thét thổi qua, tay Như Thúy cứng ngắc giữa không trung, Thanh Y đang pha trà giật mình làm chén trà rơi xuống đất, Lam Y trừng mắt thật to, về mặt góc nghiêng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Như Thúy cũng đưa tay xoa đầu đứa nhỏ, sâu xa nói: "Được rồi, bây giờ con là bé trai, chờ lớn thêm chút nữa, chỗ này bắt đầu to lên, mỗi tháng phía dưới sẽ chảy máu, tới lúc đó con biến về thành bé gái cũng được."

Như Thúy cô nương hung tàn khiến Tiểu Ngạn Bình sợ hãi, thấy đôi phương chắc chắn như vậy, tiểu cô nương gạt lệ chạy đi.

Cuối cùng hôn sự của Ngọc Sinh cũng xác định vào hai tháng sau, có gần hai tháng cho nàng ta chuẩn bị, Như Thúy đặc biệt ban tiểu viện cho nàng ta ở, phân phó thêm hai nha hoàn và ma ma hầu hạ nàng ta, để nàng ta chuẩn bị may hi phục cho mình.

Sau khi Như Thúy mang thai được ba tháng, Túc vương phi tay phải dắt con gái, tay trái dắt con trai, còn có một tiểu chính thái theo phía sau tới phủ thăm Như Thúy.

Từ khi mang thai, Như Thúy cô nương vốn vô tâm trở nên nhạy cảm vô cùng, vừa nhìn thấy Túc vương phi, đã chảy nước mắt, dọa người lớn đứa nhỏ đều giật nảy mình.

"Này, nha đầu, sao lại khóc, muội là phụ nữ có thai, mỗi một lần ta tới muội đều khóc một lần, cẩn thận sau này Ôn đại nhân liệt ta vào danh sách cự tuyệt lui tới." Túc vương phi vừa lau nước mắt cho nàng vừa trêu chọc.

Ôn Ngạn Bình tay trái dắt đệ đệ, tay phải dắt muội muội, cũng hòa theo: "Vương phi đi đi, gần đây nương bắt đầu xuân thương thu buồn rồi, lúc cần miệng cha cũng buồn khóc, cha nói nương không thích cha..."

"Câm miệng!" Như Thúy cô nương lập tức ngừng khóc, tức giận nói: "Coi chừng ta nói chuyện con lười biếng không luyện chữ cho Hạng công tử và Vệ công tử bọn họ, để bọn họ chê cười con." Đồng thời hơi chột dạ, thật sự nàng không có ý, gần đây Ôn đại nhân bị nàng giầy vò quá mức, nhưng mà Hồ gia gia nói phụ nữ có thai đều như thế, nên nàng không nghĩ nhiều nữa.

Ôn Ngạn Bình ỉu xiu, nịnh nọt nói: "Nương, cánh tay không thể cong ra ngoài, những người kia đều là hồ ly tinh và sói xám đáng ghét, con mới là con của nương mà."

Túc vương phi nghe xong nhin không được cười to, chỉ vào Như Thúy: "Nha đầu muội cũng có ngay hôm nay!"

Nha hoàn dâng trà bánh lên xong, Ôn Ngạn Bình thông minh dẫn tiểu thê tử và tiểu quận chúa ra một bên chơi đùa, thỉnh thoảng trêu chọc tên sói con thành công làm bé dựng lông lên.

Túc vương phi bốc một trái lựu chậm rãi ăn, vừa ăn vừa bồi Như Thúy nói chuyện phím, thấy tinh thần nàng không tệ, âm thầm gật đầu, sau đó nhìn nhìn, tiến lại gần Như Thúy cô nương nhỏ giọng nói: "Bây giờ thân thể muội không tiện, không ngốc đến nỗi an bài nha hoàn hầu hạ trượng phu của muội chứ?"

Như Thúy lắc đầu như trống: "Ôn đại nhân là của một mình muội, sao muội có thể an bài người cho chàng chứ? Hơn nữa Ôn đại nhân nói, chàng chỉ cần một mình muội." Trên mặt đầy ý cười nói với Túc vương phi: "Lúc trước tiểu thư mang thai tiểu quận chúa và tiểu thê tử, người cũng giữ chặt vương gia, mọi người đều nói người là đồ phụ, không phải là muội học tập tiểu thư hay sao?"

Tay Túc vương phi ngửa ngáy, thật nhớ cảm giác đánh người, trong lòng tự nhủ các nàng giống nhau sao? Không nói vương gia nhà nàng là nam thân thích sạch sẽ không cho phép người bên ngoài thân cận, đường thành tính cách lạnh lùng, nhà hoàn nào không muốn sống nữa mới đụng đến? Không sợ bị xiên ra ngoài giết sao? Ôn Lương thì khác, bề ngoài tuấn mỹ tự coi mở, lại là nam nhân vui vẻ hài hước, cô nương nào không thích? Nhà hoàn không sợ chủ tử như thế, nhất định sẽ bỏ lên giường cho xem.

Thấy nàng tất cả đều tốt, nam nhân cũng không có ý định vượt tường, Túc vương phi yên tâm.

"Đúng rồi, bởi vì lúc trước muội muốn an thai, cho nên Ôn đại nhân đóng cửa từ chối tiếp khách, sau đó lại một mực không gặp khách, vì thế có rất nhiều người muốn gặp muội mà đi tìm ta đây."

Như Thúy kinh ngạc nhìn nàng: "Tại sao thế?"

Túc vương phi tức giận: "Còn có thể như thế nào? Không phải muốn cầu muội chuyện con cái sao? Muội cũng biết..."

"Muội không phải Tổng tử nương nương!"

"Đừng nói xen vào!" Túc vương phi gõ ót nàng một cái, tiếp tục nói: "Muội cũng biết khi ở Đồng Thành muội vì cứu Ôn đại nhân là bị thương, lúc ấy thái y nói muội bị thương ở bụng không thể mang thai, lúc hồi kinh mấy thái y khác cũng nói như thế, cho nên đột nhiên muội mang thai, thật dọa người có biết không?" Nàng muốn nói, cái vận khí này thật sự tốt đến nghịch thiên, giống như một người bị đại phu phán đã tử vong đột nhiên vùng dậy, rõ ràng tất cả đại phu đều nói như vậy, người nào đó lại không tuân thủ quy tắc, đơn giản chỉ muốn mọi người khiếp sợ mới thoải mái.

Như Thúy cô nương rất bình tĩnh ăn lựu, sau đó còn không chịu nhả hạt lựu, bị Túc vương phi đập một cái mới phun ra.

Túc vương phi quyết định bỏ qua hành động ngu ngốc của nàng, tiếp tục nói ý đồ của mình: "Gần đây có rất nhiều phu nhân tìm đến chỗ ta, cầu ta nói với muội. Ý của các nàng là nhất định muội có phương thuốc cổ truyền gì đó, nên muốn cầu xin muội. Chẳng qua lời đồn đãi lúc trước dữ quá, thái độ các nàng cũng không tốt. Ta thấy, có mấy phu nhân này đã sinh con gái mà không sinh được con trai nữa, cũng có người thành thân hơn mười năm mà chưa có con, khoảng chừng mười mấy người đấy. Muội thấy như thế nào?"

Như Thúy suy nghĩ một chút mới trả lời: "Phương thuốc cổ truyền thì muội có, ngoại tử mẫu của Ôn đại nhân cho, có hơn mấy chục đơn đó." Như Thúy cười hi hi, "Lúc đầu ở Bình Tân, một ngày muội ăn ba bữa thay cơm, thiếu chút nữa nôn ra. Nhưng mà muội cảm thấy, muội có thể mang thai, có khả năng là do những phương thuốc cổ truyền của ngoại tử mẫu điều dưỡng thân thể, nhưng mà muội không biết cái nào có tác dụng nữa."

Túc vương phi bĩu môi, trong lòng nghĩ do y thuật hiện giờ không giỏi, xem lâm bệnh, không nhất thiết là do tác dụng của phương thuốc cổ truyền.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Nghe nói những phu nhân kia muốn xin mình mấy phương thuốc cổ truyền giúp sinh con, Như Thúy cô nương cũng không giấu giếm, sai Thanh Y đem một chồng giấy ra, cười hi hi: "Những thứ này đều là ngoại tử mẫu cho, nếu các nàng ấy muốn thì lấy đi."

Túc vương phi nhìn chồng giấy kia, khoe miệng giật giật, cái này phải uống đến năm nào tháng nào? Rồi nhìn người nào đó, ánh mắt rõ ràng đang bồn chồn, hiển nhiên là muốn xem náo nhiệt bên ngoài. Nghĩ đến nàng bị ép uống hai tháng thuốc bổ, cho nên muốn người bên ngoài cũng ném thử khổ sở như thế.

Lật nhìn mấy tờ, Túc vương phi đem chồng giấy này giao cho nha hoàn Xuân Đào đang đứng bên cạnh, sai nàng ấy chép lại một bản mang về, Lam Y vội vàng dẫn nàng ấy đến phòng sách nhỏ.

Sau khi Xuân Đào chép đơn thuốc xong mang về, Túc Vương phi nhận lấy, nói với Như Thúy: "Người bên ngoài thì không sao, các nàng muốn đơn thuốc thì cho các nàng, nếu các nàng đến tìm ta thì ta chép cho các nàng. Nhưng có mấy vị phu nhân là người tốt, như Tả đô ngự sử phu nhân, Bàng đại học sỹ phu nhân, người bên ngoài kiến thức nông cạn, thích bản sao, chỉ có các bà không hùa với người khác nói luyên thuyên, bình thường các ngày lễ cũng tặng quà rất thỏa đáng, muội xem, nên thành toàn cho nỗi lòng các bà ấy đi."

Như Thúy nhớ tới khi chuyện mình mang thai truyền ra ngoài, tất cả người trong kinh đều đưa lễ vật tới, trong đó lễ vật của mấy vị phu nhân Túc vương phi nhắc tới rất hợp ý nàng, không giống những người khác đều tặng cho có lệ, trong lòng rất vui vẻ giao hảo với các bà ấy, biết rõ các bà không cầu vì bản thân mình, mà là cầu cho con cháu, nỗi khổ tâm này, nàng không muốn làm khó dễ.

Như Thúy không nói nhiều, từ trong chồng giấy chọn ra mấy tờ, nói: "Lúc ấy muội thường uống những phương thuốc này, chuyên điều trị thân thể, Những cái khác là do ngoại tử mẫu thu thập nhiều năm, không có hiệu quả lắm, mang về dùng thử đi." Nói xong không nhìn được vui vẻ.

Túc vương phi buồn cười lựa mấy tờ đó cất riêng ra, biết rõ nhà đầu kia còn giấu lại mà, cười nói: "Không biết Đàm lão phu nhân sao lại cho muội nhiều đơn thuốc như thế, uống bao giờ mới hết?"

Như Thúy cô nương nhún nhún vai "Lúc đó muội cảm thấy chỉ về vùi cho thêm chuyện, nhưng tâm ý của lão phu nhân cũng không tiện cự tuyệt, bèn nhận hết, ai ngờ thật sự mang thai." Nói xong, xoa phần bụng đã lộ ra ngoài, không biết thế nào khỏe mắt ươn ướt, thấp giọng nói: "Tiểu thư, muội rất mừng vì chuyện ngoài ý muốn này, có thể sinh đứa bé cho Ôn đại nhân, trong lòng muội rất thỏa mãn."

Túc vương phi vỗ vỗ tay nàng trấn an, thời đại này, mặc kệ nữ nhân có yêu người nam nhân kia hay không, thành thân xong đều muốn có một đứa con, sau này có nơi nương tựa, hưởng chỉ là nữ nhân và trượng phu lưỡng tình tương duyệt, càng nguyện ý sinh hạ cốt nhục cho người mình yêu. Trước đây nha đầu này rất vô tâm, nàng vẫn cho rằng muội ấy không hề để ý, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là Ôn Lương làm muội ấy cảm động, trong lòng không biết làm sao, mới tạo cho mình vẻ ngoài không để ý mà thôi, có trời mới biết nửa đêm giật mình tỉnh giấc, có nuôi tiếc hay không.

Nhưng mà bây giờ tốt rồi, ít nhất muội ấy mang thai, bất kể là may mắn cũng tốt, kỳ tích cũng tốt, có đứa nhỏ, nữ nhân thời đại này mới sống tốt được.

Chơi nửa ngày, Ôn Lương và Túc vương cùng nhau trở về, Túc vương đích thân đến đón thê tử, Túc vương phi chỉ có thể luyến tiếc cáo từ.

"Nghĩa mẫu, Bạch Bạch muốn đệ đệ ~" Sở Tê Bạch giống như con vịt nhỏ đi tới trước mặt Như Thúy, ôm một chân của nàng, giọng nói non nớt, âm thanh không rõ ràng.

Như Thúy trêu bé: "Muội muội không được sao?"

Tiểu bánh bao nắm bàn tay nhỏ bé lại, nhìn nhìn Ôn Ngạn Bình đang cười khanh khách, kêu lên: "Muốn đệ đệ ~ Bạch Bạch làm ca ca ~"

Mọi người nhìn qua liền biết Ôn Ngạn Bình giờ trò, lập tức thấy buồn cười, Như Thúy dịu dàng kéo tay tiểu nữ nhi hỏi: "Tiểu quận chúa, con thích đi đi sinh đệ đệ hay muội muội?"

Tiểu bánh bao Sở Sở đã năm tuổi, đã sớm có suy nghĩ độc lập, suy tư một lúc mới nói: "Nam nữ đều tốt, Sở Sở sẽ nghiêm túc dạy bảo đệ đệ muội muội."

Ôn Lương cười to, ôm lấy tiểu gia hỏa, cọ cọ đầu nhỏ của bé: "Tốt lắm, đệ đệ muội muội nhà Ôn thúc thúc sau này phải nhờ tiểu quận chúa dạy bảo rồi."

Được ủy thác trách nhiệm tiểu bánh bao càng nghiêm túc, cam đoan nhất định mình sẽ làm được.

Đùa giỡn với bọn nhỏ một lát, cuối cùng phu thê Túc vương dẫn theo bọn nhỏ tạm biệt bọn họ.

Thấy đệ đệ muội muội đều về hết, Ôn Ngạn Bình hơi mất mát, chào Ôn Lương và Như Thúy một tiếng liền chạy đi luyện công, Ôn Lương dặn dò bé vài câu xong mới dịu Như Thúy chậm rãi tản bộ trong hoa viên.

Tháng tư là tháng trăm hoa héo rũ, mùa xuân đã trôi qua, bắt đầu vào hạ, nhưng muôn hoa trong hoa viên vẫn không có xu hướng suy tàn, ngược lại một mảnh màu xanh tươi, trong màu xanh lộ ra một mảnh đỏ tươi, rất có không khí vui mừng.

Chỉ cần nhìn thôi trong lòng Như Thúy cũng cảm thấy vui vẻ, tiếp đó nói với Ôn Lương tin tức hôm nay Túc vương phi mang tới, sau đó cười hi hi: "Lúc trước các nàng ấy nhìn thiếp không vừa mắt, lúc mới thành thân, thiếp bị mấy vị phu nhân mời đi dự hoa yến, mấy phu nhân đó còn mỉa mai vài câu, không ngờ hôm nay các nàng ấy muốn đến chỗ của thiếp, cầu xin thiếp phương phượng cổ truyền giúp sinh con gì đó, lúc đó thiếp nghĩ các nàng ta thật trọng cao quý vô cùng, không ngờ trong lòng cũng có khổ sở đây."

Ôn Lương cũng hiểu được, thấy buồn cười "Mười năm phong thủy luân chuyển, phải biết hôm nay mình giẫm lên người khác để bay lên thì có lúc lại có việc cầu hần, đạo lý thế gian đã như thế." Mà nha đầu kia thật ranh mãnh, đem mấy chục đơn thuốc của ngoại tổ mẫu phát ra, khiến các nàng ấy phải uống đến năm nào tháng nào?

Mỗi đơn thuốc đó lại không có cùng dược liệu, cũng không thể dùng lẫn lộn, hơn nữa còn phải tốn một khoảng thời gian uống thử xem hiệu quả thế nào, lần này có hơn mấy chục đơn thuốc, đều phải uống từng cái một, không biết uống tới khi nào đây?

"Đúng là đạo lý này." Như Thúy gật đầu xác nhận, nàng là người đơn giản, thường không tính toán chi li, chỉ cần không ảnh hưởng đến nàng thì nàng không so đo, tránh làm mình khó chịu, nhưng nếu đụng tới nàng, nha đầu kia sẽ rất hung hăng giãy vò lại, khi còn bé nàng được mua về làm nha hoàn của Túc vương phi, trước khi Túc vương phi gả đi chỉ là thứ nữ của Lục thừa tướng, không khỏi bị đám đường huynh đường đệ ức hiếp, lúc đó đều là nàng lên lút trả đũa lại, những thiếu gia và tiểu thư trong phủ Lục thừa tướng ít lần bị chủ tớ hai người bí mật ăn hiếp.

Chậm rãi dạo một lát, Như Thúy hỏi: "Ôn đại nhân, chàng đoán xem đứa nhỏ này là trai hay gái?"

Ôn Lương sững sờ, xong cười nói: "Trai gái ta đều thích." Lúc đầu vốn nghĩ mình không có con nối dõi, bây giờ đột nhiên biết mình sắp có con, Ôn Lương kinh hi hoàn toàn không thêm để ý là trai hay gái, chỉ cần sinh ra, mặc kệ là trai hay gái hần đều bảo vệ chúng nó một đời chu toàn.

"Cha và Ngạn Bình đều hi vọng sinh bé trai, nhưng mà trong lòng thiếp nghĩ giống chàng, cảm thấy trai hay gái gì cũng được." Như Thúy không để ý nói.

Ôn Lương cười ôm vai nàng, hi vọng nàng duy trì trạng thái vui vẻ này. Gần đây hần bổ sung rất nhiều kiến thức của phụ nữ có thai, biết rõ rất nhiều phu nhân trong lúc mang thai, bởi vì nhiều nguyên nhân và áp lực sinh con trai, dẫn đến ưu sầu lo nghĩ quá nhiều, ăn không ngon ngủ không yên, giằng vặt bản thân, cuối cùng khó sinh, hơi không cẩn thận một chút là một xác hai mạng. Cho nên hần không muốn tạo áp lực cho nàng, vì thế hần phân phó người gác cổng nếu người của phủ Trần quốc công tới thì phải ngăn lại, không cho tới nói huyền thuyên chuyện con trai trước mặt nàng.

Hôm nay Ôn Lương được về sớm, buổi trưa phụ thể hai người cùng đánh cờ uống trà, thỉnh thoảng trò chuyện, tự do tự tại, Bọn người Vệ Triều Ấp tới Ôn Lương cũng chỉ ra đề bài cho bọn họ rồi đuổi về.

Như Thúy tựa vào một cái gối đệm lớn, tay cầm quân cờ đen, nói: "Ôn đại nhân, có phải chàng...muốn nhận mấy người bọn họ làm đệ tử không?"

Hiện tại giá trị con người Ôn Lương vô cùng cao, không chỉ tương lai là đề sư, còn là quân sư ngụy dụng của hoàng thượng, nhân vật cỡ này trong kinh thành không biết bao nhiêu người chạy theo như vịt, tất cả mọi người đều tranh nhau muốn làm đệ tử của hắn, đối với con đường làm quan tương lai có thêm một phần lợi thế. Đám người Vệ Triều Ấp cũng có chủ ý này, chẳng qua tiếp xúc lâu, bị tài năng Ôn Lương thuyết phục, nên nhiệt tình hơn tám phần.

Ôn Lương cười cười không nói, quả thật mấy ngày nay hắn đang gầy vò đám thanh niên này, xem phẩm hạnh thế nào rồi hãy nói, nếu tốt, đương nhiên không ngại nhận làm đệ tử, vì thế mới ngầm đồng ý cho bọn họ tới đây mỗi ngày.

Hai người tự do tự tại, không khí hài hòa, nhưng bất ngờ Ôn Ngạn Bình phần nộ chạy vào.

"Sao thế?" Hai người ngạc nhiên, sau khi tiểu gia hòa tới kinh thành, có thể nói như cá gặp nước, trừ mấy lần bị Như Thúy hung tàn hù dọa, hiếm khi thấy bé biểu lộ vẻ mặt này.

Đôi mắt đẹp của đứa nhỏ trừng lớn, hốc mắt ngập nước, bỏ nhào vào lòng Như Thúy buồn buồn nói: "Hô ly tính đánh mông con, đại hoi lang còn giúp hắn nữa, Tiểu Béo ca ca bị đuổi đi không ai giúp con..."

"..."

Hai người đều ngẩn ngơ, sau đó đồng loạt nhìn vào mông đứa nhỏ -- Ôn Lương phát hiện hành động này không ổn, nhanh chóng dời mắt.

Như Thúy đưa tay sờ sờ cái mông nhỏ, đứa nhỏ nhảy dựng lên, nghĩ đến là đau, hít một ngụm khí nói: "Hô ly tính còn dám cời quần con đánh mông con..."

"Cái gì?" Như Thúy kêu lên: "Hắn thật sự cời quần con?" Thấy vẻ mặt ngây thơ của đứa nhỏ, Như Thúy nổi giận, trừng mắt nhìn Ôn Lương.

Ôn Lương cũng nhũn mảy, tuy rằng đứa nhỏ luôn miệng nói mình là con trai, nhưng là bé gái hàng thật giá thật, duy nhất làm bọn họ đau đầu chính là, lúc bé còn nhỏ không có phụ mẫu dạy dỗ, lẫn lộn với một đám nam nhân trong hang ổ bọn cướp, quan niệm nam nữ cực ít, thậm chí tận mắt chứng kiến mẫu thân bị bọn cướp làm nhục, tận trong lòng không muốn làm nữ nhân, cho nên cái quan niệm này rất khó sửa đổi.

Chẳng qua bởi vì tuổi bé còn nhỏ, thoát nhìn giống đứa nhỏ năm tuổi, Ôn Lương không muốn quản thúc bé, thấy bé thích chơi với bọn người Mạc Tiềm, bèn cho phép bọn họ cùng đọc sách, cũng để cho Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hủ dạy võ lòng cho bé, nhưng mà chưa từng để bé gần gũi quá mức với một tên nhóc nào, đề phòng vô cùng chặt chẽ, ai ngờ hôm nay không chú ý một chút, đứa nhỏ đã bị đánh mông?

Thấy sắc mặt hai người không tốt, đứa nhỏ nhanh chóng nói: "Hắn chỉ cời quần ngoài của con thôi, vẫn còn tiết khổ mà." Lòng tự trọng của đứa nhỏ bị tổn thương, cho nên tìm phụ huynh cáo trạng, bé lớn như vậy rồi, chưa từng bị ai đánh mông đâu, nhiều nhất thời điểm tâm trạng bọn cướp không tốt, chỉ đá một cước vào mông mà thôi.

Ôn Lương vỗ vỗ đầu bé trấn an, muốn dặn bé sau này phải chú ý nam nữ khác biệt nhưng lại sợ phản tác dụng, bèn hỏi: "Có phải con lại chọc Hạng Thanh Xuân không?" Thấy đứa nhỏ bĩu môi, Ôn Lương liền biết mình đoán không sai, đứa nhỏ rất ghét Hạng Thanh Xuân, luôn tìm cơ hội trêu chọc, hắn đều để trong lòng. "Nó đánh con, con liền đánh lại, không phải con đang học võ công với võ sư sao? Trước tiên phải nhớ kỹ mối thù này, chờ con học thành tài thì đánh lại nó."

Đứa nhỏ rất sùng bái Ôn Lương, nghe xong thấy ý kiến đó rất hay, lớn như vậy, bé hiểu được một đạo lý: Dựa trời dựa đất không bằng dựa vào chính mình! Đợi bé lợi hại, bé sẽ đánh hô ly tính đến cha nương hắn cũng nhìn không ra! Để coi hắn còn tự phụ nữa không!

Sau khi Ôn Ngạn Bình rời đi, Ôn Lương xoa xoa thái dương, nói với Như Thúy: "Đội nàng sinh xong, tìm cơ hội tách Ngạn Bình với bọn họ ra thôi."

Như Thúy gật đầu đồng ý, trong lòng cũng hơi khó chịu, "Hạng công tử thật quá đáng, sao có thể đánh mông Ngạn Bình chứ."

Trong lòng Ôn Lương cũng thấy vậy, lúc sai hạ nhân đi tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, lập tức cảm thấy nghĩa nữ của mình quá to gan lớn mật, người người oán giận, chẳng trách Hạng Thanh Xuân nhện không được mà đánh mông bé, đây là còn nể mặt hắn mà hạ thủ lưu tình đấy.

Tức khắc, Ôn Lương quyết định phải quản thúc Ôn Ngạn Bình ngay hôm nay, không cho bé chơi cùng mấy thiếu niên kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Không nói mấy đứa nhỏ thế nào, Ôn Lương thay đổi biện pháp quản thúc tiểu Ngạn Bình ở hậu viện, cho dù đám người Vệ Triều Ấp có đến phủ thỉnh giáo bài học, cũng khó gặp được. Lúc đầu còn đỡ, tiếp tục nửa tháng như vậy, còn không rõ sao, lập tức Mạc Tiềm trách móc Hạng Thanh Xuân trước tiên.

"Hồ ly tinh, đều tại huynh, nếu không phải huynh đánh mông bé, sao bé trốn không chịu gặp người chứ?" Mạc Tiềm oán trách không thôi, hẳn thật tâm thích chơi với tiểu Ngạn Bình, hơn nữa có tiểu Ngạn Bình ngậm bắt cầu, đôi khi hẳn còn có thể gặp Tiểu Tiếu cô nương, bây giờ tiểu Ngạn Bình không gặp ai, đương nhiên Tôn Tiểu Tiếu cũng không tùy tiện gặp người, thậm chí tình cờ gặp cũng không có cơ hội, hẳn nhịn sắp hỏng rồi.

Hạng Thanh Xuân hí cặp mắt xé dài xinh đẹp, không vui nói: "Tiểu Bàn, người nói ai là hồ ly tinh hả? Đừng học theo tiểu tử thôi kia."

Sau khi Mạc Tiềm nghe xong, trực tiếp giờ nắm đấm, Hạng Thanh Xuân trưng khuôn mặt tuyệt đẹp lên mới dừng lại, mắt hững hờ nói: "Ngạn Bình không phải người xấu. Huynh không có mắt mới nói đệ ấy xấu, ta cảm thấy đệ ấy càng ngày càng đẹp mắt, so với mấy đứa nhỏ được nuôi trắng trẻo mềm mại kia tốt hơn nhiều. Còn nữa, huynh rõ ràng là hồ ly tinh, hai mắt hí hí, giống như hai tiểu hồ ly mà Ôn phu nhân nuôi vậy."

Rốt cuộc là ai không có mắt hả? Hạng Thanh Xuân không để ý tới Tiểu Bàn nữa, nếu đã cho rằng người nào xấu, không muốn bản thân mình, hẳn chưa bao giờ nhìn kỹ Ôn Ngạn Bình, hơn nữa lúc hắn đánh mông Ôn Ngạn Bình cũng là do hắn xấu hổ giận dữ đến mất lý trí mới ra tay, đánh đến đứa nhỏ rung rung nước mắt, lúc đứa nhỏ cảm hận nhìn lom lom mình hắn mới hơi hối hận, mình là người lớn, mà vẫn còn so đo với một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện.

Mặc dù Hạng Thanh Xuân là thư đồng của đại hoàng tử, nhưng thật tâm kính nể tài trí của Ôn Lương, nên mới chăm chỉ tới tận cửa xin chỉ giáo, mong chờ Ôn Lương ra khảo hạch, nhận hắn làm đệ tử. Vì thế, gần đây hẳn từ từ xa cách mấy người đại hoàng tử, còn phải khiến đại hoàng tử không trách tội nữa, làm việc rất vất vả. Thế nhưng, bây giờ gặp phải chuyện của nghĩa tử Ôn Lương, mấy ngày gần đây bị nó giày vò, Hạng Thanh Xuân hơi chán nản.

"Tiểu Bàn, đệ đừng che chở tiểu tử kia nữa, lần trước là nó quá đáng trước..." Vệ Triều Ấp không đồng ý lắc đầu, ánh mắt đồng tình nhìn Hạng Thanh Xuân. Nhưng mà cũng do Hạng Thanh Xuân tự làm tự chịu, ai kêu tên biến thái này cứ thích trêu chọc đứa nhỏ.

Mạc Tiềm nhú mày, "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Các huynh không nói, làm sao ta biết đệ ấy làm gì hồ ly tinh chứ?"

Xưa nay Chu Chứng Hủ trung lập, khoan thai ung dung, không đắc tội với ai, vậy mà lúc này đồng ý với Vệ Triều Ấp, vỗ vỗ cánh tay vừa gầy đi một vòng của Tiểu Bàn Tử: "Đệ đừng lộn xộn, ta thấy là do Ôn tiên sinh quản thúc tiểu sư đệ nên mới không thấy được người."

Các thiếu niên này đều thông minh, nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, nhưng mà không hiểu vì sao Ôn Lương lại quản thúc Ôn Ngạn Bình.

Mà Ôn Ngạn Bình không biết mình bị nhớ thương, mấy ngày qua vô cùng bận rộn, sư phó dạy võ cho bé đột nhiên bắt đầu dạy công phu quyền cước, thậm chí biết bé thích trường kiếm, còn tự đeo một thanh kiếm gỗ tinh xảo cho bé chơi, tức thì đâu còn quan tâm đến bọn người Mạc Tiềm nữa chứ.

Ngoài ra, sau khi luyện võ xong, Ôn Lương còn sắp xếp bài học cho bé, thật vất vả mới học xong, bèn dành thời gian dưỡng thai với Như Thúy cô nương. Vì muốn Như Thúy sinh đệ đệ đáng yêu cho bé, Ôn Ngạn Bình nhảy lên nhảy xuống, tiếp nhận công việc dưỡng thai cho con mình của Ôn Lương, tự bé mang sách đến trước mặt Như Thúy, bắt đầu đọc cho đệ đệ trong bụng nghe, ngày ngày cứ trôi qua như thế.

Ôn Lương thấy hiệu quả rất tốt, bất giác mỉm cười, quả nhiên đệ đệ là điểm yếu của Ôn Ngạn Bình, cứ như thế có thể quản bé một hai năm rồi.

Thời gian từ từ trôi qua, rất nhanh tới ngày mùa hè nắng chói chang.

Như Thúy mang thai đã được năm tháng, đúng lúc này tháng sáu, bởi vì trời nóng bức, khẩu vị không tốt, khiến Ôn Lương và đứa nhỏ gặp đến độ nhảy tung tung. Dùng tất cả biện pháp ép năng ăn nhiều một chút, đây là bồi bổ cho mấy người lận độn đó nha.

Ôn phủ đóng cửa không tiếp khách trước sau như một, Như Thúy an tâm dưỡng thai, mọi chuyện trong phủ đều giao cho quản gia, chuyện bên ngoài không tới tai, trừ biết một vài chuyện lớn, có lẽ Ôn Lương sợ ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, nên những chuyện bình thường không muốn nàng bận tâm.

Ôn phủ rất thanh tịnh, nhưng bên ngoài náo nhiệt vang trời.

Nguyên nhân đầu tiên là do có một vài phần tử Bắc Việt liên hệ với người Bắc Việt ở một vài bộ lạc thiểu số trên thảo nguyên Đông Bắc bộ và một số tiểu quốc xung quanh khởi xướng chiến tranh với Đại Sở, khiến người trong kinh bàn bạc sôi nổi, nhao nhao gào thét muốn Ngụ tướng quân xuất chinh diệt trừ loạn dân Bắc Việt. Nguyên nhân thứ hai là có vài phu nhân thành thân hơn mười năm không có tin tức đột nhiên mang thai, mọi chuyện giống như hẹn nhau cùng truyền ra một lúc, hơn nữa xem tuổi của các nàng, đều khoảng hai mươi đến ba mươi, thậm chí Tả Đô Thống phu nhân đã ba mươi sáu rồi lại bắt ra hi mạch.

Thật là kỳ diệu!

Trong lòng mọi người nghĩ thầm, có vài người nhìn ra được, trước đây những phu nhân này rất chăm chỉ chạy tới Túc vương phủ và Ôn phủ, nghe nói Ôn phu nhân có phương thuốc cổ truyền giúp sinh con, không ngờ mới hai tháng, vậy mà thật sự có mang.

Mọi người nhìn nhau, không quan tâm có trùng hợp hay không, trong lòng cảm thấy phương thuốc sinh con của Ôn phu nhân cực kỳ hiệu nghiệm, nói không chừng nàng mang thai cũng là do nguyên nhân này, tăng thêm vài phần tin tưởng, cho nên một lần nữa Ôn phủ và Túc vương phủ bị tất cả phu nhân trong kinh đưa thiệp mời cầu kiến.

Như Thúy mặc kệ những chuyện kia, lúc trước nàng đưa cho Túc vương phi một chồng đơn thuốc, Túc vương phi đưa cho những phu nhân có quan hệ tốt, mặc dù không truyền hết ra nhưng chỉ mấy người thôi cũng khiến người ta tin tưởng rồi, cho nên lúc Như Thúy lấy lý do đường thai không tiếp khách, những phu nhân kia đành phải chuyển sang cầu Túc vương phi, ngoại trừ mấy phu nhân có thân phận cao Như Thúy không từ chối được, mới đích thân ra gặp mặt.

Lần này tới chính là trưởng tử của đương kim hoàng thượng -- Vô Song trưởng công chúa, Tĩnh An vương phi và Trương học sỹ - Trương phu nhân, lúc nhìn thấy nha hoàn diu một phu nhân mang thai đi ra, không khỏi lắp bắp kinh hãi, trong lòng nói thầm, không phải mới năm tháng sao? Sao nhìn như tám tháng thế? Không phải song thai chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng mọi người khản trương, nóng nảy, dùng loại ánh mắt rụt rè mà nóng bỏng nhìn chằm chằm bụng Như Thúy cô nương.

"Nương, phía trước có đồ vật, cẩn thận một chút." Một âm thanh non nớt vang lên.

Lúc này mọi người mới chú ý tới một bé trai giống như tiểu trung khuyển đi theo sau lưng Như Thúy cô nương, thoát nhìn giống như đứa nhỏ sáu tuổi vóc dáng gầy teo ốm yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn, màu da hơi vàng, tuy ôn hòa tình tế nhưng ngũ quan hơi bình thường, nhưng đôi mắt lại rất xinh đẹp, lúc nhìn người ta thì sáng lấp lánh, thấy thích vô cùng, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường có thêm vài phần thú vị.

Mặc dù các nàng chưa gặp qua đứa nhỏ này, nhưng có nghe nói năm trước Ôn Lương có nhận một nghĩa tử ở Bình Tân, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng rất đáng yêu, hơn nữa bé còn có phụ thân danh chấn thiên hạ, nếu dạy dỗ thật tốt, phong thái nhất định không kém, nếu xuất sắc, chọn các cô nương trong gia tộc có độ tuổi thích hợp, có thể gả cho bé.

Trong lúc tâm tư mọi người xoay chuyển, Như Thúy đã đi tới, bởi vì thân thể nặng nề, mọi người cũng không cần nàng hành lễ, ồn ào bước tới trò chuyện. Qua ba tuần trà, rốt cuộc trưởng công chúa không nhịn được hỏi: "Nhìn bụng người thế này, không phải song sinh chứ?"

Như Thúy mỉm cười: "Hò thái y từng xem qua, nói đúng là song sinh, hơn nữa một vài ma ma có kinh nghiệm trong phủ cũng nói thế."

Nghe vậy, mọi người lại hâm mộ một hồi, trong đó Vô Song trưởng công chúa có tâm tình phức tạp nhất, nhớ tới đứa con gái đã thành thân của mình, tuy là con gái của bà mang danh đệ nhất mỹ nhân kinh thành, tướng mạo tài nghệ tuyệt đỉnh, thành thân phu thê ân ái, có điều cơ thể suy nhược yếu ớt, thái y từng nói cơ thể nàng có tính hàn, không biết phải điều trị tới khi nào, quả thật khiến bà lo lắng vô cùng. Tuy nói phu thê đối với con gái tình thâm ý trọng, nhưng thân gia đã ngóng trông cháu trai, hiện nay còn có mẫu thân là bà thì còn đỡ, đợi bà già rồi không thể cho con gái chỗ dựa, không biết vì chuyện con nói dối mà con gái có bị phu gia ức hiếp hay không?

Trong bụng Như Thúy có hai đứa nhỏ, mọi người đang thảo luận là trai hay gái, hay là long phượng thai các loại, rất náo nhiệt. Những người này đều là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân của hoàng tộc, Như Thúy không dám đắc tội, cho nên bởi các nàng nói chuyện phiếm, nói đến một hồi, nha hoàn đành trà lên lần nữa mới dừng lại một lát.

Nói thỏa thích một hồi, quen thuộc thêm vài phần, mới nói đến mục đích đến đây của các nàng hôm nay.

"Nghe nói Đàm lão phu nhân ở Bình Tâm có cho Ôn phu nhân phương thuốc cổ truyền, điều trị thân thể tốt vô cùng, chúng ta muốn xin một ít mang về." Trưởng công chúa cười nói tiếp: "Hi vọng Ôn phu nhân không để bụng chúng ta thất lễ."

Như Thúy nói: "Nào có chứ, mọi người đều là trưởng bối, chỉ cần sai nha hoàn tới đây là được, sao lại không có đạo lý. Ngoại tử mẫu thương con, lúc con ở Đàm gia, mỗi ngày đều sai người nấu thuốc điều trị thân thể cho con, cũng có vài đơn thuốc thích hợp, lúc rời đi bà còn cho thêm mấy phương thuốc bà thu thập nhiều năm để con mang về, cũng không biết cái nào tốt cái nào không."

Mọi người nghe xong sao lại không hiểu ý nàng, không dám nói quá lên sợ mọi người thất vọng, oán giận nàng và Đàm lão thái quân. Tuy thế, nhưng nhớ tới các nhà truyền ra tin vui liên tục mấy tháng nay, trong lòng cảm thấy nàng quá thận trọng rồi. Đương nhiên, hôm nay các bà tự mình tới đây là muốn biết nàng đã điều dưỡng thân thể ra sao, đã dùng những phương thuốc gì, cẩn thận một chút mới có thể an tâm.

Như Thúy cũng muốn lấy lòng các bà, vừa chọn vài phương thuốc phù hợp trong số các phương thuốc mà mấy phu nhân mang tới, vừa dặn dò mấy điểm cần chú ý kiêng kỵ, mặc dù sau khi trở về các bà sẽ tìm người có chuyên môn xem lại, nhưng vẫn lắng nghe vô cùng chăm chú.

Sau khi có được các phương thuốc, các phu nhân rồi rít rời đi, lúc sắp đi còn cười nói với Như Thúy khi nào nàng sinh con sẽ tới chúc mừng, lấy hên một chút. Như Thúy trả lời từng người một.

Nha hoàn ma ma hầu hạ Như Thúy thấy các phu nhân quyền quý này nói cười vui vẻ đều rất vui mừng, Như Thúy xuất thân thấp, thường xuyên bị người trong kinh phi báng xuất thân của nàng, mấy phu nhân tiểu thư gia đình thanh cao cũng không muốn qua lại với nàng, mỗi lần gặp trên yến hội còn tỏ vẻ cao quý lãnh đạm không thèm để ý, nhưng hôm nay các phu nhân trong hoàng thất đến tham hỏi, để xem mấy người kia còn dám khinh thường phu nhân của các nàng không.

Mấy vị phu nhân cùng tới bái kiến, không chỉ người trong Ôn phủ vui vẻ hớn hở, người bên ngoài cũng bàn tán, chuyện này rất nhanh truyền khắp kinh thành, tất cả mọi người phản ứng không giống nhau, có hâm mộ có ghen ghét, có không quan tâm, cho rằng Như Thúy lấy lòng mọi người đều có.

Trong phủ Trần quốc công, Trần quốc công phu nhân và Tần thị kinh ngạc mà nghe nha hoàn đang bẩm báo như vệt mọi lời đồn đãi bên ngoài, mẹ chồng nàng dâu đều trầm mặc.

Đến khi nha hoàn ma ma bị đuổi xuống hết, trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu hai người, Tần thị nhìn không được nữa.

"Nương, người xem những phương thuốc của tam đệ muội thật sự có tác dụng?" Trên mặt lộ ra vài phần chần chờ, lại thêm vài phần khát vọng.

Trần quốc công phu nhân lạnh nhạt nói: "Mặc kệ có tác dụng hay không, ít nhất có mấy nhà truyền ra chuyện vui là sự thật." Sau đó thờ dài, "Ta không ngờ nàng ta may mắn thật đấy, bản thân mang thai thì phải đa tạ ông trời thiện tâm rồi, ai ngờ nàng ta còn phát mấy phương thuốc kia cho người ta, làm các phu nhân hơn mười năm không có tin gì cũng đều mang thai."

Tần thị nhếch miệng, sắc mặt khó coi nói: "Đây không phải là nàng ta may mắn, mà phải nói, Đạm gia lão phu nhân may mắn mới phải. Rõ ràng là công lao của Đạm gia lão thái quân, những người kia hết lần này tới lần khác đều biết ơn nàng ta, nàng ta thật không biết xấu hổ!" Nói xong lời cuối cùng, còn nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần quốc công phu nhân lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, sao lại không biết nàng ta suy nghĩ cái gì, lặng lẽ sờ lên bụng mình, bà gả cho Trần quốc công mấy chục năm, ngoài Ôn Uyên thì không sinh được nữa, nếu có thể sinh con trai, thì không cần phải cẩn thận từng ly từng tý như thế. Mà Tần thị là chất nữ của bà, gả vào phủ đã hơn mười năm, nhưng lại sinh ra ba đứa con gái không có con trai, khiến con lớn Ôn Doãn rất bất mãn, tuy rằng không đến mức sùng thiếp diệt thế, nhưng cũng chán ghét Tần thị muốn vứt bỏ rồi.

Tần thị mất bình tĩnh một lát, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, còn nói thêm: "Nương, chúng ta không có mặt mũi xin nàng ta phương thuốc, không bằng đi xin Đạm gia lão phu nhân được không?"

"Không được!" Trần quốc công phu nhân từ chối ngay lập tức, thậm chí còn trừng mắt liếc nàng ta: "Con hồ đồ rồi! Không nghĩ nẫu thân thân sinh tam thiếu gia là con gái Đạm gia, năm đó lúc nhị thiếu gia qua đời, Trần quốc công phu nhân tiên nhiệm oán hận mà chết, Đạm gia đã hận phủ Trần quốc công từ lâu, ngoại trừ tam thiếu gia, bọn họ tuyệt đối không thừa nhận chúng ta là thông gia, hiện tại ta và con đều là con dâu của phủ Trần quốc công, nếu đi cầu Đạm gia, còn không mang nhục vào thân hay sao!"

Sau khi nghe xong Tần thị giật mình, không cam lòng nói: "Chẳng lẽ, thật sự muốn con đi cầu Tam đệ muội sao?"

Trần quốc công phu nhân không nói gì, chỉ thờ dài. Nếu sớm biết có ngày bà có chuyện cầu nha đầu đáng ghét kia, trước kia sẽ không bày nhiều trò như vậy, tránh cho hôm nay không có mặt mũi tới cửa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngọc Ngếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Mặc dù mọi chuyện bên ngoài rất sôi nổi, nhưng không truyền tới tai Như Thúy cô nương, theo tháng ngày càng lớn, mọi người trong phủ đều rất dụng tâm, Ôn Lương ngoại trừ lên triều và dạy bảo các tiểu hoàng tử, thì thời gian còn lại chỉ ở trong phủ, bên cạnh Như Thúy cô nương, chuyên tâm dưỡng thai cho đứa nhỏ chưa chào đời.

Ôn Lương tự mình dưỡng thai, không chỉ tại Như Thúy thoải mái mà tai của toàn bộ hạ nhân Ôn phủ cũng sướng theo, Ôn Lương tinh thông lục nghệ, cầm kỳ thi họa đều giỏi, thậm chí mọi người không nói quá chút nào, theo lời mọi người chính là toàn năng, khiến người ta hâm mộ không thôi.

Bởi thế, Ôn Ngạn Bình rất sùng bái Ôn Lương, thường ngày bài học rất nhiều, nhưng mỗi khi Ôn Lương đánh đàn thổi tiêu đều chạy về, chống cảm lắng nghe say sưa, mím môi cười rất lâu, Như Thúy tò mò hỏi, đứa nhỏ thoải mái nói: "Con muốn nghe một ít âm nhạc thanh nhã, sau này đệ đệ muội muội ra đời, con có thể nghe cùng bé." Khiến người ta cười mãi không thôi.

Giữa tháng sáu, Ngọc Sinh xuất giá, Ôn Lương bảo Như Thúy cho nàng ta thêm trang sức, coi như cho nàng ta thể diện, Ngọc Chi và Ngọc dung vẫn ở lại trong phủ, Ôn Lương sai các nàng hầu hạ Ngọc ma ma, lúc bình thường không được ma ma quản sự cho phép thì không được xuất phủ, đương nhiên sẽ không có chuyện chạy tới phủ Trần quốc công như lúc trước.

Bước vào tháng bảy, Bụng Như Thúy càng lớn hơn nữa, tay chân sưng vù, nửa đêm chuột rút tỉnh dậy, lại giãy vò một hồi, cộng thêm thời tiết nóng bức, nàng là phụ nữ có thai, không thể thả quá nhiều băng trong phòng, lại thêm thân thể nữ có thai nhiệt độ tương đối cao, cho nên thật sự nóng không chịu nổi, ngủ không ngon.

"Nha đầu, nàng không sao chứ?" Ôn Lương nhận nước ấm từ tay nha hoàn cho nàng uống, trong lòng không nhịn được hơi lo lắng, cái này có phải quá lớn rồi không?

Thấy nàng uống nước xong, lại bận rộn lấy khăn lau mồ hôi trên mặt nàng, Thanh Y chưa kịp xoa bóp chân, cũng quan tâm mà nhìn nàng,

Đêm đã khuya, từ lúc nàng mang thai, đèn trong phòng trắng đêm không tắt. Như Thúy thấy mặt hai người lo lắng, trong lòng ấm áp, tươi cười với bọn họ nói: "Không sao, chỉ là chân bị chuột rút, trước kia bơi cũng bị chuột rút, quen là tốt rồi, người ta nói rút rút mới khỏe mạnh đấy."

"..."

Ôn Lương và Thanh Y nghe nàng ví von khiến mặt đầy hắc tuyến, trong lòng bất lực, nhưng mà cũng hiểu bây giờ tâm tình nàng rất tốt, vốn bọn họ đồng

cảm nằng mang thai vất vả, kết quả bị nằng an ủi ngược lại, mặc dù mỗi lần đều bị nằng làm cho 囧囧, nhưng bọn họ rất cảm động.

"Cái gì mà rút rút mới khỏe mạnh, đừng nói nhảm." Ôn Lương ngồi bên cạnh nằng, lấy quạt hương Giang Nam ra quạt cho nằng, chậu băng đặt bên ngoài phòng, không dám đặt gần quá, lúc này chỉ có thể quạt giúp nằng hạ nhiệt. Tuy rằng trong phòng nóng rang nhưng Ôn Lương không muốn rời khỏi nằng, nên vẫn ở chung phòng với nằng, chỉ sai người đặt thêm một giường đơn dài.

Như Thúy vô tội nói: "Năm đó lúc vương phi mang thai, nằng ấy cũng nói vậy với vương gia, vương gia còn rất tán đồng đó."

Ôn Lương liếc mắt, e rằng lúc ấy Túc vương bị cứng họng không phản bác được thì có.

Con chuột rút từ từ qua đi, Như Thúy bắt đầu buồn ngủ, Ôn Lương cho Thanh Y lui xuống nghỉ ngơi, mình thì ngồi bên cạnh giường quạt cho nằng.

Như Thúy nằm nghiêng, một tay nắm ống tay áo của hắn mới yên tâm, bụng càng ngày càng lớn, trở mình cũng khó khăn, không thể giống như trước kia làm tỏ ngủ trong lòng hắn, cho nên mỗi lần ngủ phải nắm ống tay áo hắn mới có thể ngủ ngon.

"Tiết Trung Nguyên (Rằm tháng bảy âm lịch), ta muốn dẫn Ngạn Bình về phủ Trấn quốc công một chuyến." Ôn Lương thuận miệng nói với nằng.

"Tại sao?"

"Cha đồng ý cho Ngạn Bình lấy thân phận nghĩa nữ ghi tên vào gia phả rồi." Ôn Lương cười nói "Dù sao bây giờ chúng ta có con của mình, cha không có lý do để phản đối, hơn nữa lúc cha biết Ngạn Bình là bé gái, còn rất giật mình đó." Đầu chi là giật mình, Ôn Lương nhớ lúc ấy mặt cha hắn trừng lớn đến nỗi muốn rút ra ngoài, làm hắn không nhịn được cười, cảm thấy mình có thể khiến cho lão đầu tử có vẻ mặt như thế thật có cảm giác thành tựu.

Như Thúy cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh đó, có lẽ rất khôi hài nhỉ. Lúc trước cho rằng nằng không thể sinh con, Ôn Lương thì không chịu bỏ thể nạp thiếp, Trấn quốc công rất tuyệt vọng, thậm chí lúc Ôn Lương dẫn một bé trai gầy teo yếu ớt về nói là nghĩa tử, không khỏi nghĩ xấu, cho rằng Ôn Lương thật sự muốn tuyệt tự, cho nên mới nhận nuôi đứa nhỏ để tổng chung, tất nhiên ông rất phản đối. Khi đó Ôn Lương có ý không thêm giải thích thật ra Ôn Ngạn Bình là bé gái, càng khiến Trấn quốc công kịch liệt phản đối. Sau khi biết rõ Ôn Ngạn Bình là bé gái, Trấn quốc công quả thật có loại xúc động muốn đánh đứa con bất hiếu này, có con cái dọa phụ thân như vậy sao?

"Hiện giờ thân thể thiếp không tiện, không thể trở về thỉnh an cha nương, sau khi chàng trở về đừng cãi nhau với cha, dù sao cũng phải nể mặt ông một chút." Như Thúy lại bắt đầu nhắc chuyện cũ. Năm ngoái, Trấn quốc công ra tay làm Ôn Lương bị thương đã trở thành bóng ma trong lòng nằng, vì thế mỗi lần Ôn Lương quay về phủ Trấn quốc công, nằng liền không sợ phiền phải nhắc một lần, Ôn Lương cũng kiên nhẫn đáp lời.

Ôn Lương nhìn cười trả lời, đưa tay sờ sờ bụng tròn vo của nằng, không biết hai tiểu gia hỏa bên trong là trai hay gái. Người ta nói ăn chưa sinh con trai, ăn cay sinh con gái, bụng nhọn là con trai, bụng tròn là con gái, Như Thúy cô nương vốn là một cô nương ngọc, giày vò người gấp đôi mấy phụ nữ có thai khác, thường xuyên suy nghĩ kỳ quặc, ngọt bùi chua cay đều có thể ăn, bụng cũng nhìn không ra tròn hay nhọn, đáng về bình thường, mặt trái xoan thanh tú như trước, mặt không mập lên, chỉ có thân thể mập ra một vòng.

Phát hiện không còn âm thanh nữa, Ôn Lương nhìn qua, thế mà cầu nhau xong ngủ rồi, không nhịn được cười lên, cảm thấy hình như gió đêm lướt nhẹ ra, trong lòng mát mẻ, nên cũng nhắm mắt lại thiếp đi.

Tiết Trung Nguyên, được nghỉ một ngày, buổi sáng ngồi ăn sáng với Như Thúy xong, Ôn Lương liền dẫn Ôn Ngạn Bình về phủ Trấn quốc công.

Trước khi đi, Ôn Ngạn Bình lười kéo Như Thúy, nhìn bụng nằng bắt đầu nói nhảm, chủ yếu là bé phải rời đi một buổi, đệ đệ phải ngoan này kia, nói chuyện với đệ đệ xong, tiểu cô nương nhìn Như Thúy, nắm chặt nắm đấm, trịnh trọng nói: "Nương yên tâm, con nhất định bảo vệ cha thật tốt, ai dám bắt nạt cha, Ngạn Bình đánh chết hắn!"

Chúng nha hoàn không đành lòng nghiêng mặt, Như Thúy nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: "Chi cần con không gây chuyện cho chúng ta, chúng ta rất cao hứng rồi, bé gái không được quá hung tàn!"

"Con là con trai!" Tiểu cô nương trừng mắt ưỡn ngực: "Nơi này bằng phẳng mà!"

"..."

Như Thúy nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, kéo miệng bé, lộ ra hàm răng thiếu mất một cái răng cửa, nói: "Được rồi, bé trai thiếu răng cửa!"

"..."

Như Thúy cô nương hung tàn như cũ, một lần nữa tiểu cô nương khóc chạy đi.

Ôn Lương nhìn cười, dẫn đứa nhỏ lệ rơi đầy mặt rời đi.

Tiết Trung Nguyên, sau khi bái tế tổ tiên xong, đem tên Ôn Ngạn Bình ghi vào gia phả Ôn gia, những lão nhân trong tộc thu hồi gia phả rời đi, Ôn Lương tự mình tiến ra cửa.

Giả quyết xong một nỗi băn khoăn, Ôn Lương nhẹ nhàng thở ra, thấy ngũ đệ Ôn Sách đang chơi với Ôn Ngạn Bình, bèn cho chúng nó ra hoa viên chơi,

ngoài ra còn dặn dò không được nghịch ngợm gây chuyện.

Hiện tại, sau khi Trần quốc công phu nhân và Tần thị biết Ôn Ngạn Bình thật ra là bé gái, hết sức hoảng hốt mà nhìn hai đứa nhỏ một trước một sau rời khỏi, nghi ngờ có phải Ôn Lương nhìn sai giới tính đứa nhỏ hay không, nếu thật sự là bé gái... quá bí hiểm, đáng về như vậy thật sự có thể tìm được phu gia sao?

Trần quốc công giữ mấy con trai ở lại uống rượu, giả bộ vô ý hỏi thăm đến đứa nhỏ trong bụng Như Thúy, "Sức khỏe thế tử con thế nào? Hiện giờ nàng ấy mang thai, con phải chăm sóc cẩn thận, nếu không đủ người, con sai người báo với nương con một tiếng, để bà ấy chọn mấy nha hoàn ma ma lạnh lợi chiếu cố nàng ấy, nếu muốn ăn cái gì, cũng nói một tiếng, trong phủ không hẹp hòi với nàng ấy."

Ôn Lương cười nhạt một tiếng, uống cạn rượu trong chén, chỉ nói hết thấy khỏe mạnh. Thế tử hẳn tự mình có thể chăm sóc, không cần dựa vào người nhà.

Trần quốc công âm thầm trừng mắt, cảm thấy con trai nói như không, nhin không được hỏi: "Thái y có nói là con trai hay con gái không, hay cả hai đứa đều là con trai?" Trong lòng vô cùng mong ngóng cả hai đứa đều là con trai.

Nghe thế, Ôn Doãn và Ôn An cũng tò mò nhìn Ôn Lương.

Nói đến đứa nhỏ, thần sắc Ôn Lương ôn hòa, trầm giọng nói: "Thái y nói không thể xác định, có lẽ có một bé trai."

Tuy rất mong cả hai đứa đều là con trai, nhưng chuyện này không thể cưỡng cầu, coi như chỉ có một, trong lòng Trần quốc công cũng thỏa mãn. Vì để hiểu rõ hơn tình huống của cháu trai, Trần quốc công tiếp tục mặt dày hỏi tiếp, tâm tình Ôn Lương không tệ, hiếm khi trả lời, nhất thời phụ tử hòa thuận, không giương cung bạt kiếm như trước.

Ôn Doãn và Ôn An thấy bọn họ một người hỏi một người đáp, bầu không khí chưa từng hài hòa như thế, đều nhìn nhau cười cười.

Có thể nói, nhờ sự xuất hiện ngoài ý muốn của đứa nhỏ, khiến cho phụ tử bình thường như thù địch có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống nói chuyện, tuy không thật sự là phụ tử từ hiếu, nhưng so với thù địch trước kia thì tốt hơn nhiều. Hai người cũng thu liễm không dám làm ồn ào, cũng vì sợ dọa Tổng tử nương nương chạy mất, sợ không cẩn thận một chút, Tổng tử nương nương liền thu đứa nhỏ lại, cho nên hai người mới nhin không câu kinh.

Lúc rời phủ Trần quốc công, đã là hoàng hôn, trên đường rất náo nhiệt.

Đã hai tháng Ôn Ngạn Bình không ra khỏi cửa, lúc này thấy trên đường náo nhiệt, không khỏi ngứa ngáy, lôi kéo Ôn Lương: "Cha, chúng ta đi thả đèn trên sông đi, thả một chiếc đèn nói cho nãi nãi và nhị bá bá đã qua đời biết là chúng ta sống rất tốt."

Hành động tri kỷ của đứa nhỏ khiến Ôn Lương được an ủi không thôi, tuy rằng bé hiểu sai nhưng cũng là có lòng hiếu thảo. Ôn Lương đuổi gã sai vật về phủ, nói với Như Thúy bọn họ muốn đi thả đèn sông, nàng không cần chờ bọn họ về dùng bữa.

Đi mua một cái đèn sông hình hoa sen nhỏ, hai người một lớn một nhỏ hướng bờ sông bước tới, lúc này trên đường cũng có một vài người lớn dẫn đứa nhỏ đi thả đèn, bọn họ chen lẫn trong đó cũng không chói mắt lắm.

Lúc này, có người gọi bọn họ lại.

Hai người xoay người nhìn lại, thấy mấy thiếu niên nam nữ mặc hoa phục rực rỡ, rất gọn gàng xinh đẹp, trong đó dung mạo xuất sắc nhất là ba nam nữ phía trước.

"Hồ ly tinh!" Ôn Ngạn Bình thốt ra.

Hạng Thanh Xuân vốn đang tươi cười lập tức đen mặt, mấy người còn lại đại khái cảm thấy cách gọi này rất mới lạ, lại thấy đứa nhỏ kia đi cùng Ôn Lương, sao lại không biết thân phận của bé, nhin không được mỉm cười, tò mò nhìn vị nghĩa tử được Ôn Lương nhận nuôi trong truyền thuyết này, nhìn tới nhìn lui, không khỏi thất vọng.

"Tiên sinh, các người cũng tới thả đèn sông sao?" Hạng Thanh Xuân quyết định không để ý tới Ôn Ngạn Bình, ôn hòa hỏi

Ôn Lương cười đáp: "Đúng vậy."

"Nhưng bây giờ còn sớm, sao không đi muộn một chút? Đến lúc đó trên sông đầy hoa đăng, như chân trời đầy ánh sáng, lúc đó mới đẹp." Khúc Phương Phi nhẹ nhàng nói, một đôi mắt đẹp nóng bỏng nhìn chằm chằm Ôn Lương.

"Đúng vậy, chúng ta đều hẹn khi trời tối, cùng nhau lên thuyền thả hoa đăng. Không bằng Ôn tiên sinh cùng đi với chúng ta đi." Hạng Thanh Xuân mỉm cười nói, lời này được sự đồng ý của những thiếu niên và cô nương bên cạnh.

"Không được, chúng ta phải trở về sớm, không thể ở bên ngoài quá lâu, ban đêm nhiều người, các người cẩn thận một chút."

Nghe thấy Ôn Lương từ chối, về mặt mọi người thất vọng, Ôn Ngạn Bình trốn sau lưng Ôn Lương làm mặt quỷ với Hạng Thanh Xuân, lại khoa tay múa chân làm động tác con rùa đen (ý nói Hạng Thanh Xuân là hồ ly tinh, cầm chừng người ta ^^), khiến thiếu niên tức giận muốn bắt bé lại đánh cho một trận.

Sau khi Ôn Lương dắt đứa nhỏ đi rồi, đám người Khúc Phương Phi vẫn si ngốc nhìn theo bóng lưng bọn họ, cuối cùng sau khi biến mất trong đám người

mới tiếc nuôi thu hồi ánh mắt, mấy người tiếp tục đi về phía trước.

"Biểu đệ, khi nào đệ mới dẫn chúng ta đi gặp Ôn Từ Tu?" Khúc Phương Phi buồn rầu hỏi.

Hạng Thanh Xuân nhăn nhó: "Biểu tỷ, Ôn tiên sinh là người bận rộn, không rảnh luận cảm cùng tỷ đâu? Tỷ thu hồi ý này đi, kỹ nghệ Ôn tiên sinh là bậc nhất, không phải hư danh, sẽ không tùy tiện đầu khúc với một cô nương."

Tuy Khúc Phương Phi hiểu ý này, nhưng không cam lòng. Gần đây Ôn phủ liên tục truyền ra tiếng nhạc, khiến mọi người đi ngang Ôn phủ nhìn không được đi chậm lại lắng nghe, nàng cũng từng đi qua, giật nảy mình, vốn còn tưởng rằng do Ôn phu nhân tấu, nhưng nghe mấy người hâm mộ đến nghe xác nhận đó là do Ôn Lương đàn, chỉ có người tuyệt đỉnh tài hoa như thế mới có thể tấu ra khúc nhạc tao nhã, nghe nói là dưỡng thai cho đứa nhỏ trong bụng Ôn phu nhân. Nghe đến đó, sao nàng còn không biết năm trước đầu thơ trên thuyền, tấu khúc mở màn cũng xuất phát từ tay Ôn Lương, còn khiến người khác hiểu lầm, tưởng là Ôn phu nhân tấu.

Bên kia Ôn Ngạn Bình nói với Ôn Lương: "Cha, con không thích mấy tỷ tỷ kia, ánh mắt các nàng ấy nhìn cha giống như muốn ăn thịt cha vậy. Cha không thể gây ra chuyện có lỗi với nương nha!"

Ôn Lương cười khổ, nha đầu này cái gì cũng dám nói, nhưng mà cũng có chút thận thùng: "Khụ, đừng nói lung tung."

Tiểu cô nương cho là hắn không hiểu, giọng chân nói: "Thật sự á...cha phải tin con, con nhìn người rất chuẩn."

"Dạ dạ dạ, đã biết, ta sẽ cách xa mấy nàng ấy." Ôn Lương thuận miệng đáp.

Ôn Ngạn Bình thích chí cười thật tươi, cảm thấy giúp Như Thúy cô nương bảo vệ nam nhân trong sạch, rất cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Như Thúy nâng cao cái bụng đã tám tháng, cẩn thận đi lại. Qua trung thu, thời tiết mát mẻ, khẩu vị của nàng rất tốt, nhưng mà không thể ăn quá nhiều dinh dưỡng cho đứa nhỏ trong bụng, tránh lúc sinh gặp khó khăn, cho nên rất khắc chế khẩu phần lương thực, có đôi khi thèm muốn chết cũng không dám ăn nhiều.

Trong đình viện, Ôn Ngạn Bình đang tập vung kiếm một nghìn cái, mỗi lần nhìn cánh tay nhỏ non nớt của bé vung kiếm, Như Thúy rất đau lòng, chỉ có thể sai nha hoàn đưa nước tới. Chẳng qua tiểu cô nương tính khí bướng bỉnh, không hoàn thành bài học sư phó giao, thì không chịu nghỉ ngơi uống nước, khiến cho một mẻ toàn thân đau nhức, buổi tối không thể không để nha hoàn xoa bóp.

Chuyến vài vòng, người hầu đến báo Túc vương phi dẫn tiểu thế tử tới.

Lúc Túc vương phi đi vào, nhìn thấy Như Thúy đang nâng cái bụng to run rẩy đi tới, mỗi bước đi đều làm ngực nàng rung rung, khiến nàng sợ tới mức đất tay con trai ba bước nhập thành hai tiến tới đỡ nàng ấy ngồi xuống nệm êm trước giường gần lò sưởi.

"Mới tám tháng, sao lại lớn như vậy?" Túc vương phi sờ sờ bụng nàng, trong lòng rất lo lắng khi sinh gặp khó khăn.

Như Thúy nhận nước nha hoàn đem tới nhấp một ngụm, cười nói: "Bên trong có hai đứa, đương nhiên lớn hơn người khác một chút."

Túc vương phi cảm thấy cái bụng này lớn hơn rất nhiều so với phụ nữ mang song thai mà nàng thấy trước kia, nhưng mà trong lòng rất hâm mộ vận khí của nha đầu này, rất hiếm có song sinh, bất kể là sinh con trai hay con gái đều rất may mắn. Nghĩ đến đứa nhỏ mềm mại béo núc ních, tâm can nàng mềm nhũn, có loại xúc động muốn mang thai lần nữa.

Như Thúy gọi Sở Tê Bạch đến, tiểu bánh bao trắng trắng mềm mềm đang học nói chuyện, rất đáng yêu, cầm mấy loại trái cây treu chọc bé, thường thu được hiệu quả ngoài sức tưởng tượng. Treu chọc tiểu bánh bao xong, Như Thúy hỏi: "Sao hôm nay tiểu thư tới đây? Tiểu quận chúa và Sở Trần đâu?"

Túc vương phi chưa kịp trả lời, tiểu bánh bao đã giơ tay lên lớn tiếng nói: "Bạch Bạch biết, cha và nương to tiếng ~~~" sau đó biểu lộ thật cao hứng.

Túc vương phi vỗ một cái lên đầu tiểu bánh bao, tròn mắt nhìn tiểu tổ tông: Cha nương to tiếng con rất vui sao? Con bất hiếu!

Như Thúy thấy tiểu bánh bao rất buồn cười, phụ mẫu to tiếng, bé phải sợ hãi mới đúng, nào có ai như bé cao hứng bùng bùng vạch trần mẫu thân mình, nhưng nghe nói hai người cháu kính, rất ngạc nhiên thốt lên: "Sao có thể? Xem như tiểu thư cổ tình gây sự thì chỉ cần vương gia liếc một cái, ngài liền nghe lời như mèo vậy, sao lại cãi nhau được?"

"Đúng vậy, đừng nghe hỗn tiểu tử này nói lung tung." Túc vương phi liếc nàng, sau đó khi tiểu nhi từ kêu la nói mình không nói lung tung, vỗ vào mông bé hai cái, bèn sai nha hoàn dẫn bé ra hậu viện tìm Ôn Ngạn Bình chơi. Con trai đi rồi, Túc vương phi mới nói: "Sở Sở bị mẫu hậu gọi tiến cung rồi, vương

gia dẫn bé đi, thấy ý tứ mẫu hậu, là muốn Sở Sở ở trong cung mười ngày nửa tháng đấy, nói là rất cô đơn."

Nói xong, bắt đầu nhìn Như Thủy, Như Thủy bị nàng nhìn đến không hiểu, Túc vương phi lại nói: "Từ khi muội có thai, không để ý chuyện bên ngoài, mẫu hậu cũng không gọi muội tiến cung bồi bà, chỉ có đại công chúa một mực phụng bồi, đại công chúa lớn tuổi, mẫu hậu không thể giữ lại lâu quá, đang chuẩn bị lựa chọn phò mã cho đại công chúa. Sau khi đại công chúa xuất giá, mẫu thân hi vọng có người bên cạnh bầu bạn." Mà người được chọn, không cần nói cũng biết là tiểu Sở Sở nhà nàng.

Như Thủy nghe xong cười nói: "Cuối cùng thái hậu nương nương cũng chọn phò mã cho đại công chúa rồi, rất tốt."

Không chỉ tốt thôi, rốt cuộc thái hậu không tìm cách đuổi nàng đi để cho đại công chúa nhảy vào nữa, đặc biệt hiện nay nàng mang thai, không phải nữ nhân không thể sinh con, coi như Thái hậu muốn gả đại công chúa cho Ôn Lương, cũng không thể ý vào quyền thế buộc Ôn Lương bỏ thế tử được. Lời đồn đãi lan truyền lúc trước, nói thái hậu không nhún tay ai mà tin?

Túc vương phi cười rộ lên: "Hiện nay chúng ta đang chiến tranh với liên minh phản quân Bắc Việt, tuy có Ngu tướng quân trấn giữ, nhưng cuộc chiến này không thể nhanh chóng kết thúc được, coi như kết thúc, đến lúc đó không biết Bắc Việt có đòi hỏi chúng ta đưa công chúa đi hòa thân hay không. Hiện tại công chúa có tuổi thích hợp chỉ có một mình đại công chúa, các công chúa còn lại đều còn nhỏ, mẫu hậu lo lắng đại công chúa rơi vào kết cục phải hòa thân, cho nên không hề chần chừ, trước hết nghị thân cho nàng ấy rồi tính sau."

Như Thủy hiểu rõ, tuy nàng không có ra ngoài nhưng nghe Ôn Lương nói vài câu cũng biết tình hình chiến sự bên ngoài, mặc dù lần này Ôn Lương không theo quân ra trận, nhưng đôi khi cũng bận đến nửa đêm không nghỉ, nếu có tin từ tiền tuyến truyền về, canh ba nửa đêm còn có ý chỉ triệu kiến vào cung, khiến nàng nghỉ ngơi không tốt theo. Mỗi lần chiến tranh, tuy nói là chuyện của nam nhân, nhưng nữ tử hậu trạch đâu thể không bị ảnh hưởng, thái hậu quan tâm đại công chúa, Ôn Lương lại không có khả năng bỏ thế tử tái giá, chỉ có thể sớm an bài cho nàng ta.

"Ngược lại ta hi vọng chiến tranh nhanh chóng chấm dứt." Túc vương phi thờ dài, chiến tranh diễn ra liên tục mấy năm khiến quốc khố trống không, hơn nữa sắp mùa đông rồi, chỉ sợ tới lúc đó có bão tuyết, cần phải chi rất nhiều bạc, bộ Hộ biết lấy đâu ra nhiều bạc như thế?

Như Thủy hiểu điều nàng lo lắng, tới lúc đó không chỉ hoàng đế sút đầu nề trán, Túc vương cũng bận tới mảy mòi, thậm chí Ôn Lương là quân sư ngự dụng có khi cũng không thể rút ra bồi nàng sinh con. Đây là thai đầu, nàng rất hi vọng lúc sinh con trượng phu có thể ở bên cạnh, coi như không thể vào phòng sinh nhưng cũng có thể yên tâm.

Sau khi hai người trò chuyện một lát, Túc vương phi nhìn chằm chằm bụng nàng nói: "Bởi vì muội cho đơn thuốc, mấy phu nhân có thai kia cực kỳ biết ơn muội, công lao của muội không nhỏ đâu."

"Đâu phải công lao của muội, là công lao của ngoại tổ mẫu mới đúng." Nói xong không nhịn được buộc miệng cười: "Vài ngày trước phủ Trần quốc công cho người mang quà tới đây, lúc ma ma mang tới bái kiến muội, nói chuyện lấp bắp, muội hỏi lại thì mới biết đại tẩu muốn xin đơn thuốc cô truyền."

"Muội cho nàng ta rồi hả?" Túc vương phi tò mò hỏi, nàng biết rõ Như Thủy và mẹ chồng, chị em dâu trong phủ Trần quốc công không hợp, mấy người đó không phút giây nào ngừng tính kế nhà đầu kia, do Ôn Lương chuyển ra ngoài nên không có cơ hội tính toán mà thôi.

"Không có nha." Như Thủy quả quyết nói: "Nếu nàng ta tự mình tới thì muội có thể cho, sai ma ma tới xin là có ý gì? Muội là người tốt như vậy sao?"

Túc vương phi bật cười, nha đầu này không phải người để mình chịu thiệt, mặc dù từ lúc gả cho Ôn Lương tới giờ nàng không thêm để ý, những người kia châm chọc xuất thân của nàng nàng đều thấy tận mắt, sau này biết nàng không thể sinh con thì càng không để nàng vào mắt, bây giờ muốn tới cầu nàng, cũng phải xem tâm tình nàng thế nào đã.

Ngồi nửa ngày, Ôn Ngạn Bình tập vụ kiếm một nghìn cái xong, dẫn Sở Sở Bạch trở lại, cùng ngồi xuống uống trà ăn điểm tâm. Túc vương phi xem xét thời gian, nên trở về phủ rồi, chẳng qua vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích. Như Thủy nhắm mắt cũng biết hôm nay Túc vương phi không đơn giản chỉ tới thăm nàng, xem ra lúc này tiểu thế tử nói phu thê Túc vương cãi nhau không phải là tiêu gia hóa nói lung tung.

"Tiểu thư, ngài thật sự căm ghét với vương gia à?" Như Thủy thấy thế, nhanh chóng nói: "Ngài nhanh về đi thôi, chớ liên lụy tới muội, vương gia tức giận rất đáng sợ, hiện tại muội mang thai không chịu nổi."

Túc vương phi tức giận liếc nhìn nàng, phiền muộn lên tiếng: "Không có cái nhau, chỉ là ta thấy gần đây nhiều người truyền ra tin vui như thế, cũng muốn có mang lần nữa. Vương gia lập tức bày sắc mặt với ta, trực tiếp dẫn Sở Sở tiến cung." Nói xong trong lòng bực mình, có bản lĩnh thì tối nay đừng có bỏ lên giường của nàng, ngủ trong cung luôn đi.

"A?" Như Thủy kinh hãi nhìn nàng, sau đó hiểu ra gât gât đầu: "Ngài thật sự nói như thế? Không trách vương gia nổi giận."

"Ta cũng giận mà, trong phủ chỉ có hai đứa nhỏ, mẫu hậu rất bất mãn, cảm thấy ít con nít quá, hi vọng ta sinh thêm mấy đứa. Bạch Bạch sắp hai tuổi, ta vẫn không có tin gì, bèn cho ta bắt đầu không hiểu đức, mình không sinh nữa mà cứ quẩn lấy vương gia, nhưng mà vương gia không phối hợp thì làm sao ta sinh được?" Túc vương phi tức giận đến điên rồi, hôm trước tiến cung bị thái hậu không hiểu mắng một trận, nàng cũng không biết đã đắc tội với bà cái gì, sau đó mới biết An Dương thái phi tiến cung nói An Dương thế tử phi sinh một lúc mấy đứa nhỏ kích thích bà, cho nên thái hậu tức điên, kêu nàng đến mắng một trận, hoàn toàn là giận chó đánh mèo.

Như Thủy đồng tình nhìn nàng, trấn an nói: "Không sao đâu...mặc dù đôi lúc thái hậu nương nương hơi cường thế một chút, nhưng không mạnh mẽ bằng vương gia, ngài đem mọi chuyện đẩy hết cho vương gia là được rồi."

Không có ai rõ hơn Như Thủy nguyên nhân Túc vương phủ chỉ có hai đứa trẻ, do lúc Túc vương phi sinh con gái bị khó sinh, cho nên Túc vương chỉ cần

một đứa bé, sau đó có thêm một đứa con trai là do Túc vương phi tìm mọi cách dây dưa mới có, hiện tại trai gái đủ cả, Túc vương cảm thấy đã đủ rồi nên không cho Túc vương phi sinh nữa. Dù sao lúc nữ nhân sinh con thật nguy hiểm, bị dọa hai lần, Túc vương không muốn có thêm một lần nữa.

"Nhưng mà ta muốn có thêm một đứa..." Túc vương phi thờ dãi, sờ sờ đầu con trai, tiểu bánh bao ngẩng đầu cười sáng lạn với nàng, khiến nàng cũng cười rộ lên. Nhìn xem, con trai thật đáng yêu, sinh thêm một đứa không tốt sao?

Như Thúy chỉ có thể vỗ vỗ tay nàng an ủi, cảm thấy tiểu thư nhà mình tuyệt đối đâu không lại vương gia, cho nên sinh con gì đó, đoán chừng không thể nào.

Chạng vạng tối, có người trong cung tới, là do Ôn Lương phái tới, báo với Như Thúy hôm nay không trở về ăn cơm, nàng không cần chờ hân. Mấy ngày nay thường xuyên như thế, Như Thúy không để ý, ngược lại giữ Túc vương phi ở lại dùng cơm, trọn một ngày đều bởi Như Thúy, nói chuyện phỉm giải buồn với nàng, thuận tiện nhắc nhở một chút kinh nghiệm lúc nàng sinh con.

Cuối cùng đã tới giờ lên đèn, lúc Túc vương phi cáo từ ra về thì Ôn Lương và Túc vương cùng nhau trở về.

Sắc mặt Túc vương phi lập tức ỉu xìu không còn sức sống, bức bối nhìn nam nhân kia, tối quá đúng lúc nhỉ, rõ ràng nàng đã quyết định đi về, hân như vậy, chẳng phải chỉ có mình nàng cố ý gây sự sao? Rõ ràng nam nhân này tính toán hết rồi, quả nhiên là nam nhân khó chịu đáng ghét, bây giờ ngược lại là nàng sai mà.

Như Thúy là phụ nữ có thai, bụng to bất tiện nên không ra ngoài nghênh đón, đứng cạnh cửa nhìn hai nam nhân, liếc một cái là biết hôm nay sắc mặt Túc vương rất lạnh lẽo, nhanh chóng lén lút lui về sau một bước.

Bây giờ nàng là phụ nữ có thai, không thể bị dọa ~.

Túc vương bế con trai đang ôm chân hân lên, ánh mắt lạnh buốt nhìn vương phi của mình, sau đó cáo từ Ôn Lương, Túc vương phi giống như nàng dâu nhỏ đi theo phía sau hân, chẳng qua thần sắc có chút không cam lòng.

Rốt cuộc tiền hai vị phật lớn đi xong, Ôn Lương lau mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn về phía nha đầu nhà mình, xoa xoa mặt béo phi của nàng nói: "Nha đầu, vẫn là nàng tốt."

Như Thúy đi theo hân vào phòng, khẽ cười nói: "Vương phi đâu có làm gì, hôm nay nàng ấy theo bồi thiếp cả ngày, nói rất nhiều kinh nghiệm sinh con cho thiếp nghe đấy."

Nghe xong, Ôn Lương thật tâm cảm tạ. Như Thúy không có người thân, trong lòng nàng người qua trọng nhất chính là Túc vương phi, có Túc vương phi, trong lòng nàng mới yên tâm. Mặc dù hơi ghen tỵ, nhưng Ôn Lương hiểu tình cảm chủ tớ của hai người rất sâu sắc, trong lòng thầm nghĩ, đợi lúc nàng chuyển dạ sẽ tới Túc vương phủ mời Túc vương phi tới trấn giữ.

Sờ sờ bụng nàng, Ôn Lương cười nói: "Hôm nay các bảo bảo có ngoan không?"

Như Thúy cười híp mắt: "Hôm nay Túc vương phi tới, chúng nó rất nghe lời đó."

Ôn Lương bĩu môi, quyết định không so đo với phụ nữ có thai, bắt đầu tính toán sản kỳ của nàng, có lẽ sinh vào tháng 11, bây giờ đã là tháng 9 rồi, còn có hai tháng, nhưng mà tình hình chiến sự đang căng thẳng, không biết hai tháng này có phát sinh gì ngoài ý muốn không, chỉ hi vọng lúc đó hân được ở bên cạnh nàng.

Lo lắng của Ôn Lương không phải không có căn cứ, suốt tháng 9 hân bận tới mất tới mũi. Ngoại trừ việc trong triều, tháng 9 tháng 10 còn là thời điểm các thôn trang đem tiền làm ruộng đồng một năm giao tới. Hiện tại Như Thúy ở tháng cuối thai kỳ, Minh quân gia không dám làm phiền nàng, một số chuyện phải tìm Ôn Lương quyết định. Ôn Lương hận không thể phân thân ra làm hai để làm việc.

Thật vất vả vượt qua tháng 10, Như Thúy mang thai được 9 tháng, lúc này bụng lớn đến đáng sợ, mỗi ngày Hồ thái y đều chạy tới Ôn phủ, hơi lo lắng nói, có thể không tới tháng 11 là sinh, Ôn Lương bị dọa sợ muốn chết.

"Hồ gia gia, còn chưa đủ tháng mà." Ôn Lương lo lắng hỏi. Kể từ khi biết Như Thúy mang thai, Ôn Lương chú ý mọi việc, Như Thúy được chăm sóc rất tốt, thức ăn được chọn rất kỹ lưỡng, Túc vương phi còn phái hai ma ma có kinh nghiệm sang chiếu cố, bà tử lại càng không thiếu, vì thế bình bình an an mà dưỡng qua chín tháng.

Hồ thái y liếc hân một cái: "Sắp làm cha rồi, sao vẫn hấp tấp như thế. Song sinh vốn dễ sinh non, dưỡng đến chín tháng đã không dễ dàng, ta xem bụng của thê tử con, có lẽ sẽ sinh sớm hơn dự kiến."

Nghe xong, Ôn Lương và Ôn Ngạn Bình liên tục nhảy dựng lên muốn đi chuẩn bị, khiến Hồ thái y vừa buồn cười vừa tức giận, vội vàng kéo một lớn một nhỏ trở lại, trách người lớn mất bình tĩnh, đứa nhỏ thì lo học hành đi, đứa nhỏ không nên tham dự vào chuyện này, nói tiếp: "Phòng sinh và ma ma đỡ đẻ đã chuẩn bị xong, hai đứa không cần làm gì nữa, chỉ cần đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng thai phụ là được. Ta đoán, có lẽ mấy ngày nữa thôi, nếu con rảnh rồi thì tâu với hoàng thượng xin nghỉ ở nhà bồi nha đầu để nó yên tâm sinh nở."

Mặc dù lời của Hồ thái y không hợp quy củ, nhưng cũng là quan tâm đến Ôn Lương, dù sao đây là đứa con đầu của Ôn Lương, còn là song sinh, dù sao vẫn muốn hân có mặt.

Ôn Lương nghe xong, gật nhẹ đầu, không đợi Hồ thái y nói tiếp, liền nhanh như gió tiến cung, Hồ thái y thấy được râu trổng mất, thật sự càng lớn

càng không chừng chặc.

Trong hoàng cung, Sùng Đức để đang phê duyệt tấu chương, nghe Ôn Lương cầu kiến, không khỏi thấy kỳ quái: "Luu Lương Phủ, Ôn Tử Tu tiến cung làm gì vậy? Hôm nay trẫm rất vất vả mới cho hấn về sớm chăm sóc thể tử, không phải hấn rất vui vẻ sao?"

Đừng trách vì sao hoàng đế thấy kỳ quái như thế, gần đây Ôn Lương vì muốn có thời gian ở cùng Như Thúy, biện pháp gì cũng sử dụng, vận dụng hết trí thông minh luôn rồi, khiến Sùng Đức để vừa giận vừa buồn cười, đôi khi hấn trưng khuôn mặt tuấn tú không tỳ vết ra làm việc xấu, thật muốn học Túc vương đá mông hấn, đập hấn ra khỏi cung.

Luu công công suy nghĩ một chút mới nói: "Có thể vì Ôn phu nhân đấy, nghe nói Ôn phu nhân mang thai đôi, rất nhiều đồ phùng trong kinh hiện đang cá cược xem đứa nhỏ nhà Ôn đại nhân là trai hay gái đấy ạ."

Sùng Đức để hình như nghĩ đến gì đó, lúc Ôn Lương tiến cung báo cho ông biết, muốn xin ân điển được nghỉ ở nhà bồi thể tử sinh con, Sùng Đức để lập tức không khách sáo đá hấn ra khỏi cung, sau đó mới đồng ý lời cầu xin của hấn.

"Đúng rồi, Luu Lương Phủ, người giúp trẫm làm một việc, đi cá cược..." Sùng Đức để mỉm cười: "Trong bụng Ôn phu nhân là tam bào thai."

Luu công công cả kinh, trông mắt thiếu chút nữa lọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Thiết nghĩ toàn bộ kinh thành chỉ có mình Ôn Lương gan lớn dám xin hoàng đế nghỉ phép bồi thể tử sinh con, Sùng Đức để vốn có lòng riêng nên đành nghiêng răng nghiêng lợi miễn cưỡng đồng ý, còn vội vàng phái hai thái y túc trực trong Ôn phủ.

Lúc Ôn Lương nghe quản gia báo trong cung ban thưởng hai vị thái y, trong lòng hơi khó hiểu, cảm thấy không cần thiết, nhưng nghĩ tới Như Thúy sắp lâm bồn nên cũng không từ chối.

Sau khi an bài tốt cho hai vị thái y, Ôn Lương nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, bèn gọi Thượng Khê tới, dặn dò vài câu sai Thượng Khê đi làm.

Không nói tới tâm tư mọi người, gần đây Như Thúy cô nương cảm thấy rất khổ sở, bụng lớn đến thái quá, cúi đầu nhìn xuống căn bản không thấy được chân mình, đưa mắt nhìn tay, sung đến khó coi, sờ sờ đến mặt, toàn là thịt. Gần đây soi gương nàng không dám nhìn kỹ, mặt tròn ra một vòng, nhìn xấu không chịu được. So với mỹ nam đang khảm trương bên cạnh, đối lập hoàn toàn, bản thân mình xấu không dám nhìn, trong lòng Như Thúy rất ảm ức.

Xưa nay Ôn Lương thông minh, mặc dù sau khi lấy Như Thúy bị nàng giày vò đến chỉ số thông minh có hơi thấp xuống, hiện giờ trong đầu chứa đầy hình ảnh đứa nhỏ sắp chào đời, nhưng vẫn còn tài trí hơn người bình thường, rất nhanh phát hiện Như Thúy cô nương phiền muộn, sờ sờ mặt mình, nói trái lương tâm: "Nghe nói phu nhân khi có thai đều như thế, sau khi sinh đứa nhỏ ra, đốm trên mặt sẽ biến mất. Hơn nữa, so với phụ nữ có thai khác, nha đầu nàng là xinh đẹp nhất."

Như Thúy nheo nheo mắt, hỏi: "Chàng đã gặp những phụ nữ có thai khác?"

"Ách..." Hấn chỉ gặp qua Túc vương phi lúc mới có thai, sau đó chưa thấy qua phụ nữ có thai nào khác.

Nhưng mà lúc này mượn lời Túc vương phi mà nói, nàng sắp nổi cáu rồi.

Như Thúy nhìn chằm chằm hấn hồi lâu, uể oải nói: "Quả nhiên hiện tại thiếp rất xấu, Ôn đại nhân chàng trắng thanh gió mát bình thường chói chang, phối với thiếp thật là đáng tiếc."

Thấy thế, Ôn Lương chỉ có thể dùng toàn bộ tâm tư trấn an, chỉ sợ nàng suy nghĩ nhiều ảnh hưởng tâm trạng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, Ôn Ngạn Bình chạy tới, vừa đứng lúc nghe được lời Như Thúy cô nương, cười hi hi lôi kéo tay nàng nói: "Nương yên tâm, ai dám nói nương không xứng với cha, con đánh chết hấn nha!" Tiểu cô nương giương nắm tay nhỏ lên, cười lộ ra hàm răng thiếu hai cái răng cửa -- nguyên bản đã mọc lại rồi, lớn chút nữa sẽ mọc hoàn chỉnh. "Gần đây con học được một bộ quyền pháp của sư phụ, mặc dù sức không lớn nhưng sư phụ nói chỉ cần cố gắng đánh vào điểm yếu của đối phương, cũng có thể đã thương địch thủ."

Ôn Lương toát mồ hôi, đột nhiên có chút hối hận khi mời võ sư dạy võ cho bé.

Như Thúy vô cùng ngạc nhiên, nheo nheo quả đấm nhỏ của bé, nói: "Tuy rằng tập võ tốt, nhưng rốt cuộc con là con gái, bên ngoài luyện thành một người đàn ông khôi ngô để làm gì?" Sau này có thể gả ra ngoài sao, Như Thúy cô nương bắt đầu lo lắng.

Tiểu nha đầu lập tức nhảy về phía trước, dậm chân kêu lên: "Con là nam tử hán, nam tử hán, con không chảy máu đâu!"

Ôn Lương: "... "Này! Ta còn ở đây đây! Đừng nói chuyện nữ nhân đổ máu tể nhị được không.

Như Thúy cô nương bình tĩnh: "Ừ, nam tử hán quả bí lùn!" Nói xong vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, năm cũ đã qua, mau lớn nhanh một chút.

Tiểu cô nương khóc rống chạy đi.

Tuy nói đã xin nghỉ, nhưng chỉ nghỉ được buổi chiều, buổi sáng phải vào triều làm việc, sau buổi trưa là bắt đầu ở nhà bồi Như Thúy cô nương.

Như thế, một nam nhân hồi hộp căng thẳng, một phụ nữ có thai béo phệ, một tiểu cô nương nhảy tới nhảy lui, cái tổ hợp này thật sự rất náo nhiệt, Hồ thái y mỗi ngày tới bắt mạch cũng căng thẳng, cảm thấy ba người này không đáng tin cậy, mỗi ngày đều âm ỉ đi âm ỉ lại, rốt cuộc muốn náo loạn đến thế nào?

Quả nhiên, vài ngày sau, Như Thúy cô nương bắt đầu phát động.

Khi đó Ôn Lương đang ở trong Tử Thần điện cùng với hoàng đế, Túc vương và mấy vị đại thần phân tích tin tức từ chiến trường truyền về, bên ngoài vang lên âm thanh bầm báo, tiểu công tử Ôn phủ cầu kiến.

"Là nghĩa tử Ôn Tử Tu phải không?" Sùng Đức đế phản ứng cực nhanh, ngạc nhiên nói: "Ở chỗ nào?"

"Hồi hoàng thượng, hiện đang chờ ngoài cung." Lưu công công đáp, Ôn Ngạn Bình không có phẩm cấp, trong cung lại không triệu kiến, chỉ có thể chờ ngoài cửa cung. Đền bầm báo là thủ hạ của Lưu công công, Lưu công công đặc biệt dặn phải chú ý tình huống của Ôn phủ, vì thế lúc nghe tiểu công tử Ôn phủ chạy tới cửa cung cầu kiến, liền biết có chuyện nên nhanh chóng bầm báo. Bằng không lúc bình thường, nào có ai để ý tới một đứa bé?

Sau khi nghe xong, Ôn Lương cũng gấp, mặc dù bình thường Ôn Ngạn Bình hơi nghịch ngợm, nhưng không phải là một đứa nhỏ không có chừng mực, bây giờ hò hét chạy tới đây, có thể đã xảy ra chuyện gì rồi. Chắc không phải Như Thúy sắp sinh chứ?

Sùng Đức đế thấy vẻ mặt lo lắng của Ôn Lương, khoát tay cho mấy vị đại thần ra Thiên điện nghỉ ngơi một lát quay lại nghị sự, sau đó phớt lờ Ôn Lương, ra lệnh: "Đưa Ôn tiểu công tử tới đây."

Lưu công công kinh ngạc, hiếm khi hoàng thượng triệu kiến nghĩa tử của đại thần, chẳng lẽ yêu ai yêu cả đường đi? Nhưng vẫn nhanh chóng sai thái giám đi truyền chỉ.

Chớp mắt, Ôn Ngạn Bình được dẫn đến. Thần sắc đứa nhỏ thật không tốt, có lẽ trong lòng có chuyện lo lắng, cho nên lần đầu gặp hoàng đế cũng ỉu xiu, tâm tư không ở đây, vụng về hành lễ với hoàng đế xong, tiểu cô nương lập tức chạy tới chỗ Ôn Lương, hai mắt đầm lệ, rung rung nói: "Cha, nương sắp sinh..."

Ôn Lương nghe xong, gấp đến giờ chân, ngần ngừ một lúc, lập tức thi lễ chào hoàng đế cáo lui, lúc được hoàng đế cho phép, một tay xách đứa nhỏ kẹp dưới nách bỏ chạy, quả thật khiến người trong cung mở rộng tầm mắt.

"..."

Sùng Đức đế giương mắt nhìn, ông vẫn chưa thấy được đứa nhỏ dài ngắn thế nào mà, Ôn Tử Tu thật to gan.

Lúc này, Ôn Lương nào có tâm tư quản hoàng đế có cao hứng hay không, xuất cung lập tức ngồi xe ngựa hồi phủ, trên đường hỏi thăm tiểu cô nương tình huống thế nào.

Tuy rằng bình thường tiểu cô nương luôn miệng nhắc đi nhắc lại đệ đệ, nhưng nước đến chân cũng sợ hãi, đặc biệt về mặt khi Như Thúy đau bụng được chuyển đến phòng sinh rất khủng bố, càng làm bé hoảng sợ, lúc này, nắm chặt tay áo của Ôn Lương, lo lắng nói: "Ăn xong không bao lâu, nương nói bụng hơi trệ xuống, cũng không đau, chờ thêm hai khắc, mặt nương liền thay đổi, nói là đau bụng. Ma ma nói nương sắp sinh, nhưng mà sắc mặt nương rất khủng bố, muốn gặp Túc vương phi, Minh gia gia đã phái người sang Túc vương phủ rồi. Trong lòng con sợ hãi, nên cùng gã sai vặt đến tìm cha..."

Ôn Lương sờ sờ đầu bé, miễn cưỡng nói: "Không cần sợ, nương con được chăm sóc tốt, trong cung còn phải hai thái y tới. Hồ gia gia sẽ nhanh chóng tới, không sao đâu."

Tiểu cô nương khóc thút thít đứng lên, nước mắt rơi xoạch xoạch: "Thật sao? Lúc trước mẫu thân con sinh tiểu đệ đệ cũng đáng sợ giống nương bây giờ, tiểu đệ đệ một mực không chịu ra, sau đó hít thở không thông mà chết, mẫu thân rất đau khổ, chỉ nằm trên giường...Ồ ô ô..."

Nghe xong, Ôn Lương mới hiểu vì sao tiểu cô nương lại thích đệ đệ như thế, nguyên lai còn có nguyên nhân này, chẳng trách bé vội vàng tìm mình. Ngoại trừ Như Thúy, người tiểu cô nương thân thiết nhất chính là hấn, muốn tìm an ủi từ hấn. Ôn Lương kéo bé vào lòng đỡ, nói cho bé biết Như Thúy nhất định không có chuyện gì đâu.

Trở về Ôn phủ, trong phủ đầy một mảng khăn trắng, thấy hấn về vội vàng vàng tới hành lễ vấn an.

Ôn Lương dẫn Ôn Ngạn Bình đi thẳng ra hậu viện, lúc này Túc vương phi đã tới, đang ở trong sân chỉ bảo người làm, thấy hấn về lập tức thờ ra.

"Vương phi, bên trong thế nào?"

Túc vương phi lau mồ hôi trên trán, tuy rằng đã vào tháng mười, nhưng từ khi biết tin liền nhanh chóng tới đây, chạy một hồi, người đầy mồ hôi. "Hiện giờ vừa mới bắt đầu, trước tiên ta sai nha hoàn nấu cho Như Thúy bát mì ăn bổ sung thể lực, để nàng ấy có sức sinh."

Ôn Lương ngơ ngác gật đầu, sau đó cúi dài cổ nhìn xung quanh, cửa sổ bị đóng kín, có nhìn được gì đâu, trong lòng bất an, muốn đẩy cửa vào xem thế nào, ai ngờ Hồ thái y, Trần quốc công phu nhân và Tần thị đến.

"Tránh ra, con muốn làm gì?" Hồ thái y nổi giận quát.

Người trong sân đang bị hành động của Ôn Lương làm kinh hãi nghe được âm thanh Hồ thái y quát mà hoàn hồn, Thượng Khê, Thượng Hà lập tức kéo hần lại.

Đầu Ôn Lương đầy mồ hôi -- rất khẩn trương, sau đó đáng thương nói: "Hồ gia gia, bên trong không có tiếng động gì, con muốn đi xem một chút, bằng không đứng ngoài cửa sổ nhìn được không?"

Hồ thái y vừa buồn cười vừa tức giận, mắng: "Nào có đạo lý nam nhân tới phòng sinh? Không sợ xui xẻo sao? Hơn nữa hiện giờ trời rất lạnh, con muốn thê tử con bị lạnh hả?"

Ôn Lương nghe được hơi ừ rừ, tiểu Ngạn Bình đang nắm tay áo Ôn Lương chạy theo, nghe xong nhanh chóng nói: "Hồ gia gia, cha không thể vào, con vào được không? Con còn nhỏ, không sợ mắc khi."

"Không được!" Hồ thái y không chút nể tình.

Từ buổi sáng phát động, mãi đến buổi trưa cũng không có động tĩnh, ngược lại máu loãng bụng ra mấy chậu, trong lòng Ôn Lương lạnh ngắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Ngạn Bình không còn chút máu. Nếu không phải Hồ thái y và Trần quốc công phu nhân đến kịp lúc, thì một lớn một nhỏ đã xông vào rồi. Trái lại Hồ thái y rất bình tĩnh, trong lòng biết khả năng không chỉ là hai thai, cần mất nhiều thời gian. Mà mặc dù Trần quốc công phu nhân rất không vui khi đưa nhỏ ra đời, nhưng bà với tư cách là mẹ cả, không đến thì không hợp lễ, cộng thêm nếu để con riêng xông vào phòng sinh, lão gia sẽ giận lây sang bà, vì thế Trần quốc công phu nhân canh giữ phòng sinh rất nghiêm ngặt.

Thấy thời gian không còn sớm, hạ nhân Ôn phủ chuẩn bị ăn trưa, chẳng qua bây giờ mọi người không có tâm trạng ăn uống, tùy tiện ăn một chút liền bắt đầu canh giữ trước phòng sinh, nghe bên trong thỉnh thoảng truyền ra âm đau đớn, đều hãi hùng khiếp vía một hồi. Túc vương phi đã sớm vào cùng Như Thúy, có nàng ở đây, trong lòng Như Thúy cũng có thêm vài phần sức mạnh, đối với việc này Ôn Lương rất cảm kích, thiếu chút nữa đối đãi với nàng như nương của mình luôn rồi.

Chẳng qua Như Thúy cô nương cực kỳ may mắn, qua buổi trưa không lâu, trong phòng sinh cuối cùng cũng truyền ra tiếng trẻ con khóc nỉ non, tinh thần mọi người bên ngoài lập tức chấn động. Tần thị luôn cầu nguyện Như Thúy xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy thật sự mình không nên tới đây, mắt thấy sẽ căng thẳng, bản thân mình tới đây ngơ ngác chờ, lạnh đến nổi chân tay run lên hết, thật không dễ chịu, không bằng trông mong người bên trong sinh nhanh lên, để nàng còn trở về.

Nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, trong lòng Ôn Lương buông lỏng, lúc muốn đi tới thì phát hiện thân thể đã đông cứng, mọi người đều biết trong bụng người nào đó không chỉ có một, còn phải sinh đứa thứ hai đây.

Chớp mắt, đã nghe được tiếng khóc thứ hai, lần này Ôn Lương nghĩ đã sinh xong, mình có thể tiến vào, ai ngờ Hồ thái y kéo lại: "Con gấp cái gì?"

Xưa nay Ôn Lương tôn trọng ông, chỉ có thể uất ức nói: "Con vào thăm nương tử của con không được sao?"

Hồ thái y buồn cười nói: "Chờ một chút đi."

Nghe nói như thế, lúc mọi người còn đang cảm thấy kỳ quái, lại nghe từ trong phòng sinh truyền ra một tiếng thét kinh hãi: "Còn có một..."

Mọi người lập tức cứng ngắc, máy móc quay lại nhìn Hồ thái y.

Hồ thái y vuốt râu mép của mình, chống lại ánh mắt lên án của cháu trai, hơi chột dạ nói: "Ta thấy bụng nhà đầu kia lớn không ít, nên đoán có lẽ có ba đứa, nhưng mà không muốn tăng thêm gánh nặng cho các con nên mới không nói. Bình an là tốt rồi, không cần so đo quá nhiều, không phải sao?" Lão nhân gia cười híp mắt nói.

Lúc này Ôn Lương thăm mắng chửi người, vừa nghe Hồ thái y nói như thế, nghĩ đến chuyện mình sai Thượng Khê đi điều tra, như thế nào còn không rõ, sắc mặt khó coi, nói: "Là hoàng thượng bảo ngài gạt mọi người phải không?" Hay cho một trận lừa dối, chẳng trách mấy ngày trước trong đồ phùng đột nhiên có người đặt cược trong bụng nhà đầu nhà hần có ba thai nhi, chẳng qua tất cả mọi người không nghe được tin tức gì, vì thế rất ít người mua, mọi người đều đoán giới tính đứa bé, bây giờ nghĩ lại, tuyệt đối là hoàng đế âm thầm ra tay, muốn dùng con của hần thu món tiền lớn bỏ vào túi riêng.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ôn Lương rất phẫn nộ, trợn mắt nhìn Hồ thái y, có gia gia đùa giỡn cháu trai như thế sao?

Hồ thái y nhìn trời, trong lòng tự nhủ không phải do ông nói, Ôn Lương tự đoán được đấy, cho nên hoàng thượng ngài đừng giận chó đánh mèo lên lão thần nha.

Đã chuẩn bị tâm lý, cho nên qua một khắc đồng hồ nữa, đứa nhỏ thứ ba đi ra, nghe được tiếng khóc vang dội, trong lòng mọi người nhanh chóng thấy

một mối. Tuy rằng sinh thuận lợi, nhưng trong lòng căng thẳng, đặc biệt là tam bào thai ngoài ý muốn này khiến bọn họ không kịp chuẩn bị tâm lý.

Trong cung, Sùng Đức đế cũng nóng ruột, bởi vì ông lấy một nửa số bạc trong túi riêng mang ra cược đó, nếu không phải tam bào thai, ông liền thua thảm. Vì thế, sau khi các đại thần ra về, Sùng Đức đế cũng không làm gì, đi lòng vòng trong điện, chờ vận mệnh an bài.

Mặc dù mang đứa nhỏ của Ôn Lương ra cá cược là không đúng, nhưng hiện giờ hoàng đế rất nghèo, loại biện pháp thất sách này cũng mang ra sử dụng. Những người kia đều là quý tộc thế gia, trăm năm tích lũy, giàu chầy mỡ, Sùng Đức đế cảm thấy thật bọn họ cũng không quá áy náy.

Qua giờ Ngọ không lâu, thái giám ra ngoài nghe ngóng cuối cùng cũng trở về.

"Như thế nào? Là mấy thai?"

Thái giám thấy dáng vẻ hoàng đế như lửa sém lông mày, mắt vẻ thâm trầm như thường lệ, mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng vẫn nhanh chóng trả lời: "Bẩm hoàng thượng, Ôn phu nhân sinh tam bào thai, hai nam một nữ, bé gái là muội muội nhỏ nhất.

Nghe xong, trong lòng Sùng Đức đế thả lỏng, nhin không được vỗ tay mừng rỡ, lần này bạc sẽ lấp đầy kho riêng rồi.

"Nói với Ôn Tử Tu, phu nhân hân sinh nò có công, sau khi ba đứa bé được một tuổi, trăm sẽ tự mình ban tên." Sùng Đức đế cười nói, ban ân sủng cho đứa nhỏ nhà Ôn Lương.

Hoàng đế cao hứng, nhưng mà sau khi Ôn Lương nghe hoàng đế dám đoạt quyền đặt tên cho đứa nhỏ của hân xong, thiếu chút nữa bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Sùng Đức đế cực kỳ vui mừng vì dùng đứa nhỏ nhà Ôn Lương cá cược lời một khoản lớn, cho nên liền quyết định ban tên cho ba đứa nhỏ, chuyện này không những làm Ôn Lương bạo phát, mà còn khiến lão Trần quốc công đang một mực chờ ôm cháu cũng bùng nổ.

Sau khi nghe nói Như Thúy chuyển dạ, lão Trần quốc công liên tục đứng ngồi không yên, nên biết rằng đây chính là lần đầu tiên ông có cháu trai nha, ngay cả thứ tôn cũng không có, là cháu trai chính thức duy nhất đó.

Nói đến Trần quốc công cũng rất bi đát, một đồng tuổi rồi nhưng vẫn không có cơ hội ôm cháu trai, tuy rằng trong gia tộc cũng có nhưng không phải của ông. Mặc dù đại nhi tử và tứ nhi tử đều đã thành thân. Nhưng đại nhi tử có bốn đứa con gái, ba đứa do Tàn thị sinh và một đứa con gái thứ xuất. Tứ nhi tử lấy Lưu thị vào cửa ba năm mà không có tin tức gì truyền đến, thông phòng và thị thiếp cũng không có động tĩnh, kết quả chỉ có con dâu thứ ba khiến ông không hài lòng đột nhiên cho ông một kinh hi lớn, rõ ràng là vô sinh, không ngờ có một khi có chính là hai đứa, hơn nữa nghe nói trong đó có ít nhất một bé trai, sao ông không cao hứng cho được?

Trong lòng Trần quốc công hơi hối hận, nếu sớm biết con dâu thứ ba có thể sinh con, lúc trước ông không nên nghe lời chẩn đoán của thái y mà cưỡng cầu con trai bỏ thê nạp thiếp, khiến bây giờ ông khó xử vô cùng, không biết đối mặt với con dâu như thế nào, cũng sợ sau này cháu trai lớn lên sẽ oán giận gia gia ông đây.

Sau khi nghe tin Như Thúy chuyển dạ, tinh thần Trần quốc công vẫn không tập trung, hạ triều liền trực tiếp ở trong phủ chờ tin tức. Ngược lại ông còn muốn tới Ôn phủ chờ, nhưng chuyện nữ nhân sinh con ông là một đại nam nhân cũng không hiểu, cộng thêm chuyện trước kia có lẽ con dâu còn oán giận ông, sợ mình tới sẽ làm bọn nó không vui, nên chỉ có thể uất ức chờ trong phủ.

Sau buổi trưa không lâu, người được phái tới Ôn phủ cuối cùng cũng trở về.

Trần quốc công không đợi được hạ nhân quỳ xuống thỉnh an, kéo hân vội vàng hỏi: "Như thế nào? Bình an chứ? Con trai hay con gái?"

Về mặt hạ nhân rất vui vẻ, cười nói: "Lão gia đại hỉ, tam thiếu phu nhân sinh được hai vị tiểu thiếu gia và một vị tiểu thư, mẫu tử bốn người đều bình an."

"A..." Đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn, Trần quốc công không kịp phản ứng, hỏi: "Không phải nói chỉ có hai đứa sao?"

"Lão gia, tam thiếu phu nhân mang tam bào thai, hai công tử và một tiểu thư đấy."

Rốt cuộc Trần quốc công kịp phản ứng, mừng rỡ, nói chuyện không lưu loát, quần gia đứng một bên cười nói: "Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia! Lão gia, có phải nên treo cung tên và vài điều đồ lên không?"

"Đúng đúng đúng, mau treo cung tên và vài điều đồ đi...không, để ta tự mình treo mới được." Nói xong, rất có tinh thần nhảy lên, long hành hổ bộ, cực

kỳ vui mừng.

Cuối cùng cũng mãn nguyện, Ôn gia có hậu, bây giờ nhìn Trần quốc công giống như trẻ ra mười tuổi.

Ngay lúc toàn bộ phủ Trần quốc công vui mừng khôn xiết, không ngờ trong cung có thánh chỉ tới nói hoàng đế rất thích ba đứa bé nhà Ôn Lương, hoàng thượng ban thưởng đồ vật, hơn nữa còn cho bọn họ biết, trong lòng hoàng đế cao hứng, sau khi ba đứa bé tròn một tuổi sẽ ban tên thể hiện ân sủng.

Ân sủng muội muội người a!

Trần quốc công bối rối, cháu vàng mà ông tâm tâm niệm niệm nhiều năm, còn là cháu ruột, từ lúc nghe tin con dâu thứ ba mang thai ông đã xem từ điển chuẩn bị tên vang dội và để nghe cho cháu cưng, tra cứu một năm chọn được mấy tên, không ngờ kết quả lại khiến ông khó chịu nhưng lại không dám vào cung chất vấn hoàng đế, người bận trăm công nghìn chuyện vẫn có thể rảnh rỗi đoạt quyền đặt tên của ông..

Đặc biệt làm người ta oán hận.

Đội Trần quốc công kịp phản ứng, trong lòng không khỏi sinh ra ý nghĩ tối tăm, nhưng mà rất nhanh liền thu lại ý niệm bất kính trong đầu, tự nói mình là người trung quân ái quốc, thế nhưng... tại sao ông vẫn rất muốn mắng chửi người đây?

Sau khi Trần quốc công phu nhân và Tần thị trở về, tuy rằng trong lòng vẫn nguyên rửa ba đứa bé tốt nhất nuôi không sống, nhưng trên mặt phải tỏ ra rất cao hứng, lại không nghĩ rằng về phủ nhìn thấy Trần quốc công một thân oán khí âm u. Mẹ chồng nàng dâu đều có chút không hiểu, cháu trai ông tâm tâm niệm niệm đã sinh ra, sao lại mất hứng?

"Lão già, ngài làm sao vậy?"

Trần quốc công thờ dãi, trong lòng thầm nhủ mấy lần "Trung quân ái quốc" xong mới vui sướng hỏi thăm tình hình của các cháu trai cháu gái, hỏi bọn chúng giống ai.

Trần quốc công phu nhân tươi cười nói: "Thiếp liếc mắt nhìn, trẻ con mới sinh còn đỏ hồng, có thể vì tam bào thai nên nhỏ hơn bình thường một chút, nhưng mà thái y nói chăm sóc tốt sẽ lớn lên, thiếp thấy, hai cháu trai mặt mày xinh đẹp giống Lương ca nhi, còn cháu gái có chút giống lão gia ngài."

Trần quốc công nghe xong, không nhịn được vui vẻ cười, cháu gái giống ông tự nhiên ông rất tự hào, lúc bình tĩnh lại cảm thấy đây là chuyện xấu, vội vàng hỏi: "Cháu gái thật sự giống ta? Cái này...sau này làm sao bây giờ? Có thể gả đi được không?"

Tần thị và Trần quốc công phu nhân thấy bộ dáng ông như thế, trong lòng chua chát, hai người bọn họ đều có con gái, cũng chưa từng thấy ông cao hứng như thế. Đặc biệt là Tần thị, nàng sinh ba đứa con gái, trên mặt cha chồng lạnh nhạt, tuy không nói nhưng nàng biết rõ ông không hài lòng với mình, bây giờ Như Thủy sinh con có một đứa con gái, trong mắt không có gì ghét bỏ, còn quan tâm đến chung thân đại sự tương lai, chẳng lẽ cùng là cháu gái ruột mà không giống nhau sao?

Không nói phủ Trần quốc công phản ứng như thế nào, Như Thủy thức dậy thì thấy trượng phu, con gái và ba tiểu bánh bao vây xung quanh người.

Phía dưới vẫn còn đau đớn, khiến nàng không dám cử động mạnh, nha hoàn lấy gối lớn cho nàng dựa lưng, nửa người dựa vào mép giường, mỉm cười nhìn mấy người nàng yêu phía trước giường. Vừa sinh xong, sắc mặt nàng thật sự không tốt, mấy nốt trên mặt vẫn chưa lặn, trên người chỉ mặc một kiện áo bông sạch sẽ, trên trán quấn vải trắng che khuất trán, quả thật rất khó coi, nhưng ở trong mắt Ôn Lương, vẫn là nha đầu xinh đẹp lúc mới gặp gỡ.

Thấy nàng tỉnh, Ôn Lương và Ôn Ngạn Bình rất vui mừng, Ôn Ngạn Bình nhào về phía trước líu ríu nói ba đệ đệ muội muội đã đến, chưa xong Ôn Lương còn cẩn thận bế bé đến bên cạnh cho nàng nhìn con của mình.

Liếc nhìn một cái, mặt Như Thủy cô nương liền nhăn lại, nhìn nhìn Ôn Lương xong lại nhìn mấy tiểu bánh bao, quệt miệng nói: "Xấu quá, thật là đồ, giống như tiểu hầu tử." Đặc biệt là lúc so với đệ nhất mỹ nam kinh thành thì càng xấu hơn.

Ôn Lương và Ôn Ngạn Bình đồng thời 囧, trong lòng bọn họ, tiểu bánh bao nhà mình là đáng yêu nhất, ai biết người nào đó lại ghét bỏ chứ.

"Phu nhân, đứa nhỏ mới sinh đều như thế, qua vài ngày nữa lớn lên là tốt thôi." Một trong các ma ma chăm sóc tam bào thai cười giải thích.

Như Thủy gật đầu, lúc này mới nhớ tới trước kia khi hầu hạ Túc vương phi cũng từng thấy qua đứa nhỏ mới sinh, hình như cũng giống thế này, nhưng mà vẫn thắc mắc: "Sao bọn chúng nhỏ thế? Giống như con mèo nhỏ, ta thấy đứa nhỏ nhà khác không nhỏ như vậy mà."

"Hò gia gia nói, bởi vì là tam bào thai nên mới nhỏ hơn một chút." Ôn Lương giải thích, lúc trước hắn cũng bám Hồ thái y hỏi mấy lần, thẳng đến khi Hồ thái y nổi giận mới nửa tin nửa ngờ. "Yên tâm đi, Hồ gia gia đã kiểm tra cho bọn chúng, nói bọn nhỏ đều rất khỏe mạnh." Nói xong, kéo kéo tay nàng, dịu dàng nói: "Nha đầu, vất vả cho nàng."

Như Thủy cười cười, lúc sinh con có Túc vương phi theo bồi nhưng trong lòng nàng vẫn sợ hãi, còn rất đau, nhưng nghĩ tới sau khi sinh xong bèn vui vẻ chịu đựng, không nói đến mẫu thân nào không thương con mình, riêng vì người nam nhân này, nàng cảm thấy không khổ chút nào.

Ôn Ngạn Bình điểm điểm ba tiểu bánh bao đang ngủ, nói: "Nương, bên tai có một nốt ruồi nhỏ là ca ca, không có nốt ruồi là đệ đệ, muội muội là nhỏ nhất."

Như Thủy nhìn từng đứa, không biết lớn lên sẽ giống ai, nhưng trong lòng tràn đầy yêu thương, đưa tay vuốt ve các khuôn mặt nhỏ nhỏ, cười nói với Ôn

Lương: "Ôn đại nhân, hai trai một gái, sau này sẽ cho hai con trai một học tiểu một học sáo, tái hiện lại phong thái năm đó của chàng và nhị bá, song từ Ôn gia sáo tiểu kết hợp, vô địch thiên hạ."

Nghe xong, Ôn Lương giật mình, nhưng thấy nàng cười dịu dàng, nhất thời trong lòng vừa nóng vừa chua xót, không biết nói cái gì chỉ có thể khẽ đáp một tiếng.

"Đúng rồi, một tuổi mới được đặt tên, không bằng chúng ta đặt nữ danh cho các con đi." Như Thúy nói thêm.

Nói đến đây, Ôn Lương lộ ra vẻ không vui, không đợi Như Thúy hỏi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hoàng thượng nói, khi các con một tuổi, ngài sẽ tự mình ban tên." Trong lòng rất nóng nảy, gần như chửi ầm lên, ban tên muội muội người, thật vất vả hẳn mới có con trai con gái, đương nhiên hẳn muốn tự mình đặt tên, ngay cả cha hẳn hẳn cũng không cho đặt, ai ngờ hoàng đế nhiều chuyện như thế, thật sự đặc biệt muốn mừng vua mà.

Như Thúy ngẩn ngơ, trong lòng rối rắm, sợ hoàng đế sẽ ban tên không hay cho ba đứa nhỏ. Suy nghĩ một hồi mới nói: "Nếu đại danh do hoàng thượng ban, vậy chúng ta liền chọn nữ danh để nghe một chút cho các con đi."

Cũng chỉ có thể như thế, Ôn Lương thở dài gật đầu.

Mà Ôn Ngạn Bình thật cao hứng, vỗ ngực cam đoan sẽ đi dò từ điển, chọn cho đệ đệ muội muội một tên hay, Như Thúy và Ôn Lương đều hi vọng ở bé, gặt đầu đồng ý, riêng phần mình cũng bắt đầu suy nghĩ.

Qua vài ngày sau, đứa nhỏ này nọ, quả nhiên rất đáng yêu, trắng trẻo nõn nà, khiến người ta hận không thể ôm vào lòng nựng nịu. Ôn Lương và Ôn Ngạn Bình yêu thích không buông, một ngày không gặp mấy lần, không ôm mấy lần là trong lòng trống rỗng. Mà Như Thúy còn đang ở cử, có thể gặp các con cả ngày.

Lễ tắm ba ngày của tam bào thai rất náo nhiệt, Như Thúy đang ở cử không có cách nào ra ngoài xem, nhưng nghe nói có rất nhiều họ hàng và nữ quyến nhà đại thần đến xem, cộng thêm ba chậu vàng bạc ngọc khí này kia, khiến các ma ma cười không khép miệng.

Tắm ba ngày xong, đứa nhỏ được đem về, ba đứa đều khóc một trận, trở lại bên cạnh mẫu thân liền kêu hừ hừ, Ôn Ngạn Bình đau lòng, phản nản với Như Thúy: "Sao tắm ba ngày nhất định phải làm cho đệ đệ muội muội khóc lên? Muội muội khóc thật đáng thương, hai đệ đệ cũng ầm ỉ, khóc đến mặt đều nghẹn đỏ hết."

Như Thúy cười nói: "Khóc vang mới may mắn." Phong tục như thế, Như Thúy cô nương cũng không có cách nào, lần lượt ôm từng đứa, đến khi đứa nhỏ đói bụng, chính mình cời xiêm y cho con gái và con trai nhỏ ăn no trước xong mới tới con trai lớn.

Đã chuẩn bị bà vú từ sớm, tuy rằng không biết có ba đứa bé, nhưng Ôn Lương sợ con mình đói bụng nên chuẩn bị hết thấy bốn bà vú, bây giờ còn nhiều thêm một đứa. Nhưng mà ban đầu Như Thúy kiên trì tự mình cho đứa nhỏ bú, mặc dù có bà vú, nhưng nếu lúc bình thường không có chuyện gì, chính nàng sẽ cho đứa nhỏ bú, đương nhiên những chuyện này phải giấu vị Ôn mỗ nào đó.

Ôn Lương và nam nhân thời đại này đều có một bệnh chung, cảm thấy đứa nhỏ uống sữa của bà vú là được rồi. Như Thúy là quý phu nhân phải để người ta hầu hạ. Nhưng mà lúc trước Như Thúy cô nương hầu hạ Túc vương phi, từng nghe Túc vương phi nói, sữa mẹ rất tốt cho đứa nhỏ, còn thấy Túc vương phi lên lút cho đứa nhỏ bú sữa, cho nên Như Thúy cô nương cũng làm như thế. Quan trọng nhất chính là, Như Thúy đi hỏi Hồ thái y, Hồ thái y cả đời hành nghề y, cũng cho rằng sữa mẹ tốt cho đứa nhỏ, thế nên nàng càng kiên quyết.

Hôm nay tắm ba ngày cho tam bào thai, kinh thành rơi tuyết đầu mùa, tuyết rơi đúng lúc trăm năm được mùa, tất cả mọi người đều nói sang năm sẽ là năm tốt, vô cùng vui mừng, âm thanh ca tụng tán dương không ngớt bên tai.

Thật vất vả mới tiến xong vị khách cuối cùng, Ôn Lương đội gió tuyết đi vào nhà chính, vào cửa trước tiên cời áo khoác dính đầy tuyết ra, sưởi ấm bằng hương xông mới đi vào nội thất, đến đúng lúc nương tử và con gái đang chọn nữ danh cho ba đứa nhỏ.

Thấy hẳn đi vào, Ôn Ngạn Bình vô cùng mừng rỡ kêu lên: "Cha, mau tới đây, con và nương đang chọn nữ danh cho đệ đệ muội muội này."

Ôn Lương cười ngồi vào giữa giường đôn đầu, nói: "A, Ngạn Bình, chọn cho đệ đệ muội muội tên gì hay đây?"

Tiểu Ngạn Bình rất vui sướng: "Là tên hay nha, Đại Quý, Nhị Quý, Quý Quý ~"

Ôn Lương: "..."

Đại khái Ôn Lương biểu lộ quá vi diệu, nhìn trắng mắt cũng không thấy được biểu lộ nên có của hẳn, Ôn Ngạn Bình hỏi tủi thân: "Chẳng lẽ tên con đặt không hay sao?" Sau khi tới kinh thành, bé nghe được rất nhiều người tán dương Ôn Lương, biết học vấn của hẳn rất tốt, nên rất hi vọng tên mình đặt được hẳn khen ngợi, như thế mới chứng minh bé đặt tên không tệ.

Như Thúy vỗ vỗ đầu tiểu cô nương: "Ta cảm thấy vẫn là ta đặt tên thì hơn, ca ca gọi là Trường Trường, đệ đệ là Đậu Đậu, muội muội là Hoan Hoan."

Ôn Lương: "..."

"Nương, Quý Quý hay hơn, nữ nhi phải được nuông chiều yêu quý, gọi Quý Quý là thỏa đáng nhất." Ôn Ngạn Bình cố gắng hết sức chứng minh tên mình đặt mới hay, thậm chí chạy tới chỗ tiểu bánh bao kêu lên: "Quý Quý, muội nói có đúng không?"

Tiểu bánh bao vừa ăn no, rất có tinh thần phun ra một cái bong bóng.

Ôn Ngạn Bình cực kỳ đắc ý, hùng hồn nói: "Nhìn đi, muội muội cũng nói rất hay."

"Được rồi, vậy gọi muội muội là Quý Quý, đợi bé lớn lên ta sẽ nói với bé tên bé là do tỷ tỷ đặt đấy." Như Thúy thấy con gái cũng phối hợp, lập tức giải quyết dứt khoát, sau đó quyết định nhũ danh cho con cả: "Ta hi vọng bảo bảo kiện kiện khang khang, sống lâu trăm tuổi, cho nên Trường là hay nhất rồi, gọi ca ca là Trường Trường."

"Nương, con là ca ca, đại ca của bọn chúng, sau này con sẽ dạy chúng học võ công, con đã học được một bộ quyền pháp mới, hiện tại sư phụ đang dạy con dùng kiếm, sau này có ai ăn hiếp muội muội, con dẫn chúng đánh bọn hần đến phụ mẫu cũng không nhận ra." Tiểu cô nương hưng tào nói.

Ôn Lương: = __=! Con là tiểu cô nương, bề ngoài hung bạo như thế, sợ rằng sau này cho nhiều đồ cưới cũng không gả đi được...

Nhũ danh của hai tiểu bánh bao được quyết định như thế, tiếp đó hai mẫu tử đồng thời nhìn Ôn Lương, cười vui vẻ với hần, nịnh nọt: "Ôn đại nhân, chàng xem, thiệp còn chưa một đứa cho chàng đặt tên đó, một người một tên, tuyệt đối không thiệt thòi."

Chuyện thiệt thòi có thể dùng trong trường hợp này sao? Đột nhiên Ôn Lương có loại xúc động muốn xách hai người này lên giáo huấn một phen, thậm chí ngay cả nhũ danh của con cũng không đến lượt người làm cha này quyết định, thật sự không có thiên lý ~.

Đại khái do quá uất ức, cho nên Ôn đại nhân xưa nay phong nhã vô hạn, tài hoa vô song cuối cùng lấy cho con trai nhỏ nhũ danh rất hợp thời tiết: A Tuyệt.

Như Thúy, Ôn Ngạn Bình: 囧

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Phụ mẫu vô lương tâm cộng thêm một tỷ tỷ hung tàn đến chết không thừa nhận giới tính của mình, nhũ danh của tam bào thai cứ thế mà định ra, tuy rằng nghe chẳng ra làm sao, nhưng may mắn nhũ danh chỉ do bọn họ gọi mà thôi, người ngoài không biết những chuyện này, coi như cứu vãn được một chút thể diện.

Đặt nhũ danh cho con xong, Như Thúy cô nương bắt đầu thời gian ở cữ nhàn chán.

Lại nói, chuyện ở cữ đối với nữ nhân là chuyện vô cùng quan trọng, nhưng cũng là chuyện rất tàn nhẫn. Một tháng buồn bực trong phòng, không được ra ngoài, không được rửa mặt, nếu là mùa hè sẽ khó chịu đến bệnh mất. May mắn bây giờ là tháng 11, bên ngoài có tuyết rơi, trời đông giá rét, không xuất mồ hôi, một tháng không tắm rửa nhìn một chút cũng vượt qua.

Buồn chán được nửa thời gian, Như Thúy cô nương bắt đầu giằng co.

Nói đến, nàng cũng không lần qua lần lại cái gì, chỉ xuống giường xoay eo vặn cánh tay nhảy vài cái, muốn làm cho thịt thừa trên eo giảm xuống. Lúc mang thai, nàng ăn được ngủ được còn có mỹ nam suốt ngày vây quanh giải buồn, do mang thai ba, còn được chăm sóc tốt hơn các quý phụ phu nhân mang thai một kia gấp trăm lần, cho nên sau khi sinh xong mới phát hiện bị kịch, trên eo thừa ra vài vòng thịt, làm sao bây giờ?

Chỉ có thể thừa lúc ở cữ giảm đi chút sao.

Như Thúy cô nương vận động giảm mỡ, nhưng trong mắt nha hoàn ma ma lại là chuyện không bình thường, mỗi lần gấp đến giật chân, cuối cùng không có cách nào, đem chuyện báo với Ôn Lương, vì thế Như Thúy cô nương bị dạy dỗ.

Ôn Lương tài hoa đào đạt, nói chuyện nhẹ nhàng, nói có sách mách có chứng, thao thao bất tuyệt, nói tới độ Như Thúy cô nương chỉ có hai lượng trình độ văn hóa choáng váng đầu óc, rốt cuộc lúc hần dừng lại uống nước, nhìn không được biện hộ cho mình: "Thiếp muốn vận động giảm béo mà."

Ôn Lương tỏ vẻ nghi ngờ, néo néo gương mặt béo phì của nàng đã gầy đi không ít, cười nói: "Giảm làm gì? Bôn đại nhân không chê nàng, từ từ sẽ được thôi." Nói xong, mắt dạo một vòng trên bộ ngực lớn của nàng, yết hầu khẽ nhúc nhích. Nói chung lúc thích một người, cái gì cũng thấy tốt, cho dù hiện tại nàng béo ra một vòng, nhưng cảm thấy đây là bộ dáng thướt tha nữ nhân nên có, không thể nói nàng béo, chỉ có thể nói đầy đặn.

Như thế, nam nhân giống như trăng thanh gió mát, híp mắt nhìn chằm chằm bộ ngực quá khổ của nàng, trong lòng Như Thúy không thể bình tĩnh, nhìn không được che ngực lại, rướn người nói: "Ôn đại nhân, đừng phá hư hình tượng của chàng mà, loại ánh mắt mỉa mai này thật sự không thích hợp với chàng đâu."

"..."

Mặc kệ Ôn Lương phản ứng như thế nào, Như Thúy cô nương căn bản không để trong lòng, thấy đám ma ma cứ nhìn chăm chăm, Như Thúy cô nương liền kéo người tới, Thanh Y Lam Y và Ôn Ngạn Bình trở thành cơ sở ngầm của nàng, giúp nàng canh chừng.

Đào mắt đã qua một tháng, đã tới ngày tiểu bánh bao đầy tháng.

Ôn Lương từ phủ Trần quốc công đi ra, sắc mặt không tốt.

Không trách sắc mặt hắn không tốt, mới sáng sớm phủ Trần quốc công liền cho người tới truyền lời, muốn hắn trở về phủ Trần quốc công một chuyến. Lúc ấy trong lòng hắn vẫn suy nghĩ sắp tới đầy tháng của ba đứa nhỏ, hắn muốn mở tiệc lớn trong phủ chiêu đãi đồng僚 tới chúc mừng, coi như tâm tình không tệ nên mới đáp ứng.

Nhưng ai biết, lúc tới phủ Trần quốc công, lão đầu tử nhà hắn nghiêm mặt há miệng nói: "Tới ngày đầy tháng ba đứa nhỏ, tiệc phải tổ chức trong phủ, phủ của con nhỏ, bày tiệc không biết được mấy bàn..."

Sắc mặt Ôn Lương đen tại chỗ, bất mãn nói: "Bây giờ mùa đông giá rét, nói chuyện phun khí còn muốn đông thành băng, ngài muốn tội nhỏ đông lạnh sao?" Sau khi làm phụ thân, không tránh khỏi phải bảo vệ con mình.

"Làm sao lạnh được? Dùng kiểu ấm đưa thê tử con và ba đứa nhỏ tới đây. Dù sao cũng sắp đến tháng chạp, trong phủ cũng có chỗ ở của các con, không bằng quay về ở, tránh cho thê tử con và bọn nhỏ bị giày vò tới lui." Trần quốc công hùng hồn nói, nếu không phải hiện tại đứa nhỏ còn chưa đầy tháng, ông đã muốn đem đứa nhỏ đến bên cạnh mình dạy dỗ rồi.

"Nếu biết giày vò như thế, vậy thì phiền phức làm gì?" Ôn Lương không nhượng bộ chút nào. "Đầy tháng ba đứa nhỏ sẽ làm trong phủ thái sư, con đã viết thiệp mời, không làm phiền đến ngài." Dùng một chút mới nói tiếp: "Bây giờ tuổi ngài đã cao, cũng không cần đi tới đi lui."

Câu nói cuối cùng có chút cứng nhắc, khiến Trần quốc công ngẩn ra, trong lòng chưa kịp cảm động, lại nghe đứa con bất hiếu nói tiếp: "Đến lúc đó ngài tới dự là được rồi, đó là con của con, không cần ngài quan tâm."

Lời này chạm trúng điểm mấu chốt của Trần quốc công: "Sao ta có thể không quan tâm! Đó là cháu gái của ta!"

Ôn Lương cười lạnh, "Ngài cũng có không ít cháu gái!"

Đây không phải châm chọc ông tham hoa háo sắc nên mới sinh nhiều con trai như thế nhưng lại không có cháu trai sao? Trần quốc công tức giận mắng to: "Hỗn đản! Có con cái nói chuyện với phụ thân như thế sao?"

Tâm tình Ôn Lương khó chịu, trên mặt vẫn thanh thanh đạm đạm, trở về phủ, nha hoàn bà vú thấy sắc mặt hắn không tốt, đều cúi đầu cẩn thận hầu hạ, không dám phát ra tiếng động gì.

Ôn Lương cởi áo khoác trên người ra, đang chuẩn bị vào nội thất nhìn ba đứa nhỏ, ai ngờ thấy một đứa nhỏ chạy ra từ trong nội thất, vừa thấy sắc mặt khẽ biến, lập tức đưa tay lên miệng làm loa hô hào vào trong: "Nhanh nhanh, tháo xuống!"

Tiếp theo là một loạt âm thanh lộn xộn.

Ôn Lương vừa bức mình vừa buồn cười, tháng này hắn nghe không biết bao nhiêu lần "nhanh nhanh, tháo xuống", nghĩ hắn cái gì cũng không biết sao? Kéo đứa nhỏ sắp sửa chạy trốn lại, Ôn Lương vỗ vỗ đầu bé, cười nói: "Tháo xuống cái gì? Các người làm chuyện tốt gì bên trong?"

Ôn Ngạn Bình cười hắc hắc, "Cha, ngài anh minh thần võ, coi như không biết đi, con phải canh chừng cho nương nên muốn làm giống một chút."

Ôn Lương dẫn theo bé tiến vào nội thất, quét mắt qua, liền thấy ghế đôn chồng chất trong góc giường, Thanh Y Lam Y luống cuống tay chân đem chúng trở lại bàn. Mà lúc này Như Thúy cô nương mới vừa làm chuyện xấu đang làm một tư thế cực kỳ quý dị nằm bò trên giường, bộ dáng vừa co vừa kéo, rất khôi hài.

Ôn Lương buông đứa nhỏ ra, đi qua kéo tay nàng đang đỡ lưng ra, vuốt ve phần eo cho nàng, thấy sắc mặt nàng dần ra, cười nói: "Nàng lại chơi đùa cái gì thế?"

Thấy hắn nhìn thấu, Như Thúy chỉ có thể quyết miệng nói: "Thiếp vừa học một bộ quyền pháp với Ngạn Bình thì chàng về rồi."

"Còn không phải do cha trở về không một tiếng động, đây là do cha hù ra đấy." Ôn Ngạn Bình cây ngay không sợ chết đứng nói.

Ôn Lương thở dài, tuy rằng tiểu Ngạn Bình không phải thân sinh, nhưng nuôi riết bé không còn sợ người làm cha này nữa, mà nha đầu Như Thúy -- nha đầu kia chính là một nàng ngọc, hai người ở cùng một chỗ, thật đúng là giày vò. Hắn nên cao hứng vì các nàng chỉ giày vò trong nhà mà không ra ngoài giày vò sao?

Xoa bóp thắt lưng cho nàng xong, Ôn Lương không thấy ba đứa nhỏ bèn hỏi: "Bọn Trường Trường đều ngủ cả rồi sao?"

Thanh Y trả lời: "Lúc ăn no xong thì buồn ngủ, ma ma ôm vào ngủ rồi, bây giờ có lẽ đã tỉnh."

Nghe xong, Ôn Lương sai người bế ba đứa nhỏ tới, đặt vào nôi trong phòng. Con lớn nhất Trường Trường còn đang ngủ, con trai nhỏ A Tuyết và con gái nhỏ Quý Quý rất có tinh thần mở to đôi mắt lúng liếng, không biết bọn chúng có nhìn thấy gì hay không mà đùa giỡn, miệng toét, thoạt nhìn đáng yêu không chịu được.

"Sao Trường Trường vẫn còn ngủ?" Ôn Lương đưa tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của tiểu bánh bao, da trẻ con non nên không dám dùng sức, chỉ giống như vuốt ve bình thường.

"Trường Trường đệ đệ là người cuối cùng được bú sữa, mất rất nhiều thời gian, A Tuyết đệ đệ và Quý Quý muội muội đều ngủ trước nên giờ tỉnh trước đó, có thể Trường Trường đệ đệ sẽ ngủ một lúc nữa." Ôn Ngạn Bình phản khởi nói, những ngày này bé đều vây quanh mấy đứa nhỏ, đối với việc nghỉ ngơi của chúng rất rõ ràng, nhưng không ngờ vô tình tiết lộ tin tức.

Mọi người còn chưa hoàn hồn, Ôn Lương đã hiểu rõ, híp mắt nhìn chăm chăm Như Thúy cô nương.

Như Thúy bị hấn nhìn chăm chăm đến toàn thân cứng ngắc, chậm nửa nhịp mới nhận ra, lập tức cảm thấy hồngбет. Ba đứa nhỏ có bà vú riêng, khi đói bụng cần bú sữa, Ôn Ngạn Bình vừa nói như thế, không phải là không đánh đã khai sao? Nàng cho ba đứa nhỏ bú sữa, A Tuyết và Quý Quý đều ăn no bụng trước, với tư cách là lão đại, Trường Trường là đứa cuối cùng.

"Ôn đại nhân, chàng đừng giận, sau này thiếp sẽ chú ý mà."

Ôn Ngạn Bình thấy sắc mặt hai người không tốt, cũng biết mình nói lỡ miệng, nhanh chóng bôi dầu vào chân chuồn mắt.

Lại nói có sách sách có chứng dạy dỗ một trận xong, Như Thúy cô nương bị nói tới đầu óc choáng váng rất biết điều mà tỏ vẻ sai rồi, trong lòng có hồi cái hay không thì là chuyện khác.

"Ngày kia là tiệc đầy tháng của ba đứa nhỏ, chi tiết ta đã dặn Minh thúc làm, bây giờ trời còn lạnh, lúc đó không cần bế đứa nhỏ ra." Ôn Lương bế con lớn nhất đã tỉnh lên, vừa chơi với bé vừa bàn với Như Thúy chuyện tiệc đầy tháng.

Như Thúy cũng bế con trai nhỏ bồi hấn, nghe hấn nói chi tiết về yến tiệc, trong lòng cảm động, chuyện nhỏ nhất hấn cũng đã nghĩ thật kỹ, nàng căn bản không cần hao tổn tâm trí.

Rất nhanh đã đến ngày đầy tháng ba đứa nhỏ, người có mặt mũi trong kinh đều tới, người phân phận không cao cũng cho người mang lễ vật tới, nhất thời Ôn phủ đông như trẩy hội, rất náo nhiệt.

Sau một tháng cầm vận, Như Thúy mất một canh giờ để tắm rửa, bôi dầu vùng lên tóc, khiến bản thân thơm ngào ngát xong mới thỏa mãn ra khỏi nhĩ phòng. Mặc xiêm y xong thì có nha hoàn đến báo với nàng. Túc vương phi đến.

Hôm nay Túc vương phi tới rất sớm, còn dẫn theo con trai và con gái, nghe nói Sở Tê Bạch gấp gấp muốn xem đệ đệ muội muội, sáng sớm đã náo loạn Túc vương phi muốn qua đây. Về phần Túc vương, tiểu bánh bao cũng biết nhìn sắc mặt đây, không dám âm ỉ phụ thân nghiêm túc kia.

Nghe Túc vương phi phàn nàn với mình về chuyện tiểu gia hỏa sấu người ra sao, Như Thúy không nhịn được hé miệng cười vui vẻ, sau đó bị Túc vương phi liếc ngang: "Ta chỉ có một cục nợ thôi, muội có hại lần đó, tương lai không biết gầy vò muội thế nào." Tiếp đó sờ sờ đầu con gái nhu thuận, con gái là áo bông tri kỷ, không giống con trai chỉ biết gầy vò nàng.

Như Thúy cười hi hi: "Không sao, có Ôn đại nhân đối phó rồi. Hơn nữa muội cũng có hai áo bông nhỏ tri kỷ."

Đang nói thì Ôn Ngạn Bình dẫn các ma ma bế ba đứa nhỏ tiến vào, các tiểu bánh bao được bọc trong tã lót màu đỏ chót, mắt tròn đen nhánh chớp chớp, Túc vương phi nhìn thấy khen luôn miệng.

"Nương, muốn xem đệ đệ, muốn đệ đệ ~~~" Sở Tê Bạch kéo y phục mẫu thân mình kêu lên.

Túc vương phi ôm lấy đại ca trong ba đứa, thả thấp xuống cho con trai nhìn, hiếm khi tiểu bánh bao được thấy bé con nhỏ hơn mình, cái miệng nhỏ nhắn cười toét, tiếp đó cúi đầu xuống mặt bé con hôn một cái vang dội, hai bé con đặt song song trên giường cũng lần lượt bị bé hôn một lần, sau đó mừng khắp khỏi kêu lên: "Bạch Bạch hôn đệ đệ muội muội~~"

"Bạch Bạch, không được phi lễ muội muội ~" Túc vương phi bắt bé trở lại ném cho con gái, nghiêm túc nói: "Sở Sở, coi chừng đệ đệ nha."

Tiểu bánh bao Sở Sở nghiêm túc gật đầu, giữ đệ đệ thật chặt, sau đó mới cùng nhau tới xem đệ đệ muội muội.

Qua một lát, liền nghe nói tất cả các phu nhân đã tới, Như Thúy không thể không ra ngoài. Túc vương phi thấy nàng làm việc có quy tắc, trong lòng hơi xúc động. Tiểu nha đầu bên cạnh nàng trước kia đã trưởng thành.

Kết thúc một ngày vô cùng náo nhiệt, Như Thúy thấy rất mệt mỏi. Tam bảo thai thật sự rất kỳ lạ quý hiếm cho nên người tới xem nhiều lắm, đều vì ba đứa nhỏ mà tới, sau đó mới hỏi thăm nàng, dùng những phương thuốc cổ truyền kia có thể sinh ba đứa nhỏ phải không, nàng nghe được mặt đầy hắc tuyến.

Tiền những phu nhân kia xong, Như Thúy sai người tới tiền viện nghe ngóng xem đám nam nhân kia uống bao nhiêu rồi.

Hôm nay người tới không chỉ có quan văn, mà còn rất nhiều võ tướng là đồng liêu của Ôn Lương trước kia, vì thế rất khó có cơ hội văn võ đại thần đều

tụ tập đầy đủ, tuy rằng xưa nay quan văn quan võ ít tiếp xúc, nhưng mà cũng cho Ôn Lương mặt mũi, ai không biết Ôn Lương là sủng thần của đương kim thiên tử, thậm chí hoàng thượng còn nói đợi khi ba đứa nhỏ tròn tuổi sẽ ban tên cho, đây chính là phúc phận trời cho, bởi vậy nhìn thấy địa vị Ôn Lương trong lòng hoàng đế, người chỗ này ai không muốn nịnh bợ một phen.

Đương nhiên, bọn hắn không biết là, hoàng đế để tâm tới ba đứa nhỏ như thế, hoàn toàn là do ông mang chúng ra cá cược rút bạc đầy túi nên mới cho chúng mặt mũi. Lúc Ôn Lương biết kể từ khi nương tử hắn mang thai được năm tháng, hoàng đế bắt đầu nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ nhà hắn, trong lòng buồn rầu hận không thể ngăn cản được, càng hận đám người trong Thái Y viện kia bị hoàng đế hạ lệnh không cho lộ tin tức có khả năng Như Thúy mang thai ba, cuối cùng cũng để hắn nhìn thấu.

Nha hoàn đi nghe ngóng rất nhanh đã trở lại, bẩm báo: "Hồi phu nhân, có mấy vị đại thân vẫn lôi kéo đại nhân uống." Hôm nay khách nhân phần nhiều là võ tướng Ôn Lương quen biết, không câu nệ tiêu tiết, sẽ uống đến hứng chí, Ôn Lương ai tới cũng không từ chối.

Như Thúy nhũ mảy, hôm nay ba đứa nhỏ đầy tháng, Ôn Lương cực kỳ cao hứng, coi như có lý do quang minh chính đại uống rượu, chẳng qua nàng hơi lo lắng hắn uống say sẽ leo lên nóc nhà ca hát ngâm thơ, bây giờ là mùa đông giá rét, ở bên ngoài đông lạnh sinh bệnh thì làm sao bây giờ?

Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng Như Thúy không công khai khuyên can, chỉ cho hạ nhân trông chừng thôi...

Thẳng đến giờ lên đèn, những khách nhân uống đến say khướt mới cáo từ ra về, Ôn Lương cũng say, thơ tính bộc phát muốn bò lên nóc nhà ca hát, bị Thượng Khê sống chết ngăn cản mới không leo lên. Mặc dù Ôn Lương nhìn giống công tử văn nhã nhưng ngày người trong quân vài năm, học được không ít công phu quyền cước, Thượng Khê không phải đối thủ, vì thế Thượng Khê phải tốn không ít sức lực.

Như Thúy nghe nói sau khi Ôn Lương say rất mạnh mẽ, nghe hạ nhân hồi báo sau khi Thượng Khê dùng hết sức ngăn cản bị thương ở eo mới ngăn hắn bò lên nóc nhà thành công, thở dài một tiếng, quyết định cho Thượng Khê nghỉ dưỡng vài ngày, tiếp đó chuẩn bị canh giải rượu mang tới tiền viện.

Lúc này Ôn Lương uống rượu say, đang nghỉ ngơi trong thiên sảnh ở tiền viện. Như Thúy đội gió tuyết, vừa tới thiên sảnh, liền nghe được Ôn Ngạn Bình hung tàn chửi bậy và một đạo âm thanh uất ức khóc lóc.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

"Nữ nhân hư hỏng kia, chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng hòng mơ tưởng làm gì với cha ta!"

"Đại công tử, ngài hiểu lầm rồi, nô tỳ..."

"Câm miệng, đừng cho là ta không nhìn thấy, nếu ta không tới, có phải ngươi đã kéo cha ta vào trong làm chuyện xấu rồi phải không? Hừ, tặc nữ nói 'Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải hảo hán!'. Sao ngươi không cầm gương lên soi thử xem mình có bộ dáng gì, ngươi không biết xấu hổ nghĩ mình xinh đẹp mà đến khoe khoang trước mặt cha ta sao? Chẳng lẽ khi gặp hắn ngươi không thấy khổ thẹn, xấu hổ vô cùng, không dám sinh ý niệm nhúng chàm hắn sao? Quả nhiên ngươi không biết lượng sức mình là đáng sợ nhất, đáng về bản thân có đẹp để gì mà không biết xấu hổ lượn qua lượn lại trước mặt cha ta, nếu ta là ngươi, ta đã sớm xấu hổ đóng cửa trốn cho đỡ thẹn..."

"Đại công tử, nô tỳ thật sự không có...hơn nữa nô tỳ lớn lên cũng không kém..."

Nha hoàn vén rèm, Như Thúy đi vào, đầu tiên nhìn về phía người nói mình không nhìn lầm, liếc xuống phía dưới, ngẩn người, thì ra là Ngọc Chi. Ngọc Sinh Ngọc Dung Ngọc Chi, ba người đều là nha hoàn đến từ phủ Trần quốc công. Ngọc Sinh dịu dàng trầm ổn, Ngọc Dung hào phóng cởi mở, Ngọc Chi xinh đẹp tú lệ, mỗi người mỗi vẻ, nhưng mà so về dung mạo thì Ngọc Chi nhìn hơn một chút, tư thế nhỏ nhắn thướt tha xinh đẹp, thái độ cẩn thận, hiếm có nha hoàn nào bằng.

Đương nhiên, tiểu cô nương hung tàn mắng cũng không sai, nếu so với dáng vẻ như tiên nhân của Ôn Lương, tướng mạo cỡ này chỉ bình thường mà thôi, khó có thể sánh kịp.

Như Thúy nhìn lướt qua, trong phòng đốt địa long, ấm áp như xuân, nam nhân uống say ôm bầu rượu ngồi nghiêng trên kháng thượng, Ngọc Chi quỳ dưới đất, trên mặt đất vãi đầy nước canh, còn có bát bị vỡ vụn. Tiểu Ngạn Bình thì chống nạnh quắc mắt nhìn trừng trừng, cực kỳ hung dữ, Phi Y đứng hầu một bên, trên tay cầm áo khoác, xem ra tiểu cô nương nghĩ đến sức khỏe phụ thân đến đưa áo, không ngờ lại phá hỏng chuyện tốt nào đó.

"Làm sao thế?" Như Thúy đi tới.

Thấy nàng, rõ ràng Ngọc Chi nhẹ nhàng thở ra, mà Ôn Ngạn Bình vẫn hầm hừ, lập tức chạy tới cáo trạng.

"Nương, nha đầu kia thật to gan, dám nhúng chàm cha đó! Nương nhìn nàng ta xem, không xinh đẹp bằng một nửa của cha, vậy mà không biết xấu hổ chạy tới nhúng chàm cha." Về mặt tiểu cô nương tức giận bất bình.

"Tam thiếu phu nhân, nô tỳ không có..." Ngọc Chi vội vàng biện hộ cho mình.

Không ngờ Như Thúy cô nương tỉ mỉ nhìn nhìn nàng, lại nhìn nam nhân mắt say lơ đãng lơ đãng trên kháng thượng, rất thành thật gật đầu. "Đúng, sắc đẹp của Ôn đại nhân hiếm người có thể bì kịp. Đối với Ôn đại nhân, người còn cảm thấy mình lớn lên không tệ, tố chất tâm lý thật sự không kém đâu." Nhìn không được khen một tiếng.

Ngọc Chi: "..."

Về mặt Ôn Ngạn Bình vui mừng, cái đuôi thiếu điều muốn vênh lên, dương dương tự đắc: "Rất đúng, không xinh đẹp bằng cha, còn dám nhúng chàm cha ta, người ăn gan hùm phải không?"

Thanh Y liếc mắt, hai mẹ con đều rất hung tàn, làm tổn thương người ta là phải đâm thẳng phổi. Thấy cô nương ngốc Như Thúy lại gật đầu định nói tiếp, không khỏi giật giật y phục nàng, khiến nàng đứng đắn một chút, đừng làm tiểu cô nương cũng ngốc theo giống nàng. Tuy rằng Ôn Ngạn Bình giống con trai nhưng thực chất vẫn là con gái, hiện tại ngậm miệng mở miệng là "Nhúng chàm" gì đó, không phải điều nữ nhân nên nói, hơn nữa không có con gái quan chuyện trong phòng của phụ thân.

Rốt cuộc Như Thúy cũng lớn lên trong phủ thừa tướng, cũng biết quy tắc nghiêm ngặt của thế gian, ho một tiếng xong mới sai Phi Y canh cửa không cho người khác vào, lại bưng canh giải rượu qua, nguyên lai muốn cho nam nhân say rượu kia uống canh giải rượu rồi hãy nói, thế nhưng phát hiện người say không hành động theo lý trí, sợ hãi làm ra chuyện khác người trước mặt người khác, đành phải để canh xuống, giải thích mọi chuyện cho hần rồi nói sau.

Ngọc Chi và Ôn Ngạn Bình nhìn cánh tay đang chế trụ eo Như Thúy cô nương kia, trong mắt Ngọc Chi lộ ra thần sắc âm thầm thất vọng, cũng không dám thể hiện rõ đành phải cúi đầu, mà Ôn Ngạn Bình che miệng cười hi hi nhìn Như Thúy cô nương không thể động đậy, ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

"Tốt rồi, trước tiên nói cho ta nghe đã xảy ra chuyện gì? Còn Ngạn Bình, con đứng lên tiếng, có gì ta sẽ hỏi con sau."

Không thể làm ác nhân cáo trạng trước, Ôn Ngạn Bình cong môi, bắt đầu đi im lặng, sau đó dùng ánh mắt cực kỳ hung dữ trừng Ngọc Chi, giương lên nắm tay nhỏ, tỏ vẻ chỉ cần nàng ta nói một câu không đúng, bé sẽ đánh chết nàng ta.

Ngọc Chi quỳ trên đất, tuy rằng trong phòng ấm áp hơn bên ngoài nhưng mặt đất vẫn lạnh như băng khiến nàng ta không dễ chịu.

"Tam thiếu phu nhân, nô tỳ nhận lệnh của Ngọc ma ma, vội vàng mang canh giải rượu đến cho tam thiếu gia mà." Ngọc Chi cẩn thận đáp: "Xưa nay từ lượng tam thiếu gia không tốt, hôm nay lại là đầy tháng của ba vị tiểu chủ tử, Ngọc ma ma lo lắng tam thiếu gia uống nhiều hại thân, nên mới sai nô tỳ mang canh giải rượu tới."

Như Thúy hiểu được mục đích của Ngọc Chi, sau đó nhìn Ôn Ngạn Bình: "Được rồi, Ngạn Bình, con có gì muốn nói?"

Ôn Ngạn Bình trừng mắt liếc Ngọc Chi: "Nương, lúc con tới, cha say bất tỉnh nhân sự, Ngọc Chi dám sờ mặt cha." Tiểu cô nương nóng nảy nói, về mặt hung dữ, cha bé là người nữ nhân khác có thể chạm vào sao? Bé còn chưa dám sờ đâu!

"Nô tỳ không có, nô tỳ thấy mặt tam thiếu gia bẩn nên mới lau mặt cho tam thiếu gia." Ngọc Chi khản trương trả lời.

Như Thúy hơi nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Ôn Lương, mặt mày nghiêm túc, nhìn thấy Ngọc Chi buồn bã quỳ bên dưới, không hiểu sao trong lòng khó chịu cực kỳ, có loại tâm tình vật mình sở hữu bị người khác vấy bẩn. Loại tâm tình này không đúng lắm, Như Thúy bắt đầu đi đến nén xuống.

"Phi, người cho là ta không thấy rõ ràng sao? Rõ ràng người lấy tay chạm vào, cho dù mặt cha ta dơ thì cũng tốt hơn người gấp mười lần, người còn không biết xấu hổ chạm vào hần. Nếu ta không tới kịp, có phải người còn muốn nhào tới phải không?" Ôn Ngạn Bình không buông tha nói, nếu không phải vóc dáng thấp bé, thật giống người đàn bà cằn quấy chanh chua.

Như Thúy vừa buồn cười vừa tức giận, không nghĩ tuổi còn nhỏ bé đã lo lắng chuyện hậu trạch, kéo bé qua sờ sờ mặt bé nói: "Được rồi, đêm đã khuya, con trở về rửa mặt nghỉ ngơi, ngày mai còn phải học bài." Nói xong gọi Phi Y tới, thần nhiên nói: "Phi Y, dẫn bé xuống dưới." Sau đó dặn dò Phi Y chăm sóc tốt cho chủ tử.

Ôn Ngạn Bình bắt đầu đi lui xuống xong, Như Thúy phát hiện người ngồi phía sau có chút xao động bất an, vỗ vỗ tay đang nắm eo nàng, hí mắt nhìn về phía Ngọc Chi.

Ngọc Chi nhìn trộm nàng một cái, chống lại cặp mắt hạnh đang nheo lại, đáy lòng hơi bất an. Lúc bình thường, Như Thúy rất ôn hòa với mọi người, trên mặt lúc nào cũng vui vẻ xinh đẹp, hạ nhân trong phủ đều nói chủ mẫu tốt, không tự cao tự đại. Trước kia nàng cũng cảm thấy nàng ấy tốt, có lẽ do xuất thân từ nhà hoàn, không so sánh được với nữ tử quan lại thế gia, không hiểu đạo điều khiển người dưới, quá mức hòa ái dễ gần, bất giác khiến người ta sinh ra sợ hãi. Hiện giờ bị cặp mắt kia nhìn, không hiểu tại sao trong lòng áp lực khó tả, sinh ra vài phần lo sợ nghi hoặc.

Nhìn nàng ta một lát, Như Thúy mới chậm rãi nói: "Ngọc Chi, người trở về nói với Ngọc ma ma bà vất vả rồi, phu quân bên này có ta hầu hạ. Về phần người, tuyệt ngừng rồi thì trở về phủ Trấn quốc công đi. Chỗ Ngọc ma ma ta sẽ phái nha hoàn khác chăm sóc."

Ngọc Chi nghe xong, nôn nóng, nhanh chóng bò qua kéo kéo váy Như Thúy, vội vàng nói: "Phu nhân, nô tỳ không muốn rời khỏi Ngọc ma ma, Ngọc Sênh tỷ tỷ xuất giá rồi, Ngọc ma ma một mình rất cô đơn, nô tỳ nguyện ý hầu hạ bà, phu nhân..."

"Người nói vậy cái gì!" Thanh Y đi tới giữ chặt nàng ta, cả giận nói: "Ý người là phu nhân cưỡng ép chia lìa mẫu tử Ngọc ma ma? Ai không biết hôn sự của Ngọc Sênh là do đại nhân làm chủ, hơn nữa Ngọc Sênh tỷ tỷ được gả cho một hôn phu tốt, trong lòng Ngọc ma ma rất cao hứng, khi nào Ngọc"

Sênh tỷ tỷ có tin vui sẽ sang chăm sóc tỷ ấy, phu nhân đã chấp thuận thỉnh cầu của bà, khi nào thì cần người tới chăm sóc bầu bạn."

Ngọc Chi không nghĩ còn có chuyện này, giặt mình tròng mắt nhìn Như Thúy.

Ngược lại lời này của Thanh Y không sai, lúc trước Ngọc ma ma đến cầu Như Thúy chuyện đó, xác thực Như Thúy đã đồng ý, Ngọc ma ma lớn tuổi, Ôn Lương thông cảm cả đời bà vất vả vì mình và mẫu thân, lúc già hi vọng Ngọc ma ma có chốn trở về, nên đồng ý cho Ngọc ma ma tới chỗ con gái, dù sao có bọn họ trông nom, dù Ngọc ma ma không ở trong Ôn phủ, cũng không ai dám lạnh nhạt với bà. Đương nhiên, việc này là lén lút nói, với bốn phận của Ngọc ma ma làm sao dám nói thẳng ra miệng, vì thế người ngoài đều không biết.

Ngọc Chi thất hồn lạc phách rời đi, lúc này Như Thúy mới rảnh mà để ý tới con ma men phía sau, hơi động, một cái đầu đã đặt trên vai nàng, hô hấp mang theo mùi rượu phả vào tai khiến nàng mềm nhũn mặc nam nhân phía sau ôm lấy.

"Ôn đại nhân..." Như Thúy nghiêng đầu sang chỗ khác, chống lại ánh mắt hoa đào mê mông kia, hỏi: "Chàng còn say hay tỉnh?"

Ôn Lương lười biếng nói: "Còn say".

"..." Như Thúy gãi mặt, sau đó sai Thanh Y đem canh giải rượu tới.

Mùi vị canh giải rượu không ngon, Ôn Lương không thích mùi vị đó, thấy Như Thúy cô nương kiên trì, chỉ uống vài ngụm.

Thiên sảnh không thoải mái như trong phòng, im lặng ôm một lát, Ôn Lương mới nói: "Chúng ta về phòng thôi."

Thanh Y nhanh chóng lấy áo khoác lông tới. Ôn Lương nhận mặc vào, tiếp đó trực tiếp kéo Như Thúy vào lòng dùng áo rộng thùng thình bọc lấy nàng, ra khỏi thiên sảnh đi vào nội thất.

Trở lại trong phòng dọn dẹp sơ qua, Như Thúy sang phòng kế bên nhìn ba đứa nhỏ xong mới an tâm trở về nghỉ ngơi.

Trở lại phòng ngênh đón nàng chính là mặt ngọc đỏ hồng, mỹ nam phong lưu tiêu hèn, dưới ánh đèn người đẹp như hoa trốn trong mây, bất giác khiến người ta ngây ngất lúc nào không biết. Nhìn xong, đột nhiên Như Thúy hiểu rõ tại sao tiểu Ngạn Bình luôn miệng nói Ngọc Chi nhưng chàm hán, hán hoàn mỹ không khác ngọc thạch, sờ một cái cũng không dám.

"Nha đầu, tới đây." Đôi môi đỏ mọng lười biếng tươi cười câu dẫn, hán cười đến vân đạm phong thanh, vẫy vẫy tay với nàng.

Như Thúy hít hà đi qua, thấy hán vẫn còn say, bèn muốn đỡ hán nằm xuống ngủ, ai ngờ hán nhanh chóng bắt tay nàng cùng kéo nàng ngã xuống giường.

Rèm buồng che khuất, ánh sáng lờ mờ, Như Thúy sờ lên mặt hán, trong lòng buồn bực nói: "Sau này không được uống nhiều rượu như thế nữa." Tránh cho uống đến thần trí mơ hồ bị người ta lợi dụng. Mặc dù biết rõ không phải lỗi của hán, nhưng trong lòng Như Thúy cô nương cực kỳ không thoải mái.

Ôn Lương áp nàng dưới thân, hô hấp mang theo mùi rượu trong veo, mập mờ cọ cọ má nàng, âm thanh từ tính trượt dọc theo vành tai. "Hôm nay là ngoài ý muốn, trước kia ta uống say, đều leo lên nóc nhà, những nữ nhân đáng ghét kia không bò lên được." Nói xong, rất đắc ý.

"...Thì ra chàng bò lên nóc nhà múa hát ngâm thơ là vì tránh nữ nhân?" Cuối cùng nàng cũng phát hiện ra chân tướng, Như Thúy cô nương hơi kích động, trước kia nàng oán thầm hành vi khi say rượu của hán không ít lần, lại không nghĩ tới cô có nguyên nhân này.

"Ừ..."

Âm thanh mang theo giọng mũi thật nhẹ nhàng, như một con mèo nhỏ gãi nhẹ vào lòng, bàn tay ấm áp chậm rãi tìm kiếm trong y phục nàng. Thân thể nàng hơi run rẩy, miệng nóng lưỡi khô, từ khi mang thai tới giờ, đã gần một năm không thân mật, cảm thấy có chút xa lạ.

"Ta biết mình lớn lên rất được, khi còn bé thường bị những trưởng bối lớn tuổi xoa mặt, chờ sau khi ta mười tuổi thường có nữ nhân tiếp cận ta, thật sự ta không thích mùi son phấn kia, nha đầu nàng như thế này rất tốt, không có mùi son phấn. Ừ...Uống rượu xong không kiểm chế được trèo lên nóc nhà, những nữ nhân kia rụt rè không dám leo lên, chỉ có nha đầu nàng dám." Nói rồi, nhện không được cười hôn nàng, cực kỳ yêu thích nàng chủ động như thế.

Như Thúy cô nương cảm thấy rất oan uổng, "Thiếp bị chàng lừa gạt mới lên mà."

Hán kéo thắt lưng của nàng, tay từ phía sau yếm lần mò đi lên, bao lại vật mềm mại rất tròn vuột ve, âm thanh phát ra giống như than thở, "Đúng vậy nha, trừ đồ ngọc nàng ra, có ai can tâm tình nguyện bị ta lừa bò lên nóc nhà đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Lúc này bầu không khí rất tốt, làm chuyện xấu gì gì đó đều nước chảy thành sông.

Từng nụ hôn dày đặc rơi xuống trên mặt, cái tay xoa nắm bộ ngực như con mèo nhỏ quấy nhiễu mang đến cảm giác tê dại khác thường, làm cho nàng mềm thành một bãi nước xuân. Ngay lúc nàng bị đánh chiếm đến mơ hồ, đột nhiên nàng nhớ ma ma điều trị thân thể cho nàng có khuôn mặt hoa cúc nghiêm túc, đặc biệt dặn dò vì để tốt cho thân thể nàng, ở cử bốn mươi ngày mới có thể cùng giường.

Cho nên Như Thủy chỉ có thể sát phong cảnh, đẩy đẩy người nằm trên ra, lại bị đối phương bắt được, kìm lại trên đỉnh đầu, đôi môi đỏ mọng duyên dáng gặm cắn cổ nàng.

Bất đắc dĩ, Như Thủy duỗi cái chân tội ác ra, trực tiếp đạp lên ngực hắn, lúc hắn giương ánh mắt hung ác nhìn mình lom lom, nhanh chóng nói: "Ma ma nói, bốn mươi ngày mới được cùng phòng... Còn mười ngày nữa! Ôn đại nhân, chẳng rảnh chịu đựng nha!"

"Chịu đựng" hai chữ này quá mất hồn, Ôn Lương trực tiếp ngã sấp lên người nàng. Tuy rằng còn chút men say, nhưng rốt cuộc cũng nghe lọt lời này, chỉ có chút không cam lòng nhéo nhéo bộ ngực căng tròn của nàng, đột nhiên cảm thấy ướt sũng, chợt mở to mắt, đang lúc muốn nói chuyện thì bị người nào đó mạnh mẽ đẩy sang một bên.

"Ôn đại nhân, ngủ thôi!" Như Thủy then quá hóa giận cứng rắn nói.

Trong lúc nhất thời Ôn Lương vẫn còn ngẩn ngơ, sau khi hiểu ra, khuôn mặt tuấn tú hiếm khi đỏ rực, lúc thấy nàng muốn đứng dậy, vội vàng đè nàng xuống, nói: "Nàng nằm đi, ta gọi người mang khăn lông tới đây." Nói rồi, luống cuống tay chân nhảy xuống giường.

Đại khái Như Thủy cũng hơi xấu hổ, nhỏ giọng dạ. Nhưng mà thấy hắn lao đảo xuống giường, lại lo lắng, hắn vẫn say đắm, chẳng may bị té, bây giờ là mùa đông, người xương cốt giòn, té bị thương thì thật nguy. May mắn, mặc dù bước đi hơi xiêu vẹo nhưng rất nhanh liền trở về, trên tay còn cầm một cái khăn nóng.

Khi vén màn cửa thấy nàng khăn trang, Ôn Lương biết rõ nàng đang lo lắng cái gì, lập tức cười cười, không nói gì thêm, ngồi bên giường cởi áo lót màu trắng của nàng, tiếp đó cởi bỏ dây cái yếm thêu trúc phú quý, cầm khăn nóng giúp nàng lau ngực, đầu ngón tay lướt qua điểm màu đỏ run rẩy, ánh mắt tối sầm, rồi lại kiềm chế xúc động không làm ra động tác dư thừa nào, chỉ thắc mắc: "Thường xuyên như thế sao?"

Từ khi nàng ở cử, Ôn Lương không cùng giường với nàng, đều ngủ trên giường nhỏ, hôm nay ba đứa nhỏ đầy tháng nên mới sai người bỏ giường nhỏ đi.

"Dạ, đôi khi trường rất khó chịu." Như Thủy nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn buồn lòng, nhân cơ hội rên rỉ khi còn nóng: "Nên bọn nhỏ để thiếp nuôi đi mà, nếu không đủ thì mới gọi bà vú tới."

Tuy Ôn Lương vẫn còn say, nhưng thần trí vẫn minh mẫn, sao lại không biết nàng giả bộ đáng thương. Xưa nay hắn không phải người cô hủ, chẳng qua theo thói quen làm như các nhà khác, hơn nữa do noi theo Túc vương cô quá thích sạch sẽ, nên mới cướp đoạt quyền nuôi nấng đứa nhỏ của nàng, bây giờ nghe nàng nói thế mới hiểu ra nữ nhân làm mẫu thân lúc trưởng sữa thì cực kỳ đau đớn nên lập tức không kiên trì nữa.

Thấy hắn đồng ý, Như Thủy mừng rỡ, cảm thấy Ôn đại nhân nhà mình quả nhiên là nam nhân tốt, cũng không để ý hắn nhìn mình, bỏ nhào qua hôn lên mặt hắn một hồi.

Mặc dù một đêm này phu thê hai người không làm chuyện xấu gì, nhưng tình cảm hai người lại tiến thêm một bước, ôm nhau nằm một chỗ trò chuyện về con cái như bao đôi phụ mẫu trong thiên hạ khác, thẳng đến lúc ngủ.

Nhấn nhện một năm, Ôn đại nhân đếm từng ngày được bỏ lệnh cấm, mà Như Thủy cô nương thì yên tâm thoải mái chăm sóc các tiểu bánh bao và giải quyết công việc trong phủ.

Trời rất lạnh, thỉnh thoảng trong kinh thành có vài đợt tuyết lớn, toàn bộ cảnh vật bị phủ một màu trắng xóa, hết sức xinh đẹp, mọi người đều lười ra khỏi nhà, phần lớn đều ở nhà vây quanh bếp lò. Như Thủy cực kỳ không thích đi ra ngoài, ngoại trừ nhà ai có ma chay cưới hỏi, mới mặc y phục phù hợp đi tặng lễ thể hiện tình cảm.

Lại nói, bởi vì đồng phương thuốc cổ truyền của Đàm lão phu nhân, mấy nữ quyến trong kinh truyền ra chuyện vui, làm cho quan hệ của các nữ quyến và Như Thủy trở nên rất tốt, sau khi Như Thủy hết tháng ở cử có thể ra ngoài giao tiếp, có rất nhiều thiếp mời nàng đi ngắm tuyết thưởng mai nghe hí khúc, toàn mấy chuyện văn nhả. Lúc mới bắt đầu, Như Thủy cô nương cảm thấy thụ sủng nhược kinh, sau đó có một vị phu nhân lỡ miệng mới biết được thì ra mấy quý phu nhân này nghĩ nàng là người may mắn, muốn hưởng may mắn từ nàng, nói không chừng có thể sinh ra ba đứa nhỏ giống nàng, mặt Như Thủy đây hắc tuyến. Đương nhiên, mặc kệ hình thức thế nào, Như Thủy cô nương cũng từ một người bị xem thường thoáng một cái biến thành phượng hoàng, là một trong những nhân vật được các nữ nhân trong kinh thành rất hoang ghen. Lúc Túc vương phi nghe nói mỗi ngày nàng đều nhận được thiếp mời, vẫn cười trừ chọc nàng là nữ nhân nhiều bằng hữu.

Như Thủy không thèm để ý các nàng ấy muốn làm gì, cứ lù lù bất động, bình tĩnh cực kỳ, sau đó bày ra bộ dáng không được sủng mà khiếu cho người ta thấy, làm người trầm ổn khiến các quý phu nhân khác liếc đỏ mắt. Như thế, bất tri bất giác, Như Thủy cô nương tiến vào trong vòng lân cận của các phu nhân trong kinh thành, nàng còn không tự ý thức được, Túc vương phi cảm thấy nàng đúng là người đơn giản nhưng may mắn, quả thực khiến người ta ghen tị.

Rất nhanh liền đến tháng chạp, Như Thủy ở cử cũng được bốn mươi ngày, thời điểm này muốn làm chuyện xấu gì cũng được cả ~.

Như Thúy không có khái niệm này, lặng lẽ ghi những chuyện cần làm cuối năm vào vở. Năm trước không đón năm mới trong kinh nên giảm bớt rất nhiều phiền phức, năm nay ở kinh thành, rất nhiều chuyện đều không trốn thoát, cuối năm không thiếu được bận rộn một hồi.

Như Thúy cô nương bận rộn một ngày, trễ một chút Ôn Ngạn Bình đã chạy tới báo hôm nay ba đứa nhỏ đã làm chuyện gì -- buổi sáng tỉnh dậy bắt đầu ăn, ăn xong bắt đầu ngủ, giữa trưa bắt đầu ăn, ăn xong lại bắt đầu ngủ, buổi chiều tỉnh lại bắt đầu ăn, ăn xong bắt đầu ngủ, buổi tối tỉnh lại...

Bé lú lú kể lễ khiến Như Thúy cảm thấy ồn ào không chịu được, cắt ngang lời bé nói: "Bọn chúng bây giờ con nhỏ, trừ ăn ra chính là ngủ, không có gì lạ cả. Vậy còn con? Hôm nay con đã làm được gì?"

Tinh thần Ôn Ngạn Bình vô cùng phấn chấn mà báo cáo về bản thân mình: Giờ Mẹo (buổi sáng 5h) rời giường, chạy quanh Ôn phủ hai khắc, giờ Mẹo hai khắc bắt đầu vung kiếm một nghìn cái, giờ Mão trở về ăn sáng, tiếp đó đi xem ba đứa nhỏ tỉnh chưa, giờ Thìn bắt đầu đọc sách, giữa giờ nghỉ trưa hai khắc, buổi trưa dùng cơm trưa, lại xem ba đứa nhỏ, ăn trưa xong luyện quyền nửa canh giờ, ngủ trưa hai khắc, rồi giường lại bắt đầu tập võ cũng võ sư...

Như Thúy âm thầm gật đầu, tiểu nha đầu bố trí thời gian rất khá, đọc sách tập võ không làm. Nhưng mà...

"Nghe nói hôm nay con tới Tiền viện, lại gặp mấy người Vệ công tử nữa hả?"

Trông mặt Ôn Ngạn Bình đảo quanh, quan sát Như Thúy, thật thà nói: "Là Bé ca ca tìm con có việc, con mới qua đó, nhưng con học xong mới qua, không có lười biếng."

Coi như con lười biếng ta cũng không thêm đề ý, ta đề ý chính là con có cùng đánh nhau với người khác không. Như Thúy trầm nghĩ, chân thành tươi cười tiếp tục nói: "Hôm nay không cãi nhau với Hạng công tử chứ? Tuy Hạng công tử hơi xấu miệng một chút nhưng tâm địa rất tốt, không phải hấn còn chuẩn bị rất nhiều lễ vật cho ba đứa nhỏ sao?"

"Hừ, hồ ly tinh bọn hấn tới hỏi lộ thì có, nghĩ rằng tặng lễ sẽ được cha nhận bọn hấn làm đệ tử." Ôn Ngạn Bình hằm hừ nói, sao lại không biết ý đồ của họ.

"Cũng coi như bọn hấn có lòng." Như Thúy nói như thế.

"Ráp tâm bắt lương!" Tiểu cô nương nhe răng phê bình.

Như Thúy vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, mặc dù đứa trẻ này có mắt nhìn người nhưng tính tình trẻ con, ngang ngược với bọn Hạng Thanh Xuân, nàng tin lớn một chút nữa sẽ tốt hơn. Nhưng mà nói đến lớn lên, sao vóc dáng tiểu cô nương vẫn cứ như quả bí lùn? Thoạt nhìn không giống sắp mười tuổi mà giống như đứa nhỏ tám tuổi.

Đuổi tiểu cô nương xuống xong, Như Thúy lại cầm bút bắt đầu bận rộn, lần bận rộn này thẳng đến khi lên đèn, sau khi Ôn Lương trở về, biết cả ngày nàng đều nhốt mình trong thư phòng, trực tiếp đến kéo nàng ra.

"Ta còn chưa bận rộn như nàng đấy." Ôn Lương cười trêu chọc.

"Tháng chạp rồi, sắp cuối năm, có rất nhiều chuyện phải làm, không thể cứ giao cho Minh thúc được."

Ôn Lương cười cười, nắm chặt tay nàng.

Phu thê hai người dùng cơm tối xong liền sang phòng bên cạnh thăm ba đứa nhỏ. Trong phòng đốt địa long, độ ấm vừa đủ. Ôn Ngạn Bình ngồi bên cạnh nôi, làm mặt quý đùa ba đứa nhỏ, chỉ có lão nhị A Tuyết rất nề tính tươi cười lộ ra miệng chưa mọc cái răng nào, lão đại Trường Trường híp mắt không biết ngủ hay chưa, Quý Quý yếu ớt ngáp, cũng híp mắt mơ hồ buồn ngủ.

"Tinh thần A Tuyết thật tốt." Như Thúy cô nương bình luận: "Tuy rằng bọn chúng còn nhỏ, nhưng thiếp nhìn ra tính cách ba đứa không giống nhau." Như Thúy và Ôn Lương họp lại cùng thảo luận tính cách của các tiểu bánh bao, "Trường Trường và Quý Quý đều rất an tĩnh nhìn không ra tính cách gì, A Tuyết có vẻ rất hoạt bát, tính cách này rất giống chàng." Một bộ dạng thích náo nhiệt như nhau.

Ôn Ngạn Bình nói tiếp: "A Tuyết không hổ là đứa trẻ cha đặt tên cho nên tính cách cũng giống như cha. Tính cách muội muội sau này sẽ giống như con." Trong lòng đã âm thầm chuẩn bị kế hoạch học tập thật tốt cho muội muội, đầu tiên muội muội nhất định rất thích học võ công.

Nghe thế Như Thúy không khỏi cười rộ lên, "Ý của con là ai đặt tên cho bọn chúng thì tính cách bọn chúng giống người đó sao?"

Nghe xong lời này, thần sắc Ôn Lương rất vi diệu, thò tay chọc chọc con lớn nhất đang buồn ngủ, trong lòng tự nhủ: Trường Trường sau này con phải cố gắng, đừng giống nương con nha! Quý Quý con cũng phải cố gắng, không được hung tàn giống tỷ tỷ, về phần A Tuyết...Được rồi, con của hấn đương nhiên giống hấn, đoán chừng cũng là người thích náo nhiệt, hấn đã chuẩn bị tinh thần thật tốt dẫn con trai cùng tham gia náo nhiệt.

Thăm các con xong, Ôn Lương đuổi đại nữ nhi đi ngủ, lấy lý do ngủ sớm dậy sớm tốt cho sự phát triển của cơ thể. Ôn Ngạn Bình một mực oán hận với chiều cao của mình, sau này bé sẽ là một nam tử hán, sao có thể là quả bí lùn thế này được? Vì thế tâm hồn ngây thơ bị vị quân sư bắt lương ráp tâm lừa gạt.

Lừa xong đại nữ nhi, Ôn Lương vội vàng kéo Như Thúy trở về phòng, sau đó ân cần gọi người đưa nước nóng tới tắm rửa.

Trong lòng Như Thúy còn đang nghĩ tới mấy chuyện phải làm cuối năm, cho nên không thấy ánh mắt xám ngắt như sói đói của vị quân sư nào đó, thẳng đến lúc làm xong hết thảy trở về phòng, liền bị kéo lên giường, hai ba lần là thoát xong y phục.

"Ôn đại nhân...A....."

Lưỡi cực nóng tiến nhanh vào ngăn chặn mọi ngôn ngữ của nàng, đôi tay lần lượt vuốt ve cơ thể nàng mang đến từng trận khô nóng mềm yếu, thân thể lờ lờ mềm mại nằm dưới thân nam nhân, hai chân cọ xát cũng bị đôi chân hữu lực thon dài của đối phương kiềm chặt.

Như Thúy dùng sức thật lớn mới kết thúc nụ hôn này, đừng thấy người này bình thường mang bộ dáng quân tử tao nhã xuất trần, nhưng điển hình là loại mặc y phục thì cao gầy, cỡi y phục lại rất có thịt, cộng thêm ngây ngốc trong quân mấy năm luyện được không ít công phu, rất ngang ngược, khiến nàng không chịu nổi. Lúc này nhìn mặt ngọc nhiễm lên đỏ ửng, bèn biết rõ càng hung ác rồi, cặp mắt kia bình thường đào hoa câu người, bây giờ phát ra lực quang như sói, nhìn đến trong lòng nàng hơi hoảng sợ, cảm giác đêm nay nhất định trải qua không tốt.

"Ôn, Ôn đại nhân, chàng lý trí một chút..." Nàng lắp bắp khuyên nhủ.

Đối Phương cười hết sức dịu dàng với nàng, ôn hòa nói: "Yên tâm, ta sẽ rất lý trí." Nghiêm túc nhìn nhin cả năm trời, năm ngón tay cô nương cũng không dùng qua, cho nên hấn còn rất lý trí.

Nghe như thế, da đầu không khỏi run lên, sao trong mắt nàng người nào đó giống như sói đói lột cừu thế?

Ví thế, người nào đó vừa nói mình rất lý trí đang ngâm thit trước ngực nàng, hai tay hạnh kiểm xấu sờ loạn khắp người nàng, sờ đến lúc nàng mềm nhũn, còn nheo thêm vài cái, huyền não khiến mặt nàng đỏ bừng, trong lòng lằng lằng, lúc co chân đạp lên ngực ngăn hấn lại, quân sư đã có kinh nghiệm khéo léo làm nàng không còn sức lực, cả người mềm mại nằm dưới thân hấn, sau đó ngón tay sờ sờ đi xuống...

Không đề cập tới khiêu khích các loại, nam nhân nhìn đến hồng căn bản không cho nàng thời gian chuẩn bị, trực tiếp đỡ người nàng xông thẳng vào, sức lực thật sự hung tàn khiến nàng hơi đau đớn. Như Thúy thò tay nắm chặt eo hấn, trong lòng thầm nhủ Ngạn Bình không hổ là con gái của hấn, hai cha con đều rất hung tàn, bình thường không biết xấu hổ lên án tiếu cô nương, bây giờ hấn có chỗ nào không hung tàn?

Tiếp đó là đẩy mạnh va chạm, qua một lúc nàng cũng có cảm giác, chân phối hợp vòng chặt eo của hấn.

"Cô nương tốt..." Hấn thở hổn hển khen, cảm thấy nàng là nữ nhân thích hợp với mình nhất.

Qua ba lần, rốt cuộc Như Thúy cô nương không chịu nổi nữa, chờ sau khi hấn ra xong, nàng vỗ bờ vai ướt mồ hôi của hấn nói: "Đừng...đến nữa...một mồi quá..."

Sau khi dừng lại thở hổn hển, Ôn Lương hôn nhẹ khuôn mặt ướt mồ hôi của nàng, còn cắn cắn gò má mềm mại nhiều thịt, trong lòng yêu thích không buông, quả nhiên nữ nhân qua sinh nở có một tư vị khác, cảm xúc non nớt mềm nhũn cực kỳ thoải mái.

"Nha đầu, thêm lần nữa, được không?" Hấn thấp giọng dụ dỗ, âm thanh nhẹ như tơ, giống như lời tâm tình động lòng người.

Hiện tại trong lòng Như Thúy cô nương chỉ có uất ức, giận dữ nói: "Rõ ràng vừa rồi chàng cũng nói thêm một lần rồi, giờ không thể tiếp tục nữa!" Cảm giác hai chân không khép lại được, eo cũng mềm nhũn, nàng rất sợ ngày mai rời giường không nổi, không được dung túng hấn nữa. Ôn đại nhân yếu ớt đi đâu rồi? Hung tàn như thế chắc chắn không phải Ôn đại nhân nhà nàng đâu!

Ôn Lương khụ một tiếng, nói: "Vậy lại thêm một lần, nàng không nói lời nào coi như nàng đồng ý."

"..."

Như Thúy yếu ớt đầm bờ vai hấn, ô ô không ngừng, chặn miệng nàng thì làm sao nàng nói được? Nàng muốn cự tuyệt mà!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Hai mươi ba, lạc hỏa thiêu; hai mươi bốn, quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm gõ chiêng trống; hai mươi sáu thăm cữu cữu; hai mươi bảy giết con gà; hai mươi tám dán tranh tết, hai mươi chín đi mua rượu; đêm ba mươi làm sùi cào.

Thời gian cũng giống như bài vè kia, đảo mắt một cái liền bước sang năm mới.

Bận rộn suốt một tháng, cũng xem như chuẩn bị xong, hai mươi sáu tháng chạp trong cung phong bút, Ôn Lương được rảnh rồi, cũng không đi xã giao uống rượu, cả ngày ở nhà ôm ba đứa nhỏ, nhân tiện dạy bảo đại nữ nhi Ôn Ngạn Bình, bỏ công rèn luyện tiểu cô nương hung tàn trở nên thực nữ văn nhã một chút.

Đây là lần đầu sau khi thành thân hai người đón năm mới trong kinh, không thể thiếu chuyện Như Thủy bàn bạc với Ôn Lương về việc có trở về phủ Trần quốc công mừng năm mới hay không, tuy rằng Ôn Lương ở trong phủ thái sư nhưng chưa tính là ở riêng, quay về phủ Trần quốc công đón năm mới là chuyện phải làm.

Nói đến đây cũng là chuyện lão Trần quốc công cực kỳ oán giận, oán trách Sùng Đức để nhiều chuyện, thế mà ban phủ thái sư cho đưa con bất hiếu kia, chia cắt ông và cháu trai cháu gái. Quả thật muốn moi tim gan ông mà. Nhưng Ôn Lương lại cảm thấy rất tốt, tránh mỗi ngày đều phải gặp lão đầu từ cứng nhắc kia, lại không nhận được nghĩ tới chuyện ném chén nước lúc xưa, hơn nữa hẳn tuyệt đối sẽ không để lão đầu từ giáo dục ba bánh bao nhà mình, miễn cho bị lão đầu từ dạy hỏng mất.

Hai người đều có ý định của riêng mình, chẳng qua đưa trẻ bây giờ còn nhỏ, vì thế mới án binh bất động.

Ôn Lương đùa với con cả hiềm khi biểu lộ cảm xúc, nghe thấy nàng hỏi, không ngần ngại đầu lên nói: "Tất nhiên là ở đây rồi, mấy đứa còn nhỏ, đừng đi tới đi lui."

"Cha đã sai người truyền lời, chúng ta nhất định phải mang ba đứa nhỏ trở về dự gia yến, mọi người cùng ăn cơm đoàn viên." Như Thủy gọi nước lạnh.

Ôn Lương lẩm bẩm "Ai là người một nhà với họ", trêu chọc tiểu bánh bao một lát, phát hiện tiểu bánh bao biểu đạt không nhiều, trong lòng hơi buồn chán buông xuống, ôm lấy A Tuyết hoạt bát tiếp tục đùa giỡn, quả nhiên lập tức cười rộ lên. Ôn đại nhân được đứa nhỏ chữa trị tâm hồn xong mới lên tiếng: "Quay trở về, đến lúc đó nàng ăn no trước rồi hãy sang tham gia gia yến, miễn cho lúc đó ăn không vô, đói bụng."

Như Thủy cười híp mắt đáp lời, quay người tìm kiếm nhi nữ không biết đã chạy đi đâu.

Ôn Ngạn Bình cũng không phá phách chỗ nào, mà là ở phủ Hồ thái y, làm tổ trong phòng Tôn Tiểu Tiểu, bởi Tôn Tiểu Tiểu nói chuyện phiếm.

"Tiểu Tiểu đi, qua năm mới, Tiểu Tiểu đi trở về Giang Nam sao?" Ôn Ngạn Bình hấp tấp hỏi.

Tôn Tiểu Tiểu sờ sờ đầu bé, cười gật đầu: "Sang năm ta cập kê, qua năm sau là mười sáu tuổi, nương nói nên nghị thân cho ta rồi, miễn cho kéo dài lâu quá thành gái lỡ thì, cho nên gọi ta về." Dứt lời, trong lòng thờ dài. Tiểu cô nương ở nhà ngoại tổ phụ rất sung sướng, kết giao nhiều bằng hữu, từ khi gặp đám người Tiểu Bàn Tử, đối với nam nhân không có cảm giác gì nhiều, cảm thấy chuyện thành thân này cách bản thân mình rất xa.

Nghe xong, Ôn Ngạn Bình khẩn trương, thăm nghĩ tin tức của bọn hồ ly tinh quả nhiên chính xác. Tôn Tiểu Tiểu phải về Giang Nam, đến lúc đó nếu thật sự định chung thân, Tiểu Bàn liền mất cơ hội.

Hơn nữa Tiểu Bàn còn nhỏ hơn Tôn Tiểu Tiểu một tuổi, phụ mẫu muốn tìm hôn phu cho Tôn Tiểu Tiểu, nhất định sẽ không tìm nam nhân nhỏ tuổi lại còn béo hơn nữa, Tuy rằng một năm qua Tiểu Bàn đã gầy đi rất nhiều, nhưng so với người bình thường vẫn tính là béo đấy.

"Tiểu Tiểu đi, đợi thêm một năm nữa hãy trở về không được sao? Con không nhớ xa Tiểu Tiểu đi." Tiểu cô nương già bô đáng thương nói, nhào vào trong ngực thiếu nữ.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh thấy bé trai nhào vào ngực tiểu thư nhà mình, đầu lông mày nhăn lại, có chút không đồng ý, tuy thoát nhìn giống quả bí lùn nhưng là bé trai chín tuổi, sao có thể dính lên người nữ nhân như thế?

Tôn Tiểu Tiểu bị bé quần lấy vừa yêu vừa thương, thấy bộ dáng không đồng tình của nha hoàn, suy nghĩ một chút liền biết rõ vì sao, trong lòng không khỏi buồn cười. Có rất ít người biết giới tính thật của Ôn Ngạn Bình, lúc biết được giới tính của đứa nhỏ từ chỗ ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu, cũng một hồi tròn mắt há mồm, nhìn đứa nhỏ mặc y phục bé trai, rất có tinh thần của bé trai, nào giống bé gái xinh đẹp động lòng người? Cho dù sự thật là như thế, cũng không ai tin đứa nhỏ này là một bé gái.

Nghĩ xong, Tôn Tiểu Tiểu cảm thấy nên cho nha hoàn thiệp thân biết rõ giới tính đứa nhỏ, miễn cho khi đứa nhỏ đến lại tỏ thái độ không thoải mái.

"Ta cũng không nhớ bỏ tiểu Ngạn Bình." Tôn Tiểu Tiểu nói, nàng là nữ nhân nhỏ nhất trong nhà, phía dưới không có muội muội, khi biết rõ giới tính Ôn Ngạn Bình, trong lòng đã xem bé là muội muội mà đối đãi. "Nhưng mà lệnh của phụ mẫu, không thể cãi lại."

"Như vậy...Người có nhớ xa béo ca ca, còn có Vệ ca ca Chu ca ca bọn hần hay không?"

"Ừ, quả thật có chút không nhớ. Tiểu Bàn là người rất tốt, một năm này tặng rất nhiều lễ vật cho ta, trong mắt ta, hẳn như đệ đệ của ta vậy." Tôn Tiểu Tiểu thờ dài nói.

Giống như đệ đệ?

Lúc Ôn Ngạn Bình nghe thấy Tôn Tiểu Tiểu trả lời như thế, trong lòng đồng tình với Tiểu Bàn một hồi xong lại quần quýt Tôn Tiểu Tiểu bồi thêm vài lời, thấy thời gian không sai biệt lắm, Ôn Ngạn Bình đi thăm phu thê Hồ thái y rồi cáo từ ra về.

Vừa ra khỏi phủ Hồ thái y, thấy cách đó không xa có một gã sai vặt đang đội gió tuyết đợi mình, hà hơi nhảy tới nhảy lui. Nhìn thấy bé đi ra, lộ ra biểu tình giải thoát, chạy tới nói: "Ôn thiếu gia, thiếu gia nhà thuộc hạ chờ ngài ở Minh Phượng lâu, mời Ôn thiếu gia đi theo thuộc hạ."

Ôn Ngạn Bình gật đầu, dẫn theo tiểu thái giám Ôn Lương phân cho đi vào đường nhỏ tới Minh Phượng lâu.

Đến Minh Phụng lâu, Ôn Ngạn Bình đi thẳng đến một gian ghế lò trên tầng hai, vào cửa chính một luồng khí nóng ập vào mặt, thổi bông tuyết dính trên chân mây tan thành nước, hiện ra đôi mắt ôn nhuận xinh đẹp.

Thiếu niên trong phòng ngẩng đầu nhìn lên, thấy bé trai mang khuôn mặt tươi cười đi tới, không thể không thừa nhận bé trai này có đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, khiến cho khuôn mặt thường thường kia trở nên sinh động hơn, có một loại ý vị không nói nên lời. Ngay cả Hạng Thanh Xuân hay soi mói dung mạo người khác cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Ôn Ngạn Bình vốn tưởng trong Minh Phụng lâu chỉ có một mình Tiểu Bàn Mạc Tiềm, không ngờ có tới mấy người, hơi giật mình nói: "Ồ, sao các huynh đều ở đây? Thư viện cho nghỉ sao? Chắc không phải trốn học chứ? Nếu các huynh dám trốn học ta sẽ mách cha ta!"

Nói xong còn nhe răng với Hạng Thanh Xuân.

"Hôm nay chính thức được nghỉ, được nghỉ đồng mười ngày." Chu Chứng Hú đáp, sau đó nói tiếp: "Ngược lại sang năm tiểu sư đệ đã mười tuổi rồi nhỉ? Có muốn đến thư viện đọc sách không?"

"Ta có người thông minh nhất thiên hạ dạy ta, ta không thèm đến thư viện đâu." Trong thư viện toàn một đám nam nhân thôi, bé không thích đi.

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt liếc tiểu cô nương, hừ một tiếng: "Nếu không phải Tiểu Bàn kéo chúng ta tới đây, ngại cho rằng ta muốn tới gặp người hả. Tiểu tử thôi!"

"Hồ ly tinh!" Ôn Ngạn Bình không cam lòng yếu thế mắng lại, không chịu thiệt thòi chút nào.

Thấy hai người lại sắp cãi nhau. Vệ Triều Áp không có kiên nhẫn cắt ngang bọn họ: "Được rồi, hôm nay các người đừng cãi nhau, chúng ta tới đây là vì chung thân đại sự của Tiểu Bàn mà." Nói xong gõ gõ mặt bàn, chờ đứa nhỏ ngồi vào bên cạnh Tiểu Bàn mới hỏi: "Hôm nay đệ đi tìm Tôn cô nương xác nhận sao?"

Tiểu Ngạn Bình chép miệng, Tiểu Bàn Tử ân cần bưng trà rót nước cho bé, cái dáng vẻ nịnh nọt kia khiến cho khóe miệng ba người còn lại run rẩy, thậm chí nghĩ không phải là nữ nhân thôi sao? Hà cớ gì phải vì một nữ nhân mà đem tự tôn của nam nhân đạp dưới chân? Ba người thiếu niên cùng quyết định Tiểu Bàn chính là tấm gương xấu, sau này tuyệt đối không học theo hần vì nữ nhân mà đánh mất tư thái khí khái nam tử.

Ôn Ngạn Bình uống trà nóng làm ấm cơ thể, xong mới đồng tình khản thiết nói nhỏ với Tiểu Bàn Tử: "Béo ca ca, đệ cảm thấy huynh nên buông tha đi."

"Tại sao?" Mạc Tiềm vội vàng hỏi, "Chẳng lẽ có người ngăn cản uyên ương? Ai, ta biết rõ, con đường của ta và Tiểu Tiểu cô nương sẽ rất gian nan, nhưng vì Tiểu Tiểu cô nương, cho dù là núi đao biển lửa ta cũng nguyện ý xông vào. Các huynh sẽ giúp ta xông vào, đúng không, đúng không?" Một bộ dáng nếu ai không cùng xông vào với hần, hần sẽ trực tiếp nhào qua dùng móng đê chết người đó.

Bị cặp mắt bức bách nhìn chằm chằm, ba thiếu niên mặt không thay đổi gật đầu, trong lòng yên lặng nôn mưa, ngại vì nữ nhân xông vào núi đao biển lửa liên quan gì đến chúng ta, tại sao chúng ta phải cùng người xông vào núi đao biển lửa chứ? Ngã mặt!

"Không nghiêm trọng như thế đâu...Chẳng qua Tiểu Tiểu đi nói, huynh giống như đệ đệ của nàng ấy, nàng ấy rất thích huynh. Ngược lại hồ ly tinh nói đúng, chính xác sang năm phải về Giang Nam rồi, Tiểu Tiểu đi nói, phụ mẫu muốn chọn hôn phu cho nàng ấy."

Hai chữ "đệ đệ" này giống như nhát dao sắc bén nhất, trong nháy mắt chém Tiểu Bàn máu tươi đầm đìa, ngã xuống không dậy nổi.

Lập tức ba người thiếu niên cũng đồng tình nhìn Tiểu Bàn, đứa nhỏ đáng thương, thì ra chỉ là "đệ đệ" nha! Thấy hần không tốt, trong lòng rất sáng khoái!

Sau nửa ngày, Tiểu Bàn đứng lên nắm chặt nắm đấm nói: "Ta tuyệt đối không buông, cho dù coi ta là đệ đệ thì cũng tốt, nàng không phải yêu thích ta như đệ đệ sao? Một ngày nào đó sẽ yêu thích ta giống như phụ quân cho mà xem! Mau mau, nhanh, các huynh giúp ta nghĩ cách, tuyệt đối không thể để Tiểu Tiểu cô nương gả cho nam nhân khác, ta nhất định rất khổ sở, có thể cả đời không thành thân, đến lúc đó chỉ có thể trời tối tìm đến nhà các huynh, muốn các huynh an ủi ta!"

Mặt ba thiếu niên lập tức xanh mét, phong cảnh trở nên âm u, trong lòng nóng nảy vô cùng, chuyện ngại thương tâm liên quan gì tới chúng ta chứ, loại uy hiếp này mà ngại cũng nói được!

"Béo ca ca, Tiểu Tiểu đi nói, huynh quá mập, để tốt cho sức khỏe sau này ít ăn uống rượu chè quá độ, nàng thích nam nhân thân thể khỏe mạnh nhưng không thể quá tuấn tú, nàng ấy không thích phụ quân râu hoa ghẹo nguyệt nên muốn tìm một phụ quân tướng mạo bình thường sống cả đời, đương nhiên, tuổi phải lớn hơn nàng ấy..."

Mỗi một câu Ôn Ngạn Bình nói, Tiểu Bàn đều co rúm người lại, ba thiếu niên kia thờ ơ lạnh nhạt, cũng hiểu được tốt hơn là Tiểu Bàn nên buông tha, không nói đến số tuổi không lớn hơn, chỉ nói nếu như hần giảm béo thành công thì gương mặt nhất định rất ưa nhìn, nhìn phụ thê Mạc gia thì biết rõ, nếu giảm béo thành công, tướng mạo sẽ không kém một ai.

Cuối cùng, Tiểu Bàn nhào về phía mấy vị cơ hữu, hai cánh tay béo mỗ bên ghì chặt một người, âm trầm nói: "Hồ ly tinh, Vệ thiếu, các người đều có một bụng ý nghĩ xấu, nhất định có biện pháp đúng không? Sẽ có chứ? Nếu không có, sau này ta chỉ có thể nhịn đau khổ mỗi đêm tới nhà các người tìm kiếm an ủi."

"..."

Lúc Ôn Ngan Bình về tới phủ, y phục trên người dính đầy tuyết, Phi Y chờ bé trước cửa trực tiếp kéo bé về phòng thay y phục ướt sũng, huân hương sủi ấm.

Thay y phục xong, liền có nha hoàn đến báo, Ôn Lương và Như Thúy dẫn bé đến nhà chính.

Tiểu cô nương bẹp miệng, biết mình lén chuồn đi bị phát hiện, chỉ có thể ngoan ngoãn đi nhận tội.

Không ngoài dự kiến, Ôn Lương phạt bé chép năm mươi trang sách khiến tiểu cô nương nhẩn mặt, cọ cọ Như Thúy cô nương muốn nằng xin giúp, Như Thúy cô nương vội vàng ôm con gái nhỏ, đối với tiểu cô nương cũng lực bất tòng tâm. Mặc dù bọn họ đều rất cưng chiều con cái, nhưng nếu lúc làm sai cũng sẽ bị Ôn Lương phạt, bình thường Như Thúy không nhúng tay.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn đi chép phạt, Như Thúy và Ôn Lương cùng chơi với ba đứa nhỏ một lát liền chạy tới thư phòng tìm tiểu cô nương.

Trong thư phòng đốt địa long, rất ấm áp, tiểu cô nương ngồi trước bàn, tư thế nghiêm cẩn, từng nét từng nét nghiêm túc viết chữ. Nghe thấy tiếng mở cửa, thấy Như Thúy bưng canh nóng tới, tiểu cô nương uất ức mếu máo.

"Uất ức?" Như Thúy sờ sờ đầu bé nói: "Con muốn ra ngoài chơi chúng ta không cấm, nhưng mà con phải dẫn theo thị vệ, nếu không gặp người xấu thì biết làm thế nào? Con là một nữ nhi nha..."

"Con có dẫn theo Tiểu Lộ Tử, hơn nữa con là nam tử hán, hiện giờ con rất lợi hại đấy!" Tiểu cô nương nắm chặt nắm đấm quơ quơ.

Như Thúy cười cười sờ mặt bé, đối với tiểu cô nương tới chết cũng không thừa nhận giới tính nói: "Con kêu gào lớn tiếng cũng vô dụng, thân thể không lừa được người ta đâu. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, bên ngoài bọn buôn người rất nhiều, nếu gặp con, một đứa bé đi lạc rồi bắt cóc thì biết làm thế nào?"

Ôn Ngan Bình cũng không phải đứa nhỏ ngu ngốc, năm đó ở trong hang ổ bọn cướp chuyện bắt cóc con nhà người ta còn nhiều hơn, biết rõ họ lo lắng cho mình, liền nhếch môi gật đầu, đem mặt cọ cọ trong lòng Như Thúy cô nương, báo cáo những chuyện hôm nay mình làm.

"Béo ca ca yêu thích Tiểu Tiểu di, muốn thành thân với Tiểu Tiểu di, nhưng có thể Béo ca ca không có cơ hội rồi. Con và béo ca ca quan hệ rất tốt nên muốn giúp huynh ấy."

Như Thúy cũng hơi đồng tình nói: "Ta nghe Hồ nãi nãi nói, mẫu thân Tiểu Tiểu hi vọng nàng ấy gả ở Giang Nam, gần bọn họ một chút, gả vào gia thế bình thường thương nàng là được rồi, đối với Mạc phủ mà nói, Tiểu Tiểu coi như trèo cao, đoán chừng Hồ gia gia cũng không muốn gả Tiểu Tiểu qua đó đâu."

"Vậy làm sao bây giờ? Béo ca ca nói, huynh ấy không lấy được Tiểu Tiểu di sẽ đau khổ, sau này mỗi tối sẽ đến nhà bọn họ ly tình tìm an ủi." Ôn Ngan Bình nhìn Như Thúy, tiếp theo áp sát vào nàng, nhỏ giọng nói: "Không bằng, chúng ta nhờ cha giải quyết đi, chỉ cần cha ra mặt, nhất định có thể thành công."

Như Thúy suy nghĩ một chút, loại chuyện phiền phức này nàng không muốn dính vào, lại không muốn dă kích con gái nhiệt tình. Ừ, chuyện phiền phức này hãy để Ôn đại nhân thông minh tài giỏi nghĩ cách đi!

Bạn đang đọc truyện *Hiên Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Hai mươi chín tháng chạp, Ôn Lương dẫn thê tử và ba đứa nhỏ mới sinh chưa lâu ngồi kiệu ấm trở về phủ Trần quốc công mừng năm mới.

Ôn Lương là con trai trưởng duy nhất của phủ Trần quốc công, không quan tâm sau này thế nào, nhưng bây giờ là thiếu gia tôn quý nhất của phủ Trần quốc công, tuy đã chuyển ra ngoài sống nhưng vẫn giữ sân viện lại cho hân, ai cũng không dám động vào, hơn nữa quanh năm có người quét dọn, trở về trực tiếp ở là được không cần tu sửa lại cái gì cả.

Năm này, phủ Trần quốc công trải qua rất náo nhiệt, khiến người ta vui vẻ suốt năm -- Ít nhất Trần quốc công cho là như thế, con trai rời nhà hơn mười năm rồi cuộc cũng trở về, cuối cùng cũng chịu về đón một năm đoàn viên với phụ thân, hơn nữa còn mua một tặng ba mang cháu trai cháu gái vàng mà ông đã mong đợi từ lâu trở về, Trần quốc công cảm thấy cuộc sống thật viên mãn.

Trái lại với Trần quốc công, Trần quốc công phu nhân và Tàn thị cảm thấy cực kỳ không viên mãn, ba đứa nhỏ kia như điểm sáng chói khiêu khích, không phải khiêu khích các nàng không thể sinh được con trai sao? Thật là đặc biệt đáng ghét! Về phần những nữ quyến khác, ngoại trừ tiểu cô nương Ôn Uyển rồi răm không biết nên yêu ai yêu cả đường đi - yêu tam ca nên yêu luôn ba đứa nhỏ, hay ghét ai ghét cả tông ti - ghét Như Thúy cô nương nên cũng ghét luôn ba đứa nhỏ, mấy người còn lại cảm thấy không sao cả.

Nếu như con trai và cháu trai đã về, Trần quốc công cảm thấy mình sắp được ở cùng cháu vàng, đối với con trai không tình nguyện trung ra khuôn mặt lạnh nhạt cũng thấy thuận mắt. Nhưng trước sau như một Ôn Lương vẫn một gây đánh uyên ương, lấy lý do thời tiết quá lạnh, cần bản không ra khỏi viện, cho nên Trần quốc công muốn gặp cháu trai cháu gái thì phải tự mình đến viện của con trai, đương nhiên, coi như mặt mo của ông mất sạch thì vẫn không nhận được mà tới -- Từ phương diện này mà nói, Ôn đại nhân thật kiêu ngạo nhần tâm.

Con bất hiếu thật là con bất hiếu!

Trong khi lão Trần quốc công gào thét trong lòng thì đã tới giao thừa.

Đêm giao thừa, mọi người tụ tập tại chính sảnh, ăn cơm tất niên cũng là bữa cơm đoàn viên vô cùng náo nhiệt. Đương nhiên, náo nhiệt chỉ là bề ngoài, dù là tên gác cổng và sai vặt cũng nhận ra được bầu không khí trong chính sảnh rất quý dị.

Bên trong phủ Trần quốc công không có nhiều người, ngoại trừ lão Trần quốc công là con cháu nhất mạch, mấy người Ôn gia khác đều ở trong gia tộc, đây là quy định của phủ Trần quốc công. Sau khi con trai trưởng thừa kế phủ Trần quốc công, các con cháu khác phải dọn ra ngoài, trừ một vài người có tiền đồ chức vị lưu lại trong kinh thành, còn số khác không có năng lực thì về quê làm địa chủ. Cho nên xưa nay trong phủ Trần quốc công không nhiều người lắm, một bàn vuông là có thể ngồi hết người.

Sau khi Ôn Lương và Như Thúy ngồi xuống, liền chú ý tới một tiểu cô nương thanh thuần xinh đẹp ngồi chung bàn.

"Đây là chất nữ nhà mẹ đẻ của nương con, vốn đến kinh thành thăm bà con, bởi vì tuyết rơi nhiều làm tắt đường nên kéo dài ngày về, nương con làm chủ giữ nằng lại trong phủ đón năm mới". Trần quốc công nghiêm túc giới thiệu cho con trai, chống lại ánh mắt trào phúng của con trai, mặt mo có chút không nhận được.

Vốn đơn giản chỉ là cả nhà bày tiệc, ai ngờ lại có thêm người ngoài, trong lòng Trần quốc công có chút không tự nhiên, đây là lần đầu tiên con trai về nhà đón năm mới với ông sau nhiều năm, không giống thường ngày cùng ở trong kinh thành mà lúc nào cũng viện lý do không trở về, sao ông lại không coi trọng được? Nhưng mà nể mặt mũi của thê tử, lòng dạ cũng không thể cứng nhắc để cho một cô nương vì tuyết phong lối không có đường về ngầy ngốc bên ngoài đón năm mới.

Trần quốc công phu nhân cũng cười chân thành giới thiệu: "Lương ca nhi, Như Thúy, tên nàng ấy là Ngưng Vân, cũng coi như biểu muội của các con."

Danh xưng biểu muội này thật tiêu hồn, Như Thúy không khỏi nhìn thêm mấy lần, phát hiện Ngưng Vân biểu muội thật là một tiểu cô nương thanh thuần xinh đẹp, da trắng nõn nà, tuy nhìn có vẻ mỏng manh yếu ớt nhưng không che mất đi khí chất thanh thuần xinh đẹp kia, dễ dàng khiến cho nam nhân muốn bảo vệ và sinh lòng tà ác.

"Ngưng Vân ra mắt tam biểu ca, tam biểu tẩu." Tàn Ngưng Vân đứng dậy hành lễ, ánh mắt to chớp chớp hồn nhiên nhìn hai người, sau đó nhìn về phía Như Thúy lộ ra chút thất vọng -- đại khái thất vọng vì bên cạnh mặt trăng không phải là ánh sao mà là một con đom đóm nhỏ.

Ôn Lương lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, nhàn nhạt trả lời, Như Thúy cười híp mắt nói: "Biểu muội không cần khách sáo."

Tàn Ngưng Vân lui về phía sau Tàn thị, ngoan ngoãn yên lặng ngồi, bên cạnh nàng ta là Ôn Uyển, Ôn Uyển trừng mắt liếc Như Thúy, lời kéo Ngưng Vân nói nhỏ.

Gia tiệc xong, liền đến trong sân đốt pháo hoa, bọn họ chỉ đốt một ít pháo bông không nguy hiểm.

Ôn Ngạn Bình và Ôn Sách đồng tuổi nên chơi rất vui vẻ, trong sân người đuổi ta, ta đuổi người để đốt pháo, người hầu bên cạnh cẩn thận trông nom. Nhưng hai đứa nhỏ được phép chơi quá hưng phấn, không nhìn thấy chỗ hành lang không biết xuất hiện thiếu nữ từ khi nào, cứ như vậy đụng trúng, hai tiểu cô nương thân thể mềm mại yếu ớt làm sao chịu nổi va chạm mạnh như thế, lập tức ngã ra phía sau, kêu đau không ngừng.

Ôn Sách hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch. "Tứ tỷ tỷ, Ngưng Vân tỷ tỷ, hai người không sao chứ?"

"Tứ cô cô, biểu di, thật xin lỗi, chúng ta không cố ý." Ôn Ngạn Bình rất ngoan ngoãn xin lỗi.

Ôn Uyển và Tàn Ngưng Vân được nha hoàn ma ma đỡ dậy, mặc dù không bị thương, nhưng lúc này trời đang lạnh, té một cái rất đau, cảm giác xương cốt đều đau nhức, đoán chừng ngày mai thức dậy chắc chắn sẽ đau lưng.

"Tứ đệ, chẳng lẽ các ngươi không nhìn đường sao? Quả nhiên bị đứa nhỏ hoang dã không biết từ đâu tới dạy hư mắt." Ôn Uyển tức giận nói, nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch đầy sợ hãi của Tàn Ngưng Vân, quan tâm hỏi thăm: "Ngưng Vân, muội không sao chứ?"

Tàn Ngưng Vân lắc đầu, nhìn về phía đứa nhỏ đang cầm pháo bông trong sân.

Vừa nhìn thấy Ôn Ngạn Bình, tâm tình của Ôn Uyển đã không tốt, cá giận nói: "Chẳng lẽ nương ngươi không dạy ngươi quy củ sao? Ngưng Vân là khách, ngươi tùy tiện đụng trúng như thế, làm nàng hoảng sợ thì làm thế nào? Ngưng Vân là tiểu cô nương được nuông chiều, không phải nữ nhân tùy tiện tiện tiện có thể so sánh được." Nói xong về mặt khinh bỉ.

Từ năm trước, lúc Ôn Ngạn Bình lần đầu đến phủ Trần quốc công, sau khi hai người đều té xuống nước, Ôn Uyển đem đứa nhỏ liệt vào sổ đen, chán ghét bé vô cùng, mỗi lần bé về không nhận được muốn gây sự một phen, ý vào việc mình là trưởng bối muốn dạy dỗ bé. Ôn Ngạn Bình rất xảo trá, không phải người thích chịu thiệt, mỗi lần hai người đối đầu, tiểu cô nương thân thể yếu đuối mềm mại làm sao là đối thủ của đứa nhỏ hung tàn. Cho nên

thù hận hai người càng ngày càng sâu, thiếu chút nữa đã trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Sắc mặt Ôn Ngạn Bình bỗng dưng lạnh băng, làm sao nghe không hiểu lời nàng ta "Tùy tùy tiện tiện nữ nhân", rõ ràng ám chỉ Như Thúy và mình, chớp mắt cười hi hi nói: "Tù cô cô nói đúng, có vài nữ nhân nha, chính là tùy tùy tiện tiện đấy, năm mới cũng không về nhà mà ở lý trong phủ người khác, nhìn lên cha người khác, không biết muốn làm gì đây."

Nghe thấy bé chỉ cây dâu mà nằng cây hòe, hốc mắt Tần Ngưng Vân đỏ lên.

Làm sao Ôn Uyển để cho Ôn Ngạn Bình vu oan cho biểu muội nàng ta được, tức giận đến dậm chân, muốn đi qua xách đứa nhỏ lên dạy bảo một phen. Sao Ôn Ngạn Bình để nàng ta thực hiện ý đồ được, nghiêng người về phía sau, nhanh chóng tránh thoát. Mặc dù vóc người bé thấp, nhưng một năm qua chạy vòng quanh Ôn phủ rèn luyện thân thể không phải để chơi không, Ôn Uyển dùng hết sức cũng không đuổi kịp bé, hết lần này đến lần khác tiểu cô nương hung tàn còn bình thân quay đầu lại làm mặt quỷ kêu: "Dữ như thế, cẩn thận sau này không gả đi được!" Khiến Ôn Uyển tức giận tất cả lý trí hoàn toàn biến mất.

Hai người rượt đuổi trong sân, khiến cho người hầu phụ trách đốt pháo trong sân và nha hoàn ma ma đều sợ không chăm sóc tốt chủ nhân sẽ bị phạt, đành phải đuổi theo hai chủ tử, một hồi gà bay chó chạy, náo nhiệt không thôi.

Đứa nhỏ ồn ào như thể đương nhiên quấy rầy đến người lớn trong nhà.

Lúc đám người Trần quốc công đi ra, liền bắt gặp con gái xưa nay xinh đẹp động lòng người lộ ra vẻ mặt tức giận ngập trời đang cố gắng đuổi theo sau lưng đứa nhỏ, đáng tiếc đứa nhỏ còn nhỏ chân ngắn, rất nhanh liền bị bắt lấy, sau đó vấp chân đảo một cái, hai người không tự chủ được ngã nhào trên đất, con gái của ông trực tiếp đè tiểu cô nương dưới thân thể.

"Uyển Uyển, con đang làm cái gì?" Trần quốc công cả giận quát: "Con làm cô cô như thế hay sao? Sao lại ăn hiếp cháu gái?" Một bộ dáng tức giận không hiểu.

Ôn Uyển vốn đã té một lần, còn chạy thật lâu thở không ra hơi, giờ ngã thêm một lần nữa, tuy rằng phía dưới có đệm thịt, nhưng cơ thể quá ốm yếu không phát huy được tác dụng của đệm thịt, ngược lại làm cho nàng thất hồn lạc phách, xương cốt đều muốn tan ra. Người vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nghe thấy tiếng thét giận dữ của phụ thân, ngẩng đầu liền thấy phụ thân tức giận đứng dưới ánh đèn hành lang, nhất thời uất ức không thôi.

"Cha..."

"Lão gia..."

Trần quốc công nhìn về phía thể tử muốn nói lại thôi, nghiêm mặt trách: "Phụ nhân, Uyển Uyển thật sự càng ngày càng không biết điều, sắp cập kê rồi, còn không biết quy củ như thế, sau này làm sao nghị thân? Ta không muốn người ngoài nói phủ Trần quốc công không biết dạy con gái, không có quy củ còn thích bắt nạt tiểu bối. Chờ qua năm, bà tiến cung xin hoàng hậu nương nương ân điển mới hai ma ma trong cung tới dạy nó quy củ."

Lời này thật sự là những câu giết tâm, Trần quốc công phụ nhân nghe được thảm cảnh, vừa tức vừa tủi thân. Ôn Uyển là con gái duy nhất, tuy bà thương nó nhưng không lơ là quy củ, từ nhỏ đã chọn ma ma giáo dưỡng đến dạy nó quy củ, chẳng qua không đành lòng dạy dỗ con gái khờ khạo ngây ngô khiến nó hờn hợt một chút mà thôi, thế nhưng hôm nay Trần quốc công nói như thế, không nói con gái bực bội, bà cũng cực kỳ bực bội.

Về mặt Ôn Uyển đau khổ để nha hoàn nâng dậy, nước mắt rom rớm nhìn phụ thân, Trần quốc công tỏ thái độ kiên quyết, vì tốt cho con gái, quyết định không nên cưng chiều nó như thế, miễn cho sau này gả cho người ta cũng là làm hại nó.

Ôn Lương đi qua, bé đứa nhỏ đang nằm rạp trên đất lên, thấy trán bé bị đụng trúng té ra tơ máu, tâm tình không tốt.

Mọi người không có tâm tư đốt pháo hoa nữa, trở lại chính sảnh âm áp. Trần quốc công phụ nhân hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra. Như Thúy cảm khăn sạch sẽ lau miệng vết thương trên trán cho tiểu cô nương, khỏe mắt liếc qua Tần Ngưng Vân kia, lúc này nàng ta đang âm ức kể lại mọi chuyện.

Rốt cuộc Tần Ngưng Vân cũng là khách, coi như trong lòng hướng về phía Ôn Uyển cũng không dám thể hiện quá rõ, dù sao khi đó nha hoàn ma ma chứng kiến rất nhiều, mọi người rõ như ban ngày, chỉ có thể trung thực kể lại mọi chuyện.

"Cha, chuyện chính là như thế, Ôn Ngạn Bình đụng trúng con, không phải con muốn ăn hiếp nó." Ôn Uyển tủi thân nói.

"Gia gia, con đã xin lỗi rồi, nhưng tứ cô cô nói con là đứa nhỏ hoang, nói nương con là nữ nhân tùy tiện tiện, như thế đệ đệ muội muội của con cũng là đứa nhỏ hoang sao?" Về mặt Ôn Ngạn Bình uất ức nhìn Trần quốc công, cắn môi, khổ sở cúi đầu, đáng thương cực kỳ: "Quả nhiên con và đệ đệ muội muội đều không được hoan nghênh."

Thiếu chút nữa Trần quốc công phụ nhân xoắn đứt khăn tay, trong lòng rất hận, đứa nhỏ này thật nham hiểm, dám đem ba đứa nhỏ ra làm lá chắn, ai không biết trong lòng trượng phu bà chỉ có chúng nó, chúng nó chính là tâm can của ông, ai dám nói không tốt, trực tiếp cắn chết người. Mà bây giờ nó đem ba đứa nhỏ ra nói, không phải muốn kích trượng phu nổi giận phạt con gái sao?

Quả nhiên, Trần quốc công hết sức tức giận, lập tức không cho Ôn Uyển đón giao thừa nữa, trực tiếp sai người dẫn nàng ta về phòng đóng cửa tự suy ngẫm lỗi lầm, qua năm mới được thả ra.

Trừng phạt quá nặng rồi, lễ mừng năm mới là dịp giao tiếp với thân thích, cũng là dịp các phụ nhân gặp gỡ các cô nương gia, tương lai còn lựa chọn nàng dâu tốt, mà sang năm Ôn Uyển đã mười lăm tuổi, đúng độ tuổi mẫn cảm, sau mười lăm tuổi có thể gặp gỡ mọi người, ngày tết càng dễ dàng dẫn nàng ta

gặp gỡ các phu nhân trong nhà có con trai có độ tuổi thích hợp.

Lập tức Trần quốc công phu nhân không vui, trong lòng càng hận Ôn Ngan Bình, phụ mẫu Ôn Lương và Như Thúy có liên quan đến tiểu cô nương càng hận thêm một tầng. Dù muốn xin tha, nhưng trượng phu đang nổi nóng, chỉ có thể sai người dẫn con gái về trước, mọi chuyện từ từ tìm cách, tuyệt đối không thể để trượng phu cảm tức con gái trong năm mới, đến lúc đó không phải khiến người ta chê cười sao.

Ôn Lương và Như Thúy một câu cũng không nói, xử lý miệng vết thương cho tiểu cô nương xong, lấy cớ dẫn bé về nghỉ ngơi liền trở về viện của mình, chuyện đón giao thừa này không nhất thiết cả nhà phải tụ tập, mỗi người tự đó trong viện cũng được.

Mà tiểu cô nương Ôn Ngan Bình, một lần nữa chứng minh mình hung tàn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Trở lại Tu Hoa viện nơi bọn họ ở, ba đứa nhỏ được đặt song song trên giường ấm, đã ngủ rồi, bà vú và nha hoàn chăm sóc bọn chúng đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau, thấy bọn họ về, nhanh chóng đứng lên thỉnh an.

Như Thúy cởi áo choàng, ngồi xuống cạnh Ôn Lương, sau khi nha hoàn ma ma đem bánh ngọt trà nóng lên xong mới phát tay cho các nàng lui xuống.

Lúc này tiểu cô nương còn rất hung tàn mà bây giờ tinh thần bất an đứng trước mặt bọn họ, mũi chân di di trên đất, nhìn nhìn Ôn Lương, sau đó lại cúi đầu.

"Sao thế này? Không phải vừa rồi con rất can đảm sao?" Như Thúy cười nói, kéo bé đến trước mặt, vuốt tóc trên trán bé xem xét miệng vết thương, trong lòng hơi bận tâm tiểu cô nương sẽ bị phá tướng.

Ôn Ngan Bình nọt nọt cười cười, sau đó nhìn Ôn Lương. Chuyện dạy dỗ con cái, đều là Ôn Lương làm, cho nên khiến cho Ôn Ngan Bình rất thân mật y lại Như Thúy, đối với Ôn Lương là kính trọng sùng bái, không dám khinh suất. Lần này bé khiêu khích Ôn Uyển, tuy Trần quốc công vì ba đứa nhỏ mà thiên vị trừng phạt Ôn Uyển, nhưng cũng không cách nào xem nhẹ lỗi của bé.

"Cha..."

Ôn Lương nhấp một ngụm trà nóng, chỉ tay vào ghế bảo bé ngồi xuống, thấy tiểu cô nương ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp, hai tay để trước bụng, trong lòng buồn cười nhưng trên mặt không biểu lộ nhiều, lúc bé mong mỏi nhìn mình, rốt cuộc mở miệng nói: "Biết sai rồi sao?"

"Dạ." Ôn Ngan Bình không phải người điêu ngoa không nói đạo lý, nhiều khi bé hiểu chuyện không tưởng, nhưng loại tính cách không chịu thua thiệt nhìn qua rất hùng hổ dọa người. "Con không nên khiêu khích tứ cô cô trước mặt nhiều người như thế, khiến người ta bất được nhược điểm, sau này con nhất định sẽ chú ý. Nhưng mà thật sự tứ cô cô rất xấu xa, miệng độc hơn cả hồ ly tinh, nói con là đứa nhỏ hoang, coi thường nương." Nói xong vẻ mặt rất tức giận bất bình.

Ôn Lương đỡ trán, không biết nói sao mới phải, cảm thấy chuyện dạy dỗ đứa nhỏ thật sự giống ngựa phi đường xa.

"Sau này không được bất cẩn như thế, đem thân thể mình ra đánh cuộc là hành vi ngu xuẩn, nếu bị phá tướng thì biết làm sao?" Ôn Lương nói xong, gọi bé đến trước mặt, xem kỹ dưới trán của bé. Phát hiện mình đến gần, tiểu nha đầu vô thức vẫn cứng ngắc mấy phần, trong lòng thờ dài, lại nói: "Trăm thiện hiếu thuận đứng đầu, thế gian có rất nhiều quy tắc, mặc dù chúng ta biết nhưng không thể nói lý, ngoài mặt vẫn phải tuân thủ. Con nên biết, Uyển Uyển là trưởng bối của con, mặc kệ nàng ta như thế nào, nhất định con không được chống đối nàng ta trước mặt người khác, để người ta bất được nhược điểm quả thật không khôn ngoan."

Ôn Ngan Bình nghe ra ngụ ý của hắn, mím môi cười cười, vui vẻ nói: "Cha, con đã biết, sau này sẽ chú ý."

Ôn Lương gạt đầu, lại nói: "Có điều chương trình học của con nên tăng thêm rồi." Thấy tiểu cô nương tò mò nhìn mình, Ôn Lương cười vô cùng âm áp nhưng nội dung không âm áp chút nào "Đợi sang năm mới, ta sẽ mời hai ma ma giáo dưỡng dạy con quy củ." Nói như thế, cũng vì hôn sự tương lai của bé chuẩn bị thêm một chút, tốt xấu gì cũng được ma ma trong cung dạy bảo, ai còn dám nói nha đầu nhà hắn là đứa nhỏ hoang?

"..."

Việc này không khác gì sét đánh ngang tai, trong nháy mắt tiểu cô nương ù tai chóng mặt, lúc phục hồi tinh thần, bèn muốn cự tuyệt nhưng mắt Ôn Lương quét qua một cái, lập tức uể oải, bỏ nhào vào lòng Như Thúy tìm kiếm an ủi.

Như Thúy cô nương an ủi rất đơn giản trực tiếp, đưa tới một hà bao chứa một thỏi bạc, coi như cho bé tiền mừng tuổi, tức khắc mặt mày tiểu cô nương hớn hở. Ôn Lương thu hết vào mắt, thờ dài, cái tính tham tiền này thật hết thuốc chữa, cảm thấy tim ma ma dạy bảo cho tiểu cô nương là vô cùng chính xác, bé gái mười tuổi đã được xem là đại cô nương, tuy cô nương này hung tàn một chút, đến chết cũng không thừa nhận mình là con gái, nhưng Ôn

Lương muốn gả bé vào nhà tốt, cho nhiều đồ cưới một chút cũng không sao.

Ngày đầu tiên của năm mới, hiếm khi Ôn Lương thiện tâm cho ma ma bế ba đứa nhỏ ra khỏi Tu Hoa viện đi chúc tết Trần quốc công, khiến Trần quốc công mừng đến nỗi cười không khép miệng, phát ỉ xì xong ôm cháu trai lớn không buông.

Ôn Lương bữu môi, bản thân ôm con gái nhỏ, trong lòng tự nhủ sẽ không có lão đầu xấu này ôm con gái bằng thanh ngọc khiết bảo bối của hắn, miễn cho tương lai con gái không gả đi được.

Ba đứa nhỏ đi ra chào hỏi một vòng, không ngoài ý muốn nhận được rất nhiều tiền mừng tuổi. Như Thúy thu lại tiền mừng tuổi của ba đứa, sau này thêm bạc vào đồ cưới cho con gái, về phần tiền thành thân của con trai, để tự bọn chúng kiếm đi...Sinh lễ Ôn đại nhân cho nàng cũng là tự hắn kiếm, cha thế nào thì con thế ấy, để bọn chúng bày tỏ tâm ý với thê tử mình thì tự mình kiếm mới tốt.

Bọn họ ở phủ Trần quốc công ngốc đến tết nguyên tiêu mới quay về phủ thái sư.

Đương nhiên Ôn Lương không muốn ở lại lâu như thế, mà là Trần quốc công mặt dày không cho đi, bằng không sẽ giấu khẩu áp (giấy khai sinh, hộ khẩu) của ba đứa nhỏ. Khẩu khí này Ôn Lương nhin!

Ôn Ngạn Bình cũng không phải người an phận, thường chơi với Ôn Sách trong hoa viên, cưỡi ngựa, bắn tên, luyện quyền đều không thiếu, phát sinh chính là hai đứa bé hợp tính, khiến cho người bạn nhỏ Ôn Sách vốn dĩ ban đầu chỉ biết đọc sách thánh hiền bắt đầu yêu thích võ đạo, mặt Trần quốc công đầy vạch đen, đứa cháu gái này sau này làm sau gả ra ngoài đây, còn lôi kéo con trai nhỏ của ông nữa chứ, hừ chỉ cần cháu gái ruột gả ra ngoài là được rồi.

Trừ lần đó ra, trong phủ không khỏi gặp gỡ Ôn Uyển, nhưng mà cũng bình an vô sự, không có phát sinh xung đột nào nữa. Tuy lúc đó Trần quốc công giận dữ phạt cấm túc con gái, nhưng rốt cuộc cũng là đích nữ duy nhất, sau đó Trần quốc công giải thích rõ mọi chuyện, chỉ đem hình phạt hoãn lại, chờ qua năm sau mới phạt. Chỉ là Ôn Uyển vừa thua thiệt một lần, cộng thêm Trần quốc công phụ nhân chỉ điểm nên không ngu xuẩn chống lại Ôn Ngạn Bình trước mặt mọi người, thái độ ôn hòa hơn rất nhiều, mỗi lần gặp mặt chỉ làm mặt nghiêm bày ra vẻ trưởng bối, chỉ như thế mới ngăn được sự chán ghét đối với tiểu cô nương.

Ôn Uyển tự cho mình thông minh, không chống đối tiểu cô nương hung tàn, lúc rảnh rỗi liền kéo Tần Ngưng Vân tới Tu Hoa viện, lấy mỹ danh là tới thăm cháu nhỏ, đến mấy lần nhưng không lần nào gặp Ôn Lương, trong lòng hai tiểu cô nương tiếc hùi hụi, tuy rằng tiểu bánh bao đáng yêu, nhưng mục đích của các nàng không phải tiểu đậu đũa, không khỏi có chút buồn tẻ vô vị, bèn không tới nữa, ngược lại bắt đầu đứng chờ trong sân nhỏ bên ngoài viện.

Đương nhiên, hành vi của hai thiếu nữ không thể qua mắt được Ôn Ngạn Bình, mũi tiểu cô nương thính như chó sói, đã sớm đánh hơi được mùi lạ, lúc Ôn Lương trở về thì canh giữ trước cửa viện, lấy mỹ danh là đón phụ thân hồi phủ, một mảnh hiếu tâm cực kỳ cảm động, cho nên không có cơ hội gặp mấy thiếu nữ.

Tiểu cô nương tiếp tục hung tàn không giải thích!

Sau tết nguyên tiêu, cuối cùng bọn họ cũng hồi phủ thái sư.

Qua nguyên tiêu, bầu không khí tết đã tàn bớt, mọi người vui đầu vào sinh hoạt thường ngày, mọi thứ trong Ôn phủ đi vào quỹ đạo. Mà lúc này, Ôn Lương quyết định thu Vệ Triều Áp, Hạng Thanh Xuân, Chu Chứng Hú làm đệ tử., hành động này dẫn tới một trận oanh tạc, một ít đệ tử thế gia dòn dập đưa thiệp mời bái kiến Ôn Lương, hi vọng Ôn Lương có thể thu bọn họ làm đệ tử.

Mặc dù Ôn Lương được hoàng đế xem trọng phong làm sư phó hoàng tử, nhưng rất ít khi giảng bài cho hoàng tử, hắn là quân sư ngự dụng của hoàng đế, phần lớn thời gian là làm việc bên cạnh hoàng đế và Túc vương, thỉnh thoảng rảnh rỗi mới đi giảng bài cho hoàng tử. Bởi vì thời gian thật sự quá ít, cho nên bây giờ các hoàng tử chỉ có tiếng chứ không có miếng, cũng không chính thức làm lễ bái sư, mà ba người Vệ Triều Áp lại được làm lễ bái sư, là đệ tử chân truyền của Ôn Lương, ý nghĩa phi phạm.

Hành động này của Ôn Lương khiến cho một số người hi vọng có cơ hội, ồ ào tới cửa bái kiến, đều bị Ôn Lương uyển chuyển nói lời từ chối. Không thể thuyết phục được Ôn Lương bên này, có người bèn nhờ phụ nhân đi ngoại giao thuyết khách, bắt đầu đưa thiệp mời dòn dập cho Như Thúy cô nương, lúc đầu Như Thúy cảm thấy có chút mặc mình kỳ diệu, không hiểu tại sao mấy phụ nhân thường ngày không có giao hảo gì đều lần lượt đưa thiệp mời, mời nàng đi thưởng mai, xem hí khúc, đi một hai lần liền hiểu, không có kiên nhẫn tiếp nữa trực tiếp cáo bệnh không đi, nếu như không thể từ chối, không sao, giả ngu là được rồi.

Lúc này Ôn Lương rất có uy tín, lại thâm sâu được thánh thượng coi trọng, cho nên không ai dám đắc tội hắn, cũng không cách nào ý vào thân phận cường ép hắn nhận con trai nhà mình làm đệ tử. Vốn định chuyển hướng sang Như Thúy cô nương nhờ nàng thổi chút gió bên gối, cũng không biết nàng thật khỏe hay giả ngốc, coi như nghe không hiểu, nếu nói rõ một chút, cô nương kia thập phần vô tội nói, nàng không thể làm chủ thay phụ quân, nhưng mà có thể chuyển lời.

Về phần ba người được Ôn Lương thu làm đệ tử, lúc này vẫn còn choáng váng, mãi đến lúc làm lễ bái sư đều thần thờ, không có cảm giác chân thật. Cuối cùng vẫn là Ôn Ngạn Bình hung tàn và Tiểu Bàn Mạc Tiềm làm cho họ chấp nhận hiện trạng, vui mừng không cần phải nói.

Bốn thiếu niên thường bái kiến Ôn Lương, cuối cùng chỉ nhận có ba người, mặc dù nói Tiểu Bàn không phải người đọc sách, tư chất cũng không tốt, nhưng ít nhiều có lẽ cũng cảm thấy không thoải mái. Ít nhất Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú lo lắng Tiểu Bàn nghĩ không thông, xa lánh bọn họ, Hạng

Thanh Xuân hừ hừ hai tiếng, tận mắt nhìn chăm chăm Tiểu Bàn cười vui vẻ với Ôn Ngạn Bình, cảm thấy thật chói mắt mà quay chỗ khác, lười để ý đến Tiểu Bàn có nhảy cảm tủi thân hay không. Ai ngờ căn bản người ta không để trong lòng, còn cảm thấy rất kỳ diệu, Tiểu Bàn cho rằng sau này hắn sẽ lấy Tôn Tiểu Tiểu, Ôn Lương chính là biểu ca của hắn, có thể chen ép ba người kia một bậc, đây mới là vương đạo nha ~.

Tại mùa xuân tháng ba tươi đẹp, Ôn Lương để ba người chính thức bá sư, từ nay về sau ba người này chính là môn sinh của hắn.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Tiểu Bàn nhào tới chỗ Ôn Lương, ho một tiếng nói: "Ôn tiên sinh, đệ gọi huynh là biểu ca nhé!"

"Phốc --"

Mọi người đang uống trà lập tức phun ra.

Căn bản là Tiểu Bàn mặc kệ ánh mắt của mọi người, mặt dày mày dạn nói: "Đệ thích Tiểu Tiểu cô nương, muốn lấy nàng làm thê, huynh là biểu ca của Tiểu Tiểu cô nương, đến lúc đó huynh chính là biểu ca của đệ. May mắn tư chất đệ không tốt huynh không nhìn trúng đệ, bằng không thì đệ là đệ tử của huynh, bối phận của đệ sẽ thấp hơn Tiểu Tiểu cô nương một bậc, như thế không tốt. Biểu ca ~, đệ đối với Tiểu Tiểu cô nương là thật lòng thật dạ, đệ sẽ noi gương huynh yêu thương Tiểu Tiểu cô nương như huynh yêu thương biểu tẩu vậy, huynh, huynh, huynh... giúp đệ giữ Tiểu Tiểu cô nương lại đi mà." Nói xong lời này, Tiểu Bàn cũng xấu hổ.

"..."

Ôn Lương lau khô nước trà trên khóe môi, đuổi Ôn Ngạn Bình tò mò về hậu viện, cho ba thiếu niên về trước, sau đó dẫn Tiểu Bàn đến thư phòng bắt đầu giầy vò.

Tiểu tử thói dám mơ ước tiểu biểu muội của hắn, trước tiên phải vượt qua thử thách của hắn mới được, bằng không Hồ gia gia không mắng chết hắn mới lạ.

Ôn Ngạn Bình bị đuổi về phòng vò đầu bứt tai, trong lòng rất hiếu kỳ Ôn Lương sẽ giải quyết thế nào, vốn muốn đi thư phòng nghe lén, nhưng bị Thương Khê canh chừng nghiêm ngặt, trực tiếp đưa bé tới chỗ Như Thúy cô nương.

Trong phòng phủ thâm long âm áp, ba đứa nhỏ mặc áo hoa nằm trên mặt thảm, hai đứa lười biếng ngủ, một đứa đang nỗ lực lật người, bộ dáng lẩn qua lẩn lại giống hết hai tiểu hồ ly, khiến người ta yêu thích không thôi.

"Nương, rốt cuộc Bé ca ca cũng ra tay!" Ôn Ngạn Bình chạy đến trong phòng, báo cáo chuyện đã xảy ra với Như Thúy đang đùa ba đứa nhỏ.

"A, Tiểu Bàn quyết định đi xin Ôn đại nhân?" Như Thúy rất ngạc nhiên, xách A Tuyết lăn đến bìa thảm như côn trùng trở về, "Ôn đại nhân nói thế nào?"

"Cha không nói gì, dẫn Bé ca ca đến thư phòng rồi." Ôn Ngạn Bình ngồi xếp bằng trên thảm, ôm tiểu muội muội tới chọc ghẹo bàn chân non nớt của bé, gãi gãi lòng bàn chân, tiểu bánh bao liền nhếch miệng cười rộ lên. "Nương, nương nói cha có đồng ý không? Kỳ thật con biết nếu Tiểu Tiểu đi được gả ở kinh thành thì rất tốt, ít nhất rất gần với Hồ gia gia bọn họ, Hồ nãi nãi muốn gặp cháu gái, đi vài bước đã tới, nếu trở về Giang Nam, sau này muốn gặp mặt sẽ rất khó khăn."

"Cái này phải xem Tiểu Bàn làm thế nào." Như Thúy nói, nhìn tiểu cô nương, cười cười: "Ôn đại nhân chàng nha, tuy bình thường hơi mơ màng, nhưng nếu để chàng ra tay tính kế, khuyết điểm của Tiểu Bàn cũng sẽ trở thành ưu điểm, mọi chuyện đều không thành vấn đề. Ủ, thật ra Tiểu Bàn rất thông minh, chỉ tiếc không thích đọc sách." Suy nghĩ một chút mới nghiêm túc nói với tiểu cô nương: "Năm đó lúc ta gả cho chàng, cũng là bị lừa gạt cả đấy."

Thấy tiểu cô nương ngạc nhiên tròn tròn mắt, Như Thúy cười híp mắt.

Quả nhiên, một tháng sau, Đại Lý Tự công bố Mạc Tiềm và cháu gái ngoại của Hồ thái y xác định hôn sự, đầu xuân năm sau sẽ thành thân.

Mạc Tiềm cảm thấy mỹ mãn, trình trọng chuẩn bị lễ vật tự mình đưa tới Ôn phủ, sau đó ngay trước mặt đám người Hạng Thanh Xuân vang dội gọi Ôn Lương một tiếng "Biểu ca", khiến ba thiếu niên nhin xuống sắc mặt sắp biến thành màu đen, âm thầm nắm lại nắm đấm, hận không thể đánh Tiểu Bàn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94

Tục ngữ nói, ba lật, sáu ngồi, bảy lăn, tám bò, thời điểm tháng tư, ba đứa nhỏ đầy sáu tháng, đã học được ngồi, Ôn Lương và Như Thúy lần đầu làm phụ mẫu mừng rỡ phát ngốc, mỗi ngày đều giầy vò tiểu bánh bao nhà mình, chuyện thích làm nhất là lúc ba tiểu bánh bao vát và khổ cực ngồi lên được dùng ngón tay đẩy ngược lại, nhìn bọn chúng ngơ ngác, thật sự là rất vui vẻ.

Đám tiểu bánh bao đáng thương không biết cha nương mình dụng tâm hiểm ác, Trường Trường và Quý Quý bị chọc nhiều nhất, bèn trực tiếp nằm ngửa

ra giờ chân mình lên găm, chỉ có A Tuyết hoạt bát cho rằng hai người đang đùa với bé, liên tục "i i e e" ngồi đây, thoát nhìn thật sự ngốc không chịu được.

Nha hoàn ma ma chăm sóc ba đứa nhỏ bên cạnh mặt đầy hắc tuyến, có phụ mẫu như thế sao? May mắn các tiểu bánh bao rất ngoan, không bị gầy vò khóc. Đây thật sự là đôi phụ mẫu rất xấu xa, hình tượng cao lớn của Ôn đại nhân trong lòng các nàng vỡ vụn không còn một mảnh.

"Trường Trường, không được găm chân." Ôn Ngạn Bình khí thế to lớn lấy chân tiểu bánh bao từ trong miệng ra, tiểu bánh bao liếc bé xem xét, bình tĩnh chơi vòng chuông trên cổ tay, căn bản không để con giận của tiểu cô nương trong mắt.

Dạy dỗ đệ đệ xong, Ôn Ngạn Bình quay lại liền thấy Quý Quý muội muội vron tay với mình, đôi mắt long lanh giống như bò đào, trong nháy mắt bị hạ gục, bô nhào qua ôm tiểu bánh bao lên mảnh liệt hôn lên mặt bé, miệng la ầm lên: "Quý Quý, nhanh lớn lên đi, sau này ca ca dạy muội võ công lợi hại." Chúng ta cùng dùng quyền đánh sắc lang, dùng chân đá lưu manh, khiến cho nam nhân ức hiếp nữ nhân đều không còn trứng nữa!"

"..."

"Ê a ~" Tiểu bánh bao vui sướng cười rộ lên.

Nha hoàn ma ma đỡ dẫn nhìn tiểu cô nương tươi cười sáng lạn, sao lời nói ra khỏi miệng lại hung tàn như cả đầu, lại càng lo lắng cho tương lai tiểu chủ tử, hung tàn như thế, sẽ không gả đi được đâu!

"Khụ! Ngạn Bình, nói cái gì đó." Trên mặt Ôn Lương không vui trách một tiếng, thật sự sợ con gái nhỏ hung tàn giống con gái lớn, vội vàng tách các bé ra, nói: "Sao con lại tới? Giờ không phải lúc học quy củ với Hòa ma ma sao?"

Vừa nghe tới cái này, Ôn Ngạn Bình lập tức biến sắc, dù sao tốt xấu gì cũng tự xưng "Nam tử hán", ừ ừ nói: "Hòa ma ma nói gần đây con học rất tốt, cũng cực khổ, nên cho con nghỉ một ngày..."

Nghe thế, Ôn Lương mới hài lòng. Tuy tiểu cô nương tới chết không thừa nhận giới tính của mình, nhưng rất hiểu thảo nghe lời. Ôn Lương mời ma ma giáo dưỡng trong cung tới, vẫn ngoan ngoãn theo bà học quy củ. Buổi học đầu tiên khổ không thể tả, đám ma ma uốn nắn bé sửa rất nhiều thói quen xấu, bắt dắc dĩ chiếm dụng thời gian luyện võ. Thuở nhỏ Ôn Ngạn Bình tận mắt chứng kiến song thân chết thảm, trong lòng vẫn không có cảm giác an toàn, hiểu được chính mình phải thật sự dũng mãnh, đâu cho phép thời gian luyện võ bị tước đoạt, lập tức triển khai, đem hết tinh thần ra học tập những điều ma ma dạy, không lơ là chút nào, đến khi ma ma hài lòng, vậy thì không thành vấn đề, tiếp tục chạy đi luyện võ với sư phụ.

Hiện nay tiểu cô nương có hai bộ mặt, một là học quy củ rất tốt, đến ma ma cũng không tìm ra được tật xấu, hai là tỏ thái độ hùng hổ rất dọa người, nhưng mặt thứ hai lại rất hợp với tiểu cô nương, thật không biết thế nào cho phải. Ôn Lương thấy hai mặt này của bé, lúc đầu thờ dài, về sau cũng nghĩ thoáng hơn, chỉ cần trước mặt người khác bé giả vờ giả vịt khiến người ta không tìm ra được điểm yếu là được, còn lúc ở trong nhà, những cái kia không cần để ý.

Mọi người trong nhà tề tụ trong phòng khách chơi với các tiểu bánh bao, ánh mặt trời từ song cửa chiếu vào, lá trúc ngoài cửa sổ xanh mướt dưới ánh mặt trời, ánh nắng rực rỡ mang tiếng cười truyền đi thật xa.

Đúng lúc này, quản gia Minh thúc vội vã chạy tới, nói với người trong phòng: "Đại nhân, phu nhân, có khách quý tới thăm."

Ôn Lương neho mắt, trông bộ dáng của quản gia, khách hẳn là rất quý. Quản gia thận trọng gật đầu trước ánh mắt thăm dò của hắn, lòng mảy Ôn Lương nhấn càng chặt hơn, đem A Tuyết giao cho Như Thúy, trở về phòng thay y phục trang trọng, bước nhanh về phía chính sảnh, một đường tay áo bông bành, phảng phất giống như tiên.

Trong chính sảnh, nam nhân trung niên anh tuấn cao quý đang uống trà trên ghế chủ vị, bên cạnh ông là một bé trai khoảng năm sáu tuổi, mặt mày tinh tế, rất đáng yêu, tuổi còn nhỏ đã khí thế bất phàm, cái dáng vẻ ním môi kia, thoát nhìn hơi giống ông cụ non. Một gã thái giám mặt trắng không cần hầu hạ mà đứng phẩy sau nam nhân trung niên.

Lúc Ôn Lương tới, nhìn thấy mấy người trong chính sảnh, trong lòng khẽ động, ánh mắt hơi tối, vội vàng tới hành lễ: "Thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến tứ hoàng tử." Được hoàng đế cho đứng lên xong mới ngồi vào vị trí phẩy dưới, cười nói: "Sao hôm nay hoàng thượng tới đây? Cũng không thông báo một tiếng để thần có thời gian chuẩn bị. Dẫn hoàng tử do chính cung nương nương sinh tới đây khiến trong lòng Ôn Lương có dự cảm không tốt.

Sùng Đức để lời đi nói: "Hôm nay trẫm vì phục xuất tuần, nếu phái người đến truyền tin, không biết kéo theo bao nhiêu chuyện phiền phức. Từ lúc trẫm nghe nói khanh nhận đệ tử xong, trong phủ rất náo nhiệt, thế nào, còn muốn nhận mấy đệ tử nữa sao?"

Ôn Lương cười khổ: "Hoàng thượng đừng trêu ghẹo thần, ba đệ tử kia là thử thách hơn một năm mới nhận, thấy phẩm đức tâm tính tài hoa đều rất tốt, trong lòng luyện tức nhân tài. Hơn nữa gần đây thần rất bận rộn, dạy dỗ ba người là một ngắt ngư rồi, sao có thể không kiêng kỵ mà thu thêm đệ tử được?"

"Bè bọn? Trẫm thấy khanh bận rộn chơi với ba đứa bé nhà khanh thì có?" Sùng Đức để cười nói, "Hoàng đế nói với trẫm, sau khi sinh ba đứa nhỏ, mỗi ngày sau khi tan việc tiểu tử khanh vội vàng chạy về phủ, người khác mời khanh đi uống rượu đầu thơ khanh đều từ chối." Sau đó hừ một tiếng, "Ngược lại trẫm không ngờ khanh lại là một phụ thân tốt, cả ngày khoe khoang ba đứa nhỏ nhà khanh với người khác. Chỉ là trẫm cũng có mấy đứa con ngoan, không thể kém hơn khanh được." Nói xong đưa tay vỗ vỗ đầu bé trai bên cạnh.

Ôn Lương chỉ có thể cười hắc hắc, nịnh nọt nói: "Đương nhiên các hoàng tử rất tốt." Khóe mắt liếc nhìn tứ hoàng tử, tuổi còn nhỏ mà đã trưởng thành sớm, lúc nghe phụ hoàng tán dương, trong nháy mắt ngẩng đầu ưỡn ngực như con gà trống nhỏ kiêu ngạo, tỏ vẻ bản thân mình rất tốt.

Quần thần nói qua nói lại, rốt cuộc hoàng đế nói rõ mục đích của mình, "Ba đứa nhỏ nhà khanh cũng hơn sáu tháng, hôm kia trẫm nghe Trần quốc công nói ba đứa nhỏ có thể ngồi được rồi, còn có thể gọi gia gia nữa, đúng lúc hôm nay trẫm tới, cũng muốn gặp ba đứa nhỏ một lần, khanh sai người bế tới cho trẫm nhìn một chút...không, để trẫm tự đi xem."

Sắc mặt Ôn Lương sắp biến thành màu đen, trong lòng mắng lão đầu tử nhà mình mắt không phải mắt mũi không phải mũi, ba đứa nhỏ chỉ biết kêu ê a, lúc nào biết gọi gia gia chứ, đoán chừng người già hồ đồ lỗ lai không dùng được rồi. Thật sự là lão đầu tử đáng giận, còn khoe khoang lung tung trên vị phật gia này tới đây, hẳn vẫn nhớ kỷ lúc ba đứa nhỏ còn chưa ra đời, đã bị hoàng đế mang ra cá cược, thậm chí còn đoạt quyền đặt tên ba đứa nhỏ, hiện giờ bám chặt không buông chạy tới đây, không biết ngài ấy còn âm mưu chuyện gì nữa đây.

Tuy không tình nguyện, nhưng Ôn Lương vẫn phải sai người đi truyền lời để Như Thủy chuẩn bị một chút, mình thì dẫn hoàng đế đến hậu viện.

Phòng khách được bố trí vô cùng ấm áp, ba đứa bé mặc yếm đỏ giống nhau ngồi trên mặt thảm, cùng nghênh đón hoàng đế, Như Thủy dẫn Ôn Ngạn Bình và mấy nha hoàn ma ma kính cẩn đứng một bên tiếp đón.

Ba đứa nhỏ ăn mặc rất có không khí vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi bật trên màu yếm đỏ, do vừa mới bị phụ mẫu đùa giỡn, hai má vẫn ửng đỏ mê người, ba đôi mắt ngập nước đen láy nhìn mấy người mới vào cửa, đầu nghiêng qua nghiêng lại, đáng vẻ rất ngạc nhiên khi thấy người lạ.

Nhìn thấy ba đứa nhỏ khả ái, không nói đến hoàng đế yêu thích như thế nào, tứ hoàng tử đi theo phụ hoàng cũng ngạc nhiên mở to hai mắt, nhìn ba đứa nhỏ hình dáng giống y như nhau, mặt nhỏ xầu hổ đỏ bừng, nếu không phải được dạy dỗ tốt có lẽ đã bỏ nhào qua chơi cùng bọn chúng.

Sùng Đức để thấy bộ dáng con trai, khẽ cười, ngồi xổm xuống trước thảm, xem xét ba đứa nhỏ, nói: "Tứ Tu, mới nhìn thì ba đứa nhỏ có vẻ rất giống nhau nhưng nhìn kỹ thì không giống lắm, hai bé này giống nhau như đúc, chỉ có bé này hơi khác một chút."

"Hồi hoàng thượng, hai bé đó là ca ca, bé trai tương đối giống nhau, đây là muội muội, đương nhiên không giống ca ca rồi." Ôn Lương giải thích.

Hỏi rõ ràng đứa nào lớn nhất xong, Sùng Đức để làm ra hành động khiến người ta kinh ngạc, hạ mình cao quý cúi xuống bế Trường Trường lên đùa, chỉ tiếc tiểu bánh bao không nể tình, rất bình tĩnh nhìn ông, không cười không khóc, cho đến khi ánh mắt bị vạt áo màu vàng thu hút mới duỗi móng vuốt non nớt ra bắt, lúc không bắt được, trực tiếp nâng mặt lên, há mồm ra cắn.

"..."

Tất cả mọi người cứng ngắc, nhìn tiểu bánh bao nằm trong lòng hoàng đế với tư thế bú sữa, hoảng sợ vô cùng.

Ôn Lương chảy đầy mồ hôi, tự nhủ Trường Trường sao con có thể như thế? Không phải bình thường con rất lạnh nhạt sao? Vì sao ngay lúc này học cái ngôn của mẫu thân con chứ? Đó là hoàng thượng, không phải bà vú, nhanh lên, nhả ra...

Mặt Sùng Đức để đầy hắc tuyến đem tiểu bánh bao đang gặm trước ngực ông thả xuống thảm, cúi đầu nhìn xuống, ướt một mảng, tức khắc hiểu rõ tiểu bánh bao nhà Ôn Lương. Sau đó lại ôn bé trai khác là A Tuyết, tiểu bánh bao nhìn ông cười vui sướng, khoa chân múa tay, quả thật làm bất cứ hành động nào cũng đáng yêu, Sùng Đức để cảm thấy tiểu bánh bao này rất tinh mắt, rất hoan nghênh mình, lúc ôm bé lên, tiểu bánh bao khoa chân múa tay đập một cái lên mặt...

Ngoại trừ tiểu bánh bao vui sướng kêu "A a", trong phòng im lặng quỷ dị, nha hoàn ma ma nỗ lực cúi thấp đầu, tỏ vẻ không nhìn thấy gì hết.

Một lần nữa Ôn Lương chảy mồ hôi ròng ròng, trong lòng tự nhủ, A Tuyết con còn ngại hoàng thượng nhìn cha chưa đủ vừa mắt hay sao, ra sức gây thù chuốc oán cho cha sao?

Sùng Đức để buồn lòng đặt A Tuyết lại thảm, thấy móng vuốt nhỏ vẫn nỗ lực bắt lấy ống tay áo ông, cũng không lập tức rút tay về, nói với Ôn Lương: "Tứ Tu, đứa bé này rất giống khanh khi còn bé nha, hoạt bát quá mức mà." Sau đó không đề ý tới thái độ hoảng sợ của mọi người, đưa tay tới chỗ tiểu bánh bao cuối cùng, nói: "Đến đây, đưa móng vuốt ra nào." Lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện mình tính sai đối tượng, đây không phải là tiểu cầu trong cung, hoàng đế cường đại bình tĩnh nói: "Duỗi bàn tay nhỏ bé ra nào!"

Uy uy uy, đó là con gái ta, không phải con chó nhỏ, không được gọi là móng vuốt đâu, trong lòng Ôn Lương hò hét, sau đó buồn bực nhìn tiểu bánh bao vậy mà đặt móng vuốt vào tay hoàng đế.

Rốt cuộc chỉ có tiểu bánh bao nhu thuận cho mình mặt mũi. Hoàng đế hài lòng nheo nheo tay tiểu bánh bao, thấy Tứ nhi từ đứng một bên trông mong, sau đó để tiểu bánh bao lại gần cho con trai đùa. Vì sao không để con trai chơi với hai tiểu bánh bao kia, hai bé kia quá hung tàn, hoàng đế lo lắng Tứ nhi từ thân thể nhỏ không chịu nổi, nên chọn bé ngoan ngoãn thôi.

Các tiểu bánh bao đều lần lượt được ôm qua, Sùng Đức để và Ôn Lương cùng ngồi xổm trên thảm, quần thần bỏ qua ánh mắt quỷ dị của người bên ngoài, bắt đầu trao đổi kinh nghiệm dạy dỗ con cái. Tuy với tư cách là hoàng đế không thể giống nhà bình thường tự dạy dỗ con cái, thời gian ở chung cũng không nhiều, nhưng đương nhiên Sùng Đức để vẫn làm hết phận sự của phụ thân, ngoài trừ đứa bé chưa tròn tuổi, mỗi ngày đều triệu kiến các hoàng tử khác hỏi thăm ăn mặc ở đi lại và học tập thế nào, cho nên kinh nghiệm phong phú hơn người lần đầu làm phụ thân là Ôn Lương rất nhiều.

Nói xong kinh nghiệm dạy dỗ con trai, Sùng Đức để nhắc đến tên các tiểu bánh bao khiến trong lòng Ôn Lương có đủ hăm mộ ghen ghét, "Tứ Tu yên tâm đi, nếu như trẫm đã nói sẽ ban tên cho ba đứa nhỏ, đương nhiên sẽ chọn tên hay. Lúc trước trẫm cũng nghĩ ra được mấy tên nhưng mà chưa gặp qua chúng cho nên vẫn còn suy nghĩ, bây giờ gặp rồi, có mấy tên rất thích hợp cho chúng đây. Lão đại Ngạn Thịnh, lão nhị Ngạn Hi, cô nương nhỏ nhất Ngạn Kỳ, khanh cảm thấy thế nào?"

"Thịnh, hữu quang minh sí thịnh chi ý; Nhật kiên dã, phi dương bất hi; Kỳ, mỹ ngọc dã. Ba chữ đấy rất hay, đa tạ hoàng thượng ban tên." Ôn Lương thở phào nhẹ nhõm, xem ra hoàng thượng cũng dụng tâm, không qua loa chọn tên cho ba đứa nhỏ.

Tên ba đứa nhỏ đã định, chờ đến một tuổi, hoàng thượng hạ chỉ ban tên, lấy ân sủng.

Thấy hai nam nhân ngồi xỏm trò chuyện, đám nha hoàn ma ma đều không biết làm sao, các nàng đều là hạ nhân, bình thường đâu có cơ hội thấy thánh nhan, bình sinh lần đầu tiên được thấy không khỏi kích động, ai ngờ hoàng thượng thế mà ngồi xỏm nói chuyện với đại nhân bọn họ và chơi đùa với ba đứa nhỏ, thật sự là phá vỡ nhận thức của các nàng. Cuối cùng Như Thúy bảo các nàng lui xuống đứng một góc chờ, lại sai người mang trà bánh tới.

"Tứ Tu à, ba đứa nhỏ nhà khanh khiến trẫm rất vui vẻ." Sùng Đức đế nói.

Trong lòng Ôn Lương roi lộp bộp, trực giác không tốt, lại nghe hoàng đế nói tiếp: "Đáng tiếc là công chúa nhỏ nhất của trẫm cũng lớn hơn bọn chúng hai ba tuổi."

Ôn Lương nhẹ nhàng thở ra, chính hần lấy được nữ tử hợp ý về làm thê tử, biết rõ khi phụ mẫu ước định hôn ước trước là không đúng đắn, trong lòng đương nhiên hi vọng con của mình sau này có thể tìm được cô nương hợp ý, không muốn trói buộc với công chúa hoàng gia. Đối với hoàng thất, trừ hần trung thành tuyệt đối với hoàng đế, cũng chỉ có Túc vương khiến hần cam tâm tình nguyện kết bạn, những các khác còn phải chờ thương thảo.

Nhưng mà hần thả lỏng quá sớm, Sùng Đức đế giống như muốn đối nghịch với hần, thấy tiểu bánh bao đang chơi đùa với Tứ nhi tử, nói ra: "Khuê nữ khanh cũng không tệ, là một bé khéo léo hợp lòng người đấy."

Khéo léo hợp lòng mọi người!

Thiếu chút nữa Ôn Lương bắt chập trung quân ái quốc, thật sự không biết tiểu bánh bao mới sáu tháng lấy đâu ra khéo léo hợp lòng người, chẳng lẽ do Quý Quý không cần hay đá ngài một cước nên thấy bé ngoan ngoan? Quý Quý, con nhanh chóng đạp ngài ấy một cước đi, coi như kéo thêm thù hận cho cha cũng không sao đâu. Sau đó đen mặt trừng mắt lên nhìn móng vuốt của tử hoàng tử đang nắm lấy bàn tay nhỏ non nớt của khuê nữ nhà mình, dám ngáp ghé khuê nữ của hần, phải xem hần có đồng ý hay không đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Rốt cuộc tiễn hoàng thượng cải trang vi phục xuất tuần và tứ hoàng tử về xong, Ôn Lương trở lại phòng khách, cho hạ nhân lui xuống hết, trong phòng chỉ còn lại một nhà sáu người.

Đầu tiên Ôn Lương bế con gái nhỏ ôm vào lòng, sờ sờ khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của bé, thần sắc hơi thâm trầm.

"Ôn đại nhân, có chuyện gì không tốt sao?" Như Thúy rót cho hần chén trà đặt trên bàn nhỏ.

Ôn Ngạn Bình ôm A Tuyết đang kéo tay áo mình chơi đùa, nghe thấy Như Thúy nói cũng nhìn sang.

Ôn Lương nhàu mày, nhìn Như Thúy nói: "Quả thật không tốt, hoàng thượng có khả năng chọn trúng Quý Quý nhà chúng ta." Ôn Lương không xem loại chuyện này là vinh quang, ngược lại cảm thấy bực bội.

Như Thúy giật mình hoảng hốt, vô thức nhìn về phía tiểu gia hỏa trong lòng trọng phụ, tiểu bánh bao vô ưu vô lo yên tĩnh đáng yêu, nhếch miệng nhỏ không cười nhưng đã có ba phần vui vẻ, rất đáng yêu. Như Thúy có chút hiểu được, "Hoàng thượng... muốn gia tăng lợi thế cho tứ hoàng tử?" Nói rồi, trong lòng không khỏi khẩn trương lo lắng.

Ôn Lương đưa tay nắm chặt tay nàng, cười trấn an: "Tứ hoàng tử là do chính cung sinh, là con trai trưởng, lấy thân phận hần mà nói, là hoàng tử kế thừa vương vị thích hợp nhất. Hoàng thượng là minh quân, năm đó trải qua tranh đoạt tàn khốc, ngài ấy không hi vọng đời sau cũng như thế, hiện tại hoàng thượng trẻ trung khỏe mạnh, vừa vặn có thời gian đào tạo người thừa kế thích hợp. Chẳng qua là phía trên có ba hoàng tử, ngoại trừ nhị hoàng tử mất mẫu phi sớm, đại hoàng tử và tam hoàng tử tuổi tác chênh lệch với tứ hoàng tử quá nhiều, nói không chừng sẽ nảy sinh dị tâm."

Như Thúy chép miệng, nàng mặc kệ sau này ai ngồi lên vị trí kia, tuyệt đối không muốn con gái gả vào hoàng gia. Xuất thân của nàng chỉ là tiểu nha hoàn, không hề giống với nữ tử xuất thân gia đình quyền quý, được dạy dỗ quá tốt, bị quan niệm gia tộc nhập tâm, có thể hi sinh tất cả cho gia tộc, nếu hoàng thượng có ý tứ này, không chừng toàn gia vui mừng khôn xiết, cho rằng đây là ơn trời ban, cảm động đến rơi nước mắt.

Nữ nhân gả vào hoàng thất có thể có địa vị tôn quý khiến người ta hâm mộ, nhưng trong lòng đau khổ thì mấy ai biết?

"Không sao, có ta ở đây, có lẽ hoàng thượng sẽ nể mặt ta một chút." Ôn Lương tự tin lúc sinh thời, tất nhiên có thể bảo vệ mấy đứa con bình an.

Như Thúy vẫn khó chịu, "Quý Quý còn chưa tròn một tuổi, hoàng thượng đã đánh chủ ý lên bé rồi." Sau đó mắt chuyển tròn, nói nhỏ vào tai Ôn Lương:

"Cái kia...Nếu như các hoàng tử giống như Túc vương thiên tuế, Quý Quý gả đi cũng không sao cả."

"...Cái này không thể nào đâu." Ôn Lương vô tình phá hỏng tưởng tượng của nàng, không phải ai cũng mắc mệnh cách khắc nghiệt tuyệt tự như Túc vương, cộng thêm còn tính thích sạch sẽ khiến người ta tức lộn ruột, cho nên chỉ có một chính phi, ngay cả trắc phi thông phòng đều không có. Đây là chuyện riêng của hoàng gia, bọn họ không thể nói lung tung, trong lòng hiểu là được rồi. Cũng bởi vì loại tật xấu này mới vun đắp nên một Túc vương quyền năng như thế. Nếu quốc gia có thêm vài người giống như Túc vương, không chừng mấy nước thuộc địa xuất quỷ nhập thần sẽ gặp tai ương.

Như Thúy chỉ có thể tiếc nuối mà chép miệng chặt lưỡi, âm thầm thề tuyệt đối không để con gái gả vào hoàng gia, nếu như phải gả, cũng phải gả cho một hoàng tử cả đời chỉ có một thê như Túc vương --Đương nhiên đây là ý nghĩ hảo huyền.

Ôn Ngạn Bình nghe một hồi, nhíu mày hỏi: "Cha, nếu nhất định phải gả vào hoàng gia, sau này sẽ bị rất nhiều nữ nhân ức hiếp phải không? Nghe nói hoàng thượng có rất nhiều nữ nhân, những vương gia kia cũng có một phòng nữ nhân, sẽ sinh ra nhiều đứa nhỏ, những đứa bé kia đều không hòa thuận, đầu đá lẫn nhau, giống như người nhà của hồ ly tinh vậy, hồ ly tinh còn bị đệ đệ hấn tính toán nữa. Nếu như Quý Quý gả vào hoàng gia, có phải sẽ có rất nhiều đứa nhỏ không phải muội ấy sinh gọi là nương nương? Sau đó những nữ nhân kia đều muốn hại muội ấy?"

Ôn Lương và Như Thúy nghe hỏi thì tức cười, đó là tức nhiên, phía dưới đương kim quốc mẫu có một đồng lứa nhỏ không phải nàng sinh gọi nàng là mẫu hậu. Nếu Quý Quý thật sự bị hoàng thượng chọn trúng, tứ hôn cho tứ hoàng tử, tương lai tứ hoàng tử đăng cơ, chính là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, với tư cách là một hoàng đế, không thể chỉ có một nữ nhân, đến lúc đó không tránh được tranh đấu với các nữ nhân khác.

Thấy bọn họ gạt đầu, mắt sáng ngời của Ôn Ngạn Bình lướt qua vài phần tàn nhẫn, hung tàn nói: "Bất luận sau này người nào lấy muội muội con, dám sau lưng muội muội sinh con với nữ nhân khác, con sẽ phế hấn!" Sau đó đưa tay sờ cái đầu nhỏ của Quý Quý, quang minh chính đại hào hứng nói: "Quý Quý không cần sợ, sau này ca ca dạy muội võ công lợi hại, ai dám ức hiếp muội, đánh giết hấn, đá đản đản bọn hấn!"

"Ngạn Bình à..." Ôn Lương muốn nói với tiểu cô nương, rất nhiều chuyện không thể dùng vũ lực để giải quyết, hơn nữa hoàng thượng chỉ mới lộ ra ý tứ kia, còn chưa nói trắng ra, vẫn còn rất nhiều cơ hội để né tránh. Còn có, con là con gái, sao có thể nói loại lời này?

"Cha, nương, hai người yên tâm, cứ giao muội muội cho con!" Tiểu cô nương vỗ ngực, vẻ mặt tự tin, "Con sẽ dạy muội muội trở thành cô nương có võ nghệ cao cường, sau này muội phu ức hiếp, liền trực tiếp phế đi, khiến cho hấn ngoài muội muội cũng không tìm được nữ nhân khác!"

"..."

Ôn Lương dờ dẩn không nói nên lời, ngược lại hai mắt Như Thúy sáng lên, hai tay đặt trên vai tiểu cô nương, cao hứng nói: "Ngạn Bình, không uổng phí nương thương con, cứ làm thế đi, muội muội phải giao cho con rồi, con phải chịu trách nhiệm với muội muội cả đời nha."

Được ủy thác Ôn Ngạn Bình không hề thấy có gánh nặng, ngược lại vỗ vỗ bộ ngực, rất hăng hái: "Được, giống như cha nương hai người, sau này muội muội và muội phu cũng phải có hai người, tuyệt đối không thể để muội phu làm đường lạc lối!"

Ôn Lương ngây ra: Cô nương, nam nhân tam thê tứ thiếp không thể gọi là làm đường lạc lối đâu!

"Ừ, có lời này của con nương yên tâm!" Như Thúy bày ra dáng vẻ an lòng.

Yên tâm con khi! Các người không nên quá hưng dữ, đây chính là hoàng tử đó! Tương lai sau này là hoàng đế đó!

Ôn Lương không thể phản ứng, trong lòng gào thét, cuối cùng khi hai cô nương dùng ánh mắt lấp lánh quay lại nhìn hấn, chỉ có thể lau lau mặt, cam chịu nói: "Được rồi, vậy làm theo lời Ngạn Bình đi."

Sau đó quay đầu, trong lòng khóc thầm, tự nhủ hoàng thượng thần xin lỗi ngài, nếu thật sự ngài muốn để Tứ hoàng tử lấy khuê nữ, đoán chừng Tứ hoàng tử chỉ có thể lấy mình con gái thần thôi.

Mặc kệ hoàng thượng có ám chỉ gì, cái đó là chuyện của vài chục năm sau, coi như Ôn Ngạn Bình muốn đem tiểu muội muội đáng yêu dạy thành hung tàn cũng phải chờ đến khi tiểu bánh bao biết chạy nhảy nghe hiểu được thì nói sau.

Giai đoạn hiện nay, nên làm gì thì làm cái đó.

Gần cuối tháng sáu, trong triều truyền tới tin vui, Tĩnh Viễn đại tướng quân trẻ tuổi đại phá liên minh phía đông của quân Bắc Việt, không chỉ bức lùi địch nhân về chỗ sâu nhất trên thảo nguyên, Di quốc phía đông Đại Sở cuối đầu xưng thần, ít ngày nữa sẽ áp giải địch quân và hàng tướng Di quốc vào kinh.

Cả nước trên dưới vui mừng không thôi.

Như Thúy phát hiện gần đây Ôn Lương hơi thả lỏng, tuy thường xuyên vào cung nhưng không giống lúc trước bận đến nửa đêm mới trở về, trên mặt cũng vui vẻ hơn mấy phần.

Trong lòng Như Thúy rất cao hứng, mấy ngày gần đây thường xuyên có phu nhân mời đi ngắm hoa nghe hí khúc hoặc tham gia các loại tiệc, đều không từ chối, nếu không phải ba đứa bé còn nhỏ, đoán chừng bọn họ sẽ nhao nhao muốn mời chúng cùng đi.

Nói đến những phương thuốc cổ truyền của Đàm lão phu nhân, có khả năng có tác dụng, có mấy vị phu nhân may mắn mang thai, chẳng qua không có ai

mày nắn sinh ba đứa nhỏ như Như Thủy, thậm chí ngay cả song thai cũng không có, chỉ là đều sinh con trai, đối với các nàng mà nói là chuyện vui không gì tả xiết, có con trai kề cạnh, địa vị tại phủ gia càng thêm củng cố, sống lưng thẳng tắp, càng có tự tin chính đồn tiểu thiếp. Bởi thế, những phu nhân kia xem Như Thủy như ân nhân, con trai tám ba ngày hay đầy tháng đều không thể thiếu Như Thủy.

Thời gian một năm ngắn ngủi, Như Thủy cô nương đã trở thành một phu nhân có nhiều bằng hữu, nhà nào có việc vui buồn đều sẽ không quên nàng, không còn ai chất vấn xuất thân nha hoàn trước mặt nàng nữa, xem như nhìn nhận nàng là người cùng cấp bậc.

Thời gian nhàn nhã, đảo mắt liền tới tháng bảy nóng bức.

Tháng bảy không phải tháng thuận lợi, mấy tòa thành khu vực Giang Nam liên tục truyền tới tin tức lũ lụt, tuy thủy tai mỗi năm đều có nhưng mà chỉ trong phạm vi nhỏ, nhưng năm nay lan tràn nghiêm trọng hơn, tám trăm dặm xung quanh nhanh chóng trình tấu chương, hoàng đế không thể coi thường, nhanh chóng mở quốc khố đưa bạc đi cứu trợ thiên tai, nhưng không đến nửa tháng, lại nghe tình hình thiên tai nặng hơn, phái người đi dò xét, phát hiện bạc căn bản không tới tay dân chúng, mà bị quan phái đi cứu trợ và quan viên địa phương nuốt làm của riêng. Sùng Đức đế giận dữ, lập tức đem quan cứu trợ giam vào đại lao, quyết định cử quan viên đáng tin đến vùng thiên tai chủ trì công việc.

Cuối cùng hoàng đế phái một viên quan đã từng đi Giang Nam, quen thuộc tình huống địa phương là Ôn Lương và phái hai đại thần theo giúp đỡ.

Lúc Như Thủy nghe nói Ôn Lương được phái đi Giang Nam hỗ trợ thiên tai, là lúc giữa tháng chín mặt trời chiếu thẳng, lúc nghe tin tức, chân củ cải của hai tiểu bánh bao không chịu được trọng lượng của cơ thể, phịch một cái đặt mông ngồi xuống nệm êm.

Như Thủy mặc kệ cái mông nhỏ của con trai, vội vàng hỏi: "Hoàng thượng đã hạ chỉ sao?"

Thượng Khê về bẩm báo khẳng định chắc chắn: "Đúng thế, hoàng thượng lệnh cho đại nhân ngày mốt lên đường, đại nhân dặn thuộc hạ về báo với phu nhân một tiếng, thu thập hành lý giúp ngài ấy, bây giờ đại nhân đang nghị sự về tình hình thiên tai ở Giang Nam với hoàng thượng trong cung, đêm nay sẽ về trễ."

Như Thủy nhú nhú mày, đối với lần đi này của Ôn Lương có chút bận tâm, dù sao thiên tai lớn sẽ không tránh được dịch bệnh bộc phát, khi còn bé sờ đi nàng bị bán vào kinh thành, cũng bởi vì năm đó thủy tai xảy ra ôn dịch, phụ mẫu đều mất, đến bước đường cùng thúc thúc và thẩm thẩm mới mang nàng bán cho người Nha Từ, bị đưa tới kinh thành.

"Hoàng thượng còn phái thái y đi theo, là vị thái y nào?"

Nghe xong, Thượng Khê mỉm cười, nói: "Phu nhân không cần lo lắng, hoàng thượng phái Quý thái y đi theo đại nhân, tuy Quý thái y còn trẻ tuổi, nhưng y thuật rất đáng tin." Hoàng đế coi trọng Ôn Lương, đương nhiên không muốn đưa Ôn Lương vào chỗ chết, cho nên chọn thái y có y thuật tốt nhất đi theo.

Trong lòng Như Thủy khẽ động, "Là Quý Liên Từ thái y sao?"

"Đúng thế."

Nghe xong, Như Thủy an tâm, giống như lời Thượng Khê, vị Quý thái y này nàng cũng từng nghe qua, tuy người có chút không uyển chuyển nhưng y thuật hết sức cao siêu, nếu không phải hiện tại hấn quá trẻ tuổi lại dễ dàng gây thù chuốc oán, nói không chừng sau khi Hồ thái y về hưu, hấn là người thích hợp kế thừa Thái Y viện nhất.

Nghe xong, Như Thủy an tâm, giống như lời Thượng Khê, vị Quý thái y này nàng cũng từng nghe qua, tuy người có chút không uyển chuyển nhưng y thuật hết sức cao siêu, nếu không phải hiện tại hấn quá trẻ tuổi lại dễ dàng gây thù chuốc oán, nói không chừng sau khi Hồ thái y về hưu, hấn là người thích hợp kế thừa Thái Y viện nhất.

Cho Thượng Khê lui xuống, Như Thủy gọi nha hoàn ma ma tới, bắt đầu chuẩn bị hành lý cho Ôn Lương.

Hơi trễ, Ôn Ngạn Bình mới trở về, cùng bé trở về còn có bốn thiếu niên tới nghe ngóng tin tức.

Như Thủy căn dặn nha hoàn chăm sóc tốt cho ba đứa nhỏ, thay đổi y phục mới ra ngoài tiếp khách.

Vừa đến đại sảnh, ba thiếu niên nhanh chóng hành lễ với nàng, Ôn Ngạn Bình liền nhào tới, lo lắng nói: "Nương, nghe nói cha phải đi Giang Nam cứu trợ thiên tai, có phải không?"

Trong lòng Như Thủy hít một cái, gật đầu: "Đúng thế, hoàng thượng đã hạ chỉ, hôm sau sẽ xuất phát."

Nghe vậy, Vệ Triều Áp, Hạng Thanh Xuân, Chu Chương Húc đều lo lắng.

"Xem ra tình hình năm nay rất nghiêm trọng nên hoàng thượng mới phái tiên sinh đi." Đầu óc Hạng Thanh Xuân xoay chuyển, trên mặt mang theo vẻ tức giận, "Cũng tại những quan viên vô lại bị ôi lớn mặt kia, bạc cứu trợ thiên tai mà dám nuốt làm của riêng, thật sự không muốn sống nữa!"

Vệ Triều Áp nói tiếp: "Chuyến này tiên sinh đi, có khả năng mấy tháng mới quay về. Thiên tai thường kèm theo dịch bệnh, tiên sinh đi chuyến này, với tính tình của ngài ấy nhất định sẽ xâm nhập vào dân chúng, trong lòng chúng ta cực kỳ lo lắng, nếu có thể san sẻ gánh nặng giúp tiên sinh, trong lòng đệ tử vô cùng nguyện ý."

Sau khi Hạng Thanh Xuân nghe xong, trong lòng khẽ động, nhìn nhìn Vệ Triều Áp, lấy gia thế của Vệ Triều Áp, hấn có thể nói ra những lời này, xem ra

đúng là đặt Ôn Lương ở trong lòng, tôn sùng là ân sư.

"Trong nhà ta có rất nhiều được liệu tốt, ta lập tức trở về sai hạ nhân mang một ít qua cho biểu ca." Tiểu Bàn Tử cũng nói theo.

Nghe lời của mấy người, trong lòng Ôn Ngạn Bình rất lo lắng, suy nghĩ một chút, quyết định phải đi theo, đến lúc đó có thể giúp được Ôn Lương.

Như Thúy muốn trấn an bọn trẻ, đem chuyện thái y cũng đi theo nói ra, để bọn họ không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Mặc kệ những thiếu niên kia có ý kiến gì, đến giờ lên đèn, Ôn Lương trở về, về mặt mệt mỏi, hôm nay đã bận cả ngày.

Như Thúy nhanh chóng sai người chuẩn bị cơm, ngay cả Ôn Ngạn Bình từ trước tới nay bởi vì muốn dành nhiều thời gian luyện võ không cùng dùng bữa với hân cũng chạy tới, một nhà ba người ngồi ăn cơm.

"Cha, tình hình thiên tai rất nghiêm trọng phải không? Có rất nhiều chuyện phiền lòng sao?" Ôn Ngạn Bình không hiểu sự tình trong đó, chỉ hỏi chuyện bên ngoài.

Ôn Lương cười cười, nhận chén canh Như Thúy đưa, nói: "Đúng thật là rất phiền toái, lần này đi Giang Nam có thể đến mùa đông mới về, đến lúc đó mọi người ở nhà phải trông cây vào con rồi, Ngạn Bình phải chăm sóc tốt cho đệ đệ muội muội nhé."

Ôn Ngạn Bình nghe xong, vội vàng buông bát, về mặt thành thật, nói: "Cha, con cùng đi với cha nhé."

"Hồ đồ!" Sắc mặt Ôn Lương trầm xuống, không lưu tình bác bỏ đề nghị của bé.

"Không phải hồ đồ." Ôn Ngạn Bình vội vàng nói "Con đã lớn, có thể chia sẻ mọi chuyện với cha. Con có thể cải trang thành thư đồng của cha, đi theo chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho cha, nếu có người dám đến cướp bóc, con còn biết võ công, con có thể bảo vệ cha, sẽ không để ai ức hiếp cha đâu!"

Ôn Lương nghe vừa thấy buồn cười vừa tức giận "Con cho rằng ta xông vào đầm rồng hang hổ à? Hoàng thượng có phái binh lính hộ tống chúng ta đi Giang Nam, nếu là giặc cỏ cũng không dám lai vãng, hơn nữa đi đường thủy, tương đối ổn thỏa. Còn có, con học võ mới bao lâu? Dựa vào con gái bảo vệ, mặt mũi ta biết để ở đâu? Bên cạnh ta có đám người Thượng Khê chăm sóc, không cần tiểu cô nương con chăm sóc đâu."

"Con là nam nhân, không phải tiểu cô nương." Ôn Ngạn Bình cương điệu giới tính bản thân.

Ôn Lương và Như Thúy chọn cách không nghe thấy, mặc kệ kêu gào, dù sao sự thật vẫn có sức thuyết phục hơn, sau này sẽ có nhiều cách rất tàn bạo chứng minh giới tính của bé.

Mọi người trong nhà dùng bữa tối xong, Ôn Lương liền không khách sáo đuổi tiểu nha đầu đi theo phía sau như cái đuôi nhỏ về phòng nghỉ ngơi, vô luận có nói thế nào cũng không đồng ý dẫn bé đi theo. Ôn Ngạn Bình khó chơi, nhưng gặp phải Ôn đại nhân tài hoa dào dạt, có tài ăn nói, mở miệng ra là nói có sách mành có chứng, nói đến tiểu cô nương hoa mắt chóng mặt, giống như ý tưởng đi theo đến Giang Nam là không thỏa đáng, làm phiền lòng như thế nào, nói đến tiểu cô nương gục đầu xấu hổ, ánh mắt đắm lệ nhìn về phía Như Thúy, hi vọng Như Thúy giúp bé nãn nỉ một chút.

Như Thúy cô nương ngẩng đầu nhìn trời, nói cái gì, không phải nàng không muốn giúp đỡ, ngoại trừ đôi lúc lời nói của nàng có thể ghen chết người, nhưng lúc biện luận, cho tới bây giờ nàng cũng không có biện pháp thắng tài ăn nói tốt vô cùng của Ôn đại nhân, cho nên nếu hân đã không đồng ý, trừ khi có thủ đoạn cao siêu, bằng không đừng dây dưa với hân thì tốt hơn.

Cuối cùng Ôn Ngạn Bình bị thuyết phục, trầm mặt một lát, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Ôn Lương, dứt khoát nói: "Con không đi theo cũng được, nhưng cha phải cam đoan không nhìn bất kỳ cô nương nào khác! Mặc kệ có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, cha nhất định phải nhẫn nhịn, không thể để những nữ nhân khác vấy bẩn sự trong sạch của cha!"

"..."

Trong nháy mắt, Ôn đại nhân mạnh mẽ cũng không nhịn được bị ghen, uy uy uy! Đây là thái độ nên có của con gái đối với phụ thân sao? Nghĩ thế, vô thức lườm lườm Như Thúy, Như Thúy cô nương cũng một bộ dáng kinh ngạc, xem ra không phải Như Thúy dạy, mà tự bản thân tiểu cô nương học xấu.

"Nếu cha đồng ý chuyện này, con sẽ không đòi theo nữa." Tiểu cô nương sáng khoái nói, thế nhưng đôi mắt xinh đẹp tỏa ra hung quang như sói, "Nếu không phải đáng đáp cha thế này, con cũng không cần lo lắng đòi đi theo, nghe nói Giang Nam có rất nhiều nữ nhân hư hỏng, cha tuyệt đối đừng để bị những nữ nhân này lừa gạt."

"...."

Cuối cùng, Ôn Ngạn Bình cảm thấy mĩ mãn quay về phòng nghỉ ngơi, lưu lại phu thê hai người ngưng nghen.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Lương vẫn tiến cung vào sáng sớm, ngày mai phải xuất phát, còn có rất nhiều chuyện phải làm, không rảnh rỗi được.

Bước trước Ôn Lương ra ngoài, bước sau Ôn Ngạn Bình trên lưng đeo một cây đoản kiếm, chạy tới chỗ Như Thúy xin phép nghỉ, hôm nay không học tập, muốn ra ngoài một chuyến.

"Com muốn đi đâu?" Tuy Như Thúy thương bé nhưng không phải hoàn toàn cưng chiều, vì muốn tốt cho Ôn Ngạn Bình, nên mọi thứ đều muốn bé học, hoàn toàn không muốn bé chểnh mảng việc học.

Một đôi mắt đẹp của tiểu cô nương nhanh chóng xoay chuyển, cười hi hi nói: "Nương yên tâm, con không đi lung tung, chỉ là đến Quý thái y phủ, tìm Quý thái y hỏi thăm một chút."

Như Thúy chau mày, tuy nàng không thích chuyện phức tạp nhưng không phải người ngốc nghếch, hành động của Ôn Ngạn Bình hôm qua khiến nàng cảm tiểu cô nương có ý tưởng không giống người thường: "Không phải tìm Quý thái y hỏi chuyện của cha con chứ? Con là con gái chúng ta, bất luận con có như thế nào, chúng ta cũng thương con, chẳng qua người ngoài không nghĩ như thế, hơi không cẩn thận một chút, một chấm nhỏ nước bọt của thế nhân cũng đủ hủy diệt con."

Sau khi nghe xong, Ôn Ngạn Bình cong miệng lên, có chút bất bình, lại có chút chán nản, sau cùng mới nói: "Nương yên tâm, con sẽ không nói lung tung đâu. Nhưng mà nghe nói nữ nhân vùng sông nước Giang Nam thật sự rất đẹp, con sợ cha đi tới đó, những nữ nhân không biết xấu hổ kia dính lấy cha thì biết làm sao bây giờ? Con không muốn có nhị nương, tin rằng bọn đệ đệ muội muội cũng không muốn đâu."

Như Thúy nghe được buồn cười không thôi "Con không tin tưởng Ôn đại nhân sao?" Lại nói nàng chưa từng lo lắng qua, không ngờ con gái đã lo lắng trước rồi.

Ôn Ngạn Bình nhìn nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhận lại là một bộ dáng không sao cả, thế nên mới khiến cho bé không thể không vì nàng mà tính toán. Nếu nàng là một nữ nhân khôn khéo, Ôn Lương là nam nhân bình thường một chút, bé cũng không cần tuổi nhỏ mà tính toán nhiều. Nói cho cùng, bé chỉ nhận một mình Như Thúy, nếu Ôn Lương nạp thêm người, vì Như Thúy chuyện gì bé cũng có thể làm.

Dẫn theo thái giám Tiểu Lộ Tử mà Ôn Lương phân phó cho bé, Ôn Ngạn Bình ngồi xe ngựa đi vào một con hẻm yên tĩnh, đây là ngõ hẻm thanh bình của thành Nam, cư trú nơi đây chủ yếu là dân chúng binh dân, bình thường ít có xe ngựa qua lại. Nhưng mà, gần một năm nay có vị thái y trong cung cư trú tại đây, ngõ hẻm này bắt đầu náo nhiệt lên, thường xuyên có quý tộc mặc tư lự cảm y hoặc người hầu ăn mặc gọn gàng xinh đẹp của các đại gia tộc mang quà tới, mời vị thái y kia đi khám bệnh tại gia.

Ôn Ngạn Bình không giống những đứa nhỏ quý tộc để hạ nhân ôm xuống xe, mà rất lưu loát nhảy xuống xe ngựa, Tiểu Lộ Tử mười hai tuổi làm hết phận sự theo sát bên người bé, nói: "Đại thiếu gia, đây chính là phủ Quý thái y."

Ôn Ngạn Bình ngẩng đầu nhìn bảng hiệu viết hai chữ "Quý phủ" đơn giản, lại nhìn cửa chính cũ kỹ, không cách nào tưởng tượng ra được một vị thái y y thuật cao minh cư ngụ tại địa phương cũ nát này, Hồ gia gia cũng là thái y, phủ của ông nằm trong khu quý tộc, cửa chính sơn màu đỏ thẫm, trông rất sạch sẽ nghiêm túc.

Tiểu Lộ Tử đi gõ cửa, chớp mắt liền có một lão nhân gia ra mở cửa, nhìn thấy hai đứa nhỏ, có chút ngạc nhiên.

Sau khi Ôn Ngạn Bình nói rõ ý định của mình, vị kia đứng ở cánh cửa cũ kỹ cười nói: "Thì ra là Ôn đại công tử, đại nhân nhà ta sáng sớm đã ra ngoài, nếu ngài không chê, có thể vào trong ngồi chờ."

Nếu như Ôn Ngạn Bình đã tới, đương nhiên không chê, mang lễ gặp mặt đưa cho người mở cửa xong liền đi vào.

Vừa vào cửa, Ôn Ngạn Bình rất ngạc nhiên vì diện tích Quý phủ không tính là nhỏ, nhưng nhìn qua, một mảnh trống trải hoang vu, hoa và cây cảnh cực ít, bốn phía có thể thấy được các loại thảo dược phơi đầy dưới ánh mặt trời, người đi vào, dường như trên người dính đầy mùi thuốc, rất khác biệt so với phủ Hồ thái y.

Lúc Ôn Ngạn Bình được dẫn tới chính sảnh uống trà, nữ chủ nhân liền ra gặp khách.

Nữ chủ nhân là một nữ nhân trẻ tuổi, nghe hạ nhân giới thiệu, đây chính là Quý thái y phu nhân.

"Quý phu nhân ngài khỏe chứ? Ngạn Bình mạo muội quấy rầy, nếu có gì không tiện xin phu nhân bỏ qua cho." Ôn Ngạn Bình cúi đầu, rất lễ độ nói, ngôn hành cử chỉ không có sai lầm nào, động tác vô cùng đạt chuẩn. Nếu để Ôn Lương thấy được cử chỉ quy phạm văn nhã của tiểu cô nương hung tàn lúc này, đoán chừng sẽ không cần lo lắng tiểu cô nương hung tàn không gả đi được nữa. Vì lúc đối mặt với người ngoài, tiểu cô nương vẫn rất quy củ.

Quý phu nhân là nữ nhân cực kỳ lãnh đạm, mặc y phục thuần trắng, tóc búi kiểu phu nhân, trên người không có trang sức dư thừa, đứng ở đó vô cùng đơn giản, khiến người ta có cảm giác đơn giản như hoa cúc, thanh cao mà yên tĩnh.

Chỉ liếc một cái, Ôn Ngạn Bình có khứu giác nhạy bén như chó nhỏ có thể ngửi ra vị Quý phu nhân này không đơn giản.

"Ôn công tử không cần đa lễ, sáng sớm phu quân đã đi khám bệnh cho người ta, nếu không chờ ở đây một lát, ta phái người đi thăm dò xem khi nào phu quân hết bận, sẽ báo với hân một tiếng."

"Như thế, làm phiền rồi."

Khách khí hàn huyên xong, Quý phu nhân lạnh như băng đứng một chỗ không nói gì, giống như cảm thấy để khách ngồi một mình ở đó không có gì không đúng, nha hoàn Quý phủ chỉ để ý dâng trà, hoàn toàn không thấy xấu hổ chút nào. Ôn Ngạn Bình đánh hơi được vị Quý phu nhân này không đơn giản, cho nên đối với chuyện nàng lạnh như băng không có cảm giác gì, cũng yên lặng uống trà, trong lòng cho rằng, cao nhân chính là có phong cách của cao nhân. Chỉ có Tiểu Lộ Tử đứng phía sau Ôn Ngạn Bình thuộc phạm trù người bình thường, trong lòng giống như có sáu bò tới bò lui, cảm thấy rất kỳ lạ, rất không được tự nhiên, len lén liếc mắt nhìn Quý phu nhân đang ngồi im như tượng điêu khắc trên ghế chủ vị, chỉ thấy đường cong thanh tú trên sườn mặt của nàng, thế nhưng đường cong này nên thuộc về nữ nhân dịu dàng mềm mại, chẳng biết tại sao lại cảm thấy lạnh như băng?

Chờ một hồi, liền chờ một canh giờ, Ôn Ngạn Bình chạy đi nhà xí hai lần -- uống nước hơi nhiều, đợi bé trở về từ nhà xí không lâu, Quý phu nhân ngồi như tượng điêu khắc kia rốt cuộc có động tĩnh, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài chính sảnh, nói với Ôn Ngạn Bình: "Ôn công tử, phu quân nhà ta đã trở về."

"Ồi chào!" Nhất thời Ôn Ngạn Bình không kịp phản ứng, không chỉ mình bé, Tiểu Lộ Tử cũng có phản ứng như thế, rõ ràng không có người tới thông báo, nữ nhân này sao biết Quý thái y trở về?

Đang thắc mắc, bọn họ liền nghe có tiếng gọi từ xa.

"A Nhược, ta đã về, nàng xem ta dẫn ai về nè."

Sau đó không lâu, một nam tử diện mạo thanh tú dẫn một đứa bé năm tuổi đi vào, trên mặt mang nụ cười thân thiết, rất dễ khiến người ta có cảm tình, thoạt nhìn là loại hình nam nhân ôn hòa hay thiện lương. Nhưng mà, làm cho Ôn Ngạn Bình kinh ngạc là lúc nam tử kia đi vào, cũng không biết rốt cuộc hân bị làm sao, đúng lúc bị vấp phải ngạch cửa, cả người lẫn đứa bé đều bị kéo theo ngã sấp xuống đất.

Mắt thấy sắp ngã chổng vó trên đất thì trong nháy mắt Quý phu nhân vốn ngồi trên ghế, nhanh chóng chụp tới, một lớn một nhỏ được nàng kéo lên, tránh khỏi té ngã.

"Nhược đi ~!"

Bé trai xinh đẹp giống như tiên đồng cười khanh khách không ngừng, dường như cảm thấy chơi rất vui, hoan hô ôm cổ Quý phu nhân, hôn một cái vand dội trên mặt nàng, lại cọt xát, non nớt nói: "Nhược đi, hôm nay Quý thúc thúc lại bị té, là Đại Đại cứu được Quý thúc thúc đó ~."

Thần sắc Quý phu nhân không đổi, ôm lấy tiểu bánh bao, một tay kéo nam nhân đang trước lên, sờ sờ đầu bé trai tỏ vẻ đã biết, sau đó nói với nam nhân trẻ tuổi: "A Từ, chàng có khách, là công tử nhà Ôn thái su."

Quý thái y nhìn vào trong, thấy tiểu nam hài đang trùng to mắt nhìn Đại Đại, cười nói: "Vị này chính là công tử nhà Từ Tu huynh sao? Quả nhiên tuấn tú lịch sự, đã để công tử chờ lâu."

Nhưng lúc này Ôn Ngạn Bình hoàn toàn không chú ý tới hân, hai mắt sáng long lanh nhìn Quý phu nhân, rốt cuộc khẳng định được suy đoán trong lòng, hai má phỉm hồng chạy tới: "Quý phu nhân, ngài nhận ta làm đệ tử có được không, khổ thế nào ta cũng chịu được."

"Ồi chào!" Quý thái y mở to hai mắt, khó hiểu: "Không phải tới tìm ta sao?"

Bé trai xinh đẹp nhăn cái mũi nhỏ, cười ha ha nói: "Là tìm Nhược đi ~ Nhược đi, Đại Đại cũng không sợ khổ, cũng nhận Đại Đại làm đồ đệ được không?"

Nghe xong, Quý phu nhân lắc đầu bỏ đứa nhỏ xuống, trong lòng biết tiểu gia hỏa hoàn toàn không hiểu ý của nhận đồ đệ, cơ bản là tùy tiện đùa giỡn hùa theo người khác, chính là tiểu tử ngốc.

Bây giờ Ôn Ngạn Bình mới chú ý tới đứa bé vô cùng xinh đẹp, bèn kinh ngạc mà trùng to mắt, sau đó khuôn mặt ửng hồng, đi tới dắt tay nhỏ bé của tiểu bánh bao, ngượng ngùng nói: "Muội muội, muội thật xinh đẹp, sau này gả cho ca ca có được không? Lần đầu tiên bé gặp đứa bé thuận mắt như thế, lập tức quyết định tương lai sẽ lấy làm thê tử, nhanh chóng ước định trước."

"...."

Tiểu Lộ Tử gần như muốn che mặt khóc chạy đi, trong lòng tự nhủ thiếu gia à, đó là một bé trai mà! Không phải chỉ cần xinh đẹp thì là nữ nhi nha!

Sau nửa ngày, Quý Uyên Từ áp ứng nói: "Cái này...Không tốt lắm đâu, đây là thế tử phủ An Dương Vương, tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng là bé trai hàng thật giá thật, nam nhân sao có thể lấy nam nhân chứ? Hơn nữa công tử đánh thắng được Đại Đại của chúng ta không?" Về mặt rất tự hào.

Uy uy uy, cuối cùng cái này không phải trọng điểm đâu.

Ôn Ngạn Bình bày ra vẻ mặt "Ngài gạt người", cảm thấy tiểu oa nhi xinh đẹp như thế, sao có thể là bé trai chứ? Lừa người. Hơn nữa, một tiểu oa nhi như vậy sao bé không đánh thắng được? Bé rất lợi hại đấy, mỗi ngày đều tích cực rèn luyện thân thể.

Nhưng mà, thật sự rất đã kích người đấy, lúc Tiểu Đậu Đình năm tuổi dùng tay không chọc vào khung cửa để lại dấu năm ngón tay xong, thiếu chút nữa Ôn Ngạn Bình gạt lệ chạy đi, bé thật sự đánh không lại đứa nhỏ có siêu năng lực nha! Chẳng lẽ trời định sẵn là bé không lấy được thẻ tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Trượng phu đi xa nhà, hơn nữa còn ra tiền tuyền vùng thiên tai nặng, trong lòng Như Thúy càng lo lắng thấp thòm, hận không thể thu thập đồ tốt nhất trong phủ cho hần mang theo, khiến hành lý vốn dĩ đơn giản được nâng chuẩn bị thành cả xe, y phục lương thực được liệu đều không thiếu.

Lúc Ôn Ngạn Bình trở về, thấy Như Thúy đang đứng trong sảnh kiểm tra danh sách hành lý, nhảy đi vào, nhìn nhìn nói: "Nương, chỉ cần chuẩn bị thêm một ít nhân sâm phòng hờ thôi, các dược liệu cần dùng khác đã được viết rõ trong tấu chương trình lên hoàng thượng rồi, trích ra một ít dược liệu cần thiết trong danh sách, sai binh sĩ phụ trách mang đến, không cần lo lắng đến lúc đó thiếu dược liệu."

Như Thúy nghe xong, cảm thấy có lý, bèn sai người dời những dược liệu kia ra khỏi hành lý, quả nhiên hành lý nhẹ đi rất nhiều, thoát nhìn giảm bớt không ít,

Bận bịu cả buổi, Như Thúy ngồi xuống đầm bóp thất lưng, nhận trà nóng nha hoàn bưng tới uống nửa chén hỏi: "Sao lại về muộn như thế?"

"Nương, con vừa bái một vị sư phụ." Ôn Ngạn Bình không giấu giếm nàng, hết sức cao hứng nói: "Sư phụ rất lợi hại, huhu.u.u một cái liền từ nơi này di chuyển sang nơi đó, có thể nhẹ nhàng bay lên nóc nhà, còn lợi hại hơn võ sư cha mời tới nữa, con nhất định phải học tốt võ công với sư phụ, sau này bảo vệ nương và đệ đệ muội muội. A, còn có hôm nay con tới phủ Quý thái y có gặp một đứa bé rất xinh đẹp, gọi là Sở Lưu Sinh, nhũ danh Đại Bảo, vừa đáng yêu vừa nghe lời, con rất thích, chỉ tiếc Quý thái y nói, bé là thẻ tử của phủ An Dương Vương, không phải tiểu muội muội, sau này con không thể lấy bé..."

Như Thúy = __=! Con là bé gái, hần là nên gả chứ?

"Sư phụ đồng ý dạy võ công cho con, nhưng mà phải chờ nàng đi Giang Nam về. Lần này Quý thái y đi Giang Nam, nàng cũng đi theo hộ tống, sư phụ võ công cao cường, trên đường có thể bảo vệ Quý thái y tay trái gả không chặt. Nương, con nói với nương nha, Quý thái y quả thật rất thần kỳ, đi trên đất bằng hần đều có thể trượt chân té, nếu không phải sư phụ thường xuyên trông nom, người hần nhất định sẽ có rất nhiều vết thương, hơn nữa còn rất kỳ quái thường vạ lây cho người khác, con chỉ uống chung trà với hần, đã bị ghen rồi, sau khi cáo từ đi về, hần nói muốn tiễn con, không ngờ ngã một phát, làm hại con cũng ngã theo. Nhưng mà ngược lại Đại Bảo rất lợi hại, tuổi còn rất nhỏ vậy mà có thể di chuyển được hòn non bộ trong hoa viên...Nương, nghe nói phủ An Dương Vương có mấy đứa bé rất lợi hại, hôm khác chúng ta tới mở mang chút chút kiến thức đi..."

Như Thúy mỉm cười lắng nghe, thấy bé lú lú nói chuyện, hai con ngươi sáng trong, ngay cả khát nước cũng không tự biết, nhanh chóng đưa cho bé chén nước mát. Rất ít khi thấy bé có dáng vẻ hưng phấn như thế, xem ra hôm nay thu hoạch không tệ.

Rốt cuộc Ôn Ngạn Bình cũng ngừng hưng phấn, cuối cùng Như Thúy có thể xen vào, tiếp lời bé: "Sư phụ của con là người Quý phủ?"

"Dạ, là Quý phu nhân." Hai mắt Ôn Ngạn Bình tỏa sáng, đặc ý nắm tay thành nắm đấm, "Nghe Quý thái y nói trước khi sư phụ con gả cho hần là một hiệp sĩ giang hồ, võ công rất lợi hại. Còn tiêu diệt một đoàn thổ phỉ, rất nổi tiếng ở khu vực Giang Nam. Sau này con muốn học tập giống sư phụ, làm một đại hiệp trừ bạo an dân!"

"Chuyện đó không có khả năng!" Như Thúy vô cùng bình tĩnh cắt đứt nguyện vọng to lớn của tiểu cô nương, "Con là bé gái, sau này phải thành thân. Con xem, Quý phu nhân lợi hại như thế, cũng phải thành thân không phải sao?"

"...Nương, con là nam nhân, sẽ lấy thẻ tử hiếu thuận nương, đến lúc đó con đi ra ngoài trừ bạo an dân."

Như Thúy nhìn dáng người đẹp lép của bé, ánh mắt kia thập phần vi diệu, lúc thấy tiểu cô nương tâm thần bất định, còn nói thêm: "Ngoan, đem thẻ tử bỏ ở nhà rồi chạy đi, đó là hành vi của nam nhân cận bã, con là bé gái không thể học cái xấu."

"...Con thật sự là nam nhân mà! QAQ"

Hai mẫu tử đều kiên trì với lý lẽ của mình, ông nói gả bà nói vệt, Thanh Y Lam Y bên cạnh sửa sang lại hành lý đã bất lực, thật sự người ngốc đều hung tàn sao?

Buổi tối, đến giờ lên đèn Ôn Lương mới trở về, xét thấy ngày mai hần phải đi Giang Nam, mình không thể đi theo, Ôn Ngạn Bình cực kỳ không cam lòng, cả đêm đi theo phía sau, nhìn Ôn Lương vừa uất ức vừa buồn cười.

"Ngạn Bình bái Quý phu nhân làm sư phụ sao?" Ôn Lương vô cùng kinh ngạc, hơi nhú mày, "Là Quý phu nhân tự nguyện nhận đồ đệ sao?"

Ôn Ngạn Bình sờ sờ mũi, then thừng nói: "Lúc đầu nàng không đồng ý, nói con tuổi đã lớn, xương cốt đã định hình, phát triển không nhiều, nhưng mà

thấy con thành tâm nên mới đồng ý nhận con làm đồ đệ, đợi nàng đi Giang Nam về, sẽ cho con cách ba ngày đến Quý phủ học tập võ công với nàng."

"Sợ là con bám lấy người ta đòi dạy phải không?" Ôn Lương hơi buồn cười, nếu Quý phu nhân đã đồng ý, hẳn cũng không nói gì nữa, dặn dò: "Sau này con học tập với nàng ấy cho tốt, nhưng mà ngàn vạn lần đừng nói ra nàng là sư phụ của con, không cần để người ngoài biết."

"Tại sao?"

Ôn Ngạn Bình và Như Thúy tò mò nhìn hắt.

Ôn Lương cười khỏ, đứng thấy Quý thái y là Quý Kiến Sâu luôn gặp xui xẻo mà lắm, hẳn là thái y do chính hoàng đế ngự phong, Sùng Đức đế rất thân với hắn, có một loại tình cảm không thể lý giải được, hoàng đế rất có ý kiến với chuyện Quý thái y lấy nữ tử xuất thân từ hiệp sĩ giang hồ, rõ ràng không chào đón Quý phu nhân, nếu biết Ôn Ngạn Bình báii nàng làm sư phụ, ai biết có giận chó đánh mèo lên Tiểu Ngạn Bình nhà hắn hay không? Cho nên việc này ít nhắc tới thì hơn.

Ôn Lương vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, dòi chủ đề: "Được rồi, đêm đã khuya, con đi nghỉ ngơi đi. Lúc ta không ở nhà, con là đại ca, phải chăm sóc tốt cho đệ đệ muội muội đó." Lúc bình thường, đôi khi Ôn Lương sẽ đáp ứng yêu cầu của bé, nói bé là "Đại ca".

Ôn Ngạn Bình vỗ ngực, cam đoan nói: "Cha yên tâm, cứ giao cho con đi!"

Tiểu cô nương đi, đương nhiên là đến lúc phu thê tâm sự đêm khuya rồi.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Lương không tiến cung, dùng bữa sáng xong liền xuất phát.

Như Thúy và Ôn Ngạn Bình ngồi xe ngựa tiễn bọn họ đến cửa thành, hạp mặt với bọn người Quý thái y.

Lúc ra cửa thành, phát hiện người của Quý phủ đã tới.

Như Thúy quan sát Quý thái y trẻ tuổi, là một nam nhân tuấn tú hay ngai ngừng, lúc cười thật sự thánh thiện vô cùng, khiến người ta thả lỏng đề phòng. Khi Ôn Ngạn Bình nhắc nhở, ánh mắt chuyển qua kỵ binh ngồi trên ngựa, nữ hiệp khách ăn mặc trung tính, sắc mặt lạnh nhạt, một thân kỵ trang thành thực lộ ra khí chất phi phàm, vô cùng đơn giản ngồi ở đó, khí tức bao trùm toàn bộ, mộc mạc như một cây cổ nghìn năm, tang thương lắng đọng theo năm tháng.

Trong lòng Như Thúy đột nhiên thấy hâm mộ nữ tử như thế, tự do tự tại, không chỗ câu nệ. Chẳng qua rất nhanh liền bình thường trở lại, hiện tại nàng rất tốt, có trọng phu có nữ nhi, sống tốt cuộc sống của mình là được.

Hạp mặt với Quý thái y xong, Như Thúy xuống xe ngựa chào hỏi Quý phu nhân, cảm tạ nàng ưu ái con gái Ngạn Bình, sau đó vì con gái dâng lễ hiếu kính, sau này phiền nàng dạy bảo nữ nhi.

Hàn huyên vài câu, cuối cùng Ôn Lương và đám người Quý thái ý lên ngựa rồi đi.

Mà Quý thái y thương tâm rồi đi đằng kia vừa bò lên ngựa đã bị ngựa đá văng xuống đất, sau đó được phu nhân của hắn phi thân bắt được, một loạt sự tình biến thành dở khóc dở cười, cuối cùng vẫn là Quý phu nhân kéo trọng phu mình cùng cười chung một con ngựa, miễn cho Quý thái y lại phát sinh chuyện gì nữa.

"Nương, người thấy rõ chưa, Quý thái y thật sự là một người rất thần kỳ." Về mặt Ôn Ngạn Bình đầy vẻ sợ hãi lẫn thán phục "May mắn hắn cưới nữ nhân lợi hại như sư phụ, bằng không sẽ thường xuyên ngoài ý muốn khiến bản thân mình bị thương."

Như Thúy gật đầu đồng ý, sau đó hỏi: "Cho nên bây giờ con nỗ lực tập võ, sau này khi gả cho người ta rồi cũng bảo vệ nam nhân của mình sao?"

Tiểu cô nương lập tức nhảy lên phía trước, "Không phải, con muốn lấy cô nương xinh đẹp dịu dàng, sau này bảo vệ nàng."

"Nếu con ưa thích cô nương xinh đẹp dịu dàng, Nương có thể tìm người Nhà Từ mua hai người về hầu hạ con, không cần lấy, sau này con ngoan ngoãn thành thân là được rồi."

Ôn Ngạn Bình: QAQ, nương thật hung tàn...

Trọng phu không ở nhà, đại nữ nhi suốt ngày luyện công, Như Thúy cô nương chỉ có thể đem lực chú ý của mình đặt lên người ba tiểu bánh bao.

Đảo mắt ba đứa nhỏ đã mười tháng, có thể vịn ghế đi vài bước, tuy rằng chân củi cái trắng nõn run rẩy bước đi không ổn định, nhưng cũng là tiến bộ đáng mừng.

Từ khi các tiểu bánh bao biết bò, Như Thúy liền quan sát, rất nhanh hiểu rõ tính cách ba đứa nhỏ.

Con lớn nhất Trường Trường có dáng vẻ lão luyện thành thực nhất, khuôn mặt bánh bao rất có phong phạm đại tướng ngồi một chỗ nhìn đệ đệ muội

mười -- Nhưng mà Trường Trường con thỉnh thoảng đừng dùng khuôn mặt nghiêm túc như vậy làm mấy chuyện ngốc nghếch có được không? = _ =

Con thứ hai A Tuyết tay chân năng động thể hiện sự hoạt bát, lúc trở mình, không ngừng đảo thân thể nhỏ giống như cá uớp muối thiếu chút nữa lăn xuống giường, cái này mới thật sự khủng khiếp, chỉ cần không để mất một chút là không biết tiểu bánh bao đã bò đi nơi nào, khiến mọi người tìm long trời lở đất, đột nhiên từ trong góc nào đó bò ra. Mà bây giờ, còn chưa học đi được đã muốn chạy -- A Tuyết à, cơm phải ăn từng miếng, đi phải bước từng bước, nóng vội là không ăn được đậu hủ nóng đâu.

Tiểu nữ nhi Quý Quý được hoàng đế tán thưởng, là một khuê nữ cực kỳ ngoan ngoãn, văn văn tĩnh tĩnh, tú thanh tú khí, rất nghe lời người lớn, nói bé không gặm móng tay thì sẽ không gặm, nói bé không được cắn ca ca thì sẽ không cắn, có thể thấy được sau này lớn lên nhất định là tiểu thư khuê các kính cần nghe lời hiền lương thực đức -- Nhưng mà Quý Quý à, vì sao con có thể sử dụng biểu tình ngây thơ văn tĩnh làm ra sự tình hung tàn như thế? Lòng của Đại Bạch và Tiểu Bạch sẽ bị con bứt hết đó.

Tuy tính cách ba đứa nhỏ không giống nhau, nhưng tuổi còn nhỏ, lớn lên sẽ dạy bảo thật tốt, bây giờ không vội.

Bởi vì nam chủ nhân không có ở đây cho nên không ai tới bái phỏng, Như Thúy bớt được một vài xã giao không quan trọng, an tâm ở nhà chăm sóc ba đứa nhỏ. Mừng một mười lăm thì mang ba đứa nhỏ về phủ Trần quốc công thăm hỏi phu thê Trần quốc công, thuận tiện để cho Trần quốc công nhớ nhưng cháu trai gặp ba đứa nhỏ.

Mặc dù hai phủ cùng ở trong kinh thành nhưng bởi vì Ôn Lương cố ý xa cách, cho nên ít khi Trần quốc công gặp được cháu trai cháu gái, lúc này thấy con trai đáng ghét đã rời kinh, lập tức muốn nàng dâu mang cháu trai cháu gái về phủ Trần quốc công ở. Đương nhiên, ý nghĩ này rất nhanh bị Trần quốc công phu nhân ý thức được nguy cơ tăng cao bóp tắt.

Trần quốc công phu nhân cảm thấy, nhất định là kiếp trước bà quên thắp hương bái Phật, cho nên đời này mới gặp phải nàng dâu đáng ghét của con riêng, càng chán ghét chính là nàng ta sinh ra hai con trai, khiến địa vị nàng ta càng được củng cố, coi như muốn ra tay đối phó nàng ta cũng bởi chuyện này mà chết non, lại khiến Trần quốc công phu nhân ý thức được nàng dâu của con riêng chính là sao quá tệ. Người nào muốn làm khó nàng ta đều không may.

Vì thế, Trần quốc công phu nhân chỉ có thể bắt đầu đi kiểm chế, lên lút hành động, ý tưởng nhét chất nữ người nhà mẹ đẻ cho Ôn Lương cũng chỉ có thể từ từ mưu tính. Vốn dĩ nghe được Ôn Lương đến Giang Nam cứu trợ thiên tai, bà muốn mặt dày cho chất nữ Ngưng Vân đi theo chăm sóc Ôn Lương, thuận tiện thúc đẩy chuyện tốt, cuối cùng vì không tìm được cơ nên thôi.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện chống lại nàng dâu của con riêng, Trần quốc công phu nhân cảm thấy mọi chuyện đều không hài lòng, trong lòng hi vọng ba đứa nhỏ sinh bệnh, thời đại này, y thuật lạc hậu, con nít rất khó nuôi lớn, nhà bình thường có con nít chết non cũng không ít, đặc biệt là gia đình phú quý, hơi không cẩn thận một chút, chính là người đầu bạc tiền người đầu xanh.

Nhưng mà, làm cho bà thất vọng chính là, vô luận bà thấp hương bái Phật thế nào, ba đứa nhỏ vẫn khỏe mạnh, chút bệnh vặt cũng không có, thật sự khiến người ta thất vọng.

Như Thúy không biết mẹ chồng trên danh nghĩa có ác ý, nháy mắt liền tới tiết Trung Thu mười lăm tháng tám.

Hôm nay tiết Trung Thu, Như Thúy nhanh chóng sai người mang lễ vật sang các phủ khác, sau đó cho ba đứa nhỏ mặc y phục nhỏ nức rỡ giống nhau như đúc, sau đó mang theo bốn đứa con và nha hoàn ma ma trở về phủ Trần quốc công đón Trung Thu.

Thời đại này tôn sùng đạo giáo, mặc kệ Ôn Lương và Trần quốc công âm thầm huyền ảo dữ dội thế nào, nhưng lễ nghi là không thể thiếu, những chuyện này người ngoài đều dễ tâm nhìn vào, Như Thúy làm rất tốt, người ngoài không tìm ra được khuyết điểm.

"Nương, chúng ta nhất định phải đến phủ Trần quốc công đón Trung Thu sao? Sao không thể ở trong phủ? Con tình nguyện đến phủ Túc vương chơi với Sở Sở bọn họ." Ôn Ngạn Bình quệt mồm, bé thật sự rất ghét Ôn Uyên và Tàn Ngưng Vân trong phủ Trần quốc công, ghét điệu bộ Ôn Uyên, ghét Tàn Ngưng Vân rập rập tâm bất lương, dám mơ ước cha bé.

"Trung thu là tết đoàn viên, đương nhiên phải tụ họp toàn gia."

"Ai muốn làm người một nhà với bọn họ, Tứ cô cô không thích chúng ta."

"Có gì quan trọng đâu, dù sao con cũng không thích nàng ta."

"..."

Như Thúy cô nương bình tĩnh khiến tiểu cô nương hung tàn bại trận, chỉ có thể nói sang chuyện khác, hỏi: "Hôm nay có thư từ Giang Nam không? Đã hai ngày cha không viết thư rồi."

"Có thể là rất bận, lần trước trong thư nói tình hình thiên tai rất nghiêm trọng, rất nhiều dân chúng trôi dạt khắp nơi, cộng thêm những năm này chiến tranh với Bắc Việt không ngừng, quốc khố không dồi dào, cho nên chàng muốn quyên góp quan ngân và lương thực tại Giang Nam, mấy ngày nay đoán chừng là bận rộn việc này đây." Thấy tiểu cô nương phiền muộn, buồn cười nói: "Coi như nếu cha con ở đây, chúng ta cũng phải tới phủ Trần quốc công phủ đón Trung Thu, sau khi ăn xong, nương dẫn con sang phủ Túc vương tìm tiểu quận chúa bọn họ chơi."

Nghe thế, tiểu cô nương mới thoải mái một chút.

Chương 98

Tiết Trung Thu trôi qua không có gì đặc biệt, bởi vì Ôn Lương không có ở đây, không có ai cãi nhau với Trần quốc công, nhất thời yên tĩnh khiến mọi người thấy không quen, Ôn Doãn, Ôn An xưa nay trầm ổn phát hiện không có Tam đệ, Tam ca ở đây, cha không nổi giận thật tình cảm thấy không quen.

Đương nhiên, lúc bình thường bởi vì có Trần quốc công và Ôn Lương cãi nhau hấp dẫn ánh mắt mọi người, các nữ nhân ở giữa có cơ hội khuyên can, mà bây giờ không biết có phải thiếu một người cãi nhau hay không, ngay cả Trần quốc công cũng cảm thấy đoạn thời gian này trôi qua thật quạnh quẽ, may mắn có ba đứa nhỏ an ủi.

Nhìn trượng phu một trái một phải ôm hai bé trai trong ba đứa nhỏ, mắt Trần quốc công phu nhân và Tần thị đều thấy đau nhói, trong lòng ghen ghét không cách nào trấn áp được. Nhưng thật đáng buồn chính là, hiện nay Trần quốc công phu nhân ở cái tuổi này rồi, biết mình không có cách nào sinh nữa, cả đời có một con gái, mà Tần thị rõ ràng xin được đơn thuốc, uống cũng nửa năm mà không thấy kết quả, uống đến thất vọng, hoài nghi Như Thúy ngầm cản trở, cho nên trong lòng sinh ra một cổ hận ý với Như Thúy.

So với chuyện người lớn ở đó mặt trái mặt phải, đứa nhỏ bên kia náo nhiệt như cũ.

Ôn Ngạn Bình và tiểu thúc Ôn Sách chơi rất hăng, mấy đứa nhỏ cùng tuổi Ôn Ngạn Bình rượt đuổi nhau vui vẻ, Ôn Uyển đã bị dạy dỗ đứng một bên nhìn, không có châm chọc khiêu khích giống thường ngày, nhưng ánh mắt bất thiện, bị Tần Ngưng Vân âm thầm kéo xuống, làm cho nàng ta không chế nét mặt của mình.

Cuối cùng dùng xong bữa tối, Như Thúy bỏ qua ý Trần quốc công, coi như nghe không hiểu ông ám chỉ con dâu nên mang ba đứa nhỏ ngủ lại trong phủ, dẫn ba đứa nhỏ rồi phủ Trần quốc công, đi đến phủ Túc Vương.

Sau trung thu, thời tiết dần chuyển lạnh.

Theo biến hóa thời tiết, thân thể Quý Quý yếu ớt nhiễm phong hàn, không biết ba đứa nhỏ có tâm linh tương thông hay không, liên hệ quá mạnh mẽ, vốn chỉ mình Quý Quý nhiễm phong hàn, sau khi Hồ thái y tới xem, nói không nghiêm trọng lắm, uống hai lần được là hết, nhưng không ngờ hôm sau, Trường Trường và A Tuyết đã được cách ly cũng phát bệnh. Ba đứa nhỏ cùng bị bệnh một lúc, Như Thúy gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, cả ngày chăm sóc ba đứa chuyện gì cũng không làm, Ôn Ngạn Bình cũng dẹp tất cả bài học qua một bên, cả ngày canh giữ bên người ba đứa nhỏ.

Ba đứa nhỏ lúc mới sinh so với đứa nhỏ bình thường thì tương đối nhỏ hơn, trong mắt người bình thường, sức khỏe đương nhiên yếu ớt, sinh chút bệnh là chuyện thường, không có gì bất ngờ. Chỉ có Trần quốc công phu nhân và Tần thị nghe tin ba đứa nhỏ bệnh, trong lòng sáng khoái, cảm thấy nhất định do Phật Tổ có mắt mới khiến ba đứa nhỏ sinh bệnh, không uống công các nàng thường ngày thấp hương bái Phật cầu Phật Tổ phù hộ ba đứa nhỏ bị bệnh. Mỗi lần nghe Ôn phủ truyền tin tức tình hình bệnh tình của ba đứa nhỏ, Trần quốc công phu nhân và Tần thị cực kỳ cao hứng, hận ba đứa nhỏ không thể lập tức chết non cho rồi, dù sao sức khỏe yếu, nuôi không sống là chuyện bình thường.

Tất nhiên, thời gian chớp mắt, các nàng liền không cao hứng nổi. Nguyên nhân là Tần thị nhất thời lảm nhảm nói trước mặt con gái năm tuổi ba đứa nhỏ bị bệnh, trẻ con đâu biết cái gì, thời điểm đi thỉnh an gia gia, bên hỏi trước mặt Trần quốc công. Đối với những đứa trẻ trong Trần quốc công phủ còn chưa hiểu sự đời mà nói, sự tồn tại của ba đứa nhỏ nhà Ôn Lương rất ly kỳ, mỗi lần đem ba đứa nhỏ về, cũng phải vậy xem một phen. Đối với việc này, Trần quốc công không ngăn cản, thậm chí hi vọng bọn nhỏ đời cháu đoàn kết thân mật, rất vui khi thấy bọn chúng cùng chơi chung với nhau.

Vì thế, con gái Tần thị hết sức vui vẻ thân cận với ba đứa nhỏ, khi mẩu thân nói ba đứa nhỏ không khỏe, trong lòng liền khó chịu, bèn rụt rè hỏi Trần quốc công có phải ba đứa nhỏ làm chuyện xấu sắp chết rồi không. Trần quốc công nghe xong vô cùng sợ hãi, trên mặt vẫn trấn tĩnh, nhẫn nại dò hỏi, lúc biết được chính phu nhân mình và Tần thị nguyên rủa ba đứa nhỏ, nổi giận ngay tại chỗ, trực tiếp đoạt quyền quản gia của Trần quốc công phu nhân, đem con cả mắng một trận, đem Trần quốc công phu nhân và con dâu cả phạt cấm túc, cuối cùng giao quyền quản gia lại cho con dâu thứ tư Lưu thị.

Ôn Uyển nghe thấy mẩu thân bị phụ thân giận chó đánh mèo phạt cấm túc, đương nhiên là không đồng tình. Thời điểm tháng năm, nàng tiến hành lễ cập kê, dựa vào gia thế phủ Trần quốc công và danh tiếng Ôn Lương, rất nhanh định ra một mối hôn sự tốt, là đích thứ tử của Nam Phương lễ bộ thượng thư, hai bên lưỡng tình tương duyệt rất thỏa mãn về mối hôn sự này.

Hôn sự đã định, Trần quốc công phu nhân bắt đầu nghiêm khắc quản giáo con gái, chẳng qua tục ngữ nói đúng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cho dù trải qua mấy tháng quản giáo, cho dù bên ngoài biểu hiện hiền lương thực đức thì thực chất bên trong tính khí vẫn không thay đổi. Cho nên lúc Ôn Uyển biết phụ thân giận chó đánh mèo lên mẩu thân, không quan tâm mà náo loạn một trận, vốn mục đích chính là muốn phụ thân giải trừ cấm túc cho mẩu thân, ai ngờ ngược lại khiến Trần quốc công càng tức giận, cuối cùng con gái cũng đồng dạng bị cấm túc, mà Tần Ngưng Vân vẫn một mực ở lại chơi cùng Ôn Uyển cũng bị Trần quốc công lấy cớ đưa về Tần gia.

Chất nữ nhà mẹ đẻ của thê tử không nên thân thiết, càng không muốn con gái của mình thân thiết. Trần quốc công cho rằng, sở dĩ con gái tính tình không tốt, đương nhiên là kết quả của Tần Ngưng Vân xúi giục. Trước lúc Tần Ngưng Vân tới, mặc dù con gái có cứng nhắc một chút, cũng không động một chút là gây chuyện với cháu trai cháu gái, cho nên hoàn toàn là do người ngoài xúi giục.

Như Thúy không biết chuyện trong phủ Trần quốc công, ba đứa nhỏ bị bệnh mấy ngày, nàng không ngủ không nghỉ chăm sóc mấy ngày, cả người tiều tụy. May mắn, tuy đôi lúc tình huống có hơi nguy hiểm một chút, nhưng là hữu kinh vô hiểm. Có điều, ba đứa nhỏ bị bệnh một trận, đều gầy một vòng, không có tinh thần như lúc trước, có thể phải dưỡng một thời gian nữa mới có thể tốt lên.

Bởi vì ba đứa nhỏ bị bệnh nên một nhà Hồ thái y đều tới ở trong Ôn phủ, Hồ phu nhân từng sinh dưỡng đứa nhỏ, truyền kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ lại cho Như Thúy, còn có thể giúp Như Thúy chăm sóc chúng. Tôn Tiểu Tiểu phụ trách chăm sóc Ôn Ngạn Bình. Cũng bởi có toàn gia Hồ thái y giúp đỡ, coi như thiếu Ôn Lương nhất gia chi chủ, Như Thúy cũng không vì ba đứa nhỏ bị bệnh mà luống cuống tay chân.

Ngoại trừ Hồ thái y, người trong kinh thành nghe nói ba đứa nhỏ sinh bệnh nhao nhao tới đưa lễ vật an ủi, mỗi ngày Túc vương phi dẫn theo con trai con gái mang theo bao lớn bao nhỏ tới đây thăm chúng, cuối cùng còn kinh động tới hoàng đế, cũng phái thái giám trong cung tới thăm. Mà làm cho người ta kinh hãi chính là, còn thuận tiện dắt theo một tiểu chính thái...

Hôm nay, Như Thúy, Túc vương phi và đám người Hồ phi nhân tụ tập trong khách sảnh ấm áp, một người ôm một bé cho bọn chúng uống thuốc, Ôn Ngạn Bình và Tôn Tiểu Tiểu ở bên cạnh trêu chọc bọn chúng.

Hạ nhân đến bẩm báo tổng quản thái giám Lưu công công tới, Như Thúy nhanh chóng sai người mời ông vào. Có lẽ Lưu công công phụng ý chỉ hoàng đế tới thăm ba đứa nhỏ, cho nên Như Thúy không tránh ông, cho người mời ông vào khách sảnh, khi thấy Lưu công công cung kính theo sát sau lưng bé trai đi tới, tất cả mọi người kinh ngạc.

"Tứ hoàng tử?" Túc vương phi kinh ngạc kêu lên.

Tứ hoàng tử thấy Túc vương phi cũng không có bao nhiêu bất ngờ, vẻ mặt cung kính tiến lên thỉnh an Túc vương phi, sau đó đến phiên đám người Như Thúy và Hồ phu nhân hành lễ với Tứ hoàng tử.

Sau khi mọi người hành lễ xong ngồi xuống, Túc vương phi cười hỏi: "Tứ hoàng tử, sao hôm nay lại tới đây?" Nói xong, liếc mắt nhìn Lưu công công, trong lòng biết Lưu công công là thái giám bên cạnh hoàng đế, nếu ông cũng tới, đoán chừng chuyện Tứ hoàng tử tới cũng là ý tứ của hoàng đế, nhưng mà, hoàng đế có ý gì đây? Sẽ không thật sự vừa ý con gái Ôn Lương chứ?

Tứ hoàng tử ngồi thập phần đoan chính, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ trưởng thành sớm không hợp tuổi, âm thanh mềm mại mang tính đặc thù của trẻ con nhưng hết sức rõ ràng, "Thập Nhất hoàng thân, là phụ hoàng phái nhi thần qua đây. Ba đứa nhỏ ngã bệnh, phụ hoàng và ta rất lo lắng. Thập Nhất hoàng thân, Ôn phu nhân, ba đứa nhỏ sao rồi? Ngạn Kỳ không sao chứ?"

Nghe bé hỏi bé gái duy nhất trong ba đứa, các nữ nhân ở đây không nhịn được nhướn mày, bất động thanh sắc quan sát bé trai, rất nhanh liền thấy được sự quan tâm trong mắt bé, cũng là chân tâm thật ý.

"Làm phiền hoàng thượng và Tứ hoàng tử quan tâm rồi, Ngạn Thịnh Ngạn Hi đều khỏe, chỉ là chưa có tinh thần như lúc trước." Như Thúy đáp, lần trước hoàng thượng dẫn theo Tứ hoàng tử vì phục xuất tuần đến nhà mình, trong lòng có suy đoán thế nào, lúc này vẫn nghĩ Tứ hoàng tử bị hoàng thượng bắt tới đây, ngược lại không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Tứ hoàng tử nhìn thoáng qua ba tiểu bánh bao được người lớn ôm vào lòng, sau đó đi tới chỗ Hồ phu nhân, lôi kéo móng vuốt non nớt của tiểu bánh bao không có tinh thần nằm trong lòng Hồ phu nhân, vẻ mặt thương yêu nói: "Tội nghiệp Kỳ Kỳ, ca ca có mang kẹo cho muội nè."

Lưu công công rất thức thời bước lên, lấy bao vải dầu xinh đẹp chứa kẹo trong ngực ra đưa cho Tứ hoàng tử.

Thấy cảnh này, Túc vương phi thấy vô cùng kỳ lạ, hỏi: "Sao Tứ hoàng tử biết rõ đây là Ngạn Kỳ của chúng ta? Bình thường ba đứa nhỏ nhìn rất giống nhau, khi cần thận quan sát mới phát hiện Quý Quý nhỏ nhất có chút khác biệt với hai ca ca. Có điều Tứ hoàng tử lần đầu gặp ba đứa nhỏ thế mà có thể phân biệt được, với tuổi bé bây giờ, có thể xem xét phân biệt là rất sáng suốt đấy."

Tứ hoàng tử mỉm cười cười, cao hứng nói: "Lần trước ta chơi với Kỳ Kỳ một hồi, ta nhận ra Kỳ Kỳ." Về phần hai tiểu bánh bao hung tàn kia, Tứ hoàng tử hoàn toàn không để trong lòng, dù sao thì "cùng giới tương xích", không giống tiểu bánh bao đáng yêu mềm mại, phụ hoàng nói một chút cũng không sai.

Lúc phát hiện tiểu bánh bao đuổi bàn tay nhỏ non mềm nắm chặt đầu ngón tay bé, Tứ hoàng tử càng cao hứng, thấy muội muội vẫn nhận ra mình, không uống công mình nhớ kỹ muội muội.

Tứ hoàng tử chơi với các tiểu bánh bao một hồi, sau khi ba đứa nhỏ uống thuốc xong phải nghỉ ngơi, chỉ có thể tiếc nuối mà cáo từ.

Sau khi Tứ hoàng tử rời đi, lại đem Tôn Tiểu Tiểu và Ôn Ngạn Bình đuổi xuống. Túc vương phi ngồi nói chuyện với Như Thúy.

"Có chuyện gì xảy ra với Tứ hoàng tử vậy? Trong kinh có rất nhiều rất nhiều đứa nhỏ sinh bệnh, tại sao nó lại chạy tới đây?" Túc Vương phi nghi ngờ.

Như Thúy quyết miệng: "Còn có thể có chuyện gì, có thể là hoàng thượng vừa ý Quý Quý nhà muội, muốn tứ hôn cho Tứ hoàng tử và Quý Quý chứ sao."

Túc vương phi lấp bấp kinh hãi, rốt cuộc làm vương phi lâu rồi, độ miễn cảm với vấn đề chính trị tốt hơn trước kia nhiều, nhanh chóng từ một điểm nhỏ suy nghĩ ra rất nhiều, ánh mắt nhìn Như Thúy không khỏi có chút đồng tình, biểu lộ của Như Thúy cô nương vẫn vô cùng bình tĩnh, vậy tay nói: "Không sao, nếu như Quý Quý thật sự lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, sau này chỉ có thể oan ức cho Tứ hoàng tử một chút."

"Là sao?" Túc vương phi buồn bực, không phải nhà gái mới phải uất ức một chút sao? Mặc kệ tương lai Tứ hoàng tử có ngồi lên vị trí kia hay không, cũng sẽ không chỉ có một nữ nhân, cho nên nàng thấy xưa nay gả vào hoàng thất thật đáng thương -- Không, phải nói nữ nhân cái thời đại phong kiến này thật đáng thương.

Hiếm khi Như Thúy lộ ra dáng vẻ nhẹ nhõm tươi cười vui sướng, "Ngân Bình nhà muội nói, sau này muốn dạy võ cho Quý Quý, hôn phu tương lai của Quý Quý chỉ có thể lấy một người, dám có dị tâm, đoạn tử tuyệt tôn!"

"..."

Cái này thật sự quá hung tàn!

Túc vương phi nghiêm mặt, nhất thời im lặng nhưng ghen, sau đó nghĩ tới con gái nhà mình, lập tức quyết định, sau này con rể cũng phải như thế, nếu dám có dị tâm, thật xin lỗi, ngay cả hoàng tử còn uất ức, người cũng uất ức đi, nếu không đoạn tử tuyệt tôn!

Không nói tới tương lai Tứ hoàng tử có thật sự đoạn tử tuyệt tôn vì lấy phải nữ nhân hung tàn hay không, ba đứa nhỏ dưới sự chăm sóc của mọi người, cuối cùng bình phục, lại trở thành ba tiểu bánh bao trắng trắng mềm mềm, thích nhất là học nói chuyện với người lớn.

Khiến Như Thúy và Ôn Ngân Bình cao hứng chính là, ba đứa nhỏ đã gọi được "Nương" và "Ca ca" rồi. Thời điểm ba đứa nhỏ gọi Như Thúy là "Nương", Như Thúy rất cao hứng, chỉ là lúc bọn chúng gọi Ôn Ngân Bình là "Ca ca", đến phiên Ôn Ngân Bình cao hứng.

Như Thúy thờ dài, nhìn A Tuyết hoạt bát lớn mật trèo lên người Ôn Ngân Bình, rất muốn dạy bọn chúng gọi bé là "Tỷ tỷ" đấy. Nhưng Ôn Ngân Bình ở bên cạnh giường mất hờ, hoàn toàn sửa không được, Như Thúy rất lo lắng bởi vì Ôn Ngân Bình, ba đứa nhỏ mới có chút khái niệm sẽ bị lẫn lộn.

Thời gian cuối thu thoải mái, cuối tháng chín, có người từ Giang Nam đến.

Nghe nói Ôn Lương cho người trở về, trong lòng Như Thúy rất vui vẻ, nghĩ rằng Ôn Lương sắp trở về, không kịp rửa mặt, vội vã đi tới chính sảnh, nhưng mà, nghênh đón nàng chính là một người có diện mạo tương tự mình, thậm chí là thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Giống như nhìn mình qua gương, nhìn thiếu nữ kia, Như Thúy mở to hai mắt.

Trái lại với Như Thúy, dáng vẻ thiếu nữ kia nhút nhát e lệ, hai con ngươi ướt át, kích động gọi Như Thúy: "Tỷ tỷ!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật xin lỗi, tuổi của bọn nhỏ hơi lộn xộn, Tứ hoàng tử lớn hơn Sở Sở một chút, phần đầu đã sửa.

Tuổi bọn nhỏ an bài như sau:

Ba đứa nhỏ một tuổi, Sở Sở sáu tuổi, Sở Tê Bạch ba tuổi, Đại Bảo Nhị Bảo năm tuổi, Tứ hoàng tử bảy tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Nghe thiếu nữ kia gọi mình là "Tỷ tỷ", lông mày Như Thúy hơi nhướng lên, đang muốn mở miệng, đột nhiên có một phụ nhân trung niên nhảy ra, mãnh liệt lôi kéo tay nàng mà gào thét.

"Đại Nữu, cuối cùng thăm cũng tìm thấy con, những năm này con chịu khổ, ta thay mặt Nhị thúc xin lỗi con, nếu không phải năm đó Nhị thúc con không tốt, con cũng sẽ không..."

Như Thúy nhìn dáng vẻ nước mắt tuôn đầy mặt của phụ nhân kia, khóc giống như nàng là khuê nữ thất lạc nhiều năm của bà ta, trong lòng không nhịn được buồn bực, "Vị đại nương này, bà là ai?"

"...Ách?"

Phụ nhân trung niên đột nhiên ngừng khóc, thiếu nữ nhút nhát đang trung ánh mắt ướt át nhìn nàng thể hiện "Tỷ muội gặp lại" cũng ghen hờn, vẻ mặt lúng túng. Rõ ràng một màn này trình diễn tiết mục thân nhân gặp lại cảm động mà, nhưng vị nhân vật chính hiền nhiên giả bộ cũng lười, khiến các nàng muốn nhận thân thích lúng túng không thôi.

Như Thúy giẫy tay khỏi phụ nhân trung niên, làm như không có chuyện gì cầm khăn lau chỗ tay bị nắm qua, mới sai hạ nhân dâng trà bánh, hỏi thăm mọi chuyện với thị vệ đang đứng bên cạnh. Mặc dù thật sự không biết các nàng, nhưng Như Thúy cũng không đem các nàng trở thành người không có liên

quan, đơn giản đuổi các nàng về phía thị vệ thân cận của Ôn Lương sai về.

Thiếu nữ kia thì không cần phải nói, có bảy tám phần tương tự nàng, vừa nhìn thấy nàng cũng có chút hoảng hốt, nhưng mà nàng vô cùng chắc chắn nàng không có muội muội. Nhìn thiếu nữ này, tuy mặc y phục mộc mạc đơn giản, nhưng khiến người ta có cảm giác mềm mại u buồn, mà vị phụ nhân trung niên kia, ngược lại nhìn già hơn tuổi, trên mặt lưu lại dấu vết tháng năm nghèo khổ, cho dù mặc y phục tơ lụa cũng không giấu được khí tức của phụ nhân nông thôn.

Từ chỗ thị vệ, mẹ con hai người là được Ôn Lương cứu trong lúc cứu trợ thiên tai. Mà đây cũng là cơ duyên xảo hợp, Hạ gia thôn chỗ các nàng xảy ra ôn dịch, mọi người trong thôn bị cách ly, lúc ôn dịch bộc phát, trưởng phu của phụ nhân trung niên đã chết trong đó, khi đó ôn dịch bạo phát, người trong thôn bàng hoàng, đối với ôn dịch rất sợ hãi, hai người đương nhiên không chịu nổi, phụ nhân trung niên bèn dẫn con gái chạy trốn, sau đó thôn trưởng dẫn người trong thôn đuổi theo, đúng lúc Ôn Lương đi ngang, liền cứu các nàng.

Không cần phải nói, trước tiên Ôn Lương sẽ cứu các nàng, trong đó còn có một thiếu nữ có dung mạo tương tự Như Thúy. Lúc ấy, Ôn Lương dẫn theo thị vệ xem xét tình hình tai nạn xung quanh các thôn xóm, không ngờ gặp phải chuyện này, một đám thôn dân đuổi theo hai mẹ con.

Mà khi đó, thiếu nữ này đứng lúc té bên chân Ôn Lương, Ôn Lương cúi đầu liền thấy thiếu nữ này dùng gương mặt của Như Thúy cô nương bày ra bộ dáng hai mắt đầm lệ mông lung nhu nhược, thậm chí so với Như Thúy đúng thật là có loại phong tình không giải thích được, bỗng chốc bị lôi kéo giật mình, nhanh chóng lui về phía sau vài bước. Nếu không biết rõ Như Thúy đang trong kinh thành nuôi dưỡng bánh bao, đầu óc Ôn Lương nóng lên, thiếu chút nữa thương xót ôm lấy thiếu nữ trước mặt đi tìm đại phu.

Sau khi hỏi rõ ràng mọi chuyện, đương nhiên Ôn Lương không để thôn trưởng bắt hai người này lại, thậm chí dẫn đại phu và thị vệ đến thôn kiểm tra tình huống ôn dịch lan tràn. Cuối cùng khi Ôn Lương rời khỏi Hạ gia thôn, đoàn người có nhiều thêm hai người lúc này.

Lần này Ôn Lương đến Giang Nam làm chính sự, đương nhiên không mang theo nữ nhân già yếu và đứa nhỏ ngăn cản bước chân, bèn sai người dẫn các nàng hồi kinh ném cho Như Thúy cô nương.

Thị vệ đang nói với Như Thúy lai lịch của hai người kia, Ôn Ngạn Bình đứng lúc nghe được tin tức kích động chạy tới.

"Nương, cha đã về sao?"

Sau khi phát hiện không thấy bóng dáng Ôn Lương trong phòng, tiểu cô nương lập tức bĩu môi, nhưng lúc phát hiện bên cạnh có một thiếu nữ cực kỳ giống Như Thúy cô nương, Ôn Ngạn Bình giật mình, "Nương, đây là muội muội của nương sao? Không phải nương nói ngoại tổ mẫu chỉ sinh được một nữ nhi liền qua đời sao?"

Nghe thấy lời Ôn Ngạn Bình, phụ nhân trung niên rất không vui, nghe bé gọi Như Thúy là nương, liền đoán chắc là nhi tử của Ôn đại nhân đi cứu trợ thiên tai kia, chỉ có thể nhìn buồn bực trong lòng. Dọc đường tới đây bà đã hỏi rõ ràng, không ngờ tiểu nha đầu năm đó bị bà lừa bán đi sẽ có vận may bậc này, thế mà gả cho Ôn Lương thái sư đương triều không nói, còn là con dâu phủ Trấn quốc công, thân phận tôn quý, vừa rồi lúc nhìn nàng đi ra, một đám nha hoàn ma ma đi theo phía sau, cực kỳ uy phong, mặc kệ thế nào đều được nịnh bợ.

Thiếu nữ kia da mặt tương đối mông, hơi xấu hổ đỏ mặt, co quắp đứng đó không dám nói lời nào.

Như Thúy sờ sờ tiểu cô nương, cười nói: "Kỳ thật ta cũng không biết các nàng ấy là ai, đang muốn hỏi rõ ràng đây."

Nghe thế, không đợi thị vệ giải thích, phụ nhân trung niên nhanh chóng nói: "Đại Nữu, thật sự con đã quên thăm sao? chúng ta là người Hạ gia trong Hạ gia thôn, cha con là Hạ Đại Thụ, nương con khuê danh gọi là Đào Hoa, nữ danh của con là Đại Nữu, đại danh Như Thúy. Lúc con mới sinh, thậm chí còn bế con đó. Lúc con ba tuổi, cha nương con lần lượt qua đời, Nhị thúc con liền mang con về nhà nuôi dưỡng, nếu không phải lúc đó khổ không đến không sống nổi, con cũng không bị người Nha Từ mua mang ra khỏi thôn, rõ ràng Lưu nha tử nói mang con đến thị trấn làm nha hoàn thiếp thân cho phu nhân viên ngoại, nhưng không ngờ lòng dạ hiểm độc lớn gan lặt lọng, dẫn con tới nơi khác, chúng ta liền không nghe được tin tức của con nữa..."

Phụ nhân trung niên nói rất thâm tình hợp lý, nói tới đây, bắt đầu dùng một chiếc khăn tay cũ kỹ lau nước mắt. Thiếu nữ bên cạnh hiển nhiên là lần đầu tiên nghe được mẫu thân nói chuyện này, mắt hạnh trừng lớn, đáng vẻ hơi ngạc nhiên. Xem ra trong lòng nàng ta, không chừng lần đầu nghe qua chuyện đường tử của mình.

Quản gia Minh thúc nhìn nhìn phụ nhân kích động kia, lại nhìn Như Thúy, phát hiện nàng ngồi trên ghế chủ vị thần sắc âm trầm, ngay cả lông mi cũng không động một cái, liền sáng suốt cho người hầu lui xuống dưới, ngay cả thị vệ tới báo tin kia cũng đuổi đi, chỉ để lại nha hoàn thiếp thân hầu hạ Như Thúy.

Phụ nhân trung niên kia vẫn còn kích động, không chú ý xung quanh, ngược lại thiếu nữ kia lại chú ý, trên mặt càng lo lắng, thậm chí có chút ngượng ngùng.

"Đại Nữu à, những người kia thật sự quá đáng, ức hiếp Hạ gia chúng ta không còn ai, nếu không phải Nhị thúc con nhiếp phong hàn, cô nhi quả phụ chúng ta sao có thể bị người khác vũ nhục? Đại Nữu, bây giờ có con thì khác rồi, con phải làm chủ cho thăm và muội muội của con..."

Đội bà ta khóc lóc tổ khổ một hồi, Như Thúy mới nói: "Ta nhớ ra rồi, bà đúng là Nhị thẩm. Nhưng mà, hình như ta nhớ lúc đó thẩm là người làm chủ đem ta bán cho người Nha Từ đấy."

"Cái gì, còn có chuyện này?" Ôn Ngạn Bình tròn mắt nhìn, tay áo run lên, lộ ra một cây đoản kiếm, đằng đằng sát khí nhìn phụ nhân trung niên.

Người phụ nhân trung niên cứng ngắc nhìn chuỗi kiếm phản chiếu hàn quang của đoản kiếm, không dám xem nó là đồ chơi của đứa nhỏ, nhanh chóng cười nói: "Không không không, khi đó thẩm và Nhị thúc con đều không muốn người Nha Từ mang con đi, thế nhưng nhà chúng ta thật sự rất đói, Trụ Từ ca của con bị bệnh nặng, cần bạc uống thuốc, thật sự không có cách nào khác..." Lại một hồi khóc trời đập đất, đồng thời lên lút xem sắc mặt Như Thúy, chỉ sợ trong lòng nàng có vướng mắc khó chịu, đuổi mẹ con bà đi ra.

Như Thúy nghe xong một lúc lâu mới nói: "Thì ra là thế, đúng rồi, đây là muội muội nhà Nhị thúc sao? Tên là gì?"

Thấy mặt Như Thúy tươi cười, trong lòng Hạ thẩm vui vẻ, vội vàng túm con gái qua: "Đây là Hương Như, nữ danh Tiểu Nữ, hai tỷ muội con lớn lên đều giống nãi nãi các con, nghe nói nãi nãi các con là cô nương xinh đẹp nhất trong Hạ gia thôn, năm đó lúc bà gả cho gia gia các con, gia gia các con không biết được bao nhiêu người trong thôn hâm mộ."

Mất thấy bà ta lại muốn lải nhải, Như Thúy cắt đứt lời bà ta: "Nhị thẩm, Trụ Từ ca đâu?"

Mặt Hạ thẩm cứng đờ, sau đó nghẹn ngào một tiếng, gạt lệ nói: "Ba năm trước, Trụ Từ ca con nhiễm bệnh qua đời rồi, hắn vừa mới lấy thể tử, còn chưa kịp lưu lại huyết mạch cho Hạ gia thì đã qua đời, khiến cho chúng ta người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thật đúng là đau tận tâm can. Cũng bởi Trụ Từ qua đời mà Nhị thúc con bị bệnh, sức khỏe ngày càng yếu, năm nay thôn chúng ta xảy ra lũ lụt, lũ lụt rút không lâu, người già trẻ nhỏ trong thôn đều bệnh, có bạc cũng không mời được đại phu, mua không được thuốc, Nhị thúc con không chịu nổi liền đi rồi..."

Như Thúy lộ ra vẻ mặt thương cảm, bầu không khí nhất thời ngưng trệ, thiếu nữ được gọi là Hương Như thấy mẫu thân khóc lóc nỉ non, vành mắt cũng đỏ lên.

Sau một lúc lâu, Như Thúy mới nói: "Mọi chuyện đã qua, trên đường đi Nhị thẩm và muội muội đã cực khổ. Người đâu, dẫn Nhị thẩm xuống rửa mặt nghỉ ngơi."

Thấy thái độ Như Thúy mềm mỏng, rốt cuộc Hạ thẩm yên lòng, rất cao hứng nắm tay con gái theo nhà hoàn rồi khỏi.

Sau khi mẫu tử Hạ gia rời đi, Như Thúy gọi thị vệ đến hỏi thăm tình hình Ôn Lương ở Giang Nam lần nữa, còn có hấn sai người dẫn hai mẫu tử này tới đây là có ý gì. Theo Như Thúy nghĩ, nàng vốn không có ý định nhận thân thích cái gì, coi như đường muội kia lớn lên rất giống nàng, cũng không sinh ra tâm tình vui sướng.

Đừng nói nàng không niệm tình thân, tuy lúc đó tuổi còn nhỏ, nhưng nàng còn nhớ rõ rằng sắc mặt Nhị thẩm, quả thật đem nàng trở thành con ghê cho ăn cơm trắng, hận không thể trực tiếp khiến nàng biến mất. Thời điểm Lưu nha tử tới, nàng trốn một bên tường nghe thấy Nhị thẩm nói chuyện với Lưu nha tử, muốn bán nàng đi thật xa, tốt nhất cả đời không gặp lại, không xen vào sống chết của nàng, chỉ cần nàng không tìm đường trở về Hạ gia thôn là được, thế nên cuối cùng nàng bị bán đến kinh thành.

"Thường ngày đại nhân hơi bận một chút, nhưng thân thể khỏe mạnh, không có chuyện gì. Có điều đại nhân sai thuộc hạ dẫn các nàng về, không có dặn dò gì khác." Thị vệ trung thực đáp. Kỳ thật lúc ấy Ôn Lương bận sứt đầu mẻ trán, nào có tâm tư quản hai vị kia ra sao, nếu không phải nể mặt Như Thúy, hấn căn bản lười để ý tới các nàng, sau đó nhớ tới thân thể Như Thúy, liền nghĩ có lẽ nàng nhớ người nhà, mới đưa hai người kia tới kinh thành.

Lại hỏi thăm một ít chuyện, nói: "Ôn đại nhân có nói lúc nào trở về không?"

Đương nhiên thị vệ không cách nào trả lời, cái này phải xem tình hình ở Giang Nam khi nào khống chế được, sau đó viết tấu chương cho hoàng đế, hoàng đế đồng ý mới được trở về, vì thế chỉ có thể đợi.

Sau khi thị vệ lui xuống, Ôn Ngạn Bình uốn éo eo, cả hận nói: "Nương, lão thái bà này không có ý tốt, chúng ta đánh đuổi họ ra ngoài đi."

Như Thúy vỗ vỗ đầu bé: "Không được, đây là cha con đưa tới, phải nể mặt hấn chứ."

"Nương, con không thích lão thái bà này, còn có nữ nhân kia tuy rằng lớn lên giống nương, nhưng cũng là một bộ dáng không có ý tốt, đáng ghét giống nhau. Nương, không bằng chúng ta thừa dịp trước khi cha quay về, trực tiếp xử lý họ đi?" Ôn Ngạn Bình mở to đôi mắt xinh đẹp, ngoài miệng nói lời không khác gì thổ phỉ.

"Đừng nói vậy, nếu để cha con biết con có loại suy nghĩ này, sẽ mời thêm mấy ma ma tới dạy quy củ cho con đấy." Như Thúy cười nói.

Ôn Ngạn Bình nghe xong, uể oải, hiện giờ bé sợ nhất là bị ma ma trong cung dạy dỗ, học quy củ khiến bé sắp thổ huyết. Có điều, bé vẫn rất ghét mẹ con hai người kia, lão thái bà không cần phải nói, dám bán nương bé đi, đầu tiên không thể tha cho bà ta. Còn một nữ nhân khác, Ôn Ngạn Bình tuyệt đối không thừa nhận nàng ta dù gương mặt Như Thúy bày ra vẻ nhút nhát e lệ, thật sự làm bé nổi da gà, thật đáng sợ! Vì thế quyết định ghét nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Đúng mùa hoa quế phiêu hương, trong hậu viện thế gia giàu có trong kinh thành tràn ngập một cỗ mùi hương hoa quế thanh nhã.

Ôn Ngạn Bình khoanh tay đi cùng Hạng Thanh Xuân trên hành lang, liền ngửi thấy trong sân viện đầy mùi thơm, phóng tầm mắt nhìn lại, từng bụi cây quế cao to, hoa quế nhỏ nhỏ trắng tinh xen lẫn trong lá xanh rất đẹp. Dưới tán cây, một thiếu nữ mặc hồng y dẫn theo nha hoàn hái hoa quế, trong gió thu, hoa quế bay như mưa, thiếu nữ bên dưới đưa tay thoăn thoắt, không nói có bao nhiêu động lòng người.

Bước chân Hạng Thanh Xuân hơi ngừng lại, giật mình nhìn thiếu nữ dưới bụi hoa quế, gương mặt đó... Chẳng qua rất nhanh, liền biết rõ thiếu nữ này không phải thê tử của ân sư, mà chỉ là một người có tướng mạo tương tự mà thôi. So với Như Thúy, thiếu nữ này có vẻ càng mềm mại xinh đẹp tuyệt trần, lúc sợ hãi nhìn sang, khiến nam nhân nhìn không được sinh ra một cỗ thương tiếc, đem vốn liếng nữ nhân phát huy vô cùng tốt. Trái lại người nào đó, đáng vẻ tươi cười xinh đẹp, giờ tay nhắc chân đều giữ đúng bốn phận quy củ, còn có lời nói khiến người khác giật mình, làm việc lớn mật, bản chất khác xa thiếu nữ này, đáng vẻ giống nhau cũng không cách nào lẫn lộn.

"Ngạn Bình, con đã về." Hạ Hương Như phát hiện trên hành lang có hai người từ lâu, dẫn nha hoàn đi tới, đến khoảng cách khoảng mười bước thì dừng lại, thấy thiếu niên có đáng vẻ tinh tế xinh đẹp, y phục bắt phàm, liền biết là quý công tử trong kinh, thi lễ nói: "Xin chào công tử."

Thần sắc Hạng Thanh Xuân lãnh đạm, nhàn nhạt đáp lễ.

Hạ Hương Như cẩn thận dò xét hai người, tuy Ôn Ngạn Bình đã mười tuổi, có thể do trước kia thân thể bị thương, cho nên trở mã chậm, thoát nhìn giống đứa nhỏ tám tuổi, mặc dù tướng mạo bình thường nhưng đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, hơi trừng mắt càng làm nổi bật ánh mắt có thần, giống như mắt rồng được vẽ trong bộ tranh thủy mặc, khiến bức tranh hài hòa sinh động hẳn. Thế nhưng không biết tại sao, Hạ Hương Như có cảm giác sợ cháu trai, xưa nay không dám ở một mình với bé. Đảo mắt sang Hạng Thanh Xuân, thiếu niên lớn lên như thế, thật sự khó gặp, theo nàng, người duy nhất có thể so sánh được chính là Ôn Lương đã cứu các nàng. Thấy Ôn Ngạn Bình không có ý tứ giới thiệu, trong lòng hơi âm ỉ, biết bé không nhìn nhận mình.

Ôn Ngạn Bình nhếch môi, nhìn không ra buồn vui, nói: "Hương đi đang làm gì đấy?"

Hạng Thanh Xuân chau mày, thì ra là một trong hai mẹ con khiến Ôn Ngạn Bình khó chịu, tuy rằng đáng vẻ không tệ, nhưng không hiểu vì sao cảm giác rất không được tự nhiên, đại khái là trong lúc nhất thời hẳn không có thói quen nhìn một cô nương có khuôn mặt Như Thúy bày ra biểu tình nũng nịu, cảm giác rất không tốt.

"Hoa quế nở, ta nghĩ hái một ít hoa quế làm bánh ngọt, phụ mẫu rất thích bánh hoa quế ta làm, nên muốn làm một ít cho tỷ tỷ và cháu trai cháu gái nếm thử." Hạ Hương Như cười dịu dàng, nũng nịu yếu đuối, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp tuyệt trần khiến người ta cảm thấy giống thiên kim tiểu thư được nuông chiều.

Ánh mắt Ôn Ngạn Bình âm u, không khách sáo: "Chẳng lẽ Hương đi không biết nướng ta không thích bánh hoa quế sao? Hơn nữa đệ đệ muội muội còn nhỏ, ăn bị nghẹn thì làm sao bây giờ?" Thấy thiếu nữ tỏ vẻ bất an, không hiểu sao con tức trong lòng nổi lên, ánh mắt như rắn chằm chú nhìn nàng ta, lại nói: "Có điều, ngài không biết nướng ta thích gì cũng phải thôi, dù sao lúc nướng ta năm tuổi đã bị nướng ngài bán đến kinh thành làm nha hoàn rồi, hơn nữa khi đó Hương đi còn chưa ra đời, người không biết không có tội, thật là may mắn. Nghe thăm bà bà nói, khi sinh Hương đi trong nhà có tích góp được một chút, Hương đi được chăm sóc tốt, nuôi dưỡng Hương đi giống như con gái của thế gia giàu có, chẳng trách Hương đi nhân hạ thoải mái có tâm tình hái hoa quế tự mình làm điểm tâm nhĩ."

Theo lời nói Ôn Ngạn Bình, sắc mặt Hạ Hương Như càng lúc càng trắng bệch, thân thể phát run, vẻ mặt bị thương khổ sở nhìn bé, khoe miệng giật giật nhưng không biết nói gì cho phải. Những lời này nghe thật chói tai nhưng không cách nào phản bác, gần đây nàng mới biết thì ra Đại bá và Đại bá nương còn có một đứa con gái, cũng chưa từng nghĩ tới năm đó phụ mẫu nhẫn tâm đem nữ nhi duy nhất nhà Đại bá bán đi, lúc biết rõ chân tướng, trong lòng nàng cũng khổ sở cực điểm, dẫn đến một nỗi khó chịu không nói nên lời, chỉ muốn sau này đối tốt với đường tỷ một chút, dù sao ở kinh thành không quen biết ai, về sau cần dựa vào đường tỷ...

Thấy thân ảnh Hạ Hương Như lao đảo rồi đi, Ôn Ngạn Bình nhủ một cái, thần sắc không thể nào tốt, quay đầu thấy Hạng Thanh Xuân đang nhìn theo bóng lưng rồi đi của Hạ Hương Như, tròn mắt đảo một vòng, cười hi hi nói: "Hồ ly tinh, huynh nhìn cái gì đấy? Sẽ không phải...vừa ý nàng ta chứ? Nếu thật sự thích, ta sẽ giúp huynh thông báo với phụ mẫu nàng ta một tiếng, tin tưởng lão thái bà kia sẽ hết sức vui vẻ đem nàng tới phủ hầu hạ huynh."

"Nói vậy bà gì đó?" Sắc mặt Hạng Thanh Xuân hơi khó coi, cảm thấy đứa nhỏ này không kiêng kỵ thứ gì, tuổi còn nhỏ mà nghĩ tới những thứ này rồi "Đáng vẻ còn không bằng một nửa của ta, ta mới không muốn." Hơn nữa dù sao Hạ Hương Như chỉ là một nữ tử bình dân, coi như nạp làm thiếp cũng ngại thân phận thấp.

Ôn Ngạn Bình nghe rằng, "Hồ ly tinh, yêu cầu của huynh quá cao, cẩn thận sau này không lấy được thê tử! Lúc nào cũng trưng bộ mặt hồ ly ra, ta cảm thấy không có nữ nhân nào dám gả cho huynh."

Hạng Thanh Xuân hừ một tiếng, xưa nay hẳn tự phụ dung mạo của mình, đương nhiên sau này muốn lấy nữ tử có dung mạo hơn hẳn mình làm thê tử. Hơn nữa, hiện tại đối với vẻ bề ngoài, hẳn mắc chứng cưỡng ép, nữ nhân lớn lên dung mạo không bằng hẳn, hẳn liếc mắt cũng lười, cho nên dù đã mười tám tuổi, Hạng mẫu bắt đầu an bài nhà đầu thông phòng cho hẳn nhưng bởi vì tướng mạo những nữ nhân kia không xinh đẹp bằng hẳn nên ngay cả liếc mắt hẳn cũng không thèm, khiến cho Hạng mẫu yêu thương hẳn đau đầu không dứt, nhưng muốn tìm được nữ nhân có dung mạo thắng được hẳn, quả thật là khó tìm mà.

Thấy đáng vẻ hẳn lãnh diễm cao quý, trong lòng Ôn Ngạn Bình biết hẳn xấu tính, sợ trêu chọc quá mức cái mông lại gặp nạn, không hề nói tiếp đề tài này, dẫn hẳn đi đến thiên sảnh.

Mặc dù Ôn Lương không có ở đây, đám người Hạng Thanh Xuân Vệ Triều Áp vẫn thường xuyên bớt thời gian tới Ôn phủ thăm ba đứa nhỏ, vẫn lui tới Ôn phủ cũng không bởi vì Ôn Lương không có ở đây mà gián đoạn, cộng thêm gần đây Ôn Ngạn Bình thường xuyên chạy ra ngoài, đám người Vệ Triều

Áp gấp bé mấy lần, phát hiện ngay cả thị vệ bé cũng không dẫn theo chạy loạn khắp nơi trong kinh thành, sợ bé xảy ra chuyện gì, không thiếu được nhìn chăm chăm bé, xách bé trở lại Ôn phủ.

Trên đường, Ôn Ngạn Bình nói với Hạng Thanh Xuân sự tình của hai mẹ con kia, cuối cùng có chút xem thường nói: "Nghe nói phụ thân Hương đi mới qua đời, các nàng còn trong thời gian đề tang. Huynh nhìn nữ nhân kia một cái xem, mặc váy hồng nhạt, không có cảm giác khổ tận nào, còn lão thái bà kia càng quá đáng, nương ta tốt bụng đưa y phục trắng cho bà ta, bà ta còn chưa thấy đủ, âm thầm mắng nương ta keo kiệt, ngay cả bộ y phục cũng không nỡ cho, suốt ngày không có chuyện gì cứ chạy vào phòng nương ta, vung tay múa chân với bọn Trường Trường A Tuyết, còn nói nha hoàn ma ma không cần chăm sóc đứa nhỏ, muốn nương không cần nuôi dưỡng quá kỹ, không cần cho bọn chúng ăn quá nhiều, còn nói A Tuyết quá nghịch ngợm, loại đứa nhỏ này phải đánh một trận mới dạy dỗ được --- con mẹ nó, đệ đệ ta rất năng động sao? Lão thái bà quá ghê tởm, ta giận quá nên bắt một con rắn thả vào chân bà ta, lão thái bà sợ tới mức la khóc cô hòng..."

"Không cho phép nói thô tục." Hạng Thanh Xuân gõ trán bé.

Ôn Ngạn Bình thầm kêu một tiếng, lại nói tiếp chuyện mẹ con từ Hạ gia kia, quá trình chinh phục thế nào. Những chuyện này bé không dám nói với người bên ngoài, chỉ có Hồ ly tinh có cả bụng ý nghĩ xấu này bé mới dám nói, bởi vì loại người này chỉ cần không giẫm lên điểm mấu chốt của hắn, xâm phạm đến lợi ích của hắn, căn bản sẽ không để ý tới người khác có không may hay không, rất văn phạm phong thanh.

Hạng Thanh Xuân nghe bé kể chuyện chinh hai mẹ con kia rất sống động, không khỏi lộ ra nụ cười thần nhiên. Tuy chỉ là trò đùa dai của trẻ con, nhưng đứa nhỏ này hung tàn không cần giải thích, Hạng Thanh Xuân từng bị bé chinh phục đến mất khống chế đánh mông bé, có thể thấy đứa nhỏ này khó chơi biết bao nhiêu.

Đến thiên sảnh, Ôn Ngạn Bình hỏi người hầu, biết Như Thúy đang chơi với ba đứa nhỏ trong khách sảnh, bèn dẫn hắn đến phòng khách.

Như Thúy và nha hoàn đang đỡ ba đứa nhỏ giúp bọn chúng học đi, thấy Hạng Thanh Xuân tới, nhanh chóng sai người dâng trà.

Sau khi Hạng Thanh Xuân cung kính hành lễ với Như Thúy, liền nhanh chóng ôm lấy A Tuyết đang bò đến, trong lòng mềm mại.

Đối với ba đứa nhỏ dung mạo tương tự nhau, Hạng Thanh Xuân chỉ cần tiếp xúc vài lần là có thể phân biệt được chưa từng lẫn lộn, đặc biệt là A Tuyết hoạt bát quá mức, chưa bao giờ sợ người lạ, chỉ cần có khách nhân tới phủ chơi, đều vùn vụt bò qua vịn người ta đứng dậy, muốn khách nhân chơi với bé. Thế nên trong ba đứa nhỏ, A Tuyết là bé được lòng người nhất. Trường Trường và Quý Quý đều có bộ dáng thành thực lão luyện, điềm đạm nho nhã ngược lại rất yên tĩnh, càng làm nổi bật tính cách hoạt bát của A Tuyết.

Hạng Thanh Xuân chơi với A Tuyết trong chốc lát, nói với Như Thúy: "Ngày mười bảy là ngày ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai, sự mẫu có gì cần Thanh Xuân làm, cứ việc dặn dò."

Như Thúy bật cười: "Đến lúc đó con mạng bản thân mình đến dự là được rồi, những thứ khác không cần các con phải làm."

Ôn Ngạn Bình nghe trắng nói: "Không có chuyện gì tự nhiên ân cần, không phải gian thương thì là đạo chích, Hồ ly tinh huynh không cần nhiệt tình quá, sẽ khiến ta cảm thấy không có ý tốt."

Gân xanh trên trán thiếu niên nhảy lên thịnh thịch, Hạng Thanh Xuân nỗ lực kiềm chế xúc động mà nổi giận, cảm giác kiếp trước mình nhất định là kẻ thù giết cha đoạt thể tử, đời này mới nhìn nhau không vừa mắt.

Lúc này, Như Thúy nhìn ba đứa nhỏ thờ dài, nói: "Không biết lúc ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai, Ôn đại nhân có về kịp không?"

Một lần Ôn Lương đi là cả hơn ba tháng, ngoại trừ lâu lâu có thư về, cũng không biết ngày nào về, không thể phủ nhận chính là, Như Thúy rất nhớ hắn, bọn họ thành thân hơn hai năm, vẫn là lần đầu tiên xa nhau lâu thế.

Hạng Thanh Xuân nheo mắt, an ủi: "Nghe nói tình hình dịch bệnh ở Giang Nam đã được khống chế, con tin tiên sinh sẽ nhanh chóng quay về."

Như Thúy gật gật đầu, cũng chỉ có thể hi vọng vậy. Bất kể nói thế nào, chuyện ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai vẫn rất quan trọng, Như Thúy hi vọng Ôn Lương sẽ có mặt.

Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên một loạt âm thanh náo loạn, Như Thúy nhíu mày, lúc đang muốn sai Thanh Y đi xem xảy ra chuyện gì, liền nhìn thấy Hạ thâm hùng hồ kéo Hạ Hương Như chạy vào, nhìn thấy Hạng Thanh Xuân đang đỡ A Tuyết tập đi, hai mắt sáng lên, đánh bay đám ma ma phía sau muốn tiến lên giữ ba ta lại, ưỡn mặt sắp tới.

"Vị công tử này, không biết phải xưng hô thế nào? Ta là Nhị thẩm của Ôn Lương đại nhân, đây là con gái ta, tên là Hương..."

"Nương!" Cuối cùng Hạ Hương Như biết xấu hổ, nghe thấy mẫu thân muốn nói khuê danh của mình cho nam nhân bên ngoài nghe, lập tức gấp gấp kêu lên.

"Nha đầu chết tiệt, đừng cãi!" Hạ thâm nhỏ giọng khiển trách con gái một tiếng, lại bắt đầu nhiệt tình nói tiếp với Hạng Thanh Xuân, hoàn toàn là tự quyết định, lải nhải, không nhìn thấy thần sắc thiếu niên lãnh đạm có gắng kiềm chế.

Thần sắc mọi người trong phòng vô cùng không tốt, Hạ thâm bày ra dáng vẻ phụ nhân nông thôn không kiến thức, không có một chút lễ nghi đáng nói, mọi người nhìn thấy loại người này, đều cảm thấy hết sức mất mặt, thể diện vụt xuống trước mặt người ngoài, nếu không phải Hạ thâm là trưởng bối của Như Thúy, những ma ma kia làm sao sợ lúc lời kéo làm bị thương bà ta khiến Như Thúy phiền lòng? Ôn Ngạn Bình hung hăng liếc nhìn đám ma ma đang

đứng trước cửa, thế mà không ngăn lại được, đều bắt tài sao?

Hạ thăm nói không ngừng, không nghỉ một hơi, nước bọt bay tứ tung, ngay cả A Tuyết hoạt bát cũng bị bà ta dọa chui vào lòng Hạng Thanh Xuân. Nếu không phải trong lòng còn có đứa nhỏ, Hạng Thanh Xuân sẽ nhìn không được phát tay áo bỏ đi, đồng thời cũng nhận thức chính xác được lão thái bà đáng ghét trong miệng Ôn Ngạn Bình.

Tuy thấy Hạng Thanh Xuân bị ngập rất vui vẻ, nhưng Ôn Ngạn Bình cảm thấy hành vi xông thẳng vào cửa hai mẫu tử nhà này làm Như Thúy mất thể diện, thậm chí ảnh hưởng đến mặt mũi Ôn phủ, lập tức ngồi không yên, lên lút đuổi chân ra...

Hạ thăm đang chuẩn bị kéo con gái lên trước mặt Hạng Thanh Xuân đột nhiên kêu một tiếng, chân lật ngang, cả người nằm sấp trên đất, ngay cả Hạ Hương Như đang bị bà ta kéo cũng ngã về phía trước.

Như Thúy và Hạng Thanh Xuân phản ứng cực nhanh, mỗi người bế một đứa nhỏ nhanh chóng lùi về sau, cho nên thân ảnh hai người đồng loạt té sấp xuống trước mặt mọi người.

"..."

Mất mọi người trừng lớn, Như Thúy quyết định nói thật nhanh: "Ai nha, Nhị thăm không bị thương chứ? Các người còn không mau đưa Nhị thăm về phòng? Nhân tiện mời đại phu tới xem Nhị thăm có bị thương ở đâu không, kê mấy đơn thuốc cho Nhị thăm điều trị, không nên để lại bệnh căn."

Nghe thấy lời Như Thúy, một đám ma ma lập tức đánh tới, ba chân bốn cẳng bắt Hạ thăm buur hăn lại, không cho bà ta có cơ hội lên tiếng, bịt miệng bà ta lôi ra ngoài, Còn về thiếu nữ Hạ Hương Như đáng yêu nũng nịu, về mặt tràn đầy xấu hổ và giận dữ, đã sớm xấu hổ che mặt chạy như bay.

Cuối cùng thế giới được thanh tịnh.

Hạng Thanh Xuân âm thầm lau mồ hôi hột, phụ nhân thô bỉ bậc này lần đầu tiên trong đời hấn nhìn thấy, cảm thấy rất không tốt, hơn nữa hấn rất dị ứng với hành vi đẩy mạnh tiêu thụ con gái của Hạ thăm, đối với nữ nhân có tâm tư khác thường với mình, hấn vô cùng chán ghét.

Xảy ra chuyện này, Hạng Thanh Xuân ngẩn ngơ ở đây cũng không tốt, liền chào Như Thúy cáo từ.

Như Thúy không giữ hấn lại, sai người hầu tiễn hấn ra ngoài.

Sau khi Hạng Thanh Xuân rời đi, mặt Như Thúy nghiêm túc, gọi quản gia tới: "Minh thúc, đã mời đại phu cho Nhị thăm chưa?"

Vừa rồi quản gia có nghe nói Hạ thăm xông vào khách sảnh quấy nhiễu khách nhân, nhưng mà khi đám ma ma khiêng đưa Hạ thăm kia trở về khách viện, tay chân đi đứng đều rất tốt, ngược lại Hạ Hương Như nhốt mình khóc trong phòng, đáng về xấu hổ không dám gặp người. Những chuyện hai mẹ con kia làm trong mấy ngày qua khiến quản gia rất không chào đón các nàng, cho nên lúc nghe họ té ngã căn bản không muốn mời đại phu.

Bây giờ nghe phụ nhân nói muốn mời đại phu cho bà ta, quản gia cười nói: "Vừa rồi vội quá nên thiếu sót, không có sai hạ nhân đi mời, phụ nhân yên tâm, thuốc hạ sẽ sai người đi mời đại phu đáng tin cậy đến."

Nghe ra ý quản gia, Như Thúy cười nói: "Quả thật nên như thế, Nhị thăm lớn tuổi, lại vất vả cả đời, sức khỏe xương cốt suy nhược, dặn đại phu không cần khách sáo, cứ kê mấy đơn thuốc phù hợp, nhân tiện phái thêm vài ma ma nha hoàn tới khách viện, để Nhị thăm yên tâm dưỡng bệnh."

Nghe xong, quản gia liền biết rõ đây là Như Thúy muốn trá hình nhốt Hạ thăm lại, như thế cũng tốt, loại người như Hạ thăm đúng là không có xấu hổ, thô bỉ ích kỷ, không biết nhìn sắc mặt người khác, tham hư vinh, nếu không quản chặt một chút, không biết còn ném đi bao nhiêu thể diện của Ôn phủ đây.

Sau khi quản gia lui xuống, trong lòng Như Thúy có quyết định, chờ Ôn Lương trở về sẽ xử lý mẫu tử Hạ gia này, tuyệt đối không thể giữ họ lại trong phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Bởi vì Hạ thăm bị "bệnh" phải tĩnh dưỡng, Hạ Hương Như tiếp nhận thuốc thang không rời nửa bước, không còn hai mẹ con này, Ôn phủ khôi phục lại trật tự.

Ôn Ngạn Bình cảm khái nói với Như Thúy, "Nếu biết biện pháp này sẽ khiến bà ta im lặng, con đã sớm gạt chân để bà ta lăn vài vòng rồi."

Hạ thăm vào Ôn phủ hơn nửa tháng, bà ta vẫn trắng mắt không nhìn sắc mặt ai, ngoại trừ lúc đối mặt Như Thúy còn nịnh nọt nọt nọt, những lúc khác rất thích khoa chân múa tay, ý là trường bối của Như Thúy mà vênh mặt hất hàm sai khiến làm cho hạ nhân Ôn phủ than trời trách đất, nhưng vẫn kính trọng và nhường nhịn vị Nhị thăm trên danh nghĩa của Như Thúy cô nương. Bây giờ Như Thúy hạ lệnh đem bà ta giam lại để dưỡng "bệnh", mọi người trong Ôn

phủ cảm thấy yên tĩnh hơn rất nhiều.

Như Thúy không ngừng nở nụ cười, kéo tiểu cô nương vào lòng, hôn trên mặt bé một cái, so với những nữ nhân đứng đắn, Như Thúy cô nương có chút không đứng đắn, cho nên có rất nhiều chuyện dung túng tiểu cô nương hung tàn, nhiều khi Ôn Ngạn Bình rất thích gần gũi nàng.

"Nương, ngày kia chính là ngày các đệ đệ muội muội chọn đồ vật đón tương lai, nương không được thả bà ta ra tránh cho mất mặt." Ôn Ngạn Bình hàm hừ: "Đến lúc đó bà ta lại nói đệ đệ muội muội thế này thế kia, hơn nữa mỗi lần lão thái bà nhìn thấy khóa vàng trên người đệ đệ, đáng về hận không thể tháo xuống để chính mình mang, thật mất mặt, coi như con yêu tiên, cũng sẽ không đoạt đồ vật của đứa nhỏ. Ai, lại nói, có thể lần này Hồ ly tinh bị dọa không nhẹ." Nói xong lời cuối cùng, nhin không được có chút hả hê, trong lòng hi vọng Hạ thâm dọa Hạng Thanh Xuân thêm mấy lần.

"Đừng mỗi lần gặp là trêu Hạng công tử, quả thật hán không xấu." Như Thúy buồn cười nói.

Ôn Ngạn Bình làm mặt quỷ, ai nói Hồ ly tinh không xấu, hán đúng là có một bụng ý nghĩ xấu, ngay cả những bằng hữu xưng huynh gọi đệ kia cũng không dám đối nghịch với hán, chẳng qua trên mặt bày ra mấy phần hiền lành mà thôi. "Ai bảo hán một mực nói con là tiểu tử xấu? Con chán ghét hán, rõ ràng là mất thối, con mới không xấu như vậy, hơn nữa con là nam nhân, xấu một chút có sao đâu?"

"Đó là quan niệm dưỡng mười mấy năm, rất khó sửa lại, Hạng công tử chỉ là yêu cái đẹp một chút, chứ phẩm hạnh và tài học thì rất tốt đấy." Như Thúy nhéo nhéo khuôn mặt được dưỡng tí mi của bé, trong lòng rất hài lòng đối với cảm xúc này, tiểu nha đầu xanh xao vàng vọt năm đó cuối cùng đã nuôi được có chút thịt, rất có cảm giác thành tựu, tiếp tục nói: "Tiệc chọn đồ vật đón tương lai của bọn Trường Trường sẽ rất lớn, đến lúc đó có rất nhiều phu nhân có thân phận tới dự, tốt nhất không nên cho Nhị thâm ra ngoài, miễn cho làm phiền khách nhân."

Không nói tới chuyện thân phận ba đứa nhỏ bùng nổ trong kinh thành, riêng chỗ Trần quốc công thôi, đã sớm hô hào đánh tiếng muốn tổ chức tiệc chọn đồ vật đón tương lai long trọng, xem mặt mũi Ôn Lương, đến lúc đó tuyệt đối sẽ có rất nhiều người đến dự.

"Tốt nhất nên như thế."

Hai người đang nói chuyện thì có nha hoàn tới báo ba đứa nhỏ đã tỉnh ngủ, muốn gặp mẫu thân và ca ca, hai người nhanh chóng đi đến sương phòng ba đứa nhỏ.

Vào phòng, liền nhìn thấy mỗi đứa đều được nha hoàn ma ma phục vụ rửa mặt thay y phục, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ửng hồng, vẻ mặt còn buồn ngủ. Thấy các nàng tiến đến, A Tuyết và Quý Quý lập tức duỗi tay nhỏ về phía các nàng, lần lượt kêu "Nương" và "Ca ca", ngụ ý muốn ôm.

Như Thúy ôm lấy A Tuyết, nhận khăn lông nóng ma ma đưa tới lau mặt cho bé, tới khi A Tuyết lấy lại tinh thần, liền hôn lấy hôn để lên khuôn mặt cực kỳ giống Ôn Lương của bé, tiểu bánh bao cũng vui cười hơn hờ mà hôn hôn lại.

Sau khi để tiểu bánh bao đã thanh tỉnh sang một bên, Như Thúy ôm con lớn nhất vẫn còn buồn ngủ. Tiểu bánh bao lười biếng, liếc nàng một cái rồi tiếp tục ngáp, vùi đầu vào lòng nàng chuẩn bị ngủ tiếp. Như Thúy không dám cho bé tiếp ngủ bằng không đem nay bé sẽ ồn ào rất trẻ mới chịu ngủ.

Bên kia, Ôn Ngạn Bình cũng rửa mặt sạch sẽ cho tiểu muội muội, ôm bé hôn một chút, yêu thương gọi "Muội muội muội muội", Quý Quý cũng trả lời "Ca ca ca ca." Hai người hôn qua hôn lại hết sức thân mật. A Tuyết thấy thế, vùn vụt bỏ qua, vịn người Ôn Ngạn Bình đứng lên, ba người nhanh chóng chơi đùa với nhau.

Như Thúy nhéo nhéo bàn tay mềm mại non nớt của con lớn, điểm cái mũi nhỏ của bé cười nói: "Trường Trường không được ngủ nữa, dậy chơi với đệ đệ muội muội nào, không nên bày ra đáng về tiểu lão đầu, cha con không thích đâu ~" Tiểu bánh bao tuổi còn nhỏ, mà trung ra bộ mặt nghiêm túc không hợp tuổi, giống như ai thiếu bé mấy trăm lượng bạc, rất giống lão Trần quốc công, mỗi lần thấy mặt Như Thúy đây hắc tuyến, nếu lúc Ôn Lương về phát hiện tính tình con lớn giống tính tình phụ thân hán, đoán chừng sẽ phát khóc.

Trường Trường vô tội nhìn nàng, sau đó bình tĩnh kéo hầu bao bên hông nàng, nhét vào miệng.

"Trường Trường không nghe lời, cái này không thể ăn được." Như Thúy nắm tay bé, sai nha hoàn tới phòng bếp mang cháo xương được hầm mềm nhũn đến cho bọn chúng ăn.

Lúc ba đứa nhỏ vừa ăn no, liền có nha hoàn đến báo có ma ma của phủ Trần quốc công tới.

Vẫn là Lâm ma ma đến, so với hai năm trước Lâm ma ma vênh váo tự đắc trung ra đáng về đại diện cho Trần quốc công mọi người phải tôn kính, bây giờ Lâm ma ma vô cùng hiền lành cung kính, cẩn thận phụng bồi, không dám nói những câu quá phận, dù cho Như Thúy có xấu tính cũng không dám đem quy củ gì đó mà đập tới đầu nàng.

Cảm giác này -- thật sự đặc biệt thoải mái nha! Quả nhiên quy củ được thành lập trên cơ sở cường đại, hiện tại nàng có phu quân có con trai sủng ái, không ai dám bắt kính với nàng, địa vị trong phủ Trần quốc công nhanh chóng vượt qua Trần quốc công phu nhân.

Như Thúy đặt ba đứa nhỏ trên giường gạch ấm, mình thì ngồi bên ngoài ngăn lại miễn cho bọn chúng bò loạn té xuống giường, uống một ngụm trà xong mới hỏi: "Lâm ma ma tới đây có chuyện gì thế?"

Lâm ma ma tươi cười trả lời: "Cũng không phải chuyện lớn, lão gia phái nô tỳ tới truyền lời với phu nhân một tiếng, ngày kia là tiệc ba vị tiểu chủ tử chọn đồ vật đoán tương lai, lão gia muốn tổ chức tiệc lớn tại phủ Trần quốc công."

"Việc này chắc đành phụ sự kỳ vọng của cha rồi, phu quân đã dặn, tiệc làm ở đây không nên trở về làm phiền cha nương bọn họ." Như Thúy thẳng thắn

nói.

Nụ cười trên mặt Lâm ma ma cứng ngắc, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười vừa rồi, bắt đầu cố gắng thuyết phục Như Thúy. Đây là mục đích tối lớn này của bà, lão gia dặn bà nhất định phải thuyết phục Tam thiếu phu nhân, để tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của ba đứa nhỏ được tổ chức tại phủ Trần quốc công. Mà Trần quốc công biết nếu Ôn Lương ở đây, nhất định sẽ không đồng ý, nên hiện giờ nhân lúc Ôn Lương không có ở đây, không có nam nhân làm chủ, ông là phụ thân, một khi ra lệnh, con dâu không phải nên nghe theo sao?

Lâm ma ma dùng hết sức lực, bất kể khuyên can thế nào, người nào đó dầu muối đều không ăn một chút, khiến bà không biết làm sao. Đối với người như Như Thúy, bà rất rõ ràng, ngoài mặt cười tùm tùm đấy, nhưng là nhân vật lớn mặt lại khó dây dưa, có muốn cáo trạng thì cũng bởi có Ôn Lương làm chỗ dựa nên không giải quyết được gì, rõ ràng chỉ xuất thân từ nhà hoàn, nhưng vận khí này thật sự đặc biệt rất tốt.

"Lâm ma ma, trong thư phu quân gửi về, đặc biệt dặn ta phải tổ chức tiệc chọn đồ vật đoán tương lai cho ba đứa nhỏ thật tốt, ta cũng không đành lòng để cha nương vất vả, thế nên vấn đề này cha nương không cần bận lòng." Như Thúy đổ mọi chuyện lên đầu Ôn Lương, nếu cha chồng không hài lòng có thể trực tiếp đi tìm Ôn Lương.

Cuối cùng, Lâm ma ma chỉ có thể mang về mặt đau khổ ra về.

Sau khi Lâm ma ma rời đi, Như Thúy sai người bắt đầu chuẩn bị, kỳ thật đối với nàng đối với các quý phu nhân trong kinh nàng cảm thấy không sao cả, sợ nhất đến lúc đó hoàng đế lại dẫn Tứ hoàng tử đến góp một chân, đối với vấn đề hoàng đế nhìn chăm chăm vào tiểu nhi nữ, trong lòng Như Thúy thật sự không thể nào tình nguyện, nàng chỉ hi vọng sau này Quý Quý gả cho người toàn tâm toàn ý với bé. Trượng phu một lòng một dạ, phu thê hòa hòa mỹ mỹ mà sống là được, không cần hiển quý, Quý Quý có hai huynh trưởng năng lực, tuyệt đối có thể làm chỗ dựa cho bé.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trước đêm ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai, Như Thúy vừa ngồi trong khách sảnh chơi đùa với bọn chúng, vừa nghe ma ma quản sự bên cạnh và quản gia báo cáo việc chuẩn bị cho yến hội ngày mai, xem coi có gì thiếu sót cần bổ sung hay không.

Như Thúy cầm một cái trống da Vệ Triều Áp tặng lúc lắc đùa với con lớn, A Tuyết lắc lư tề tề lên lưng nàng, tiểu nữ nhi ôn nhu im lặng cảm hầu bao màu sắc tươi sáng chơi.

Đúng lúc này, Ôn Ngạn Bình đột nhiên hưng phấn xông vào, kêu lên: "Nương, cha đã về."

Như Thúy nghe xong, trực giác muốn đứng dậy, may mắn còn nhớ sau lưng còn có một tiểu bánh bao đang nằm sấp trên lưng, nếu không nhất định A Tuyết sẽ bị té. Một tay Như Thúy xách tiểu bánh bao đang nhào sau lưng qua một bên, vốn muốn ra ngoài xem thế nào, ai ngờ tiểu bánh bao bất ngờ nắm một mớ tóc nàng không tha, chỉ có thể ôm bé đi ra ngoài.

Màn đêm buông xuống, sắc trời lơ mờ, nam nhân phong trần mệt mỏi bước nhanh tới, giữa lòng mây ẩn chứa hành trình mệt mỏi, y phục xanh nhạt trên người đầy nếp nhăn, có thể thấy dọc đường đi không có bao nhiêu thời gian rửa mặt, trái ngược hoàn toàn với bộ dáng gọn gàng xinh đẹp thường ngày. Nhưng mà, có chút chán nản, nam nhân này vui vẻ tươi cười như trước, ánh nguyệt phong thanh, giống như vệt sáng trong bóng đêm khiến người ta không thể dời mắt.

Ôn Lương đi đến bên cạnh nàng, đưa tay khóa chặt nàng, âm thanh khàn khàn ẩn chứa nhớ nhung: "Nha đầu, ta đã trở về."

Rửa mặt xong, Ôn Lương sạch sẽ ngồi trên giường gạch, nhìn ba tiểu bánh bao xếp theo thứ tự, ba đôi mắt đen lúng liếng nhìn mình, làm lòng hân hân ngứa ngáy thật muốn ôm vào lòng giẫy vò vài cái.

Như Thúy cầm khăn lông khô, tinh tế lau tóc dài vừa được gội sạch cho hân, mỹ nam tử tóc tai bù xù, năm tháng không hề lưu lại dấu vết, trông trẻ sạch sẽ, dung nhan như ánh mặt trời, một đôi con ngươi màu đen tràn ngập các loại màu sắc, thần nhiên nhìn lại, giống như hoa màu xuân ở rộ.

"Trường Trường, A Tuyết, Quý Quý, không nhận ra cha sao?" Âm thanh Ôn Lương mềm mại vô cùng, đưa tay lần lượt xoa đầu các tiểu bánh bao.

Trường Trường và Quý Quý tương đối sợ người lạ, không có phản ứng, ngược lại A Tuyết được sờ sờ như thế, bèn cảm thấy quen thuộc, vùn vụt bò qua, trực tiếp bổ nhào vào lòng Ôn Lương, bập bẹ gọi to: "Cha~~" Khiến Ôn Lương mừng rỡ ôm vào lòng hôn rồi lại hôn. Mà đối với hai bé còn lại, sau mấy lần Ôn Lương dạy gọi cha mới bắt đầu kêu lên.

Ôn Ngạn Bình đứng bên cạnh cười hi hi: "Không uống công chúng ta một mực dạy bọn chúng gọi cha, đệ đệ muội muội rất thông minh." Sau đó lại kể chuyện bé dạy ba đứa nhỏ nói chuyện thế nào, bọn chúng đùa nghịch thế nào cho Ôn Lương nghe, tuy những chuyện này Như Thúy đã viết thư kể nhưng hân vẫn lắng nghe rất chăm chú, chia cách với bọn nhỏ mấy tháng, trong lòng Ôn Lương rất không quen, thế nên hiện tại hận không thể hỏi thăm sự phát triển của bọn nhỏ mấy lần, đền bù khoảng trống lúc hân không ở đây.

Chẳng qua, lúc Ôn Lương nghe thấy ba đứa nhỏ gọi Ôn Ngạn Bình là ca ca, Ôn Lương không nhịn được, sửa chữa: "Ngạn Bình à, con là đại tỷ tỷ, không được khiến các đệ đệ muội muội hiểu sai." Nếu ba đứa nhỏ vẫn cho rằng đây là đại ca, về sau tiểu cô nương trưởng thành trở thành đại cô nương xuất giá, sẽ khiến bọn chúng nghĩ thế nào?

"Con là ca ca, chính là ca ca!" Ôn Ngạn Bình sừng mặt lên, không chút nào nhượng bộ.

Như Thúy đang chải tóc cho Ôn Lương, xen miếng vào: "Ngạn Bình muốn làm ca ca thì để con làm, dù sao cũng không đảm đương nổi mấy năm nữa, đến lúc đó giải thích cho bọn nhỏ là được."

"Tại sao?" Ôn Ngạn Bình bắt đầu hỏi.

Như Thúy bình tĩnh: "Đại phu nói, thân thể con khi còn bé không được chăm sóc tốt, sau này thời kỳ đặc thù của mỗi tháng sẽ cực kỳ khó chịu, đến lúc đó đành phải ngoan ngoãn nằm trong nhà nghỉ ngơi, nương sẽ cho con mặc y phục xinh đẹp, yên tâm đi."

Tiểu cô nương sợ hãi, sau đó gạt lệ chạy đi -- Trong lòng người ta rất vất vả mới ám thị thành công chính mình là bé trai, tại sao mỗi lần nói tới Như Thúy cô nương lại vô tình vô nghĩa cố ý gây sự nhắc nhở chuyện này đây?

Tiểu cô nương ừ rừ rồi đi, Như Thúy sai người mang ba đứa nhỏ đi ngủ, phu thê hai người trở về phòng.

"Ôn đại nhân, sao chàng lại trở về, sự tình ở Giang Nam ổn rồi sao?"

Ôn Lương ôm nàng vào lòng, mặt chôn ở cổ nàng cọ xát, phát ra tiếng thở dài thoải mái: "Vẫn còn số số chuyện chưa xử lý xong, có Quý thái y bọn hần ở đó, ta có ở đây hay không cũng không sao. Hơn nữa ngày ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai, ta là phụ thân nên trở về tham dự không phải sao? Hoàng thượng cũng phê chuẩn thỉnh cầu của ta, ta sợ bỏ qua ngày này, liền thu thập hành lý trở về, căn bản không có thời gian viết thư thông báo cho nàng..."

Nghe thấy lời hần ẩn chứa sự mệt mỏi, Như Thúy đẩy hần ra: "Nếu chàng mệt, nghỉ ngơi trước đi, có gì ngày mai hần nói." Tuy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng thấy hần mệt mỏi như thế, lại không nỡ ồn ào hần.

Ôn Lương ngẩng đầu, vụn vặt hôn hôn môi nàng, có chút khát vọng khó hiểu, vốn còn muốn làm vài chuyện nhưng thật sự là quá mệt mỏi, thuận thế nằm lại giữa ô chần, ôm Như Thúy cô nương vào lòng, hai tay chặt chẽ chế trụ eo nàng, dường như sợ nàng chạy mất. Như Thúy bất đắc dĩ, chỉ có thể gối đầu lên lòng ngực hần, hai người yên tĩnh gần bó.

Ôn Lương thật sự rất mệt mỏi, không nói được mấy câu, liền nhắm mắt lại ngủ, phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng. Như Thúy ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh sáng mờ mờ, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng nhu hòa, da thịt bạch ngọc ôn nhuận không tỳ vết, sờ tới sờ lui xúc cảm vô cùng tốt.

Như Thúy sờ soạng hồi lâu, phát hiện hần một mực không có dấu hiệu tỉnh lại, trong lòng càng thương tiếc, vốn muốn đứng dậy đi tắt đèn, lại phát hiện bàn tay vẫn đang ôm chặt eo nàng không thả lỏng, mặc dù đã ngủ, nhưng vẫn gắt gao không buông. Trong lòng Như Thúy không nói lên tư vị gì, nam nhân này trong mắt thế nhân vô cùng thông minh, kỳ thật lại giống như đứa nhỏ, có rất nhiều thói xấu, trong mơ hồ lộ ra chút bất an, trên giường quần người, có lẽ do sợ hãi một mình đối mặt với sự tối tăm, bèn giống như lúc này, hần khóa nàng chặt chẽ bên người, không chừa cho nàng bất cứ khoảng cách nào.

Như Thúy từ bỏ giấc ngủ, hôn lên khoe môi hần mấy cái, đem tóc đen bên má hần để ra sau gối, ngón tay luồn vào mái tóc mềm mại như tơ lụa, cảm xúc mềm mại, cực kỳ thoải mái.

Nàng nhớ tới lúc ở Đồng thành, một đêm kia nàng bị thương, hần ngồi trước giường mình suốt một buổi tối, mỗi lần đau tỉnh lại, mông lung thấy hần vẫn an vị bên giường, đầu lông mày nhíu chặt, rõ ràng hai mắt nhìn chăm chăm nàng lại giống như không thấy được, nàng mơ hồ tỉnh lại cũng không phát hiện.

Khi đó nàng nghĩ, đến cùng là có chuyện gì khiến nam nhân thông minh thấu triệt bối rối đây? Chuyện nàng bị thương không liên quan tới hần, cứu hần là do hiếm khi mình xui xẻo một lần vấp chân trời đất xui khiến mới cần giúp hần một đao, cho nên nàng đã thanh minh không cần hần phụ trách, ngay cả Vương phi cũng đồng ý không cần hần lấy một nữ nhân không thể sinh con, tại sao hần vẫn cố chấp?

Nhưng ngày hôm sau, hần lại khôi phục dáng vẻ bình thường, thoát nhìn vẫn thích cười thích đùa, như một đứa nhỏ to xác, chỉ khi đối mặt với chính sự mới thể hiện vẻ mặt tỉnh táo cẩn thận, trở thành một quân sư được kính trọng và khâm phục trong suy nghĩ mọi người.

Nàng nhớ rõ lúc hần thuyết phục mình gả cho hần, biểu hiện của hần rất nghiêm túc, hần nói: Vẫn cùng ta đi! Thẳng đến khi chúng ta già rồi, cũng chỉ có hai người chúng ta!

Nàng nghĩ, nàng vẫn sẽ cùng hần, cả đời ở cạnh hần cùng hần già đi, đến khi hần già rồi, không còn là đại quân sư phong hoa tuyết nguyệt trong mắt mọi người nữa, nàng vẫn không rời hần như trước.

Thế nên, hần có thể hay không...Lúc ngủ không cần ôm chặt thế được không? Nàng muốn đi tiểu đêm~~!

Ngày hôm sau, Ôn phủ đông khách, bất kể do nề mặt Ôn Lương hay nhiệt tình đến xem ba đứa nhỏ kỳ lạ quý hiếm, số người đến so với hôm đầy tháng không ít hơn chút nào.

Phu thê Trần quốc công đã tới từ sớm, thấy con thứ ba sắc mặt Trần quốc công khó coi như chuột đất, trong lòng mắng chửi, cảm thấy con trai sinh ra là để tức chết ông. Vốn ông muốn thừa dịp con thứ ba không ở đây, mang ba đứa nhỏ về phủ Trần quốc công nuôi dưỡng, nhưng không ngờ hần đáng lẽ nên ở Giang Nam lại xuất hiện, quang minh chính đại ra gặp khách, tuyệt đối không tránh né, bị ngự sử bắt gặp nói hần lơ là nhiệm vụ thì làm sao bây giờ?

Hiểu rõ tức giận của cha chồng đối với Ôn Lương, Như Thúy dẫn Trần quốc công phu nhân ra sau viện thăm ba đứa nhỏ. Liếc thấy sắc mặt bà tiều tụy, trong lòng Như Thúy lâm bầm, không biết cuối cùng bà chọc chuyện gì khiến cho cha chồng phật cảm tức, nếu không phải hôm nay là ngày ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai, với tư cách là Trần quốc công phu nhân phải có mặt, nếu không vẫn chưa được thả ra đâu.

Mọi người đến xem lễ ba đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai rất nhiều, mà ba đứa nhỏ đã được dạy qua, không chọn đồ vật gì khác người, duy nhất khiến người ta buồn cười chính là, đại khái A Tuyết một lòng tham lam, đem tất cả đồ vật gom lại thành một khối, sau đó gọi đại ca và muội muội nhà mình đến phân chia.

Thấy bé con nhỏ đặt mộng ngồi đó cầm cái này cái kia lên, tay nhỏ vội vàng chia cho đại ca và muội muội, trên mặt tươi cười sáng lạn, nhất thời Trần quốc công không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy bọn chúng không có bị con trai dạy sai lệch.

Chọn đồ vật đoán tương lai xong, tân khách được mời tới hoa viên tham gia gia tiệc, ba đứa nhỏ bị ôm về hậu viện.

Như Thúy thu xếp ổn thỏa cho chúng xong đang định ra hoa viên chiêu đãi nữ tân khách thì thấy Ôn Lương đi tới, sau lưng còn có một thái giám, hơn nữa còn là đại nội tổng quản thái giám Lưu công công.

Vừa nhìn thấy Lưu công công, trong lòng Như Thúy rơi lộp bộp, chăm chú nhìn kỹ, bé trai đi bên cạnh Ôn Lương không phải là Tứ hoàng tử sao? Hiện tại trong lòng Như Thúy cô nương đã hình thành một khái niệm. Lưu công công là đại diện cho hoàng đế, cho nên Tứ hoàng tử nhỏ tuổi quả thật cũng là đại biểu cho thái độ hoàng đế.

Quả nhiên, vừa thấy nàng, Tứ hoàng tử lộ vẻ vui mừng, trên mặt tươi cười: "Ôn phu nhân, ba đứa nhỏ đâu?" Mặc dù hỏi ba đứa nhỏ, nhưng thật ra mọi người đều biết Tứ hoàng tử chỉ quan tâm một bé trong đó.

Khóe miệng Như Thúy hơi giật, rất muốn hỏi một chút tại sao hoàng đế ném Tứ nhi tử của ngài tới phủ của ta, muốn náo loạn cái gì?

Bận rộn một ngày, Như Thúy nằm bò trên giường không muốn nhúc nhích, Ôn Ngạn Bình thấy nàng có vẻ rất mệt, bèn chịu trách nhiệm trông nom ba đứa nhỏ, nhân tiện chơi với chúng, tiêu hao bớt tinh lực dồi dào của chúng.

Ôn Lương đi tới, thấy dáng vẻ nàng mệt mỏi tê liệt, nhìn không được buồn cười, ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay sờ mặt nàng, cười nói: "Mệt mỏi?"

Như Thúy cô nương đáp một tiếng, thờ dãi: "Người đã già, tinh lực không thể so với trước kia."

Ôn Lương phì một tiếng bật cười: "Ta còn lớn hơn nàng mấy tuổi, chẳng phải nói ta già hơn sao?"

Như Thúy đánh giá hần từ trên xuống dưới, sau đó thành thật nói: "Ôn đại nhân yên tâm, coi như chàng có già thật thì thiếp cũng sẽ không ghét bỏ chàng đâu!"

"..."

Ôn Lương im lặng nuốt con nghẹn xuống, sau đó nhào tới áp nàng dưới thân gặm cắn.

Đang lúc bầu không khí mập mờ, mắt thấy phu thê hai người sắp làm chuyện xấu, ngoài cửa vang lên tiếng của Thanh Y: "Đại nhân, phu nhân, khách viện bên kia náo lên, Hạ lão phu nhân muốn gặp đại nhân."

Ôn Lương phản ứng không kịp, sững sờ hỏi: "Hạ lão phu nhân là ai?"

Nghe Thanh Y nhắc Như Thúy mới nhớ tới hai mẹ con kia, xem ra tiệc hôm nay bà ta không thể ra được cho nên làm loạn. Tuy rằng Hạ thẩm không có kiến thức nhưng cũng biết đồng dôi Ôn phủ, lễ chọn đồ vật đoán tương lai của ba đứa nhỏ sẽ có rất nhiều quan to hiện quý tới cửa, tùy tiện kéo một người đều có địa vị, cho nên muốn làm chủ cho con gái, nếu bên ngoài có người nhìn trúng con gái, con gái liền bay lên cao. Mục tiêu của Hạ thẩm rất rộng, tất cả mọi người đều là mục tiêu của bà ta, ngay cả Ôn Lương và đám người Hạng Thanh Xuân cũng trở thành mục tiêu của bà ta, lúc này nghe được Ôn Lương trở về, còn không nhanh chóng đến bái kiến.

Như Thúy quyết miệng nói: "Chính là mẹ con Hạ gia chẳng cho người dẫn về, có lẽ bà ta nói với chàng bà ta là Nhị thẩm của thiếp phải không?" Mặc dù trong lòng cảm thấy mẹ con Hạ gia phiền phức khó chịu nhưng Như Thúy không viết thư nói với Ôn Lương gì hết, hần đã đưa các nàng tới đây, cũng là một mảnh tâm ý, không muốn đang lúc hần bận rộn mà mang chuyện này ra phiền hần.

Ôn Lương a một tiếng, hiển nhiên bây giờ mới nhớ tới chuyện này, kéo nàng tới vuốt vuốt đầu tóc rối bời, nói: "Lúc gặp bọn họ, ta thấy tiểu cô nương đó rất giống nàng, liền nghĩ chắc có quan hệ gì đó với nàng. Bọn họ nói là người thân của nàng, ta cảm thấy có thể nàng muốn biết chuyện ở quê nhà, lúc đó lại không biết thu xếp bọn họ ở đâu, cộng thêm vị Nhị thẩm kia có thể nói..." Dừng một chút, mới nói thêm: "Cho nên ta mới sai người dẫn họ đến kinh thành bồi nàng."

Lúc ấy cũng bất chợt nghĩ tới, tuy không ngại xuất thân Như Thúy nhưng đã từng bí mật hỏi qua Túc vương phi, chỉ nghe nói lúc nàng năm tuổi thì bị bán vào phủ Thừa Tướng làm nha hoàn, về phần quê hương nàng ở đâu thì không biết. Hần cho rằng, nàng sẽ nhớ người thân quê quán, trong lòng sợ nàng tiếc nuối, nên mới về vội cho thêm chuyện ra.

Như Thúy dựa vào hần, trầm mặc nói: "Đều đã qua mấy chục năm rồi, những người thân đó đã sớm phai nhạt, chỉ nhớ rõ lời nói năm đó Nhị thẩm mang thiếp bán cho người Nha Từ, nói người Nha Từ đem thiếp bán đi càng xa càng tốt, tốt nhất là cả đời không quay về Hạ gia thôn."

Làm sao Ôn Lương không nghe ra ngữ khí lạnh nhạt của nàng, trong lòng thương xót, kéo nàng vào lòng, hôn lên trán nàng, nói: "Nếu không thích, ngày

mai ta sai người đưa họ về quê, có ta trông coi, lại cho họ ít bạc, tin rằng cuộc sống của họ sẽ không tệ."

Như Thúy ngẩng đầu nhìn hắn, suy nghĩ một chút, hỏi: "Chàng không cảm thấy đường muối nhìn rất giống thiếp sao, hơn nữa còn đẹp hơn thiếp?"

"Có đẹp mắt hơn ta không?" Hắn nhún mày trêu một câu.

Như Thúy lập tức im miệng, cùng so với hắn, không muốn sống nữa sao?

Ôn Lương không nhìn được căn cứ của nàng, cười nói: "Nhìn giống nàng...cũng không phải là nàng! Hơn nữa, nói thật ra, lúc vừa thấy mặt nàng ta, không biết tại sao, cảm giác rất không được tự nhiên." Cho nên mới nhanh chóng ném họ tới kinh thành cho Như Thúy, tránh cho mỗi ngày Hạ thẩm kéo con gái chạy tới lắc lư trước mặt hắn.

Nói đến đường muối này, Như Thúy không nhìn được sờ lên cánh tay lỏng lơ dửng thẳng đứng, rõ ràng đường muối được Hạ thẩm xem như thiên kim tiểu thư mà nuôi lớn, một bộ mềm mại yếu ớt, rõ ràng rất giống mình nhưng lại lộ ra nhu nhược đáng thương. Nếu không phải đường muối còn có chút biết xấu hổ, hiểu được lý lẽ biết đúng sai, Như Thúy sẽ không để Nhị thẩm gần gũi ở trước mặt mình. đây cũng là lý do nàng đồng ý với Ôn Lương đưa họ về quê nhà, gả cho nam nhân hiền lành thật thà, tuy rằng đời này không cách nào đại phú đại quý, nhưng có nàng ở đây, sẽ bảo vệ đường muối nữa đời vô ưu.

Ôn Lương không đi gặp Hạ thẩm, chỉ cho người đi truyền lời của hắn, sau đó lôi kéo Như Thúy đi thăm ba đứa nhỏ.

"Ôn đại nhân, thiếp đã có người nhà." Mười ngón tay Như Thúy đan xen với hắn, nói với hắn như thế. Hiện tại nàng có người nhà, có trượng phu, có nữ nhi, đây là người nhà của nàng.

Trên môi Ôn Lương treo nụ cười thân nhiên, nhìn cảnh sắc buổi chiều từ từ tối xuống, trong lòng một mảnh yên lặng.

Hắn là người nhà của nàng, với hắn mà nói, nàng làm sao không phải người trong lòng hắn nhận định được, là người nhà ở cạnh hắn cả đời.

Hạ bộ Hung tàn hóa vs Hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Năm Sùng Đức hai mươi, mùa thu.

Trên con phố dài nhất kinh thành, người đến người đi hối hả, tràn ngập âm thanh rao bán hàng của các loại quán nhỏ, lộ ra không khí vui vẻ của phố phường.

Một đám thiếu niên mặc trường sam thanh sắc giống nhau, tay áo bào rộng, đầu đeo khăn vuông, đi qua phố phường đông đúc, thấy cách ăn mặc của bọn họ liền biết là đệ tử trong thư viện. Trên người bọn họ có khí chất nho nhã đặc thù của thư sinh đọc sách, mỗi người mi thanh mục tú, cử chỉ nhã nhặn, nhìn từ xa giống như một bức tranh thanh xuân tú lệ, khiến các cô nương bên đường không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Trong đám thư sinh, thiếu niên chính giữa bị vây quanh là đẹp mắt nhất, ngũ quan tinh tế như vẽ, một đôi mắt xéch rất có thần, khễ như sương mây, trong nho nhã lộ ra mạnh mẽ sắc bén. Đôi môi hồng nhuận phơn phớt hơi nhếch lên, đáng vẻ tươi cười tiêu chuẩn làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn mỹ, dưới ánh mặt trời, da thịt trong suốt không có một khuyết điểm nhỏ, dường như có ánh hào quang xung quanh.

Như thiếu niên này, đừng nói khó gặp trên phố, ngay cả khách thương kiến thức rộng rãi ngược xuôi nam bắc hầu như cũng nhìn ngậy người.

Thế nhưng, không ai bắt gặp thiếu niên kia nhanh chóng hạ mắt, đối với phố xá náo nhiệt vụt qua thân sắc phiền chán, ngược lại đồng môn bên cạnh hắn khó có khi được tới chỗ như thế, đều hào hứng bừng bừng, đánh giá, ba hoa bình phẩm.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền tới âm thanh huyền ảo, sau đó đám người bắt đầu chen lấn đứng lên, người đẩy ta lấn tựa hồ xảy ra chuyện gì, bọn họ là thư sinh thân thể yếu đuối làm sao chịu được sự xô đẩy của mọi người, thoáng cái liền không chịu nổi, đám thư đồng lanh lợi sau lưng nhanh chóng kéo chủ tử của mình đến đình nghỉ mát phía trước.

Mà lúc này, mọi người cũng thấy rõ ràng có chuyện gì xảy ra, một nam nhân tay cầm hầu bao vội vã chạy phía trước, đằng sau mơ hồ có âm thanh "bắt ăn trộm" vang lên. Tuy người qua đường có nghe thấy nhưng trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, tên trộm đã chạy mất.

Tên trộm linh hoạt xuyên thẳng qua đám người, nha dịch đuổi theo phía sau không có biện pháp, mắt thấy tên ăn trộm sắp lẩn vào một hẻm nhỏ, một vài người biết rõ những ngõ hẻm nhỏ kia như trận đồ bát quái rất dễ cho tên trộm tẩu thoát cũng kinh hô lên, nếu để tên trộm chạy vào đó, có thể sẽ để hắn thoát. Đang lúc mọi người khẩn trương, tên trộm đang chạy tới ngõ hẻm bị cái gì đó công kích, hai chân khụy xuống, người đổ rạp trên mặt đất, chăm chú nhìn kỹ, thì ra vật công kích tên trộm chính là hai quả cam vàng óng.

"Chạy cái gì mà chạy? Trộm đồ rất đáng xấu hổ có biết hay không? Còn không mau giao đồ ra đây?"

Một âm thanh trong trẻo vang lên, là loại âm thanh không phân biệt được nam nhân hay nữ nhân. Lúc này, một thiếu niên ôm một túi cam tươi ngon từ trong đám người bước ra, một cước giẫm lên tay đang cầm hầu bao của tên trộm, khiến tên trộm đau đến nhăn nhó, buông lỏng hầu bao ra.

Thấy thiếu niên nhỏ này, khoảng mười tuổi, hơi thấp một chút, thân hình gầy mảnh, một thân cầm y hoa lệ sáng chói, ngũ quan bình thường nhưng lại có đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, đen láy linh động, cười lộ lên như ánh sáng mặt trời vỡ òa trên đất, hai đầu lông mày đầy anh khí, toàn bộ rất sống động, nhìn lâu có loại hàm xúc thú vị không nói nên lời, không nhìn được muốn nhìn thêm lần nữa.

Tên trộm thừa dịp thiếu niên xoay người nhặt hầu bao nhanh chóng bỏ chạy muốn chạy trốn, nhưng vừa chạy được mấy bước liền bị một quả cam chính xác đập lên đầu, thiếu niên kia bước đi nhẹ nhàng, đột nhiên nhún người bay tới trước người tên trộm, khuỷu tay đánh trúng bụng hắn, lúc hắn kinh sợ xoay người lại nhấc chân đá lên bụng hắn một cái, tên trộm hoàn toàn bất động nằm trên đất, rốt cuộc không đứng dậy nổi.

Những thư sinh đọc sách kia nhìn thấy tiểu thiếu niên ra tay, thập phần gọn gàng, thật sự rất bội phục, nhao nhao trầm trồ khen ngợi tán thưởng, chỉ có thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần kia là nhíu chặt mày, trong mắt không vui.

Nhà dịch phía sau rất nhanh chạy tới, hai gã nhà dịch đương nhiên nhận ra hắn, nhìn thấy tiểu thiếu niên trên mặt lộ ra tươi cười, vừa nhiệt tình chào hỏi, vừa đem tên trộm trên đất trói chặt, tiểu thiếu niên đem hầu bao lấy được từ chỗ tên trộm đưa cho nhà dịch, để bọn họ trả lại cho người bị bắt.

"Thật sự cảm ơn, cũng may có Ôn công tử ở đây."

Tiểu thiếu niên khoát tay, cười híp mắt nói: "Không có gì, thấy chuyện bất bình thôi." Sau đó lấy hai quả cam lớn từ trong bao vải ra nhét cho bọn họ: "Thời tiết rất nóng, các người đi tuần cực khô, cho các người giải khát, ta ngồi lữ thật lâu mới mua được đây, bình thường không cho ai đâu!"

Lời này khiến nhà dịch cười lộ lên, trong lòng được an ủi vài phần, có thể thấy hành động lơ đãng này của thiếu niên có thể thu phục lòng người. Hai gã nhà dịch hùng hồn cảm ơn tiểu thiếu niên sau đó mới cáo từ.

Người đi đường thấy không có chuyện gì nữa, bèn tản ra, thiếu niên ôm túi cam to chậm rãi đi tiếp.

"Tiểu sư đệ!"

Âm thanh trầm thấp vang lên, chất giọng bình tĩnh có thể nhận ra chủ nhân giọng nói nhẩn nại vô cùng. Thư sinh trong đình ngạc nhiên nhìn thiếu niên đột nhiên lên tiếng, sau đó chuyển mắt tới tiểu thiếu niên thân nhiên đi tới.

Tiểu thiếu niên dứt khoát quay đầu, nhìn thấy bọn hắn, trên mặt lộ ra tươi cười như ánh mặt trời, dường như ánh mặt trời còn kém sắc. Thiếu niên hào hứng nhảy qua, kêu lên: "Hò ly tinh!"

Hò, hò ly tinh?

Lông mày mọi người run rẩy, sau đó máy móc nhìn về phía thiếu niên được gọi là "Hò ly tinh", liền thấy đôi mắt xéch hơi nheo lại, cảm giác -- thật sự rất giống hò ly!

"Đệ ở đây làm gì?" Hạng Thanh Xuân kiên nhẫn hỏi, hoàn toàn không để ý xưng hô khiến người ta đau trứng. Hạng Thanh Xuân mười tám tuổi đã trở thành thiếu niên cao gầy, mặc dù ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng hành động lại mang theo vài phần hàm xúc ý vị của nam nhân, khiến người ta không thể nào đối đãi với hắn như nữ nhân. So ra, Ôn Ngạn Bình mười ba tuổi vẫn còn là quả bí lùn, thoát nhìn giống như tiểu thiếu niên mười tuổi, đứng trước mặt Hạng Thanh Xuân, ngẩng đầu khó khăn lắm mới cao tới ngực hắn, hoàn toàn chính là một đứa nhỏ.

"Bắt ăn trộm nha, không phải huynh thấy rồi sao?" Ôn Ngạn Bình rất thoải mái trả lời, sau đó liếc mắt nhìn những thư sinh kia, nhe răng cười cười, cùng bọn họ chào hỏi, không vì những người này phần lớn là cử nhân mà lo lắng câu nệ.

Tuy rằng thiếu niên này đáng vẻ hơi bình thường, nhưng hết sức hàm xúc thú vị, đáng vẻ tươi cười sáng sủa như ánh mặt trời, khiến người ta sinh ra hảo cảm, các thư sinh nhiệt tình đáp lễ. Sau đó nghĩ tới vừa rồi Hạng Thanh Xuân gọi thiếu niên này là "Tiểu sư đệ", chẳng lẽ là.... con trai của thái sư danh chấn thiên hạ Ôn Lương Ôn Tử Tu?

Các thư sinh kích động, rồi rít dùi ánh mắt nóng bỏng quan sát thiếu niên, tiến lên bắt đầu bắt chuyện với hắn, căn bản không để ý tới chuyện tuổi đối phương còn nhỏ, hơn nữa lời ra khỏi miệng toàn là những câu thẳng thắn, xem ra là người có trình độ văn hóa không cao.

Chỉ có Hạng Thanh Xuân lạnh mặt nhìn, lên tiếng cáo từ những đồng môn kia, kéo Ôn Ngạn Bình rời đi.

Ôn Ngạn Bình hất tay hắn ra, bất mãn nói: "Hò ly tinh huynh lại phát điên cái gì? Không hiểu nổi."

"Ai không hiểu, thế nhưng ta nhớ rõ tháng này đệ bị sư phụ cấm túc trong phủ đấy." Cười lạnh một tiếng, lại nói: "Ngay cả thị vệ cũng không mang theo mà chạy loạn, đệ cho rằng một đứa nhỏ như đệ sẽ làm được cái gì? Sư phụ không muốn đệ rong chơi phớ xá, chỗ đó ngư long hỗn tạp, loại người nào cũng có, không phải là nơi một đứa nhỏ có thể đi"

Sắc mặt Ôn Ngạn Bình cứng đờ, ánh mắt hốt hoảng, không dám ngẩng đầu nhìn thiếu niên, cuối cùng thật sự nhìn không được, kéo y phục của hắn nhỏ giọng nói: "Hò ly tinh, đệ lên chạy ra đây, huynh ngàn vạn lần đừng nói với cha đệ...Hơn nữa đệ rất lợi hại, những tên trộm kia không phải đối thủ của đệ"

đâu. Nha, Hồ ly tinh, đệ cho huynh ăn quả cam đệ thích nhất, huynh đừng mách cha đệ nha."

Một quả cam nhét vào tay hắn, Hạng Thanh Xuân không biết nên khóc hay nên cười, liếc xéo khuôn mặt cầu khẩn của thiếu niên, cặp mắt xinh đẹp kia cũng tràn đầy ánh sáng cầu khẩn, cùng thần thái phẫn chấn thường ngày có chút khác biệt, bỗng chốc phẫn khích sống động, ngay cả hắn hay bất bẻ dung mạo người khác cũng thất thần.

"Không nói với sư phụ cũng được, nhưng mà...Nếu đệ không nghe lời, ta sẽ lập tức đem chuyện đệ trốn đi nói với sư phụ!" Lại bắt được một nhược điểm của nàng, tâm tình Hạng Thanh Xuân rất tốt.

"Đệ nghe lời còn không được sao?"

Lúc này Hạng Thanh Xuân mới bằng lòng buông tha nàng.

Khóe miệng Ôn Ngạn Bình nhếch lên, rà soát lại những năm gần đây so chiều với hồ ly tinh, phát hiện ngoại trừ vũ lực là đánh thắng hắn, những lúc khác đều bị hắn tính toán, quả nhiên là hồ ly tinh quỷ kế đa đoan!

Hạng Thanh Xuân quyết định đưa nàng về Ôn phủ, tránh cho tiểu sư đệ không nghe lời lại chạy loạn. Trên đường, Hạng Thanh Xuân hỏi: "Hôm nay sao đệ lại chạy tới đây? Đứng rồi, đệ lại làm chuyện xấu gì khiến cha đệ phạt cấm túc thế?"

Nghe vậy, thân thể Ôn Ngạn Bình cứng ngắt, lặng lẽ đưa tay vào trong áo kéo kéo. Hạng Thanh Xuân thận trọng kỹ tính, làm sao không phát hiện nàng có mờ ám, kéo tay nàng qua, liền thấy đầu ngón tay nàng bị thương, lấp bắp kinh hãi: "Tay đệ làm sao vậy?"

Nói rồi, thay đổi lộ trình, trước đem nàng tới y quán bôi thuốc.

Ôn Ngạn Bình có chút không được tự nhiên, hăm hăm hồ hồ không chịu nói, nhưng trong lòng bị phẫn không thôi: Chẳng lẽ nói với Hồ ly tinh những ngày nay không phải cấm túc, mà là bị giam trong nhà học nữ công? Nàng đường đường là một nam tử hán, học mấy cái này không phải khiến người khác chết cười sao? Hơn nữa quả thật nàng không có thiên phú, may vá bình thường có thể, nhưng khi dùng khung thêu, chung quy sẽ khiến tay bị thương...

Đã đến Hôi Xuân đường, vị đại phu ngồi chẩn bệnh nơi đây là khách quen của Ôn phủ, đương nhiên nhận ra Ôn Ngạn Bình, thấy nàng ảo não đi sát một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, không khỏi có chút kỳ quái.

Trần đại phu dùng ánh mắt quý dị nhìn sắc mặt như thường của Hạng Thanh Xuân, lại ngó ngó người nào đó căn bản không có ý tự giác, suy đoán vị thiếu niên này nhất định là không biết chân tướng, nên mới tự nhiên lôi kéo tay tiểu cô nương nhà người ta tới trước mặt ông -- lại nói nếu không phải ông thường bắt mạch giúp tiểu cô nương điều trị thân thể, nhìn cách nàng ăn mặc và tinh thần nhiệt tình, chắc là cũng cho rằng nàng là một nam tử tinh khí mười phần.

Hạng Thanh Xuân chú ý tới ánh mắt quý dị của Trần đại phu, âm thầm tự tra xét, không phát hiện có gì kỳ quái hết, lại nhìn đến thiếu niên cúi đầu iu xiu bên cạnh, trong lòng ngạc nhiên, chuyện gì làm cho nàng mất tinh thần như vậy? Thật sự kỳ quái.

Có thể do muốn nàng có tinh thần một chút, bôi thuốc xong, Hạng Thanh Xuân chủ động gọi lên chủ đề mà nàng cảm thấy hứng thú: "Ba ngày sau, hoàng thượng tổ chức cuộc săn bắn mùa thu ở Tây Sơn, các đệ tử thế gia trong kinh đều có thể tham dự, không phải đệ vẫn muốn tới Tây Sơn săn bắn sao? Theo ý sư phụ, hoàng thượng chỉ muốn quan viên dẫn theo một người tùy giá, đến lúc đó có lẽ đệ có thể đi theo."

Nhưng không ngờ tiểu cô nương không vì thế mà cao hứng, ngược lại nén giận ai oán trừng mắt hắn, trừng đến hắn không hiểu tại sao, cảm giác hảo tâm của mình trở thành vô nghĩa, không khỏi có chút giận, lười để ý nàng nữa, trực tiếp dẫn nàng ra khỏi Hôi Xuân đường.

"Cha không cho đệ đi..." Ôn Ngạn Bình mặt mũi nói, cha nàng nói nàng là nữ nhi, nên ở nhà chăm chỉ thêu hoa là được, đã mười ba tuổi mà không thêu được một bông hoa nhỏ, nói ra thật xấu hổ chết người ta, ít nhất làm cho nàng luyện thêu được đóa hoa nhỏ mới có thể ra khỏi cửa.

"Tại sao?" Hạng Thanh Xuân kinh ngạc hỏi.

Ôn Ngạn Bình không lên tiếng.

Lúc đưa nàng tới Ôn phủ, Ôn Ngạn Bình không đi cửa chính, ngược lại dắt Hạng Thanh Xuân tới cửa phụ, sau đó cũng không gõ cửa chờ người ta mở, đem túi cam trong lòng ném qua bức tường bên kia trước, trực tiếp vận khí nhảy tới đầu tường, sau đó nằm bò trên đó cười với hắn.

"Hồ ly tinh, huynh có thể đi rồi, tạm biệt."

Khóe mắt Hạng Thanh Xuân run rẩy, chẳng trách nàng có thể tùy ý lên chạy ra ngoài, công cụ gì cũng không cần, còn đặc biệt lợi hại, chẳng trách Ôn Lương muốn cấm túc nàng, có loại con trai không nghe lời này, Ôn đại nhân thật sự cực khổ.

"Đứng rồi, Hồ ly tinh, huynh đồng ý rồi nha, không được đem chuyện đệ chạy ra ngoài nói với người khác đâu!"

Hạng Thanh Xuân ngẩng đầu nhìn nàng nằm sấp trên đầu tường, có chút lo lắng trừng mắt liếc nàng, quay người rời đi.

Thấy hắn đã đi, Ôn Ngạn Bình gãi gãi mặt, quan sát xung quanh, sau đó lén lút chạy về phòng mình, thấy trong phòng bày khung thêu tinh xảo bèn nhăn mặt. Trong lòng thờ dài, quả nhiên nàng thích hợp với việc cầm roi cầm kiếm hơn chứ không phải ghen ghét ở chỗ này thêu hoa nhỏ.

Nếu có thể đi Tây Sơn săn bắn thì tốt biết mấy.

Ôn Ngạn Bình nghĩ nghĩ, thế nhưng dù thế nào cha cũng không đồng ý đâu!

...

Không ngờ, lúc Ôn Ngạn Bình đang tâm tâm niệm niệm chuyện đi Tây Sơn săn bắn. Như Thúy dẫn bọn nhỏ đến hoàng cung bái kiến hoàng hậu, thì lấy được ý chỉ của hoàng đế từ chỗ hoàng hậu, khâm điểm cho Ôn gia đại công tử tùy giá đi Tây Sơn săn bắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Trong Phượng Tường cung, các mệnh phụ tôn thất ngồi trò chuyện cùng hoàng hậu, lúc thời gian không còn sớm liền đứng dậy cáo từ, chỉ còn lại Ôn thái sư phu nhân Hạ thị dắt con gái nhỏ ở lại làm bạn.

Các mệnh phụ phu nhân khi rời đi nhìn ra Triệu hoàng hậu đối xử khác biệt với Hạ thị, nghe nói hoàng hậu rất yêu thích ba đứa nhỏ phù thái sư, thỉnh thoảng gọi Ôn phu nhân dẫn bọn chúng tiến cung làm bạn. Trong lòng đủ loại hâm mộ ghét hận, chẳng qua mọi người đều hiểu, hành động này của hoàng hậu là vì Tứ hoàng tử lôi kéo thái sư đương triều mà thôi, ba đứa nhỏ mới chỉ là tiểu hài nhi, có yêu thích thế nào cũng không bằng con mình. Nếu trưởng phu của các nàng cũng là thái sư được đương kim thánh thượng sủng ái, sau lưng còn có Trấn quốc công phủ, con gái của các nàng cũng có thể có được vinh hạnh đặc biệt này.

Nụ cười trên mặt hoàng hậu đoan trang hiền hòa, vừa đúng hoàn mỹ, tăng thêm một phần thiện cảm giảm bớt một phần hiềm khích, giống như đeo một lớp mặt nạ trên mặt, khiến người ta không bắt bẻ được một chút sai lầm nào.

Như Thúy mượn tư thế uống trà nhanh chóng liếc hoàng hậu một cái, trong lòng thầm nghĩ, cảm giác hoàng hậu cười như thế không một mảy may, xem ra công việc của hoàng hậu rất không dễ làm nha! Phía trên còn có thái hậu bà bà suốt ngày có cả đồng thứ giầy vò, bên cạnh có một đồng hậu phi muốn đào góc tường, phía dưới còn có các hoàng tử nhìn chăm chăm con trai của nàng, còn phải hiền lành khoan dung rộng rãi làm gương tốt, có buồn giận gì cũng nuốt vào lòng, không được làm sai một chút chuyện gì bằng không khắp thiên hạ đều la hét muốn phế hậu... Nữ nhân sống đến mức này, thật đúng là mệt mỏi.

Nghĩ xong, càng kiên quyết không để cho con gái bị Tứ hoàng tử ngậm trong miệng tha đi, con gái chỉ cần gả cho nam nhân bình thường an ổn qua một đời là tốt rồi.

Hoàng hậu không biết ý tưởng của người nào đó, ánh mắt nhu thuận nhìn về phía ba đứa nhỏ ngồi thành một hàng, nhỏ nhất là bé gái, hai bé trai giống nhau như đúc, một trầm ổn một lanh lợi, một trắng trẻo đáng yêu, khỏi phải nói có bao nhiêu người thương. Ánh mắt hoàng hậu vẫn tĩnh dịu dàng nhìn lên người bé gái, phát hiện ánh mắt của nàng, tiểu gia hỏa mím môi cười cười, trên gò má lộ ra hai lún đồng tiền ngọt ngào, thật sự đáng yêu chết đi được. Hoàng hậu đột nhiên hiểu ra tại sao con trai nhắc đi nhắc lại tiểu cô nương này rồi, với tư cách hoàng tử chính cung, với thân phận đó, các huynh đệ tỷ muội đều không thân cận với bé, chỉ có các tiểu tử này còn quá nhỏ, không hiểu vấn đề thân phận, vô cùng gần bó, cộng thêm hoàng thượng ngầm đồng ý, đương nhiên để bé trong lòng.

"Kỳ Kỳ, đến đây với bốn cung nào." Hoàng hậu vẫy vẫy tay với tiểu bánh bao.

Quý Quý ngơ ngác nhìn nàng, sau đó nhớ tới "Kỳ Kỳ" là tên của mình mới nhìn sang mẫu thân.

Bộ dáng ngơ ngác ngác này thập phần trẻ người, Như Thúy cô nương hận không thể đuổi móng vuốt ra bóp bóp hai cái, may mắn trong lòng biết rõ đây là hoàng cung, không thể bất chấp mọi thứ miễn cho Ôn đại nhân mất mặt.

Thấy mẫu thân mỉm cười gật đầu, tiểu bánh bao mới chậm rì rì đi tới chỗ hoàng hậu, sau đó bị kéo vào lòng ngực có mùi hương thanh lạnh, không dễ ngửi như trên người mẫu thân và các ca ca, nhưng mà tiểu bánh bao là một đứa nhỏ nhu thuận biết nghe lời, mặc dù không thoải mái nhưng chỉ nhẩn nhẩn vậy, không phản đối.

Con trai trưởng thành, đã thật lâu hoàng hậu không có ôm đứa bé nhỏ như thế, đứa nhỏ mềm nhũn thân thể tản ra mùi thơm sữa đủ khiến bất cứ ai mềm lòng. Hoàng hậu cũng là nữ nhân đã làm mẫu thân, nếu không có những xung đột do lợi ích, nàng cũng rất thích những đứa nhỏ đáng yêu, huống chi đây còn là nàng dâu tương lai của tiểu gia hỏa nhà mình.

"Gần đây Kỳ Kỳ đang làm những gì, có nhớ bốn cung và Tứ ca ca không?" Hoàng hậu trêu chọc bé.

Thân thể nhỏ của tiểu bánh bao cứng đờ, đuôi bàn tay nhỏ núc ních thịt ra đếm đếm, "Quý Quý bề bộn nhiều việc, phụ thân dạy Quý Quý đọc sách, đại ca dạy Quý Quý rèn luyện thân thể, nương dạy Quý Quý vẽ hoa, tiểu ca ca dẫn Quý Quý bắt trùng trùng ~"

Đang nói, Tứ hoàng tử vừa tan học chạy tới, vừa vắn nghe thấy tiếng trẻ con non nớt nói chuyện, nghe vào trong tai, dường như có thể ngửi thấy được hương sữa mềm mại.

"Mẫu hậu, nhi thần đã về." Tứ hoàng tử nói xong tiến đến hành lễ thỉnh an hoàng hậu, chào Như Thuyết, liền nhanh chóng tiến đến trước mặt hoàng hậu, kéo tay nhỏ bé của tiểu bánh bao, khuôn mặt nghiêm túc như người lớn lộ ra tươi cười, hỏi: "Kỳ Kỳ, có nhớ Tứ ca ca không?"

"...Không, không nhớ." Tiểu bánh bao hơi thẹn nói, bé thật sự không có nhớ, chỉ nhớ cha nương và các ca ca.

Tiểu bánh bao thành thật khiến sắc mặt Tứ hoàng tử hơi cứng lại, sau đó phần nộ liếc mắt hai tiểu bánh bao bên cạnh Như Thuyết, trên mặt lộ ra bất mãn. Nhưng mà Tứ hoàng tử cũng biết tiểu bánh bao là một đứa nhỏ thành thật, nếu bé nói dối mình, cậu sẽ không vui, cậu thích nhất bé nói thật lòng.

Hai tiểu bánh bao bên cạnh Như Thuyết một trung ra khuôn mặt nhỏ nhắn, một cười tủm tỉm, đều dùng ánh mắt thấp thỏm thiện lương vô hại nhìn lại cậu. Cha nương và đại ca dặn tuyệt đối không thể để Tứ hoàng tử gần gũi với tiểu muội muội, càng không được để tiểu muội muội để tâm tới Tứ hoàng tử, hiện tại xem ra, bọn chúng làm rất tốt ~.

Hoàng hậu thấy con trai ngạc nhiên không khỏi cười rộ lên, khiến Tứ hoàng tử không đồng ý mà gọi tiếng "Mẫu hậu", hoàng hậu sửa lại tóc cho con trai, nói: "Con vừa học xong, chắc đói bụng rồi, dẫn các đệ đệ muội muội đi Thiên điện ăn chút gì đi."

Tứ hoàng tử nghe xong, hai mắt sáng lên, trực tiếp bế tiểu bánh bao lên, sau đó gọi hai tiểu bánh bao kia và cung nhân cùng đi Thiên điện.

Sau khi bọn nhỏ rời đi, hoàng hậu thu liễm nụ cười trên mặt, đoan trang hoàn mỹ, bắt đầu nói chuyện phiếm với Như Thuyết.

"Đúng rồi, Ôn phu nhân, sáng nay hoàng thượng nói với bản cung, chờ hôm nay ngời tiền cung thì nói, để bản cung truyền lời lại cho ngời, săn bắn mùa thu tại Tây Sơn, hoàng thượng hi vọng hôm đó có thể gặp Đại công tử." Hoàng hậu bụng miệng cười, "Nghe nói, Ôn đại công tử văn võ song toàn, ở kinh thành rất có tiếng tăm, quả nhiên là cha nào con nấy."

Như Thuyết ngẩn ngơ, hoài nghi người "Văn võ song toàn" trong miệng hoàng hậu không phải là Tiểu Ngạn Bình nhà mình, nên biết rằng Tiểu Ngạn Bình chính là đứa không thích học tập, võ công thì luyện rất tốt nhưng văn về thường thường, một chút văn về của Ôn Lương cũng không học được khiến Ôn Lương hao tổn hết tâm trí. May mắn Ôn Ngạn Bình là nữ nhi, không cần phải thi trạng nguyên, sau này sớm muộn gì cũng thành thân không cần quá nghiêm khắc. Cũng là loại tâm tính phóng túng khiến tiểu cô nương ngày càng không yêu thích đến thư phòng, hơn nữa sau khi bá Quý phu nhân làm sư phụ, võ nghệ phát triển vùn vụt, thị vệ trong phủ rất ít người là đối thủ của nàng.

"Hoàng hậu nương nương khen sai rồi, Ngạn Bình không tốt như thế đâu, hơn nữa nàng còn nhỏ không thích hợp đi săn bắn mùa thu, thân phụ và phu quân không có ý cho nàng đi theo." Như Thuyết cô nương có thể hiểu Ôn Lương gần đây nóng nảy, tiểu cô nương ngày càng lợi hại, cũng càng lúc càng giống nam nhân, lại buông thả, thực đúng là ngụy nam nhân, làm sao gả ra ngoài đây? Cho nên lần săn bắn mùa thu tại Tây Sơn này, Ôn Lương ra từ mệnh, nếu không thể thêu ra đoá hoa nhỏ thì đừng nghĩ ra ngoài, săn bắn mùa thu ở Tây Sơn càng đừng suy nghĩ.

Hoàng hậu không cho là đúng: "Đứa bé Ngạn Bình kia bản cung đã gặp qua, là đứa nhỏ rất có tinh thần, ngay cả hoàng thượng cũng tán thưởng võ nghệ của hắn, hơn nữa nghe nói đã mười ba tuổi, cũng không coi là nhỏ, các người làm phụ mẫu chớ nên trói buộc hắn."

Như Thuyết liếc mắt xem xét hoàng hậu, trong lòng biết có hoàng thượng chặn ngang thì không có cách nào từ chối, chỉ có thể nhận lời.

Nhưng, Như Thuyết cho rằng, hoàng đế muốn chế giễu mới khâm điểm cho Tiểu Ngạn Bình nhà nàng tham dự săn bắn mùa thu, nàng không tin Ôn Lương có thói quen lo trước tính sau phòng ngừa chu đáo sẽ không nói giới tính thật của Ôn Ngạn Bình với hoàng đế, dù sao sau này Ôn Ngạn Bình muốn thành thân, phải khôi phục thân phận nữ nhi, nếu có một câu của hoàng đế, có thể bớt rất nhiều phiền phức.

Sau khi Tứ hoàng tử dẫn mấy đứa bé từ Thiên điện trở lại, Như Thuyết liền cáo từ hoàng hậu.

Khỏe mắt Như Thuyết run rẩy nhìn móng vuốt Tứ hoàng tử nắm lấy tay con gái nhỏ không tha, còn dặn bé phải nhớ mình -- nhớ muội muội ngời! Quý Quý nhà nàng chỉ có cha nương và tỷ tỷ ca ca, mới không thêm nhớ đến ca ca hoàng gia cách xa tám cột đánh không tới.

Quý Quý là một đứa nhỏ ngoan biết nghe lời, nhu thuận đáp lời, đầu lông mày Trường Trường nhăn lại, lúc này A Tuyết hấp tấp chạy tới, kéo bàn tay nhỏ bé của muội muội mình về, sau đó nhét móng vuốt nhỏ của mình vào tay Tứ hoàng tử, lại nâng một móng vuốt khác lên, thoạt nhìn giống như hai tay đang nâng tay Tứ hoàng tử, thấp phẫn vô tội nói: "Tứ ca ca, A Tuyết rất nhớ huynh, thật sự rất nhớ huynh, A Tuyết thay muội muội nhớ huynh được không?"

"..."

Sắc mặt Tứ hoàng tử xanh mét rút tay về, xiết chặt bàn tay nhỏ bé, nhẫn nại xúc động một cước đá tiểu bánh bao ra khỏi cung -- thật ác tâm, cậu mới không cần được nam nhân nhớ!

Cung nữ thái giám trước Phượng Tường cung ngừng đầu lên nhìn trời, bả vai run rẩy, nên cho Tứ hoàng tử một chút mặt mũi.

Như Thuyết nhin cười, vỗ vỗ đầu con trai nhỏ tinh nghịch, nắm tay con gái, dẫn ba tiểu bánh bao rời cung.

Trở lại Ôn phủ, Như Thuyết sai người dẫn ba đứa nhỏ về chủ viện, sau đó đi Bình An viện của Ôn Ngạn Bình, hỏi thị vệ thủ viện, biết con gái lớn cả ngày an phận ngọc ở trong phòng, không khỏi có chút kinh ngạc, cảm thấy thật phản khoa học, chẳng lẽ tiểu cô nương đôi tính? Đáo mắt tường tượng, liền biết có thể nàng chuẩn đi rồi, với võ nghệ của nàng bây giờ, thị vệ không phát hiện được thôi, trước kia không phải chưa từng có ví dụ.

Đi vào sảnh hoa nhỏ trong nội viện, thấy khách sảnh ẩm áp sáng ngời, tiểu cô nương mặc nam trang vẽ mặt đau khổ mang đại thù ngồi trước khung thêu, cầm châm màu bạc đâm khung thêu, hình tượng không ổn tí nào.

Thấy Như Thúy, hai mắt Ôn Ngạn Bình lập tức đầm lệ rung rung nhìn nàng, thân hình nhảy lên, bỏ nhào vào lòng Như Thúy, mềm nhũn gọi một tiếng "Nương".

Như Thúy sờ sờ đầu nàng, kéo nàng ngồi vào chỗ trước khung thêu, nhìn trên mặt khung một đoàn vận vẹo gì đó, thê thảm vô cùng.

Cái này là thân mã gì đây? Đây là hoa nhỏ sao? Không phải thứ thất loạn bát tao gì chứ?

"Đây là hoa nhỏ?" Như Thúy hỏi, Ôn Lương cũng không trông chờ tiểu cô nương có thể thêu ra đóa mẫu đơn phú quý, chỉ cần thêu được đóa hoa đại nhỏ là được rồi, nhưng nhìn tình huống này, thật sự không thể tưởng tượng được.

Ôn Ngạn Bình xấu hổ di di chân, nhìn cũng không đành lòng nhìn.

"Được rồi, tiếp tục cố gắng đi, Ôn đại nhân làm thế là muốn tốt cho con, không phải muốn làm khó con." Dù sao sau này thành thân, ngày tân hôn đầu tiên trên người vị hôn phu đeo hà bao phải do chính tay thê tử thêu. Những thứ khác đã có tú nương, không cần nàng tự mình làm.

Ôn Ngạn Bình gật đầu, nàng không phải người không biết tốt xấu, đương nhiên hiểu Ôn Lương cố gắng dạy bảo mình, coi như mình không biết làm loại chuyện này, thật tâm cũng không thích, nhưng vì bọn họ, nàng rất nỗ lực làm.

Thấy nàng nhu thuận, Như Thúy không đành lòng làm khó, thuận tiện đem chuyện săn bắn mùa thu ở Tây Sơn nói cho nàng biết, khiến nàng cao hứng một chút.

Quả nhiên, Ôn Ngạn Bình nghe nói chính miệng hoàng đế khâm điểm cho nàng tùy giá đi săn mùa thu, lập tức mừng rỡ, xoay vòng vòng trong phòng, sau đó cam đoan với Như Thúy: "Nương, con nhất định sẽ săn rất nhiều da đẹp làm y phục, da dùng làm áo khoác lông mùa đông này cứ giao cho con!" Đương nhiên Như Thúy đồng ý, nghĩ nàng săn nhiều một chút, làm vài cái áo khoác ngoài cất kỹ, sau này thêm vào đồ cưới cho nàng. Nếu Ôn Ngạn Bình biết Như Thúy cô nương nghĩ như thế, tuyệt đối sẽ khóc ròng chạy đi.

Buổi tối, sau khi Ôn Lương trở về, nghe nói Ôn Ngạn Bình được hoàng đế khâm điểm cho tùy giá đi săn bắn mùa thu ở Tây Sơn, lập tức biểu lộ hết sức vui diệu.

Trong lòng Ôn Lương nổi giận, chẳng trách ánh mắt hoàng thượng hôm nay nhìn hắn rất quái dị, thậm chí còn trực tiếp đuổi hắn đến chỗ Túc vương nghiên cứu văn tự bộ lạc Bắc Việt cổ xưa, nói rõ là trong lòng có quỷ đi!

Ôn Ngạn Bình quan sát nét mặt, thấy thần sắc Ôn Lương không tốt, có chút đáng thương thăm dò: "Cha, nếu thật sự cha không muốn con đi, con...con không đi nữa." Một bộ biểu lộ vô cùng bi thống.

Ôn Lương tức giận nhìn nàng, còn dám giả bộ đáng thương với hắn, biết rõ hoàng đế mở miệng, sao có thể không đi? Chẳng qua cảm thấy mình khổ tâm một phen bị một câu nói của hoàng đế hạ gục, trong lòng rất không thoải mái.

Như thế, Ôn Ngạn Bình được ghi vào danh sách đi săn mùa thu ở Tây Sơn, Ôn Lương không có cách, chỉ có thể xách nàng qua dặn dò một trận, miễn cho tiểu cô nương hiếu động trở thành bia ngắm cho người ta lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Tây Sơn ở hướng tây bắc kinh thành, từ xưa đến nay là khu vực săn bắn của hoàng gia, xuất phát từ kinh thành phải mất hết một ngày. Bãi săn Tây Sơn thuộc đại doanh Tây Bắc, phạm vi bãi săn tương đối lớn, đông tây nam bắc cách nhau ước chừng ba bốn trăm dặm, trong đó các loại thú phân bố tùy theo địa hình, phân biệt thành sáu mươi bảy khu nhỏ, mỗi lần đi đều tới một số khu không nhất định.

Sáng sớm đội ngũ liền xuất phát lên đường.

Ôn Ngạn Bình mặc một thân trang phục cưỡi ngựa tím, viền đen, kiểu dáng gọn gàng, nổi bật khí khái bùng bùng của tiểu cô nương.

Như Thúy và Ôn Lương nhìn tia nắng ban mai tỏa sáng trên tư thế oai hùng của thiếu niên, trong lòng đột nhiên hoài nghi đây thật sự là tiểu cô nương sao? Rõ ràng chính là tư thế hiên ngang oai hùng của một chàng thiếu niên, những nam nhân chân chính cũng cực ít người vượt qua nha, bắt chọt trong lòng Ôn Lương không xác định được, con gái lớn có thể gả đi được sao? Sẽ không có ngày nàng đột nhiên mang một cô nương về, nói cho hắn biết đây là thê tử chứ? Cái này thật sự đáng sợ... =.=

Lâm vào bối rối tiếng lòng Ôn đại nhân run rẩy, quyết định sau khi kết thúc cuộc săn bắn mùa thu sẽ tiếp tục bắt Tiểu Ngạn Bình ở trong nhà học nữ công, hẳn không tin với bản lĩnh của mình và ma ma giáo đường trong cung mà không dạy ra được một thực nữ.

Đám ba đứa nhỏ không biết bối rối trong lòng phụ mẫu, thấy Ôn Ngạn Bình đi tới, A Tuyết kêu lên vui mừng chạy tới, được Ôn Ngạn Bình ôm lấy sau đó bắt đầu tung hứng, đứa nhỏ vui sướng thét chói tai vang vọng buổi sáng yên tĩnh. Tung hứng A Tuyết xong, Ôn Ngạn Bình lần lượt ôm Trường Trường, Quý Quý mấy lần, ba tiểu bánh bao vây quanh người nàng, ngửa đầu thấy nàng ăn mặc rất có khí chất, thậm chí Quý Quý còn duỗi bàn tay nhỏ bé lôi kéo vạt áo màu đen trên y phục nàng.

"Đại ca, đi đâu thế?" Trường Trường hỏi.

A Tuyết ganh tỵ không ngừng, khát vọng kêu lên: "Đại ca, A Tuyết cũng muốn đi ~"

Rõ ràng Quý Quý rất thích một thân xiêm y này, nắm không tha, mắt to chớp chớp, tỏ vẻ muốn ở một chỗ với đại ca.

"Cái này không thể được, các đệ còn quá nhỏ, không thể đi ra bãi săn." Ôn Ngạn Bình tươi cười chân thành lần lượt sờ đầu mấy tiểu bánh bao, lại nói: "Nhưng mà các đệ yên tâm, ca ca nhất định săn rất nhiều thỏ con mang về cho Trường Trường A Tuyết."

Không ngờ Trường Trường lắc đầu nói: "Không được, có Đại Bạch và Tiểu Bạch, thỏ thỏ gặp sẽ ăn chúng mất." Bởi vì tiểu quận chúa phủ Túc vương nuôi thỏ chỉ cho ăn thịt, mỗi lần con thỏ kia thấy hai con hồ ly, liền hung mãnh nhào về phía trước há miệng muốn ăn thịt chúng, để lại cho tiểu bánh bao ăn tượng xấu.

A Tuyết suy nghĩ một chút, ôm một chân của nàng, trong lòng mong nhìn nàng, nói: "A Tuyết muốn cùng đi với đại ca ~"

Quý Quý thấy thế, cũng ôm một chân khác, tha thiết nhìn nàng, mềm nhũn nói: "Quý Quý muốn đi với đại ca ~"

Trường Trường nhìn một lát, chạy tới chỗ Ôn Lương, ôm một chân hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ đắc ý, "Trường Trường muốn đi cùng phụ thân."

Có thể thấy Trường Trường là thông minh nhất, biết rõ phụ thân mới là người quyết định, đại ca có lợi hại cũng phải nghe lời phụ thân. Chỉ cần phụ thân đồng ý, thì không cần nói thêm câu nào nữa.

Ôn Lương đương nhiên hiểu ý của con trai lớn, trong lòng không khỏi buồn cười. Tính cách ba đứa nhỏ thật là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, Con trai lớn thông minh quá mức, do quá thông minh nên bình thường giống một tiểu lão đầu nghiêm mặt làm ra vẻ ổn trọng, hoàn toàn làm người ta bỏ qua tuổi của bé. A Tuyết hoạt bát quá mức, trò đùa dai nào cũng do bé bày đầu, nói đơn giản chính là sợ thiên hạ không đủ loạn, có chuyện gì vui tuyệt đối không thể thiếu bé. Con gái nhỏ là nhu thuận thành thật nhất, thành thật đến chưa bao giờ nói dối, một là một, hai là hai, có đôi khi lời nói vui chiu lòng người cũng không nói, thật sự rất sâu người.

Cuối cùng Ôn Lương bày ra phong phạm "Nhất gia chi chủ", không khách khí từ chối yêu cầu của ba tiểu bánh bao, ngoài ra còn cảnh cáo con gái lớn để nàng thu liễm một chút, xong xuôi mới dẫn nàng ra cửa.

Chạng vạng tối, nhiều binh sĩ đã đến ngoại vi Tây Sơn, bắt đầu canh giữ, dưới trời chiều, cây rừng xanh um, đồng cỏ tươi tốt, cảnh đẹp ý vui.

Đến nơi, Ôn Ngạn Bình nhảy xuống xe ngựa, duỗi lưng một cái.

Một lát sau, nhóm người hầu đã dựng xong lều, Tiểu Lộ Từ đi theo sau lưng Ôn Ngạn Bình, nhẹ nhàng mời nàng vào lều nghỉ ngơi. Làm ở trên xe ngựa suốt một ngày, Ôn Ngạn Bình phát hiện xương cốt đều mệt mỏi, hẳn không thể lập tức nhảy lên ngựa đi vui chơi thỏa thích một trận, sao có thể an phận vào trong lều, trông mắt đảo tới đảo lui khiến Tiểu Lộ Từ hải hùng khiếp vía.

Lúc này, đám người Vệ Triều Ấp đi tới.

"Tiểu sư đệ!", Mạc Tiềm cao hứng nhảy qua: "Bây giờ sắc trời còn sớm, chúng ta cưỡi ngựa đi loanh quanh chơi một chút đi."

Quả thật là buồn ngủ gặp người kê gối, Ôn Ngạn Bình đương nhiên không có ý kiến khác, nhanh chóng gọi thị vệ dắt ngựa của nàng tới.

Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú nhìn thoáng qua, sau đó âm thầm lắc đầu thờ dài, bất kể đã qua vài năm, Tiểu Bàn vẫn cứ đơn giản ngốc nghếch, làm việc chưa bao giờ xem xét, mà Ôn Ngạn Bình là người luôn e sợ thiên hạ không đủ loạn, hai người thập phần hợp nhau, thường làm mấy chuyện khiến người ta tức đến vô lực.

"Trời sắp tối rồi, không nên ra ngoài." Hạng Thanh Xuân trực tiếp phản đối, trừng mắt với Mạc Tiềm "Sư phụ vừa nói thế nào, đệ đã quên?"

Sau khi Mạc Tiềm nghe xong, gãi gãi đầu, cười hắc hắc một tiếng, vội nói xin lỗi.

Đối với chuyện lần này Ôn Ngạn Bình có thể tới Tây Sơn săn bắn mùa thu, những người khác cũng không có suy nghĩ gì nhiều, hoàn toàn không biết nàng có thể tới đây hoàn toàn là nhờ phúc của hoàng đế. Mà Hạng Thanh Xuân vốn biết rõ Ôn Lương không có ý định cho nàng tới đây, nhưng bây giờ lại tới, trong lòng rất giật mình, lúc sáng trên xe ngựa thấy nàng, vẫn còn không dám tin, lại cân nhắc, liền chắc chắn có ẩn tình bên trong.

Vừa lúc bọn họ dàn xếp ổn thỏa, Ôn Lương vội vàng chạy tới, dặn dò bọn họ mấy câu, để bọn họ trông chừng tiểu sư đệ. Kỳ thật bọn họ cảm thấy với

võ nghệ của Ôn Ngạn Bình, căn bản không cần bọn họ quan tâm, nhưng thấy thần sắc Ôn Lương không tốt, giống như rất lo lắng, chỉ có thể đáp ứng. Tuy bọn họ hiểu được Ôn Lương quản rất chặt nghĩa tử này, nhưng nghĩ đến Ôn Lương không phải người bản tên không thấy đích, nhất định có thâm ý, cho nên mấy thiếu niên không thắc mắc nữa.

Ôn Ngạn Bình nghe xong ý tứ Ôn Lương, lập tức yếu xiu.

Mạc Tiềm cười ha hả tới sờ đầu nàng, nói: "Nếu không chúng ta tới rừng cây phía trước dạo chơi, thăm dò một chút, không đi vào là được."

Ba năm qua, Mạc Tiềm từ một tiểu tử đại béo biến thành một tiểu béo, tuy vẫn mập hơn người bình thường một chút nhưng không tính là mập lắm, gầy xuống xong, ngũ quan không còn bị thịt chen lấn, thoát nhìn rất đẹp mắt. Cũng không biết có phải lúc trước quyết tâm cưới Tôn Tiểu Tiểu quá mãnh liệt hay không, vì một câu Tôn Tiểu Tiểu nói không thích nam nhân quá béo, vậy mà trong lúc Mạc mẩu gấp gấp nhét thức ăn vào gầy xuống. Hai năm trước lấy Tiểu Tiểu cô nương yêu dấu, thời gian tân hôn trải qua rất có tư vị, quả thật khiến người ta chán chết, ngay cả khi bụng Tiểu Tiểu vẫn không có tin tức gì, Mạc mẩu bắt đầu hồi thức, thế nhưng Tiểu Bàn vẫn một dáng vẻ không nhanh không chậm, khuyên bảo Mạc mẩu qua vài năm nữa hãy có con, khiến Mạc mẩu tức giận nhiều lần giờ chán.

Ôn Ngạn Bình đương nhiên đồng ý, nhanh như chớp kéo Mạc Tiềm chạy tới rừng cây cách doanh trướng không xa.

Đám người Hạng Thanh Xuân, Vệ Triều Ấp liếc nhau, chỉ có thể bất đắc dĩ đuổi theo.

Từ rừng cây đi dạo một vòng ra, sắc trời đã tối hẳn, vừa trở lại doanh trướng, liền nghe một hồi tiếng vó ngựa, hơn nữa tiếng vó ngựa kia giống như chạy về hướng này. Mấy người nhìn lại, thấy kỵ sĩ là một thiếu niên khí khái hào hùng bùng bùng phấn chấn, bên hông đeo đai lưng xanh ngọc, phía trên đeo ngọc bội Long Phụng.

Là Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử lập tức nhảy xuống, động tác lưu loát tiêu sái, thấp phần khí suất.

Đám người Vệ Triều Ấp nhanh chóng bước lên hành lễ thỉnh an.

Đại hoàng tử đứng trước mặt Ôn Ngạn Bình, dáng vẻ tươi cười cởi mở: "Ngạn Bình, sao không đi dạo chơi?"

Ôn Ngạn Bình quan sát ngựa của hắn, trên mặt mang ý cười: "Trời sắp tối, cha dặn thần không được chạy loạn, có mấy vị sư huynh bồi cùng, dù sao ngày mai là có thể săn thú, tạm thời không gấp." Nói xong, nhún nhún vai, dáng vẻ không thêm để ý.

Đại hoàng tử nhìn về phía đám người Vệ Triều Ấp, ánh mắt lướt qua Hạng Thanh Xuân, con mắt lạnh như băng hơi tối xuống, cười nói: "Ôn tiên sinh quản người quá chặt rồi, nam hài tử nên có nhiều rèn luyện, vậy ở bên trong không cách nào trưởng thành được."

Ôn Ngạn Bình tìm được một tri âm, bắt đầu người một câu ta một câu đối đáp với Đại hoàng tử, trong mắt người khác, có vẻ quan hệ hai người rất tốt. Trái lại đám người Vệ Triều Ấp đứng một bên, chỉ ngẫu nhiên xen vào một hai câu.

Hạng Thanh Xuân âm thầm lo lắng, trong lòng rất muốn lôi tiểu tử nào đó đang trò chuyện vui vẻ với Đại hoàng tử ra hành hung một trận, biết rõ Đại hoàng tử không có ý tốt, nhưng hết lần này đến lần khác cùng Đại hoàng tử mới quen mà như thân lắm, lúc nào gương mặt cũng tươi cười lễ độ, cực kỳ khéo léo đưa đẩy, sử dụng một ít khôn vặt, chẳng trách Ôn Lương không yên lòng về hắn.

So với sự lo lắng của Hạng Thanh Xuân, đám người Vệ Triều Ấp cảm thấy Ôn Ngạn Bình non nớt căn bản không thể so sánh với Hạng Thanh Xuân cay độc khéo léo đưa đẩy, Hạng Thanh Xuân đã báỉ Ôn Lương làm thầy, bên ngoài coi như không cùng chiến tuyến với Đại hoàng tử, thế nhưng không những Đại hoàng tử không tức giận hắn, vẫn đối xử với hắn như cũ, có đại sự gì cũng tìm hắn, quả nhiên là Hồ ly tinh quỷ kế đa đoan, rất biết cách mê hoặc lòng người.

Hẹn Ôn Ngạn Bình ngày mai đi săn bắn xong, Đại hoàng tử mới mang theo tùy tùng rời đi.

Săn bắn mùa thu năm nay, tuy hoàng thượng khâm điểm năm vị hoàng tử tùy giá, Đại hoàng tử mười bảy tuổi, Nhị hoàng tử mười sáu tuổi, Tam hoàng tử mười bốn tuổi, Tứ hoàng tử mười tuổi, Ngũ hoàng tử chín tuổi. Các hoàng tử ngày càng lớn, sóng ngầm ngày càng mãnh liệt, sau lưng bắt đầu tranh đấu cho vị trí kia, như Đại hoàng tử hiện tại, liên tục tiếp xúc với triều thần, đạt được một ít đại thần âm thầm ủng hộ.

Đại hoàng tử nhìn chằm chằm Ôn Ngạn Bình tuyệt đối không kỳ quái, với địa vị thanh danh và tài trí Ôn Lương bây giờ, nếu được Ôn Lương ủng hộ, đối với việc hắn tranh thủ địa vị kia rất có lợi. Đương nhiên, chuyện mấy năm trước Đại hoàng tử tính kế Ôn Lương, Đại hoàng tử biết rõ không qua mắt được Ôn Lương, nhưng hắn tự tin chỉ cần nhận được sự ủng hộ của Ôn Ngạn Bình, Ôn Lương vì tương lai của Ôn Ngạn Bình đương nhiên sẽ có suy tính lựa chọn.

Sau khi đại hoàng tử rời đi, Ôn Ngạn Bình mời mấy người đến trướng uống trà, sai Tiểu Lộ Tử canh gác bên ngoài.

"Tiểu sư đệ, ngày mai đệ thật sự đi săn với Đại hoàng tử sao?" Vệ Triều Ấp hỏi.

Chu Chứng Hú liếc mắt nhìn vị hung thần Hạng Thanh Xuân đang ở đây, hòa theo: "Đúng vậy nha, tiểu sư đệ, nên suy nghĩ cẩn thận lại đi." Bởi vì có Hạng Thanh Xuân đang ở đây, hắn cũng không thể nói trong lòng Đại hoàng tử có quỷ.

Ôn Ngạn Bình rất sáng khoái đem trà uống cạn, lau miệng cười nói: "Không sao, Đại hoàng tử đã hẹn đệ mấy lần, nhân lúc này cho hắn mặt mũi một

chút." Sau đó nhìn Hạng Thanh Xuân, đặc ý hất cằm, hừ hừ nói: "Quyết định rồi, lần nay đệ muốn săn thật nhiều hồ ly, hồ ly hồng, hồ ly trắng, hồ ly xám, hồ ly xanh, hồ ly hoa..."

Về mặt mọi người đầy hắc tuyến, sao chuyện lại chuyển tới hồ ly thế?

Ngược lại Hạng Thanh Xuân vô cùng bình tĩnh, ngay cả mắt cũng không thèm liếc, uống trà xong liền đứng dậy.

Hắn vừa muốn đi, Ôn Ngạn Bình liền nhảy qua nắm chặt ống tay áo hắn, ngăn lại động tác của hắn. Ôn Ngạn Bình kéo hắn vào trong góc, trừng mắt với hắn: "Hồ ly tinh, huynh là người của Đại hoàng tử sao?"

Hạng Thanh Xuân trừng mắt, trách mắng: "Tiểu tử đệ đừng tùy tiện đoán lung tung." Chuyện trên triều hắn không muốn nói với nàng.

Ôn Ngạn Bình nhăn mũi, bất mãn: "Huynh cho rằng đệ không phát hiện mỗi lần Đại hoàng tử nhìn huynh đều có thâm ý sao? Hai ta đã thân như thế, huynh đừng phủ nhận, mặc kệ huynh là người của ai, cha đệ là ân sư của huynh mãi mãi không thay đổi, chắc huynh sẽ không làm ra chuyện khi sư diệt tổ chứ?"

Ngón tay phía trong áo run rẩy, Hạng Thanh Xuân có loại xúc động muốn đem tiểu quý đáng ghét này hành hung một trận. Nhìn dáng vẻ nàng "Ta biết rõ ngươi một bụng ý nghĩ xấu, cho nên ta mới thành thật nói cho ngươi biết", Hạng Thanh Xuân không khỏi hít một hơi thật sâu làm mình tỉnh táo lại, mới nói: "Miệng của đệ không thể sạch sẽ một chút sao? Chuyện của ta không cần đệ xen vào, Về phần Đại hoàng tử chỗ đó, đệ ít tiếp cận đi, miễn gây thêm phiền phức cho sư phụ."

Ôn Ngạn Bình làm mặt quỷ với hắn, nhảy tới chỗ Mạc Tiềm.

Thấy mấy thiếu niên trò chuyện với nhau vui vẻ, thậm chí Mạc Tiềm còn duỗi tay ghì chặt cổ Ôn Ngạn Bình, Hai người cười nghiêng ngả. Mắt Hạng Thanh Xuân tối xuống, nhịn xuống xúc động tách hai người ra.

Hắn cảm giác tính tình của mình gần đây không tốt lắm, mà đối tượng khiến hắn bạo phát như vậy, chính là tiểu tử xấu xa kia.

Cảm giác này thật sự quá tồi tệ, nhất định phải bài trừ nó!

~~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hồ ly tinh đáng thương, loại thiếu niên tâm tư vi diệu này, khó chịu rồi, chắc chắn chắc ~~

Mà Ngạn Bình tiểu cô nương, bây giờ là một hán tử tâm tư thô thiển, cho nên quá mức chờ mong với diện mạo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Hôm sau, mặt trời vừa lên, toàn bộ bãi săn Tây Sơn đã rất náo nhiệt.

Sùng Đức đế đứng trên đài cao, trên tay cầm ống nhòm, đứng nơi này có thể thu toàn bộ bãi săn vào trong mắt. Đứng bên cạnh hoàng đế là mấy vị đại thần, vị trí gần ông nhất là Ôn Lương đang mặc một bộ trường bào, hôm nay Ôn Lương không có ý định hơn thua kết quả, cho nên ăn mặc hết sức nho nhã, khiến mấy tướng quân liếc nhìn mấy lần, chẳng qua mọi người cũng quen với tính cách tùy ý không trói buộc của vị quân sư này nên không thấy gì kỳ quái.

Sùng Đức đế quan sát một lát, buông ống nhòm xuống, quay đầu cười nói với Ôn Lương: "Từ Từ, Đại công tử nhà khanh chiến tích không tệ, vừa ra tay chính là hòa hồ ly, Đại hoàng tử mới chỉ săn thú, có thể thấy lợi hại hơn khanh nha." Vui vẻ cười nhạo Ôn Lương là thư sinh vai không thể vác, tay không thể xách.

"..." Khóe miệng Ôn Lương co giật một lát, trong lòng thâm nhủ "Trung quân ái quốc", mới nói: "Hoàng thượng, thần vẫn không rõ, vì sao ngài muốn đề nghĩa tử của thần tham gia săn bắn mùa thu, ngài biết rõ nàng không thích hợp, gần đây thần hao tổn tâm trí với nàng rất nhiều." Phát hiện tiểu cô nương càng lúc càng giống nam nhân, Ôn Lương lo lắng về sau nàng không gả đi được nên bắt đầu tính toán, thật sự là hao tổn tâm trí.

Nghe ra oán hận trong lời nói của hắn, Sùng Đức đế không cho là đúng: "Nàng vẫn còn nhỏ, đừng quản thúc quá, chờ lớn hơn một chút quân cũng không muộn. Hơn nữa với võ nghệ nàng bây giờ, gốc ở nhà sẽ mai một mất."

Mặt Ôn Lương đầy hắc tuyến, nhắc nhở: "Hoàng thượng, nàng đã mười ba tuổi." Còn hai năm nữa là cập kê nghị thân, đâu còn nhỏ?

"Ai, mười ba tuổi?" Biểu lộ kinh ngạc của hoàng đế không tính là giả. "Trẫm cho rằng nàng chỉ mới mười tuổi, nhìn xem đúng là mười tuổi mà."

Nghe thế, Ôn Lương im lặng xấu hổ thay cho Ôn Ngạn Bình, đã nuôi nhiều năm, vóc dáng tiểu cô nương vẫn không cải thiện chút nào. Hắn làm phụ thân cũng lo lắng vóc dáng nàng mãi như đứa nhỏ như vậy sẽ không gả được. "Hồi hoàng thượng, năm đó lúc thần thu dưỡng nàng, thân thể bị tổn thương quá nghiêm trọng, lại chịu thêm một vết thương lớn, đại phu nói tốc độ phát triển sẽ chậm hơn người bình thường một chút, chừng hai năm nữa, có lẽ sẽ theo kịp người bình thường."

Quần thần hai người tùy ý trò chuyện, rõ ràng là nói về Đại công tử Ôn phủ thế nhưng đại thần im lặng lắng nghe xung quanh không hiểu mô tê gì cả, cảm giác bọn họ nói chuyện rất bí hiểm, rất có thâm ý.

Cũng bởi vì hoàng đế chú ý Ôn Ngạn Bình, cho nên mọi người dùng ống nhòm quan sát kỵ sỹ đang giương cung, hai chân kẹp bụng ngựa, nửa người trên hơi ngửa ra sau, mũi tên trong tay như gió táp mưa rào, tốc độ băng băng, vậy mà bắn trúng một con sói, khiến người ta không khỏi reo hò khen ngợi. Vô luận là nhãn lực hay động tác đều rất chính xác, nếu so đấu với tướng sĩ trong quân, đáng người nhỏ nhắn mà mềm dẻo, tràn đầy năng lượng và cơ giảo, không ai có thể phớt lờ.

Ánh mắt mọi người chuyển qua khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thiếu niên, ánh mắt vui vẻ biến thành hình trăng khuyết, như ánh mặt trời điểm xuyến, xinh đẹp cực kỳ. Nhưng mà nhìn trái nhìn phải đứa nhỏ này, vẫn là khí khái bùng bùng của nam tử hán, không có gì đặc biệt.

"Tốt! Ôn công tử quả nhiên lợi hại!" Đại hoàng tử bên cạnh thốt lên.

Về mặt Ôn Ngạn Bình đặc ý, ghim cương ngựa chạy song song với Đại hoàng tử, Đại hoàng tử có ý so đấu với nàng, thời gian chớp mắt hai con ngựa liền phi thật xa.

Nhưng mà, những thị vệ và các thế gia công tử phía sau khổ không thể tả, kỹ thuật cưỡi ngựa không tinh bằng hai người, lại không thể rút lại phía sau quá xa miễn cho người ta xem thường, nếu để Đại hoàng tử không vui thì mất nhiều hơn được. Thế nên, mọi người cắn chặt răng, nỗ lực đuổi theo, thật là khổ sở cực kỳ.

Thời gian săn bắn là năm ngày, hai ngày đầu danh tiếng hoàn toàn thuộc về Đại hoàng tử và Ôn Ngạn Bình, những người khác không có thành tích tốt như bọn họ, tuy rằng có hăm mộ ghen ghét oán hận nhưng không ai dám bày ra bộ dáng chua xót. Không có cách nào khác, Đại hoàng tử là hoàng tử quý nhân, trên người có công trạng, ai dám bắt kính với hắn? Mà Ôn Ngạn Bình tuổi còn nhỏ, chính xác là dựa vào thực lực của mình, thiện xạ, so với tiêu quái vật là nàng? Thôi đi, như vậy sẽ khiến người ta chê cười.

Đối mặt với các loại ánh mắt ghen ghét hăm mộ, Ôn Đại nhân khóc ròng thầm nói: người kia thật sự là nữ nhi đó, chẳng qua lớn lên mạnh mẽ một chút thôi, không cần tán thưởng nàng! Sẽ khiến bản thân nàng quên mất mình là nữ nhi đấy!

Đương nhiên, vẫn còn một số người không biết rõ mọi chuyện, đối với chuyện Ôn Ngạn Bình gây náo động không vừa mắt, quyết định phải giáo huấn nàng, về phần kết quả bị giáo huấn ngược lại, bọn họ muốn tìm hoàng đế cáo trạng nhưng không hiểu sao không có hành động, tất cả dấu vết đều bị xóa sạch, thật sự là chịu đủ rồi.

Hai ngày nay Đại hoàng tử một mực đi theo sau lưng Ôn Ngạn Bình. Hạng Thanh Xuân mặt đen như đất nòi, thầm cắn răng, lúc nào cũng muốn kéo tiểu tử về đánh đòn, chà trách sự phụ nhờ hắn để ý giúp đỡ, Ôn Ngạn Bình chính là người dễ gây thù chuốc oán.

Ngoại trừ hai người này, mùa săn năm nay còn có rất nhiều thanh niên tài俊 kiệt xuất trong kinh thành, như đích tử Bình Bộ Thượng Thư Phùng Cảnh, đích tử Vệ Quốc Hầu Nghiêm Khắc, đích tử Hộ Bộ Thượng Thư Vệ Triều Ấp, đích tử Thừa Tướng Lục Thiếu Đìnhh....Nhóm người trẻ tuổi kiệt xuất, đều được hoàng đế tán thưởng, danh tiếng vang dội.

Buổi tối, bọn thị vệ đem con nai hôm nay hoàng đế săn được nướng lên, mọi người vây thành một vòng ngồi quanh đồng lửa, trên đầu là hoàng đế và mấy vị hoàng tử, quan chức theo thứ tự mà ngồi xuống dưới.

Ôn Ngạn Bình ngồi bên cạnh Ôn Lương, ánh mắt xoay tròn, sau đó duỗi móng vuốt về phía bình rượu trên bàn.

"Ba" một tiếng, móng vuốt bị đánh, Ôn Ngạn Bình giật mình một cái rụt tay về, uất ức nhìn Ôn đại nhân đánh người.

Sắc mặt Ôn Lương như thường thu tay đánh người lại, khí định thần nhàn chống lại ánh mắt từ bốn phía, sau đó thấp phần ôn nhu nói với tiểu cô nương: "Ngạn Bình, uống rượu thương thân hồng việc, nương con dặn không cho phép con uống. Hơn nữa thể chất con không tốt, sẽ say." Hai chén đã say chính là loại người này.

"Thế nhưng không phải cha cũng tham lam rót đầy chén sao." Ôn Ngạn Bình kháng nghị, không công bằng mà.

Ôn Lương liếc xéo nàng, bình tĩnh nói: "Ta là nam nhân."

"...Con cũng là nam tử hán!"

Trong lòng Ôn Lương thở dài, sau đó sờ sờ đầu "nam tử hán", nói: "Ngoan, ăn nhiều thịt uống ít rượu, xong ngoan ngoãn đi ngủ, nam tử hán phải nghe lời."

"..."

Đúng lúc Hạng Thanh xuân đi tới, liền nghe được phụ tử đối thoại, trong lòng lướt qua một chút khác thường, dường như bắt được cái gì đó. Chẳng qua hắn chưa kịp nghĩ lại, đã thấy Ôn Ngạn Bình vẫy tay với hắn: "Hồ ly tinh, đuôi thỏ nướng của đệ ~"

Hạng Thanh Xuân trừng mắt liếc nàng, đem đùi thỏ đã nướng để xuống trước mặt nàng, sau đó ngồi vào cạnh Ôn Lương, sắc mặt bình thản trầm ổn.

Nhìn thấy đùi thỏ được nướng vàng óng ánh, phía trên vẫn còn váng dầu xèo xèo, hương thơm xông vào mũi, Ôn Ngạn Bình hoan hô một tiếng, ngẩng đầu nhe răng cười với thiếu niên, a một cái cắn lên đùi thỏ, nóng đến dậm chân, người xem buồn cười không thôi, cuối cùng vẫn là Ôn Lương hào tâm đưa chén trà lạnh qua.

Rốt cuộc cắn được đùi thỏ thơm ngào ngạt, vẻ mặt Ôn Ngạn Bình thỏa mãn, nói với Hạng Thanh Xuân: "Hỗ ly tinh, huynh tìm ở đâu ra gã sai vật nướng thịt ngon như thế? Có thể đưa hẳn cho đệ không, đệ đổi Tiểu Lộ Từ cho huynh." Từ sau khi phát hiện gã sai vật thân cận của Hạng Thanh Xuân nướng thịt rất ngon, chỉ cần Ôn Ngạn Bình muốn ăn là trực tiếp chạy đến tìm Hạng Thanh Xuân, mà Hạng Thanh Xuân bị nàng huyền não đến nỗi phải để gã sai vật vất vả một chút.

Hạng Thanh Xuân không mở miệng, Ôn Lương đã đánh một cái lên đầu tiểu cô nương, cười híp mắt hỏi: "Ngạn Bình không thích Tiểu Lộ Từ sao?" Vẻ mặt uy hiếp, đưa tiểu thái giám an bài tạm bên cạnh nàng là nhượng bộ lắm rồi, dám không nghe lời, trực tiếp an bài ma ma giáo dưỡng vũ lực mạnh mẽ.

"....Không, không có, Tiểu Lộ Từ rất tốt, con rất thích." Quay đầu, trong lòng chảy đầy nước mắt: Ôn đại nhân cười như thế thật đáng sợ!

Giải quyết con gái xong, Ôn Lương cười nói với Hạng Thanh Xuân: "Những ngày này con vất vả rồi."

Âm thanh xung quanh rất âm ỉ, uống rượu nói chuyện phiếm, hát ca khiêu vũ, nên âm thanh bên này rất mơ hồ.

Hạng Thanh Xuân ngược nhìn Ôn Lương một cái, ánh mắt u ám: "Là chức trách của con, không có cực khổ."

Ôn Lương gật đầu, thần nhiên nói: "Còn hai ngày nữa, con vất vả một chút, đừng để...Người bên cạnh Đại hoàng tử không ít, tâm tư khác nhau, nhập lại khó đối phó, con phải cẩn thận. Ta thấy đích tử Binh Bộ Thượng Thư kia, tuổi còn trẻ lại là người mới, không thể khinh thường."

Ánh lửa vụt sáng chiếu lên trên mặt, thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần trên mặt treo nụ cười mỉm tao nhã đứng chuẩn, thoạt nhìn chính là thiếu niên có khí chất nho nhã, nhưng sự sắc sảo giữa hai đầu lông mày phá hủy mỹ cảm tinh tế, thêm vài phần nhạy bén và giáo hoạt.

Ôn Ngạn Bình đang gặm đùi thỏ thơm ngào ngạt bên cạnh vênh tai lắng nghe hai người nói chuyện, chỉ tiếc là nghe được mấy lời rời rạc, che giấu ẩn ý quá sâu, nàng nghe chẳng hiểu được gì, quả nhiên chỉ số thông minh của nàng sao có thể theo kịp Hỗ ly tinh? Nhưng mà, nghe ý tứ của cha, có người muốn đối phó Hỗ ly tinh sao?

Đối với Hạng Thanh Xuân, Ôn Ngạn Bình rất có cảm tình, mặc dù lúc mới gặp không thoải mái, gặp mặt là đấu người sống ta chết, những năm gần đây dù có cãi nhau âm ỉ, vốn chán ghét nhau biến thành tình huynh đệ (tiểu cô nương tự cho là thế). Hơn nữa Hạng Thanh Xuân người này tính tình tương đối cổ chấp đen tối, không như những chí sĩ chính nghĩa luôn mồm nói quy củ và quân tử chi đạo, là một người rất có tầm nhìn, cho nên Ôn Ngạn Bình rất thích nói chuyện với hắn, có chuyện xấu gì cũng thích tìm hắn quyết định, thường xuyên qua lại, tình cảm đương nhiên rất tốt. Cộng thêm những năm gần đây lúc nào Hạng Thanh Xuân cũng bày ra thần sắc chán ghét nhưng chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của nàng, khiến nàng cảm thấy mình và Hỗ ly tinh quả là huynh đệ tốt, ai dám ức hiếp huynh đệ của nàng, nàng đánh chết hắn.

Đang lúc nàng suy nghĩ xem ai muốn đối phó Hạng Thanh Xuân, đích tử Vệ Quốc Hầu Nghiêm Khác chạy tới như một cơn gió kêu lên: "Ngạn Bình đệ, bên kia rất thú vị, chúng ta qua xem đi."

"Là cái gì?" Ôn Ngạn Bình quả nhiên động tâm.

"Bên kia đang tổ chức đấu vật, ta biết rõ tiểu tử đệ sẽ thích." Nghiêm Khác cười với nàng lộ ra một hàm răng trắng.

So sánh với Ôn Ngạn Bình thấp bé, Nghiêm Khác mười bốn tuổi thân hình cường tráng, nhìn từ xa chính là giống dáng người trưởng thành, đoán chừng sau này còn cao lên nữa, đối lập với người nào đó, đúng là bi kịch. Rõ ràng chỉ chênh lệch một tuổi, nhưng sự thật rất đau buồn, làm người ta thương tâm một trận.

Mà Ôn Ngạn Bình và Nghiêm Khác quen biết, cũng bắt đầu từ chiều cao, lúc mới gặp mặt, Nghiêm Khác nói một câu "Tiểu tử lùn" cho nên hai người đánh nhau, lúc đó Hạng Thanh Xuân chỉ là thư sinh tay trái gà không chặt-- không thể ngăn lại, vì vậy hai người đánh nhau không thể tách ra, không ai khuyên giải được, cuối cùng Ôn Ngạn Bình nham hiểm đánh Nghiêm Khác nằm rạp trên đất mới kết thúc. Cũng có thể nói là không đánh không quen biết, đánh nhau một trận xong hai người không ghi hận ngược lại thường thức võ nghệ đối phương mà biến thành huynh đệ tốt, lúc gặp mặt thường đánh nhau một trận bàn luận võ công.

Thấy hai người kẻ vai sát cánh đi xa, sắc mặt Ôn Lương và Hạng Thanh Xuân đều không tốt, hàm răng hai người nghiền kèn kẹt ~.

Sau nửa ngày, Ôn Lương mới kịp phản ứng, không hiểu nhìn học trò của mình, không biết tại sao sắc mặt hắn đột nhiên không tốt? Phát hiện Ôn Lương nghi ngờ, Hạng Thanh Xuân nhanh chóng khôi phục sắc mặt lại như thường. Trong lòng thắc mắc nguyên nhân sắc mặt sư phụ không tốt, chẳng lẽ Nghiêm Khác không vừa mắt sư phụ?

Hai người mang tâm tư khác nhau không quan tâm nghiêm cứu chuyện này, rất nhanh liền buông.

Hai ngày sau, Ôn Ngạn Bình phát hiện bị kịch khó hiểu, không chỉ bị Ôn Lương phái người theo sát một tấc không rời, hơn nữa không hiểu tại sao Hạng Thanh Xuân không để ý nàng, mỗi lần gặp là trung bộ mặt cao quý lãnh đạm, thậm chí thập phần hung tàn không cho tên sai vật nướng thịt cho nàng. Không có thịt nướng, quả thật muốn khoét lá gan của nàng mà!

Tuy Ôn Ngạn Bình không biết nàng làm sai cái gì, cũng không hiểu tại sao Hồ ly tinh giống nữ nhân thích giận dỗi, nhưng trong lòng nhớ tới chuyện có người muốn tìm hấn gây phiền phức, cho nên hai ngày nay vẫn quan sát kỹ, nhưng mà mấy ngày qua sóng yên gió lặng, khiến nàng cảm thấy mình đã hiểu sai rồi.

Nhưng trong ngày cuối cùng nàng quyết định không chú ý nữa mà cùng Nghiêm Khắc đi săn, đột nhiên phát hiện chỉ không đề mất một chút, thế mà không thấy Hạng Thanh Xuân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

"Tiểu sư đệ, sao thế?" Vệ Triều Áp ghim dây cương, quay đầu nhìn thiếu niên đột nhiên thu hồi cung tên bên cạnh.

Ôn Ngạn Bình nhú nhú mày, nói với Vệ Triều Áp: "Không thấy Hồ ly tinh."

"Có lẽ lúc này hấn đang bên cạnh Đại hoàng tử, đệ cũng biết, Đại hoàng tử rất tin nhiệm hấn." Trên mặt Vệ Triều Áp hiện lên vẻ đùa cợt.

"Hình như cũng không thấy Đại hoàng tử." Ôn Ngạn Bình nói tiếp.

Rốt cuộc Vệ Triều Áp nhìn thẳng vào vấn đề, sắc mặt lập tức không tốt lắm.

Ôn Ngạn Bình trực tiếp quay đầu ngựa nói với Vệ Triều Áp: "Huynh đi tìm người hỗ trợ, đệ đi xem một chút. Nói xong, chạy vào trong rừng cây, thân ảnh biến mất giữa rừng rậm.

Người nào đó chạy quá nhanh, hành động dũng mãnh khiến Vệ Triều Áp không nhận được chửi mắng, trong lòng hơi tức giận, nhiều hơn là lo lắng, nhanh chóng quát thị vệ bên cạnh: "Còn không mau đuổi theo? Bảo vệ Ôn thiếu gia an toàn!"

Mấy thị vệ vội vàng giục ngựa đuổi theo, Vệ Triều Áp phía sau nhìn theo nhú mày, mặc dù những thị vệ này đều tinh anh, nhưng không hiểu tại sao, hấn cảm thấy tốc độ này quá chậm, không thấy được dấu nhỏ kia thoáng một cái đã chạy thật xa sao?

Vệ Triều Áp gọi một thị vệ tới nói thầm vài câu liền chạy về nơi trú quân, tên đường đi trùng hợp gặp Nghiêm Khắc tới tìm Ôn Ngạn Bình đi săn, chớp mắt một cái, không chút do dự kéo đích tử Vệ Quốc Hầu vào cục diện rối rắm này.

Bên kia, Ôn Ngạn Bình chạy ra khỏi rừng cây, nhìn dãy núi trùng điệp kéo dài, sau đó nhảy lên đứng trên lưng ngựa phóng tầm mắt ra xa, hai mắt híp cảm cảm thụ mùi gió đưa tới. Hồi lâu sau hai mắt mở ra, lại ngồi xuống trên lưng ngựa, đi vào trong núi. Thị vệ đuổi theo phía sau thiếu chút nữa bỏ mạng, một lần nữa nhận thức năng lực hành động của người nào đó, đặc biệt mạnh mẽ, bọn hấn là thị vệ tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh, suýt bị nàng bỏ rơi mấy lần, nói ra ai tin chứ.

"Ôn thiếu gia, phía trước đã ra ranh giới bãi săn Tây Sơn." Thị vệ lớn tiếng nhắc nhở.

Người phía trước hướng phía trước phát phát tay tỏ vẻ đã biết, tốc độ không giảm xuống ngược lại còn nhanh hơn.

Lần nữa tiến vào rừng cây, Ôn Ngạn Bình đột nhiên nắm chặt dây cương, móng ngựa giơ lên cao, không đợi ngựa dừng lại người trên ngựa đã nhảy xuống, ngồi xổm trên đất --sờ sờ cỏ khô trên mặt đất, cuối cùng tìm ra một ít vết máu màu đỏ sậm, về một ít đưa lên mũi hít hà.

Vài tên thị vệ phía sau cuối cùng đã đuổi kịp, thấy động tác của Ôn Ngạn Bình, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Ôn thiếu gia, cái này là..."

"Máu người." Ôn Ngạn Bình khẳng định, đầu lông mày nhăn lại, trực giác đoán người Hạng Thanh Xuân lúc này đang gặp nguy hiểm. "Các người đi xung quanh tìm xem, có thể sẽ có đầu mối gì đó."

"Vâng."

Mấy thị vệ đáp lời, trở mình xuống ngựa tìm tòi xung quanh, thời gian chớp mắt liền có phát hiện, là mấy thi thể thị vệ. Ôn Ngạn Bình đi qua xem xét cẩn thận, khẳng định: "Là thị vệ bên cạnh Đại hoàng tử." Những ngày qua tiếp xúc với Đại hoàng tử, đương nhiên nhận ra thị vệ bên cạnh hấn.

Nếu như thị vệ Đại hoàng tử gặp nạn chỗ này, như thế đoán chừng tình huống Đại hoàng tử cũng không tốt lắm. Cũng không phải Ôn Ngạn Bình lo lắng cho Đại hoàng tử, so sánh ra, nàng lo lắng cho Hạng Thanh Xuân trói gà không chặt chỉ biết sử dụng âm mưu quỷ kế hơn, coi như một bụng ý nghĩ xấu nhưng khi đụng đến vũ lực chỉ có thể chờ bị làm thịt.

Nghĩ xong, Ôn Ngạn Bình không hề lãng phí thời gian, tiếp tục phóng lên ngựa đi vào trong núi.

Đã ra ranh giới bãi săn Tây Sơn, chỗ này lộ ra mùi rừng rậm nguyên thủy nồng đậm, thân cây cao lớn, lá cây dày đặc che lấp ánh sáng phía trên, toàn bộ rừng già u ám nặng nề.

"Hì...iiii --"

Tiếng ngựa hí vang, Ôn Ngạn Bình ghim dây cương chặt chẽ, thân thể dán sát trên lưng ngựa, ánh mắt bức thiết chú ý xung quanh, bất ngờ phát hiện đây là một sườn dốc, lúc trước cây rừng che chắn căn bản không thể phát hiện nơi đây khác thường, ngựa mạnh mẽ ngã xuống, Ôn Ngạn Bình buông dây cương, đạp thân ngựa một cái nhảy về phía trước, mượn quán tính lăn trên dốc vài vòng mới dừng lại.

Ôn Ngạn Bình đứng dậy nhìn ngựa lăn xuống dưới khe núi, phần bụng bị tảng đá sắc nhọn đâm thủng, chắc không sống nổi, trong lòng không khỏi có chút khổ sở, nàng rất yêu thích con ngựa đã làm bạn với mình vài ngày này.

Nhưng nàng không có nhiều thời gian thương cảm, mắt thấy sắc trời tối lại, còn chưa tìm được Đại hoàng tử và Hạng Thanh Xuân, không nhịn được nóng lòng.

Ôn Ngạn Bình đứng thẳng người, đón gió nhắm mắt lắng nghe, trong gió thoang thoảng mùi máu tươi -- đột nhiên trợn mắt, thân hình bắn nhanh về phía trước, thẳng một đường đi xuyên qua khe núi, chạy tới ngọn núi đối diện.

Rất nhanh, liền nghe được tiếng đánh nhau, còn có sói tru.

Ôn Ngạn Bình biến sắc, khom người băng qua rừng rậm, xa xa nhìn thấy hai người rơi vào trong bầy sói. Hai người dựa vào thân cây đại thụ, Hạng Thanh Xuân dựa vào thân cây, sắc mặt trắng bệch, thoát nhìn rất phù hợp với hình tượng thư sinh yếu đuối của hắn, Đại hoàng tử đứng trước mặt hắn bảo vệ không cho những con sói kia tới gần, trên thân hai người toàn là máu và bùn, chặt vật không chịu nổi. Đột nhiên một con sói xảo quyết núp trong bụi cỏ gần đó, thừa dịp hai người mệt mỏi đối phó với đàn sói, từ bên hông đánh tới, mở to miệng chứa đầy răng sắc nhọn.

"Hừ...u...u!"

Một tiếng roi vang lên, Hạng Thanh Xuân thấy con sói đang lao tới người mình bị một cây roi quật trúng văng lên thân cây đại thụ, phát ra âm thanh kêu gào thê lương, sau đó một dáng người nhỏ nhắn nhảy ra từ cành cây, nhảy tới chỗ bọn họ.

Hạng Thanh Xuân mở to hai mắt nhìn, không dám tin thiếu niên xuất hiện ở đây, sau đó sắc mặt càng khó coi hơn, phần nộ trùng liếc nàng, đến cùng không nói lời nào, chỉ là trong lòng ghi nhớ chuyện này. Về phần ghi nhớ để làm gì, sau này suy nghĩ rõ ràng rồi tính sau.

"Ôn Ngạn Bình!" Đại hoàng tử vừa mừng vừa sợ kêu lên, thần sắc một hồi lập tức chấn động, không giữ lại khí lực nữa, ra sức lao tới chém giết sói.

Ôn Ngạn Bình nhe răng cười cười với hắn, đem roi quất về bên hông, trong ống tay áo trượt ra một thanh đoản kiếm dài hơn nửa cánh tay một chút, quang kiếm hiện lên, một nhát chặt đầu sói, Ôn Ngạn Bình hơi nghiêng đầu, máu sói bắn lên mặt Đại hoàng tử.

Về mặt Đại hoàng tử đầy máu trùng lên nhìn nàng.

"Đại hoàng tử, trước hết chúng ta giết hết lũ súc sinh này đi."

Nói rồi, một cước đạp bay con sói muốn tấn công Hạng Thanh Xuân, lại chém một nhát lên con sói đang tấn công phía Đại hoàng tử, chiều cổ trái phải, hóa giải nguy cơ hai người, áp lực trên người của hai người cũng buông lỏng.

Có Ôn Ngạn Bình tham gia, đàn sói số lượng lớn rất nhanh mất đi. Sói là một động vật rất thông minh, phát hiện Ôn Ngạn Bình hung tàn có thể đối phó chúng, tru một tiếng, buông tha con mồi, nhanh chóng biến vào rừng rậm.

Thấy sói còn sống sót chạy thoát, trong lòng Hạng Thanh Xuân và Đại hoàng tử thả lỏng, Đại hoàng tử cũng bất chấp thân phận hoàng tử, trực tiếp co chân ngồi trên đất.

Ôn Ngạn Bình nhìn thoáng qua, xung quanh toàn là thi thể sói, trong không khí tỏa ra mùi máu tươi nồng đậm, dễ dàng thu hút các loại thú dữ khác, không phải nơi nghỉ ngơi tốt bèn nói: "Nơi này mùi máu tươi quá nồng dễ dàng dẫn dụ các loài thú khác, chúng ta đi trước rồi hãy nói."

Đại hoàng tử cười khỏ một tiếng: "Trên người ta có thương tích, lúc này gặp thích khách, tay phải bị thương, mà Thanh Xuân còn bị gãy chân."

Ôn Ngạn Bình đột nhiên hiểu ra, chẳng trách Hạng Thanh Xuân một mực đứng dựa vào thân cây, Đại hoàng tử cầm kiếm bằng tay trái. Ôn Ngạn Bình đi về hướng Hạng Thanh Xuân, thò tay đến một nửa liền rút trở về, không vén áo bào lên xem chân bị thương của hắn.

Đại hoàng tử hơi ngạc nhiên, không hiểu nàng có ý gì, mày kiếm Hạng Thanh Xuân nhíu lại, trừng mắt nhìn nàng.

Bị hắn trừng mắt, Ôn Ngạn Bình cũng cảm thấy mình quái đản, đều là huynh đệ tốt, coi như là xú nam nhân cũng nhịn. Ôn Ngạn Bình ngồi xổm, cách quần áo sờ đùi phải Hạng Thanh Xuân, đúng là gãy rồi, may mắn là không nghiêm trọng lắm bằng không thì sẽ trở thành người thợ, đoán chừng đời này sẽ bị phá hủy.

Hạng Thanh Xuân gãy chân, trên người Đại hoàng tử bị thương, đi đường còn miễn cưỡng, căn bản không có cách nào công Hạng Thanh Xuân -- huống hồ thân hắn là hoàng tử quý giá, sao có thể hạ mình công thần tử? Coi như người nọ là phụ tá cũng không được. Nhìn hai đại nam nhân này, Ôn Ngạn Bình thở dài thườn thượt, sắc mặt hai người đều không tốt, cảm thấy thập phần nghẹn khuất, vậy mà rơi vào tình trạng phải nhờ một đứa nhỏ tới cứu.

Sau đó Hạng Thanh Xuân phát hiện đôi này của hắn càng nheo khuất.

Bởi vì một đại nam nhân như hắn bị một đứa nhỏ chưa cao tới ngực hắn bế lên -- bế thì thôi đi -- còn bế kiểu công chúa... Hạng Thanh Xuân đã phát ngốc.

Đại hoàng tử đồng dạng ngây ngốc nhìn người nào đó đang thoải mái bế một đại nam nhân đi lại, trực tiếp lung lay trong gió. Sau đó người phía trước phát hiện hắn không đi theo, quay đầu kêu lên: "Đại điện hạ, sao còn chưa đi? Chẳng lẽ chân ngài cũng bị thương không đi được?"

Nghe thế, Đại hoàng tử đuổi theo sát, dừng hòng hắn chịu để một đứa nhỏ lùn dùng tư thế ôm nữ nhân bế đi, cảm giác lòng tự trọng thật sự bị tổn thương, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn mình chỉ bị thương ở tay, không có té gãy chân.

Mà khi Hạng Thanh Xuân kịp phản ứng, trên mặt hiện lên vẻ hỗn loạn, thậm chí người được mùi huân hương nhàn nhạt trên người thiếu niên, trên mặt không hiểu sao nóng lên, phát sốt.

Đi được nửa canh giờ, Ôn Ngạn Bình dẫn bọn hắn tới khe núi phía trước, chọn một tảng đá lớn đặt Hạng Thanh Xuân xuống, để hai người ở chỗ này nghỉ ngơi, sau đó nhanh nhẹn đi xung quanh nhặt một ít nhánh cây khô đốt lửa. Sau khi khói bay lên, Ôn Ngạn Bình để họ chờ một lúc, tìm cách trở lại đường cũ nơi mình té xuống, thì thể ngựa vẫn còn, đã không còn thờ. Ôn Ngạn Bình cởi túi treo trên lưng ngựa xuống, lại cắt một khối thịt, dùng lá cây bên khe nước gói lại, quay trở lại chỗ cũ.

Ngày mùa thu nhiệt độ hơi thấp, sau khi đốt lửa thì ấm áp hơn, xua tan chút lạnh giá, khiến hai người dễ chịu hơn một tý.

Đại hoàng tử và Hạng Thanh Xuân thấy thiếu niên đang bận rộn, sau đó không khỏi nhìn nhau cười khổ, bọn hắn đường đường là đại nam nhân, thể mà lưu lạc tới mức để một đứa nhỏ đến cứu, nghĩ thế nào cũng khó chịu.

Sắc trời tối xuống, Ôn Ngạn Bình ngồi trước mặt bọn họ, thông qua ánh lửa xem xét nét mặt bọn họ, sau đó lấy trong túi ra một ít thuốc trị thương, nói: "Trước hết hai người bôi chút được đi. Không cần lo lắng, trước khi tới đệ đã nhờ Vệ sư huynh đi truyền tin, phía sau còn có mấy thị vệ, sẽ nhanh chóng tìm được chúng ta."

Đại hoàng tử nhẹ nhàng thở ra, Hạng Thanh Xuân như có như không hoài nghi nhìn nàng, lo lắng trời tối mấy thị vệ kia sẽ không tìm được tới đây.

Cả cánh tay Đại hoàng tử đều là máu, Ôn Ngạn Bình dùng kiếm cắt bỏ ống tay áo của hắn, liền thấy rõ vết thương kéo dài từ bả vai xuống khuỷu tay, xem xét kỹ, phát hiện chỉ là tổn thương da thịt, không tổn hại đến gân cốt, dường như mấy ngày là khỏe. Xử lý vết thương đơn giản cho Đại hoàng tử xong, Ôn Ngạn Bình ngồi xổm trước mặt Hạng Thanh Xuân, nhìn hắn.

Hạng Thanh Xuân nhìn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không biểu tình.

"Khụ, Hồ ly tinh, đệ không biết nói xương." Ôn Ngạn Bình xấu hổ xoa xoa tay, nói tiếp: "Nhưng mà đệ có thể thử xem." Hai mắt sáng long lanh.

Hạng Thanh Xuân hừ một tiếng: "Ta càng không dám cho đệ tùy tiện nói xương."

Thấy hắn không chịu nể mặt, Ôn Ngạn Bình cũng không bối rối: "Đệ đi nướng cho hai người chút thịt."

Ôn Ngạn Bình vót nhọn một đầu nhánh cây, sau đó đem thịt ngựa đã xử lý sạch cắt ra từng khối từng khối, xuyên vào nhánh cây, nướng một lát liền lấy hương liệu trong túi nhỏ bên cạnh vẩy lên.

Hạng Thanh Xuân ngồi trước đồng lửa, nhìn thịt bị nướng cháy, khóe miệng có chút run rẩy, không nhịn được nữa mà tiếp nhận thịt nướng, tự mình làm. Tuy hắn không có trình độ nướng ngon như gã sai vặt nhưng so với Ôn Ngạn Bình thì tốt hơn gấp bội, tối thiểu sẽ không làm thịt cháy đen bên ngoài bên trong sống.

Ôn Ngạn Bình cười hi hi đưa cho hắn đồng thịt sống, sau đó ngồi xổm một bên hỏi tình huống của bọn họ.

Màu mắt Đại hoàng tử tinh mịch phần nộ: "Những thích khách kia không giống người Trung Nguyên, thông thạo việc ám sát, nếu không phải thân vệ hi sinh tính mạng giúp chúng ta tranh thủ thời gian chạy trốn sợ là chúng ta đã sớm gặp bất trắc." Nhưng mà chạy trốn thích khách lại chẳng may xông vào ổ sói, thật sự là xui xẻo. "Thanh Xuân, ngươi có ý kiến gì không?"

Màu lửa ánh lên mặt thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, tuy rằng lúc này tóc tai lộn xộn, y phục rách rưới nhưng không tổn hại đến vẻ đẹp của hắn, một đôi mắt sâu thẳm phản chiếu ánh lửa. Hạng Thanh Xuân chậm rãi nói: "Vũ khí của bọn chúng là loại loạn đao đẹp, là một trong các loại vũ khí đặc thù của các đảo quốc. Trước kia ta từng xem qua "Hải ngoại tạp văn", biết được một vài đặc điểm của nơi đó -- Uy quốc, thân thể của bọn họ khác với người Đại Sở chúng ta, thường không cao, vũ khí sử dụng chính là loại loạn đao này..."

Hạng Thanh Xuân chậm rãi nói, từ một số dấu vết tìm ra điểm đáng ngờ, rất nhanh liền đoán thích khách có thể là người Uy quốc phái tới làm mật thám trong Đại Sở. Đại hoàng tử nghe được vừa giận vừa sợ, một quyền nện lên tảng đá bên cạnh, da thịt lập tức bong tróc, có thể thấy là cực kỳ tức giận.

"Đại hoàng tử đừng vì vài thứ không đáng mà làm tổn thương chính mình, quả thật không đáng." Ôn Ngạn Bình khuyên nhủ: "Ngài nhìn xem, người không biết chuyện còn tưởng ngài có điều khó mở miệng nên mới tức giận như thế."

"..."

Đại hoàng tử ngậm một búng máu trong cổ họng xém chút nữa nghẹn chết.

Hạng Thanh Xuân hít vào một hơi thật sâu, nói: "Đệ cũng bớt tranh cãi đi." Chọc giận Đại hoàng tử không có gì tốt.

Ôn Ngạn Bình vô tội nhìn bọn họ, không phải mình đang an ủi Đại hoàng tử sao? Sai chỗ nào thế?

Một bộ dáng vô tội hết sức, khiến Đại hoàng tử một lần nữa cảm thấy nghẹn khuất – Con trai Ôn Từ Tu quả nhiên không phải người đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Đã ăn thịt nướng xong, đợi thêm khoảng một canh giờ mới có người đến.

Người tìm thấy là Nghiêm Khác.

"Ngạn Bình, các người thế nào? Đại hoàng tử vẫn ổn chứ?" Nghiêm Khác đứng trên dốc hô xuống, âm thanh nương theo gió đêm mát lạnh mà đến, vọng lại trong khe núi.

"Đại hoàng tử và Hạng sư huynh bị thương, ta không sao." Ôn Ngạn Bình hô.

"Đã biết, các người chờ một lát, chúng ta lập tức xuống dưới đưa các người lên."

Đại hoàng tử nghe tiếng rống của hai người, trên mặt tăng thêm vài phần vui vẻ, chỉ cảm thấy hành vi của hai người vẫn còn là trẻ con. Chỉ là, thời gian ngắn như thế mà Nghiêm Khác có thể tìm thấy, chứng minh năng lực của hắn rất tốt.

Một lát sau, Nghiêm Khác và một thị vệ xuống tới, trên lưng buộc nhánh mây rắn chắc mà mềm dẻo, đầu trên có thị vệ giữ chặt kéo lên, chỉ cần vòng nhánh mây lên người sẽ được thị vệ kéo lên, không mất nhiều sức lực.

Nghiêm Khác xem xét xung quanh một lát, biết rõ lúc trước Ôn Ngạn Bình ngã ở chỗ này, về mặt đồng tình vỗ vai nàng: "Ngạn Bình, người cũng đặc biệt xui xẻo, bình thường người không giống người không cẩn thận như thế nha? Nhưng mà người không ngã chết như chú ngựa kia, coi như mạng lớn."

Nghe nói nàng từ trên dốc ngã xuống, sắc mặt Hạng Thanh Xuân đột biến, vừa tức vừa vội, chỉ là có Đại hoàng tử ở đây nên không dám biểu lộ quá khác thường. Ngược lại Đại hoàng tử cảm động, thận trọng nói với Ôn Ngạn Bình: "Ôn Ngạn Bình, ơn cứu mạng của người, bốn hoàng tử nhớ kỹ."

Ôn Ngạn Bình lập tức cười hi hi đáp, không khách khí tiếp nhận hứa hẹn của Đại hoàng tử.

Thời gian chớp mắt, mọi người đã trở lại trên đầu dốc.

Nghiêm Khác là người đầu tiên tìm thấy người, ngoài ra hắn còn dẫn theo một đội thị vệ, còn có hai thị vệ lúc trước đi theo Ôn Ngạn Bình, nhìn thấy bọn hắn, về mặt Ôn Ngạn Bình hiểu rõ hỏi thăm: "Sao các người tới trễ thế, không phải đi theo ta bị lạc đường chứ? Hai người khác đâu?"

Hai thị vệ kia xấu hổ nhìn nàng một cái: "Hồi Ôn thiếu gia, chúng ta đúng là bị lạc đường. Hai người khác bị mai phục mất rồi."

Nghiêm Khác đi tới nói: "Trở về rồi hãy nói, việc này để hoàng thượng định đoạt." Sau đó bảo thị vệ dẫn ngựa tới, bắt đầu phân chia ngựa.

Tổng cộng bảy người nhưng chỉ có bốn con ngựa, có ba con ngựa phải chờ hai người. Chẳng qua trên người Đại hoàng tử và Hạng Thanh Xuân đều bị thương, không thích hợp tự mình cưỡi ngựa. Thế nên Đại Hoàng tử và Hạng Thanh Xuân phải cưỡi ngựa cùng thị vệ, Ôn Ngạn Bình cưỡi một con ngựa khác với thị vệ, Nghiêm Khác chiếm một mình một ngựa.

Hạng Thanh Xuân nhìn cách phân chia này, trong người không thoải mái, thâm căn răng nói: "Nghiêm công tử, để tiểu sư đệ cưỡi một con ngựa đi, thuật cưỡi ngựa của đệ ấy không tệ, ban đêm không bị ảnh hưởng."

Nghiêm Khác trợn mắt: "Kỹ thuật cưỡi ngựa của ta cũng không tệ mà! Hơn nữa hắn là một đứa bé, một mình đi một con ngựa trong đêm rất nguy hiểm?" Kiên quyết không buông tha đãi ngộ độc chiếm một con ngựa.

Ôn Ngạn Bình có cảm giác mình bị coi thường, kêu lên: "Nghiêm Khác, chúng ta đánh một trận, người nào thắng được cưỡi ngựa một mình."

Nghe thế, Hạng Thanh Xuân càng cảm thấy không thoải mái, trong lòng bối rối vô cùng, một mặt hắn cảm thấy dù sao Ôn Ngạn Bình đánh nhau là không tốt, một mặt lại muốn nàng được cưỡi một con ngựa riêng. Không biết tính sao, hắn cảm thấy đề Ôn Ngạn Bình ngồi chung ngựa với một thị vệ thật không tốt, trong lòng hắn cũng không dễ chịu.

Cuối cùng Đại hoàng tử nhìn như không nhìn, cảm thấy hai người này đều là tính tình trẻ con, lúc này hắn còn cảm thấy bọn họ còn lợi hại hơn so với thị vệ, nói thẳng: "Đến lúc nào rồi, các người còn muốn đánh nhau phân thắng bại? Theo bản hoàng tử, Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân là sư huynh đệ, để bọn họ ngồi cùng một ngựa đi. Không cho phép phản đối. Cứ quyết định như thế."

Hạng Thanh Xuân hài lòng không lên tiếng, Ôn Ngạn Bình mặc dù có chút oán trách, nhưng so với ngồi với xú nam nhân khác, với tư cách là huynh đệ tốt, có thể tiếp nhận Hạng Thanh Xuân.

Ôn Ngạn Bình vóc dáng thấp bé, ngồi ở phía trước, Hạng Thanh Xuân ngồi ở phía sau, ôm eo nàng, gió thổi mang theo mùi hương người phía trước phả vào mặt. Hạng Thanh Xuân không dám dùng sức ôm eo nàng, thân thể nhỏ xinh như thế, ngồi phía trước hắn giống như khảm vào trong ngực, người rất nhỏ, eo cũng nhỏ, hai tay của hắn có thể dễ dàng ôm lấy -- Quả nhiên là đứa nhỏ, căn bản không có lớn lên. Hạng Thanh Xuân tự an ủi mình, sau khi tiểu tử này trưởng thành, có lẽ sẽ tráng kiện như nam nhân bình thường khác, thế nên hắn không thể phát ra dị tâm.

Trong bóng tối thị lực mơ hồ, Hạng Thanh Xuân chỉ có thể dựa vào âm thanh phán đoán vị trí người xung quanh, sau đó tiến sát đến bên tai người trước ngực, nói nhỏ: "Sau khi trở về, bắt luận người khác hỏi cái gì, đệ hãy nói là không biết gì cả, những cái khác cứ giao cho ta và sư phụ là được rồi."

Ôn Ngạn Bình cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, hô hấp của đối phương phun lên khiến vành tai bạch ngọc của nàng đỏ lên, may mắn ban đêm rất tối không có người phát hiện. Hiểu những điều hắn nói, Ôn Ngạn Bình biết hắn có một bụng ý nghĩ xấu, rất sáng khoái mà đáp một tiếng. Mặc dù nàng có chút tâm nhân, nhưng luận về mưu tính làm sao nàng tính toán bằng những lão hồ ly trong triều kia, còn không bằng bây giờ ngoan ngoãn làm đứa nhỏ sống tiêu sái.

Đi một lát liền gặp đám thị vệ tới tìm bọn hắn, thấy bọn hắn bình an vô sự, thị vệ thả khói tín hiệu truyền tin cho đội ngũ tìm kiếm trong bãi săn, nhân tiện hộ tống bọn hắn về nơi trú quân.

Một lúc lâu sau, bọn hắn bình an trở lại nơi trú quân Tây Sơn.

Thị vệ trở về trước báo tin hai người bị thương. Lúc trở về liền có ngự y chờ sẵn. Đại hoàng tử bị mọi người vây quanh trực tiếp đưa đến lều hoàng gia, Hạng Thanh Xuân bên này đáng thương chỉ có mấy người quan tâm, một trong số đó là gã sai vặt của hắn, ba người còn lại là người Hạng gia, nhưng nhìn thần sắc bọn họ không đúng lắm, căn bản không giống dáng vẻ lo lắng cho người thân.

Ôn Ngạn Bình thấy hắn thật đáng thương nên hấp tấp đi theo.

Vừa tới lều Hạng gia, đám người Vệ Triều Áp cũng tới.

Mạc Tiềm vỗ ba cái lên ót Ôn Ngạn Bình, có chút hả hê: "Tiểu sư đệ, đệ thăm rồi, lúc biểu ca nghe tin đệ chạy đi, có vẻ rất tức giận." Sau đó nhảy tới chỗ Hạng Thanh Xuân, thấy thái y chưa kịp nối xương chân cho hắn, phía trên có rất nhiều nhánh cây và đá sỏi chề tạm để nẹp vết thương, máu tươi đầm đìa, có thể tưởng tượng lúc đó nguy hiểm thế nào, có chút kinh sợ.

Chu Chứng Hú thấy mặt Hạng Thanh Xuân trắng bệch, nắm chặt nắm đấm nhưng không kêu một tiếng, trong lòng có chút kính nể.

Thời điểm Ôn Lương đến, đúng lúc ngự y đang rạch ống quần Hạng Thanh Xuân lộ ra hai chân, Hạng Thanh Xuân đang nối xương, mà tiểu cô nương nhà hắn không ý thức mình là nữ nhi đình đặc đứng ở đó, sắc mặt lập tức không tốt.

Nhìn thấy hắn, Ôn Ngạn Bình hơi chột dạ, vô thức trốn sau lưng Mạc Tiềm. Tuy rằng hiện nay Mạc Tiềm không còn mập mạp như trước nhưng khổ người vẫn rất lớn, hoàn toàn có thể che chở cho nàng. Mạc Tiềm cũng không tự giác di chuyển qua một chút, cười ngây ngô lấy lòng Ôn Lương, nịnh nọt gọi một tiếng "Biểu ca". Tình cảm của hắn và Ôn Ngạn Bình rất tốt, Ôn Ngạn Bình gấp rắc rồi hắn sẽ tự giác gánh chung.

Ôn Lương buồn cười trừng mắt với bọn họ, sau đó mới đi thăm đệ tử.

Bởi vì nối xương, Hạng Thanh Xuân cần môi đến máu đầm đìa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn thấy Ôn Lương tới, lông mi mới nói lòng vài phần.

Lúc này nhiều người khó giữ được bí mật, muốn nói nhiều cũng không tốt, Ôn Lương vỗ vỗ cánh tay hắn trấn an: "Con nghỉ ngơi cho mau khỏe, mọi chuyện cứ giao cho ta là được."

Hạng Thanh Xuân cảm kích gật đầu, mắt xéch mê hoặc thêm vài phần ảm áp. Trong lòng biết bây giờ thời buổi rối ren, Ôn Lương với tư cách là quân sư ngự dụng của hoàng đế vô cùng bận rộn, còn có thể rút thời gian đến đây, phần tâm ý này hắn sẽ nhớ trong lòng.

Đại hoàng tử gặp nạn, mật thám nước khác lần vào nơi trú quân Tây Sơn, còn có thích khách hành thích Đại hoàng tử... Những chuyện này đủ khiến Ôn Lương lay hoay chân không chạm đất. Thăm đệ tử một lát, dặn dò hai học trò còn lại chăm sóc Hạng Thanh Xuân thật tốt, sau đó dắt nghĩa nữ rồi đi.

Ôn Ngạn Bình ngoan ngoãn bị xách về lều của mình, nhìn nhìn Tiểu Lộ Tử đang canh cửa, le lưỡi một cái, phân phó người mang nước tới tẩy rửa cây cỏ bùn đất trên người, tắm rửa xong xoa tóc dài ra ngồi trong lều hong khô tóc vừa lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Đội thật lâu cũng không nghe được âm thanh gì từ lều bên cạnh, trong lòng biết hiện giờ Ôn Lương rất bận rộn, Ôn Ngạn Bình đem tóc đã khô được một nửa buộc lại, sau đó tìm cơ đuổi Tiểu Lộ Tử đi rồi chuồn ra khỏi lều, chạy tới lều Hạng gia.

Đến trước lều Hạng Thanh Xuân không xa, Ôn Ngạn Bình thấy trước cửa có thị vệ trông coi, con người đảo một vòng, liền chuyển tới phía sau, đem lỗ tai dán vào vách lều. Bên trong truyền ra tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ, bằng thính lực của nàng chỉ nghe ra mơ hồ đại khái, như là đang đàm luận sự tình Đại

hoàng tử gặp nạn lần này, tựa hồ có người hãm hại, mà những thích khách kia chỉ là tương kế tựu kế.

Bên trong lều, sắc mặt Hạng Thanh Xuân bình tĩnh như nước, nói: "Su phụ, lần này người bọn chúng nhắm vào là con, Đại hoàng tử chỉ bị liên lụy mà thôi. Con cho rằng do có Đại hoàng tử ở đó nên bọn chúng đã nhẹ tay hơn rất nhiều, có lẽ đã tính sai chuyện mật thám Uy quốc."

Ôn Lương bưng chén trà nhỏ, híp mắt nói: "Những năm gần đây Uy quốc một mực quấy nhiễu các thành trì vùng duyên hải của nước ta, đối với Đại Sở ta như sói rình mồi, hoàng thượng đã sớm có tâm tư đối phó bọn chúng, ta nghĩ hẳn là Uy quốc bên kia nhận được tin tức, muốn tiên hạ thủ vi cường, tạo cho chúng ta một chút hỗn loạn. Đại hoàng tử là con trai trưởng của hoàng thượng, đối với người Uy quốc, người có quyền kế thừa cơ ngơi trăm năm sau của hoàng thượng có thể là Đại hoàng tử, nên mới gây ra chuyện này kích thích triều đình một chút.

Hạng Thanh Xuân im lặng, loại chuyện này là cơ mật quốc gia, chẳng qua với trí thông minh của hắn có thể nghĩ ra vài phần.

Hai người thảo luận trong chốc lát, Hạng Thanh Xuân do dự một lát, nói: "Su phụ, nói ra thật xấu hổ, lần này là đệ tử sơ xuất, không nghĩ tới Nhị thúc và các huynh đệ sẽ ra tay..."

Ôn Lương thấy thần sắc hắn âm trầm, bộ dáng rất khổ sở, đưa tay vỗ vỗ vai hắn an ủi: "Bằng tài trí của con, ở đâu cũng được trọng dụng. Người bên cạnh Đại hoàng tử nhiều lắm, con lại là người Đại hoàng tử tin nhiệm nhất, bọn họ tức nhiên không tha cho con. Tìm thời cơ, rời khỏi Đại hoàng tử đi."

Hạng Thanh Xuân gật đầu, việc này hắn đã sớm có kế hoạch, những năm gần đây từng bước âm thầm bố trí thế cục, không muốn lúc rời khỏi Đại hoàng tử sẽ bị thương. Mặc kệ cái vị trí kia tương lai vị hoàng tử nào ngồi, hắn đều muốn tránh cho tương lai sáng lạn sau này của mình.

Sau khi Ôn Lương đi, Hạng Thanh Xuân mặt không đổi nhìn ánh nến trong lều, trên mặt đầu còn vẻ âm trầm thương cảm như vừa rồi, sau nửa ngày lúc gió đêm thổi ánh nến chớp chớp lộ ra một cái cười lạnh, đôi mắt xé rách lướt qua một đạo quang quỷ dị.

"Hô ly tính, huynh cười thật xấu!"

Âm thanh thanh thúy vang lên, Hạng Thanh Xuân giật mình nhìn lại, thấy trên cửa sổ thò ra một cái đầu, người nọ có nụ cười như ánh sáng mặt trời, sau đó nhẹ nhàng linh hoạt nhảy qua cửa sổ vào, ngồi xuống vị trí trước mặt hắn.

"Đệ..." Hạng Thanh Xuân giật mình không thôi.

Ôn Ngạn Bình thoải mái nói: "Không cần sợ, đệ rất cẩn thận, không có người phát hiện đâu."

Hạng Thanh Xuân đỡ trán, cắn răng nói: "Su phụ vừa đi về, nếu phát hiện đệ không có trong lều, sẽ phạt đệ đấy."

Nghe xong, Ôn Ngạn Bình đứng ngồi không yên, quyết định tốc chiến tốc thắng, vội vàng hỏi: "Thương thế của huynh thế nào? Chân bao giờ thì tốt lại? Thật xin lỗi, vừa rồi cha đệ quá hưng dữ, đệ không có can đảm ở lại nghe kết quả."

"Vì chút chuyện này sao?" Hạng Thanh Xuân thật không biết nói gì cho phải, nhưng không thể nghi ngờ, hành động của tiểu tử đáng ghét khiến hắn như trong lòng chảy một dòng nước ấm. "Thái y nói, tổn thương gân xương phải dưỡng 100 ngày, trong 100 ngày này ta sẽ ở nhà nghỉ ngơi."

Sau khi Ôn Ngạn Bình nghe xong, che miệng nở nụ cười: "Ai nha, thật đáng thương. Yên tâm đi, đệ sẽ mang lễ vật đến thăm huynh. Đệ nhớ trong viện của huynh có mấy nha hoàn xinh đẹp, có lẽ vẫn còn chứ? Huynh nhớ giữ các nàng lại cho đệ đó."

Trong nháy mắt, cái gì uất ức, cái gì ôn nhu cảm động đều là cái rắm. Hạng Thanh Xuân chỉ cảm thấy một luồng khí đập thẳng vào lòng ngực, khiến toàn thân hắn khó chịu, cuối cùng chỉ có thể cắn răng: "Cút!"

Ôn Ngạn Bình không hiểu sao mình bị đuổi về, không hiểu vì sao hắn tức giận như thế, chẳng lẽ thời kỳ phản nghịch đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Vốn giờ thìn ngày hôm sau sẽ nhỏ trại trở về kinh thành, nhưng bởi vì Đại hoàng tử gặp chuyện nên muộn nửa canh giờ. Lúc này, toàn bộ bầu không khí nơi trú quân rất căng thẳng, đề phòng nghiêm ngặt, binh lính tuần tra tăng lên gấp đôi, khiến cho những công tử thế gia thích la cà kia không dám tùy tiện ra ngoài, ngoan ngoãn ngồi trong lều của mình.

Lúc Ôn Ngạn Bình đang bồi Ôn Lương ăn điểm tâm, thái giám bên cạnh hoàng đế Lưu Lương Phủ tới báo với nàng, hoàng thượng có lời muốn hỏi nàng.

"Lưu công công đã ăn sáng chưa?" Ôn Ngạn Bình hỏi, trong miệng còn cắn một cái bánh bao gạch cua.

Lưu công công thường xuyên dẫn Tử hoàng tử tới Ôn phủ, thường gặp mặt mấy đứa nhỏ ở Ôn phủ, thường xuyên qua lại, cũng quen thuộc. Thấy nàng

còn chưa ăn xong, cũng không thúc giục, cười nói: "Đa tạ Ôn công tử quan tâm, tạ gia đã ăn rồi."

Hoàng đế triệu kiến, Ôn Ngạn Bình không dám trì hoãn, ăn xong nửa cái bánh bao, lại uống thêm nửa chén nước mật ong, nhận khăn Tiểu Lộ Từ đưa để lau miệng, nói với Ôn Lương: "Cha, con đi nha."

Ôn Lương để đũa xuống, dặn dò: "Thấy hoàng thượng phải biết lớn nhỏ, ngoan ngoãn đáp lời, biết không?"

Nghe lời nói ân ý của hắn, Ôn Ngạn Bình cực kỳ nhu thuận trả lời: "Đã biết, con tuyệt đối sẽ không làm cha mất mặt đâu."

Đi theo Lưu Lương Phủ đến lều hoàng gia, Ôn Ngạn Bình khăn trương xoắn xoắn ngón tay, được bên trong truyền chỉ xong, mới bình tĩnh vào lều, quy củ hành lễ thỉnh an những người phía trên, sau khi được cho phép, đứng nghiêm túc trước ngự án, không dám nhìn lung tung.

Bộ dáng câu nệ khiến Sùng Đức để nở nụ cười, âm thanh trầm thấp nhẹ đi vài phần: "Không cần khăn trương, bình thường giống như ở trước mặt cha người là được rồi." Ông nhìn qua tiểu hầu tử khiến Ôn Từ Tu xưa nay ôn trọng tức giận đến mức muốn đánh mông nàng, người còn trẻ nên có chí tiến thủ, câu nệ quá ngược lại không giống nàng.

Ôn Ngạn Bình trung thực nói: "Hồi hoàng thượng, thảo dân không dám, cha biết sẽ tức giận, tới lúc đó cha phạt thảo dân chép bài, thảo dân sẽ không còn thời gian làm chuyện mình yêu thích nữa."

Lưu Lương Phủ đứng bên cạnh xám xịt, người cũng trung thực quá nhỉ?

"A, người bình thường thích làm gì?"

Ôn Ngạn Bình trộm nhìn ông một cái, cảm thấy hoàng thượng và Túc vương rất giống nhau, bình thường nàng qua Túc vương phù chơi, tuy thường gặp mặt Túc vương nhưng không hiểu tại sao trong lòng rất sợ Túc vương, so ra, nàng cảm thấy hoàng thượng đối dễ thân cận hơn. Chẳng qua nàng biết rõ, hoàng đế tâm tư không đơn giản như biểu hiện ra bên ngoài, cho nên lúc đối mặt với hoàng đế, nàng vẫn nên thành thật, không dám có gì mờ ám.

Ôn Ngạn Bình lập tức nói: "Thảo dân thích võ nghệ, thường xuyên học võ với sư phụ. Có điều cha không thích thảo dân như thế, an bài rất nhiều bài học." Nói đến đây, Ôn Ngạn Bình vô cùng ai oán mà liếc nhìn hoàng đế, nàng nghi ngờ tất cả ma ma trong cung đưa tới đều do hoàng đế cho, bằng không sẽ không lợi hại như thế.

Hoàng đế đương nhiên biết nàng học những gì, không khỏi lộ ra vui vẻ.

Lưu Lương Phủ một mực quan tâm thấy hoàng đế lộ vẻ ôn hòa liền yên tâm, xem ra người nói dối Ôn Từ Tu sau này, những đứa nhỏ Ôn phủ cũng rất được thánh ý, chỉ cần họ không phạm sai lầm nghiêm trọng, tin rằng tiền đồ sẽ rộng mở.

Hỏi thăm một vài chuyện thường ngày xong, Sùng Đức để mới nói: "Ôn Ngạn Bình, ngày hôm qua người cứu mạng hoàng tử của Trẫm, lập được công lớn, muốn trẫm ban thưởng cho người gì nào?"

Ôn Ngạn Bình lập tức quỳ xuống nói: "Cứu Đại hoàng tử là chức trách của thảo dân, không dám tranh công." Hơn nữa nàng không phải muốn cứu Đại hoàng tử, chẳng qua thuận tay mà thôi. Trên mặt lời nói cử chỉ nghiêm túc, trong lòng thì đại hỉ, chỉ cần Đại hoàng tử đừng để mất tới tìm chúng ta gây phiền toái là cảm ơn trời đất rồi.

Sùng Đức để cười cười: "Người có công, không thể không thưởng. Như vậy đi, trẫm phong người làm ngự tiền Lan Linh thị vệ, nhận chức ngay hôm nay, được chứ?"

Ôn Ngạn Bình ngốc trệ, ngây ngốc nhìn hoàng đế biến nàng từ dân chúng thấp cổ bé họng trở thành quan kinh thành rồi hả?

Chẳng qua Ôn Ngạn Bình lập tức lắc đầu như trống, nếu nàng nhận lời Ôn đại nhân sẽ phạt nàng thêu hoa mẫu đơn đấy, vậy là cả đời nàng không ra khỏi cửa được đâu ~.

Thế nên, Ôn Ngạn Bình chỉ có thể nhịn đau lòng cự tuyệt chuyện tốt bậc này, trong lòng rỉ máu.

Sùng Đức để nhìn nàng hồi lâu, lúc nàng cứng ngắc cúi đầu, mới thu hồi mệnh lệnh đã ban, sửa lại ban cho nàng vàng bạc đá quý. Đối với mấy thứ vàng bạc này, Ôn Ngạn Bình cực kỳ yêu thích, vui vẻ nhận lấy, liên tục tạ ơn, còn cao hứng hơn lúc ban thưởng cho nàng chức quan nữa.

Thưởng xong, hoàng đế bắt đầu hỏi chuyện ngày hôm qua, Ôn Ngạn Bình không nhỏ mọn, thành thành thật thật đem tất cả chuyện mình cứu được Đại hoàng tử như thế nào nói một lần.

Nghe xong, hoàng đế lâm vào trầm tư.

Sau khi Ôn Ngạn Bình ra khỏi lều hoàng gia mới phát hiện sau lưng áo ướt một mảng, trong lòng càng xác định sau này nhất định không để cho tiểu muội muội gả cho Từ hoàng tử. Hoàng đế là một nhân vật đáng sợ, Quý Quý nhà nàng tính tình thật thà, đầu phải đối thủ, sẽ bị gặm đến mẩu vụn cũng không còn.

Lúc trở lại lều, Ôn Lương đã đi ra, bọn thị vệ đang hạ lều.

Thấy không có chuyện của mình, Ôn Ngạn Bình chạy tới lều Hạng gia thăm Hạng Thanh Xuân. Không nghĩ tới vừa đến lều Hạng Thanh Xuân, liền nghe

được một đạo âm thanh kiều ngao.

"...Hạng Thanh Xuân, không nhìn xem phụ thân ngươi là cái đức hạnh gì, cha nào con nấy, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một kẻ yếu ớt. Chắc, cái chân này sao không gãy luôn đi, tránh để lại làm bậy, đừng tưởng có Đại hoàng tử làm chỗ dựa, ngươi nhưng chỉ là con chó bên cạnh Đại hoàng tử --- Ôi, ai?"

Người nọ mạnh mẽ xoay người, một đôi mắt phóng hỏa nhìn bốn phía, trừ thị vệ và người hầu hẩn dẫn tới, trước cửa là một tiểu thiếu niên tướng mạo bình thường, trong tay còn cầm hai cục đá, vẻ mặt muốn ăn nhìn hẩn, kiều ngao như thế.

"Ôn Ngạn Bình."

Ôn Ngạn Bình thấy rõ đây là một người thô tục, thoát nhìn cùng tuổi với Hạng Thanh Xuân, tướng mạo cũng tương tự Hạng Thanh Xuân, chỉ là s Hạng Thanh Xuân xinh đẹp kiều mị, người này cao lớn, ngũ quan anh tuấn. Ôn Ngạn Bình không có ấn tượng gì với hẩn, nhớ mang máng là người Hạng gia, hình như là đường đệ nhà Nhị thúc Hạng Thanh Xuân, gọi là Hạng Thanh Minh.

"Đánh ngươi là đúng, miệng mồm thô tục, học thánh nhân chi đạo chỉ học được cái đít chó sao! Còn có...hay không có ai dạy ngươi làm người thế nào?" Ôn Ngạn Bình kiều ngao nói, chen chân vào liền đá ngã thị vệ Hạng gia đang đứng bên cạnh.

Hạng Thanh Minh tức giận phát điên, không nghĩ tiểu tử này đột nhiên xuất hiện. Ôn Ngạn Bình là ai hẩn biết rõ, là nghĩa tử Ôn thái sư, những ngày qua rất có danh tiếng, hoàn toàn chen ép những đệ tử thế gia như bọn họ, đối với người không biết khiêm tốn này, trong lòng bọn họ đã tích một bụng khí, mấy lần muốn kiếm nạng gây chuyện, chỉ là rất đáng tiếc, dùng vũ lực bọn họ tuyệt đối đánh không lại, dùng mưu thì ngược lại toàn bản thân mình gặp xui xẻo, thù này kết như thế. Mà nguyên nhân Hạng Thanh Minh chán ghét nạng còn vì nạng là sư đệ Hạng Thanh Xuân, chứng minh bọn hẩn là cùng phe đấy.

Ôn Ngạn Bình bóp cục đá trong tay thành mảnh vụn, bỗng nhiên xuất thủ, mọi người trong lều nhìn trắng mắt. Đừng thấy cục đá kia chẳng qua là một vài mảnh nhỏ, đánh vào người rất đau nhức đấy, đau đến phải bụm nơi bị đánh mà kêu lên.

"Còn chưa cút, muốn ta để lại vài lỗ thủng trên người các ngươi hay sao?" Ôn Ngạn Bình đá bay một tên, kiều ngao vô cùng.

Mà tên bị đá bay kia vừa vọt bổ nhào lên người Hạng Thanh Minh, đè Hạng Thanh Minh dưới thân.

"Khụ, cái kia...ban ngày ban mặt, các ngươi còn dám làm chuyện cầu thả bậc này, thật là đồi bại, ta phải đi nói với Đại hoàng tử..." Nói rồi xoay người đi tới lều Đại hoàng tử.

"Câm miệng!" Hạng Thanh Minh giận tím mặt, một tay đẩy gã sai vật ra, nhảy dựng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Ôn Ngạn Bình, phần nộ trùng mắt với Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt đang ngồi trên ghế, vội vàng dấn theo gã sai vật và thị vệ rời đi. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, thù này nhớ kỹ.

Ôn Ngạn Bình làm mặt quỷ với bóng lưng Hạng Thanh Minh, sau đó nhảy đến trước mặt Hạng Thanh Xuân nói: "Hồ ly tinh, người ta đã mắng lên đầu lên cổ huynh, sao huynh không ngăm giết hẩn?"

Về mặt Hạng Thanh Xuân chính nghĩa nói: "Ta là dạng người lòng dạ hẹp hòi sao? Hẩn tốt xấu gì cũng là đường đệ của ta, ta đây làm ca ca cũng nên nhường hẩn một chút."

"Thôi đi, người khác không biết, đệ còn không biết huynh có một bụng ý nghĩ xấu sao?" Ôn Ngạn Bình khoát tay, nạng còn không biết sao, trên mặt Hồ ly tinh càng vân đạm phong thanh, bên trong lòng dạ hẹp hòi, không quá mấy ngày, Hạng Thanh Minh kia chắc chắn gặp nạn. Hồ ly tinh chính là nam nhân keo kiệt và cổ chấp.

Ôn Ngạn Bình ngồi vào chỗ bên cạnh Hạng Thanh Xuân, cầm trái cây lên gặm: "Đệ vẫn cảm thấy có huynh đệ tỷ muội là chuyện rất hạnh phúc, có thể nhà huynh...đệ không dám gật đầu nói bừa." Trong lòng đột nhiên cảm thấy rất may mắn, ba đệ đệ muội muội nhà mình đều là đứa nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu.

Hạng Thanh Xuân nhàn nhạt nói: "Không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình, có điều có thể chọn đường đi cho bản thân mình."

Ôn Ngạn Bình tinh tế thưởng thức một phen, chợt thấy Hạng Thanh Xuân người này kỳ thật rất rộng rãi, lại thấy chuyện vừa rồi, lập tức cảm thấy Hạng Thanh Xuân cũng không dễ dàng, nhà lại là một cái đầm nước thoỉ không sạch sẽ, thân mình ở tại đó nhiễm một mùi hôi thối. Nếu Hạng Thanh Xuân không phải đệ tử của nghĩa phụ mình, Ôn Ngạn Bình đúng là lười để ý tới hẩn.

"Đứng rồi, đang nhỏ trại hòi kinh, chân của huynh bất tiện, có muốn ta ôm huynh về không?" Quyết định tốt với hẩn một chút, Ôn Ngạn Bình hỏi.

"Cút!" Hạng Thanh Xuân xém chút nữa trào máu trừng mắt nhìn nạng, tiểu tử xấu xa này rất có bản lĩnh khiến hẩn tức giận.

Thấy hẩn nổi giận, Ôn Ngạn Bình rất lo thân thể hẩn bị tổn hại, liền kéo cổ tay hẩn qua bắt mạch, đồng thời nói: "Sư công của đệ là Quý thái y, y thuật rất tốt, đệ học được một chút, xem cho huynh một cái." Đè lên mạch, lại nói: "Quả nhiên, khí nóng quá mạnh, trở về tìm đại phu kê mấy đơn thuốc hạ hỏa, cẩn thận ghen thành bệnh, nam nhân mà, đệ có thể hiểu đấy!"

Đệ thì biết cái gì?

Trong lòng Hạng Thanh Xuân mắng to, sắc mặt không tốt lắm thu tay lại, âm thanh lạnh nhạt: "Đa tạ qua tâm, ta không giống đệ mỗi ngày đều gặm thịt

nướng."

Gặm xong trái cây, Ôn Ngạn Bình phui mông rời đi, để lại Hạng Thanh Xuân thần sắc bất định trừng mắt nhìn cửa lều trống không, ngón tay thon dài thanh tú run rẩy, sau đó đặt tay phải lên cổ tay, dường như bên trên vẫn còn lưu lại độ ấm của người nọ, cảm thấy da thịt nóng rực đau nhức một hồi.

Sắc trời tối dần, nhiều binh sĩ đã về tới kinh thành.

Bởi vì bị thương trên đùi, lần này Hạng Thanh Xuân ngồi xe ngựa trở về, trên đường đi nghe đám người Ôn Ngạn Bình, Tiểu Bàn, và Chu Chứng Hú bên ngoài nói chuyện cười đùa, trong lòng thêm vài phần mất mát.

Cuối cùng cũng vào cửa thành, thần kinh căng thẳng của mọi người cũng thả lỏng.

Đám người Vệ Triều Ấp cười ngựa đi vào thành trước, nói với Hạng Thanh Xuân: "Hạng sư đệ, bây giờ đệ đi đứng bất tiện, chúng ta đưa đệ về nhà."

Hạng Thanh Xuân nhìn Ôn Ngạn Bình đang ngồi trên ngựa, trầm mặt gật đầu.

Thời gian chớp mắt, liền có người an bài cỗ kiệu tốt, Vệ Triều Ấp và đám người Chu Chứng Hú dìu Hạng Thanh Xuân lên kiệu, sau đó mấy người cười ngựa đi theo, một đường hộ tống về Hạng gia. Người Hạng gia chứng kiến, ánh mắt lập lòe, không nói gì thêm.

Mặt Hạng Thanh Xuân trầm như nước, nhìn nẫu thân trước mắt dùng khăn bịt mặt khóc sụt sùi, mấy vị di nương dịu dàng người một câu ta một câu quan tâm, tâm tư không khỏi chuyển đến tối ngày hôm qua trong rừng cây, thiếu niên kia khuôn mặt tươi cười từ trên trời bay xuống, lúc vung kiếm dứt khoát lưu loát, tuy rằng đôi khi rất chọc người, nhưng không giống những nữ nhân này mãi cảm tính toán chỉ lý.

May mắn, gã sai vặt thiếp thân của Hạng Thanh Xuân bưng chén thuốc đã được sắc tốt đến mới ngăn được âm thanh của đám nữ nhân này.

Hạng Thanh Xuân lạnh mắt nhìn biểu lộ của những di nương kia, hữu lễ nói: "Đa tạ các vị di nương đã quan tâm Thanh Xuân, chỉ là đêm đã khuya, kính mời các di nương về phòng nghỉ ngơi, nếu các di nương mệt, phụ thân sẽ mắng Thanh Xuân."

Mẫu thân Hạng Thanh Xuân lúc này mới ngừng khóc, trợn mắt nói với đám di nương: "Đều ở đây làm gì, còn không đi xuống?"

Chủ mẫu lên tiếng, đám di nương tuy không tình nguyện nhưng phải nghe lời lui ra, chỉ là nhao nhao dấn tâm phúc trong viện lưu ý, có tình hình gì mới nhớ nhanh chóng báo cho các nàng biết, để các nàng vui mừng.

Sau khi bọn người kia lui xuống, Hạng Thanh Xuân bưng chén thuốc lên uống, mà Hạng mẫu lại bắt đầu khóc, đem tiếng khóc thút thít kia thành gia vị, mặt Hạng Thanh Xuân không đổi sắc uống hết chén thuốc, có đắng hay không cũng không cảm giác.

Phụ thân phong lưu vô năng, mẫu thân nhu nhược thích khóc, đám di nương có tâm tư riêng, tất cả các huynh đệ tỷ muội thứ xuất đều có tính toán, đây chính là nhà hấn bây giờ.

"Nương, con muốn nghỉ ngơi, nương cũng về nghỉ đi, chớ vì nhi tử mà khiến thân thể mệt mỏi." Hạng Thanh Xuân ân cần nói.

Hạng mẫu rất hưởng thụ khi được con trai quan tâm, dùng khăn lau khóe mắt, dặn dò hấn nghỉ ngơi cho tốt, sau đó nhớ tới cái gì, có chút do dự nói: "Xuân nhi à, Yên Hồng, Thúy Liễu trong viện con cũng có tuổi rồi, con có muốn..." Thu các nàng.

Không đợi bà nói xong, Hạng Thanh Xuân nói thẳng: "Nương, người làm chủ là được rồi." Thấy trên mặt nương mang theo vẻ vui mừng, rõ ràng hiểu sai ý tứ hấn, bổ sung: "Chỉ cần không để lại chỗ của con là được, cho các nàng tự nguyện về nhà hay gả cho gã sai vặt trong phủ đều được."

Sắc mặt Hạng mẫu hơi cứng ngắc, trong lòng tự nhủ các nàng chính là nguyện ý hầu hạ con mà, chỉ là con trai luôn cường thế, nếu đã nói như thế, Hạng mẫu cũng không can thiệp quyết định của hấn, dặn dò hấn nghỉ ngơi tốt xong liền dẫn nha hoàn ma ma đi ra.

Mọi người đều đi hết, Hạng Thanh Xuân dựa vào thành giường thờ ra, thế giới cuối cùng cũng thanh tịnh. Một lát sau, mới cho người tới giúp hấn thay y phục, phát hiện đi vào là nha hoàn dung nhan mỹ mạo, lông mày không khỏi nhíu lại.

"Người là ai, Chiêu Quang đâu?"

Nha hoàn kia hành lễ, cúi đầu nói: "Hồi thiếu gia, nô tỳ là Nghênh Hà, là phu nhân phái đến thay Yên Hồng tỳ tỳ và Thúy Liễu tỳ tỳ chăm sóc thiếu gia, Chiêu Quang đi chuẩn bị nước tắm cho thiếu gia rồi, còn chưa trở về."

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng, nói: "Ngẩng đầu lên."

Nghênh Hà ngẩng mặt lên, là một khuôn mặt đẹp mỹ lệ, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, mắt hạnh dịu dàng, lộ ra một cỗ nhu nhược khiến người ta thương tiếc. Hạng Thanh Xuân cúi xuống, ngược lại hiểu rõ vì sao mẫu thân phái Nghênh Hà qua đây cho hấn, thay vì tiện nghi cho phụ thân, không bằng kín đáo đưa cho con trai hưởng dụng, đoán chừng vị cha đa tình phong lưu kia cũng không đến nỗi đoạt người trong phòng con trai.

"Sau này không có chuyện gì không được vào phòng ta."

Nghe thấy âm thanh cực kỳ lạnh lùng, trong lòng Nghênh Hà run rẩy, nhỏ giọng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Sau cuộc săn bắn Tây Sơn mùa thu không lâu là tới trung thu.

Ngoại trừ ngày cuối cùng xảy ra vài chuyện không vui, Ôn Ngạn Bình cảm thấy mùa săn bắn năm nay trải qua rất may mắn. Chỉ là, sau khi mùa săn bắn vui sướng kết thúc, là tới thời gian học tập khổ bức.

Ôn Ngạn Bình bỏ ra thời gian mấy ngày cuối cùng thành công thêu ra một đóa hoa cúc đại xiêu xiêu vẹo vẹo thì đến Trung Thu.

Ôn Ngạn Bình ngồi bên khung cửa sổ, hai tay chống cằm nhìn hoa cúc nở rực rỡ ngoài cửa sổ, cánh nhỏ nhỏ chập chờn trong gió, mang đến một vẻ đẹp thanh lệ, hai tiểu hồ ly lẩn qua lẩn lại phơi nắng dưới gốc cây, đáng yêu giống như hai con chó nhỏ.

Không biết tại sao lại liên tưởng đến Hạng Thanh Xuân giống Hồ ly tinh. Gọi hẳn là Hồ ly tinh cũng không ngoa, trừ thời điểm híp mắt, ánh mắt cực giống vẻ ngoài của hồ ly, ngoài ra dung nhan còn hơi yêu dị, không giống lúc mới gặp gỡ năm năm trước, thiếu niên mười ba tuổi nhẹ nhàng hào sáng, ai ngờ theo thời gian trôi qua, càng lớn dung mạo càng mê hoặc, gọi hẳn là Hồ ly tinh là tán thưởng đấy.

Hơn nữa, Hồ ly tinh còn có tính cách cổ chấp, cộng thêm khuôn mặt mỹ mạo yêu dị, đoán chừng đời này khó tìm được thể tử hợp ý.

Nghĩ đến Hạng Thanh Xuân không cách nào tìm được thể tử hợp ý, không khỏi có chút hà hê.

Đột nhiên, ánh mắt Ôn Ngạn Bình ngưng tụ, cứng ngắc nhìn một lùm hoa cúc trước sân, tiểu cô nương bốn tuổi và một bé trai mười tuổi mỗi đứa ôm một tiểu hồ ly, sau đó còn tay nắm tay tương thân tương ái bước đi..

"Quý Quý!"

Nghe âm thanh kêu to, tiểu bánh bao ngừng lại, quay đầu, thấy trong sảnh lộ ra một cái đầu, hé miệng cười cười, nhả nhận, thanh thanh tú tú, mười phần tiểu thư khuê các, âm thanh mềm mại kêu lên: "Đại ca~~"

Ôn Ngạn Bình từ cửa sổ nhảy ra, hành lễ với Tứ hoàng tử xong nhú mày nói: "Sao Tứ hoàng tử lại ở đây? Hôm nay là Trung Thu, không ở trong cung với hoàng hậu nương nương hả?"

"Đi ra ngoài làm chút chuyện, một lát sẽ trở về cung." Tứ hoàng tử rút rè đáp, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của tiểu cô nương bên cạnh.

Cái gì là ra ngoài làm việc, làm việc sao lại chạy tới nhà bọn họ? Cái này là tới dự đồ tiểu muội muội thì có. Nhìn hẳn một bộ dáng đề phòng ác nhân một gây đánh uyên ương, Ôn Ngạn Bình chép miệng một cái, sau đó quay người xoa đầu tiểu muội muội: "Sao Quý Quý lại tới chỗ đại ca chơi? Có muốn vào uống trà với Đại ca không?"

Tiểu bánh bao quan sát nòng, lại nhìn Tứ hoàng tử thần sắc bình tĩnh, nhưng mặt hơi kéo căng để lộ ra khẩn trương, lắc đầu nói: "Đại Bạch, Tiểu Bạch chạy vào đây, Quý Quý đến tìm chúng. Quý Quý cùng chơi với Tứ ca ca, ngày mai sẽ cùng Đại ca uống trà."

Tứ hoàng tử nhẹ nhàng thở ra, lại rút rè chào Ôn Ngạn Bình một tiếng, nhanh chóng dẫn tiểu bánh bao đi ra.

Quan sát hai đứa, Ôn Ngạn Bình đột nhiên nhớ tới mình đã đồng ý với Hạng Thanh Xuân đi thăm hẳn, đến bây giờ còn chưa đi nữa, liền đứng dậy, quyết định tìm Mạc Tiềm cùng đi Hạng phủ.

Ôn Ngạn Bình tới chủ viện tìm Như Thúy nói một tiếng. Biết nàng đi thăm bệnh, Như Thúy không ngăn cản, bèn sai người vào kho phòng tìm lễ vật thích hợp cho nàng mang theo.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Ôn Ngạn Bình dẫn theo Tiểu Lộ Tử ra cửa, đi tới Mạc phủ.

Từ khi Tôn Tiểu Tiểu gả tới Mạc phủ, Ôn Ngạn Bình thường xuyên tới đây thăm nàng, thường xuyên qua lại, người gác cổng Mạc phủ nhận ra nàng, không cần thông báo liền mở cửa.

"Thiếu gia các người có nhà không?" Ôn Ngạn Bình vừa đi vừa hỏi.

"Đương nhiên là có ạ."

Trước tiên Ôn Ngạn Bình đi thỉnh an Mạc mẫu, lúc này Mạc mẫu đang bận rộn chuẩn bị Trung Thu nên không giữ nàng lại uống trà nói chuyện, trực tiếp

để nàng đi tới viện của Mạc Tiềm.

Vừa tới nơi, liền nhìn thấy Tiểu Bàn và Tôn Tiểu Tiểu đang ngồi bên hồ nước cạnh lương đình cùng cho cá ăn, phu xướng phụ tùy, tình nồng mật ý đậm đà, thật sự khiến người bên ngoài cực kỳ ao ước.

"Tiểu Tiểu đi, Béo ca ca."

Hai người nhìn thấy nàng đến, nhanh chóng sai người dâng trà, ngược lại Ôn Ngạn Bình thích rượu hoa cúc kia hơn, rượu hoa cúc này là đầu bếp Mạc phủ đặc chế, so với rượu hoa cúc nhà khác đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái hơn, Ôn Ngạn Bình rất thích uống. Cho nên hàng năm cứ đến Trung Thu, đều tới Mạc phủ xin vài hũ mang về.

Uống rượu hoa cúc xong Ôn Ngạn Bình nói: "Tiểu Tiểu đi, cho con mượn Béo ca ca một canh giờ nhé, con và huynh ấy tới Hạng phủ thăm Hồ ly tinh.

Nghe thấy xưng hô chẳng ra làm sao của nàng, Tôn Tiểu Tiểu dùng ngón tay điểm điểm đầu nàng nói: "Phải gọi di phụ (dượng), coi chừng người ngoài nghe thấy xưng hô bừa bãi lộn xộn sẽ chê cười con."

"Tiểu Béo ca ca là ca ca thân thiết, gọi di phụ không quen." Về mặt Ôn Ngạn Bình đau khổ, "Hon nữa Tiểu Béo ca ca vẫn gọi con là tiểu sư đệ."

Mạc Tiềm gãi gãi đầu: "Gọi thành quen, không sửa được."

Tôn Tiểu Tiểu có chút buồn cười, nhưng trong lòng thờ dài, tự nhủ sao chất nữ lại càng ngày càng giống nam nhân rồi? Biểu ca biểu tẩu sao có thể không quan tâm, chỉ hi vọng qua hai năm nữa tới tuổi cập kê sẽ ra dáng cô nương một chút.

Tôn Tiểu Tiểu tự mình đi kho phòng nhỏ tìm lễ vật cho Mạc Tiềm mang đi, tiễn hai người ra cửa.

Lần đầu Tiên Ôn Ngạn Bình tới Hạng phủ, tò mò quan sát, cảm thấy người trong Hạng phủ thật sự rất nhiều, hơn nữa chúng nha hoàn còn rất xinh đẹp. Gã sai vật dẫn đường đưa bọn họ tới chính sảnh, Hạng phủ ra chiêu đãi, nghe nói bọn họ tới thăm con trai, cười ha ha hàn huyên vài câu, liền sai người dẫn họ tới viện của Hạng Thanh Xuân.

Hạng phủ là một nam nhân trung niên tuấn mỹ, mặc trường sam màu hồng cánh sen, thoát nhìn giống như văn nhân phong lưu. Chỉ là Ôn Ngạn Bình hiểu, Hạng phủ tuyệt đối không giống Hạng Thanh Xuân, hơn nữa dáng người yếu ớt, thân thể hư nhược, xem ra có rất nhiều nữ nhân, có ngày thân thể sẽ kiệt quệ.

Hạng phủ không biết suy nghĩ của người nào đó, ngược lại có chút nịnh bợ với nghĩa tử của Ôn Lương danh chấn thiên hạ, dáng vẻ nhiệt tình tươi cười phá hủy một phần vẻ tuấn nhã, ngược lại lộ ra vài phần bình thường. Nghĩ đến con trai là đệ tử Ôn Lương, trong lòng không khỏi dấy ý một hồi, đối với Ôn Ngạn Bình càng thêm nể.

Ôn Ngạn Bình thấy ông cười đến sợ hãi trong lòng, rất muốn trực tiếp đánh một quyền qua, chỉ là nghĩ đến đây là phụ thân Hạng Thanh Xuân, nên cho ông một chút mặt mũi.

Mạc Tiềm đã tới Hạng phủ mấy lần, lúc đến viện của Hạng Thanh Xuân thì trực tiếp đi vào.

Lúc này Hạng Thanh Xuân đang vừa đọc sách vừa thưởng cúc dưới tán cây nho, ánh nắng tươi sáng, hoa cúc nở vừa vặn, trên bàn bày mấy đĩa bánh trung thu cắt thành khối và trà xanh, bên cạnh có vài cuốn sách, hai nha hoàn đứng xa xa hầu hạ.

"Hồ ly tinh, chúng ta tới thăm huynh."

Xa xa, âm thanh thanh thúy truyền đến.

Hạng Thanh Xuân mạnh mẽ ngẩng đầu, thấy tiểu thiếu niên từ hành lang tiền viện đi tới, khuôn mặt tươi cười sáng lạn hơn cả ánh mặt trời.

Ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt đặc biệt xinh đẹp xuyên qua ánh sáng của hoa cúc đi tới của thiếu niên, đột nhiên Hạng Thanh xuân cảm thấy năm nay hoa cúc mùa thu nở đặc biệt đẹp, ánh mặt trời thật ấm áp, khiến tâm tình hắn tự nhiên bay bổng.

Nhìn thấy hai người, lông mày Hạng Thanh Xuân hơi mềm mại, sau khi hai người ngồi xuống, tự mình rót cho họ chén trà xanh, cười nói: "Hôm nay sao rảnh rồi tới đây?"

Mạc Tiềm chỉ vào Ôn Ngạn Bình: "Là tiểu sư đệ muốn tới đây."

Ôn Ngạn Bình thoải mái nói tiếp: "Không phải đệ nói mang lễ vật tới thăm huynh sao? Đệ rất uy tín nha." Sau đó cười mập mờ: "Đúng rồi, đệ phát hiện dung mạo nha hoàn trong phủ của huynh so với mấy phủ khác tốt hơn rất nhiều, đi một lát đã thấy rất nhiều người xinh đẹp. Nhanh báo nha hoàn xinh đẹp trong phòng huynh ra cho chúng ta nhìn một cái, đệ nghe nói toàn là mỹ nhân không thôi." Một bộ dáng hưng phấn vô cùng.

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân lập tức đen, thầm cắn răng nghĩ: Đệ là đứa nhỏ chưa đủ lông đủ cánh, còn dám học đám nam nhân kia bắt đầu phong lưu, thật sự là muốn đánh đòn...

Mạc Tiềm nghe xong, cười nói: "Tiểu sư đệ hưng phấn thế làm gì? Các nàng xinh đẹp cũng là người của Hồ ly tinh, không có liên quan tới đệ."

"Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có!" Ôn Ngạn Bình gắp một khối bánh trung thu hạt vừng rung đùi đắc ý, "Sau này đệ phải lấy thê tử xinh đẹp về hiếu thuận cha nương, bây giờ nhìn các tỷ tỷ xinh đẹp nhiều một chút mới có thể so sánh, mới biết ai xinh đẹp nhất nha."

Lời này nghe sao giống những nữ nhân quần là áo lượt phức tạp kia?

Hạng Thanh Xuân và Mạc Tiềm có loại dự cảm bất hảo, thời gian chớp mắt, loại dự cảm kia liền thành sự thật.

"Đệ nghe rất nhiều người nói, trong Yên Chi Hồng có rất nhiều cô nương xinh đẹp, nghe nói rất giỏi hầu hạ người, không biết có bao nhiêu người muốn tới đó, đệ cũng muốn đi xem thử, nếu tốt như thế, cũng mua một người về hầu hạ đệ." Về mặt tiểu cô nương rạng rỡ.

Quả thật là sấm sét giữa trời quang!

Hạng Thanh Xuân đen mặt tròng mắt, nghẹn một hơi: "Con nít không được học hư, chờ đệ lớn lên rồi hãy nói." Sau đó cảnh cáo: "Đệ thành thật một chút, nếu để ta biết đệ lộn xộn ở địa phương đó, ta sẽ bẩm báo chi tiết cho sư phụ nghe."

"Lộn xộn địa phương nào? Huynh nói Yên Chi Hồng sao? Sao lại là địa phương lộn xộn, rất nhiều nam nhân đều đi mà, sao đệ lại không được?" Ôn Ngạn Bình không hiểu.

Hai người kìm nén bức mình nhìn nàng, bọn hắn cũng không thể nói cho nàng biết, một dãy phố nhỏ chỗ đó đều là bướm hoa, tục xưng thanh lâu, những cô nương kia thật ra là kỹ nữ. Đối với Ôn Ngạn Bình, hai người hiểu rõ, Ôn Lương bảo hộ nàng tốt vô cùng, sợ rằng không biết phố nhỏ Yên Chi Hồng kia là làm cái gì.

"Đệ cũng không muốn làm gì, chỉ là đi xem thôi cũng không được sao?" Ôn Ngạn Bình không vui nói.

Mạc Tiềm và Hạng Thanh Xuân đồng thanh: "Không được!"

"..."

Thấy nàng tức giận đến mức cầm một cái bánh trung thu quay lưng găm, hai người liếc nhau, trong lòng bất đắc dĩ. Bất kể thế nào, tuyệt đối phải đánh gãy hứng thú của nàng đối với phố Yên Chi Hồng, bằng không nếu để Ôn đại nhân biết, nhất định sẽ lột một lớp da bọn họ.

Trừ lần đó ra, Hạng Thanh Xuân không hiểu cảm giác không thoải mái này là gì, cần rằng, nhanh chóng đánh bay loại suy nghĩ khó hiểu này, tuyệt đối không thể sinh ra loại ý tưởng kinh hãi thế tục này được.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Tục ngữ nói, thương gần động cốt nhất bách thiên. (Tồn thương xương cốt phải nghỉ một trăm ngày)

Thương thế của Hạng Thanh Xuân phải an phận ở yên một chỗ khoảng chừng một trăm ngày, Ôn Ngạn Bình và Mạc Tiềm đồng thời tỏ vẻ đồng tình, đối với hai gia hỏa không thích ngồi yên mà nói, bị nhốt trong nhà một trăm ngày quả thật rất đau đầu, cho nên lúc cáo từ, hai người ôn ào vỗ vỗ bả vai của thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần tỏ ý an ủi.

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt, ánh mắt lơ đãng lướt qua mặt hai người, ở khuôn mặt bình thường nhỏ nhắn kia nhìn nhiều hơn vài giây, sau đó rũ mắt xuống. Hắn nghĩ, mình cũng không nhân chán, có một số chuyện muốn suy nghĩ thật kỹ, tỷ như tương lai của hắn, tỷ như...Khuôn mặt tươi cười của thiếu niên vì sao lại hiện lên trong đầu hắn...

Đối với chuyện Hạng Thanh Xuân bị thương, Ôn Ngạn Bình xét thấy không việc gì, rất nhanh liền không bận tâm nữa, lại bắt đầu đề ý chuyện bên ngoài như là thời gian học tập khổ bức.

Sau Trung Thu, nàng càng bận rộn, nhiều chương trình học bị thêm vào, tỷ như quản gia xử lý công việc, lễ nghi quy củ, chủ trì bếp núc... Thậm chí là nữ công, nữ công vạn ác aaa!!!

Vì sao nàng phải ở trong phòng cầm kim châm không chút trọng lượng mà chọc vài bố? Không biết nàng cầm kim tới đâm có được không?

Quê ma ma, một trong ba ma ma giáo đường rất bình tĩnh lúc đầu tỏ vẻ không được, sau đó nghĩa chính từ nghiêm nói với nàng, nếu như nàng dùng kiếm và đao để thêu ra đóa hoa đại nhỏ thì bà không có ý kiến. Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy tay áo tiểu thiếu niên ăn mặc rất có tinh thần run lên, một đoàn kiếm nhỏ trượt xuống tay, sau đó bá bá xoẹt xoẹt vài cái nơi khung thêu, mảnh vải bố kia bị chọc thủng thành một đóa hoa rất xinh đẹp -- chỉ là chạm rỗng, còn có thể nhìn thấy được mặt đất đây này.

Thấy tiểu thiếu niên hát hàm đắc ý cực kỳ, đám ma ma giáo đường trầm mặc.

Mặc dù nói thiếu niên mặc y phục rất có tinh thần nam hài tử, không chút nào nhìn ra là "hắn" hay "nàng", nhưng mà đây là cô nương hàng thật giá thật nha! Lúc trước thời điểm bị phân đến Ôn phủ, nghe nói muốn các bà dạy dỗ cô nương Ôn phủ, lúc đầu còn cho rằng là tiểu nữ nhi mới sinh chưa được bao lâu kia, ai ngờ vào Ôn phủ mới biết được cô nương cần dạy dỗ là "Nghĩa tử" trong truyền thuyết.

Được rồi, tiếp nhận sự thật xong, thấy ngoại trừ lễ nghi quy củ bên ngoài, tất cả các điều còn lại của tiểu cô nương đều không hợp lệ, các bà cảm thấy quả là gánh nặng đường xa, quyết định phải làm hết phận sự dạy bảo tiểu cô nương giống nam nhân thành một tiểu thư cao quý ưu tú.

Nhưng mà bây giờ, các ma ma cảm thấy áp lực như núi đè.

May mắn, những ma ma này đều có thâm niên mấy chục năm trong cung, đã qua giám định của Thái hậu và Sùng Đức đế, chẳng qua chỉ trầm mặc xuống rất nhanh liền khôi phục bình thường, rất có tinh thần nghề nghiệp mà giáo huấn hành vi cầm kiếm không phù hợp với hành vi thực nữ, thuận tiện còn nói với nàng tiểu thư cao quý nên như vậy... như vậy... Lải nhải mấy canh giờ, Ôn Ngạn Bình bỏ mình rồi.

Quả nhiên, loại ma ma thâm cung này, dù là nữ hán tử cũng không phải đối thủ ~~

Đông đi xuân tới, hết lạnh tới nóng.

Ngày xuân ánh nắng tươi sáng trong sân, một tiểu thiếu niên đang múa kiếm.

Động tác thiếu niên không tính là nhanh, thậm chí từng chiêu từng thức giống như phim quay chậm, cho dù là lão phu nhân mắt không tốt cũng có thể nhìn rõ chiêu thức kia. Nhưng mà, tuy từng nhịp chậm rãi tựa hồ lại không thể che giấu khí thế bên trong, kiếm khí đảo qua, bóng cây trong sân lay động, các đoạn lá cây bay tả tả, lướt qua trong gió, từng vòng xanh tươi càng làm nổi bậc lên tư thái ưu mỹ của thiếu niên, mềm dẻo như trúc.

Múa một bài kiếm vũ xong, thiếu niên thu kiếm đứng lại, chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt linh hoạt đen như mực, khiến người đứng ngoài quan sát ngẹn một hơi.

"Đại ca thật lợi hại ~~"

Ba đứa nhỏ hình dáng tương tự nhao nhao vỗ tay, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu kích động đỏ ửng, một đứa trong đó thoạt nhìn rất hoạt bát lanh lợi chạy vào trong sân, nắm vạt áo thiếu niên kêu lên: "Đại ca, A Tuyết cũng muốn múa kiếm, Đại ca dạy A Tuyết được không?~~"

Thiếu niên cao gầy, tuy so với bằng hữu cùng tuổi thì tương đối thấp bé, nhưng đối với ba đứa bé mà nói, Đại ca rất cao lớn uy vũ lợi hại.

Ôn Ngạn Bình cẩn thận cất kỹ kiếm xong mới xoay người ôm lấy tiểu gia hỏa, hôn một lát lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cười nói: "Dạy đệ cũng được, nhưng mà phải đợi đệ lớn thêm chút nữa, bây giờ Đại ca dạy đệ quyền pháp được không?"

Trường Trường và Quý Quý không có ý kiến, A Tuyết mút ngón tay nhỏ lưu luyến không rời, thấy Ôn Ngạn Bình thật sự không thay đổi chủ ý, mới bẹp miệng đồng ý.

Lúc Như Thúy đi vào sân nhỏ trong viện con gái, liền chứng kiến con gái lớn một thân nam trang đang luyện quyền cho ba đứa bé. Thiếu niên cao gầy quyền pháp lưu loát, từng chiêu sinh gió, uy lực mạnh mẽ, rất khí khái. Trái lại ba tiểu oa nhi, ôi uy, thân thể nhỏ nhắn xiêu xiêu vẹo vẹo thế này, nắm đầm mềm nhũn, chính là đang khoa chân múa tay.

Như Thúy lắc đầu, không lên tiếng quấy rầy, thấy nha hoàn đứng hầu hạ trước hành lang, liền đi tới, gọi đại nha hoàn Phi Y hầu hạ Ôn Ngạn Bình hỏi thăm.

"Hôm nay Ngạn Bình có học bài không? Ma ma nói thế nào?"

"Phu nhân, hôm nay công tử nghỉ ngơi." Phi Y nhếch môi cười, "Ma ma nói thời gian gần đây công tử rất nỗ lực, nên mới cho nàng nghỉ một ngày."

Nghe thế, Như Thúy đã hiểu rõ, đương nhiên Ôn Ngạn Bình thật vất vả mới có một ngày nghỉ, ai ngờ ba đứa nhỏ lại đi theo, nói rõ là hôm nay sẽ đi theo nàng. Ba đứa nhỏ tâm linh tương thông, thích chơi với người lớn hơn bạn cùng tuổi, mà "Đại ca" là đối tượng bọn chúng ưa thích nhất, đặc biệt thích Ôn Ngạn Bình lén lút dẫn chúng ra phố chơi.

Nhìn bốn đứa nhỏ trong sân, Như Thúy cười khẽ, sau đó lại nhíu mày, hơi buồn rầu.

Đã là mẫu thân, đương nhiên có nhiều chuyện phiền não, phiền muộn nhất chính là nghĩa nữ Ôn Ngạn Bình.

Nhìn thiếu niên đáng người cao gầy trong sân, dẫn nàng ra ngoài mà nói là cô nương, ai sẽ tin? Hơn nữa hiện nay trong kinh thành ai không biết đại danh Ôn Ngạn Bình nghĩa tử Ôn phủ ra sao? Nếu đột nhiên thông báo nàng là một cô nương sắp cập kê, tuyệt đối sẽ khiến người ta kinh hãi.

Trước kia Như Thúy cô nương cảm thấy, dù sao nàng còn nhỏ, thích mặc nam trang thì cứ mặc nam trang đi, dù sao mặc nam trang cũng lộ ra tinh thần nhiệt tình mười phần, càng có khí chất, so với mặc kiểu nữ hài nhi thì thích hơn. Ai ngờ cứ như thế mà hồng bét, tư tưởng tiểu cô nương đã rẽ sai đường, muốn quay trở lại cũng không được, người ngoài thì không nói ngay cả chính bản thân tiểu cô nương cũng cho rằng mình là nam nhân nữa.

Lúc đầu vốn định tới thời gian thích hợp, nàng có muốn phủ nhận cũng không có khả năng, đến lúc đó sẽ tự thừa nhận mình là một cô nương gia, nên hỏi tâm. Nhưng ai biết -- năm đó thân thể tiểu nha đầu này bị thương, phát triển chậm hơn các cô nương bình thường, bộ ngực còn chưa chịu sưng lên nữa.

Nói đến đây, Như Thúy càng phiền não, bèn lật đặt đi hỏi đại phu, đại phu nói mấy năm gần đây tiểu cô nương được dưỡng rất khá, thân thể so với người bình thường không khác biệt lắm, tuy phát triển hơi chậm nhưng cũng không phải không lớn lên, chỉ cần kiên nhẫn chờ là được. Vì để nàng an tâm, đại phu còn nêu ra vài ví dụ, có rất nhiều tiểu cô nương đến mười lăm mười sáu tuổi mới trở mã, cho nên chứng minh tiểu cô nương nhà nàng như thế là bình thường, có thể yên tâm.

Chỉ là nhớ bản thân mình sau năm mười bốn tuổi, ngực đã nổi lên rồi, nhìn lại ngực bằng phẳng của tiểu cô nương nhà mình một chút, Như Thúy rất muốn roi một ít nước mắt chua xót vì nàng.

Đại khái ánh mắt người nào đó quá mức trực tiếp, lúc Ôn Ngạn Bình thu quyền, chỉ thấy Như Thúy đang đứng trên hành lang nhìn chăm chăm ngực mình, lập tức nổi da gà, nếu không phải trước mặt nhiều người, nàng đã muốn đưa hai tay lên bảo vệ thân thể rồi.

Dạy đám tiểu bánh bao học quyền, tuy rằng đánh xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng rất vui sướng, đều ồn ào tới ôm chân Ôn Ngạn Bình làm nũng, âm thanh mềm mại khiến tâm can người ta mềm nhũn. Ôn Ngạn Bình ngồi xổm xuống đỡ bọn chúng, mà không biết có phải hay không lực đạo A Tuyết nhào về trước quá mạnh, Ôn Ngạn Bình đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn một hồi, sắc mặt hơi biến hóa.

Gần đây đều cảm giác được ngực đầm đau, thậm chí không chạm vào được, thoáng đụng vào liền truyền đến đau đớn, khiến nàng khi mặc y phục phải cẩn thận từng ly từng tý. Nàng cảm giác mình ngã bệnh, chuyện này nàng không dám nói cho ai biết, ngay cả Phi Y hầu hạ nàng cũng gạt. Về phần nguyên nhân giấu giếm, nàng có trực giác nhạy bén, nàng cảm thấy loại chuyện này sẽ khiến tâm hồn nàng tan vỡ, rất khó mở miệng, thế nên làm giả điều giả bộ không biết thôi.

"Được rồi, các con đừng dán lên người Đại ca nữa, đến đây với nương." Như Thúy đứng bên cạnh nói.

Sắc mặt Ôn Ngạn Bình biến hóa rất nhỏ không có người phát hiện, dẫn ba tiểu bánh bao đi tới chỗ Như Thúy.

"Sao lại đến làm phiền Đại ca, A Tuyết, có phải các con lại muốn Đại ca dẫn ra ngoài chơi không?" Như Thúy dạy dỗ, con cả chỉ cần trong tay có cuốn sách liền ở trong phòng một tháng cũng không có vấn đề gì. Quý Quý cũng nhu thuận vô cùng không giống con cái của bọn họ (Ôn đại nhân và Như Thúy cô nương từ nhỏ chưa bao giờ ngoan ngoãn nghe lời như thế), Chỉ có A Tuyết nhiều ý đồ xấu, thường xuyên bám lấy ca ca muội muội làm chuyện xấu.

A Tuyết vội vàng ôm Như Thúy, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như mật thorn một cái lên miệng Như Thúy, tỏ vẻ mình rất vô tội.

Như Thúy buồn cười vỗ vỗ mũi nhỏ của bé, cười nói: "Được rồi, nhà bếp vừa làm vài món điểm tâm mới lạ, các con cùng tới ăn đi."

Lúc ba tiểu bánh bao ngồi theo thứ tự gặm bánh bao, Như Thúy lấy một phong thư đưa cho Ôn Ngạn Bình: "Ngạn Bình, đây là thư của con.""

Ôn Ngạn Bình đang ngậm một khối bánh nếp, nhìn chữ viết phía trên, cười nói: "Là Ký Khê biểu thức gửi." Đọc thư xong, ngạc nhiên reo lên: "Nương, Ký Khê biểu thức nói vài ngày nữa sẽ đến kinh thành thăm chúng ta.""

Nghe thế, Như Thúy cô nương rất ngạc nhiên, tính toán thời gian, năm nay Đàm Ký Khê cũng mười ba tuổi, mấy năm trước bọn họ dẫn ba đứa nhỏ về Bình Tân thành thăm lão phu nhân, Đàm Ký Khê còn liên tục la hét muốn tới kinh thành, đáng tiếc sức khỏe không tốt, bị người Đàm gia nhốt lại, sợ đi đường xa mệt nhọc, sợ xảy ra ngã bệnh thì biết làm sao, nào dám tùy tiện để hấn ra ngoài.

"Sức khỏe hấn tốt rồi sao? Là tổ mẫu cho phép?" Như Thúy dò hỏi.

Ôn Ngạn Bình xem lại thư, đáp: "Trong thư nói khi còn bé yếu ớt vậy thôi, hấn già rồi rất lâu ngoại tổ mẫu mới đồng ý. Hấn còn nói, sau khi hấn đến kinh thành muốn con dẫn hấn đi dạo khắp nơi."" Nói xong suy nghĩ xem lúc Đàm Ký Khê đến phải dẫn hấn đến đâu chơi. Ai nha, đến lúc đó phải hỏi xem đám Mặc Tiềm, Hạng Thanh Xuân, Vệ Triều Áp có ý gì hay, kêu bọn hấn đưa ra chủ ý, nhất định khiến cho tiểu biểu thức chơi vui vẻ.

Sau khi biết Đàm Ký Khê sẽ tới, Ôn Ngạn Bình ngồi không yên, bỗng đứng dậy, nói với Như Thúy: "Nương, con đi tìm Béo ca ca xem huynh ấy có chủ ý gì không, hôm nay sẽ không ăn cơm đâu."

Thấy nàng sắp chạy đi, thân thể nhỏ lao tới, bàn tay nhỏ bé ôm lấy chân của nàng kêu lên: "Đại ca, Đại ca, A Tuyết cũng muốn đi chơi ~~~"

Ôn Ngạn Bình từ trên cao nhìn xuống tiểu đệ đệ, chống lại khuôn mặt khản trương cực kỳ giống Ôn Lương kia, không khỏi hơi mềm lòng, dùng sức xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Được rồi, nhưng mà đệ phải ngoan ngoãn, không cho phép chạy lung tung." Sau đó, quay đầu lại nói với hai tiểu bánh bao: "Trường Trường, Quý Quý hôm nay ca ca dẫn A Tuyết ra ngoài, lần sau dẫn các đệ, được không?"

Trường Trường đuổi bàn tay nhỏ bé giờ lên ngón tay béo núc ních, âm thanh mềm mềm nọ nọ nghiêm túc: "Đại ca phải mua bánh nướng ở Vị Nhiên cư cho bọn đệ, năm cái."

Bánh nướng Vị Nhiên Cư là món ba đứa nhỏ thích nhất, chỉ là sợ bọn chúng tuổi còn nhỏ, ăn hư răng, hoặc chỉ ăn vặt không chịu ăn món chính, thế nên rất nghiêm khắc hạn chế số lượng. Hiện tại có thể bắt nạt người, tiểu bánh bao Trường Trường khôn khéo tức nhiên không khách khí.

Quý Quý cũng học theo đuổi ra năm ngón tay, "Đại ca, năm cái bánh nướng." Vậy là có thể chia hai cái cho Tứ ca ca ~~~ Tiểu bánh bao cười ngọt ngào, trong lòng muốn đưa đồ ăn ngon cho Tứ hoàng tử thường đến chơi với bé, thật đáng mừng, những chuyện Tứ hoàng tử làm trong những năm này thật

không uống phí.

"Đi!" Ôn Ngạn Bình đáp ứng, sau đó trong âm thanh dạn dò của Như Thúy, dẫn A Tuyết ra cửa.

Vừa ra khỏi phủ, tiểu bánh bao hoạt bát giống như thông khí, loay hoay không ngừng, may mắn thể lực Ôn Ngạn Bình không tệ, dư sức đối phó một tiểu bánh bao tinh lực dồi dào, nếu là cả ba đứa cùng đi, nàng mới mệt mỏi không gượng dậy nổi.

Sai người truyền lời tới các phủ kia xong, Ôn Ngạn Bình dẫn A Tuyết tới Minh Phụng lâu.

Minh Phụng lâu là căn cứ điểm của bọn họ, mỗi lần có chuyện cần bàn bạc, liền sai người truyền tin, sau đó lập tức tụ họp tại đây.

Thời gian chớp mắt, Mạc Tiềm, Vệ Triều Ấp, Chu Chứng Hú đã đến, chỉ có Hạng Thanh Xuân khoan thai trong phủ.

Vệ Triều Ấp ngồi bên cạnh Ôn Ngạn Bình mở to cặp mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn tiểu hài nhi, nhíu mày hỏi: "Đây là A Tuyết? Sao lại dẫn A Tuyết theo?" Tuy rằng hai bé trai trong ba đứa nhỏ cực kỳ giống nhau nhưng thần thái hoàn toàn trái ngược, Trường Trường trầm ổn lạnh nhạt, A Tuyết hoạt bát tinh ranh, đảo mắt là phân biệt được.

Tiểu gia hỏa nhe răng cười cười, khiến đám người Vệ Triều Ấp thiết tình muốn che mặt. Tiểu bánh bao chính là dùng khuôn mặt tuyệt đẹp tao nhã của Ôn đại nhân cười quá mức sáng lạn a! Thật là đáng giận!

"Biểu di phụ, Vệ sư huynh, Chu sư huynh." A Tuyết ngoan ngoãn chào hỏi.

"A Tuyết, đã lâu không gặp, qua đây cho biểu di phụ ôm một cái." Mạc Tiềm đánh tới, ôm tiểu bánh bao qua qua một bên chơi.

Ôn Ngạn Bình quan sát ngoài cửa nhưng không thấy thân ảnh Hạng Thanh Xuân, không khỏi kinh ngạc: "Hồ ly tinh đâu? Hình như không thấy huynh ấy."

Nghe vậy, thấy cả mọi người thấy buồn cười, thấy Ôn Ngạn Bình bày ra biểu tình ngạc nhiên, vội vàng hỏi thăm Hồ ly tinh xảy ra chuyện gì.

Chu Chứng Hú khụ một tiếng: "Khụ, thật ra cũng không có gì, chỉ là gần đây Hạng mẫu bận rộn chọn thê tử cho hần thôi."

"Ồi chào!"

Thấy nàng tròn tròn mắt, Vệ Triều Ấp thấy đương nhiên nói: "Kỳ thật không có gì lạ, Hạng Thanh Xuân cũng hai mươi rồi, nên thành thân."

Sau đó, đồng liêu Hạng Thanh Xuân bắt đầu mất đi mây lại suy đoán bí ối, Hạng Thanh Xuân là một nam nhân bình thường, nhưng lại không biết vì nguyên nhân gì mà chậm chạp chưa chịu thành thân, ba khuôn mặt bên ngoài chuyên chú, bên trong đang YY rất hèn mọn, một loại ánh mắt tất cả nam nhân đều hiểu được.

Các nam nhân đều hiểu, chỉ có một nguy thiếu niên đang trừng mắt không cách nào tiếp thu được sóng não của đám đồng liêu, bắt đầu cảm thấy thế giới này không giống như nàng tưởng tượng, thậm chí đối với loại sinh vật nam nhân này chỉ có kiến thức nửa vơi, khi còn bé tiểu cô nương lăn lộn trong hang ổ cường đạo mà dứt kết được kinh nghiệm, không khỏi dung tục.

Lại nói, vì sao Hạng Thanh Xuân một mực không chịu thành thân đây? Sẽ không phải... phương diện kia có vấn đề chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111

Thời điểm Hạng Thanh Xuân đến, phát hiện ngoại trừ một tiểu đầu đinh tinh tinh mê mê, những người còn lại đều dùng ánh mắt thập phần quỷ dị dõi theo hần, làm hần không khỏi muốn cúi đầu xem xét xem hôm nay mình có ăn mặc chỉnh tề hay không.

Hạng Thanh Xuân nhanh chóng khắc chế ý niệm tự xem xét trong đầu, ánh mắt chạy một vòng quét qua tất cả mọi người có mặt trong sương phòng, lúc chạm tới tiểu thiếu niên đang ngồi bên cửa sổ, ánh mắt âm ỉ, trên mặt vẫn không có gì khác thường đi tới, âm thanh trầm thấp ôn nhu: "Thật có lỗi, ta đến muộn, vừa rồi có chút chuyện chậm trễ."

"Không sao, không sao, chúng ta cũng chưa đợi bao lâu." Mạc Tiềm cười hặc hặc, thấy thế nào cũng là đáng về chột dạ.

Tiểu bánh bao A Tuyết vùng móng vuốt non nớt, tươi cười sáng lạn ngốc nghếch, âm thanh mềm mại: "Hồ ly sư huynh, biểu di phụ và các sư huynh đang nói huynh tới tuổi này mà còn chưa thành thân đây."

Mấy người thiếu niên mặt không biểu tình nhìn tiểu bánh bao hồn nhiên không tỳ vết, trong lòng run rẩy: Con trai Ôn đại nhân không thể nào ngốc như thế được, thật không khoa học chút nào!

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân hơi cứng ngắc, híp mắt nhìn sang, Vệ Triều Ấp xưa nay thích đối nghịch với hắn có chút không chịu nổi ánh mắt giống như hồ ly này, thật ón lạnh, trong lòng đã đem tiểu bánh bao không hiểu chuyện đánh tét mõng, đầu quan tâm bé có phải con trai ân sư hay không.

Hạng Thanh Xuân hừ một tiếng, thân nhiên ngồi vào chỗ bên cạnh Ôn Ngạn Bình, vén vạt áo ngồi ngay ngắn, dáng vẻ lãnh diễm cao quý biết bao nhiêu, phối hợp với dung nhan xinh đẹp tựa hồ ly tinh, thật có vài phần phong phạm.

Người bên ngoài không thể chịu đựng được mị lực bắn ra bốn phía của hồ ly tinh nhưng Ôn Ngạn Bình là người tri độn, rất có hứng thú sáp vào, hưng phấn hỏi: "Hồ ly tinh, huynh muốn thành thân hả? Nương huynh nhìn trúng con gái nhà ai? Rất xinh đẹp sao?"

Hạng Thanh Xuân liếc nàng, khóe môi nhếch lên, như chế giễu, hỏi: "Thê tử của ta, có đẹp hay không liên quan gì tới đệ?"

Cũng không biết đã giẫm phải cái đuôi nào của hắn, Ôn Ngạn Bình cảm thấy tên hồ ly này ngoài mặt bình tĩnh nhưng sau lưng chắc chắn nổi giận rồi, ánh kia thật khủng khiếp. Tuy đoán không ra, nhưng tiểu cô nương vẫn hào hứng bưng bưng xoa tay nói: "Đương nhiên có liên quan, ta nghĩ phải xem cô nương có thể làm cho loại người mất độc miệng độc như Hồ ly tinh huynh chọn trúng có hình dạng gì, sau này lúc đệ thành thân cũng có thể tham khảo ~~~"

Nghe thế, đám người Vệ Triều Ấp bật cười: "O, tiểu sư đệ muốn tìm cô nương rồi hả?"

Chu Chứng Hú có điều suy nghĩ nhìn vào mắt Hạng Thanh Xuân, cười nói: "Đệ mới mười lăm tuổi, kỳ thật không vội." Hắn là người ít suy nghĩ nhất trong đám người, mặc dù trong lòng luôn có loại cảm giác quái dị, không biết có phải Hạng Thanh Xuân che giấu quá tốt hay không, mà không đoán ra được cảm giác quái dị kia là gì, chỉ làm cho hắn vô thức chú ý nhiều một chút thôi.

Mặc Tiềm đưa tay ghim chặt cổ nàng, cười nói: "Tiểu sư đệ, đệ chưa đủ lông đủ cánh đã nghĩ tới cô nương rồi, cẩn thận chưa trưởng thành nha."

Hạng Thanh Xuân thấy hai người sáp cùng một chỗ, ngón tay khẽ nhúc nhích, đã thấy Ôn Ngạn Bình đem cánh tay béo đang ghim cổ mình ra, cả giận nói: "Ai nói đệ chưa đủ lông đủ cánh, không phải đã rất dài rồi sao? Tóc của các huynh chưa chắc đã dài bằng đệ đâu!" Nói xong, tức giận chỉ vào ngọc quan búi tóc của mình.

"...."

Bốn nam nhân vừa qua tuổi hai mươi 二十 二十 mà nhìn nàng, lại lần nữa bội phục Ôn Lương, làm thế nào để bảo hộ "Nghĩa tử" nhà ngài còn thuần khiết như thế? Thiếu niên đã mười lăm tuổi rồi mà vẫn không rành thế sự, hại bọn hắn không thể nghiêm túc nói thêm gì nữa. Ai nha, tiểu sư đệ sao có thể ngốc nghếch đáng yêu như vậy? Chẳng trách cứ muốn mua một cô nương trong phố Yên Chi Hồng về làm nha hoàn hầu hạ.

"Đúng, tóc Đại ca rất dài ~~~" Tiểu bánh bao A Tuyết trèo lên trên ghế, sờ sờ tóc dài đen nhánh sau lưng nàng, sau đó cười đáng yêu với đám nam nhân, "Tóc A Tuyết cũng rất dài ~~~"

Ôn Ngạn Bình ưỡn ngực kiêu ngạo nói: "Thấy chưa, tóc của đệ rất dài, không phải chưa đủ lông đủ cánh."

"A Tuyết cũng đủ lông đủ cánh ~~~" Âm thanh tiểu bánh bao mềm mại vang lên.

Thế nên một lớn một nhỏ cười đến đặc biệt vui vẻ, tràn đầy một loại cảm giác tự hào "Chúng ta đã trưởng thành".

"..."

Quả thật không thể chịu đựng nổi nữa, đứng trước mặt những đại nam nhân đã trưởng thành nói ra những lời nực cười này được không! Trong nháy mắt bốn nam nhân vô lực, không thể phản ứng, một lần nữa sùng bái Ôn Lương: Ôn đại nhân ngài thông minh tuyệt đỉnh như thế, sao lại có nghĩa tử và nhi tử ngốc nghếch vậy chứ?

Hạng Thanh Xuân vô lực thờ dài, sợ dạy hư hai tiểu sư đệ sẽ khiến Ôn Lương tức giận, nhanh chóng dời chủ đề: "Được rồi, các người gọi ta tới làm gì?"

Mọi người cũng thức thời nói sang chuyện khác, Vệ Triều Ấp lười biếng bưng chén trà nhấp một ngụm, chỉ vào Ôn Ngạn Bình nói: "Là tiểu sư đệ gọi chúng ta ra đây đây."

Ôn Ngạn Bình nhìn mọi người, Chu Chứng Hú giữ tay áo châm trà cho mọi người, trên mặt mỉm cười văn nhã, toàn thân tỏa ra khí chất nhã nhặn đẹp mắt; Tay Vệ Triều Ấp cầm chén trà, bộ dáng lười biếng giống như sói ăn mìn, thoạt nhìn là một công tử thế gia trong sạch cao quý; Hạng Thanh Xuân nhếch môi mỉm cười, khí chất thư sinh nhã nhặn, khuôn mặt xinh đẹp không phân biệt được giới tính, giờ tay nhất chân lộ ra phong cách nhịp nhàng kì lạ khiến người ta khó quên; Thân hình Mặc Tiềm hơi béo, một thân cảm y hoa phục, tươi cười chất phác, lộ ra khí chất thành thật, đều có khí phách.

Ôn Ngạn Bình âm thầm gật đầu, đối với đồng liêu của mình rất hài lòng, cảm thấy nếu bọn hắn ra tay giúp đỡ, có thể giới thiệu cho tiểu biểu thúc.

Đem đĩa đậu phộng rang muối đưa cho A Tuyết để bé tự bốc ăn, Ôn Ngạn Bình mới nói: "Thật ra gọi các huynh ra là có hai chuyện, một là sư huynh đệ chúng ta rất lâu rồi không tụ họp nên gọi các huynh ra gặp mặt. Hai là biểu thúc nhà đệ sắp tới kinh thành, muốn các huynh giúp đệ đưa ra chủ ý, đến lúc đó chiêu đãi biểu thúc, khiến hắn xem như ở nhà."

Mặc dù Ôn Ngạn Bình ngây người ở kinh thành đã nhiều năm nhưng Ôn Lương quản rất chặt, nàng không có bao nhiêu thời gian dạo chơi kinh thành, tức nhiên không thể so sánh với đệ tử thế gia sinh trưởng ở kinh thành.

Thì ra là biểu thức...Hạng Thanh Xuân quan sát khuôn mặt tươi cười của thiếu niên, rõ ràng tướng mạo bình thường, hết lần này tới lần khác bày ra đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, như một nét bút trong bộ tranh thủy mặc, làm cho ngũ quan đặc biệt trở nên có hương vị, không nên được mà muốn nhìn thêm lần nữa. Hoặc cái này chính là bản thân hắn sinh ra vọng tưởng, mới cho rằng như thế? Rõ ràng tướng mạo chỉ ngang bằng tiểu tử xấu mà thôi.

Nghĩ xong, trong lòng Hạng Thanh Xuân cứng ngắc, làm như không có việc gì dời mắt.

"Tiểu sư đệ, đệ nói biểu thức chính là Đàm Ký Khê của Đàm gia sao?" Ngược lại Mạc Tiềm có nghe qua người này, dù sao Đàm gia chính là nhà ngoại tổ mẫu của thê tử, tuy rằng quan hệ rất xa nhưng cũng là thân thích, đối với Đàm Ký Khê là bảo bối phiền phức khó chịu của Đàm gia có chút ấn tượng, vội hỏi: "Nghe nói hắn và Ôn biểu ca giống nhau mười phần, người không biết chuyện còn tưởng hắn là con trai Ôn biểu ca đấy."

"Đúng vậy ~" Ôn Ngạn Bình tự hào nói. Mặc dù trên danh nghĩa Đàm Ký Khê là biểu thức, nhưng tuổi còn nhỏ hơn mình, lại lớn lên giống Ôn đại nhân, trong lòng nàng xem như đệ đệ mà đối đãi, tình cảm với Đàm Ký Khê rất tốt, nên mới coi trọng hành trình hắn tới kinh thành, còn muốn giới thiệu hắn cho những sư huynh quen biết.

Thấy dáng vẻ này của nàng, mấy người ở đây sao không nhìn ra nàng để Đàm Ký Khê trong lòng, thấy gần đây rảnh rồi bèn đáp ứng sẽ chiêu đãi Đàm Ký Khê thật tốt.

Nói mục đích chính xong, Ôn Ngạn Bình lại nghĩ tới chuyện lúc này, che miệng cười tiến đến chỗ Hạng Thanh Xuân nhiều chuyện, "Hồ ly tinh, gần đây nương huynh chọn thê tử cho huynh sao?"

Hạng Thanh Xuân lườm nàng, thân nhiên nói: "Đúng là như thế." Nhưng mà hắn không để trong lòng mà thôi.

Ôn Ngạn Bình chà xát tay, hưng phấn nói: "Vậy huynh nhìn trúng tiểu nương tử nhà ai?"

Chẳng biết tại sao, thấy nàng hưng phấn như thế, trong lòng nhin không được dâng lên một cỗ tức giận, nội tâm u ám, ngữ khí vẫn như bình thường: "Không có."

"Ồi chào!" Hai mắt Ôn Ngạn Bình trừng trừng, "Huynh đều không để vào mắt."

Lúc này, Vệ Triều Áp cười hừ một tiếng, nói: "Lấy ánh mắt hà khắc của Hồ ly tinh, có thể lọt vào mắt xanh huynh ấy mới là lạ." Sau đó quàng một tay qua vai Hạng Thanh Xuân: "Hồ ly tinh, ta cảm thấy huynh nên hết hy vọng đi, tùy tiện tìm một quý nữ thành thân là được, nữ tử trên thế gian này có thể xuất chúng như huynh thật sự rất ít."

Nghe thế, người chỗ này nhìn về phía gương mặt của Hạng Thanh Xuân, không hẹn mà cùng gật đầu đồng ý. Hạng Thanh Xuân người này thoát nhìn nhả nhận, dáng vẻ công tử thanh quý, kỳ thật tính cách cực kỳ cố chấp cực đoan, người xinh đẹp hơi hột, người hơi hột không xuất chúng cho tới bây giờ không cách nào lọt vào mắt hắn. Thời kỳ niên thiếu hắn đã nói qua, tương lai lớn lên tuyệt đối phải thành thân với nữ tử xuất sắc hơn hắn. Mà lúc đó Hạng Thanh Xuân đã là thiếu niên tuổi mười bảy, chỉ là còn non nớt, mới nhìn người ta chỉ cảm thấy xinh đẹp mà thôi. Sau khi tuổi lớn hơn, dung mạo càng phát triển theo hướng yêu dị, thời điểm nheo mắt, hiển nhiên chính là hồ ly tinh, chẳng trách mọi người đều thay đổi gọi hắn là Hồ ly tinh.

Cho nên nói, nếu thật sự muốn thành thân với nữ tử xinh đẹp hơn hắn, bọn họ cảm thấy đời này của Hạng Thanh Xuân không thể lấy được thê tử, nếu không thông suốt, sợ là sẽ cô độc cả đời.

Mạc Tiềm gật đầu: "Vệ thiếu nói rất đúng. Hơn nữa..." Mạc Tiềm đã không còn mập mạp nữa ghé sát vào người hắn, nhỏ giọng: "Hồ ly tinh, ta nghe nói trong phòng huynh có rất nhiều nha hoàn xinh đẹp, nhưng mà đều không lưu lại lâu, huynh...thật sự bởi vì các nàng không xinh đẹp bằng huynh nên mới khinh thường đừng các nàng sao?"

"Câm miệng!" Hạng Thanh Xuân trực tiếp tát một cái lên cái đầu kia, mặt ngọc hiện một chút ửng đỏ, không biết là tức giận hay xấu hổ nữa.

Thế nhưng dáng vẻ này trong mắt Ôn Ngạn Bình, càng chắc chắn Hồ ly tinh là có bệnh khó nói, lập tức đồng tình vô cùng. Nàng biết rõ nam nhân không được rất dễ tâm, cho nên hiếm khi hào tâm không vạch trần hắn, thậm chí còn nghĩ về sau vì thể diện của hắn vẫn nên che giấu một chút. Ai, mặc dù hồ ly tinh có một bụng ý xấu nhưng vẫn giúp nàng rất nhiều chuyện, này là thể diện nam nhân, tốt nhất nàng không nên làm rõ, trong lòng mọi người biết là được rồi.

Hạng Thanh Xuân vừa dạy dỗ xong Tiểu Bàn T ăn nói bậy bạ, quay đầu liền bắt gặp ánh mắt đồng tình của người nào đó, lập tức da đầu hơi run lên, dù hắn luôn thông minh, cũng không biết nào người nào đó đang phiêu nơi nào ~.

Khó có khi mọi người hội tụ lại kết thúc, mọi người đều có tâm tư riêng.

Cáo từ bọn họ xong, Ôn Ngạn Bình dẫn tiểu đệ đi Vị Nhiên cư mua bánh nướng.

Nhưng mà sau khi Hạng Thanh Xuân hỏi hành trình tiếp theo của bọn họ xong, lòng mảy may cau lại, quyết định theo chân đồng hành cùng họ. Đối với cái này, Ôn Ngạn Bình thấy kỳ quái một hồi, không khỏi hỏi: "Hồ ly tinh, huynh cũng thích bánh nướng ở Vị Nhiên cư sao?"

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt trả lời: "Cũng có thể."

A Tuyết nghe được thứ mình thích cũng có người khác thích, khuôn mặt nhỏ phát sáng lên, một tay lôi kéo tay Ôn Ngạn Bình, một tay cầm tay Hạng Thanh Xuân, đứng giữa bọn họ nhảy cẫng lên, âm thanh mềm mại: "Hồ ly sư huynh, A Tuyết rất thích bánh nướng, ăn bánh nướng sẽ may mắn nha, hồ ly

sư huynh cùng ăn bánh với A Tuyết để gia tăng vận khí đi ~"

Hạng Thanh Xuân dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn tiểu bánh bao, trong lòng một lần nữa hoài nghi, đứa nhỏ ngốc như thế, quả thật là con trai Ôn đại nhân sao?

Ôn Ngạn Bình nhìn trời, trong lòng tự nhủ, lúc A Tuyết nghịch ngợm gây sự rất giống Ôn đại nhân, lúc ngốc nghếch thì giống Như Thúy cô nương, không có gì kỳ quái.

Vừa mưa xong bánh nướng, lúc ba người bước ra khỏi Vị Nhiên cư, trùng hợp gặp Đại hoàng tử dẫn mấy tùy tùng đi qua.

"Ôn Ngạn Bình!" Đại hoàng tử hơi ngạc nhiên khi thấy ba người, tay nắm tay mưa bánh nướng, sao hắn lại có cảm giác là một nhà ba người nhỉ?

"Tham kiến Đại điện hạ." Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân nhanh chóng tới hành lễ.

"Sao các người lại ở chỗ này?" Đại hoàng tử tùy ý hỏi, ánh mắt đảo qua Hạng Thanh Xuân, thấy hắn cung kính rũ mắt, thần sắc lạnh nhạt, không quan tâm thiệt hơn, trong lòng không biết tính sao, có chút không biết tư vị gì.

Hạng Thanh Xuân là người cực kỳ thông minh, từ khi hắn ở bên cạnh mình, bản thân rất hài lòng với thủ đoạn cơ trí của hắn, thế nhưng Hạng Thanh Xuân người này tâm tư khó dò, lại có dã tâm riêng, hơi lơ là một chút, có thể bị hắn cắn ngược một cái lúc nào không biết. Tuy rằng Đại hoàng tử đối với hắn tin cậy có thừa, nhưng người bên cạnh cố tình châm ngòi không ngừng, hiện tại có mấy vị mưu sĩ ám chỉ, Đại hoàng tử sinh ra tâm phòng bị với hắn. Vậy nên đoạn thời gian trước, tìm lý do chính đáng khiển trách hắn một trận, cuối cùng để hắn về nhà tĩnh táo lại. Mặc dù không nói rõ, nhưng trong lòng mọi người đều biết, hắn muốn vứt bỏ Hạng Thanh Xuân rồi.

Đại hoàng tử biết giữa mình và Hạng Thanh Xuân có khoảng cách, người này sau này không thể dùng, thấy hơi tiếc nhưng không để trong lòng. Bây giờ thấy hắn không vì mình buông tha mà uể oải khổ sở, trong lòng lại không biết có tư vị gì. Chẳng qua nghĩ đến bên cạnh mình có mưu sĩ không thua gì Hạng Thanh Xuân, mới thoải mái một chút.

Ôn Ngạn Bình ngạc nhiên nhìn hắn, nói: "Mua bánh nướng đó, mắt Đại điện hạ không tốt sao?" Sau đó còn lo lắng: "Mắt không tốt thì nhanh chóng tìm thái y đi, bằng không khi lớn tuổi sẽ phải chịu tội đấy."

Trong lòng Đại hoàng tử ghen một khối, nỗ lực ngăn chặn cảm giác không vui: "Mắt ta đương nhiên rất tốt, chỉ thắc mắc sao các người mua loại bánh này thôi, Ôn phủ không có đầu bếp làm sao?"

"Đến mua đương nhiên là muốn ăn." Ôn Ngạn Bình lơ đãng, cảm thấy đầu óc Đại hoàng tử chắc có bệnh, ngay cả chuyện này cũng không hiểu. Mà nàng nghĩ như thế nào, trên mặt cũng biểu hiện ra thế ấy, Đại hoàng tử thấy được lòng càng ghen. Nhưng hắn chỉ tùy ý hỏi một câu mà thôi, tại sao tiểu tử này lại làm người ta bức bối thế chứ?

Ngay lúc Đại hoàng tử không muốn chấp nhặt với loại người này rồi đi, lại thấy thiếu niên tướng mạo bình thường kia cười hi hi với hắn, chớp mắt hỏi: "Sao Đại điện hạ lại ở chỗ này, nghe nói tháng sau là đại hôn của Đại điện hạ, Ngạn Bình phải chúc mừng Đại điện hạ. Chỉ là Đại điện hạ thật sự rảnh rồi nhỉ, không phải nên chuẩn bị gì đó sao?"

Tại sao người này nói câu nào cũng không nghe lọt tai?

Đại hoàng tử thật sự khó chịu, nỗ lực nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Đều có hạ nhân chuẩn bị, bản hoàng tử không cần tự mình lao lực." Đến khi chịu không nổi nữa, Đại hoàng tử không muốn tiếp tục nói nhảm với nàng, hàn huyên vài câu, liền dẫn tùy tùng rời đi.

Ôn Ngạn Bình làm mặt quý với bóng lưng hắn, nói với Hạng Thanh Xuân: "Đệ thật sự không thích hắn, thích nhất giả vờ giả vịt, lòng dạ hẹp hòi. Hồ ly tinh, làm việc bên cạnh người này, rất khó chịu đấy, huynh chọn mình chủ khác đi."

Hắn đã sớm thoát ly khỏi Đại hoàng tử rồi, thấy phản ứng của Đại hoàng tử, không khác biệt lắm với kế hoạch của hắn.

Hạng Thanh Xuân nhàn nhạt cười, không nói gì thêm, về mặt yêu dị rực rỡ dưới ánh mặt trời ngày xuân, dường như cũng phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

Vài ngày sau, cuối cùng Đàm Ký Khê cũng tới kinh thành.

Tại cửa thành, khi thấy một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú không tì vết thông dong bước từ trên xe ngựa xuống, mọi người xung quanh tròn tròn mắt, nghi ngờ bọn họ nhìn thấy con riêng của đường kim thái sư, =o= sao lại đặc biệt giống nhau thế, Nói không phải con riêng thật không có người tin tưởng ~.

Mọi người còn chưa kịp có thời gian YY, liền có một thiếu niên cười ngửa đến, xa xa kêu lên: "Tiểu biểu thúc."

Thiếu niên có tướng mạo tương tự Ôn Lương đang tò mò quan sát dân chúng ra vào cửa thành, nghe được âm thanh ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra tươi cười cao hứng, nhảy cẫng phát tay: "Ngân Bình ca~~."

Khán giả: Miệng chữ O, đây là xưng hô gì? Thật lộn xộn!

Ôn Ngân Bình và Đàm Ký Khê gặp nhau, thúc cháu vui mừng hoàn toàn không để ý ánh mắt người bên ngoài, nhào đến cùng một chỗ nói chuyện, cao hứng đến quên hết tất cả, cuối cùng vẫn là Đàm Ký Xuyên đi cùng tiểu đường đệ tới khu một tiếng, lên tiếng để hai thiếu niên thu liễm một chút, nơi đây còn là cửa thành đấy.

Đàm Ký Khê và Ôn Ngân Bình nháy mắt ra hiệu, sau đó biểu lộ nghiêm trang đoan chính, lạnh nhạt ổn trọng, rất có khí khái đệ tử thế gia.

Ôn Bạng Bình nhanh chóng hành lễ với Đàm Ký Xuyên, "Đại biểu thúc, đi đường cực khổ, con đón các người."

Đàm Ký Xuyên quan sát thiếu niên đang cười hết sức sáng lạn, tuy tướng mạo bình thường, nhưng thần thái phần chấn, khí chất không phải bàn, nhìn thế nào cũng là thiếu niên hào hoa phong nhã. Khóe miệng co giật, trong lòng lần nữa nghi ngờ, đây quả thật là cô nương gia sao? Kỳ thật lúc trước nói là bé gái là Ôn Lương gạt người đúng không?

"Là Tử Tu sai con tới đón chúng ta sao?" Đàm Ký Xuyên hòa ái dễ gần hỏi thăm, trong lòng cảm thấy là biểu đệ có lòng, hẳn không có sai người truyền tin thời gian chính xác đến kinh thành là khi nào.

"Đương nhiên không phải."

"..."

"Cha nương bận rộn, hiếm khi hai vị biểu thúc đến kinh, con làm cháu trai phải tỏ lòng hiếu tâm nha." Về mặt Ôn Ngân Bình oai phong凛冽.

Trong nháy mắt Đàm Ký Xuyên vô lực, thấy thiếu niên tươi cười sáng lạn, còn về mặt tiểu đường đệ nhà mình cảm động, trong lòng dâng lên một cảm khái mịt mù --nếu tiểu đường đệ không ngây ngốc, cũng sẽ không gọi nguy thiếu niên là "Ngân Bình ca ca" nhiều năm như thế. Nhưng coi như xong, dù sao mọi người cảm thấy không cần nói trắng ra, để cho nàng làm ca ca là được rồi.

Nói mấy câu, Đàm Ký Khê lần nữa bị nhét vào trong xe ngựa, chỉ có thể trông ngóng nhìn Ôn Ngân Bình nhảy lên lưng ngựa, dẫn đầu bọn họ tiến đến Ôn phủ.

Lúc đến Ôn phủ, Ôn Ngân Bình đã sai người về truyền tin cho quản gia Minh thúc, chờ trước cửa đã lâu, nhanh chóng ra tiếp đón bọn họ.

Thời gian chớp mắt, Như Thúy cũng dẫn ba đứa nhỏ ra đón.

Mọi người hành lễ xong ngồi xuống, Như Thúy cười nói: "Đại biểu ca, sao lại không truyền tin trước cho chúng ta, đáng lẽ phải phái người đón các huynh." Tuy họ có nói ngày này sẽ đến nhưng không nói rõ canh giờ.

Đàm Ký Xuyên cười thân nhiên, chỉ vào Ôn Ngân Bình đang ngồi cùng một chỗ với Đàm Ký Khê: "Ngân Bình tự mình đến đón chúng ta, đứa nhỏ này có lòng, không cần phiền phức như thế."

Thấy Như Thúy nghi ngờ nhìn mình, Ôn Ngân Bình cười nịnh nọt: "Nương, trong thư tiểu biểu thúc đã nói rõ canh giờ, con nghĩ nên đi đón họ, nên mới không cho mọi người biết."

Quả nhiên là đứa nhỏ mạnh mẽ tự chủ trương, sợ là nhân cơ hội chạy ra ngoài hít thở thì có. Như Thúy bắt đầu đi lắc đầu, thấy ba đứa nhỏ tò mò nhìn Đàm Ký Khê, trong lòng biết dung mạo Đàm Ký Khê tương tự với Ôn Lương khiến chúng ngạc nhiên, liền cười nói: "Trường Trường, A Tuyết, Quý Quý, đây là tiểu biểu thúc của các con."

Thời điểm ba đứa nhỏ hơn hai tuổi Ôn Lương có dẫn chúng về Bình Tân thăm Đàm lão thái thái, khi đó tuổi chúng còn nhỏ, chưa nhớ được gì, thế nên hiện tại thấy tiểu biểu thúc, đối với khuôn mặt hẳn rất ngạc nhiên, sao lại giống phụ thân vậy nhỉ, cũng rất giống chúng nữa.

Trường Trường rất lạnh nhạt kêu một tiếng "Tiểu biểu thúc", Quý Quý nháy nháy mắt, mèm mại kêu "Tiểu biểu thúc", A Tuyết không chuyển mắt nhìn chằm chằm thiếu niên, sau đó nghiêng đầu, quan sát, về mặt ngây thơ khờ dại hỏi: "Nương, người này không phải tiểu biểu thúc, giống phụ thân như thế, còn rất giống chúng con nữa, là con riêng của phụ thân mới đúng!" Nói đến đây, A Tuyết khẳng định gật đầu.

"Phốc!"

Đàm Ký Khê đang uống trà, phun ra, sặc gần chết.

Như Thúy há to mồm, Ôn Ngân Bình sợ ngây người, ngạc nhiên nhìn Đàm Ký Khê và ba đứa nhỏ, sau đó có chút thương tâm nghĩ: Chẳng lẽ thật sự Ôn đại nhân gạt mẹ sinh con riêng? Xem ra không phải biểu thúc, là đệ đệ mới đúng! Thật làm cho nàng quá thương tâm.

Trường Trường ổn trọng nghe đệ đệ nói, cuối cùng không duy trì được biểu lộ ổn trọng nữa, về mặt tan vỡ nhìn đệ đệ ngốc, nói: "Đệ thật ngốc, việc xấu trong nhà không được nói ra ngoài, nếu là sự thật, chỉ có thể đóng cửa lại giải quyết. Con riêng? Trực tiếp giết hẳn vĩnh viễn không cho trở mình mới

đúng!"

Quý Quý ngây thơ như thuận mở mắt thật to, sau đó sợ hãi, kêu lên: "Phụ thân cũng bị dâ nữ nhân dụ dỗ sao? Nương, Quý Quý chỉ cần ba ca ca, không muốn có thêm một ca ca được không?" Lệ quang lập lòe trong mắt, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, rất đáng thương.

Trường Trường gần như tan vỡ lần nữa bị muội muội ngốc khiến cho hoàn toàn hồng mắt, kêu lên: "A Tuyết, Quý Quý, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài! Đọc sách để làm gì? Uống công dạy các đệ rồi!"

...Vấn đề là, chính con nhắc đi nhắc lại mọi người mới biết đây là việc xấu trong nhà đấy Trường Trường! =O=

Người ở chỗ này bị ba tiểu bánh bao ngốc nghếch khiến cho về mặt đồ dẫn, lung lay trong gió, quân gia Minh thúc bình tĩnh cường đại giờ phút này cũng bị ba tiểu bánh bao khiến cho cảm thấy Đam Ký Khê chính là con riêng của Thiếu gia nhà ông...orz... Bọn hạ nhân hầu hạ xung quanh cúi gằm mặt, bọn họ cảm thấy hình như mình nghe được thứ gì đó rất đáng sợ, thì ra tiểu thiếu gia Đam gia là con riêng của đại nhân nhà bọn họ, cái này thật là gièm pha nha, Nhị thiếu gia nói đúng, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài...

Lúc này, đám người Như Thúy rất cuộc kịp phản ứng.

Gân xanh trên trán Đam Ký Khê nhảy thành thich, một hơi bị nghẹn trong ngực đến khó chịu, nhìn ba tiểu bánh bao vờ ngớ ngẩn nói không ra lời.

Như Thúy cô nương bình tĩnh nói: "A Tuyết, Quý Quý, các con phải bình tĩnh! cho dù là sự thật tàn khốc cũng phải giữ vững lý trí!"

Bọn hạ nhân lần nữa cả kinh: (O o O)! Phu nhân cũng thừa nhận, chẳng lẽ thật sự Ôn đại nhân tài giỏi có con riêng?

Đam Ký Khê không thể nhịn được nữa mà trừng mắt nhìn biểu đệ biểu muội không biết điều, cô nương à, nên dạy con cái cho tốt chứ!

Đam Ký Khê tức giận nhảy về phía trước: "Không thể nào, ta là con trai của phụ mẫu ta, không phải con riêng của Ôn biểu ca!"

"..."

Lúc Ôn Lương tiến vào, liền chứng kiến phòng khách lộn xộn, về mặt hạ nhân đồ dẫn tan vỡ, sắc mặt Đại biểu ca xanh mét, ba tiểu bánh bao uất ức, Như Thúy cô nương bình tĩnh, tiểu biểu đệ nhảy đồng như khối đậu, nghĩa nữ mặt mày âm trầm... Đây là thế nào?

"Gì đây?" Ôn Lương mặc một thân triều phục đi tới, thật cao hừng nhìn Đại biểu ca.

"Ôn đại nhân, chàng đã về rồi." Như Thúy nhanh nhồm nhanh miệng nói: "Đang nói tới con riêng của chàng đấy."

Ôn Lương: = miệng =!!! Hắn có con riêng từ lúc nào? Sao hắn không biết?

Lúc này, ba tiểu bánh bao chạy tới chỗ hắn, A Tuyết và Quý Quý mỗi đứa một bên ôm lấy chân hắn, Trường Trường nghiêm mặt kéo ống tay áo hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn.

Trường Trường: "Cha, thánh nhân nói, chính tâm tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ! Cha không tu thân sao có thể tề gia, sao có thể trị quốc, sao có thể bình thiên hạ? Cha, cha như thế phải xin lỗi người trong thiên hạ đấy!!!"

Ôn Lương:=O=!! Trường Trường, cái này, chất vấn quá nghiêm trọng, cha gây ra tội ác tày trời gì sao?

A Tuyết:" Anh anh anh...Cha, không được sinh con riêng, A Tuyết sẽ rất nghe lời...Nếu sinh con riêng, có thể sinh không giống với chúng con được hay không?"

Quý Quý:" Ô ô ô...Cha, Quý Quý có ba ca ca là được rồi, không muốn có thêm nữa..."

Thấy ba tiểu bánh bao uất ức hề hề Ôn đại nhân xưa nay cơ trí thiếu chút nữa hồng mắt, đến cùng thì hắn có con riêng khi nào? Từ đầu tới cuối hắn chỉ chạm qua một nữ nhân, làm sao có thể nhảy ra một đứa con riêng chứ?

"Câm miệng, các người thật ngốc nghếch! Ta không phải con riêng!!" Đam Ký Khê tiếp tục nhảy về phía trước kêu gào: "Ta là biểu thúc, là biểu thúc!!!"

Ôn Ngạn Bình nhíu mày hỏi: "Thật không phải con riêng?" Một bộ dáng không quá tin tưởng.

Như Thúy cô nương bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, Ôn đại nhân là người thông minh như thế, biết rõ có con riêng là chuyện xấu, chắc là sẽ không làm ra chuyện có con riêng đâu. Bởi vì -- phải đoạn tử tuyệt tôn đấy!"

Đam Ký Xuyên ==! Cô nương, nàng không mở miệng không ai nói nàng câm đâu.

Thế nên Đam Ký Xuyên đột nhiên hiểu rõ, sở dĩ những đứa nhỏ này ngốc như vậy, tuyệt đối là có liên quan đến nương bọn chúng chứ không liên quan gì tới biểu đệ sáng suốt cơ trí nhà hắn.

Cuối cùng Ôn Lương cũng hiểu nguyên nhân tại sao nháo thành như thế, lập tức không biết nên khóc hay cười, nhìn ba tiểu bánh bao mắt dầm lệ mênh mông nhìn mình, thầm nghĩ: Trường Trường không phải xưa nay con rất thông minh sao, tại sao tới thời điểm quan trọng lại ngốc theo bọn đệ đệ muội

muội rồi hả?

Rất cuộc giải thích rõ ràng mọi chuyện xong, ba tiểu bánh bao mới bỏ xuống khăn trương "Con riêng", mà Ôn Lương không nhận được đánh vào mông A Tuyết miệng nhanh hơn đầu óc, lại khiển trách con lớn không nên bị đệ đệ lừa gạt, về phần tiểu nữ nhi nhu thuận, quên đi, con gái là phải nuông chiều, không nổi mắng ~.

Thấy hiểu lầm đã được giải thích rõ, Đàm Ký Xuyên đề xuống cảm giác vô lực, nói vào trọng tâm "Từ Tu, con cái phải dạy dỗ thật tốt."

Ôn Lương nghiêm mặt nói: "Đại biểu ca yên tâm, Từ Tu hiểu."

...Đệ hiểu mà có thể dạy con cái thành ngọc như thế? Đàm Ký Xuyên tỏ vẻ hoài nghi.

Bây giờ, Ôn Ngạn Bình thấy tiểu biểu thúc vẫn giận ngút trời, trừng ba đứa nhỏ, lo lắng bọn họ sinh ra khoảng cách, kéo ba đứa nhỏ qua, nghiêm túc hỏi: "A Tuyết, ai dạy đệ nói những lời này? Giống nhau không nhất định là con riêng." Với tư cách là Đại ca, năng đảm nhiệm trách nhiệm dạy bảo đệ đệ muội muội, tuyệt đối không để đệ đệ muội muội ngộ nhận lạc lối.

Tiểu gia hỏa nháy đôi mắt đào hoa xinh đẹp, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mẫn Thần ca nói!"

Mẫn Thần? Ngu Mẫn Thần?

Rất nhanh Ôn Ngạn Bình nhớ tới con trai trưởng Ngu Mẫn Thần của Định Quốc Hầu phủ sát vách, nhũ danh là Tề Tề, sắc mặt khê biến. Thoạt nhìn Ngu Mẫn Thần không thể nghi ngờ là đứa nhỏ nhu thuận đáng yêu, lớn lên được gọi là tuấn tú đáng yêu, lúc mỉm cười được gọi là phong quang tề nguyệt, cao hoa xuất trần! Thế nhưng là -- đó là một gia hỏa có tư tưởng rất quý dị! Chẳng trách A Tuyết cho rằng Đàm Ký Khê lớn lên giống Ôn đại nhân là con riêng, loại chuyện này đối với gấu con Ngu Mẫn Thần mà nói, giống nhau như thế chắc chắn có mờ ám.

Trường Trường nghiêm mặt nói: "Ngốc nghếch, Mẫn Thần ca ca nói thì tám phần không thể tin!" Đều là đệ đệ muội muội ngốc hại bé phạm sai lầm theo.

A Tuyết và Quý Quý nhìn bé, cái miệng nhỏ nhắn mếu mếu, uất ức nói: "Rõ ràng Mẫn Thần ca nói rất đúng, Đại ca cũng nói."

"Ồi chào!" Ôn Ngạn Bình không biết tại sao lại kéo tới trên người nàng rồi, rõ ràng tư tưởng nàng đoan chính, chưa từng dạy hư đệ đệ muội muội.

Trường Trường nhìn về phía Ôn Ngạn Bình, nhú lông mày nhỏ: "Đại ca, phải làm gương tốt!"

Ôn Ngạn Bình=O=!! Trường Trường, ta làm chuyện gì không đúng sao?

A Tuyết cười vui vẻ bổ sung: "Đại ca từng nói, chỉ có đứa nhỏ như chúng ta do cha nương sinh mới là huynh đệ, đứa nhỏ do những nữ nhân khác và cha sinh đều là kẻ địch. Không phải đứa nhỏ cùng một mẫu thân sinh, là phạm vào dị tâm, nam nhân phải đoạn tử tuyệt tôn."

Mọi người: =O=!!

Giờ khắc này, Ôn Lương đột nhiên cảm thấy Đại biểu ca nói đúng, đứa nhỏ phải giáo dục tốt!

Đem mấy đứa nhỏ giáo dục một phen xong, Ôn Lương vui vẻ hoan nghênh Đại biểu ca và Tiểu biểu đệ đến, hàn huyên vài câu, cuối cùng tiến vào vấn đề chính.

"Từ Tu, chớp mắt Ký Khê đã mười ba tuổi, thật vất vả mới nuôi dưỡng khỏe mạnh như người bình thường, Tam thúc quyết định đệ đệ ấy tham gia kỳ thi hương năm nay." Đàm Ký Xuyên với tư cách là Đại ca lớn tuổi nhất của Đàm gia, nên rất quan tâm tới đám đường đệ đường muội phía dưới, "Ký Khê là đứa con duy nhất của Tam thúc, Tam thúc rất kỳ vọng vào đệ ấy, hi vọng đệ ấy có thể thi đậu công danh."

Ôn Lương gật đầu, cười nói: "Chính xác nên như thế."

Đàm Ký Khê có vẻ rầu rĩ không vui, lúc há miệng muốn nói gì đó, đại đường ca liếc mắt tới, chỉ có thể im lặng.

Đàm Ký Xuyên nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Chẳng qua là, xưa nay Ký Khê không tốt, trước kia tổ mẫu thương yêu hấn sức khỏe yếu, không cho hấn đi học cùng các huynh đệ trong tộc mà mời tiên sinh về dạy riêng. Thế nhưng đặc biệt tiên sinh ba lần bảy lượt bị hấn chọc tức bỏ đi, Tam thúc mắng mấy lần cũng không được cho nên mới đưa hấn đến cho đệ, chờ đến trước kỳ thi Hương thi đón hấn về. Đệ học văn uyên thâm, có đệ chỉ điểm, Tam thúc cũng yên tâm." Hơn nữa tuy rằng Đàm Ký Khê xấu tính, nhưng cực kỳ nghe lời Ôn Lương, có Ôn Lương kèm cặp, bọn họ mới yên tâm, hết cách rồi nên mới ra quyết định này.

Sau khi Ôn Lương nghe xong, đương nhiên hiểu tính toán của bọn họ, đương nhiên không có lý do gì từ chối việc này. Như Thúy cũng hợp thời an bày, cho người đặc biệt thu dọn sân viện yên tĩnh cho Đàm Ký Khê ở.

"Tiểu biểu thúc, thật tốt quá ~" Ôn Ngạn Bình cao hứng nói, "Thật tốt, có thể tham gia thi hương"

Mặc dù Đàm Ký Khê cảm thấy ở chung với Ôn Ngạn Bình rất tốt, nhưng đối với chuyện mỗi ngày mình phải bế quan học hành có chút buồn bực. Nghe được câu trước Ôn Ngạn Bình cao hứng có thể chơi cùng mình, ai ngờ nghe được câu tiếp theo nàng nói, có chút bực mình trừng nàng: "Người là con trai Ôn biểu ca, học văn đương nhiên tốt, chắc đã sớm thông qua kỳ thi Hương rồi hả?"

"Không có." Ôn Ngạn Bình phien muộn quay đầu.

"Tại sao?" Đến phien Đàm Ký Khê giật mình.

"Cha không cho ta thi." Ngay cả Mạc Tiềm không thích học tập cũng có danh xưng tú tài, năng thì không thể trải nghiệm qua, nhân sinh thật không hoàn mỹ.

Ôn Lương và Đàm Ký Xuyên trò chuyện bên cạnh nhin không được liếc mắt, cho con tham gia thi Hương, mới là náo loạn đây. Còn có, cô nương, con thật sự là nữ nhân nha, tuy bề ngoài có thể đánh lừa người ta nhưng thật sự là một hán tử giấy đây.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Từ đây tới kỳ thi Hương, Đàm Ký Khê phải ở lại Ôn phủ mấy tháng, mà trong mấy tháng này không phải tới làm khách để rong chơi, còn có nhiệm vụ đọc sách. Đương nhiên, người Đàm gia rất yên tâm giao Đàm Ký Khê cho Ôn Lương, cũng bởi nguyên nhân người Đàm gia rất tin nhiệm Ôn Lương.

Có thể nói, trong mắt người Đàm gia, Ôn Lương từ nhỏ mắt mẫu thân đã trở thành đứa nhỏ của Đàm gia, cùng Trần quốc công vô tình vô nghĩa bức từ thế tử không có nửa điểm quan hệ. Người Đàm gia xem như nhìn hán lớn lên, biết rõ phẩm hạnh của hán, cho nên cực kỳ yên tâm, căn bản không khách sáo với hán. Hơn nữa, Đàm Ký Khê bị lão phu nhân chịu hư rồi, xác thực chỉ có Ôn Lương mới có thể quản giáo một chút, những người khác đúng là không có cách với tiểu tử này.

Thế nên, phụ thân Đàm Ký Khê đặc biệt viết một phong thư cảm tạ Ôn Lương, sau đó nhờ Đàm Ký Xuyên nhân tiện đến kinh thành dẫn người tới.

Tuy rằng Tiểu biểu đệ bị Đàm lão thái thái chịu đến sâu người một chút, nhưng đối với Ôn Lương mà nói không phải chuyện lớn lao gì, nên không có từ chối mà đồng ý. Điều này khiến cho Đàm Ký Khê cảm thấy tương lai mình sẽ trải qua không tốt lắm, không khỏi có chút hối hận trước đây không quý trọng, thường chọc tức các tiên sinh kia nổi giận bỏ đi nên mới bị ném tới kinh thành. Lại có chút vui vẻ trong đau khổ mà nghĩ, ít nhất hán có thể ở chung với Ngạn Bình ca ca mà hán thích nhất tới mấy tháng, về sau hai người cùng học tập, cũng là một chuyện tốt.

Thế nhưng là, sự thật có tình đến rất nhanh khiến cho hán cảm thấy thật tàn khốc.

Khi biết Ôn Lương không giống phụ thân nhà hán ép buộc Ôn Ngạn Bình học tập như hán, thậm chí dung túng Ôn Ngạn Bình vô cùng, căn bản không cần Ôn Ngạn Bình dành thời gian học tập khảo thủ công danh gì cả, càng làm hán sầu khổ chính là, Ôn Ngạn Bình căn bản sẽ không học tập chung với hán, một người rất lạnh lẽo ~.

Vì sao nha?

Đối với Tiểu biểu đệ lộ ra vẻ mặt không công bằng, Ôn Lương đương nhiên không nói cho hán biết, kỳ thật Ngạn Bình ca ca trong suy nghĩ của hán là một cô nương, đương nhiên không cần nỗ lực học tập đèn sách, chỉ cần năng học giỏi các loại kỹ năng nữ công thiết yếu là được. Nhưng mà, xét thấy nếu nói ra sẽ khiến sau này Đàm Ký Khê sinh ra ý tưởng không nên có, thế nên Ôn Lương quyết định làm giống người Đàm gia, giấu đi, dù sao cũng chỉ mấy tháng, chờ sau khi hán về Bình Tân, sẽ ít gặp mặt hơn.

Vì thế, nghi vấn của Đàm Ký Khê đơn giản bị Ôn biểu ca nhà hán lừa dối chuyển qua chủ đề khác, không còn thắc mắc chuyện của Ôn Ngạn Bình.

Vậy là, Đàm Ký Khê liền ở lại Ôn phủ.

Mặc dù có thêm một Biểu thiếu gia nhưng đối với người Ôn phủ mà nói vẫn như cũ không có gì đặc biệt, nếu có đặc biệt, chính là Nhị thiếu gia Ôn Ngạn Thịnh -- tiểu bằng hữu Trường Trường trước giờ bá chiếm thư phòng, có thêm một bạn đồng hành.

Ngạn Bình ca ca có tình cảm tốt nhất với hán không cùng hán học tập, ngược lại là bé trai năm sáu tuổi mỗi ngày ngồi trong thư phòng cùng học với hán, Đàm Ký Khê nhất thời không chịu nổi, đồng thời cũng bội phục tiểu biểu chất, cảm thấy bé không hổ là con trai Ôn biểu ca, tuổi còn nhỏ mà lại thích đọc sách, đưa cho bé một quyển sách là có thể đọc cả ngày trong thư phòng không di chuyển, căn bản không giống đứa nhỏ nha ~.

Nói đến chuyện mặc dù ba đứa nhỏ nhìn rất giống nhau, thế nhưng tính cách thật sự chênh lệch cách xa vạn dặm. Ví dụ như tiểu bằng hữu Trường Trường, một tiểu đại nhân thích nghiêm mặt giảng đạo lý, không có ba hoa như đệ đệ A Tuyết, là một đứa nhỏ chính trực tốt vô cùng, nghe lời hiểu chuyện, chỉ cần cho bé một quyển sách, bé có thể ở trong phòng làm trạch nam, thậm chí cả cơm cũng lười ăn, thật sự khiến Như Thúy và Ôn Lương bất đắc dĩ cực kỳ, không thiếu được cho người giám sát bé, miễn cho bé quên ba bữa cơm mà sinh bệnh.

Mà A Tuyết là đứa hoạt bát nghịch ngợm nhưng ngốc nghếch, tính tình nhanh nhẹn, nếu bắt bé ngồi cả ngày trong thư phòng, nhất định sẽ sụp đổ. Bé có thể nhanh chóng hoàn thành bài tập Ôn Lương giao, sau đó bắt đầu giống ngựa hoang thoát khỏi dây cương, căn bản không nghĩ tới sẽ ở trong thư phòng học tập cùng với Tiểu biểu thúc và ca ca.

Còn có Quý Quý, đó là một bé gái mà suốt ngày vội vàng cùng ca ca luyện võ bên ngoài, còn phải học tập nữ công và cảm kỳ thi họa, không rảnh tới thư phòng đâu.

Có thể vì trong thời điểm mình khổ bức học tập, có một đứa nhỏ so với mình nhỏ hơn phân nửa phụng bồi, lúc đầu bởi vì sự kiện "Hiếu làm con riêng" mà Đàm Ký Khê hơi chán ghét ba đứa nhỏ, bây giờ thấy chúng cũng không tệ lắm, đặc biệt là lúc A Tuyết tình nghịch thường xuyên chạy qua tìm hân giải buồn, từ từ coi bỏ khúc mắc, quan hệ với bọn chúng rất tốt.

Sau khi dẫn Đàm Ký Khê tới kinh thành, do Đàm Ký Xuyên còn có chuyện phải làm, chỉ ở lại ba ngày liền cáo từ rồi đi.

Sau khi Đàm Ký Xuyên rời đi, Ôn Ngạn Bình thấy Tiểu biểu thúc nhà mình thật đáng thương, bèn quần lấy Ôn Lương, xin cho Đàm Ký Khê nghỉ một ngày, cho hân nghỉ ngơi một chút, còn mời mấy vị huynh đệ tới phủ, giới thiệu Đàm Ký Khê cho bọn họ quen biết.

Vệ Triều Ấp, Chu Chứng Hú, Hạng Thanh Xuân với tư cách đệ tử Ôn Lương, học vấn bọn họ rất tốt, từ sau một năm Ôn Lương thu nhận họ làm đệ tử đều thành cử nhân, hơn nữa còn đạt thứ hạng cao, tài hoa học vấn không phải nói chơi, Ôn Lương cũng rất vui về đề Đàm Ký Khê kết giao với bọn họ, nếu lúc hân bận rộn có thể để bọn họ rảnh dạy bảo Đàm Ký Khê một chút.

Sáng sớm ánh nắng tươi sáng, đám người Hạng Thanh Xuân, Vệ Triều Ấp đáp ứng lời mời tới cửa bài phòng.

Khi thấy hai thiếu niên đang chơi xúc súc (giống môn đá bóng) trong sân cỏ xanh um, thiếu niên mười mấy tuổi có chí tiến thủ, thần thái phấn khởi, ánh mặt trời còn kém sắc hơn. Mấy người nhin không được giật mình, nhìn thiếu niên mặc áo gấm tươi cười vui vẻ sung sướng dưới ánh mặt trời, quá giống Ôn Lương rồi.

Nhưng mà rất nhanh Hạng Thanh Xuân phát hiện, chẳng qua thiếu niên kia nhìn giống Ôn Lương thôi, thái độ cử chỉ lại khác xa vạn dặm, không có khí chất lãng nguyệt thanh phong như Ôn Lương, không có tư thế thông dong sắc mặt đậm nhạt như Ôn Lương, càng không có tư thái giờ tay nhất chân đều lộ ra tao nhã phong độ vô song như Ôn Lương. So sánh với Ôn Lương, chỉ là thiếu niên yếu ớt non nớt.

Ánh mắt chuyển sang thiếu niên mỉm cười xinh đẹp phía đối diện, đôi mắt bình thường xinh đẹp như bảo thạch nheo lại, dáng cười không kiêng nể gì sáng lóa như ánh mặt trời, khiến người ta nhin không được ghé mắt ngắm nhìn.

Thanh niên xinh đẹp tuyệt trần hơi hơi nheo mắt lại, đứng dưới hành lang, nửa bên mặt chìm vào bóng tối.

"Thanh Xuân?" Chu Chứng Hú nhay cảm quay đầu nhìn hân.

Hạng Thanh Xuân thần sắc hững hờ liếc nhìn lại.

Chu Chứng Hú có chút không chắc, nghi ngờ vừa rồi mình nhìn lầm rồi.

Thật sự nhìn lầm sao? Trong nháy mắt ánh mắt đó, khiến cho người ta kinh sợ lạnh run.

Lúc này, Ôn Ngạn Bình đang chơi đùa trong sân chợt quay qua nhìn thấy bọn họ, nâng mũi chân nhảy lên, xúc súc bay lên cao cao sau đó bị nàng ôm vào ngực, hướng bọn họ kêu lên: "Béo ca ca, Vệ sư huynh, Chu sư huynh, Hồ lý tinh, các huynh đã tới ~"

Thấy bọn họ đến, Ôn Ngạn Bình không thiếu được gọi Đàm Ký Khê qua, cho bọn họ gặp mặt.

Hai người chơi một hồi, hai má hây hây, trán rịn mồ hôi, mồ hôi óng ánh dọc theo gương mặt hồng nhuận phơn phớt roi xuống, phản chiếu ánh mặt trời sáng lên. Thiếu niên tinh thần phấn chấn như thể làm cho người ta không tự chủ mỉm cười.

Gặp mặt một lát, hai thiếu niên mồ hôi đầm đìa không nhin được chạy về phòng thay một thân y phục nhẹ nhàng khoan khoái. Mà đám người Hạng Thanh Xuân được hạ nhân mời đến thiên sảnh đợi.

Đàm Ký Khê rất nhanh thay xong y phục ra gặp khách, lúc đi vào thiên sảnh, vẫn không thấy Ôn Ngạn Bình. Tuy rằng là lần đầu gặp mặt, nhưng Ôn Ngạn Bình đã sớm giới thiệu, mọi người có chút nhận biết lẫn nhau, cho nên cũng không lúng túng câu nệ.

Sau khi Ôn Ngạn Bình thay xong y phục đi tới, Đàm Ký Khê đã hàn huyên với mọi người xong, cuộc trò chuyện chuyển tới vấn đề khác, tỷ như chương trình học của Đàm Ký Khê, tỷ như thư viện trong kinh thành và một ít thi thơ các loại. Đàm Ký Khê nghe được hào hứng bừng bừng, không phải hân không thích đọc sách mà là thuở nhỏ sức khỏe yếu, tổ mẫu không nỡ để hân cực khổ, lại không cho hân học võ lòng cùng với các đồng niên trong tộc, khê kéo lại kéo, kéo đến lúc tâm tư hân hồng luôn. Mà bây giờ, biết mình không chạy khỏi, thế nên lúc Ôn Lương dụ dỗ, rất nhanh lấy lại hứng thú. Bởi sức khỏe của hân không tốt, khi còn bé không có trải qua tộc học, ngay cả thư viện trong Bình Tân thành cũng chưa từng đi, trong lòng hết sức tò mò hâm mộ, đối với thư viện rất hứng thú, vì thế nghe bọn họ giảng những cái này ngược lại rất vui vẻ.

Thấy Ôn Ngạn Bình tới, Đàm Ký Khê đứng lên: "Ngạn Bình ca, tới đây ngồi." Sau khi Ôn Ngạn Bình ngồi xuống, lại ân cần bưng trà rót nước cho nàng, sau đó ở cạnh nàng, vẻ mặt vui vẻ, dường như chỉ cần ở cạnh người này, hân đã rất thỏa mãn.

Đám người Vệ Triều Ấp thấy buồn cười, dung mạo hai người chênh lệch như trời và đất vậy, nhưng ngồi chung một chỗ lại khiến người ta cảm thấy rất hài hòa.

Khỏe miệng Hạng Thanh Xuân đang mỉm cười chợt vụt tắt, rất nhanh liền khôi phục tự nhiên, chỉ là ánh mắt lơ đãng mà đảo qua hai thiếu niên chiều cao tương đồng. Vóc dáng Ôn Ngạn Bình mười lăm tuổi rốt cuộc cũng tăng trưởng, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng giống với thiếu niên mười ba tuổi gầy yếu,

nam nhân bậc này thân đã cao lớn, thật đáng buồn một chút.

"Ai nha, thi thơ kinh thành thật thú vị." Về mặt Đàm Ký Khê hướng tới, cười nói: "Ta cũng muốn đi mở mang kiến thức một chút. Hạng đại ca, nếu huynh rảnh rỗi, dẫn tiểu đệ đi nhìn một phen."

Dáng vẻ Hạng Thanh Xuân tươi cười vẫn nhã thanh đạm, "Tất nhiên rồi."

Thấy bọn họ trò chuyện với nhau thật vui, Ôn Ngạn Bình ngạc nhiên nhìn thoáng qua, thầm nghĩ Hồ ly tinh quả nhiên thu phục nhân tâm, nhanh như thế đã khiến Tiểu biểu thúc ngạo kiều của nàng tương đãi rồi, Mạc Tiềm xưa nay hòa ái dễ gần phải xếp phía sau.

Nhìn xem thời tiết tốt như thế, ở trong phủ thật phí phạm, Ôn Ngạn Bình đột nhiên đề nghị đi du xuân. Mạc Tiềm và Đàm Ký Khê là người đầu tiên tán thành, Vệ Triều Áp từ chối cho ý kiến, Chu Chứng Hủ có tính khí tốt, Hạng Thanh Xuân dưới hai con người sáng trong trên khuôn mặt bình thường của thiếu niên, chậm rì rì không phản đối.

Thấy mọi người đều có hứng, Ôn Ngạn Bình lập tức hành động, tự mình chạy tới chủ viện tìm Như Thúy nói cho nàng chuyện này, hi vọng nàng cho phép.

"Nương, thời tiết tốt như thế, nương đồng ý đi. Không có nguy hiểm gì đâu, con rất lợi hại, sẽ bảo vệ mấy vị sư huynh ~"

Như Thúy bị tiểu cô nương quán như tiểu cầu, vòng từ trái sang phải, cọ đến lòng nhũn ra, buồn cười điểm điểm mũi của nàng, liền cho đi. Như Thúy đã đồng ý, vẫn đề lại tới nữa, A Tuyết đã sớm phát hiện thời cơ, giương mắt hồ nhìn bọn họ, sau khi Như Thúy đồng ý lập tức bổ nhào vào lòng nàng, xoắn y phục, tỏ vẻ mình cũng muốn đi.

"Nương, A Tuyết thật đáng thương, đã thật lâu A Tuyết không cùng Đại ca ra ngoài ~" ngọt như mật kêu lên, A Tuyết nhanh chóng ngồi xuống kéo muội muội đang thêu hoa, ca ca đang đọc sách nháy nháy mắt, để bọn họ đôi phò mẫu thân với mình.

Thấy thế, Quý Quý nhỏ giọng hỏi: "Nương, Quý Quý có thể đi không?"

Trường Trường nghiêm mặt: "Nương, yên tâm đi, con sẽ trông chừng đệ đệ muội muội, không để chúng nghịch ngợm đâu!"

Như Thúy: =__=! Ta còn chưa đồng ý, Trường Trường con không được làm chủ đâu? Đây là bắt buộc trùng giải có phải hay không?

Cuối cùng lúc Ôn Ngạn Bình đi ra viện tìm các huynh đệ, phía sau mọc ra ba cái đuôi nhỏ. Thấy ba đứa nhỏ, đám người Vệ Triều Áp có chút đau đầu, chỉ hi vọng chúng đừng phạm sai lầm ngốc nghếch nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114

Bởi vì có thêm ba đứa nhỏ, cho nên Như Thúy sai người chuẩn bị một chiếc xe ngựa, cho mấy tiểu gia hỏa ngồi.

Vì vậy, ánh mắt Đàm Ký Khê lộ ra đủ loại ghét hận, hằn và ba đứa nhỏ cùng bị nhét vào xe ngựa.

"Tại sao ta phải ngồi xe ngựa, ta cũng muốn cưỡi ngựa." Đàm Ký Khê oán trách, thấy bọn họ không đồng ý, hai mắt sáng lên, đề nghị, "Ngạn Bình ca, ta và huynh cùng cưỡi một con ngựa đi."

Mấy thanh niên đang chuẩn bị lên ngựa nghe thế nhìn về phía thiếu niên đang thò đầu ra khỏi cửa sổ xe ngựa, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết kia đặc biệt mê người, mà thiếu niên trưng ánh mắt trông mong cũng khiến người ta khó lòng từ chối.

Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, liền cười nói: "Được thôi." Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng rất tốt, mang thêm một người cũng không vấn đề.

"Khụ, nghe nói từ nhỏ đến lớn sức khỏe Đàm công tử không tốt lắm." Âm thanh lạnh nhạt của Hạng Thanh Xuân truyền đến." Tuy rằng bây giờ khí hậu ấm áp, nhưng gió hơi lớn, vì tốt cho Đàm công tử, không nên cưỡi ngựa đâu."

"Hạng sư huynh nói đúng!" Ôn Ngạn Bình lập tức gật đầu, lúc bên ngoài, đôi khi cũng cho Hạng Thanh Xuân một chút mặt mũi gọi "Hạng sư huynh", sau đó trấn an: "Tiểu biểu thúc, Đại biểu thúc nói, mặc dù sức khỏe thúc hiện giờ rất tốt, nhưng không thể mệt nhọc, vì tốt cho thúc, vẫn nên cùng bọn Trường Trường ngồi xe ngựa đi."

Nghe thấy Ôn Ngạn Bình nói, ba đứa nhỏ trong xe ngựa đều lộ đầu ra, cam đoan nói: "Đại ca yên tâm, tụi đệ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu biểu thúc, không để thúc ấy sinh bệnh đâu."

"Ai cần mấy đứa nhỏ xấu xa các người chăm sóc!" Đàm Ký Khê buồn nôn muốn chết, không ngờ ra khỏi Bình Tân, ngay cả cái tiểu bất điểm cũng muốn

xem hán như đứa nhỏ mà chăm sóc.

Ôn Ngạn Bình bị ba đứa nhỏ chọc vui, sau đó quay đầu ôm quyền với thanh niên bên cạnh, cười nói: "Hò ly tinh, nhờ có huynh nhắc nhở, cảm ơn!"

"Không khách khí." Trên mặt Hạng Thanh Xuân vẫn đậm phong thanh, không khách khí nhận sự cảm kích của người nào đó.

Đàm Ký Khê nhìn hai người ngồi trên ngựa, một tươi cười sáng lạng, một mỉm cười nhạt, tuy diện mạo hai người không tương xứng, nhưng như chứa ánh mặt trời bên trong, hình ảnh rất hài hòa, không biết tại sao, trong lòng có chút không thoải mái, hừ một tiếng lui đầu về.

Trong xe ngựa ba đứa nhỏ có vẻ rất hưng phấn, trên đường A Tuyết và Quý Quý lú lú nói chuyện, đồng ngôn đồng ngữ, kỳ tư diệu tượng, Trường Trường ngẫu nhiên xen vào vài câu nhưng rất nhanh lại bị đệ đệ muội muội ngốc nhà mình làm cho hồng mắt, mấy lần không duy trì được bộ dáng nghiêm chỉnh, biểu tình phát triển theo hướng = miệng=.

Đàm Ký Khê đột nhiên hiểu được tại sao Trường Trường lại duy trì khuôn mặt thâm trầm, dù sao có hai đệ đệ muội muội ngốc như thế, nếu Trường Trường không làm cho mình ổn trọng một chút, sẽ sụp đổ mất.

Rốt cuộc cũng ra khỏi thành, một đội người ngựa hướng Đại Minh sơn cách kinh thành hai mươi dặm mà đi, sau đó dừng trước chân núi Đại Minh.

Dưới chân núi Đại Minh có một rừng cây nhỏ, trước rừng cây là một bãi cỏ xanh um mềm mại, cách đó không xa có một con suối nhỏ uốn lượn chảy qua, nước suối thanh mát, sóng sánh lặn tận dưới ánh mặt trời, xa xa nhìn lại, núi xanh nước trong, khiến lòng mọi người khoan khoái.

Mọi người xuống ngựa, Mạc Tiềm, Vệ Triều Áp, Chu Chứng Hú rất chủ động mỗi người chăm sóc một tiểu bằng hữu, Ôn Ngạn Bình và Đàm Ký Khê giống như phạm nhân được trốn trại, vui mừng từ phía, từ bãi cỏ chạy qua dòng suối rồi chạy vào rừng cây. Đàm Ký Khê là đồ nhà quê, thậm chí thấy một bông hoa nhỏ cũng hô to gọi nhỏ, sau đó bị Ôn Ngạn Bình cười nhạo.

Chờ bọn hán tra xét địa hình xong, thị vệ đã dọn một bãi đất trống làm chỗ nghỉ ngơi, bày các loại đồ vật, các loại điểm tâm tinh xảo, lương khô và nước uống lên.

Ôn Ngạn Bình nhìn những thứ lương khô kia, bĩu môi ghét bỏ. Không giống Đàm Ký Khê là quý công tử được nuông chiều trong thành, cũng không giống Hạng Thanh Xuân thư sinh này, nàng từ nhỏ sinh sống trong núi, về sau ngay người trong ổ bọn cướp hai năm, đối với dã ngoại cực kỳ quen thuộc, còn biết món ăn dân dã ngày xuân là cực kỳ mỹ vị.

Lập tức Ôn Ngạn Bình đeo cung tiễn lên lưng, nói với mọi người: "Đệ đi tìm chút thức ăn dân dã, ai sẽ nướng món ăn dân dã đây?" Nói rồi, mắt liếc về hướng Hạng Thanh Xuân.

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt đứng im, không thêm quan tâm, khiến ánh mắt nàng run rẩy.

Thấy Hạng Thanh Xuân thủy chung không lên tiếng, Ôn Ngạn Bình có chút ai oán, mặc dù có hai thị vệ nói bọn họ sẽ nướng nhưng bọn họ tuyệt đối không làm thịt nướng ăn ngon như Hạng Thanh Xuân. Kỳ thật vốn dĩ Hạng Thanh Xuân làm thịt nướng cũng không ra hình dáng gì, làm ngon nhất là gỏi sai vật thiếp thân Chiêu Quang của hán, nhưng không biết từ khi nào, Ôn Ngạn Bình đột nhiên phát hiện tay nghề của Hạng Thanh Xuân còn tốt hơn gỏi sai vật của hán, lúc mùa đông năm trước bọn họ đi Thiên Hương lâu ăn thịt nướng, Hạng Thanh Xuân lộ ra tay nghề, khiến nàng giật nảy mình nhớ mãi không quên.

Chỉ tiếc, Hạng Thanh Xuân rất keo kiệt, lúc nàng trông mong nhìn hán, rất quang minh chính đại nói: Quân tử không gần nhà bếp!

Không muội muội người! Nếu là không gần nhà bếp, lúc trước cần gì mời nàng đi Thiên Hương lâu ăn thịt nướng chứ, dù dễ dàng xong liền rửa tay gác kiếm, có thể quá đáng vậy sao?

"Ngạn Bình ca, ta đi cùng huynh~" Về mặt Đàm Ký Khê hưng phấn kêu lên, hán chưa từng đi săn bắn bao giờ đâu.

Ôn Ngạn Bình đánh giá hán một cái, sờ sờ đầu hán nói: "Tiểu biểu thúc nghe lời, đứa nhỏ ngoan không được vào rừng cây, rất nguy hiểm."

Đàm Ký Khê lập tức bị ghen, quay đầu nhìn lại, thấy trên mặt mấy người Vệ Triều Áp đều tươi cười, không khỏi trợn mắt, giận dữ nói: "A Tuyết mới là đứa nhỏ!" Chỉ tay về phía cách đó không xa.

Ôn Ngạn Bình nhanh chóng quay đầu, liền thấy tiểu đệ đệ hoạt bát lại bày mưu ma chước quỷ ngồi xổm trong bụi cỏ, cây cỏ tươi tốt hầu như che hết thân ảnh bé, hơn nữa nhìn động tác của bé hình như muốn chuẩn êm. Đám người Vệ Triều Áp đương nhiên phát hiện trước tiên, nhưng mà bọn họ muốn xem tiểu gia hòa có thể ngốc nghếch đến trình độ nào, thế nên không để ý, không nghĩ tới Đàm Ký Khê sẽ vạch trần.

"A Tuyết!" Trường Trường nghiêm mặt, "Đừng ngồi ở đó, thật không có hình tượng." Ngồi giống như đi nhà xí, thật mất mặt.

"Nhị ca, A Tuyết không ngồi ở đây xi xi!" A Tuyết nghiêm túc kháng nghị.

Trường Trường lại có xu thế sụp đổ, vì sao đệ đệ này lại ngốc như thế? "Không cho phép đệ đem mình làm bản như mèo hoa!"

"Nhị ca, mèo hoa rất đáng yêu đấy, Quý Quý rất thích mèo hoa, phải không Quý Quý?" A Tuyết vội vàng dụ dỗ muội muội.

Quý Quý đang bị Chu Chứng Hú dắt tay, thấy Tam ca lấy mình ra làm cớ, nhú nhú mồm, nhỏ giọng: "Tam ca, muội không thích mèo hoa, Tứ ca ca nói

mèo hoa rất bản ~"

A Tuyết nghe xong, bỏ nhào qua ôm lấy muội muội, hét lớn: "Quý Quý, muội không nghe lời ca ca nói, không ngoan! Quý Quý nghe lời, ngoại trừ nam nhân nhà chúng ta, nam nhân trên thế gian này đều thích lừa gạt trẻ con, đặc biệt loại nữ nhi hiền lành như muội, nam nhân thích lừa nhất đấy. Vì thế, muội không được nghe lời Tứ điện hạ nói, hấn lừa muội thôi, không phải muội bị lừa nhiều lần rồi chứ? Không thể nghe hấn đâu, chỉ có thể nghe lời các ca ca..."

Bà vai Tiểu Quý Quý bị hấn đè nặng đến run run, đầu hơi choáng, vô thức nói: "Ừ, muội nghe lời các ca ca..."

Giải quyết xong muội muội, A Tuyết rất vui vẻ, thấy mình rất vĩ đại, lại một lần nữa đánh ngã Tứ hoàng tử muốn ngấp nghé muội muội, vung vẩy nắm đấm nói: "Nhị ca, A Tuyết rất lợi hại? A Tuyết cũng muốn đi săn ~"

"Không thể!" Ôn Ngạn Bình trả lời thay, nhanh chóng đi qua xách tiểu gia hỏa không nghe lời đưa cho Vệ Triều Ấp, "Vệ sư huynh, huynh giúp đệ giám sát A Tuyết, đệ đi săn cho mọi người." Nói rồi, dẫn hai thị vệ rời đi. Lấy võ công Ôn Ngạn Bình, căn bản không cần ai hỗ trợ, mang theo hai thị vệ là vì giúp mình cầm con mồi.

Người nào đó hành động quá nhanh, Vệ Triều Ấp vốn muốn đề nghị đi cùng lời bị nghẹn lại trong cổ họng, ngay cả Đàm Ký Khê cũng chỉ biết giương mắt nhìn theo.

Thấy bọn họ lo lắng, Hạng Thanh Xuân nói: "Các người không cần lo lắng, để ta đi xem."

Đối với lời Hạng Thanh Xuân, mọi người rối rít đồng ý, mặc dù Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình mỗi lần gặp là cãi nhau nhưng kỳ lạ chính là, xưa nay Ôn Ngạn Bình không thích bị quản giáo lại nghe lời Hạng Thanh Xuân. Thế nên đôi khi tiểu sư đệ xúc động hành động nhanh hơn đầu óc, đều là Hạng Thanh Xuân ra tay chế ngự.

"Không được, ta cũng muốn đi!" Đàm Ký Khê kêu lên, sau đó kiêu ngạo nói: "Cho dù rừng cây nguy hiểm cũng không sao, Ngạn Bình ca sẽ bảo vệ ta ~"

Hạng Thanh Xuân đi tới, nụ cười trên mặt hết sức hiền lành, âm thanh trầm thấp dễ nghe, "Đàm công tử, tuy rằng Ngạn Bình rất lợi hại, nhưng cũng có thời điểm ngoài tầm tay, một mình công tử trong rừng gặp nguy hiểm, hấn cũng không thể kịp thời đến cứu, không phải sẽ khiến Ngạn Bình tự trách khổ sở sao?"

Đàm Ký Khê hắt hàm, trong lòng tự nhủ không phải huynh chỉ là thư sinh sao, tại sao huynh có thể đi còn ta thì không? Nhưng mà đối diện với cặp mắt nheo lại kia, chẳng biết tại sao lời cự tuyệt nuốt lại trong cổ họng, chỉ có thể không tình nguyện nói: "Được rồi, ta ở đây là được."

Sau khi Hạng Thanh Xuân đi vào rừng, A Tuyết lại có chủ ý, hưng phấn kêu lên: "Biểu thúc, nhị ca, muội muội, chúng ta đi câu cá ~"

Nghe thế, Đàm Ký Khê không có gì không vui, vui vẻ nhảy tới, không còn chú ý đến Ôn Ngạn Bình nữa.

Thời điểm Hạng Thanh Xuân tìm được Ôn Ngạn Bình, nàng đang giương cung bắn một con thỏ, mà trong tay hai thị vệ đã cầm hai con thỏ và một cái đầu hươu rồi, đều là một mũi tên xuyên mắt, không thương tổn đến da lông, có thể thấy tiền thuật của nàng rất cao siêu. Tuy đã sớm biết, có điều nhìn thấy thiếu niên giương cung bắn tên giữa rừng xanh um gió mát, thần thái phấn chấn, sức sống bắn ra bốn phía, tim đập thình thịch trong ngực.

"Hồ ly tinh, sao huynh tới đây?" Ôn Ngạn Bình thu cung, cười hỏi.

"Đương nhiên là đi tìm đệ, miễn cho đệ hưng phấn chạy đi xa." Hạng Thanh Xuân tùy ý đáp.

Ôn Ngạn Bình nhìn không được nhìn hấn một cái, đúng là nàng định như thế, những ngày qua nàng bị quản đến ngốc rồi, hôm nay thật vất vả mới mượn được cơ ra ngoài chơi đùa, tức nhiên phải tận hưởng. Nhưng mà đối với Hạng Thanh Xuân có thể đoán ra suy nghĩ của nàng, cũng có chút kinh ngạc, nói: "Hồ ly tinh, có phải huynh có thuật đọc tâm không? Tại sao mỗi lần đệ muốn làm gì, huynh một lời là đoán trúng?" Nói như vậy, nàng càng không dám có chủ ý xấu gì trước mặt hấn, cảm giác bị nhìn thấu, rất khó chịu.

- - Đó là bởi vì tầm mắt của ta chưa bao giờ rời đệ!

Ánh mắt Hạng Thanh Xuân hơi tối, không biểu lộ khác thường là mấy, chỉ bình tĩnh nói: "Tâm tư của đệ đều ghi trên mặt, ngốc muốn chết, mắt mù cũng có thể nhìn ra." Không có người ngoài, hấn nói chuyện rất độc ác.

"Huynh cũng không cần nói trắng ra như thế?" Ôn Ngạn Bình trừng mắt liếc một cái, cái miệng này thật sự quá độc, không thể uyển chuyển một chút sao? Quả nhiên là hồ ly tinh độc mồm độc miệng!

Thời gian chớp mắt, Ôn Ngạn Bình liền bỏ qua chuyện này, thấy con mồi trong tay thị vệ đã nhiều, bèn sai bọn họ trở về trước xử lý, còn nàng thì muốn tiếp tục hoạt động một chút, bù lại thời gian ngảy ngốc trong phòng học đến choáng váng.

Hai thị vệ nghe lệnh rời đi, Hạng Thanh Xuân không tách ra, nói là muốn giám sát nàng, không để nàng tùy tiện chạy, tránh cho bọn họ sẽ không tìm thấy người. Mặc dù hơi phiền, có điều đã bị hấn quản thành quen, và lại tính khí Hạng Thanh Xuân còn rất hợp khẩu vị của mình, Ôn Ngạn Bình không ngại giữ hấn lại

"Đi, Hồ ly tinh, chúng ta sang bên kia." Lưng Ôn Ngạn Bình đeo cung tiễn, dắt Hạng Thanh Xuân đi vào rừng cây.

Hạng Thanh Xuân nghiêng đầu nhìn khuôn mặt vui vẻ của nàng, hai con ngươi xinh đẹp sáng lóng lánh, giống như vì sao rải đầy trời, đặc biệt sáng chói, khiến tim người khác đập thình thịch.

Hạng Thanh Xuân bị động mặc nàng kéo ống tay áo hắn đi về phía trước, mắt xếch hơi híp lại, cảm thụ trái tim nhảy lên kịch liệt, càng lúc đập càng nhanh, cơ hồ khiến hắn cảm thấy không thể nào chịu nổi. Mà người khiến hắn sinh ra cảm giác khác thường này, chính là người bên cạnh.

Nàng ở ngay bên cạnh, hơi thở gần như thể, đưa tay là có thể chạm được... Thế nhưng là, hắn không thể đưa tay, thậm chí không thể để lộ ra điểm khác thường, làm cho người ta phát hiện ra loại tình cảm dị dạng này!

Loại cảm giác này thật sự không tốt, khiến hắn hít thở không thông.

Mà từ lúc nào có loại cảm giác này đây? Giống như lúc mới gặp mặt, hắn vẫn rất chán ghét thiếu niên này, về sau càng tức giận đến không nhận được động thủ muốn đánh nàng khiến nàng an phận một chút. Nhưng mà, giống như tự nhiên thể đấy, ánh mắt dừng lại trên người nàng ngày càng nhiều, chờ lúc hắn phục hồi tinh thần lại, phát hiện người này không tiếng động tiến vào nội tâm, không có bất kỳ phản kháng nào mà chấp nhận.

Xưa nay tâm hồn hắn nhanh nhẹn, thông minh lanh lợi, có một chút dấu vết là có thể đoán ra đại khái. Vì thế cảm thấy không đúng lúc, cũng giãy dụa một phen. Dùng ánh mắt soi mói của hắn đem người này bắt bẻ từ đầu tới chân một lần, rõ ràng thiếu niên tướng mạo bình thường, tính cách không an phận, tùy tiện, ngẫu nhiên sẽ làm một số chuyện khiến người ta tức giận, cùng tính thích sự hoàn mỹ ưu nhã từ nhỏ của hắn cách xa vạn dặm, hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ của hắn, thậm chí còn không phải nữ nhân! Hắn thật sự biến thái sao?

Một người nam nhân... Có thể yêu mến nam nhân sao?

Nếu không phải như thế, vì sao vô luận hắn làm chuyện gì, trong đầu lúc nào cũng hiện lên khuôn mặt tươi cười của tiểu gia hỏa này trước tiên đây?

Mà khiến hắn khó chịu chính là, người này hết lần này tới lần khác hoàn toàn không có chút cảm giác nào, không biết ngốc nghếch ngu xuẩn tri độn thể nào, thường xuyên làm vài chuyện khiến hắn khó chịu. Hắn xưa nay không phải loại người có thể chịu uất ức, lại cố chấp lòng dạ hẹp hòi, Ôn Ngạn Bình dám làm hắn khó chịu, hắn cũng sẽ khiến nàng không thể tốt hơn!!

Muốn đi phố Yên Chi Hồng tìm nữ nhân? Muốn thành thân với nữ nhân xinh đẹp? Haha!

Ôn Ngạn Bình nhảy tới nhảy lui trong rừng cây xanh um gió mát, mỗi khi có con mồi xuất hiện, trước tiên nàng đều bảo vệ Hạng Thanh Xuân trời gà không chột bên cạnh, sau đó mới giương cung bắn tên, hoàn toàn không biết nam nhân mà nàng bảo vệ bên cạnh đã hóa thành một bụng mực đen, đôi mắt xếch kia neho lại lóe lên ánh sáng gian ác, giống như con con thú đang ẩn nấp rình mồi, chọn đúng thời cơ vô tới cắn người một cái.

Đột nhiên, Ôn Ngạn Bình ôm eo người bên cạnh, kéo hắn về phía sau, cảnh giác nhìn về phía lùm cây rậm rạp cách đó không xa.

Thanh niên mặc cẩm y lưng ngọc cúi đầu nhìn về phía bàn tay đang đỡ eo mình, lại nhìn về mặt thiếu niên đang cảnh giác, sau đó nhẹ nhàng đưa tay khoát lên vai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Sau một loạt âm thanh, một cái nắm màu trắng từ bụi cây thò ra.

"A."

Hai người nhìn tiểu cầu màu trắng thò đầu ra từ trong bụi cỏ, nhỏ nhỏ đáng yêu, lông xù, thoạt nhìn giống như sủng vật của các quý tiểu thư nuôi dưỡng trong khuê phòng. Ôn Ngạn Bình nhìn một cái, lúc này nàng còn tưởng là động vật nguy hiểm gì mai phục ở chỗ đó, lại không nghĩ là một tiểu cầu đáng yêu.

Tiểu bạch cầu kia cũng không sợ người lạ, lúc nhìn thấy hai người, ngoắt đuôi chạy đến dưới chân hai người xoay vòng vòng, kêu gâu gâu.

"Cầu hoang." Ôn Ngạn Bình ngạc nhiên kêu một tiếng, nâng mũi chân nhảy lên, tiểu bạch cầu bay lên giữa không trung, bị nàng xách trong tay. Bị quăng lên không tiểu cầu kêu gâu gâu hai tiếng, cái đuôi càng ngoắt vui sướng, tuy lông nó dính chút bùn nhưng vẫn rất sạch sẽ, trên cổ còn đeo một cái vòng nhỏ.

"Xem ra là có chủ nhân." Hạng Thanh Xuân thò tay kéo vòng cổ nó, phát hiện trên vòng cổ có một thẻ bài khắc chữ "Tây".

Ôn Ngạn Bình đồng ý lời này, chỉ là được một nửa, đột nhiên phát hiện tay người nào đó đặt trên vai nàng không biết từ lúc nào, cái tư thế này làm nàng cảm thấy quái dị, không khỏi quay sang nhìn hân. Mà lúc này, trùng hợp Hạng Thanh Xuân cúi người xuống, thế là xảy ra sự tình cầu huyết.

Hai mắt Ôn Ngạn Bình trùng lớn, nhìn cặp mắt gần trong gang tấc kia, đồng tử đen như mực dường như không có trắng sao làm nền, một màu đen không thấy đáy, lông mi thật dài khẽ run lên, phớt qua mắt nàng, khiến lòng của nàng cũng run theo, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại...

Thời gian dường như dừng lại, ai cũng không có động tác.

Mắt to trừng mắt nhỏ một lát, thanh niên tuấn mĩ làm như không có chuyện gì đứng lên, lấy tay áo thật dài che qua môi, không thấy rõ là xóa đi mùi vị trên môi hay là làm gì.

Mắt Ôn Ngạn Bình nháy nháy, sau đó liếm liếm môi dưới, vẻ mặt bình tĩnh: Thì ra môi người lại mềm như thế! Sau đó ngấm nhìn bờ môi màu đỏ xinh đẹp như hoa đào của thanh niên bên cạnh, lơ đãng nhìn thấy hai đồng tử hân âm trầm, giống như có vật gì đó lướt qua, mà tựa hồ có một chút không giống như lúc trước...

Lúc nàng còn chưa nhìn rõ, cái người kia đã ngoảnh mặt đi, thái độ chán ghét.

"Ai, nam tử hán đại trượng phu, không cần để chuyện ngoài ý muốn này trong lòng đâu!" Người nào đó hoàn toàn quên giới tính thật của mình đỉnh đặc nói, nếu là ngoài ý muốn, cơ bản không có gì phải rồi rắm, coi như bị bọn A Tuyết hôn một cái.

Hạng Thanh Xuân vốn dĩ ngoảnh mặt đi để che giấu nỗi lòng sắp nhìn không nổi nghe nói như thế, không nhìn được quay đầu lại trừng nàng, trong lòng không hiểu sao nổi lên một ngọn lửa, lại nhìn đáng về không chút để ý nào của nàng, ngược lại thấy mình ngu xuẩn muốn chết, vậy mà bởi vì cái tiếp xúc ngắn ngủi kia tìm đập rộn lên, đầu choáng váng, hận không thể làm sâu cái hôn vừa rồi -- càng muốn đập tắt ngọn lửa không biết tại sao ngày càng lớn kia, sau đó âm thanh vãi bị xé văng lên, mặt không đổi sắc cúi đầu nhìn qua, mới phát hiện dưới con nóng giận, móng tay được chăm sóc kỹ càng xiết chặt ống tay áo, xé rách rồi.

Ôn Ngạn Bình cũng giật mình, "Ài ài, huynh tức giận như thế làm gì? Là nam nhân nên rộng lượng một chút..., đệ còn không để ý, huynh so với đệ lớn tuổi hơn, còn đọc nhiều sách như thế, căn bản không cần để trong lòng."

"Gâu gâu ~" Tiểu bạch cầu cũng ngoắt ngoắt cái đuôi kêu một tiếng.

Thấy tiểu bạch cầu cũng ủng hộ mình, Ôn Ngạn Bình nhìn không được cười rộ lên, đem nó tới trước mặt, tiểu bạch cầu xác thực không sợ người lạ, thấy người ôm mình lên, gâu gâu kêu hai tiếng, trực tiếp dùng mũi cọ vào mũi nàng.

"Ha ha, thật đáng yêu ~"

Ôn Ngạn Bình cười rộ lên, tiểu bạch cầu thật sự rất đáng yêu, nàng có chút muốn mang về cho Quý Quý chơi, về phần chủ nhân của nó ở đâu? Coi như vô chủ là được rồi.

"Aha ha ha, đừng liếm..., ta mang người trở về..."

"...."

Đột nhiên, tiểu bạch cầu trong tay bị một bàn tay trắng như ngọc xách đi, Ôn Ngạn Bình sững sốt, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn thanh niên bên cạnh, đang muốn hỏi hân muốn làm gì, hân chợt cúi đầu, đôi môi mềm mại một lần nữa chạm vào.

"... Lần này giống như không phải ngoài ý muốn"

Cảm giác trên môi bị đầu lưỡi mềm mại liếm liếm, trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng lùi về phía sau, dưới chân bị vướng xém chút té ngã, cuối cùng mới vội vàng ổn định lại, sau đó trực tiếp nhảy lên cành cây, cánh giác trùng mắt nhìn thanh niên tuấn mĩ như hồ ly phía dưới, chưa từng cảm giác rõ ràng như thế, Hồ ly tinh không chỉ có một bụng ý nghĩ xấu, mà lớn lên còn là một nam nhân rất đẹp, làm cho nàng ghen ghét muốn chết.

Hạng Thanh Xuân ngửa đầu nhìn nàng, nhú mày nói: "Xuống!"

Ôn Ngạn Bình chần chờ, cẩn thận nói: "Hồ ly tinh, không phải huynh là...long dương chi hảo (Long dương chi hảo: đoạn tụ, gay)?" Chẳng lẽ bởi vì không được nên mới chậm chạp không thành thân, tâm lý vận vẹo, ngược lại thích nam nhân? Hoặc vốn dĩ bởi vì thích nam nhân nên mới chậm chạp không thành thân?

Trong nháy mắt, gân xanh vỡ tan, Hạng Thanh Xuân phẫn nộ trừng nàng, trong lòng gào thét: Long dương chi hảo muội muội người!

"Xuống cho ta!"

Thấy sắc mặt hân xanh mét, một bộ dáng tức điên, Ôn Ngạn Bình chỉ có thể ngoan ngoãn nhảy từ trên cây xuống, lúc rơi xuống trước mặt Hạng Thanh Xuân, lại nhìn không được nhìn cánh môi màu sắc như hoa đào, tìm đập chậm một nhịp, trong lòng tự nhủ Hồ ly tinh quả là Hồ ly tinh, ngay cả miệng nhìn cũng đẹp mắt hơn cả nữ nhân.

"Ta không phải long dương chi hảo!" Hạng Thanh Xuân cường điệu, chẳng qua hân bị tiểu tử xấu này hãm hại nên chẳng biết tại sao thích nàng mà thôi. Trùng mắt nhìn tiểu bạch cầu, vẻ mặt chán ghét: "Không được tùy tiện thân mật với súc sinh, rất bẩn."

Huỳnh hôn ta cũng rất bản nha!

Xét thấy hân lại nổi nóng, Ôn Ngạn Bình nuốt câu nói kia xuống rất thành thật mà đáp ứng, sau đó lại không sợ chết nói: "Nếu huỳnh không phải long dương chi hảo sao lại hôn đệ?" Đừng tưởng nàng không hiểu loại chuyện hôn nhẹ này, một nam nhân và một nữ nhân mới có thể làm, hai nam nhân mà làm thì tính là gì?

Hạng Thanh Xuân điềm nhiên như không có chuyện gì: "Nếu là nam nhân thì không cần để trong lòng!" Hân dùng câu nói của nàng lúc này để chặn nàng.

"...A, thật vậy." Tiểu cô nương hoàn toàn không biết mình bị lừa sững sờ đáp lời, trả lời xong, mới thấy không đúng, vẻ mặt rối rắm.

Thế nhưng Hạng Thanh Xuân vốn không muốn giải thích hành vi xúc động của mình, xách tiểu cầu kia lên, bình tĩnh nói: "Được rồi, chúng ta phải trở về."

Không thể không nói, Hạng Thanh Xuân rất hiểu Ôn Ngạn Bình, ngay cả một tâm tính rất nhỏ của nàng cũng lý giải thấu triệt, đã đạt tới một trình độ khủng bố. Chỉ tiếc tiểu cô nương hoàn toàn không có cảm giác này, dễ dàng bị dòi đi lực chú ý, hơn nữa còn hiểu được đều là nam nhân, nam tử hán đại trượng phu không cần để những chuyện nhỏ nhặt trong lòng.

Thật là thế sao?

Chờ bọn họ trở về bên dòng suối nhỏ, ngoại trừ ba đứa nhỏ đang câu cá cùng Đàm Ký Khê và Mạc Tiềm, Chu Chủng Hú, Vệ Triều Ấp đều phát hiện bầu không khí quỷ dị giữa hai người, ngạc nhiên nói: "Hai người làm sao thế?"

Hạng Thanh Xuân vượt lên đáp trước: "Không có gì, phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn thôi."

Thấy hai người nhìn qua, Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, cũng gạt đầu tỏ vẻ chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn. Nếu là ngoài ý muốn, hai người không cần nghĩ nhiều nữa, dù sao đối với tiểu gia hỏa Ôn Ngạn Bình này, chuyện ngoài ý muốn rất có khả năng phát triển, bọn họ không nghiên cứu sâu hơn là đúng, miễn cho bản thân mình chịu tội.

Bọn Mạc Tiềm bên kia thấy hai người về, vung vẩy tay gọi họ tới câu cá, Ôn Ngạn Bình giao con mồi trong tay cho thị vệ xử lý rồi chạy tới.

"Ồ, Hồ ly tinh, tiểu bạch cầu này từ đâu tới?" Mạc Tiềm ngạc nhiên hỏi.

"Nhặt được trong rừng." Nói rồi, Hạng Thanh Xuân gọi thị vệ tới hỏi: "Xung quanh đây có ai tới đập thanh không?"

Thị vệ đã tra xét địa hình, nắm tình hình các vùng phụ cận trong lòng bàn tay, đương nhiên biết cách đó không xa có vài đám người đang đập thanh, nên nói: "Cách chỗ này không xa, quả thật có các công tử tiểu thư đang đập thanh."

Nghe xong, Hạng Thanh Xuân gạt đầu, không hỏi những người kia là người phương nào nữa.

Tiểu cầu còn bị Hạng Thanh Xuân xách trong tay, treo giữa không trung, sủa gâu gâu với những người vây xem, rất đáng yêu, ba đứa nhỏ hoàn toàn bị thu phục. Hạng Thanh Xuân rất hào phóng đưa tiểu cầu cho Quý Quý đang trông mong nhìn mình, ôn hòa nói: "Nó có chủ đấy, rất có thể một lát chủ của nó sẽ tìm tới."

Lúc nghe thấy tiểu cầu có chủ nhân, ba đứa nhỏ hơi thất vọng, nhưng mà thừa dịp chủ nhân nó chưa tìm tới, bọn chúng có thể chơi với tiểu cầu một lát.

Sau khi Hạng Thanh Xuân đưa tiểu cầu cho ba đứa nhỏ, mắt thấy thần sắc thất vọng của Ôn Ngạn Bình, trong lòng cười lạnh, nhìn nàng không có mặt mũi đoạt tiểu cầu của đệ đệ muội muội chơi, hơn nữa còn là một tiểu cầu không có khí tiết.

Quả nhiên, một khắc sau, liền có hai thị vệ và một nha hoàn ăn mặc xinh đẹp chạy tới, nhìn thấy ba đứa nhỏ đang chơi đùa với tiểu cầu bên dòng suối, mắt sáng lên, lập tức gọi: "Bạch Vũ, mau tới đây với tỷ tỷ ~"

Thấy chủ nhân tìm tới, ba đứa nhỏ cực kỳ không muốn. Nhưng so với bọn chúng, tiểu cầu lại càng không muốn đi, vây quanh chân Quý Quý cọ qua cọ lại, một bộ dáng không muốn rời.

Đầu lông mày nha hoàn kia cau lại, thấy chủ sự ở đây đều là mấy công tử khí độ bất phàm, ăn mặc hoa lệ, liền biết rõ là các công tử thế gia trong kinh đến đây đập thanh, tuy không biết họ có thân phận gì, nhưng dung mạo khí chất bày ra đó, khiến nàng không dám can rờ, nhanh chóng dẫn hai thị vệ tới chào hỏi.

Theo như lời tự giới thiệu của nha hoàn kia, bọn họ là người của Tây Quận Vương phủ, tiểu cầu Bạch Vũ là sủng vật của tiểu thư nhà họ, lúc trước vô ý lạc mất, khiến tiểu thư rất lo lắng, phải mấy thị vệ đi tìm, liền tìm tới đây.

Đám người Hạng Thanh Xuân và Vệ Triều Ấp liếc nhau, xem ra chủ nhân tiểu cầu này lai lịch không nhỏ. Chỉ là, mấy tiểu thư Tây Quận Vương phủ ở đây, không biết mấy vị hoàng tử có ở cùng không?

"Đa tạ mấy vị công tử tìm thấy Bạch Vũ, nô tỳ thay mặt tiểu thư cảm ơn các vị." Nha hoàn kia lễ phép nói.

Mấy người tất nhiên chấp tay nói không khách khí, Hạng Thanh Xuân tự mình mang tiểu cầu còn đang cọ cọ trong ngực Quý Quý đưa cho nha hoàn, tươi cười tỏ vẻ có lỗi với nàng, không ngoài ý muốn khiến cho nha hoàn xấu hổ đỏ mặt.

Sau khi nha hoàn mang theo tiểu cầu và thị vệ rời đi, Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú như có điều suy nghĩ.

"Các huynh nói xem, chỗ đó có mấy vị hoàng tử?" Vệ Triều Áp cười hỏi.

"Đại hoàng tử sắp thành thân, đương nhiên sẽ không tới. Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử đoán chừng sẽ ở đó." Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt phân tích.

"Lão thái phi Tây Quận Vương phủ là cô ruột của hoàng thượng, Vương phi là Tam công chúa của tiên đế, các hoàng tử thân cận với Tây Quận Vương phủ cũng không có gì đáng trách." Chu Chứng Hú ôn hòa đáp lời, có thể nói, dựa vào hai vị công chúa gả vào Tây Quận Vương phủ, hiển hách vô cùng, thân càng thêm thân.

Mấy người nói xong liền không chú ý nữa.

Ôn Ngạn Bình thấy thần sắc muội muội thất vọng, thương tiếc sờ sờ đầu bé nói: "Quý Quý nghe lời, nhà chúng ta có Đại Bạch và Tiểu Bạch rồi, Đại Bạch và Tiểu Bạch chơi vui hơn tiểu cầu kia, chúng ta về nhà chơi với chúng nhé."

Thế nhưng Đại Bạch và Tiểu Bạch chơi không vui bằng tiểu cầu mà, hơn nữa hiện giờ chúng nó già rồi, không cách nào chơi cùng nữa, hiện tại là một bộ dáng lão nhân nằm trong phủ dưỡng lão. Rốt cuộc Tiểu Quý Quý cũng là một đứa nhỏ nhu thuận nghe lời, mắt mát một chút liền buông.

Trong suốt có rất nhiều cá, tôm cũng nhiều, Đám Ký Khê và đám nhóc rất nhanh câu được nửa thùng, do không có lưới câu nên cá cũng không nhiều lắm, Ôn Ngạn Bình thấy bọn họ chậm rì rì, trực tiếp vung vạt áo, cầm đoản kiếm tùy thân đứng trên tảng đá lớn bên suối, bắt lắt một con cá, liên tục đắc thủ, làm cho ba đứa nhỏ và Đám Ký Khê liên tục hoan hô "Đại ca, Ngạn Bình ca thật lợi hại".

Cá thì xử lý đem nướng, tôm thì cắt lại mang về phủ cho đầu bếp xử lý, chuẩn bị làm sủi cào tôm và bánh khô tôm, đều rất mỹ vị.

"Hồ ly tinh, đệ muốn ăn cá nướng ￣" Ôn Ngạn Bình ngồi xổm xuống cạnh Hạng Thanh Xuân, trông mong nhìn hân.

Hạng Thanh Xuân ngồi trên một tảng đá lớn dưới tàng cây, trong tay cầm một chén trà xanh, bộ dáng cao quý, bình tĩnh nói: "Quân tử không gần nhà bếp, tiểu sư đệ đừng làm khó ta."

"Nhưng mà lúc trước ở Thiên Hương lâu, không phải chính huynh động thủ nướng thịt sao? Huynh nói không ăn nổi thịt bọn họ nướng mà."

"Ừ, có sao? Không nhớ rõ."

"Thối lắm, chẳng lẽ huynh già cả lắm cảm rồi?"

"Không cho phép nói thô tục, dạy hư bọn A Tuyết."

"..."

.....

Đám người Vệ Triều Áp nhìn trời, trong lòng tự nhủ Hồ ly tinh huynh đừng trêu tiểu sư đệ nữa, cẩn thận nàng nhấc chân đạp chết huynh nha. Có một sư đệ dùng giả trị vũ lực thay thế về ngoài, những sư huynh vẫn nhược như họ cũng rất đau buồn ￣.

Ngay lúc Ôn Ngạn Bình mè neho muốn ăn cá Hồ ly tinh nướng, thì có người đến.

Hơn nữa còn là người quen!

"Quý Quý!"

"Tứ ca ca ￣"

Khuôn mặt thiếu niên tuấn tú vốn dĩ hờ hững lộ ra nụ cười, lúc đang chuẩn bị đem tiểu cô nương đáng yêu kéo vào trong ngực, một tiểu chính thái đã sớm một bước đánh tới, ôm eo hân nói: "Tứ điện hạ, A Tuyết rất nhớ huynh, so với muội muội càng nhớ huynh hơn ￣"

"..."

Mọi người nhìn trời, không đành lòng nhìn Tứ hoàng tử trong nháy mắt mặt tái mét, ngay cả Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử cũng biểu lộ thê thảm, trong lòng tự nhủ, Tứ đệ, đệ bảo trọng nha.

Ôn Ngạn Bình cười híp mắt làm như không thấy, ý bảo Trường Trường đi dắt tiểu muội muội, không cho Tứ hoàng tử tiếp cận, sau đó mới tới hàn huyên.

Lúc này đến là ba nam nhân và hai nữ nhân, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử và hai tiểu thư của Tây Quận Vương phủ, một là Tam tiểu thư

đích xuất Đường Giai Lệ, một là Ngũ tiểu thư thứ xuất Đường Giai Âm. Bọn họ đi qua, một là bày tỏ lòng cảm tạ, hai là đến kết bằng hữu một phen.

Trong lòng tam tiểu thư Đường Giai Lệ của Tây Quận Vương phủ ôm tiểu cẩu Bạch Vũ, mỉm cười nhìn các công tử hào hoa phong nhã, những công tử xuất sắc trong kinh thành không ai qua được ba công tử Vệ phủ, Chu phủ, Hạng phủ, chỉ tiếc Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hú đã thành thân, chỉ còn lại Hạng Thanh Xuân. Ánh mắt di chuyển, chuyển qua Ôn đại công tử đang nói chuyện với các vị hoàng tử, tuy tướng mạo bình thường, nhưng thần thái phần chần, cực ít người có thể bì kịp, thoát nhìn rất sinh động sáng ngời. Mặc dù chỉ là nghĩa tử Ôn phủ, nhưng lấy thân phận Ôn Tử Tu, cũng coi như lương nhân, phối với tiểu thư thứ xuất của Tây Quận Vương phủ cũng thích hợp.

Nghĩ xong, tam tiểu thư Tây Quận Vương nghiêng đầu nhìn Ngũ muội, thấy đôi mắt đẹp của nàng đang lên nhìn Ôn Ngạn Bình, không khỏi mỉm cười.

Tiểu thư Tây Quận Vương phủ lớn lên cực kỳ xinh đẹp, nhẹ nhàng cười cười, khuynh thành động lòng người, trong nháy mắt Ôn Ngạn Bình ngây người, khuôn mặt hơi đỏ lên.

Nhị hoàng tử đang nói chuyện với Hạng Thanh Xuân đột nhiên mất trầm xuống, rất nhanh liền tươi cười như cũ, chỉ là đối mặt với hắc Nhị hoàng tử không được tự nhiên lắm, sao có cảm giác lạnh thế nhỉ?

~~

Lời tác giả: Tâm sinh lý của Hồ ly tinh đang trải qua rất gian nan, tuyệt đối bị ta chơi thành màu đen hóa biến thái, sờ sờ Hồ ly tinh đáng thương.

Chờ hắc hóa đen triệt để, Ôn Ngạn Bình liền xui xẻo, khẩu vị XXOO nặng không cần giải thích, các người hiểu mà, đúng không? ^O^ hắc hắc, nói đùa đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

Thấy Ôn Ngạn Bình đỏ mặt. Đám người Vệ Triều Ấp không nhịn được buồn cười, thời điểm thiếu niên bắt đầu tư xuân, ngược lại không có gì kỳ quái, trong lòng hơi cảm khái, không nghĩ mới chớp mắt, tiểu sư đệ đã trưởng thành, biết thích cô nương rồi, chắc Ôn đại nhân đã cân nhắc tới chuyện hôn sự của tiểu sư đệ rồi.

Ừm, nghĩ xem nhà bọn họ có cô nương nào độ tuổi thích hợp không, đều hiểu rõ nhau, phía trên còn có Ôn Lương trấn áp. Cô nương trong gia tộc gả cho tiểu sư đệ cũng yên tâm. Tưởng tượng như thế, Chu Chứng Hú và Vệ Triều Ấp bắt đầu quan tâm đến việc hôn sự của Ôn Ngạn Bình.

Lại so sánh, hai vị cô nương Tây Quận Vương phủ trong lòng hơi khó chịu, Đường Giai Lệ để ý Hạng Thanh Xuân, nhưng từ đầu tới cuối Hạng Thanh Xuân chưa từng cho nàng một ánh mắt, ngay cả dung mạo mà xưa nay nàng vẫn rất tự hào cũng thua kém hẳn vài phần, vóc người nam nhân lại đẹp yêu dị như thế, cực kỳ khiến người ta khó chịu. Mà Đường Giai Âm nhìn trúng thân phận nghĩa tử Ôn Tử Tu của Ôn Ngạn Bình, thế nhưng hắc lại đỏ mặt trước đích tỳ của mình, trong lòng khó chịu.

Kỳ thật so với Đường Giai Lệ, dung mạo Đường Giai Âm còn hơn một bậc, chỉ là Đường Giai Âm năm nay mới mười ba, đường nét khuôn mặt còn chưa nảy nở, còn nhiều nét ngây thơ, đương nhiên so ra kém Đường Giai Lệ mười sáu tuổi. Và lại Đường Giai Âm là đích nữ Tây Quận Vương phủ, khí độ quy củ rất tốt, sắc mặt hòa nhã hoa lệ, giờ tay nhắc chân đều sáng chói, không phải thứ nữ có thể so sánh được.

Bởi vì đều quen biết, nên khi Vệ Triều Ấp mời cùng đập thanh ăn thịt nướng, mấy người liền thuận thế đáp ứng. Chẳng qua vì nam nữ khác biệt, cho nên hai tiểu thư Tây Quận Vương phủ ngồi dưới tầng cây cách đó không xa, mấy nha hoàn ma ma ở bên cạnh hầu hạ.

Ôn Ngạn Bình nhìn nhìn, vì muốn cách ly Tứ hoàng tử bụng dạ khó lường, tự mình dẫn tiểu muội muội Quý Quý sang chỗ hai vị tiểu thư Tây Quận Vương phủ, tỏ vẻ các nữ nhân ở chung một chỗ để nói chuyện hơn.

Quý Quý di truyền tướng mạo của Ôn Lương không thể nghi ngờ là tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, ngoan ngoãn, trắng trắng mềm mềm, ngây ngây ngô ngô, cực kỳ dễ dàng làm dậy lên tình thương của nữ nhân, khiến hai thiếu nữ hận không thể ôm vào lòng thương yêu.

Sắc mặt Tứ hoàng tử một lần nữa xanh mét, trừng mắt nhìn móng vuốt của hai biểu tỷ -- sờ đi đâu đó? Mông Quý Quý các người có thể động vào sao?

Cùng tức giận đến đau gan là Hạng Thanh Xuân, thấy tiểu tử thối nào đó đang xum xoe, thế mà đành lòng đưa tiểu muội muội đáng yêu cho hai nữ nhân kia chơi, thật sự đáng giận cực kỳ! Tuy rằng rất nhanh liền phát hiện hành động của Ôn Ngạn Bình là để phòng Tứ hoàng tử, thế nhưng nàng không cần cười sáng lạn ân cần với người ta như vậy đâu.

Thế là lúc Ôn Ngạn Bình tiến lại nói muốn ăn thịt Hồ ly tinh nướng, thì thấy thanh niên kia cười đến cực kỳ dịu dàng thân thiết, nhưng lời nói ra khỏi miệng thì cực kỳ độc ác. "Thật có lỗi, sư mẫu nói tiểu sư đệ gần đây tích nhiều hỏa khí, không thích hợp ăn đồ nướng, hôm nay ăn chút thức ăn thanh đạm đi. Ta tin tiểu sư đệ hẳn không phải là người vì ăn mà không chú ý tới sức khỏe của mình, đúng không? Sau khi trở về, sư phụ có hỏi, ta sẽ nói cho ngài ấy

biết, cả ngày hôm nay tiểu sư đệ rất ngoan."

Nói xong, Hạng Thanh Xuân tiện tay đem đùi thỏ đã nướng chín cho A Tuyết đã sớm ngồi xồm bên cạnh kêu gào đòi ăn.

"Cảm ơn Hồ ly sư huynh ~" A Tuyết cười sáng lạn nhận lấy, sau đó ô a một ngụm cắn đùi thỏ bên ngoài cháy xém lộ ra thịt thỏ non mềm, hai mắt xinh đẹp neho lại thành hình bán nguyệt.

Ăn thật ngon ~

Trường Trường nhả nhận ngồi bên cạnh đệ đệ, thấy đệ đệ cầm đùi thỏ còn mỡ xèo xèo gặm, khuôn mặt nhỏ nhắn đều dính văng dầu, nhìn giống con mèo nhỏ, không khỏi thờ dài. Nhưng mà A Tuyết cũng là một đứa nhỏ ngoan, thấy Đại ca trông mong nhìn mình, đem đùi thỏ đã cắn một miếng đưa tới, trong vạt nói: "Đại ca, cho ~~, chúng ta cùng ăn ~"

"A Tuyết!" Hạng Thanh Xuân kêu một tiếng.

A Tuyết rút tay về, mặc dù rất kính yêu Đại ca, nhưng Hồ ly sư huynh không thể chọc được, đặc biệt là lúc phụ thân bận rộn, Hồ ly sư huynh ngẫu nhiên sẽ tới phủ giảng bài cho hai huynh đệ bé, Hồ ly sư huynh tuyệt đối có thể tranh luận với các bé đến chóng mặt. Vì thế, A Tuyết chỉ có thể ở trong lòng đốt một ngọn nến cho Đại ca vì đã chọc trúng Hồ ly sư huynh, Đại ca tạm biệt ~.

Ôn Ngạn Bình: QAQ Hồ ly tinh bắt nạt người ta, thật đáng sợ!

Mặc Tiềm thấy nàng cảm điểm tâm nguội ngất gặm thật đáng thương, vụng trộm đưa thịt thị vệ đã nướng chín qua cho nàng, nhỏ giọng nói: "Tiểu sư đệ, ăn đi."

Mặc dù Ôn Ngạn Bình rất cảm kích hành động của Mặc Tiềm, thế nhưng nàng muốn ăn thịt do chính tay Hồ ly tinh nướng, nên rất có cốt khí từ chối. Trong miệng gặm điểm tâm, ánh mắt liên tục nhìn về con cá nướng trên tay Hạng Thanh Xuân, mùi thơm ngào ngạt xông đến làm nàng liên tục hít hà, hai mắt không dời đi được.

Trên đời này, Ôn Ngạn Bình thích nhất là hai loại thức ăn, một là quả cam, hai là thịt nướng, đặc biệt sau khi ném qua thịt Hạng Thanh Xuân nướng xong, nàng cảm thấy những người khác làm đều là đồ bỏ đi, nuốt không trôi. Nhưng mà lúc này, Hồ ly tinh không chỉ lấy Ôn Lương trấn áp nàng, còn lấy thịt nướng uy hiếp nàng, thật sự quá hung tàn.

Đương nhiên, hiềm khi Hồ ly tinh hung tàn làm cho Ôn Ngạn Bình ý thức được, bản thân mình đã chọc tới hấn, thế nhưng lục lại toàn bộ trí nhớ, nàng thật sự không biết mình đã chọc gì tới hấn.

Bộ dáng không được chủ nhân cho ăn quả thật rất đáng thương, nhưng vô tình lại thêm nhiều nét đáng yêu, khiến cho Đường Giai Âm một mực chú ý, nàng cười rộ lên, ngược lại cảm thấy Ôn Ngạn Bình rất thành thật, sau đó sai nha hoàn mang một đĩa đậu vẫn còn bốc hơi sang.

"Mấy vị công tử, cái này là tiểu thư nhà chúng ta sai nô tỳ đưa tới cho mấy vị nếm thử." Nha hoàn cười dịu dàng nói.

Người ở chỗ này đều là thành phần tinh anh, sao lại không phát hiện động tác của Đường Giai Âm, bề ngoài là đưa cho bọn họ nhưng thật sự là đưa cho Ôn Ngạn Bình bị Hạng Thanh Xuân nói tích hòa không được ăn thịt đấy, không khỏi mặt mày cười cười, ý tứ cảm một hạt còn lại đều đưa cho Ôn Ngạn Bình.

Hạng Thanh Xuân một lần nữa cảm thấy cả tâm can nhói lên, màu mắt hơi trầm xuống, hạt đậu vàng óng nằm trong tay bị bóp nát bấy. Không ai phát hiện hấn mờ ám, Hạng Thanh Xuân thuận tay đem hạt đậu bẻ nát nhét xuống chân dùng giày giẫm ép vào trong bùn, sau khi không còn nhìn ra màu sắc, dùng khăn xoa xoa tay, tiếp tục nướng thịt.

Mặc dù không thể ăn thịt nướng, nhưng đậu mỳ nhân đưa cũng cực kỳ có hương vị. Ôn Ngạn Bình ăn rất vui vẻ, nhưng càng làm nàng kinh hi chính là, Hạng Thanh Xuân vốn một mực không để ý tới nàng đưa một đĩa thịt nhỏ qua, nhàn nhạt nói: "Đồ nướng là loại không thích hợp ăn nhiều, nhưng ăn một chút cũng không sao."

"Hồ ly tinh, huynh là tốt nhất ~" Ôn Ngạn Bình không keo kiệt tán thưởng hấn, nói một đồng lời dễ nghe, sau đó dùng đũa vui sướng gấp thịt ăn, lúc thấy mùi vị không tệ, còn dùng một đôi đũa mới gấp cho Hạng Thanh Xuân một miếng.

Đối với loại chuyện dứt ăn này, đám người Vệ Triều Áp thân nhiên vô cùng, không có chút nào khác thường -- Chi cần gấp phải Ôn Ngạn Bình, bọn họ đều cảm thấy không có gì. Hạng Thanh Xuân rất tự nhiên ăn miếng thịt nướng nàng đưa tới, sau đó khước mặt liếc về phía hai vị tiểu thư Tây Quận Vương phủ cách đó không xa, lưu quang trong mắt hơi dỗi, xinh đẹp không gì sánh được, khiến hai thiếu nữ hơi xấu hổ, không dám nhìn sang nữa.

Thấy thế, tâm tình Hạng Thanh Xuân tốt hơn một chút.

Ăn thịt nướng xong, bụng mọi người có chút không chống đỡ nổi, sau đó ném hiện trường lại cho hạ nhân dọn dẹp, mọi người leo núi tiểu thực.

Du ngoạn đến xế chiều, mắt thấy mặt trời sắp ngã về phía tây, mọi người mới nhanh chóng thu dọn hồi kinh.

Trở lại kinh thành, mọi người ồn ào tạm biệt.

Hạng Thanh Xuân đứng cùng ba vị hoàng tử chấp tay cáo từ, liếc mắt thấy Ôn Ngạn Bình ngồi trên lưng ngựa, nhìn về phía xe Tây Quận Vương phủ

mỉm cười, trong lòng lần nữa đẩy lên hỏa khí.

"Quý Quý, nên đi rồi." Ôn Ngạn Bình nhìn Đường Giai Lệ đang ôm muội muội nói.

Quý Quý gật đầu với nàng, sau đó nhu thuận nói tạm biệt hai thiếu nữ, lời nói vừa mềm mại vừa ngọt ngào của tiểu cô nương thật khiến người ta không thể kháng cự, hai thiếu nữ không nhịn được nhào tới hôn nhẹ mặt, xoa xoa mũi, Tứ hoàng tử thấy được sắc mặt càng khó coi, nếu không phải trước mặt nhiều người, hẳn đã đem tiểu bánh bao yêu quý cứu ra rồi.

Cuối cùng hai thiếu nữ cũng đưa muội muội lại cho nàng, cười khách khí cảm ơn các nàng, cảm ơn các nàng chăm sóc muội muội, ngón từ chân thành tha thiết, khiêm tốn hữu lễ, phong độ nhẹ nhàng, làm người ta sinh lòng hảo cảm. Ăn tương của hai tiểu thư Tây Quận Vương phù đối với nàng rất tốt, trong lòng tán thưởng, quả nhiên là nghĩa tử Ôn Tử Tu tự mình nuôi dạy, phần khí chất này thật khác biệt, cũng làm hảo cảm của Đường Thi Âm đối với nàng càng lớn.

Thế là, Đường Giai Lệ nói lời mềm mỏng tỏ vẻ rất thích Quý Quý, có rảnh mời Ôn phu nhân dẫn Quý Quý tới Tây Quận Vương phủ ngắm hoa chơi đùa. Ôn Ngạn Bình khách khí đồng ý, trong lòng cũng có vài phần vui mừng, tiểu muội muội nhà nàng quả nhiên đáng yêu vô địch thiên hạ, ngay cả quận chúa Tây Quận Vương phủ cũng thích, đối với các mối quan hệ của Quý Quý sau này rất có lợi ~

Khách khí hàn huyên vài câu, rốt cuộc cũng cáo từ.

Ba hoàng tử đưa biểu muội đi đạp thanh nên phải đưa người về Tây Quận Vương phủ, điều này khiến sắc mặt Tứ hoàng tử càng khó coi, cuối cùng chỉ có thể đánh ngựa lại nói mấy câu với Quý Quý, mới chịu rời đi.

Ôn Ngạn Bình ngồi trên xe ngựa cùng với A Tuyết làm mặt quỷ với bóng lưng Tứ hoàng tử, hai người vui vẻ ngay cả Trương Trường khó tính cũng nở nụ cười, chỉ có Quý Quý ngờ ngác không hiểu nhìn các ca ca, đáng vẻ ngây thơ ngốc nghếch kia khiến Ôn Ngạn Bình ôm vui vào trong ngực【Cẩn thận ngực đang trở mã a ~

"Được rồi, chúng ta phải trở về." Vệ Triều Ấp cười nói.

Đưa mấy tiểu sư đệ về Ôn phủ xong, đám người Vệ Triều Ấp đều tản ra về phủ của mình.

Hạng Thanh Xuân trở lại trong phủ, đi nhà chính thỉnh an Hạng mẫu trước, xong mới trở về viện của mình tắm rửa tẩy đi một thân đầy dầu mỡ.

Quả nhiên hân vẫn chưa đủ nhẫn tâm, mới có thể để ánh mắt đáng thương của tiểu tử thối kia ảnh hưởng, ra tay cho nàng chút thịt nướng.

Nói đến đây, Hạng Thanh Xuân không khỏi cảm thấy mình ngu xuẩn, biết rõ Ôn Ngạn Bình đối với thịt nướng rất cố chấp, đặc biệt rất thích thịt nướng do gà sai vật Chiếu Quang làm, thậm chí còn muốn đổi gà sai vật với hắn, sau đó không hiểu nguyên nhân tại sao, trong lòng ghen một cổ khí, chạy đến Thiên Hương lâu uống rượu, bỏ qua quy củ quân tử không gần nhà bếp, bỏ ra một tháng học nướng thịt với Chiếu Quang. Tính tình hắn không tệ, làm việc yêu cầu hoàn mỹ, nướng thịt nhỏ nhỏ không làm khó được hắn, cuối cùng vậy mà tay nghề còn tốt hơn Chiếu Quang.

Sau khi tay nghề tăng vùn vụt, chính hắn cũng có chút mơ hồ, phát hiện bản thân mình đã làm chuyện ngu xuẩn, sắc mặt lập tức không tốt. Có lẽ nói, chỉ cần có chuyện liên quan đến Ôn Ngạn Bình, hắn đều rất dễ dàng phá vỡ nguyên tắc của mình, tùy tiện làm chuyện điên rồ.

Mặc dù làm chuyện điên rồ, nhưng chỉ cần Ôn Ngạn Bình mang đáng về tiểu cầu muốn ăn đến bên cạnh hắn, trong lòng rất nhanh bình tĩnh lại.

Nghĩ xong, sờ sờ khóe môi, dường như trên đó còn lưu lại cảm giác mềm mại trơn bóng, trái tim nhảy lên kịch liệt.

Đây là lần đầu tiên hắn mất khống chế như thế, chẳng lẽ người kia có thể ảnh hưởng tới hắn ở bất kỳ hoàn cảnh nào sao?

Sau đó lại nghĩ tới thái độ ân cần của Ôn Ngạn Bình với hai vị cô nương Tây Quận Vương phủ, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh: Ôn Ngạn Bình, tốt nhất để đừng làm chuyện gì khiến ta mất hứng, bằng không thì...

"Thiếu gia..." Chiếu Quang thận trọng gọi một tiếng, ánh mắt chạm tới nụ cười lạnh trên môi hắn, rung mình một cái, không biết ai chọc tới thiếu gia nhà hắn rồi.

Chiếu Quang ở bên cạnh hắn hơn mười năm, đương nhiên biết dưới vỏ bọc văn văn nhả nhả của thiếu gia nhà mình là một lòng dạ hung tàn, người đắc tội hắn cho tới giờ đều không có kết quả tốt, ví dụ như Nhị thiếu gia Hạng Thanh Hạ, Tam thiếu gia Hạng Thanh Thu, hai thiếu gia thứ xuất mặc dù được lão gia sủng ái, nhưng không phải vẫn bị Đại thiếu gia đàn áp đến khổ sao.

Hạng Thanh Xuân không nghĩ nữa, thu liễm tâm tư, tiến vào nhà chính.

Vừa tới sân nhỏ, từ xa đã nghe âm thanh cười đùa, im lặng nghe kỹ, là tiếng cười của mẫu thân, kèm theo một giọng nữ nhân khác. Máu mắt Hạng Thanh Xuân tối xuống, làm như không có chuyện gì đi tiếp về phía trước, rất nhanh liền đến phòng khách.

Trong khách sảnh, mấy thiếu nữ xinh đẹp vây quanh Hạng mẫu đùa giỡn, đặc biệt là thiếu nữ được Hạng mẫu thân thiết kéo ngồi bên cạnh, xinh đẹp, miệng lại ngọt, chọc Hạng mẫu cười không thôi.

Hạng Thanh Xuân không dấu vết nhìn thoáng qua, liền cười nói: "Nương, con đã về."

Mấy thiếu nữ bên cạnh Hạng mẩu nhao nhao đứng dậy chào, trừ cô nương Hạng mẩu lôi kéo tay bên người, những người khác đều là thứ muội chưa cập kê, tuổi của Hạng Thanh Xuân lớn hơn các nàng rất nhiều, bình thường ít qua lại chỉ ngốc ở hậu viện, hân và đảm thứ muội không quá thân cận, miễn cưỡng có thể nhận mặt được. Về phần cô nương mẩu thân lôi kéo kia, thần sắc Hạng Thanh Xuân vẫn hồ hững, nhưng chỉ là một biểu muội mà thôi.

"Thanh Xuân đã về rồi, đây là biểu muội Phương Thảo, gần đây sẽ làm khách trong phủ chúng ta mấy ngày, Thanh Xuân phải chiều đãi thật tốt nhé." Hạng mẩu nói, nhân tiện nói ra mục đích của nàng.

Khúc Phương Thảo đứng đắn chào hỏi Hạng Thanh Xuân, cười nói: "Nghe nói sự phụ của biểu ca là trí sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ Ôn Từ Tu, học vấn biểu ca uyên thâm, thi từ ca phú đều tinh thông, kính xin biểu ca chỉ điểm một chút."

"Không dám, chỉ biết một chút mà thôi."

Lạnh nhạt hàn huyên vài câu, Hạng Thanh Xuân liền cáo từ, thông dong rời đi, Hạng mẩu thấy được trùng to mắt, sau đó có chút thương tiếc lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Khúc Phương Thảo nói: "Con trai của ta chính là đức hạnh này, nhưng tâm địa rất tốt, Phương Thảo đừng để trong lòng."

Khúc Phương Thảo uyển chuyển nói: "Không sao đâu, hôm nay biểu ca mệt mỏi cả ngày, nên nghỉ ngơi thật tốt mới phải."

Nghe được nàng quan tâm, Hạng mẩu cảm động không thôi, cô nương tốt như thế, nếu con trai còn không để vào mắt, bà thật sự không biết hân có thể vừa ý người nào nữa, chẳng lẽ thật sự muốn cả đời cô độc hay sao?

Trở lại Xuân Hoa viện, hạ nhân đã chuẩn bị xong nước tắm, Nghênh Hà đem y phục để trên kệ, liền lui ra, cùng Chiêu Quang giữ ngoài cửa.

Bên trong truyền đến âm thanh côi y phục, sau đó tiếng nước vang lên, thần sắc Nghênh Hà bình tĩnh, đã không còn giống hai năm trước mới được phân tới Xuân hoa viện, mơ tưởng Đại thiếu gia tuấn mỹ, một chút chuyện nhỏ cũng khiến mặt mày đỏ bừng, trong lòng mong đợi. Chỉ là qua hai năm, Đại thiếu gia hoàn toàn đem mơ tưởng của nàng đánh vào hư không, từ đó không bao giờ có suy tưởng gì nữa.

Khi bên trong truyền tới tiếng gọi, Nghênh Hà và Chiêu Quang nhanh chóng đẩy cửa vào, Nghênh Hà thấy hân đã mặc y phục, tóc dài xõa ướt sũng, vội vàng lấy khăn long lớn lau mái tóc mềm nhẵn đen bóng của hân.

Trở lại phòng, thấy một ít hộp gấm chồng chất ngoài cửa, Hạng Thanh Xuân nhìn về phía Nghênh Hà: "Đây là gì?"

Nghênh Hà nói: "Đây là lễ vật Cữu gia của Khúc gia đưa tới cho thiếu gia, đều là các vật tinh xảo lạ mắt."

Mẫu thân Hạng Thanh Xuân xuất thân từ đại gia tộc Khúc gia ở Khúc Dương, Khúc gia là đại gia tộc ở đó, huynh đệ trong tộc cũng có chí hướng, tuy chức quan không lớn nhưng cũng thành thật. Khúc gia đối với muội tử là Hạng phụ không quan tâm tới, nhưng rất coi trọng cháu ngoại trai này, thường xuyên sai người đưa lễ vật tới, nên quan hệ của Hạng Thanh Xuân và mẫu tộc rất hòa thuận. Đương nhiên, đối với biểu muội bên mẫu tộc kia, hân chính là không thích.

Hạng Thanh Xuân mở ra nhìn sơ qua, xác thực là một ít trang sức tinh xảo và một đôi hoa tai tết từ san hô và ngọc trai. Hạng Thanh Xuân vuốt ve một lát, chọn một ít đồ vật tinh xảo, gọi Chiêu Quang tới dặn: "Đem mấy thứ này tới Ôn phủ cho Ôn Ngạn Bình, nói ta chường mắt, đưa cho hân."

Chiêu Quang không có chút ngoài ý muốn nào, dù sao có thứ gì đặc sắc, thiếu gia nhà hân thế nào cũng nghĩ tới Ôn thiếu gia, thế nhưng miệng lại độc, vẫn dậm mảy câu. Chiêu Quang thấy may mắn, may mắn Ôn thiếu gia là nam nhân, may mắn thiếu gia nhà hân không phải đang theo đuổi cô nương, bị thiếu gia nhà hân châm chọc như vậy, dù một trăm năm cũng không chiếm được tấm lòng cô nương người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Tiêu Lộ Từ cầm hộp gấm đi vào, thấy Phi Y đứng trước cửa, liền cười nói: "Phi Y tỷ tỷ, đây là lễ vật Hạng công tử sai người mang tới cho Đại thiếu gia, tỷ đưa vào nhé."

Phi Y cau mày, mỉm cười nói: "Thiếu gia đang bận rộn ở bên trong, ngại cứ đưa cho ta." Nhận hộp gấm xong, cầm ít bạc cho hân: "Lấy cái này đi uống trà đi."

Tiêu Lộ Từ vui vẻ cảm ơn, biết rõ thiếu gia sẽ không gọi mình vào hầu hạ, liền cười đi xuống.

Phi Y nhìn sắc trời tươi đẹp bên ngoài, lại nhìn vào trong phòng, trong lòng có chút lo lắng.

Lại nói, mấy ngày nay thiếu gia tựa hồ có chút không đúng, trước kia vẫn là mình hầu hạ nàng áo cơm hàng ngày, nhưng gần đây nàng không cho thân cận nữa, tất cả mọi chuyện đều tự mình làm, điều này càng khiến Phi Y cảm thấy có ẩn tình bên trong. Thế nhưng Ôn Ngạn Bình không nói, nàng là hạ nhân đương nhiên không thể tùy tiện hỏi, đặc biệt vị nàng hầu hạ này không phải thiếu gia thật sự mà là một vị cô nương, cô nương này lại là người không

tự giác, bình thường rất khó phỏng đoán tâm tư, khiến nàng rất buồn rầu.

Mà cô nương nào đó đang khiến người ta lo lắng lúc này đang trốn trong giường, tầng tầng rèm che phủ, che hết ánh sáng bên ngoài, khiến bên trong u ám. Sau đó đem y phục cời xuống tận hông, lộ ra nửa người trên với đường cong nhỏ mềm mại, da thịt sáng bóng co dãn, dáng người chưa trở nỡ nhưng đường cong cực xinh đẹp, tóc dài đen nhánh rối tung xõa xuống, sợi tóc lộn xộn, tăng thêm vài phần phong tình.

Cuối cùng tay run rẩy sờ lên ngực, hơi hơi thở ra, rất nhanh từ chỗ nhỏ nhỏ kia truyền đau đớn ra cả cơ thể.

Ngực đau thật đáng sợ a a a!!!

Đáng sợ hơn là nó bắt đầu sung lên a a a!!!

Sự thật hung tàn khiến cho ngự thiếu niên tràn trề sinh lực lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó nhắm mắt làm ngơ loạn xạ mặc y phục lên như thường, tự an ủi mình chẳng qua chỉ nổi lên một chút mà thôi, có lẽ qua hết đoạn thời gian này sẽ hết sung, không vội không vội.

Bỏ ra hai khắc thời gian tự an ủi mình xong, rốt cuộc Ôn Ngạn Bình vén rèm lên gọi Phi Y vào.

"Thiếu gia, đây là lễ vật Hạng công tử sai người mang tới." Phi Y đặt hộp gấm lên bàn, sau đó nghi ngờ nhìn chằm chằm màn lộn xộn, nhóc con này đánh nhau trên đó sao, cái chần lăm từ tư lự tổng hợp bị sùi lông, người nào trên tức nàng sao?

Ôn Ngạn Bình nghe xong, trong lòng biết đồ Hạng Thanh Xuân đưa tới đều tinh xảo thú vị không bình thường, tâm tình lập tức tốt lên vài phần. Lúc ngự thiếu niên bất tri bất giác bị Hồ ly tinh chiêu hư hứng trí bưng bưng nhảy qua mở hộp ra, đều là một ít đồ chơi Giang Nam tinh xảo, tuy không phải không có, nhưng đồ vật Giang Nam bán trong kinh thành mà nói, giá cả cao hơn mấy tầng, khiến người ta cảm thấy cái được không bù được cái mất, hơn nữa không tinh xảo đặc sắc như ở bản xứ.

Ôn Ngạn Bình cầm hoa tai san hô hỏi: "Phi Y, tỷ có thấy đôi hoa tai này rất xứng với kiềng của ta không?" Nói xong rút cây đoan kiềng ra so sánh.

Màu san hô đỏ sậm rất xứng với thân kiềng giản dị, lộ ra một loại cảm giác ôn trọng. Phi Y rất tán thành lời nói của nàng, nhưng trong lòng cảm thấy, tiểu cô nương mà chơi đồ đoan kiềng, coi chừng không gả được ~.

Được Phi Y tán đồng, Ôn Ngạn Bình hào hứng đem hoa tai san hô thay vào chuỗi kiềng, sau đó chọn ra mấy thứ, đưa Phi Y đem qua cho muội muội chơi. Tuy mấy món đồ chơi này rất tinh xảo mới mẻ, nhưng Ôn Ngạn Bình cảm thấy mình là một nam tử hán không nên chơi mấy loại đồ chơi này, đưa cho muội muội là thích hợp nhất.

Loay hoay với thanh kiềng một chút, liền có nha hoàn tới bẩm báo, Như Thúy tìm nàng.

Khi Ôn Ngạn Bình tới phòng khách nhỏ trong phòng, thì thấy Như Thúy ngồi trên giường gạch, cầm một tấm thiệp nhũ mảy, Quý Quý ở bên cạnh yên tĩnh xem các loại hoa văn, lúc này A Tuyết và Trường Trường đang ở thư phòng học tập với Đàm Ký Khê, không có tụ tập ở đây.

"Nương, nương tìm con?" Ôn Ngạn Bình bình an xong, ngồi bên cạnh Như Thúy, lấy hạt dưa trên bàn bắt đầu gặm.

Như Thúy cô nương nhìn chằm chằm ngực nàng -- Ôn Ngạn Bình trực tiếp bưng nỏ, ôm ngực nói: "Nương, nương nhìn cái gì? Chỗ này của con là phẳng đấy!" Kêu gào xong mới phát hiện lời này không phải giấu đầu lòi đuôi sao?

"Con kích động cái gì? Giống như bị chọc trúng chân đau. Không phải là..." Ánh mắt quý dị nhìn chằm chằm vào ngực nhỏ bằng phẳng, Như Thúy cô nương có chút xúc động, "Rốt cuộc sung rồi sao?"

"Không có! Còn phẳng mà!"

Thấy nàng phản ứng kịch liệt, Như Thúy cô nương bình tĩnh, có thể khẳng định, chắc chắn tiểu cô nương đã xảy ra chuyện gì rồi, cho nên mới phản ứng mạnh như thế. Sợ nàng phản ứng quá độ, cho nên Như Thúy quan tâm không hỏi lại, quyết định gọi Phi Y tới hỏi một chút.

"Đúng rồi, đây là thiệp mời Tây Quận Vương phủ gửi tới, năm nay hoa đào trong Tây Quận Vương phủ nở rất đẹp, mời chúng ta sang đó thưởng hoa." Như Thúy cô nương giờ thiệp mời trong tay nói: "Tây Quận Vương phủ ít xuất hiện, cực ít giao tiếp với các mệnh phụ, những năm qua yến tiệc ngắm hoa chỉ mời một vài tông phụ thân cận, sao đột nhiên lại đưa thiệp mời tới phủ chúng ta? Ma ma tới đưa thiệp mời đặc biệt hỏi thăm các con, khi nào thì các con quen biết người của Tây Quận Vương phủ?"

"Ngày hôm qua chúng con đi đập thanh có gặp hai vị cô nương Tây Quận Vương phủ." Ôn Ngạn Bình giải thích, sau đó hơi ngượng ngùng: "Tam cô nương Tây Quận Vương phủ cười lên rất đẹp, Ngũ cô nương cũng không tệ."

"..."

Trong nháy mắt Như Thúy cô nương há hốc mồm, trong lòng tự nhủ cô nương à, có phải con đã quên mình cũng là một cô nương không? Sao lại xấu hổ trước bề ngoài cô nương nhà người ta chứ! Hơn nữa các nàng đẹp có vượt qua Ôn đại nhân và Hồ ly tinh không? Chẳng lẽ hàng ngày con nhìn Ôn đại nhân và Hồ ly tinh, ánh mắt không phải nên cao hơn một bậc sao?

Tuy rằng cảm thấy phản ứng của nghĩa nữ không đúng, nhưng Như Thúy chỉ lo lắng một chút liền buông, nhỏ giọng hỏi sự tình đi đập thanh ngày hôm qua, biết rõ hai vị cô nương Tây Quận Vương phủ cực kỳ yêu thích tiểu nữ nhi, Như Thúy bèn yên lòng. Nhưng vẫn cảm giác có chút quái dị, cảm thấy

mục đích của Tây Quận Vương phủ không chỉ như thế.

Đợi buổi tối Ôn Lương về nghỉ ngơi, phu thê nằm trên giường tâm sự, Như Thúy nói với hắn chuyện này, sau đó mang về mặt chò đợi nhìn hắn.

Đã qua nhiều năm Ôn đại nhân vẫn xinh đẹp như hoa, năm tháng chưa từng lưu lại dấu vết trên mặt hắn, tuổi trẻ không cần giải thích. Nhìn gương mặt yêu nghiệt tuổi trẻ chưa bao giờ già đi, Như Thúy cô nương bối rối rất nhanh liền bình tĩnh lại, đã nhìn quen gương mặt này, nàng phát hiện nàng không ghen ghét chút nào, thậm chí so với Ôn đại nhân, thoát nhìn nàng cũng rất trẻ tuổi đấy, không biết có phải do người ít suy nghĩ hay không, cuộc sống rất đơn giản là nguyên nhân.

Ôn Lương kéo nàng vào lòng hôn xuống, khe khẽ vuốt mặt nàng, nói: "Xác thực kỳ quái, theo lý thuyết, Tây Quận Vương phủ có hai nàng công chúa, thế lực không nhỏ, vì tránh phiền phức nên ít xuất hiện, nhìn điệu bộ này, tựa hồ phần lớn là mồi ngắm hoa dự tiệc...Ừ Chi là nghe nói trong Tây Quận Vương phủ có hai vị cô nương đã đến tuổi gả..."

"A, vậy càng không liên quan đến chúng ta, Trường Trường và A Tuyết vẫn còn nhỏ mà." Như Thúy cô nương không để ý nói.

Ôn Lương nheo mắt nàng, nhắc nhở: "Nàng quên chúng ta còn một nghĩa tử đã mười lăm tuổi rồi sao?"

Như Thúy cô nương: (O o O)!

Nói đến hai chữ "Nghĩa tử" này, trong lòng Ôn đại nhân cũng đành chịu, vì sao đứa nhỏ nhà mình càng ngày càng giống nam nhân đây? Hơn nữa so với những thế gia công tử cử chỉ khoan thai nhã nhặn, biết tiến lùi nặng nhẹ kia, đứa nhỏ nhà mình có khí chất tiêu sái như gió, tính khí thẳng thắn cử chỉ lưu loát khiến người ta khó quên, lại là thiếu niên trong sáng vô tư ham chơi, mạnh mẽ có chí tiến thủ ai sẽ nghĩ nàng vốn là tiểu thư khuê các được nuông chiều chứ?

Kỳ thật đối với tương lai Ôn Ngạn Bình, Ôn Lương đã tận tâm tận lực mà dạy bảo nàng, so với các quý tiểu thư có quý nhân là ma ma giáo dưỡng xuất thân trong cung là cao nhất rồi, mà bên cạnh Ôn Ngạn Bình có tới ba ma ma, dạy lễ nghi quy củ một tác không rời, chính nàng cũng học được rất tốt, thế nhưng nhìn vào vẻ bề ngoài, không hề có khí chất tú lệ mà nữ tử nên có, ngược lại chính là vẻ mặt phấn chấn đáng yêu của các tiểu thiếu niên, rất có phong cách, không biết có biết bao nhiêu cô nương sinh lòng hảo cảm, không quan tâm đến đáng về bình thường của nàng.

Trước khi chưa gặp bọn họ, vận mệnh Ôn Ngạn Bình nhấp nhô, lần gặp gỡ đó khiến Ôn Lương thương tiếc nàng, cộng thêm tính tình nàng chân thật, đối đãi Như Thúy thành tâm hiếu thảo, bảo vệ tiểu đệ đệ muội muội, nên cũng vì nàng tính toán lo liệu. Đến khi hiểu rõ lòng nàng, Ôn Lương không muốn bức bách nàng, chậm rãi hướng dẫn nàng nhìn thẳng vào thân phận của mình. Nàng thích mặc nam trang khiến nàng tự do tự tại, mặc dù nàng đã quên thân phận nữ nhi của mình, bọn họ cũng không nhắc nhở, nguyên ý để nàng sống được tự do thoải mái một chút, bù đắp những khổ sở lúc nhỏ đã trải qua.

Mà Ôn Lương là người kiêu ngạo, nghĩa nữ hắn muốn làm gì ai cho phép người ngoài xen vào? Coi như sau này Ôn Ngạn Bình khôi phục thân phận nữ nhi, hắn rất tự tin có thể bảo vệ nàng cả đời vô ưu vô lo, không cần người khác quan tâm.

"Ngạn Bình chỉ là nghĩa tử, đương nhiên không xứng với đích nữ Tây Quận Vương phủ, nhưng mà dư sức xứng với thứ nữ, hơn nữa dựa vào chí hướng của chúng ta, mặc kệ sau này cái vị trí kia là ai ngồi, đối với họ cũng không tồn tại gì cả."

"..."

Một lúc lâu sau, Như Thúy mới nói: "Chuyện đó không có khả năng, Ngạn Bình nhà chúng ta sẽ nhanh chóng khôi phục thân phận nữ nhi." Thấy hắn ngạc nhiên, đặc ý nói: "Qua ít ngày nữa, nàng muốn giấu cũng không giấu được, chúng ta cũng không cần lo lắng nàng không chịu nhìn thẳng vào thân phận của mình nữa."

Ôn Lương là người thông minh như thế nào, rất nhanh liền hiểu ý tứ của nàng, mặt ngọc không khỏi đỏ ửng, ho khan vài tiếng.

"Ai nha, Ôn đại nhân chàng thế mà đỏ mặt nha ~" Như Thúy giật mình nói, nằm trong lòng hắn nheo nheo mắt tai tinh xảo như ngọc của hắn, vành tai cũng đỏ ửng, khiến nàng nhìn không được cần một cái: "Thiếp cho rằng da mặt của chàng đã dày tới trình độ kim châm không thủng."

Cái găm nhẹ nhàng kia tê dại một đường thẳng tới tim, làm hắn run một cái càng ôm sát người trong lòng, đem nàng khảm chặt chẽ vào trong ngực, không nhịn được trách mắng: "Nói vậy! Không tin nàng cầm kim châm một cái, cam đoan lập tức đỏ máu."

"Ôn đại nhân, chẳng qua là ví dụ thôi mà!"

Cảm giác được đồ vật nóng rực đang chống trên bụng, đã sinh ba đứa nhỏ đương nhiên Như Thúy biết là cái gì, tuy tim đập nhanh hơn một chút, thế nhưng giống như thói quen thì sao đỏ mặt được nữa? Hơn nữa nàng còn chưa làm gì mà, Ôn đại nhân đã xấu hổ đến rỏ máu, khiến nàng càng bình tĩnh.

Như Thúy cô nương quá bình tĩnh kết quả làm nam nhân thật mất mặt, bình thường trước mặt người quen, Ôn đại nhân có thể không để ý mặt mũi da mặt rất dày, thế nhưng không biết tại sao, phu thê sinh hoạt càng lâu, người này lại càng ngại thẹn làm Như Thúy cô nương cảm thấy mỗi ngày rời giường là có một nhận thức mới.

Vì thế không đợi hắn thẹn quá hóa giận, Như Thúy trực tiếp ngồi dậy, bò đến giữa hồng hồng ngồi xuống vật nam tính kiêu ngạo, cúi đầu hôn nhẹ lên cánh môi hoàn mỹ, rất tự nhiên mở môi lưỡi hắn xông vào, cướp đoạt nước bọt trong miệng hắn, mông dưới đồng dạng vô ý cọ xát, cọ đến khi mặt ngọc của mỹ nam biến thành màu hồng, càng tinh xảo mê người, quả thật khiến người ta muốn phạm tội.

Lần này, Như Thúy cô nương cũng kích động, đề xuống – nỗ lực găm cắn.

Vừa kết thúc nụ hôn sâu, Ôn Lương trực tiếp trở mình áp nàng xuống dưới, đảo khách thành chủ.

Đang lúc bầu không khí nóng bỏng, đột nhiên Như Thúy cô nương cong chân đặt lên trước lồng ngực bóng loáng của hắn, đôi mắt mới mỹ nam đang phát hỏa, thấp phần không hiểu phong tình nói: "Cái kia, tiệc ngắm hoa ở Tây Quận Vương phủ, vẫn dẫn Ngạn Bình đi sao? Nếu Tây Quận Vương phủ thật sự nhìn trúng Ngạn Bình thì làm sao bây giờ?"

Loại thời điểm này, nàng ngốc này nàng không thể làm xong rồi nói sao?

Ôn Lương gần như phát điên, tên đã lên dây mà không phát được, thật là kim nén chết nam nhân mà!!

Nỗ lực kéo lý trí về, Ôn Lương phân tích: "Yên tâm đi, cô nương Tây Quận Vương phủ đều là quý nhân, tương xứng với Ngạn Bình chỉ có Ngũ cô nương, muốn định ra thì phải cân hai năm nữa, trong vòng hai năm này Ngạn Bình của chúng ta có lẽ đã gả cho tên tiểu tử thôi đi gây họa tận đâu rồi."

Biết rõ hắn đã có sắp xếp, Như Thúy ngốc rớt cuộc an tâm nằm xuống mặc hắn chà đạp ~.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Hôm nay là tiệc ngắm hoa ở Tây Quận Vương phủ, trời rất nắng.

Như Thúy dẫn theo Ôn Ngạn Bình và ba đứa nhỏ, cùng đi tới Tây Quận Vương phủ dự tiệc.

Lúc gặp Hạng Thanh Xuân ở Đào Hoa uyển của Tây Quận Vương phủ, Ôn Ngạn Bình đang tươi cười muốn chào hỏi hắn, ai ngờ chống lại ánh mắt ảm đạm nặng nề, ánh mắt nhìn nàng giống như nàng đã làm ra chuyện có lỗi với hắn vậy, tức giận ngập trời, khiến nàng không hiểu nổi.

Cảm thấy tâm tình hắn không được tốt, Ôn Ngạn Bình không ngốc chọc hắn để ăn mắng, vừa bắt đầu liền chuyển mắt.

Hoa đào chớm nở rất đẹp, một đám thiếu nữ xinh đẹp động lòng người ngồi trong đình giữa rừng hoa tán gẫu nói chuyện phiếm, thiếu niên công tử lại đứng cách đó không xa luận hoa đào, gần cách bởi một ao nước trong nhỏ nhỏ nhưng không hề cản trở ánh mắt lẫn nhau, đều len lén nhìn sang bờ bên kia, quan sát lời nói cử chỉ đối phương, không ngoài ý muốn, phu nhân phu quân tương lai của họ có khả năng là những người kia.

Vì thế tiệc ngắm hoa lần này trong lòng mọi người còn có một tên gọi khác: Tiệc thân cận.

Thời đại này, mặc dù chuyện nam nữ khác biệt còn rất nghiêm ngặt, nhưng vẫn có mặt phóng khoáng, ví dụ như nữ tử có thể ăn mặc trung tính dẫn hạ nhân ra ngoài dạo phố, đôi khi một vài thế gia quý tộc tổ chức tiệc ngắm hoa luận hội thơ văn, các thiếu niên thiếu nữ trẻ tuổi mở to mắt quan sát, vẫn có thể tiếp xúc cách đoạn, nhìn xem có danh tiếng gì không.

Thời điểm Hạng Thanh Xuân tìm được Ôn Ngạn Bình, nàng đang đứng dưới một gốc cây hoa đào nhìn lên trên, sau đó dùng một tư thế vô cùng đẹp mắt nhảy lên cành cây hái một đóa hoa xinh đẹp vừa mới nở, cuối cùng mỉm cười đưa đóa hoa cho thiếu nữ dung mạo thanh tú cách đó không xa.

Dưới cây hoa đào, thiếu niên thiếu nữ tươi cười thuần túy không tỳ vết, không mang theo bất cứ thần sắc mập mờ nào.

Rắc một tiếng, trong ánh mắt kinh hãi của Chiêu Quang, Hạng Thanh Xuân bẻ gãy một nhánh đào già. Mấp máy môi, trên mặt là tươi cười giả tạo, thanh niên tuổi trẻ làm như không có việc gì thu tay lại, dùng khăn lau mảnh gỗ vụn trong tay, bước tới chỗ hai người dưới gốc cây.

Chiêu Quang ngạc nhiên nghi ngờ, lần đầu tiên hắn thấy thiếu gia nhà hắn nổi giận rõ ràng nhất, mà nguyên nhân nổi giận phát ra từ...Chiêu Quang quan sát đôi nam nữ dưới cây hoa đào, trong lòng đã hiểu, thiếu gia nhà hắn vừa ý Ngũ tiểu thư Tây Quận Vương phủ, cho nên đối với hành vi đoạt nữ nhân của Ôn Ngạn Bình hết sức tức giận.

Thời gian chớp mắt, Chiêu Quang lại chờ dài, lấy thân phận thiếu gia nhà hắn sẽ không thể nào tùy tiện lấy thứ nữ, không nói lão gia phu nhân, nhất định lão thái gia và lão phu nhân đều không đồng ý, chỉ sợ thiếu gia phải trải qua đau khổ. Nhưng thiếu gia nhà hắn thủ đoạn tài trí, có thể sẽ như ý nguyện cũng không chừng.

Trong lúc Chiêu Quang đang bận rộn suy đoán, Hạng Thanh Xuân dừng lại ở khoảng cự ly mười bước, đôi môi ưu nhã phơn phớt hồng bảo trì nụ cười thấp phần hoàn mỹ, âm thanh nam tính trầm thấp như gió mát uốn lượn trong rừng đào sâu thẳm, khiến lòng người mềm mại.

"Tiểu sư đệ."

Hai người đồng thời quay đầu, liền nhìn thấy nam tử dung nhan yêu dị khoan thai đi tới, gió mát thổi hoa đào rơi đầy đất, thân nhiên chậm chậm lướt qua

dung nhan người nọ, mỉm cười, một khắc hào hoa này làm cho người ta nín thở khó quên.

Hiển nhiên thiếu nữ và nguy thiếu niên định lực không đủ bị mê hoặc rồi.

Ánh sáng trong đôi mắt xé hơi đôi, cánh môi màu hồng phấn hơi vênh lên, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đường Giai Âm mặt đỏ tới mang tai cúi thấp đầu, trái tim căng thẳng nhảy bình bịch. Chưa từng gặp qua nam tử đẹp mắt như thế, lần gặp mặt lúc trước, một lòng đặt trên người Ôn Ngạn Bình, không dám để ý nhiều đến nam tử trưởng thành, đương nhiên không phát hiện, lúc này khoảng cách tương đối gần, tầm nhìn rất gần, khiến lòng cực kỳ rung động.

Sau khi Ôn Ngạn Bình kinh diễm, bỗng có cảm giác nổi da gà, trong lòng tự nhủ nam nhân mà xinh đẹp như thế tuyệt đối không phải hồ ly tinh, mà là Đào hoa yêu (yêu tinh hoa đào) mới đúng. Thấy Đường Giai Âm rõ ràng không chịu nổi, căn cứ vào tính tình thương hương tiếc ngọc, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng cáo từ, sau đó kéo Hạng Thanh Xuân rời đi.

Thấy nàng lựa chọn mình, tâm tình Hạng Thanh Xuân đang u tối rốt cuộc tươi sáng hơn mấy phần, phối hợp theo sát bước chân nàng, chỉ là trước khi rời đi, ánh mắt liếc nhìn cô nương Tây Quận Vương phủ một cái, bắt bẻ nàng từ đầu tới chân một lần, không đẹp mắt bằng hân, đáng người gầy teo như cây đậu khô, dựa vào cái gì mà cùng hân cướp người?

Hai người đi tới nơi tương đối yên tĩnh, Ôn Ngạn Bình nhin không được nói: "Hồ ly tinh, hôm nay huynh rất kỳ lạ."

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt nhìn nàng một cái, đưa tay bẻ một nhánh hoa đào, không đếm xỉa tới nàng nói: "Đệ thích nàng?"

"Ai?"

"Đương nhiên là Ngũ tiểu thư Tây Quận Vương phủ." Âm thanh rất nhạt, thế nhưng cành hoa đào bị bàn tay thon dài hoàn mỹ như ngọc nghiền nát, chất lỏng màu hồng thấm ướt gần tay màu xanh ngọc, "Đệ không phải không biết mục đích của tiệc ngắm hoa hôm nay của Tây Quận Vương phủ chứ? Tất cả cô nương và nam nhân chưa thành thân đều được mời đến."

"Ồi chào!" Hai mắt Ôn Ngạn Bình trừng lớn, khi Hạng Thanh Xuân nhìn chăm chăm, có chút xấu hổ gãi gãi mặt: "Thật, thật vậy sao? Các tiểu thư Tây Quận Vương phủ đều rất xinh đẹp..." Nói rồi, càng cảm thấy xấu hổ.

....Hắn có thể trực tiếp giết nàng không?

Hai mắt Hạng Thanh Xuân nhắm lại, yên lặng khiến mình tỉnh táo một chút, độc miệng nói: "Đừng mơ tưởng, chưa chắc người ta để ý đệ đâu, còn không nhìn lại tướng mạo của mình xem, tiêu tử thôi."

Ôn Ngạn Bình lập tức bùng nổ: "Đệ chỉ nhìn bình thường một chút, nhưng có rất nhiều người không nhin được nhìn thêm lần nữa đấy, nương đệ đã nói rồi!"

"Sư mẫu an ủi đệ thôi. Đệ không biết cái gì là nói dối có thiện ý sao?"

Nàng trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn, tức giận đến khóe mắt đỏ cả lên, lồng ngực phập phồng. Ánh mắt Hạng Thanh Xuân không thể né tránh mà nhìn vào lồng ngực bằng phẳng của nàng, cảm thấy rất đơn bạc, tuy nhiên cảm giác nhìn rất tốt -- hẳn quả nhiên là biến thái, thế mà cảm thấy một nam nhân với bộ ngực bằng phẳng đẹp mắt!

"Hồ ly tinh, huynh thật sự quá đáng ghét!"

Ôn Ngạn Bình xoay người rời đi.

Giống như đã kích hơi quá!

Đương nhiên Hạng Thanh Xuân không thể để nàng rời khỏi đây, tránh cho nàng đi tìm Ngũ tiểu thư Tây Quận Vương phủ kia. Mặc dù Ôn Ngạn Bình vẫn nửa tỉnh nửa mê, thế nhưng hắn cảm giác được Đường Giai Âm kia chọn trúng nàng, nếu Tây Quận Vương phủ có thể móc nối quan hệ với Ôn Lương thông qua chuyện này, đưa qua một thứ nữ căn bản không tính là gì. Có thể nói, Tây Quận Vương phủ mong muốn Đường Giai Âm và Ôn Ngạn Bình vừa mất nhau, sau đó lập tức nghị định chuyện hôn sự giữa hai nhà.

Ha ha, cái này phải xem hắn có cho phép hay không đã!

Ôn Ngạn Bình đang nổi nóng, thấy có người bắt lấy tay mình, cánh tay không kịp phản ứng phát ra nội công, đánh bay người can đảm dám kéo tay nàng ra ngoài.

Cảm giác không đúng lắm, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng quay người, liền thấy cảnh tượng thanh niên mặc áo bào tím hung hăng bị đánh bay vào gốc cây hoa đào, cành lá rung động, hoa đào bay đầy trời. Đầu óc nóng lên, lúc người kia rơi xuống mặt đất, Ôn Ngạn Bình bước nhanh qua, ôm eo của hắn, người nọ cũng thuận thế mềm nhũn mà ý đến trong ngực gầy yếu của nàng.

"Hồ, Hồ ly tinh, huynh không sao chứ?" Ôn Ngạn Bình lắp bắp hỏi, hơi chột dạ.

Về mặt Hạng Thanh Xuân suy yếu nhũn lông mày, dường như chịu thống khổ cực đại, khó khăn nói: "Lưng rất đau..."

Chẳng lẽ vừa rồi nàng tức giận phóng khí quá lớn, làm hấn bị thương rồi? Ôn Ngạn Bình cảm cổ tay hấn, thấy mạch tượng vững vàng, mới nhẹ nhàng thả ra. Thế nhưng hấn đau đến nỗi đôi môi vốn màu hồng phấn trắng bệch ra, lại chợt dạ đứng lên.

"Thật xin lỗi, đệ không cố ý." Ôn Ngạn Bình bắt đầu tự trách, nàng biết rõ nam nhân này vốn dĩ là hồ ly tinh độc miệng lòng dạ đen tối, căn bản không đáng tức giận, tức giận đến văng đầu động thủ với hấn.

Thấy bộ dạng hấn khó chịu, Ôn Ngạn Bình dịu hấn đứng dậy, muốn sai người đi mời đại phu, chỉ là Hạng Thanh Xuân ngăn lại, lí do là bây giờ họ đang tới nhà người ta làm khách, nếu hiện tại đệ gia chủ đi mời đại phu, không phải khiến gia chủ mất hứng sao? Tây Quận Vương phủ người ta còn muốn chọn đối tượng cho mấy khuê nữ đấy, sao có thể vì bọn họ mà gián đoạn được.

Sau khi Ôn Ngạn Bình nghe xong, thấy cũng có lý, cuối cùng dưới đề nghị của Hạng Thanh Xuân, quyết định bí mật báo cho gia chủ biết rồi dẫn hấn đi trước tìm đại phu.

Khi Tây Quận Vương phi nghe hạ nhân báo lại Hạng Thanh Xuân ngã trong rừng hoa bị thương, Ôn đại thiếu gia dẫn hấn đi tìm đại phu, không khỏi bối rối. Bà vì con gái của mình là Đường Giai Lệ và thứ nữ là Đường Giai Âm lần lượt chọn trúng Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình, tuy tiệc ngắm hoa hôm nay mới tất cả tiểu thư công tử trong kinh đến đây, nhưng quan trọng nhất vẫn là hai người kia, bây giờ hai người đều rồi đi, sao được?

Nhưng mà cho dù trong lòng rất không vui, nhưng hiện tại bà phải tiếp đãi các nữ quyến, không thể mạnh mẽ lưu người lại trong phủ, hai người là sư huynh đệ, Ôn Ngạn Bình chăm sóc sư huynh bị thương là chuyện nên làm.

Mà thôi, xem ra hôm nay không được rồi. Tây Quận Vương phi chỉ có thể buông tha. Nhưng Ôn phu nhân và Hạng phu nhân đều ở đây, vẫn còn cơ hội.

Lúc Như Thúy biết thân thể Hạng Thanh Xuân bị thương, trong lòng khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên, nghi ngờ không biết có phải đứa nhỏ nhà mình không biết nặng nhẹ đã thương hấn, giá trị vũ lực của Ôn Ngạn Bình tức nhiên không cần phải nói, chính là tiêu chuẩn nhất, tất cả thị vệ trong phủ đều không phải đối thủ của nàng. Hạng Thanh Xuân ở chung một chỗ với nàng, lấy thân thủ của nàng có thể gây ra chuyện gì, nàng hoàn toàn có thể dùng nắm đấm, thế nhưng ngoài ý muốn là Hạng Thanh Xuân... Muốn nghỉ khác cũng không được.

So sánh với Như Thúy cô đã biết chân tướng, tâm tình Hạng phu nhân phức tạp hơn nhiều, trong lòng vừa vội vừa tức, xoắn khăn tay không biết làm thế nào, con trai có thể về sớm nhưng bà thì không được, lần này tham dự tiệc ngắm hoa tại Tây Quận Vương phủ, bà còn dẫn theo mấy thứ nữ độ tuổi thích hợp tới. Tuy nói bà mời chất nữ nhà mẹ đẻ tới phủ là có mục đích, nhưng đích nữ Tây Quận Vương phủ cũng rất hợp ý bà, mặc kệ con trai một mực từ chối hôn sự nhìn trúng ai, chỉ cần hấn chịu gât đầu thành thân, hoàn toàn không có vấn đề.

Ôn Ngạn Bình sai người đi thông báo cho Như Thúy và Hạng phu nhân xong, liền dẫn Hạng Thanh Xuân rời đi.

Sau khi lên xe ngựa, sắc mặt Hạng Thanh Xuân tái nhợt dựa vào vách xe, làm nàng dâng lên cảm giác áy náy, sáp lại gần, xoa hai tay nói: "Thật sự rất đau sao? Nếu không huynh dựa vào đệ đi, đừng đụng tới vết thương sau lưng."

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng một cái, sau đó không khách khí chút nào áp thân thể tới.

Tuy bình thường Ôn Ngạn Bình rèn luyện rất tốt, nhưng nháy mắt bị thân thể nam nhân đè xuống khiến thân mình nghiêng qua một bên, rất nhanh liền ngồi thẳng dậy, để hấn dựa vào đầu vai mình. Chẳng qua là, khí nóng như có như không phun lên cổ nàng khiến nàng không được tự nhiên, cộng thêm hấn vì ổn định thân mình mà vòng tay ôm eo nàng, hình thành một loại động tác chiếm hữu, trong không khí đều là hơi thở xâm lược của hấn. Thế nhưng quay đầu nhìn lại, liền thấy khoe môi nam tử trắng bệch, mắt nhắm hờ, một bộ dáng chịu đựng vô cùng đau đớn.

Hấn là mình nghĩ nhiều.

Đến Hồi Xuân đường, Tiểu Lộ Tử dừng xe trước cửa, Chiêu Quang đi vào tìm đại phu, Ôn Ngạn Bình cẩn thận dìu Hạng Thanh Xuân xuống xe.

Ôn Ngạn Bình là khách quen của Hồi Xuân đường, mặc dù Trần đại phu ngồi khám bệnh ở Hồi Xuân đường nhưng cơ bản vẫn là đại phu chuyên dụng của Ôn phủ, cho nên Hạng Thanh Xuân bị thương, Ôn Ngạn Bình đương nhiên tìm Trần đại phu.

Trần đại phu vốn đang nghỉ ngơi phía sau, khi bị người gọi ra, liếc mắt liền thấy một thanh niên tuấn mỹ và một thiếu niên bình thường, khoe mắt không nhìn được co giật, một lần nữa nghi ngờ đứa nhỏ này là một thiếu niên thật mới đúng, nhìn nàng vóc người nhỏ nhắn, dịu một nam nhân không chút nào tổn sức, thông thả đi đến.

"Đại phu, sư huynh của ta không cẩn thận đụng sau lưng bị thương, ngài xem giúp một cái, ta đã bắt mạch, có lẽ không bị nội thương."

Trần đại phu chỉ huy bọn họ đưa người vào nội thất y quán cung cấp cho người bệnh nghỉ ngơi, ý định muốn xem chỗ bị thương một chút, đang chuẩn bị kêu người bệnh cỡi y phục, đột nhiên nhớ bên cạnh còn một nữ thiếu niên -- mặc dù người này cho chúng ta cảm giác không chút giống nữ nhân, nhưng vẫn là cô nương trầm anh chưa gả, sao có thể để nàng ở đây nhìn một nam nhân tháo dây lưng cỡi y phục?

Trần đại phu: "Ôn thiếu gia, ngài ra ngoài trước đi."

Ôn Ngạn Bình: "Tại sao? Ta lo lắng sư huynh bị tổn thương, hơn nữa có ta ở đây có thể giúp đỡ mà." Sau đó thấy sắc mặt Hạng Thanh Xuân và Trần đại phu có chút không đúng, sờ sờ đầu nói: "Ai, tất cả mọi người đều là nam nhân, đừng để ý." Nói xong lộ ra nụ cười sáng lạn.

Trông nét Hạng Thanh Xuân âm u: Mặc dù nói đều là nam nhân không cần để trong lòng, thế nhưng... Tổng cảm giác không đúng chỗ nào?

Trần đại phu bắt đầu kể: Tiểu cô nương nàng ngốc như vậy Ôn đại nhân có biết không? Thật sự đã quên mình là một cô nương gia sao?

Trần đại phu tuyệt vọng với nguy thiếu niên chưa bao giờ tự giác nghĩ mình mà nữ nhân, sợ chuyện nàng ở lại bị Ôn đại nhân biết, có thể đây là lần cuối ông làm đại phu, lập tức nghiêm mặt nói: "Ôn thiếu gia đứng ở đây lão phu không được tự nhiên."

Ôn Ngạn Bình ngạc nhiên, sau đó gật đầu: "Trần đại phu không cần khẩn trương, chỉ là đụng bị thương một chút mà thôi, ngài nên tin tưởng y thuật của mình, không cần lo lắng, ngay cả thân thể của ta ngài cũng điều trị tốt như thế, một vết thương nhỏ nhỏ mà thôi, ngài làm được mà!"

Một lần nữa Trần đại phu khóc ròng trong lòng: Ôn đại nhân, cô nương này quá ngốc ngài có biết hay không?

Cuối cùng Ôn Ngạn Bình cũng bị Trần đại phu đuổi ra ngoài, đành phải đi dạo xung quanh y quán xem các loại dược liệu, thằng bé trong y quán từng đi theo Trần đại phu tới Ôn phủ xem bệnh, đương nhiên nhận ra nàng, đang lúc không có chuyện gì, nói chuyện phiếm với nàng giết thời gian.

Một khắc sau, đám người Trần đại phu đi ra.

Ôn Ngạn Bình chạy tới, quan sát sắc mặt Hạng Thanh Xuân, khoe môi còn hơi tái, vội hỏi: "Như thế nào? Không đụng trúng đâu chứ?"

Trần đại phu nghiêm mặt nói: "Hạng công tử đụng bị thương xương thất lưng, toàn phần lưng đều bầm tím. Một người cho dù tự ngã cũng không thể nào nghiêm trọng đến thế, thật quá không thương bản thân mình."

Trong nháy mắt Ôn Ngạn Bình bị lời mắng này biến thành tiểu nhân, khom người cúi mặt không dám nhìn người.

Trần đại phu và Hạng Thanh Xuân liếc nhau, ánh mắt rất nhanh liền hiểu, ngược lại Chiêu Quang bên cạnh nỗ lực thu nhỏ sự tồn tại của mình, dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía người nào đó không dám ngẩng đầu lên, trong lòng tự nhủ Ôn thiếu gia ngài dám đoạt nữ nhân với thiếu gia nhà ta còn khiến ngài ấy không thoải mái, ngài nhất định cũng không yên ổn đâu.

Sau khi Trần đại phu kê đơn thuốc, lại dặn dò một số chuyện cần chú ý, rồi cuộc cho bọn họ ra về.

Cô nương ngốc vì phạm sai lầm mà ân cần đỡ Hạng Thanh Xuân lên xe ngựa, tự mình hộ tống hắn về Hạng phủ, nhìn khuôn mặt yêu dị tái nhợt càng làm nổi bật đôi mắt đen kịt của hắn, trong lòng rung động, âm thầm nắm chặt tay phát lời thề: Hồ ly tinh yếu ớt như thế, sau này tuyệt đối nàng sẽ không động thủ với hắn nữa! Sẽ hảo hảo thương tiếc hắn! ~ 【đến cùng là sai chỗ nào...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Đây không phải lần đầu tiên Ôn Ngạn Bình tới Hạng phủ, nhưng mỗi lần tới, nàng đều phát hiện mỹ nhân nha hoàn trong Xuân hoa viện của Hạng Thanh Xuân không giống nhau, sắc màu rực rỡ, là nam nhân sẽ có đủ loại ghen tỵ hâm mộ tiếc hận, ánh mắt nhìn về phía Hạng Thanh Xuân không khỏi khác thường thêm một chút.

Ban đầu Hạng Thanh Xuân không biết vì sao nàng ai oán nhìn mình như thế, sau khi quét mắt qua, thấy những nha hoàn xinh đẹp kia, bèn biết rõ tiểu tử này lại bắt đầu nhìn nữ nhân khác rồi, tâm tình đang tốt trong nháy mắt tối sầm, ánh mắt nhìn về phía Ôn Ngạn Bình và những nha hoàn kia không khỏi thêm mấy phần u ám.

Chúng nha hoàn xinh đẹp kia đều là Hạng mẫu nhét qua để kích thích ý niệm thành thân trong đầu của con trai, đồng thời chặt đứt ý niệm trong đầu trượng phu, có thể bớt lo, nhất cử lưỡng tiện. Mà với tư cách nha hoàn, nha hoàn không bò lên giường chủ tử không phải nha hoàn tốt, cho nên những nha hoàn xinh đẹp này đã sớm định ra mục tiêu, tuyệt đối muốn bò lên giường của thiếu gia xinh đẹp như hoa, thừa dịp thiếu phu nhân chưa vào cửa, có thể mang thai tiểu bánh bao là tốt nhất.

Chỉ là, thiếu gia là người có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, cho tới bây giờ chưa từng chia móng vuốt sói về phía các nàng, giữ mình trong sạch bậc này thật là thanh khiết nha! Thiếu gia, như thế là phạm quy đấy, sẽ có người cho là ngài có vấn đề QAQ.

Nha hoàn đang cố gắng bày vẽ rạng rỡ trước mặt thiếu gia, Ôn Ngạn Bình thì đang bận rộn ngắm mỹ nhân không phát hiện gì khác thường, chỉ có Chiêu Quang luôn chú ý tới thiếu gia nhà mình, trong nháy mắt thấy tâm tình thiếu gia âm u, Chiêu Quang im lặng thấp một ngọn nến cho Ôn thiếu gia và đám nha hoàn đang tự tìm đường chết.

Hạng Thanh Xuân nói đám ba câu liền đuổi hết chúng nha hoàn xuống dưới, sai Chiêu Quang và Nghênh Hà tới phòng bếp sắc thuốc, cuối cùng chỉ còn một mình Ôn Ngạn Bình.

Nhìn thấy ánh mắt tiếc hận của Ôn Ngạn Bình, gân xanh trên trán Hạng Thanh Xuân nhảy thành thạch, lần đầu tiên thấy hành động nhét nha hoàn đến viện của hắn tránh cho phụ thân ản vụng thật quá đáng ghét. Sắc mặt khẽ biến hóa, rất nhanh liền nằm dựa vào gối mềm trên trường塌, cẩn thận không

đụng phải vết thương trên thắt lưng.

Ôn Ngạn Bình cũng chân tâm thật ý cảm thấy áy náy, thấy màu môi hần trắng bệch thô ráp, nhanh chóng đi rót chén trà tới dứt cho hần uống, sau đó ngồi xuống tú đôn trước giường, tính đoán đợi Hạng Thanh Xuân uống thuốc xong sẽ về.

"Hồ ly tinh, có phải huynh quá yếu rồi không? Nam tử hần nên rèn luyện thân thể mỗi ngày!" Ôn Ngạn Bình cẩn thận đề nghị, dường như rất sợ sẽ đã thương lòng tự trọng nam nhân của hần.

Quả nhiên, thần sắc vốn bình thản của thanh niên bỗng phần nộ trùng mắt nhìn nàng, trong lòng tự nhủ không phải hần quá yếu, mà là giá trị vũ lực của người nào đó quá mạnh.

"Ai, bây giờ huynh là người bị bệnh, nên dưỡng bệnh cho tốt, không thích hợp nổi giận."

"Nếu như biết rõ ta là người bệnh, tại sao lại khiến ta tức giận?"

"Thực xin lỗi."

Đối với lời xin lỗi sảng khoái của nàng, Hạng Thanh Xuân ngheh một cái, sau đó thở dài: "Tới đây, ngồi với ta một lát."

Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, ngoan ngoãn đi qua, ngồi vào vị trí bên cạnh hần, sau đó không nghĩ mình là người ngoài nằm dài trên trường塌, bóc điểm tâm trên bàn nhỏ bên cạnh ném vào trong miệng.

Lúc Chiêu Quang và Nghênh Hà sắc thuốc xong mang vào, liền nhìn thấy một màn làm mù mắt chó của hần: Thiếu niên bình thường hai chân xếp bằng ngồi trên giường, đang cầm lấy một khối điểm tâm dứt cho thiếu gia sắc mặt khó coi nhà hần. Tuy sắc mặt chỉ khó coi một chút, nhưng trong đôi mắt xéch không sai biệt lắm là nhu tình như nước...Chỉ là trong nháy mắt. khi thấy bọn họ xuất hiện, tất cả nhu tình thu lại sạch sẽ, hai con ngươi đen kịt một mảnh, không tiếp tục nữa.

Trong lòng Chiêu Quang hoảng hốt, cảm thấy như sét giữa trời quang, rốt cuộc phát hiện mình đã hiểu sai, thiếu gia nhà hần căn bản không phải đoạt nữ nhân với Ôn thiếu gia, mà là coi trọng Ôn thiếu gia mới đúng! Ngoại trừ Ôn thiếu gia, còn ai có thể khiến thiếu gia nhà hần có ánh mắt như thế?

...Thiếu gia thích nam nhân? Cho nên mới một mực không nghĩ tới chuyện thành thân?

Sấm sét giữa trời quang lần nữa, bởi vì Ôn thiếu gia là tiểu tử gốc không hiểu phong tình, nên mới khiến thiếu gia nhà hần vốn cố chấp hoàn toàn hóa thành màu đen.

Chiêu Quang một lần nữa im lặng thấp một ngọn nến cho Ôn Ngạn Bình.

Nghênh Hà bung khay cúi đầu đi tới, đặt chén thuốc trên bàn nhỏ: "Thiếu gia, thuốc đã sắc xong rồi."

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt lên tiếng, liền cho bọn họ lui xuống, không cần hầu hạ chỗ này.

Nghênh Hà phúc thân, cung kính đi xuống, chỉ có Chiêu Quang ương ngạnh đứng trong phòng khiến cho Nghênh Hà kinh ngạc quay đầu nhìn hần, không hiểu Chiêu Quang bình thường lạnh lợi lưu loát sao lại đột nhiên bày ra bộ dáng bị đá kích.

Hạng Thanh Xuân cũng phát hiện, cau mày kêu: "Chiêu Quang?"

Chiêu Quang hoảng hốt rung mình một cái, chống lại hai đồng tử đen kịt nặng nề của thiếu gia nhà mình, nhớ tới thủ đoạn thường ngày của hần, trong lòng lạnh run, mặc kệ bây giờ có ý kiến gì cũng không dám biểu lộ ra mặt, thậm chí còn nghĩ đến, sau này có khả năng hần sẽ che giấu chuyện kinh hãi thế tục này giúp thiếu gia nhà hần.

Chiêu Quang mang tâm sự nặng nề rời đi.

Ôn Ngạn Bình cầm chén thuốc lên, sờ vào thân chén, nóng phỏng tay, liền nâng lên thổi thổi, đồng thời hỏi: "Chiêu Quang làm sao thế? Giống như bị đá kích gì đó?"

"Ừ...Có thể gặp chuyện không tốt gì rồi."

...Đúng, ta thật sự gặp chuyện không tốt, còn có sự thật nào tàn khốc hơn nữa không? Ngược lại ta hi vọng vì Ôn thiếu gia đoạt nữ nhân của thiếu gia nhà ta mà khiến hần âm u, chứ không phải vì thích nam nhân mà âm u aaaa!!!

Chiêu Quang giữ ngoài cửa nước mặt rơi đầy trong lòng nghĩ.

Sau khi Hạng Thanh Xuân uống thuốc xong, Ôn Ngạn Bình liền cáo từ ra về, với tư cách hồi lỗi bồi thường, dưới dụng tâm dụ dỗ kín đáo của Hạng Thanh Xuân, Ôn Ngạn Bình đưa ra lời thề son sắt sẽ mang lễ vật tới thăm bệnh -- Lừa gạt thật tốt!

Chiêu Quang nghe thiếu gia nhà mình đang lừa gạt thiếu gia gốc của Ôn phủ trong phòng, lần nữa vì nàng thấp một ngọn nến. Chỉ là lúc Ôn Ngạn Bình rời đi, nghe được tiếng nói lãnh đạm của thiếu gia gọi hần vào trong, Chiêu Quang cảm thấy nên thấp cho mình một ngọn nến nữa.

Chiếu Quang trầm mặt quỳ gối trước trường tháp, cúi đầu xuống, không dám nhìn về phía nam tử đang ngồi tựa trên giường.

"Chiếu Quang, người ở bên cạnh ta cũng mười năm rồi nhỉ?"

"Vâng."

"Biết phải làm gì rồi chứ?"

"Biết rồi."

"Ừ, đi xuống đi, đừng để ai tới quấy rầy."

"Vâng."

Rải rác mấy câu, Chiếu Quang phát hiện mình cùng leo lên thuyền giặt với thiếu gia rồi, trong lòng rất buồn rầu, có thể đoán trước tương lai bản thân phải làm trái lương tâm thế nào đem đại thiếu gia gốc nghiệt vô tội của Ôn phủ đưa tới ma trảo của thiếu gia nhà mình mặc sức chà đạp ~.

Chạng vạng tối, Như Thúy dẫn ba đứa nhỏ trở về phủ.

Vừa về đến, liền gọi Ôn Ngạn Bình tới hỏi thăm nguyên nhân thương thế của Hạng Thanh Xuân.

"Nương... Không phải con cố ý." Ôn Ngạn Bình cúi đầu, mệt mỏi nói.

Bởi vì đã sớm đoán ra nên Như Thúy không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ nói: "Ta biết rõ con không cố ý, nhưng Hạng công tử là một thư sinh văn nhược, không thể so sánh với con quanh năm luyện võ, về sau không được xúc động nữa." Trấn an tiểu cô nương xong, Như Thúy cô nương chớp mắt, hỏi tiếp: "Nhưng Hạng công tử làm gì khiến con nổi giận thế?"

Quả nhiên là nương, một lời nói trúng.

Ôn Ngạn Bình vẫn còn có chút tính khí trẻ con, lập tức nhịn không được phàn nàn với Như Thúy Hồ ly tính độc miệng xấu bụng, khiến nàng tức giận ra sao. Trên mặt Như Thúy tươi cười, dù sao hai người lần đầu tiên gặp mặt đã đối đầu rồi, Hạng Thanh Xuân thường xuyên gọi tiểu tử thối, có thể nói không để dung nhan Ôn Ngạn Bình vào mắt, cho nên vẫn nghĩ hai người là quan hệ sư huynh đệ bình thường. Thế nhưng nghe một lời, không biết có phải mình nghĩ nhiều hay không, cảm giác không đúng chỗ nào...

Về phần không đúng chỗ nào, Ôn Ngạn Bình thường dùng quá nhiều cảm xúc -- sắc thái giải thích, căn bản không có điểm mập mờ, Như Thúy cô nương phân tích không ra, định giao toàn bộ cho Ôn đại nhân là được.

Buổi tối, người một nhà và Đàm Ký Khê cùng dùng bữa, Như Thúy đem chuyện hôm nay đi Tây Quận Vương phủ ngắm hoa nói sơ lược một lần, sau đó nói tới chuyện Hạng Thanh Xuân bị thương. Chuyện Hạng Thanh Xuân bị thương, trên đường xuất cung Ôn Lương đã nghe hạ nhân báo, tiện đường ghé qua Hạng phủ thăm, thấy chỉ là đụng phía sau bị thương không tổn thương gì lớn, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi, nên không để trong lòng, không nghĩ tới còn một màn bên trong này.

So với Như Thúy cô nương và cô nương gốc nghiệt trĩu đòn kia, Ôn Lương đương nhiên nghĩ nhiều hơn, sau đó nhìn về phía Ôn Ngạn Bình, thần sắc lập tức có chút không đúng.

Ôn Ngạn Bình đang bưng chén uống canh, thấy sắc mặt hần vi diệu nhìn mình chằm chằm, lập tức có loại dự cảm không tốt, lắp bắp hỏi: "Cha, sao lại nhìn con như vậy?"

Thấy đáng về nàng sắp bùng nổ, trong lòng Ôn đại nhân mặc dù thiên biến vạn chuyển, đã có vô số kế hoạch đem nghĩa nữ đi tiêu thụ gây họa cho người khác, nhưng trên mặt không lộ ra điều gì, cười dịu dàng nhìn nàng: "Không có gì, chẳng qua cảm thấy mới chớp mắt mà Ngạn Bình đã trưởng thành."

Ánh mắt Như Thúy chính xác rơi vào bộ ngực bằng phẳng của tiểu cô nương, cười gật đầu: "Chính xác đã trưởng thành."

Ba đứa nhỏ mơ màng không hiểu gì, Đàm Ký Khê lại nói: "Ngạn Bình ca vẫn rất thấp, so với ta còn thấp hơn một chút, chưa lớn lắm."

"Này!" Ôn Ngạn Bình thiếu chút nữa cầm đũa gõ đầu hần.

A Tuyết ồn ào nói: "Đại ca đại ca, có phải trưởng thành là có thể lấy thê tử không? Có phải A Tuyết sắp có tẩu tẩu rồi không?"

Cái này, tất cả mọi người nhìn về phía đứa nhỏ không biết đang phát cái rắm gì, về mặt đứa nhỏ sáng lóng lánh nhìn Ôn Ngạn Bình, khuôn mặt xinh đẹp kích động đỏ ửng.

Đàm Ký Khê nghe nói thế lập tức không vui, "Ta còn chưa thể lấy thê tử, sao Ngạn Bình ca có thể chứ?"

Trường Trường trầm ổn nói: "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng."

Quý Quý hiền lành hỏi: "Đại ca, huynh muốn lấy Giai Âm tỷ tỷ sao?"

Nghe đến đó, Ôn Lương và Như Thúy không cần hỏi cũng biết hôm nay tại Tây Quận Vương phủ, ba đứa nhỏ rõ ràng bị người bên cạnh Đường gia tiểu thư tẩy não. Mặc dù có chút không biết nên khóc hay cười, nhưng Ôn Lương vẫn ngăn A Tuyết ồn ào lại, dạy dỗ con lớn và con gái nhỏ.

Chỉ là từ chuyện này có thể thấy được ý định, mượn lời đứa nhỏ ám chỉ ý nguyện kết thân với Ôn phủ của họ. Chẳng qua là, không nói tới chuyện Ôn Ngạn Bình là một cô nương hàng thật giá thật, nếu là nam tử, tiểu thư Tây Quận Vương phủ cũng không phải là lựa chọn tốt, mặc dù xưa nay Tây Quận Vương phủ ít xuất đầu lộ diện, không tham quyền lợi, nhưng cẩn thận nghĩ lại, mạng lưới quan hệ khá rộng, sớm muộn gì cũng trở thành tâm phúc chi hoạn (Ý là nuôi ông tay áo, nuôi khi dòm nhà, hiểm họa từ bên trong) của đế vương.

Dạy dỗ ba đứa nhỏ xong, Ôn Lương nói với Ôn Ngạn Bình: "Ngạn Bình, Thanh Xuân vì con mà bị thương, mấy ngày này con nên đi thăm nó nhiều một chút."

Nghe thế, Như Thúy trừng to mắt nhìn hấn, liền thấy Ôn Lương cười cười với nàng.

Trong nháy mắt hai mắt Ôn Ngạn Bình sáng lên, đây là lần đầu tiên Ôn đại nhân không hạn chế nàng đi ra ngoài, tuy rằng phải đi thăm Hạng Thanh Xuân, nhưng đối với người hiếm khi được tự do ra ngoài như nàng mà nói, là chuyện rất tốt.

Tiểu cô nương ngốc vô tâm vô phế cao hứng nói: "Cha, con đã biết."

Dáng vẻ Ôn Lương cười vô cùng hòa ái dễ gần, bộ dáng một người cha tốt ~.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

Hạng Thanh Xuân nhìn tiểu gia hỏa ngốc ở trong viện của mình gặm dâu tây đến vui vẻ, lại lần nữa nghi ngờ nàng tới đây làm gì?

Dâu tây là loại quả mới lạ trong thôn trang đưa tới, biết thân thể Hạng Thanh Xuân bị bệnh nhẹ, Hạng mẫu đau lòng không thôi, vừa đúng lúc thôn trang đưa tới dâu tây mới lạ. Trực tiếp đem một nửa số lượng đưa tới viện con trai, thế là tiện nghi cho người nào đó mỗi ngày đều tới.

Đầu năm nay, dâu tây còn là một loại quả hiếm lạ, người biết gieo trồng không nhiều lắm, sản lượng ít, số ít người có quyền thế mới ăn được, hơn nữa mùa sau sẽ không có. Mà Ôn Ngạn Bình mỗi ngày chạy tới Hạng phủ cũng nhất định được món hời lớn, Hạng Thanh Xuân bày ra một bộ chán ghét không chịu nổi, miệng còn đàm nhớt hơn mấy câu, nhưng mỗi khi Ôn Ngạn Bình không xem mình là người ngoài tùy ý ăn uống chơi đùa, lại nhìn nàng cười dịu dàng, cặp mắt xéch xinh đẹp kia tràn ngập ôn nhu, khiến cho Ôn Ngạn Bình càng không xem mình là người ngoài.

"Hồ ly tinh, thương thế của huynh thế nào rồi? Chắc không sao chứ? Thật sự xin lỗi, hôm qua đệ mới biết từ chỗ Hồ gia gia, thì ra eo nam nhân rất quan trọng, bị thương eo mà nói, sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều chuyện..." Ban đầu đã có bệnh không tiện nói ra rồi, còn thêm bị thương ở eo nữa, có phải sẽ vĩnh viễn không được không?

Nghĩ xong, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng bị bao phủ bởi cảm giác áy náy, ánh mắt nhìn về phía thanh niên đang cầm sách ngồi bên cửa sổ vừa tiếc hận vừa thương xót.

Mặc dù không biết nào nàng đang chứa cái gì, nhưng gần xanh Hạng Thanh Xuân vẫn nhảy bành bạch, không nhịn được nữa trực tiếp kéo nàng tới hung hăng bóp má nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mặc kệ đệ đang suy nghĩ cái gì, đều xóa bỏ hết cho ta!"

Ôn Ngạn Bình rất biết nghe lời, nam nhân mà, ai nguyện ý nói ra loại bệnh không tiện nói làm tổn thương lòng tự trọng này? Nàng hiểu, rất hiểu đấy.

Khốn kiếp! Đến cùng thì đệ biết cái gì!!!

Hạng Thanh Xuân có loại cảm giác thâm trầm vô lực, oán hận đầu mình quá thông minh, thế mà hiểu được ánh mắt nàng, đương nhiên tức chết mình mà.

"Đừng tức giận, đừng tức giận, giận hại thân, không đáng..." Ôn Ngạn Bình vỗ vỗ lồng ngực phòng phồng của hấn, sau đó cầm trái dâu tây nhét vào miệng hấn, thấy khuôn mặt yêu dị xinh đẹp thay đổi hình dạng, cắn mỗi, nhịn không được cười lên ha ha.

Chiếu Quang không đành lòng nhìn thiếu gia nhà mình bị ai, cũng cực kỳ kính nể Ôn thiếu gia phóng khoáng, dám đùa giỡn trên đầu thiếu gia nhà hấn, còn không biết chữ thâm viết thế nào nữa.

Cười đùa một lát, thấy bàn tay nàng dính đầy nước dâu tây, chịu không nổi, sai người mang chậu nước sạch tới, tự mình rửa tay cho nàng.

Trong phòng chỉ có Chiếu Quang hầu hạ, Chiếu Quang đỡ dẫn nhìn thiếu gia nhà mình rửa tay cho người ta, đã bao lâu hấn không làm loại chuyện này rồi, Ôn thiếu gia còn hết lần này tới lần khác bày ra dáng vẻ đương nhiên mặc cho thiếu gia rửa tay -- Quả nhiên thiếu gia đã sớm có âm mưu, từng bước

xoi tái, khiến cho người nào đó quen với sự thân mật của hắn, sau này muốn tiến thêm một bước không phải càng dễ dàng sao?

Trên tay đầy nước, Hạng Thanh Xuân lấy ra một cái khăn sạch lau từng ngón tay cho nàng.

Ôn Ngạn Bình nhìn bàn tay to xinh đẹp như ngọc đang nắm lấy tay nàng, đầu hơi mơ màng, sau đó nhin không được hỏi: "Hồ ly tinh, Đại hoàng tử vẫn chèn ép huynh sao?"

Hạng Thanh Xuân liếc nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói: "Không cần lo lắng, Đại hoàng tử dù sao cũng chỉ là hoàng tử, Hoàng thượng còn ở đây." Tuy không biết Ôn Lương nghĩ như thế nào, nhưng Hạng Thanh Xuân lờ mờ nhận ra được Ôn Lương đã tìm chỗ an bài cho Ôn Ngạn Bình, tương lai Ôn Ngạn Bình sẽ không thể nào làm quan, thế nên rất nhiều chuyện không cần thiết phải nói cho nàng biết.

Năm trước mượn cơ hội thoát khỏi Đại hoàng tử, Hạng Thanh Xuân liền rảnh rỗi nhốt mình trong phủ, tuy nhiên đây chỉ là tạm thời ở ẩn, có Hạng gia và Khúc gia làm đường lui, cộng thêm quan hệ với Ôn Lương, đoạn thời gian này không quá khó khăn để hắn chuyển mình. Đương nhiên, những chuyện này hắn biết là được, không cần nói với nàng. Hơn nữa thấy nàng vì mình bênh vực kẻ yếu, sau mỗi lần nghe xong, như mở cờ trong bụng, muốn ngừng mà không được, càng không lăm mồm.

Ăn này nọ xong, mỗi ngày đến lúc này, Hạng Thanh Xuân không muốn để người ta rời đi nhanh như thế, thế nên mở miệng kích thích, chọc Ôn Ngạn Bình xù lông, sau đó quyết định so thắng bại trên bàn cờ, Hạng Thanh Xuân cười híp mắt sai người mang bàn cờ tới, hai người ngồi trước bàn cờ đặt trong sảnh đầy ánh sáng, đánh cờ giết thời gian.

Đang lúc hai người nhàn nhã hưởng thụ không gian riêng, thì có người tới.

Thần sắc Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt nhìn nha hoàn bẩm báo, trong tay vẫn cầm một quân cờ đen, giống như không đếm xỉa tới: "Ai tới thế?"

"Là nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, và Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Biểu tiểu thư." Nha hoàn cẩn thận bẩm báo, cảm giác bây giờ thiếu gia thật đáng sợ, làm nàng không dám thở mạnh một cái.

"Ba" một tiếng, quân cờ rơi vào trên bàn cờ, âm thanh thanh thúy giống như sấm rền nặng nề giáng vào lòng nha hoàn.

"Ai, huynh đệ tỷ muội của huynh sang? Đệ đây..."

Ôn Ngạn Bình còn chưa nói hết, Hạng Thanh Xuân liền chặn lời muốn cáo từ của nàng, chỉ nói: "Không sao, cho họ vào đi."

Nha hoàn khom người hành lễ, chỉ có Chiêu Quang run rẩy nỗ lực thu nhỏ sự tồn tại của mình, trong lòng vô cùng hâm mộ Ôn Ngạn Bình tri độn ngốc nghịch, rõ ràng ánh mắt thiếu gia lạnh băng dữ tợn khiến người ta phát run, đáng về "Dám tới phá hỏng chuyện tốt của ta, cho các người chết", nhưng trong mắt người nào đó, là vì có mình ở đây nên không tiện cho huynh đệ tỷ muội vào, lộ vẻ mặt khó xử.

...Ngã, Ôn thiếu gia ánh mắt ngài không dùng được sao?

Sau khi đám người cam đảm đến quấy rối được hạ nhân dẫn vào, Hạng Thanh Xuân đã khôi phục bộ dáng lịch sự tao nhã như bình thường, một thân cẩm y màu tím, mặt như ngọc, xinh đẹp dị thường, đáng về quý công tử thanh sạch sang trọng. Mà thiếu niên bên cạnh hắn tuy tướng mạo bình thường, nhưng trên mặt treo ý cười, ánh mắt trong trẻo, hai đầu lông mày đầy anh khí, là một thiếu niên lạnh lợi.

Hạng Thanh Hạ và Hạng Thanh Thu là thứ tử Hạng gia, từ nhỏ tới luôn luôn bị con trai trưởng Hạng Thanh Xuân chèn ép, đối với vị đại ca này vừa kính vừa sợ, hận không thể cách hắn thật xa, chẳng qua là muốn biểu lộ trước mặt Khúc Phương Thảo mà thôi, tốt nhất lấy được hảo cảm của nàng. Hai thứ muội Hạng Thanh Ca và Hạng Thanh Nhã chỉ làm nền cho Khúc Phương Thảo, có cũng được không có cũng không sao.

Vì thế, nhân vật chính lần này là Khúc Phương Thảo.

Khúc Phương Thảo là đích nữ Khúc gia, dung mạo tài sắc đương nhiên không kém, giờ tay nhất chân đều lộ ra khí chất, khiến Ôn Ngạn Bình không nhịn được nhìn thêm mấy lần. Mà mấy lần nhìn này, đều lọt vào mắt Hạng Thanh Xuân, trong lòng như có lửa đốt, hận không thể trực tiếp giết chết Khúc Phương Thảo.

Hạng Thanh Xuân là người rất biết che giấu, dù cho trong lòng giận muốn chết, nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào, cười sai hạ nhân dâng trà lên, sau đó thân thiết nói chuyện với mấy người kia.

"Biểu ca, thân thể huynh đỡ nhiều chưa?" Khúc Phương Thảo quan tâm hỏi.

"Đa tạ biểu muội quan tâm, đương nhiên là tốt hơn rồi." Trên mặt Hạng Thanh Xuân mang ý cười, vừa xa cách vừa khách khí, nhưng không khiến người ta thấy lạnh nhạt.

Quan tâm tình hình sức khỏe Hạng Thanh Xuân xong, ánh mắt Khúc Phương Thảo liền rơi vào trên người Ôn Ngạn Bình, dịu dàng cười cười: "Vị này chính là Ôn công tử sao? Lần đầu gặp mặt, Ôn công tử quả nhiên giống như lời đồn."

Bề ngoài xinh đẹp xưa nay vốn được ưa chuộng, làm người ta thường không để ý đến mặt khác, Ôn Ngạn Bình là người thích ngắm mỹ nhân, tuy rằng nửa tỉnh nửa mê, nhưng đối với mỹ nhân trước giờ đều mang vẻ mặt ôn hòa, nhưng muốn nàng phát sinh tâm tư gì -- thật có lỗi, cô nương này quá tri độn, lại còn ngốc, chết non đi.

Thấy hai người ta một câu nằng một câu nói chuyện với nhau, một ăn nói dịu dàng, một cười tươi nhàn nhả, những người khác đều thành nể, lại khiến Hạng Thanh Xuân lần nữa nảy sinh tư tưởng u ám muốn giết chết Khúc Phương Thảo.

Hiếm khi đối mặt với người Hạng gia, Ôn Ngạn Bình đương nhiên không làm ra chuyện gì thất lễ, Hạng Thanh Hạ, Hạng Thanh Thu, Hạng Thanh Ca, Hạng Thanh Nhã đều biết thân phận Ôn Ngạn Bình, danh tiếng con trai Ôn Từ Tu bày ra rành rành, có rất nhiều người cam tâm tình nguyện nịnh bợ nằng, Hạng Thanh Ca, Hạng Thanh Nhã thậm chí sinh ra một vài ý niệm, cảm thấy gã tới Ôn phủ thật tốt, trong nhất thời bầu không khí rất hài hòa vui vẻ.

Hạng Thanh Xuân thừa dịp nâng chén trà, quét mắt nhìn biểu lộ những người ở đây một lần, trong lòng đã suy tính kỹ làm thế nào giày vò hai thứ đệ dám can đảm dẫn Khúc Phương Thảo tới thăm hắn, còn có hai thứ muội lớn mật dám đánh chủ ý lên Ôn Ngạn Bình, sau đó nhìn về phía Ôn Ngạn Bình, trái với dáng vẻ ngu xuẩn khi ở trước mặt mình, mỗi nhất cử nhất động đều tự nhiên hào phóng, thông thả chậm rãi, khiến lòng hắn có chút khác thường.

Hạng Thanh Xuân đột nhiên nghĩ ngờ dụng tâm của Ôn Lương, xuất phát từ mục đích gì mà nuôi dưỡng Ôn Ngạn Bình thành như thế, thậm chí cho phép nằng mỗi ngày chạy tới nhà mình.

Dù là Hạng Thanh Xuân thông minh tuyệt đỉnh, cũng sẽ không thể nào đoán được thiếu niên bên cạnh mình hoàn toàn chính là một cô nương, mà Ôn Lương lại phỏng đoán ra tâm ý của hắn, trực tiếp ném cô nương tai họa này cho hắn nhử đầu, tặc xưng là xuất giá, hơn nữa Ôn đại nhân dụng tâm hiểm ác có ý định xem trò vui, đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết giới tính của cô nương kia, muốn hắn tự tìm ra chân tướng, bởi vì không phản đối bọn họ lui tới, thậm chí rất mong đợi đệ tử thông minh của mình gặp tai họa.

Nghỉ ngơi nửa tháng, đại phu mới tuyên bố Hạng Thanh Xuân khỏe hẳn.

Mà nửa tháng này, Ôn Ngạn Bình thường xuyên chạy tới Hạng phủ, Hạng Thanh Xuân với tư cách là con trai trưởng, có phần được sủng ái yêu thương hơn, trong phòng kỳ vật hiếm thấy gì không có, thức ăn vật rất nhiều, mặc dù Ôn Ngạn Bình không phải người tham ăn, nhưng lại có một người cha rất có tâm hồn ăn uống, cho nên đôi khi nằng cũng rất thích ăn uống, hơn nữa Hạng Thanh Xuân cố ý giữ nằng bên cạnh bồi dưỡng tình cảm, đương nhiên không keo kiệt mà sử dụng các loại thủ đoạn dụ dỗ.

Hôm nay, Hạng Thanh Xuân đợi từ sáng đến trưa, cũng không thấy Ôn Ngạn Bình tới.

Mặt Hạng Thanh Xuân không đổi, hoa xuân chập chòn đón gió ngoài cửa sổ, quyền sách cầm trên tay đã một canh giờ chưa lật sang trang mới, yên tĩnh ngồi một chỗ, giống như một bức tranh tuyệt đẹp, khiến người ta không dám tùy tiện lên tiếng phá hư.

Da đầu Chiêu Quang run lên, nhưng vẫn đi tới gọi một tiếng: "Thiếu gia, người đi tìm hiểu trở về nói, hai canh giờ trước Ôn thiếu gia đã ra khỏi phủ, chỉ là không biết rõ ngài ấy đi đâu."

Hạng Thanh Xuân nhú mày, trong khoảng thời gian này, nếu Ôn Ngạn Bình đi ra ngoài, ngoại trừ ra phố mua ít đồ ăn vặt làm lễ vật mang tới cho hắn, hơn phân nửa sẽ không đi nơi khác coi như là bỏ thì cũng đã tới, chẳng lẽ phát hiện chỗ nào vui nên chạy đi chơi rồi hả?

Sau nửa ngày, Hạng Thanh Xuân đột nhiên đứng dậy, sửa sang lại y phục trên người, nói: "Hiếm khi thời tiết tốt như thế, chúng ta ra ngoài dạo một chút."

"..." Thiếu gia, cái cơ này thật tệ!

Đi chính phòng thỉnh an Hạng mẫu, lúc Hạng mẫu lái nhai chung thân đại sự của hắn, Hạng Thanh Xuân quyết đoán cáo từ, dẫn Chiêu Quang ra ngoài.

Vừa xuất phủ, liền có một hạ nhân tướng mạo bình thường tới báo: "Thiếu gia, Ôn thiếu gia đang ở Hối Xuân đường."

Ánh mắt Hạng Thanh Xuân hơi rét, âm thanh lạnh động: "Ngã bệnh?"

"Thuộc hạ không biết, Trần đại phu ngăn chặn, không cho bất cứ ai vào, nhưng mà nghe được đồng nói, lúc Ôn thiếu gia đến, hình như bị thương."

Lông mày không tự giác nhíu lại, trong mắt toàn là lo lắng, cho người hầu kia lui xuống xong, Hạng Thanh Xuân gõ gõ ống tay áo: "Đi, đi Hối Xuân đường."

Đến Hối Xuân đường, Hạng Thanh Xuân trực tiếp đi vào, tìm được đồng hỏi: "Trần đại phu đâu?"

Đang hỏi thì Trần đại phu đứng lúc từ hậu viện đi ra, lúc nhìn thấy hắn, hơi sừng sốt, nhưng chợt nhớ người nọ là đệ tử Ôn Lương, là sư huynh của vị cô nương ngốc phía trong, trong lòng không thấy gì kỳ quái.

"Đại phu, sư đệ ta thế nào?" Hạng Thanh Xuân hỏi.

Những ngày qua tiếp xúc với hắn nhiều, Trần đại phu biết bề ngoài thanh niên này bất luận là văn đàm phong thanh thế nào, trong lòng thật sự rất quan tâm tiểu sư đệ của mình. Chỉ là, hiện tại ông không biết mở miệng thế nào, chỉ hàm hồ nói: "Ồn công tử không khỏe, cần nghỉ ngơi thật tốt."

"Tại sao không khỏe?" Hạng Thanh Xuân neoh mắt hỏi, ngữ khí rõ ràng rất bình thường, thế nhưng Trần đại phu cảm thấy trong đó rất áp lực.

Trần đại phu thật sự không biết phải nói với một đại nam nhân sự tình hung tàn của tiểu cô nương kia như thế nào, chỉ có thể nói một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp. Hạng Thanh Xuân vốn là người thông minh, sao lại không biết đại phu không muốn nói, trong lòng khản trương, cho rằng tình huống Ôn

Ngân Bình thật không tốt, nhẫn nại nghe Trần đại phu nói xong, liền cất bước vào sương phòng dành cho người bệnh nghỉ ngơi trong hậu viện.

Trần đại phu giờ tay giữa không trung, cuối cùng chỉ có thể thở dài, không ngăn cản hẳn.

Trong phòng yên tĩnh, Hạng Thanh Xuân liếc mắt liến thấy chân co lại thành một đoàn trên giường, cuộn lại như con tằm. Lòng mày nhíu lại, Hạng Thanh Xuân đi đến trước giường, đưa tay vén chăn: "Tiểu sư đệ, đệ làm sao thế?"

"..."

Lôi kéo nửa ngày, chăn màn rốt cuộc bị hất giật ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong mắt còn đầy vẻ hoảng sợ.

Thấy tiểu tử bình thường ngốc nghếch không sợ trời không sợ đất biến thành dáng vẻ này, Hạng Thanh Xuân cực kỳ đau lòng, đưa tay áp lên trán nàng, sờ trúng một mảng mồ hôi lạnh, trong lòng càng gấp gáp. Còn đang định nói gì, nhưng thấy dáng vẻ nàng hoảng sợ, những lời nói cay nghiệt như thói quen nuốt về trong bụng, hiếm khi dịu dàng: "Làm sao thế? Ở đâu không thoải mái?"

Có lẽ do hiếm khi hắt dịu dàng, Ôn Ngân Bình dường như nắm được cớ cứu mạng, kéo ống tay áo hắn, há miệng muốn nói gì đó, lại ngoảnh mặt đi, buồn buồn nói: "Sao huynh lại ở đây?"

Hạng Thanh Xuân thấy sắc mặt nàng tái nhợt, trong lòng không chịu nổi mà ngồi xuống ghế đôn trước giường, không chuyển mắt nhìn nàng: "Trần đại phu dặn ta rảnh rỗi tới đây kiểm tra, miễn cho để lại di chứng." Trong lòng lại khẽ nói: Đánh nát miệng cũng không nói với nàng, là do hắn lo lắng cho nàng nên mới vội vã tới đây.

"..."

Chiều Quang lần nữa khóc ròng trong lòng, tự nhủ thiếu gia ngài đừng tìm cớ nữa, nói thẳng ra là mình lo lắng không được sao? Bằng không với sự tri ngộ của Ôn thiếu gia, cả đời cũng không hiểu rõ tâm ý của ngài đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Nghĩ một đằng trả lời một nẻo vấn đề của nàng xong, cuối cùng Hạng Thanh Xuân không nhịn được đau lòng thương tiếc: "Đến cùng đệ làm sao thế? Nghe nói đệ bị thương? Bị thương ở đâu?"

Nghe vậy, khuôn mặt vốn trắng bệch của Ôn Ngân Bình càng tái hơn mấy phần, cả khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, dưới bụng rất nhanh truyền đến một cơn đau lan ra khắp cơ thể, Hạng Thanh Xuân sợ hãi không cách nào bình tĩnh, trực tiếp đứng dậy ngồi vào trên giường, đem thân thể nàng đã cong thành con tôm luộc ôm vào trong lòng, dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán nàng, liền tiếp truy vấn: "Đến cùng đệ làm sao? Đệ..."

Sắc mặt đột nhiên đại biến, cự ly gần như thế, hắn có thể ngửi được mùi máu tươi như có như không trên người nàng, mới tin nàng đúng là bị thương. Chẳng qua trong lòng vẫn nghi ngờ, nếu thật sự bị thương Trần đại phu sẽ không dùng một đồng thuật ngữ lộn xộn bừa bãi mà chặn hắn, một bộ dáng không muốn hắn biết rõ.

Chỉ là chưa kịp để hắn nghĩ lại, trong lòng truyền đến âm thanh nhỏ như muỗi kêu, rầu rầu đau buồn lạnh lẽo, cực kỳ đáng thương: "Đệ thật sự bị thương..."

Hạng Thanh Xuân cúi đầu, chỉ thấy vẻ mặt buồn rầu của nàng, trong hốc mắt ngập nước, nhưng quật cường không để nó chảy xuống.

Dù cho hiện tại gặp đá kích nặng nề và đau đớn, Ôn Ngân Bình nhất định không để mình khóc, chút đau nhức này so với hai năm trước khi tám tuổi phải đấu tranh mà sống, nhẹ hơn rất nhiều, thậm chí so với khi tận mắt nhìn phụ thân chết thảm, mẫu thân chịu nhục mà chết, cái loại đau nhức này không có ý nghĩa gì cả. Nàng chỉ là...Chẳng qua không muốn nhìn thẳng vào sự thật thân phận nữ nhân của mình, không muốn nhìn thẳng vào sự tình song thân chết thảm năm đó, càng không muốn nhìn thẳng vào lời nói trước khi mẫu thân chịu nhục đến chết, nói cho nàng biết, nữ nhân cả đời quá khổ, nếu có kiếp sau, tuyệt đối không làm nữ nhân...

"Ngaoan, nếu muốn khóc, thì cứ khóc đi." Hạng Thanh Xuân giống như đang an ủi một đứa nhỏ bị thương, ôm nàng, khẽ vuốt lưng nàng. Nét mặt của nàng, đã khổ sở đến mức muốn khóc, nhưng vẫn quật cường không để lộ đáng vẻ yếu đuối.

Trái tim giống như bị người nào đó bóp chặt, chột chột đến gần như không thể nào hô hấp.

"Đệ mới không khóc..." Nàng đem mặt vùi vào lồng ngực hắn, ngửi thấy mùi hương đầy sức sống trên người hắn, chứng tỏ bản thân mình không khóc.

Bị nàng quấy rầy như thế, Hạng Thanh Xuân đành phải buông xuống tất cả nghi vấn, vỗ lưng trấn an nàng. Chưa từng giống như vậy bất chấp mọi thứ không có kỷ mà ôm nàng, đụng chạm nàng, thân cận như thế, khiến cho hắn sinh ra vọng tưởng, mừng rỡ vì lúc nàng yếu ớt cho hắn cơ hội. Mà người

trong lòng, lại hết sức nhỏ gầy, mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn, cơ bản không giống thiếu niên mười lăm tuổi bình thường, làm lòng hắn sinh ra một ý niệm thương tiếc.

Lúc này, Chiêu Quang giữ ngoài cửa nhìn thấy được đồng bụng một chén thuốc tó, trong lòng biết là thuốc của Ôn thiếu gia. Chỉ là... Mắt liếc vào trong phòng, nhìn thấy thiếu gia nhà mình không kiêng nể gì cả, không chút lịch sự nhả nhận tránh né nào mà ôm người ta, sợ người khác nhìn ra khác thường, nhanh chóng đuổi được đồng đi, tự mình mang thuốc vào.

"Thiếu gia, đây là thuốc của Ôn thiếu gia, đại phu nói là để giảm đau, dặn Ôn thiếu gia nhanh chóng uống."

Hạng Thanh Xuân nhận lấy, nhìn chén thuốc đen như mực, lại sai Chiêu Quang đi mua một ít mứt quả về, sau đó trực tiếp ôm nàng, dịu dàng cho nàng uống thuốc.

Lần nữa Chiêu Quang cảm thấy mắt mình bị chọc mù rồi, quả nhiên loại chuyện này phải nhắm mắt làm ngơ thôi.

Đợi đến lúc Phi Y vội vàng bị Tiểu lộ Từ túm tới đây, liền chứng kiến một màn chọc mù mắt của nàng: O___O Vì sao thiếu gia nhà nàng lại bị Hạng công tử ôm vào trong lòng aaaa? Chẳng lẽ thiếu gia thật sự bệnh nặng sắp chết sao? Tiểu Lộ Từ đâu? Tiểu Lộ Từ người không phải nô tài bảo hộ chủ tử tốt, thế mà lại để thiếu gia rơi vào loại hoàn cảnh này!!!

Hạng Thanh Xuân nhàn nhạt nhìn nàng, không có chút ý tứ nào buông người ra: "Tiểu sư đệ vừa uống thuốc không lâu, hiện tại ngủ rồi, không nên đánh thức nàng."

Nghe thế, Phi Y nhủ mầy, nàng bị Tiểu Lộ Từ vội vàng kéo tới, còn chưa biết chuyện gì xảy ra đâu. Lại nhìn thiếu niên giống như tiểu cầu ngư vui trong lòng thanh niên, sắc mặt trắng bệch, khả năng không thoát mái, mầy chau lại, khỏe mắt còn có chút ướt át, thỉnh thoảng phát ra tiếng kháng nghị hừ hừ không thoát mái, thật sự rất giống tiểu cầu bị bỏ rơi.

Phi Y bị đứng hình.

Đồng dạng đứng hình còn có Hạng Thanh Xuân, vì hắn hiểu rõ cử chỉ này của mình sẽ khiến người ta nhìn thấy thập phần quái dị, nhưng vẫn không chịu buông tay, cảm thấy tiểu động vật đáng thương trong lòng chọc trúng sợ dây mềm mại nhất trong lòng hắn, căn bản không nỡ buông tay. Nếu như không nỡ buông tay, thì đành phải đối phó với những người đứng ngoài xem này rồi.

Trong lòng Phi Y, Chiêu Quang và Tiểu Lộ từ bỗng cả kinh, cái loại ánh mắt "Ai dám có ý kiến liền giết chết" này là sao aa? Bọn họ còn ước chuyện này không truyền ra ngoài đây!

Phi Y chỉ cảm thấy cả tâm tư và sức lực đều bất ngờ, vốn Tiểu Lộ Từ đột nhiên chạy về báo cho nàng biết thiếu gia đột nhiên đổ máu ngã bệnh khiến nàng sợ tới mức kinh tâm động phách, vội vàng bám báo phu nhân liền chạy tới, hiện nay lại bị ánh mắt âm tàn của Hạng công tử xưa nay hữu lễ làm giật mình, rốt cuộc lý trí đã trở về.

Hỏi han tình huống của Ôn Ngạn Bình xong, Phi Y nghiêm nghị nhìn Tiểu Lộ Từ: "Tại sao thiếu gia bị thương? Đại phu nói thế nào?"

Tiểu Lộ Từ lo lắng mình sẽ bị phạt, vẻ mặt đưa đám nói: "Phi Y tỷ tỷ, nô tài cũng không biết tại sao thiếu gia bị thương. Buổi sáng hôm nay lúc đi ra ngoài, thiếu gia còn rất tốt, sau đó trên đường nhìn thấy kẻ xấu, thiếu gia liền đuổi theo, nô tài thật vất vả mới đuổi kịp thiếu gia, phát hiện thiếu gia ngồi xổm trong một ngõ hẻm, nói bụng rất đau, trên y phục còn có vết máu, nô tài rất lo lắng bèn mang thiếu gia đến đây... Trần đại phu chỉ nói thiếu gia không sao, phải tĩnh dưỡng thật tốt."

Phi Y càng nghe càng nghi ngờ, sau đó ngạc nhiên nhìn về phía thiếu niên sắc mặt tái nhợt, trong lòng đã có đáp án, chỉ là phải đi tìm Trần đại phu xác thực mới được. Nhưng, loại chuyện này không thể để đám nam nhân này biết được.

Quyết định xong, Phi Y liền nói: "Hạng công tử, thiếu gia ở chỗ này không cách nào an tâm nghỉ ngơi, nô tỳ đi tìm Trần đại phu, phiền ngài..."

"Ta sẽ chăm sóc nàng." Hạng Thanh Xuân nói tiếp.

Phi Y ghen hống, lại nghi ngờ nhìn biểu lộ đương nhiên của thanh niên tuổi trẻ kia, có chút hoài nghi có phải hắn biết rõ giới tính người nào đó rồi. Hay là, chẳng qua chỉ đau lòng tiểu sư đệ nên mới ôm người ta không buông như thế? Bất kể thế nào, hành động này cũng khiến người ta hiểu sai.

Phi Y mang theo cội lòng hoài nghi đi tìm đại phu, sau khi trở về, hai đầu lông mày gần không được vẻ vui mừng, Hạng Thanh Xuân nhìn thấy trong lòng buồn bực không thôi, ánh mắt sắc bén.

Lúc này Phi Y cảm thấy thế giới thật tốt đẹp, căn bản là mừng quá có chút thất thố, cảm thấy thiếu gia nhà mình phải nhanh hồi phục, nàng muốn nói cho phu nhân biết tin tốt này, sau đó tận lực làm vài món bổ khí huyết cho tiểu cô nương đáng thương bồi bổ, làm cho nàng dễ chịu một chút.

Khi còn bé thân thể Ôn Ngạn Bình hao tổn nghiêm trọng, mặc dù mấy năm nay nỗ lực điều dưỡng, nhưng căn bản vẫn còn bị ảnh hưởng, càng lớn lên, cái ảnh hưởng này càng rõ ràng, ví dụ như trở nã chậm, dùng lời Như Thúy cô nương mà nói đã mười lăm tuổi rồi, ngực còn chưa sưng phồng dưới còn chưa đổ máu thật là gập chết người. Hiện tại tốt rồi, lần quý thủy đầu tiên thiên hồ vạn biến của nữ tử cuối cùng đã tới, tuy nhiên làm cho nàng có phần khổ sở, đau đớn không chịu nổi, gần như muốn ngắt đi.

Đối với tiểu cô nương này, Phi Y ở cạnh nàng hơn bảy năm, quả thật là nhìn nàng lớn lên, trong lòng đối với nàng vừa yêu vừa thương, xem như con gái mà chăm sóc, mặc dù đôi lúc tiểu cô nương khiến người ta nói không nên lời, nhưng vẫn là đứa nhỏ đáng yêu, mang lại cho nàng rất nhiều vui vẻ. Lúc này

thấy nàng thống khổ, sao lại không đau lòng.

"Hạng công tử, Trần đại phu nói có thể mang thiếu gia nhà chúng ta về phủ." Về mặt Phi Y dịu dàng nói: "Nô tỳ đã sai người truyền tin cho phu nhân, lúc này có lẽ có người đến đón thiếu gia rồi."

Đang nói, Tiểu Lộ Từ dẫn hai ma ma trắng kiện tới. Hai ma ma này đương nhiên chịu trách nhiệm ôm tiểu cô nương không thích hợp hoạt động lên kiệu hồi phủ.

Ánh mắt Hạng Thanh Xuân sắc bén nhìn Phi Y, quan sát nét vui mừng trên mặt nàng, sau đó lạnh nhạt nói: "Ta đưa tiểu sư đệ về." Sau đó không để ý thân sắc mọi người ở đây, trực tiếp ôm người đứng dậy.

Động tác rất nhẹ, thậm chí không kinh động đến người ngủ không an ổn trong lòng. Miệng Phi Y há to, cuối cùng chỉ có thể nuốt xuống phản đối, lại sai Tiểu Lộ Từ đi lấy thuốc, sau đó đoàn người rời khỏi y quán.

Lúc trở lại Ôn phủ, Như Thúy dẫn theo con gái nhỏ vội vàng ra đón, thấy Hạng Thanh Xuân tự mình ôm người, lấp bấp kinh hãi, tranh thủ dùng sắc mặt ngăm ngăm Phi Y, Phi Y tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, thiếu gia nàng... Là quý thủy đây."

"..."

Đây là chuyện tốt trời ban nha!

Quả thật Như Thúy cô nương rất mừng rỡ, mừng đến mức không để ý tới tiểu cô nương nhà mình được một nam nhân ôm về, miễn hành lễ cho Hạng Thanh Xuân, lại để hân ôm tiểu cô nương trở lại tiểu viện của nàng, sau đó dắt tay con gái theo sau.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Ôn Ngạn Bình xong, Hạng Thanh Xuân đứng một lát, tự biết bản thân mình ở chỗ này không thỏa đáng, khiến người khác nhìn ra cái gì, đành phải cáo từ, ý định ngày mai trở lại xem sao.

Hạng Thanh Xuân vừa đi, liền có ba tiểu bảo bảo vọt vào, âm thanh luân phiên: "Ngạn Bình ca không sao chứ?"

Về mặt ba người toàn mồ hôi, có lẽ nghe được chuyện nên chạy từ thư phòng tới. Đàm Ký Khê và A Tuyết còn đỡ, dù sao hai đứa này bình thường đã vội vàng hấp tấp, thế nhưng Trường Trường tại sao cũng bị bọn chúng đồng hóa rồi, do bỗng nhiên kinh sợ sao?

Như Thúy cô nương thở dài: "Các con nhỏ giọng một chút, coi chừng nàng tỉnh lại." Sau khi mấy đứa nhỏ yên tĩnh lại, mới cười nói: "Đại ca các con không sao, nghỉ ngơi thật tốt là được. Được rồi, các con trở về đi, không được ở đây quấy rầy nàng nghỉ ngơi."

Đàm Ký Khê nhẹ nhàng thở ra, vành mắt A Tuyết vẫn còn màu đỏ, lại hỏi: "Thật không có chuyện gì sao? Đại ca sẽ không bị bệnh như lão gia gia chứ?"

Nghe thấy Như Thúy nói không có chuyện gì, Trường Trường vốn đang khần trương trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ cứng nhắc không hợp tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, quay đầu về phía đệ đệ khiển trách: "A Tuyết ngốc, đừng tùy tiện suy đoán, đừng nói đại ca bị bệnh không qua được..." Nói rồi, khuôn mặt hơi đỏ, nhớ tới vừa rồi bản thân thiếu chút nữa khóc lên, mắt mặt muốn chết.

Như Thúy cười híp mắt nhìn ba tiểu bảo bảo, đương nhiên thấy hốc mắt cả ba đều đỏ lên, nghe thấy lời con lớn, liền biết rõ chuyện này đoán chừng là do A Tuyết xúc động gây ra, khiến cho một tiểu đại nhân trầm ổn như Trường Trường thất thố, thật không biết nói cái gì cho phải. Hơn nữa Trường Trường con thể nào lại bị đệ đệ xoay vòng vòng đây?

Đuổi ba tiểu bảo bảo đi xong, Như Thúy nhìn về phía con gái nhỏ ngoan ngoãn ngồi một bên, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé, nói: "Quý Quý có mệt không, muốn ở đây với đại ca sao?"

Tiểu Quý Quý gật đầu, im lặng ngồi bên cạnh, trong mắt vẫn còn chút lo lắng.

Như Thúy sờ sờ đầu bé, sau đó gọi Thanh Y Lam Y tới, dặn dò phòng bếp làm chút canh bổ huyết dưỡng khí mang tới đây.

Ôn Ngạn Bình ngủ một canh giờ thì tỉnh lại, mở to mắt nhìn Như Thúy canh giữ bên cạnh, đầu óc vẫn mơ màng, rõ ràng nhớ được cơ thể ấm áp của Hạng Thanh Xuân sưởi ấm thân thể, mới khiến nàng dễ chịu một chút, uống thuốc xong liền an tâm ngủ.

"Nương, Hồ ly tinh đâu?"

Nụ cười trên mặt Như Thúy hơi ngừng lại: "Hắn mang con trở về thì đi rồi. Hiện tại cảm giác thế nào? Bụng còn đau không?"

Nghe nàng hỏi, Ôn Ngạn Bình mới phát hiện bụng đã không còn đau đến trước mắt biến thành màu đen như trước nữa, xác thực đỡ hơn rất nhiều, nhưng thân thể vẫn vô lực, bụng dưới sưng lên khó chịu, hơn nữa phía dưới còn ướt sũng, trong nháy mắt khiến cho sắc mặt nàng u ám vô cùng.

Như Thúy chịu đựng nhịn cười, sai Phi Y chuẩn bị tốt đại nguyên sự, giúp nàng thay đổi, còn mình thì ngồi bên cạnh giải thích chuyện nữ nhân mỗi tháng đều phải đón sự thịnh hành tàn đến, nói tới về mặt không tốt của tiểu cô nương càng phát ra u ám, cả cơ thể cũng không tốt nổi.

Mỗi tháng đều phải đổ máu -- mỗi tháng đều phải đau đón một hồi -- thật sự là quá hung tàn, quá hung tàn, quá hung tàn rồi!!!

Ý định lúc đầu của Như Thúy là muốn trấn an nàng, nhưng lại phát hiện tiểu cô nương không những không được trấn an, ngược lại càng sợ hãi, đành phải

câm miệng, quyết định sử dụng biện pháp khác. Cho nàng ăn cháo loãng lót dạ nằm xuống nghỉ ngơi trước, Như Thúy ngồi bên giường, dịu dàng dùng tay vuốt mái tóc dài rối tung của nàng, bắt đầu ôn hòa nhắc lại giảng giải.

Ôn hòa quả nhiên có ích, đầu Ôn Ngạn Bình chui vào lòng Như Thúy, nhe răng nói: "Nương, làm nữ nhân thật không tốt... Mẫu thân con nói, nữ nhân quá khổ, bà ở trước mặt con... chịu nhục mà chết, ngay cả tự sát cũng không được phép, đến khi phát điên, mới bị giết chết..."

Trong lòng Như Thúy kinh sợ, nàng cho rằng lúc ấy tuổi Ôn Ngạn Bình còn quá nhỏ, chỉ có sáu tuổi, có lẽ không nhớ rõ ràng, tuổi ngày càng lớn, đã sớm quên những chuyện bi thương không tốt kia, cho nên chưa bao giờ muốn quản chặt nàng, nàng muốn làm nam nhân thì cho nàng làm. Nhưng bây giờ xem ra, nàng không chỉ không quên, ngược lại chôn sâu vào lòng, những lúc máu chốt thường xuyên tác động đến nàng.

Thẳng đến khi tiểu cô nương trong ngực khóc xong chìm vào giấc ngủ, Như Thúy mới nhẹ nhàng thở phào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

Buổi tối, khi Ôn Lương trở về, nghe nói Ôn Ngạn Bình ngã bệnh, bước chân chuyển một cái, muốn đi Bình An viện thăm tiểu cô nương.

Như Thúy kéo hắt lại cười nói: "Hôm nay chàng về trễ, bây giờ nó đã ngủ rồi, đừng đi quấy rầy nó, ngày mai thăm cũng được."

Ôn Lương suy nghĩ một chút bèn đồng ý, chỉ là vẫn hỏi: "Sinh bệnh gì? Có nghiêm trọng không?" Nói rồi, nhìn thoáng qua sắc mặt vui mừng của nàng, không khỏi sững sờ, suy nghĩ nếu như Tiểu Ngạn Bình sinh bệnh, Như Thúy cô nương sẽ là người đầu tiên lo lắng, có thể thấy vẻ mặt của nàng bây giờ là ngăn không được vui mừng, không giống như sinh bệnh, ngược lại giống như là có chuyện tốt gì đó.

Đương nhiên là chuyện tốt, Như Thúy cô nương rất muốn chia sẻ với hắt, kiễng chân hôn lên khuôn mặt tuần tú của hắt một cái: "Rốt cuộc Ngạn Bình cũng trở thành đại cô nương, chúng ta nên tìm mối hôn sự tốt cho nó rồi."

"..."

Thấy hắt có chút khó hiểu, trong lòng Như Thúy cô nương tự nhủ tuy đầu óc Ôn Lương rất tốt, nhưng cũng chỉ là một đại nam nhân, không hiểu nhi nữ sự tình, "Ngạn Bình của chúng ta lần đầu tiên có quý thùy, còn không phải là đại cô nương?"

Nghe thế, thoáng cái mặt Ôn Lương biến thành màu đỏ.

Hiếm khi Như Thúy chiếm được lợi thế, lúc hầu hạ hắt thay y phục rửa mặt, nhin không được nói ra: "Sinh thần Ngạn Bình là vào tháng bảy tết Trung Nguyên, chúng ta có nên tổ chức lễ cập kê long trọng cho nó không? Chi là... Thiếp thấy nó cũng không quá thích, thậm chí còn ước rằng chúng ta không nhắc đến?" Nói rồi, thờ dài.

"Làm sao thế?"

Như Thúy liền đem chuyện hôm nay Ôn Ngạn Bình thút thít nói ra, còn có nỗi lòng của nàng. Sau khi Ôn Lương nghe xong, trong lòng cũng thờ dài, biết khúc mắc này là nan giải, nếu chính nàng không thông suốt, nói không chừng cả đời này không thể vui vẻ, mặc dù thành thân, cũng sẽ kháng cự chuyện phu thê sinh hoạt, căn bản không có hạnh phúc.

Những năm này bọn họ nuôi dưỡng Ôn Ngạn Bình, cho tới bây giờ chưa từng tổ chức sinh thần cho nàng, không phải bọn họ lơ là mà là Ôn Ngạn Bình không chịu. Bởi vì ngày sinh thần của nàng, lại là ngày giỗ của phụ mẫu nàng, hàng năm vào ngày này, tâm tình của nàng đều không tốt, bọn họ đương nhiên cũng không nhắc chuyện này với nàng, ngày sinh thần của nàng là ngày phụ mẫu nàng vì bảo vệ nàng mà chết.

Ôn Lương sờ cằm trầm tư: "Hỏi ý kiến nó trước một chút, nếu nó đồng ý, liền tổ chức lễ cập kê. Nếu nó không muốn đổi mặt, cũng không sao, đợi lúc nó xuất giá làm bổ sung là được. Tuy nói lễ cập kê rất quan trọng với nữ tử, nhưng mà làm người sống không chỉ để hưởng thụ sự ràng buộc đó, Ngạn Bình là một đứa nhỏ đặc biệt, chúng ta cố gắng bảo hộ nó là được." Nói xong, mỉm cười nói thêm: "Tuy nói là thể diện nữ tử, nhưng Ngạn Bình của chúng ta chắc sẽ không chú ý đến loại chuyện như thế, nếu để nó lựa chọn, nó sẽ tình nguyện chọn nơi thôn dã tự do tự tại sống hết một đời, nếu không phải khi đó chúng ta dẫn nó đi, có lẽ nó cũng có thể thay đổi hoàn cảnh của mình."

Đối với cách nói này, ngược lại Như Thúy tin tưởng, Ôn Ngạn Bình ước gì mình là một nam nhân, coi như hiện tại nàng không thể không nhìn thẳng vào sự thật, đoán chừng cũng không nghĩ tới chuyện thành thân, nếu không phải không nỡ bỏ lại bọn họ, chỉ sợ khi nàng bái Quý phu nhân làm sư phụ, đã sớm chạy, có võ công, không sợ nguy hiểm gì.

"Có lẽ, chúng ta có thể tìm một nam nhân mà nàng cam tâm tình nguyện gả." Ôn Lương đột nhiên nói.

"Có loại người này sao?" Như Thúy cô nương kinh ngạc: "Không phải thiếp nói lung tung, thiếp cảm thấy Ngạn Bình rất tình nguyện lấy một cô nương xinh đẹp về hiếu thuận chúng ta."

"..." Ôn đại nhân lập tức ngẹn, sau đó xoa trán nói: "Nếu thật sự cho nó lấy, không phải làm chậm trễ cô nương người ta sao? Hay là thôi đi, trực tiếp tìm nam nhân mà nó muốn gả là được rồi."

"Có người này sao?" Như Thúy cô nương một lần nữa nghi ngờ.

Ôn Lương không biết nghĩ tới điều gì, cười đến thập phần mê người, khẳng định: "Tất nhiên là có! Nàng cứ chờ đi, người đó sẽ ra tay rất nhanh thôi!"

Không nói phu thê hai người thương lượng như thế nào, sáng sớm hôm sau, Hạng Thanh Xuân liền tới thăm.

Sau khi nghe nói Hạng Thanh Xuân tới, Như Thúy cô nương trầm mặt, trong lòng cảm thấy gần đây có phải hấn quá quan tâm đến tiểu cô nương không? Loại hành vi này không hợp với tính cách của hấn nha. Hoàn toàn không cách nào đem hành động quan tâm người khác này đặt trên người thanh niên tuấn mỹ, cảm giác có lẽ hấn cũng giống với các quý công tử khác, hờ hững lạnh nhạt, không để cái gì vào mắt.

Như Thúy chiêu đãi hấn trong đại sảnh xong, liền sai người đi Bình An viện truyền tin cho Ôn Ngạn Bình, sau đó để hấn đi vào.

Hạng Thanh Xuân hơi nhú mày, bất động thanh sắc nhìn sắc mặt Như Thúy và mấy nha hoàn, cúi thấp người hành lễ, liền đi tới Bình An viện.

Mặc dù nói từ nhỏ Ôn Ngạn Bình cùng chơi với bọn họ, nhưng nói thật, bọn họ chưa từng đi tới hậu viện, ngay cả Mạc Tiềm có cảm tình tốt với Ôn Ngạn Bình cơ hồ là không có cơ hội đến tiểu viện của nàng, ở phương diện này, Ôn Lương đề phòng rất tốt. Hôm qua may mắn đi vào, là nhờ phúc Ôn Ngạn Bình sinh bệnh.

Đến tiền viện, liền có một vị ma ma nghiêm túc ra đón, mời hấn vào.

Ma ma này...Thoạt nhìn không giống ma ma bình thường, ngược lại giống ma ma nghiêm khắc trong cung, nhất cử nhất động uy nghiêm, thoạt nhìn rất giống ma ma giáo đường trong cung. Chẳng qua chỉ là nghề tử mà thôi, sao lại hưởng thụ loại chăm sóc của quý tiểu thư cần người hầu hạ kia...

Trong lòng bỗng cả kinh, càng nghĩ nghĩ vẫn càng tích tụ trong lòng, trên mặt Hạng Thanh Xuân không biểu hiện, theo ma ma tiến vào, đi vào một gian phòng thất.

Noãn thất được bố trí rất ấm áp, có chút giống tư tưởng của các cô nương khuê các, chắc là Ôn phu nhân bày trí. Thiếu niên sắc mặt tái nhợt ngồi trên kháng thượng, vẻ mặt sầu khổ uống thuốc do nha hoàn bưng tới. Bộ dáng ủ rũ kia, hiển nhiên giống như thiếu niên trốn không muốn uống thuốc, đâu có điểm nào giống dáng vẻ một cô nương đâu?

Hạng Thanh Xuân khó có thể thuyết phục bản thân, trong lòng không ngăn được thất vọng.

Nhìn thấy Hạng Thanh Xuân đến, hai mắt Ôn Ngạn Bình sáng lên, mượn cơ hội dịch khỏi chén thuốc bên môi, kêu lên: "Hồ ly tinh, huynh tới lúc nào? Mau tới đây ngồi đi."

Ma ma dẫn khách vào ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc.

Ôn Ngạn Bình lập tức uể oải, đành phải nháy mắt với Hạng Thanh Xuân, để cho hấn tự mình ngồi.

Hạng Thanh Xuân đặt tất cả trong mắt, bất động thanh sắc đi tới, khi đám ma ma như có như không ngăn cách ở bên trong, ngồi xuống vị trí rất xa kia, con ngươi hơi trầm xuống, Hạng Thanh Xuân cực kỳ bất mãn khoảng cách này, chẳng qua thấy vẻ mặt đám ma ma nghiêm túc, cuối cùng không nói gì thêm.

"Thân thể đệ tốt hơn chưa? Hôm nay có cảm giác gì?" giọng ấm áp dò hỏi.

"Tốt hơn nhiều, chỉ là bụng vẫn còn có chút đau." Ôn Ngạn Bình nhin không được phàn nàn, ngoại trừ đau bụng, cả xương sống thất lưng đều đau, tay chân vô lực, loại cảm giác suy yếu này khiến nàng khó chịu cực độ, thấy mình yếu đi thì giống như sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Hạng Thanh Xuân nhìn chăm chăm vào nàng: "Tại sao đau bụng?"

"Ăn hồng bụng đó!" Vẻ mặt Ôn Ngạn Bình quang minh chính đại, sau đó hai mắt lượn một vòng qua các hạ nhân, vẻ mặt biểu lộ "Tuyệt đối là như thế không sai, không cho phép nghĩ lung tung".

Đám ma ma biết rõ chân tướng: "..."

Hạng Thanh Xuân quan sát mặt nàng, chậm rãi nói: "Đệ cho rằng đầu óc ta cùng trình độ với đệ sao?"

"Có ý gì?" Ôn Ngạn Bình bất mãn, ôm cái chần đáp ngang eo, cả giận nói: "Miệng của huynh không thể không đọc một lần sao? Đệ là người bệnh, huynh phải nói lời khiến đệ vui vẻ mới phải."

"Không có biện pháp, ta luôn thành thật." Thanh niên tuấn mỹ lạnh nhạt nói.

"Hồ ly tinh xấu!"

Thấy nàng tức giận đến mức nghiêng về phía trước, gương mặt tái nhợt hiện lên hai rặng mây đỏ, thoát nhìn rất có tinh thần, so với bộ dáng ốm yếu trắng bệch nhìn tốt hơn rất nhiều. Trong lòng Hạng Thanh Xuân thỏa mãn, ngoài miệng lại chăm chọc hết sức cay độc, thấy nàng uất ức, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ -- quả nhiên hẳn là đồ biến thái, thế mà cảm thấy bất nạt nàng rất vui vẻ.

Mặc dù Hạng Thanh Xuân muốn kéo gần khoảng cách, nhưng có ba ma ma kẻ bên giường mắt hồ nhìn, ít nhiều không thoải mái, thấy nàng mệt mỏi, liền thức thời cáo từ.

Ngược lại Ôn Ngạn Bình có chút không muốn, đặc biệt là khi thấy Phi Y bung một chén thuốc đen như mực tói, Ôn Ngạn Bình thật sự hi vọng Hạng Thanh Xuân vĩnh viễn không cần đi, ở lại đây để cho nàng tránh thoát nỗi khổ uống thuốc. Tuy rằng Hạng Thanh Xuân hiểu nỗi khổ của nàng, chỉ là nghĩ đến thuốc này có lợi cho thân thể nàng, cứng rắn quay đầu không để ý tới.

Đúng lúc này ba tiểu bánh bao và một tiểu thiếu niên xông vào.

"Ngạn Bình ca, chúng ta tới thăm ngươi ~"

Thiếu niên xinh đẹp nở nụ cười đi tới, sau lưng dẫn theo hai tiểu chính thái và một tiểu bánh bao.

Hạng Thanh Xuân lạnh mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy thiếu niên đang đi tới chỗ Ôn Ngạn Bình thật đáng ghét, ngay cả các tiểu chính thái vui vẻ lần lượt bỏ lên giường ngồi bên cạnh Ôn Ngạn Bình cũng đáng ghét, đặc biệt là tiểu bánh bao được Ôn Ngạn Bình ôm vào trong ngực, trong đầu thế mà hiện lên loại ý nghĩ chém giết bọn nhóc này.

"Hạng đại ca cũng đến thăm Ngạn Bình ca sao?" Đàm Ký Khê hỏi.

Hai người liếc nhau, mâu quang trong mắt Hạng Thanh Xuân chớp lên, mỉm cười nói ra: "Đúng thế, ta đang định cáo từ đây. Chẳng qua đột nhiên nhớ tới sự phụ nói Đàm công tử muốn tham gia kỳ thi Hương năm nay, dặn ta có rảnh thì giảng bài cho công tử. Hôm nay cũng không có chuyện gì, hình như Đàm công tử cũng rảnh, cùng tới thư phòng với ta đi." Còn Trường Trường và A Tuyết, mặc dù tuổi các đệ còn nhỏ, nhưng cũng không thể lười là học tập."

Đàm Ký Khê và A Tuyết một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt tương tự nhau nhằn thành cái bánh bao, ngược lại Trường Trường tán thành lời Hạng Thanh Xuân, nghiêm mặt nói: "Hạng sư huynh nói đúng, tiểu biểu thúc và A Tuyết nên cố gắng học tập, nhất quyết không được cứ ba ngày thì có hai ngày nằm ườn!"

Đàm Ký Khê: QAQ Tại sao ta có cảm giác như đối mặt với cha ta? Áp lực như núi đè aa!

A Tuyết: QAQ Tại sao ta có cảm giác như đối mặt với gia gia? Cũng áp lực như núi đè aa!

Chứng kiến một lớn một nhỏ bị một đứa nhỏ sáu tuổi dạy dỗ không ngắc đầu lên được, Hạng Thanh Xuân hé miệng cười cười, Ôn Ngạn Bình đã sớm không khách khí cười ha hả, hai người thấy được càng ai oán ~.

Lúc này, Hạng Thanh Xuân thật sự cáo từ, lúc rời đi còn xách theo ba tiểu bánh bao, quay đầu cười dịu dàng với thiếu niên đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình: "Ta dẫn bọn họ đi thư phòng học tập, nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều trở lại thăm đệ."

"A, được..."

Ôn Ngạn Bình sững sờ nhìn bọn họ rời đi, sau đó sờ sờ mặt, phát hiện khuôn mặt nóng hầm hập. Vừa rồi...Hồ ly tinh cười thật đẹp mắt, hình như chưa từng cười dịu dàng với nàng như thế? Tuyệt đối là do hiện giờ nàng ngã bệnh, nhìn lầm rồi! Hồ ly tinh xấu như thế, sẽ không cười như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Quả nhiên, nói Hồ ly tinh dịu dàng gì gì đó, tuyệt đối là mắt nàng bị trát hồ, mới có thể kém như thế!

Ôn Ngạn Bình nhếch môi, trừng mắt nhìn thanh niên đang ôm lấy nàng, tức giận nói: "Biết rõ hiện tại thân thể đệ không thoải mái, lại làm đệ sợ, Hồ ly tinh! Quả nhiên tâm địa huynh rất xấu!"

Hạng Thanh Xuân làm như không nghe thấy, hiếm khi được ôm vào trong lòng đương nhiên sẽ không buông tay rồi. Ngày hôm trước lúc ôm nàng, bụng nàng đau khó chịu, thân thể cứng nhắc như khúc gỗ, động cũng không dám động một cái, mặc dù tâm viên ý mã (Tâm viên ý mã: đứng núi này trông núi nọ, chỗ này ngon muốn xoi thêm chỗ khác, sớm nắng chiều mưa, thất thường...) nhưng sợ làm nàng đau đớn hơn, hẳn vẫn phải cẩn thận từng ly từng tý, khác với bây giờ, thom thom mềm mềm, còn vùng vẫy như một động vật nhỏ, lại bởi vì có chỗ cổ kị, không cách nào ra tay, căn bản không thoát ra

khỏi ngực hẳn được.

Thấy nàng giãy giụa, bàn tay vốn đang nâng mông nàng, không nặng không nhẹ vỗ hai cái, phía trên truyền đến giọng nói trầm ấm dễ nghe của thanh niên: "Đừng làm rộn, đệ muốn té xuống sao?"

Ôn Ngạn Bình càng thấy không tốt.

Lại...Lại đánh mông nàng! QAQ Hồ ly tinh đáng ghét lại đánh mông nàng!

"Thân thể không tốt, mà chạy ra khỏi giường leo cây, đệ nghĩ mình là khi sao? Đánh đệ là còn nhẹ đấy, để cho đệ nhớ lâu!" Hạng Thanh Xuân mắng.

Ôn Ngạn Bình ghen khuất nhìn hắn, nghiêng răng, cuối cùng giải thích: "Đệ thấy chim non rơi từ trên cây xuống, đem nó trở về mà thôi." Sau đó phần nộ trùng mất: "Nếu không phải huynh lên tiếng làm đệ sợ, làm sao đệ xem chút nữa té từ trên cây xuống?" Bằng bản lĩnh của nàng, cho dù bỏ nóc nhà cũng có thể bình an nhảy xuống, huống chi một chút độ cao này.

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt nhìn nàng, khó có thể bình tĩnh. Vốn cho rằng người này hiếm khi sinh bệnh, đoán chừng sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng tắm bồ vài ngày, thể nhưng chỉ mới ba ngày, ngược lại nàng dám chạy đi giường oai rồi. Vừa mới vào đến trong sân, liền thấy nàng nằm sấp trên tàng cây, nhánh cây kia vừa yếu lại vừa mềm, dường như chỉ một khắc nữa là gãy khiến người nọ té xuống.

Nhớ tới loại cảm giác sợ hãi này lúc này, Hạng Thanh Xuân một lần nữa hận không thể đánh mông nàng, để nàng biết rõ lợi hại, làm việc phải động não suy nghĩ kỹ càng.

Hạng Thanh Xuân ôm nàng đến Lương đình bên cạnh, không thấy đám ma ma phòng hấn như phòng sói một mực canh giữ bên người nàng, có chút kỳ quái hỏi: "Đám ma ma của đệ đâu?"

"Đệ thấy các bà ấy phiền nên đuổi xuống rồi." Ôn Ngạn Bình bất mãn chẳng thèm đề ý: "Các ma ma lớn tuổi, đệ cũng phải thông cảm cho các bà ấy không phải sao?" Nói xong giường giường đắc ý, tuy rằng ma ma thâm cung lợi hại, nhưng bị ép buộc lâu như thế, nàng cũng đâu có ngồi không.

Ôn Ngạn Bình cẩn thận nhảy từ trên người hấn xuống, ngồi vào ghế đá nghỉ mát trong Lương đình. Mặc dù đã ba ngày, nhưng nàng không dám hoạt động quá mạnh, sợ kích động một chút, phía dưới sẽ trào ra một lượng nước lớn -- đương nhiên những thứ này là cảm giác của nàng, thể nhưng hai ngày trước thật sự là hồng thủy cuộn cuộn, khiến nàng sợ tới mức cứng đờ. Nếu không phải tất cả mọi người nói cho nàng biết đây là bình thường, nàng sẽ cho rằng mình sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Nghĩ vậy nên sắc mặt nàng hơi xám xịt.

"Sao thế?"

Theo lời nói vang lên, là một bàn tay ấm áp xoa xoa trán nàng. Thấy khuôn mặt phóng đại của thanh niên dựa sát vào, còn có ánh mắt thâm sâu không đoán được tâm tình, nàng không khỏi lùi về phía sau, rất nhanh bên eo nàng xuất hiện một cánh tay, khiến nàng không thể động đậy.

Hồ ly tinh có khí lực lớn như vậy sao? Nàng có chút giật mình, sau đó rất nhanh liền cho rằng do thân thể yếu, không còn sức lực, mới không cách nào thoát khỏi tay hấn.

"Đệ không sao..., chỉ là hơi không khỏe một chút." Ôn Ngạn Bình thoáng tránh mặt đi, sau đó quan sát hấn, nói: "Sao hôm nay huynh tới muộn thế, không phụ đạo bài học cho Tiểu biểu thúc sao?"

Nói đến đây, sắc mặt Hạng Thanh Xuân có chút trầm, nhàn nhạt nói: "Ta phải rời kinh ba tháng, cuối tháng sáu mới có thể trở về."

"Ai nha, thật hả? Vậy tốt quá!" mặt mày nàng phấn chấn, vui vẻ nói.

"Tốt như thế nào?" Hấn ngoài cười nhưng trong không cười hỏi, bàn tay trong tay áo bào rộng đã nắm thành quyền.

Trực giác động vật nhỏ báo cho nàng biết hấn đang tức giận, nhanh chóng nín thở: "Không có không có, chẳng qua là thấy huynh có thể rời khỏi kinh thành ra ngoài chơi, thật sự là rất tốt, đệ cũng muốn đi nhà." Hồ ly tinh không ở trong kinh mà nói, mặc dù đi đâu chơi cũng không ai bắt, nhưng thiếu đi người vẫn quán thúc nàng, không khí tươi mát hơn rất nhiều.

Tuy rằng Hạng Thanh Xuân cảm thấy nàng nói không thật lòng nhưng lười để ý tới, lại ôm nàng một lát mới buông ra.

Ánh mắt hấn chuyển một cái, nói thêm: "Nếu như muốn đi, không bằng đi cùng ta đi."

"Được không?" Khuôn mặt tươi cười rất nhanh liền xụ xuống: "Hồ ly tinh huynh xưa nay không thường ra ngoài, ở một chỗ chán muốn chết, chuyện khiến huynh phải rời kinh có lẽ là chính sự, đệ mới không đi theo đâu." Hôn nữa cha nàng khẳng định sẽ không cho nàng đi theo.

Nghe thấy lời nàng nói, ngược lại Hạng Thanh Xuân có chút ngạc nhiên đối với độ nhạy cảm của nàng. Tuy bình thường nàng ghét muốn chết nhưng có lúc lại nhạy cảm đến giật mình, nội tâm phong phú, tâm tư cũng xoay chuyển nhanh, nhưng không hiểu sao vẫn không che giấu được bản chất ghét ghét bẩm sinh của mình.

Thiếu niên này, đến tột cùng là có bí mật gì đây?

Mấy ngày nay, Hạng Thanh Xuân thấy Ôn Ngạn Bình và mấy người xung quanh có rất nhiều điểm đáng ngờ, vốn muốn kiên nhẫn tìm ra chân tướng, thể

nhưng xuất hiện mệnh lệnh cắt đứt kế hoạch của hắn, chỉ có thể để trong lòng, trước đi hoàn thành thánh mệnh đã rồi về tiếp tục dây dưa với nàng. Chẳng qua sau khi trở về, hắn sẽ khôi phục lại chức vị lực trước, thật không có nhiều thời gian ở cùng nàng, có được tất có mất, trong lòng không nhịn được thở dài.

Biết hắn có khả năng phải đi mấy tháng, trong lòng Ôn Ngạn Bình vui mừng không thôi, nhanh chóng gọi hạ nhân bưng trà bánh lên, ngồi nói chuyện phiếm với hắn, bồi dưỡng tình cảm một chút trước khi chia tay. Thẳng đến khi nghe nói Ôn Lương đã trở về, Hạng Thanh Xuân mới vuốt vuốt đầu nàng, đi tìm Ôn Lương.

Trong tay Ôn Ngạn Bình bưng một chén trà nóng, ngắm ánh nắng tươi sáng trong sân nhỏ, đột nhiên trong lòng thấy vắng vẻ.

**

Buổi tối, Ôn Ngạn Bình mặc một thân y phục mùa xuân lục sắc, mái tóc dài đen nhánh mềm mại luồn vào ngọc quan, hông đeo ngọc bội, quán một cây roi tối màu, đoán kiếm theo thói quen cất giấu trong tay áo, khôi phục lại là thiếu niên tiêu sái hiền ngang, tư thế oai hùng, sinh khí bừng bừng, khiến người ta ghé mắt nhìn.

A Tuyết và Quý Quý nhào về phía trước, hỏi: "Đại ca đã khỏe rồi hả?"

Ba ngày qua, chân Ôn Ngạn Bình không bước ra khỏi phủ, ba bữa chính đều tự giải quyết trong viện của mình, đương nhiên làm bọn tiểu bánh bao ngốc nghếch này tưởng rằng nàng bệnh không nhẹ.

"Đúng, đã khỏe ~" thân thích hung tàn sắp đi, Ôn Ngạn Bình khôi phục lại bộ dáng không tìm không phối phù hợp trước kia.

Ôn Lương và Như Thúy mỉm cười nhìn thiếu niên bị Đàm Ký Khê và ba đứa nhỏ vây lại hỏi thăm, không khỏi nhìn nhau cười cười.

Sau bữa tối, Ôn Ngạn Bình hấp tấp sáp lại bên cạnh Ôn Lương, xoa tay cười hắc hắc.

Ôn Lương chịu đựng nhin cười, xem bộ dáng tiểu cầu nịnh nọt xin ăn của tiểu cô nương, khiến cho lòng ngứa ngáy muốn trêu đùa.

"Cha, Hồ ly tinh..." Do dự một lát, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Có phải hắn phải rời kinh làm việc không?"

Ôn Lương bưng chén trà, gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy...Con có thể cùng hắn rời kinh không? Con sẽ không quấy rầy hắn, chỉ muốn rời kinh thăm thú chút thôi." Lời sau cùng nói có chút gấp, tỏ vẻ bản thân chỉ muốn rời kinh chơi một chút, sẽ không gây ra bất cứ chuyện gì.

Ôn Lương nhướng mắt nhìn nàng một lúc, rù mắt xuống nói: "Phụ mẫu còn, không đi xa. Ngạn Bình, chẳng lẽ con muốn chúng ta phải lo lắng sao?"

"Không phải có Hồ...Hạng sư huynh sao?" Ôn Ngạn Bình phản bác.

"Thanh Xuân nó phải làm chuyện của mình, không cách nào quan tâm con." Suy nghĩ một chút, còn nói thêm: "Nếu con muốn đi chơi với nó, chờ nó trở về là được rồi, cũng không phải nó không trở lại." Về mặt anh tuấn tươi cười trêu chọc.

Sắc mặt Ôn Ngạn Bình tối sầm, sau đó lại hơi đỏ -- thẹn quá hóa giận: "Ai muốn chơi với hắn, con chỉ muốn rời kinh với hắn mà thôi."

"Cùng Hạng sư huynh rời kinh chính là muốn chơi với huynh ấy còn gì." A Tuyết chen miệng nói, "Cha, A Tuyết cũng muốn đi chơi với Hạng sư huynh và Đại ca!" Đi ra ngoài du ngoạn, thật kích động ~O v O/~

"A Tuyết!" Trường Trường và Như Thúy cùng kêu lên.

A Tuyết không sợ mẫu thân nhà mình, nhưng không chịu nổi Nhị ca cùng một tuổi với mình thuyết giáo, chỉ có thể quệt mồm không nói.

Sau khi bọn nhỏ bị bắt về phòng riêng của mình, Ôn Lương đặt chén trà đã lạnh qua một bên, nói với Như Thúy: "Nàng có rảnh nên trò chuyện tâm sự với Ngạn Bình, đừng để nó có chuyện uất ức khó chịu gì cũng để trong lòng."

"Sao thế?"

Ôn Lương suy nghĩ một lát mới nói: "Có thể là ta suy nghĩ nhiều, ta có cảm giác, cảm thấy nó đang chuẩn bị rời kinh điều tra địa hình sau đó cao chạy xa bay."

"A!" Như Thúy lấp bấp kinh hãi, cầm lấy tay hắn: "Tại sao, chẳng lẽ chúng ta đối với nó không tốt sao?"

"Không phải, là nó không vượt qua được cửa ải tâm lý của mình." Ôn Lương thở dài, khi còn bé hắn cũng trải qua một ít chuyện bi thương, trong lòng hiểu rõ những chuyện kia chỉ có thể tự mình nghĩ thông suốt, người bên ngoài nói gì cũng vô dụng, chuyện bọn họ có thể làm là ở bên cạnh nàng, chỉ hi vọng tiểu cô nương là người trọng tình cảm, đừng thật sự tàn nhẫn rời đi.

Bởi vì lời của Ôn Lương, mà trong lòng Như Thúy không yên, một buổi tối ngủ không ngon, ngày hôm sau rốt cuộc nhịn không được đến Bình An viện tìm tiểu cô nương.

Thời điểm Như Thúy đến, Ôn Ngạn Bình đang ngồi trên trường tháp cạnh cửa sổ, phơi nắng ấm, lười biếng giống như tiểu cầu.

Đương nhiên Như Thúy sẽ không đột ngột hỏi suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ tùy ý hỏi vài chuyện, sau đó mới nói đến sinh thân nàng, cười nói cho nàng biết, bọn họ muốn tổ chức lễ cấp kê cho nàng.

Ôn Ngạn Bình mở to hai mắt, thốt lên: "Con là nam nhân, tổ chức lễ cấp kê làm gì?" Sau đó rất nhanh thích ứng được, nhớ tới chỗ nào đó phía dưới vẫn đang chảy máu, khuôn mặt hơi vặn vẹo.

"..." Khóe miệng Như Thúy co giật, cô nương này thật đúng là không xem mình là nữ nhân sao?

Ôn Ngạn Bình cúi đầu, vuốt ve cây trầm gỗ đã rất cũ, trong lòng đè ép khổ sở vô hạn, dường như có thể rơi nước mắt bất cứ lúc nào.

Như Thúy cô nương thở dài, ôm nàng vào lòng, vuốt ve tóc rối tung của nàng: "Con không muốn thì đừng miễn cưỡng, cho dù con muốn làm lão khuê nữ, chúng ta cũng có thể nuôi con cả đời."

Ôn Ngạn Bình vui mặt thật sâu vào lòng nàng, nháy mắt nước mắt tràn mi, buồn bực nói: "Con không muốn cử hành lễ cấp kê, cũng không xuất giá, con...Nương, thật xin lỗi, chờ các đệ đệ muội lớn một chút, con sẽ rời đi, được không? Chỉ cần con không ở đây, cho dù vĩnh viễn không gả đi, người ngoài cũng không thể chê cười nhà chúng ta."

"Con muốn đi đâu?" Như Thúy giật mình hỏi, Quả nhiên Ôn đại nhân suy đoán đúng rồi.

"Đi đâu cũng được, dù sao hiện giờ con rất lợi hại, không ai có thể ức hiếp con, ở đâu cũng không sao, con đã không phải đứa nhỏ trước kia nữa." Ngừng một lát, nàng lại nói: "Nếu cả đời con ở cạnh cha nương, cha nương sẽ bị người ta chê cười, con không muốn cha nương không vui vì con, con..."

"Hừ, con không phải đứa nhỏ hiểu thuận, nếu như con đi chúng ta càng không vui!" Như Thúy cô nương mắng, "Ta chỉ có hai đứa con gái, còn muốn chọn nữ tể thật tốt. Thế nhưng Quý Quý hiển nhiên là không thể nào, tương lai chắc sẽ phải gả đến hoàng gia, chỉ còn lại con thôi..."

"Nương sinh thêm một muội muội là được rồi!"

Như Thúy cô nương trực tiếp vỗ một cái lên ót nàng: "Ta đã lớn tuổi như thế, con còn muốn ta chịu khổ sao?"

Ôn Ngạn Bình sờ sờ cái ót căn bản không có cảm giác đau gì, quan sát khuôn mặt Như Thúy cô nương, không có gì khác biệt so với lúc mới gặp gỡ, nhỏ giọng reo lên: "Nương và cha không hề là phu thê, hình như chưa từng thay đổi, qua vài năm nữa, người ta sẽ gọi hai người là lão yêu quái đấy."

Như Thúy cô nương khí định thần nhàn, "Không sao, đó là do bọn họ ghen ghét với chúng ta có tư tưởng khoan thai, cho nên người mới trẻ như thế."

Thế nên do tư tưởng hai người đặc biệt ung dung, hoàn toàn không có chuyện phiền não, nên mới quan tâm đến chuyện cấp kê và đại sự của nàng. Nghĩ vậy, Ôn Ngạn Bình không thoải mái một hồi, nắm chặt cây trầm trong tay, thẳng đến lúc lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn mới dễ chịu một chút. Cây trầm này là mẫu thân sinh giữ lại cho nàng, những năm này luôn mang theo bên người, lúc trước gia cảnh nghèo khó, căn bản không dư tiền đi mua đồ trang sức, vật trang sức của mẫu thân chủ yếu làm bằng gỗ, hơn nữa còn là tự tay phụ thân khắc cho mẫu thân, mỗi lần mẫu thân cài đều trân trọng yêu thích vô cùng.

Nếu như không phải tận mắt thấy song thân chết thảm, hiện tại nàng sẽ vui mừng tiếp nhận sắp xếp của họ, sau đó gả cho người làm phụ nhân. Thế nhưng nếu là như thế, nàng chỉ là con gái của thợ săn trong núi, cả đời tối đa chỉ gặp người trong thôn trang dưới chân núi, bình bình đạm đạm qua cả đời chứ không phải như hiện tại, trở thành nghĩa tử thái sư đương triều, được hưởng vinh hoa phú quý.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Qua mấy ngày, đã tới thời gian Hạng Thanh Xuân rời kinh.

Lần này Hạng Thanh Xuân phụng hoàng mệnh đi Giang Nam làm việc, nhưng gián lượt tất cả, chỉ dẫn theo một tên sai vặt và hai thị vệ, trực tiếp cười ngửa xuôi nam.

Hạng Thanh Xuân vừa tới cửa thành, liền thấy ánh sáng rực rỡ của ánh bình minh, thiếu niên ngồi trên tuần mã trước cửa thành, ánh minh rực rỡ làm nổi bật lên thần thái người kia, càng phát ra hấp dẫn, trong lòng hơi kinh hãi, trên mặt không khỏi lộ ra vui vẻ. Nhưng nụ cười kia chỉ như phù dung chóng nở sớm tàn, rất nhanh liền thu liễm lại, ánh mắt mang theo nghi ngờ nhìn nàng. Chỉ mấy ngày không thấy, thế mà cảm giác nàng có chút khác, khiến lòng hân hân cảm thấy bất an.

Thời điểm bọn họ đến, Ôn Ngạn Bình tinh mắt đã sớm thấy, lập tức xoay người nhảy xuống, chạy đến trước mặt họ.

"Đệ ở đây làm gì, đã khỏe rồi sao?"

Sắc mặt Ôn Ngạn Bình cứng ngắc, trong lòng thầm mắng Hồ ly tinh thật không có mắt, chung quy vẫn nhắc nài sự tình hung tàn kia. Nhưng nghĩ đến chỉ là hấn quan tâm mình thôi, ra vẻ vô tình nói: "Sớm khỏe rồi. Hồ ly tinh, đệ tới tiền huynh, vui không?"

Đương nhiên là vui! Nếu có thể dẫn nàng theo đi Giang Nam, đem nàng buộc bên người lúc nào cũng thấy, hấn càng vui hơn. Chẳng qua loại lời này xé rách miệng cũng không nói, miễn cho nàng đắc ý quá mức.

"Hồ ly tinh, thuận buồm xuôi gió, nếu có phong cảnh đẹp hay món ăn ngon gì nhớ viết thư kể cho đệ biết nha, còn có lộ trình cũng nói rõ một chút..."

"Ta nghĩ có phải đệ làm hay không, ta không phải đi du ngoạn đâu." Hạng Thanh Xuân chậm rãi cắt đứt lời nàng, cảm giác, cảm thấy hành động này của nàng có thâm ý, nàng không phải dẫn mù đường, tại sao cả lộ trình cũng muốn biết rõ? Chẳng lẽ... "Được rồi, ta phải đi, hi vọng lúc trở về, đệ đã ngoan ngoãn, không làm ra chuyện ngốc gì."

Ôn Ngạn Bình nhanh chóng bị lời nói cay nghiệt của hấn làm tức giận nhảy nhẩy về phía trước, "Tại sao đệ lại làm chuyện điên rồ? Đệ không ngốc!"

Hạng Thanh Xuân hất cằm lên, ha ha hai tiếng đáp lại, cười đến Ôn Ngạn Bình muốn đánh sụng cái mặt hồ ly kia lên.

Tuy rằng trong lòng rất không muốn, Hạng Thanh Xuân cũng hiểu rõ không thể nào dẫn nàng đi theo, gầy gầy lòng bàn tay, cuối cùng nhẫn nại dục vọng muốn đụng chạm nàng, vỗ vỗ đầu nàng, dẫn người hầu rời đi.

Mãi đến khi thân ảnh Hạng Thanh Xuân biến mất trên quang đạo bên ngoài cửa thành, Ôn Ngạn Bình mới thu hồi tầm mắt, dất ngựa chậm rãi trở về.

Hạng Thanh Xuân rời đi vài ngày, Ôn Ngạn Bình rất không quen, đặc biệt không có lý do chạy ra ngoài, lúc bị bắt ở trong phòng học thêu thùa, trong lòng cực kỳ đau khổ, nhớ đến Hạng Thanh Xuân, ít nhất có Hạng Thanh Xuân ở đây, Ôn Lương sẽ không bắt nàng ở trong phòng, chỉ cần nàng muốn ra ngoài tìm Hạng Thanh Xuân, bình thường sẽ không ngăn cản.

Dùng kim thêu chọc xuống, cuối cùng Ôn Ngạn Bình bạo phát, đem kim trực tiếp bẻ gãy thành đoạn, hất khung thêu, trước khi đám ma ma kịp phản ứng, nhảy qua cửa sổ chạy mất.

Đám ma ma: Ôn đại nhân, cô nương này cần dạy dỗ một lần nữa.

Ôn Ngạn Bình vốn chạy tới nhà chính, đến thư phòng tìm Như Thúy cô nương đang giải quyết sự vụ trong phủ, còn có tiểu bánh bao ngoan ngoãn nhu thuận ngồi bên cạnh Như Thúy cô nương, nhìn tiểu cô nương im lặng ngồi chỗ kia, thanh tú tao nhã cầm kim thêu một đôi hồ điệp đùa giỡn hoa mẫu đơn trên khung, Ôn Ngạn Bình bị đá kích.

Ngay cả tiểu cô nương sáu tuổi nàng cũng không sánh bằng...

Nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, không hổ là muội muội nàng, rất lợi hại ~o(O v O)o~

Đại khái nét mặt của nàng quá nhộn nhạo, tiểu cô nương ngẩng đầu lên nhìn, nghiêng nghiêng đầu, mềm nhũn kêu một tiếng: "Đại ca~~"

Ai nha, không được, thật sự là quá khiến người ta phải yêu mến rồi!

Ôn Ngạn Bình không chịu nổi, một bước tiến lên ôm tiểu muội muội vào trong ngực, hôn rồi lại hôn, thẳng đến khi khuôn mặt tiểu cô nương đỏ hồng, ánh mắt hiện ra hơi nước, mới ngồi xuống bên cạnh Như Thúy, đặt tiểu muội muội trên đầu gối.

Như Thúy cười híp mắt nhìn các nàng đùa giỡn, buông quyển sách xuống nhấp một ngụm trà, hỏi: "Sao lại tới đây? Thêu hoa nhỏ xong rồi sao?"

Ôn Ngạn Bình chợt dạ nhìn nàng, nếu nghiêm chỉnh nói mình bẻ gãy kim xóc khung thêu vứt bỏ đám ma ma nhảy qua cửa sổ chạy -- Tuyệt đối sẽ bị cười nhạo!

Thấy bộ dáng này, không cần nói cũng biết tiểu cô nương đã gây ra chuyện tàn bạo gì rồi. Như Thúy thật không có quả trách, đưa tay sờ sờ đầu nàng: "Sao thế? Có phải Hạng công tử không có ở đây, không ai chơi với con nên không vui?"

Nếu không phải trong lòng vẫn ôm muội muội, quả thật Ôn Ngạn Bình muốn nhảy lên kháng nghị, "Không phải, Hồ ly tinh không có ở đây, con rất vui đấy!" Sau đó có chút buồn bực mà nhìn nàng: "Các người tại sao cứ một cái hai cái đều nói đến Hồ ly tinh? Hồ ly tinh là người lớn như thế, còn có chuyện mình muốn làm, con mới không thêm hấn chơi với con đâu, con cũng không phải đứa nhỏ, không cần người chơi cùng."

Nụ cười trên mặt Như Thúy càng sâu, ngoài miệng đáp: "Được rồi, con không thêm có hấn, chính là bản thân hấn yêu thích Ngạn Bình nhà chúng ta."

"Tức nhiên!" UỖn ngực, không tự giác kiêu ngạo nói. Nhưng sau khi kiêu ngạo xong, Ôn Ngạn Bình không khỏi rối rắm, đến cùng nàng làm cái gì nha? Sao lại có cảm giác kỳ quái nhỉ?

Thu hết biểu cảm của nàng vào mắt, Như Thúy cô nương bỗng thấy yên tâm.

Vốn nàng vẫn lo tiểu cô nương vì lúc nhỏ trải qua chuyện không tốt, đối với tương lai sinh ra ám ảnh trong lòng, sớm muộn có một ngày sẽ rời xa bọn họ lang thang chân trời góc bể không về, phí thời gian suốt đời. Mà bây giờ nha, cuối cùng cũng có người như thế xuất hiện, mặc dù bây giờ còn không biết ý nghĩ trong lòng hắn, nhưng nhớ lại từ nhỏ đến lớn bọn hắn ở chung, rốt cuộc Như Thúy cô nương cũng nghĩ ra một chút mập mờ, mượn lời Túc vương phi mà nói, chỗ này có gian - tình.

Kỳ thật Như Thúy cô nương không nhảy cảm như thế, hoàn toàn là do Ôn đại nhân thấy nàng tự tìm phiền não, mới nhìn không được chỉ điểm. Lúc biết rõ Ôn đại nhân có ý đồ đem Ôn Ngạn Bình gả cho Hạng Thanh Xuân, Như Thúy tròn tròn mắt há hốc mồm, hoàn toàn chưa bao giờ đem hai người này liên hệ lại với nhau, sau đó nhớ lại chuyện cũ, mới phát hiện được chút quỷ dị. Tuy rằng Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân càng đấu càng hăng, nhưng thật ra tình cảm giữa hai người là tốt nhất, hơn nữa vô luận Hạng Thanh Xuân biểu hiện ra bao nhiêu lời nói độc ác cay nghiệt, nhưng hình như chỉ cần có chuyện liên quan đến tiểu cô nương, tuyệt đối sẽ có tung tích hắn ở đó. Sau đó... Hạng Thanh Xuân biết rõ giới tính thật sự của tiểu cô nương sao?

Đối với nghi vấn này, Ôn đại nhân tự nhiên cười đến xuân về hoa nở, nhìn tình huống đau khổ của người nào đó do không biết chân tướng, trong lòng cực kỳ rồi rắm đau khổ chính mình vậy mà yêu mến một người nam nhân còn chết không chịu buông tay. Lúc Như Thúy nghe trả lời như thế, quả thực là bày ra vẻ mặt sét đánh, sau đó nhìn về phía Ôn đại nhân đang nói cười vui vẻ, phát hiện Ôn đại nhân quả nhiên là phúc hắc, vui vẻ xem chuyện vui, căn bản không quan tâm đến con đường âm u đau khổ mà đi từ mình trải qua đâu.

Sau đó, Như Thúy cô nương bình tĩnh, quyết định ngồi xem chuyện vui cùng với Ôn đại nhân ~.

Quan sát những ngày qua, bởi vì Hạng Thanh Xuân rời đi, tiểu cô nương chán chường, trong lòng Như Thúy đột nhiên có chút vui mừng, tuy cái này không nhất định là tình yêu nam nữ, nhưng ít ra Hạng Thanh Xuân có thể tạo ra thói quen có sự hiện hữu của mình cho nàng, cái này đối với tiểu cô nương vẫn ôm tâm phòng bị với nam nhân mà nói, là chuyện rất khó có được rồi.

Nếu dùng ánh mắt chọn nữ tể mà quan sát, Hạng Thanh Xuân rất hợp nhãn Như Thúy, gia thế tốt, đầu óc thông minh có năng lực, được xưng tụng là hiền tể. Trước kia lúc không biết, có nghe người ta nói thanh niên qua hai mươi tuổi mà chưa có ý thành thân, nếu không phải thanh danh không tốt thì là có bệnh không tiện nói ra, hiện tại xem ra, không phải hắn không muốn lấy, mà người hắn một mực muốn thành thân lại là một "Nam nhân", hắn không cách nào lấy ~.

Nếu như người không có vấn đề, hắn lại đợi Ngạn Bình nhiều năm như thế, Như Thúy cô nương cảm thấy, làm thế nào xúc tiến một chút. Như Thúy cô nương âm thầm rồi rắm nghĩ ngợi, chờ Hạng Thanh Xuân trở về, mau mau thúc đẩy chuyện này, đương nhiên, chân tướng nên để hắn tự mình tìm hiểu đi.

Rối rắm một lát, tiểu cô nương thần kinh không ổn định rất nhanh liền buông, khiến Như Thúy cô nương: "Nương, con thật nhàm chán, con không muốn theo thừa, để muội muội thừa là được rồi, để ma ma dạy con những việc khác được không?"

Như Thúy quan sát con gái nhỏ đang bắt đầu thừa thừa bên cạnh, tiểu gia hỏa thoát nhìn thanh tú yên tĩnh, dĩ nhiên là bảo bảo nhu thuận, trí thông minh được di truyền từ Ôn Lương, vô luận là nữ công hay cảm kỳ thi họa, các loại lục nghệ đều học một lần là biết, so với hai con trai khiến nàng bớt lo hơn rất nhiều, cũng làm nàng yêu thương vô cùng. Đương nhiên, tiểu cô nương thông minh đáng yêu, nhưng lại là người tính khí thật thà, ngẫu nhiên cũng mắc sai lầm làm ra chuyện ngốc không chịu được. Trong lòng Như Thúy không khỏi sinh ra lo lắng, con gái nhỏ như thế đã bị Tứ hoàng tử ngậm trong mồm tha đi, có thể làm được con dâu hoàng gia sao? Còn có, con gái nhỏ biết điều đáng yêu như thế lại bị con gái lớn dạy một thân công phu, tay cầm roi chơi đùa uy phong cực kỳ, sau này Tứ hoàng tử có bị quất cho tàn phế hay không đây...

Tương tự như thế, Như Thúy cô nương đột nhiên phát hiện chuyện nàng phải quan tâm còn rất nhiều, lập tức cảm thấy viên mãn, bản thân không phải phế vật đầu óc trống rỗng cái gì cũng không biết.

"Quý Quý là Quý Quý, con là con, sao có thể đánh đồng? Nghe lời đi, chỉ cần con thừa ra đóa hoa nhỏ người ta có thể nhận ra được, các ma ma cũng không nói gì được." Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Còn hai ngày nữa chính là hôn lễ của Đại hoàng tử, đến lúc đó con có thể đi xem náo nhiệt một chút."

Xem náo nhiệt = có thể đi ra ngoài = có thể đi chơi..

Mặc dù không thích hôn lễ Đại hoàng tử, nhưng Ôn Ngạn Bình vẫn thỏa mãn không thôi.

Trong lòng đã có hi vọng, Ôn Ngạn Bình liền đem Hồ ly tinh ở xa ngàn dặm để qua một bên, thấy muội muội thừa thừa bức tranh hồ điệp đùa giỡn mẫu đơn sắp xong rồi, một tay ôm lấy tiểu cô nương, cười nói: "Quý Quý, đừng thừa nữa, đại ca dạy muội một bộ tiên pháp khác." Sai đó một bộ âm trầm cúi đầu cười, "Luyện roi tốt rồi, về sau ai dám ức hiếp muội, không cần khách khí, một roi quất qua."

Tiểu Quý Quý nhún đôi mi thanh tú: "Đại ca, Tứ ca nói quất người là không đúng!"

A a a!! Muội muội đáng yêu quả nhiên bị Tứ hoàng tử dạy hư mất, dạy hư mất, dạy hư mất!!

Trong lòng Ôn Ngạn Bình hò hét, trên mặt lại tỏ vẻ nghiêm túc: "Quý Quý đừng nghe Tứ điện hạ nói lung tung, nghe hắn bị người ức hiếp, còn không bằng chúng ta ức hiếp người. Quý Quý muội phải nhớ kỹ, lời nói của nam nhân không thể tin được, đặc biệt là nam nhân có ý đồ với muội, hơn nữa loại nam nhân về sau sẽ có rất nhiều vợ thì càng không thể tin, loại nam nhân này chính là thích ức hiếp nữ nhân, nhất định phải hảo hảo dạy bảo. Nha, cái gọi là hảo hảo dạy bảo, đương nhiên phải học tiên pháp thật tốt, không nghe lời liền quất.."

"Này, con nói cái gì thế, Quý Quý sẽ tưởng thật đấy!" Như Thúy cô nương dở khóc dở cười, nếu Quý Quý tưởng thật... Như Thúy cô nương im lặng

thấp một ngọn nến cho Tứ hoàng tử đáng thương.

Ôn Ngạn Bình hừ hừ: "Nuong, tính tình muối muối thật thà như vậy, chúng ta phải sớm chuẩn bị!"

Nói rồi, không cho Như Thúy cô nương phản ứng, liền ôm tiểu gia hỏa chạy. Nhân lúc hiện tại rảnh rỗi, nàng muốn dạy bảo muối muối thật tốt, tuyệt đối khiến bé lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, vượt được tường rào, đánh lưu manh, đánh tiểu tam, cắt tiểu JJ o!

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Có vài người, đại khái chính là trời sinh không hợp, tục xưng bát tự tương khắc.

Bản thân Đại hoàng tử nghĩ không thông, rõ ràng Ôn Ngạn Bình thậm chí đã cứu mình, cũng không làm chuyện gì chính thức khiến người ta chán ghét, vì sao từ trong lòng mình thật sự không thích người này đây? Tuy nói, thời niên thiếu hấn vì đã tâm riêng đã tính kế Ôn phu nhân, nhưng không gây chuyện gì với Ôn Ngạn Bình, ngược lại vì đại cục mà cân nhắc, hấn nên lời kéo Ôn Ngạn Bình mới đúng.

Thế nhưng là, không biết vì sao, vừa nhìn thấy thiếu niên tinh thần hoạt bát kia, hấn có loại xúc động muốn chen ép đối phương đến vĩnh viễn không thể trở mình, đó là một loại xúc động không cách nào dừng lại và tàn bạo, dường như chỉ có đem Ôn Ngạn Bình chen ép vĩnh viễn khiến nàng bị thảm muốn phần mới làm mình dễ chịu một chút.

Đại hoàng tử mặc một thân y phục tân lang đỏ thắm chế tác tinh xảo đi tới, có thể người có chuyện vui tinh thần thoải mái, khuôn mặt vốn tuấn lãng càng phát ra anh tuấn, khuôn mặt tươi cười nghênh đón mọi người, chỉ là khi nhìn thấy một nhà Ôn phủ đến đây chúc mừng, khóe mắt không khỏi nhảy vài cái.

Do Đại hoàng tử là hoàng tử lớn tuổi nhất trong cung, nên đã xuất cung xây dựng phủ, thế nên hôn lễ của hấn tổ chức ở ngoài cung, điều này làm giảm đi rất nhiều phiền toái.

Lúc quan Lễ Bộ hô to Thái Sư đến, với tư cách là đệ tử trên danh nghĩa của Ôn Lương, coi như Đại hoàng tử là tân lang cũng phải tự mình ra nghênh đón, lễ nghi đầy đủ, làm cho người ta có ấn tượng tốt với loại chiêu hiền đãi sỹ, một hành động rất hiếm có, Đại hoàng tử không ngại cho đối phương mặt mũi.

"Đại diện hạ, chúc mừng." Ôn Ngạn Bình cười tới mặt mày sáng lạng.

"Cảm ơn." Lời này của Đại hoàng tử là nghĩ một đằng nói một nẻo, nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ánh mắt càng sâu.

Sau khi mọi người chúc mừng xong, lễ quan liền đón mọi người vào trong phủ.

"Quý Quý." Am thanh thanh nhuận của thiếu niên vang lên.

Mấy đứa nhỏ vốn theo sát bên người Như Thúy cô nương nghe được, nhao nhao nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, vài thiếu niên mặc y phục hoàng tử đi tới, trong đó Tứ hoàng tử lớn tuổi nhất, khuôn mặt tuấn nhã, khí độ phi phàm, thần sắc hờ hững lạnh nhạt lúc đầu khi nhìn đến tiểu cô nương thì lộ ra dáng vẻ tươi cười, giống như mùa xuân về, toàn bộ thể giới sáng ngời lên.

"Tứ ca ca ~~~" Quý Quý nhếch môi cười cười với hấn, nhưng không giống lúc trước chạy tới tiếp đón.

Trong lòng Tứ hoàng tử không vui, nhưng cũng biết người Ôn phủ đang ở đây, đặc biệt là mấy bánh bao đáng ghét của Ôn phủ, tiểu Quý Quý sẽ không nghe lời hấn, quả nhiên những người này, là đối tượng tương lai mình phải đối phó.

Ôn Lương nghênh tiếp, cười nói: "Bái kiến các vị điện hạ.

Mấy vị hoàng tử nhanh chóng nói miễn lễ, nếu là những quan viên khác, bọn họ có thể lười gặp, nhưng Ôn Lương đang có danh là sư phó trên danh nghĩa của họ, còn là trí sĩ hoàng đế tín nhiệm, người này tuyệt đối không thể đắc tội được, mặc dù là hoàng tử trong cung nhưng khi đối mặt với hấn cũng phải khách khí mấy phần.

Hàn huyền một lát, Tứ hoàng tử nhân cơ hội lôi kéo tiểu cô nương mình yêu thích, dịu dàng hỏi: "Những ngày qua Quý Quý làm gì?" Kỳ thật hấn muốn hỏi nhất chính là, có nhớ hấn hay không. Nhưng bây giờ quá nhiều người, hấn cũng có chút xấu hổ hỏi, nên chỉ hàm súc hỏi như thế.

Tiểu Quý Quý là một đứa nhỏ thành thật, nháy nháy mắt, mím môi cười cười, khóe môi hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ: "Cùng Đại ca học tiên pháp đấy." Sau đó tay áo run lên, lộ ra cây roi nho nhỏ màu đỏ quấn quanh cổ tay, "Đây là roi Đại ca đưa cho muối, dùng rất tốt nha, muối còn dùng nó quét gãy nhánh cây nữa."

Nhìn vẻ mặt tiểu cô nương ngây thơ thành thật, các hoàng tử có chút cảm giác không chịu nổi, đồng thời dùng một loại ánh mắt thập phần vĩ đại nhìn Tứ

hoàng tử, tiểu cô nương ngây thơ bạo lực như thế, Sau này Tứ hoàng tử thật sự muốn lấy về làm vương phi sao? Thật cực khổ nha.

Sắc mặt Tứ hoàng tử xác thực không tốt, trừng mắt nhìn Ôn Ngạn Bình, nhất định là nàng dạy hư tiểu cô nương, tiểu cô nương vốn nghe lời mềm mại như thế, bị nàng dạy thành ngày càng bạo lực, ngày càng quái dị. May mắn tiểu cô nương là một đứa nhỏ đáng yêu nghe lời, không có bị dạy hư.

Ôn Ngạn Bình làm như không nhìn thấy, A Tuyết và Trường Trường tay nắm tay, một cười với Tứ hoàng tử hết sức vui mừng, một trung khuôn mặt nghiêm túc, sau đó dặt tay tiểu muội muội, nói: "Quý Quý, chúng ta đi xem tân nương tử ~"

"À, hình như tân nương tử chưa tới..." Ngũ hoàng tử kêu lên.

Ba tiểu bằng hữu đã chạy xa, Ôn Ngạn Bình theo chiều cổ đệ đệ muội muội cũng chạy đi.

Đại hoàng tử là hoàng tử đầu tiên của Sùng Đức đế, tuy rằng không phải hoàng tử do trung cung sinh ra, nhưng cũng thật lòng coi trọng, thế nên hôn lễ được tổ chức cực kỳ long trọng, tân nương tử hôm nay là đích nữ Vệ Quốc Hầu, thân phận tôn quý, chuẩn bị được sùng ái.

Mặc dù tất cả mọi người ồn ào muốn náo động phòng, chỉ là con dâu hoàng gia không thể tùy tiện cho bọn họ náo, mọi người vây quanh Đại hoàng tử uống đến ngà ngà say đi đến trước cửa phòng, bị đám thái giám ma ma ngăn lại.

Tuy Đại hoàng tử say nhưng vẫn duy trì phong độ xứng đáng, chấp tay nói cảm ơn đám người kia, cảm ơn họ tối nay đến dự lễ, ánh mắt liếc qua tất cả mọi người ở đây, cuối cùng xác định trên người thiếu niên, khỏe mắt không khỏi nhảy lên, có thể say đến mơ hồ rồi, vậy mà cảm thấy thiếu niên bình thường mặt mày đỏ tươi có vài phần mỹ vị, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn mình, khiến tim hắn không ngăn được đập rộn lên.

"Ôn Ngạn Bình."

Nghe thấy âm thanh Đại hoàng tử mang theo tức giận, ánh mắt mọi người không nhìn được đáp xuống trên người thiếu niên đang theo mọi người xem náo nhiệt bên cạnh, không rõ trước mặt khắc vẫn còn vui sướng hơn hờ, sau một khắc không hiểu thế nào Đại hoàng tử lại tức giận. Trong lòng Vệ Triều Ấp và Chu Chứng Hủ hơi nhảy lên, kéo Ôn Ngạn Bình ngăn ở phía sau.

Thế nhưng Đại hoàng tử không cho họ cơ hội, trực tiếp đưa tay kéo qua, khi say rượu khí lực hắn lớn kinh người, vậy mà trực tiếp kéo người qua, hai mắt có men say, cũng mơ hồ, dùng một loại ánh mắt mang tính xâm lược nhìn chằm chằm nàng.

"Đại diện hạ, có chuyện gì?" Lúc Ôn Ngạn Bình bị hắn bắt lấy, vốn muốn trực tiếp cho hắn một quyền, chẳng qua nghĩ tới hắn là Đại hoàng tử, hôm nay lại là tân lang, làm quá mức thì không tốt, cười hi hi nói: "Ta đã biết, ta còn chưa có chúc mừng Đại diện hạ, chúc Đại hoàng tử và Đại hoàng tử phi trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử."

Mọi người nghe xong, cũng cười rộ lên, vô luận là thật lòng hay giả ý, lúc này đều trung khuôn mặt tươi cười.

Đại hoàng tử chỉ cảm thấy trong tai ong ong, nghe thấy hắn cực độ không có kiên nhẫn, may mắn hắn còn biết thân phận mình không thể thất thố trước mặt người khác, không trực tiếp ra khỏi cửa quát tháo. Chỉ là, khi ánh mắt chuyển từ mặt qua người thiếu niên, trên người nàng truyền đến mùi hương, đầu óc bắt đầu choáng váng.

Hắn nhìn nàng, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt sáng ngời kia...Chính là đôi mắt này, mỗi lần tỉnh mộng lúc nửa đêm, đều mơ thấy, cũng càng làm hắn chán ghét chủ nhân đôi mắt này.

"Ôn Ngạn Bình, bốn hoàng tử nhớ kỹ, mùa thu săn bắn năm thứ hai mươi, ngươi cứu bốn hoàng tử một mạng, bốn hoàng tử nợ ngươi một ân cứu mạng..."

"Đại hoàng huynh, giờ lành đã đến, đừng để Đại hoàng tẩu đợi lâu." Âm thanh Tứ hoàng tử đột nhiên xen vào.

Nghe thế, bầu không khí không hiểu sao bị ngưng trệ, hiện trường khôi phục lại sự náo nhiệt.

Đại hoàng tử nghe thế cũng ý thức được bản thân mình thiếu chút nữa làm ra chuyện gì, sắc mặt biến hóa, phát hiện bàn tay đang bóp cổ tay người kia nóng càng thêm nóng, vốn muốn buông tay của nàng ra, nhưng lại sợ làm quá mức phát hỏa, mà hắn còn chưa kịp hành động, đối phương dám trực tiếp nắm một cái lên cổ tay hắn, đau đến mức xém chút nữa hắn trào nước mắt, tay không từ chủ mà buông lỏng ra. Đại hoàng tử dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn khuôn mặt bình thường kia của thiếu niên, trong mắt xẹt qua vẻ chán ghét, trong nháy mắt trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười: "Hôm nay là ngày đại hi của bốn hoàng tử, bốn hoàng tử rất cao hứng, có chút thất thố."

Người chỗ này ồn ào phụ họa reu reo, đám người Vệ Triều Ấp thấy Đại hoàng tử khôi phục bình thường, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kéo tiểu cô nương thân sắc không hiểu trở về, trong lòng đồng thời thở dài, vô cùng nhớ Hạng Thanh Xuân, tuyệt đối có thể không chế được thiếu niên thích gây chuyện này, bọn họ cũng yên tâm một chút.

Ôn Ngạn Bình còn muốn tham gia náo nhiệt nhìn Đại hoàng tử xấu mặt, báo thù cho Hồ ly tinh, nhưng mà ai biết Đại hoàng tử là bêu xấu, giọng nói kia nghe như thế nào đều giống như ngoài cười trong không cười, nàng nghe được nổi cả da gà, lười để ý tới Đại hoàng tử uống rượu phát điên cái gì, khi Đại hoàng tử được đám ma ma đón vào tân phòng, nhanh chóng lên đi.

Đi ra hậu viện, đám người Vệ Triều Ấp và Tứ hoàng tử tìm được Ôn Ngạn Bình, sắc mặt mấy người có chút trầm, mà người nào đó chán ghét Đại hoàng tử đã khôi phục bộ dáng không tìm không phôi thường ngày, đám người Tứ hoàng tử vốn dĩ lo lắng cho nàng thấy được không hiểu sao trong lòng tức giận.

"Ôn đại ca, có phải huynh lại làm cái gì đắc tội Đại hoàng huynh không?" Tứ hoàng tử nghiêm túc hỏi.

"Làm sao có thể, gần đây ta đều làm ở trong phủ, không có ra ngoài đâu." Ôn Ngạn Bình bình chân như vại nói.

Chu Chứng Hú cân nhắc: "Tại sao đại điện hạ lại nhắc đến chuyện đi săn mùa thu lần thứ hai mươi?"

"Thế là sao, khi đó đệ còn cứu Đại điện hạ trong bầy sói mà, hần không cảm kích đệ thì thôi, mấy năm này vẫn thỉnh thoảng nhắm vào đệ, thật không hiểu nổi." Ôn Ngạn Bình oán giận nói.

Nghe thấy nàng nói, Vệ Triều Áp và Tứ hoàng tử cùng trừng mắt nhìn nàng, trong lòng biết tiểu gia hỏa này rất có bản lĩnh chọc tức người, tất nhiên chuyện gì cũng không tự giác.

"Ai, các người nhìn đệ làm gì? Chúng ta tốt như thế, sao có thể gây ra chuyện đắc tội người khác chứ, đệ cảm thấy..." Ôn Ngạn Bình thần thần bí bí tiến đến chỗ Tứ hoàng tử, nhỏ giọng nói: "Nhất định đại ca này tâm tính không tốt, một chút việc nhỏ mà ghi hận lâu như thế, điều này đặc biệt hẹp hòi. Ngài chắc không như thế chứ? Quý Quý nhà ta không thích nam nhân nhỏ mọn."

Tứ hoàng tử tức giận, phần nộ trừng mắt nhìn nàng, cảm giác mình làm chuyện vô ích. Nếu người nọ không phải là đại ca của Quý Quý thì ngay cả ánh mắt hần cũng lười nhìn chứ huống chi vừa rồi giải vây giúp nàng, cảm giác mình uống phí sức lực rồi.

Mấy người thấy Ôn Ngạn Bình căn bản không để chuyện Đại hoàng tử mượn cảm giác say làm khó dễ nàng trong lòng, nhìn không được thờ dài, quả nhiên là thiếu niên lang đơn thuần lại không kiêng nê gì, cái gì cũng không cần quan tâm, ngược lại có vẻ bọn họ lo lắng này kia cho nàng là ngu xuẩn đấy!

Vệ Triều Áp và Chu Chứng Hú đột nhiên cảm thấy đồng tình với Hạng Thanh Xuân đang ở Giang Nam xa xôi kia, thì ra những năm này hần trải qua đau khổ như thế.

Ánh trăng như nước, Đại hoàng tử phi đương triều Nghiêm thị bị ôm tỉnh dậy, trên khuôn mặt xinh đẹp còn lưu lại xuân ý sau khi hầu hạ, nương theo ánh sáng của đôi nến đỏ bên ngoài màn trướng đánh giá vị hôn phu bên gối, ánh mắt nhìn nam tử tuấn lãng cao quý bên cạnh phức tạp vô cùng.

"Ôn Ngạn Bình..."

Sau nửa ngày, Nghiêm thị xiết chặt áo ngủ bằng gấm đỏ, yết hầu lên xuống mấy lần, cuối cùng không cách nào lên tiếng.

Mặc dù biết gả vào làm con dâu hoàng gia phải đoan trang hiền thực, không ghen không đồ kỵ. Thế nhưng là, đêm tân hôn, lúc phu thê thân mật, nghe trượng phu say rượu gọi tên một nam nhân ngay lúc tỉnh nồng, vẫn khiến nàng sinh ra cảm giác mất mát. Nàng tình nguyện để trượng phu gọi tên một nữ nhân khác, chứ không phải là một nam nhân.

Ôn Ngạn Bình, nghĩa tử thái sư đương triều, tuy chưa gặp qua người này, nhưng cái tên thì không ai không biết.

Nghiêm thị nhìn thật lâu, cuối cùng nhắm hai mắt lại, coi như không biết chuyện này, tuyệt đối không thể để thế nhân biết trượng phu của mình mơ tưởng một người nam nhân.

Nghĩ xong, Nghiêm thị cúi đầu, nhìn về phía cổ tay Đại hoàng tử đặt trên chân, chỗ đó có hai dấu ngón tay màu tím sậm, người nọ là hoàng tử chí tôn, cao quý vô cùng, ai dám tổn thương hần? Vết thương kia không cần nói cũng biết, tất nhiên là lúc hần thất thổ dặt tay người ta không buông trước cửa phòng, bị đối phương gây ra. Mặc dù nghe nói Ôn Ngạn Bình vẫn không thạo nhưng võ công rất lợi hại, ngay cả đại nội thị vệ trong cung cũng không phải đối thủ của nàng.

Nghiêm thị mấp máy môi, lấy một lọ cao dược trên đầu giường, cái này vốn là ma ma chuẩn bị cho đêm tân hôn của nàng, làm tan vết bầm, lúc này vừa đúng công dụng.

Tuy Đại hoàng tử đang ngủ rất ngon, nhưng những năm này sống cuộc sống của một hoàng tử khiến hần lúc ngủ cũng không ngủ quá say, cảm giác trên tay mát lạnh lập tức tỉnh dậy, đưa tay bắt lấy người bên cạnh, nghe được tiếng kêu to đầy duyên dáng, trợn mắt nhìn lên, liền thấy một khuôn mặt xinh đẹp.

Là thê tử tân hôn của hần Nghiêm thị.

Thấy trong tay Nghiêm thị vẫn cầm một lọ cao dược, làm sao không biết nàng đang làm gì, không khỏi có chút lúng túng thu tay về, đồng thời đem cái tay bị thương kia giấu vào tay áo.

"Sao nàng còn chưa ngủ?"

Nghiêm thị dịu dàng ngoan ngoãn trả lời: "Thiếp thần thấy trên tay phu quân có thương tích, nên muốn bôi chút thuốc, ngày mai cũng không nặng thêm nữa."

Đại hoàng tử nghe thế, sắc mặt nhu hòa, đưa tay ôm nàng vào ngực, thân mật hôn lên trán nàng: "Nàng có lòng"

"Đây là chuyện thiếp thân phải làm."

Nhìn thê tử xinh đẹp lại hiền thực, trong lòng Đại hoàng tử thỏa mãn, tính tình thật tốt, tốt gấp bội so với Ôn Ngạn Bình, hơn nữa tiểu tử thối kia còn là một nam nhân, làm sao bằng thê tử trong lòng được, hẳn tuyệt đối sẽ không coi trọng nam nhân đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Sự tình trong hôn lễ Đại hoàng tử không lớn không nhỏ, mặc dù người có tâm tư sâu có thể lấy ra làm đề tài, nhưng lúc đó Đại hoàng tử uống rượu say, thần sắc có chút dữ tợn, nhìn trong mắt người ngoài là Đại hoàng tử chán ghét Ôn Ngạn Bình, căn bản không có người như Đại hoàng tử phi phát hiện chân tướng thật sự.

Đương nhiên Ôn Lương nhanh chóng biết được xung đột trước tân phòng, không khỏi nhìn tiểu cô nương thật lâu, lúc thấy được tiểu cô nương buồn bực, mới khẽ cười nói: "Có phải Ngạn Bình rất chán ghét kinh thành không?"

Lúc này bọn họ đang ngồi trên xe ngựa hồi phủ, nghe được Ôn Lương nói, Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, mới nói: "Cũng không phải chán ghét, nơi này có cha nương, có đệ đệ muội muội, con rất thích. Chỉ là... Nếu cả đời như thế, trong lòng không quá cam tâm tình nguyện."

Cả đời quá dài, Ôn Ngạn Bình không muốn gò bó tại hoàng thành nhỏ nhỏ, không muốn như các tiểu thư khuê các bình thường cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, thậm chí không muốn đem cả đời phó thác cho nam nhân, xem nam nhân là trời tác động đến hi vọng ái ố của mình. Ôn Ngạn Bình tôn sùng vũ lực, tôn trọng sức mạnh, bởi vì quá hiểu nỗi khổ của nữ tử thế gian, vì thế hết thảy chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Chẳng qua lấy Như Thúy cô nương và Ôn Lương làm gương, nàng biết mình không thể thay đổi tất cả, không thể quá mức cực đoan, cái thế gian này vẫn còn nam nhân tốt. Phụ thuộc một người nam nhân không phải không được, nhưng nếu nơi đó không thuộc về mình? Khi đó biết làm sao bây giờ?

Từ năm sáu tuổi đó, nhân sinh của nàng bị phá vỡ, trải qua quá nhiều, nhìn thấy quá nhiều, hiểu rõ rất nhiều chuyện, cũng biết thế giới này rộng lớn, bản thân nhỏ tuổi chỉ thấy được một góc nhỏ. Bởi vì biết mình nhỏ bé, đã biết bắt lực thống khổ, trong lòng từ từ bỏ qua ràng buộc bản thân là nữ tử.

Dựa vào cái gì nữ nhân phải nhốt mình ở hậu viện giúp trượng phu dạy con, trở nên phụ thuộc nam nhân? Dựa vào cái gì nữ nhân chịu quá nhiều trời buốt, bị cột bởi hai tiếng thanh danh? Nàng muốn nhận thức thế giới này thật tốt, dùng chân mình làm thước đo thế giới, ngắm những cảnh đẹp khiến người ta rung động, nghe những chuyện xưa khiến người ta cảm động, tiên y nô mã, giang hồ sáng khoải.

Cả đời như thế, không thử không được.

Đương nhiên, ý nghĩ này quá mức kinh hãi thế tục, nàng chỉ có thể vụng trộm nghĩ trong lòng. Mặc dù nàng biết chính mình nói ra, Ôn Lương và Như Thúy sẽ hiểu, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ cho phép nàng làm như vậy, cho phép nàng cô độc cả đời, già không ai nương tựa. Lúc vô tình nàng lộ ra ý muốn rời khỏi kinh thành, lập tức bị Như Thúy dụ dỗ bắt lại, không dám kinh xuất nhắc tới nữa.

Ôn Lương tất nhiên biết rõ ý nghĩ của nàng, thấy lời nói của nàng cẩn thận từng li từng tí, mỉm cười: "Mùa hè năm nay có lẽ sẽ rất nóng."

Nghe thế, mọi người trong xe ngựa quay qua nhìn hắn, trong mắt lộ ra nghi vấn, không biết tại sao chủ đề tự nhiên dời tới mùa hè có nóng hay không rồi. Mùa hè hàng năm ở kinh thành chẳng khác gì lòng hấp, nóng không chịu được, năm nay có lẽ cũng không thay đổi gì. Nhưng nghĩ đến người thông minh nói chuyện đôi khi thích ngoạn một cái, mọi người không dám kinh thường.

"Đến lúc đó nhà chúng ta đến biệt trang ở nông thôn nghỉ mát đi."

Ôn Ngạn Bình mở to hai mắt nhìn, còn chưa phát giác ra vừa mừng vừa sợ, còn chưa tỏ vẻ cao hứng một chút, A Tuyết đã hoan hô kêu lên, trực tiếp nhảy vào lòng Ôn Lương cong môi cười nước miếng lên mặt hắn, ngọt như mật kêu lên: "Phụ thân tốt nhất, người là phụ thân tốt nhất trên đời, A Tuyết rất yêu người, so với nương còn yêu người hơn, yêu yêu ~~~"

Ôn Lương bị con trai nịnh hót khiến cho dở khóc dở cười, vỗ vỗ mông nhỏ mềm mại của bé, đem tiểu gia hỏa dính như keo da trâu này kéo ra. Dù là con trai, cũng không thể thân thiết như thế, dán đến mặt hắn đầy nước miếng, thật không có hình tượng.

Mà lúc này, đến phiên con gái Quý Quý bỏ nhào vào lòng hắn, mềm mại nói: "Quý Quý thích phụ thân nhất ~~~" Lúc tâm Ôn Lương bị con gái làm mềm thành một đoàn thì thấy tiểu đại nhân thường ngày nghiêm túc cũng bu lại nhẹ nhàng đặt một cái trên mặt hắn xong ngồi lại vị trí cũ, đỏ mặt nghiêm túc nói: "Ý kiến phụ thân rất hay, con cho rằng có thể thực hiện được ~"

"..."

Ôn Ngạn Bình và Như Thúy nhìn nam tử bị ba bánh bao huyền ảo xấu hổ đến luống cuống tay chân, đều nhìn không được cười rộ lên. Rõ ràng là nam nhân biết ăn nói lại ranh mãnh thích đùa cợt người khác, nhưng đối mặt với nương tử ngốc và các bé gấu nhà mình nhiệt tình tấn công, chẳng biết tại sao lại không chịu nổi, mỗi lần nháo mặt đều đỏ lên, cái này cũng là nguyên nhân mấy đứa nhỏ cam tâm tình nguyện quấn lấy hắn. Loại biến hóa hai mặt đối

lập này, khiến cho Như Thúy cô nương mỗi lần thấy được muốn ngừng mà ngừng không được.

Mà Ôn Lương bị các bé gái nhà mình quét thành một mảnh, uất ức cực kỳ, cảm giác đột nhiên mình cao hứng, là chính xác nhất.

Trở lại Ôn phủ, các bé gái bị đuổi về phòng mình nghỉ ngơi, Như Thúy cô nương tắm rửa sạch sẽ xong liền trực tiếp nhào lên giường, quần lấy Ôn đại nhân đang chọn mắt suy nghĩ.

Nàng duỗi cổ tay trắng nõn ra ôm cổ hân, ngọt ngào nói: "Ôn đại nhân, hôm nay tại sao chàng đột nhiên quyết định mùa hè đi biệt trang tránh nóng thế? Chàng chạy tới chạy lui không mệt sao?" Giọng điệu buồn nôn này giống A Tuyết như đúc.

Ôn Lương vốn đặt hai tay sau đầu, một chân dài co lại đặt trên chân, một chân gác lên chân kia đứng đưa lên xuống, ung dung tự đắc, thoạt nhìn thật không có hình tượng, quả thật rất giống lưu manh vênh chân bắt chéo, mà gương mặt lại không tý vết như hoa như ngọc, loại cảm giác trái ngược này khiến Như Thúy cười không thôi, cũng làm nàng nhận không được muốn bỏ nhào lên người hân chà đạp.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực khiến Ôn Lương không thể không nằm không, một tay đặt ngang eo nàng, đem nàng ôm trọn vào lòng.

Ôn Lương cúi đầu hôn lên trán nàng: "Thì không phải trời quá nóng sao?"

"Ôn đại nhân!" Như Thúy cô nương kêu một tiếng, há miệng cắn vành tai như ngọc của hân, vừa hút vừa cắn, hàm hồ nói: "Năm nào không vượt qua mùa hè nóng như thế, cũng không nghe chàng đề cập qua. Chàng đột nhiên có quyết định này, không phải là vì Ngạn Bình chứ? Giống như cũng không đúng..." Nhíu mày suy nghĩ một lát, thật sự nghĩ không ra gì cả, Như Thúy cô nương quyết định không ngược đãi đầu óc mình nữa.

Có một trượng phu quá mức thông minh, nàng đã sớm quyết định sẽ thoái mái, buông lỏng tinh thần, loại chuyện giờ âm mưu quỷ kế này cứ giao cho hân, nàng chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được, những chuyện khác không cần quá rối rắm, như thế mới có thể sống trẻ tuổi một chút, bằng không sinh ra tóc bạc sớm, khiến mình thoát nhìn già hơn, thế chẳng phải không xứng đôi với hân nữa sao? Hai người đi ra ngoài, người khác nói là lão nương dẫn theo con trai, nàng thật may mắn.

Ôn Lương suy nghĩ một chút mới nói: "Đương nhiên là vì Ngạn Bình, mọi chuyện gần đây làm nó bị dả kích, để nó buông lỏng tâm tình một chút cũng tốt, trong trang không có nhiều hạn chế như thế." Đương nhiên cũng sẽ không gặp lại Đại hoàng tử. Ôn Lương cup mắt xuống đồng thời che đậy thất vọng trong lòng, mặc kệ Đại hoàng tử có tâm tư gì, Ôn Ngạn Bình cũng không phải là hân có thể động.

Như Thúy cô nương nhanh chóng tiếp nhận cách nói này, đếm ngón tay tính thời gian: "Bằng không, tháng năm chúng ta đi biệt trang đi. Biệt trang gần chúng ta nhất là biệt trang ở thôn Hoa Khê, chỉ không tốt ở chỗ là quá gần hoàng trang, có muốn chọn cái xa một chút không? Thế nhưng nói như thế, có phải chàng không thể đi biệt trang cùng chúng ta phải không?" Mặc dù là vì tốt cho con gái, nhưng nàng cũng không muốn cùng Ôn đại nhân tách ra, mỗi ngày Ôn Lương phải vào cung, không thể ung dung tự tại đi biệt trang nhân nhả tự tại như phú hào.

Trong lòng Ôn Lương đã sớm có chủ ý: "Không sao, đi thôn Hoa Khê đi. Gần đây không nhiều việc lắm, ta sẽ viết tấu chương xin hoàng thượng nghị phép, không cần mỗi ngày phải vào cung. Tin tưởng chỉ là thỉnh cầu nhỏ nhỏ, hoàng thượng sẽ không làm khó.

Sau khi Như Thúy cô nương nghe xong thì hài lòng.

Trên thực tế, ý kiến hoàng thượng cũng rất quan trọng, Ôn Tử Tu khanh quá rảnh rồi phải không, dám vì chuyện nhỏ mà viết tấu xin đi thôn trang nghỉ mát, hiện tại mới cuối mùa xuân, mùa hè còn chưa tới đâu, khanh rảnh như thế không làm việc đàng hoàng được sao?

Đối với chuyện Sùng Đức đề lên án, Ôn Lương đã nghĩ sẵn trong đầu, kế tiếp bắt đầu tường trình lý do hân đi biệt trang, sau đó quân thần bắt đầu giằng co, Lưu Lương Phủ bình tĩnh nhìn lên trần đại điện, trong chờ xem cuối cùng người nào nhường bước, bắt kê là ai lui một bước, đối với một đại nội tông quân như ông không ảnh hưởng gì cả.

Ai ngờ cuối cùng Sùng Đức đề bị thuyết phục, sau khi Ôn Lương rời đi, Sùng Đức đề quyết định đáp trả người nào đó, vì thế vung tuyệt bút, quyết định mùa hè năm nay, Hoàng đế lão nhân gia sẽ dẫn lão nương, lão bà và các tiểu lão bà đi đến hoàng trang nghỉ mát, làm hàng xóm với Ôn đại nhân.

Bởi vì Hoàng đế chỉ tạm thời quyết định nên ngoài Ôn Lương ra ai cũng không biết, những đại thần kia không kịp trở tay, có thể đoán giá đất trồng phụ cận hoàng trang năm nay sẽ tăng rất nhiều, nghĩ tới khả năng hàng năm về sau, mùa hè hoàng đế sẽ đến ở, có rất nhiều đại thần nhao nhao sai học trò mua đất phụ cận hoàng trang để xây thôn trang, mà các thôn trang vốn có người sở hữu rồi cũng nhân cơ hội nâng giá bán.

Đương nhiên, các thần tử có nhiều đất đai hơn nữa, cũng nhiều không bằng hoàng đế. Sùng Đức đề lạnh mắt nhìn đất đai xung quanh hoàng trang tăng giá vùn vụt, lúc tăng đến độ cao nhất định, vung tuyệt bút lên, sai người phía dưới đem đất đai xung quanh hoàng trang bán cho các đại thần giàu chày mỡ, đem bạc lấp đầy kho riêng.

Cho nên nói, chẳng qua vốn nhất thời tâm huyết dâng trào vì nghĩa nữ đưa ra quyết định, vậy mà diễn biến cuối cùng lại trở thành mục đích kiếm tiền của hoàng đế, Ôn Lương lập tức sinh ra một cỗ ghen ghét, loại cảm giác ghen ghét này so với lúc trước khi ba đứa nhỏ sinh ra, hoàng đế mang ba đứa nhỏ ra cá cược thắng được đầy chậu đầy bát giống nhau, hơn nữa loại cảm giác ghen ghét này còn là rõ ràng biết được kế hoạch của hoàng đế, nhưng lại không có biện pháp vì tâm tư của mình mà đi phá hư, quá khó tiếp thu, thật muốn xúc động làm vài chuyện ngăn cản hoàng đế một chút mà.

Mặc kệ trong lòng Ôn đại nhân nghĩ cách trả đũa thế nào, lúc mùa hè tới, người một nhà vui vẻ đi đến biệt trang nông thôn ở. Đương nhiên Đàm Ký Khê cũng được đi theo, ở nông thôn tương đối yên tĩnh, biệt trang lại được xây dựng giữa sườn núi, gió núi thổi qua, mát mẻ hơn trong nội thành nhiều, rất

thích hợp đọc sách.

Tuy khoảng cách giữa biệt trang Ôn phủ và hoàng trang tương đối gần, nhưng cũng có một khoảng cách, chỉ cần cẩn thận một chút, chắc sẽ không đụng người trong hoàng trang. Nhưng lúc nghe nói Đại hoàng tử và Đại hoàng tử phi rất được lòng hoàng đế, được hoàng đế nhân tiện cho theo đến hoàng trang, trước tiên Ôn Lương liền gọi Ôn Ngạn Bình tới, dặn dò nàng đi ra ngoài cẩn thận, chung quanh đây có rất nhiều quý nhân, đừng manh động.

"Cha, quý nhân này có bao nhiêu quý đây?" Ôn Ngạn Bình mở to đôi mắt xinh đẹp hỏi.

"Giá trị mấy vạn lượng hoàng kim đấy." Ôn Lương tính toán xong, nói như thế.

Đối với tiểu cô nương yên lặng tìm cơ hội cho tương lai chạy trốn mà nói, vạn lượng hoàng kim thiếu chút nữa làm mù mắt chó của nàng, đầu tiên liền biết những quý nhân kia tất nhiên là người trong cung đi ra. Vì thế vô ngại cam đoan, mình nhất định cẩn thận, sẽ không đụng tới quý nhân.

Mặc dù có thời điểm tiểu cô nương rất nghịch ngợm lại thích đùa dai, nhưng đa phần vẫn là một cô nương khiến người khác yêu thích, có thể phân nặng nhẹ, có lúc rất nghe lời, cam đoan tuyệt đối sẽ không vi phạm. Trong lòng Ôn Lương rất vui, xem đáng vẻ tươi cười rạng rỡ của nàng, một lần nữa cảm thấy mình quyết định rất đúng.

Nhưng mà, Ôn Lương chưa vui mừng được vài ngày, Ôn Ngạn Bình đã mang tiểu Quý Quý nhu thuận thanh khiết nhất nhà cùng gây họa.

Không nói đến Ôn Lương sau khi biết có cảm tưởng gì, sau khi Tứ hoàng tử nghe nói chuyện này, lần đầu tiên muốn bóp chết người nào đó đã dạy hư Tiểu Quý Quý.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Cuối tháng năm, mùa hạ tới gần, toàn bộ kinh thành nóng như lửa đốt, sóng nhiệt đập vào mặt, mặc dù trốn trong phòng, vẫn cảm giác được từng đợt nóng rất, rất nhanh mồ hôi đầm đìa.

Mùa hạ tàn khốc như thế, một đám quý nhân trong cung ngồi không yên, đặc biệt nghe nói năm nay hoàng đế đã ban chỉ đến hoàng trang nghỉ mát, thế nên Thái hậu nương nương lớn tuổi chịu nóng không nổi gọi hoàng đế đến Trọng Hoa cung, biểu đạt ý nguyện sớm đến hoàng trang nghỉ mát của bà, là người hiếu thảo trong mắt thiên hạ, Sùng Đức đế đương nhiên thỏa mãn nguyện vọng nhỏ của thái hậu nhà mình, hạ chỉ nửa tháng nữa xuất phát.

Quý nhân trong cung, thái hậu, hoàng hậu và vài phi tần được sủng ái nghiêm nhiên được đi, các hoàng tử cũng cùng đi, một đám người trùng trùng điệp điệp.

Tứ hoàng tử vốn ở lại Phụng cung bồi hoàng hậu nói chuyện, tuy là mẫu thân thân sinh nhưng khuôn mặt tuần tú không có nhiều biểu lộ, lạnh nhạt thông dong, hai đầu lông mày thiếu niên non nớt nhú lại có chút nghiêm túc, lúc nói chuyện, lời nói cứ chỉ ngẫu nhiên có thể thấy rất nhã nhặn.

Hoàng hậu quan sát con trai, dịu dàng cười cười. Từ khi lên sáu tuổi, con trai đã hiểu rõ bản thân với tư cách là một hoàng tử trong cung sau này gặp rất nhiều khó khăn, bắt đầu học cách không chế tính tình và biểu lộ tâm tình của mình, biểu hiện ra bên ngoài là hoàng tử trong cung có khí độ lễ nghi, ngoại trừ đối mặt với người thân, tâm tình cực ít lộ ra ngoài. Khả năng bởi vì con trai và Túc vương tương đối thân thiết, nên trong lúc bất giác, học hỏi vài phần ở Túc vương lạnh lùng nghiêm túc, tuổi còn nhỏ mà có thói quen kéo căng khuôn mặt, đáng yêu khiến người ta vui vẻ.

Trong suy nghĩ của mẫu thân trong khắp thiên hạ, vô luận con trai lớn lên có đáng về gì, đều đáng yêu nhất. Hoàng hậu cũng không ngoại lệ, đương nhiên cho rằng con trai học theo Túc vương nghiêm túc và Ôn Lương phong nhã là đáng yêu nhất, không có hoàng tử nào tốt hơn con mình.

Chỉ là, con trai năm nay đã mười hai tuổi, có phải nên tìm một cung nhân dạy bảo một vài chuyện khác? Hơn nữa nếu thật phải đợi cô nương Ôn phủ lớn lên thành thân, thời gian có gần mười năm nữa, nàng không thể uất ức con của mình, đường đường là một hoàng tử? Sao có thể uất ức như thế? Mặc dù nói trước khi chính phi vào cửa nạp trắc phi là không tốt, nhưng an bài vài thông phòng nữ quan cũng được mà.

Tứ hoàng tử không biết mẫu thân tuy rằng đang mỉm cười nói chuyện với hắn, nhưng trong lòng đã thâm triển khai, thấy thời gian không sai biệt lắm, liền tuân thủ quy củ nghiêm ngặt cáo từ mẫu thân, rời khỏi Phụng cung.

Mặc dù xuất phát vào buổi sáng, nhưng bởi vì đội xuất hành của hoàng đế quá nhiều phức tạp, vốn lộ trình hai canh giờ lại miễn cưỡng biến thành bốn canh giờ. Ở đây mặt trời mới lên được nửa trời, vậy mà đã nóng đến người ta chịu không nổi.

Tứ hoàng tử mỉm môi đưa mắt nhìn thời tiết mùa hè, ánh mắt dòi xuống, rất nhanh liền thấy Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử ngồi trên ngựa, thấy bọn họ rõ ràng chịu không nổi nóng nhưng phải biểu hiện tốt trước mặt hoàng đế, đơn giản chỉ cần thẳng lưng ngồi phoir nặng trên lưng ngựa, khóe môi không khỏi vênh lên.

Loại phương thức biểu hiện này quả thật ngu xuẩn muốn chết.

Tứ hoàng tử nhìn thoáng qua, liền dẫn tùy tùng ngồi vào xe ngựa thiết kế riêng cho hoàng tử, trong xe ngựa có đặt khối băng, vén rèm xe đi vào, mát mẻ đập vào mặt khiến người ta phát ra tiếng thở dài thoải mái, tất cả bức bối đều lui đi.

Tứ hoàng tử ngồi trong xe ngựa, uống trà chanh hạ nhân đưa tới, nghĩ tới tiểu cô nương đã đi biệt trang Ôn phủ, lông mi lạnh lạnh phát ra một mảnh mềm mại, nghĩ tới rất nhanh có thể gặp mặt, trong mắt lộ ra vui mừng không thể che lấp.

Thế nhưng, bên ngoài vang lên âm thanh khiến hắn thu lại toàn bộ biểu tình, nhàn nhạt nói: "Vào đi."

Một thị vệ đi tới, không gian xe ngựa làm hắn không tiện hành lễ, Tứ hoàng tử phát tay miễn: "Có chuyện gì?"

"Điện hạ, thuộc hạ nhận được tin tức, Ôn đại công tử và Tam tiểu thư đánh địch tử Vũ Xuyên hầu gia."

"Cái gì?"

Đột nhiên nghe nói, Tứ hoàng tử giật mình làm đổ ly trà chanh trong tay, nghi ngờ mình nghe lầm. Tiểu cô nương vừa nhu thuận vừa đáng yêu mềm mại sao có thể đánh người hung tàn như thế, tất nhiên là Ôn Ngạn Bình hung tàn kia dạy sai, làm hư tiểu cô nương nhà hắn.

"Có phải Ôn Ngạn Bình ra tay trước không?" Tứ hoàng tử vội hỏi.

Thị vệ có chút xấu hổ, đương nhiên biết Tứ hoàng tử vô thức hỏi thôi, cho rằng nhất định là Ôn Ngạn Bình kia không an phận động thủ đánh người, Tam tiểu thư Ôn phủ nhỏ tuổi lại yên tĩnh chẳng qua là bị liên lụy mà thôi. Nghĩ xong, thị vệ không nỡ phá vỡ tưởng tượng của Tứ hoàng tử.

"Điện hạ, là Tam tiểu thư ra tay trước, Ôn đại công tử chỉ dạy dỗ hạ nhân Vũ Xuyên Hầu phủ thôi."

Sau đó thị vệ làm hết phận sự đem tin tức hắn lấy được nói cho chủ tử, "Địch tử Vũ Xuyên Hầu là vì một tiểu thiếp trong phủ hắn tới đòi công đạo, lại không nghĩ rằng va phải mấy vị công tử tiểu thư Ôn phủ, thế là đúng lúc trong tay Tam tiểu thư có roi, liền ra tay."

Kỳ thật đây là thị vệ biết rõ chủ tử nhà mình thiên vị nên cố ý nói "va phải" để giải vây đây, về phần tình huống lúc đó, thị vệ cảm thấy mình không nói rõ ràng thì tốt hơn, thật sự là quá hung tàn và câu huyết. Hơn nữa đường đường là địch tử Vũ Xuyên Hầu, tổ tiên là công thần khai quốc được phong tước, thế nhưng đời sau lại rơi vào trình độ này, ngay cả tiểu cô nương sáu tuổi cũng đánh không lại, ngược lại bị roi quất đến gào khóc.

"..."

Tứ hoàng tử trầm mặt, phát tay cho thị vệ lui xuống.

Sau khi thị vệ rời đi, biểu lộ lạnh nhạt cái gì tất cả đều không còn, ngón tay hung hăng cào vách xe, chỉ còn lại lửa giận cuộn cuộn, còn có oán niệm đối với Ôn Ngạn Bình, cho rằng nàng đã dạy hư tiểu hài nhi nhu thuận của hắn, thật sự là hận không thể đem đại cừu tượng lai ném cho thị vệ trong quân doanh hung hăng thao luyện một phen. Còn có địch tử Vũ Xuyên Hầu, thế mà tìm đường chết khiến cho Quý Quý tự mình ra tay, nhất định là hắn không tốt!!

Đồng thời, đám người Đại hoàng tử cũng rất nhanh nhận được tin tức, không khỏi cười nhạo và có chút hưng phấn, cảm thấy đây là một cơ hội, liền nghĩ phải nắm chắc như thế nào.

Trên thực tế, có một số việc trùng hợp khiến cho người ta cảm thấy thật câu huyết.

Ôn Ngạn Bình không phải người gây thị phi, chẳng qua đôi lúc nàng ý vào vũ lực ý thế hiếp người mà thôi, tuy hơi hung tàn một chút nhưng chưa bao giờ quá mức.

Chuyện lần này là thế này, sau khi Ôn Ngạn Bình đến biệt trang, đám ma ma không hề nhìn chăm chăm bắt nàng học cái này học cái kia, quả thật giống như phạm nhân được thông khí, tự do tự tại, không còn gò bó. Hơn nữa ở nông thôn đã thú rất nhiều, đối với trẻ con lớn lên trong thành mà nói, tuyệt đối là vô cùng mới lạ thú vị, các bé gấu đang tuổi ham chơi sao có thể ngồi yên được?

Thế là mỗi ngày khi mặt trời ngã về phía tây, Ôn Ngạn Bình đều dẫn mấy đệ đệ muội muội ra ngoài hóng mát, ngay cả Trường Trường một lòng muốn ở trong phòng đọc sách thánh hiền cũng bị Như Thúy cô nương cười tủm tỉm khuyên bảo, bị huynh trưởng và đệ đệ ép buộc ra ngoài hóng mát. Đương nhiên, sau đó tiểu băng hữu Trường Trường vẫn trung khuôn mặt chính trực khiến cho A Tuyết phát điên, Như Thúy cô nương tỏ vẻ Trường Trường nhà chúng ta thật đáng yêu, loại tính tình không được tự nhiên này về sau làm thế nào lấy được thê tử tốt đây? Ài nha, thật sự gấp rút nha, hay là trước hết cứ sàng lọc tuyển chọn các tiểu cô nương tính cách đáng yêu sắp sáu tuổi trong kinh thành nhĩ ~~o(v)o

Cái loại hóng mát này, khó tránh khỏi sẽ phải gặp nhiều người. Hơn nữa bởi vì hoàng trang được xây dựng ở vùng này, đất đai tăng lên, rất nhiều quý nhân đã xây xong biệt trang xung quanh hoàng trang, cộng thêm nghe nói hoàng đế dẫn lão nương và đám lão bà đến hoàng trang tránh nóng, vì thế gần đây rất nhiều nữ quyền nhà quan lại quyền quý tới biệt trang phụ cận hoàng trang.

Vì vậy do sai sót ngẫu nhiên, bé gấu A Tuyết chơi điên cuồng không cẩn thận đụng phải một tiểu phu nhân đang tản bộ, hai người đồng thời ngã chổng vó như chó gặm bùn.

Khi đó bên cạnh A Tuyết chỉ có một mình tiểu muội muội đi theo, muội muội thấy ca ca ngã sắp xuống, nhanh chóng chạy qua đỡ lên, nhỏ giọng hỏi ca ca có bị thương không, thật sự là rất che chở, lời nói dịu dàng mềm mại khiến người ta yêu thích, làm cho A Tuyết bị ngã mộng sắp vỡ ra thành bốn mảnh nước mắt lưng tròng, chỉ có thể cố nén trở về, kêu đau thì xấu hổ, đành phải nhịn xuống an ủi muội muội, nói bé không đau.

Trước mặt muội muội A Tuyết lấy khí khái nam tử hán nói không đau, nhưng nữ nhân cũng bị ngã lại không có bản khoản này, lập tức duyên dáng kêu to,... nhìn thấy người làm ngã mình là hai tiểu hài tử xấu xa giống như khi con, trên mặt đều là bùn, không thấy rõ bộ dạng dài ngắn thế nào, chỉ cho là đứa nhỏ trong thôn Hoa Khê phụ cận, đương nhiên không để vào mắt, lập tức gọi ma ma xách chúng lên dạy dỗ một trận.

Vốn ca ca ngã đã khiến Quý Quý đau lòng, cái nữ nhân này lớn lên đẹp không bằng một nửa phụ thân mình không chỉ không nhìn đến tuổi ca ca nhỏ hơn nàng ta, thân thể cũng yếu hơn nàng ta, thế mà nói muốn đánh ca ca một trận khiến ca ca quỳ gối xin lỗi nàng ta, Quý Quý lập tức nổi giận.

Dịu dàng đáng yêu nhưng khi nổi bão thật đáng sợ, tức giận đến đầu óc choáng váng, tay áo run lên, một cây roi nhỏ dài chừng một thước cường ngạnh ngăn cản A Tuyết quỳ xuống trước các ma ma, sau đó quát tới các nha hoàn ức hiếp ca ca đồng dạng dùng roi quần chân đánh ngã các nàng ta, một mình chắn trước mặt ca ca. Rõ ràng là bộ dáng tiểu anh hùng, thế nhưng trong mắt rõ ràng là uất ức, đôi mắt bồ đào màu đen lấp lánh nước mắt, đường như chỉ sau một khắc là khóc lên.

"Quý Quý..."

A Tuyết chứng kiến muội muội hành động, đặc biệt thấy muội muội rõ ràng sợ đến sắp khóc mà vẫn muốn bảo vệ mình, lập tức cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Tuy rằng bình thường A Tuyết nghịch ngợm, là một tiểu ngốc nghếch thích gây sự, nhưng mà nguyên tắc cơ bản chưa từng né tránh, bé quỳ lạy trời, lạy phụ mẫu, lạy hoàng thượng, nhưng cho tới bây giờ chưa từng quỳ trước mặt nữ nhân không quen biết, nhìn nàng ta ăn mặc trang điểm xinh đẹp, hận không thể đem hết hộp trang điểm trát hết lên mặt, đã cảm thấy nữ nhân này dung tục không chịu được, hơn nữa lúc này nghe ma ma quát cái gì nàng ta là Tử di nương của đích tử Vũ Xuyên Hầu phủ, loại vật di nương này không phải tiểu thiếp sao? Đại ca nói, nam nhân có tiểu thiếp tuyệt đối phải đoạn tử tuyệt tôn đấy, đích tử Vũ Xuyên Hầu nhất định sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không cần để ý tới.

Tiểu Quý Quý nhu thuận nghe lời thật không giống con cái Ôn Lương, nhưng có Đại ca hung tàn dạy bé tập võ, giá trị vũ lực so với hai ca ca lợi hại hơn, cây roi nhỏ dùng để đùa nghịch đến mãnh liệt như gió, đám nha hoàn ma ma đều bị quát ngã trên đất, nhưng may mắn không làm các nàng ta bị thương, chẳng qua là làm cho các nàng ta không thể ức hiếp tiểu ca ca của mình.

Thế là hai tiểu bằng hữu và tiểu thiếp Vũ Xuyên Hầu phủ kết thù oán như vậy, các tiểu gia hòa đều có chút tỉnh tỉnh mê mê, đám nha hoàn ma ma kia bị roi quát ngã trên mặt đất tuy không bị thương, nhưng ngã trên đất cũng rất đau, xương cốt không biết có tan rã hay không.

Sau khi nói lời độc ác xong, tiểu thiếp của đích tử Vũ Xuyên Hầu phủ khóc chạy đi, chắc là tìm gia trưởng cáo trạng rồi.

Thế là hôm sau, lúc bọn họ đi chơi, đã bị đích tử Vũ Xuyên Hầu tới báo thù cho tiểu thiếp chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128

Trên thực tế, đích tử Vũ Xuyên Hầu phủ vì thương tiểu thiếp đến chặn bọn họ, mà Ôn Ngạn Bình cũng đã sớm mang theo kiếm chặn hấn ở đằng kia.

Ngày hôm qua không có một ai, tiểu đệ đệ và tiểu muội muội không biết chạy đến chỗ hoang dã nào, làm nàng rất lo lắng, nhanh chóng dẫn Trường Trường đi tìm, đương nhiên, tiểu đệ đệ và tiểu muội muội như khi con tằm bùn nhanh chóng trở về, thế nhưng vành mắt A Tuyết hồng hồng-- mộng ngả đau quá, đây là phản ứng sinh lý -- muội muội về mặt lỗ chĩa - chực khóc, khiến nàng sợ hãi, cho là bọn chúng gặp chuyện không tốt.

Nhìn thấy nàng, Quý Quý bỏ nhào vào trong ngực nàng, mềm mại khóc nức nở: "Đại ca, Quý Quý đánh nhau, tiểu ca ca bị ức hiếp..."

Ôn Ngạn Bình lập tức đau lòng không thôi, cũng mặc kệ tiểu muội muội xưa nay ngoan ngoãn làm thế nào đánh nhau, lòng mảy mảy động, hung tàn nói: "Ai dám ức hiếp Quý Quý và A Tuyết nhà chúng ta hả? Nói đi, Đại ca đánh hấn cho muội."

A Tuyết cũng nhào về phía trước, chống mộng lên nói: "Đại ca, mộng A Tuyết đau, đại thẩm kia trang điểm rất xấu, muốn đánh A Tuyết, còn cứng rắn bắt A Tuyết quỳ xuống..."

Cái này, còn không phải đốt một thùng thuốc súng, ngay cả Trường Trường vốn muốn trách cứ đệ đệ muội muội không nghe lời chạy loạn khắp nơi cũng nhũn mảy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nghiêm túc, đi tới sờ sờ mộng nhỏ của đệ đệ, vỗ xuống, thấy bé đau đến nhanh chóng lui mộng đang vênh thật cao về, âm thanh mềm mại: "Ngaoan, không đau, trở về ca ca bôi thuốc cho đệ."

A Tuyết nghe xong lời này của Trường Trường, liền biết Nhị ca cứng nhắc mềm lòng không mắng mình, nhanh chóng đáng thương lên tiếng, đưa tay ra ôm tiểu chính thái cao bằng mình, ào ào nói: "Nhị ca tốt nhất, hiện giờ A Tuyết rất đau..."

Trường Trường ôm lấy đệ đệ an ủi, Ôn Ngạn Bình cũng tới sờ sờ mũi nhỏ bị thương, trong lòng lửa giận ngập trời, quyết định chuyện này không thể để yên! Nếu nàng biết rõ ai dám ức hiếp đệ đệ muội muội của nàng, tuyệt đối không để người đó sống tốt!

Sau khi trở về, các bé gấu dựa vào suy tính riêng của mình nên không báo lại với người lớn, chẳng qua là mũi A Tuyết đau một chút, không chỉ có bé mũi ngà bầm xanh, hơn nữa trên cánh tay nhỏ và bàn chân có rất nhiều vết máu đọng, làm sao có thể giấu được bọn nha hoàn hầu hạ, đương nhiên phải đem chuyện này báo cáo với Như Thúy cô nương rồi, Như Thúy cô nương nhanh chóng tới thăm, nhìn thấy trên da non trắng nõn của con trai nhỏ một mảng tím tím xanh xanh mướt chói mắt kinh hãi, lập tức đau lòng vô cùng, đồng thời cũng hỏi rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra, chỉ là các bé gấu đã được Ôn Ngạn Bình dặn dò, không nói cho nàng biết nữ nhân khóc chạy đi kia là ái thiếp của Vũ Xuyên Hầu phủ, khiến Như Thúy cho rằng chẳng qua là chạm phải quý nhân vùng phụ cận thôi.

"Nương, nương đừng lo lắng, chuyện này cứ giao cho con xử lý." Về mặt Ôn Ngạn Bình thể sơn sát, cam đoan mình có thể làm tốt.

Thấy nàng một bộ dáng tiểu cầu cầu ăn, lời muốn nói của Như Thúy cô nương bị nuốt trở vào, cảm thấy nàng trong những năm qua rất có chính kiến của mình, liền đồng ý, quay đầu lại lên nói chuyện này với Ôn Lương. Dù muốn rèn luyện tiểu cô nương, nhưng vì phòng ngừa phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nên trước hết cần làm tốt công tác chuẩn bị mới được.

Quả thật Ôn Ngạn Bình có suy tính của riêng mình, dám đánh đệ đệ của nàng còn khiến đệ đệ phải quỳ xuống trước một nữ nhân nhất định không phải loại gì tốt, nàng bỏ qua mới là có quý. Mà loại nữ nhân này còn là thiếp thất, một thiếp thất mà thôi lại có thể kiêu ngạo như thế, nhất định là có người bày mưu kế, Ôn Ngạn Bình rất chú ý người nam nhân sau lưng thiếp thất kiêu ngạo kia!

Đối với nữ nhân, trời sinh Ôn Ngạn Bình có một loại thương tiếc, có thể tránh được miễn cho khó xử liền tận lực tránh đi, nhưng đối với nam nhân là chưa từng có, hung tàn không cần nói.

Thế là Ôn Ngạn Bình gọi Tiểu Lộ Tử tới, như vậy như vậy dặn dò một phen.

Ngày hôm sau, tất cả di chứng A Tuyết ngã đã lộ ra, toàn bộ thân mình nhỏ nhắn lộ ra xanh xanh tím tím, thoát nhìn có chút khủng bố. Ngày hôm qua ngã một cái, đúng là ngã rất nặng, bằng không A Tuyết cũng không đau đến mức rơi nước mắt, đối phương cũng không tức giận đến mức liều mạng đi gây khó dễ cho một đứa nhỏ. Bộ dáng A Tuyết trong mắt mấy đứa nhỏ, thật sự cảm thấy đáng thương cực kỳ, thậm chí Tiểu Quý Quý khóc lên.

Ôn Ngạn Bình thấy thế, vội vàng kéo Quý Quý qua, giáo dục lại bé một lần nữa: "Quý Quý, muội thấy A Tuyết rất đáng thương có phải không?" Thấy tiểu gia hòa rung rung gắt đầu, trong lòng Ôn Ngạn Bình âm hiểm cười cười: "Thế nên, tiểu thiếp bị làm hư kia thật đáng ghét, hơn nữa khiến cho nàng ta đáng ghét như vậy, là do nam nhân gây ra. Sau này muội nhất định không được gả cho nam nhân có tiểu thiếp nha, nếu hán dám nạp tiểu thiếp, Quý Quý liền trực tiếp cho hán đoạn tử tuyệt tôn, có biết không?"

"..."

Trường Trường nghe thấy rất nhanh hồng mắt, kêu lên: "Đại ca, không thể dạy muội muội như thế!" Sau đó xoay một vòng: "Về sau nếu thật sự muội phụ dám làm chuyện có lỗi với muội muội, tôi đa tía đa... Mỗi ngày ba bữa cơm quát hán một lần là được rồi."

"..."

Đến cùng thì cách nào độc ác hơn? Còn có Trường Trường không phải đệ đệ một mực đọc sách thánh hiền sao? Sao lại đưa ra chủ ý cùi bắp vậy hả?

Được rồi, mặc kệ các bé gấu dạy muội muội ngoan ngoãn dịu dàng như thế nào, thì ngày hôm đó bọn nhỏ đều bị bắt ở nhà không cho phép chạy loạn, đợi đến lúc mặt trời sắp xuống núi, Ôn Ngạn Bình đặc biệt thay một thân y phục tương đối mộc mạc, len lén ôm tiểu muội muội cùng leo tường chạy.

Thời gian là chạng vạng tối, địa điểm là rừng cây ngày hôm qua, nhân vật là hai nhóm người.

Đích tử Vũ Xuyên Hầu là một nam nhân tướng mạo có chút anh tuấn, nền tảng không tệ, quan hệ thông gia đều mạnh mẽ liên hợp, rất khó sinh ra đời sau lệch đưa kém tảo. Đương nhiên đây chỉ là về bên ngoài, trên thực tế một dung mạo tốt mà không có khí chất tốt phối hợp, cũng là không tốt. Ít nhất là trong mắt Ôn Ngạn Bình, đích tử Vũ Xuyên Hầu phủ này nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng khiến nàng không thoải mái, ánh mắt mơ màng, bông mắt đặc biệt lớn, màu da cũng đặc biệt trắng, một thân lã la tư lự cũng không chống đỡ được hình tượng một quý công tử nhẹ nhàng.

Ánh mắt Ôn Ngạn Bình lộ ra vui vẻ, rất tốt, tin tức Tiểu Lộ Tử không tệ, quả nhiên Vũ Xuyên Hầu vì ái thiếp mà ra mặt, nàng đang chờ hán đây.

Đương nhiên, trong mắt Vũ Xuyên Hầu, Ôn Ngạn Bình chỉ là mặt hàng bình thường, ngược lại là tiểu cô nương nấp sau lưng thiếu niên tuyết trắng đáng yêu, bộ dáng nhút nhát lúc nhìn người, coi như là một đại nam nhân hung ác cũng nhìn không được muốn biểu lộ đáng vẻ dịu dàng miễn cho dọa bé. Có thể thấy được, sau khi lớn lên bé nhất định là một giai nhân tuyệt sắc, ở loại địa phương nông thôn này, thế mà có thể dưỡng ra tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, thật sự là tổ tông phù hộ.

Hơn nữa đích tử Vũ Xuyên Hầu thấy, hai người dám chạy tới đây, thì gan cũng đủ lớn. Xem ra ái thiếp hán nói không sai, những dã hán tử ở nông thôn này quá hung tàn không để những người có thân phận quý nhân như họ vào mắt, phải dạy dỗ một trận mới được.

Vốn loại chuyện thế này không cần hán ra mặt, nhưng chỉ vì tiểu thiếp năm ngoái hán vừa nạp, nàng ta có chút thủ đoạn, khiến đích tử Vũ Xuyên Hầu mê mẩn choáng váng đầu óc, ngay cả chính thể cũng ném sang một bên, dẫn một mình nàng ta đến biệt trang nghỉ ngơi. Cũng vì hán thịnh sùng, mà đem một nữ nhân nhà nghèo biến thành nữ nhân được sủng ái, ở Vũ Xuyên Hầu phủ kiêu ngạo không kiêng kỵ, lúc này bị đứa nhỏ ở nông thôn làm nàng ta mất hết mặt mũi, làm sao nuốt trôi cục tức này, buổi tối trở về một phen khóc nháo, liền khiến đầu đích tử Vũ Xuyên Hầu nóng lên, phát hỏa, quyết định tự

mình dẫn người tới đây báo thù cho ái thiếp.

"Nhìn cái gì? Nhìn nữa móc mắt ngươi!" Ôn Ngạn Bình hung ác nói, cực kỳ chán ghét ánh mắt không đứng đắn của hắn khi nhìn tiểu muội muội, đơn giản mà nói, chính là ý dâm.

"Tiểu tử thôi, ngươi biết ta là ai không?"

"Không biết!"

"..."

Địch tử Vũ Xuyên Hầu tức giận đến choáng váng, chỉ tay về phía nàng: "Ngày hôm qua chính các ngươi đã thương ái thiếp của ta?"

"Ai biết đó là nữ nhân từ đâu đến, đại thẩm kia cũng đã thương đệ đệ của ta, làm hại nó hôm nay nằm trên giường đi không nổi, thân thể đều tím xanh, ta còn chưa tìm các ngươi đòi công bằng đâu." Ôn Ngạn Bình cũng đồng dạng trợn mắt nhìn.

"Đại thẩm" hai chữ này lực sát thương vô cùng lớn, địch tử Vũ Xuyên Hầu tức giận đến run rẩy, ái thiếp của hắn năm nay mới mười sáu tuổi, đang độ tuổi đẹp như hoa, ở đâu ra "Đại thẩm" hả?

Nửa câu cũng không hài lòng, đầu vó đi.

Địch tử Vũ Xuyên Hầu cho rằng va chạm với ái thiếp của mình là đã hài tử ở nông thôn nên dẫn theo gia đình không nhiều lắm, chỉ có bốn tên, cộng với mình nữa là năm đại nam nhân, không tin không thể dạy dỗ một thiếu niên và một tiểu cô nương. Nhưng ai biết hai người này không giống như lẽ thường vẫn nói, tiểu cô nương kia rõ ràng rất đáng yêu, nào biết được một cây roi có thể đùa tốt như thế.

Thoáng một cái Ôn Ngạn Bình đã đánh bại hai gia đình, mặc khác hai người còn lại một giẫm dưới chân, một sử dụng chuôi kiếm gõ một cái sau lưng, tất cả ngã xuống mặt đất. Dễ dàng đánh bại gia đình xong, Ôn Ngạn Bình nói với muội muội đang không biết phải làm sao: "Quý Quý, người này chính là lão già dạy hư đại thẩm ngày hôm qua muốn đánh A Tuyết, nhanh ra tay đi!"

Loại lời lẽ coi khinh này là cái gì? Địch tử Vũ Xuyên Hầu vốn cảm thấy bốn gia đình vô dụng bị đánh bại khiến hắn mất hết mặt mũi, lúc này nghe thấy Ôn Ngạn Bình nói như thế, càng bị chọc giận gần chết. May hắn còn có chút đầu óc, thấy Ôn Ngạn Bình không ra tay, bèn nghĩ muốn bắt tiểu cô nương duy nhất ở đây uy hiếp. Dù sao tiểu cô nương này ngày hôm qua đã đã thương tiểu thiếp của mình, mang bé về cho ái thiếp hả giận.

Tiểu Quý Quý không thích động đao kiếm đánh nhau với người khác, bé học dùng roi chỉ là nghe lời đại ca nói học roi cũng tốt, học võ rèn luyện thân thể, mỗi ngày kiên trì cưỡi ngựa, nhưng bé chưa từng có ý nghĩ dùng những thứ này bắt nạt người khác. Thế nhưng lúc này, dù cho bé không muốn ra tay, đại ca cũng sẽ buộc bé ra tay, hơn nữa mặt mày địch tử Vũ Xuyên Hầu hung tợn đánh tới mình, tiểu gia hỏa sợ hãi, ông tay áo run lên, cây roi trong tay liền rơi ra.

"Ah...ah...ah không được qua đây..."

Mắt Ôn Ngạn Bình sáng lên, nghe thấy tiếng gào khóc của địch tử Vũ Xuyên Hầu, vẫn còn tâm tư chỉ dạy tiên pháp cho muội muội nhà mình, làm thế nào quát, quát ở đâu thì đau hơn, khiến cho tiểu Quý Quý vốn có chút khiếp đảm cuối cùng hồi tâm nghe lời chỉ dạy bên cạnh.

Địch tử Vũ Xuyên Hầu: QAQ, ah ah ah, hai người thật quá đáng, ta không phải cộc gỗ, tại sao vừa đánh ta vừa sửa chữa tư thế chứ?

Đem người quát một trận xong, Ôn Ngạn Bình mới đi tới, lấy tay che mắt tiểu muội muội, một cước giẫm lên ngực hắn, dưới ánh mắt sợ hãi của đối phương nói: "Nghe nói Tử di nương trong phủ ngươi không cẩn thận làm bể bình hoa mà thế tử ngươi thích nhất, ngươi lại mắng thế tử ngươi một trận, nói nàng không nên đẻ bình hoa ở đó khiến Tử di nương làm hỏng làm nàng ta hoảng sợ. A, nam nhân trình độ như ngươi, quả thật rất cận bả."

Tiểu Lộ Tử rất hữu dụng, ngay cả những chuyện này cũng biết, càng biết rõ chuyện trong Vũ Xuyên Hầu phủ, Ôn Ngạn Bình càng cảm khái cái này thật hiếm thấy, thế nên lúc này đến chặn người cũng không có chút chột dạ nào.

Hô hấp Vũ Xuyên Hầu cứng lại, đầu nóng lên, phát hỏa: "Ngươi, ngươi là do tiện nhân kia phái tới --- aaa, mau bỏ chân ra!"

Ôn Ngạn Bình giận dữ, dùng sức giẫm ngực hắn, tức giận nói: "A phiiii, không cần hạ nhục người khác, nếu không phải tiểu thiếp nhà ngươi to gan lớn mật muốn đánh đệ đệ ta, còn muốn nó quỳ xuống bồi tội, ta mới lười để ý tới ngươi!"

Đem người đạp đến sống dở chết dở, Ôn Ngạn Bình mới ôm tiểu muội muội bị che mắt nghênh ngang rời đi.

Địch tử Vũ Xuyên Hầu chặn người báo thù không thành, ngược lại bị dạy dỗ một trận, mặc dù chỉ chịu tổn thương da thịt một chút, nhưng sau khi tin tức này truyền về Vũ Xuyên Hầu phủ, khiến phu thê Vũ Xuyên Hầu tức giận không thôi, Vũ Xuyên Hầu phu nhân thương con sốt ruột, tức giận đến mặt nói phải tra xét rõ vấn đề này tại chỗ. So với chuyện vì nữ nhân nên con trai không có đầu óc, bọn họ rõ ràng không thể tin những dân đen kia có can đảm ra tay với con trai mình, có lẽ có người đặc biệt nhắm vào con trai cũng không chừng.

Bởi vì Vũ Xuyên Hầu phu nhân phát ra lời thề muốn tra rõ ràng mọi chuyện, đem kẻ xấu dám đã thương con trai ra dạy dỗ một lần. Cũng bởi Vũ Xuyên Hầu phu nhân bất chấp nhúng tay, chuyện này lúc đầu vốn có thể giải quyết riêng, cuối cùng lại huyên não đến người phụ cận hoàng trang đều biết cả.

~~~

Tác giả: Khuyết, yên tâm, Hồ ly tinh sẽ rất nhanh trở lại~~

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Chỉ cần có lòng muốn điều tra, tức nhiên mọi chuyện rất nhanh liền sáng tỏ, không có chút khó khăn nào. Trên thực tế khoảng cách giữa biệt trang Ôn phủ và Vũ Xuyên Hầu phủ rất gần, chỉ cần điều tra một chút là biết rõ đứa nhỏ Ôn phủ mỗi lúc trời chiều liền đến dòng suối trong rừng cây cạnh biệt trang chơi đùa, cộng thêm hạ nhân miêu tả, hung thủ là ai không cần nói cũng biết.

Lúc Vũ Xuyên Hầu phủ nhân nghe hạ nhân đi điều tra trở về bẩm báo, tức giận tới mức trực tiếp đập vỡ chén trà trong tay ngay lập tức, cắn răng thở phì phì, run rẩy nói: "Tốt tốt, một nữ nhân xuất thân là nha hoàn bại hoại, một đả tiểu tử không biết tới từ đâu, thậm chí có can đảm ức hiếp con ta..."

Người bên cạnh thấy bà tức giận đến lợi hại, nhao nhao tiến tới an ủi, sau nửa ngày con giận mới dịu xuống được. Sau khi dịu lại con giận, Vũ Xuyên Hầu phủ nhân nén giận hướng ánh mắt nhìn con dâu cả Ôn thị đang dờ dẩn như gỗ đứng bên cạnh, cả giận nói: "Con dâu lớn, người chăm sóc phu quân người như thế sao? Nó bị người ta đánh thành như thế, người còn không biết rõ tình hình, còn chờ hạ nhân về bẩm báo mới biết chuyện!"

Đối mặt với ánh mắt bất mãn của bà bà, Ôn thị vẫn như tượng gỗ, trên mặt tái nhợt không có biểu lộ gì, chỉ nói: "Phu quân dẫn Tứ di nương đi biệt trang nghỉ mát, không muốn dẫn con dâu theo, con dâu đương nhiên không biết..." Trong lòng lại nghĩ, thật sự đánh rất hay, sao Ôn đại công tử và Tam tiểu thư không trực tiếp đánh chết hần luôn đi?

Vũ Xuyên Hầu phủ nhân nhìn vào mắt nàng càng thêm bất mãn, khẽ quát: "Người là một đích nữ xuất thân thế gia vọng tộc thế mà để cho một con hát trèo lên đầu, còn oán trách phu quân không xem trọng người không dẫn người đi biệt trang, nữ nhân không sinh được trứng còn muốn ảnh hưởng đến thanh danh con ta, tại sao lúc đầu ta mờ mắt chọn nữ nhân Ôn gia các người..."

Nghe bà bà chỉ cây dâu mắng cây hòe, Ôn thị cúi đầu, im lặng lấy thái độ nhẫn nhục chịu đựng bày tỏ kháng nghị, trong lòng càng đau khổ. Bà bà cay nghiệt không phân phải trái, phu quân sa vào sắc đẹp thiên vị, chị em dâu tranh đấu gay gắt, toàn gia churong khí mịt mù, cả đời bị nhốt ở nơi này, còn hi vọng gì đáng nói?

Tại sao hần không bị người ta đánh chết đi?

Quở trách con dâu xong, trong lòng Vũ Xuyên Hầu phủ nhân thoải mái hơn rất nhiều, cũng bắt đầu suy nghĩ xem làm cách nào đòi lại công bằng cho con trai. Vũ Xuyên Hầu phủ nhân sống hơn nửa đời người, tuy tính cách thật sự không thể coi là tốt, nhưng rõ ràng, Ôn phủ bây giờ không phải là nơi Vũ Xuyên Hầu phủ bọn họ có thể đắc tội, sau lưng Ôn phủ không chỉ có hoàng đế sủng ái mà còn có Trần Quốc Công phủ làm chỗ dựa, đều là những thứ Vũ Xuyên Hầu phủ khó có thể với tới, thế nhưng muốn bà cứ như vậy buông tha cho hung thủ đã thương con trai, trong lòng bà nuốt không trôi cục tức này. Cả đời bà ngang ngược, ngay cả trượng phu cũng quản sát sao, toàn bộ Vũ Xuyên Hầu phủ phải nghe lời bà, đã dưỡng thành tính khí "Duy ngã độc tôn", làm sao nuốt xuống con giận này được?

Ngay lúc Vũ Xuyên Hầu phủ nhân còn chưa có chủ ý nào tốt, đột nhiên ma ma tâm phúc tới, nói thầm với bà mấy câu, Vũ Xuyên Hầu phủ nhân trừng mắt nhìn mình, dặn dò ma ma tâm phúc vài câu, sau đó cho mấy văn bồi lui xuống, sửa sang lại đáng về ngồi ở sảnh hầu.

Ôn thị là người cuối cùng rời khỏi, thấy thần thái bà bà, trong lòng hơi sợ hãi, mơ hồ có chút bất an.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, Ôn thị lại bị bà bà gọi tới, nói là muốn đi biệt trang ở thôn Hoa Khê, tìm Ôn phủ đòi công đạo.

Trong lòng Ôn thị cả kinh, lập tức một luồng hơi lạnh truyền từ lòng bàn chân nhảy lên, cả người cứng ngắc. Dù nàng chỉ là phu nhân khuê phòng cũng biết hiện nay không thể đắc tội Ôn phủ. Mặc dù nàng họ Ôn, xem như là con gái Ôn gia, nhưng chẳng qua nàng chỉ là do một chi nhỏ của Ôn gia sinh ra, không phải dòng chính chánh tông, trong gia phả Ôn gia, nàng coi như là tộc muội của Ôn Lương, chẳng qua năm đó lúc nàng gả vào Vũ Xuyên Hầu phủ, Ôn Từ Tu đang ở biên cương xa xôi, không phong quang vô hạn như bây giờ, phụ mẫu tham sinh lễ của Vũ Xuyên Hầu, đem nàng gả qua đây, khiến cho người trong Vũ Xuyên Hầu phủ không để nàng vào mắt. Sau này Ôn Lương và Tĩnh Viễn tướng quân chiến thắng trở về, được phong làm Thái Sư, là trí sĩ bên cạnh hoàng đế, danh tiếng vô cùng, Vũ Xuyên Hầu mới xem trọng nàng một chút.

Chẳng qua là về sau xảy ra rất nhiều chuyện, Vũ Xuyên Hầu phát hiện Ôn Lương và nhất mạch Ôn thị cũng không thân thiết, không chút giao tình nào với một tộc muội như nàng, thái độ lại khôi phục khinh thường như ban đầu, cộng thêm những năm gần đây, nàng không có chỗ dựa, tại phủ gia không ngang đầu lên được, bà bà cay nghiệt, trượng phu phong lưu hèn hạ khiến cho tình cảnh của nàng rất khó khăn.

Ôn thị thờ dài, số mạng đau khổ không trách được người khác, đành phải chỉnh lại búi tóc, dịu dàng ngoan ngoãn điu bà bà ra cửa.

Xe ngựa chậm đuổi chậm đuổi, rốt cuộc buổi trưa thì tới biệt trang của Vũ Xuyên Hầu phủ ở thôn Hoa Khê.

Nghe nói lão nương và thê tử đến, đích tử Vũ Xuyên Hầu Thẩm Nhân đỉnh đạc nằm trên giường bày ra đáng vẻ bị thương nghiêm trọng, không chút ý tứ

ra đón tiếp, ngược lại gây ra một loạt chuyện Tử di nương Vương thị run như cây sậy, run rẩy ra thỉnh an, không dám thở mạnh một cái.

Ôn thị lạnh mặt nhìn bà bà bỏ nhào tới trước giường trượng phu gọi tâm can bảo bối, sau đó nhìn qua Vương thị, mắt lộ ra châm chọc. Bà bà tính tình cường ngạnh lại cay nghiệt, quả thật là chiến kỵ chuyên làm khó dễ nằng nạnh, chỉ cần là nữ nhân bên cạnh con trai đều nhìn không vừa mắt, hiện tại bà có thể nhìn thuận mắt Vương thị đang được con trai sủng ái mới là lạ, vì thế làm mọi cách gây khó dễ, cũng bởi như thế Vương thị mới quán lấy Thẩm Nhân đòi đưa nàng ta tới biệt trang nghỉ mát tránh bà bà cay nghiệt, hơn nữa lấy có Vũ Xuyên Hầu phu nhân có nhiều chuyện phải làm, để nàng lại trong kinh.

Vương thị đang run rẩy chờ một bên trong lòng thâm hận, lão chủ chứa thể mà đi tới đây, sớm biết như vậy nàng đã chịu đựng một chút, không làm lớn chuyện như thế.

Hiện tại trong lòng Vương thị cũng âm thầm hối hận, nàng nào biết đứa nhỏ nàng đựng phải là đứa nhỏ của Ôn thái sư phủ, nếu biết nàng có một trăm lá gan cũng không dám sai hạ nhân đánh bọn chúng thậm chí còn muốn chúng quý xuống tạ tội. Vương thị biết rõ chuyện này náo động quá lớn, tuyệt đối nàng sẽ bị đẩy ra gánh tội thay, hiện tại chỉ mong Thẩm Nhân là một người đáng dựa vào, bảo vệ nàng.

Trong lòng Vương thị nghìn xoay vạn chuyển, gương mặt nhìn Ôn thị đang đứng chờ dẫn một bên, trong mắt lộ ra chút kinh miệt, một nữ nhân không bắt được tâm trượng phu còn không sinh được một cái trứng, nếu không phải chiếm danh xưng chính thê, Vũ Xuyên Hầu phu nhân cũng muốn bảo vệ nàng ta, nàng sớm đã kéo nàng ta ra khỏi vị trí đó, với thủ đoạn của nàng, khiến Thẩm Nhân sủng thiếp diệt thê là không vấn đề, phiên toái duy nhất là Vũ Xuyên Hầu phu nhân.

Nghĩ xong, Vương thị thâm hận, lão thái bà thật sự biến thái, làm gì có mẫu thân nào giống như bà ta, con trai đã ba mươi tuổi rồi, mà xem như đứa nhỏ buổi tối hận không thể vây cùng một ổ chăn, nếu con trai sủng nữ nhân nào liền bắt bẻ ngay, quả thật không thể nói lý!

Vũ Xuyên Hầu phu nhân khóc một hồi, lạnh lùng nhìn thoáng qua Vương thị, sau đó mới đề đề cho con trai nghỉ ngơi, tiếp đó rửa mặt làm mình thoải mái một chút liền dẫn nàng dâu, điều võ dương oai đi đến biệt trang Ôn phủ.

***

Ngày mùa hè, sau giờ Ngọ, tiếng ve kêu râm rang, thỉnh thoảng gió từ từ lướt nhẹ, thổi qua đầu ngọn liễu, mang đến một chút mát mẻ.

Lúc Phi Y tiến vào, liền nhìn thấy thiếu niên mặc trường sam màu xanh ngồi dựa vào giường mỹ nhân, trong tay cầm một quyển sách ngủ gật. Dưới ánh nắng sáng ngời, da như bạch ngọc, khuôn mặt bình thường lộ ra dịu dàng, thiếu niên này cũng không bình thường như lời người ta nói, nhìn lâu ngày, có một loại hàm xúc thú vị không nói ra lời, làm người ta không nhìn được muốn nhìn thêm lần nữa.

Hoặc nói là, phải gọi là thiếu nữ mới đúng.

Ánh mắt Phi Y rơi vào chỗ áo bào rộng hơi phập phồng trước ngực, trong lòng có chút an ủi, cuối cùng cũng sung lên, tuy bây giờ còn nhỏ nhưng mà không sao, mỗi ngày làm đu đủ sữa bò cho nàng, không tin là tương lai ngực không to ra được.

Có thể là nghe tiếng bước chân của nàng, trong nháy mắt thiếu niên mở mắt ra, phát hiện là nàng, lại nhắm mắt tiếp tục mê man.

Phi Y lơ đãng, biết rõ nàng từ nhỏ tính cảnh giác mạnh mẽ, lúc mới đến Ôn phủ, thậm chí gió thổi lay động một chút cũng làm nàng bừng tỉnh, sau đó cả đêm đều ngủ không an ổn. Nàng biết khi còn nhỏ tiểu cô nương gặp chuyện không tốt, vùng vẫy hai năm để sống sót, một đứa nhỏ trong hoàn cảnh đó không điên mất là tốt rồi. Những năm gần đây may mắn sống an ổn đầy đủ mới dần dần trấn an được nỗi sợ hãi nghi hoặc trong lòng nàng, hiện tại đã không còn loại chuyện gió thổi lay một chút cũng khiến nàng tỉnh giấc nữa.

"Thiếu gia, có Vũ Xuyên Hầu phu nhân tới."

Vốn đang định ngủ tiếp Ôn Ngạn Bình lập tức trợn mắt, trong mắt một mảnh thanh tỉnh, nói với Phi Y: "Bà ta đến khỏi bình vấn tội?"

Phi Y gật đầu: "Thấy ý từ Vũ Xuyên Hầu phu nhân, đúng là như thế. Thoạt nhìn bà rất tức giận."

Ôn Ngạn Bình và các bé gái gây ra chuyện gì đương nhiên Phi Y biết rõ, dù sao chuyện Tiểu Lộ Tử đi điều tra, vẫn do Phi Y quản lý, thậm chí chuyện dạy dỗ đích tử Vũ Xuyên Hầu trong rừng cây, cũng là do nàng lạng lẽ sai người tới Vũ Xuyên Hầu biệt trang truyền tin tức. Có thể nói, chuyện đem đích tử Vũ Xuyên Hầu hành hung một trận báo thù cho A Tuyết đều là kế hoạch một tay bọn họ làm ra.

Ôn Ngạn Bình nghe xong, liền nhảy lên, lấy đoàn kiếm trên bàn thu vào tay áo, sau đó thay một thân chính phục, chạy ra cửa. Phi Y thấy nàng hùng hổ chạy ra ngoài, có chút bất đắc dĩ.

Ôn Ngạn Bình đi vào thiên đình, nhưng không mạo muội đi vào, ngược lại trốn bên cửa sổ, xoay đầu nhìn xung quanh.

Trong sảnh, Như Thúy cười híp mắt ngồi trên ghế chủ vị, một bộ hiền lành dễ nói chuyện. Một phu nhân khoảng bốn mươi tuổi đầu cắm đầy châu báu ngọc bích nổi giận đùng đùng ngồi trên ghế khách, vẻ mặt cay nghiệt, chắc là Vũ Xuyên Hầu phu nhân vô cùng lợi hại rồi. Phu nhân bên cạnh Vũ Xuyên Hầu phu nhân có khí sắc không tốt lắm, thân mình như nhánh liễu, yếu đuối mỏng manh, chắc là Ôn thị không được bà bà và trượng phu chào đón.

Ôn Ngạn Bình nhìn một lát, phát hiện Vũ Xuyên Hầu phu nhân kia nói chuyện như liên châu pháo bắn liên hồi, khiến người ta chen miệng không lọt, bản lĩnh chỉ cây dâu mắng cây hòe rất mạnh, luôn mồm muốn đòi công đạo cho đích tử bị đánh. Như Thúy cô nương ngồi uống trà, trên mặt cười tủm tỉm, kỳ thật không biết tâm hồn đã bay tới phương nào, chẳng qua mỗi lần bị chất vấn, nàng lại có thể mở miệng trả lời rõ ràng, đánh trả gọn gàng, khiến Vũ Xuyên Hầu phu nhân mỗi lần tức giận ngẹn ngừ.

Vũ Xuyên Hầu phu nhân thở hắt hắt thật lâu mới trở lại đều đặn, trong lòng thầm hận quả nhiên là nha hoàn bại hoại, khó chơi lợi hại như thế mới có thể bỏ lên giường Ôn Lương, mới được làm chính thê, xuất thân còn không bằng một thị thiếp trong Vũ Xuyên Hầu phủ, chỉ là kiếp trước siêng đi thấp hương mà thôi.

Ôn Ngạn Bình vốn mang kiềm tới đây, định nếu lão thái bà này không nói đạo lý, không ngại chặt đứt uy phong của bà ta, hiện tại xem ra, mẫu thân nhà nàng quả nhiên là ngốc nghếch chọc giận người ta, không rơi vào thế hạ phong chút nào, nàng đi ra hay không cũng không quan trọng.

Chẳng qua là, lão thái bà này thật sự đáng ghét, cái miệng còn đặc biệt không sạch sẽ, lời thối gì cũng có thể nói, có cách nào làm bà ta im lặng không nhỉ?

Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, cúi đầu nhìn ngọc bội đang đeo bên hông, đem chuỗi ngọc hoa trên đầu tháo xuống, lấy một hạt châu nhỏ trên đó, nắm trong tay, búng về phía á huyệt của Vũ Xuyên Hầu phu nhân.

"..."

Âm thanh vốn chói tay kết một tiếng dừng lại, bất thình lình im lặng làm Như Thúy và Ôn thị đều có chút không hiểu mà nhìn về phía Vũ Xuyên Hầu phu nhân, chỉ thấy miệng bà ta đóng đóng mở mở, giống như đang biểu diễn kịch câm, không có chút âm thanh nào.

Vũ Xuyên Hầu phu nhân rất nhanh phản ứng kịp, lập tức sợ hãi, hai tay bóp lấy cổ mình, vẻ mặt đầy hoảng sợ làm đồ chén trà nhỏ trên bàn.

"Vũ Xuyên Hầu phu nhân, ngài không sao chứ?" Như Thúy cô nương quan tâm hỏi một tiếng.

"Nương..." Ôn thị nhanh chóng vỗ ngực bà ta, vẻ mặt dờ dẩn rất thích hợp bày ra đáng vẻ quan tâm.

Bởi vì đột nhiên Vũ Xuyên Hầu phu nhân đột nhiên mất ngôn ngữ, nên lần vấn bệnh hồi tị này công cốc mà về, tất cả đều bị dọa, vội vàng đi thẳng.

Bọn hạ nhân ở biệt trang Ôn phủ có chút há hê nhìn Vũ Xuyên Hầu phu nhân rời khỏi, bọn hạ nhân không rõ chân tướng cảm thấy nhất định là trời cao nhìn không nổi sắc mặt đáng ghét cường ngạnh này của bà ta mới khiến bà ta mắc chứng mất ngôn ngữ. Đương nhiên, bọn họ không biết, Vũ Xuyên Hầu phu nhân mắc chứng mất ngôn ngữ này sau này sẽ không xuất hiện ở biệt trang Ôn phủ nữa, thế là tốt rồi.

Người đã rời đi, Như Thúy cô nương nhìn chằm chằm vào hạt châu nhỏ màu đỏ trong góc, sau đó gọi: "Ngạn Bình, còn không ra."

Vừa nói xong, chỉ thấy một thân ảnh nhảy ra từ cửa sổ, cười nịnh nọt nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Nhìn thiếu niên đang cười nịnh nọt với mình, Như Thúy nhìn không được cười rộ lên, nàng vốn không phải người theo khuôn phép cứng nhắc, biết rõ vừa rồi Vũ Xuyên Hầu phu nhân mắc chứng mất ngôn ngữ là do tiểu cô nương làm, thật sự không trách cứ, chỉ nói: "Cẩn thận một chút, đừng để cha con biết là con gây sự, bằng không lại để đám ma ma giáo đường dạy con quy củ."

Ôn Ngạn Bình mặt dạn mày dày nói: "Đến lúc đó nương cầu tình giúp con, dòi lực chú ý của cha đi là được rồi."

"Đừng nghĩ hay quá, trong lòng Ôn đại nhân hiểu rõ, chẳng qua không muốn so đo mà thôi, nếu muốn phạt con, con nhất định chạy không thoát."

Ôn Ngạn Bình gãi gãi quai hàm, phì cười: "Rõ ràng chính là tiểu thiếp nhà bọn họ ức hiếp A Tuyết trước, bây giờ lại tới đòi công đạo, rất không hiểu đạo lý, quả nhiên là người không biết nói lý lẽ." Trong lòng tức giận không thôi, vốn muốn tha cho đích tử Vũ Xuyên Hầu phủ, hiện giờ tiểu cô nương quyết định đêm nay sẽ đi đánh hấn một trận tiếp.

"Chỉ sợ là bọn họ có chỗ dựa mới can rờ như thế." Như Thúy không phải ngốc, đương nhiên là trong lúc nói chuyện Vũ Xuyên Hầu phu nhân để lộ ý tứ, tuy không biết người nào cho bà ta lá gan lớn như thế, nhưng bọn họ cũng không sợ, dám tính thiệt hơn với họ, cứ để Ôn đại nhân đi giết hết bọn hần.

Sau khi Ôn Ngạn Bình nghe xong, tâm tình hơi bất định, ngón tay xoắn xoắn: "Nương, chúng con đã gây họa sao? Có phải làm cho mọi người khó xử không?"

Thấy nàng bất an, không khỏi mềm lòng. Như Thúy kéo nàng tới ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, vốn không có ý trách cứ sao lại tức giận? Huống hồ dù cho tiểu cô nương gây họa, chỉ sợ Ôn đại nhân không chỉ không cảm thấy khó xử, mà ngược lại cảm thấy phấn khích, nói không chừng sẽ trực tiếp vén tay áo dẫn các bé gái nhà mình đi đánh người.

Buổi tối lúc Ôn Lương trở về, đem chuyện hôm nay Vũ Xuyên Hầu phu nhân tới nói cho hần biết.

Ôn Lương nghe xong, nhàn nhạt mỉm cười một cái: "Phu thê Vũ Xuyên Hầu không phải người ngốc, chẳng qua chỉ là mắt mờ không nhìn ra sự thật. Không sao, nếu bà ta lại tới, nàng trực tiếp cho người đánh bà ta ra, những thứ khác để ta xử lý."

"Ai, Vũ Xuyên Hầu có phải sẽ vạch tội chàng không?" Như Thúy cô nương quyết định hỏi rõ ràng trước rồi hãy nói.

Ôn Lương thấy nàng lo lắng cho mình, trong lòng nóng hừng hực, nhìn không được néo néo cảm nhon của nàng, hôn xuống, mới nói: "Không có việc gì, ông ấy không có can đảm tố cáo ta. Bằng không thì cũng sẽ không biết rõ con trai bị đưa nhỏ nhà chúng ta đã thương, mà chỉ để phu nhân của mình ra mặt, chắc là đến thăm dò." Sau khi hôn nàng đến chóng mặt, lại phân tích: "Hôm nay là nghỉ thức đón hoàng thượng vừa tới hoàng trang, có đại sự gì cũng không ai dám làm phiền hoàng thượng trong thời điểm này. Chúng ta chỉ cần an tâm chờ là được."

Hết chỗ chê là, mặc dù chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bởi vì có mấy hoàng tử những tay, biến thành các hoàng tử tranh đấu, chẳng qua là cuối cùng có thể trở hết tài năng hay không những cái khác đừng nói tới.

Ôn Lương cười nhạt một tiếng, mấy năm nay hần vì hoàng thượng làm việc, đầu óc hoạt động rất nhiều, ngẫu nhiên muốn tìm chuyện đơn giản giải trí một chút. Nói thật ra, chuyện Ôn Ngạn Bình dẫn theo con gái nhỏ đi chặn người đánh nhau, hần không thấy có gì không ổn, ngược lại thấy chúng làm rất tốt, con gái của hần, không cần quá mềm yếu, có thù tất báo, bạo lực cũng là một loại phương thức giải quyết đơn giản.

Chỉ là, hần muốn xem một chút xem vị hoàng tử nào nhìn không được mà ra tay.

"Vũ Xuyên Hầu phu nhân là một người cường thế, ngược lại thiếp thấy thiếu phu nhân trong phủ họ thật đáng thương, nghe nói nàng ấy là tộc muội của chàng đấy." Như Thúy nhìn hần, nói ra cách nhìn của mình, "Những ngày này, thiếp nghe đồn đại thiếu gia Vũ Xuyên Hầu phủ ái thiếp diệt thê, hôm nay gặp đại thiếu phu nhân, mới biết nàng trải qua rất không tốt." Quả nhiên từ xưa tới nay, đều là nữ nhân chịu tội, rõ ràng nữ nhân khổ như thế, mà nữ nhân lại hết lần này tới lần khác làm khổ nữ nhân, thấy Vũ Xuyên Hầu phu nhân quát tới quát lui Ôn thị, trong lòng Như Thúy cực kỳ không thoải mái.

Thời điểm Ôn thị gả vào Vũ Xuyên hầu phủ, hần vẫn còn ở Đồng Thành, không thân cận với người trong tộc, càng không chú ý tới một tộc muội. Đối với Ôn thị không có cảm giác gì, nhưng rốt cuộc cũng là người trong một tộc, bị Vũ Xuyên Hầu phủ coi thường như thế, trong lòng có bao nhiêu mất hứng.

Ánh mắt Ôn Lương lạnh lùng, khinh thường nói: "Thiên gia tối kỵ nhất là ái thiếp diệt thê, hoàng thượng đã sớm không vừa mất hành động của Vũ Xuyên Hầu. Quân tử chi trạch, ngũ thê nhi trảm (Cái này ta cũng không hiểu lắm nhưng đoán lờ mờ là quân tử hưởng ân huệ của vua, cũng chỉ hưởng được năm thê hệ là hết mà thôi) cái tước vị Vũ Xuyên Hầu này sớm muộn hoàng thượng cũng tìm lý do thu hồi."

Cảm giác chính trị của Như Thúy cô nương mặc dù không lớn, nhưng cũng nghe ra được danh tiếng của Vũ Xuyên Hầu phủ, nói chung cũng chỉ có người trong cuộc mới không phát hiện được sự thật mà thôi.

Phu thê hai người tâm sự trong đêm, sao sáng lập lờ trên bầu trời, gió đêm lướt nhẹ qua xua tan nắng nóng ban ngày.

Một bóng người nhỏ nhắn lướt qua sân nhỏ, lợi dụng bóng tối xung quanh ẩn mình, lặng yên leo tường ra ngoài, thân hình hòa vào bóng đêm, im lặng không tiếng động, không một ai phát hiện.

Phi Y ngủ hơi bất ổn, cảm giác...cảm thấy sẽ xảy ra chuyện không tốt, khoác y phục lên, đi đến nội thất nhìn vào trong phòng, thấy rèm che bằng lụa mỏng hơi phập phồng, cảm thấy mình nghĩ nhiều, thế nhưng rất nhanh lại bị cái cửa sổ mở rộng kia làm nổi nghi ngờ, nhanh chóng đi vào, xóc rèm che nhìn vào, bên trong chỉ có chăn màn.

Phi Y lo lắng, thầm nghĩ tiểu cô nương bứt rứt không yên sẽ không thật sự chạy đi đánh lén đích tử Vũ Xuyên Hầu vào ban đêm chứ? Cái này...cái này...Nếu truyền ra ngoài, thanh danh tiểu cô nương sẽ không còn, về sau còn thể thể gả đi được không?

Thời gian chớp mắt, Phi Y mới nhớ lại tiểu cô nương hiện giờ là một thiếu niên, xem như muốn gả nàng đi thì cũng phải chờ một thời gian ngắn nữa, hiện tại lo lắng loại chuyện này có lẽ hơi sớm, bây giờ nàng lo lắng là, nàng bị thị vệ tuần tra của Vũ Xuyên Hầu phủ phát hiện bắt lại thì phải làm sao?

Người đang chạy trốn nào đó căn bản không biết được nha hoàn của mình đang lo lắng, thân ảnh xuyên thẳng qua màn đêm. Tuy chưa bao giờ qua biệt trang Vũ Xuyên Hầu phủ, nhưng mấy ngày nay chơi đùa đã thăm dò địa hình các vùng lân cận rồi, rất nhanh liền tới được biệt trang Vũ Xuyên Hầu phủ, trực tiếp chọn chỗ sân nhỏ vắng vẻ lên vào.

Ôn Ngạn Bình vốn cho là sân nhỏ vắng vẻ, tiến vào mới biết bên trong động tĩnh rất lớn, thế nhưng kỳ quái là không có bóng dáng hạ nhân nào, vốn cho là có thị vệ ẩn nấp trong bóng tối nhưng tra xét một hồi, ngay cả một hạ nhân canh gác cũng không có, chỉ có âm thanh nỗi giận hô quát truyền ra từ bên trong.

Nghe cái âm thanh hô quát kia, hình như đã từng nghe qua, suy nghĩ một chút, liền tỉnh ngộ, không phải âm thanh của đích tử Vũ Xuyên Hầu phủ Thẩm Nhân sao?

Ôn Ngạn Bình tiến vào một gian sương phòng, áp sát lên cửa sổ lộ đầu vào trong nhìn lên, liền nhìn thấy Ôn thị hôm nay mới gặp mặt té trên mặt đất, một nam nhân vừa đánh vừa mắng chửi nàng, mở miệng một tiếng là tiện nhân mà mắng, đồ nguyên nhân hôm nay mẩu thân thất bại không công từ Ôn phủ trở về lên người Ôn thị, hoàn toàn là đang phát tiết, khiến nàng tức giận, hận không thể hành hung nam nhân đang bạo lực này một trận.

Trong bóng tối, ánh mắt tiểu cô nương mơ hồ đỏ lên, một màn này khiến nàng nhớ tới khi còn bé, tình cảnh những sơn tặc thô bạo bắt nữ nhân hành hạ, còn có mẩu thân nàng, cũng bị bạo hành dã man thế này mà chết.

Cắn chặt răng, hết sức bình tĩnh nhìn tiếp, thẳng đến khi nam nhân thở phì phì rồi đi, nàng cũng lướt qua chỗ cũ, trốn lên một thân cây trong sân. Sau đó không lâu, một nha hoàn rụt rè sợ hãi chạy tới, sau khi phát hiện nam nhân không còn ở đây, mới vừa lẩn vừa bò chạy vào, thấy Ôn thị không biết sống chết nằm trên mặt đất, nức nở nghẹn ngào một tiếng, nhanh chóng qua xem xét.

Nha hoàn nâng Ôn thị lên giường, lấy nước và khăn mặt sạch sẽ rửa vết thương trên người nàng, thế nhưng Ôn thị như một người gỗ, hoàn toàn không phản ứng.

Ôn Ngạn Bình nhíu mày, sau đó nhếch môi, rồi đi theo lối cũ.

Một lát sau, Ôn Ngạn Bình đã đi dạo khắp biệt trang một lần, thăm dò được bố cục bên trong và nơi ở của từng người, cuối cùng tìm ra sân viện của Tứ di nương. Nhưng chỉ là sân viện của một di nương thế mà còn tốt hơn so với lão nương, còn chính thể thì chỉ ở một sân viện nhỏ hẹp vắng vẻ, có thể thấy được Thẩm Nhân này cận bã tới mức nào.

Ôn Ngạn Bình nhếch môi cười cười, cận bã bậc này, nàng thích đối phó nhất đấy.

Kéo một miếng vải đen che mặt, Ôn Ngạn Bình tránh được thị vệ tuần tra, đi vào một gian sương phòng lớn nhất trong viện, lật nửa cửa sổ nhảy vào, thân thủ như gió nhảy đến trước tấm bình phong trước giường, bên trong truyền đến tiếng thở dốc hưng phấn của nam nữ, còn có tiếng nam nhân cận bã khoe khoang với tiểu thiếp vừa rồi dạy dỗ chính thể như thế nào.

Không thể nhìn được nữa, cũng không cần phải nhìn, bốc ra một hạt châu, nhìn chăm chăm vào hư ảnh trên bình phong, đôi nam nữ chồng lên nhau kia, còn là nữ thượng nam hạ, đương nhiên biết rõ đang làm cái gì, xoẹt một tiếng búng hạt châu vào, vang lên tiếng nữ tử duyên dáng hồ to, sau đó mềm nhũn nằm trên thân nam nhân, khiến cho nam nhân hưng phấn cho rằng mình rất lợi hại làm người bất tỉnh, động tác càng lớn.

Đột nhiên gió đem thổi mạnh một cái, thổi tắt đèn dầu trên bàn, toàn bộ căn phòng tối đen, Thẩm Nhân vẫn lơ đãng, rất nhanh liền phát hiện hình như nữ nhân phía trên chóng đờ đứng lên, sau đó, một cái tát phát qua, lại dùng dùng vài cái, cả người bị đánh hồ đồ, đồng thời phía dưới mềm nhũn.

"Vương thị, nàng, nàng làm gì?"

Trong bóng tối, hắc hoàn toàn không thấy gì cả, chỉ biết là nữ nhân trên người bò dậy, sau đó là một loạt tiếng bạt tay, cả mấy chục cái, đánh cho hai má hắc sưng đỏ, trong miệng trào ra bong bóng máu, âm thanh cũng mơ hồ không rõ.

Một hồi sau, liền bắt đầu một trận đòn phương hành hạ, Thẩm Nhân hỗn loạn, trong lòng hận chết "ái thiếp" rồi, nghĩ đến ngày mai sau khi trời sáng, tuyệt đối sẽ khiến cho nữ nhân dám can đảm đánh hắc chết không yên lành.

Chỉ là, trước đó, có thể dùng đánh nữa hay không? Thật sự là muốn hư mất NGAO!!! QAQ

.....

...

Lắc lắc tay, Ôn Ngạn Bình đem hai nam nữ trần truồng ném lên giường, tuy từ đầu đến cuối đều dùng tay Vương thị hành hạ trên người đích tử Vũ Xuyên Hầu, thế nhưng vẫn cảm thấy thật buồn nôn.

Quả nhiên nhìn nam nhân cận bã không tốt, trong lòng nàng liền vui vẻ.

Ôm tâm tình vui vẻ, Ôn Ngạn Bình chạy về trong sân của Ôn thị, thấy nàng đã ngủ, nha hoàn canh giữ bên giường cũng đang chợp mắt, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy qua cửa sổ, tiến đến trước giường nhìn nhìn, trong lòng chẳng hiểu sao rầu rĩ. Đại khái là, hơi thở của nữ nhân này rất giống mẫu thân, lại có cùng một nỗi bất hạnh.

Nhưng, nàng xem như báo thù cho nàng ấy, trong lòng cũng có cảm giác như báo thù cho mẫu thân mình.

Yên lặng đứng một lát, mới nhảy cửa sổ rồi đi.

Sau khi nàng rời đi không lâu, Ôn thị mở to mắt, thấy cửa sổ mở rộng, ánh mắt mờ dần lộ ra vẻ nghi ngờ.

***

Hôm sau, các hoàng tử trong hoàng trang bắt đầu đi đến biệt trang bái phỏng các quan viên.

Đầu tiên Tứ hoàng tử đi biệt trang Ôn phủ.

Nam chủ nhân không có ở đây, nữ chủ nhân dẫn theo đứa nhỏ đi leo núi, Tứ hoàng tử không khỏi quay đầu ngựa, hướng ngọn núi hạ nhân Ôn phủ chỉ mà đi.

Lúc này, bọn họ đang nghỉ tạm ở một khối đất bằng phẳng giữa sườn núi. Ôn Ngạn Bình dẫn Đàm Ký Khê và hai đệ đệ chơi đùa trong rừng cây, thuận tiện dạy họ kỹ xảo săn bắn, Như Thúy và con gái nhỏ ngồi dưới bóng cây hóng mát.

Âm thanh hiiiih... của ngựa vang lên, hai người cùng nhìn lại, liền thấy Tứ hoàng tử cưỡi ngựa tới.

"Tứ ca ca ~" Tiểu Quý Quý nhếch môi cười gọi hắn.

Tứ hoàng tử nhảy xuống ngựa, chào hỏi Như Thúy xong mới ôm lấy tiểu cô nương, khuôn mặt tuần tú lộ ra tươi cười: "Quý Quý có nhớ Tứ ca ca không?"

Tiểu Quý Quý liếc nhìn mẫu thân, chần chờ một chút, mới lắc đầu, lúc Tứ hoàng tử đang thấy mắt mát, áp ứng nói: "Chỉ là thỉnh thoảng nhớ một chút..."

Tứ hoàng tử thở dài, tiểu cô nương quả nhiên quá thành thật khiến người ta không vui nổi, nhưng mà hắn rất thích bé thành thật, loại người này đối với hắn mà nói, rất đáng quý.

Hôm nay Tứ hoàng tử tới, đương nhiên không chỉ vì tới gặp tiểu cô nương, mà còn muốn tìm hiểu chuyện đánh nhau kia, đến nay vẫn không dám tin tiểu cô nương đánh nhau với người ta, cảm thấy nhất định là hắn nghe lầm.

Nghe thấy Tứ hoàng tử nhắc đến vấn đề này, tiểu cô nương rụt rụt thân thể, vốn muốn chạy đến bên cạnh mẫu thân, nhưng Tứ hoàng tử lạnh mặt đứng ở đó, không dám chạy đi, chỉ có thể sợ hãi nhìn hắn, rất đáng thương.

Tứ hoàng tử sờ sờ tóc tiểu cô nương, thấy bé cực kỳ đáng thương, nhìn không được kéo bé vào trong lòng: "Sau này Quý Quý không được xúc động thế nữa, hơn nữa Ngạn Hi là nam hài tử, lại là ca ca của Quý Quý, đáng lẽ phải bảo vệ Quý Quý mới phải."

Tiểu Quý Quý không hiểu: "Nhưng mà ca ca bị ngã đau, bị người xấu bắt phải quỳ xuống đấy." Thấy sắc mặt hắn biến hóa, suy nghĩ một chút, còn nói thêm: "Nếu Tứ ca ca bị người ta bắt nạt, mọi người cũng sẽ bảo vệ Tứ ca ca như thế mà."

Tứ hoàng tử bị lời nói này khiến trái tim mềm nhũn, sao tiểu cô nương lại đáng yêu thế chứ?

~~

Tác giả: Khụ, tuy mọi người cảm thấy mấy chương này quá dài, nhưng thật ra từng chương tình tiết rất ít, hơn nữa phải chú ý đến phản ứng của mọi người nên không khỏi chiếm chỗ một chút. Ta cũng nghĩ tới chương sau để Hồ ly tinh xuất hiện, kỳ thật bộ hạ này nhân vật chính là Hồ ly tinh, nhưng cũng muốn kể một chút chuyện xưa về sự phát triển của bọn nhỏ, nên sẽ tương đối dài.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131

Ôn Ngạn Bình dẫn mấy đứa nhỏ trở về, các bé gấu nhìn thấy Tứ hoàng tử nghiêm chỉnh đứng đó, đều mắt húng.

Gào khóc NGAO, cái hoàng tử kia, cách xa mọi người chúng ta một chút đi!

Tứ hoàng tử coi như không thấy nét mặt bọn họ, đưa ngựa cho thuộc hạ, bình tĩnh lạnh nhạt tham gia leo núi.

Ánh mắt A Tuyết xoay tròn, sau đó mạnh mẽ chen vào giữa mọi người và Tứ hoàng tử, đem bàn tay nhỏ nức ních thịt của mình nhét vào tay Tứ hoàng tử, cười hi hi: "Tứ điện hạ, mấy ngày trước A Tuyết bị thương, bây giờ móng rất đau, huynh dắt A Tuyết đi được không?"

Tứ hoàng tử: "...". Miễn bàn, muốn hắn nắm tay sinh vật giống đực? Không thể nào. Hắn muốn dắt tay mềm mại của tiểu cô nương!

Tiểu cô nương ngây thơ dịu dàng nghe thấy lời ca ca nói, tự động chạy tới dắt tay còn lại của ca ca, Tứ hoàng tử cảm thấy cả người không tốt, loại này tới từ thế giới hung ác thần kỳ nào vậy?

Thế là loại chuyện sáng sớm leo núi rèn luyện thân thể này dưới oán niệm của Tứ hoàng tử và sự giầy vò của các bé gấu cứ vậy mà kết thúc, lúc mặt trời lên cao, nhiệt độ bắt đầu nóng bức, mọi người đành phải xuống núi trở về biệt trang.

Trở lại biệt trang, vừa ngồi xuống uống trà lạnh giải nóng, chợt nghe chuyện đích tử Vũ Xuyên Hầu bị thương.

Sao lại bị thương?

Tứ hoàng tử và Như Thúy cô nương có cùng trực giác nhìn về phía Ôn Ngạn Bình, ba bé gấu cũng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng khi nghe lần này đích tử Vũ Xuyên Hầu bị thương là do ái thiếp của hắn trực tiếp ra tay tổn thương, mọi người mới biết đã nghi oan cho tiểu cô nương. Chỉ là Tứ hoàng tử âm thầm cười lạnh liên tục, một nữ nhân không an phận, thế mà sùng đến không biết trời cao đất rộng, sợ là lần này hai phủ trở mặt với nhau cũng là do một tay tiểu thiếp kia giờ trò quỷ, một tiểu thiếp mà có đủ sức mạnh đã thương một nam nhân đương nhiên có năng lực đối phó hai đứa nhỏ. Mà Thẩm Nhân lại là một kẻ trứng thối, chỉ vì một ái thiếp mà không thêm điều tra rõ ràng liền liều lĩnh ra tay, chọc người không thể dây vào không nói, còn bị một nữ nhân đã thương.

Nghĩ xong, Tứ hoàng tử thương tiếc nhìn về phía tiểu cô nương yêu quý của mình, cảm thấy bé chịu uất ức. Ngược lại tiểu cô nương quên chuyện này rất nhanh, hoàn toàn không để ý tới tâm tình bỏ không được của hắn, đang chơi với hai tiểu ca ca hết sức cao hứng, hoàn toàn ném hẳn sang một bên, khiến cho tâm tình Tứ hoàng tử bắt đầu không tốt.

Đến cùng chỉ là một thiếu niên, mặc dù che giấu tâm tình rất tốt, nhưng lúc không vui, cũng không khỏi lộ ra mấy phần, lạnh mặt nhìn các bé gấu đang chơi cùng một chỗ, cảm thấy bọn chúng nhất định là cố ý.

Bởi vì Ôn Lương không có ở đây, Tứ hoàng tử lưu lại quá lâu cũng không tốt, rất nhanh liền cáo từ.

Thấy hắn rời đi, Ôn Ngạn Bình nhếch miệng cười cười, A Tuyết hưng phấn giơ tay, sau đó đập tay với ca ca đang nghiêm mặt bên cạnh, chỉ có tiểu Quý Quý mơ màng nhìn bọn họ, thấy họ cao hứng, cũng mỉm cười thanh tú cười rộ lên.

A rốt cuộc cũng đuổi được sinh vật tà ác ngấp ngé muội muội nhà mình đi rồi ~~~^O^

Như Thúy cười híp mắt nhìn các bé gấu làm âm ỉ, thấy sắc trời không sai biệt lắm, mới để A Tuyết và Trường Trường đi tới thư phòng học tập với Đàm Ký Khê, nhân tiện dặn nhà bếp đưa điểm tâm lên cho chúng lót dạ.

Ôn Ngạn Bình đang bốc một khối bánh gạo bỏ vào miệng, thấy Như Thúy cô nương nhìn nhìn mình, trong lòng chấn động, nhanh chóng cười nói: "Nương nhìn con làm gì?"

"Đương nhiên muốn biết Ngạn Bình nhà ta tối hôm qua không ngủ đi đâu chơi?" Như Thúy cô nương bình tĩnh nói.

"..."

***

Chuyện đích tử Vũ Xuyên Hầu bị tiểu thiếp của mình đánh cho nội thương, phải nằm trên giường dưỡng thương nhanh chóng truyền khắp thôn trang xung quanh hoàng trang, sau đó lấy tốc độ của gió truyền tới kinh thành, cái này, ngay cả Vũ Xuyên Hầu cũng ngồi không yên.

Thẩm Nhân là con trai trưởng duy nhất của Vũ Xuyên hầu, cũng là nhất mạch duy nhất của dòng chính, mặc dù thứ tử thứ nữ con kế mẫu cũng có, chỉ là những năm này Vũ Xuyên Hầu phu nhân có ý phóng túng, đã đường sai lệch thành nhu nhược vô năng, căn bản không dùng được, lại so sánh cũng chỉ có duy nhất đích tử có thể gặp người khác. Huống hồ đích tử và thứ tử thân phận khác biệt, người bình thường đương nhiên coi trọng đích tử, nhưng ai ngờ đích tử này khiến người ta không bớt lo như thế.

Lúc Vũ Xuyên Hầu nghe nói con trai bị một tiểu cô nương sáu tuổi đã thương, đứt khoát không tin, cảm thấy có người cố ý bày mưu đối với Vũ Xuyên Hầu phủ, muốn Vũ Xuyên Hầu phủ mất mặt, vì thế ông ngồi yên. Tiếp theo lại nghe nói con trai bị tiểu thiếp của mình đã thương nằm trên giường không dậy nổi, không ngồi yên được nữa, đây quả thật là trò cười cho tất cả mọi người ở kinh thành.

Trên thực tế, việc Thẩm Nhân bị thương này, đoán chừng người duy nhất phần nộ chỉ có mình Vũ Xuyên Hầu phu nhân, trong kinh thành ai không chê cười chuyện Thẩm Nhân là một đại nam nhân lại bị tiểu thiếp của mình ra tay làm tổn thương. Mà người duy nhất nghi ngờ, đại khái chính là Ôn thị.

Hôm qua Ôn thị vừa tới biệt trang, buổi tối liền bị trượng phu gán tội hành hung một trận, tuy rằng trên người bị thương, nhưng những năm gần đây đã thành quen, dù sao chỉ cần bà bà mát lưng, trượng phu bèn cho rằng nàng bất hiền bất hiếu cố ý chọc giận bà bà, đem nàng đánh một trận. Vừa mới bắt đầu còn có thể về nương gia khóc lóc kể lể, thế nhưng phụ thân xem thường, mẫu thân mềm yếu, căn bản không có người ra mặt giúp nàng, thời gian qua dần cũng hết hi vọng, tự học cách bảo vệ mình. Mặc dù bây giờ bị thương, nhưng cũng không phải không chống đỡ nổi.

Mà khiến nàng nghi ngờ chính là, tối hôm qua lúc đang mơ màng ngủ, có người chạy đến trước giường nhìn nàng, nàng chỉ nhìn thấy bóng lưng, lờ mờ giống như một thiếu niên. Thiếu niên kia cái gì cũng không làm cứ như thế rời đi, nhưng nàng không dám nói ra, miễn cho tình cảnh đang khó khăn còn mang mầm tai họa.

Nhưng mà, ai ngờ buổi sáng thức dậy đi hầu hạ bà bà rửa mặt, nghe được trượng phu bị thương ở chỗ Tứ di nương. Bà bà sợ tới mức lỡ tay làm rơi bộ ngọc lưu vân phi thúy bà thích nhất, sau đó dẫn theo nàng cùng đi tới viện của Tứ di nương.

Trong lòng Ôn thị hoàn toàn không có cảm tình với trượng phu, thậm chí hận hắn không thể chết ngay lập tức, cho nên khi nhìn thấy thân mình hắn toàn dấu bàn tay, còn mặt thì sưng như cái đầu heo, trong lòng vô cùng hả giận. Mà với tư cách mang danh là ái thiếp gần đây Vương thị, hai tay sưng đỏ, nhìn qua chính là đánh người quá lâu.

Thấy vẻ mặt trượng phu phần nộ chán chường nằm trên giường, Vương thị khoái y phục trốn vào một chỗ khóc nức nở, hai người đều không ngang ngược can rờ như bình thường, thấy được nàng càng hả dạ.

Đương nhiên Vũ Xuyên Hầu phu nhân vì con trai bị thương mà khóc sập trời đất, nhất định phải giết chết Vương thị báo thù cho con trai. Chỉ là Thẩm Nhân nhìn tới Vương thị đang khóc hoa lệ vũ đài, bộ dáng mảnh mai không nơi nương tựa, cuối cùng mềm lòng, căn mẫu thân hắn lại, chỉ sai người nhốt Vương thị vào nhà cũi, chờ hắn khỏe lại sẽ tự mình xử trí.

Chỉ sợ chờ hắn khỏe lại, thấy sắc đẹp Vương thị, vết sẹo đã lành không còn đau nhức, hoàn toàn không nỡ bỏ ái thiếp này đi.

Ôn thị lạnh mặt nhìn một phòng hỗn loạn, không khỏi nghĩ tới cái bóng lưng tối qua, tim đập nhanh mấy nhịp, thế mà suy đoán chuyện Thẩm Nhân bị

thương là do hấn gây nên. Cũng bởi vì Thẩm Nhân bị thương, hấp dẫn hết lực chú ý của bà bà, kế tiếp Ôn thị có một đoạn thời gian tương đối yên tĩnh.

Qua ngày thứ hai, Vũ Xuyên Hầu cũng tới biệt trang, tự mình thấy mặt con trai sung như cái đầu heo, thật sự rất thâm, mà con trai lại bị một tiểu thiếp bạo hành ra như thế, làm thanh danh Vũ Xuyên Hầu phủ mất hết, khiến ông vừa đau lòng vừa hận rên sắt không thành thép, ánh mắt nhìn hấn càng nguy hiểm, làm cho Thẩm Nhân cảm giác được nguy hiểm, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía mẫu thân cầu cứu.

Thấy vẻ mặt trượng phu hận không thể ăn con trai, Vũ Xuyên Hầu phu nhân kinh hãi kêu một tiếng: "Lão gia..."

Vũ Xuyên Hầu phu nhân cường thế như vậy, nguyên nhân cũng do trượng phu nhu nhược, ngày xưa chỉ cần bà kêu một tiếng, trượng phu chưa bao giờ dám nghịch ý bà. Thế nhưng lúc này, vẫn dám bày sắc mặt cho bà nhìn, khiến trong lòng bà rất không thoải mái.

"Phụ nhân ngu xuẩn, sinh ra vật ngu xuẩn!" Vũ Xuyên Hầu chửi ầm một tiếng.

"..."

Thẩm Nhân thấy phụ mẫu bắt đầu cãi vã, trực tiếp kéo chăn che qua đầu giả chết. Ôn thị thấy hai người cãi vã như thế, cũng tìm một góc né tránh.

Ồn ào một hồi, liền ồn ào đến chuyện mấy hôm trước Thẩm Nhân bị đứa nhỏ hung tàn của Ôn phủ đánh bị thương. Vũ Xuyên Hầu càng tức giận sôi lên, chỉ vào mũi thê từ chửi ầm lên: "Bà...cái phụ nhân ngu xuẩn này, chẳng lẽ không biết chuyện đường đường là một đại nam nhân bị một đứa nhỏ sáu tuổi đánh che giấu còn không kịp, vẫn muốn ồn ào để cả thiên hạ đều biết, Vũ Xuyên Hầu phủ chúng ta bị các người làm mất hết mặt mũi rồi. Các người còn có thể diện đến Ôn phủ nào, muốn họ nhân lỗi với đứa ngu xuẩn này? Nhìn lại xem, đứa ngu xuẩn này bị tiểu thiếp đá thương, bà còn huyền nào để tất cả mọi người đều biết, có phải muốn Vũ Xuyên Hầu phủ chúng ta trở thành trò cười cho thiên hạ bà mới cam tâm không? Sao nó không bị tiểu thiếp trực tiếp đánh chết đi cho rồi."

Đại khái giữa người với người ở chung chính là như thế, người mạnh ta yếu, người yếu ta liền mạnh mẽ, cả đời Vũ Xuyên Hầu phu nhân cường thế, đột nhiên đối mặt trượng phu nổi dậy mạnh mẽ hơn, thế nên khúm núm như một tiểu tửc phụ, nhỏ giọng xen vào: "Lúc trước con trai bị đánh, thiếp cũng không muốn ồn ào đến Ôn phủ, thế nhưng có quý nhân nói, nguyên cho chúng ta chỗ dựa..."

Sau khi Vũ Xuyên hầu nghe xong, sắc mặt đột biến, lập tức không cãi nhau nữa, trực tiếp quát to một tiếng cắt ngang lời bà, sau đó trầm mặt, dẫn thê từ tới một nơi kín đáo tìm hiểu tình hình.

Lời này mặc dù có chút mập mờ, nhưng tiết lộ hành vi lúc trước Vũ Xuyên Hầu phu nhân tới Ôn phủ nào là có người sau lưng thao túng.

Tiếp đó thê từ Vũ Xuyên Hầu giải thích, thậm chí có thủ bút của Đại hoàng tử, lập tức sinh ra tuyệt vọng, càng khiến ông tuyệt vọng chính là, hôm nay ông tới đây cũng là bị Tứ hoàng tử bức tới, so với động tác Đại hoàng tử âm thầm không rõ, Tứ hoàng tử trực tiếp phái người tới nói rõ ràng, chính xác là cảnh cáo ông, nếu Tam tiểu thư Ôn phủ có chuyện gì không tốt, toàn bộ Vũ Xuyên Hầu phủ kết thúc.

***

Trong tay Ôn Ngạn Bình cầm một cái hầu bao xấu muốn chết, đây là do nàng vừa làm xong đây, tuy xấu đến khó coi, nhưng dù sao cũng là tác phẩm đầu tiên của nàng, trong lòng vui vẻ cười ha ha, nghĩ xong, liền trực tiếp giắt bên hông, coi như kỷ niệm.

Nàng ở chỗ đó vui vẻ cười, bên này Tiểu Lộ Từ lại thờ dài: "Thiếu gia, ngài có nghe tiểu nhân nói không? Gần đây Vũ Xuyên Hầu phủ bị chèn ép nghiêm trọng, nghe nói ngự sự thu thập xong tội của họ, hoàng thượng thu lại tước vị Vũ Xuyên Hầu, nghe nói đích từ Vũ Xuyên Hầu vẫn bệnh liệt giường, gần đây loạn lắm..."

Đối với chuyện Vũ Xuyên Hầu phủ, Ôn Ngạn Bình không chút hứng thú: "Đại thiếu phu nhân trong phủ họ thế nào?"

Thấy nàng quan tâm Ôn thị, nháy mắt nào Tiểu Lộ Từ phình ra, hoài nghi nhìn thiếu gia nhà mình có phải nhìn trúng phụ nhân có chồng rồi nên mới hai lần ba lượt sai hấn tìm hiểu tình hình Ôn thị, trong lòng sợ hãi, nhanh chóng nói: "Thiếu gia, đương nhiên đại thiếu phu nhân Vũ Xuyên Hầu phủ rất tốt, ngài... có phải quá quan tâm người ta không?" Cảnh thận Hạng công tử về sẽ tức giận đó!

"Đó cũng là một người đáng thương." Ôn Ngạn Bình hít một hơi.

Tiểu Lộ Từ cho rằng nàng lâm vào lưới tình u buồn, càng kinh hãi, thầm nghĩ, thiếu gia ngài cứ đợi Hạng công tử trở về thu thập ngài đi. Về phần tại sao thiếu gia nhà hấn phải chờ một nam nhân dạy dỗ, Tiểu Lộ Từ tỏ vẻ, Hạng công tử luôn luôn quản thúc thiếu gia như con trai, hoàn toàn không sao cả.

Đúng lúc này, Phi Y cầm thiếp mời được chế tác tinh xảo tiến vào, dùng ánh mắt quý dị nhìn nàng: "Thiếu gia, đây là thiếp mời của Tây Quận Vương phủ, Tây Quận Vương phủ mời ngài tới biệt trang của họ xem hí khúc, nghe nói là ý tứ của mấy vị tiểu thư."

"..."

~~~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, chủ yếu là muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này để Hồ ly tinh nhanh nhanh xuất hiện ~~~

Ta cũng biết các nàng than phiền nội dung truyện kéo dài, thế nên quyết định nhanh chóng chấm dứt nó, xử lý tương đối thô ráp. Đầu mối chính là quá trình phát triển của tiểu cô nương, đều là một vài cảnh sinh hoạt vui vẻ, vì vậy điệu văn hơi nhàm chán, bối cảnh cũng không lớn...

Chương 132

Ôn Ngạn Bình tiếp nhận thiệp mời đã mở kia, bên trong là chữ trung quy trung củ không có gì đặc biệt, phía dưới là lạc khoản (Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là ấn giám của Tây Quận Vương phủ, căn bản không nhìn ra bút tích của cô nương gia, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Đại khái nhìn ra thất vọng của nàng, Phi Y âm thầm cắn răng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thiếu gia, Tây Quận Vương phủ mời ngài ngày mai đi xem hí khúc, hạ nhân trong phủ họ còn đang chờ bên ngoài, phu nhân bảo nô tỳ tới hỏi ngài một tiếng, ngài đi không? Mặc kệ có đi hay không phải hồi đáp một tiếng mới được."

Ôn Ngạn Bình vuốt đóa hoa trên thiệp mời, trên mặt có chút nóng lên, phát nhiệt, hỏi lại một lần nữa: "Thật là ý tứ của Ngũ tiểu thư sao?"

"..."

Tiểu Lộ Tử mở to hai mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của người nào đó, cảm thấy thiếu gia nhà hắn thật là một cù cái lớn hoa tâm đa tình, trước đó một khắc còn đối với đại thiếu phu nhân Vũ Xuyên hầu phủ thâm tình quan tâm, sau một khắc liền hướng Ngũ tiểu thư Tây Quận Vương phủ ngượng ngùng, thật sự là quá trơ trẽn, nam nhân đạt trình độ này, rất cận bã.

Nhưng, vì sao có cảm giác, cảm thấy phản ứng của người nào đó không đúng nhỉ?

Xác thực không sai nha!

Phi Y quả thật nóng nảy, cô nương này đến cùng có ý thức được mình là một nữ nhân không? Nên chú ý không phải là cô nương xinh đẹp mà là công tử anh tuấn mới đúng chứ? Nhưng mấy lần gặp Ngũ tiểu thư Tây Quận Vương phủ, thấy cô nương người ta lớn lên thật đẹp, thế mà vui mừng hết sức, mỗi lần nghe tên ngũ tiểu thư Đường Giai Âm, đều nhộn nhạo một phen, như thế thật là nữ nhân sao?

Phi Y đương nhiên không để tiểu cô nương ngộ nhận lạc lối, tinh táo nói: "Ma ma Tây Quận Vương phủ tới đưa thiệp mời chỉ nói trong phủ bọn họ mời ca cơ nổi tiếng đến hát hí khúc, vì thế các vị tiểu thư làm chủ mời thiếu gia tiểu thư trong phủ chúng ta cùng đi, cũng đặc biệt mời thiếu gia ngài đi."

Trong lòng Ôn Ngạn Bình khẽ động, đang lúc mở miệng muốn đi, ai ngờ Phi Y nói chuyển một cái: "Thời tiết quá nóng, Tam tiểu thư hơi cảm nắng không tiện ra ngoài, đây là phu nhân từ chối nhã nhặn, nếu thiếu gia muốn đi, nô tỳ đi bẩm phu nhân ghi hồi thiệp."

Nghe thế, cảm thấy mình là một ca ca tốt sao có thể ngay lúc muội muội sinh bệnh mà chạy đi xem hí khúc với nữ nhân? Ôn Ngạn Bình lập tức cự tuyệt không chút do dự, nhân tiện hỏi thăm tình huống muội muội.

Khỏe rồi Phi Y vênh lên, quả nhiên chỉ cần đem mảy ngứa nhỏ ra, chuyện đại sự lớn thế nào thiếu gia cũng buông, đây là Như Thúy cô nương cố ý tiết lộ với Phi Y, Tiểu Quý Quý chỉ có chút không thoải mái mà thôi ngược lại không có gì đáng ngại. Biết rõ chủ ý của Tây Quận Vương phủ, dù cho Ngũ cô nương nhà họ còn nhỏ cũng không dám khinh suất đáp ứng. Không nói Ôn Ngạn Bình chính là một cô nương gia, nếu như là nam tử muốn tìm thể tử cũng tuyệt đối không tìm Tây Quận Vương phủ. Cho nên vẫn là tránh xa thị phi, miễn cho bị người ta tính kế mà không biết.

Phi Y nhận được câu trả lời bèn đi ra ngoài hồi đáp.

Ôn Ngạn Bình cũng đi theo ra ngoài, đi tới tiểu viện của ba đứa nhỏ.

Trong viện một mảnh xanh mướt, đình dài ả ả theo màu xanh lộ ra, một cảm giác mát lạnh không nói ra lời dưới cái nóng bức của mùa hè. Sau khi đi vào phòng, Ôn Ngạn Bình phát hiện Trường Trường và A Tuyết cũng ở đây, hai tiểu bằng hữu ngồi trên tú đôn trước giường, một trưng khuôn mặt nghiêm túc trong tay cầm quyển sách, xem tình hình là muốn đọc sách cho muội muội nghe đấy, một nằm lỳ trên giường, nhìn giống như đầu một con ech xanh nhỏ, miệng liu riu nói chuyện với muội muội.

Mấy nha hoàn ma ma bị đưa đến đứng ở cửa bên hông, thoát nhìn rất tội nghiệp, hỏi ra mới biết A Tuyết không chịu nổi các nàng cao lớn đoạt hết không khí của muội muội khiến cho trong phòng nóng hơn, sai các nàng đứng cạnh cửa chờ. Đám nha hoàn ma ma đáng thương nội lưu đầy mặt, trong lòng tự nhủ các nàng tuyệt không cao lớn, càng không có ý tứ cướp không khí của Tam tiểu thư.

"Đại ca!"

Thấy nàng tới, các tiểu bằng hữu kêu một tiếng.

Ôn Ngạn Bình lần lượt sờ đầu từng đứa sau đó tiến đến giữa giường, thấy sắc mặt tiểu cô nương hơi tái không có tinh thần nằm trên giường, không khỏi đau lòng, sờ sờ trán nhỏ, độ nóng hơi cao, một tay dính đầy mồ hôi nhanh chóng lấy khăn lau mồ hôi trên mặt cho bé.

"Quý Quý làm sao thế? Đại phu đến xem chưa? Có uống thuốc hay không?"

Tiểu Quý Quý ngồi dậy, mỉm môi cười cười với nàng, A Tuyết nhanh chóng đáp: "Đại phu xem rồi, đại phu nói muối muối hơi cảm nắng, đã kê đơn cho các tỷ tỷ đi lấy thuốc rồi." Nháy mắt nói tiếp: "Vừa rồi có người đưa thiệp mời tới đây muốn mời đại ca đi xem hí khúc, nương đi gặp khách rồi. Đại ca, huynh muốn tìm thê từ sao?"

"Ai, cái gì?" Ôn Ngạn Bình phát hiện ba đứa nhỏ đều dùng vẻ mặt thành khẩn nhìn mình, tay nhỏ nắm chặt, hình như rất khẩn trương, khiến cho nàng có chút không hiểu. "Ta mới mười lăm tuổi, không gấp." Sau đó ôm lấy A Tuyết, mình thì ngồi vào vị trí của bé, để bé ngồi trên đầu gối mình, nói: "Yên tâm đi, nếu muốn lấy thê từ, ta sẽ nói với các đệ."

Sau đó Ôn Ngạn Bình thấy cả ba đứa nhỏ đều nhẹ nhàng thở ra, nếu chỉ có Quý Quý và A Tuyết thì không có gì, thế nhưng Trường Trường xưa nay trầm ổn cũng thở dài một hơi, khiến nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

A Tuyết vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, sau đó miệng mồm lạnh lợi nói: "Thật tốt quá, thì ra đại ca sẽ không tìm đại tẩu cho chúng ta sớm như thế. Đại ca, vì gia trạch bình an, thời điểm huynh muốn tìm đại tẩu nhất định phải lựa chọn cẩn thận, hơn nữa phải để cho đệ, nhị ca và Quý Quý cùng nhau nhìn thuận mắt mới được lấy vào cửa."

"Được ~" Ôn Ngạn Bình cười híp mắt đáp, sau đó hỏi: "Sao các đệ lại khẩn trương như thế?" Sau đó sờ sờ mặt nhỏ của Tiểu Quý Quý, tiểu cô nương sắp lại, để cho nàng ôm vào lòng, nhu thuận dựa vào ngực nàng.

"Đương nhiên khẩn trương, nếu đại ca lấy phải nữ nhân tính khí không tốt, bất hiếu với cha nương, không yêu thương huynh đệ tỷ muội của phu quân mỗi ngày ba bữa đánh người, chúng ta không phải rất thảm? Nương nói, trường tẩu như nương, nương thứ hai của chúng ta phải tìm người mình thích mới được."

Ôn Ngạn Bình: "...". Vì sao mình lấy thê từ về mỗi ngày ba bữa lại đánh bé.

Ôn Ngạn Bình rất nhanh cảm thấy không đúng, đột nhiên sao các tiểu bằng hữu lại nghĩ như thế, vội hỏi: "Sao các đệ lại nghĩ thế? Cô nương gia đều dịu dàng đáng yêu, sao lại là nữ nhân hung ác được? A, đương nhiên, những tiểu thiếp bị chịu hù kia không tính, các nàng không được xem là cô nương gia. Nhưng mà cô nương bình thường đều rất dịu dàng lương thiện, không hung ác như thế đâu."

Trường Trường để quyền sách trong tay xuống, chân thành nói: "Chẳng qua tụi đệ đề phòng trước một chút, bây giờ đại ca mười lăm tuổi rồi, rất nhanh sẽ tìm đại tẩu cho tụi đệ. Vì gia trạch bình an, lấy thê từ phải thận trọng!"

Quý Quý nhẹ nhàng nói: "Đại ca, đại tẩu phải có tính khí tốt, phải xinh đẹp và hiếu thuận với cha nương, đối tốt với chúng ta, đối với đại ca càng tốt mới được."

A Tuyết mạnh mẽ gật đầu, "Đúng đúng đúng, Đại ca lợi hại như thế, nhất định phải lấy một đại tẩu xinh đẹp mới được."

"..."

"Lại nói, các đệ hôm nay làm sao thế?" Ôn Ngạn Bình cảm thấy mình không thể lý giải được thế giới của trẻ con, không khỏi có chút buồn rầu.

Trường Trường nghiêm mặt không nói lời nào, Quý Quý cũng không lên tiếng, A Tuyết mở miệng: "Bởi vì tụi đệ nghe Mẫn Thần ca ca nói, cha huynh ấy tìm thê từ cho huynh ấy, muối muối Mẫn Thần ca ca sợ quá khóc lên, Mẫn Thần ca ca nói muốn tìm người tính khí tốt, đây là đại sự cả đời, bằng không sau này bị thê từ ngược đãi sẽ không tốt."

"..."

Lại nói, vì sao lại bị thê từ ngược đãi chứ? Bây giờ không phải bình thường đều là nam nhân ngược đãi thê từ sao? Ngu Mẫn Thần - đến cùng thì đầu người suy nghĩ cái gì vậy?

A Tuyết vẫn tiếp tục: "Mẫn Thần ca ca nói, thê từ đương nhiên phải lấy người mình thích, như thế gia trạch mới bình an. Nếu mình không thích, liền đến phiên đối phương đau chính mình, nhất định mỗi ngày ba bữa cơm đều bị đánh. Thế nên, tụi đệ không muốn đại ca bị đánh..." Nói xong, tội nghiệp nhìn về phía Ôn Ngạn Bình.

"..."

Như Thúy cô nương vừa đi vào cửa, chợt nghe mấy đứa nhỏ đồng ngôn đồng ngữ, thiếu chút nữa trượt chân, may là Lam Y nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng. Nhưng so với Như Thúy cô nương thất thố, Lam Y Thanh Y đã đỡ đỡ đỡ tay, cả người trống rỗng. Đây rốt cuộc là phải bỏ sung năng lực mạnh mẽ thế nào mới có thể suy nghĩ ra nhiều nguyên nhân như thế? Cô nương không tự giác hết lần này tới lần khác cảm thấy nàng có thể lấy thê từ, nghe xong câu chuyện của các tiểu bằng hữu, nàng còn cười híp mắt trả lời mình sẽ lấy một người dịu dàng lại hiếu thuận về làm thê từ đây.

Trong nháy mắt, đại não Như Thúy cô nương phình to, xinh đẹp dịu dàng hiếu thuận...Ai nha, hình như Hạng công tử phù hợp với tất cả yêu cầu này rồi, Hạng công tử rất hiếu thuận với sư phụ và sư mẫu nha, ngày lễ tết đều tặng quà cho tới bây giờ chưa hề gián đoạn, còn thường xuyên tới thăm hỏi, khiến người ta không tìm ra điểm bất mãn. ~

Thế là trong lòng Như Thúy cô nương không còn rối rắm chuyện các tiểu bằng hữu nguyên nhân, đem thuốc đã sắc tốt đưa vào, dụ dỗ con gái nhỏ uống thuốc. Sau khi con gái bắt đầu muốn ngủ, bèn đuổi hai con trai nhỏ về thư phòng đọc sách, dặn dò nha hoàn hầu hạ con gái nhỏ thật tốt, xong dẫn tiểu

cô nương không tự giác rời đi.

Ôn Ngạn Bình rất vô tội đi theo sau lưng Như Thúy cô nương, nghe nàng nhắc đến Tây Quận Vương phủ, lúc hỏi ý kiến của mình, tự nhiên không chút do dự nói: "Ngũ tiểu thư rất đẹp!"

"...Không phải Hạng công tử so với nàng ấy đẹp hơn sao?" Hiện giờ Như Thúy cô nương rất muốn bỏ não tiểu cô nương ra xem nàng đang nghĩ cái gì?

"Đó là một con hồ ly tinh, đầu thế so sánh với cô nương chứ?" Ôn Ngạn Bình lễ thẳng khí hùng nói.

Cho nên nói, trong lòng con, ngay cả danh xưng Hạng Thanh Xuân cũng không hơn sao? Ha ha, hồ ly tinh đáng thương, đây rốt cuộc là nhiều đau khổ thế nào mới bức một tài năng lẫn lộn tới mức này?

Lần đầu tiên Như Thúy cô nương cảm thấy bó tay, trong lòng lặng lẽ mặc niệm cho Hạng công tử đáng thương~~

Ôn Ngạn Bình đối với người nhà rất tùy ý, thế nên không hề biết ám chỉ của Như Thúy cô nương, gấp gấp nói với Như Thúy cô nương hôm nay mình đã thêu xong hầu bao, tuy rằng xấu đến khó coi nhưng cũng là tác phẩm đầu tiên của tiểu cô nương, Như Thúy cô nương đương nhiên cổ vũ nồng nhiệt, khiến cho nàng không ngừng cố gắng.

Có thể chuyện hôm nay kích thích thần kinh quá lớn, sau khi rời khỏi chính viện, chậm rì rì đi dưới trời chiều nóng bức, hai tay chắp sau lưng, trong lòng suy nghĩ tới Ngũ cô nương Tây Quận Vương phủ, sau đó xếp nàng ấy chung một chỗ với Hồ ly tinh so sánh, không thể đối lòng nói Ngũ cô nương hấp dẫn hơn.

Mặc dù Hạng Thanh Xuân là nam nhân, nhưng dung mạo của hắn mang một vẻ đẹp yêu dị rung động lòng người, đẹp mê hoặc khiến người ta khó có thể tự kiềm chế.

Trong lòng không khỏi có chút đáng tiếc, nếu Hồ ly tinh là một cô nương thì tốt rồi, đều biết gốc rễ, lại có bệnh không tiện nói ra, trưởng thành không lấy được thể từ, nàng cũng phải chú ý lấy hắn.

Thời tiết thật sự nóng khiến người ta chịu không nổi, Ôn Ngạn Bình lau mồ hôi trên mặt, sau đó trong ánh mắt dờ dẩn của bọn thị vệ, trực tiếp leo tường chạy tới sườn núi mát mẻ phía sau biệt trang, lưu lại Phi Y và Tiểu Lộ Tử trông mắt nhìn bức tường cao thẳng đứng, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: Tiểu cô nương đáng vẻ như thế thật sự có thể gả ra ngoài sao?

Gió núi từ từ thổi tới, Ôn Ngạn Bình đứng trên sườn núi nhìn về phương xa một chút, tầm mắt rộng lớn, uất khí trong lòng ngực cũng vui đi vài phần. Sau đó chọn bóng cây tùng rậm rạp, trực tiếp nằm xuống bụi cỏ dưới tán cây ngủ trưa. Nơi đây là địa bàn Ôn phủ, bình thường ít có người đi qua, cộng thêm võ nghệ của mình, nàng ngủ ở đây rất yên tâm.

Đang lúc ngủ nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên trên môi truyền đến cảm giác đau đớn, giống như bị côn trùng nhỏ cắn, bắt quả không đau lắm, sau đó trên môi bị đè nặng, giống như bị một con côn trùng lớn vừa cắn vừa gặm nuốt, thậm chí còn tham lam muốn chui vào miệng nàng....

Ôn Ngạn Bình sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, trợn mắt nhìn cái bóng đang che khuất ánh sáng trên đỉnh đầu mình khiến cho mắt nàng chưa xót, sau khi mắt dần sáng lên, đập vào mắt là dung nhan mỹ lệ vô song, đẹp khiến tim người ta đập thành thịch, đặc biệt là cặp mắt xéch khuất sáng kia, giống như vì sao trong đêm hè, ánh sáng đẹp như bảo thạch.

Ngây ngốc nhìn đối phương, thậm chí không để ý đến hai tay người nọ đang chống hai bên người mình, thân thể hai người cực gần, hơi thở giao hòa cùng một chỗ, gió núi thổi tan khí nóng, khiến cho trong lòng như bị bao quanh bởi mùi hương, có loại cảm giác như uống rượu say..

"Hồ, Hồ ly tinh..." Nàng lắp bắp gọi một tiếng, không khỏi cảm thấy môi bị cắn sưng, mơ màng nhìn dung nhan gần trong gang tấc, giống như có chút nhớ nhung, không hiểu sao người này đột nhiên xuất hiện ở đây.

~~

Hồ ly tinh đã trở lại, vì tiểu cô nương không tự giác mà tâm tư biến thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

Đại khái do quá ngạc nhiên, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, sau khi kịp phản ứng, tiểu cô nương dứt khoát nhắc đầu đập qua, muốn thử công lực của thiết đầu công một chút.

Đáng tiếc thanh niên tuổi trẻ đã sớm chuẩn bị, nghiêng đầu tránh, ngược lại người nọ đó giống như chủ động yêu thương nhưng nhớ, hắn cũng không khách sáo trán chạm trán nàng, thậm chí còn quá đáng đưa tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, thân thể hai người chặt chẽ dán cùng một chỗ,

hơi thở giao hòa.

Cái này, không ngốc cũng choáng váng, đến nỗi vô thức bụng co lại... trúng ngực.

Đau khổ không chịu nổi, thiếu nữ đang trở mã bị đau không chịu nổi, mặc dù nhiều khi quên đi mình là một cô nương gia, nhưng trước ngực sưng lên thật sự không thể xem nhẹ được, nếu muốn xem nhẹ, thỉnh thoảng nó vẫn đau đớn để nhắc nhở chủ nhân sự hiện hữu của nó. Vì thế, gần đây tâm hồn tiểu cô nương bị tổn thương, lúc Phi Y không chú ý bèn đi tìm một mảnh vải mềm mại quấn chặt lại, về phần có phải trói buộc sự phát triển của chúng nó hay không, tiểu cô nương tỏ vẻ không sung mối tốt.

Đương nhiên, mỗi ngày Phi Y vội vàng làm sữa đu đủ cho tiểu cô nương có bộ ngực lớn, không biết tiểu cô nương muốn tìm đường chết bây giờ dám dùng vải bó ngực, nếu biết rõ, đoán chừng sẽ rống sư tử Hà Đông. Nhưng mà, như thế chỉ giấu được người ngoài, còn cảm giác trong lòng, cảm thấy nếu bị người khác nhìn thấy... vô thức có chút kháng cự.

"Hò, Hò ly tinh, thả đệ ra, hai nam nhân ôm ấp áp áp còn ra thể thống gì." Lẽ chẳng khí hùng gào thét, không có chút cảm giác đuối lý nào. Nếu không phải xem Hồ ly tinh là một thư sinh yếu đuối thì đã sớm một quyền đánh bay.

"Là nam nhân thì đừng để ý. Giọng trầm thấp nhàn nhạt nói.

Một câu, khiến nàng nghẹn đến bị giày vò.

Ôn Ngạn Bình phát hiện Hồ ly tinh rời kinh một chuyến, hình như lại trở nên đáng ghét, cứ thích chọc vào chân đau của nàng.

Hạng Thanh Xuân ôm một lát, quan sát sự nhẫn nại của nàng, lúc nàng sắp xù lông rồi cuộc buông nàng ra. Nhìn người gần ngay trước mắt, trong lòng hơi nóng lên, phát nhiệt, phát hiện mấy tháng không gặp, tình cảm không chỉ không lạnh nhạt, ngược lại càng điên cuồng hơn nữa, nghĩ đến mặc dù đó là một nam nhân cũng không thể buông tay, coi như thiên hạ nắng vô liêm sỉ cũng không buông tha!

Tuy trong lòng có chút phiền muộn, nhưng lúc gặp nhau càng khiến người ta vui vẻ, Ôn Ngạn Bình hoàn toàn xem đối phương là tiểu đồng bạn, hơn nữa còn là loại đồng bạn tốt có thể gây ra một trận chuyện xấu vẫn giúp người chinh đốn cục diện rối rắm, đương nhiên vui vẻ vô cùng, vỗ vỗ vai hân: "Huỳnh trở về lúc nào? Sao biết đệ ở đây?"

"Vừa về tối hôm qua. Vừa rồi đi biệt trang hỏi Tiểu Lộ Từ biết đệ gần đây thích chạy ra sau núi bèn đi tới." Nói xong, ánh mắt hơi đỏ, khuôn mặt bạch ngọc hấp dẫn có chút không đếm xỉa: "Như thế nào, ta trở về đệ không vui?" Vừa trở về là hân tìm nàng trước tiên, nếu nàng dám nói không thích một chút thôi, tuyệt đối giết chết nàng.

"Dĩ nhiên rất vui." Hồ ly tinh đã trở lại, về sau có chuyện gì cũng có người thương lượng.

Trên sườn núi gió mát thoải mái, hai người ngồi dưới tàn cây kể tình hình gần đây của mình, bầu không khí rất vui vẻ. So ra mà nói, Ôn Ngạn Bình thích nghe Hạng Thanh Xuân kể chuyện từng trải qua dọc đường, trong lòng âm thầm dự định, sau này rời khỏi kinh thành nên đi đâu thì tốt.

Thiên hạ rộng lớn, hùng vĩ tráng lệ, nàng hi vọng có thể dùng hai chân của mình, đo đạc cái thế giới này.

Nói một lát, Ôn Ngạn Bình đột nhiên nói: "Đúng rồi, vừa rồi lúc đệ ngủ, hình như bị côn trùng cắn." Liếm liếm môi, vẫn còn có thể cảm nhận được chút đau.

"..."

Thanh niên đáng ngờ cứng ngắc một chút, sau đó quét mắt nhìn cánh môi còn hơi sưng đỏ của nàng, nhàn nhạt nói: "Là nam nhân thì không cần để trong lòng."

Ôn Ngạn Bình nghẹn họng, rồi cuộc không phản bác được, giậm chân nói: "Đẹp đi, cho dù là nam nhân có thể làm loại chuyện này sao? Sẽ bị người ta cười đấy? Đệ chưa từng thấy nam nhân làm loại chuyện này!"

Không, không chỉ bị người ta cười, đoán chừng còn bị thế nhân phi nhổ, thậm chí thiên lý bất dung.

Trong lòng nhàn nhạt thở dài, rất nhanh tự trấn định mình, chỉ nói: "Có sao? Ngược lại ta đã thấy nam nhân làm loại chuyện này."

Có thể nói, người này, hẳn đã chuẩn bị rất nhiều, bất kể là tâm lý hay sinh lý. Hắn biết rõ từ xưa tới nay, có ví dụ về nam nhân yêu nhau, thậm chí còn là vua một nước. Đến nỗi đã tìm hiểu rõ hai nam nhân yêu nhau như thế nào, yêu nhau làm sao..., sau đó biết được rất nhiều thì ra giữa nam nhân cũng có thể làm như thế...

Nghĩ xong, ánh mắt nhìn về phía người nào đó có chút phát hỏa. Rõ ràng trước kia cảm thấy là một tiểu tử thói chẳng thèm ngó tới, thế nhưng chẳng biết từ lúc nào, tiểu tử thói trở nên thuận mắt hơn, cho dù dung mạo hiện tại của nàng không phù hợp với thẩm mỹ của mình, cũng biết như vậy là tốt rồi, là độc nhất vô nhị. Hơn nữa thân thể thiếu niên hết sức nhỏ xinh ngây ngô, còn ẩn chứa sức mạnh nào đó, mang theo một loại ngọt ngào hấp dẫn, cảm dỗ hân tâm viên ý mã, ngày nào đó trực tiếp lột trần ăn nàng sạch sẽ...

Ôn Ngạn Bình không biết những ý tưởng vừa xấu xa vừa đen tối trong lòng đối phương, hai mắt trừng trừng, về mặt kinh ngạc, "Thật sự có? Không gat đệ?" Tha thứ cho tiểu cô nương chất phác, mặc dù biết loại chuyện đoạn tụ này, nhưng cảm tạ Ôn đại nhân đề phòng rất tốt không cho tiểu cô nương nhà mình biết rõ, nàng chưa bao giờ tìm hiểu, đương nhiên không biết thì ra giữa nam nhân cũng có thể làm loại chuyện này. Dĩ nhiên, tiểu cô nương ngày

thơ hoàn toàn không nghĩ tới, hồ ly tinh có ý đồ muốn dụ dỗ nàng.

"Đúng thế, có khi nào ta lừa gạt đệ đâu."

Hạng Thanh Xuân thề son sắt, thừa dịp nàng rỗi rảnh, sáp lại chạm vào khoe môi nàng, hỏi: "Buồn nôn sao?"

Tiểu cô nương thành thật lắc đầu: "Không có." Căn bản chính là không có cảm giác nha, người này quá quen thuộc, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhiều khi hai người thân mật như huynh đệ, hần chạm vào môi nàng, cảm giác giống như tay trái nắm lấy tay phải vậy. Có lẽ là do lần phát sinh ngoài ý muốn trước kia, về sau đã có chuẩn bị tâm lý, không còn cảm giác tiếng lòng rung động, ngược lại cảm thấy rất đương nhiên.

Ánh mắt hơi âm trầm, trong lòng lại rất vui vẻ, rất nỗ lực mới có thể khắc chế được xúc động muốn trực tiếp đè nàng xuống bãi cỏ, trên mặt là đáng vẻ tươi cười hết sức sung sướng: "Cho nên nói, giữa nam nhân cũng có thể làm như thế, không kỳ quái."

"A..." Thế nhưng cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào...

Không cho nàng cơ hội rỗi rảnh quá lâu, ánh mắt Hạng Thanh Xuân chuyển qua cái hầu bao xấu xí giắt bên hông nàng, con ngươi vốn lộ ra chút ánh sáng tối sầm lại, đưa tay giật cái hầu bao xuống: "Cái này là..."

Ôn Ngạn Bình thấy tác phẩm đầu tiên của mình bị người ta cầm, quá sợ hãi, đồng thời thấy mắt mặt, nhanh chóng giật về, nếu nói mình làm thì xấu hổ quá, có nam nhân nào lại đi thêu hầu bao? Quên mất bản thân mình là một nữ hán tử không nói, còn lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch, đánh chết cũng không nói.

Ai ngờ nghe thấy lời cay nghiệt phun ra từ đôi môi hết sức xinh đẹp kia: "Thực xấu, người đưa vậy này nhất định là tay chân vụng về, đầu óc không dùng được, mới có thể làm ra loại đồ vật làm hại mắt như vậy."

Tức khặc, Ôn Ngạn Bình chỉ hi vọng hôm nay không nhìn thấy nam nhân này, hần không thể dùng hai chân đạp hần cho hả giận. Hết lần này tới lần khác tiểu cô nương nổi giận hần không thể nổi bão, càng khiến Hạng Thanh Xuân hiểu lầm, cái hầu bao xấu xí này thật sự là do nữ nhân đưa cho nàng, thoáng cái u ám.

Không trách được hai người hiểu lầm như thế, trong mắt Hạng Thanh Xuân, đó là một thiếu niên hàng thật giá thật, nam nhân đương nhiên sẽ không đụng đến đồ vật may vá này, và lại lấy thế lực Ôn phủ, trong phủ dĩ nhiên có tú nương may vá, dù là Tiểu Quý Quý, mặc dù tiểu bằng hữu làm hầu bao sẽ không bằng người lớn nhưng hình dáng vẫn giống như khuôn đúc đấy, đâu có xấu đến nỗi nhận không ra như thế? Hiển nhiên hiểu sai, tưởng nữ nhân nào đưa cho nàng, hơn nữa nữ nhân kia còn rất đặc biệt đối với nàng nên nàng mới xem như bảo bối như thế.

Ngay lúc hai người hoàn toàn hiểu lầm đôi phương, tại ngày gặp lại đầu tiên, liền ra về không vui.

Ôn Ngạn Bình trực tiếp quang thanh niên sau lưng, chạy xuống dưới núi, nhìn thấy ngựa dưới chân núi, đương nhiên biết là của Hạng Thanh Xuân, tức giận đến mức muốn biến nó thành chủ nhân của nó mà đá cho một cước. May mắn biết rõ ngựa vô tội, không giận chó đánh mèo lên nó. Chỉ là vẫn cắt đứt dây cương, dùng roi vỗ mông ngựa một cái, đuổi nó đi.

Làm xong hết thảy, mới oán hận quay về biệt trang.

Trên sườn núi, Hạng Thanh Xuân chậm rì rì đi xuống, thấy rõ hành động của người nào đó, mấp máy môi, lạnh mắt nhìn.

Ôn Ngạn Bình hằm hừ quay về biệt trang, trời đã chạng vạng tối, vốn là trở về phòng tắm rửa thay một bộ y phục sạch sẽ, ngay cả cơm cũng không ăn, trực tiếp leo lên giường nằm.

Phi Y không biết nàng giận cái gì, thấy sắc mặt nàng không tốt nên không dám gọi nàng. Chỉ là, thời gian chớp mắt, nàng đã biết rõ tiểu cô nương giận cái gì, bởi vì Hạng Thanh Xuân tới biệt trang bái phỏng sư phụ, nếu là bình thường, cũng sẽ tìm tiểu sư đệ, nhưng hôm nay lúc hạ nhân tới bẩm báo, tiểu cô nương trực tiếp hừ một tiếng, nói không gặp.

Xem ra là bị Hạng công tử chọc tức.

Trong tiền thính, Hạng Thanh Xuân nhập một ngụm trà, lúc nghe hạ nhân bẩm báo tiểu sư đệ không muốn gặp người, chỉ nhủ mảy, sắc mặt bình tĩnh. Ngược lại Như Thúy hơi ngạc nhiên, sau đó suy nghĩ tiểu cô nương làm sao thế, lúc trước khi nghe thấy Hạng Thanh Xuân đến, còn chạy tới bám chặt hần cùng ra ngoài, lúc này lại không muốn gặp. Nếu không gặp, thì làm sao để hai người bồi dưỡng tình cảm, làm sao để tiểu cô nương có được chút tâm tư cô nương gia, về sau làm thế nào cam tâm tình nguyện gả cho người ta đây?

Tuy hơi buồn một chút, nhưng Như Thúy không cho người đi gọi nữa, ngược lại đám A Tuyết và Đàm Ký Khê đối với chuyện Hạng Thanh Xuân trở về vui vẻ cực kỳ, đều níu lấy hần hỏi đã đi qua những đâu, chơi vui không, làm cho lòng các tiểu bằng hữu ngứa ngáy, hần không thể lập tức lớn lên, về sau cũng có cơ hội rỗi rảnh đi chơi.

Mãi cho đến lúc Ôn Lương về, Hạng Thanh Xuân nói chuyện với Ôn Lương một chút, nói với sư phụ vài chuyện về nhiệm vụ lần này của hần xong mới cáo từ.

Buổi tối, tiểu cô nương không buồn ngủ lại trốn đi, về phần đi đâu, đương nhiên là Vũ Xuyên Hầu phủ rồi. Đích tử Vũ Xuyên Hầu đáng thương, đêm nay lại tránh không khỏi một trận da thịt đau đớn, chỉ có thể đáng thương mà cắn góc chăn, oán hận nghĩ vì sao mỗi lần hần đánh Ôn thị xong đến phòng tiểu thiếp phát tiết, đều bị tiểu thiếp đánh chứ? Chẳng lẽ tiện nhân Ôn thị kia hợp lại với tiểu thiếp báo thù hần?

Tối hôm đó, Hạng Thanh Xuân cũng ở trong biệt trang Hạng gia gần hoàng trang, bởi vì Sùng Đức để đến hoàng trang nghỉ mát, rất nhiều quan viên cũng đến ở bên cạnh, thuận tiện lui tới họp bàn chính sự.

Gió đêm hơi lạnh, thanh niên mặc áo bào rộng thùng thình tóc dài tới eo, đuôi tóc vẫn còn một chút hơi nước, lười biếng dựa vào giường mỹ nhân, xem văn kiện trong tay, phía trên chẳng chịt chữ đều ghi lại hành động hằng ngày của một người, cũng không biết xem đến đâu rồi, sắc mặt vốn lười biếng khẽ thay đổi, trong nháy mắt âm u.

Chiếu Quang ngẩng đầu nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, trong lòng lại lần nữa thấp nén nhang cho Ôn thiếu gia chọc giận thiếu gia nhà hắn.

Hi vọng ngày mai thời tiết tốt, Ôn thiếu gia có thể chạy xa đi..

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134

Chiếu Quang hi vọng thời tiết tốt, vị Ôn thiếu gia nào đó có thể chạy xa một chút, nhưng hắn không biết, cho dù không phải thời tiết tốt, người nào đó vui mừng vùng vẫy vẫn có thể chạy xa như thường.

Ngày hôm sau, sau khi buổi sáng mặt trời rực rỡ, buổi trưa đột nhiên có mưa rào và sấm chớp.

Ôn Ngạn Bình rất kích động, tựa vào cửa sổ ngắm mưa. Mưa to gió lớn không ngừng, đem trời đất nhuộm thành một mảnh thủy sắc, hòn non bộ và cây cảnh phía xa xa kia cũng một mảnh hư ảo, thỉnh thoảng còn có vài tiếng sấm lớn, nổ tung bên tai. Mưa to đánh vào song cửa, âm thanh đùng đùng như gõ vào trong lòng.

Mặc dù trận mưa này có xu hướng ngày càng lớn nhưng cũng là trận mưa hiếm có, không chỉ mang lại nguồn nước cho đồng ruộng khô héo sinh trưởng dựa vào nước, còn xua tan khí trời nóng bức gần đây, gió mát nhẹ nhàng thổi tới, cảm giác thật thoải mái.

"Đại.. đại ca..."

Nghe âm thanh mềm mại kêu to, Ôn Ngạn Bình ngẩng đầu, nhìn thấy ba đứa nhỏ chen lấn thành một khối, lập tức lòng mềm thành một đoàn.

Tiểu Quý Quý là nữ hài tử, lúc sấm đánh liền co lại thành một đoàn. Tuy A Tuyết và Trường Trường trấn áp được nhưng tuổi còn nhỏ, mỗi lần tiếng sấm vang lên liền rụt một cái, hết lần này tới lần khác tự xưng là nam hài tử, muốn biểu hiện trước mặt muội muội, không thể sợ, cố gắng mạnh mẽ.

Ôn Ngạn Bình đi qua, cùng ba đứa nhỏ chen lấn trên giường, ôm muội muội vào lòng, một bên lần lượt là hai tiểu bằng hữu.

"Đại ca, sét đánh thật đáng sợ." Tiểu Quý Quý núp vào trong ngực Ôn Ngạn Bình, níu lấy vạt áo nàng nói. Chỉ là được ôm vào lòng, tâm tình sợ hãi giảm đi rất nhiều.

A Tuyết chăm chú nhìn nàng, nói tiếp: "Đại ca, có phải khi công sẽ đánh trúng Đại Ngu Tiểu Ngu và Đại Hoàng Tiểu Hoàng không?"

Trường Trường im lặng nhìn đệ đệ ngốc: "Chúng nó đều ở trong phòng, làm sao bị đánh?"

A Tuyết không phục: "Gạt người, chúng nó nhất định đang ở trên ruộng hoặc trên đồng cỏ ăn cỏ. Đệ thường nhìn thấy Đại Hoàng và Tiểu Hoàng theo chủ nhân ra đồng trồng rau đấy."

Nếu đã về nông thôn ở, bọn nhỏ đương nhiên cũng đi vây xem nông dân làm ruộng, đối với loại sinh vật gọi là trâu này ngạc nhiên không thôi, mà Đại Hoàng Tiểu Hoàng là một đôi mẫu tử chó tá điền xung quanh nuôi trong nhà.

Trường Trường bị đệ đệ làm cho hóng mắt: "Đồ đàn, chó sao lại ra đồng trồng rau? Rõ ràng là đi ăn côn trùng trong đất."

"Gạt người, Đại Hoàng không phải gà, sao lại ăn côn trùng..."

Ôn Ngạn Bình nghe hai huynh đệ đều kiên trì lý lẽ của mình, cho là mình đúng, mặc dù nàng cảm thấy Trường Trường nói đúng, thế nhưng tiểu ngốc A Tuyết cũng quá ngụy biện rồi, Trường Trường bị đệ đệ ngốc làm cho hóng mắt thật đáng thương, nhìn không được chen miệng nói: "Được rồi được rồi, một lát hết mưa, ca ca sẽ dẫn bọn đệ đi ra đồng nhìn một chút, xem Đại Ngu Tiểu Ngu có bị sét đánh không, thuận tiện hỏi chủ nhà Đại Hoàng Tiểu Hoàng có ăn côn trùng hay không."

Hai tiểu bằng hữu vui mừng, đâu còn bận tâm chuyện chó có ăn côn trùng hay không, lập tức hoan hô, đi ra ngoài hóng mát mới là quan trọng nhất.

Quý Quý che miệng cười, đưa tay kéo Trường Trường: "Nhị ca cực khổ rồi, Quý Quý cảm thấy nhị ca nói rất đúng."

"Tại sao?" A Tuyết không vui, tại sao muội muội lại thiên vị nhị ca.

"Bởi vì nhị ca đọc nhiều sách, có kiến thức hơn tam ca."

A Tuyết lập tức ỉu xù, nhị ca nhà bé là một con mọt sách, mới sáu tuổi thôi, mà sách trong thư phòng phụ thân chất cao sắp tới mái hiên đã bị huynh ấy xem qua hai phần mười rồi, hơn nữa còn đọc lâu lâu, đặc biệt mạnh mẽ. Tuy rằng A Tuyết không ghét đọc sách, nhưng không thích cả ngày làm ô trong thư phòng, vì thế nhị ca cùng một nương sinh ra vẫn luôn là thần tượng của bé, chỉ là tuyết đối không học huynh ấy làm trạch nam dán mắt vào sách.

Bầu không khí liền náo nhiệt lên, đa đứa nhỏ ríu rít thảo luận kiến thức về chuyện đồng án của bản thân, thỉnh thoảng sét đánh cũng không sợ.

Một lát sau, Ôn Lương và Như Thúy đội mưa sang đây xem mấy đứa nhỏ, bọn nhỏ còn nhỏ, họ sợ chúng bị sét làm hoảng sợ, hiện tại thấy ba cái đầu tùm lại một chỗ nói chuyện, nhìn không được cười rộ lên.

Thế là cả nhà ở vui trong phòng ba đứa nhỏ, chúng nha hoàn đưa lên trà nóng và hạt dưa nóng hấp dẫn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, nghe được lời nói đồng ngôn đồng ngữ khiến người ta phì cười không thôi.

Mưa rào sấm chớp ngày mùa hè thường qua rất nhanh, một lát sau, trời liền trong trở lại, sau cơn mưa không khí mát mẻ, nước mưa đọng lại trên lá cây chảy xuống.

Các tiểu bằng hữu thò đầu quan sát bầu trời xanh như tẩy, vừa nóng bỏng nhìn về phía Ôn Ngạn Bình.

Ôn Ngạn Bình nhìn về phía đại gia trưởng.

Ôn Lương đương nhiên biết câu chuyện của các tiểu bằng hữu khi trời mưa, còn có Ngạn Bình nói mưa tạnh sẽ dẫn chúng đi ra đồng chơi, cười cười, tức nhiên đồng ý rồi, sau đó phân phó hai thị vệ đi theo, đương nhiên không phải theo hộ vệ mà là đi làm chân sai vặt, có tiểu cô nương giá trị vũ lực rất mạnh ở đây, an toàn hoàn toàn không có vấn đề.

Mấy tiểu bằng hữu sung sướng ra ngoài.

Trong tay thị vệ mang theo hai cái rổ, để cho tiểu cô nương đi hái nấm.

Ra ngoài chơi, liền có thể nhìn thấy được núi xanh nước trong, trải qua một trận mưa tẩy trừ, dường như tất cả bụi bặm được rửa sạch, xanh tươi ướt át. Con sông nhỏ phía xa, đồng ruộng đều chứa đầy nước, trên bờ rộng có hai đứa nhỏ tinh nghịch cầm lá sen thật lớn chạy tới chạy lui, lưu lại một mảnh tiếng hoan hô nói cười.

Trên đường đi, ba đứa nhỏ líu ríu nói không ngừng, cực kỳ vui sướng. A Tuyết và Trường Trường tay nắm tay, đề phòng trơn trượt, Ôn Ngạn Bình ôm tiểu muội muội, đi qua rừng cây đến đồng ruộng bên cạnh.

Bên bờ rộng cách đó không xa có mấy đứa nhỏ trong Hoa Khê thôn xắn cao ống quần bắt cá chạch bên trong ruộng.

Ba đứa nhỏ chưa từng thấy qua loại chuyện bắt cá chạch này, ba đứa đồng loạt ngồi xổm xuống bờ ruộng bên cạnh không dịch bước nữa.

Ngạn Bình cô nương khi còn bé thường chơi đùa bắt cá chạch cũng vui vẻ ngồi xổm xuống nhìn.

Hai thị vệ nhìn các thiếu gia tiểu thư nhà họ ngồi xổm như ngồi cầu, thờ dài thật sâu.

Xem một lát, các tiểu bằng hữu có chút động tâm, đồng loạt nhìn về phía Ôn Ngạn Bình, Ôn Ngạn Bình chỉ im lặng nhìn nước ruộng vẫn đục lầy lội, lác đác, cương quyết không cho đệ đệ muội muội xuống ruộng bắt cá chạch.

Những đứa nhỏ trong ruộng bắt cá chạch đã sớm phát hiện đoàn người bọn họ, thấy họ mang y phục hoa lệ, các tiểu bằng hữu nhìn giống như tiên đồng ngọc nữ, biết là con cái của các đại quan xung quanh, vừa tò mò vừa kính sợ, ngay cả đùa giỡn cũng không dám, yên lặng bắt cá chạch, sau đó đem cá chạch bắt được bỏ vào giỏ trúc bên cạnh.

Ôn Ngạn Bình nhìn một lát, đi tới một bé trai lớn nhất trong đó, lúc hắn đang do dự, nói ra: "Các người có bán những con cá chạch này không?"

Đứa bé trai quan sát bọn họ, do dự một lát: "Đương nhiên bán, mười văn một cân."

Bây giờ thịt heo hai mươi văn một cân, cá mười lăm văn một cân, bé trai này bán giá quá thấp rồi.

"Hai mươi văn một cân, ta mua của người hai cân." Ôn Ngạn Bình lấy trong hầu bao ra bốn mươi đồng tiền, dù sao cũng không thiếu tiền, cảm thấy mua hai cân cá chạch giá cao cũng không sao. Hơn nữa cá chạch đồng rất có dinh dưỡng, vô luận là hấp hay rán đều rất ngon.

Đứa bé trai kia vui vẻ cùng các bằng hữu tiếp tục bắt cho đủ hai cân cá chạch, Ôn Ngạn Bình cũng vui vẻ chạy tới chỗ A Tuyết, nói với chúng: "Tối nay trở về để trù phòng làm cá chạch muối, rất thơm, để cha nướng nếm thử."

Quý Quý và Trường Trường gật đầu, A Tuyết tội nghiệp nhìn Ngạn Bình cô nương, kêu lên: "Đại ca, đệ muốn đi..."

"Không thể." Ôn Ngạn Bình cười tủm tỉm, vươn tay ôm thắt lưng tiểu bằng hữu, tiểu bằng hữu chân ngắn bước nhỏ, chạy không thoát khỏi một bước.

Cuối cùng, A Tuyết âm ỉ lợi hại, Ôn Ngạn Bình đành phải nói: "Đợi lát nữa chúng ta đi xem Đại Hoàng Tiểu Hoàng xong, Đại ca dẫn bọn đệ đi bắt cua."

A Tuyết lập tức ngoan ngoãn.

Sau khi bắt đủ hai cân cá chạch, Ôn Ngạn Bình bèn gọi một thị vệ mang sọt cá chạch về biệt trang trước, sau đó dẫn mấy đứa nhỏ và một thị vệ cầm theo hai cái rổ đi tới nhà tá điền bên cạnh, đi xem hai con chó đang ở trong nhà do trời mưa.

Hai mẫu tử Đại Hoàng và Tiểu Hoàng là một cặp chó vàng nông thôn, lớn lên đương nhiên có khí tức nông thôn, không bằng đám sùng vật của đám quý phu nhân trong kinh thành, ăn uống càng tùy tiện, thế nên không ngoài ý muốn, chó địa phương cũng ăn côn trùng đấy.

A Tuyết uể oải, nhìn mẫu tử hai con chó nói: "Tại sao tụi mày làm chó mà muốn học theo gà chứ? Như thế không đúng, tụi mày không thể lẫn lộn đầu đuôi như thế được."

Trường Trường lại muốn hồng mắt: "A Tuyết ngốc, sau này phải đọc sách cho tốt, không cho phép ham chơi nữa."

Xem chó xong, lại tới chuồng trâu xem hai con trâu, các tiểu bằng hữu vui vẻ bày tỏ, Đại Nguru Tiểu Nguru đều không bị sét đánh, thật tốt quá ~(^ v ^)~

Thị vệ: __=! Tại sao trâu nhất định phải bị sét đánh? Quả nhiên là thế giới của con nít người lớn không thể hiểu.

Thời điểm bọn họ đi tới bờ sông, thị vệ đưa cá chạch về biệt trang đã trở lại, thuận tiện truyền lời Như Thúy cô nương, nói bọn họ hãy đi bắt cua, nàng muốn ăn cua, các con cố gắng lên.

A Tuyết nghiêm túc bày tỏ, với tư cách là hiếu tử, bé nhất định bắt cho mẫu thân thật nhiều cua lớn, thế nên đại ca cho đệ xuống sông nghịch nước đi ~~(^o^)

Một trận mưa lớn, dòng sông khô cạn được nước sông lấp đầy, bãi cát cực nóng trước kia cũng bị nước dâng lên hơn phân nửa, nhưng vẫn còn lưu lại một ít đất cát ven sông, bãi sông ẩm ướt, bốn phía không chỉ có cua hoành hành, mà còn có một động nhỏ, chứa rất nhiều trai sông lớn nhỏ.

Bởi vì vẫn chưa tới mùa cua, thế nên cua không lớn lắm, thịt cũng không nhiều. Chỉ là mặc dù những con trai sông này hơi nhỏ, nhưng dùng nước nóng rửa sạch cát mờ vỏ ra, lấy thịt trai bên trong nấu cháo với tôm sông, ngược lại rất mỹ vị.

"Các đệ cẩn thận một chút, đừng để cua kẹp tay, còn trai sông cũng thế, thấy nó há miệng thì đừng nhét tay vào..."

Lời nói còn chưa dứt, bên kia liền vang lên tiếng A Tuyết: "Đại ca, nó cắn đệ... TOT..."

Ôn Ngạn Bình hoảng sợ, nhanh chóng chạy tới, chỉ thấy tiểu bằng hữu ngồi đó, tội nghiệp nhìn mình, trên ngón tay trắng nõn non nót treo một con cua nhỏ. Tiểu cô nương hung tàn trực tiếp bóp nát con cua, sau đó kiểm tra tay tiểu bằng hữu, may mắn đó chỉ là một con cua nhỏ, sức không lớn, chỉ bị kẹp đỏ lên không chảy máu.

Thấy tiểu bằng hữu đáng thương, Ôn Ngạn Bình mềm lòng, đầu nhăn tâm mắng, vội vàng xách bé tới bên cạnh Trường Trường và Quý Quý. Tiểu Quý Quý nhanh chóng nâng tay nhỏ của ca ca lên thổi vù vù, Trường Trường vuốt đầu đệ đệ ngốc, nghiêm mặt an ủi nói không đau.

Lúc Tứ hoàng tử và Hạng Thanh Xuân tới, liền nhìn thấy ba tiểu bằng hữu tương thân tương ái, tay áo Ôn Ngạn Bình trượt lên tới khuỷu tay, lộ ra cổ tay trắng nõn.

Hai người đồng thời đen mặt.

Quả nhiên các bé gấu Ôn phủ tự tìm đường chết!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135

Hạng Thanh Xuân và Tứ hoàng tử mặc thường phục, thoát nhìn giống như vi phục xuất tuần, đáng vẻ không muốn người ta biết rõ thân phận. Phía sau hai người chỉ có gã sai vặt đi theo, thị vệ chẳng qua núp ở chỗ tối, không quang minh chính đại đi theo.

Thấy Tứ hoàng tử, mấy người nhanh chóng tới chào.

"Các đệ đang làm gì?" Hạng Thanh Xuân mở đầu hỏi trước, đi đến bên cạnh Ôn Ngạn Bình, tựa như vô tình, đem tay áo nàng kéo xuống.

Ôn Ngạn Bình kỳ quái nhìn hấn một cái, bởi vì có Tứ hoàng tử ở đây nên không lên tiếng. Chỉ là nhớ tới ngày hôm qua người nay độc miệng kinh bi hầu

bao nằng làm xấu, con giận trong lòng vẫn chưa tan, nhin không được tròng mắt liếc hần một cái. Chẳng qua đáng về không tha này của tiểu cô nương ngược lại khiến trong lòng thanh niên dễ chịu hơn rất nhiều, thấy bên hông nằng không còn cái hàu bao xấu xí kia nữa, tâm tình càng sáng rỡ.

Đương nhiên, chỉ là tạm thời sáng lên, Hạng Thanh Xuân bỗng nhớ tới tiểu tử thối này đã làm chuyện tốt gì khi hần không có ở đây.

"Hạng sư huynh, Tử điện hạ ~"

"Hạng ca ca, Tử ca ca ~"

Ba đứa nhỏ ồn ào chào hỏi, sau đó A Tuyết hoạt bát đáp: "Chúng ta chuẩn bị bắt cua đấy."

"Bắt cua?" Tử hoàng tử liếc mắt nhìn móng vuốt tiểu bằng hữu: "Vừa rồi hình như ta nghe thấy A Tuyết bị cua kẹp phải không?"

"Đại ca bóp nát con cua rồi, ca ca không sao." Quý Quý cười xinh đẹp.

Sắc mặt Tử hoàng tử cứng đờ, trong lòng tự nhủ tiểu cô nương hung tàn muội còn cười được? Không phải nên sợ hãi mới đúng sao? Trong lòng Tử hoàng tử hơi phiền muộn, cảm thấy tiểu cô nương mềm mại đáng yêu của mình bị mấy huynh trưởng hung tàn ảnh hưởng, càng ngày càng tàn bạo.

Chào hỏi xong, A Tuyết nhin không được kéo tay ca ca và muội muội đi bắt cua, sợ chúng không cẩn thận bị kẹp trúng tay, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng đi qua, hỏi hai người nhân nhả đứng trên bãi sông kia.

"Hai người sao lại ở đây?"

Tử hoàng tử thận trọng nói: "Sau cơn mưa, thấy không khí tươi mát, nên tùy tiện đi dạo một chút."

Hạng Thanh Xuân mỉm cười: "Khó có được cơn mưa xua tan nắng nóng, sắc trời tốt như thế, đương nhiên muốn đi ra hóng mát."

Ôn Ngạn Bình nghi ngờ nhìn bọn họ, cảm thấy đều là lấy cớ, trong lòng có chút cảnh giác, nhất định phải giám sát tiểu muội muội chặt chẽ. Về phần Hồ ly tinh đáng ghét, nằng quyết định phớt lờ hần.

Đám tiểu gia hỏa rốt cuộc không được nghịch nước, chỉ chơi trên bãi sông một lát, nhặt trai sông và ít đá cuội đẹp mắt, lúc trời chiều liền trở về.

Đi trên đường quê nhỏ, A Tuyết tinh lực dồi dào kéo nhị ca nghiêm mặt nhà mình chạy phía trước, nhìn thấy ca ca tinh lực không bằng mình chạy không kịp thở, cười rất vui sướng, gào thét cuối cùng mình cũng có điểm mạnh hơn ca ca. Tử hoàng tử ôm tiểu cô nương thân nhiên đi phía sau, khoe môi mỉm cười, nhẹ giọng nói chuyện với bé, cuối cùng là Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân đồng bước.

Ôn Ngạn Bình nỗ lực phớt lờ người bên cạnh, ánh mắt rơi về phía núi xanh xa xa, thỉnh thoảng quan sát các đệ đệ muội muội, mặc dù hành vi ôm muội muội của Tử hoàng tử khiến mình rất hứng, nhưng bây giờ muội muội còn nhỏ, lại nguyện ý cho hần ôm, nằng không thể nói cái gì.

Ánh mắt Hạng Thanh Xuân vẫn luôn đặt trên người nằng, thấy khuôn mặt tươi cười không chí tiến thủ của nằng, tâm tình không khỏi bay bổng theo, cười nói: "Tiểu sư đệ, vẫn giận ta sao?"

"..."

"Nghe nói gần đây đệ trải qua rất phong phú, không chỉ thường xuyên tham gia các loại yến hội của Tây Quận Vương phủ, mà còn đánh Đại công tử Vũ Xuyên Hầu phủ nữa."

Rốt cuộc Ôn Ngạn Bình cũng quay đầu nhìn hần, không biết có phải do mình miễn cảm hay không, cảm giác khi hần nói tới Tây Quận Vương phủ hình như có loại mùi vị như là nghiêng răng nghiêng lợi, không khỏi nói: "Hồ ly tinh, đừng phí hơi thừa lời, cẩn thận nghiêng hư răng." Thấy sắc mặt hần khê biến, đáng về giống như nhần nhin, cho là mình nói đúng, vội nói tiếp: "Hồ ly tinh, huynh không có ở đây thật là đáng tiếc, huynh không thấy Thẩm Nhân kia cận bã tới mức nào đâu, không chỉ đánh thê tử sùng tiểu thiếp, còn dám mặc kệ tiểu thiếp ra ngoài tùy tiện cắn người, quả thật là cận bã bỏ đi. Nếu huynh ở đây, với bụng dạ đen tối của huynh, nhất định sẽ trực tiếp phế hần."

Da mặt Hạng Thanh Xuân co rúm, hần cảm thấy với giá trị vũ lực của nằng cho dù không có hần, nằng cũng có thể đem người phế đi không khác biệt lắm. Hơn nữa bây giờ Thẩm Nhân còn bệnh liệt giường, hần không tin chuyện Thẩm Nhân mỗi ngày đều bị tiểu thiếp đánh, bên trong không có dấu vết của nằng, cũng không biết, có phải nửa đêm nằng leo nóc nhà người khác đi đánh người hay không.

Hạng Thanh Xuân khê rử mắt xuống, suy nghĩ xem cái hàu bao kia là nữ nhân nào đưa cho nằng, loại trừ tới loại trừ lui thê mà không chọn ra được ai. Vốn nghi ngờ là Ngũ tiểu thư Tây Quận Vương phủ nhưng nghe nói nữ công của Ngũ tiểu thư rất tốt, căn bản không có khả năng làm ra cái hàu bao xấu xí hại mắt đó. Vẫn là...tại thời điểm hần không biết, tiểu tử này cấu kết với đã nữ nhân nào?

Giác quan thứ sáu của tiểu động vật cảm giác được nam nhân bên cạnh không đúng, Ôn Ngạn Bình xê dịch ra một chút, thấy hần nhìn sang, cặp mắt xéch nheo lại như hồ ly, giống người sắp làm chuyện xấu, giật mình cả người run rẩy, rõ ràng mình đang tức giận, thê nhưng cảm giác khi đối mặt với hần sức lực vẫn chưa đủ nhĩ?

"Đứng rồi, Hồ ly tinh, đệ nghe nói..." Nằng quan sát hần, âm thanh thật nhỏ bất quái: "Tam tiểu thư Tây Quận Vương phủ vừa ý huynh, vui chứ? Đây là tin tức chính xác đấy, là chính miệng Ngũ tiểu thư nói với đệ nha, nếu hai phủ có cùng ý, có thể kết thành chuyện tốt Tàn Tàn rồi..."

Càng nói càng nhỏ, bởi vì sắc mặt thanh niên bên cạnh sắp biến thành màu đen, đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ nguy hiểm nhìn nàng.

Ngay lúc cả người Ôn Ngạn Bình không được tự nhiên, Hạng Thanh Xuân đột nhiên bắt lấy tay nàng, sau đó kéo nàng đi sang một hướng khác.

"Đại ca, Hạng sư huynh, các huynh đi đâu?" Các tiểu bằng hữu thuận lương quay đầu lại thấy họ không đi chung với mình, vội kêu lên.

Trên mặt Hạng Thanh Xuân tươi cười, dịu dàng nói: "Trước hết các đệ tới rừng cây phía trước chờ chúng ta một chút, chúng ta có chuyện muốn nói." Nói xong, dùng ánh mắt ngăn chặn thị vệ muốn đi cùng.

Căn cứ vào sự tín nhiệm đối với Hạng sư huynh, các tiểu bằng hữu cùng đồng thanh đáp một tiếng, ngược lại Tứ hoàng tử kinh ngạc nhìn qua, Hạng Thanh Xuân người này dù sao vẫn che dấu tâm tư mình rất kỹ, với sự quan sát nhạy bén của mình thế mà không phát hiện ra có gì không đúng, nhưng mà cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

"Hồ ly tinh, buông tay, bằng không bị đánh bay đi thì không liên quan tới đệ đâu!" Ôn Ngạn Bình tức giận nói, trong lòng có chút oán hận, rõ ràng là thư sinh văn nhược sao khí lực lại mạnh như thế? Nhưng mà nếu lại làm hắn bị thương, có phải sẽ bị mắng nữa không?

Hạng Thanh Xuân quay đầu chăm chọc: "Nếu đệ không có não như thế, ta cũng không có cách nào."

"Có ý gì?"

"Tự mình nghĩ đi!"

Lúc tiểu cô nương tư duy đơn giản bị kéo đi cẩn thận suy nghĩ, bọn họ đã đến bên trong một vườn nho, dây nho xanh um trùm leo trên giàn, quả nho màu tím nhạt lấp ló trong lá cây màu xanh, gió nhẹ thổi tới, cành lá lay động, phát ra âm thanh rào rào.

Ôn Ngạn Bình đưa tay hái một chùm nho, vẩy nước mưa phía trên xong trực tiếp bỏ vào miệng, vừa ngọt vừa chua khiến nàng nhăn mặt: "Không ngon bằng giàn nho trong viện của đệ." Nói xong, lấy một quả nho đưa tới trước môi của thanh niên xinh đẹp, muốn hắn nếm thử vị chua.

"..."

Trong lòng Hạng Thanh Xuân thở dài, rõ ràng vừa rồi còn thờ hồng học, tại sao khi thấy giàn nho thì vui vẻ hái nho rồi? Nàng có để tâm tới mình hay không? Hay chẳng qua là hắn đơn phương cố chấp mà thôi?

Há miệng ăn quả nho kia, đồng thời hung hăng khế cắn ngón tay trắng nõn.

Ôn Ngạn Bình NGAO một tiếng, đau đến mức thiếu chút nữa đập nam nhân này ra ngoài, không cho nàng hành động, đối phương nhanh chóng ôm eo nàng, kiềm giữ hành động của nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái: "Ta không thích Tam tiểu thư Tây Quận Vương phủ, càng không lấy nàng ta, sau này không được nói loại chuyện này nữa."

Vốn đang chuẩn bị đá người lại bị lời nói đơn giản này chặn lại, Ôn Ngạn Bình trừng mắt, bưng bình: "Thì ra huynh không thích nàng? Không thích thì không thích, huynh nói trắng ra không được sao? Sao cứ quái gở như thế? Hồ ly tinh, huynh có phải là huynh đệ hay không?"

...Không, so với huynh đệ, hắn càng muốn làm tình nhân thân mật với nàng hơn!

Âm thanh quanh quẩn trong cổ họng, cuối cùng không nói ra.

Càng nghĩ càng tức giận, Hạng Thanh Xuân trực tiếp tiến lại gần cổ nàng, đè lại giầy giữa kéo cổ áo nàng xuống nút hôn một hơi, nhìn thấy dấu hôn nhàn nhạt, trong lòng có cảm giác thỏa mãn -- Hình như hắn càng ngày càng biến thái? Cảm thấy lưu lại dấu vết trên người một nam nhân rất hạnh phúc.

Ôn Ngạn Bình thấy mình chịu đủ rồi, dù là huynh đệ tốt cũng không thể tùy tiện cắn người như thế? Không biết đau sao? Nàng còn sợ không cẩn thận sẽ đá thương hắn, cũng sợ đã thương hắn sẽ bị cha nương mắng, trong lòng áy náy, nhưng mà cứ được một tác mà muốn một thước như thế, đừng trách nàng không khách khí.

Trực tiếp công khuỷu tay thúc vào bụng hắn, thừa dịp lúc hắn đau đón buông tay, hung hăng dùng chân giẫm lên chân hắn, giả làm mặt quỷ nhanh chóng chạy mất.

Chạy thẳng ra vườn nho, ngồi xuống một gốc cây mới phát hiện mặt mình rất nóng, trái tim cũng nhảy dồn dập. Từ trong cái ao nước nhỏ trên mặt đất, có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình đỏ như hỏa thiêu dưới ánh trời chiều, càng làm cho nàng có cảm giác không đúng. Nếu như Hồ ly tinh nói giữa nam nhân làm loại chuyện này là rất bình thường, nhưng vì sao nàng cứ có cảm giác không phải thế?

Ngồi một lát, tai nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, vô thức ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy thanh niên đi ra từ vườn nho, chẳng biết tại sao, mặt lại đỏ lên -- có lẽ là do thời tiết quá nóng thôi.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, hai mắt đen nhánh khiến người ta không dám nhìn thẳng, giống như nhìn thì sẽ bị hắn nuốt chửng vậy.

Thấy hắn đi về phía mình, không tự giác lùi về sau, ngoài miệng trong yếu kêu lên: "Hồ ly tinh, huynh, huynh, huynh đừng tới đây, không cho phép huynh lại gần đệ."

Hạng Thanh Xuân không nghe lời nàng, ngồi xỏm xuống trước mặt nàng, không chút để ý tới vạt áo trường bào tinh xảo quét xuống bùn, đưa tay vuốt ve đầu hôn trên cổ nàng một lát, hỏi: "Đau không?"

Nàng chép miệng, "Đương nhiên đau, lần này rồi kinh có phải huynh học thêm tật xấu gì rồi phải không? Trước kia huynh đâu có thích cắn người. Hồ ly tinh, huynh đừng như thế, tuy đệ thích gọi huynh là Hồ ly tinh nhưng trong lòng đệ huynh và béo ca ca đều là huynh đệ quan trọng, có chuyện tốt chuyện xấu gì đệ cũng thích tìm huynh nói một trận, hai chúng ta tốt như thế, sao huynh cứ thích ức hiếp đệ chứ?"

Vốn còn đang thương tiếc nàng đáng thương như tiểu cầu ngồi xỏm dưới giàn nho, nhưng nghe lời nàng nói, khiến hắn không nhịn được mà muốn ức hiếp nàng, làm nàng khó chịu mới hài lòng.

"Đệ không phải là huynh đệ của ta!" Hắn lạnh lùng nói, thấy nàng bày ra dáng vẻ bị tổn thương, âm thanh lại dịu dàng: "Đệ sẽ nhanh chóng biết rõ ta muốn làm cái gì với đệ!"

Tiểu cô nương chưa bao giờ có ý nghĩ sai lệch, ngây thơ hỏi: "Muốn làm cái gì?"

Nghe thế, ánh mắt hắn thâm sâu hơn mấy phần.

Ôn Ngạn Bình quả quyết im lặng, trực giác tiểu động vật cho nàng biết nếu nàng nói thêm gì nữa, hắn nhất định sẽ ăn thịt người.

Thấy nàng tỉnh tỉnh mê mê, trong lòng Hạng Thanh Xuân thở dài, kéo nàng lên: "Bọn Trường Trường chờ đã lâu, chúng ta trở về thôi."

Ôn Ngạn Bình cảm thấy hắn rất không đúng, lần này thế mà ngoan ngoãn nghe lời, ôm hắn đứng lên thuận tiện hái mấy chùm nho đi về. Nhưng lại không biết nam nhân chán động lòng người bên cạnh đang nghĩ ngợi, không thể nhìn được nữa, có lẽ phải lột sạch nàng trực tiếp ăn, dù sao giữa hai nam nhân nên làm những gì hắn đã biết, ngay cả đầu bôi trơn cũng đã sai người mua loại tốt nhất, chuẩn bị đợi tới ngày tiểu tử thối này đưa tới miệng.

Hắn nhìn nàng một cái, tiểu cô nương không hiểu sao lại rét run.

Trở lại khu rừng nhỏ, Tứ hoàng tử và đám nhỏ chơi bên cạnh đang chờ bọn họ, thấy họ về, A Tuyết lao đến đầu tiên, ôm chân Ôn Ngạn Bình nhìn chùm nho trên tay nàng, vênh miệng nói: "Đại ca và Hạng sư huynh đi hái nho mà không gọi A Tuyết đi, thật xấu."

Tứ hoàng tử tìm tòi nhìn bọn họ, vẫn cảm thấy hai người kia có chút không bình thường.

"Là huynh ấy hái đấy, không phải ta." Ôn Ngạn Bình nhún nhún vai, không muốn nói thêm nữa, nắm tay A Tuyết nói: "Trường Trường, A Tuyết, Quý Quý, chúng ta về nhà."

"Dạ ~"

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

Tiến vào tháng bảy, thời tiết vẫn rất nóng.

Tối hôm đó, sau khi ăn tối xong, Ôn Lương giữ Đàm Ký Khê đang chuẩn bị trở về phòng học tiếp, vốn là muốn kiểm tra bài học của hắn và chỉ điểm một vài chỗ hắn không rõ, nói: "Hôm trước ta nhận được thư Đàm gia, nói trước tết Trung Nguyên một ngày đại đường ca của đệ sẽ đến đón đệ về Bình Tân. Bây giờ còn có hơn mười ngày, nhân thời gian này, ta sẽ chỉ đệ một vài chuyện cần chú ý trong kỳ thi Hương và các trọng điểm, phần vấn đáp của đệ là tệ nhất, cần phải bổ sung nhất."

Trước mặt Ôn Lương, Đàm Ký Khê nghe lời như một con mèo nhỏ, thật biết điều gật đầu, không dám ý kiến chút nào.

Ôn Ngạn Bình và ba đứa nhỏ ngồi kế bên nghe Ôn Lương chỉ bài cho thiếu niên, được một lúc, Ôn Ngạn Bình đột nhiên nói: "Cha, tiểu biểu thúc gần đây rất nỗ lực học tập, chưa từng thả lỏng, chịu đựng gian khổ rất vất vả, có ảnh hưởng tới sức khỏe hay không? Không bằng chiều mai cho thúc ấy nghỉ nửa ngày, cha nhìn thúc ấy gây -- ách..." Ôn Ngạn Bình trừng mắt, không thể tưởng tượng nói: "Tiểu biểu thúc, thúc chịu khó đọc sách như thế, sao lại béo hơn vậy?"

"..."

Ba đứa nhỏ ngốc trùng to mắt, quan sát thiếu niên xinh đẹp, không ghen mà cùng gật đầu phụ họa đại ca nhà mình.

"Tiểu biểu thúc, thúc còn béo hơn A Tuyết." A Tuyết mạnh mẽ gật đầu, "Nhất định là ăn quá nhiều mà không chịu vận động."

Quý Quý và Trường Trường đều gật đầu.

Rốt cuộc Đàm Ký Khê không duy trì nổi phong thái thư sinh bình tĩnh như lúc trước nữa, thẹn quá hóa giận: "Nào có? Gần đây cơ thể ta cao lên mới ăn nhiều một chút mà thôi! Thật sự là chỉ ăn nhiều một chút!"

Tiểu thiếu niên sắp phát cáu rồi, Như Thúy hợp thời nói: "Đúng là như thế, rất tốt, các con phải học tập Ký Khê biểu thúc, ăn nhiều một chút mới mau lớn. Ngạn Bình cũng thế, muốn cao hơn thì không được kiêng ăn."

Ba đứa nhỏ biết điều đồng loạt gật đầu, Ôn Ngạn Bình trề môi, mắt hững: "Con đâu có kiêng ăn, chỉ là không thích uống sữa đủ đủ mà thôi, thích nước trái cây hơn."

Như Thúy cô nương cười híp mắt: "Ngoan, uống sữa đủ đủ mới có thể lớn nhanh." Bằng không chỉ là bộ ngực bằng phẳng, với tư cách thiếu nữ, rất đau buồn đấy.

Lúc này Ôn Ngạn Bình không thể hiểu vì sao Như Thúy cô nương cười hèn mọn bí ối như thế, chỉ thấy ánh mắt nàng quý dị, ánh mắt như có như không rơi vào trên ngực mình, làm lòng tơ dưng đứng hết cả lên, cảnh giác nhìn nàng.

Ôn Lương ho một tiếng, cảm thấy mấy người không thấy lạ đề rồi sao? Công phu đi lạc cũng thật lợi hại, nhất định phải kéo trở về, nói thêm cái gì nghe được cái gì không nên nghe phụ thân sẽ lúng túng nha.

"Nghe nói ngày mai Hoa Khê trấn ăn tết, buổi tối có hội đèn lồng, các con muốn đi xem sao?" Ôn Lương hỏi.

Mắt ba đứa nhỏ lập tức sáng lấp lánh nhìn hân, Trường Trường thận trọng dùng ánh mắt có thần quan sát Ôn Lương, A Tuyết và Quý Quý trăm miệng một lời nói "Muốn".

Đàm Ký Khê cũng kích động, rốt cuộc có thể đi hóng mát sao?

Ngược lại Ôn Ngạn Bình rất bình tĩnh, trong lòng nghĩ, ngày mai nên dẫn tiểu biểu thúc đi chơi chỗ nào, sau tết Trung Nguyên tiểu biểu thúc phải về Bình Tân rồi, không biết khi nào mới có thể gặp lại, thế nên ngày mai phải cho hắn có một đêm thật vui vẻ.

Thấy mọi người đều có hứng thú, Ôn Lương liền đánh nhịp quyết định ngày mai cả nhà đến thị trấn xem một chút.

Lúc các tiểu bằng hữu kích động chờ đợi, ngày thứ hai rất nhanh liền tới. Chạng vạng tối, bọn hạ nhân đã chuẩn bị xe ngựa xong, người một nhà vui vẻ ra cửa.

Mặc dù các tiểu bằng hữu có thể chơi đùa các vùng xung quanh biệt trang, nhưng những nơi có thể đi không nhiều lắm, và lại có Ôn Ngạn Bình dẫn đi mới được, được lên trấn chơi đương nhiên không giống như thế, thật cao hứng, trên đường đi quán lấy người lớn lú lú hỏi không ngừng.

Ôn Ngạn Bình và Đàm Ký Khê ngồi chung một chỗ, bé gấu choai choai trò chuyện một chút, nói tới chiều cao thể trọng của người nào đó.

"Tiểu biểu thúc, tuy lòng thoải mái thân thể béo rất tốt, nhưng ngàn vạn lần ngài đừng ăn thành mập mập nha, gương mặt này của ngài béo lên rất khó coi. Ngài nhìn cha ta một chút, vĩnh viễn bảo trì khuôn mặt và vóc dáng, thoạt nhìn phiêu dật vô cùng, có thêm mấy phần phong phạm. Thế nên ngài nhớ kỹ, dù là tiểu mỹ nhân, béo lên cũng không đẹp, trở thành Phi tử..."

"Này!" Đàm Ký Khê lại nổi cáu, "Ta béo ở đâu? Là thân thể ta cao, huynh nhìn đi, ta cao hơn huynh nửa cái đầu rồi, sao huynh lại không cao? Ngạn Bình ca, những cái khác nam nhân không dài không sao nhưng chiều cao nhất định phải có, bằng không sẽ bị người ta cười nhạo đó." Nói rồi, rất khinh bỉ nhìn chiều cao Ôn Ngạn Bình, còn lớn hơn mình hai tuổi đấy.

Chiều cao vẫn là nỗi đau nhức trong lòng Ngạn Bình cô nương, nhưng mà ngoài miệng có chết cũng không thừa nhận: "Đại phu nói ta chỉ là trở mã hơi trẻ, sau này sẽ đuổi kịp thúc thôi."

"Vậy thì, những chuyện này cũng là chuyện sau này, nói cũng vô dụng nha." Đàm Ký Khê tổng kết.

Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, cũng thấy thế, liền gật đầu dúi chủ đề.

Từ biệt trang ra thị trấn, đi không tới hai khắc, tốc độ rất nhanh.

Lúc đến thị trấn, mặt trời đã xuống bên kia núi, chân trời rắng đỏ rất sáng lạn, thế giới bị nhuộm thành màu đỏ quýt, trở thành nhiều màu sắc tươi đẹp rực rỡ.

Hoa Khê trấn mặc dù nói là trấn nhưng khoảng cách rất gần hoàng trang, nên quy mô trấn vượt hẳn thành thị bậc trung, đường đi trong trấn rất náo nhiệt. Bởi vì hôm nay là ngày lễ trong Hoa Khê trấn, cửa hàng hai bên đường phố treo đầy lồng đèn màu đỏ, không khí rất vui vẻ.

Một nhà cùng đi trên đường, Như Thúy và Ôn Lương mỗi người dắt tay một tiểu bằng hữu, A Tuyết từ sớm đã kéo Ôn Ngạn Bình chạy tới các sạp đồ chơi nhỏ bên cạnh rồi, Đàm Ký Khê với tư cách là tùy tùng của Ôn Ngạn Bình, cũng hấp tấp theo sau.

Như Thúy quan sát những người ra vào cửa hàng trên phố, nhin không được nói: "Bọn họ đang làm lễ gì?"

"Nghe nói là truyền thống của Hoa Khê trấn, ngoại trừ ngày lễ đặc biệt, hai ngày đầu tháng bảy hàng năm còn có một lễ tế rượu. Mùa xuân thời điểm hoa

đào nở, thu thập cánh hoa đem ủ rượu, qua một mùa hè, rượu hoa có thể uống. Nơi này rượu hoa đặc biệt thơm mát tinh khiết, đợi lát nữa nữ nhân các nàng có thể uống một chút, đối với thân thể rất có ích."

Như Thúy cười nói: "Tốt lắm, nên cho Ngạn Bình uống nhiều một chút."

Nghe thế, Trường Trường vốn đang quan sát chú ý hành tung đệ đệ ca ca ngẩng đầu nghi ngờ nhìn phụ mẫu, không hiểu tại sao rượu hoa có ích cho thân thể nữ nhân thì đại ca nên uống nhiều một chút, không phải nên là mẫu thân và muội muội uống nhiều sao? Tiểu bằng hữu Trường Trường nhớ hình như sức khỏe đại ca nhà mình không tốt lắm, nửa năm gần đây, mỗi tháng đều nằm trên giường mấy ngày, thế nhưng không phải đại phu nói không việc gì sao?

Tiểu bằng hữu Trường Trường đáng thương ra sức suy nghĩ mà nghĩ mãi không ra, thấy cha nương đang nói chuyện cũng không quấy rầy, chỉ để nghĩ vẩn này nọ trong lòng.

Đi dạo một hồi, mọi người đều đói bụng, liền chọn một tửu quán dùng bữa tối.

Sau bữa tối, lại đi dạo một lát thẳng đến lúc trời tối, sau khi đèn lồng được thắp sáng, Ôn Lương quyết định dẫn bọn nhỏ trở về biệt trang.

"Cha, cha với nương và các đệ đệ muội muội về trước đi, con dẫn tiểu biểu thúc đi chơi một lát, được không?" Ôn Ngạn Bình xin xỏ.

Đàm Ký Khê cũng trông mong nhìn Ôn Lương, vẻ mặt khát vọng.

Ôn Lương thấy vẻ mặt khát vọng của thiếu niên, cũng biết mấy ngày nay hấn đóng cửa nín thở đọc sách đến sắp hỏng rồi, lấy tính tình của hấn, đối mặt với những người Đàm gia cung chiều hấn tận trời đã sớm lật bàn không chịu học. Thế nên hiếm khi được ra ngoài một chuyến, không muốn phải trở về nhanh như thế. Ôn Lương là người biết đạo lý, suy nghĩ một chút liền đồng ý.

"Ngạn Bình, ta tin con có thể bảo vệ Ký Khê biểu thúc thật tốt, đúng không?" Ôn Lương nói, hấn tin vào vũ lực của tiểu cô nương.

"Đương nhiên, cha cứ yên tâm, ai dám bắt nạt tiểu biểu thúc, còn phải xem con có cho phép hay không." Tiểu cô nương vỗ ngực.

"Ngạn Bình ca..." Về mặt thiếu niên cảm động.

Ba đứa nhỏ cũng muốn đi theo, đặc biệt là A Tuyết, trực giác cho bé biết đại ca sắp đi nơi thú vị, chẳng qua mọi người nhất quyết không cho, Tiểu A Tuyết đáng thương thiếu chút nữa chảy nước mắt, đến khi phụ thân xuống nước, chờ bọn chúng lớn một chút sẽ không cấm đoán nữa mới thôi. Sau đó dặn dò xe ngựa Ôn phủ giờ hội sẽ chờ bọn họ chỗ cây hòe phố nam đầu trấn chờ họ về sau, Ôn Lương mới dẫn Như Thúy cô nương và các tiểu bằng hữu về nhà.

Sau khi đám người Ôn Lương về trước, Đàm Ký Khê lập tức cao hứng hỏi: "Ngạn Bình ca, chúng ta đâu chơi? Nơi này có chỗ nào tốt?"

Ôn Ngạn Bình nhìn đường đi dưới ánh sáng của đèn lồng, còn náo nhiệt ấm ỉ hơn so với ban ngày, trong lòng suy nghĩ chỗ nào chơi vui, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Ta nghe những công tử quần là áo lượt biết ăn chơi nhất nói Hoa Khê trấn có tam bảo, hoa đào, rượu ngon, mỹ nhân. Bây giờ là mùa hè, đương nhiên không có hoa đào để ngắm, rượu ngon mà nói chúng ta vừa uống xong, như thế chỉ còn lại mỹ nhân."

Đàm Ký Khê hơi khinh thường, "Mỹ nhân cái gì? Các nàng có thể đẹp bằng Ôn đại ca, Hạng sư huynh và ta không?"

Ôn Ngạn Bình quan sát khuôn mặt xinh đẹp non nớt của thiếu niên dưới ánh đèn, quyết đoán lắc đầu, sau đó giật mình phát hiện, thì ra người bên cạnh nàng đều là mỹ nhân nha, ba đứa nhỏ lớn lên giống Ôn Lương, đều là tiểu mỹ nhân xinh đẹp, chỉ có nàng lớn lên bình thường thôi.

Hơi có chút không hài lòng.

Đại khái đột nhiên nhận ra mình có thể là người xấu nhất trong nhóm người, nên có chút khó chịu, vì thế Ôn Ngạn Bình kiên quyết quyết định đi tìm tiểu mỹ nhân, "Ta nghe những công tử quần là áo lượt kia nói cô nương trong phố Hoa Hồ của Hoa Khê thôn là đẹp nhất, đầy đủ phong tình tuyệt nhất, nghe nói công phu hầu hạ người là nhất đẳng, chúng ta đi xem một chút đi." Nếu thật là người hầu hạ tốt, nàng không ngại mua về hầu hạ mình.

"Hầu...hầu hạ?" Đàm Ký Khê hơi cà lăm, rất nhanh liền nghĩ sai.

"Đúng, nếu thật sự hầu hạ tốt, mua một người trở về hầu hạ nương ta!" Về mặt Ôn Ngạn Bình hiểu thuận, nói hầu hạ mình thật xấu hổ, miễn cho bị nói là bất hiếu.

Thấy vẻ mặt chính khí của nàng, Đàm Ký Khê cảm thấy hấn là mình đã hiểu lầm, hấn không giống như đám đường ca cười nhạo thô tục. Bởi vì từ nhỏ sức khỏe không tốt, bị người nhà xem như bảo vật nâng trong lòng bàn tay, bị ngăn cách quá tốt, đến nỗi tình cảm và nhận thức của thiếu niên ở phương diện này trống rỗng, chỉ hiểu hai chữ "Hầu hạ" này có một tầng hàm ý khác, chỉ hi vọng là đám đường ca chê cười cố ý trêu học hấn thôi, nhiều hơn nữa thì hấn không hiểu được.

Thế là một thiếu niên và một ngụy thiếu niên không rõ chân tướng, vui vẻ chạy tới phố Hoa Hồ.

Rất nhanh, hai bé gấu đứng ở đầu phố Hoa Hồ, dùng một loại ánh mắt thần phục quan sát dãy phố trang trí quẩy rũ dung tục, còn có rất nhiều cô nương mặc tươi mát đứng trước cửa hoặc trên lầu các cười duyên mê hoặc nam nhân đối diện, gọi đại gia, bồng sinh ra một loại e sợ.

Hình như là nơi không nên tới.

Đàm Ký Khê chân chờ hỏi: "Ngạn Bình ca, chúng ta thật sự phải đi vào sao?"

Ồn Ngạn Bình nhú Nhú đôi mày đẹp, không xác định nói: "Thật là, nghe những người kia nói, nơi đây là một động tiêu hồn của nam nhân, không tiến vào mở mang kiến thức một chút thì làm nam nhân thật uổng phí."

"...."

Đàm Ký Khê: (O _ O) Có nghiêm trọng như thế không?

Đang lúc do dự, cuối cùng vẫn là Ngạn Bình cô nương cắn răng một cái, cố gắng nói: "Đã đến rồi, tiến vào mở mang kiến thức một chút, yên tâm đi, có ta ở đây, nếu phát sinh chuyện gì không đúng, ta sẽ giúp thúc thoát thân."

"...Uy, sao phải thoát thân? Không lẽ biết trước chuyện sẽ xảy ra, sau đó uy vũ khí phách đánh người gây chuyện thành tàn phế, sau đó chúng ta dưới ánh mắt hâm mộ ghen ghét tiếc hận của mọi người, khí phách rời đi sao?"

"Thúc xem thoải bản quá nhiều rồi, cẩn thận cha thúc mắng thúc đấy."

"..."

...

Hai bé gấu ngốc nghếch rốt cuộc cũng đi vào.

Lúc bọn họ đi vào, đi qua giao lộ phố Hoa Hồ, một đôi phu thê đột nhiên dừng lại, ồ lên một tiếng.

"A Tiềm, sao thế?" Hỏi xong ánh mắt nhìn vào phố Hoa Hồ.

Một tay nhanh chóng che mắt nàng, Mạc Tiềm nhỏ giọng nói: "Tiểu Tiểu, đừng nhìn, sẽ hỏng mắt đấy."

Mặc dù chỉ liếc nhìn, nhưng Tôn Tiểu Tiểu đã thấy rõ tình hình trong con phố, trầm mặt nói ra: "A Tiềm, chúng ta đi nhầm đường?"

"Đúng!" Lạc đường đến nơi này Mạc Tiềm rất xấu hổ, nhưng người vừa rồi mới thấy khiến lòng hán nhảy dựng lên, có chút không xác định: "Hình như vừa rồi ta thấy tiểu sư đệ, còn có tiêu biểu thúc của tiểu sư đệ. Làm sao bây giờ? Ta, chúng ta mau truyền tin cho Hồ ly tinh đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137

Hai thiếu niên giống như nông dân vừa sợ hãi vừa thần phục, sau đó đứng trước một gian ba tầng lầu cao, thoạt nhìn không trang trí quyền rũ thô tục như mấy gian kia.

Tú bà đang chào đón khách trước cửa quan sát y phục trang sức trên người hai người, ánh mắt vô cùng sắc bén, liếc mắt thôi đã nhận ra là hàng thượng đẳng, sau đó lập tức trưng khuôn mặt tươi cười ra đón, sau đó nhìn thấy mặt hai người, trong lòng không nhịn được nói thầm, thì ra là hai thiếu niên được bảo hộ quá tốt tới đây mở mang kiến thức, loại tiểu công tử này gặp đã nhiều, hiểu được phải đối phó như thế nào, đối phó ra sao, kéo bọn họ nhốt lại, về sau là thần tài gia cố định.

Hai người quan sát tú bà thoạt nhìn không mấy đáng hoàng nhiệt tình hoan nghênh vào trong, bị đón vào một gian phòng tên là "Phụng Tiên lâu".

Đến khi hai thiếu niên đi vào, gã sai vặt vẫn đi theo sát hai người nhận ra đây là nơi không cho phép đi, lúc này mới vội vàng trở ra, ý định bẩm báo người lớn hành tung của hai bé gấu này.

Trong một gian sương phòng trên tầng hai Phụng Tiên lâu, Đàm Ký Khê đứng ngồi không yên, mông cọ qua cọ lại, chính là ngồi không yên, giống như bọn họ đang làm chuyện rất xấu xa. Trong lòng bất an, thiếu niên theo thói quen nhìn về phía Ngạn Bình ca mà mình rất y lại, thấy nàng hào hứng bưng bưng cầm một khối bánh hoa đào bỏ vào trong miệng, trên mặt biểu lộ hạnh phúc khi được ăn ngon.

Đàm Ký Khê: "... " Sao chỉ có mình cậu không được tự nhiên " Chẳng lẽ cậu không có được khí khái nam tử hán như Ngạn Bình ca ca?

Thiếu niên Đàm Ký Khê cảm thấy đêm nay cậu trải qua thật phong phú, phá vỡ tam quan mười ba năm qua của cậu, những nữ nhân kia ăn mặc không

che được thân thể, những nam nhân tiêu sái làm trò hề kia, còn có nam nữ ôm nhau trước mặt mọi người...Hết thấy khiến cậu cảm thấy đây không phải là một chỗ đáng hoàng.

"Ngạn Bình ca..."

Ôn Ngạn Bình nghe thấy được tiếng ai oán của thiếu niên, ngẩng đầu lên nhìn cậu, hai má còn phồng lên, bên trong còn nhét mấy khối bánh ngọt, thoát nhìn hơi ngốc, khiến người ta đau đầu một trận.

"Tiểu biểu thúc, sao thế? Chỗ này làm điểm tâm thật ngon, nhanh ăn đi."

"..."

Đàm Ký Khê vỗ vỗ ngực, rút cuộc đem cổ khí đang nghẹn nuốt xuống, mở miệng nói: "Huynh xác định nơi này chúng ta có thể tới?"

Nghĩ đến vừa rồi tiến vào nơi tên "Phụng Tiên lâu" nhìn thấy hết thấy, trước mặt đập tới một cổ tức khí mập mờ ám muội, khiến cậu vừa hiếu kỳ vừa không được tự nhiên. Từ cửa sổ nhìn xuống, có thể nhìn thấy tình hình trong hành lang dưới lầu, cơ hồ là chúng sinh muôn màu, những nam nhân nữ nhân kia ngang nhiên tán tỉnh giữa đường, đánh mạnh vào tam quan của tiểu thiếu niên ngây thơ thuần khiết.

Tuy Đàm Ký Khê không hiểu biết nhưng cũng biết nơi bọn đến không đáng hoàng, còn đang bất an, ai ngờ vừa tới nơi này, Ôn Ngạn Bình lập tức phát tay bảo trước tiên đưa điểm tâm ngon nhất nơi này đến. Đàm Ký Khê còn nhớ rõ biểu lộ cổ quái của tú bà lúc này, nhưng vẫn dặn người đi làm

"Ngạn Bình ca, chúng ta đi về đi...Ngô.....Ngô.....Ngô...!"

Trong miệng bị đút một khối điểm tâm, thiếu chút nữa làm cậu nghẹn chết, nhưng mà vừa nuốt xuống, phát hiện bánh anh đào giòn xốp ngọt mà không ngán, hương vị không tệ.

"Ngon không?" Ôn Ngạn Bình cười híp mắt, lại ném mấy khối vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Thức cứ tận lực ăn, nếu không đủ chúng ta gọi thêm. Tuy nơi này hơi quái dị một chút khiến người ta có cảm giác không tốt nhưng điểm tâm cũng không tệ."

"..."

Trên bàn bày vài món điểm tâm, chỉ có đĩa bánh hoa đào giòn xốp là được ăn hết, những thứ khác không vui đi bao nhiêu. Hai người còn chưa thỏa mãn, hơn nữa bọn họ đang trong thời gian phát triển, cơm tối đã sớm tiêu hóa, đúng lúc đói bụng lại gặp đồ ăn ngon, lập tức tự nhiên không khách khí.

Đang lúc định gọi người đưa thêm mấy đĩa bánh anh đào giòn xốp giòn tới, thì thấy tú bà dẫn theo hai cô nương trang điểm xinh đẹp đi tới, nói: "Hai vị công tử, hai cô nương này là hai cô nương đa tài đa nghệ khéo léo hiểu lòng người nhất trong lầu của chúng ta, gọi là Hoàn Nhi và Thoa Nhi." Nói xong quay sang nói với hai thiếu nữ: "Hoàn Nhi Thoa Nhi, các ngươi phải hầu hạ hai vị công tử cho tốt."

"Dạ, Hoàn Nhi Thoa Nhi đã biết." Hai thiếu nữ nũng nịu trả lời.

Đàm Ký Khê bị âm thanh kia làm rung mình một cái, nhin xuống xúc động lui về phía sau.

Mặc y phục hồng nhạt là Hoàn Nhi, y phục xanh là Thoa Nhi, dung mạo các nàng cũng không tính là xinh đẹp lắm, nhưng mà đối phó với hai con chim non không có kinh nghiệm gì thế là đủ rồi. Tú bà cười nói mấy câu, lại đi chỗ khác chào hỏi khách khứa.

Hai cô nương vốn muốn qua ngồi ai ngờ bị ngăn lại, các nàng trừng lớn hai mắt, thấy hai khuôn mặt non nớt, lập tức không so đo, cười dịu dàng hỏi thăm: "Không biết hai vị công tử có gì dặn dò?"

Đàm Ký Khê bụng mặt, đáng về lãnh điểm cao quý không nói lời nào, trực giác không thích ánh mắt hai nữ nhân này. Ngược lại Ôn Ngạn Bình gõ gõ bàn, cười nói: "Hai vị tỷ tỷ, cho thêm mười đĩa bánh hoa đào."

"..."

Hai vị cô nương nhìn về phía cái đĩa trống rỗng trên bàn, sắc mặt hơi đỏ ửng. Nào có nam nhân đến thanh lâu không phải để đùa giỡn nữ nhân, mà là đến ăn điểm tâm? Còn một hơi gọi mười đĩa, các ngươi thật sự ăn hết được sao?

"Thật xin lỗi hai vị công tử, bánh hoa đào giòn xốp này là chiêu bài ở chỗ chúng ta, số lượng có hạn, mỗi gian sương phòng chỉ có hai phần, không có nhiều hơn nữa." Hoàn Nhi thuần thực nói, bánh hoa đào trong Phụng Tiên lâu bọn họ là món đặc biệt của đầu bếp, rất nổi tiếng, thường có khách yêu cầu muốn ăn thêm, đầu bếp bận không chịu nổi nên đưa ra quy định này.

Đàm Ký Khê nhíu mày, trong lòng giận dữ, ngay cả món ngon khách muốn ăn cũng hạn chế, sao có thể mở tiệm buôn bán? Còn chưa kịp nổi giận thì thấy Ôn Ngạn Bình dịu dàng nói: "Hoàn Nhi tỷ tỷ, thật sự không thể phá lệ sao?"

Hoàn Nhi lấy làm tiếc lắc đầu.

Thoa Nhi chớp mắt, cười nói: "Chỉ là thấy hai vị lần đầu tới, ngược lại có thể phá lệ một lần, cho thêm hai phần."

"Được rồi, vậy thì hai phần."

Hoàn Nhi và Thoa Nhi thấy dáng vẻ trông mong của hai vị thiếu niên, trong lòng buồn cười, lần nữa xác định đây là hai thiếu niên được người nhà bảo vệ quá kỹ cho nên mới chạy tới loại địa phương này mà không trừu chọc nữ nhân, mà là tìm đồ ăn. Chỉ là, hai cô nương này phát hiện, hai thiếu niên này nhanh chóng phá vỡ tam quan của các nàng.

Hai người trở lại rất nhanh, cười dịu dàng nhìn hai tiểu thiếu niên, vốn muốn hầu hạ bọn họ, ai ngờ thiếu niên tướng mạo bình thường bê hai đĩa bánh hoa đào xốp giơ lên, lôi kéo thiếu niên tướng mạo xinh đẹp lãnh đạm bên cạnh đứng dậy, nói: "Gian sương phòng này không tốt, chúng ta đi đổi một gian khác."

"..."

Hai người đỡ dẫn đi theo sau lưng hai thiếu niên, đỡ dẫn trả lời gian phòng nào còn trống, đỡ dẫn nhìn họ đẩy cửa đi ra, mang theo hai đĩa bánh hoa đào giòn xốp đổi một gian khác...Đợi đến khi các nàng kịp phản ứng, hai thiếu niên đã mang hai đĩa bánh hoa đào sang một gian phòng trống khác, sau đó cùng ngồi xuống, bắt đầu gặm bánh hoa đào xốp giòn như socola...

"..."

Đột nhiên Đàm Ký Khê ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn các nàng, không vui: "Vẫn ngây ngốc ở đây làm gì?" Thật là không có mắt, cái này là khách điểm quý gì, nhiều quý củ như thế, ăn cái gì cũng bị người khác làm ảnh hưởng tâm tình.

Hai người: "Ta hầu hạ hai công tử." Trong lòng bạo phát, đột nhiên nghi ngờ nơi này thật là thanh lâu chứ không phải quán rượu sao?

"Không cần!" Đàm Ký Khê nghiêm mặt.

Hai người đều không biết làm sao, vô thức nhìn về phía Ôn Ngạn Bình, trực giác vị thiếu niên bình thường này tương đối dễ nói chuyện, từ đầu đến cuối chỉ cười tủm tỉm ngồi đó, đối đãi với các nàng dịu dàng hữu lễ, khiến người ta rất có hảo cảm.

Xưa nay Ôn Ngạn Bình đối xử với nữ nhân vô cùng kiên nhẫn, lập tức nói: "Tiểu biểu thúc, đừng dữ như thế, hù dọa hai vị tỷ tỷ rồi kìa." Sau đó nhẹ nhàng cười với các nàng: "Nghe nói cô nương nơi này rất biết hầu hạ người đứng không?"

Lưng Đàm Ký Khê cứng đờ, im lặng nhìn người nào đó đang cười dịu dàng.

Hai cô nương kia cũng ngạc nhiên, thầm nghĩ vị công tử này quả nhiên trực tiếp rõ ràng, thoát nhìn không giống một con chim non nha. Trên mặt càng tươi cười: "Đương nhiên rồi, nếu công tử muốn ta hầu hạ, ta đương nhiên sẽ hầu hạ công tử thật thư thái dễ chịu." Nói xong, mập mờ cười rộ lên.

"Vậy được rồi, trước tiên các tỷ tới đây hầu hạ ta đi." Ôn Ngạn Bình đuổi chân gác lên ghế, "Hoàn Nhi xoa bóp chân cho ta, còn Thoa Nhi thì bóp vai."

Hai người cười đáp ứng đi tới, đuổi tay ngọc thon dài ra phục vụ cho nàng. Tay Hoàn Nhi như có như không mà hướng tới chỗ massage trên bắp chân nàng cào nhẹ, Tay Thoa Nhi cũng mềm mại không xương mà xoa nắn bả vai nàng. Đàm Ký Khê phẫn nộ trừng mắt nhìn các nàng, nhìn chằm chằm bàn tay đang đụng chạm thân thể Ôn Ngạn Bình, ánh mắt hận không thể cắn đứt, khiến hai người kia vô thức không dám bóp quá mạnh.

Ôn Ngạn Bình lại không hài lòng: "Các tỷ chưa ăn cơm sao?" Loại trình độ này còn không thành thực bằng Lam Y và Thanh Y đâu, khiến nàng nghi ngờ các nàng ấy thật sự có thể hầu hạ người sao?

Hai người nghe thấy giọng bất mãn của nàng, chỉ có thể tăng khí lực. Ôn Ngạn Bình còn không hài lòng lắm, đưa ra mấy yêu cầu nữa, chỉ cảm thấy đôi tay kia căn bản không có kỹ xảo gì, trong lòng cực kỳ thất vọng, ngay cả chuyện hầu hạ hết sức đơn giản cũng không làm được, khiến nàng cảm thấy nàng bị lừa gạt, có chút thương tâm.

So với sự thương tâm của nàng, hai người Hoàn Nhi càng thương tâm, tay các nàng bóp đến mức sắp gãy, thế nhưng nàng còn chưa hài lòng, rốt cuộc là muốn nào loạn thế nào? Hơn nữa chuyên môn của các nàng là trực tiếp đẩy ngã, không phải cái loại này.

"Ngạn Bình ca, được rồi, loại này lớn lên không đẹp, còn là cô nương không biết hầu hạ người, tới đây thật lãng phí, chúng ta về thôi." Đàm Ký Khê đổ thêm dầu vào lửa.

Hai người lập tức tức giận hận không thể chửi đồng lên, cảm thấy hai thiếu niên này tuyệt đối tìm tới đây để phá phách.

Đàm Ký Khê cảm thấy hai nữ nhân này không có ý tốt, lúc đang muốn kéo Ôn Ngạn Bình rời đi, chỉ thấy hai người nhìn nhau cười cười, Hoàn Nhi vây lấy Ôn Ngạn Bình đẩy ngã lên trường thấp, tự động ngồi lên đùi nàng, ngửa mặt cười duyên hôn lên mặt nàng. Thoa Nhi ngồi ở bên kia, dùng bộ ngực cao ngất ôm lấy tay nàng, đem tay nàng đặt lên ngực mình.

"..."

Tiểu cô nương bị hai nữ nhân kẹp ở giữa sợ ngây người.

Tiểu đồng bọn Đàm Ký Khê cũng sợ ngây người.

Đồng thời, người nào đó nhận được tin tức chạy tới cửa cũng sợ ngây người, sau đó ánh mắt nguy hiểm nheo lại, nhìn chằm chằm thiếu niên trái ôm phải áp trong phòng, lập tức âm u.

"Ôn Ngạn Bình!"

Tiểu cô nương ngu ngơ sững sờ nhìn qua, nhìn thấy thanh niên tuổi mới trước cửa, chống lại cặp mắt hồ ly phóng hỏa, đột nhiên sợ run cả người.

Vì sao cảm thấy hình như Hồ ly tinh tức giận rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

"Ôn Ngạn Bình!" Âm thanh hơi cao hơn so với ngày thường, có thể thấy chủ nhân âm thanh trong lòng không bình tĩnh.

Bầu không khí rất nhanh ngưng trệ, người trong phòng ngoài phòng phản ứng không giống nhau.

Da đầu Đàm Ký Khê run lên, trong lòng lặng lẽ thấp một ngọn nến cho Ngạn Bình ca đang trái ôm phải ấp của cậu. Mà hai cô nương kia cũng ngạc nhiên, trong lòng tự nhủ đáng về mỹ nam tử trước cửa sao mà giống bất người thông dâm vậy chứ? Không hợp lý nha.

Ôn Ngạn Bình sợ run cả người, trong lòng buồn bực sao Hồ ly tinh cũng chạy tới đây chứ? Cái này không phải trùng hợp đâu nhỉ?

"Ôn Ngạn Bình."

Lần này âm thanh tương đối dịu dàng hơn, so với lửa giận ngập trời lúc nãy, dịu dàng khiến da đầu người ta run lên, Ôn Ngạn Bình sợ tới mức trực tiếp ôm hai nữ nhân đứng dậy nhảy lên, cảm thấy hai nữ nhân mềm nhũn kẹp chặt mình, tâm tình hết sức vi diệu, nhìn không được đưa mắt nhìn, nhéo một cái, mới thu hồi lại móng vuốt đang đặt trên ngực Thoa Nhi lại, sau này bộ ngực mình cũng sưng lên mềm mại cực lớn như thế sao? Hình như rất phiền toái..

Trong lòng cảm khái, trên mặt đồng dạng thể hiện cảm khái, rất dịu dàng buông các nàng ra -- Đối với nữ nhân, vĩnh viễn đều rất dịu dàng.

"..."

Vì sao trong thời điểm này, người vẫn còn tâm tư cảm khái? Cảm khái cái gì? Chẳng lẽ tiếc nuối?

Trong lòng Đàm Ký Khê rối rắm, mặt đỏ tới mang tai dùng loại ánh mắt như liệt sĩ nhìn tiểu cô nương đang tự tìm đường chết, thật là tiểu cầu can đảm, loại thời điểm này cũng không quên trêu chọc nữ nhân, lại còn dám bóp ngực người ta, tự tìm đường chết mà.

Mà thanh niên trước cửa thấy thế, ánh mắt càng thâm trầm nhưng khóe môi lại tươi cười hết sức ấm áp, trong mắt người rất hiểu hần thì đây là biểu hiện tức giận. Nhưng, đối với người không biết hần, vị mỹ nam tử này tính tình thật tốt, lúc này còn tức giận muốn đánh người, nhưng này giờ lại dịu dàng như thế, quả nhiên là người tốt tính, hẳn là do lúc nãy phát hiện đứa nhỏ nhà mình chạy tới đây trêu chọc nữ nhân nên thất thố mà thôi.

Làm nghề này, Hoàn Nhi và Thoa Nhi đều có chút ánh mắt, nhưng so với Hồ ly tinh cực thích diễn trò, tức nhiên không cùng cấp bậc, trong nháy mắt bị người ta quăng cách mười con phố, thế nên đã nhìn sai rồi. Hơn nữa mỹ nam tử này so với hai con chim non đến thanh lâu mà nói, đã là người thành thực, đương nhiên hiểu được tư vị nữ nhân, còn là một mỹ nam tử khó gặp, đương nhiên các nàng rất vui vẻ.

Hai người cười duyên trực tiếp nghênh đón, cười nói: "Vị công tử này, đêm nay để ta hầu hạ ngài thật tốt có được không?"

Lúc hai nữ nhân ưỡn ngực đi qua, thiếu niên và quý thiếu niên trong phòng đồng thời ngây người, tại sao cô nương hầu hạ bọn họ đột nhiên đổi đối tượng? Bọn họ bị ghét bỏ rồi sao?

Mỹ nam trước cửa đi vào, mặc dù cười, nhưng đáy mắt không có sự vui vẻ, cặp mắt xé đen tuyền lãnh diễm cao quý liếc nhìn các nàng, tư thái lạnh như băng cự tuyệt, khiến cho hai nữ nhân có chút cứng ngắc, đặc biệt người thanh niên này còn là một mỹ nam độc miệng, lời nói ra khỏi miệng cay nghiệt khiến người ta tức giận học mầu.

"Loại mặt hàng này, còn không biết xấu hổ mà ra gặp người..."

Nói xong ánh mắt quét qua tay và ngực các nàng, ánh mắt giống như muốn bấm vằm các nàng, hai người sợ tới mức không dám thở mạnh một cái, càng quên mất nỗi giận.

Hạng Thanh Xuân đi thẳng tới chỗ Ôn Ngạn Bình, dừng lại trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tiểu sư đệ, lá gan rất lớn nha, ngay cả loại địa phương này cũng dám đến, còn chỗ nào đệ không dám đi nữa không?"

"...Cái kia, hoàng cung đệ cũng không dám đi." Ôn Ngạn Bình ấp úng nói.

Một câu, rút cuộc khiến trong lòng Hạng Thanh Xuân bùng nổ âm u, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng ra ngoài.

"Hạng sư huynh, Ngạn Bình ca..." Đàm Ký Khê vội vàng gọi, cũng muốn đi ra ngoài, ai ngờ bị một gã sai vặt ngăn lại ở cửa.

Da mặt Chiêu Quang hơi run rẩy, nhưng vẫn làm hết phận sự ngăn Đàm Ký Khê lại, che giấu lòng tâm nói: "Đàm thiếu gia không cần lo lắng, chẳng qua thiếu gia nhà nô tài muốn dạy dỗ Ôn thiếu gia một chút, sẽ không làm ngài ấy bị thương đâu." Trong lòng im lặng thấp một ngọn nến cho Ôn thiếu gia to gan lớn mật không biết sống chết.

Hắn còn nhớ rõ lúc thiếu gia nhà hắn nghe thấy người Mạc Tiềm phái tới nói người nào đó tìm đường chết chạy tới Hoa Hồ phổ đi dạo thanh lâu, trong nháy mắt thiếu gia từ mỹ nam tử biến thành tu la dữ tợn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy thiếu gia nhà mình xưa nay hàm dưỡng vô cùng tốt, che giấu tâm tình thuộc hàng đầu đột nhiên nổi giận, trong lòng bỗng sinh ra ý niệm âm u thiếu gia ngài nhanh một chút trực tiếp chà đạp Ôn thiếu gia đi.

Hiển nhiên Đàm Ký Khê không quá tin tưởng Chiêu Quang, thăm dò nhìn ra ngoài, liền thấy Hạng Thanh Xuân trực tiếp lôi người tự tìm chết nào đó vào một gian phòng trống, cửa vô tình đóng lại, miễn cho người ta nhìn trộm.

Trong lòng càng lo lắng không biết làm sao đây?

Chính xác Đàm Ký Khê nên lo lắng, bé gấu tự tìm đường chết đã thành công chọc giận một con hồ ly, kết cục thật đáng sợ, ít nhất bé gấu không sợ trời không sợ đất nhìn thấy đôi con người phát hỏa kia, rồi lại về mặt quý dị của thanh niên, loại tương phản cực hạn này khiến nàng quên đi phản kháng, cứ như vậy bị người kéo tới nơi này.

Bởi vì nơi đây là sương phòng không có khách, vì thế chỉ châm một ngọn đèn nhỏ ánh sáng mờ nhạt, tăng thêm một loại hấp dẫn mập mờ mê ly của người trước mặt.

Bị người trực tiếp đặt trên tường, hai tay bị bắt chéo sau lưng, thanh niên hoàn toàn phủ lên người nàng, cực kỳ to lớn, bản thân nhỏ bé cơ bản không đáng nhắc tới. Trong lòng Ôn Ngạn Bình nhảy dựng, trực giác không ổn chút nào, đến cùng Hồ ly tinh muốn làm gì? Chẳng lẽ tức giận đến mất lý trí? Vấn đề là, đến cùng là không vui cái gì.

"Cái kia, Hồ ly tinh, huynh..." Cuối cùng tức giận cái gì?

Lời còn chưa nói xong môi đã bị chặn lại, không giống môi dán môi dịu dàng như lúc trước, mà là hung ác mút vào, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại trực tiếp cạy mở hàm răng nàng, xông vào trong miệng cướp đoạt, thậm chí còn trao đổi nước bọt với nhau...

Tiểu cô nương sợ ngây người, giữa nam nhân có thể làm thế sao?

Rất nhanh liền không cách nào suy tư được nữa, hung hăng mút vào, hít thở khó khăn không giống như hôn môi, hồ hấp không thoải mái khiến đầu nàng hỗn loạn, thân thể vô lực trượt xuống, hai chân lại nhanh chóng bị tách ra, một cái đùi chọc vào giữa hai chân nàng, khiến cả trọng tâm nàng rơi hết vào trên chân kia, cứ như vậy ngồi trên đùi.

Tiếng mút vào chắc chắn bị âm thanh huyền ảo bên ngoài che giấu, lò mờ bên trong, tiếng hai người hít thở ồ ồ gần trong gang tấc, hơi thở nam tính nồng đậm khiến da đầu nàng nổi tung, thẳng đến lúc phát hiện một bàn tay dọc theo bụng nàng bò lên sờ soạng -- tiêu rồi, nàng còn đang quần ngực đấy. Nếu bị sờ soạng, không phải Hồ ly tinh sẽ biết được ngực nàng sưng lên sao? Loại chuyện mất mặt này, tuyệt đối không thể để cho hồ ly tinh xấu bụng biết được, biết rồi sẽ cười nàng đấy!

Trong lòng quỳnh lên, hai tay vì thiếu dưỡng khí mà mềm nhũn khoát lên vai hắn, sau đó dùng hết sức đẩy hắn ra.

Không kịp đề phòng, Hạng Thanh Xuân bị nàng đẩy lao đảo một cái, lui về phía sau mấy bước, xém chút té ngã. Mà nàng không còn được chống đỡ, cả người dựa vào tường mềm nhũn trượt xuống, lập tức cong chân, bảo bọc cơ thể.

Hai người cùng ngồi xuống, hơi thở bất ổn.

Một lát sau, thấy hắn đi về phía trước một bước, Ôn Ngạn Bình lập tức cảnh giác trùng hắn, trong lòng tức giận, nếu hắn dám làm chuyện giống lúc này với nàng nữa, đừng trách nàng không khách khí.

"Huynh đừng tới đây..." Nàng trầm giọng nói, bởi vì đang trong tư thế ngồi, thế nên nam tử cao lớn phía trước đi đến khiến nàng có cảm giác nguy hiểm, không khỏi nuốt nước bọt, sau đó phát hiện hai người đã trao đổi nước bọt với nhau, lập tức cảm thấy hơi buồn nôn, vội vàng lau chùi lỏng ướt át trên miệng, lập tức đỏ mặt.

Hạng Thanh Xuân mặt không đổi nhìn nàng, một lúc sau đi thẳng tới, ngồi xổm xuống -- cùng đối mặt với nàng, âm thanh từ kẽ răng đi ra: "Ta rất tức giận."

"..."

"Tiểu sư đệ, loại địa phương này không phải nơi đệ nên đến." Đặc biệt không nên chính là, nàng dám say mê loại sinh vật nữ nhân này, đừng trách hắn giết chết nữ nhân nàng thân cận.

Ôn Ngạn Bình lập tức bất bình tức giận: "Đệ không có làm chuyện gì xấu, chỉ muốn đến xem cô nương ở đây hầu hạ người tốt như thế nào, nếu tốt như

người ta nói, sẽ mua một người trở về hầu hạ cha nương không được sao?"

"..."

Lửa giận ngập trời đang sinh sôi bởi vì lời này mà tắt ngấm. Hạng Thanh Xuân tròn mắt há mồm nhìn kẻ ngốc đang tức giận trước mặt, cơ hồ cho là mình đã nhìn thấy hết được suy nghĩ ngốc nghếch của nàng rồi. Có nam nhân ngốc như vậy sao? Ôn đại nhân đến cùng thì ngài bảo hộ tiểu sư đệ đến tình trạng trở nên ngu xuẩn thế nào rồi, mới có thể nói muốn tới thanh lâu mua hai kỹ nữ giỏi hầu hạ về hầu hạ phu thê hai người? Nếu mua thật, đây không phải chuyện cười chết người ta sao?

Hạng Thanh Xuân đột nhiên cảm thấy mình tức giận thật vô ích, lại để cho hấn trong nháy mắt có loại cảm giác vô lực.

"Tiểu sư đệ, loại địa phương này nam nhân tốt không nên tới." Hấn thay đổi một phương thức khác, nhất định phải ngăn chặn ý tưởng tới thanh lâu của nàng.

"Sao huynh biết?" Nàng nghi ngờ nhìn hấn, "Không phải nói là động tiêu hồn của nam nhân, không đến mở mang kiến thức một chút thì uống phí làm nam nhân sao?" Sau đó tự nhiên hiểu rõ: "A, đệ biết rồi, hôm nay huynh cũng tới đây mở mang kiến thức, chẳng trách khéo như vậy. A, huynh đồ mặt, quả nhiên là như thế."

"...Ta không có." Hạng Thanh Xuân gần như thổ huyết, hận đến nỗi muốn cắn nàng một cái. Từ lúc mười ba tuổi gặp gỡ tiểu tử thối này, nhân sinh của hấn liên nghịch chuyển, căn bản không thể nào liếc nhìn người nào khác, giữ mình trong sạch đến nỗi gã sai vặt nha hoàn thiếp thân nghĩ hấn có bệnh. Tuy cũng có vài lý do riêng, nhưng lý do lớn nhất vẫn là tiểu tử ngốc này.

"Đừng nóng giận, đừng nóng giận, nam nhân mà, đệ có thể hiểu."

"..." Được rồi, nam nhân chưa đủ lông đủ cánh này, hiểu cọng lông gì!

Thở gấp một cái, hấn túm nàng dậy, hung hăng cắn vào môi nàng một cái, sau đó không kiêng nể đệ nàng xuống hôn sâu.

Đột nhiên, vang lên một tiếng "phịch", sau đó là tiếng rên rỉ.

"Hồ ly tinh!"

Tiếng kêu sợ hãi vang lên, Ôn Ngạn Bình vội vàng chạy tới, xem xét nam nhân bị nàng đánh bay đụng vào giường, trong lòng hoàn toàn bị áy náy che khuất. Biết rõ Hồ ly tinh là một thư sinh văn nhược, nàng không nên động thủ với hấn.

"Huynh không sao chứ?"

"Có sao..."

"A..."

Ôn Ngạn Bình thấp sáng hai ngọn đèn khác trong phòng, ánh sáng bùng cháy mạnh, nhìn thấy nam nhân nằm trên giường tóc dài xõa tung, vạt áo hé mở, lộ ra xương quai xanh xinh xắn và một nửa lồng ngực trắng hồng, trên mặt hơi ửng đỏ tăng thêm một loại phong tình khó tả, trong lúc nhất thời, Ôn Ngạn Bình cảm thấy nam nhân này xinh đẹp hơn các cô nương trong Phụng Tiên lâu gấp ngàn lần.

Ôn Ngạn Bình làm bà vai hấn đụng bị thương, thành tâm thành ý nói xin lỗi, sau đó không xác định nói: "Đệ cảm thấy giữa hai nam nhân không nên làm loại chuyện này."

"..."

Hạng Thanh Xuân không nói chuyện, chỉ là như có điều suy nghĩ nhìn nàng. Sau đó không biết nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt hơi nghi ngờ bất định, ánh mắt dò xuống, chuyển qua nửa người dưới của nàng...

Loại ánh mắt giống như bói móc người ta thế này, lông tơ Ôn Ngạn Bình đều dựng đứng cả lên, hai chân vốn mở rộng đỉnh đặc ngồi trên giường vì ánh mắt của hấn mà vô thức khép lại, cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài.

"Huynh nhìn cái gì?" Nàng nhò giọng, nghi ngờ có phải hấn biết cái gì rồi không?

Hạng Thanh Xuân dùng ánh mắt quỷ dị nhìn vào bộ vị giữa hai chân nàng, im lặng nhớ lại chuyện vừa rồi, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Vừa rồi lúc cứng rắn đem nàng đặt trên tường, nàng nằm trong lòng mình, cảm giác lúc nàng giang rộng chân ngồi lên đùi mình, hình như thiếu mất thứ gì đó, hoặc là quá nhỏ, nên mới không đáng kể?

Nghĩ xong, ánh mắt lại chuyển lên ngực nàng, bằng phẳng, không đáng kể, lại chuyển qua cổ, nhớ tới lời đại phu nói, lúc nhò thân thể nàng suy nhược nghiêm trọng, so với nam nhân bình thường phát triển chậm hơn, nét đặc thù nam tính còn chưa lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Đàm Ký Khê nổi giận trừng mắt nhìn gã sai vặt đang chặn ở cửa, trong lòng hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, đám bao che chủ tử ức hiếp Ngạn Bình ca.

Chiếu Quang rất bất đắc dĩ, nhưng so với vị tiểu thiếu gia này, thiếu gia hóa thành màu đen đáng sợ hơn, không bằng bây giờ cứ để ngài ấy phát tiết hả giận. Nghĩ xong, Chiếu Quang liếc vào phòng nhìn hai nữ nhân kia, thở dài lần nữa. Trong lòng nghĩ Ôn thiếu gia sao lại thiên cận như thế, rõ ràng thiếu gia nhà mình đẹp hơn hai nữ nhân kia nhiều.

Lúc Đàm Ký Khê còn tâm thần bất định, cửa sương phòng kia đột nhiên mở ra, Chiếu Quang và Đàm Ký Khê quay đầu nhìn lại, hai người đồng thời sợ hãi người.

Vì sao lúc đi vào là người này kéo người kia, lúc đi ra là người kia đỡ người này?

Chiếu Quang dùng ánh mắt quái dị nhìn tiểu thiếu niên giống như đã làm chuyện trái lương tâm đang đỡ thiếu gia nhà hắn đi ra, đầu phình to, chẳng lẽ bị ức hiếp chính là thiếu gia nhà hắn? Rất nhanh, Chiếu Quang đã hiểu, thì ra là hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì giá trị vũ lực của Ôn thiếu gia quá mạnh, kết quả thiếu gia vẫn nhọc nhằn bị thương.

Loại chuyện "Su đề hành hạ ta trăm ngàn lượt, ta vẫn lưu luyến su đề như lúc ban đầu" này thật là theo đuổi kỳ diệu.

Hạng Thanh Xuân đưa mắt nhìn sang, Chiếu Quang không bỏ não nổi nữa, vội chạy qua cung kính hỏi: "Thiếu gia, ngài làm sao thế?"

"Không sao, vừa rồi không cẩn thận đụng vào bả vai." Nói xong, Hạng Thanh Xuân lưu luyến không rời quan sát thiếu niên đang đứng thẳng từ trên xuống dưới, ngón tay như có như không vuốt vuốt trên lưng đôi phượng, cảm giác vài vốc phía trên hình như dày hơn phía dưới hông, ánh mắt càng sâu.

Tiểu cô nương không nhận ra sự mờ ám của đôi phượng, bị tiểu biểu thúc kéo qua một bên, tức giận trừng mắt liếc thanh niên kia, dò hỏi: "Ngạn Bình ca, huynh không sao chứ?"

Ôn Ngạn Bình tùy tiện đáp: "Có thể có chuyện gì? Chúng ta không làm gì sai cả."

Đàm Ký Khê quái dị nhìn nàng, rồi nhìn sắc mặt đã khôi phục lạnh nhạt của Hạng Thanh Xuân, nhin không được nói ra: "Ngạn Bình ca, lớn chuyện rồi, nơi đây không phải nơi mà chúng ta có thể đi, nếu để Ôn biểu ca biết, chúng ta sẽ thảm đó. Ta nhớ đám đường huynh từng nói, chưa đủ hai mươi tuổi là không thể tùy tiện tới nơi hoa bướm này mở mang kiến thức, chúng ta đi nhanh lên thôi."

"Nơi hoa bướm?"

Về mặt của Đàm Ký Khê hơi mất tự nhiên, rầu rầu nói: "Chiếu Quang đã nói cho ta biết đây là chỗ nào rồi! Ngạn Bình ca, ta đã bị huynh hại thảm." Đàm Ký Khê buồn rười rượi, nếu cha cậu biết ngay lúc nguy cấp sắp đến kỳ thi Hương này mà cậu dám chạy tới thanh lâu, cha cậu nhất định đánh cậu tàn phế.

"..."

Ôn Ngạn Bình cảm thấy mình không hiểu gì cả, đang muốn hỏi lại, Hạng Thanh Xuân đã lên tiếng: "Được rồi, các đệ phải trở về."

Nghe xong, Đàm Ký Khê vội vàng gật đầu, mặc dù Ôn Ngạn Bình còn đang nghĩ tới phải mua một cô nương trở về hầu hạ mẫu thân nàng, nhưng thấy phản ứng của Hạng Thanh Xuân và Đàm Ký Khê, trực giác cho nàng biết không nên nói loại chuyện như thế nữa, lén lút vụng trộm đi một mình là được rồi.

Hạng Thanh Xuân sai Chiếu Quang đi thanh toán bạc, rồi thúc giục hai thiếu niên rời đi. Ôn Ngạn Bình quan sát Chiếu Quang trả bạc, lập tức lấp bắp kinh hãi, cùng lắm bọn họ chỉ ăn mấy đĩa bánh hoa đào xốp giòn mà mất mười lăm lượng bạc, quả lừa đảo rồi, còn đắt hơn nhiều so với bàn tiệc trong tửu lâu xa hoa nhất đó.

Tâm tình Ôn Ngạn Bình khó chịu.

Càng khó chịu chính là, khi bọn họ đi từ lầu hai xuống lầu một, còn nhìn thấy Đại hoàng tử và mấy tùy tùng của hắn đi tới.

"Ngài đi dạo loại địa phương này?" Ôn Ngạn Bình lạnh mồm lạnh miệng: "Không phải ngài vừa thành thân sao? Như thế không tốt đâu?"

Lúc Đại hoàng tử nhìn thấy Ôn Ngạn Bình, cũng như sấm giữa trời quang, hoài nghi mình nhìn lầm, còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe nàng đánh phủ đầu, lập tức một cỗ tức khí lan tràn khắp lồng ngực, hắn cảm thấy, mình tức giận rồi, nhất định là do tiểu tử Ngạn Bình này không biết cách nói chuyện, chứ tuyệt đối không phải bởi vì tuổi nàng còn nhỏ mà đi dạo thanh lâu.

Đại hoàng tử ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bọn họ: "Tốt tốt, Ôn Ngạn Bình không nghĩ tới các ngươi còn có lòng dạ thanh thản cỡ này tới đây

vui vẻ."

Đàm Ký Khê không thích đáng vẻ ngoài cười trong không cười này của Đại hoàng tử, nhin không được nói: "Chúng ta chỉ bị lạc đường tới đây thôi, Hạng sư huynh đang dẫn chúng ta rồi đi đây."

Đại hoàng tử hừ lạnh, lấy bản lĩnh của Ôn Ngạn Bình mà lạc đường đến nơi bướm hoa này sao? Sợ là đến trên đầu nữ nhân thì có? Nghĩ như thế, trong lòng đại hoàng tử lại bắt đầu thấy không thoải mái.

Hạng Thanh Xuân nhẹ nhàng cười: "Quấy rầy Đại điện hạ rồi, thần dẫn họ đi trước."

Đại hoàng tử lạnh nhạt nhìn thanh niên đang cung kính, tâm tình vui vẻ dễ chịu, không thấy kỳ quái khi gặp hắn.

Rời khỏi Phụng Tiên lâu, Ôn Ngạn Bình khó chịu một trận, kêu lên: "Hồ ly tinh, sao vừa rồi huynh nhin hắn như thế? Dù sao với đáng vẻ kia của hắn, có lẽ cũng không muốn người ta biết rõ thân phận, chúng ta nên mài dũa hắn một trận."

Gân xanh trên trán Hạng Thanh Xuân hơi nhảy, nhin không được gõ đầu nàng một cái, phiền muộn nói: "Dùng đầu óc một chút, đừng có chuyện gì cũng giải quyết bằng vũ lực."

"Giải quyết bằng vũ lực rất tốt mà, gọn gàng dứt khoát, không khiến mình ảm ức." Bởi vì giải quyết bằng vũ lực rất thoải mái, nên hiện tại nàng chẳng cần tính toán, mưu trí khôn ngoan gì cả.

Đang nói, thì bỗng va phải một người phía trước, Ôn Ngạn Bình kéo Đàm Ký Khê bị đụng trúng qua một bên, xoay người tung cước đá bay người kia, rất nhanh, lại có bảy tám người vây quanh.

Mắt Hạng Thanh Xuân hơi trầm xuống, nhìn cách ăn mặc của bọn chúng, không ngoài ý muốn là những lưu manh trong trấn, chỉ là, ánh mắt của bọn chúng đặc biệt không sạch sẽ, dám dùng loại ánh mắt như nhìn nữ nhân này quan sát hắn và Đàm Ký Khê, khiến hắn tức giận không thôi, đưa tay đè lại bả vai của tiểu cô nương đang chuẩn bị bay lên đánh người, ngăn chặn động tác của nàng.

"Tiểu sư đệ, đến bên kia đi." Hạng Thanh Xuân chỉ vào một ngõ hẻm tối mờ.

Ôn Ngạn Bình bình tĩnh, dựng ngón tay cái lên: "Quả nhiên là Hồ ly tinh xấu xa, lúc làm chuyện xấu cũng lén lút không cho người ta bắt được nhược điểm."

Hạng Thanh Xuân mỉm môi, quyết định không để ý tới đầu óc đơn giản của nàng.

Đàm Ký Khê chán ghét nhìn những nam nhân này, bị bọn chúng dùng ánh mắt vô cùng hạ lưu nhìn chăm chăm mặt mình, khiến lòng tự trọng hết cả lên. Hắn biết mình lớn lên đẹp mắt nhưng mà là nam nhân điển hình, những người này có ý gì?

"Nhìn cái gì? Nhìn nữa ta đánh chết các ngươi!" Đàm Ký Khê tàn bạo nói.

Trên thực tế, những người này là lưu manh chuyên môn làm chuyện xấu trong trấn, đặc biệt thích hãm hại những con dê béo như bọn họ. Hơn nữa hiện giờ trong bốn người, chỉ có một người ăn mặc như gã sai vặt và một thiếu niên lùn khuôn mặt bình thường, hai thiếu niên còn lại xinh đẹp như hoa, đây mới chính là mục tiêu của chúng.

"Ha ha, Tiểu Nữ Nhi này rất cay nha." Một nam nhân tướng mạo hèn mọn bị ối trong đó cười dê tiện.

Khuôn mặt Đàm Ký Khê tối sầm, quả nhiên bị làm thành nữ phần nam trang, lập tức nổi giận thiếu chút nữa xông lên.

Ôn Ngạn Bình ngăn cậu lại, dùng động tác dụ đám lưu manh vào ngõ hẻm. Lúc tới ngõ hẻm, mới phát hiện trong đây vẫn còn mấy tên nữa đang canh giữ, mỗi tên cầm một loại vũ khí, vẻ mặt kinh thường nhìn bọn họ, ánh mắt rất xấu. Đàm Ký Khê và Chiêu Quang lập tức kinh hãi, chỉ có Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt nhìn, Ôn Ngạn Bình đếm đếm đầu ngón tay, vẻ mặt hưng phấn.

"Các người tự cẩn thận một chút."

Ôn Ngạn Bình dặn dò một tiếng thì trực tiếp nhào tới, đập một người trong đó chiếm lấy trường côn trong tay hắn, xoay người chuyển một cái, một gậy vung qua, phanh phanh đánh bay bốn người, sau đó điểm chân, thân thể bay lên cao, đập lên ngực mấy người đang xông tới, đánh người bay vào tường.

Miệng Đàm Ký Khê và Chiêu Quang há to, tuy bọn họ biết Ôn Ngạn Bình có luyện võ công nhưng không ngờ lợi hại như thế. Chiêu Quang đưa mắt nhìn thiếu gia nhà mình, sau đó đột nhiên cảm thấy đau, Ôn thiếu gia rất lợi hại, thiếu gia thật sự có thể làm Ôn thiếu gia cam tâm tình nguyện nằm dưới sao?

Hai mắt Hạng Thanh Xuân chăm chú nhìn chăm chăm thiếu niên đang bay lên nhảy xuống trong bóng đêm, hai mắt sáng rỡ.

Chỉ vài chiêu, mười đại nam nhân hoàn toàn bị đánh ngã.

Ôn Ngạn Bình đứng vững, tà áo tung bay chậm rãi rơi xuống, đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn đám lưu manh đang nằm ngổn ngang lộn xộn trên đất, tức giận nói: "Không phải các ngươi hung hăng lắm sao, yếu như thế, còn không biết xấu hổ mà đi làm chuyện xấu."

Đám lưu manh nằm im nội lưu đầy mặt, không phải bọn chúng yếu mà do tiểu tử này là quái vật, chẳng trách đám dẫn hai tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hoa ra ngoài trong đêm tối, thật là khiến người ta hâm mộ ghen ghét.

Hạng Thanh Xuân cảm thấy người nào đó bắt bình còn muốn làm một trận lớn hơn nữa, cuối cùng đi tới giữ chặt nàng, bình tĩnh nói: "Tiểu sư đệ, phải trở về, bằng không thì sư phụ và sư mẫu sẽ lo lắng."

Đàm Ký Khê cũng tiếp lời: "Đúng thế, đúng thế, Ngạn Bình ca, chúng ta nhanh trở về đi thôi." Tiểu thiếu niên cảm thấy mình đã làm chuyện xấu trong lòng lo lắng, sợ lão cha ngoan cố khó thay đổi nhà mình biết được, đến lúc đó cậu sẽ phải chịu đau rồi.

Ôn Ngạn Bình liếc bọn họ, ngoan ngoãn gật đầu. Xe ngựa Ôn phủ đứng nép bên cạnh cây hòe già, sau khi ba người lên xe, Chiêu Quang và phu xe ngồi bên ngoài.

Đàm Ký Khê nhìn Hạng Thanh Xuân, rồi nhìn Ôn Ngạn Bình, nhin không được đụng đụng Ôn Ngạn Bình, thần kinh yếu không dám đối mặt với ánh mắt sắc bén của thanh niên bên cạnh, nói với Ôn Ngạn Bình: "Ngạn Bình ca, chuyện tối nay ngàn vạn lần huynh đừng nói với Ôn biểu ca, nếu để cha ta biết chúng ta đi dạo thanh lâu, ông sẽ đánh chết ta."

Đương nhiên Ôn Ngạn Bình rất ngứa khí gât đầu, sau đó ngây thơ hỏi: "Thanh lâu là cái gì?" Đàm Ký Khê ghen hờn, trong lòng nghi ngờ, sao nàng ngây thơ thế? Ngay cả cậu từ nhỏ ốm yếu bị nhốt trong nhà cũng từng lên nghe đám đường huynh nói qua thanh lâu, không có chuyện Ngạn Bình ca không hiểu được?

Ngược lại Hạng Thanh Xuân hừ một tiếng, Ôn Ngạn Bình không hiểu nhưng hẳn không chút nào ngoài ý muốn, quả thật Ôn Lương bảo hộ nàng quá tốt, trước kia vẫn nghi ngờ, hiện tại hẳn mơ hồ có suy đoán nào đó, lại chôn trong lòng hẳn một hạt giống nghi vấn, hạt giống này sinh trưởng nhanh như cỏ dại, muốn dừng mà dừng không được, dùng sức rất lớn mới trấn áp được, không lộ trần người nào đó ra giải thích nghi hoặc ngay tức khắc. Nếu hẳn muốn lộ trần nàng, đến lúc đó người bị thương nhất định là hẳn. Thế nên hẳn nhin.

Kế tiếp, Đàm Ký Khê dùng vốn kiến thức có hạn của mình giải thích cho Ôn Ngạn Bình ý nghĩa của thanh lâu, sắc mặt Ôn Ngạn Bình từ ngạc nhiên ban đầu chuyển thành xanh mét khó coi, nhớ lại ký ức không tốt trước kia. Không trách nàng không hiểu, khi còn bé nàng ngây thơ lớn lên trên núi, về sau bọn cướp tới, bọn cướp kia đều tự đại không thèm nhìn một cái đã trực tiếp đoạt nữ nhân, trong miệng nói bừa cái gì có thể phát lãng hơn so với kỹ nữ, cũng không lịch sự mà giải thích những nơi bướm hoa hay thanh lâu gì cả. Sau đó được Ôn Lương thu dưỡng, tuy Ôn Lương mặc kệ chuyện nàng mặc trang phục nam nhân nhưng bí mật bảo hộ nàng rất tốt, học không ít những quy củ lễ nghi, kỹ năng của nữ tử, những chuyện nữ nhân không nên hiểu thật tình cũng không biết.

Hiểu rõ ý nghĩa của thanh lâu, Ôn Ngạn Bình mới biết vì sao những thiếu gia ăn chơi kia lại cười đến người ta không thoải mái như thế, thì ra....

"Ngạn Bình ca..." Đàm Ký Khê bất an gọi một tiếng.

Mặt Ôn Ngạn Bình không thay đổi nhìn hẳn, nhếch môi không nói chuyện.

Lúc này, một bàn tay đặt trên đầu nàng, giọng nói trầm ấm của thanh niên lộ ra dịu dàng, "Đừng nghĩ lung tung, nếu như đã biết, về sau đừng tái phạm nữa, sư phụ biết sẽ không vui."

Ôn Ngạn Bình quay đầu nhìn hẳn, "Vì sao trước đó huynh không nói với đệ?"

"Sư phụ không hi vọng đệ biết." Hạng Thanh Xuân tìm tòi nhìn nàng, trực giác cho hẳn biết nàng bây giờ không chỉ biết ý nghĩa thanh lâu, có lẽ còn những thứ khác. Chẳng lẽ là, có liên quan tới chuyện khi còn bé của nàng?

Hạng Thanh Xuân cảm thấy, hẳn phải sai người đi điều tra những chuyện nàng đã trải qua khi còn bé, tại sao được Ôn Lương nhận làm nghĩa tử.

Có thể nói lần này bị đã kích nghiêm trọng, tuy rằng mọi chuyện không để lộ ra, nhưng tâm trạng Ôn Ngạn Bình vẫn không tốt, thậm chí nhớ tới lúc ấy Hoàn Nhi Thoa Nhi nói muốn hầu hạ mình, trong lòng bắt đầu bạo phát.

Mãi cho tới qua tết Trung Nguyên, Đàm Ký Xuyên một lần nữa tới kinh thành đón Đàm Ký Khê về Bình Tân, mới bỏ chuyện này xuống.

Lúc Đàm Ký Khê rời đi, đương nhiên có một hồi chia tay lưu luyến không muốn rời, qua tết Trung Nguyên, hoàng đế làm nghi thức hồi kinh, bọn họ cũng rời biệt trang, hồi phủ trong kinh thành.

Qua tết Trung Nguyên không lâu, bước vào mùa thu, thời tiết dễ chịu hơn nhiều.

Bé gấu Ngạn Bình đã khôi phục tinh thần xoa xoa tay, chuẩn bị làm vài chuyện thích hợp với thời tiết, đáp ứng đi Tây Quận Vương phủ ngắm hoa nhân tiện gặp gỡ Ngũ cô nương xinh đẹp, hay đi Tây Uyển trai nghe thư sinh ngâm thơ, hoặc đến nhà Béo ca ca thăm tiểu bảo bảo đã biết lật người của bọn họ....

Lúc Ôn Ngạn Bình hưng phấn chuẩn bị chơi đùa, Hạng Thanh Xuân đã mười ngày không gặp tới thăm, mời nàng đi biệt trang Hạng gia săn bắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 140

Thời điểm Ôn Ngan Bình chạy tới, đúng lúc nhìn thấy Ôn đại nhân được nghỉ một hưu (Gội đầu, ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội) ở nhà đang vui vẻ uống trà nói chuyện với Hạng Thanh Xuân trong sảnh, cả hai thấy trò đều cười cười nói nói, bầu không khí rất tốt đẹp.

Thấy nàng chạy tới, mâu quang trong mắt Ôn Lương chợt lóe, cười nói: "Chạy nhanh như vậy làm gì? Không mệt sao?" Quan trọng nhất là, nữ nhân mà long hành hổ bộ như thế ở trước mặt người ngoài, rất không hợp quy củ biết không.

Ôn Ngan Bình đương nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Ôn Lương, nhìn hắn cười cười nịnh nọt, chạy đến chỗ Hạng Thanh Xuân, hứng thú hỏi: "Biết trang nhà huynh ở nơi nào? Rất thú vị hả?" Thật ra mặc kệ có được đi chơi hay không, nàng thích nhất là đi săn, so với chuyện đi ngắm hoa với Ngũ cô nương xinh đẹp còn thích hơn nhiều, quả nhiên Hồ ly tinh là huynh đệ tốt, biết rõ gần đây nàng bị nhốt trong phủ rất nhàm chán nên mới tìm nàng đi chơi. Chỉ cần là Hồ ly tinh mời, bình thường Ôn đại nhân sẽ không hạn chế nàng ra ngoài, cũng bởi như thế, nàng luôn luôn rất thân với Hồ ly tinh.

Nghĩ xong, tiểu cô nương cười híp mắt nhìn mỹ nam tử trước mặt, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Hạng Thanh Xuân đương nhiên không biết mình được tiểu cô nương liệt vào hàng "huynh đệ tốt", để chén trà trong tay xuống, chậm rãi nói: "Ồ gần núi Tê Hà, lộ trình nửa ngày cưỡi ngựa là tới."

Ôn Ngan Bình rất muốn đồng ý, ngẩng đầu nhìn về phía Ôn đại nhân. Nàng là đứa con hiếu thuận, nếu phụ mẫu không cho phép, dù cho khó chịu muốn chết, cũng sẽ không tùy tiện làm những chuyện bọn họ không thích.

Hạng Thanh Xuân cũng nhìn về phía Ôn Lương, khóe môi mang ý cười, sắc mặt không thay đổi.

Ôn Lương lướt nhìn về mặt đầy chờ mong của tiểu cô nương rồi chuyển qua trên người thanh niên, vừa chạm phải tầm mắt hắn lập tức quay đi, sau đó mỉm cười: "Nếu con thích thì cứ đi đi, cẩn thận một chút là được."

"Dạ biết, cảm ơn cha." Ôn Ngan Bình rất vui vẻ, nhưng mà nhanh chóng nghĩ tới một chuyện hết sức nghiêm trọng, vội vàng nói: "Trước hết huynh chờ đợi một chút, đệ đi làm rõ chuyện này rồi trả lời huynh."

Hạng Thanh Xuân nhú mày, "Chuyện quan trọng?" Trong lòng không khỏi nghĩ nhiều hơn.

"Đúng, rất quan trọng." Vứt lại một câu, tiểu cô nương vội chạy đi như lửa cháy sau lưng.

Hai nam nhân trong phòng nhìn nàng như mặt trời nhỏ sức sống bắn ra bốn phía chạy đi, đều nhìn không được cười rộ lên. Ôn Lương nhận ra trong mắt thanh niên che giấu sự sùng ái sâu sắc, tâm tư thay đổi thật nhanh, bỗng nói: "Ngan Bình nhà ta rất đáng yêu phải không? Mặc dù tướng mạo hơi bình thường một chút, nhưng có sự đặc sắc riêng của mình, như mặt trời nhỏ sức sống bắn ra bốn phía, khó có thể dời mắt, còn được rất nhiều tiểu cô nương yêu thích đấy."

Hạng Thanh Xuân không biết lời này của hắn là có ý gì, trong lòng biết nam nhân này thông minh tuyệt đỉnh, không cẩn thận sẽ bị mắc bẫy, không dám khinh thường cẩn thận nói: "Tiểu sư đệ rất tốt."

Ôn Lương nhìn hắn một cái, cười nhạt một tiếng, cúi đầu uống trà.

Bên kia, tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ chạy về Bình An viện, thấy mấy nha hoàn trong viện đang ngồi trước cửa phòng khách thảo luận bức tranh Phi Y đang thêu.

"Thiếu gia, sao thế?" Phi Y ngừng tay, vào trong rót cho nàng chén nước.

Ôn Ngan Bình hấp tấp theo sát Phi Y vào trong, thấy xung quanh không có ai, ghé giọng, ấp a ấp úng hỏi: "Phi Y, cái kia, cái kia..."

"Cái nào?" Phi Y nghi ngờ nhìn nàng, có cái gì thẹn thùng không thể mở miệng sao?

Ôn Ngan Bình ấp úng, đỏ mặt thật lâu, mới lắp bắp nói ra: "Là vậy, tháng này lúc nào sẽ đổ máu?"

"...Nguyệt sự của ngài không đều, dự đoán là giữa tháng này đi." Phi Y nghiêm mặt nói, trong lòng nắm chặt tay hờ hợt, loại chuyện này có gì không tốt mà ấp úng, tiểu cô nương thể hiện mạnh như thế thật thần kỳ, không khỏi lắc đầu, đã xảy ra lâu như vậy mà tiểu cô nương vẫn chưa chấp nhận được chuyện mỗi tháng mình phải đổ máu mấy ngày sao?

Nghe thế, Ôn Ngan Bình nhẹ nhàng thở ra, đếm ngón tay tính toán, còn bảy tám ngày nữa, không sợ, căn bản không ảnh hưởng đến hoạt động săn bắn mùa thu mà nàng thích nhất.

"..."

Nghe nàng lẩm bẩm, Phi Y nhin không được trọn tròn mắt.

Sai Tiểu Lộ Từ đem chuyện mình đồng ý đi biệt trang Hạng gia sẵn sẵn nói với Hạng Thanh Xuân xong, Ôn Ngạn Bình lại dặn dò Phi Y chuẩn bị một ít lương khô để ngày mai ăn trên đường, sau đó chạy tới sân nhỏ bắt đầu luyện kiếm, tính toán ngày mai phải thể hiện tài nghệ, nên tranh thủ luyện kiếm thật tốt.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Thanh Xuân đứng gờ tới đón Ôn Ngạn Bình.

Ba đứa nhỏ còn chưa tỉnh, đúng lúc giảm bớt không ít phiền toái. Cáo từ phu thê Ôn Lương xong, Hạng Thanh Xuân mới dẫn Ôn Ngạn Bình rời đi.

Ôn Lương quan tâm nhìn theo, rõ ràng mình đã đồng ý cho tiểu cô nương cùng đi với đệ tử, nhưng khi chuyện tới trước mắt bất kể là ai cũng đều lo lắng. So sánh ra, người làm mẫu thân như Như Thúy cô nương bình tĩnh đến không thể tưởng tượng nổi, khiến cho Ôn Lương có chút rối rắm: "Nàng không lo lắng sao?"

Sớm biết lo lắng như thế, hẳn đã không đồng ý rồi, đây là con gái nuôi đến trắng nõn, không giống với con trai, đương nhiên rất lo lắng đưa nàng cho nam nhân vốn có ý đồ bất lương bên cạnh. Nhưng mà, nhìn dáng vẻ tiểu cô nương, ngoại trừ thời gian đặc thù, đoán chừng đã sớm quên mình là một cô nương gia, sang năm sẽ mười sáu tuổi rồi, nếu không đính hôn sẽ biến thành lão khuê nữ, hơn nữa nam nhân độ tuổi thích hợp đã bị người khác ngậm trong mồm tha đi mất, càng khiến cho phụ thân trái lo phải lo khó xử vô cùng. Vừa muốn gả nàng ra ngoài, vừa lo lắng nàng bị nam nhân ức hiếp, nuôi con gái thật là đáng lo.

Như Thúy cô nương nhìn hẳn, vô cùng mạnh mẽ nói: "Đương nhiên không lo lắng, dáng vẻ Hạng công tử thư sinh văn nhược, nếu có xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể đánh lại Ngạn Bình của chúng ta, chỉ có thể bị đánh mà thôi."

"..." Sao lại nói trắng ra như vậy chứ? Nam nhân kia thế nào cũng là đệ tử của hắn đấy.

Khỏe miệng Ôn Lương co giật, thầm nghĩ một số chuyện, căn bản không phải vũ lực có thể ngăn cản, với đầu óc tiểu cô nương kia, hoàn toàn chỉ là mục tiêu trong đồng âm mưu của Hạng Thanh Xuân.

Mặc kệ phu thê hai người phản ứng như thế nào, lúc này Ôn Ngạn Bình đã cùng Hạng Thanh Xuân cười ngựa ra khỏi kinh thành.

Hạng Thanh Xuân vốn muốn chuẩn bị xe ngựa để người nào đó ngồi thoải mái đi tới biệt trang, ai ngờ tiểu cô nương không chút do dự bác bỏ, sau đó tự cho là chu đáo nói: "Đệ biết thân thể huynh yếu ớt, nếu chịu không nổi thì ngồi xe ngựa đi, đệ cười ngựa theo bảo vệ huynh!"

Trong nháy mắt, cả người Hạng Thanh Xuân đều không tốt, bị người trong lòng xem thường như thế, là đàn ông đều không nhin được.

Lần này Ôn Ngạn Bình không dẫn Tiểu Lộ Từ theo, bên cạnh Hạng Thanh Xuân cũng chỉ có Chiêu Quang, hai người cười ngựa đi, chỉ có hai người ở chung khiến cho Hạng Thanh Xuân rất vui, rất nhanh liền bỏ qua những rối rắm không cần thiết. Dù sao hắn đã sớm biết, người nào đó nói chuyện cực kỳ châm chọc, nên lựa chọn bỏ qua.

Tối qua Chiêu Quang đã tới biệt trang trước để an bài, cần phải để hai vị thiếu gia khi đến được ung dung thoải mái, sau đó giúp thiếu gia nhà mình thực hiện được âm mưu. Đầu gã sai vật phình to cho rằng lần đi săn này, thiếu gia nhà mình nhất định có âm mưu, Ôn thiếu gia tuyệt đối sẽ bị thiếu gia ăn đến một mẫu vụn cũng không chừa. Vì để thiếu gia nhà mình dễ dàng đạt được âm mưu, hắn bố trí hết sức dụng tâm.

Thừa dịp sáng sớm nắng không lớn, hai người gia tăng tốc độ, cố gắng tới trước buổi trưa. Mặc dù mặt trời đã mọc nhưng đường họ đi đều là đường nhỏ, cây cối cao lớn, bóng mát khá nhiều, cũng không có phơi nắng.

Chưa tới buổi trưa, bọn họ đã đến biệt trang Hạng gia.

Biệt trang không lớn lắm, thậm chí còn hơi vắng vẻ, chỉ là ở gần núi Tê Hà, là nơi lý tưởng để săn bắn. Tuy rằng Ôn Ngạn Bình trải qua mấy năm sinh sống phú quý, nhưng không so đo nơi ở, dáng vẻ bình tĩnh thong dong, Chiêu Quang thấy thế rất vui mừng, không hổ là người thiếu gia nhà hắn coi trọng, biết thông cảm cho những nô tài như bọn hắn.

Thật ra biệt trang này trên danh nghĩa là của Hạng phủ, nhưng lại là sản nghiệp riêng của Hạng Thanh Xuân, bởi vì ở quá xa nên lúc bình thường không nhớ tới nó, lúc này nhớ tới, nguyên nhân cũng là do Ôn Ngạn Bình, hơn nữa biệt trang này không tinh xảo như những biệt trang xung quanh kinh thành, cũng không trồng các loại kỳ hoa dị thảo, phần lớn hạ nhân quản lý biệt trang trồng các loại cây ăn quả. Nhìn tiểu cô nương vui vẻ thăm quan các loại cây ăn quả trong biệt trang, Hạng Thanh Xuân quyết định sau này sẽ cho người quản lý biệt trang thật tốt.

Ăn bữa trưa rất có hương vị nông thôn xong, Ôn Ngạn Bình vừa xoa vừa đỡ bụng, nói: "Hò ly tinh, chúng ta lên núi đi."

Hạng Thanh Xuân nhìn bầu trời mùa thu không khí dễ chịu, trong lòng nghĩ, không biết trời có mưa không đây?

Hạ nhân đã chuẩn bị ngựa xong, Chiêu Quang suy nghĩ một chút, rối rắm không biết có nên chuẩn bị vài thị vệ theo bảo vệ hay không? Lại nói, có Ôn thiếu gia buồn hân ở đây, thị vệ có lẽ chỉ dùng để trang trí? Hơn nữa nói không chừng thiếu gia nhà hắn ghét bỏ thị vệ chứ đừng nói, Ôn thiếu gia ghét bỏ thị vệ không bằng nàng...

Chiếu Quang không biết làm sao cuối cùng đến xin chỉ thị của hai vị thiếu gia, Hạng Thanh Xuân suy nghĩ một chút gật đầu đồng ý dẫn theo hai thị vệ.

Ôn Ngạn Bình thấy sắc mặt Chiếu Quang không đúng, cho là hấn lo lắng, vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm đi, nếu có nguy hiểm, ta sẽ bảo vệ thiếu gia nhà các người."

Chiếu Quang cứng đờ nhìn về phía thiếu gia nhà mình, thấy hấn chỉ lạnh nhạt nhìn mình một cái, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Hai người nhàn nhã cười ngửa vào khu rừng phía trước, hai thị vệ đi theo xa xa phía sau, bọn họ được Chiếu Quang len lút dẫn dò, đi theo xa xa là được rồi, đừng gây chú ý.

Thị vệ nội lưu đầy mặt, trong lòng tự nhủ bọn họ chú ý ở đâu? Làm thị vệ không phải nên đi theo bên cạnh bảo vệ chủ tử an toàn hay sao? Đem an toàn của chủ tử đặt trên vai một thiếu niên thoát nhìn rất yếu ớt còn là đại trượng phu sao?

"Hình như thật lâu rồi không có gặp huynh, gần đây huynh làm gì thế? Bận rộn nhiều việc sao? Huynh không có ở đây, đệ rất nhớ huynh, muốn ra ngoài chơi cũng không có ai đi cùng..." nằng nài nhai một hồi.

Thật ra hấn cũng rất nhớ nàng, nhưng mà có đập nát miệng cũng không thể nói. Trên mặt lạnh nhạt: "Gần đây hơi bận một chút, chờ qua hết mùa thu thì sẽ không còn bận như thế nữa."

Nếu đã bận như thế, vẫn còn thời gian đi săn mùa thu với nàng sao? Nhưng mà nhìn đến lợi ích hiện tại của mình, Ôn Ngạn Bình sẽ không lật tẩy, miễn cho hấn thẹn quá hóa giận, sau này không tìm nàng đi chơi nữa.

Mùa thu là mùa thu hoạch, không chỉ các loại cây trong ruộng cần thu hoạch, mà động vật cũng đã béo tốt cần làm thịt. Chỉ trong một thời gian ngắn, Ôn Ngạn Bình đã bắt được vài con mồi. Chứng kiến tiểu cô nương hoạt bát trở thành tai họa cho các động vật trong rừng cây, ba đại nam nhân trầm mặt.

Được rồi, căn bản không cho bọn họ có cơ hội ra tay! Tiếp tục như thế nữa, dù cho tất cả người trong biệt trang cộng lại cũng không ăn hết nhiều thịt như vậy đâu!

"Tiểu sư đệ!" Hạng Thanh Xuân gọi người nào đó đã chạy đi thật xa, thấy nàng đánh ngựa trở về mới nói: "Rừng cây phía trước tĩnh mịch, có thú lớn nguy hiểm, đệ đừng vào quá sâu."

Nghe thế, hai mắt Ôn Ngạn Bình tỏa sáng, đáng về kích động. Hạng Thanh Xuân chợt hiểu, mình nói lời vô ích rồi.

Thấy con mồi thật sự rất nhiều, Hạng Thanh Xuân đành phải chờ đợi, sai thị vệ mang những con mồi kia về biệt trang trước, bọn họ sẽ trở về sau.

Sau khi thị vệ đi về, Hạng Thanh Xuân chậm rãi đi theo sát sau lưng thiếu niên, ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng lưng của nàng, từ bỏ vai không tính là rộng của nàng đến phần lưng, vòng eo, ánh mắt như một cây thước đo đạc.

Lưng Ôn Ngạn Bình cứng đờ, cảm giác nguy hiểm khi có ánh mắt nhìn chằm chằm khiến nàng có chút cảnh giác, nhin không được quan sát xung quanh một lần, khi không phát hiện thú dữ nguy hiểm tồn tại bên quay đầu nhìn nam tử sau lưng, thấy hấn vẫn như thường mỉm cười với mình, khuôn mặt xinh đẹp giữa rừng cây xanh mát càng thêm long lanh, không có chút nguy hiểm nào.

Trong rừng có rất nhiều quả dại, có vài loại Ôn Ngạn Bình biết, nhìn thấy thì dừng lại hái vài quả, cây mơ nhỏ đang sinh trưởng vươn về phía mặt trời, trái mơ ăn chua chua ngọt ngọt, sau đó nàng không khách khí dứt một trái vào miệng Hạng Thanh Xuân, thấy hấn chua đến nhíu mày, nhin không được cười ha ha: "Hỗ ly tính, ăn ngọt không tốt cho sức khỏe, nên ăn chua để trung hòa một chút."

Hạng Thanh Xuân đang muốn nhờ ra thì nghe lời nói của nàng, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt xuống, trong lòng tự an ủi, hiếm khi tiểu tử này dứt mình ăn cái gì, coi như cho nàng mặt mũi cũng tốt.

Hai người đang hái mơ, đột nhiên có giọt nước rơi xuống trên mu bàn tay.

Ôn Ngạn Bình ngửa mặt lên, há hốc mồm nhìn bầu trời, mặt trời vẫn còn. Đầu lại ngẩng cao hơn một chút nhìn xung quanh, một đám mây đen thật lớn. Còn đang ngây ngốc, vài giọt mưa rơi xuống.

"Ai nha, trời mưa." Ôn Ngạn Bình không dám tin, cảm thấy ông trời đang trêu nàng.

Hạng Thanh Xuân đưa tay hứng một giọt mưa, đưa lên môi liếm liếm, khoe môi lộ ra vui vẻ: Rất tốt, ông trời đang giúp hấn.

Ôn Ngạn Bình trực tiếp nhảy lên, kéo Hạng Thanh Xuân bỏ chạy: "Đệ thấy bên kia có một sơn động, chúng ta qua đó tránh mưa đi."

"..." Được rồi, sơn động ở đâu sao hấn không thấy? Thị vệ đã nghiên cứu địa hình thế nào? Ngay cả loại vật như sơn động này cũng không chấn lại?

Ôn Ngạn Bình cho là hấn lo lắng mắc mưa sẽ sinh bệnh, quay đầu nhe răng cười cười với hấn: "Đừng lo lắng, khi còn bé đệ lớn lên trong núi, đối với núi rừng rất quen thuộc, tuyệt đối không để huynh bị ướt mưa đâu. Lúc này đệ quan sát địa hình xung quanh đây rồi, bên kia không xa có một sơn động, bị dây leo che mắt, hấn là do thợ săn trong núi dùng để qua đêm."

"..."

Chương 141

Đầy đám dây leo dày đặc ra, trước tiên Ôn Ngạn Bình tập trung cảm nhận, phát hiện trong sơn động không có mùi của thú dữ mới kéo Hạng Thanh Xuân vào.

Lúc này trời đã bắt đầu mưa tí tách, hơn nữa mưa có xu thế ngày càng lớn, bầu trời vốn tươi đẹp cũng biến thành màu xám tro u ám, cả thế giới chìm vào một mảnh tối mờ mịt, ánh sáng tắt dần. Trong sơn động không đủ ánh sáng, đưa mắt nhìn chỉ thấy một mảnh đen thui, không biết không gian rộng lớn thế nào.

Sau khi tiểu cô nương đa tài đốt lửa lên, Hạng Thanh Xuân mới có thể quan sát sơn động thật rõ, ngoài sức tưởng tượng, sơn động này thật lớn, có thể chứa được chừng một trăm người, trong sơn động rất khô ráo, trong góc còn chất một ít củi khô và một cái giường đá, trên giường phủ cỏ khô mềm mại. Có thể thấy sơn động này thường xuyên có người dọn dẹp, hẳn là những thợ săn lên núi đi săn kia.

Hạng Thanh Xuân quan sát một lượt, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía tiểu cô nương đang bận rộn cạnh đồng lửa, tiểu cô nương tài giỏi cần cù tỏ vẻ hẳn là một đại nam nhân vai không thể vác tay không thể động, tứ chi bất cần, không hiểu sao hẳn vừa buồn bực, vừa vì tiểu cô nương tài giỏi mà tự hào sung sướng.

Loại cảm giác kiêu ngạo này là chuyện quan trọng sao?

Lửa bùng lên, ở bên cạnh dùng mấy cây gỗ dài dựng thành một cái giá cao ngang người lớn, Ôn Ngạn Bình vội vàng kêu: "Hồ ly tinh, y phục của huynh ướt hết rồi, còn không cời ra hong khô, coi chừng sinh bệnh đó."

"..."

Hạng Thanh Xuân nghiêm mặt, chậm rì rì đi tới, sau đó lau nước mưa trên mặt, ngồi vào bên cạnh đồng lửa, nhìn tiểu cô nương đang cầm một cây gậy gõ khiêu đồng lửa, ánh mắt rơi xuống trên bờ vai chỉ ướt một mảng của nàng. So với hẳn nửa người đều ướt chẳng ra làm sao, tiểu cô nương thật là chỉ ướt một chút.

Ôn Ngạn Bình nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hẳn, đương nhiên hiểu rõ, biết hẳn im lặng là thể hiện bên trong đang buồn bực, nhin không được cười ha ha vài tiếng: "Nhìn đi, lúc nãy dùng lá cây to che mưa cho huynh thì huynh không cần, bây giờ ướt hết rồi."

Cái hình tượng kia đặc biệt ngốc! Dù cho hẳn không ngại ngốc một chút, nhưng mà lúc nãy tốc độ nàng nhanh như thế, lá cây đều bay lên hết, ai có thể biến thái giống nàng chứ, vừa chạy nhanh vừa chú ý mấy phiến lá lớn che mưa? Ít nhất với tư cách là quý công tử đọc đủ loại thi thư, hẳn làm không được!

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân không đổi nhìn nàng, trong lòng cảm thấy rất thất bại, càng thất bại chính là, tiểu gia hỏa đỉnh đặc hối thúc hẳn nhanh chóng cời y phục kia, nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào cũng là một nam nhân không thể nghi ngờ.

Cuối cùng, Hạng Thanh Xuân cời ngoại bào ra, chỉ mặc áo trong màu trắng mỏng ngồi trước đồng lửa, nhìn tiểu cô nương luống loát đem y phục của hẳn treo lên giá, sau đó chạy ra ngoài, chỉ một lát sau là trở lại mang theo một con thỏ đã xử lý sạch sẽ, xuyên qua trên nhánh cây, gác trên lửa nướng.

Tiểu sư đệ tài giỏi, cho thấy sư huynh thật quá vô dụng phải không?

"Tiểu sư đệ, y phục đệ cũng ướt, có muốn cời ra để ta giúp đệ hong khô không?" Hạng Thanh Xuân nhìn chằm chằm trước ngực nàng hỏi.

Ôn Ngạn Bình đang vắt một quả trám lên con thỏ, nghe thấy lời hẳn hỏi cũng không ngần đầu lên nói: "Không cần, đầu vai hơi ẩm ướt một chút thôi, hong hong một chút là được."

Hạng Thanh Xuân nhìn chằm chằm nàng một lát, suy nghĩ về chênh lệch vũ lực giữa hai người, nếu mình bá vương ngành thượng cung với nàng nhất định sẽ bị nàng trực tiếp đánh bay, cho nên tiết nuôi mà dập tắt ý nghĩ kia.

Lúc này, Ôn Ngạn Bình đưa con thỏ kia cho hẳn, dùng vẻ mặt chờ mong: "Đệ muốn ăn thịt nướng."

Rốt cuộc có một chuyện mà mình có thể làm, Hạng Thanh Xuân thông thả đưa tay nhận lấy, bắt đầu lật trở con thỏ trên lửa.

Một lát sau, con thỏ nướng tươm vàng dầu, vàng dầu màu vàng kim óng ánh nhỏ trên lửa phát ra âm thanh xèo xèo, trong không khí tràn ngập mùi thơm thịt nướng, cộng thêm có cho vào một ít nước quả trám nên mùi vị càng thơm ngát, rất hấp dẫn.

Hạng Thanh Xuân ngẩng đầu liếc người nào đó đang dùng ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm con thỏ nướng, âm thầm thờ dài.

Sau khi con thỏ được nướng chín, Hạng Thanh Xuân dùng dao găm cắt một cái đùi thỏ, đặt trên một chiếc lá cây to được rửa sạch sẽ, đưa cho người nào đó đang nuốt nước miếng mãnh liệt, nhìn nàng vui vẻ ăn miếng thịt lớn, mặc dù thô lỗ đến mức người ta không đành lòng nhìn thẳng, nhưng vẫn không nhịn được mỉm cười.

Lễ nghi quy củ của Ôn Ngạn Bình đương nhiên rất tốt, đây chính là thành quả do ma ma nghiêm khắc nhất trong cung dạy bảo uốn nắn, chỉ tiếc phần lớn tiểu gia hỏa này chỉ dùng để giả vờ giả vịt, trước mặt người quen sẽ lộ nguyên hình. Trước kia Hạng Thanh Xuân không biết, sau đó mấy lần liên xác định, cho tới bây giờ Ôn Ngạn Bình căn bản không xem hấn là người ngoài, khiến cho hấn vừa vui mừng vừa buồn bực. Vui mừng là vì nàng hoàn toàn tin tưởng mình, buồn bực là vì tiểu gia hỏa này xem mình như huynh đệ, hấn chỉ có thể gồng mình chấp nhận loại quan hệ đó.

Ngã, ai muốn làm huynh đệ với nàng chứ!

Sau khi ăn uống no say, bên ngoài mưa vẫn không dứt, sắc trời ngày càng tối, xem ra trận mưa này có thể kéo dài tới hôm sau.

Y phục đã được hong khô, Hạng Thanh Xuân chậm rãi mặc ngoại bào, cẩn thận chỉnh sửa đai lưng, động tác thành thạo tao nhã, nhất cử nhất động hoàn toàn tự nhiên, giống như một bức họa xinh đẹp, đẹp tới mức khiến người ta nhìn không chuyển mắt. Động tác Hạng Thanh Xuân lưu loát, ngừng đầu liếc mắt một cái, búi rối nghĩ, một lần nữa nghi ngờ suy đoán của mình.

Mặc y phục từ tế, Hạng Thanh Xuân bước tới cửa động nhìn màn mưa, gió mang theo mưa thổi qua, dính vào vạt áo, khiến hấn ớn lạnh rùng mình.

Ôn Ngạn Bình chạy tới, dùng vò nước xù xì trong sơn động hứng nửa vò nước, sau đó ngắt một nắm lá cây không biết tên trước cửa động vò nát rửa tay, dầu mỡ và khói dầu trên tay rất nhanh được rửa sạch sẽ. Hạng Thanh Xuân nhìn nhìn, cũng rửa tay, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc nàng.

Trời sinh không thể nào có thể tự sinh tồn nơi hoang dã như thế, đặc biệt là cuộc sống đệ tử thế gia kinh thành như bọn hấn, nhất định là rất đau khổ nên không thể không học tập, đương nhiên quen thuộc nên mới tài giỏi như vậy. Khi còn bé Ôn Ngạn Bình đã trải qua những gì không ai biết, thời điểm Ôn Lương thu dưỡng nàng, đã xóa sạch tất cả, cho dù hấn có tra hỏi cũng không tra ra được chút gì, trong lòng thất vọng.

"Nhìn trận mưa này có thể sẽ kéo dài thật lâu, trời tối mù, có lẽ đêm nay chúng ta phải qua đêm chỗ này rồi?" Ôn Ngạn Bình hỏi, sắc mặt không uể oải lo lắng, đối với nàng mà nói dù cho chỉ có một sơn động rách nát cũng không có vấn đề gì lớn. Chỉ là nhìn đáng vẻ mong manh dễ vỡ của Hồ ly tinh, nàng lo lắng hấn chịu không được.

Hạng Thanh Xuân tức giận, gia hỏa này nghĩ cái gì sẽ thể hiện hết lên mặt, cho là hấn được nuông chiều từ bé không chịu được sao? "Không, thị vệ sẽ nhanh chóng tới tìm chúng ta." Sau đó thấy nàng nhẹ nhàng thở ra, biểu lộ "quả nhiên được nuông chiều từ bé", hấn gần như không nhịn được muốn hành hung nàng một trận.

Tiểu sư đệ quá tài giỏi, quá đáng ghét.

Đúng như lời Hạng Thanh Xuân, trước khi trời tối, bọn thị vệ quả nhiên tìm tới.

Hai người mặc áo toi thị vệ đưa, đội mũ rom, bèn rời khỏi sơn động.

Mặc dù có áo toi che mưa, nhưng mà khi trở lại biệt trang, y phục của họ cũng ướt hơn phân nửa, Chiêu Quang rất biết điều, đã sớm sai người chuẩn bị nước ấm và y phục sạch sẽ đặt trong phòng tắm.

Ôn Ngạn Bình hết sức hài lòng, cảm thấy Chiêu Quang rất biết điều, đuổi hết người đi liền cởi áo ngoài, trực tiếp nhảy vào thùng gỗ tóa khói trắng, chỉ chừa cái đầu trên mặt nước, thoải mái tắm rửa.

Bên kia, lòng dạ Hạng Thanh Xuân không thoải mái như nàng, dùng tốc độ bình thường tắm rửa xong liền ăn mặc chỉnh tề đi ra. Hỏi Chiêu Quang, biết rõ người nào đó đang tắm, ánh mắt xoay chuyển, đi tới một phòng tắm khác.

Chiêu Quang kinh hãi, chẳng lẽ thiếu gia nhà hấn muốn rình Ôn thiếu gia tắm rửa? Rốt cuộc thiếu gia nhìn không được muốn ra tay sao? Ôn thiếu gia đáng thương, hấn có nên chuẩn bị dầu bôi trơn lên lút đưa tới hay không?

May mắn sau gáy Hạng Thanh Xuân không có mắt, bằng không sẽ nhìn thấy vẻ mặt bỉ ổi của gã sai vặt, không thể không giết chết gã.

Đi tới bên ngoài phòng tắm, Hạng Thanh Xuân quay đầu, mặt không đổi nhìn Chiêu Quang, Chiêu Quang toát mồ hôi lạnh một cái liền đi ra, vội vàng lui xuống một ngã rẽ thật xa đứng chờ, bắt đầu tính toán, chọn thời điểm thích hợp nào đưa dầu bôi trơn tới là tốt nhất? Nếu như không có dầu bôi trơn, hai nam nhân ở cùng một chỗ, chắc sẽ bị thương nhỉ?

Hạng Thanh Xuân hài lòng gã sai vặt biết điều, đứng ở ngoài hít một hơi thật sâu, gõ cửa, bên trong chỉ có tiếng nước róc rách, có thể nghe ra người bên trong vẫn đang tắm. Lại gõ gõ cửa, mới nghe được một đạo âm thanh trong trẻo truyền đến: "Ai thế? Vào đi."

Thiếu niên chưa trở mã âm thanh vẫn trong sáng, rất trung tính, đây cũng là nguyên nhân trước đây Hạng Thanh Xuân chưa bao giờ nghi ngờ, suy nghĩ nhiều. Thế nhưng từ sau khi nghi ngờ, vẫn luôn tìm cơ hội đột phá, lúc nghe thấy âm thanh này, không biết tính sao, hấn nghĩ nếu là nữ hài tử, tuy âm thanh này rất trong trẻo, nhưng lại rất có tính đàn.

Trong lòng bàn tay ướt mồ hôi, Hạng Thanh Xuân lấy lại bình tĩnh, nếu như nàng đã lên tiếng, không đi vào hình như không tốt lắm.

Vì thế hắn đẩy cửa đi vào.

Sương mù ngập tràn trong phòng tắm, người đứng trước bình phong đang tự quần đai lưng cho mình, thấy người tới, lộ ra vui vẻ: "Hồ ly tinh, mùi vị của nước này rất lạ, nhưng mà ngâm vào cảm giác không tồi."

Hạng Thanh Xuân trừng mắt nhìn y phục trên người nàng, dờ dẩn nói: "Nước trong phòng tắm được dẫn từ suối nước nóng tự nhiên trên núi, ngâm vào có thể xua tan mệt mỏi..." Không phải là đang ngâm nước nóng sao? Tiếng nước vừa rồi phát ra từ đâu?

"Quả nhiên là suối nước nóng, không tệ lắm." Ôn Ngạn Bình vui vẻ: "Mới vừa rồi có một con khi nhô chạy tới cùng ngâm nước nóng với đệ, chỉ là khi huynh gõ cửa nó đã chạy, thật đáng tiếc."

"..." Không, tuyệt đối không đáng tiếc, hắn muốn giết chết con khi kia!

Hai người nói xong, cùng ra khỏi phòng tắm, thì thấy Chiêu Quang ngồi bên ngoài.

"Ồ, Chiêu Quang, người ngồi chỗ này tắm mưa sao?" Ôn Ngạn Bình buồn cười hỏi, đáng về tùy tiện.

Hạng Thanh Xuân lạnh mặt nhìn biểu lộ ngốc nghếch sững sờ trên mặt gã sai vặt nhà mình, chẳng muốn suy đoán nào hắn lại bổ sung cái gì kỳ quái, trực tiếp dẫn tiểu cô nương rời đi.

Bởi vì trời mưa, bốn phía đều ướt sũng, không có nơi nào có thể đi, hai người ngồi ngốc trong phòng, sau khi Hạng Thanh Xuân lấy bàn cờ ra, bắt đầu đánh cờ giết thời gian.

Thẳng đến giờ hội, tiểu cô nương buồn ngủ, Hạng Thanh Xuân mới thu bàn cờ để cho nàng nghỉ ngơi.

"Hồ ly tinh, ngủ ngon!" Ôn Ngạn Bình sức sống bắn ra bốn phía nói, sau đó chạy về phòng, phanh một cái đóng cửa lại.

Cái âm thanh "phanh" kia không chỉ đóng cửa lại, còn giống như đang cười nhạo hắn làm chuyện vô dụng.

Hạng Thanh Xuân lau mặt, lần nữa nghi ngờ có phải mình biến thái hay không, nên mới tưởng tượng một nam nhân thành nữ nhân. Ngày hôm nay, bất luận trong tình cảnh nào, người nào đó tùy tiện làm gì cũng làm cho hắn bác bỏ khả năng là nữ nhân của nàng. Nếu thật là cô nương gia, thì cũng quá giống nam nhân rồi.

Ôn Ngạn Bình bị một luồng sóng đau đớn ngấm ngầm làm tỉnh dậy.

Loại đau đớn khó chịu này không giống với loại đau đớn khi bị thương, mà giống như giầy vò lòng người, khó chịu đau nhức, không phải không thể chịu được, nhưng khiến cho người ta cảm giác tâm tình rất nóng nảy.

Tiểu cô nương nóng nảy tỉnh dậy, ngồi ngốc trên giường một lát, cào cào mái tóc dài lộn xộn, sau đó cẩn thận mò xuống giường, đi ra phía sau tắm bình phong, dưới ánh sáng của mặt trăng ngoài cửa sổ, kéo tiết khổ của mình, không ngoài ý muốn thấy được một vết đỏ.

Tiểu cô nương cứng ngắc.

Qua một lát, trong phòng truyền đến âm thanh phẫn nộ của người nào đó: "Phi Y, tỷ gạt ta!!! QAQ"

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

Trước khi trời sáng, dưới sự trợ giúp của con gái trù nướng trong biệt trang, Ngạn Bình cô nương đã giải quyết xong chuyện của mình, chuyện hiện tại phải làm bây giờ chính là ngoan ngoãn nằm trên giường, vượt qua những ngày khiến người ta cáu kỉnh này.

Trời vẫn còn mưa phùn, sắc trời âm u, tuy đã qua giờ thìn, sắc trời vẫn chưa sáng trở lại như thường.

Hạng Thanh Xuân rửa mặt thay y phục xong, đi ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn sắc trời ngoài viện, theo khuynh hướng này, trận mưa này có thể kéo dài cả ngày.

Chiêu Quang đi tới, nói với hắn đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong.

"Ôn thiếu gia đâu?" Hạng Thanh Xuân vừa đi tới thiên đình vừa hỏi.

"Còn chưa dậy."

Hạng Thanh Xuân nhú mày, Ôn Ngan Bình chính là tiểu quái thú tinh lực dồi dào khiến cho đại nam nhân phải xấu hổ, sao có thể chưa dậy? Không phải hôm qua mắc mưa ngã bệnh rồi chứ? Có thể sao? Ngay cả một thư sinh như hắn còn không sinh bệnh, người nào đó giống tiểu quái thú sẽ bệnh sao?

Mặc dù không tin nhưng Hạng Thanh Xuân vẫn đi tới phòng cách vách, gõ cửa, trong phòng truyền ra một giọng nói buồn buồn, hắn mới đẩy cửa bước vào.

Bước qua bàn bát tiên trong phòng, đến gần mới nhìn thấy hình ảnh người nào đó quần chân như kén tằm trên giường, ngay cả đầu cũng không lộ ra. Khiến hắn nhớ lại nửa năm trước, tiểu cô nương ở trong Hồi Xuân đường, cũng biến bản thân thành đáng về buồn cười thế này. Chẳng lẽ thật sự ngã bệnh.

Trong lòng sợ hãi, Hạng Thanh Xuân ngồi bên mép giường, vốn muốn gọi "tiểu sư đệ", nhưng thấy nàng không có động tĩnh gì liền đưa tay xóc chân ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, hai mắt cũng không sáng trong có thần như bình thường.

"Sao thế, không khỏe?" Thấy nàng sinh bệnh, hắn hiếm khi dịu dàng hỏi thăm.

Ôn Ngan Bình rầu rĩ lên tiếng, thân thể cong lại như con tôm, dường như như thế sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nghe thấy nàng thừa nhận, Hạng Thanh Xuân trở nên khẩn trương, đưa tay sờ trán nàng, làn da lạnh lạnh, không giống mắc mưa nhiễm phong hàn phát sốt, về phần bị thương gì đó, tối hôm qua vẫn sức sống bốn phía chúc hắn ngủ ngon sao có thể bị thương, trừ phi nàng nửa đêm không ngủ chạy ra ngoài tìm người xui xẻo nào đó.

"Là bụng không thoải mái? Đau bụng?"

Thấy nàng uất ức khó chịu gật đầu, Hạng Thanh Xuân xác định, đứng lên nói: "Bụng đệ đau sao không nói với ta một tiếng, ta sai người lên trần mời đại phu tới."

Lúc chuẩn bị rời đi, tay áo bị người ta kéo lấy, làm hắn không đề phòng thiếu chút nữa lao đảo. Quay đầu, chỉ thấy sắc mặt tiểu cô nương vốn tái nhợt hiện lên một chút ửng đỏ, cứng ngắt nói: "Không cho phép đi!"

Hạng Thanh Xuân nhú mày: "Đừng lộn xộn, đệ không khỏe trong người, để đại phu tới xem tốt hơn."

"Không cần, ở đâu không thoải mái đệ còn rõ hơn đại phu, nằm nghỉ một ngày là được rồi." Nàng quyết miệng không vui nói, cảm giác dưới bụng lại quặn thắt đau đớn một hồi, rên một tiếng, hai tay ôm bụng co lại.

Mặc dù không nhìn tới tư thế của nàng, thế nhưng nhìn vô chần vô thành một cục cũng làm hắn suy đoán ra vài phần. Thấy thái độ nàng kiên quyết, đành phải ngồi xuống, dò hỏi: "Sao lại không thoải mái? Chuyện khi nào? Không phải ăn hồng bụng rồi chứ? Ta sai người chuẩn bị một ít thức ăn mềm, ăn một chút được không?"

Mắt Ôn Ngan Bình lóe lóe, mơ màng đáp ứng, thuận theo câu "ăn hồng bụng rồi" mà nói, không có chút cảm giác áy náy nào khi lừa gạt người ta -- ngay cả mình cũng không tình nguyện nhìn vào sự thật, thì làm sao nàng có cảm giác áy náy được? Đặc biệt lúc này thân thể đau đớn dẫn đến tâm lý yếu ớt, khiến cho nàng không khỏi ý lại vào thanh niên hiếm khi dịu dàng này.

Dù sao đều là huynh đệ tốt, lúc thân thể không thoải mái, huynh đệ tốt quan tâm cũng là chuyện nên làm~~

Đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Hạng Thanh Xuân đáp một tiếng cho đi vào thì nhìn thấy một tiểu cô nương đáng về thanh tú cẩn thận bưng một cái khay tới. Mắt Hạng Thanh Xuân lóe lên, hôm qua lúc vừa tới, hình như trong các nhân trung ra nghênh đón, tiểu cô nương này đứng bên cạnh trù nướng, tuy chỉ lướt nhìn, không có gì ấn tượng, nhưng hắn biết tiểu cô nương này làm việc lật vật trong phòng bếp, không phải hầu hạ trong hậu viện.

Lúc tiểu nha hoàn kia tiến vào, thấy thiếu gia nhà mình đang an vị trên giường, đôi mắt xéch lạnh lùng hip lại nhìn mình, giống như mình đã làm sai chuyện gì đó, nàng ta sợ tới mức thiếu chút nữa làm rơi khay trong tay. Ngay lúc nàng ta đang lo sợ bất an, bên trong truyền tới một đạo âm thanh không có sức lực gì cả.

"Là Tú Nhi hả?"

Tú Nhi lấy lại bình tĩnh, âm thanh trầm ấm đáp lời: "Công tử, nô tỳ mang canh đến cho ngài, đây là nướng nô tỳ nấu, nói... uống rất tốt cho thân thể."

Xung hô có chút không đúng, Tú Nhi thấy thiếu gia nhà mình đang ở đây, không biết tình huống như thế nào, và lại vị cô nương thật sự là nữ hài tử này mọi người đều nói là tiểu sư đệ của thiếu gia nhà mình, nghĩa tử của thái sư phủ, Tú Nhi cũng không biết nên xưng hô như thế nào nữa.

Tú Nhi còn nhớ sáng hôm nay, mình còn đang ngủ đã bị người khác lay tỉnh, tỉnh lại thì thấy người đứng trước giường mình là Ôn thiếu gia mà hôm qua nàng lên lút liếc nhìn, thiếu chút nữa nhìn không được la lên, đặc biệt lúc nhận thức được có một nam tử lạ lẫm xông đến phòng mình, thì càng hoảng sợ. Chỉ là lúc vị thiếu gia Ôn phủ này áp a áp ứng, cúi đầu nói lấp xong, xấu hổ không chịu nổi, ăn nói khép nép nói ra hoàn cảnh của nàng, Tú nhi hoàn toàn ngơ ra.

Mặc dù Tú Nhi không hiểu biết nhiều như các đại cô nương khác trong biệt trang, vì sao vị cô nương này một mình tới tìm mình, nhưng vẫn vì nàng vội vàng đứng lên, thậm chí lúc nàng đỏ mặt dặn mình giữ bí mật, mình cũng nhận lời rồi. Nhưng mà, bây giờ nhìn thấy thiếu gia nhà mình chiếm chệch ngôi trong phòng cô nương nhà người ta, thậm chí còn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, Tú Nhi đột nhiên có chút hối hận giúp đỡ vị cô nương này bảo vệ bí mật.

Bởi vì bảo vệ bí mật sẽ đắc tội thiếu gia nhà mình a a a! Loại biểu lộ muốn giết người này của thiếu gia thật đáng sợ aaa!! QAQ

Hạng Thanh Xuân lạnh lùng nhìn nha hoàn hạ đẳng này, lại là nữ nhân có thể làm tiểu sư đệ gọi tên, trong lòng đã suy nghĩ ra vài biện pháp giết chết nàng ta, nhưng khi nghe nàng ta nói nước canh kia là đem cho Ôn Ngạn Bình uống mới thu hồi ánh mắt, trong lòng khó tránh khỏi nghĩ nhiều, hậu quả của suy nghĩ nhiều chính là, bản thân bị gãy vò ghen khuấy.

Vì sao tiểu sư đệ không thoải mái không chịu nói với hần, ngược lại đi tìm tiểu nha hoàn làm việc vặt trong bếp? Tiểu nha hoàn này không xinh đẹp cũng không có gì đặc sắc, tiểu sư đệ cấu kết với nàng ta từ bao giờ? Dám tìm nữ nhân sau lưng hần, giết chết nàng!

"Đưa cho ta." Hạng Thanh Xuân đưa tay tiếp nhận, nhắc mắt lên nhìn nàng ta một cái, tiểu nha hoàn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mới hài lòng nói: "Tiểu sư đệ còn chưa ăn sáng, người đi dọn phòng bếp làm chút thức ăn mềm đưa tới đây."

"Dạ." Tú Nhi lên tiếng, bỏ chạy giống như lửa cháy sau lưng.

Hạng Thanh Xuân cúi đầu nhìn nước trong chén canh, hơi ngạc nhiên, nước canh này...sao lại giống nước canh bổ sung khí huyết khi trời lạnh, nguyệt sự không thoải mái mà mẫu thân hay uống?

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, trên mặt Hạng Thanh Xuân vẫn bất động thanh sắc, nói với người cuộn thành con tôm luộc trên giường: "Tiểu sư đệ, đây uống một chút canh đi rồi ngủ tiếp."

Ôn Ngạn Bình không kháng cự, ngồi dậy uống canh. Nước canh hơi nóng có chút phỏng, nhưng nàng vẫn từng ngậm từng ngậm uống hết, nước canh nóng từ thực quản trượt một đường tới dạ dày, cảm giác bụng ấm hơn rất nhiều, cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Vừa uống canh không bao lâu, Tú Nhi lại bùng nổ ăn sáng tới. Đồ ăn sáng là cháo trắng nấu như mềm mại, bên trong là thịt nạc băm rau thơm và hành thái, trắng trắng xanh xanh, nhìn rất hấp dẫn. Chỉ là vừa mới uống canh, dưới bụng lại đau đớn khó chịu, hơn nữa cái loại cảm giác trướng như muốn vỡ ra này thật sự khiến nàng không có khẩu vị gì, ăn qua loa nửa bát liền thôi.

Súc miệng xong, Ôn Ngạn Bình nằm xuống một lần nữa, hai tay ôm bụng, nhú mồm về mặt không thoải mái.

Hạng Thanh Xuân nhìn dáng vẻ này của nàng, thở dài, bé gấu cổ chấp không chịu mời đại phu thật sự quá đáng ghét, hết lần này tới lần khác hần đều không có cách với nàng. Không bằng đợi khi nàng ngủ, lại mời đại phu tới xem vậy, cũng phải hỏi trù nương, chén canh kia là chuyện gì xảy ra.

Trong đầu thiên hời bách chuyển, thấy nàng trở mình rên hừ hừ như tiểu cầu, Hạng Thanh Xuân nổi lên ý nghĩ thương xót, thò tay vào chẩn, che trên hai tay đang ôm bụng của nàng nói: "Ta xoa xoa bụng cho đệ được không?"

Ôn Ngạn Bình cứng người lại, nhưng rất nhanh liền đồng ý. Sở dĩ nàng đồng ý, là do tay của hần lớn hơn tay nàng nhiều, còn ấm áp vô cùng, hơn nữa che trên bụng của nàng cảm giác vẫn thoải mái hơn chính mình ôm, liền buông. Dù sao là huynh đệ tốt, không sao cả. Hơn nữa trong thời điểm người cực kỳ không thoải mái như lúc này, muốn sử dụng tất cả biện pháp để giảm bớt cơn đau của mình, loại thời điểm này tổng thể tính cảnh giác không còn nhanh nhạy, cộng thêm người bên cạnh là người mình hết sức tin tưởng, căn bản không có tâm lý kháng cự.

"..."

Đơn giản đọc được hết tâm tư trên mặt nàng, thanh niên dùng một loại ánh mắt mờ mịt nhìn nàng, trong lòng gào thét: Ai là huynh đệ tốt của nàng!

Hạng Thanh Xuân ngồi trên giường, nhìn tiểu cô nương cứ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lập tức im lặng. Hần không biết trời còn chưa sáng nàng đã bị gãy vò tới bây giờ, cộng thêm ngày hôm qua cười ngửa sẵn bản mặt mọi cả ngày, dù thể lực tốt cỡ nào cũng đến cực hạn, vậy nên hiện tại có người xoa bụng, thoải mái xong thì ngủ mất.

Nhìn khuôn mặt suy yếu của nàng, yết hầu thanh niên trượt trượt, ánh mắt thâm trầm.

"Tiểu sư đệ?"

Kêu vài tiếng, sau khi thấy nàng không có phản ứng, yết hầu thanh niên lần nữa lên xuống, ngón tay đang xoa cái bụng mềm mại trong chăn cũng rục rịch.

Phong độ quân tử cái gì, phẩm đức cao thượng cái gì, lợi dụng người khác lúc gặp khó khăn cái gì....Lúc này đều là cái rắm, trong mắt hần chỉ có người trước mắt, còn có, những nghi vấn trong lòng hần.

Rút tay từ trong chăn ra, hần nhìn nàng, sau đó kéo chăn xuống dưới ngực, nhìn thấy màu áo trắng mỏng manh, vạt áo che chở cực kỳ kín kẽ. Bàn tay thon dài từ từ đẩy vạt áo ra, xương quai xanh tinh xảo dần lộ ra, sau đó bộ ngực nhỏ lộ ra một chút....

...Thậm chí ngay cả cái yếm cũng không mặc, thật sự là nữ nhân sao?

Trầm mặc thật lâu, đầu hần mới buông thả ý nghĩ này, ngay cả lý trí tỉnh táo như mình cũng không thể tưởng tượng nổi.

Ngón tay cứng ngắc kéo vạt áo của nàng lại, kéo chặn trở về, phát hiện sắc mặt nàng không thoải mái, hấn vô cùng bình tĩnh vươn tay vào trong chặn giúp nàng xoa bụng một lần nữa. Chẳng qua là không biết vô tình hay cố tình ngón tay trượt xuống vùng bụng bằng phẳng phía dưới, thẳng đến chỗ tư mật nữ tính, cách y phục còn mang đai nguyệt sự, nhẹ nhàng lướt qua, thậm chí chỉ là nhẹ nhàng lướt qua nhưng có thể cảm nhận được là thung lũng bằng phẳng của nữ tử, chứ không giống như nam tử bình thường.

Hắn không biết tại sao mình lại bình tĩnh tiếp nhận chuyện tiểu sư đệ vẫn luôn âu yếm là một "nữ nhân", chỉ cảm thấy đầu óc đờ đẫn trống rỗng vô cùng, thậm chí ngay cả một ý tưởng cũng không có.

Lúc hấn sinh lòng nghi ngờ, đều muốn chứng minh thân phận tiểu sư đệ có chỗ khả nghi, tiểu tử này lại hết lần này tới lần khác lừa dối hấn, ngay tại lúc hấn khẳng khái cho rằng tiểu sư đệ mình yêu thương là nam nhân, vĩnh viễn sẽ không đổi thành "Tiểu sư muội", rồi lại ngay thời khắc này phát hiện chân tướng..

Cho nên nói, vốn cho là sẽ có một tình yêu trái luân thường đạo lý kinh thiên động địa, hậu thế bất dung, đến cuối cùng phát hiện, thì ra hấn vẫn luôn nhìn lầm giới tính đối phương, làm rất nhiều chuyện vô ích, rốt cuộc lại phát hiện đó là một muội tử có thể quang minh chính đại lấy về nhà chà đạp...

Con mẹ nó Ôn Ngạn Bình, nàng nói dối ta rất vất vả nhỉ!

Chiếu Quang vô cùng lo lắng đi sang trần bên cạnh mời đại phu đến biệt trang, trong lòng nóng như lửa đốt chạy tới sương phòng Ôn thiếu gia gõ cửa.

"Thiếu gia, đã mời đại phu tới."

Bên trong không có âm thanh.

Đang lúc Chiếu Quang cảm thấy có phải không nghe được hay không, có nên mở miệng lần nữa không thì cửa mở ra.

Khi nhìn thấy nam nhân sắc mặt dữ tợn đứng ngay cửa, dáng cười cũng dữ tợn, thậm chí ánh mắt đều là máu tanh dữ tợn, tất cả âm thanh của Chiếu Quang nghẹn lại trong cổ họng, thiếu chút nữa tự làm mình nghẹn gần chết.

Cái này cái này cái này....Ai chọc thiếu gia rồi hả? Chẳng lẽ Ôn thiếu gia bệnh rất nặng? Rốt cuộc vì sao thiếu gia tà ác như thế?

"Chiếu Quang, không cần đại phu, nói ông ấy trở về đi."

Sau đó, cửa đóng lại trước mặt hấn.

"..."

Chiếu Quang máy móc lau nước mưa trên mặt mình, máy móc quay đầu đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Lúc Ôn Ngạn Bình tỉnh lại, vẫn còn mơ mơ màng màng, hơi động một chút, cảm thấy sau lưng bị giam cầm. Sau khi mơ hồ lúc mới thức dậy giảm xuống, nàng mới phát hiện hoàn cảnh của mình không tốt lắm.

Lúc này, nàng hoàn toàn bị người phía sau ôm vào lòng, hơn nữa tay người kia đang che chở trên bụng nàng, hết sức thoải mái, dường như đau đớn cũng giảm đi tám phần mười. Thế nhưng là, hai cánh tay kia nếu di chuyển một chút sẽ phát hiện khối nhỏ trước ngực nàng, hơn nữa vì để ngủ được thoải mái, chuyện buộc ngực kia nàng cũng mặc kệ...

Cứng ngắc nghiêng đầu lại, sau đó trán đối trán với đối phương, một khuôn mặt mỹ nam ngủ đập vào mắt.

Trong nháy mắt, cái loại tâm tình vừa vận vẹo lại vừa nhẹ nhàng thả ra không biết nói như thế nào. Chỉ là thừa dịp lúc hấn còn đang ngủ, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng tạo khoảng cách với ngực của hấn, từ từ ngồi dậy.

Lúc này, người vốn đang ngủ cũng "hợp thời" tỉnh dậy.

Ôn Ngạn Bình nhìn cặp mắt đen xéch kia, bối rối nghĩ, rốt cuộc hấn có ngủ hay không? Có lẽ không phát hiện bí mật của nàng đâu? Nàng còn phải cả đời làm huyênh đệ với hấn, những bí mật khó thể mở miệng kia nhất định không thể nói được, mặc dù cảm thấy nói ra cũng không sao, nhưng cảm giác, cảm thấy rất mất mặt, hình như nam nhân không thích làm huyênh đệ với nữ nhân.

Khuôn mặt tiểu cô nương rói rắm nhăn thành cái bánh bao, nhất thời quên chất vấn vì sao huynh đệ tốt lại leo lên giường cùng ngủ với mình. Tạm thời Hạng Thanh Xuân chẳng muốn suy đoán xem nàng đang rói rắm cái gì, rất bình tĩnh nói: "Nàng ngủ một ngày, cảm thấy thế nào? Có muốn dậy ăn một chút không?"

Ngủ một ngày....

Tiêu hóa tin tức này xong, cả người Ôn Ngạn Bình đều không ổn, mặt càng nhăn lại: "Không...Chờ một lát, ăn sau đi. À, giúp đệ gọi Tú Nhi tới đây, đệ muốn tắm rửa." Thôi chết, cảm giác phía dưới ướt sũng, ngủ một ngày quả nhiên không ổn, không biết có rỉ ra không?

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng một cái, nhàn nhạt đáp ứng, nhìn nàng xuống giường mang giày cực nhanh sau đó chạy ra sau tấm bình phong, hẳn cũng coi như không biết nàng muốn làm gì, chỉ là lúc cúi đầu, nhìn thấy áo mỏng màu trắng của mình nhiễm một vòng máu đỏ diêm lệ...Nhất thời cảm thấy thật vi diệu, ánh mắt nhìn về phía người trốn sau bình phong rất có thâm ý.

Về phân loại chuyện nam nhân dính uế vật của nữ nhân là chuyện xấu này, nam nhân biến thái đã nhẫn nại đến hận không thể trực tiếp đè muội giết ngay tại chỗ sẽ để ý sao? (͡° ͜ʖ ͡°)

Ôn Ngạn Bình trốn sau bình phong, đến khi nghe thấy âm thanh mặc y phục bên ngoài, giọng nói dễ nghe của nam nhân truyền đến: "Ta đi rửa mặt một cái, lát nữa tới tìm nàng." Giọng nói rất bình thường, hình như không phát hiện ra chỗ nào không đúng. Suy đoán này làm cho tiểu cô nương sống lại, cộng thêm bụng đã không còn đau như trước nữa, cảm thấy thế giới thật tốt đẹp. Vì vậy vui vẻ lên tiếng, đến khi nghe thấy âm thanh đối phương đóng cửa rồi đi mới bắt đầu thu xếp lại bản thân.

Một lát sau, tiểu cô nương phát hiện thế giới này không còn tốt đẹp nữa.

Trên tiết khó nhuộm một mảng máu đỏ là chuyện quái gì? Tiêu rồi, không phải vậy ra giường rồi chứ? Hay là...Dính lên người Hồ ly tinh?

Ý niệm cuối cùng trong đầu giống như sét giữa trời quang, tóc tiểu cô nương bị thiên lôi đánh cháy rồi.

Vội vàng xử lý vết bẩn trên y phục, tiểu cô nương nhanh chóng chạy về giường, nhấc chăn lên, sau đó nằm bò trên giường tỉ mỉ kiểm tra một hồi, thế mà không vậy ra giường, chẳng lẽ dính lên người hồ ly tinh! QAQ a....a....a, thật đáng sợ!

Sau khi Tú Nhi đưa y phục sạch sẽ tới, phát hiện thiếu niên giống như tiểu cầu bị bỏ rơi co thành một đoàn ngồi ở trên giường...à, là thiếu nữ mới đúng, nàng ngẩng đầu dùng một đôi mắt ướt sũng nhìn mình, khiến cho Tú Nhi cảm thấy đáng thương, có loại xúc động muốn kéo vào lòng vuốt ve an ủi.

"Công, công tử, ngài làm sao thế?"

Ôn Ngạn Bình nhìn Tú Nhi cô nương, trong lòng buồn phiền chảy thành sông, nàng làm sao không biết xấu hổ nói với tiểu cô nương nhà người ta, có lẽ quý thủy của nàng dính vào trên người thiếu gia nhà họ?

"Công tử, nước ấm đã chuẩn bị xong, trước tiên ngài đi tắm đi, ở đây giao cho nô tỳ dọn là được." Tú Nhi quan tâm nói, đương nhiên biết rõ nữ tử trong kỳ nguyệt sự cần xử lý những gì, vả lại lúc nàng vừa đến, thiếu gia đã âm thầm dặn dò, nàng cứ làm tốt chuyện của mình, không cần nói gì cả.

Ôn Ngạn Bình không có tinh thần đáp ứng, mặc ngoại bào qua loa, sau đó ôm y phục đến phòng tắm.

Bên kia, Hạng Thanh Xuân cười ngoại bào, nhìn thấy trên góc áo trắng mỏng dính một mảng màu đỏ, mặt ngọc đỏ ửng, cởi y phục ra, trực tiếp vức vào chậu rửa chân bên cạnh, tiện tay múc hai gáo nước xối lên, nhìn máu loãng lan ra, đợi một lát cho vết máu hoàn toàn pha loãng, lại vót đồng y phục nhăn nhoe lên, tùy ý vứt qua một bên.

Mặc dù không ngại chuyện này, cảm thấy thứ gì đó là thứ trên người tiểu cô nương mình yêu thích, không coi là cái gì, nhưng lại không muốn lưu lại bất cứ dấu vết nào khiến người ta phát hiện, ánh mắt tới thanh danh của nàng. Ôn Ngạn Bình nhất định phải giống như mặt trời nhỏ, mỗi ngày vui vẻ vô ưu, dù sao hẳn cũng có thể cung chịu nàng cả đời.

Nghĩ đến rất nhanh có thể quang minh chính đại lấy tiểu cô nương không biết sống chết về mặc sức chà đạp, trên khuôn mặt xinh đẹp yêu dị lộ ra tươi cười dữ tợn. Cho đến giờ phút này, hẳn mới cảm nhận được dụng tâm của Ôn Lương, chỉ hận mình trước kia một mực bị tiểu cô nương không biết sống chết lừa dối, nhìn không ra thâm ý này, càng không biết Ôn Lương đã sớm an bài, trực tiếp thiết kế cái bẫy cho hắn nhảy vào, mặc dù nói, là hắn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Rửa mặt xong, Hạng Thanh Xuân suy nghĩ một chút, có thể nữ nhân trong thời gian nguyệt sự, cần nhiều thời gian chuẩn bị nên kiên nhẫn chờ một lát mới đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, thấy Chiêu Quang rút rè đi tới bẩm báo: "Thiếu gia, bữa tối muốn dùng ở đâu?"

"Bây trong phòng Ngạn Bình đi."

Chiêu Quang nhìn hắn một cái, thấy hắn đã khôi phục lại dáng vẻ quý công tử như bình thường, âm thầm lau mồ hôi lạnh. Có trời mới biết buổi sáng đó, dáng vẻ dữ tợn của thiếu gia nhà mình có bao nhiêu dọa người, Chiêu Quang sợ cả một ngày như chim sợ cành cong, gió hơi thổi một chút là sợ đến nỗi da gà.

Nghe thấy dọn đồ của hần, Chiêu Quang cũng không nhiều chuyện hỏi lại, bèn lui xuống.

Hạng Thanh Xuân đi tới một gian nhà tắm khác, thì nghe thấy tiếng nước bên trong, lòng mảy mảy lại, quả nhiên là nữ nhân thì phải tắm rửa sạch sẽ lâu một chút. Đang lúc hần muốn gõ cửa, nhưng mà cửa được mở ra từ bên trong, tiểu cô nương tắm rửa xong trắng nõn đi ra. Mà bên trong vẫn còn tiếng nước...

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân trầm xuống, thăm dò nhìn vào bên trong, quả nhiên bên trong có một con khi nhỏ không biết sống chết đang nghịch nước, ý là vừa rồi trong lúc tiểu cô nương của hần đang tắm con khi đáng chết này cũng cùng tắm, thậm chí còn nhìn thấy thân thể nàng?

"Tiểu sư đệ, tối nay ăn canh thịt khi hầm cách thủy được không? Nghe nói thịt khi rất bổ."

"Ôi chào!" Ôn Ngạn Bình không hiểu sao vừa thấy mặt đã nói cái này, không khỏi nói: "Huynh nghe được chuyện này ở đâu? Đệ lại nghe nói thịt khi không ăn được, rất tanh."

"A, không sao, vậy cho chó ăn cũng được."

"Chi...chi chi!!!

Ôn Ngạn Bình quay đầu lại, nhìn thấy con khi nhỏ vấp y phục trên mặt đất trượt chân, sau đó lúc giãy giụa xé rách y phục không may bị trói thành một đoàn, chỉ có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết chi...chi..., không nhìn được cười ha ha.

Hạng Thanh Xuân không để ý tới con khi đến từ đâu kia, kéo nàng đi ra, trên đường đi thuận tiện gọi nha hoàn đi xử lý con khi kia.

Về mặt nha hoàn bị gọi lại mê man, thiếu gia nói xử lý con khi sao? Sau đó nhìn về phía Ôn thiếu gia, bưng tỉnh đại ngộ, đã hiểu!

Lúc trở về phòng, thì nhìn thấy thức ăn nóng hổi đã được bày trên bàn.

Mặc dù cảm thấy thật đói bụng, nhưng Ôn Ngạn Bình vẫn rất bối rối, nhìn sắc mặt thanh niên thong dong bên cạnh, phát hiện thái độ của hần đối với mình không có gì thay đổi so với trước kia, chẳng lẽ hần không phát hiện? Ừ, hoặc là mọi chuyện kỳ thật cũng không đáng sợ như nàng tưởng tượng, nhất định không dính lên người hần.

Thật sự là quá tốt ~~~(≥▽≤)~~~

Tiểu cô nương vút bỏ được phiền não nhanh chóng sống lại, và lại ngủ một ngày đã sớm đói bụng, cộng thêm bụng đã không còn đau đớn, lập tức thèm ăn. Chi là tiểu cô nương vui đầu ăn uống chỉ chờ lại đỉnh đầu cái gì cũng không thấy được, thanh niên bên cạnh dùng ánh mắt như sói rình mồi nhìn nàng, rất hài lòng với sức ăn hiện tại của nàng, quyết định phải nuôi đến khi béo tốt mới ra tay.

Ăn uống no say xong, hạ nhân dọn dẹp chén bát trên bàn, đưa trà xanh điểm tâm và hoa quả lên.

Uống một ngụm trà nóng, Ôn Ngạn Bình thoải mái như một con chó nhỏ, hần không thể rên ừ ừ.

"Đúng rồi, hôm nay chúng ta không trở lại kinh thành sao?" Ôn Ngạn Bình hỏi, "Hình như mưa đã tạnh."

Da mặt Hạng Thanh Xuân giật giật, đã chạng vạng tối, nếu cưỡi ngựa hồi kinh có thể đến kịp trước khi cửa thành đóng nhưng ngồi xe ngựa thì không kịp. Hơn nữa, người nào đó bây giờ có thể cưỡi ngựa sao? Dù cho có thể cưỡi ngựa, hần cũng không dám cho nàng cỡi mạnh, Ôn đại nhân mà biết, người chịu tội là hần đấy.

"Không phải bây giờ nàng không khỏe sao? Nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa rồi hãy về, ta đã sai người hồi kinh báo cho sư phụ biết rồi, nàng an tâm dưỡng cho khỏe đi." Hạng Thanh Xuân hời hợt nói.

Thấy hần không chỉ không hỏi nguyên nhân tại sao nàng không khỏe, thậm chí còn quyết định để mình ở đây hai ngày, trong lòng Ôn Ngạn Bình thấy hơi quái lạ, nhưng rất nhanh liền vui vẻ trở lại, cho rằng nam nhân bên cạnh không biết bí mật của nàng, nàng vô cùng thân thiện và còn rất yên tâm chấp nhận đề nghị này.

Đang lúc vui vẻ, hạ nhân đem tới một cái giỏ, bên trong là một con khi nhỏ được tắm rửa sạch sẽ thậm chí còn được phun huân hương. Con khi nhỏ nhìn thấy Ôn Ngạn Bình, liền kêu chi...chi vài tiếng, nhảy từ trong giỏ ra, phóng vào trong lòng nàng, sau đó cọ tới ngực nàng, phát ra âm thanh chi...chi hạnh phúc.

Hạng Thanh Xuân lập tức cảm thấy đem con khi này làm thịt cho chó ăn còn quá lợi cho nó, phải băm thành trăm mảnh, khiến nó nếm thử cực hình Đại Sở mới đúng.

"Không phải nói đem nó đi xử lý sao?" Hạng Thanh Xuân không vui hỏi, cái nha hoàn này là heo hả?

Nha hoàn lo sợ không yên, không phải xử lý như thế sao? Chẳng lẽ nàng hiểu lầm ý thiếu gia?

"Xử lý cái gì?" Ôn Ngạn Bình chơi với con khi nhỏ, không hiểu hỏi. Mặc dù chỉ mới quen, nhưng đã tắm chung với nó hai lần, xem như có duyên, cho nên nàng và con khi nhỏ chơi rất vui.

"...Không, không có gì?" Hấn cúi đầu nhấp một ngụm trà, hỏi: "Con khi này là đực hay cái?"

Nha hoàn đang muốn lên tiếng, Ôn Ngạn Bình đã lật bụng con khi nhò lên xem, tay sờ soạng xuống thân dưới của nó, nhanh chóng cười nói: "Là đực!"

"..."

Người ở đây tròn mắt há mồm không biểu đạt được tâm tình.

Quả nhiên, nên giết chết con khi này đi!

Mặc dù ban ngày ngủ nhiều, nhưng nay là thời kỳ đặc thù, bụng hơi trướng, eo hơi xót, thân thể lười biếng không muốn động, muốn nằm ỏ trên giường ngủ. Buổi tối sau khi bị lừa chơi mấy ván cờ xong, Ôn Ngạn Bình bò lên giường.

Hạng Thanh Xuân đương nhiên biết rõ phản ứng của nàng, hôm nay nhân lúc nàng còn đang ngủ, nhân cơ hội tìm đại phu hỏi những chuyện cần chú ý khi nữ nhân tới kỳ nguyệt sự, cho nên bây giờ rất bình tĩnh, nghe nàng nói muốn nghỉ ngơi, liền thu bàn cờ, sau đó đi rửa mặt, cùng vào phòng với nàng.

"Huynh muốn làm gì?" Ôn Ngạn Bình nghi ngờ hỏi hấn, hấn không trở về phòng mình, tới đây làm chi?

"Ngủ." hấn rất bình tĩnh trả lời.

Nói đến đây, Ôn Ngạn Bình mới nhớ lại chuyện buổi chiều, không vui hỏi: "Tại sao buổi chiều huynh cũng ở trên giường của đệ?"

"Không phải bụng nàng không thoải mái sao?" Hạng Thanh Xuân bình tĩnh nói: "Ta giúp nàng xoa bụng rất lâu, nhưng mà khi ta buông tay nàng lại không thoải mái, bất đắc dĩ ta mới lên giường ngủ cùng với nàng. Hơn nữa không phải nàng vừa nói không thoải mái sao, dù sao cũng phải xoa bụng cho nàng, vậy ngủ chung thôi."

Về mặt hấn đứng đắn, giọng nói giống như nói "Hôm nay thời tiết không tệ" giọng điệu bình thản, khiến nàng không hiểu sao hơi rối rắm. "Như vậy không tốt..." Đầu chỉ không tốt, quả thật sai đến không thể sai hơn, mặc dù nàng biết cả đời mình sẽ làm nam nhân, sau này sẽ không xuất giá gì gì đó, hơn nữa vị này còn là huynh đệ tốt cả đời của nàng, thế nhưng mà -- vì sao có cảm giác thái độ của vị huynh đệ này không đúng.

Hạng Thanh Xuân trực tiếp kéo nàng lên giường, lạnh nhạt nói: "Có gì không tốt? Tất cả mọi người là nam nhân, ngủ chung là chuyện rất bình thường. Là nam nhân thì không để trong lòng!" Nói xong, còn cúi đầu hôn lên khóe môi nàng một cái.

"..."

Quả nhiên lời này loại bỏ hết kháng cự của nàng, cứ như thế bị hấn kéo lên giường, hai người đắp cùng một cái chăn, nàng bị kéo vào lồng ngực của hấn, hai tay hấn che trên bụng nàng nhẹ nhàng xoa xoa, rất quân tử.

Được rồi, là nam nhân thì không cần để ý!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

["Vì sao vội vã hỏi kinh?"]

"Đề thân!"

~~~

Nghỉ ngơi hai ngày, tiểu cô nương vui vẻ trở lại rồi.

Hạng Thanh Xuân âm thầm quan sát, lộ ra tươi cười, rất tốt, vẫn có sức sống như trước, thế nên trở lại kinh thành thôi.

Sáng sớm, Ôn Ngạn Bình không hiểu tại sao ôm con khi nhò đi ra ngoài, chỉ thấy Chiêu Quang đang chỉ huy hạ nhân bố trí xe ngựa trong sân, thoạt nhìn giống như có quý phụ phu nhân muốn đi ra ngoài, bố trí vừa xa hoa vừa thoải mái.

"Chiêu Quang, thiếu gia nhà ngươi muốn đi xa hả?" Ôn Ngạn Bình nhảy tới hỏi.

Ánh mắt Chiêu Quang chuyển từ con khi nhò trong lòng nàng sang mặt nàng, thấy thái độ nàng không giống giả bộ mới nói: "Ôn thiếu gia, xe ngựa này đương nhiên là chuẩn bị cho ngài ngồi, hôm nay chúng ta hỏi kinh, thiếu gia lo lắng thân thể ngài không khỏe, nên mới chuẩn bị xe ngựa đi về." Mặc dù trong lòng Chiêu Quang rất buồn bực, vì sao thiếu gia nhà hấn đột nhiên muốn để Ôn thiếu gia ngồi xe ngựa giống như nữ nhân, hơn nữa còn bố trí vô

cùng thoải mái, nhưng Chiêu Quang là một thuộc hạ tốt, chỉ cần thiếu gia bày ra vẻ dữ tợn khiến người ta tè ra quần kia là hẳn sẽ không nhiều lời, chỉ suy nghĩ nhiều một chút mà thôi.

Sau khi Ôn Ngạn Bình nghe xong, lúng túng, biết rõ tình trạng của mình bây giờ làm phiền người ta, không khỏi sờ sờ cái mũi của con khi trong lòng, nói: "Kỳ thật không cần phiền phức như thế..."

"Sao lại phiền? Ôn thiếu gia là sự đệ của thiếu gia nhà nô tài, chăm sóc Ôn thiếu gia là chuyện nên làm mà." Vẻ mặt và lời nói của Chiêu Quang rất chính nghĩa, chủ yếu là hẳn biết tâm tư không thuần khiết của thiếu gia nhà hắn đối với Ôn thiếu gia, hẳn quan sát rất kỹ, làm gã sai vặt đương nhiên một lòng đi theo thiếu gia, cùng lừa bịp Ôn thiếu gia vô tội.

Xưa nay, Ôn Ngạn Bình khó có thể cự tuyệt lòng tốt của người ta đối với mình, cũng không đành lòng xem nhẹ loại ý tốt này, đành bại trận, chuẩn bị đi tìm Hạng Thanh Xuân, nói hẳn không cần huy động nhiều nhân lực như thế, với tư cách là nam tử hán có thể lên núi săn thú xuống sông bắt cá, năng rất khỏe.

Ôn Ngạn Bình vừa tới thiên đình, đúng lúc thấy Hạng Thanh Xuân đang ngồi trước bàn ăn chuẩn bị ăn sáng, thấy nàng tới liền nói: "Đang muốn bảo nàng tới dùng đồ ăn sáng, ngồi đi." Nói xong, ánh mắt liếc nhìn con khi nhỏ không biết sống chết kia một cái, ánh mắt lạnh lẽo, con khi nhỏ sợ tới mức "ch" một tiếng.

Thấy nàng ngoan ngoãn đặt con khi nhỏ qua một bên, mình thì bụng bát ăn sáng, trong mắt Hạng Thanh Xuân lộ ra thỏa mãn, gấp một khối bánh bao thịt còn bốc khói đặt vào bát của nàng, nói: "Dùng bữa sáng xong, chúng ta hồi kinh."

Ôn Ngạn Bình cắn một miếng nhỏ, hút nước thịt bên trong bánh bao, rằng môi lưu hương, khiến nàng không nhịn được cắn một cái to, hai ba lần đã giải quyết xong một cái bánh bao, sau đó hỏi: "Có phải huynh bận rộn chuyện gì không? Nên mới hồi kinh sớm thế? Nếu thật sự bận rộn, không bằng chúng ta cùng cưỡi ngựa về đi." Câu nói sau cùng mới là mục đích chính của nàng.

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng, nụ cười trên mặt nhạt dần, trong ánh nắng ban mai, dung nhan xinh đẹp khiến lòng người ngựa ngáy, nhất cử nhất động đều rất tao nhã. Chỉ nghe hắn nói: "Tất nhiên là có chuyện."

"Chuyện gì?" Nàng hiếu kỳ.

Thanh niên hiếm khi tươi cười chân thành, "Trở về đề thân."

"Khụ khụ khụ..." Sơ sẩy một cái, bị sặc đến nước mắt chảy ra, tiếp nhận sữa đậu nành thanh niên đưa tới, nàng uống một hơi. Thật vất vả mới khiến cổ họng bị sặc thoải mái một chút, Ôn Ngạn Bình mặc kệ ăn uống, ngạc nhiên vội vàng hỏi: "Rốt cuộc huynh đã chịu thành thân? Huynh nhìn trúng cô nương nhà ai thế?"

"Nàng gấp cái gì?" Hắn chậm rãi nói.

Tiểu cô nương nhe răng cười cười, mặt mày vui vẻ, "Đương nhiên cao hứng nha..., trong số các sư huynh, chỉ có huynh là chưa thành gia lập thất, người làm sự đệ như đệ rất lo lắng. Cuối cùng huynh đã chịu thành thân, trong lòng đệ đương nhiên vui vẻ, đệ sắp có tẩu tẩu rồi. Để đệ đoán xem, có phải tam tiểu thư Tây Quận Vương phủ không?"

Hắn nhìn nàng thật, lâu đến mức nàng không cười nổi nữa, không hiểu hỏi: "Sao thế? Chẳng lẽ không đúng? A, đúng rồi, huynh từng nói huynh không thích tam tiểu thư Tây Quận Vương phủ, là người khác..."

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm như thế khiến nàng không được tự nhiên, cảm thấy hình như hắn đang tức giận, rõ ràng mình không có trêu chọc hắn.

Một lát sau, thanh niên rốt cuộc cứng rắn nói: "...Ăn bánh bao của nàng đi!"

"A." Nàng cúi đầu ăn bánh bao, quyết định không để ý tới lòng dạ cong cong nhiều nhiều đó nữa, nam nhân khiến người ta vĩnh viễn không thể đoán ra tâm tư hồ ly tinh của hắn.

Tiểu cô nương ngốc nghếch không tìm không phải đương nhiên không biết tâm tư uất ức và u ám của thanh niên bên cạnh, tiểu cô nương vốn ngây thơ trong sáng không hiểu rõ đang tìm đường chết, sinh sôi xoay chuyển, tâm tình âm u một lần nữa chuyển biến.

Lúc này, Chiêu Quang tới bẩm báo tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, thì nhìn thấy ánh mắt vô cùng âm u của thiếu gia nhà mình, khiến hắn sợ đến mức không dám mở lời, nhìn về phía người nào đó không biết sống chết chơi với con khi nhỏ, trong lòng im lặng thấp cho nàng một ngọn nến.

"Nếu đã chuẩn bị xong, chúng ta hồi kinh thôi." Hạng Thanh Xuân đứng dậy nói.

Ôn Ngạn Bình lên tiếng, sau đó nhàu mày nói: "Không ngồi xe ngựa được không? Hiện giờ đệ rất khỏe." Thân thích phiền toái đi rồi, hiện giờ nàng là một nam tử hán bư bư!

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng một cái, Ôn Ngạn Bình ưỡn oai, quả nhiên không được.

Không cần cử hành lễ gì, lại có hạ nhân an bài, Ôn Ngạn Bình chỉ cần mang mình lên xe ngựa là được. Lúc lên xe ngựa, con khi nhỏ kêu chi chi bám vào ống tay áo nàng, nó dùng một loại ánh mắt ướt sũng của động vật nhỏ nhìn nàng, Ôn Ngạn Bình thấy liền mềm lòng.

"Phụ mẫu nó đều ở trong núi, mang nó về nội thành không tốt." Hạng Thanh Xuân nói.

Ôn Ngạn Bình nghe xong, đồng ý gật đầu, xách con khi ra khỏi xe ngựa, đưa tới một cây lớn trong sân, phát phát tay với nó: "Khi con, hẹn gặp lại, chờ ta rảnh trở lại thăm mày, chúng ta cùng tắm rửa ~~~"

Câu nói sau cùng thành công nhóm lên âm u trong lòng người nào đó.

Chiều Quang một lần nữa dùng ánh mắt kính nể "Không tự tìm đường chết sẽ không chết" nhìn tiểu cô nương vô tri vô giác.

Xe ngựa sắp xuất phát, đột nhiên màn xe nhoáng một cái, một thứ gì đó từ ngoài cửa sổ nhào tới, trực tiếp bổ nhào vào lòng Ôn Ngạn Bình, nhìn nàng "Chi...chi" kêu lên, âm thanh vui sướng.

"Khi con, sao mày chạy tới đây? Mau trở về!" Ôn Ngạn Bình bắt đắc dĩ, muốn vén cửa sổ ném nó lên cây. Chi là móng vuốt nhỏ của nó nắm chặt y phục của nàng, mỗi lần muốn xác nó ra, sẽ phát ra một đạo âm thanh thống khổ, khiến nàng bất đắc dĩ thờ dài.

Thanh niên cùng ngồi trong xe lạnh mắt nhìn, sau đó cười lạnh một tiếng, trực tiếp xách con khi kia ném sang một bên, lạnh nhạt nói: "An phận một chút, bằng không băm mày ra cho chó ăn!"

Lời uy hiếp cực kỳ độc ác này khiến cho con khi nhỏ rùng mình một cái, không dám lại gần Ôn Ngạn Bình, co thân là ổ trong góc, thoạt nhìn rất tội nghiệp.

Ôn Ngạn Bình nhìn thấy rất ngạc nhiên, nói với Hạng Thanh Xuân: "Hồ ly tinh, huynh thật lợi hại, ngay cả khi con cũng nghe lời huynh nói."

Đây tuyệt đối không phải khen ngợi!

Hạng Thanh Xuân đột nhiên vươn tay ôm nàng vào lòng, hôn lên môi nàng, sau đó cạy môi nàng ra, đầu lưỡi nóng rất xông vào. Lúc mới đầu Ôn Ngạn Bình còn có thể giãy giụa, nhưng bị hắn dễ dàng chế trụ động tác, cũng không phải nàng không có sức giãy giụa, vấn đề là Hồ ly tinh yếu ớt như thế, bị đánh bay hồng mắt thì làm sao bây giờ?

Bởi vì có đủ loại bắn khoăn, tiểu cô nương dễ dàng bị người áp trên xe ngựa tùy ý nóng bỏng hôn một hồi, bên trong bên ngoài đều nhiễm mùi vị của hắn, nàng mê man nhìn hắn, thấy trong con ngươi đen nhánh phản phát nhiệt độ muốn đốt cháy tất cả, còn có cánh môi kiêu diễm ướt át, so với nữ nhân còn hấp dẫn hơn.

Hắn cúi đầu, liếm láp khoe môi ướt át của nàng, âm thanh khàn khàn mang theo loại loại mị lực khiêu khích lòng người: "Ngoan, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ta..."

"..."

Đại não phình to rốt cuộc đã hiểu chuyện gì xảy ra, mặt Ôn Ngạn Bình đỏ lên, mạnh mẽ thoát khỏi ngực hắn, lấy tay dùng sức lau môi, ấp úng nói: "Như vậy không đúng, quá thân mật..."

Hạng Thanh Xuân quan sát nàng, ánh mắt một mực dừng lại trên đôi môi bị chà đạp đến sưng đỏ, nhận thấy ánh mắt không có ý tốt của hắn, nàng sợ tới mức vội vàng đưa hai tay bịt môi, trong lòng không hiểu sao có chút chột dạ không được tự nhiên, bắt đầu nghi ngờ lời nói trước kia của hắn. Dù là nam nhân, cũng không thể làm loại chuyện này được? Nàng chỉ thấy qua giữa nam nữ làm loại chuyện này, hơn nữa đều là kỷ ức không tốt, đó là loại chuyện vô cùng tàn bạo...

Thấy dáng vẻ nàng đột nhiên khó chịu, Hạng Thanh Xuân không biết nàng đang suy nghĩ những gì, chỉ là không muốn thấy nàng đột nhiên khổ sở như thế, đưa tay dịu dàng cho nàng cái ôm ấm áp, lúc này không hề có tính xâm lược đặc thù của phái nam, chỉ là dịu dàng thuần khiết. Điều này làm cho tâm tình đột nhiên mất cảm của nàng khá hơn một chút.

"Hồ ly tinh, về sau không làm như thế nữa, được không?" Nàng hơi buồn rầu nói, "Huynh nói nam nhân cũng có thể làm loại chuyện này, nhưng mà để cảm giác, cảm thấy không đúng lắm."

"...Không có gì không đúng." Hắn khó hiểu nhìn nàng một cái, trong lòng cảm thấy thất bại, vì sao cô nương này luôn mồm nói nàng là nam nhân chứ? Hơn nữa theo quan sát của hắn, phát hiện nàng đương nhiên cho mình là nam nhân, mặc dù nữ tính bày ra đó, cũng không cách nào khiến lòng nàng dao động.

Chỉ sợ sau này còn một đoạn đường khó khăn rất dài đây.

"Năm ta mười ba tuổi, nàng to gan lớn mật làm chuyện kia với ta, thì nàng nên biết sẽ có ngày hôm nay." Hắn bỗng nói một câu.

"Cái gì?"

Hạng Thanh Xuân không nhiều lời nữa, để lại cho tiểu cô nương đã lâu không động não rồi rầm xem năm hắn mười ba tuổi nàng đã làm gì với hắn.

Bánh xe ngựa ròng rọc di chuyển, con khi nhỏ vẫn luôn làm ổ trong góc, rốt cuộc thấy bọn họ không làm chuyện gì làm mờ mắt khi của nó nữa, chậm rãi sắp lại chỗ Ôn Ngạn Bình, chẳng qua nhanh chóng phát hiện trên người nữ nhân mình coi trọng toàn là hơi thở phái nam của nam nhân kia, khiến nó không chịu nổi mà kêu chi...chi mấy tiếng, lúc đang muốn bổ nhào vào ngực nàng đem mùi của mình nhuộm lên, bỗng phát hiện ánh mắt âm lãnh của nam

nhân kia nhìn qua, nó sợ hãi chỉ một tiếng, ngoan ngoãn tiếp tục co thân làm ổ trong góc, dùng đôi mắt tội nghiệp nhìn nàng.

Ôn Ngạn Bình vẫn đang bối rối, vì thế không thấy ánh mắt cầu khẩn của con khi nhỏ, cứ rối rắm một đường như thế về đến kinh thành.

Chạng vạng tối, xe ngựa chậm rì rì cuối cùng tiến vào cửa thành. Đối với tốc độ như rùa bò này Ôn Ngạn Bình hơi bất mãn, nhưng mà thấy thanh niên bên cạnh cố chấp, hừ hừ hai tiếng, bị hấn qua loa dòi chủ đề, không còn chú ý nữa.

Xe ngựa đi thẳng tới cửa lớn Ôn phủ thì dừng lại, Ôn Ngạn Bình ôm con khi nhỏ xuống xe, Hạng Thanh Xuân cũng bước xuống theo.

"Ta đi bái kiến sư phụ và sư mẫu." Đối với nghi vấn của nàng, thanh niên trả lời như thế.

"A."

Ôn Ngạn Bình không hề nghi ngờ, vui vẻ khi về nhà làm cho nàng tạm thời vứt những rối rắm kia sang một bên, sung sướng chạy vào cửa, bỏ nhào vào lòng Như Thúy cô nương nghe nàng về nên đi từ trong viện ra, ngọt ngào gọi nương.

Như Thúy cô nương vốn đang ôm nàng, tiểu cô nương đột nhiên trở nên quẩn người như một con chó nhỏ, sau đó nhìn về phía thanh niên đang đi phía sau, được hấn thi lễ xong, cười nói: "Mấy ngày nay Ngạn Bình được con chăm sóc, vào trong uống chén trà nghỉ ngơi một chút rồi về."

"Đa tạ sư mẫu, sư phụ có trong phủ không ạ?" Hạng Thanh Xuân hỏi.

"Còn chưa trở về."

Thanh niên mỉm cười nói, "Con ngồi đây một lát chờ sư phụ về."

Ôn Ngạn Bình thấy đáng về hấn không nhanh không chậm, cho là hấn tìm Ôn đại nhân có việc, nên không để trong lòng, quẩn quýt Như Thúy hỏi: "Nương, bọn Trường Trường đâu rồi? Sao không thấy bọn chúng?"

"Trường Trường và A Tuyết vẫn đang đọc sách, Quý Quý bị hoàng hậu nương nương gọi tiến cung, trễ một chút mới về cùng cha con."

Không gặp được đệ đệ muội muội nên hơi thất vọng, Ôn Ngạn Bình nhú mày nói: "Con đi nghỉ ngơi một chút, khi nào cha trở về nương báo con một tiếng nha."

Sau khi Như Thúy cô nương cười gật đầu, tiểu cô nương liền vô cùng vui vẻ ôm con khi nhỏ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Vừa trở về Bình An viện, thì nhìn thấy Phi Y nhận được tin tức dẫn mấy nha hoàn ra đón, lúc nhìn thấy Phi Y, Ôn Ngạn Bình liền nhớ tới chuyện đau khổ ở biệt trang Hạng gia, về mặt lập tức âm ức nhìn Phi Y.

Phi Y rất bình tĩnh, mặc dù thái độ tiểu cô nương không đúng lắm, nhưng nàng đã tập mãi thành quen, ngược lại nhìn thấy con khi nhỏ trong ngực nàng hơi kỳ lạ quý hiếm. Tiểu hầu tử này vô cùng khéo léo, giống như con mèo nhỏ đã trưởng thành, màu lông vàng đen xen lẫn, chỉ là hơi xù lên, phối hợp với đôi mắt to trên mặt khi, giống hệt mấy sinh vật dễ thương, cực kỳ chọc trúng điểm mềm mại trong lòng nữ nhân.

"Thiếu gia, khi con này từ đâu đến thế?" Phi Y cười hỏi, những nha hoàn khác cũng tò mò sáp lại, muốn đưa tay sờ nhưng không dám.

Ôn Ngạn Bình trực tiếp ném con khi nhỏ cho Phi Y, không nghĩ tới con khi nhỏ luôn dính nàng thế mà để cho Phi Y ôm, thậm chí còn cho phép các nha hoàn khác sờ nó, nên biết rằng khi ở trong biệt trang Hạng gia, xưa nay nó không cho phép người lạ vuốt lông, đặc biệt là gã sai vặt và thị vệ, thường bị nó gờ móng vuốt cào, rất hung hăng.

Nhìn khi con đôi đôi nam nữ khác nhau, Ôn Ngạn Bình như có điều suy nghĩ.

Trở lại trong phòng, chúng nha hoàn đều lui xuống, chỉ để lại Phi Y cảm y phục sạch sẽ giúp Ôn Ngạn Bình rửa mặt thay y phục.

Ôn Ngạn Bình dùng nước ấm rửa mặt, nhìn không được phản nản với Phi Y: "Phi Y, rõ ràng tỷ nói giữa tháng mới đổ máu, nhưng mà, ngày hôm sau ta tới biệt trang Hạng gia đã đổ máu, làm hại ta không thể đi săn, còn trì hoãn thời gian trở về..."

Nghe xong, Phi Y mới biết thì ra "Thiếu gia" trì hoãn thời gian về phủ là do nguyên nhân này, lập tức cả kinh: "Thân phận ngài không bị lộ chứ? Có người phát hiện không?"

Ôn Ngạn Bình lắc đầu: "Không có, ta tìm con gái trù nương giúp đỡ, hơn nữa nàng còn hứa với ta giữ bí mật."

Phi Y nhẹ nhàng thở ra. Nguyên nhân Phi Y khẩn trương như thế là do tiểu cô nương tùy tiện nhà mình sơ sẩy làm lộ thân phận nữ nhân ra ngoài, như thế đối với thanh danh của nàng không tốt, bất kể nói thế nào, nếu là nghĩa tử Ôn phủ, những chuyện kia là bình thường, nhưng khi thân phận nàng bị tiết lộ, biến thành nghĩa nữ Ôn phủ, nhất định sẽ chịu gièm pha nặng nề từ thế nhân. Mặc dù Phi Y không biết Ôn đại nhân và phu nhân đã an bài chung thân đại sự của tiểu cô nương như thế nào, nhưng trước đó, thân phận của nàng nên che giấu thì tốt hơn.

Ôn Ngạn Bình không biết ý nghĩ trong lòng Phi Y, luôn miệng phàn nàn lúc đó không phải lúc đỏ máu, nếu biết trùng hợp như thế, nàng sẽ không đồng ý đi săn với Hồ ly tinh...bla...bla...

Phi Y nghe thấy trợn trắng mắt, chớp chớp, bỗng cười nói: "Thiếu gia à, kỳ thật vấn đề này cũng không thể trách người khác được, muốn trách thì phải trách chính ngài."

"Ta trách chính mình?" Về mặt Ôn Ngạn Bình không thể tưởng tượng nổi, lúc này nàng đã cời ngoại bào, lộ ra dây quần ngực bên trong, Phi Y thấy được khoe miệng run rẩy, thầm nghĩ quần như thế sẽ ảnh hưởng đến trở mã đó? Sau này cô gia không chịu nổi thì làm sao bây giờ? "Phi Y, việc này sao có thể trách ta? Rõ ràng đại phu y thuật không tinh, không điều trị thân thể ta thật tốt, không nói rõ thời gian chính xác."

"Thiếu gia, ngài còn biết thân thể mình không được điều trị tốt?" Sắc mặt Phi Y nghiêm nghị, về mặt cứng rắn, nghiêm túc nói: "Cho nên nói cái này đều phải trách ngài, bình thường nên ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng, tục ngữ nói được bổ không bằng thực bổ, không thể bởi vì không thích thì kiêng ăn..."

"..." Nhưng mà những món kia mùi vị thật là quá đa dạng!!! Nàng không thích ăn thì làm sao bây giờ? QAQ

Tiểu cô nương không phản bác được, may mắn nàng không biết những món Phi Y làm cho nàng đều dùng để lớn ngực lớn mông, bằng không chắc đã hóng mắt rồi. Phi Y thông minh, chỉ nói ăn để bồi bổ điều trị thân thể mới không làm cho nàng phản kháng.

Ngay lúc chủ tớ hai người một người thì lái nhái, một người nghe lòng dạ ỉu xiu, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Lúc chúng nha hoàn mang con khi nhỏ được tắm rửa thơm ngào ngạt trả lại, thì có nha hoàn tới bẩm báo Ôn đại nhân đã về.

Vài ngày không gặp, Ôn Ngạn Bình rất nhớ người trong nhà, ôm khi con chạy vội ra ngoài.

Vừa tới thiên đình, chợt nghe thấy âm thanh A Tuyết quần quýt Hạng Thanh Xuân hỏi hắn đã đi chơi chỗ nào, sau khi Ôn Ngạn Bình tiến vào, ánh mắt ba đứa nhỏ tỏa sáng nhìn nàng.

"Đại ca!"

Ôn Ngạn Bình vui vẻ lên tiếng, ném khi con lên bả vai, sau đó ôm lấy A Tuyết chạy như bay tới, hai mặt cọ cọ, biểu hiện tâm tình vui sướng sau mấy ngày không gặp. Sau đó lần lượt ôm Trường Trường và Quý Quý, thấy ba đứa nhỏ ngạc nhiên nhìn khi con, liền đưa nó cho muội muội dịu dàng.

Quả nhiên khi được tiểu la ly ôm lấy, về mặt khi con hạnh phúc vui vào ngực tiểu la ly, không có dấu hiệu giãy giụa chút nào, ngay cả bị hai tiểu bằng hữu giống đực sờ cũng không lên tiếng kháng nghị.

Trần an các tiểu bằng hữu xong, lúc này Ôn Ngạn Bình mới chạy tới chỗ Ôn Lương và Như Thúy, cười híp mắt: "Cha nương, con đã về rồi ~"

Ôn Lương vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, hỏi vài chuyện về tình hình sinh hoạt và sức khỏe của nàng, thấy nàng trả lời tự nhiên nên không nhiều lời nữa. Chẳng qua, tiểu cô nương tâm hồn sáng lạn không phát hiện Ôn Lương chỉ cần hỏi thăm ba câu, đã hoàn toàn biết rõ những chuyện nàng đã trải qua ở biệt trang Hạng gia, rất nhanh từ một vài chuyện nhỏ mà đoán ra đại khái, lập tức ánh mắt nhìn nàng hơi thâm sâu khó dò. Ngược lại Hạng Thanh Xuân bên cạnh thờ dãi trong lòng, mặc dù có chút buồn phiền vì tiểu cô nương không tốt, nhưng cũng biết chống lại thiên hạ trí sĩ Ôn Tử Tu, người ngoài cũng chỉ có gặp hạn.

"Được rồi, các con đi chơi đi, Thanh Xuân, đi theo ta tới thư phòng." Ôn Lương đứng lên nói.

Hạng Thanh Xuân cung kính lên tiếng, nhìn thoáng qua Ôn Ngạn Bình, mới theo Ôn Lương rời đi.

Đối với chuyện hai người rời đi, chỉ có Như Thúy quan tâm một chút, Ôn Ngạn Bình và ba tiểu bằng hữu hoàn toàn không quan tâm, vây quanh khi con thảo luận.

"Đại ca, đại ca, khi con này bắt ở đâu thế?" Về mặt A Tuyết hưng phấn, giật giật lông khi con, bị móng vuốt nhỏ cào cũng không để ý.

"Lúc ta tắm rửa, thì nó chạy tới tắm cùng ta." Ôn Ngạn Bình cười tủm tỉm.

"Đệ cũng muốn tắm cùng đại ca, như thế mới hấp dẫn được nhiều khi con đi theo đệ ~" A Tuyết mạnh mẽ nói.

Trường Trường vỗ đầu đệ đệ ngốc, nói: "Đồ ngốc, ý đại ca là, chỉ trên núi mới có khi, bây giờ đệ tỏa hết hào quang cũng không hấp dẫn được con nào đến đâu."

Quý Quý khều nhẹ Ôn Ngạn Bình, mềm mại nói: "Đại ca, khi con sẽ ở lại với chúng ta chứ? Giống như Đại Bạch và Tiểu Bạch vậy?"

"Có lẽ thế, ta cũng không biết." Ôn Ngạn Bình nhún nhún vai, "Là nó theo tới đây, nếu nó muốn đi, thì cứ để nó đi, nó sống trên núi, còn có đồng loại của mình."

Nghe xong, ba tiểu bằng hữu hơi thất vọng, nhưng bây giờ khi con vẫn còn ở đây, không sao.

A Tuyết lại rất nhanh thắc mắc: "Đại ca, khi con này tên là gì? Đại Bạch và Tiểu Bạch đều có tên nha."

Trường Trường quan sát lông khi con, nói: "Lông của nó có hoa văn, vậy gọi Tiểu Hoa đi."

Ôn Ngạn Bình: =__=! Cái tên thật không có phẩm chất. Trường Trường vốn đọc nhiều thi thư, nhưng sao lại không có tài cán gì thế?

Quý Quý nói: "Nhị ca, trong phủ tiểu biểu thúc có một con sóc tuyết, cũng tên là Tiểu Hoa."

"Vậy gọi là Đại Hoa đi." A Tuyết vui vẻ nói tiếp.

"..."

Nghe các tiểu bằng hữu nêu ra một cái lại một cái, Ôn Ngạn Bình không đành lòng nghe, nhanh chóng rút lui, để tự các tiểu bằng hữu giày vò đi, nàng ngồi bên cạnh uống trà với Như Thúy.

"Ngạn Bình, nói cho nương biết, con ở biệt trang Hạng gia thật sự không xảy ra chuyện gì sao?" Như Thúy cô nương ghé sát nói nhỏ vào tai nàng. Kế hoạch ban đầu là chỉ ở lại biệt trang Hạng gia một đêm, nhưng ai ngờ phát sinh chuyện trễ thêm hai ngày, mà Hạng Thanh Xuân chỉ sai người về báo nàng không được khỏe, nên ở lại biệt trang mấy ngày dưỡng bệnh. Như Thúy biết rõ tình huống Ôn Ngạn Bình, nhất thời không biết nàng xảy ra chuyện gì.

Nói đến chuyện này, Ôn Ngạn Bình có chút ngại ngùng, ấp úng nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, có chuyện...Đột nhiên bị đổ máu." Sau đó trông mong nhìn nàng, uất ức nói: "Nương, mỗi lần đều đau như thế, có biện pháp nào không đau hay không? Không không, phải nói, có biện pháp nào không đổ máu hay không?"

"Không có!" Như Thúy cô nương trả lời như đinh đóng cột, trực tiếp tiêu diệt tất cả ảo tưởng của nàng. Nếu như có, nàng cũng tuyệt đối không cho tiểu cô nương thử, không đổ máu thì sau này sao mà làm mẫu thân được?

Ôn Ngạn Bình uể oải, tinh thần không khá nổi.

"Vậy con không bị ai phát hiện chứ?" Như Thúy lại hỏi, thấy tiểu cô nương vẫn không có tinh thần mà lắc đầu, mắt chuyển tròn, bỗng nói: "Ngạn Bình à, con xem con đã mười lăm tuổi rồi, sang năm thì mười sáu, nên xuất giá."

"..."

Thấy nàng đột nhiên bày ra dáng vẻ hoảng sợ "Nương đang nói chuyện khủng bố gì thế?", Như Thúy cô nương cảm thấy nếu Ôn đại nhân muốn gả nàng ra ngoài, có thể nói là gánh nặng đường xa thôi.

Không chỉ có Như Thúy cô nương nghĩ vậy, ngay cả Ôn Lương cũng nghĩ như thế.

Lúc này trong thư phòng, chỉ có thầy trò hai người, sắc mặt Ôn Lương bình thản, thần sắc thanh niên thông dong, chỉ có bàn tay dưới tay áo thanh niên vô thức nắm chặt, cho thấy chủ nhân của nó không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

"Con nói, con muốn lấy Ngạn Bình nhà ta?"

"Đúng ạ, mong sư phụ thành toàn."

Ôn Lương cười như không cười: "Thanh Xuân, con có thể lấy được sao?"

Thần sắc Hạng Thanh Xuân không thay đổi, chỉ cười nói: "Sư phụ, năm đó ngài có thể lấy được sư mẫu, vì sao đệ tử không lấy được tiểu sư đệ?"

"Bởi vì bây giờ nó là tiểu sư đệ của con, nghĩa tử của ta." Ôn Lương không phải cố ý làm khó dễ, chỉ nói sự thật cho hắn biết, "Chỉ là con cũng nên biết, Ngạn Bình vẫn luôn không chịu nhìn thẳng vào thân phận nữ nhân của mình, thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới loại chuyện như xuất giá."

Nói đến đây, Hạng Thanh Xuân cũng hơi buồn phiền, có đôi khi thật muốn bỏ đầu dưa của tiểu cô nương ra xem rốt cuộc bên trong chứa vật gì, vì sao cố chấp như thế, dù sao cũng không thể quên giới tính chân thật của mình được.

"Nếu Ngạn Bình không vui, ta cũng không muốn bức nó." Ôn Lương bày ra biểu lộ luôn ủng hộ tiểu cô nương nhà mình.

Chỉ cần ngài không cản trở, con nhất định có thể lừa gạt nàng lấy về nhà thôi.

Trong lòng oán thầm, nhưng trên mặt vẫn là thần thái kiên định ung dung: "Sự do người làm!"

Ôn Lương cười ha ha: "Được rồi, sự do người làm. Thanh Xuân, nếu con có thể làm cho nó đồng ý khôi phục thân phận tự nguyện gả cho con, ta không phản đối."

Hạng Thanh Xuân mỉm cười, cung kính thi lễ, "Đa tạ sự phụ."

Kế tiếp, lại tiếp tục nói, chỉ là không nói tới chung thân đại sự của tiểu cô nương nữa mà là chuyện triều đình.

"Thanh Xuân, con ở ẩn đã đủ lâu rồi, qua trung thu, con có thể làm quan, đến lúc đó văn thư bổ nhiệm sẽ đưa xuống, con chuẩn bị sẵn sàng đi." Ôn Lương dùng nắp vén lá trà trong chén, "Mặc dù Đại hoàng tử muốn chen ép con, nhưng không hẳn là mất cơ hội. Con hãy nhớ kỹ, trong lòng hoàng thượng có khúc mắc, chắc chắn sẽ không cho phép thăm cảnh như lúc tiền đế còn tại vị tái diễn, bất luận là chuyện gì cũng không được quá thân cận với bất kỳ hoàng tử lớn tuổi nào."

"Vâng." Hạng Thanh Xuân mỉm cười đáp, nhưng trong lòng đã đếm thầm số lượng hoàng tử lớn tuổi một lần, nhanh chóng có kết luận.

Thăng đến khi hạ nhân tới, báo cho họ biết bữa tối đã chuẩn bị xong, hai người mới rời khỏi thư phòng.

Mà Hạng Thanh Xuân được Ôn phủ giữ lại, tiện thể ăn bữa cơm rau dưa với sự phụ, trễ một chút mới cáo từ ra về.

***

Trở về phủ sau mấy ngày đi xa, Hạng Thanh Xuân vốn muốn đi thỉnh an sự phụ mẫu nhưng biết phụ thân đang lẩn lộn chỗ di nương, mỉm môi lãnh đạm lên tiếng, trực tiếp đi tới phòng mẫu thân thỉnh an.

Thỉnh an xong, Hạng Thanh Xuân bỗng nói với Hạng mẫu: "Nương, biểu muội chưa gả ở trong phủ chúng ta đã lâu, đối với thanh danh của nàng ấy không tốt, hôm nào thời tiết tốt hãy sai người đưa nàng ấy về nhà đi."

Hạng mẫu nhìn thấy con trai nhũn mảy, bà không tin với sự thông minh của con trai, lại không biết nguyên nhân bà giữ Khúc Phương Thảo ở lại Hạng gia, tuy lấy mỹ danh là bà nhớ nhung chất nữ, nhưng là muốn ghép chất nữ cho con trai, con trai đã một mớ tuổi rồi, không có chút tin tức manh mối về hôn sự, làm cho người mẫu thân như bà gấp không chịu được. Không bệnh tật lại không có lý do đặc thù nào, nhưng vẫn không để ý chuyện hôn nhân, để người ngoài thấy thế nào? Thanh niên lớn tuổi chưa thành thân danh tiếng cũng không tốt.

Rốt cuộc Hạng Thanh Xuân không để Hạng mẫu quá lo lắng: "Nương, nếu người lo lắng chuyện chung thân của con, không cần phải gấp, trong lòng con trai đã có đối tượng."

Nghe thế, Hạng mẫu bất chấp mọi thứ, kinh hỉ nói: "Là cô nương nhà ai? Gia thế thế nào? Nhân phẩm tướng mạo ra sao?"

Thời đại này, chú ý môn đăng hộ đối, coi trọng nhất là gia thế, sau đó mới là nhân phẩm tướng mạo. Trước kia Hạng Thanh Xuân cũng cho là như thế, nhưng bây giờ đã có người trong lòng, suy nghĩ này có chút thay đổi, trong lòng bỗng không thích người ngoài dùng những quy định thế tục này đối đãi Ôn Ngạn Bình.

Trong lòng có suy nghĩ nhưng trên mặt vẫn không lộ ra, chỉ nói: "Nương yên tâm, gia thế và nhân phẩm đối phương đều tốt. Hơn nữa nàng còn được ma trong cung dạy dỗ, quy củ lễ nghi đều rất tốt...." Thấy Hạng mẫu dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, cười nói: "Những chuyện này là con sai người đi nghe ngóng được, con sẽ không làm chuyện gì phóng túng đâu."

Hồ ly tinh đem người ta vừa hôn vừa sờ chỉ còn thiếu trực tiếp đẩy ngã nữa thôi, mặt không đổi sắc nói dối, chỉ là chuyện này làm cho Hạng mẫu mở còi trong bụng, vui vẻ đến mức hận không thể ngày mai nhờ bà mai đi cầu hôn, chẳng qua Hạng Thanh Xuân ngăn lại, chỉ nói thời cơ chưa tới, khi nào muốn cầu hôn, hẳn sẽ đích thân nói với phụ mẫu, để phụ mẫu an bài.

Sau khi con trai đã đi thật lâu, Hạng mẫu vui vẻ đến vầng đầu mới kịp phản ứng, con trai còn chưa nói cho bà biết đã chọn trúng cô nương nhà ai đâu!

(O__O) Lại bị lừa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Trở lại kinh thành không lâu, thì tới trung thu.

Trước tết Trung Thu người lớn rất bận rộn, lễ tiết qua lại rất nhiều, nhất thời người lớn loay hoay không rảnh chăm sóc ba đứa nhỏ, Ôn Ngạn Bình với tư cách là "đại ca", tự động nhận trách nhiệm chăm sóc đệ đệ muội muội. Mà cách nàng chăm sóc bọn chúng chính là nghênh ngang dẫn ba tiểu bằng hữu ra ngoài hóng gió thông khí, thuận tiện giúp bọn chúng làm quen với một vài cách sinh hoạt trong kinh thành, ai dám đánh chủ ý lên bọn chúng, nàng sẽ tay đánh chân đá ngay.

Cho nên khát vọng của các tiểu bằng hữu là mỗi ngày đều được ăn tết, người lớn bận rộn không rảnh chú ý tới bọn chúng.

Hôm nay là tết trong thu, trong cung cho nghỉ, Ôn Lương dẫn các con và thê tử trở về Trấn Quốc Công phủ ăn tết với lão đầu tử.

Từ khi được quản gia nghênh đón vào Trấn Quốc Công phủ, ba tiểu bằng hữu bỗng thấy phụ thân chúng che giấu tất cả biểu tình trên mặt, đáng vẻ lãnh đạm thông dong, giống như đối xử với người xa lạ bên ngoài, dù cho gặp gia gia thích nghiêm mặt, cũng tuyệt đối không nhếch nhếch miệng một chút.

Tuy mỗi lần về thăm gia gia các tiểu bằng hữu đều nhìn thấy vẻ mặt phụ thân như thế, nhưng mỗi lần như vậy cũng không thích, ở nhà gia gia cũng không hoạt bát như trước, dính chặt lên người phụ mẫu không rời, dù cho gia gia cười dụ dỗ bọn chúng như thế nào, chúng đều vùi thân thể nhỏ vào ngực phụ mẫu.

Mặt mo của Trấn Quốc Công vô cùng cứng nhắc, sau đó trợn mắt nhìn con bất hiếu, cho rằng nhất định con bất hiếu đã nói lời không hay gì đó trước mặt các cháu, khiến cho cháu trai cháu gái đều không thích gần gũi ông.

Ngược lại các đại bá và thúc thúc đến chơi đùa cùng các tiểu bằng hữu, còn được A Tuyết ngọt ngào hôn môi, loại đãi ngộ khác biệt này, càng làm tâm hồn lão Trấn Quốc Công bị tổn thương. Chỉ là ông nghiêm mặt, biểu lộ cứng nhắc vô cùng, không ai có thể nhìn ra tổn thương trong tâm hồn ông.

Người một nhà ngồi trong sảnh vui chơi nói chuyện phiếm, các tiểu bằng hữu ngồi yên, dù cho rất nhàm chán, nhưng vẫn...không thích rời khỏi người phụ mẫu. Tiểu Quý Quý vui vào lòng Như Thúy cô nương, A Tuyết ngồi trong lòng Ôn Lương, hai chân nhỏ ngắn đung đưa, móng vuốt trắng nõn non béo bốc đậu phộng gặm. Trường Trường ngồi bên cạnh phụ thân, hai tay đặt trên đầu gối, phong thái trầm ổn, Ôn Ngạn Bình ngồi bên cạnh Như Thúy cô nương.

Toàn gia thân mật ngồi cùng một chỗ khiến cho vài chị em dâu trong Trấn Quốc Công phủ có chút hâm mộ. Đặc biệt, Ôn phủ không có đi nương tiểu thiếp, Như Thúy không có thứ tử thứ nữ kẹp ở giữa, càng khiến càng nằng ghen tỵ.

Tiểu thúc thúc Ôn Sách của các tiểu bằng hữu tiến đến cạnh A Tuyết, cười hi hi hỏi: "Trường Trường, A Tuyết, hoa cúc ngoài hoa viên nở rất nhiều, các con có muốn dẫn muội muội đi ngắm hoa không?" Bởi vì ba tiểu bằng hữu không ra ngoài chơi nên các tiểu bằng hữu khác cũng bị mẫu thân giữ lại, ảm ức vô cùng, Ôn Sách không thể không ra mặt dụ các tiểu bằng hữu ra ngoài.

Nghe thế, Trường Trường và A Tuyết nhìn về phía Trấn Quốc Công.

Trấn Quốc Công đột nhiên kích động, yên lòng nghĩ, các cháu trai cháu gái vẫn hướng về ông, nhìn xem bọn chúng muốn đi ra ngoài chơi còn chờ mình đồng ý kia kia. Sắc mặt lập tức hòa hoãn, nói: "Đi chơi đi, đừng đi quá xa."

Các tiểu bằng hữu không hề nhúc nhích, Trường Trường trưng khuôn mặt nghiêm túc nhỏ nhắn, không nói chuyện, mặc dù đáng vẻ giống Ôn Lương, nhưng biểu lộ bây giờ lại cực kỳ giống Trấn Quốc Công, khiến cho trong lòng Trấn Quốc Công thỏa mãn, an ủi mà nghĩ, con trai trưởng không nghe lời không sao, ông có cháu trai giống ông, sau này tước vị Trấn Quốc Công lưu lại cho cháu trai là được.

A Tuyết xem xét gia gia nhà mình một chút, giọng trong vắt trả lời tiểu thúc thúc của mình: "Không đi chơi, muốn ở cùng phụ thân, bảo vệ phụ thân ~"

Thiên thính đang náo nhiệt bởi vì lời nói của tiểu bằng hữu mà an tĩnh lại, tất cả mọi người nhin không được nhìn về phía tiểu bằng hữu.

Ôn Sách mơ hồ, "Bảo vệ Tam ca? Vì sao? Tam ca rất tốt mà."

Sắc mặt Trường Trường nghiêm nghị, cứng rắn nhìn hấn, nhếch môi nói: "Gia gia sẽ cãi nhau với phụ thân, không tốt cho sức khỏe."

Trấn Quốc Công lập tức cảm động, quả nhiên cháu trai lớn lo lắng ông lớn tuổi, cãi nhau với con bất hiếu đối với sức khỏe không tốt.

A Tuyết nói tiếp: "Gia gia lớn tuổi, tính khí không tốt, sẽ đánh người, không tốt."

"..."

Quý Quý vui đùa vào lòng Như Thúy cô nương, bầu không khí đột nhiên ngưng trệ này khiến bé bất an, nhưng lại không nói gì thêm, chỉ sợ hãi nhìn Trấn Quốc Công, lại nhìn tới thái độ lạnh nhạt không màng của phụ thân, cảm giác không giống như ở nhà mình, khiến bé cũng không thích trở về nhà gia gia.

Không trách được, từ khi bọn chúng còn nhỏ, mỗi lần trở về Trấn Quốc Công phủ đều dính trên người phụ mẫu, lúc trước còn tưởng rằng đứa nhỏ dính người, bây giờ xem ra, cũng không phải không có nguyên nhân. Người trong Trấn Quốc Công phủ bùng tình, đặc biệt những người cùng xem phụ tử Ôn Lương và Trấn Quốc Công đối đầu trong mấy năm qua, càng hiểu rõ ý bọn nhỏ.

Nghe được lời bọn nhỏ, Ôn Lương dờ khóc dờ cười, liếc nhìn Ôn Ngạn Bình, tiểu cô nương vô cùng vô tội chơi đùa ngọc bội trong tay, không rảnh quan tâm tới hấn. Trong lòng hấn biết các tiểu bằng hữu có phản ứng này tuyệt đối là do năng dạy, hấn thấy buồn cười vô cùng, sờ sờ đầu các tiểu gia hỏa, để chúng an tâm đi chơi.

Trấn Quốc Công cứng ngắc, trợn mắt nhìn con bất hiếu, cảm thấy có chút thương tâm, ông lười để ý tới con bất hiếu rất nhiều năm, chỉ cần cháu trai thôi! Hơn nữa nếu không phải thật sự quan tâm, ông sẽ đánh mắng sao? Cháu trai nhỏ chắc chắn bị con bất hiếu dạy hư!

Thấy biểu hiện của Trấn Quốc Công không đúng, Trấn Quốc Công phu nhân vô cùng thức thời sai con dâu lớn dẫn những con dâu khác rời đi, hiện trường chỉ còn lại phụ thê Trấn Quốc Công, con trai lớn Ôn Doãn, con trai thứ tư Ôn An, phụ thê Ôn Lương, và Ôn Ngạn Bình.

Như Thúy đưa mắt nhìn Trần Quốc Công phu nhân, cười cười với bà, hình như từ khi sinh ba đứa nhỏ xong, Trần Quốc Công phu nhân bỗng hiểu rõ cái gì nên lười để ý tới nàng, gặp mặt cũng không ồn ào, trực tiếp phớt lờ nàng, mặc dù hơi tiếc nuối nhưng không cãi nhau là tốt rồi.

"Con bắt hiểu! Con bắt hiểu! Ngươi xem đã dạy Ngạn Thịnh Ngạn Hi thành cái gì?" Trần Quốc Công chỉ vào con trai mắng.

Ôn Lương vô cùng bình tĩnh uống một ngụm trà: "Con cảm thấy rất tốt."

"..."

Phụ tử hai người không ngoài ý muốn mà nùng beng, không, phải nói là Trần Quốc Công tức giận gào thét như sấm, mà Ôn Lương vẫn thùy chung bình tĩnh uống trà, đôi lúc nói vài câu hỏi hột, so với gào thét càng kích thích lão gia tử tức giận hơn. Mọi người nhìn đã quen rồi, dù sao lão gia tử càng nể mặt thân thể càng cường tráng, không ai để ý bọn họ âm ỉ cái gì, và lại cũng không phải bọn họ có thể quản.

Nhưng mà, ồn ào tới ồn ào lui một hồi, lại ồn ào tới đời cháu, ví dụ như –

"Nghĩa nữ này của ngươi, lễ cấp kê không làm, tuổi cũng đã lớn, không phải nên xuất giá sao? Để người ngoài biết thân phận của nó, thì nhìn Trần Quốc Công phủ chúng ta thế nào, ngay cả một nghĩa nữ cũng không dạy nết, không lo lắng chung thân đại sự cho nó, rốt cuộc trong lòng ngươi nghĩ cái gì? Không thể để nó bắt nam bắt nữ cả đời được..."

Ngạn Bình nghe sợ nổi da gà, nhin không được gọi to: "Gia gia!"

Âm thanh Trần Quốc Công ghen lại trong cổ họng, hằm hằm liếc nàng: "Người lớn đang nói chuyện, đứa nhỏ không được xen vào, không có quy củ."

Ôn Ngạn Bình uất ức, nhìn Ôn Lương và Như Thúy, Ôn Lương không có phản ứng, Như Thúy nắm chặt tay nàng, ý bảo nàng đừng nói chuyện.

Trần Quốc Công phu nhân im lặng rót cho trượng phu chén trà, lạnh nhạt ngồi bên cạnh xem.

"Lúc trước ngươi muốn nhận nghĩa nữ, ta cũng mặc kệ, hiện giờ nghĩa nữ đã tới tuổi, cũng nên thu xếp cho nó một chút, không thể để nó giả nam trang cả đời như thế, còn ra thể thống gì?" Trần Quốc Công mắng con trai, thấy hấn từ đầu không hề mở miệng chọc tức mình, trong lòng thỏa mãn, lớn giọng: "Nữ nhi trưởng thành, không xuất giá chẳng lẽ muốn làm ni cô sao? Truyền ra bên ngoài còn tưởng nhà chúng ta không dạy dỗ tốt..."

Ôn Ngạn Bình bị mắng vừa tức vừa uất ức, hốc mắt đỏ lên, nhưng chỉ có thể kìm nén, không dám lên tiếng phản bác nữa. Nơi này không phải nhà mình, nếu nàng tùy tiện cắt ngang lời trưởng bối, thì phụ mẫu nàng sẽ mang tội danh không biết dạy con.

Thấy tiểu cô nương uất ức hốc mắt đỏ cả lên, nhưng lại nhẫn nhịn vì họ, Ôn Lương rất đau lòng, đến khi thấy đã đúng lúc, mới lên tiếng cắt đứt lời phụ thân: "Cha, chuyện này con đã có chủ trương, ngài không cần phải nói."

Trần Quốc Công ghen họng, muốn mở miệng mắng tiếp, rất nhanh liền bị con trai nói mấy câu dòi chủ đề.

Đến khi bọn họ rời khỏi thiên thánh, người một nhà nghỉ ngơi trong Tu Hoa viện, Như Thúy mới ôm tiểu cô nương đang vô cùng rầu rĩ, dịu dàng hỏi: "Vẫn uất ức hả?"

Ôn Ngạn Bình quan sát nàng, lại nhìn Ôn Lương, trầm giọng nói: "Vì sao nữ nhân nhất định phải xuất giá?"

Như Thúy rất khéo léo hiểu lòng người nói: "Đúng như thế, vì sao nhất định phải gả cho người ta? Nhớ ngày đó ta muốn cả đời đều theo bên cạnh Túc vương phi, có nàng ấy che chở một bước lên trời, rất sáng khoái."

Ôn Lương thiếu chút nữa bị ghen chết khiếp, buồn buồn nói: "Chẳng lẽ bây giờ nàng không một bước lên trời?"

Thấy hấn giận, Như Thúy cô nương cũng không sợ, cười hi hi: "Đương nhiên rồi, Ôn đại nhân rất tốt, sau khi gả cho chàng, có người bồi, hài lòng cũng tốt không hài lòng cũng tốt, đều có người chia sẻ. Tuy một người thì tự tại, nhưng hai người ở chung một chỗ cũng rất tốt, gả cho chàng thiếp chưa từng hối hận."

Ôn đại nhân được tăng bốc một trận trong lòng sáng khoái vô cùng, Ôn Lương mỉm cười nhìn tiểu cô nương, tiếp tục đề tài vừa nói, đưa ra câu trả lời vô cùng phổ biến cho tiểu cô nương đang trông mong nhìn mình: "Nữ nhân không thể so sánh với nam nhân, xuất giá để có một chỗ dựa vào."

"Con rất lợi hại, không cần chỗ dựa cũng có thể tự lo cho mình." Ôn Ngạn Bình bóp nát chén trà, bày ra vẻ mình rất dũng mãnh.

"Nhưng mà, đây là quy định và phong tục của xã hội, dù con có lợi hại, nhưng con chỉ là một người, không cách nào thoát ly khỏi xã hội này. Hơn nữa nếu con vẫn cố chấp kiên trì như thế, khi thân phận con bại lộ, phụ mẫu và huynh đệ tỷ muội của con đều bị người ta chê cười." Ôn Lương bỏ qua từ ngữ hoa lệ và lý luận, dùng lời lẽ thô ráp dễ hiểu nói cho nàng biết đạo lý này, "Tựa như hôm nay, mặc dù lời nói của gia gia con rất khó nghe, nhưng đó là sự thật, chúng ta không phản bác được." Đây cũng là lý do vì sao hấn thả cho lão đầu trách mắng, nên để người ngoài mắng cho tiểu cô nương ngoan cố tính lại, bằng không nhất định nàng sẽ mặc kệ mọi thứ chạy đi lưu lạc giang hồ, đến lúc đó đuổi theo cũng không trở lại.

Ôn Ngạn Bình bị đã kích, kinh ngạc ngồi một chỗ, không nói gì.

Ba đứa nhỏ ngây thơ nhìn bọn họ, không biết loại chuyện vì sao nữ nhân phải xuất giá này, lại khiến đại ca của mình có dáng vẻ bị đã kích như thế.

A Tuyết lắc lắc tay của nàng: "Đại ca, muội muội chúng ta sau này không xuất giá, sau này chúng ta nuôi Quý Quý."

Trường Trường gật đầu: "Đệ sẽ cố gắng đọc sách, sẽ giống như cha, không để người khác ức hiếp nhà chúng ta đâu."

Quý Quý giơ bàn tay nhỏ bé: "Muội, muội sẽ cố gắng học tập, sau này gả cho người tốt, không cần mọi người lo lắng."

"..."

Ba đứa nhỏ không hiểu chuyện lập tức công phá mọi người ở đây, khiến mọi người nhìn không được cười lên ha ha.

Sau khi dùng bữa cơm đoàn viên xong, Ôn Ngạn Bình không ở lại Trấn Quốc Công phủ ngắm trăng cùng mọi người, mà lấy cớ đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng, Ôn Ngạn Bình một mình đi trên đường phố náo nhiệt, rõ ràng mọi người cảm hoa đang cười cười nói nói khắp nơi, nhưng nàng lại cảm thấy cô đơn. Đến khi đi tới một đầu ngõ, nhìn vào ngõ hẻm vắng lặng, mới giật mình hồi phục tinh thần, có chút phiền não giật tóc của mình, suy nghĩ xem đến cùng nàng làm vậy có đúng hay không?

Cho tới nay, nàng giống như đứa bé được nghĩa phụ nghĩa mẫu che chở, tùy ý vui vẻ mà sống, chưa từng có cảm giác như thế có đúng hay không. Tuổi ngày càng lớn, rốt cuộc nàng ý thức được, thì ra mình là một nữ nhân, thân thể có những cái nữ nhân cần có, dù phù nhận thể nào cũng không thay đổi được sự thật này. Sau đó, rắc rối liền đến, nữ nhân trưởng thành nên bàn chuyện chung thân đại sự rồi.

Nhưng mà, nàng luôn cự tuyệt thân phận nữ nhân của mình, lấy dáng vẻ nam nhân sinh hoạt, có thể quên đi rất nhiều chuyện không vui, thậm chí có thể làm những chuyện mà rất nhiều nữ nhân không thể làm, khiến cho nàng trong lúc bất tri bất giác quên đi thân phận nữ nhân của mình. Về phần chung thân đại sự, nàng đã sớm nghĩ kỹ, chờ khi các đệ đệ muội muội lớn thêm chút nữa, nàng sẽ rời khỏi kinh thành, đi ngao du tứ hải, quan sát thế giới này, đến khi già rồi, trở về nơi sinh sống khi còn bé, ở cùng phụ mẫu mình, chết trên đỉnh núi.

Nàng đã có kế hoạch cho cả đời rất tốt, tại sao vẫn phải xuất giá chứ?

Không bằng, thừa dịp tất cả mọi người còn đang biết đến thân phận nghĩa tử Ôn phủ, cứ như thế rời đi! Tới lúc đó sẽ không làm phụ mẫu xấu hổ.

Nghĩ như thế, trái tim mạnh mẽ nhảy lên, tay chân run run, kêu gào, thừa dịp tết Trung Thu náo nhiệt, lúc không ai chú ý, nhanh chóng rời đi... Thế nhưng mà, nếu làm như thế, thì ngay cả heo chó cũng không bằng! Nghĩa phụ nghĩa mẫu tốt với nàng như vậy, nếu không từ mà biệt, ngay cả súc sinh cũng không bằng!

Hay là, nàng cứ lấy một cô nương ư? Dù sao cũng là giải quyết chung thân đại sự mà, gả với lấy không phải đều giống nhau sao? Nhưng có lẽ Ôn đại nhân sẽ không thích có nhiều nàng đâu đâu?

Tiểu cô nương buồn rầu hận không thể đánh bay mọi trở ngại, chỉ có thể ngồi xổm xuống ôm đầu, muốn đào một cái hố chôn mình xuống cho rồi, vậy thì không có nhiều buồn phiền như thế nữa.

"Tiểu sư đệ?"

Trong tiếng náo nhiệt vang trời, hình như có một âm thanh dịu dàng vang lên, hơi quen tai.

Ôn Ngạn Bình ngẩng đầu, nghiêng đầu nhìn thanh niên xuất hiện ở đầu ngõ, hần đưa lưng về phía đường phố đèn đuốc sáng trưng, không nhìn rõ khuôn mặt, những ngọn đèn nhẹ nhàng kia làm thân ảnh hần hiện ra thêm mấy phần âm áp. Mặc dù không nhìn rõ mặt, nhưng nàng liếc một cái là biết rõ thân phận người này, khiến cho phiền não của tiểu cô nương tăng lên cực điểm.

A a a, nếu không từ mà biệt, không chỉ heo chó không bằng, ngay cả Hồ ly tinh cũng sẽ tức giận trực tiếp giết chết nàng đó. Đừng tưởng nàng không biết Hồ ly tinh bí mật đưa chết những người không vừa mắt kia, thật là nam nhân vừa tàn nhẫn vừa nguy hiểm.

Hạng Thanh Xuân quan sát người đang ngồi xổm trong ngõ hẻm, chớp mắt, chậm rì rì thông thả bước đến, nghi ngờ nhìn vẻ mặt buồn rầu của nàng.

"Nàng làm sao thế?"

Ôn Ngạn Bình không trả lời hần, chỉ buồn bực nói: "Mất huynh sao lại tinh quá vậy? Có thể nhìn thấy đệ ở chỗ này."

Hạng Thanh Xuân cười nhạt không nói, không nói cho nàng biết, không phải mất hần tinh, mà là mất Chiêu Quang lợi hại, đầu tiên nhìn thấy bóng lưng của nàng, còn tưởng mình nhìn lầm rồi, nhanh chóng đến bám báo hần. Đối với chuyện Chiêu Quang thích bỏ bỏ mấy chuyện gì gì đó, Hạng Thanh Xuân không muốn quan hần, chỉ cần hần có ích là được, giống như bây giờ, có thể phát hiện tiểu cô nương đang buồn bực, chẳng phải rất hữu dụng sao?

Thấy nàng giống như tiểu cầu bị bỏ rơi ngồi ở đó, mặt mày ủ rũ, đáng vẻ không biết làm sao, Hạng Thanh Xuân thấy buồn cười, vung tay áo ngồi xổm trước mặt nàng, hỏi: "Nàng làm sao thế?"

Ôn Ngạn Bình nhìn hần, bỗng nói: "Hồ ly tinh, nếu đệ đột nhiên không từ mà biệt..."

"Ta sẽ trực tiếp giết nàng, tránh cho nàng gây ra chuyện không bằng cảm thú nào đó!"

"..."

Ôn Ngạn Bình im lặng, dịch dịch mũi chân, trong lòng tức giận, tự nhủ, xem đi xem đi, hồ ly tinh quả nhiên là nam nhân xấu xa cực điểm.

Hạng Thanh Xuân lạnh lùng nhìn nàng: "Ôn Ngạn Bình, nếu nàng có lòng, thì đừng phụ tâm ý của sư phụ và sư mẫu, họ đều hi vọng cả đời nàng khỏe mạnh bình an."

Ôn Ngạn Bình cúi đầu thật thấp, không nói gì.

"Được rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?" Hạng Thanh Xuân khôi phục giọng nói dịu dàng, bất tri bất giác dụ tiểu cô nương nói ra tâm sự của mình.

Cũng bởi vì đột nhiên hấn khéo léo hiểu lòng người như thế, tiểu cô nương khổ não một ngày quyết định tìm người thổ lộ hết, ngập ngừng nói: "Hồ ly tinh, nếu như đệ nói, đệ muốn lấy thê tử..." Lấy thê tử về, xem như đã giải quyết chung thân đại sự rồi? Hơn nữa sau này nàng sẽ đối xử với cô nương kia thật tốt, không để cho bất kỳ ai ức hiếp nàng, như vậy sẽ không còn ai nói xấu nữa?

"Đừng nghĩ nữa, chuyện đó không thể nào!" Thanh niên đã nổi giận lạnh lùng cắt ngang lời nàng, âm thầm nắm chặt nắm đấm, không để cho mình bị nàng làm tức giận là gây ra chuyện xúc động gì.

"Tại sao?"

"Nàng nói xem?"

"..."

Chẳng lẽ Hồ ly tinh biết rõ thân phận của nàng rồi? Ôn Ngạn Bình nhin không được suy nghĩ miên man, sau đó nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, nếu hấn biết, thái độ đối với mình sẽ không không có gì thay đổi như thế, vẫn như trước kia mà.

Ôn Ngạn Bình cố gắng điều chỉnh tâm tình, rất muốn dời chủ đề sang hướng khác, sau đó dụ dỗ hấn nghĩ cách giúp đỡ. Nhưng mà hồ ly tinh đáng hận này, dáng vẻ cao quý lãnh diễm đã cắt đứt vọng tưởng của nàng. Cuối cùng, Ôn Ngạn Bình bị bức không còn cách nào khác, quyết định nói cho hấn biết chân tướng: "Hồ ly tinh, đệ muốn nói với huynh một chuyện, huynh thông minh như thế, đệ nghĩ huynh có thể cho đệ ý kiến. Đương nhiên, bất luận là thế nào, chúng ta vẫn là huynh đệ, đúng không?"

"..Đề xem thế nào." Hạng Thanh Xuân giữ lại lời nói, trong lòng biết nàng sắp nói cái gì, nhưng trái tim không nhịn được mà mạnh mẽ nhảy lên, thậm chí quan sát hoàn cảnh xung quanh, chẳng lẽ phải nghe chân tướng ở chỗ vừa đen vừa tối lại không có không khí này? Nghĩ đến nếu thay đổi nơi khác nàng lại có thời gian trì hoãn, có thể sẽ làm rùa rụt cổ, Hạng Thanh Xuân lập tức quyết định, cứ nói ở chỗ này đi.

Ôn Ngạn Bình ghé sát vào hấn, hít một hơi thật sâu, mang theo một loại dũng khí đập nổi dim thuyền nói: "Hồ ly tinh, hôm nay gia gia mắng cha đệ, nói đệ nên xuất giá...Không cần nhìn đệ, chính là như huynh nghĩ, ông ấy nói đệ nên xuất giá -- quý quá, gả cho ai chứ, đệ lấy không được sao? Đệ có điểm nào không giống nam nhân?"

"Điểm nào của nàng cũng không giống nam nhân!"

Nghe thấy giọng nói tinh táo của hấn, vậy mà không bị dọa sợ, Ôn Ngạn Bình trừng mắt, ngạc nhiên: "Huynh...không ngạc nhiên sao? Kỳ thật đệ không muốn lừa dối huynh đâu, bởi vì trong lòng đệ, đệ cảm thấy mình là một nam nhân!"

"..."

Hạng Thanh Xuân dờ dẩn, mặc dù trong lòng nghĩ cho tới giờ nàng cũng không xem mình là nữ nhân, nhưng khi nghe chính miệng nàng thừa nhận, vẫn cảm thấy hơi đau đầu. "Ta rất ngạc nhiên, nhưng mà nàng là nữ nhân, điểm ấy không cần nghi ngờ." Hơn nữa còn là hấn tự mình nhìn thấy. "Hay là ta nên gọi nàng là tiểu sư muội mới đúng."

Ôn Ngạn Bình kinh hãi, "Tiểu sư muội cái gì? Chẳng lẽ đệ là nữ nhân thì chúng ta không thể làm huynh đệ được nữa sao?"

Nháy mắt, Hạng Thanh Xuân muốn bóp chết nàng, miễn cho sau này nàng làm mình tức chết.

Thấy hấn đột nhiên đứng dậy, Ôn Ngạn Bình cho là hấn không thể chấp nhận, vội vàng đứng lên, bỏ nhào qua kéo tay áo hấn, kêu lên: "Hồ ly tinh, huynh sẽ không nhỏ mọn như thế phải không? Chúng ta đã làm huynh đệ nhiều năm, huynh không thể thoảng một cái liền không nhận nữa được?"

Hạng Thanh Xuân vẫn không nói chuyện, phát tay áo đẩy nàng ra, đi thẳng.

Nếu hấn mắng chửi mình còn đỡ, nhưng rồi đi như thế, khiến cho lòng nàng thấp thỏm, hơi khó chịu, nghĩ tới tình huynh đệ nhiều năm không còn nữa thì khổ sở, cuối cùng cắn môi, đuổi theo.

Khóe mắt liếc nhìn cái bóng dưới ngọn đèn đường, biết nàng đuổi theo, trong lòng Hạng Thanh Xuân nhẹ nhàng thở ra. Đuổi theo là tốt, quả nhiên người này nhất định phải bị dồn ép, nếu dung túng quyết định của nàng, không biết ngày tháng năm nào nàng mới nghĩ thông suốt, chỉ sợ cho nàng chút thời gian, nói không chừng nàng sẽ đưa ra quyết định gì đó làm hấn tức chết.

Hạng Thanh Xuân rất hiểu Ôn Ngạn Bình, bởi vì đã đem nàng trở thành bảo bối đặt sâu trong lòng, cho nên hiểu rõ nàng hơn bất kỳ ai, biết rõ mỗi một

phản ứng của nàng, như lúc này, từng bước ép sát, cuối cùng khiến nàng cắn cầu.

Khóe môi cong một cái, Hạng Thanh Xuân đi qua đường phố náo nhiệt, đi tới con sông bên cạnh.

Ôn Ngạn Bình tâm thần bất định đi theo phía sau hắn, không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Thoáng một cái từ ngõ hẻm lờ mờ tối ra tới đường lớn đèn đuốc sáng trưng, Ôn Ngạn Bình có chút không quen, nhưng không còn cảm giác cô đơn như lúc trước.

Nhìn nam nhân đang đi phía trước, nhất thời Ôn Ngạn Bình không biết nói gì cho phải, đành phải im lặng đi theo hắn, suy bụng ta ra bụng người mà nghĩ, nếu như nàng có một huynh đệ tốt, nhưng cuối cùng lại phát hiện thì ra huynh đệ tốt là một nữ nhân, nàng có tức giận hay không đây? Hình như không thể nào, đã làm huynh đệ lâu như thế, mọi người biết rõ lẫn nhau, là nam nhân hay nữ nhân thì có quan hệ gì?

- - Cô nương, nếu người huynh đệ này có tâm tư không thuần khiết với nàng, chuyện lừa gạt này mới là điểm chết người đó.

Đi qua một đoạn đường náo nhiệt, thì nhìn thấy cây liễu phía trước dòng sông, trong tay Chiêu Quang cầm hai chiếc đèn hoa sen đứng chờ ở đó, thấy bọn họ tới, vội cười nói: "Thiếu gia, Ôn thiếu gia, đi ra bờ sông thả đèn hoa sen đi."

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt đáp ứng, cầm chiếc đèn hoa sen nhỏ.

Ôn Ngạn Bình liếc mắt cười cười, tiếp nhận một cái khác, nói: "Cảm ơn nha."

"Không cần khách khí, các ngài cảm trước, thuộc hạ đi mua một ít thức ăn vặt cho các ngài." Chiêu Quang nói xong, nhạy cảm phát hiện tâm tình thiếu gia hẳn bây giờ không đúng lắm, nên đành bỏ qua loại ánh mắt van xin ở lại như tiểu cầu này của tiểu cô nương, thức thời rời đi.

Giương mắt nhìn Chiêu Quang rời đi, Ôn Ngạn Bình không biết nói gì cho phải.

Lúc này trăng đã lên giữa trời, toàn bộ thế giới chìm trong một mảnh nước màu bạc. Dọc hai bờ sông, có thể nhìn thấy từng điểm đèn dầu uốn lượn thành đường, giữa sông có rất nhiều ánh huỳnh quang của hoa đăng, tô điểm cho thế giới càng thêm xinh đẹp. Trên sông còn có một vài thuyền hoa treo đèn lồng xinh đẹp, trên thuyền hoa loáng thoáng có âm thanh tiếng đàn sáo, nhưng lại bị tiếng huyền nào trên bờ bao phủ.

Cảnh đẹp như thế, ngày hội như thế, vui vẻ như thế, khiến cho người ta cũng bị nhiễm một phần vui sướng cao hứng, nhịn không được bắt đầu đùa giỡn.

Ôn Ngạn Bình ôm đèn hoa sen trong lòng, nhìn thấy bên bờ có bè trúc cho thuê, lập tức kéo tay Hạng Thanh Xuân: "Hồ ly tinh, chúng ta thuê bè trúc đi."

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng một cái, hình như tiểu cô nương đã quên mất rồi rầm uế oái ả lúc này, toàn tâm đắm chìm vào không khí náo nhiệt này. Hạng Thanh Xuân không nói gì, sau khi Chiêu Quang trở về, bèn sai hắn đi thuê bè trúc, ba người cùng nhau lên bè trúc. Chiêu Quang khởi động cây sào dài chậm rãi chèo, Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân đứng ở đầu bè trúc còn lại ngắm hoa đăng hai bên bờ sông.

Ngắm cảnh đẹp một lát, Ôn Ngạn Bình ngồi xổm xuống, đem hoa đăng thả xuống sông, im lặng ước nguyện, nhìn hoa đăng lững thững trôi xa, sau đó tụ họp với hàng vạn chén hoa đăng nhỏ, rồi cuộc không phân biệt được chén nhỏ nào là chén nhỏ nào.

Nàng không hiểu mà phiền muộn một lát, quay đầu liền nhìn thấy hoa đăng trong tay thanh niên bên cạnh còn chưa thả, vả lại còn dùng ánh mắt trầm mặt nhìn nàng, khiến cho nàng vô thức muốn trốn tránh loại ánh mắt quá lạnh lẽ này.

"Huynh không thả hoa đăng sao?"

Hạng Thanh Xuân lạnh nhạt lên tiếng, đem hoa đăng thả xuống sông. Ánh trăng rất sáng, như một mảnh vải mỏng, bầu trời tối đen tựa lên một tầng mỹ cảm mộng lung. Đặc biệt là thanh niên dưới ánh trăng, dung nhan vốn tuấn mỹ khó tả giống như được choàng một tầng sa y tinh khiết, lộ ra vẻ mặt thanh đạm, đầu lông mày có chút lạnh lùng.

Trong lòng Ôn Ngạn Bình bỗng nhiên không dễ chịu, nhỏ giọng nói: "Huynh, huynh vẫn để bụng?"

Có thể bầu không khí lúc này qua tốt, hoàn cảnh thật đẹp, Hạng Thanh Xuân hiếm khi không nói lời khiến cho nàng khó chịu, chỉ nói: "Nàng cứ nói đi?"

Ôn Ngạn Bình cúi đầu nhìn nước sông cạnh mép bè trúc: "Hồ ly tinh, huynh là huynh đệ rất quan trọng của ta!"

"Nhưng mà ta không muốn làm huynh đệ của nàng!"

"Tại sao?" Nàng chần kinh, ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt xinh đẹp mờ thật to, khiến cho lòng hắn khẽ động, nhin không được cúi người hôn nhẹ lên cặp mắt đó, giống như lông vũ phớt qua, dịu dàng như nước.

Cái đụng chạm chớp mắt rồi biến mất này so với hôn môi trước kia càng làm cho nàng xúc động hơn, trong lòng như có gì đó vuốt ve, nhẹ nhàng run rẩy.

"Ôn Ngạn Bình làm thế tử của ta đi."

"..."

Đột nhiên, Chiêu Quang sợ hãi hô một tiếng, liền nhìn thấy tiểu nhân gia đang ngồi xổm cùng thả đèn hoa sen với thiếu gia nhà hắn mạnh mẽ đứng dậy, chân đạp trên bè trúc, thân thể nảy lên thật cao, dưới ánh trăng giống như một con hạc nhẹ nhàng, điểm chân trên mặt nước, trực tiếp chạy.

Sao lại chạy? Ôn thiếu gia bị cái gì đã kích vậy?

Chiêu Quang chờ dẫn nhìn thiếu niên nhảy trên mặt sông giống như tập kỹ chơi đùa, sau đó nhìn về phía thiếu gia nhà hắn, chỉ thấy dung nhan tuấn mỹ mờ ảo dưới ánh trăng, ánh mắt dữ tợn, khiến hắn sợ đến mức không dám liếc mắt nhìn, cầm sào trúc chèo vào bờ.

Bên kia, Ôn Ngạn Bình nhảy đến trên bờ, chạy thật lâu, mới vịn tường ngừng lại, từng ngum từng ngum thở phì phò.

Nhất định nàng nghe lầm thôi! Đúng, nhất định là lỗ tai không tốt, tiếng gió quá lớn, nên đã nghe lầm.

Ừ, hôm khác tìm Hồ ly tinh xin lỗi vậy, nàng chỉ nhất thời nghe lầm, cho nên mới đột nhiên chạy trốn, tuyệt đối không phải cố ý.

Mặc dù tự trấn an mình, nhưng mặt mày Ôn Ngạn Bình vẫn hơi ủ rũ, không cần nghĩ cũng biết mình mạo muội chạy đi như thế, sắc mặt hồ ly tinh nhất định rất khó coi, nói không chừng về mặt đây giận dữ muốn giết chết nàng.

Vuốt vuốt ngực, Ôn Ngạn Bình quyết định lúc hồ ly tinh còn chưa hết giận, tốt nhất là không nên gặp hắn.

Quyết định xong, lúc chuẩn bị rời đi, bỗng ngửi được một mùi máu tươi trong không khí, tiểu cô nương bị dọa sợ chạy lý trí rốt cuộc đã trở về, phát hiện mình chạy tới trong góc một ngõ hẻm, mùi máu tươi nhàn nhạt hình như từ sâu trong ngõ hẻm bay tới. Đối với loại tình huống này, ý vào tài cao gan lớn, tiểu cô nương không chỉ không chạy, ngược lại linh hoạt như mèo săn tới.

Nằm trên đầu tường của một hộ dân, Ôn Ngạn Bình quan sát thấy hai nam nhân bị bốn hắc y nhân tập kích, toàn thân hắc y nhân che kín chỉ lộ ra đôi mắt, thấy không rõ tướng mạo, ngược lại cách ăn mặc của một trong hai nam nhân bị truy đuổi kia giống như thị vệ, đang miễn cưỡng che chở nam nhân mặc cẩm y phía sau.

Nhờ ánh trăng xuyên qua ngõ hẻm, Ôn Ngạn Bình mới nhìn thấy nam nhân được thị vệ che chở phía sau là Đại hoàng tử.

Ôi, Đại hoàng tử lại gặp chuyện nữa!

Mặc dù xem Đại hoàng tử làm trò cười rất vui vẻ, nhưng mà để cho nàng nhìn thấy Đại hoàng tử bị ám sát thì không nên, đến lúc Đại hoàng tử vô ý bị chém một đao sau lưng, Ôn Ngạn Bình mới ra tay.

Bê mạnh ngồi trên mái nhà thành bốn khối, soạt soạt phóng qua, bốn gã hắc y nhân bị mạnh ngồi đánh trúng, toàn thân tê rần, hoạt động bị ảnh hưởng, thị vệ thấy kẻ hở, trực tiếp giơ một đao giải quyết một tên.

Ba tên còn lại nhìn ra có người giúp đỡ, thì không quan tâm nữa, bứt ra muốn rời đi. Lúc này ba mạnh ngồi nữa lần lượt bay tới, hai người trong đó trúng chiêu, người thứ ba nhờ có tốc độ nhanh nên tránh khỏi. Chỉ là rất nhanh đã bị một người phóng ra từ trên tường, một cước đạp trúng ngực, ngã lăn trên mặt đất, rắc rắc một tiếng, xương ngực bị gãy.

"Ôn Ngạn Bình!"

Đại hoàng tử kinh hãi gọi một tiếng, dưới ánh trăng khuôn mặt bình thường nhiễm một tầng nguyệt sa, ánh mắt lông mày phần chần tùy ý, thoạt nhìn giống như ngọc quý, rất động lòng người.

Tìm đại hoàng tử nhảy lên, đột nhiên một cổ đau đón từ sâu trong lòng truyền đến, nhất định nguyên nhân là do mình bị thương quá nặng.

Ngay lúc Đại hoàng tử thất thần, Ôn Ngạn Bình ra hai ba quyền là đã đánh hai tên hắc y nhân còn lại không thể nhúc nhích, khóa cầm và tứ chi bọn hắn phồng khi bọn hắn chạy trốn và tự sát.

Bởi vì có sự xuất hiện của Ôn Ngạn Bình, nguy hiểm của Đại hoàng tử được giải trừ, thị vệ kia cũng nhẹ nhàng thờ ra. Võ nghệ của nghĩa tử Ôn thái sư thật cao cường, người trong kinh thành đều biết, mặc dù chưa thấy qua, nhưng vừa rồi nàng ra tay, cực kỳ đẹp mắt. Có nàng, cho dù hắc y nhân còn đông đảo, cũng không cần lo lắng cho an toàn của Đại hoàng tử.

"Đại diện hạ, đây là chuyện gì? Sao ngài ra nông nỗi này?"

Đại hoàng tử được thị vệ dìu, thần sắc âm u nhìn đám hắc y nhân, cả hận nói: "Hôm nay ta và Đại hoàng tử phi ra ngoài ngắm hoa đăng, nào ngờ bị chen

lần, ngay cả thị vệ cũng bị tách ra, thì bị những thích khách bức tới nói này. Ôn Ngạn Bình, nhờ có người, người lại cứu ta một lần nữa.

Thì ra là cùng thê tử đi ngắm hoa đăng, xưa nay Ôn Ngạn Bình cảm thấy nam nhân tốt với thê tử đều là nam nhân tốt, ác cảm đối với Đại hoàng tử giảm đi rất nhiều.

Ôn Ngạn Bình cười tủm tỉm, “Vậy Đại hoàng tử phải nhớ rõ ơn cứu mạng của ta đây. Yên tâm ta sẽ không yêu cầu quá mức để ngài báo ân đâu.”

Khỏe miệng Đại hoàng tử giật giật, may mà tiểu tử này còn cười hi hi nói thêm vài lời da mặt dày, không phải nói những chuyện này đều do hắn phải làm sao? Nhưng lời này của nàng thì hẳn tin, lấy thông minh của Ôn Tử Tu, Ôn Ngạn Bình không phải loại thi ân cầu báo đó, ngược lại hẳn hơi tò mò, nàng luôn miệng nhắc nhở ơn cứu mạng với mình là có ý gì?

"Đại hoàng tử, chuyện tiếp theo ngài xem rồi làm đi, ta phải hồi phủ." Làm xong mọi chuyện, Ôn Ngạn Bình muốn rời đi rồi.

Ai ngờ nàng vừa nói xong, thị vệ kia của Đại hoàng tử lập tức dùng ánh mắt lên án nhìn nàng. Thị vệ kiên trì nói: "Ôn thiếu gia, những thích khách này đã có âm mưu, rất có khả năng còn đồng đảng, ngài có thể hộ tống chủ tử nhà ta một đoạn không?"

"Nhưng bây giờ quá muộn rồi, không trở về cha ta sẽ mắng ta..." Ôn Ngạn Bình khó xử.

Thị vệ và Đại hoàng tử xém thổ huyết, tiền Phật tiền tới Tây Thiên, lời này nàng không hiểu sao? Chẳng lẽ đường đường là một hoàng tử mà sự an toàn không sánh bằng một câu của cha nàng? Thật muốn bỏ đầu nàng ra xem bên trong chứa những gì...

"Được rồi, nếu Ôn tiên sinh trách tội, bản hoàng tử sẽ giải thích với hắn." Đại hoàng tử cắn răng nói, cảm thấy toàn thân đau nhức, bị tiểu tử này xáo trộn, càng đau, tâm tình cũng không tốt.

Ôn Ngạn Bình nhếch miệng, nghe thị vệ kia an bài, thị vệ ở đây canh chừng thích khách, chờ thị vệ phủ Đại hoàng tử tới, nhờ nàng dẫn Đại hoàng tử trở về trước. Ôn Ngạn Bình thấy Đại hoàng tử bị thương rất nặng, cho nên gạt đầu, tiến lên một bước, nâng Đại hoàng tử lên.

"..."

"Hỗn trướng, thả ta xuống!" Lúc này Đại hoàng tử thật sự học máu.

Ôn Ngạn Bình nhìn xuống ý nghĩ vứt bỏ Đại hoàng tử, cắn răng nói: "Đại hoàng tử, thương thế của ngài quá nặng, tự mình không thể đi được, để ta khiêng ngài đi."

"Người!"

"Ôn thiếu gia, chủ tử nhà nô tài thương thế nặng, không thể khiêng như thế." Thị vệ đứng ra nói chuyện, thầm nghĩ đây là ngược đãi người bị thương đấy, chẳng lẽ chủ tử nhà mình và Ôn thiếu gia có thù oán? Chẳng trách bình thường chủ tử chán ghét Ôn thiếu gia, chỉ cần là tin tức của Ôn thiếu gia, ngài ấy chưa từng bỏ qua, luôn bày ra vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Ôn Ngạn Bình gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, thì thầm một tiếng phiền phức, sau đó đổi tư thế, trực tiếp ôm đi.

"..."

Thế này chắc không có ý kiến nữa chứ?

Thị vệ thấy Ôn Ngạn Bình bày ra dáng vẻ "Người có ý kiến thì lão tử không làm", nên đành im lặng nuốt tất cả phản đối lại. Mặc dù Đại hoàng tử tức giận đến đầu óc choáng váng, cộng thêm mất máu quá nhiều, không có cách nào lên tiếng, chỉ là trong lòng dâng lên từng đợt bị thương, thầm nghĩ thế này mất mặt muốn chết.

May mắn, vừa ra khỏi ngõ hẻm, thì nhìn thấy mấy thị vệ vội vàng chạy tới, sau lưng thị vệ còn có một thiếu phụ được nha hoàn dìu tới, mặc dù Ôn Ngạn Bình chưa gặp qua nàng ấy, nhưng cảm thấy vô cùng quen mặt, thấy nàng ấy và hảo bằng hữu Nghiêm Khác có mấy phần giống nhau, thì biết đây là tỷ tỷ Nghiêm Khác, đương kim Đại hoàng tử phi.

Những thị vệ và Đại hoàng tử phi nhìn thấy Đại hoàng tử được Ôn Ngạn Bình ôm đi tới, bầu không khí nháy mắt trầm mặc, giống như không biết nói gì cho phải. Dù sao là một đại nam nhân, được một tiểu thiếu niên nhỏ gầy hết sức tự nhiên ôm đi, hình ảnh này rất không tốt, khiến người ta không nở nhìn thẳng.

Ánh mắt Đại hoàng tử phi hơi phức tạp, nhìn nhìn Ôn Ngạn Bình, lại nhìn trượng phu được Ôn Ngạn Bình ôm trong lòng, bèn có cảm giác cổ quái.

Ôn Ngạn Bình nhìn thấy bọn họ, lúc đang muốn giao Đại hoàng tử cho họ, ai ngờ lại nhìn thấy được Hạng Thanh Xuân và Chiêu Quang bị bỏ lại trên bệ trúc lúc này, đúng lúc hắn dẫn Chiêu Quang đi ngang, chống lại cặp mắt xé rách nặng nề kia, Ôn Ngạn Bình nhìn không được lui về sau một bước.

"Tiểu sư đệ, Đại hoàng tử, làm sao thế?" Hạng Thanh Xuân đi tới, thần sắc âm trầm, đưa mắt nhìn qua, trong lòng hiểu rõ, nói với Đại hoàng tử phi: "Đại hoàng tử bị thương rất nặng, hay trước tiên đưa ngài ấy về cho thái y bắt mạch." Nói xong, nhìn về phía Ôn Ngạn Bình.

Ôn Ngạn Bình thấy cặp mắt xé kia thì ngờ ngàng, vô thức đem Đại hoàng tử nhét vào lòng một thị vệ bên cạnh, nói: "Các người đã tới, vậy Đại hoàng tử giao cho các người."

Thân thể Đại hoàng tử quan trọng hơn, mọi người không nói nhiều, lúc thị vệ sắp ôm Đại hoàng tử rời đi, Đại hoàng tử đột nhiên mở miệng: "Mấy người các ngươi áp tải thích khách về nghiêm hình tra xét, việc này không thể lộ ra ngoài." Giọng nói có chút suy yếu, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn có khẩu khí.

"Dạ."

Dần dần xong, rốt cuộc Đại hoàng tử hôn mê bất tỉnh như ý nguyện.

Thị vệ tìm một cỗ kiệu, để Đại hoàng tử và Đại hoàng tử phi ngồi vào rồi đi, bởi vì muốn tránh đám đông, chỉ có thể chọn đường vòng ít người qua lại.

Thăng đến phủ Đại hoàng tử, thấy không phát sinh thêm chuyện gì, đưa mắt nhìn kiệu Đại hoàng tử bình an đi vào phủ xong, Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân mới rời đi.

Hai người trầm mặc bước đi. Chiêu Quang không biết hai người xảy ra chuyện gì, đành câm như hến.

Một lát sau, Ôn Ngạn Bình bỗng nói nhỏ một tiếng "Ta về đây", sau đó không cho Hạng Thanh Xuân kịp phản ứng, lướt nhẹ một cái, đã cách xa vài bước, nhanh chóng biến mất ở đầu đường.

Hạng Thanh Xuân nhìn theo hướng nàng biến mất, một lúc sau mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148

Lúc trở lại Ôn phủ, đêm đã khuya.

Do đã dặn dò đại thúc gác cổng, nên sau khi Ôn Ngạn Bình gõ cửa hai tiếng, cửa nhanh chóng được mở ra, đại thúc mở cửa cười hỏi thăm: "Đại thiếu gia, ngài đã về rồi, chơi Trung Thu có vui không?"

Hoàn toàn chẳng chơi được gì ngược lại tiểu cô nương còn sợ đến không mở miệng được, chỉ hàm hồ nói: "Cũng tạm, Lư đại thúc, ta đi nghỉ trước, thúc cũng nghỉ ngơi sớm đi."

"Được, nghe đại thiếu gia."

Chào tạm biệt đại thúc gác cổng xong, Ôn Ngạn Bình mang tâm sự nặng nề, lúc đi qua chính sảnh, từ xa đã thấy đèn trong sảnh sáng rực, bước chân hơi chậm lại, tạm thời vứt bỏ những tâm tình không cần thiết, về mặt trở về như thường.

Quả nhiên lúc đi tới chính sảnh, thì nhìn thấy một đôi phu thê đang ngồi trò chuyện, Ôn Ngạn Bình chạy vào, cười rất vui vẻ, "Cha, nương sao hai người còn chưa ngủ?"

"Đương nhiên là chờ con rồi." Như Thúy vẫy tay gọi nàng tới, dò xét nhìn nàng một cái, hỏi: "Đêm nay đi chơi chỗ nào? Chơi vui không? Không xảy ra chuyện gì chứ?"

Ôn Ngạn Bình vô thức kinh ngạc, cho là bọn họ biết rõ chuyện Hồ ly tinh muốn nàng làm thê tử của hắn rồi, sau đó nhanh chóng phát hiện mình đã nghĩ nhiều, không cho họ có cơ hội hỏi tiếp, chặn lại: "Nương, ngài đoán như thần, đêm nay Đại hoàng tử bị ám sát, con đã cứu hắn đấy."

Như Thúy cô nương lắp bắp kinh hãi, vỗ ngực nói: "Thật sao? Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi mà."

"..."

Thấy phản ứng của hai người, khóe miệng Ôn Lương co giật, chẳng lẽ nha đầu nhà hắn cũng có miệng quạ đen sao? Thấy các nàng bắt đầu phát ngôn, Ôn Lương cất ngang: "Ngạn Bình, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Đại hoàng tử bị ám sát?"

Ôn Ngạn Bình gãi gãi mặt, bèn đem chuyện tối nay nàng phát hiện được mùi máu tươi thiếp theo phát hiện ra đại hoàng tử, rồi cứu hắn nói ra một lần, sau đó nói tiếp: "Hình như thương thế của Đại hoàng tử hơi nghiêm trọng, dặn dò mọi chuyện xong thì hôn mê, sau đó con và Hạng sư huynh cùng đưa Đại hoàng tử và Đại hoàng tử phi về phủ, trên đường không gặp thích khách, có thể nhiệm vụ đã thất bại, nên những tên thích khách kia không xuất hiện nữa."

Tiểu cô nương nói rất vô tội, nhưng Ôn Lương cảm thấy chuyện Đại hoàng tử thổ huyết hôn mê, sợ không phải là do thương thế nặng, mà là do tiểu cô nương hung tàn này giầy vò thì có, nào là nâng lên, nào là ôm, với tư cách là một nam nhân bình thường đều không chịu nổi, huống chi đường đường là một hoàng tử chí tôn, tự tôn của Đại hoàng tử lại rất lớn.

Ôn Lương suy nghĩ một lát, bỗng nói: "Không biết là người phương nào muốn ám sát Đại hoàng tử, nếu giống như chuyện tại bãi săn Tây Sơn năm trước...Ngạn Bình, sau này cẩn thận một chút, ít ra ngoài thôi."

"Tại sao ạ?" Mắt Ôn Ngạn Bình trừng to, không cho ra ngoài chẳng lẽ nhốt nàng trong phòng thêu hoa nhỏ?

Lời Ôn Lương nói nhanh chóng ứng nghiệm suy đoán của nàng: "Ta nghe ma ma nói, nữ công của con vẫn luôn không tiến bộ, ta không cần con phải thêu ra đoá hoa mẫu đơn như Quý Quý, chỉ cần con thêu ra được đoá hoa đại nhò nhìn được là ta rất vui rồi, đến lúc đó người làm cha như ta hy vọng có thể đeo hầu bao con gái mình tự mình làm."

"...Muội muội làm hầu bao rất đẹp, cha hãy để muội muội làm đi." Ôn Ngạn Bình khổ then cúi đầu, cảm giác bị bé gái sáu tuổi vượt mặt thật sự không tốt, nhưng mà nữ công gì gì đó, lại là điểm yếu của nàng nhà.

"Quý Quý là Quý Quý, con là con. Được rồi, về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai bắt đầu cố gắng thật tốt."

Ôn Ngạn Bình đành uể oải hành lễ với bọn họ, cúi đầu rời đi.

Sau khi nàng rời đi, Như Thúy đột nhiên hỏi: "Ôn đại nhân, sao thế?" Nếu không có chuyện gì, Ôn Lương sẽ không hành hạ tiểu cô nương, bắt nàng ở nhà thêu hoa nhỏ, đoán chừng có cho nàng cả đời, nàng cũng không thêu ra được đoá hoa ra hình ra dáng. Như Thúy nghe xong, thì đã biết Ôn đại nhân lấy cớ giữ nàng ở nhà mà thôi.

Ôn Lương vỗ vỗ tay nàng: "Không có chuyện gì, chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Đêm nay Ngạn Bình ra mặt, ta sợ những đồng đảng thích khách kia xem Ngạn Bình là trở ngại, sẽ ra tay đối phó với nó, ta chỉ phòng ngừa trước mà thôi."

Như Thúy hít vào một hơi, lông mày hơi nhíu lại, "Ngạn Bình sẽ không xui xẻo như vậy chứ?"

Ôn Lương nhấp ngụm trà: "Không sao, nếu thật xui xẻo như thế, chúng ta sẽ đổi lại thân phận cho nó."

"Chàng nói là..."

Ôn Lương cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, dặt tay nàng trở về phòng: "Ngạn Bình của chúng ta không chỉ là đại thiếu gia Ôn phủ, đúng không? Đợi đến lúc nó xuất giá, cũng nên đổi lại thân phận, khiến người ta không phát hiện ra điểm yếu."

***

Gần đến cuối mùa thu, cây cỏ tươi tốt dần héo tàn, đưa mắt nhìn lại, lá vàng rơi đầy trong sân, nha hoàn bà tử quét dọn cả ngày bận rộn không ngừng vẫn không hết lá rụng.

Ôn Ngạn Bình cầm kim thêu nho nhỏ, nhìn lá rụng trong viện, tâm tình hiện giờ của nàng cũng giống như lá rụng vậy, buồn chán vô cùng.

Đã một tháng, còn chưa thêu ra được một phần sản phẩm để các ma ma giám định "Có thể gặp người." nữa, rõ ràng nàng thấy không tệ, so với những đoá hoa trên núi mình đã nhìn thấy không có gì khác nhau, nhưng hết lần này tới lần khác ma ma đều nói rất khó coi. Ôn Ngạn Bình cảm thấy vấn đề không phải do mình, tuyệt đối là do ánh mắt các ma ma quá cao, ngay cả muội muội thêu ra được đoá hoa mẫu đơn đẹp như thế, các ma ma chỉ nói tạm được.

Nghĩ xong, Ôn Ngạn Bình lấy một khăn tay từ trong túi ra, phía trên góc thêu một cảnh trúc xanh, đây là Quý Quý bị Tứ hoàng tử dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, vốn định thêu cho Tứ hoàng tử đấy, nhưng bị nàng nửa đường cướp về. Về phần sau đó Tứ hoàng tử tức giận như thế nào, nàng không quan tâm, dù sao cũng không gặp, không cần để trong lòng.

Vượt cảnh trúc xanh sống động trên khăn, Ôn Ngạn Bình cảm thấy cả đời mình cũng không thêu ra được loại vật này, hơn nữa cũng không cam tâm tình nguyện làm ra nó, chỉ có nghĩa phụ nghĩa mẫu muốn mà thôi. Cho nên nhân lúc muội muội chưa xuất giá, thu thập nhiều một chút cho bản thân mình dùng.

Đang nghĩ ngợi, thì thấy muội muội Quý Quý dẫn theo mấy nha hoàn từ cửa nguyệt lượng đi tới, Ôn Ngạn Bình đem khung thêu nhét vào bên cạnh, sửa sang lại y phục trên người, dưới ánh mắt nghiêm khắc của hai ma ma, đi ra ngoài.

"Đại ca ~"

Giọng nói non mềm vang lên, tiểu la lỵ đi tới. Phát hiện Tam tiểu thư Ôn phủ tới, mặc dù các ma ma không hài lòng khi người nào đó lười biếng, nhưng cũng không nói gì, thì lễ xong bên lui xuống.

Ôn Ngạn Bình dùng một tay ôm tiểu bằng hữu vào lòng, điểm điểm cái mũi nhỏ của bé: "Sao hôm nay Quý Quý tới đây."

"Nhớ đại ca." Quý Quý mím môi cười, ánh mắt đảo vòng, lại nói: "Đại ca, khi nào huynh đi ra ngoài?"

Nghe xong, Ôn Ngạn Bình gãi gãi mặt, bất đắc dĩ nói: "Thời gian này có khả năng sẽ không đi. Cha bố trí bài học cho ta, ta chưa hoàn thành, ở nhà thật đáng thương."

Tiểu la lỵ vô cùng đồng tình, "Rất khó sao? Có muốn Quý Quý giúp huynh không? A...Không được, Nhị ca và Tam ca đâu?"

Nàng lưu lạc đến trình độ phải cần đệ đệ muội muội sáu tuổi giúp đỡ, điều này đặc biệt không có tiền đồ, vị trí Đại ca tràn ngập nguy cơ. Ôn Ngạn Bình đương nhiên cự tuyệt, nhìn lá rừng từng mảnh, sắc thu càng dày đặc, nói: "Đừng nói chuyện này nữa, Đại ca dẫn muội đi dạo hoa viên." Dứt lời, nàng ôm tiểu băng hữu ra cửa, rời khỏi Bình An viện, đi tới hoa viên.

Trên đường, Ôn Ngạn Bình bỗng khách sáo hỏi tiểu la: "Tại sao đột nhiên Quý Quý hỏi Đại ca có ra ngoài hay không? Không phải muốn Đại ca dẫn đi chơi chứ?"

"Không phải đâu, chỉ muốn ra ngoài xem thử, Tứ ca ca nói sắp tới sinh thần huynh ấy rồi, cho nên muội muốn đi mua lễ vật cho Tứ ca ca." Tiểu băng hữu vô cùng thành thật trả lời. Kỳ thật ý Tứ hoàng tử chính là, chỉ cần tiểu cô nương làm hầu bao cho hắn là được rồi, nhưng tiểu băng hữu làm hầu bao thì bị ba ca ca cướp đi, hơn nữa A Tuyết còn thành công lừa dối muội muội, nói ngoại trừ các ca ca, đưa cho nam nhân khác đồ mình thì là hành vi của đứa nhỏ hư, cho nên tiểu băng hữu quyết định không đưa hầu bao mình làm nữa, ra ngoài mua vài thứ đưa là được.

Tứ hoàng tử đáng thương! Bị các cữu cữu tương lai hãm hại ~.

Ôn Ngạn Bình đương nhiên biết mọi chuyện, cười ha ha: "Gần đây không có thời gian, nhưng Quý Quý có thể sai người hầu đi mua giúp là được rồi. Ngân lượng tích lũy của muội đều ở chỗ nương, Đại ca hào phóng một chút, cho muội bạc."

Tiểu Quý Quý nhún mày, cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng mà Đại ca thật tốt, rất nhanh liền thả lỏng, vui vẻ cười nói: "Đa tạ Đại ca."

Tới hoa viên, Ôn Ngạn Bình nắm tay muội muội giẫm lá rừng tản bộ ngắm hoa. Lúc này con khi nhỏ đeo vòng cổ đang đu trên cành cây nhìn thấy các nàng, chỉ...chỉ kêu vài tiếng nhào tới, bị Ôn Ngạn Bình xách gáy, sau đó ném vào lòng muội muội.

Sắc trời tối tăm mù mịt, sắp lập đông rồi, làm cái gì cũng không thú vị, nhìn thấy nhiều cá béo tốt trong ao nước bằng đá cẩm thạch trước mặt, nàng sai người đem cần câu tới, cùng câu cá với muội muội.

Đối với hành vi thích giẫy vò hồ cá này của Ôn Ngạn Bình, bọn hạ nhân nhìn riết thành quen, lạnh mặt quay đi.

Lúc các nàng chuẩn bị câu cá, thỉnh thoảng nghe âm thanh huyền ảo từ hoa viên bên kia, ngẩng đầu nhìn lại, thì nhìn thấy hai nam nhân một lớn một nhỏ cùng đi tới từ cổng vòm hoa viên, lúc thấy rõ hai người, cả người Ôn Ngạn Bình đều không ổn.

"Hạng sư huynh, Tứ ca ca." Quý Quý hiểu chuyện đứng dậy chào hỏi.

Da mặt Ôn Ngạn Bình hơi run rẩy, cố bình tĩnh chào một tiếng, sau đó dời mắt, chỉ là khoe mắt nàng vẫn luôn liếc nhìn nam tử mặc trường bào xanh nhạt, sắc thu đầy trời, khoe môi hắn mỉm cười, đôi mắt thâm trầm, khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp lạ thường. Hình như một tháng không gặp, hắn không có gì khác thường, giống như câu nói trên bề trước tối đó là nàng nghe nhầm.

Trong lòng nhẹ nhàng thờ ơ.

Thật tốt quá, chẳng qua là hắn nhất thời xúc động mà thôi.

Bởi vì câu nói muốn nàng làm thê tử của hắn, khiến nàng liên tục mấy đêm gặp ác mộng, may mắn chính là mấy ngày nay Hạng Thanh Xuân bận rộn không rảnh qua đây, bằng không Ôn Ngạn Bình không thể đảm bảo có thể không trực tiếp đánh một quyền hay không. Bởi vì có một tháng hòa hoãn, trong lúc nàng gặp ác mộng, luôn nhìn thấy cảnh huynh đệ tốt cầu thân với mình, bây giờ cuối cùng có thể bình tĩnh đối đãi, nhưng nàng vẫn còn hơi lúng túng.

"Sao hai người tới đây? Tôi tìm cha ta há?" Ôn Ngạn Bình ném cần câu cá cho hạ nhân, sau đó mời khách tới đình nghỉ chân, sai nha hoàn dâng trà bánh lên.

"Đứng thế."

Mấy người an vị xong, Ôn Ngạn Bình trực tiếp ôm muội muội vào lòng, ngăn cản hành vi tiếp cận muội muội của Tứ hoàng tử.

Khoe miệng Tứ hoàng tử giật giật, trong lòng chắc đã đem người nào đó đánh một trận, nói: "Ôn đại ca, gần đây không ra ngoài sao?"

Ôn Ngạn Bình nghi ngờ nhìn họ, chẳng lẽ chuyện mình bị bắt ở nhà thêu hoa nhỏ mọi người đều biết hết rồi? Hình như không phải đâu.

"Đêm Trung Thu, Đại hoàng huynh ta bị thương, phải đa tạ Ôn đại ca đã cứu Đại hoàng huynh." Tứ hoàng tử nhân nhượng nói.

"Không có gì, đúng lúc thôi." Ôn Ngạn Bình lơ đãng phát phát tay.

Tứ hoàng tử âm thầm lắc đầu, có Đại cữu ca vô tâm như thế, nếu sau này hắn lấy Quý Quý, thật sự áp lực như núi đè, chỉ hi vọng Ngạn Hi Ngạn Thịnh đi truyền tài trí của Ôn Lương. Trầm ngâm một lát, Tứ hoàng tử hạ giọng: "Gần đây vùng duyên hải bắt đầu không an ổn, người Oa quốc liên tục sang quấy nhiễu dân chúng biên thành duyên hải. Ngày Trung Thu đó, ám sát Đại hoàng huynh chính là vài người Oa quốc kia."

"..."

Ôn Ngạn Bình sờ sờ cằm, bỗng nói: "Do Đại hoàng tử là hoàng tử lớn nhất, nên mới bị người Oa quốc theo dõi sao? Tứ hoàng tử, ngài là hoàng tử trung

cung, cũng sẽ gặp nguy hiểm đó."

Từ hoàng tử cười lạnh một tiếng: "Huynh dễ dàng phá hư kế hoạch của bọn chúng mấy lần, nghe nói người Oa quốc đang nhìn chăm chăm vào huynh kia kia."

Ôn Ngạn Bình nhếch miệng, cảm thấy mình hoàn toàn là gặp tai bay vạ gió, nhưng cũng hiểu vì sao gần đây Ôn Lương bắt nàng ở nhà không cho ra ngoài, mặc dù nàng không sợ thích khách Oa quốc kia, nhưng mà có thể khiến họ an tâm, không ra ngoài cũng không sao cả.

Từ hoàng tử nhân cơ hội xuất cung đến đây gặp tiểu cô nương, xem như nhắc nhở Ôn Ngạn Bình một chút, ngồi một lát bèn rời đi. Tiểu bằng hữu cũng bị hấn thừa cơ bắt cóc, nhất thời, trong hoa viên chỉ còn lại hai người Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân.

Không còn người ngoài, Ôn Ngạn Bình không thể không nhìn thẳng vào nam nhân đối diện, bị cặp mắt xéch trăm mặc kia nhìn hết sức không tự nhiên, một lúc lâu sau nàng mới mở miệng: "Nghe nói bây giờ huynh là Bộ Hộ Thị Lang, chúc mừng nha, Hạng thị lang." Chắc khi Đại hoàng tử nghe tin này, sẽ tức chết đi.

"Đa tạ." Hạng Thanh Xuân vui vẻ nâng chung trà lên nhấp một ngụm nhỏ, đột nhiên hỏi: "Nàng suy nghĩ đến đâu rồi?"

"Nghĩ gì?" Ôn Ngạn Bình hơi sững sờ.

Thanh niên vốn lạnh nhạt không nhận được nhú mày, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, lời nói ra khỏi miệng lại bắt đầu cay nghiệt: "Ta cho nàng một tháng suy nghĩ, có lẽ nàng đã nghĩ kỹ rồi chứ? Chẳng lẽ một tháng qua nàng vẫn cho rằng mình nghe nhầm? Tiểu sư đệ, nàng sẽ không thật sự ngốc như vậy chứ?"

Rất nhanh, Ôn Ngạn Bình làm rơi chén trà trong tay, khuôn mặt đỏ bừng, tức giận nói: "Ta xem huynh là huynh đệ!"

Hắn hừ một tiếng: "Một nam một nữ thì sao có thể là huynh đệ?"

"Ta..." Nàng nghẹn lời, sau đó thốt lên: "Cho tới bây giờ ta chưa từng coi mình là nữ nhân."

"Nhưng nàng là nữ nhân." Ánh mắt hắn chạy một vòng trên ngực nàng, khẳng định gât đầu: "Đây là chuyện không cần nghi ngờ. Còn có, nó đủ phẳng rồi, đừng buộc ngực nữa, chính nàng cũng cảm thấy không thoải mái chứ?" Ánh hưởng tới trở mã thì làm sao đây?

"...Huynh cút đi!"

Nàng trực tiếp đập ngã bàn đá, Ôn Ngạn Bình nổi giận dùng dùng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149

Xa xa bên ngoài đình, bọn hạ nhân đang đứng chờ nhìn thấy bàn đá bay sượt qua mặt thanh niên tuần mỷ, sợ tới mức hô hấp dừng lại.

Nhưng mà để bọn họ kính nể chính là, đối mặt với đại thiếu gia hung tàn, còn tàn ác lật bay bàn đá, thanh niên vẫn lì lì bất động, ngay cả lông mi cũng không động một cái, cứ bình tĩnh ngồi như thế, quan sát thiếu niên nổi giận dùng dùng chạy đi.

Chiếu Quang biết thiếu gia nhà mình không thích có người khác quấy rầy khi thiếu gia ở chung với Ôn thiếu gia, nên xưa nay Chiếu Quang luôn tránh đến một nơi thật xa khi hai người ở chung, lúc này cũng không nghe được họ nói cái gì, nhưng có thể tưởng tượng được với tính tình thối hoắc của thiếu gia nhà mình, tất nhiên sẽ không quản được cái miệng độc ác mà công kích Ôn thiếu gia, mới làm Ôn thiếu gia tức giận đến mức lật bàn chạy.

Đó là bàn đá nha, có thể đá ngã như một mảnh gỗ, đến cùng thì Ôn thiếu gia này có bao nhiêu hung tàn đây!

Quả thật Chiếu Quang phải quỳ lạy, trong lòng nghĩ đại thiếu gia à, nếu yêu thích người ta, thỉnh thoảng nên dịu dàng một chút mới đúng, không phải ai cũng cuồng ngược đãi, hoan hỉ vui mừng khi bị châm chọc đâu, đôi khi phải biết nói mấy lời tán dương với người trong lòng chứ.

Thấy Ôn Ngạn Bình chạy xa, Chiếu Quang mới đi tới, cẩn thận nói: "Thiếu gia, vừa rồi thật sự rất nguy hiểm..." Thật ra Chiếu Quang muốn nói là, với giá trị vũ lực của Ôn thiếu gia, sau này ít gây chuyện với nàng thì tốt hơn.

Hạng Thanh Xuân vẫn cầm chén trà trong tay, mi mắt sụp xuống, khóe miệng như có như không vênh lên, thần nhiên nói: "Nàng sẽ không làm ta bị thương!"

Đúng vậy, Ôn Ngạn Bình xúc động nổi giận, cũng sẽ không làm hắn bị thương, Hạng Thanh Xuân rất chắc chắn điểm ấy, trong lòng được an ủi vô cùng, sau mấy lần hắn bị thương trong tay Ôn Ngạn Bình, mặc dù trên mặt Ôn Ngạn Bình không thể hiện, nhưng nàng đã bị dọa, cũng đem chuyện này để trong lòng, biết khắc chế, xem như nàng không cách nào khắc chế, thì cũng không làm hắn bị thương một chút nào dù cho đang tức giận.

Hạng Thanh Xuân thử nghiệm mấy lần, xác nhận suy đoán này xong, trong lòng rất vui sướng. Chỉ là tiểu cô nương đáng thương không biết nguyên nhân, mỗi lần tức giận đùng đùng đều bỏ chạy, thật là đáng thương.

Hạng Thanh Xuân đưa mắt nhìn cái bàn đá bị đá bay kia, đem chén trà đặt trên cột đá sáng loáng bên cạnh, sau đó rời đi.

Bọn hạ nhân: =__=! Hạng công tử mới thật sự là đại trượng phu!

***

Bên kia, Ôn Lương cũng nghe nói chuyện trong hoa viên, lông mày nhướng lên, sau đó nhin không tán thưởng cười rộ lên.

"Ôn đại nhân, cười gì thế?" Ngược lại Như Thúy cô nương hơi lo lắng, "Còn chưa gả đi đã lật bàn rồi, sau này nếu Hạng công tử lấy nó về, sẽ không đỡ nóc nhà chứ?"

"Không sao, cùng lắm thì chúng ta cho nhiều đồ cưới một chút, hủy phòng xong thì lấy bạc từ đồ cưới ra sửa chữa, ta tin rằng Ngạn Bình sẽ không tùy tiện hủy đi." Ôn Lương đã mưu trí.

Nếu tiểu cô nương biết ý nghĩ này của Ôn đại nhân, tuyệt đối sẽ lật bàn. Mặc dù tiểu cô nương không lo chuyện áo cơm, nhưng khi còn bé trải qua nhiều chuyện khiến nàng yêu tiền như mạng, chưa bao giờ xa xỉ tiêu tốn bạc ở nơi không cần thiết, nếu thật sự muốn đào bạc của nàng đi tu sửa phòng ở, còn không đau chết nàng? Quả nhiên Ôn đại nhân không phải cha ruột, nên mới không thương nàng ~.

Hiếm khi Như Thúy cô nương thở dài, "Đột nhiên thiếp thấy Ngạn Bình không xuất giá cũng tốt, tại sao nữ nhân nhất định phải gả cho người ta?"

Vừa mới nói xong, mặt Như Thúy cô nương đã bị người ta véo, chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp kề sát tới trước mặt nàng, cười vô cùng sáng lạn, nhưng ánh mắt lại rất hung dữ, lão mỹ nam ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Nha đầu, nàng nói cái gì, ta nghe không rõ?"

Như Thúy cô nương rất dũng cảm lập lại lần thứ hai: "Thật ra nữ nhân cũng có thể không xuất giá -- đương nhiên, nếu là nam nhân giống Ôn đại nhân, thì rất nguyện ý ~."

Ôn Lương cảm thấy không hài lòng, nghiêm rắng nghiêng lợi nói: "Lúc trước là do ta khuyên can mãi, xin nàng gả đây."

"...Cuối cùng không phải thiếp cũng gả sao?" Chóp chóp mắt, Như Thúy cô nương chột dạ, lúc trước là do mình sống chết không chịu gả, sợ gả cho hắn sẽ phiền phức. Không phải nàng làm bộ làm tịch, thật sự là nàng tự mình biết rõ, biết thân phận mình không xứng với hắn, hơn nữa sau lưng nàng còn có Túc vương phi ủng hộ nàng không xuất giá vô điều kiện, cộng thêm Túc vương phi nói sẽ nuôi nàng cả đời, gả hay không gả đối với nàng mà nói cũng không sao cả.

Sờ bóp mặt nàng một lát, Ôn Lương dịu dàng hôn xuống, không còn rồi rấm chuyện này nữa, chỉ nói: "Người trẻ tuổi, thì phải cãi nhau ầm ĩ, bọn chúng còn trẻ, không vội. Nàng xem lúc trước ta không phải hai mươi bốn mới thành thân sao, Thanh Xuân còn trẻ lắm."

"..." Trong lòng Như Thúy cô nương nghĩ, nếu để Hạng Thanh Xuân biết được ý nghĩ của nhạc phụ tương lai, tuyệt đối có ý muốn cắn người. Thế nên, nhin không được nhiều chuyện hỏi một câu: "Quý Quý và Tứ hoàng tử thì sao?"

Sau đó, Như Thúy cô nương kinh hãi nhìn mỹ nam tử đẹp nhất thiên hạ cười vô cùng vụn vặt, ánh mặt trời cũng đột nhiên âm u, "Hắn lấy được sao?"

"..."

Như Thúy cô nương: =__=! Đường đường là hoàng tử trong cung mà lấy không được, thì ai có thể lấy được?

Mặc dù trong lòng oán thâm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Ôn đại nhân lộ ra vẻ hung hăng, Như Thúy cô nương im lặng đem lời nói nuốt trở về, phát hiện Ôn đại nhân là một nữ khổng (Nữ khổng: bị con gái ảnh hưởng, điều khiển). Nhưng mà Quý Quý nhà nàng nghe lời, dịu dàng như thế, nuôi lâu một chút cũng không sao..., ngay cả nàng cũng không nỡ xa Quý Quý đâu.

***

Ôn Ngạn Bình nổi giận đùng đùng trở về phòng, nhìn thấy khung thêu nhỏ trên bàn, nàng vọt qua một cước đá bay.

Lúc này, Phi Y mang một rổ y phục tới trùng hợp thấy một màn này, lập tức bị một loại cảm giác vô lực tập kích chạy lên não, nhất thời không biết phản ứng thế nào cho đúng.

Ngược lại Ôn Ngạn Bình nhìn thấy nàng, lại càng hoảng sợ, vội vàng nhặt khung thêu bị đá bay trở về, cẩn thận đặt vào rổ may vá, cười nịnh nọt nhìn Phi Y.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phi Y lấy y phục đã phơi khô lấy ra, xếp từng cái bỏ vào rương, dò hỏi.

Ôn Ngạn Bình ngồi bên cạnh uống trà nhìn Phi Y bận rộn, sưng cái mặt tức giận lên. Phi Y vô cùng kiên nhẫn, tiểu cô nương không nói, nàng cũng không hỏi tiếp, cuối cùng vẫn là bản thân tiểu cô nương không chịu nổi, ấp úng vài cái, nhin không được hỏi: "Phi Y, có phải trước ngực bằng phẳng là không tốt không?"

Nghe thế, Phi Y ngừng lại động tác xếp y phục, không hiểu sao hôm nay tiểu cô nương lại quan tâm đến chuyện này, nàng kiểm chế kích động trong lòng, dùng một loại ngữ khí vô cùng khẳng định nói: "Đó là đương nhiên, chỉ cần là cô nương gia thì đều không tốt."

"Ha ha, như thế hả, may mắn ta không phải nữ nhân." Ôn Ngạn Bình cứng ngắc nói.

"Nhưng ngài là nữ nhân."

"..."

Phi Y không để ý đến biểu lộ "Người quá tàn nhẫn" của nàng. Đặt y phục được hung huan hương vào rương xong, nàng nhìn về phía tiểu cô nương: "Nhưng mà tại sao hôm nay thiếu gia lại hỏi chuyện này?" Trước kia không phải tiểu cô nương hận bản thân mình không có ngực mới tốt sao?

Ôn Ngạn Bình im lặng nhìn Phi Y, rồi rầm không biết có nên nói ra lời mà hồ ly tinh nói hay không, sau đó cảm thấy vấn đề này tốt nhất không nên cho người khác biết, mới nói: "Ta, ta nghe người ta nói. Người kia nói, ngực vốn đã đủ bằng phẳng rồi, buộc ngực càng không tốt, hơn nữa sẽ không thoải mái..."

"Chính xác là như thế." Phi Y khẳng định: "Tuổi ngài còn nhỏ, cứ buộc như thế đối với thân thể không tốt, còn ảnh hưởng đến trở mã, gần đây chắc ngài cũng cảm thấy không thoải mái phải không..."

Kế tiếp, Phi Y lại nhai một hồi buộc ngực không tốt chỗ nào, thậm chí còn chỉ ra trong sách thuốc, nói có sách sách có chứng, Ôn Ngạn Bình rất giật mình, lâu nay nàng không biết Phi Y có kiến thức như thế, ngay cả y thuật cũng biết. Đối với sự kinh ngạc của nàng, Phi Y rất muốn cười ha ha hai tiếng, nếu không phải vì bé gấu này, nàng mỗi ngày đều chạy đi tìm đại phu hỏi thăm những chuyện kia sao?

Không biết là do công phu nhai của Phi Y quá lợi hại, hay là oán niệm của nàng quá sâu, đầu óc Ôn Ngạn Bình choáng váng, nhìn không được ngo ngắc hỏi một câu, "Vậy tỷ nói phải làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là từ hôm nay không được buộc ngực nữa." Phi Y nói như đinh đóng cột, thấy tiểu cô nương không phục, lại nói: "Yên tâm đi, ngài vốn là một cô nương, dù ngài phù nhận như thế nào, ngài cũng không chối bỏ được điểm ấy. Hơn nữa, đây là thân thể phụ mẫu ban cho ngài, thánh nhân có câu, thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất đắc tổn thương, hiếu chi thủy dã (Thân thể tóc tai da thịt đều chịu ơn cha mẹ, không được làm tổn thương, đó là đạo hiếu đầu tiên). Chẳng lẽ ngài muốn làm con bất hiếu?"

Cái tội danh này quá lớn, Ôn Ngạn Bình vội vàng lắc đầu. Bất luận là phụ mẫu của mình hay là dưỡng phụ dưỡng mẫu, trong lòng nàng đều tôn tại như thần thánh, ai dám bất kính họ, tiểu cô nương sẽ liều mạng với người đó.

"Vậy thì đúng rồi. Nô tỳ không phản đối chuyện thiếu gia muốn làm nam nhân, nhưng đây là bí mật, đừng đồn ép bản thân mình quá." Về mặt Phi Y rất miễn cưỡng, "Đội thân thể ngài phát triển đầy đủ, ngài muốn làm gì nô tỳ không nói." Đến lúc đó tới phiên cô gia tương lai quan tâm.

Ôn Ngạn Bình do dự một lát, nói: "Vậy... vậy được rồi."

Phi Y cười rộ lên, trong lòng âm thầm nắm tay: Rất tốt, bước tiếp theo bắt đầu lừa tiểu cô nương đổi về nữ trang thôi!

Thế là những ngày tiếp theo, mặc dù Ôn Ngạn Bình vẫn mặc nam trang, nhưng khi ở trong phòng mình thì không trói buộc, rõ ràng trước ngực đã có một chút đường cong, các ma ma dạy dỗ nàng sớm đã biết thân phận của nàng, thấy nàng như thế, các bà đương nhiên rất vui vẻ. Các bà đều biết trách nhiệm của mình, vẫn luôn bí mật trao đổi với Phi Y những phương pháp làm ngực lớn, mông cong, eo nhỏ, đùi đẹp trong cung, bên cạnh đó làm những món ăn dinh dưỡng cho tiểu cô nương, uốn nắn những thói quen xấu của nàng, nỗ lực sửa chữa hình tượng cho nàng.

Ôn Ngạn Bình hơi kháng cự với những món ăn quái dị kia, nhưng sau khi Phi Y nói là để điều trị thân thể, thì đành buông xuống. Chẳng qua, khiến nàng lo lắng chính là, không biết có phải do làm ở trong phòng không ra ngoài hay không, còn có sau khi không trói buộc nữa, bộ ngực bánh bao nhỏ hình như sắp thành bánh bao hấp rồi.

Đối với muội tử một lòng muốn làm nam nhân mà nói, trước ngực có hai đống thịt như thế thật là vướng víu, đặc biệt là khi nó có xu thế ngày càng lớn hơn, Ôn Ngạn Bình lại muốn buộc ngực rồi.

Ngoại trừ bộ ngực, Ôn Ngạn Bình phát hiện eo mình hình như mảnh hơn, nguyên nhân vốn là do tập võ, vòng eo so với cô nương bình thường càng thêm mềm mại dẻo dai, lúc này, càng mảnh mai hơn, y phục trước kia đều bị rộng phần eo.

Còn về phần mông vênh hơn, tay chân càng thon dài trắng tấp, tiểu cô nương thần kinh không ổn định không chú ý lắm, nhưng đám ma ma vẫn luôn chú ý hết sức hải lòng, trong lòng nắm tay, các nàng nhất định không phụ kỳ vọng của Ôn đại nhân và Ôn phu nhân, biến tiểu cô nương thành một quý nữ tiêu chuẩn.

Ngay lúc giầy vò qua giầy vò lại, thì trời thu rồi đi, nhường mùa đông đến, kinh thành rơi vài trận tuyết, lúc thời tiết càng ngày càng lạnh như băng, thì đến tháng chạp, rất nhanh đã sắp đến cuối năm.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150

Đối với loại chuyện mừng năm mới này, Ôn Ngạn Bình vừa yêu vừa hận.

Yêu là, bước sang năm mới, cả ngày không cần đối mặt với các ma ma giáo dưỡng hung ác kia, nàng được nghỉ, nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hận chính là, bọn họ phải về Trấn Quốc Công phủ mừng năm mới, sau đó đối mặt với một đồng người đáng ghét, còn phải đối mặt với sự bắt bẻ của gia gia trên danh nghĩa --lão Trấn Quốc Công, nhằm vào chuyện của nàng cãi nhau với cha.

Đương nhiên, không bài trừ chuyện Trấn Quốc Công thích bói xương trong trứng gà, đặc biệt tìm con trai cãi nhau để tăng tình cảm. Đồng thời còn đem chuyện hai cháu trai đáng yêu không thân thiết với mình đổ lên đầu con trai. Chẳng qua Trấn Quốc Công chỉ lấy Ôn Ngạn Bình làm cớ phát tiết, tất nhiên, hiện tại thân phận tiểu cô nương nam không ra nam, nữ không ra nữ, không có chút tự giác nữ tính nào, lại càng không nói tới mỗi lần bàn đến hôn sự là bày ra vẻ mặt không vui, cho nên lão nhân gia mắng rồi lại mắng.

Ôn Ngạn Bình bị mắng đến khó chịu, nhưng mà gia gia mắng rất đúng, ngay cả Ôn đại nhân cũng không có cách nào hùng hồn phản bác, nàng nhất thời rất mờ mịt.

May mắn, lúc Trấn Quốc Công mắng, đều chọn lúc chỉ có mấy đứa con lớn mới mắng, lúc khác thì không tỏ vẻ gì, thân phận Ôn Ngạn Bình chỉ có vài người biết, đám người Ôn Doãn cũng hiểu, sẽ không nhiều chuyện làm lộ thân phận Ôn Ngạn Bình ra ngoài. Còn các đứa nhỏ đồng lứa phía dưới của Trấn Quốc Công phủ, rất yêu thích và kính nể Ôn Ngạn Bình, có ai không vui khi có một đại ca võ nghệ cao cường, có thể bảo vệ và dẫn mình đi chơi đâu?

Ôn Ngạn Bình cảm thấy năm nay ném phải tư vị thật khó tả.

Đêm giao thừa, mọi người quây quần bên nhau, các tiểu bằng hữu dưới sự giám sát của nha hoàn bà tử xem đốt pháo trong sân, những người lớn thì ngồi trong phòng uống trà nói chuyện phiếm, trò chuyện một lát, Trấn Quốc Công và con trai trưởng duy nhất theo thói quen lại bắt đầu cãi vã.

Lúc Ôn Ngạn Bình dẫn đệ đệ muội muội trở lại chính sảnh, nàng vừa vào đã bị giận chó đánh mèo, trong lòng than thầm một tiếng, đương nhiên biết Trấn Quốc Công chỉ là mượn thân phận của mình để làm khó dễ Ôn Lương thôi, nhưng mà nàng không cam lòng, cảm thấy sự hiện diện của mình đem lại phiền toái cho nghĩa phụ nghĩa mẫu, trong lòng nàng rất khó chịu.

Lúc Ôn Ngạn Bình muốn há miệng phản bác, thì bị Như Thúy cô nương cản lại.

Người trong Trấn Quốc Công phủ đều biết, Ôn Lương chỉ tôn kính người phụ thân này ở bên ngoài, bên trong hai cha con có thể âm ỉ rất lợi hại, không ai nhường ai, nhưng kỳ lạ là không ai dám nói Ôn Lương một câu bất hiếu ngỗ nghịch. Bởi vì mọi người biết, năm đó quả thật Trấn Quốc Công đã làm chuyện có lỗi với con trai, người biết nội tình đều thông cảm, và lại Trấn Quốc Công không nói tiếng nào, ai dám lăm miệng? Nhưng Ôn Ngạn Bình lại không giống như thế, nàng chỉ là một dưỡng nữ, sau này phải gả ra ngoài, người trong Trấn Quốc Công phủ ai sẽ coi trọng liếc nhìn nàng một cái? Nếu lúc này nàng dám tranh luận, thật sự sẽ gánh tội danh không có giáo dục bất hiếu.

Tức giận, tiểu cô nương sắp giận đến mức bẽ phôi, ghen muốn chết, nàng bỗng cảm thấy không còn tí sức lực nào nữa.

Đón giao thừa xong, các tiểu bằng hữu lần lượt được người lớn bế về tiểu viện nghỉ ngơi, đoạn đường này, bởi vì trời lạnh, nên các bé mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Trở về phòng ấm áp, bọn hạ nhân đưa lên mấy tô mì nóng hừng hực, một nhà sáu người cùng ngồi ăn khuya.

Ôn Ngạn Bình nhìn các tiểu bằng hữu ngốc nghếch dùng đũa gấp mì, thở dài nói: "Khi nào các đệ mới lớn?" Đệ đệ muội muội trưởng thành, đến lúc đó trách nhiệm của nàng đã xong, có thể tiêu sái rồi đi, không cần uất ức gò bó ở kinh thành bị người ta nhìn chằm chằm xem lúc nào gả.

Gả muội muội người thì có! Nàng thầm nghĩ, nàng không muốn gả đâu!

Các tiểu bằng hữu ngẩng đầu nhìn nàng, đều hơi tỉnh tỉnh mê mê.

Trường Trường trầm ổn cau mày, bắt được trọng điểm, hỏi: "Đại ca, huynh có chuyện gì phiền não cần chúng ta sau khi lớn lên giúp đỡ há?"

A Tuyết lập tức nắm chặt nắm đấm: "Đại ca yên tâm, đệ đã trưởng thành, huynh có chuyện gì cứ nói đi."

Quý Quý dịu dàng mỉm cười nói: "Đại ca, Quý Quý giúp huynh."

Ôn Ngạn Bình cười cười với ba đứa, đồng thời rất hài lòng với phản ứng của chúng. Trường Trường quả nhiên là trưởng nam trong nhà, tính tình thông minh không cần phải nói, sau này không có nàng ở đây, trong nhà có Trường Trường rất yên tâm. Về phần A Tuyết, đó là một tiểu ngốc còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nghịch ngợm gây sự, dù sao có huynh trưởng phía trên gánh vác, cũng không sao. Tiểu Quý Quý là muội muội nhỏ nhất, thương bé còn không kịp, càng không nghiêm khắc với bé làm gì.

"Ừ, thật sự có chuyện, các đệ muội trưởng thành, phải hiếu thuận cha nương, yêu thương huynh đệ tỷ muội, đại ca rất hài lòng." Ôn Ngạn Bình lần lượt

vỗ từng cái đầu nhỏ.

Trường Trường im lặng nhìn nàng, bỗng nói: "Đại ca, có phải gia gia nhắc đến chung thân đại sự của huynh không? Huynh không thích sao?"

Ôn Lương và Như Thúy vẫn luôn quan sát cười trộm bên cạnh, nghe thấy lời con trai trưởng, lấp bắp kinh hãi, khả năng quan sát nhạy bén của Trường Trường khiến họ giật mình, so với Ôn Lương khi còn bé còn cao hơn một bậc.

Ôn Ngạn Bình sờ sờ mũi, nàng thật sự không thích gả cho nam nhân gì đó, trong lòng nàng còn vướng mắc chưa bao giờ nghĩ tới, lấy cô nương về hiếu thuận cha nương thì sợ rằng người trong khắp thiên hạ này không đồng ý, không bằng một người tự do tự tại không bị ràng buộc.

Hai mắt A Tuyết sáng lên, "Đại ca, chẳng lẽ huynh không muốn lấy một đại tẩu xinh đẹp dịu dàng sao?"

"Đương nhiên muốn!"

Tiểu cô nương nói như đinh đóng cột khiến cho Ôn Lương nhin không được khoe miệng cong lên, lập tức sinh ra một loại cảm giác bất đắc dĩ. Như Thúy lại cảm thấy hết sức buồn cười, cười vui vẻ không ngừng. Mà phản ứng của đôi phụ mẫu này, khiến cho Trường Trường nháu mày, nghi ngờ nhìn họ, sau đó thấy cha bé trừng mắt nhìn bé.

Trường Trường thừa nhận, đại ca có vấn đề!

Cuối cùng chung thân đại sự của Ôn Ngạn Bình kết thúc trong sự đồng ngôn đồng ngữ của các tiểu bằng hữu, ăn khuya xong, sau đó rửa mặt, ba đứa nhỏ bị đuổi lên giường. Ôn Ngạn Bình mang theo một bụng đầy tâm sự chui vào chăn, cấn cấn chần mà nghĩ, chẳng lẽ mình thật sự phải gả cho nam nhân? Nhớ tới khi còn bé sống trong ô son tặc, thường thấy những nam nhân kia làm chuyện không bằng thú vật thô bạo với nữ nhân, sắc mặt lập tức trắng bệch, nhanh chóng kéo chăn phủ qua đầu.

Năm mới bắt đầu, người thân nào nhiệt thăm hỏi chúc tết.

Ba ngày đầu năm, Ôn Ngạn Bình đều bị dẫn đi chúc tết các thân thích của Ôn phủ, lúc còn nhỏ nàng cảm thấy rất thích, bởi vì các trưởng bối đều cho nàng một bao lì xì to, sau đó cho nàng đi chơi. Nhưng mà lúc này, biết được qua năm mới là nàng mười sáu tuổi, những nữ trưởng bối kia bắt đầu nói bóng nói gió về chung thân đại sự của nàng, nào là cô nương nhà ai gia thế tốt, nào là cô nương nào nhân phẩm tốt, cô nương nào lanh lợi các loại, mặc dù nàng rất muốn lấy một nữ nhân về hiếu thảo phụ mẫu, nhưng đối với các nữ nhân nhiệt tình thì nàng không dám sáp vào.

Vì thế ngày mừng bốn, nàng kiên quyết từ chối ra ngoài.

Lúc đầu năm, đám người Hạng Thanh Xuân, Vệ Triều Ấp vội vàng đến chúc tết sư phụ.

Nhìn thấy Hạng Thanh Xuân, Ôn Ngạn Bình nhớ tới gần đây mỗi khi gặp, mắt hắn đều quét một vòng quanh ngực nàng, còn kín đáo nhắc nhở nàng đừng gây ra rắc rối nào, nàng lại tức một bụng, bày ra vẻ mặt hằm hừ trốn một bên, không nói tới ai.

"Tiểu sư đệ làm sao thế?" Chu Chứng Hú cười ảm áp hỏi.

Mạc Tiềm đuổi tay, ghì chặt cổ tiểu cô nương, đang muốn cười đùa vài câu, đã bị Hạng Thanh Xuân không dấu vết kéo ra.

"Hồ ly tinh, huynh làm gì thế? Ai đắc tội với huynh chẳng?" Mạc Tiềm không hiểu hỏi.

"Không có." Hạng Thanh Xuân thần nhiên nói.

Không đúng sự thật, loại ánh mắt muốn giết chết ta này cũng thần kỳ quá nhỉ? Trong lòng Mạc Tiềm oán thầm, đừng tưởng rằng ta đây không biết hồ ly tinh xấu xa cỡ nào, một bụng tính toán, chọc hấn cuối cùng chết như thế nào cũng không biết đâu.

Mấy người chúc tết Ôn Lương xong, bèn ngồi xuống nói chuyện phiếm với sư phụ, trò chuyện một hồi liền nói tới Ôn Ngạn Bình.

"Tiểu sư đệ, đệ đang buồn gì thế?" Vệ Triều Ấp buồn cười hỏi, bé gấu vẫn luôn cười hi hi sao lại tỏ vẻ buồn rầu thế này?

Ôn Ngạn Bình chậm rãi nhìn họ, buồn buồn nói: "Buồn chuyện chung thân đại sự của đệ!"

"Phốc --"

Mấy người Vệ Triều Ấp phun ra, chỉ tay vào khuôn mặt vẫn còn non nớt của Ôn Ngạn Bình, cười ha ha. Chỉ có Hạng Thanh Xuân và Ôn Lương không cười.

Ôn Ngạn Bình thẹn quá hóa giận, mắng: "Đại sói xám, huynh có ý gì? Bé ca ca, huynh cười nữa đệ sẽ đi mét Tiểu Tiểu di, nói huynh ức hiếp đệ!" Nàng uất ức, tại sao những phụ nhân ngoài kia luôn dùng ánh mắt nhìn nữ tể mà nhìn mình, trong nhà còn bị những nam nhân này cười nữa?

"Ai, đừng đừng, ta không cười nữa là được." Mạc Tiềm lau nước trà trên mặt, cười ha ha nói: "Ta đây là vui mừng, cuối cùng tiểu sư đệ cũng trưởng thành, đã đến tuổi thiếu niên biết yêu."

Ôn Ngạn Bình vô thức liếc nhìn Hạng Thanh Xuân, chống lại cặp mắt xéch trằm mạc kia, da đầu hơi run lên, hừ một tiếng, không lên tiếng. Nhưng đáng

về này khiến Vệ Triều Ấp hơi giật mình, chẳng lẽ tiểu sư đệ thật sự thích cô nương nhà ai rồi?

Thấy Ôn Ngạn Bình không phối hợp, họ cũng không hỏi tiếp, dùng bữa trưa tại Ôn phủ xong, mấy người bèn cáo từ, chỉ có Hạng Thanh Xuân còn ở lại.

Ôn Ngạn Bình nhìn người đang đi dạo hoa viên với nàng, tỏ vẻ muốn đuổi người, "Sao huynh còn chưa đi?"

Hạng Thanh Xuân chấp tay sau lưng, chậm rãi nói: "Đã lâu không gặp, chẳng lẽ nàng không nhớ ta?" ánh mắt đảo qua người nàng, không biết phải do hấn đa cảm hay không, cảm thấy mỗi lần gặp nàng, nàng lại đẹp hơn mấy phần, trên người có loại hàm súc thú vị không nói nên lời, vô cùng đẹp mắt vừa lòng, khiến hấn muốn ngừng mà ngừng không được, hấn không thể lập tức lấy về nhà áp trên giường chà đạp một phen, để bù lại đoạn thời gian bị giầy vò này.

Loại lời buồn nôn này khiến đầu óc Ôn Ngạn Bình mơ màng, kêu lên một tiếng: "Chỉ mới mười ngày không gặp, làm sao nhớ được?" Trước kia một tháng hai tháng không gặp là chuyện thường.

"A, thì ra nàng nhớ rõ như thế." Thanh niên liếc nhìn nàng.

Ôn Ngạn Bình kìm nén bức bối, cảm thấy mình thật ngu xuẩn, vậy mà rơi vào bẫy của hấn, "Vì sao huynh không nói là chính huynh muốn gặp ta? Đừng quên là huynh muốn lấy ta, không phải ta muốn gả cho huynh?"

Hạng Thanh Xuân không nói chuyện, chỉ nhìn nàng, trong lòng nhẫn nhịn, đồng thời ghen thật lâu, không thể nói thật ra bản thân mình rất nhớ nàng, có đập nát miệng hấn cũng không nói nên lời.

Hoa trong hoa viên đều tàn hết, ngay cả lá xanh cũng ít, chỉ có ở phía đông bắc còn vài gốc hoa mai hồng nhạt nở rục rờ. Mà lúc này thanh niên tuấn mỹ đang đứng dưới gốc cây, trường bào phiêu dật, gió mát thổi nhẹ, tay áo bông bồng, không nói ra được tao nhã tự nhiên thế nào, cực kỳ đẹp mắt.

Ôn Ngạn Bình không hình dung ra được loại đẹp này, chỉ biết vô cùng đẹp mắt vừa lòng, ngay cả tâm tình cũng vui vẻ hơn mấy phần.

"Gả cho ta không được sao?"

"Được..." Ôn Ngạn Bình tỉnh hồn lại vội vàng nói: "Không được!" Sau đó trợn mắt nhìn hấn, Hồ ly tinh dám sử dụng mỹ nhân kế với nàng!

Hạng Thanh Xuân than nhẹ: "Ta cho nàng thời gian suy nghĩ dài như thế, nàng vẫn nghĩ mãi không ra? Vì sao không được chứ?"

Thấy hấn nhìn chăm chú, Ôn Ngạn Bình rất chân thành nói: "Bởi vì huynh là nam nhân, ta không lấy nam nhân đâu!"

Lời này không đúng chỗ nào? Hạng Thanh Xuân thông minh cơ trí, nhất thời cũng bị nàng làm cho chập mạch, đồ dẫn hỏi: "Nàng không lấy nam nhân thì muốn gả cho ai?"

Ôn Ngạn Bình gờ chân: "Tại sao ta phải xuất giá? Một mình ta không được sao?"

Đó là ngoan cố không chịu thay đổi đấy, Hạng Thanh Xuân thấy nàng chống cự với hôn sự không thôi, trong lòng buồn bức, đầu lông mày cau nhẹ.

Bề ngoài xinh đẹp rất được ưa chuộng, dù cho chỉ cần đầu lông mày cau nhẹ lại, rơi vào mắt người khác, càng tăng thêm vài phần mỹ cảm u buồn, khiến Ôn Ngạn Bình không chịu đựng nổi, vội nói: "Không phải ta nhắm vào huynh, thật sự ta không muốn xuất giá thôi, ước mơ của ta là sau này được ngao du khắp nơi, đi hết đại giang nam bắc, không uống phí một đời."

"Sau khi nàng gả cho ta, tương lai ta là trí sĩ, ta sẽ dẫn nàng đi ngao du, có người bầu bạn tốt hơn so với một mình chứ? Hơn nữa, bây giờ nàng trên có phụ mẫu, dưới có đệ muội tuổi còn nhỏ, không thể nhẹ nhàng nói một lời rồi đi được? Dù sao cũng là chuyện sau này, không ảnh hưởng tới việc xuất giá của nàng, đúng không?"

"..." Lại bị đâm vào chân đau, cảm giác không tốt chút nào!

Lại nói, vì sao nhất định phải xuất giá chứ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Lại một lần nữa bị huynh đệ tốt đề cập tới chuyện chung thân đại sự, tâm tình Ôn Ngạn Bình uể oải một hồi. Đồng thời, nàng cảm thấy mình thật là thất bại, huynh đệ tốt biến chất, bức nàng gả cho hấn, như thế nào đi nữa, tiếp tục làm huynh đệ cũng không thỏa đáng.

Vì thế, Ôn Ngạn Bình không vui mấy ngày, buồn bức đến tết Nguyên Tiêu, nàng vẫn không có tâm tình vui vẻ, thậm chí ngay cả ngày hội đèn lồng cũng

không tích cực lên kế hoạch dẫn đệ đệ muội muội ra phố ngắm hoa đăng.

Ngày Nguyên Tiêu hôm nay, sau khi cả nhà ăn tối xong, lúc cả nhà ngồi uống trà, thì nhìn thấy ba đứa nhỏ rất có tinh thần, chạy tới trước mặt nàng, kêu lên: "Đại ca, hôm nay là tết Nguyên Tiêu, chúng ta đi ngắm hoa đăng đi ~"

Ôn Ngạn Bình hơi bồn chồn, ba đứa nhỏ rất hưng phấn, ngay cả Trường Trường xưa nay trầm ổn cũng đỏ sẫm, không khỏi hỏi: "Sao hôm nay các đệ muội hưng phấn quá vậy?"

A Tuyết rất gấp gáp, vội đáp: "Bởi vì chúng đệ có hẹn với Tam Bảo và Tứ Bảo đi ngắm hoa đăng."

"Tam Bảo Tứ Bảo?" Ôn Ngạn Bình bừng tỉnh, "Là đứa nhỏ An Dương Vương phủ, từ khi nào các đệ chơi với chúng vậy hả?"

"Hôm trước khi đến Vĩnh Ninh hầu phủ chúc tết thì quen biết." Trường Trường đáp.

Thấy vẻ mặt hai huynh đệ là biết hai đứa Tam Bảo Tứ Bảo kia rất được ba đứa yêu thích, cũng không trách được bọn chúng, Tam Bảo Tứ Bảo là nhũ danh của đứa nhỏ An Dương Vương phủ, là một đôi song sinh, trước kia Ôn Ngạn Bình gặp mấy lần, hai tiểu tử rất khỏe mạnh kháu khỉnh, lớn lên vô cùng giống nhau, so với các tiểu bằng hữu sinh ba đều quý hiếm, hơn nữa bọn chúng cùng tuổi với ba đứa nhỏ, cộng thêm ba đứa nhỏ không có bạn cùng tuổi chơi cùng, đột nhiên xuất hiện hai bé bằng tuổi, đương nhiên rất vui vẻ.

Ba đứa nhỏ rất giống hệt nhau, cộng thêm hai tiểu bằng hữu giống nhau như đúc, cả đám đứng chung một chỗ, thật đúng là hài hước. Lúc các tiểu bằng hữu mới gặp gỡ, đều ngạc nhiên tò mò, rất nhanh đã chơi chung một khối, và lại bọn chúng được trưởng bối trong nhà cưng chiều mà lớn lên, cộng thêm phụ thân các bé hồi còn trẻ đều có chút bất lương như nhau, dưới ảnh hưởng sự bất lương của người nào đó, tính tình các tiểu bằng hữu cực kỳ nhanh nhẹn, nghịch ngợm, thậm chí làm người ta hận không thể đánh mộng.

Lúc này, các tiểu bằng hữu bày ra vẻ bọn chúng là đồng bọn tốt, đã hẹn đêm Nguyên Tiêu cùng đi ngắm hoa đăng, những người lớn bị giày vò đến không còn cách nào khác, đương nhiên đã đồng ý ngày đó hai phủ cùng ra phố chơi.

Nghe xong lý do, Ôn Ngạn Bình không có hứng thú, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của A Tuyết: "Các đệ muội đi đi, nhiều người, phải nghe lời, không nên tách khỏi cha nương."

Quý Quý ngửa đầu nhìn nàng: "Đại ca, huynh không đi hả?"

"Không đi!" Ôn Ngạn Bình không có tinh thần nói.

Quý Quý do dự một lát, kéo tay Ôn Ngạn Bình: "Đại ca không đi, muội cũng không đi."

A Tuyết lập tức phản đối: "Không được, nếu không đi, Tam Bảo Tứ Bảo sẽ giận đấy!"

"Không muốn đi!" Hơn nữa, nói không chừng sẽ thấy Hồ ly tinh trung khuôn mặt sốt ruột kia, lại còn dùng ánh mắt trầm mặc nhìn mình chằm chằm, giống như nếu nàng không gả cho hắn, thì nàng chính là tội đồ, nàng thật muốn đánh một quyền. Tệ quá đi!

Các tiểu bằng hữu mất hứng, sau đó nhìn về phía cha nương của mình.

Ôn Lương tiếp nhận vẻ mặt cầu cứu của bọn nhỏ, đành nói: "Ngạn Bình, ra ngoài một chút cũng tốt, tránh cho mỗi ngày ở trong nhà khó chịu, tâm tình lại không vui, cẩn thận khó chịu sẽ sinh bệnh đó." Bọn họ cũng biết gần đây tâm tình tiểu cô nương không tốt, vẫn luôn trốn tránh sự thật, càng không thể để nàng cứ mãi trốn tránh. Huống hồ, người bên ngoài không biết thân phận thật của nàng, có ý tốt mai mối, không ngờ càng khiến cho người trong cuộc thêm phiền lòng.

Nhưng mà nếu ra ngoài, tâm tình nàng lại càng không tốt.

Ôn Ngạn Bình oán thán, nghe Như Thúy nói tiếp: "Cũng không phải đại cô nương, mỗi ngày ở nhà coi chừng mốc meo."

"Đúng, mốc meo sau đó sẽ mọc nấm." Trường Trường nghiêm mặt nói.

"Cây nấm lớn lên có thể ăn không?" A Tuyết sung sướng tiếp lời.

"Cây nấm không thể ăn, rất hôi." Quý Quý nhăn cái mũi nhỏ.

"..."

Ôn Lương vừa buồn cười vừa tức giận, cuối cùng không thể không ra đòn sát thủ: "Ngạn Bình, tối nay là lễ hội lồng đèn Nguyên Tiêu, trên đường rất nhiều người, A Tuyết lại nghịch ngợm, nếu chúng chen lấn bị lạc thì làm sao bây giờ? Nếu có con ở đó, chúng ta rất yên tâm."

Loại cảm giác được coi trọng này tức khắc chữa khỏi tâm tình uể oải, nàng nắm chặt nắm đấm nói: "Được rồi, có con ở đây, tuyệt đối sẽ không để loại chuyện này xảy ra."

Nghe thấy Ôn Ngạn Bình cuối cùng cũng đồng ý đi ra ngoài, ba đứa nhỏ hoan hô, những người lớn thì bận rộn sai hạ nhân đi chuẩn bị, đồng thời biết hôm nay trên đường nhiều người, không tránh khỏi những chuyện không may, nên không thể không dẫn theo nhiều người hầu một chút.

Màn đêm buông xuống, trăng tròn lơ lửng giữa trời, người một nhà vui vẻ đi ra ngoài.

Bọn họ hẹn với Tam Bảo Tứ Bảo của An Dương Vương phủ ở đầu con phố thứ hai trong nội thành, lúc đến đã nhìn thấy cả nhà An Dương Vương ở đó. Phu thê An Dương Vương tổng cộng có bốn đứa con, số lượng bằng với Ôn phủ, và lại đứa nhỏ An Dương Vương phủ đều là song sinh, trưởng nam trưởng nữ là long phượng thai, nhũ danh lần lượt là Đại Bảo và Nhị Bảo, đều mười tuổi, con thứ gồm Tam Bảo Tứ Bảo, bằng tuổi với ba đứa nhỏ.

Bọn nhỏ vừa gặp nhau, nắm cái đầu nhỏ liền chụm lại một chỗ. Tam Bảo Tứ Bảo của An Dương Vương phủ quả nhiên là hai bé gấu, vừa mới gặp, đã cọ cái mặt nhỏ non mềm của mình vào mặt tiểu cô nương duy nhất Quý Quý, lời ngon tiếng ngọt mà khen Quý Quý đáng yêu xinh đẹp, khiến cho tiểu la lỵ nắc cở mặt đỏ bừng, được Trường Trường và A Tuyết nhanh chóng kéo về phía sau mình bảo vệ, hai đứa bé sinh đôi tức nhe răng, ba đứa nhỏ cũng không yếu thế mà giả làm mặt quỷ.

Người lớn chào hỏi nhau xong, quay lại liền nhìn thấy hai bé gấu đùa giỡn tiểu cô nương điểm trang nhả nhả người ta, không khỏi bật cười.

An Dương Vương Sờ Khiếu Thiên sờ cằm, neho mắt, ánh mắt theo thói quen chứa vài phần sát khí, cân nhắc nói: "Không dễ nha, Tam Bảo Tứ Bảo đều nhìn trúng tiểu cô nương người ta, nhưng mà tiểu cô nương chỉ có một, không thể phân thành hai nửa -- Ôi, nương tử, sao nàng véo ta?" An Dương Vương quay đầu nhìn thê tử bên cạnh, đáng vẻ rất vô tội, căn bản không có cảm giác mình vừa nói lời ngốc nghếch.

"Không có gì." Về mặt An Dương Vương phi bình tĩnh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ẩn trong bóng đêm, dịu dàng trang nhã.

"..."

An Dương Vương trầm mặt một lát, sắc mặt lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, trách cứ hai con trai nhỏ: "Tam Bảo Tứ Bảo, không được ăn hiếp muội muội!"

Hai bé gấu vô tội nháy mắt, nói với cha chúng: "Cha, chúng con không có, chỉ chơi cùng muội muội thôi."

Con trai xấu tính thế nào phụ thân rõ ràng nhất, Sờ Khiếu Thiên lập tức quay đầu đi, nói với cậu bé xinh đẹp bên cạnh: "Đại Đại, coi chừng đệ đệ." Sau đó thấy cậu bé về mặt khí khái đứng bên cạnh, im lặng quay đầu, đứa nhỏ lớn lên không nghe lời, làm phụ thân thật đau lòng.

Bé trai cười hi hi: "Cha, yên tâm, con hiểu rồi. Tiểu Tam Tiểu Tứ, lại đây."

Hai đứa bé không chịu đi qua, nhưng mà rất nhanh liền không do bọn chúng quyết định, cậu bé tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần đi qua, một tay xách một đứa thoải mái nâng lên, nắc kè bọn chúng khua tay múa chân, căn bản không hề ảnh hưởng đến cậu bé kia.

Ba đứa nhỏ: (O o O) Ca ca lớn lên còn xinh đẹp hơn các tỷ tỷ kia sức mạnh thật lớn, thật khỏe ~~

Ôn Ngạn Bình biết rõ sức mạnh vô hạn của Đại Bảo, tay không nâng một tòa núi giả cũng không có vấn đề gì, không kỳ quái, chỉ là nhìn thái độ của hai nhóc sinh đôi kia thì ngoài cười nhưng trong không cười, dám ăn đậu hũ của Quý Quý nhà ta, hừ!

Ôn Lương thở dài, An Dương Vương này đã hơn ba mươi tuổi rồi, mấy năm trước đã kế thừa tước vị An Dương Vương phủ, còn đi phía nam rèn luyện mấy năm, theo lý mà nói phải là người trầm ổn mới đúng, nhưng bây giờ xem ra, tính tình vốn không có gì thay đổi, không trách thường xuyên bị Ngự Sử lấy cớ bắt tội, nhưng vẫn không thấy hấn sửa đổi.

Ném năm đứa bé cho các con lớn coi chừng, những người lớn cùng trò chuyện với nhau, không để ý tới các tiểu bằng hữu nữa, bọn chúng sôi nổi chạy phía trước, phía sau có đám thị vệ liên tục quan sát, thị vệ lo lắng chỉ cần không cẩn thận một chút, các tiểu bằng hữu sẽ không thấy tăm hơi.

Đối với cái gì các tiểu bằng hữu đều cảm thấy hứng thú, lừ lừ thảo luận một hồi, chỉ có Ôn Ngạn Bình và bé gái duy nhất của An Dương Vương phủ đi phía sau coi chừng, cả hai đều hơi trầm mặc.

Đương nhiên, Nhị Bảo cô nương là người có tướng mạo khí khái hào hùng, nhưng đôi lúc tính lười nổi lên lộ ra vẻ bà cụ non, ăn mặc trung tính, khiến cho cô bé trông giống như một cô nương khí thế hiên ngang, chỉ là trời sinh lười biếng, lười nói chuyện không muốn làm ra biểu cảm dư thừa mà thôi. Mà Ôn Ngạn Bình đồng thời bị lão Trần Quốc Công và huynh đệ tốt bức hôn, cũng không có tâm tình dạo chơi.

Lúc cỡi lòng mang đầy tâm sự, trước mắt lại xuất hiện mấy đôi phu thê, sắc mặt nàng lập tức không tốt.

Trong mấy đôi phu thê trước mặt, còn có Hạng Thanh Xuân rất không hợp hoàn cảnh, nhìn mọi người có đôi có cặp, chỉ có hấn cô đơn. Nam tử độc thân chậm rãi đi sau lưng mấy đôi phu thê, vô cùng nhàn nhã đi qua phố phường phồn hoa náo nhiệt, tuấn mỹ phong dung, đặc biệt chói mắt, khiến người trên phố nhìn không được quay đầu nhìn lại.

Vệ Triều Ấp, Chu Chủng Hú, Mạc Tiềm nhìn thấy họ, nhanh chóng dẫn thê tử của mình qua thỉnh an, bắt luận là Ôn Lương hay An Dương Vương, đều là trưởng bối, không thể thiếu lễ.

Bởi vì đang ở bên ngoài, mọi người tập trung một chỗ, hàn huyên vài câu thì tách ra, những người kia là phu thê có đôi, Ôn Lương không thể để đệ tử bỏ thê tử lại tới đây bồi dưỡng bồi họ.

Ôn Ngạn Bình trừng mắt, nhỏ giọng nói: "Sao huynh còn ở chỗ này?"

Hạng Thanh Xuân cúi đầu nhìn nàng, dáng người hần cao gầy thon dài, mặc dù hần có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng không phải là nguyên nhân khiến người ta xem hần là nữ tử, đứng trước mặt tiểu cô nương vẫn còn chưa trở mặt hết, có thể nói là đứng trên cao nhìn xuống, rất có ưu thế.

Ôn Ngạn Bình càng cảm thấy không công bằng, nhìn hần mắt không phải mắt, mũi không ra mũi, vô cùng bất bẻ, sao đó kéo tay Nhị Bảo cô nương đang che miệng ngáp bên cạnh, kéo đi.

Nhị Bảo cô nương mơ màng, quay đầu nhìn Hạng Thanh Xuân, sau đó tiếp tục ngáp dài, nói với Ôn Ngạn Bình: "Ngạn Bình ca, huynh không thích Hạng công tử hả?"

"Không thích!"

"Nhưng mà..." Nhị Bảo chậm rì rì, chậm đến nỗi Ôn Ngạn Bình nhìn không được quay đầu lại nhìn cô bé, cô bé nói: "Muội thấy huynh ấy rất thích huynh, ánh mắt nhìn rất đẹp."

"..."

Ôn Ngạn Bình trừng mắt nhìn Nhị Bảo cô nương, thầm nghĩ không phải Nhị Bảo rất lười sao, sao hôm nay có tâm trạng nói một câu dài vậy? Hơn nữa con mắt nào thấy hần yêu thích nàng, ánh mắt nào đẹp?

"Hai mắt đều thấy được!" Nhị Bảo cô nương vẫn chậm rì rì, nhưng Ôn Ngạn Bình biết Nhị Bảo cô nương có một phẩm chất tốt, đó là chưa bao giờ gạt người, ăn ngay nói thật, "Ánh mắt huynh ấy rất đẹp, đặc biệt là lúc nhìn huynh."

Mặt Ôn Ngạn Bình bỗng đỏ lên, mặc dù nàng bài xích chuyện Hạng Thanh Xuân vẫn luôn ép nàng gả cho hần, nhưng đôi lúc vẫn nhịn không được nghĩ tới, vì sao hần kiên trì thế chứ? Nhưng mà hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, miệng vừa cay vừa độc, chưa từng nói lời êm tai, nàng đương nhiên không có tâm tình cô gái nhỏ đi phân tích xem hần có yêu thích mình hay không. Thế nhưng, bây giờ Nhị Bảo lười biếng thành thật, lại có ánh mắt sắc bén chỉ ra, làm cho nàng không cách nào tiếp nhận.

Tiểu cô nương thích làm rùa rút đầu dặt tay Nhị Bảo nhanh chóng đi về phía trước, kiên quyết tạo khoảng cách với Hạng Thanh Xuân.

Hạng Thanh Xuân thấy hai tiểu cô nương thì thầm to nhỏ, sau khi nàng liếc nhìn mình xong, bỗng xem mình như độc xà mãnh thú, hần không có sinh khí nào nữa, chậm rãi đi phía sau họ. Đôi lúc Ôn Lương và Sở Khiếu Thiên nổi hứng muốn giải đồ đèn ven đường khảo nghiệm bản thân, các câu đó khiến họ không cần duy nghĩ nhiều, bình tĩnh đưa ra đáp án, vì thế đoàn người bọn họ thắng được rất nhiều chén hoa đăng nhỏ, làm cho các tiểu bằng hữu vui mừng vô cùng yêu thích.

Chỉ có Ôn Ngạn Bình cảm thấy tâm tư nháo loạn, lúc Hạng Thanh Xuân liên tục cười nhạo đầu của nàng không dùng được, đột nhiên nàng nghi ngờ có phải Nhị Bảo cô nương quá lười hay không, nên đã nhìn lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Đi dạo một vòng, mọi người bèn chọn một túp lầu ven đường nghỉ chân.

Ngồi bên cạnh cửa sổ, cúi đầu có thể nhìn thấy cảnh phố phường phía dưới, trên không trung hai hàng lồng đèn đỏ chiếu sáng khắp mặt đường, bên bờ sông phía xa xa, đèn đuốc sáng trưng, rất đẹp mắt.

Ăn một ít bánh xong, các tiểu bằng hữu thật sự không có kiên nhẫn ngồi một chỗ, nhìn thấy trên đầu phố có một sạp hàng nhỏ treo hoa đăng hình đầu hổ, rất hiếm thấy, các tiểu bằng hữu ồn ào, muốn đi xem hoa đăng đầu hổ béo.

Bởi vì không xa, nên Ôn Lương bèn cười để thị vệ dẫn bọn nhỏ đi, dặn dò vài câu mới để chúng đi xuống. Sau khi các tiểu bằng hữu rời đi, Ôn Ngạn Bình cũng muốn thừa cơ bôi mỡ vào chân trốn, chỉ là nàng bôi không đủ nhanh, bị Hạng Thanh Xuân bắt được, nói với Ôn Lương: "Sư phụ, con và tiểu sư đệ ra chỗ cây hòe bên bờ sông ước nguyện nha."

Nghe thế, về mặt phụ thể An Dương Vương lộ ra vẻ cổ quái, Hạng Thanh Xuân thần nhiên cười, ngược lại tiểu cô nương bày ra vẻ mặt mơ hồ không tình nguyện.

Ôn Lương nhìn vẻ mặt không tình nguyện của tiểu cô nương, lại nhìn thanh niên nói cười dịu dàng, bèn cười gật đầu.

Ôn Ngạn Bình không thể tưởng tượng nổi nhìn Ôn đại nhân, biểu cảm "Ngài có phải cha ta hay không", khiến Ôn Lương dở khóc dở cười, nếu không phải cha nàng, sao có thể vất vả tính toán. Mặc dù biết ý nguyện lớn lao của nàng là đời này không cần xuất giá, ngao du đại giang nam bắc. Nhưng Ôn Lương không muốn nàng cực khổ, chỉ muốn nàng yên ả tốt đẹp qua cả đời. Và lại nhân phẩm đối nhân xử thế của Hạng Thanh Xuân hần là người rõ ràng nhất, hơn nữa biết người đệ tử này có sở thích kỳ lạ, lấy khiếu thâm mỹ cổ chấp của Hạng Thanh Xuân, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không liếc nhìn nữ

nhân khác, như vậy Ôn Ngạn Bình chính là người duy nhất.

Căn cứ vào đủ loại cân nhắc, Ôn Lương vô cùng hài lòng nữ tể này. Với thân phận của Hạng Thanh Xuân, nếu sau này hẳn thật sự làm ra chuyện có lỗi với nghĩa nữ, Ôn Lương sẽ không cần để ý mà giày vò tiểu tử này một phen, chiếm thân phận ân sư, có thể làm một vài chuyện rất đơn giản.

Ôn Ngạn Bình không cam tâm tình nguyện bị Hạng Thanh Xuân kéo tới chỗ cây hòe bên bờ sông.

Bên dưới cây hòe có rất nhiều người trẻ tuổi đang đứng, phần lớn là các đôi phu thê trẻ, sạp hàng nhỏ bên cạnh bày bán giấy ước nguyện đủ loại, mọi người viết tâm nguyện của mình, sau đó dùng thang nhỏ cho thuê bên cạnh, tự tay treo giấy ước nguyện lên cành cây hòe. Tương truyền gốc cây hòe này có từ thời Đại Sở khai quốc, có một đôi phu thê yêu thương nhau hết mực, sau này trượng phu phải ra chiến trường không biết bao giờ trở lại, thê tử ở nhà mỗi ngày dựng tâm chăm sóc cây hòe, cho đến chết phu thê hai người cũng không được đoàn tụ. Trải qua mấy trăm năm, cây hòe càng ngày càng lớn, người ta nói màu sắc cây hòe rất kỳ lạ, vào ngày lễ ngày tết, có rất nhiều người tới đây cầu nguyện.

Ôn Ngạn Bình đen mặt, nhìn ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh, rõ ràng tới chỗ này cầu nguyện đều là các đôi phu thê trẻ tuổi, nhưng bọn họ là hai nam nhân, lại tới chỗ này người ta sẽ nghĩ thế nào?

Hạng Thanh Xuân mua giấy viết ước nguyện, kéo Ôn Ngạn Bình qua, mỉm cười nhìn nàng, "Tiểu sư đệ, chúng ta cùng cầu nguyện đi." Mặc dù họ không phải phu thê, nhưng hai người cùng viết nguyện vọng trên cùng một tờ giấy, đây là dấu hiệu tốt, tương lai xác định có thể thành phu thê.

Đáng tiếc Ôn Ngạn Bình không có cảm xúc lãng mạn của thiếu nữ, không chịu nổi nói: "Nhỏ mọn như thế làm gì? Huynh viết của huynh, ta tự viết của ta." Nói xong nàng bèn đi mua một tờ giấy viết ước nguyện khác về, thì bị người bên cạnh ngăn cản.

Hạng Thanh Xuân bị tiểu cô nương không hiểu phong tình chọc tức gần chết, nhưng không thể không bày ra vẻ mặt tươi cười, trước hết cứ để nàng viết nguyện vọng lên giấy của mình, nhưng mà nàng chỉ cầu cho người nhà bình an các loại, chờ nàng viết xong, Hạng Thanh Xuân cầm bút, ở chỗ nhỏ bên cạnh viết mấy chữ, sau đó tự mình leo thang nhỏ đi lên, đem giấy viết ước nguyện treo lên đầu cành cây hòe.

Ôn Ngạn Bình thấy hẳn cẩn thận, hơi không hiểu, chờ hẳn xuống, mới hỏi: "Cẩn thận như thế làm gì? Ta nghĩ, nếu muốn cầu nguyện điều gì, đi chùa thấp hương càng có lòng thành hơn."

Hạng Thanh Xuân cảm thấy thương người không thương mình vô cùng đau khổ, tiểu cô nương đối với hẳn căn bản không có cái gì gọi là tình yêu nam nữ, điều này khiến cho hẳn thấy rất thất bại, nhưng mà hẳn đã sớm biết, đặc biệt là biết lúc nàng hai lần ba lượt khen ngợi Ngũ cô nương Tây Quận Vương phủ, thì biết nàng yêu thích chính là cô nương, cái này có quan hệ với chuyện nàng không để ý tới giới tính của mình. Tuy rằng như thế, hẳn không thể nói một lời nhẹ nhàng rồi buông tha, bây giờ dù chỉ là tình huynh đệ, nhưng khi lấy nàng về, hai người sớm chiều ở chung, tình cảm nhất định sẽ thay đổi. Giống như hẳn từ giai đoạn thiếu niên thành thanh niên, cùng ở chung với nàng, từ từ nảy sinh tình ý -- mặc dù ban đầu là tình cảm không hợp đạo đức của mình hẳn, nhưng sau này nếu nàng trở thành thành thê tử của hẳn, nàng nhất định sẽ dần dần yêu mến hẳn.

Hắn rất tự tin.

Ước nguyện xong, hai người đi dạo dọc bờ sông, ngắm nhìn hoa đăng hai bên bờ, trên đài cao còn có vũ sư biểu diễn tạp kỹ, đi cà kheo các loại.

Nhưng mà hai người chưa đi xa, đã bị thị vệ Ôn phủ cản lại, Ôn Lương muốn họ trở về, bởi vì Quý Quý bị lạc mất.

Đầu óc Ôn Ngạn Bình mơ màng, sau khi hiểu rõ lời thị vệ, nàng hồn phi phách tán, cả kinh kêu lên: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt thị vệ không tốt, hồi đáp: "Lúc này các vị thiếu gia đi xem tạp kỹ, không ngờ nhiều người, bị chen lấn tán ra, đại nhân đã phái người đi tìm."

Sau khi nghe xong, Ôn Ngạn Bình không chú ý những mặt khác nữa, cùng Hạng Thanh Xuân vội vội vàng vàng theo thị vệ trở về, để trước cửa từ lâu, nàng lao thẳng lên lầu hai, chỉ thấy Như Thúy ôm A Tuyết và Trường Trường trấn an, vẻ mặt lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như có thể tìm thấy con gái trong đám người chen chúc phía dưới, An Dương Vương phi ở bên cạnh an ủi, Ôn Lương và An Dương Vương thì đang nghe thị vệ bẩm báo, Nhị Bảo đang ôm hai đệ đệ trấn an bên cạnh.

"Cha, không tìm thấy muội muội sao?"

Ôn Lương nhìn nàng một cái, sau khi nghe thị vệ bẩm báo xong để cho hẳn lui xuống, mới nói với Ôn Ngạn Bình: "Ừ, không tìm thấy Quý Quý và thê tử An Dương Vương phủ."

Ôn Ngạn Bình nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, vội hỏi: "Nhưng mà không thấy hai đứa một lúc hay sao?"

Ôn Lương miễn cưỡng cười: "Lúc này không xác định, nhưng vừa rồi thị vệ báo lại, nói có người nhìn thấy bé trai giống thê tử An Dương Vương phủ đi cùng Quý Quý, nhưng hình như chúng bị người có mục đích chen lấn làm tán ra. Nếu bình thường người vô ý còn đỡ, nếu là những mẹ mìn dày dạn kinh nghiệm thì rất phức tạp." Nói xong, trong mắt Ôn Lương lóe lên sự ngoan độc.

Hạng Thanh Xuân nhìn thấy tận mắt, trong lòng biết mặc dù bình thường Ôn Lương có vẻ phong quang tể nguyệt, nhưng thủ đoạn rất đa đoan, nhìn nhân nghĩa, nhưng tâm kế biến hóa không ngừng, chọc phải hẳn, mơ hồ không có kết cục tốt.

Về mặt An Dương Vương đầy sát khí, một cước đá bay ghế bên cạnh, cái ghế nện vào tường ẽ nát, có thể thấy cái chân kia có bao nhiêu sức lực, trên mặt hẳn lộ ra vẻ tươi cười dữ tợn: "Tốt tốt, dưới chân thiên tử, mà dám làm chuyện bất nghĩa, nếu để bản vương biết là ai làm, bản vương không ngại lột da hẳn."

Thanh thế này tuy rất lớn, nhưng lúc này bọn nhỏ được người lớn ôm nên không bị hù dọa. Năm đó lúc An Dương Vương còn là thế tử, trong kinh thành nổi danh là sát tính, không ai dám chọc, làm việc không có kỵ, lừa nam bá nữ, tiếng xấu khắp kinh thành. Sau khi thành thân do đánh vương tử Bắc Việt, bị giáng chức điều đến đất phong, qua mấy năm mới được thánh thượng triệu về kinh, ngược lại hắn đã thu liễm hơn rất nhiều. Nhưng mà hiện nay con lớn nhất của hắn mất tích, nghe nói An Dương Vương thương nhất là đứa con lớn này, hai cha con có lá gan lớn giống nhau, hình như muốn sùng ra một bá chủ thứ hai của kinh thành, lúc này nổi giận như thế mọi người cũng không thấy kỳ lạ.

Ôn Lương an ủi: "Con của ngài rất lanh lợi, và lại có sức mạnh, không lo bọn chúng chịu thiệt, chỉ lo cho những mẹ mìn kia có nhiều người, lại quen dùng thủ đoạn, trước tiên tìm ra người đi rồi hãy nói?"

Ôn Ngạn Bình nóng vội bên cạnh, mặc kệ Đại Bảo lợi hại như thế nào, nhưng nàng biết tiểu muội muội rất nhát gan, bị người ta bắt cóc, nàng không nhận được kinh hãi, nhanh chóng đau lòng, hận không thể đi tìm bé ngay lập tức, cứu bé ra, thế nhưng bất luận nàng lo lắng thế nào, Ôn Lương cũng không cho phép nàng đi tìm người cùng với thị vệ.

Hai khắc sau, thì có thị vệ trở về bẩm báo.

Thị vệ này không phải thị vệ Ôn phủ mà là thị vệ của An Dương Vương phủ, hơn nữa hơi khác so với thị vệ bình thường, người ngoài không cảm giác gì nhưng người có võ nghệ như Ôn Ngạn Bình có thể so sách được, hắn khác hẳn so với thị vệ bình thường, giống như ám vệ trong cung hơn. Nhưng mà, so với mình, võ công của những ám vệ này vẫn kém một bậc, có thể thấy năm đó nàng bái được một sư phụ võ nghệ cao cường như thế nào.

Quả nhiên, những thị vệ này trở về báo tin tốt, bọn họ đã tìm ra tung tích hai đứa bé, nhưng nhìn tình huống hình như hai đứa bé bị đánh thuốc mê mang ra khỏi thành. Do hôm nay là tết Nguyên Tiêu, cửa thành đóng muộn hơn mọi ngày một canh giờ, thật là tạo cơ hội tốt cho bọn mẹ mìn kia.

"Sở Tam, người có thấy tận mắt không?" An Dương Vương hỏi.

Sở Tam gật đầu, "Thuộc hạ quan sát lộ tuyến của bọn chúng, xác định bọn chúng đi tới huyện Lăng Dung ở ngoại thành. Hơn nữa bọn mẹ mìn kia ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp, mặt mũi hiền lành, thoát nhìn không giống mẹ mìn, thị vệ thủ thành không thấy rõ, cho là bọn chúng dẫn đứa nhỏ vào thành xem hoa đăng thôi."

Sở Tam vừa dứt lời, Ôn Ngạn Bình liền hành động, vội vàng nói với Ôn Lương: "Cha, võ công của con không tệ, không bằng để con đi xem trước, nếu thích hợp, con sẽ cứu Đại Bảo và muội muội ra."

Ôn Lương cúi đầu trầm tư, biết nàng nói có lý, bèn gật đầu.

Ôn Ngạn Bình đang muốn rời đi, không ngờ Hạng Thanh Xuân muốn theo đồng hành, điều này khiến Ôn Ngạn Bình mất hứng, không hiểu một thư sinh không biết võ công theo làm gì?

Đối với hành vi Ôn Ngạn Bình xem mình là thư sinh yếu đuối, ngay từ đầu Hạng Thanh Xuân không để trong lòng, sau đó thấy có lợi nên mới nhận xuống, lúc này thấy vẻ mặt nàng không vui, trong lòng hắn uất ức nhưng không nường bộ. Ngược lại Ôn Lương biết mặc dù cô nương này có võ công cao cường, nhưng tâm tư không đủ tinh tế, Hạng Thanh Xuân vừa đúng bù được điểm này, nên đồng ý.

Nếu như Ôn Lương đã đồng ý, Ôn Ngạn Bình mất hứng cũng không có biện pháp nào, trong lòng nàng nghĩ nếu gặp nguy hiểm, tới lúc đó đánh hắn mê man đưa cho thị vệ chăm sóc là được rồi.

Nói mấy câu ngắn gọn, Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân vội vàng chạy ra cửa thành. Lúc đến cửa thành, thấy bên cạnh có xe ngựa cho thuê, Ôn Ngạn Bình không nói hai lời, Hạng Thanh Xuân bèn lấy ra năm nén bạc ném cho phu xe, tháo càng xe và các vật vướng víu xong, hai người lên ngựa, phi thẳng tới huyện Lăng Dung.

Tình huống khẩn cấp, hai người cùng cưỡi một con ngựa, thật sự không có tâm tình gì khác, Ôn Ngạn Bình ngồi phía trước tay cầm dây cương, phóng ngựa về phía trước, gió lạnh như băng gào thét bên tai.

Gió đêm rét thấu xương dường như muốn xé rách y phục, Hạng Thanh Xuân vòng tay ôm eo người phía trước, còn chưa kịp cảm thụ vòng eo nhỏ nhắn kia, thì phát hiện người trong lòng run rẩy không bình thường, lúc đầu còn tưởng do gió đêm quá lạnh, nhưng hắn lại nhanh chóng phát hiện sự khác thường của nàng.

"Ôn Ngạn Bình!"

Hạng Thanh Xuân lớn tiếng gọi, hắn phát hiện hình như nàng không nghe thấy, tốc độ ngựa càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức trái tim hắn sắp nhảy lên cổ họng, toàn thân hắn phát lạnh, không tự chủ mà dùng sức ôm chặt nàng, thậm chí nếu bị quăng xuống ngựa, cũng phải bảo vệ nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153

Rất nhanh đã đến huyện Lăng Dung, dây cương bị ghim chặt, ngựa hí vang một tiếng, hai chân trước giơ cao, hai người nằm trên lưng ngựa, xém chút bị hất xuống.

Hạng Thanh Xuân cảm thấy một khắc này, trái tim hần gần như muốn ngừng đập, sau đó lửa giận tăng vọt, hận không thể đem tiểu cô nương trong lòng chà đạp một trận, để nàng biết rõ lợi hại, nhất định không thể làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.. Nhưng mà khi ngựa dừng lại, thấy người trên ngựa bất động, trong lòng Hạng Thanh Xuân thấy khác thường, hần mấp máy môi, nhảy xuống ngựa trước, sau đó đem nàng ôm xuống.

Bọn họ đang ở đầu phố huyện Lăng Dung, bởi vì đêm nay là Nguyên Tiêu, đường phố treo đầy đèn lồng, người đi đường cũng không ít, đối với chuyện ngựa đột nhiên lao nhanh tới, mọi người đều ồ ồ nhìn lại.

Hạng Thanh Xuân không muốn người ta chú ý, đem ngựa buộc lại dưới một gốc cây, sau đó hung hăng ôm người vào lòng, nâng cằm của nàng lên, khuôn mặt nàng bị gió rét thổi trở nên tím tái thật sự rất khó coi, ngay cả ánh mắt được khen ngợi là xinh đẹp cũng rời rạc, không có tinh thần, càng khó coi hơn, thật sự làm cho hần cảm thấy vô cùng hại mắt. Thế nhưng so với hại mắt, trong lòng lại không ngừng thương tiếc, lợi dụng thân ngựa cao lớn che chắn, hần phất áo choàng lên, cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng, tàn nhẫn gặm mút, khiến cho cơ thể nàng run rẩy cuối cùng khôi phục lại bình tĩnh.

Chỉ là nửa phút ôm hôn, nhưng đã sưởi ấm được cơ thể nàng.

Biết rằng lúc này không phải thời điểm vuốt ve an ủi, Hạng Thanh Xuân nhanh chóng buông nàng ra, dùng tay áo giúp nàng lau khô môi ướt át, thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, nhin không được đồ mắt, may mắn bây giờ ánh sáng không đủ, có thể che giấu được.

Đúng lúc này, có tiếng vó ngựa vang lên, nhanh chóng đến trước mặt hai người người đến được gọi là Sở Tam, thị vệ An Dương Vương phủ.

Về mặt Sở Tam cứng ngắc nhìn họ, so với lúc nhìn thấy vương phi dịu dàng mềm mại nhưng mạnh mẽ vô cùng, tay không bẻ vương gia uy mãnh càng không thể tin được, hai nam nhân này...Không phải giống hần tưởng tượng chứ?

Hạng Thanh Xuân phớt lờ biểu lộ quái dị của hần, nói: "Sở Tam, có thể tra ra cứ điểm của bọn mẹ mìn kia không?"

Sở Tam nghiêm mặt, không để ý tới tình cảm trái đạo đức của hai nam nhân nữa, trở mình xuống ngựa, nói: "Mời hai vị thiếu gia đi theo thuộc hạ."

Đem ngựa buộc vào một gốc cây già, Sở Tam dẫn họ đi qua bảy lần quặt tám lần rẽ bên trong huyện Lăng Dung, họ nhanh chóng ra khỏi chỗ đông người, đi vào một ngõ hẻm u tĩnh. Lúc bọn họ đến, bên trong hẻm đã có một nam thị vệ, Sở Tam vội hỏi: "Sở Thất, thế nào? Có tìm được thế tử gia không?"

Sở Thất nói: "Ta men theo dấu vết đến huyện Lăng Dung, bởi vì có nhiều người, dấu vết biến mất, nhưng ta thu thập được ít tin tức từ những gã lưu manh trong huyện, phát hiện một hộ dân khả nghi, chúng ta tới đó tìm thử."

Sở Tam gật đầu, vốn muốn để Sở Thất cùng đi, nhưng lại phát hiện chỗ này có một thứ sinh không tinh thông võ nghệ, không thể dẫn theo. Lúc này, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng quyết định: "Hạng sư huynh, huynh ở đây chờ một lát, chúng ta đi thăm dò tin tức."

Hạng Thanh Xuân nhìn nàng, không phản đối, chỉ sửa lại cổ áo cho nàng, nói: "Nàng phải cẩn thận."

Ôn Ngạn Bình hơi né tránh, yếu ớt đáp một tiếng.

Hạng Thanh Xuân đứng ở đầu ngõ, nhìn theo ba người im lặng không một tiếng động lẫn vào bóng tối, hầu lâu, mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi, ánh mắt xua tan đêm tối.

Không đợi bao lâu, Ôn Ngạn Bình và Sở Tam đã trở lại.

"Chỗ đó là cứ điểm của bọn mẹ mìn, chúng ta đã thăm dò, có mười đứa nhỏ bị nhốt trong hầm ngầm, đều là bé gái tuổi còn nhỏ, Sở Thất ở lại tùy thời cứu người." Sở Tam nói, trên mặt hơi lo lắng, "Nhưng không nhìn thấy Tam tiểu thư Ôn phủ và thế tử gia của chúng ta."

Trong lòng Hạng Thanh Xuân khẽ động, hơi hiểu rõ, chỉ sợ thế tử An Dương Vương phủ có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần khiến đám người đó hiểu lầm là cô nương nữ phần nam trang, mặc dù độ tuổi không phù hợp với yêu cầu, nhưng vẫn không buông tha.

"Không phải là còn cứ điểm nào khác sao?" Hạng Thanh Xuân suy đoán.

Nghe thế, sắc mặt Sở Tam và Ôn Ngạn Bình đều không tốt.

Hạng Thanh Xuân bèn hỏi kỹ dấu vết mà Sở Tam và Sở Thất tra ra được, trầm tư suy nghĩ một lát, đột nhiên cả kinh kêu lên: "Chẳng lẽ bọn chúng sợ lộ tung tích, chia binh ra làm hai ngã, một đường để lại dấu vết rõ ràng khiến chúng ta có thể tìm ra, còn một đường khác không phải là chỗ này?"

Ôn Ngạn Bình nghe xong, vội la lên: "Vậy... vậy làm sao bây giờ? Quý Quý là bé gái, Quý Quý..."

Hạng Thanh Xuân không thể chịu được đáng vẻ hoảng sợ tuyệt vọng này của nàng, vội vàng kéo nàng qua ôm vào trong lòng, bỏ qua ánh mắt trừng lớn kinh hãi của Sở Tam, vỗ lưng nàng trấn an: "Yên tâm, Quý Quý không có chuyện gì đâu, tuy bé nhỏ tuổi, nhưng biết chút võ phòng thân, cây roi kia

không phải chơi rất tốt sao? Hơn nữa còn có thể từ An Dương Vương phủ, sẽ che chở cho bé mà."

Được hân hoan an, Ôn Ngạn Bình rút cuộc bình tĩnh lại, ma xui quỷ khiến, đưa tay ôm eo của hắn, lúc này màn đêm se se lạnh, thật sự rất ấm, sự ấm áp này, thậm chí còn trấn áp được loại rét buốt tuyệt vọng trong trí nhớ.

Trần an nàng xong, Hạng Thanh Xuân suy nghĩ, phân tích mạnh mẽ Sở Tam và Sở Thất cung cấp một lần nữa, đột nhiên, thần sắc Hạng Thanh Xuân chấn động, nói với họ: "Lúc này người nói, trong rừng cây cách kinh thành hai mươi dặm, ngoại trừ dấu vết bánh xe ngựa, còn có dấu vết bụi cỏ bị bẻ gãy?"

Thấy Sở Tam gật đầu, Hạng Thanh Xuân cười lạnh: "Thật sự là có tâm kế thủ đoạn cao tay, cố ý bố trí nguy cơ xung quanh, dụ người đuổi theo, xem ra đám mẹ mìn này không chỉ có đầu óc, mà còn thường làm loại chuyện này, hiểu thế nào là đạo lý thô khôn đào ba hang. Chúng ta trở lại rừng cây kia mau!"

Tuy hai người có nghi vấn, nhưng Sở Tam biết rõ người nọ là đệ tử của thiên hạ đệ nhất trí sĩ Ôn Lương, có thể làm đệ tử chân truyền của Ôn Lương, đầu óc tức nhiên không tồi, hơn nữa hắn còn chắc chắn như thế, chính xác là đã phát hiện manh mối.

Ba người lập tức rời đi, lại lên ngựa, đuổi trở về.

Rất nhanh, họ đã trở về rừng cây lúc trước, trong rừng tối đen, không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì. Sở Tam lấy ra một cái mồi lửa, rồi đi tìm một ít nhánh cây khô, bó thành một cây đuốc đơn giản, buộc ngựa vào gốc cây xong, ba người đi bộ vào rừng.

"Cánh rừng này có mấy ngọn núi nhỏ, con mồi rất nhiều, hấp dẫn thợ săn khắp nơi đến săn bắn, chắc sẽ có các nhà gỗ nhỏ cho các thợ săn nghỉ chân, rất có thể đám mẹ mìn kia nhốt người vào chỗ đó, chúng ta đi xem thử." Hạng Thanh Xuân nói.

Nhưng mà, họ vừa tiến vào rừng không lâu, thì thấy có ánh lửa bập bùng xa xa phía trước, giống như chỉ thị trong bóng đêm. Sở Tam vội vàng tắt cây đuốc trong tay, ba người cẩn thận lần mò tới hướng có ánh lửa. Sau khi tới gần, họ phát hiện đó là một đồng lửa, có thể đám mẹ mìn đốt lên sưởi ấm trong đêm giá rét.

Có điều rất nhanh, cái ý nghĩ này bị phủ định.

Khi họ tìm đến nơi, lúc nhìn thấy rõ ràng tình hình trong rừng, quả thật bó tay.

Họ nhìn thấy chỗ kia, năm đứa bé vây quanh đồng lửa, mặc dù đều lạnh run, vẻ mặt bất an lo lắng nhưng không hoảng sợ đứng lên, trong đó rõ ràng có thể từ An Dương Vương phủ đáng yêu xinh đẹp tuyệt trần như một cô nương và tiểu tuyết đoàn Quý Quý, hai đứa nhỏ ngồi cùng một chỗ sưởi ấm cho nhau.

"Quý Quý!"

Ôn Ngạn Bình chạy ra, bỏ nhào tới ôm tiểu muội muội đang ngồi bên cạnh Đại Bảo vào lòng, giọng nói nghẹn ngào.

"Đại ca ~" Tiểu Quý Quý không thể tin được nàng sẽ xuất hiện, mềm mại gọi một tiếng, sau đó đưa tay ôm lấy nàng.

Những đứa bé khác thấy đột nhiên có người chạy tới nên hơi hoảng sợ, sau khi nghe thấy Quý Quý gọi đối phương là "Đại ca", lúc này các bé mới bình tĩnh lại, có điều trên mặt không giấu nổi sự vui mừng khi được cứu, thậm chí có hai tiểu cô nương khoảng sáu bảy tuổi thấy cuối cùng cũng có người đến cứu mình nên bật khóc ô ô.

Sở Tam vô cùng vui mừng chạy tới hỏi han tiểu thế tử nhà mình, thấy ngoại trừ y phục của tiểu thế tử hơi dơ dáy bẩn thỉu một chút, trên mặt có dấu một bàn tay, mấy chỗ khác không sao, Sở Tam mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà sau đó rất nhanh, Sở Tam lại lo lắng, cái dấu bàn tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hết sức ngay ngắn chỉnh tề, nếu vương gia nhà mình nhìn thấy, nhất định sẽ như núi lửa phun trào, không thể nhịn được xúc động làm ra chuyện không thể chấp nhận nào đó, chỉ hi vọng đến lúc ấy Vương phi có thể đứng lên giữ chặt vương gia.

"Sở Tam thúc thúc, đừng lo lắng...Nếu cha tức giận, có con với nương, còn có Nhị Bảo ở đây nữa!" Đại Bảo cười hi hi nói, hiển nhiên biết rõ nguyên nhân mặt mày Sở Tam ủ rũ.

Đang lúc mọi người nhẹ nhàng thở ra, Hạng Thanh Xuân quan sát xung quanh một lần, phát hiện ở đây chỉ có đám trẻ con này, lớn nhất chính là thế tử An Dương Vương phủ, nhỏ nhất khoảng bốn năm tuổi, và lại đều là những bé gái đáng yêu, có thể thấy được mục đích của đám mẹ mìn kia là những bé gái xinh đẹp, có thể bán được giá cao. Nhưng mà, sao nơi này chỉ có một đám trẻ con? Đám mẹ mìn kia đâu?

Tiếp theo, Đại Bảo bèn giải đáp thắc mắc của họ.

Lúc xem tạp kỹ, bởi vì có quá nhiều người, cậu và Quý Quý bị chen lấn tản ra, vừa đi tới một góc đường thì bị người ta bịt miệng che mũi, có lẽ do trong khăn có tẩm thuốc mê, nên họ mới nhanh chóng hôn mê, bị người ta mang ra khỏi thành như thế đấy. Trên đường đi, Đại Bảo tỉnh lại, phát hiện bọn họ ở trong một chiếc xe ngựa, trong xe còn có mấy đứa bé. May mắn đám mẹ mìn kia coi cậu là một bé gái tay trái gà không chặt nên không có đề phòng, quả thật là tạo cơ hội cho cậu.

Lúc đến trước rừng cây, ba tên mẹ mìn bèn đưa năm đứa bé xuống xe, tiến vào rừng, sau đó cỗ xe ngựa kia tiếp tục đi về phía thành Lăng An. Đại Bảo chờ thuốc mê tan hết, nỗ lực lấy lại sức mạnh, mới thoát khỏi người đang vác cậu, sau đó dựa vào sức mạnh của mình, chế ngự hai tên còn lại. Sau khi hạ hết bọn chúng, mới tậ hợp mấy đứa bé lại, tìm mồi lửa trên người bọn mẹ mìn, đốt lửa lên, chờ cứu viện tới.

Nghe được lời kể của Đại Bảo, Sở Tam tìm thấy ba mẹ mình cách đó không xa, tuy còn hơi thở nhưng trên người có nhiều chỗ gãy xương, nếu không cứu chữa kịp, chỉ sợ sau này phải nằm trên giường cả đời. Chỉ là bọn chúng có gan dám bắt cóc tiểu thể tử nhà hắn, cho dù có giết chết cũng không thấy tiếc, suy cho cùng tiểu thể tử chỉ là trẻ con, dù có sức mạnh nhưng vẫn mềm lòng.

Hạng Thanh Xuân hơi nhú mảy, ngược lại hắn coi thường bé trai này, cậu bé liều lĩnh đốt lửa như thế, không sợ sẽ thu hút dã thú trong rừng và đồng bọn của đám mẹ mình tới sao?

Đại Bảo tươi cười với Hạng Thanh Xuân, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đáng yêu, giống y hệt một bé gái, nói: "Hạng đại ca không cần phải lo lắng, Sở Tam thúc thúc không phải ngồi không, ta biết họ sẽ nhanh chóng tìm đến nên mới làm việc lớn mật như vậy. Nhìn xem, không phải như bây giờ sao?" Quan trọng nhất là, bọn mẹ mình dám to gan tới, Đại Bảo định sẽ học hành động vĩ đại của mẫu thân cậu năm xưa, trực tiếp cầm gậy gỗ đập bọn chúng.

Đại Bảo lớn gan lớn mật, hơn nữa còn có gan làm loạn, phương diện này giống y hệt phụ thân An Dương Vương của cậu.

Thấy mấy đứa trẻ bình an, Hạng Thanh Xuân không nói thêm gì nữa, bàn với Sở Tam rời đi.

Tiếp theo, Sở Tam ra ngoài một lát, phóng pháo khói truyền tin xong, mới nói với họ: "Trước tiên chúng ta rời khỏi đây rồi hãy nói."

Mấy người gật đầu, Ôn Ngạn Bình bế Quý Quý, Sở Tam bế hai tiểu cô nương, Hạng Thanh Xuân cũng bế một bé, Đại Bảo lớn tuổi nhất cầm bó đuốc dẫn mọi người rời đi, về phần ba tên mẹ mình kia, đợi lát nữa người tiếp ứng đến sẽ áp tải bọn chúng về, giao cho nha môn thẩm vấn xử lý.

Lúc bọn họ sắp ra khỏi rừng, bỗng vang lên một loạt tiếng mũi tên lao vun vút, Sở Tam sợ hãi hô một tiếng "Cẩn thận", rồi mạnh mẽ lao về phía Đại Bảo, ngay vị trí của Đại Bảo lúc này, có một mũi tên cắm ngay đó. Theo lời cảnh báo của Sở Tam, tiếp theo có ba mũi tên trong bóng đêm phóng tới.

Ôn Ngạn Bình đưa muội muội trong lòng cho Hạng Thanh Xuân, xoay người nhảy lên, cây đuốc trong tay phóng đi, một thân ảnh từ trên cây rơi xuống, cây đuốc kia văng vẳng cắm vào nhánh cây, ánh lửa lập lòe đúng lúc giúp họ nhìn thấy rõ ràng những địch nhân ẩn nấp trên cây.

Ôn Ngạn Bình và Sở Tam bảo vệ mấy đứa trẻ sau lưng, giờ kiểm đồ những mũi tên bay đến. Rất nhanh, đối phương đã dùng hết tên, Ôn Ngạn Bình và Sở Tam chia ra hai hướng tập kích địch nhân trên cây, Ôn Ngạn Bình vung đoản kiếm vẽ một đường, không chút do dự giết chết một tên, máu tanh phun lên mặt, ấm nóng tanh tưởi khiến nàng hơi hoảng hốt.

Kẻ địch không nhiều lắm, chỉ có năm tên, Ôn Ngạn Bình liên thủ với Sở Tam, nhanh chóng chế ngự hết bọn chúng.

Mọi người còn chưa tỉnh hồn, đặc biệt là mấy đứa trẻ kia, chúng sợ tới mức khóc lên, sau đó bị Đại Bảo nhanh chóng che miệng lại, Sở Tam nhú mảy cảnh giác quan sát bốn phía, sợ vẫn còn kẻ địch ẩn nấp xung quanh.

Ôn Ngạn Bình hoảng hốt nhìn bốn phía, đêm tối, rừng cây, ánh lửa, tiếng khóc...Cha...Nương...

"Ôn thiếu gia, cẩn thận!" Sở Tam sợ hãi quát.

Ôn Ngạn Bình hơi chậm chạp, vừa định xoay người lại hỏi, bỗng phát hiện mình bị người ta ôm từ phía sau, một thân thể ấm áp vây quanh nàng, cơ thể run rẩy của nàng hoàn toàn bị đối phương gát gao ôm vào lòng.

"A..."

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, nàng ngẩng đầu, khuôn mặt vừa cọ tới cảm hắn, mùi máu tươi tan mát trong hơi thở, nàng tưởng là máu của kẻ địch, vừa rồi nàng đã giết người, nhưng rất nhanh, nàng phát hiện mùi máu tươi càng đậm đặc hơn so với lúc này.

"Nàng còn đứng đấy làm gì?" Giọng nói suy yếu hỏn hển vang lên.

Ôn Ngạn Bình vẫn ngơ ngác, đến khi có một tiếng thét thảm thiết vang lên, Sở Tam tóm được kẻ địch đánh lên từ trong bóng tối ra, hai ba lần ra tay đã tháo xong các khớp ngón tay gã, khiến gã đau đớn rú lên thảm thương, còn kèm theo tiếng khóc của những đứa trẻ kia. Đột nhiên, nàng mở to hai mắt, quay người lại đỡ lấy người phía sau, trừng mắt nhìn mũi tên xuyên qua ngực hắn, nàng vô cùng hoảng sợ.

"Hồ ly tinh, huynh, huynh..."

"Hạng công tử, ngài không sao chứ?" Sở Tam chạy lại, nhìn thấy mũi tên sau lưng Hạng Thanh Xuân, sắc mặt thay đổi, thấy Ôn Ngạn Bình hoang mang lo sợ, Sở Tam nhú mảy nói: "Hạng công tử bị thương, nhất định phải lấy mũi tên ra, chỉ là vị trí mũi tên hơi lệch về phía tim, không thể dễ dàng lấy ra được."

"Vậy... vậy làm sao đây?" Ôn Ngạn Bình khóc lên, nâng thân thể người trong lòng lên.

"Hạng ca ca..." Quý Quý chạy tới, kìm nén tiếng khóc.

Đại Bảo thấy cô bé quấy rầy bọn họ, không có cách nào bèn tới an ủi một phen. Nhìn đứa nhỏ đang gào khóc lớn tiếng này xem, Đại Bảo rất đau đầu, bỗng cảm thấy hai bé gấu nhà mình tuy nghịch ngợm gây sự, tiếng khóc rất dọa người, nhưng chỉ cần hù dọa một tý là không dám khóc nữa, còn đứa bé này khuyên mãi mà vẫn khóc, thật sự rất đau đầu.

May mắn, lúc này thị vệ An Dương Vương phủ nhận được tin cuối cùng đã tới, hơn mười thị vệ bao vây xung quanh.

Hiệu suất làm việc của các thị vệ rất cao, thu xếp ổn thỏa cho mấy đứa trẻ xong, rồi xem xét vết thương trên người Hạng Thanh Xuân, sắc mặt họ cũng hơi khó coi. Lúc này Hạng Thanh Xuân mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhưng bởi vì chưa rút mũi tên ra nên có thể duy trì thần trí, nhìn thấy tiểu cô nương sắp khóc lên, miễn cưỡng cười nói: "Đừng khóc, ta không sao."

"... Vậy không cho phép huynh chết!" Giọng nói nàng khàn khàn.

Nếu không phải biết rõ tình hình hiện tại không cho phép, Hạng Thanh Xuân thiếu chút nữa bị nàng làm tức giận đến thổ huyết, cắn răng nói: "Ta sẽ không chết, ta còn muốn lấy nàng mà."

"..."

Đám thị vệ xung quanh cứng đờ, xem như không nghe thấy lời nói kinh hãi thế tục vừa rồi: Tiêu rồi! Hai nam nhân thì thành thân thế nào đây!

Ôn Ngạn Bình thấy hần thờ yếu ớt, không khỏi nhớ tới khi còn nhỏ, nước mắt rớt cuộc chảy xuống, nói năng lộn xộn: "Không cho phép huynh chết, không cho phép huynh giống như cha ta, chúng ta lập tức rút tên ra, rút tên ra sẽ tốt thôi... ô...oa oa...Cha cũng bị thế này, bị tên bắn trúng, sau đó rất nhanh chết đi... Ô ô...Nếu như huynh không chết, ta gả cho huynh..."

Đầu Hạng Thanh Xuân choáng váng, cuối cùng nghe thấy lời nói nức nở nghẹn ngào của nàng, vẻ mặt hần chấn động, cố gắng nắm tay nàng hỏi: "Thật chứ?"

Lúc này, nàng đâu còn biết mình nói cái gì, mặt đầy nước mắt, gập đầu lung tung, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt hần, giống như bày tỏ toàn bộ uất ức lúc nhỏ ra.

Một lát sau, cuối cùng thị vệ tìm được một chiếc xe ngựa đơn sơ ở vùng bên cạnh, khiêng Hạng Thanh Xuân lên xe, Ôn Ngạn Bình cũng thừa cơ chen vào, ngo ngác nhìn vách xe tối om, ngón tay đưa tới mũi người nằm bên cạnh một lần nữa, chỉ sợ hần đột nhiên không còn hơi thở.

Thị vệ hộ tống bọn họ về thành, Đại Bảo ôm Quý Quý ngồi trên một con ngựa khác, an ủi tiểu la lỵ trong lòng, "Đừng lo lắng quá..., Hạng đại ca không sao đâu, muội không nghe thấy sao? Huynh ấy nói sẽ không chết, còn muốn lấy đại ca muội kìa...Ách, lấy đại ca muội?" Đại Bảo hét lên một tiếng, lập tức sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Đại Bảo.

Sở Tam cúi đầu, trong lòng nghĩ thế tử gia nhà hần lại phát ngôn rồi, loại chuyện này, có thể nói lớn tiếng được sao? Nếu truyền ra ngoài, Hạng phủ và Thái Sư phủ sẽ trở thành trò cười trong kinh thành. Nếu thân phận nghĩa tử Ôn phủ là một cô nương, vậy thì càng khủng khiếp hơn, Ôn phủ cũng sẽ trở thành trò cười...Cho nên, Đại Bảo à, ngài đừng có ngốc nữa.

Quý Quý mơ hồ hỏi: "Sao Hạng ca ca có thể lấy đại ca? Không lẽ, Hạng ca ca muốn làm đại tẩu của bọn muội?"

"..."

Đại Bảo lung lay trong gió.

Trong bầu không khí quái dị này, cuối cùng đoàn người đã tới kinh thành.

Đã qua thời gian đóng cửa thành, nhưng lúc này cửa thành vẫn chưa đóng, đèn đuốc sáng trưng, một đám thị vệ đứng trấn thủ, trong đó có phu thê An Dương Vương và mọi người Ôn phủ.

Thấy bọn họ về, mọi người nhẹ nhàng thờ ra, An Dương Vương và Ôn Lương bước nhanh tới, một người ôm con trai một người ôm con gái, so với mẫu thân bọn nhỏ, họ còn kích động hơn, nhưng lúc thấy hai ma ma và Tứ hoàng tử tới đều không biết làm sao.

"Quý Quý." Tứ hoàng tử lo lắng gọi, sợ chuyện gặp phải tối nay khiến tiểu cô nương mình yêu thích sợ hãi. Với tư cách là hoàng tử, hần phải đón tiếp Nguyên Tiêu với phụ hoàng và mẫu hậu, sau đó nghe nói người của An Dương Vương phủ tiến cung tìm phụ hoàng xin lệnh bài mở cổng thành, hần mới biết thế tử An Dương Vương phủ và tiểu thư Ôn phủ cùng bị mất tích, Tứ hoàng tử lập tức ngồi không yên, bèn tự động nhận nhiệm vụ này, đem lệnh bài tới cho An Dương Vương.

Tiểu Quý Quý nhìn thấy hần, cái mũi nhỏ nhăn lại, kêu một tiếng mềm nhũn: "Tứ ca ca ~"

Bây giờ, thị vệ mới tới bẩm báo là có người bị thương trong xe ngựa, Ôn Lương nghe nói là đệ tử của mình, sắc mặt đại biến, đưa con gái cho Tứ hoàng tử đang nhường mắt nhìn tha thiết, vội qua xem xét, chỉ thấy tiểu cô nương đang ngo ngác ôm thanh niên đã bất tỉnh trong xe, trên người cả hai toàn là máu.

"Ngạn Bình, con không sao chứ?"

Ôn Ngạn Bình ngẩn ngơ nhìn Ôn Lương, sau đó hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào: "Cha..."

Ôn Lương vỗ vỗ vai nàng, an ủi: "Yên tâm, Thanh Xuân sẽ không sao, chúng ta lập tức mời thái y giỏi nhất trong cung lấy mũi tên ra cho nó."

Ôn Ngạn Bình lắc đầu, "Trực tiếp đi tới Quý phủ ở hẻm Thanh Bình, tìm sư công! Sư công nhất định có thể cứu huynh ấy!"

Nghe xong, lúc này Ôn Lương mới nhớ tới còn có Quý thái y, tuy người như Quý thái y rất hiếm có, nhưng y thuật không tầm thường. Ôn Lương không nói nhiều nữa, sai người nhanh chóng đánh xe ngựa tới hẻm Thanh Bình.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154

Hừng đông, một vòng trăng bạc xuất hiện ở đường chân trời, cả thế giới chìm ngập trong những tia sáng.

Ôn Ngạn Bình bừng tỉnh từ trong mộng, hồ hởi lạnh chảy rờn rờn, thờ hờn hờn từng ngum từng ngum một, hai mắt rời rạc ngơ ngác nhìn về phía trước, trong đầu lần lượt tái diễn lại cảnh trong mộng, đột nhiên không nhìn được nghẹn ngào một tiếng, hai hàng nước mắt rơi xuống.

"Cha...Nương..." Nàng nức nở, trong cổ họng phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, khóc không thành tiếng, vừa tuyệt vọng vừa đau xót.

Lúc này, một chuỗi tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, ngừng lại trước giường. Người tới không dám mạo muội vén màn giường lên, hơi chân chờ hỏi: "Ôn thiếu gia, ngài tỉnh rồi sao?"

Giọng nói lạ lẫm khiến cho đầu óc hỗn loạn của nàng tỉnh táo hơn rất nhiều. Nhanh chóng dùng tay áo lau dấu vết trên mặt đi, Ôn Ngạn Bình vén rèm che, nàng chỉ thấy dưới ánh nắng ban mai, tỳ nữ đang cung kính đứng trước giường, nàng giật mình nhớ tới đây là nha hoàn trong Quý phủ. Nàng thường xuyên đến Quý phủ, có lúc theo sư phụ học võ đến một nơi, nên thường ngủ lại đây, đương nhiên nàng có thể nhận ra các nha hoàn trong Quý phủ.

Nàng đang ở Quý phủ...Bỗng nhiên, Ôn Ngạn Bình nhớ tới chuyện đêm qua, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tối hôm qua, sau khi đưa Hạng Thanh Xuân đến Quý phủ, phu thê Quý thái y đã đi ngủ bị dựng dậy trị thương cho Hạng Thanh Xuân. Hạng Thanh Xuân bị trúng tên ở vị trí rất nguy hiểm, không cẩn thận một tý là động đến tim, nên những thị vệ kia không dám rút tên cho hắn. Lúc đó, nàng ngơ ngác, chỉ ngồi nhìn mọi người bận rộn, đến khi Quý thái y tự mình rút tên cho Hạng Thanh Xuân, máu một lần nữa phun lên mặt nàng. Sau đó...không có sau đó nữa.

Ký ức trống rỗng, khiến nàng hoảng sợ đứng bật dậy, vội vàng nắm tay nha hoàn trước giường hỏi: "Hạng sư huynh của ta đâu? Huynh ấy thế nào rồi?"

Nha hoàn bị nàng dùng sức bóp, cánh tay đau nhức, khuôn mặt méo mó, nhất thời nói không ra lời, "Ôn thiếu gia, ngài, ngài..."

Bây giờ, Ôn Ngạn Bình chỉ sợ nghe được tin không tốt, không có kiên nhẫn nghe nàng ta ấp úng, hất tay nàng ta ra, kéo ngoại bào treo trên bình phong tùy tiện khoát lên vai, vội vã xông ra ngoài.

Sáng sớm trong Quý phủ, hạ nhân đang nhỏ giọng làm việc, sau đó bị một trận gió cuốn qua ngã nhào về một bên, họ vốn cho rằng hạ nhân nào đó hấp tấp định mắng một phen, nhưng phát hiện người đụng bọn họ chạy ra từ khách viện, bóng lưng nhìn rất quen, nên mới thông cảm một chút, điều này là nhờ nhân duyên tốt của Ôn Ngạn Bình ở Quý phủ.

Rầm một tiếng, cửa lớn bị đẩy ra, Ôn Ngạn Bình xông vào, lao thẳng tới trước giường, nhìn thấy sắc mặt người nằm trên giường trắng bệch, không có sinh khí, nàng run rẩy đưa tay đặt dưới mũi hắn, sau đó oa một tiếng bỏ nhào lên người hắn, khóc lớn: "Hồ ly tinh, huynh đừng chết mà, nhanh sống lại đi, sau này cái gì ta cũng nghe theo huynh..."

"..."

Nha hoàn đang ngủ gật bên ngoài bị tiếng mở cửa làm giật mình, lúc mới tỉnh đầu óc còn mơ mơ màng màng, sau khi nghe tiếng khóc lớn, nàng ta lập tức bối rối, đồng thời hơi hoảng sợ. Sao có thể chết được? Lão gia nhà mình không phải đã nói không có gì đáng ngại nữa sao? Chỉ cần không để miệng vết thương nhiễm trùng phát sốt thì không sao...

Lúc nha hoàn còn đang hoang mang lo sợ, Ôn Ngạn Bình vẫn khóc lớn bên trong, một giọng nói yếu ớt vang lên: "Đau quá, ta còn sống mà..."

"..."

Ôn Ngạn Bình mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt dầm lệ mông lung, nhìn thấy vẻ mặt nam nhân đau đớn mở mắt ra, khuôn mặt hắn nhăn nhúm đầy mồ hôi lạnh, hốc mắt đỏ ngầu trừng nhìn nàng, cắn răng ném ra một câu: "Nàng đừng lên vết thương của ta rồi, có phải muốn ta chết hay không?"

Ôn Ngạn Bình "A" một tiếng, nhanh chóng bật ra, sợ tới mức mắt mở thật to, vẻ mặt thể hiện "Thì ra huynh không chết".

Hạng Thanh Xuân không có cách nào ngồi dậy, mắt đỏ ngầu trừng to, thầm nghĩ dù cho mình không chết, thì cũng bị bé gấu này làm tức chết. Nhưng mà, khi nàng bỏ nhào về phía trước, vòng tay úp mặt vào hõm vai hắn thút thít ní non, hắn chỉ có thể cố gắng đưa tay sờ sờ đầu của nàng, dịu dàng nói: "Đừng khóc, ta không sao..."

Ôn Ngan Bình khóc thật lâu, khóc đến nỗi Hạng Thanh Xuân từ thương tiếc chuyển sang nóng nảy. Người yêu khóc uất ức như vậy, là nam nhân đều đau lòng muốn chết, nhưng hấn khuyên mãi mà nàng vẫn khóc, khóc đến lòng hấn đau như cắt, hấn càng tức giận, nàng muốn hại hấn đau lòng chết hả?

Ngay tại lúc cả thể xác và tinh thần Hạng Thanh Xuân đều đau, hai thân ảnh một lớn một nhỏ đi tới, nha hoàn đang ngậy người cũng nhìn thấy, vội chạy tới thỉnh an: "Phu nhân, tiểu thư."

Quý phu nhân lạnh nhạt gật đầu, bụng khay thuốc đi tới, sờ sờ đầu tiểu cô nương đang tựa vào người trên giường khóc nức nở, nói với Hạng Thanh Xuân: "Hạng công tử, tới giờ uống thuốc rồi."

Hạng Thanh Xuân bị thương rất nặng, không có cách nào tự ngồi dậy, chỉ có thể nằm trên giường nói với Quý phu nhân: "Quý phu nhân, làm phiền ngài."

Ôn Ngan Bình ngửa mặt lên, hai mắt khóc đến sưng đỏ, thấy Quý phu nhân, bẹp miệng gọi: "Su phụ."

Quý phu nhân đưa mắt nhìn y phục lộn xộn trên người nàng, dưới ngoại bào là đường cong lưng linh của thiếu nữ, nhìn không xót thứ gì, Quý phu nhân liếc mắt nhìn thanh niên trên giường, hình như hấn cũng phát hiện điểm này, Quý phu nhân lắc đầu, kéo nàng dậy chỉnh trang lại y phục.

Nha hoàn nhanh nhẹn đem nước tới cho nàng rửa mặt, tới cùng Quý phu nhân là một bé gái khoảng năm tuổi, ngại ngần kéo tay của nàng nói: "Ca ca đừng khóc, cha nói Hạng ca ca không sao."

Ôn Ngan Bình hít mũi, miễn cưỡng cười cười với tiểu cô nương đáng yêu, nói: "Ừ, ta biết, cảm ơn Bố Bố." Tiếp theo sau khi nha hoàn đưa khăn nóng cho nàng lau mặt, nàng quay lại, thấy Hạng Thanh Xuân đã được nha hoàn đỡ ngồi dậy, sau lưng lót một cái gối lớn, bụng chén thuốc chậm rãi uống.

Ôn Ngan Bình nắm tay tiểu sư muội đến trước giường, nhỏ giọng hỏi: "Su phụ, huynh ấy sẽ không sao, đúng không?"

Quý phu nhân thân nhiên gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng không có biểu cảm dư thừa, nhưng chính nhờ loại lạnh nhạt trong trẻo, thái độ không sợ hãi này, mới khiến Ôn Ngan Bình yên tâm.

Lúc Hạng Thanh Xuân uống thuốc xong, thì thấy tiểu cô nương tới cùng Quý phu nhân đưa một cái lọ nhỏ tới, thẹn thùng nói: "Hạng ca ca, ăn kẹo ~" giọng nói tiểu cô nương mềm mại, rất đáng yêu, người nghe thấy trong lòng mềm nhũn.

"Cảm ơn Bố Bố."

Hạng Thanh Xuân mỉm cười lên tiếng, không từ chối ý tốt của tiểu gia hỏa. Tiểu gia hỏa tên Quý Bạch Thục, nữ danh Bố Bố, là hòn ngọc quý của Quý phủ, tiểu gia hỏa có tính hay thẹn thùng giống phụ thân, khiến người ta yêu thích vô cùng. Về phần có thừa kế y thuật của phụ thân hay không, mọi người trong Kinh thành vẫn đang chờ xem thế nào.

Sau khi Hạng Thanh Xuân uống thuốc, Quý phu nhân dặn dò vài điều cần chú ý xong, bèn bụng chén thuốc dẫn con gái rời đi. Tối hôm qua Quý thái y không có nghỉ ngơi, Quý phu nhân không giúp được gì nên đỡ con gái đi ngủ trước, sáng nay mới thay Quý thái y làm việc, tự mình chăm sóc bệnh nhân.

Quý phu nhân đi rồi, Ôn Ngan Bình ngồi trước giường, Hạng Thanh Xuân thì nằm trên giường, đầu hấn hơi mơ hồ, thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, không có chút ý tứ nào, hấn nhin không được hỏi: "Nàng nhìn cái gì?"

"Nhìn xem huynh có chết không." Nàng vô cùng thành thật.

Gân xanh nổi lên, thiếu chút nữa Hạng Thanh Xuân tức giận nôn ra máu, nha đầu kia thật sự không biết cách nói chuyện, hấn muốn đánh nàng một trận cho hả dạ. Nhưng khi nghe được lời tiếp theo của nàng, trong lòng hấn chỉ còn lại thương xót.

"Ta, ta phải trông nom huynh, huynh không thể giống cha ta được, ông ấy cũng bị sơn tặc bắn trúng một mũi tên, không có ai trị liệu cho ông ấy, cứ như vậy mà..."

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân hơi bình tĩnh lại, tâm tư bắt đầu linh hoạt, rất nhanh đã nhận ra từ hôm qua cho đến hôm nay hành vi của nàng rất bất thường, trong lòng hấn thở dài, đưa tay kéo nàng qua, vuốt vuốt mí mắt sưng đỏ của nàng: "Tối qua nàng rất sợ đúng không? Nàng..." Hấn cân nhắc nói tiếp: "Bọn chúng dám cả gan ám sát, chết không đáng tiếc, nàng đừng để trong lòng."

Tối hôm qua, mắt hấn vẫn luôn theo sát nàng, đương nhiên thấy nàng giết người, lúc đối mặt những thi thể kia, sắc mặt nàng hốt hoảng, lần đầu nàng giết người, sợ rằng không bước qua được khúc mắc này, chỉ sợ khi nàng phục hồi lại tinh thần, nhớ lại một màn kia, trong lòng nàng không biết sẽ sợ hãi đau khổ như thế nào.

Ai ngờ, nàng lại cúi đầu, một lát sau mới nói: "Ta không khó chịu, lúc ta bảy tuổi thì đã giết người rồi."

"..."

Nhất thời Hạng Thanh Xuân không biết nói gì nữa, sờ sờ đầu nàng, thở dài một tiếng.

"Ta giết tên đó, hấn không chỉ giết cha ta, còn làm nhục nương ta. Vì báo thù, ta vẫn luôn cẩn thận sống chung với chúng, bọn chúng cho ta là một đứa nhỏ chuyện gì cũng không biết, chưa bao giờ giấu ta chuyện gì, bọn chúng muốn ta làm cái gì ta làm cái đó, ta đã làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, làm hại rất nhiều người vô tội. Cho đến một ngày, bọn chúng đi cướp một đội buôn, không ngờ thị vệ của đội buôn đó võ công cao cường, khiến chúng

trở về không công, đồng thời cũng thương vong vô số. Tên kia bị thương, ban đầu hẳn vốn có thể sống được, là ta thừa cơ giết chết hẳn..."

Giọng nói của nàng rất bình tĩnh, tuy nhiên vẻ mặt như muốn khóc.

Lúc tám tuổi nàng được phu thê Ôn Lương nhận nuôi, trước tám tuổi nghe nói nàng là con gái của thợ săn trong núi, trừ chuyện đó ra, những chuyện mà nàng đã trải qua không có ai biết. Chuyện trước khi nàng tám tuổi, đều bị Ôn Lương xóa sạch. Hẳn vốn chỉ nghĩ nàng là con gái của thợ săn, tổ tiên phù hộ mới được thiên hạ đệ nhất trí sĩ thu làm nghĩa tử, giá trị con người tăng cao, không khỏi khiến người ta hâm mộ. Mặc dù hẳn có suy đoán nguyên nhân trong đó, nhưng lại không ngờ thì ra số phận nàng vô cùng bi thảm như thế.

Nàng nói đến tên kia, chắc là một trong nhóm sơn tặc muốn cướp giết Ôn Lương ở Vinh Hoa tự năm đó.

Nếu vậy, Hạng Thanh Xuân nhanh chóng suy nghĩ về tất cả mọi chuyện của nàng, cuối cùng cũng hiểu vì sao nàng kháng cự chuyện xuất giá đến thế, nàng có loại bản năng chống lại nam nhân, đối với võ nghệ rất cố chấp, bởi vì như thế mới có thể bảo vệ mình, tình nguyện ngao du bốn phương tự do tự tại, không muốn nhìn nhận thân phận nữ nhân của mình, không muốn nếm phải cực khổ như mẫu thân nàng. Mặc dù bề cong thành thẳng nhưng đó là chấp niệm của nàng.

Trong lúc đó, hẳn cảm thấy may mắn vì những năm qua làm bạn với nàng, khiến nàng quen với sự hiện hữu của mình, không vì mình là nam nhân mà chống cự mình tới gần, dù chỉ là tình huynh đệ nhưng vẫn còn đỡ hơn bị từ chối.

Thời gian ngắn ngủi nhưng Hạng Thanh Xuân đã suy nghĩ ra rất nhiều, nhin không được cười cười với nàng, nói: "Ta không sao, nàng cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi một lát đi." Nói xong, hẳn đưa mắt nhìn xuống vạt áo của nàng, bỗng vừa đau lòng vừa thỏa mãn, nghĩ đến nàng hoảng hốt nên mới để nguyên y phục xóc xếch mà chạy tới, ngay cả thân phận nữ nhân bị người ta biết cũng mặc kệ.

Trút hết tâm sự xong, Ôn Ngạn Bình cuối cùng cũng bình tĩnh lại, biết mình như thế là không tốt, nhưng được hẳn dịu dàng an ủi như vậy, trong lòng nói không ra là tư vị gì, thấy hẳn đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn cố tỉnh táo để an ủi mình, trong lòng nàng lại khó chịu.

Sau khi Hạng Thanh Xuân thật sự ngủ, nàng mới nhẹ nhàng rời đi.

***

Buổi trưa, Ôn Lương hạ triều cùng Như Thúy dẫn ba đứa nhỏ qua thăm Hạng Thanh Xuân.

Như Thúy vốn muốn đến từ sớm, nhưng biết nếu mình đến sớm quá sẽ quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi nên dần lòng lại. Lúc đến Quý phủ, nghe nói Ôn Ngạn Bình còn đang ngủ, Như Thúy cảm thấy đau lòng, vội vàng đi thăm nàng.

Tối qua Ôn Ngạn Bình đột nhiên ngắt xiu, khiến bọn họ sợ hết sức, sau đó biết tinh thần nàng bị kích thích, nhất thời chịu không nổi nên ngắt xiu, bọn họ mới yên tâm. Nhưng mà Ôn Lương và Như Thúy cũng biết, Hạng Thanh Xuân bị thương khiến tiểu cô nương nhớ tới kỷ ức lúc nhỏ, nên mới phản ứng mạnh như vậy. Cũng bởi vì nàng ngắt xiu, họ mới để nàng ngủ lại Quý phủ.

Nhìn thấy nàng ngủ say, nghe hạ nhân Quý phủ nói lúc sáng nàng có tỉnh lại một lát, bây giờ cũng không gọi nàng dậy nữa.

Lúc Ôn Lương tới thăm, Hạng Thanh Xuân có tỉnh lại, hẳn bắt đầu kể mọi chuyện tối qua cho Ôn Lương nghe. Đám mẹ mìn và đồng lõa đã bị thị vệ An Dương Vương phủ áp giải đến nha môn. Còn những đứa bé kia, sau khi biết rõ thân phận, nha môn đã liên hệ với phụ mẫu chúng đến nhận con. Ngoài ra, khi thăm vẫn dám thích khách đã ám sát bọn họ ở rừng cây, thì phát hiện là người Oa quốc phái tới.

Từ khi Đại Sở được thành lập, người Oa quốc vẫn thỉnh thoảng đến quấy phá một số vùng duyên hải giáp biên giới, bởi vì Oa quốc và Đại Sở chỉ cách nhau một vùng biển, và lại đất đai ở Oa quốc cằn cỗi, lương thực có hạn, hoàng triều Đại Sở không hề xem trọng vùng đất cằn cỗi ấy, lúc đó cũng không nghĩ tới sẽ đối phó với Oa Quốc. Đến lúc Sùng Đức lên ngôi, lặng lẽ chú ý đến các quốc gia xung quanh Đại Sở, sau khi tiêu diệt kẻ thù trăm năm là Bắc Việt, thì bắt đầu ra tay đối phó với những nước láng giềng không an phận, phái An Dương Vương về đất phong ở vùng duyên hải để xử lý Oa quốc, Oa quốc mấy lần thất bại trong tay An Dương Vương, đối với An Dương Vương hận thấu xương, đêm qua bọn chúng liều lĩnh ra tay, không ngoài ý tứ là muốn giết thế tử An Dương Vương để báo thù.

Sau khi biết chân tướng, Hạng Thanh Xuân không chú ý tới nữa, bắt đầu an tâm dưỡng thương.

Bởi vì vết thương quá nặng, Hạng Thanh Xuân ở Quý phủ năm ngày mới hồi phủ tĩnh dưỡng. Trong năm ngày này, có rất nhiều người tới Quý phủ thăm hẳn, ngay cả Đại hoàng tử cũng phái người qua tặng lễ vật an ủi.

Cũng trong năm ngày này, Hạng Thanh Xuân bắt đầu thân quen với người của Quý phủ, đồng thời nghe được rất nhiều chuyện của Ôn Ngạn Bình từ chỗ Quý phu nhân ngoài lạnh trong nóng, càng biết được nhiều hẳn càng khó chịu, cũng càng khiến hẳn cố chấp hơn, nhất định phải lấy tiểu cô nương về nhà.

Trong lúc dưỡng thương, Hạng Thanh Xuân đối đãi với Ôn Ngạn Bình rất bình thường, khiến trong lòng Ôn Ngạn Bình dễ chịu hơn rất nhiều. Lần này Hạng Thanh Xuân làm anh hùng khiến cho Ôn Ngạn Bình vô cùng cảm động, nàng cảm thấy lần kết giao huynh đệ này rất có giá trị, nàng thiếu Hạng Thanh Xuân một mạng, không thể không hồi báo, nếu sau này hẳn có yêu cầu gì, nàng có lao vào dầu sôi lửa bỏng cũng không tiếc.

Khỏe miệng Hạng Thanh Xuân giật giật, ai cần nàng lao vào dầu sôi lửa bỏng? Hẳn thích loại phương thức báo ân khác hơn.

Đối với tiểu cô nương ngoan cố không chịu thay đổi, trong lòng Hạng Thanh Xuân đã có chuẩn bị, đợi đến khi vết thương của hẳn gần khỏi hẳn, cuối cùng hẳn nói với tiểu cô nương chạy tới chỗ hẳn vui chơi giải trí thuận tiện ngắm mỹ nhân: "Ôn Ngạn Bình, mấy ngày nữa, ta sẽ nhờ phụ mẫu sang gặp sư

phụ cầu hôn."

Ôn Ngạn Bình đang bóc một trái quýt, nghe thấy lời hấn, trái quýt bỗng rơi xuống đất, lăn ra thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155

Ôn Ngạn Bình giữ nguyên tư thế bóc quýt, sững sờ nhìn thanh niên đang ngồi nghiêm chỉnh cách nàng một cái bàn, sắc mặt hấn nhậ như nước, đôi mắt xéch trăm tình nóng bỏng nhìn nàng, khiến mặt nàng cứng ngắc.

"Huynh, huynh nói gì thế? Sao đột nhiên nói tới chuyện này?" Ôn Ngạn Bình giống y như trong quá khứ, không chút do dự cự tuyệt, nhưng mà không hiểu sao, nàng không có chút sức lực nào.

Dù biết do tình huống lúc đó cấp bách nên nàng đồng ý lung tung, ngay cả chính mình cũng không biết đang nói cái gì, nhưng thấy đáng về nàng thế này, trong lòng Hạng Thanh Xuân vẫn nổi giận. Chỉ là, hấn đã sớm đoán trước được chuyện này, tức giận cũng vô ích, chỉ có thể cố gắng đè nén lửa giận, tận lực bình tĩnh nói: "Lúc đó không phải nàng đã đồng ý sao?"

"Lúc nào?" Ôn Ngạn Bình lấp bắp kinh hãi.

Nhịn xuống xúc động muốn cắn nàng một cái, Hạng Thanh Xuân âm thầm cắn răng, tiếp tục nhắc nhở: "Lúc ấy ta bị thương, không phải nàng đã nói, nếu như ta không chết thì nàng sẽ gả cho ta sao? Ta nghe rất rõ ràng đấy, hơn nữa lúc đó còn có rất nhiều người nghe được, thế tử An Dương Vương có thể làm chứng." Hấn lạnh lùng nhìn đáng về khiếp sợ của nàng, lại nói: "Ngày đó tại Quý phủ, nàng còn khóc nói, nếu ta sống lại, chuyện gì nàng cũng nghe ta, chẳng lẽ nàng gạt ta chăng?"

"Khi đó ta cho rằng..." Huynh sẽ chết mà. Ai dè nàng khấn trượng quá mức, tay run run.

"Hả?"

Nghe thấy tiếng hấn hừ lạnh, Ôn Ngạn Bình im lặng, nàng hơi uất ức, khi đó nàng bị chuyện bị thăm lúc nhỏ ảnh hưởng, tâm hồn đang yếu ớt, chỉ một chuyện nhỏ cũng khiến nàng không chịu nổi, cõi lòng đau khổ, nào biết mình đã nói gì? Hả miệng muốn chơi xấu nói qua chuyện khác, thế nhưng vừa nhìn thấy đáng về trầm lặng của hấn, nàng không khỏi có chút nhũc đầu. Nếu mình thật sự chơi xấu, tuyệt đối sẽ bị hồ ly tinh có cả bụng ý nghĩ xấu sẽ giết chết.

"Không phải nàng muốn chơi xấu không nhận chứ?" Hạng Thanh Xuân cười lạnh, "Tiếc cho thanh danh một đời của sư phụ, sẽ bị hủy trong tay nàng mất."

"...Có nghiêm trọng như thế không?" Ôn Ngạn Bình không tin.

Hạng Thanh Xuân từ tốn bung chén trà trên bàn lên uống một ngụm, phát hiện trà này đã lạnh, nuốt vào miệng vô cùng khó chịu, hấn chịu ghét bỏ nhũu mảy đặt chén trà nhỏ xuống. Ôn Ngạn Bình vẫn luôn chú ý hấn, thấy hấn nhũu mảy, trái tim nhỏ nhảy lên, lo lắng hấn sẽ nói ra lời kể tội gì nữa.

"Sư phụ một lòng dạy dỗ nàng, tất nhiên đã dạy nàng lời hứa của quân tử nặng như Thái Sơn. Không ngờ rằng, nàng lại là người lật lọng..."

"Nói bậy!" Nàng không thể nghe vào lời trách tội bậc này, lập tức phản bác, hai con ngươi phóng hỏa, vỗ bàn đứng phắt dậy, nói: "Gả thì gả, ta sợ huynh chặc?"

Hấn phát tay áo, nói: "Được!"

"..."

Ôn Ngạn Bình cứng họng, duỗi ngón tay run rẩy chỉ vào hấn, cả người phát run.

Hạng Thanh Xuân vui vẻ mỉm cười, sắc mặt như gió xuân, đưa tay nắm chặt tay nàng, dịu dàng nói: "Tiểu sư đệ quả nhiên là người giữ lời, ta rất yên tâm."

"..."

Sau khi tiểu cô nương lấy tốc độ của châu chấu nhảy ra khỏi phòng khách Xuân Hoa viện, xem chút nữa đụng phải Chiêu Quang đang đi tới, Chiêu Quang chỉ kịp gọi một tiếng "Ôn thiếu gia", thì thấy người nọ chạy trốn nhanh như có lửa đốt sau mông, trong lòng Chiêu Quang hơi buồn bực.

Lúc này, nam tử mặc y phục nhậ màu bước ra, mặt mày mang nét cười dịu dàng, cho thấy tâm tình đang rất tốt.

"Thiếu gia, ngài muốn đi đâu!"

Hạng Thanh Xuân cười nói: "Thương thể của ta đã khỏi, muốn đi thính an mẫu thân, thuận tiện cho bà biết ta muốn thành thân."

"..."

Chiếu Quang ngây ngốc nhìn hấn, thành, thành, thành...thân? Thành thân là sao? Ngài không thích Ôn thiếu gia nữa hả?

***

Ôn Ngạn Bình hồn phi phách lạc đi trên đường, trong đầu đều là hành vi ngu xuẩn của mình vừa rồi, che mặt gào thét, nằng hậm hành vi xúc động ngu xuẩn của mình quá.

"Ngạn Bình ca 〰"

Đồng âm trong trẻo vang lên, Ôn Ngạn Bình nhìn lại nơi phát ra tiếng nói, thì ra là Đại Bảo và Nhị Bảo của An Dương Vương phủ. Hai đứa bé một khi khải hào hùng, một xinh đẹp tuyệt trần, tướng mạo hoàn toàn trái ngược nhau. Mỗi lần nhìn thấy thể tử An Dương Vương phủ mặc nam trang, người ta sẽ vô thức cho rằng đó là một cô nương nữ phần nam trang. Ngược lại Nhị Bảo là một cô nương khi khải hào hùng, mặc nam trang vào, không có ai nghi ngờ cô bé là một bé gái, lúc ra ngoài tiểu cô nương này thích mặc y phục trung tính, nhưng lại rất phù hợp, khiến cho những bé gái không biết rõ thân phận của tiểu cô nương bày ra tâm hồn thiếu nữ, ca ngợi tiểu cô nương rất nhiều, dù cho cô bé có thờ ơ làm người ta tức lộn ruột, cũng có các bé gái ân cần chăm sóc, thăm mong tiểu cô nương liếc nhìn mình một chút.

Đại Bảo và Nhị Bảo đi tới trước mặt Ôn Ngạn Bình, phía sau có mấy thị vệ đi theo, Ôn Ngạn Bình quét mắt nhìn, phát hiện sau lưng vẫn còn rất nhiều thị vệ theo bảo hộ, trải qua chuyện trong đêm Nguyên Tiêu, An Dương Vương phủ bảo vệ hai đứa bé càng nghiêm ngặt.

"Ngạn Bình ca, huynh đi đâu thế?" Tinh tinh Đại Bảo hoạt bát sáng sủa, bởi vì phụ thân và Quý thái y là bằng hữu tốt, Ôn Ngạn Bình lại là đồ đệ của Quý phu nhân, hai người thường gặp ở Quý phủ, quan hệ không tệ.

Ôn Ngạn Bình không trả lời, chỉ đột nhiên kéo Đại Bảo vào một góc, nhỏ giọng hỏi: "Đại Bảo, là vậy, ta muốn hỏi một chuyện, đệ có còn nhớ chuyện đêm Nguyên Tiêu không? Lúc sư huynh của ta bị thương đó?"

"Nhớ rất rõ, Hạng đại ca vì cứu huynh mà bị thương." Đại Bảo cười ngốc nghếch, khiến cho mí mắt Ôn Ngạn Bình giật giật, trực giác thấy không tốt. "Ngạn Bình ca còn vì ơn cứu mạng của Hạng đại ca nên muốn lấy thân báo đáp. Mặc dù chuyện hai nam nhân thành thân rất quái dị, nhưng điều này có thể xem như một cách báo ân, Ngạn Bình ca cố lên, lúc nào huynh sẽ gả cho Hạng đại ca thế? Đến lúc đó đệ nhất định tới uống rượu mừng 〰"

"..."

Đứa nhỏ này thật ngốc, hỏi cậu thật là sai lầm!!

Ôn Ngạn Bình bị đá kích rồi đi.

Hai đứa bé nhìn bóng lưng của nàng, Đại Bảo gãi gãi đầu, quay qua hỏi muội muội: "Nhị Nhị, ta cảm thấy hình như Ngạn Bình ca bị đá kích?"

Nhị Bảo trầm tư một lát, lười biếng nói: "Có thể là huynh ấy không vui khi gả cho Hạng đại ca."

"Gạt người, ngày đó chính tai ta nghe thấy Ngạn Bình ca đồng ý. Với tư cách là nam tử hán đại trượng phu, làm sao có thể nói mà không giữ lời? Thật ra nếu thật sự Ngạn Bình ca không thích...Hạng đại ca có thể trực tiếp gạo nấu thành cơm...Ồi, sao muội đánh ta?"

"Đại Đại, nương nói làm người phải phúc hậu, không thể quá ngốc. Càng không thể học theo thói ác bá của cha năm đó, như thế là không có tiền đồ."

"..."

Ôn Ngạn Bình thăm hận nỗ lực của mình quá tốt, nên mới có thể nghe thấy lời nói của hai bé gấu kia, trong lòng lại tiếp tục rối rắm.

Vô tri vô giác mà trở về phủ, bỏ ngoài tai lời thính an của bọn hạ nhân, nàng hốt hoảng đi ngang qua ngoại viện thì bị gọi lại.

"Ngạn Bình, con làm sao thế?"

Ôn Ngạn Bình ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Ôn Lương và Như Thúy đang đứng trong sân, hai người đang ngắm một chậu lan Hồ Điệp, Quý Quý cũng đứng ngắm bên cạnh mẫu thân. Loại hoa lan này sinh trưởng ở khu vực Giang Nam, kinh thành rét căm căm rất khó trồng, phải bỏ công chăm sóc mới được. Vào mùa đông phải đưa hoa vào buồng lò sưởi, bây giờ đang thời điểm xuân về hoa nở, khí trời tốt hơn một chút, Ôn Lương mới sai người mang chậu hoa lan quý từ buồng lò sưởi ra ngoài sân.

Ôn Ngạn Bình dừng bước, do dự một lát mới đi tới trước mặt hai người.

Thấy nàng muốn nói lại thôi, giống như sắp nói ra tâm sự của mình, mắt Ôn Lương chuyển một cái, cười nói: "Từ sau khi Thanh Xuân bị thương, chúng ta đã lâu không ngồi uống trà nói chuyện phiếm rồi, hiếm khi rảnh như hôm nay, ngồi xuống trò chuyện với vi phụ được chứ?"

Đang lúc trong lòng Ôn Ngạn Bình rối rắm, ngoan ngoãn đồng ý.

Phu thê Ôn Lương đưa chậu hoa lan cho hoa tượng (thợ chăm sóc hoa), sai nha hoàn đem nước sạch tới rửa tay xong, bốn người đi đến đình nghỉ mát, để hạ nhân dâng trà và điểm tâm nóng hổi lên.

Tinh thần Ôn Ngạn Bình không tốt, nhìn Ôn Lương nâng tay áo pha trà, tư thế phong nhã, nước chảy mây trôi, hết sức đẹp mắt.

"Có chuyện gì phiền não sao?" Ôn Lương dịu dàng hỏi.

Ôn Ngạn Bình quan sát hẳn, rồi cúi đầu nhấp một ngụm trà, dường như muốn tăng thêm dũng khí, cuối cùng lấy hết can đảm nói: "Cha, con, con đã đồng ý gả cho Hạng sư huynh..." Lời còn chưa nói xong, nàng đã thẹn thùng cúi đầu, trong lòng vô cùng khó chịu, sợ họ hiểu lầm, lại nói: "Lúc ấy Hạng sư huynh vì cứu con mà bị thương, con sợ huynh ấy xảy ra chuyện không may nên mới đồng ý."

Hồi lâu, nàng không nghe thấy đối phương lên tiếng, Ôn Ngạn Bình ngẩng đầu lên, thấy Ôn Lương mỉm cười, dung nhan tuấn tú như ngọc phảng phất cảnh xuân, vạn sự tốt đẹp.

"Đã suy nghĩ kỹ chưa?" Ôn Lương hỏi.

Mặc dù trong lòng còn nhiều điều chưa xác định, nhưng mà đã nhận lời, đương nhiên phải giữ lời. Nàng gật đầu nói: "Con không thể làm người không giữ chữ tín, nếu như đã đồng ý đương nhiên phải giữ lời, như vậy mới không uổng công cha nương dạy bảo."

Thật ra không giữ lời cũng không sao, nếu chúng ta thất hứa, Hạng gia cũng không dám có ý kiến.

Ôn Lương nói thầm, trong lòng có chút không thoải mái, rõ ràng muốn tìm hôn phu tốt cho nghĩa nữ, nhưng khi thật sự gả nàng cho nam nhân khác, trong lòng hẳn rất khó chịu, cực khổ vất vả nuôi con gái lớn, lại bị nam nhân khác ngậm trong mồm tha đi như vậy, làm phụ thân rất đau lòng ~.

Không ai biết ý tưởng âm u trong ngoài bất nhất của nữ nam tử, sau khi nghe nàng nói muốn xuất giá, Như Thúy cô nương mừng rỡ vô cùng, Như Thúy rất yên tâm về nhân phẩm tính cách của Hạng Thanh Xuân, Ngạn Bình gả cho hẳn, nàng không cần lo lắng sẽ bị hấn ức hiếp. Về phần Hạng phủ, tuy hơi phức tạp nhưng nếu vị hôn phu hoàn toàn thương nàng sủng nàng thì không cần lo lắng, và lại Ngạn Bình không phải ăn chay, không sao cả.

"Nhưng mà, nếu con phải xuất giá, vậy thì vấn đề thân phận này..." Ôn Ngạn Bình ngập ngừng, trong kinh thành ai mà không biết nghĩa tử Ôn gia, nếu đột nhiên biến thành nghĩa nữ Ôn gia, cảm giác rất kỳ lạ, Ôn phủ sẽ bị người ta cười nhạo mất.

Ai ngờ Ôn Lương và Như Thúy nhìn nhau cười cười, Như Thúy cô nương cười híp mắt nói: "Chuyện này không cần lo lắng, Ôn phủ có nghĩa tử, đương nhiên sẽ có nghĩa nữ. Chúng ta đã sớm nghĩ phương pháp giải quyết rồi, nghĩa nữ Ôn phủ được nuôi dưỡng tại Đàm gia Bình Tân, mấy ngày nữa sẽ tiến kinh, đến lúc đó sẽ gả cho con trai trưởng Hạng gia."

"..."

Ôn Ngạn Bình lập tức uất ức nhìn hai người, thì ra lúc nàng không biết, hai người đã sớm chuẩn bị, đây là có ý muốn đuổi nàng đi sao?

Thấy nàng khó chịu, trong lòng Ôn Lương vui vẻ hơn hờ, xem ra con gái vẫn không nhẫn tâm rời khỏi bọn họ, tâm tư hẳn nhanh chóng thay đổi, tất xấu nổi lên, hờn hờ nói: "Đừng buồn, thân phận nghĩa tử Ôn phủ phụ thân vẫn giữ lại cho con, nếu Thanh Xuân đối xử với con không tốt, con cứ trực tiếp hòa ly với nó, đến lúc đó khôi phục lại thân phận nghĩa tử Ôn phủ, con muốn đi đâu ta cũng không ngăn cản."

Nghe xong, Ôn Ngạn Bình vừa mừng vừa sợ, kéo tay áo Ôn Lương: "Cha, cha là tốt nhất, là phụ thân tốt nhất thiên hạ ~"

"Đương nhiên, các con đều là con của ta, không tốt với các con thì tốt với ai."

"Hi hi..."

Như Thúy cô nương liếc mắt nhìn, Ôn đại nhân lại bắt đầu bày mưu tính kế người ta, lần này thật sự là dụng tâm hiểm ác, con gái còn chưa gả đi đâu, mà mong muốn con gái và con rể hòa ly, có phụ thân nào như thế không? Dĩ nhiên, Hạng Thanh Xuân là đáng thương nhất, có loại sư phụ kiêm nhạc phụ này, luôn nghĩ khi nào hẳn hòa ly với thê tử, làm người đã đủ đau khổ...

Thấy cảnh cha và đại ca vui vẻ cười nói, Tiểu Quý Quý đang dự thính đầu óc choáng váng, hỏi: "Nương, đại ca phải gả cho đại tẩu hả?"

Như Thúy cô nương: 囧 Quý Quý đã bị chuyện này mê muội rồi?

Ôn Lương và Ôn Ngạn Bình cũng 囧 囧, nhưng mà nghĩ tới Ngạn Bình sắp xuất giá rồi, nên nói cho bọn nhỏ biết thân phận của nàng, hẳn bèn sai người đi gọi hai tiểu chính thái đang đọc sách trong thư phòng tới.

Lúc Trường Trường và A Tuyết không hiểu có chuyện gì bị gọi tới, hai đứa bé lần lượt ngồi trước mặt người lớn, mở to mắt ngó nhìn họ. Bị hai cặp mắt hồn nhiên nhìn, Ôn Ngạn Bình hơi chột dạ, đến cuối cùng vẫn hơi e ngại chùng bước, mong mỏi nhìn Ôn Lương, nói: "Cha, hay là con cứ làm đại ca của bọn chúng thôi."

Ôn Lương lại 囧, hẳn cảm thấy nếu bây giờ nói chân tướng với bọn nhỏ, không biết có làm méo mó tam quan của chúng hay không. Như Thúy cô nương

thì nghĩ rất đơn giản, chỉ vào Ôn Ngạn Bình, huyếch tẹt ra: "Trường Trường, A Tuyết, Quý Quý, sau này phải gọi tỷ tỷ, không được gọi đại ca nữa, biết chưa?"

Các tiểu bằng hữu chớp chớp mắt, nhất thời không tiêu hóa được ý tứ này.

Một lát sau, tiểu bằng hữu Trường Trường trừng mắt thật to, rốt cuộc xâu chuỗi các nghi vấn từ trước đến nay lại, hiểu ra sự thật: Thì ra đại ca không phải là "Đại ca", mà là "Đại tỷ".

A Tuyết mơ hồ, khờ khạo nói: "Tại sao phải gọi là tỷ tỷ? Đại ca muốn nam phần nữ trang chẳng?"

Quý Quý ngoan ngoãn bổ sung: "Cha nương nói, đại ca phải gả cho đại tẩu, Hạng sư huynh là đại tẩu của chúng ta?"

A Tuyết sợ hãi, "Đại ca muốn thành thân với Hạng sư huynh? Như vậy không được, đệ muốn có tỷ tỷ xinh đẹp làm đại tẩu, không muốn có nam nhân xinh đẹp làm đại tẩu!"

Trường Trường một lần nữa bị đệ đệ ngốc làm cho hồng mắt, bàn tay nhỏ đập qua, kêu lên: "Đồ ngốc, đại ca là một cô nương, đương nhiên phải gả cho nam nhân, không phải lấy đại tẩu."

A Tuyết vẫn sững sờ, nhìn về mặt khó xử của Ôn Ngạn Bình, chậm rãi vuốt đầu tóc bị đập, ồ một tiếng.

Nhìn các tiểu bằng hữu đối đáp qua lại, phụ mẫu bất lương ở bên cạnh cười nghiêng ngả, nhận lấy ánh mắt không hài lòng của Trường Trường.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Đào mất một cái mà đã tới mùa xuân tháng ba, cây cỏ xanh tốt, cảnh xuân tươi đẹp.

Trong tháng ba này, chuyện người ta chú ý nhất là hôn sự giữa nghĩa nữ Thái Sư phủ và cháu đích tôn của Dĩnh Xuyên Bá phủ Hạng Thanh Xuân.

Vài ngày nữa nghĩa nữ Thái Sư phủ sẽ tiến kinh, không biết tại sao Dĩnh Xuyên Bá phủ nhận được tin tức, lập tức nhờ bà mối đến Ôn phủ làm mai cho cháu đích tôn, Ôn thái sư suy nghĩ một lát, bèn vui vẻ đồng ý mối hôn sự này, tất cả đều hài lòng.

Chuyện Ôn phủ có thêm một nghĩa nữ, đương nhiên trở thành đề tài cho người trong kinh bàn tán say sưa, về sau nghe được nghĩa nữ này đã được nhận nuôi từ lâu, nàng vẫn luôn ở bên cạnh Đàm gia lão phu nhân ở Bình Tân thành. Xưa nay Ôn Lương vốn thân thiết với ngoại tổ mẫu, trước kia từng sống ở Đàm gia một thời gian, hẳn luôn thành tâm hiếu kính Đàm lão phu nhân, bởi vì không thể thường xuyên bầu bạn nên trong lòng bất an, thế là Ôn Lương đã nhận một nghĩa nữ, nuôi dưỡng tại Đàm gia, xem như là thay dưỡng phụ hiếu thuận với Đàm gia. Bây giờ dưỡng nữ đã đến tuổi nghị thân, mặc dù Đàm lão phu nhân không đành lòng, nhưng vẫn muốn đưa nàng tới chỗ dưỡng phụ, muốn để dưỡng phụ chọn cho nàng mối hôn sự tốt, lúc đó Đàm gia sẽ xuất ra một phần đồ cưới phong phú.

Sau khi Sùng Đức đế nghe nói chuyện này, ông biết nghĩa nữ của sủng thần tâm phúc của mình vào kinh, lập tức vung tuyệt bút, nói nếu Ôn Từ Tu nhìn trúng công tử nhà ai làm nữ tỳ, ông sẽ tứ hôn cho bọn họ, hết sức vinh dự.

Lúc người trong kinh thành nghe nói việc này, rất nhiều người phun trà, thầm nghĩ Ôn Từ Tu quả là cao tay, tài năng trợn mắt nói dối ngày càng cao siêu. Nhưng không ngờ khi Ôn Lương nghe nói hành động của hoàng đế, trong lòng hẳn buồn bực, không biết hoàng thượng lại muốn náo loạn cái gì? Không phải muốn mượn danh nghĩa của hắn làm chuyện gì nữa chứ?

Về phần những người không biết chuyện, đối với vị nghĩa nữ Ôn phủ mới xuất hiện này có đủ loại ghen ghét đố kỵ, họ càng nhìn ra đương kim hoàng thượng rất coi trọng Ôn Từ Tu, nên sôi nổi nhắc tới một nghĩa tử khác của Ôn Lương, vốn có ý định kết thân với Ôn phủ, nhưng lại nhanh chóng nghe nói vài ngày nữa nghĩa tử Ôn phủ sẽ rời khỏi kinh thành.

Bên ngoài Ôn phủ, vài thanh niên không hẹn mà gặp.

Mạc Tiềm nhìn thấy đám người Vệ Triều Ấp, Chu Chứng Hú và Hạng Thanh Xuân, bèn tươi cười tới chào hỏi, nói với Hạng Thanh Xuân: "Hồ ly tinh, chúc mừng huynh, sau này huynh sẽ là nữ tỳ của Ôn tiên sinh, làm rất tốt."

"Đa tạ." Hạng Thanh Xuân bày ra dáng vẻ nhẹ nhàng lạnh nhạt.

Chu Chứng Hú không ngốc như Mạc Tiềm, làm sao không biết Hạng Thanh Xuân đang kiềm nén vui sướng ở trong lòng, nên hắn không khỏi tò mò về vị sư muội chưa gặp mặt kia, có thể khiến cho tâm tình Hạng Thanh Xuân vui sướng như thế, đoán chừng hôn sự này là do chính huynh ấy chọn, Ôn Lương chỉ hỗ trợ mà thôi. Hắn càng không biết, nghĩa nữ Ôn phủ đột nhiên xuất hiện này là ai.

So với người bên ngoài, với tư cách là đệ tử Ôn Lương, bọn hắn càng biết nhiều hơn, nhưng căn bản chưa từng nghe qua Ôn phủ còn có một nghĩa nữ này, bên trong chắc có huyền cơ gì đó, còn không là do Ôn phủ giấu giếm quá kỹ, nên mới đột nhiên xuất hiện một nghĩa nữ này đây.

Vệ Triều Ấp thân nhiên nói: "Không nói tới tiểu sư muội này nữa, ta nghe nói mấy ngày nữa tiểu sư đệ sẽ rời kinh, đi ngao du thiên hạ, chuyến đi này, không biết vài năm có thể về không?"

Nghe thế, mọi người mới nhớ tới mục đích tới Ôn phủ của mình. Bọn họ không phải đến vì tiểu sư một đột ngột xuất hiện kia, mà là vì tiểu sư đệ muốn đi xa. Mặc dù năm đó tiểu sư đệ gây ra không ít trò đùa dai chính bọn họ, nhưng những năm gần đây, tình cảm huynh đệ được bồi dưỡng rất tốt, hôm nay bọn họ nghe nói sư đệ muốn rời kinh, nên mới tới đây hỏi nguyên nhân, nhân tiện hợp mặt với tiểu sư đệ.

Tình cảm của Mạc Tiềm và Ôn Ngạn Bình rất tốt, mặt mày hân hỉ, không trừu chọc Hạng Thanh Xuân nữa, nói: "Đi vào trước đi, hôm nay Ôn biểu ca nghỉ mệt ở nhà, đúng lúc đi bái kiến huynh ấy."

Mọi người không nói thêm gì nữa, đi vào Ôn phủ.

Trong hậu viện Ôn phủ, Ôn Lương bưng chén trà, ngồi cùng hai con trai, mỉm cười đợi nghĩa nữ long trọng xuất hiện thỉnh an.

Vì sao phải xuất hiện long trọng, bởi vì hôm nay Ôn Ngạn Bình chính thức đổi về nữ trang, trở thành dưỡng nữ Ôn phủ.

Nhắc tới cũng không trách được Ôn Lương chờ mong như thế, lúc trước lúc nhận nuôi tiểu cô nương, thấy nàng xanh xao vàng vọt, ai nhìn cũng gọi một tiếng tiểu tử xấu, mặc y phục bé gái càng không đẹp mắt, thậm chí còn không nói nên lời, ai cũng cảm thấy nàng mặc nữ trang không thích hợp. Mà tiểu cô nương chỉ mặc nữ trang mấy ngày thì thay lại nam trang, cho tới bây giờ, dù trí nhớ Ôn Lương có tốt như thế nào, cũng đã sắp quên mất dáng vẻ lúc tiểu cô nương chải tóc kiểu hai búi tóc rồi.

Hiện tại, tiểu cô nương đã điều dưỡng rất tốt, da trắng như ngọc, tươi trẻ hoạt bát, mặc nam trang thì biến thành một thiếu niên oai hùng bất phàm, khi mặc nữ trang, hi vọng sẽ là một muội tử mềm mại khiến người ta động tâm.

Không hiểu sao nuôi con gái lại không giống con gái, khiến tận đáy lòng Ôn đại nhân vô cùng mong đợi.

Mà trong phòng, tình cảnh đảo lộn, Lam Y và Thanh Y đứng bên ngoài nghe hàng loạt âm thanh truyền ra từ bên trong, khuôn mặt đỏ bừng, khóe môi run rẩy, nhin tiếng cười sắp bật ra trong miệng.

So với bọn Lam Y đang nín cười đến rút gân, nha hoàn thiếp thân của Ôn Ngạn Bình --Phi Y đang nổi trận lôi đình.

"Tiểu thư, bây giờ ngài phải mặc nữ trang, mặc nữ trang thì phải mang yếm, không được buộc ngực nữa...A, ngài nó to hơn, yếm xuống không thoải mái? Thật là...Nó không lớn ngài mới khóc đấy...Xin lỗi, tha thứ cho nô tỳ nhiều chuyện. Tiểu thư, đây là dây yếm, ngàn vạn lần không được kéo đứt nó..."

Phi Y cắn nhai liên miên thật lâu, nhìn thấy Như Thúy cô nương bên cạnh cười sắp sái quai hàm, Phi Y càng tức giận, thiếu chút nữa không để ý tôn ti chửi ầm lên rồi. Có mẫu thân ngốc như vậy, không trách được có thể dạy ra con gái vô lực bạc này.

Ôn Ngạn Bình sợ hãi khi Phi Y cứ cầm rơm nhắc đi nhắc lại, nàng giống như con rối để mặc Phi Y giúp mình, thấy Như Thúy cầm một hộp đồ trang sức đi tới, hai mắt Ôn Ngạn Bình đắm lệt đáng thương nhìn nàng, trong lòng bắt đầu hồi hặn.

"Ngạn Bình, không thoải mái chỗ nào?" Như Thúy mở hộp trang sức ra, bên trong đều là các trang sức thịnh hành của năm nay, hôm qua Trần Bảo trai mới đưa tới.

Ôn Ngạn Bình uốn éo vai, lấy hai tay nâng bộ ngực lên, tội nghiệp nói: "Nó trở nên lớn hơn rồi, sẽ rơi mất..."

Như Thúy cô nương đưa tay sờ một chút, Phi Y và Ôn Ngạn Bình đồng thời lung lay trong gió, Như Thúy cười híp mắt nói: "Đúng vậy, đầy đủ no đủ, có thể thấy các ma ma đã làm hết phận sự, dưỡng thân thể cho con rất tốt, sau này phải để các bà ấy điều dưỡng thân thể cho Quý Quý." Như Thúy cô nương rất hài lòng, so với bộ ngực bằng phẳng một năm trước, bây giờ đường cong của tiểu cô nương là lướt, ngực lớn eo nhỏ mông cong chân dài, xem cái dáng vẻ này, thật là tiểu mỹ nhân duyên dáng.

"..."

Ôn Ngạn Bình im lặng nội lưu đầy mặt, quả nhiên không phải mẫu thân ruột không đáng tin, dám phi lễ bộ ngực của nàng.

Mặc y phục tử tế, Ôn Ngạn Bình bị bắt ngồi vào bàn trang điểm, bắt đầu chải tóc trang điểm, bận rộn một canh giờ, mới đại công cáo thành.

Ôn Ngạn Bình nhìn vào gương đồng, khóe mắt quyến rũ, mày điểm hoa đào, khiến nàng bị dọa như thấy quỷ, ai vậy? Đây tuyệt đối không phải là nàng.

Ngược lại, vẻ mặt Như Thúy và Phi Y kiêu ngạo, Như Thúy nói: "Sau khi trang điểm xong, quả nhiên bất đồng, câu nói kia không sai, không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân lười."

Phi Y cũng nói: "Dung mạo bình thường của tiểu thư rất đẹp, rất hợp với cách trang điểm hoa đào này."

"Ừ, quả nhiên là vẻ mặt hoa đào."

"..."

Tục ngữ nói "Một trắng che ba xấu, một béo hủy toàn bộ", màu da Ôn Ngạn Bình được dưỡng hết sức mềm mại thanh khiết, tinh tế tỉ mỉ, trắng nõn như ngọc, ngũ quan bình thường thanh tú đáng yêu, sau khi trang điểm mặt mày trở nên tinh xảo hẳn, đuôi mắt như hoa, má phấn như mây, quả là đào hoa quyến rũ, rất có khí chất, không thua kém các quý nữ trong kinh thành bao nhiêu.

Bây giờ Ôn Ngạn Bình mới biết, thì ra nữ nhân sau khi trang điểm giống như nữ nhân mười tám thay đổi, mỹ nữ có từ đây, nàng cảm giác như mình bị lừa gạt...Hoặc nói là, đáng về mình bây giờ, không phải là đi lừa gạt người ta sao.

Không để ý tới tiểu cô nương đang âm thầm rối rắm, Như Thuyết và Phi Y hết sức hài lòng, ngay cả tiểu Quý Quý vẫn luôn ngồi một bên xem mẫu thân giãy vò cũng rất ngạc nhiên, nhảy xuống ghế đi tới nắm chặt ống tay áo Ôn Ngạn Bình, ngửa mặt lên nhìn nàng: "Đại ca thật xinh đẹp ~"

"Ngoan, phải gọi tỷ tỷ ~" Như Thuyết cô nương sửa chữa.

Tiểu la ly nhũn mày, bé quen gọi đại ca rồi, đã quên mất đây là tỷ tỷ, bất tri bất giác vẫn gọi là đại ca.

Sau khi Ôn Ngạn Bình được nha hoàn cẩn thận che chở đi ra ngoài, nàng vẫn còn bận tâm vấy quá dài chạm đất sẽ bẩn, hoặc là bản thân không để ý giẫm lên vấy ngã sắp xuống, nên đi đứng vô cùng cẩn thận. Đương nhiên, điều này là lo lắng vô ích, cảm giác thăng bằng của nàng đặc biệt tốt, cộng thêm mặc nữ trang, thì nhớ tới bình thường các ma ma giáo dưỡng dạy nàng dáng đi của nữ nhân, nàng không khỏi hóp bụng uốn ngực, bước đi liên tục, váy áo chưa từng lay động một cái, đám ma ma phía sau thấy được rất thỏa mãn, quả nhiên không phí công bình thường dạy nàng dáng vẻ bước đi của nữ nhân.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ôn Lương và hai tiểu bằng hữu quay đầu nhìn lại, thì thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc ngoại bào màu hồng đào, quần lụa mỏng thêu kim tuyến, được đám nha hoàn vây quanh thướt tha đi tới, nàng đi tới, khụy gối hành lễ một cái, khuôn mặt tươi cười cứng nhắc phá tan bầu không khí.

"Cha, Trường Trường, A Tuyết."

Trong mắt Ôn Lương lộ ra tán thưởng, vỗ tay cười nói: "Quả nhiên là con gái Ôn gia chúng ta, không tệ không tệ."

Trường Trường và A Tuyết nhảy mắt, A Tuyết ngạc nhiên: "Đây không phải là đại ca của chúng con, đại ca không có đáng vẻ như thế."

Ôn Ngạn Bình lúng túng, sờ sờ mũi, đúng là sau khi trang điểm sẽ thay đổi chính mình mà.

Trường Trường đưa bàn tay nhỏ bé vỗ đầu đệ đệ ngốc: "Rõ ràng là giọng đại ca."

Đang cười nói thì hạ nhân tới bẩm báo có khách đến.

"Là Thanh Xuân và đám Triều Ấp đến, chỉ sợ bọn chúng nghĩ con sắp đi xa, nên đến thăm con đấy." Ôn Lương vừa cười vừa nói

Ôn Ngạn Bình hơi chần chờ, thân phận của nàng ngoài một ít người thì không có ai biết, mặc dù không phải cố ý lừa gạt, nhưng nàng cảm thấy bây giờ mình đỉnh đạc đi ra cũng không tốt, lập tức nói: "Con đi thay nam trang."

Ôn Lương ngăn nàng lại, xấu bụng nói: "Dù sao cũng nên để bọn chúng gặp tiểu sư muội. Hơn nữa, chuyện này không thể lừa gạt chúng cả đời, chờ khi con đến Hạng gia, nên biết cũng sẽ biết, chỉ là mọi người để trong lòng không nói mà thôi." Về phần mọi người có vạch trần thân phận Ôn Ngạn Bình hay không, Ôn Lương không hề lo lắng, tuy hoàng đế thích xem náo nhiệt, nhưng thái độ của ngài ấy, ngài ấy đã nói đây là nghĩa nữ Ôn Lương, ai còn cá gan vạch trần nghĩa nữ và nghĩa tử là cùng một người?

Vì thế, Ôn Ngạn Bình chỉ có thể thấp thòm, đi theo sau lưng phu thê Ôn Lương, tinh thần bất định đi về phía phòng khách. Sau khi tới gần phòng khách, nàng bỗng có chút hụt hối, nàng cảm thấy đáng về mặc nữ trang rất tổn hại đến khí thế nam tử hán của mình, nàng vô cùng đau khổ, đặc biệt đối với những sư huynh thường xưng huynh gọi đệ kia, bị họ nhìn thấy một mặt khác của mình, là một chuyện rất mất mặt.

Ngay lúc trong lòng tiểu cô nương rối rắm, thấp thòm không yên, bọn họ đã đi đến phòng khách ngoài tiền viện.

Mấy người Vệ Triều Ấp đang nói chuyện vội vàng đứng dậy thỉnh an Ôn Lương, sau đó ánh mắt chuyển ra phía sau, thì nhìn thấy phu thê Ôn Lương dẫn theo một thiếu nữ ăn mặc hoa lệ, trực giác cho biết đây chính là tiểu sư muội của bọn họ rồi, nhưng mà...Sư muội này sao nhìn quen mắt quá?

Hai mắt Hạng Thanh Xuân nhìn chằm chằm thiếu nữ đang từ từ đi đến kia không chớp, thấy ánh mắt xinh đẹp của nàng đảo liên tục, vẻ mặt buồn thiu, hẳn không khỏi vui vẻ. Mặc kệ nàng trở nên như thế nào, thì cũng là tiểu cô nương mà hẳn quen thuộc.

Chào hỏi xong, mọi người an vị, Ôn Lương giới thiệu thiếu nữ đang cứng ngắc như khúc gỗ, nói với bọn họ đây là nghĩa nữ của mình, sau đó kêu Ôn Ngạn Bình chào bọn họ.

Mất thấy tránh không khỏi, Ôn Ngạn Bình bất chấp, tươi cười cứng ngắc, đứng dậy hành lễ: "Bái kiến các vị sư huynh."

"..."

Giọng nói quen thuộc khiến cho đám người Vệ Triều Ấp bối rối, trừng mắt thật lớn.

Qua một hồi lâu, mọi người mới chấp nhận chân tướng thì ra "Tiểu sư đệ" là "Tiểu sư muội", bọn họ hơi choáng váng lộn xộn, nhớ lại khi lần đầu gặp mặt, bọn họ còn so đo với tiểu cô nương, làm nàng giận dữ trong một thời gian dài, nàng không vừa mắt bọn họ mà bày ra đủ loại treu cọt... Vấn đề là, rõ ràng chính là một thiếu niên đầy sức sống, sao thoáng một cái đã biến thành cô nương rồi?

Sau đó, đám người Vệ Triều Ấp nhìn về phía Hạng Thanh Xuân, tiểu tử này sắp trở thành phu thê với nghĩa nữ Ôn phủ, đây không phải là hắn đã sớm biết thân phận của Ôn Ngạn Bình hay sao? Dám giấu bọn họ, mọi người hận không thể khoét hắn mấy lần.

"Hồ ly tinh, huynh không có nghĩa khí chút nào, hại chúng ta trở thành trò cười." Mạc Tiềm nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạng Thanh Xuân cười khỏ, nếu sớm biết, hắn đã không cần đau khổ giãy giụa như trước kia, làm nhiều chuyện ngu xuẩn như thế, ngay cả tính toán u ám cũng đã phát triển rồi. Tuy là như thế, ngoài miệng hắn lại nói: "Gần đây ta mới biết được, hơn nữa phu nhân đệ cũng biết."

Mạc Tiềm bỗng không lên tiếng nữa, hắn dám oán trách Hạng Thanh Xuân biết chuyện không báo, nhưng không nỡ trách thê tử nhà mình.

Chu Chứng Hú đưa mắt nhìn thiếu nữ cả người không được tự nhiên đứng bên cạnh Như Thúy, ánh mắt vui vẻ, nhìn mặt mày nàng không được tự nhiên, thì hắn biết chính nàng cũng không quen cách ăn mặc của mình, nàng muốn làm một thiếu niên mặc sức bay nhảy hơn.

"Thì ra là như thế, tiểu sư muội, chúc mừng muội và Hạng sư huynh nhé." Chu Chứng Hú cười nói.

Ôn Ngạn Bình rất muốn lườm hắn một cái, chỉ là động tác này không thực nữ, đám ma ma bên cạnh đang quan sát chặt chẽ, nàng đành phải thôi.

Biểu hiện dịu dàng nhã nhặn như thế, đương nhiên khiến đám nam nhân cùng nhau lớn lên với nàng nhìn không được vui vẻ, thấy rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157

Gặp mặt các sư huynh xong, Ôn Ngạn Bình mới đi xuống.

Thân phận của nàng bây giờ là nghĩa nữ Ôn gia, ở trước mặt nam nhân quá lâu thì không tốt. Đối với chuyện này, Ôn Ngạn Bình hơi ám ức, nàng vô cùng nhớ nhung thời gian làm nghĩa tử Ôn phủ. Quả nhiên lúc đó nàng không nên đồng ý xuất giá, thì bây giờ nàng đâu có rơi vào hoàn cảnh này. Nếu không đồng ý xuất giá, nói không chừng, bây giờ có thể như lời đồn, rồi kinh đi du ngoạn....

"Ngạn Bình."

Nghe thấy tiếng gọi sau lưng, Ôn Ngạn Bình cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, sau đó phát hiện các ma ma và nha hoàn đi theo mình tự động lui ra tạo khoảng cách một trăm bước chân, nàng nổi giận. Rốt cuộc đây là nha hoàn của ai? NGAO!

"Ngạn Bình."

Một bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, giữ chặt nàng lại. Ôn Ngạn Bình dừng bước, xoay lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy thanh niên dung nhan anh tuấn, dung mạo xinh đẹp còn sáng lạn hơn cả phong cảnh ngày xuân. Mặc dù nam sắc mê người, nhưng nàng cự tuyệt bị mê hoặc.

"Sao thế?" Nàng hất tay hắn ra, hai tay khoanh trước ngực như trước kia, mũi chân điểm điểm. Nếu nàng mặc nam trang, động tác này sẽ là một thiếu niên tùy ý tiêu sái, nhưng bây giờ nàng mặc một thân nữ trang hoa lệ, động tác này sẽ phá hủy khuôn mặt tinh xảo và khí chất dịu dàng nhã nhặn thật vất vả mới bồi dưỡng được.

Hạng Thanh Xuân buồn cười, kéo tay nàng xuống, thân mật nói: "Đừng ngại ngần, cẩn thận lát nữa các ma ma mắng nàng."

Nghe thế, Ôn Ngạn Bình vô thức nhìn về đám ma ma giáo đường đã lui về dưới hành lang, thấy nàng nhìn sang bên cho nàng một ánh mắt nghiêm khắc, da đầu nàng run lên, lập tức vuốt lại ống tay áo, chỉnh lại tư thế, bày ra dáng vẻ cao quý lịch sự thanh nhã, vẻ mặt tươi cười dịu dàng thông thả, không có một điểm khí chất nào giống khi mặt nam trang, dù cho những người trước kia đã gặp nghĩa tử Ôn phủ tới đối mặt, cũng tuyệt đối không nghi ngờ thân phận của nàng.

Hạng Thanh Xuân cười rộ lên, sao lại có tiểu gia hòa đáng yêu thế chứ, thật là hận không thể lập tức lấy về nhà.

Thấy sắc mặt nàng không vui, Hạng Thanh Xuân không đùa nàng nữa, lôi kéo nàng đi dạo trong sân, hắn nói: "Không ngờ dáng vẻ nàng khi mặc nữ trang cũng không khác mấy." Đầu chỉ không khác mấy, còn khiến hắn hoảng sợ một hồi. Chỉ là âm thanh dạo qua đầu lưỡi một vòng, lời nói ra khỏi miệng lại biến chất.

Thấy sắc mặt nàng khê biến, Hạng Thanh Xuân bỗng nhớ tới ánh mắt rên sát không thành thép của Chiêu Quang, vội vàng bổ sung: "Nếu nàng không thoải mái, về sau lúc ra ngoài, nàng có thể làm theo ý mình." Thời bây giờ, quý nữ trong kinh thành thích ăn mặc trung tính, người tình mất đều nhìn ra thân phận, y phục nam nhân được các nàng biến tấu muôn màu muôn vẻ, trở thành cảnh sắc thú vị trong kinh thành.

Chỉ là, một lát sau, Hạng Thanh Xuân lại nghĩ đến, nếu để cho Ôn Ngạn Bình làm theo ý mình, mọi người trong kinh thành có khả năng sẽ nhanh chóng phát hiện, nghĩa từ Ôn phủ thật ra không có rời kinh...Nhưng mà một chút hối hận này đã tan biến khi hai mắt nàng tỏa sáng nhìn hắn.

Hai người đi dạo trong hoa viên một lát, đám nha hoàn ma ma đều giữ khoảng cách, mặc dù không gần, nhưng dưới nhiều ánh mắt như thế không thể làm ra động tác thân mật nào được. Hạng Thanh Xuân thờ dài, tuy đã là vị hôn thê nhưng vẫn phải giữ khuôn phép, hơn nữa hôn kỳ đã định sau Trung Thu, còn phải chờ hơn nửa năm nữa, bây giờ hắn thấy vô cùng đau khổ. Hắn chỉ có thể tự an ủi mình, đã chờ tám năm rồi, chờ thêm nửa năm cũng không sao.

Ôn Ngạn Bình không biết tâm tư gấp gáp của nam nhân bên cạnh, đám ma ma cứ híp mắt nhìn ở đằng xa, nàng đành dùng dáng vẻ lễ nghi quy củ đi dạo với Hạng Thanh Xuân một vòng, nàng cảm thấy còn mệt hơn so với đứng trung bình tấn, đột nhiên nàng hơi hiểu vì sao đám ma ma cường đại như thế rồi, muốn khảo nghiệm nàng chữ gì, muốn nàng thích ứng với thân phận mới của mình chứ gì.

"Hôn kỳ đã định rồi, chờ qua Trung Thu ta sẽ đến lấy nàng." Hạng Thanh Xuân mỉm cười, dịu dàng nói.

Ôn Ngạn Bình nhếch môi, hắn dịu dàng làm nàng thấy không quen, trong lòng nàng có vài phần không được tự nhiên, đáp một tiếng, không nói nữa.

Đối với sự lãnh đạm không được tự nhiên của nàng, Hạng Thanh Xuân chỉ lạnh nhạt cười cười, hắn biết chỉ vì nhất thời nàng đổi về nữ trang, thân phận thay đổi nên không quen mà thôi, thời gian còn dài, hắn không vội.

Trước khi Hạng Thanh Xuân rời đi, hắn lấy một miếng ngọc hồ lô ra tặng cho nàng. Ngọc hồ lô này to bằng năm ngón tay nam nhân, dùng ngọc điều thượng hạng mài giữa, chất lượng không cần nói, trơn bóng như nhũ dê, trên mặt hồ lô khắc một con châu chấu, hai mắt châu chấu màu vàng nhạt, hoàn toàn tự nhiên, trông rất sống động, cầm vào tay ấm áp, đông ấm hè mát. Xưa nay thể chất của nàng không tốt, mùa đông tay chân dễ bị lạnh, mỗi khi tới kỳ nguyệt sự phải chịu đựng đau khổ, sau khi Hạng Thanh Xuân nghe nói chuyện này, hắn đã bỏ ra gần nửa năm, mới tìm được thứ này tặng cho nàng.

Ôn Ngạn Bình không biết duyên cớ trong đó, nhìn thấy ngọc hồ lô được điêu khắc tinh tế, đương nhiên nàng rất vui mừng, để trong tay vuốt vuốt, phát hiện nó rất ấm áp, nàng càng ngạc nhiên không hiểu. Ôn đại nhân đã dạy nàng giám định vô số ngọc khí, nên nàng biết thứ này không phải tầm thường, có bạc cũng không mua được, nếu bán đi chính là giá trên trời.

Hai mắt nàng phát sáng cảm ơn Hạng Thanh Xuân, lấy hầu bao, cẩn thận bỏ khối ngọc vào, đeo trên người.

Hạng Thanh Xuân mỉm cười nhìn nàng, chớp mắt, nói: "Nàng không đáp lễ? Không bằng, nàng đưa cho ta một cái hầu bao tự tay nàng làm đi."

Nghe thế, Ôn Ngạn Bình bức mình nhìn hắn, trong lòng tự nhủ Hồ ly tinh xấu xa, nhất định biết rõ nữ công của nàng tệ nhất, mới đưa ra yêu cầu này làm khó nàng. Tuy trong lòng nàng ảm ức, nhưng người ta đã đưa cho mình lễ vật quý giá rồi, lấy cái hầu bao cũng không là gì, nàng mới không cam tâm tình nguyện gặt đầu.

"Tốt lắm, ta chờ hầu bao của nàng." Hạng Thanh Xuân vui vẻ thoải mái, hắn bỗng nhớ tới chuyện sau núi ở biệt trang Ôn phủ năm trước, hắn ghen tuông với một cái hầu bao xấu xí, khi đó không biết nàng là nữ nhi, tưởng rằng cô nương nào đó tặng hầu bao nên nàng mới quý trọng như thế. Bây giờ nghĩ lại, hắn là cái hầu bao đầu tiên nàng làm, nên mới nâng niu treo trên người, bản thân hắn đáng thương ăn nhầm một hũ giấm chua.

Đưa lễ vật xong, đôi hôn phu hôn thê rút cuộc lưu luyến không rời mà tách ra, sau này muốn gặp mặt, có lẽ phải chờ tới hôn lễ.

***

Thân phận được đưa ra, hôn kỳ đã xác định, thời gian là sau Trung Thu, còn hơn nửa năm, Ôn Ngạn Bình bắt đầu chuẩn bị gả đi.

Thời gian chuẩn bị xuất giá cũng không thoải mái, có rất nhiều chuyện phải học, đám ma ma hận không thể nhét hết vào đầu nàng, tiểu cô nương đã làm nam nhân gần mười năm, vẫn còn lưu lại khí khái nam tử, nàng không cho phép mình biến thành tiểu thư khuê các hoàn toàn. Nàng kiên quyết ngăn chặn loại chuyện này phát sinh, nàng là một nam tử hán đấy!

Bất tri bất giác, đến Trung Thu lúc nào không hay, trên dưới Ôn phủ rơi vào trạng thái khẩn trương.

Như Thụy một bên chuẩn bị tết Trung Thu, một bên sắp xếp chuyện xuất giá của Ôn Ngạn Bình, đồ cưới đã đưa tới Hạng phủ từ một tháng trước. Lần đầu gả con gái, nàng tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất cứ sai lầm nào. Vì thế, Như Thụy cô nương không ngại học hỏi đi thỉnh giáo Trần Quốc Công phu nhân, khiến Trần Quốc Công phu nhân bức mình hận không thể đá nàng văng đến chân trời cho khuất mắt.

Qua tết Trung Thu, cuối cùng cũng đến lúc Ôn Ngạn Bình xuất giá.

Trước đêm xuất giá, người một nhà ngồi xuống dùng bữa tối.

Bữa tối này, mọi người ăn không biết có vị gì. Ôn Lương và Như Thụy hiểu, sau này cơ hội mọi người cùng ngồi xuống ăn cơm sẽ không nhiều, quan sát nghĩa nữ yêu kiều duyên dáng, mặc dù hành động tiêu sái tùy ý hơn các quý nữ khác trong kinh thành, nhưng đó chính là điểm thú vị của nàng, nhìn thế nào cũng không chán, trong lòng hai người không khỏi chua xót.

Nếu không phải vẫn còn lý trí, Ôn đại nhân đã bắt nghĩa nữ lại không cho xuất giá. Cho nên nửa năm qua, Ôn đại nhân chưa từng cho Hạng Thanh Xuân sắc mặt tốt, nếu không phải biết rõ người này sẽ là nữ tử của hắn, mọi người trong kinh còn tưởng hắn đã chán ghét muốn vứt bỏ đệ tử.

Đối với chuyện xuất giá này ba đứa nhỏ không hiểu lắm, chỉ thấy tối nay tâm trạng phụ mẫu không tốt, chúng lại nhìn đại ca mặc nữ trang, tâm trạng nàng cũng không tốt, khiến trong đầu chúng hiện lên ba dấu???. Chỉ có Trường Trường biết chuyện đại ca sắp xuất giá, về sau sẽ không ở cùng với mình được nữa, không thể cùng ăn cơm, không thể mỗi ngày gặp mặt, tâm trạng nhỏ nhỏ của bé cũng khó chịu.

Sau bữa tối, mọi người ngồi nói chuyện phiếm một lát, Ôn Ngạn Bình rời đi với Như Thúy cô nương, đêm nay nương và con gái muốn ngủ chung với nhau, Ôn đại nhân bị đá đến chỗ ba đứa nhỏ, chủ chung với con trai, hắn vừa bị thương vừa bức mình, một lần nữa trút oán giận của mình lên xú nam nhân sắp sửa lấy khuê nữ nhà hắn đi.

Trước đêm con gái xuất giá, mẫu thân phải dặn dò con gái vài chuyện bí mật, loại chuyện bí mật này, mọi người đều biết là chuyện dạy con gái về đêm động phòng hoa chúc. Đương nhiên, loại chuyện này xưa nay rất khó mở miệng, bình thường mọi người chỉ hàm hồ lướt qua, sau đó lén lút đưa tị hỏa đồ để tham khảo.

Chỉ là, tình huống bây giờ không giống vậy. Như Thúy biết mọi chuyện Ôn Ngạn Bình trải qua khi còn nhỏ, nàng tận mắt nhìn thấy chuyện dơ bẩn kia, nên nhìn hay không nên nhìn nàng đều đã nhìn rồi, tuy năm đó tuổi còn nhỏ nên không rõ, nhưng nó đã khắc sâu vào ký ức của nàng, khiến nàng ám ảnh, mỗi khi nhớ tới lại đều khiến nàng khổ sở.

Bây giờ, Như Thúy cô nương không đề cập đến chuyện động phòng hoa chúc nữa chứ, Như Thúy nghĩ chỉ cần tận tâm biết loại chuyện này là được --- Về phần tận tâm có bị tiểu cô nương đá xuống giường hay không, vậy phải xem bản lĩnh của hắn ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Vì thế đêm nay, nương và con gái tâm sự, Như Thúy cô nương chỉ dạy bảo nàng một vài chuyện khi làm dâu, những chuyện này ma ma giáo dưỡng đã đề cập qua một ít, nhưng các bà là ma ma từ trong cung đi ra, cả đời không giả cho người ta, không thể so sánh với mẫu thân đã đích thân cảm nhận.

***

Không giống với Ôn phủ không muốn gả con gái đi, bên Hạng phủ đã chuẩn bị hôn lễ từ tháng trước, tất cả đều vui mừng hớn hờ, gặp ai cũng cười. Đặc biệt là Hạng phụ Hạng mẫu, hai người vô cùng đặc ý với chuyện có thể làm thông gia với thái sư phủ, tuy đã cố gắng bày ra vẻ dè dặt, nhưng lại khó có thể che giấu vẻ mặt sung sướng.

Trời chiều buông xuống, Hạng Thanh Xuân vừa về tới viện của mình, đã thấy Chiêu Quang cầm mấy quyển sách tới.

"Đây là cái gì?"

Về mặt Chiêu Quang khó xử, thấy thế Hạng Thanh Xuân không nhiều lời nữa, sau khi đến thư phòng, Chiêu Quang ngoan ngoãn đặt những quyển sách kia lên bàn.

"Thiếu gia, đây là lão gia sai người đưa tới, ngài xem đi."

Chiêu Quang cúi đầu thật thấp, không dám nhìn sắc mặt thiếu gia nhà mình. Loại hành vi này của lão gia, như thế nào cũng thấy ông có ý muốn trêu chọc con trai, đặc biệt năm nay Hạng Thanh Xuân đã hai mươi mốt, nhưng chưa bao giờ gần nữ sắc, Hạng mẫu không biết đã đưa bao nhiêu nha hoàn đến Xuân Hoa viện, nhưng không thể khiến hắn liếc nhìn một cái. Lúc đầu không gần nữ sắc là có lý do rõ ràng, những nữ nhân kia tướng mạo tư sắc đều không bằng hắn, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Hạng Thanh Xuân tính tình cao ngạo, nên hắn trực tiếp ném ra ngoài. Về sau, Hạng mẫu sợ con trai có bệnh, căn dặn chọn mấy nữ nhân tuyệt sắc tới làm nha đầu thông phòng, kết quả không ngờ khiến cho trượng phu của mình được lợi. Khi đó, lúc Hạng mẫu biết trượng phu chiếm đoạt nha hoàn từ chỗ con trai, loại chuyện mất mặt này, làm bà sợ đến mức ngất đi. Từ đó về sau không quan tâm đến chuyện trong viện của con trai nữa, bà chỉ âm thầm lo lắng, sợ hắn có bệnh khó nói.

Hiện tại, con trai sắp thành thân, Hạng mẫu cũng yên lòng. Mà Hạng phụ vẫn biết con trai mình thanh tâm quả dục, sống như hòa thượng, nam nhân hơn hai mươi tuổi rồi, vẫn còn là một con gà tơ, trong lòng ông cảm thấy buồn cười, sợ con trai không hiểu được chuyện nam nữ hoan ái, ông bèn đi tìm họa sư giỏi nhất, chuyên vẽ những bức tranh tị hỏa đồ đưa qua cho hắn học theo, tự mình học hỏi.

Sau khi Chiêu Quang đi, Hạng Thanh Xuân mở quyển đầu tiên ra, đập vào mắt là cảnh nam nữ hoan ái sống động như thật, ngũ quan của nam tử trong bức tranh rất mơ hồ, nhưng ngược lại nữ tử dung nhan mỹ lệ, quyền rũ đến tận xương, vẻ rất sinh động, dễ dàng thu hút người ta nhập vào bức tranh.

Mặt ngọc của Hạng Thanh Xuân đỏ ửng, ánh mắt lưu chuyển, nhưng vẫn chậm rãi xem tất cả các bức tranh.

~~~

Tác giả: Xem xong tị hỏa đồ, hồ ly tinh bắt đầu mong mỗi đêm động phòng hoa chúc ngày mai ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158

Hôm nay là ngày lành, là ngày nghĩa nữ Ôn phủ xuất giá.

Lúc này đã sắp đến giờ lành, Hi nương vẫn đang bận rộn chuẩn bị, gấp đến độ mặt béo đỏ đầy mồ hôi, sau nữa ngày thấy nhà hoàn đi hồi thúc vẫn chưa trở về, Hi nương chỉ có thể phát khăn đỏ, lắt eo vội vàng đi tìm. Vừa đến hậu viện, từ xa đã nghe tiếng khóc vang trời của trẻ con.

“Ô oa oa, đại ca không được đi...Tỷ tỷ không gả.... A Tuyết ở cùng với đại ca...”

“Ô ô ô, tỷ tỷ không được đi...”

Hi nương nghe thấy mặt đầy hắc tuyến, ở đâu ra vừa đại ca vừa tỷ tỷ đấy, xưng hô sao loạn như thế? Hi nương đi tới, nhìn thấy ba đứa nhỏ Ôn phủ đang ôm một thiếu nữ mặc giá y tân nương tử, hốc mắt đỏ au, chỉ cần chạm môi là nước trong hốc mắt sẽ chảy ra, cố nén không được. Một bé thanh tú khóc thút thít, một bé lớn giọng gào khóc, từ rất xa cũng có thể nhìn thấy quả hạch hình trái tim trong cổ họng, Hi nương thấy buồn cười không thôi.

Ôn Ngạn Bình bị đệ đệ muội muội quần khóc đến tâm xoắn lại thành một đoàn, rất muốn lớn tiếng nói rằng không gả nữa, nàng muốn ở lại. Chỉ là nàng chưa kịp mở miệng, Hi nương đã lắt mông đi tới.

“Ôi, đây là thế nào, hôm nay là ngày đại hi, các tiểu công tử nên vui vẻ mới phải. Tân nương tử cũng thế, không được khóc nếu không sẽ không đẹp. Hai vị tiểu công tử và tiểu thư, tỷ tỷ các ngài hôm nay là tân nương tử, cả đời chỉ có một lần, có nơi dựa vào, các tiểu công tử nên vui mừng mới phải, tân lang sắp đến rồi, mau lau nước mắt, bằng không người ta sẽ chê cười đấy...” Hi nương giằng giải, các tiểu bằng hữu giường hai mắt đầm lệ mông lung, đáng thương nhìn Hi nương.

A Tuyết nức nở: “Tân lang muốn thành thân với tỷ tỷ?”

“Đúng thế.” Hi nương tùm tùm.

“Vây, A Tuyết làm tân lang được không? A Tuyết lấy tỷ tỷ ~” A Tuyết cảm thấy đó là một ý kiến hay, nín khóc cười nói.

“Ách...”

Hi nương dờ cười dờ khóc, đánh giá chỉ số thông minh của các đứa nhỏ Ôn phủ, bà cho rằng các bé giống đại công tử thành thực ôn trọng, bây giờ xem ra, các tiểu bánh bao này quá khó chơi rồi. Nhưng bà nhìn ra được, Ôn phủ rất coi trọng nghĩa nữ này, quan hệ với ba đứa nhỏ rất tốt, các bé không nỡ để nàng xuất giá.

Đang lúc Hi nương không biết làm thế nào cho phải, Như Thúy cô nương hết bận rộn đi vào, thấy ba đứa nhỏ ôm tiểu cô nương khóc, khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng dờ khóc dờ cười. Chỉ sợ tới hôm nay bọn nhỏ mới ý thức được, đại ca từ trước đến nay sống cùng chúng sẽ phải xuất giá rời khỏi đây, sau này không thể mỗi ngày gặp mặt.

Như Thúy đi tới, ôm A Tuyết và Quý Quý vào lòng an ủi, A Tuyết ngo ngoáy trong lòng nàng hỏi: “Nương, đại ca không gả, ở lại đây có được không?”

Như Thúy cô nương lãnh khốc vô tình nói: “Không thể!”

A Tuyết và Quý Quý nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, yết hầu giật giật sắp khóc lên. Trẻ con khóc sẽ có sữa uống -- A Tuyết vô cùng hiểu đạo lý này, vì thế từ nhỏ đến lớn, nếu khóc mà giải quyết được chuyện gì bé nhất định khóc hết mức có thể. Nhưng mà lúc này, dù bé có banh cô họng khóc lớn cũng không giải quyết được.

Ôn Ngạn Bình nghe các tiểu bằng hữu khóc trong lòng rất khó chịu. Từ lúc bọn nhỏ còn chưa sinh ra, nàng từng ngày mong mỏi, chờ khi chúng đến thế giới này, nàng vẫn luôn bên cạnh chúng, dạy chúng nói chuyện, dạy chúng đi, dạy chúng biết chữ, dạy chúng tập võ...Nàng đối với ba đứa nhỏ mà nói là quan trọng nhất, mà ba đứa nhỏ cũng là tâm can bảo bối của nàng, là tồn tại tốt đẹp nhất.

Thế nên bây giờ, biết nàng sắp rời khỏi cái nhà này, ba đứa nhỏ rất khổ sở.

A Tuyết khóc rất to, Như Thúy thấy A Tuyết và tiểu Quý Quý đều khóc, Trường Trường xưa nay trầm ổn cũng bị hai bé ảnh hưởng làm hốc mắt đỏ lên, nước mắt có thể rơi bất cứ lúc nào. Như Thúy đau đầu, nhanh chóng sai người ra tiền viện mời Ôn Lương tới, để hắn giải quyết chuyện này một chút.

Sau khi Ôn Lương nhận được tin tức thì vội chạy tới, tiếp đó hắn bị Như Thúy cô nương nhét hai tiểu bánh bao giống nhau như đúc vào lòng, nói: “Đôi phò với con của chàng đi, để chúng đừng khóc nữa.” Sau đó, nàng ôm con gái nhỏ, dịu dàng an ủi tiểu cô nương.

Ôn Lương nửa cười nửa mỉa, sợ A Tuyết khóc đứt hơi, vội ôm chúng ra ngoài, cùng đến tiền viện chiêu đãi khách khứa. Người đến chúc mừng nhìn thấy hai đứa bé phấn đấu ngọc trát, đưa tay nhỏ nú tay áo phụ thân, một đứa nhắm mắt ngoác mồm gào khóc, một mím môi kìm chế nước mắt, khiến mọi người thấy rất buồn cười.

Ngược lại lão Trần Quốc Công thấy cháu yêu khóc thành như vậy, rất đau lòng, nhanh chóng kéo chúng qua an ủi.

Trong phòng, Như Thúy ôm con gái nhỏ, thấy tiểu cô nương mặc giá y mặt đầy nước mắt, son phấn lem nhem, Như Thúy an ủi một hồi mới sai người chỉnh lại dung nhan cho nàng.

Ôn Ngạn Bình ôm Như Thúy khóc to, lúc này khi các tiểu bằng hữu khóc, nàng liền chết chống đỡ nếu không các tiểu bằng hữu sẽ càng khóc thương tâm hơn, bây giờ các đệ đệ đã được phụ thân dẫn đi, nàng nghĩ tới chuyện mình phải xuất giá, sau này không còn là thành viên trong nhà nữa, trong lòng đau khổ thiếu chút nữa không chịu nổi, khiến cho Hi nương vốn tưởng đã khuyên nhủ thành công, ngửa mặt lên trời thở dài.

Đến giờ lành, rốt cuộc cũng khuyên nhủ xong, Hi nương đem khăn che đầu đội lên cho nàng, lúc tiếng chiêng trống vui mừng vang lên bên ngoài, bà nhanh chóng dìu tân nương tử đi ra.

Lúc này Ôn Ngạn Bình khóc rất hăng, bây giờ đầu óc mơ màng, ngồi trong kiệu hoa, hoàn toàn không có cảm giác hồi hộp khi gả đi, nàng như con rối gỗ suốt dọc đường, mặc cho người ta dẫn dắt bái đường... Đến lúc được đưa vào động phòng, ngồi trên giường hi.

Nàng mới thấy khăn tân nương trên đầu được một cây gậy quán lùa đỏ đẩy lên, nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân anh tuấn như tượng đúc, mặc hi phục đang mỉm cười nhìn mình.

Các nha hoàn ma ma và tân khách chen chúc trong phòng thấy thế, đều nở nụ cười thiện ý, trong miệng ồn ào tán thưởng nam tài nữ sắc, tiếng chúc mừng không ngừng.

Ôn Ngạn Bình nghe đến vầng đầu, liếc mắt nhìn Phi Y và đám người Tần ma ma bên cạnh, nàng vội vã làm ra vẻ thẹn thùng cúi đầu xuống, đoạn trang điểm đậm ngồi yên một chỗ, họ nói cái gì nghe cái đó, không nói tiếng nào. Những nữ quyền chuẩn bị náo động phòng bắt nạt nàng dâu mới thấy thế, bắt đầu cười giễu cợt, chỉ là các nàng nhanh chóng bị Hạng Thanh Xuân nhẹ nhàng mời trở về.

Sau khi các nữ quyền náo động phòng rồi đi, Hi nương mang thức ăn và rượu hợp cần lại cho hai người, nói một đồng lời may mắn xong, tân lang liền bị hạ nhân mời ra ngoài mời rượu.

Đến khi bóng đêm bao trùm mọi cảnh vật, tân lang uống say khướt mới trở về tân phòng. Ma ma nha hoàn hầu hạ trong phòng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt phong tình của thanh niên, thì xấu hổ tim đập nhanh, cảm thấy bình thường nam nhân này đã rất đẹp mắt, trung khuôn mặt hoa đào thể kia, nữ nhân đều không chịu nổi.

Hạng Thanh Xuân đi tới, nhìn thiếu nữ đang ngồi ngay ngắn trên giường, váy đỏ như lửa, thanh lệ xinh đẹp, khuôn mặt vốn bình thường giờ đây xinh đẹp vô cùng, đôi mắt kia từ từ nhìn lại, sống mắt lưu chuyển, như có thiên ngôn vạn ngữ, khiến lòng hần mềm mại hẳn.

Trên thực tế, là do hần suy nghĩ nhiều mà thôi.

Ôn Ngạn Bình liếc nhìn mặt ngọc hồng nhuận phơn phớt của hần, biết hần đã uống nhiều rượu, hần càng đến gần thì mùi rượu càng rõ, trong lòng nàng ghét bỏ. Nàng lớn như thế nhưng chưa từng uống rượu đâu – Ôn đại nhân không cho nàng uống -- người này lại có thể uống đến say, nàng thấy có đủ loại hâm mộ ghen ghét!

Hạng Thanh Xuân ngồi xuống cạnh nàng, nắm chặt hai tay đang để trên đầu gối nàng.

Lúc này, Nghênh Hà vội bụng chén canh giải rượu tới, cung kính dâng lên. Ôn Ngạn Bình thấy hần chỉ nhìn mà không tiếp lấy, đành phải tự mình cầm lên, nói: “Uống chút canh giải rượu đi.”

Hạng Thanh Xuân cúi đầu, uống canh giải rượu trên tay nàng.

Thấy hần nghe lời, Ôn Ngạn Bình thỏa mãn mấy phần, lại nói: “Thân huynh đầy mùi rượu, rất thối, đi tắm rửa sạch sẽ đi rồi trở lại.”

Với tư cách là ma ma giáo dưỡng hồi môn của nàng, Tần ma ma nghe thấy cô nương nhà mình tự nhiên sai khiến tân lang như thế, chỉ cảm thấy rên sất không thành thép, loại thời điểm này không phải nên thẹn thùng sao, sao có thể lớn gan như vậy?

Hạng Thanh Xuân mỉm cười, dịu dàng nói: “Ừ, đều nghe nàng.”

Sau khi Hạng Thanh Xuân rời đi, chúng nha hoàn bắt đầu hầu hạ Ôn Ngạn Bình trút bỏ lớp hóa trang, mũ phượng, trâm cài trên đầu cũng được tháo xuống, da đầu bị ép buộc một ngày cuối cùng cũng có thể buông lỏng, sau đó nàng vào một phòng tắm khác rửa mặt. Trong phòng tắm đã chuẩn bị nước ấm, trong nước được cho vào mấy giọt tinh dầu giúp thư giãn đầu óc, mùi thơm thoang thoảng, căng thẳng suốt một ngày được thả lỏng, nàng bắt đầu buồn ngủ.

Bên ngoài, Phi Y thấy thời gian không khác lắm, mới đi vào gọi nàng tỉnh dậy, hầu hạ nàng mặc trung y màu đỏ, y phục vừa vặn bó sát người, lộ ra đường cong, ngực lớn eo nhỏ chân dài, theo động tác của nàng lúc ẩn lúc hiện.

Hạng Thanh Xuân tắm rửa trở về ngược mắt nhìn thấy thể từ tân hôn mê người ngon miệng như thế, yết hầu gật gật, lửa nóng trong lòng bắt đầu cháy lên, nhưng trên mặt vẫn là vẻ ôn đạm phong thanh.

Sau khi Hạng Thanh Xuân có ý bảo hạ nhân ra ngoài xong, bèn tự mình tới, ôm nàng vào lòng, chôn mặt vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu, cảm nhận được hương thơm đặc trưng của thiếu nữ, rốt cuộc hần áp chế không nổi dục niệm trong đầu nữa, dùng môi tinh tế mút hôn trên càn cỏ trắng nõn của nàng, hai tay vòng qua ôm eo nàng, càng ngày càng gấp, gấp đến mức muốn nhanh chóng khâm nàng vào trong lòng, không tách rời nữa.

Ôn Ngạn Bình không có thói quen ôm áp như thế, không biết có phải do hần uống rượu hay không, nhiệt khí trên người hần khiến nàng hơi chóng mặt, hai chân sắp nhũn ra rồi, nàng vội vàng đẩy hần, nỗ lực khiến giọng nói không run rẩy: “Đừng ôm chặt thế, không thoải mái. Còn có, ta mệt cả ngày, nghỉ

ngồi trước đi.”

Hắn hôn từ cổ chuyển qua cằm nàng, rồi lại hôn lên môi nàng mới buông nàng ra, kéo nàng đến chiếc giường phủ chăn đỏ tươi.

Đồng tử Ôn Ngạn Bình co rút, bước chân nặng ngàn cân, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu run rẩy.

May mắn, hắn chỉ kéo nàng cùng ngồi trên giường, sau đó ôm nàng vào lòng, để nàng trực tiếp ngồi lên hai chân hắn.

“Đừng, ta không phải trẻ con, đừng ngồi như vậy mà.” Nàng vô cùng sát phong cảnh, chỉ là nếu không lấp bấp như thế thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Hạng Thanh Xuân cười rộ lên, hai tay xuyên qua eo nàng, nắm chặt hai tay nàng tạo thành một nắm đấm nhỏ, sau đó cạy mở từng ngón tay nàng ra, hắn giống như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, nhẹ nhàng bắt các đầu ngón tay nàng, tiếp đó nắm ngón tay chạm nhau tạo thành ngũ chi tương giao, độ nóng trong lòng bàn tay khiến bàn tay hai người ảm ướt.

“Chấp tay cùng nhau giai lão, Ôn Ngạn Bình chúng ta ở cùng nhau, từ từ già đi.”

Nghe thế, nàng từ từ thả lỏng, do nhiều năm làm bằng hữu, nàng đã quen với hơi thở của nam nhân này.

“Còn nhớ rõ không, khi lần đầu tiên gặp mặt, bọn ta bàn luận sau lưng sư phụ vì sao nhận nàng làm nghĩa tử, nàng bỗng xoay người lại trừng mắt nhìn bọn ta, rõ ràng chúng ta nói rất nhỏ, nhưng nhìn thấy nét mặt nàng, hình như nàng nghe được tất cả.”

“Ta vốn nghe được.” Nàng cắt ngang lời hắn, vừa đắc ý vừa tức giận, “Từ nhỏ thánh lực của ta đã rất tốt. Hừ, các huynh nói ta là tiểu tử xấu, bây giờ không phải huynh đã lấy tiểu tử xấu này sao.” Tuy lúc đó nàng thiếu dinh dưỡng, da vẻ xanh xao vàng vọt, thật sự rất xấu, nhưng các thiếu niên lần đầu tiên gặp mặt đã độc ác phê bình nàng, thắc mắc tại sao Ôn Lương thu nhận nàng, trong lòng nàng rất tức giận.

Hạng Thanh Xuân im lặng, quả nhiên tiểu cô nương nghe thấy, hắn cũng không thể nào dối lòng nói-- nàng là tiểu mỹ nhân đẹp như thiên tiên, mặc dù hắn độc mồm độc miệng dùng từ ngữ cay nghiệt, nhưng mà lúc đó hắn có lý do cay nghiệt, sau đó không phải tiểu cô nương này ra tay trả thù -- hoài nghi hắn là nữ nhân, nàng dám kéo dài lưng tuột quần hắn, khiến hắn tức giận đến nổi đánh mông nàng ~.

Có khả năng do trận cãi nhau ầm ĩ đó, thời gian trôi qua dần dần quan tâm, tình cảm từ từ vun đắp.

Tiếp theo, Hạng Thanh Xuân nói đến vài chuyện lúc nhỏ của hai người, khi thấy ngón tay của tiểu cô nương trong lòng không còn run rẩy nữa, thân thể mềm mại cũng tựa vào lòng hắn.

Hắn nhớ Ôn Lương từng tiết lộ với hắn chuyện đã xảy ra khi nhận nuôi tiểu cô nương, ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng, chỗ đó có một vết thương dữ tợn, rơi trên thân thể của một cô nương gia, không khác biệt với hủy dung cho lắm. Có thể thấy được lúc ấy nguy hiểm thế nào, nàng còn chưa đầy tám tuổi, làm sao có dũng khí ngăn cản một đao kia?

“Cho nên nói, từ rất lâu trước kia huynh đã yêu thích ta, sau đó vẫn luôn lừa gạt ta đúng không?” Ôn Ngạn Bình cau kinh, xoay người lại, dạng chân ngồi trên hông hắn, hai tay nắm lấy vạt áo hắn, tức giận: “Gạt ta nói cái gì, giữa nam nhân hôn môi là chuyện bình thường, nhưng thật ra là hư hỏng khiến người ta lên án...”

“Đừng, ta lừa nàng.” Thân thể hắn hơi ngửa ra sau, tay chống trên giường, để nàng ngồi thoải mái một chút, nhưng mà cái mông nhỏ kia cứ cọ qua cọ lại, làm hắn nhanh chóng có phản ứng, khuôn mặt ửng đỏ.

Nghe thấy hắn vẫn còn mặt mũi thừa nhận, Ôn Ngạn Bình giận dữ, hai tay đẩy một cái làm cho hắn ngã ra giường, nắm chặt nắm đấm kề sát vào tai hắn, nói: “Nếu không phải ngày mai còn phải gặp người, ta đánh cho mặt huynh nở hoa luôn.”

Rõ ràng đây là biểu hiện mềm lòng, sao nàng có thể nổi giận nhưng lại mềm lòng? Hạng Thanh Xuân mỉm cười, không phản kháng chút nào, tùy ý để nàng há giận. Mà loại biểu hiện này, lại khiến Ôn Ngạn Bình không có chút sức lực nào, nàng vốn muốn buông hắn ra, nằm xuống ngủ, nhưng đột nhiên eo nàng bị nhấc lên, đặt mông ngồi trên một cây gậy cứng ngắt.

“...”

Sắc mặt nàng tái nhợt, biết rõ nam nhân này đánh không lại mình, sẽ không làm nàng bị thương, nhưng cơ thể nàng khẽ run, cố ý chọn ngữ khí không quan tâm nói: “Gậy của huynh đâm trúng ta...” Sau khi nói xong, trong lòng bắt đầu ảo não, dù cố gắng phớt lờ bình tĩnh thế nào, cũng không cách nào phớt lờ những chuyện sắp phải làm.

Thừa lúc nàng thất thần, Hạng Thanh Xuân ôm nàng xoay người, đổi thành tư thế bình thường nam thượng nữ hạ.

Nhìn thấy cánh môi trắng bệch của nàng, hắn dịu dàng: “Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng bị thương. Hôm nay chúng ta đã bái đường, đã trở thành phu thê, loại chuyện này là đương nhiên phải làm. Tiểu sư đệ, từ nhỏ đến lớn, lúc ta tức giận cũng chưa bao giờ làm nàng bị thương, có phải không? Nàng hãy tin tưởng ta...”

Ôn Ngạn Bình mím môi, nghe giọng hắn dịu dàng trấn an, nàng nhắm mắt lại sau đó mở ra, đẩy hắn ra nhồm dấy, ống tay áo run lên, một thanh đoản kiếm rơi ra, nằm ngay trên ngực.

“...”

Hạng Thanh Xuân lung lay trong gió, trong lòng ngã nhào, vì sao đêm động phòng hoa chúc, tân nương lại mang theo hung khí, gào khóc NGAO!!!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159

Chữ hi đỏ thắm dán trên vách, cây nến hi thấp sáng cả căn phòng, một phòng đỏ chót, cực kỳ chói mắt.

Nếu không có một phòng đỏ thắm này, không chừng khi nhìn thấy đoản kiếm trong tay tân nương tử, người ta sẽ nghĩ rằng đây là hiện trường vụ án giết người nào đó.

Hạng Thanh Xuân thờ dài, ngồi dậy, hất tóc dài rồi tung ra sau lưng, dịu dàng nhìn thiếu nữ trước mặt.

“Hò ly tính, chúng ta lập ước pháp tam chương được không?” Nàng nỗ lực khiến giọng nói của mình bình tĩnh, lại không biết càng làm vậy càng thể hiện nàng khẩn trương, khiến người ta tức giận cũng không thể nào phát ra được.

Cô nương này từ nhỏ đã khác hẳn!

“Nói đi, nàng muốn thế nào?” Hần thờ dài, nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng.

Ôn Ngạn Bình trừng mắt, hơi nhìn xuống vị trí vi diệu nào đó giữa hai chân hắn, nói: “Nếu sau này huynh có dị tâm, đoạn tử tuyệt tôn!”

“...” Thiếu chút nữa hắn không duy trì vẻ dịu dàng nữa, Hạng Thanh Xuân cố hết sức nhịn run rẩy, nói: “Nàng là cô nương gia, đừng quá hung hăng.”

Nói đến đây, Ôn Ngạn Bình kích động, “Ta là nam tử hán, nếu không phải huynh cố chấp, ta vốn muốn lấy một thê tử xinh đẹp trở về!” Lấy so với gã thích hơn nhiều, hơn nữa còn rất nhiều chỗ tốt, đầu tiên là nàng không phải xa các đệ đệ muội muội, hai là nàng sẽ không phải làm chuyện đáng sợ tiếp theo. Hôm nay lúc lên kiệu hoa, ba đứa nhỏ khóc to, trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

“Nàng là cô nương gia, không phải là nam tử hán!” Hạng Thanh Xuân nhẫn nại nói, mặc dù biết nàng vẫn luôn kháng cự thân phận nữ nhân của mình, nhưng hắn cho rằng nàng đã đổi về nữ trang được nửa năm, dù sao cũng phải quen rồi, hiện tại xem ra, căn bản là vô dụng, làm cho hắn khẩn trương, đầu óc đại náo.

Nàng ảm ức nhìn hắn, cả hận nói: “Không cần huynh nhắc nhở, ta biết rõ. Chỉ là lâu lâu ta quên mất mình là cô nương gia thôi...”

Hạng Thanh Xuân lại thờ dài, nghiêng người đè lên lên cánh tay cầm kiếm của nàng, ngón tay thon dài dưới ánh nến xinh đẹp như ngọc, nhẹ nhàng gạt lấy ném nó vào hòm xiềng cách đó không xa, nói với nàng: “Không cần như thế, ta không có dị tâm, đòi này chỉ trải qua với nàng.”

Nàng hơi ngạc nhiên, lơ đãng nói: “Cha ta nói, lời nói của nam nhân không thể tin, cha nói ta đừng tin. Tuy con không giống cha, nhưng thanh danh của công công bên ngoài không tốt, cha ta nói, nếu huynh học theo công công, không cần ta ra tay, cha ta sẽ phế huynh trước.” Đây là lời nói hàm súc, còn theo nàng mà nói, nếu nàng có trọng phụ như thế, nàng sẽ trực tiếp cắt tiểu cầm thú của hắn, để xem hắn còn có thể lôi kéo nữ nhân xinh đẹp khác lên giường được không. Vì thế, nàng vô cùng đồng tình với bà bà mới nhậm chức kia của mình.

Hạng Thanh Xuân hơi lúng túng, trong lòng gào thét, Sao Ôn đại nhân có thể dạy con gái như thế? Nhưng mà đối với cách xử sự của cha mình, Hạng Thanh Xuân vẫn luôn lạnh mặt nhìn, cười lạnh một tiếng, hắn tình nguyện làm hòa thượng chứ không học theo cách của cha hắn.

“Ôn đại nhân cũng là nam nhân, thế nên lời ông ấy nói, nàng đừng tin hoàn toàn.” Hạng Thanh Xuân phản bác.

“Cha đối với nương là toàn tâm toàn ý, không có dị tâm!”

“Ta biết. Tuy miệng cam đoan chưa chắc đã làm được, nhưng lâu ngày mới biết được lòng người, tại sao không dùng cuộc sống sau này để chứng minh quyết tâm của ta?” Hắn nghiêng đầu, tóc đen mềm nhẵn phủ xuống gò má, càng làm vẻ anh tuấn của hắn thêm phần gợi cảm.

Ôn Ngạn Bình vội cúi đầu, suy nghĩ về lời hắn nói. Nếu đã gả cho hắn rồi, nàng quyết định sẽ làm nàng dâu tốt của Hạng gia, không thể để người khác chê cười Ôn phủ dạy con gái không nghiêm. Nhưng mà, nàng không phải tiểu thư khuê các chính thức, không thể làm hiền thê khoan dung, tự động dâng người hầu hạ trọng phụ. Nếu hò ly tính dám giống như cha hắn, nàng tuyệt đối sẽ khiến hắn tuyệt tử tuyệt tôn, sau đó sẽ hòa ly, không cần mượn cớ gì cả, trực tiếp rời kinh đi ngao du thiên hạ, cách xa kinh thành, còn ai dám nói nàng làm hồng thanh danh của Ôn phủ nữa?

Trong lòng thầm tính toán một phen, Ôn Ngạn Bình gật đầu, cười sáng lạn với hắn.

Thấy nàng cười, Hạng Thanh Xuân cho rằng nàng đã suy nghĩ thông suốt, đang lúc hắn vui vẻ tươi cười thì bị hành vi của nàng làm cho hoảng sợ, cả người hắn ngã nhào, nằm ngửa trên giường.

“Tiếp theo sẽ hơi đau, huynh ráng chịu đựng!” Ôn Ngạn Bình nói xong, cúi đầu găm cổ của hắn.

“...”

Khỏe miệng Hạng Thanh Xuân co giật, lời này phải do nam nhân nói chứ? Hơn nữa cái tư thế này có phải ngược rồi không? Không phải là hắn áp nàng sao? Trên tị hòa đồ rõ ràng đã vẽ như thế, đều là nam nhân ở trên nữ nhân ở dưới...

“Hình như ta nên ở trên.” Khuôn mặt tuần tú của Hạng Thanh Xuân đỏ ửng, đưa tay muốn đẩy nàng ra, không muốn nàng găm mình giống như tiểu cầu găm xương nữa. Thế nhưng tay của hắn nhanh chóng bị đối phương bắt lấy đặt hai bên thân thể -- Được rồi! Động tác này không phải do nam nhân làm hả?

Ôn Ngạn Bình vui vẻ găm, ngẩng đầu nhìn ngọc diện đỏ ửng của hắn, mắt xéch lấp lánh lưu chuyển, xinh đẹp gọi cảm, khiến nàng nhin không được nuốt nước miếng một cái, nhớ lại hành vi lưu manh của son tạc khi còn bé, nàng đưa tay sờ sờ một chút, nói: “Tiểu mỹ nhân, ta sẽ làm huynh thoải mái, nhin nhin một chút nữa ~”

“...”

Là nam nhân thì không thể nhin!

Hạng Thanh Xuân bắt lại vai nàng, thừa dịp xoay người, trấn áp nàng dưới thân, hung hăng cắn vào ngực nàng một cái: “Nàng là nữ nhân, ngoan ngoãn nằm yên hưởng thụ là được rồi, loại chuyện này giao cho nam nhân làm.”

Ôn Ngạn Bình ngạc nhiên nhìn hắn, thốt lên: “Không phải huynh không được sao? Nên để cho ta làm thôi.”

“Không được?!” Hạng Thanh Xuân thấp giọng gào thét, hai con ngươi trừng lên thật lớn, ánh mắt hấp dẫn gì đó hoàn toàn biến mất trong hung quang.

Ôn Ngạn Bình không ý thức được lời này kích thích nam nhân biết bao nhiêu, nàng an ủi vỗ vỗ lồng ngực của hắn: “Đừng khổ sở, ta biết, huynh chậm chạp không chịu thành thân, nhất định là huynh có bệnh không tiện nói ta. Nếu ta đã gả cho huynh, tất nhiên sẽ che giấu giúp huynh, huynh là sư huynh của ta mà.” Đây cũng là nguyên nhân nàng muốn cùng hắn sống thật tốt. Đã nhiều năm như thế, tình cảm của hai người không phải giả, tuy nàng cho rằng đó là tình huynh đệ, dù cho bây giờ trở thành phu thê, cũng không thay đổi gì nhiều.

Nghe nàng giải thích, Hạng Thanh Xuân không biết nên khóc hay nên cười, hắn cúi đầu cắn một cái lên bờ vai mượt mà lồ lộ của nàng, làm nàng đau đến mức thiếu chút nữa đã bay hắn, nhưng nàng bị hắn ôm chặt, hắn ôm nàng xoay trở trên giường, sàn giường lay động, người không biết còn cho rằng bọn họ chiến đấu rất kịch liệt.

Không biết người nào đã áp người nào, cuối cùng y phục của hai người đều thoát ra hết, lúc da thịt kề nhau, sự bất đồng thân thể giữa nam và nữ được thể hiện rõ ràng.

Tướng mạo Hạng Thanh Xuân thoát nhìn rất xinh đẹp, nhưng hắn là nam tử bình thường, thân hình dài thường thướt, cơ bắp rắn chắc, không giống như loại thư sinh truyền thống tay trái gà không chặt, yếu ớt không có sức sống. Năm đó, trước lúc hắn bái Ôn Lương làm thầy, bị Ôn Lương giày vò không ít, chỉ cần hắn phạm sai lầm một chút là bị phạt ngồi xổm làm trung bình tấn, hoặc là chạy quanh sân nhỏ, lâu dài đã dưỡng thành thói quen của hắn, mỗi ngày hắn đều dành chút thời gian đến phòng luyện công rèn luyện thân thể. Chỉ là khi hắn mặc y phục thì nhìn có vẻ thon gầy, khí chất nhã nhặn tuần tú, khó tránh khỏi sẽ làm cho người ta gặp ảo giác.

Ôn Ngạn Bình vẫn luôn cho rằng hắn là thư sinh yếu ớt, mỗi khi bị hắn làm tức giận, nàng ra tay rất kiềm chế.

Ôn Ngạn Bình sờ sờ eo đầy rắn chắc của hắn, vòng eo hắn rất nhỏ, một đường sờ soạng lên trên, nàng phát hiện người nàng vẫn luôn cho là thư sinh yếu ớt thật ra rất mạnh mẽ, đúng là lừa gạt, sờ đến vật đang chống đỡ trên bụng mình, nàng thiếu chút nữa bóp gãy nó.

Hắn hôn hôn mặt nàng, thờ nhẹ nói: “Vẫn cho là ta không được hả?” Nói xong, kéo nàng lên, vật nam tính trùng hợp kẹt giữa hai chân nàng.

Câu trả lời của nàng là áp hắn dưới thân một lần nữa, lúc này nàng dùng mười phần khí lực áp chế hắn. Nàng tập võ cùng Quý phu nhân, khi sử dụng mười phần sức mạnh, hắn muốn phản kháng cũng không phản kháng được, hắn không khỏi uất ức, chẳng lẽ phải thật sự để nàng áp chế. Chỉ là khi nhìn đến thân thể mềm mại đang đè trên người mình, hắn rất nhanh khôi phục lại như thường.

Dù sao bất luận là người nào áp chế người nào, kết quả đều giống nhau. Nhưng đây là lần đầu tiên, chẳng lẽ nàng muốn ở phía trên? Nàng sẽ chịu được chứ?

Đó là một vấn đề.

Ôn Ngạn Bình chưa từng làm qua nhưng nàng đã xem qua. Những kỷ ức buồn nôn đen tối kia khắc sâu vào trí nhớ của nàng, sợ dĩ nàng chủ động như thế là do nàng cảm thấy so với lúc mình thụ động thừa nhận, không bằng mình chủ động xuất kích, nắm tất cả mọi thứ trong tay.

Khi thấy nàng loạn xạ ngồi xuống, Hạng Thanh Xuân hoảng sợ vội đỡ eo nàng, giận dữ: “Nàng muốn đau chết sao?” Mặc dù hắn bị nàng trêu chọc sắp nổ tung, nhưng hắn không muốn lần đầu tiên lại qua loa như thế, sau này khiến nàng thấy chuyện sinh hoạt giữa phu thê đáng sợ như hổ.

“Dù sao cũng đau, đau dài không bằng đau ngắn!” Sắc mặt nàng tái nhợt nói.

Hắn nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, dịu dàng nói: “Nàng còn quá khô, sẽ làm mình bị thương.”

Nàng nghi ngờ nhìn hắn: “Sao huynh biết rõ quá vậy?”

“Bởi vì ta có đầu óc hơn nàng, đọc sách nhiều hơn nàng, đương nhiên biết rõ hơn nàng rồi.” Giọng điệu hắn không tốt, trực tiếp ngồi dậy, ôm nàng vào lòng, thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn hoàn toàn dính lên người hắn, giống như một đứa bé yếu ớt khiến lòng hắn sinh ra yêu thương. Hắn hôn lên khuôn mặt non mịn của nàng, dịu dàng nói: “Còn lại giao cho ta đi, ta sẽ cố gắng không làm nàng đau.”

Nàng do dự một lát, vẫn kiên trì: “Ta muốn ở phía trên!”

“...” Thật muốn bỏ đầu nàng ra xem chứa cái gì, nằm xuống hưởng thụ không tốt sao?

Thất sắc mặt hắn không đúng, nàng thức thời im lặng, sau đó đưa tay ôm cổ hắn, vùi mặt vào hõm vai của hắn, tỏ vẻ mình giao hết bản thân cho hắn.

“Ngoan~” Giọng hắn khàn khàn, môi từ mặt nàng dời xuống, tuy tư thế hơi bất tiện nhưng cảm giác ôm nàng vào lòng rất tốt đẹp, hắn không so đo nhiều lắm.

Thân thể của nàng được bảo dưỡng vô cùng tốt, làn da non mềm trơn trượt, chỉ hút nhẹ một cái đã để lại dấu vết, bộ ngực không lớn không nhỏ, còn đàn hồi no đủ khiến hắn yêu thích không buông tay, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân dài thẳng tắp, hết thấy làm cho hắn yêu thích vô cùng, hắn chỉ sợ mình nặng tay một chút sẽ làm nàng bị thương.

Cuối cùng cũng kết hợp cùng một chỗ, vật kiêu ngạo của hắn vừa thô vừa dài khiến nàng đau đến hút khí, ngo ngoáy trong lòng hắn.

“Ngoan, một lát sẽ tốt hơn.” Hắn nhìn nhện rất vất vả, gân xanh trên trán giật giật.

“...Một lát là bao lâu?”

Hắn trầm mặt, chậm rãi nói: “Bởi vì nàng kiên trì muốn ở trên nên mới đau như thế, tư thế này không tốt lắm.” Hắn cảm thấy thân thể người trong lòng cứng ngắc, sắc mặt hắn không đổi mà nói dối, “Ta cũng không nỡ làm nàng đau, chỉ là nàng cố chấp muốn ở trên, loại tư thế này trong sách thuốc có nói không tốt cho thân thể phụ nhân...”

Tiểu cô nương chưa từng xem sách thuốc lại thiếu thường thức đương nhiên không biết người nào đó nói lung tung, nàng suy nghĩ một hồi mới do dự nói: “Vậy... Vậy được rồi, về sau chúng ta đổi vị trí lại.”

Trong lòng hắn mừng rỡ, nếm cười hôn khuôn mặt mướt mướt của nàng, dịu dàng an ủi đau đớn cho nàng.

Bởi vì nàng đau và đây cũng là lần đầu tiên của nam nhân, nên lần thứ nhất không được lâu.

Đã có lần thứ nhất đương nhiên có lần thứ hai. Mặc dù Ôn Ngạn Bình rất mệt, nhưng bị người nào đó lừa gạt bắt đầu làm lần thứ hai, lần thứ hai là tư thế bình thường nam trên nữ dưới, trong đó còn có cảm giác nhẹ nhàng vui thích, nhưng mà tiểu cô nương không hài lòng, cảm thấy mình ở trên có ưu thế hơn, nàng ở trên cao nhìn xuống, có một loại cảm giác không chế mọi thứ, chỉ cần có gì bất thường, tùy thời điểm có thể thoát ra, bảo vệ bản thân mình thật tốt.

Nghe được giải thích của nàng, Hạng Thanh Xuân lần nữa đen mặt, vì sao chẳng qua chỉ là phu thê hoan ái đơn giản, nàng lại cho rằng giống như chiến đấu, muốn ở vị trí có ưu thế tuyệt đối đây? Càng hận chính là các sơn tặc đã dạy hư nàng, thật là muốn đi quật mộ phần mười tám đời tổ tông bọn chúng.

Đêm tân hôn, do cố kỵ thân thể nàng, Hạng Thanh Xuân không dám đòi hỏi quá nhiều, dù sao người đã là của mình, sau này muốn chà đạp thế nào còn không phải do hắn làm chủ sao, nên lúc này hắn rất sáng khoái buông nàng ra. Hơn nữa do nàng muốn ở trên nên thể lực tiêu hao nhiều hơn bình thường, sau khi kết thúc lần thứ ba, Ôn Ngạn Bình đã nghiêng đầu buồn ngủ rồi.

Hạng Thanh Xuân gọi nha hoàn bên ngoài pha nước ấm, hắn nhẹ nhàng lau dọn thân thể cho nàng, sau đó tùy tiện thu dọn bản thân một chút, đổi đệm giường sạch sẽ khác xong mới dùng áo choàng mỏng bao bọc tiểu cô nương, ôm nàng đi ngủ.

Không biết có phải do chưa thỏa mãn hay không mà Hạng Thanh Xuân không ngủ được. Một tay hắn chống trên đầu, ôm tiểu cô nương đang ngủ say sưa vào lòng, một tay vuốt bả vai mềm nhẵn của nàng, một chân cọ cọ trên bụng nàng, thỉnh thoảng cúi xuống để lại ấn ký của mình trên bờ vai lồi lõm của nàng, hắn thích thú khi toàn thân nàng nhiễm hơi thở của mình, giống như động vật, thú đực thích để lại mùi của mình trên thân thú cái, thái độ muốn chiếm hữu hoàn toàn.

“Ôn Ngạn Bình, Ôn Ngạn Bình...”

Hắn gọi vài tiếng, thấy đầu lông mày nàng nhú lại, hình như không có kiên nhẫn, nên hắn nhìn không được cười rộ lên, cúi đầu hung hăng cắn ngực nàng vài cái cách một lớp áo mỏng, tay xuyên qua dưới nách nàng, dịu dàng vuốt ve hai con thỏ nhỏ, hận không thể chơi đùa hết toàn thân cao thấp của nàng, cũng may lý trí đã trấn áp được khát vọng trong lòng.

Từ lúc nàng mười tuổi, hắn đã khát vọng nàng sáu năm, dù cho lúc đó xem nàng là nam nhân, hắn đã lên kế hoạch ngày nào đó sẽ ăn tươi nuốt sống nàng. Sau đó nàng cho hắn một kinh hi thật lớn, bất kể là nam nhân hay nữ nhân thì có quan hệ gì, từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn một người là Ôn Ngạn Bình, hắn khát vọng đến mức hận không thể biến từ đầu đến chân nàng đều trở thành vật sở hữu của hắn!

Nếu Ôn Ngạn Bình tỉnh táo, nhất định sẽ gào thét: Quá biến thái! Quá biến thái! Quá biến thái. May mắn nàng không có tỉnh, nên không biết rõ thật ra huynh đệ tốt của nàng chỉ mới bắt đầu u ám biến thái!

Tác giả: Thật là một đêm động phòng hoa chúc rối loạn, Hồ ly tinh đáng thương vẫn không được tận hưởng. Khuy, trình độ của ta chỉ tới đây, nếu lệnh cấm vẫn còn thì ta đây không có biện pháp...(Do chính phủ TQ rà soát ghê quá mà T_T)

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160

Sáng sớm, tia nắng ban mai còn chưa xuất hiện, Ôn Ngạn Bình đã tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh, nàng phát hiện cả người mình đang nằm trong một lồng ngực, trên eo có một bàn tay ôm tròn, một chân gác trên đùi nàng, loại tư thế ngủ không thoải mái này khiến toàn thân nàng run lên. Nền hi chấy cả một buổi tối chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt chống đỡ, đủ khiến nàng nhìn thấy rõ nam nhân đang ôm nàng ngủ.

“Phiền phức quá...”

Nàng nói thầm một tiếng, ngủ trong tư thế này, không trách nàng mệt mỏi như vậy, nếu không phải tối qua thật sự quá mệt mỏi, dính lên gối liền ngủ, thì làm sao nàng có thể cho phép hấn giày vò mình như thế? Quả nhiên là sau khi thành thân, chất lượng giấc ngủ sẽ giảm sút đáng kể.

Sau khi cánh tay hồi phục lại một chút sức lực, Ôn Ngạn Bình trực tiếp đẩy nam nhân đang ôm nàng ra, chậm rì rì ngồi dậy, mỗi động tác đều khiến eo nàng mỏi nhừ, còn địa phương nào đó phía dưới không thoải mái chút nào, làm da mặt nàng nhăn nhúm. Thật vất vả mới ngồi dậy được, nhưng lại có một cánh tay từ phía sau vươn tới, ôm tròn nàng vào lòng.

“Nàng dậy sớm thế?” Giọng nói khàn khàn lúc vừa tỉnh ngủ vô cùng gọi cảm.

Ôn Ngạn Bình vùng vẫy, phát hiện mình càng giãy dựa hấn càng ôm chặt, dẫn đến động vào các bộ vị đau nhức trên người, khiến nàng không dám tùy ý lộn xộn nữa. Chỉ là, chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy bắt đầu từ tối qua, nam nhân này hờ ra là ôm nàng, vô cùng bá đạo, rõ ràng trước kia hấn không có thói quen xấu này.

Mặt Hạng Thanh Xuân chôn ở cổ nàng bắt đầu cọ xát, mập mờ nói: “Còn sớm, nàng ngủ thêm một lát đi, nàng không mệt hả?” Nói xong, hấn ôm nàng cùng nằm xuống.

“Đương nhiên mệt!” Giọng nàng không tốt, nhớ tới loại thân mật tứ chí quần nhau tối hôm qua, mặt nàng đỏ bừng, cũng không phải nàng không có chút cảm giác nào, bởi vì sau đó quả thật như hấn đảm bảo, hấn vô cùng dịu dàng với nàng, mặc kệ nàng làm loạn thể nào hấn đều bao dung hết, khiến sợ hãi và oán hận trong lòng nàng đều bị đè xuống. Chỉ là...

“Ta phải rời giường thôi, phải chạy bộ! Không thể bỏ giờ học được...”

“Chạy bộ?” Hấn cắt đứt lời nàng, kéo nàng qua đối mặt với mình, hai tay vòng qua lưng nàng ôm chặt nàng vào lòng, nàng mềm mại tựa vào ngực hấn. Hấn dùng loại ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng: “Nàng thật sự có thể chạy sao?”

Theo lời hấn, Ôn Ngạn Bình cảm thấy vòng eo tối qua sử dụng quá độ không ngừng run rẩy, nên hơi chần chờ, lúng ta lúng túng: “Mỗi sáng rời giường ta đều kiên trì chạy bộ một canh giờ, luyện kiếm một canh giờ, sư phụ đã an bài giờ học, không thể bỏ quên.”

Từ khi biết được những chuyện xảy ra khi nàng còn nhỏ, hấn bắt đầu hiểu nỗi bất an sợ hãi của nàng, nàng cho rằng chỉ khi nào có sức mạnh vũ lực, nàng mới có cảm giác an toàn. Nhưng mà, bảo vệ thể tử là trách nhiệm của người làm trưởng phu, thấy nàng cố chấp như thế càng khiến hấn thương tiếc, trong lòng chua xót.

Hấn thân mật cọ cọ hôn lên khuôn mặt nàng, dịu dàng nói: “Tối qua là lần đầu tiên của nàng, nàng cũng mệt rồi, hôm nay nghỉ một ngày đi. Đừng lo, nàng đã rất lợi hại, đôi khi lười biếng vài ngày cũng không sao đâu. Nếu nàng lo lắng, có thể đổi giờ học sang buổi chiều, buổi sáng bồi ta ngủ thêm một chút đi.”

Ôn Ngạn Bình bị hấn thuyết phục, có thể nói người này đã khám vào tâm của nàng, làm nàng không tự chủ mà dựa vào hấn.

Hai người đã làm chuyện thân mật nhất, ngoài ra còn là huynh đệ tốt, nên buổi sáng thức dậy, hai người rất thân mật, đối với loại hành vi quá mức của hấn thể này, nàng đành nhìn xuống.

Tuy rất mệt nhưng nàng đã tỉnh ngủ, bây giờ chỉ mới nhắm mắt lại một lát là có nha hoàn đến gõ cửa, nhắc nhở họ nên rời giường.

Mặc dù đêm qua Hạng Thanh Xuân gần như không ngủ, nhưng tinh thần hẳn rất tốt, mặt mày sáng láng, dung nhan tuấn tú tinh xảo chói mắt. Ngược lại về mặt Ôn Ngạn Bình mệt mỏi, nhả mảy chán chường, uống hai chén trà đặc, tinh thần nàng mới tỉnh táo được một chút.

Hạng Thanh Xuân phát tay cho nha hoàn ma ma lui xuống, tự mình nhận y phục, ôm tiểu cô nương đang ngủ dài vào lòng, mặc cho nàng từ cái yếm, tiết khổ đến y phục bên ngoài, từng cái từng cái giúp nàng mặc vào. Buồn ngủ trong mắt Ôn Ngạn Bình bỗng bị dọa chạy mất, nàng nhìn hẳn cảm cái yếm màu đỏ tươi thêu uyên ương, lắp bắp nói: “Không, không cần huynh giúp ta, gọi Phi Y vào là được rồi.”

Mí mắt Hạng Thanh Xuân cụp xuống, khoe môi ẩn chứa nụ cười nhạt vui vẻ, nghe thấy nàng nói, gương mặt liếc nàng một cái, khiến tiểu cô nương sợ run cả người, cứng ngắc mặc hẳn cỡi áo ngủ của mình ra, giống như xem nàng là con nít, mặc yếm cho nàng, ngón tay thon dài linh hoạt lướt qua da thịt non mềm nơi cô, giúp nàng thắt dây yếm.

Rõ ràng hẳn cười rất ấm áp, thế nhưng trong đôi mắt phượng xinh đẹp lại là hung quang trong suốt, người này tuyệt đối là kẻ hai mặt!

Hai người mặc y phục xong, nha hoàn mới bưng nước rửa mặt và dụng cụ đến, lần lượt hầu hạ hai người rửa mặt.

“Chúc mừng thiếu gia, thiếu phu nhân!”

Nghênh Hà dẫn theo mấy nha hoàn xinh đẹp như hoa đến thỉnh an bọn họ, bất luận nha hoàn nào cũng xinh đẹp mỹ miều, Ôn Ngạn Bình nhìn thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu, nhận lễ của các nàng xong cười cho bọn họ đứng dậy, nhận hầu bao đã được chuẩn bị từ tay Phi Y, khen thưởng các nàng.

Ngoại trừ Chiêu Quang, Nghênh Hà và Xuân Hoa là hai đại nha hoàn hầu hạ trong nội viện, còn là nha hoàn thiếp thân của Hạng Thanh Xuân, vừa gần đến nên Ôn Ngạn Bình cũng khách sáo mấy phần. Các nha hoàn ma ma còn lại chỉ đứng bên ngoài dập đầu chào, Phi Y mang ít bạc ra thưởng cho bọn họ.

Tần ma ma và đám người Phi Y nhìn thấy tân cô gia tiếp nhận bút vẽ lông mày, tự mình vẽ cho tân nương tử, không khỏi nhìn nhau cười cười. Tình cảm của đôi tiểu phu thê này là nhạc kiến kỳ thành đấy. Hơn nữa, hai người không chỉ có tình cảm phu thê mà còn có tình huynh đệ, cô gia không phải người hồ đồ, tiểu thư nhà các nàng sau khi gần vào sẽ không phải chịu uất ức cái gì.

Đừng trách các nàng nghĩ như thế, bởi vì sáng sớm hôm nay các nha hoàn đứng chờ bên ngoài muốn bái kiến phu nhân bọn họ, ai ai cũng xinh đẹp, ngay cả các nàng là nữ nhân còn hoa mắt, tùy tiện kéo một người tới, thì tư sắc cũng tốt hơn tiểu thư nhà các nàng nhiều, làm cho các nàng không thể không lo lắng. Bây giờ nhìn ánh mắt lưu chuyển ẩn ý giữa hai người, cộng với hành động cung chiêu của tân cô gia, có thể thấy hẳn rất coi trọng thê tử tân hôn của mình.

Đám người Phi Y hài lòng, nhưng các nàng lại không biết những nha hoàn bị các nàng đề phòng nghiêm ngặt kia chẳng hề có chút tâm tư nào, tuy các nàng xinh đẹp nhưng phải trải qua lựa chọn gắt gao mới được giữ lại, những người không an phận đã sớm bị đuổi ra khỏi phủ rồi. Bị đuổi cũng không sao, nhưng nghe nói đám nha hoàn dám dụ dỗ chủ tử kia bị dạy dỗ vô cùng thâm trọng, sau đó còn bị bán vào những nơi khủng khiếp, sao không làm các nàng biến sắc cho được? Đặc biệt các nàng biết rõ, tất cả những chuyện này là do Chiêu Quang làm, chúng nha hoàn xinh đẹp đã khắc sâu ấn tượng về hình tượng ác nô chó săn trong lòng, sợ mình sẽ trở thành người kế tiếp nên không dám có dị tâm.

Chiêu Quang: QAQ, oan uổng quá! Ta chỉ làm theo lệnh thiếu gia thôi mà, cũng không có đem bọn họ bán vào địa phương khủng khiếp nào, lời đồn đại này rốt cuộc truyền ra từ đâu?

Ở gian ngoài, điểm tâm và cháo loãng đã được bày lên bàn, Hạng Thanh Xuân kéo Ôn Ngạn Bình tới trước bàn, gấp các món ăn nàng thích ăn nhất vào bát của nàng, nói: “Ăn xong sẽ đi thỉnh an cha nương, sau đó phải đến Đông viện thỉnh an tổ phụ tổ mẫu và gặp mấy người trong phủ, sẽ bận rộn rất lâu mới được ăn, bây giờ nàng ăn nhiều một chút, miễn cho lát nữa bị đói.”

Nghe xong, da đầu Ôn Ngạn Bình run lên, vội vã không nói hai lời, trước hết ăn no bụng rồi tính.

Hạng Thanh Xuân mỉm cười nhìn nàng, mỗi khi nàng ăn xong liền gấp bánh bao và bánh ngàn lớp vào bát cho nàng, hầu hạ chu đáo, cử chỉ này rơi vào trong mắt đám nha hoàn, thật sự là khiến các nàng khiếp sợ không hiểu, càng đề xuống những tâm tư không nên có, quyết định sẽ hầu hạ thiếu phu nhân thật tốt.

Hành động này của hẳn làm cho Ôn Ngạn Bình không được tự nhiên, liếc mắt nhìn xung quanh, thấy hạ nhân đều cúi đầu đứng nghiêm chỉnh, hình như không nhìn thấy, cho nên nàng rất cảm động trước sự ân cần của hẳn, nên cũng gấp bánh bao đặt vào bát hẳn, làm ra vẻ vô tình: “Không phải huynh nói phải bận rộn rất lâu sao? Huynh cũng ăn đi.”

Hành động này khiến nam nhân bên cạnh thỏa mãn đáp ứng, nhả nhận ăn hết phần của mình.

Dùng bữa sáng xong, thấy thời gian vừa đúng lúc, hai người mới đi đến thượng phòng thỉnh an Hạng phụ Hạng mẫu.

Dũng Xuyên Bá phủ rất lớn, chia ra thành Đông viện và Tây viện, Đông viện chiếm hai phần ba diện tích của Dũng Xuyên Bá phủ. Phu thê Dũng Xuyên bá và nhị phòng tam phòng ở Đông viện, còn đại phòng ở Tây viện, hai viện cách nhau một hoa viên, bình thường đều đóng cửa, trên cơ bản là hai viện độc lập. Thông thường, mừng một và mừng năm Hạng phụ Hạng mẫu mới sang Đông viện thỉnh an phu thê Dũng Xuyên Bá.

Hạng Thanh Xuân là con trai trưởng duy nhất của đại phòng, là cháu đích tôn của Dũng Xuyên Bá phủ, chỉ là ở trong mắt phu thê Dũng Xuyên Bá lại không bằng mấy cháu trai thứ xuất, chuyện này nguyên nhân là do Hạng mẫu không hòa đồng. Mặc dù không hòa đồng, nhưng Dũng Xuyên Bá phủ sau

này phải truyền lại cho con trai trưởng của đại phòng, cho dù không thích nhưng cũng phải cho cháu trai mặt mũi, may mắn Hạng Thanh Xuân không chịu thua kém, không chỉ báii nhập làm môn hạ của Ôn thái sư, hiện tại đang giữ chức Lại Bộ Thị Lang, tiền đồ vô hạn, coi như lấy được lòng lão nhân gia, nên Dững Xuyên Bá càng coi trọng hẳn.

Trên đường đi, Hạng Thanh Xuân giới thiệu sơ lược về tình hình trong phủ cho tiểu thê tử, mặc dù những chuyện này trước khi thành thân nàng đã biết, có điều khi Hạng Thanh Xuân giải thích, nàng càng bắt được trọng điểm, ngay cả những thứ phu thê Dững Xuyên Bá thích cũng biết rõ.

Ôn Ngạn Bình im lặng nghe, nhớ tới tin tức về Dững Xuyên Bá phủ mà phu thê Ôn Lương nói với nàng trước khi xuất giá, trong đó, bởi do nàng dâu cả mà phu thê Dững Xuyên Bá không thích cháu đích tôn là Hạng Thanh Xuân, khiến cho từ nhỏ đến lớn Hạng Thanh Xuân trải qua vô cùng khó khăn, sau đó đến thư viện học, báii được Đại hoàng tử, được Đại hoàng tử trọng dụng, con trai của nhị phòng là Hạng Thanh Minh cũng đầu quân cho Đại hoàng tử, phu thê Dững Xuyên Bá càng coi trọng nhị phòng. May mắn, sau đó Hạng Thanh Xuân báii nhập làm môn hạ Ôn Lương, cuối cùng khiến họ nhìn ra giá trị của Hạng Thanh Xuân, bắt đầu coi trọng nhất mạch đại phòng.

Lúc bọn họ đi đến thượng phòng, Hạng phụ và Hạng mẫu đã thức dậy, đang chờ nàng dâu mới sang kính trà.

Hạng phụ và Hạng mẫu hơi khản trương, bọn họ lần đầu tiên có dâu, hơn nữa còn là nàng dâu của con trai trưởng, sao lại không khản trương. Ngay cả Hạng phụ thường ngày không có việc gì làm chỉ thích náo loạn ở phòng di nương, tối qua hiếm khi ở lại phòng chính thê, sợ là buổi sáng ông dậy không nổi, khiến con dâu chê cười.

Đối với xuất thân của con dâu, bọn họ rất hài lòng. Mặc dù chỉ là dưỡng nữ, nhưng còn phải xem là dưỡng nữ của ai, dưỡng nữ của Ôn Từ Tu không phải ai cũng có diễm phúc làm dâu. Không những vậy, con dâu còn được lời vàng ngọc của hoàng thượng tán thưởng, từ nhỏ sống ở Đàm gia thành Bình Tân, giáo dưỡng đương nhiên không phải bản. Có thể nói, con trai lấy dưỡng nữ của Ôn Từ Tu, lợi nhiều hơn hại.

Ngay lúc phu thê ông bà đang tâm thần bất định, nha hoàn thiếp thân của Hạng mẫu cười tiến đến, báo cho bọn họ biết thiếu phu nhân đã tới. Tinh thần hai người chấn động, điều chỉnh vẻ mặt tươi cười, mỉm cười ra đón con trai và con dâu qua thỉnh an.

Khi thấy con dâu đi sau lưng con trai, tư thế đoan trang tao nhã lịch sự, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, Hạng phụ và Hạng mẫu lập tức phát ngốc.

“Cha, nương mời dùng trà.”

Ôn Ngạn Bình dâng trà lên, cung kính đưa cho hai người.

Tay Hạng phụ Hạng mẫu run lên, hai mắt nhìn nàng đắm đắm, nhất thời không cách nào tiếp nhận.

“Cha, nương!” Hạng Thanh Xuân gọi một tiếng.

Giọng nói hơi khó chịu khiến ông bà sợ run cả người, lập tức thanh tĩnh, hai ông bà nhìn mặt con trai cười như không cười, vội kéo ra tươi cười cứng ngắc, nhận trà con dâu đưa.

Tuy rằng thân phận thật của con dâu khiến hai ông bà không dám tin, nhưng vẻ mặt cười như không cười của con trai khiến họ sợ hơn. Nói đến thật đáng xấu hổ, ông bà là phụ mẫu đầy, nhưng lại sợ con của mình. Đương nhiên, loại sợ hãi này phần lớn là áy náy nhiều hơn. Nếu không phải họ vô năng, con trai sẽ không bị tổ phụ tổ mẫu chán ghét, nhị phòng chèn ép, khi còn bé nếm nhiều đau khổ như thế. Mà xưa nay con trai rất có chủ ý, lại vô cùng thông minh, không giống phu thê ông bà, ngược lại con trai giống người Khúc gia, đầu óc linh hoạt nhiều mưu kế.

Ông bà uống trà con dâu xong, bèn đưa lễ vật cho nàng dâu mới, miễn cưỡng nói vài lời, thấy con dâu khiêm tốn dịu dàng tiếp nhận, ông bà quan sát gương mặt này, hơi có một chút tâm loạn bất chính.

Tuy khí chất con dâu bất phàm, vừa nhìn chính là quý nữ được dạy dỗ nghiêm khắc, ngôn hành cử chỉ đều không có khuyết điểm, thế nhưng gương mặt này là của nghĩa tử Ôn Lương mà, Ôn Ngạn Bình thường xuyên tới phủ tìm con trai họ, nàng còn là nghĩa tử Ôn Lương, họ mong đến còn không kịp, nên làm sao có thể quên mặt được? Lúc này phải đối lòng xem như không biết, thật là nói không nên lời.

Nghĩa tử Ôn phủ biến hóa thật nhanh, đã biến thành con dâu bọn họ, trên mặt tâm lý ông bà không thể nào tiếp nhận nổi, nhưng nhìn mặt con trai, hai người chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận mà thôi. Trong lòng Hạng mẫu bắt đầu oán trách bà mối, lúc trước đi đề thân, bà ta đã nhìn thấy dung mạo của nghĩa nữ Ôn phủ mà không nói cho bà biết.

Chỉ là loại hành vi trách cứ này dưới con mắt của con trai liền biến mất không dấu vết, hóa thành thờ dài.

Uống trà con dâu xong, Hạng phụ Hạng mẫu đứng dậy, dẫn con trai và con dâu đi tới Đông viện.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161

Đi qua hoa viên, vượt qua Nguyệt Lương môn là đến phạm vi Đông viện.

Để bày tỏ sự coi trọng cháu dâu đích tôn, Dững Xuyên Bá phu nhân phái đại nha hoàn thiếp thân Yên Vy ra đón. Yên Vy xinh đẹp động lòng người, lúc cười lên khiến người ta cảm thấy thân thiết, đây cũng là nguyên nhân Dững Xuyên Bá phu nhân phái nàng ta đi.

Yên Vy tiến lên thỉnh an xong, đôi mắt đẹp không để lại dấu vết đánh giá nàng dâu mới từ trên xuống dưới một lần, trong lòng hơi ngạc nhiên, Yên Vy không ngờ nhan sắc nghĩa nữ Ôn phủ quá đỗi bình thường, chỉ có khí chất xem như không tệ, không hổ được Đạm gia Bình Tân dạy dỗ, nhưng mà cô nương này sao có thể vượt qua ánh mắt bắt bẻ của Đại thiếu gia được? Chỉ sợ do nàng là nghĩa nữ Ôn phủ nên mới dễ thân.

“Chúc mừng đại gia, đại phu nhân, sáng sớm lão gia và lão phu nhân đã chờ nàng dâu đến kính trà.” Yên Vy cười dẫn họ vào đại sảnh Đông viện.

Trên mặt Hạng phụ và Hạng mẫu đầy ý cười, Hạng phụ còn có thêm mấy phần tự đắc, không phải ai cũng có thể lấy được cô nương của Thái Sư phủ đâu, mặc dù không chính thức nhưng ai cũng biết, Ôn phủ còn có một vị cô nương, nhưng giữa đường đã bị hoàng thượng bắt cóc cho hoàng tử của mình rồi, Hạng phụ cảm thấy vô cùng vinh hạnh vì có thể kết thông gia với Ôn phủ, Hạng phụ vẫn luôn không được Dững Xuyên Bá phu coi trọng bỗng chốc cảm thấy mình vĩ đại hơn rất nhiều.

Mọi người cười cười nói nói, rất nhanh đã đến đại sảnh Đông viện.

Nha hoàn ma ma giữ trước cửa thấy bọn họ tới từ xa, nên đã sớm mở cửa tươi cười đi vào bẩm báo, đáng vẻ vui mừng hơn hờ.

Hạng phụ Hạng mẫu dẫn con trai và con dâu tiến vào đại sảnh, thỉnh an phu thê Dững Xuyên Bá đang ngồi trên ghế chủ vị.

Phu thê Dững Xuyên Bá chưa tới sáu mươi, lại bảo dưỡng vô cùng tốt, thoát nhìn tinh thần quắc thước, bởi vì vui vẻ nên mặt mũi rất hiền lành. Đương nhiên, từ nét mặt hai người có thể nhìn ra, họ rất hài lòng với mỗi hôn sự này, chỉ có nhị phòng là bất mãn.

Lúc Ôn Ngạn Bình vừa tiến vào, đã cảm nhận được ánh mắt hải lòng lẫn chán ghét, dò xét mình của mọi người ở đây, hải lòng đương nhiên là phu thê Dững Xuyên Bá, dò xét là tam phòng Dững Xuyên Bá phủ, còn chán ghét tức nhiên là nhị phòng rồi.

Đại phòng và nhị phòng đều là do Dững Xuyên Bá phu nhân sinh ra, tam phòng là thứ xuất. Đại phòng và nhị phòng cùng là con chính thê, và do đại phòng lớn hơn nên đương nhiên đạt được quyền thừa kế, nhị phòng là đích thứ tử, chỉ có thể thừa kế một ít gia sản của Dững Xuyên Bá phủ, trong lòng làm sao có thể hài lòng? Càng khiến bọn họ bất bình chính là, phu thê đại phòng đều rất vô năng, trước kia khi còn chưa sang Tây viện, toàn bộ Dững Xuyên Bá phủ đều coi họ là chướng khí mù mịt, loạn thất bát tao. Nếu để người vô năng như thế kế thừa tước vị Dững Xuyên Bá phủ, tương lai Dững Xuyên Bá phủ nhất định tàn bại trong tay bọn họ. Vì thế, chẳng trách nhị phòng sinh ra dị tâm, không thể không tranh giành tước vị.

Đại phòng vô dụng, nhị phòng lợi hại bức người, tam phòng chỉ là thứ xuất, vì thế trong ba phòng, người nào sáng suốt đều nhìn ra được nhị phòng trên nhảy dưới tránh ra sức tranh giành quyền lực, đại phòng ngu xuẩn cần làm cái gì thì làm cái đó. Chỉ là, loại bỏ cục này khi con trai trưởng duy nhất của đại phòng lớn lên thì bị phá vỡ. Bây giờ cháu đích tôn lấy nghĩa nữ Thái Sư phủ, giá trị con người càng tăng cao, khiến cho nhị phòng bắt đầu bối rối.

Những chuyện này trước khi xuất giá, Ôn Lương đã tỉ mỉ nói cho Ôn Ngạn Bình biết, trong lòng nàng đã có chuẩn bị, nên làm như không nhìn thấy ánh mắt bất thiện của nhị phòng, sau khi kính trà tổ phụ tổ mẫu xong, nàng và Hạng Thanh Xuân cùng bái kiến các trưởng bối khác, thuận tiện chào hỏi huynh đệ tỷ muội ngang hàng và chị em dâu.

So với sự bình tĩnh của Ôn Ngạn Bình, có người không biết phải phản ứng thế nào.

Trưởng tử nhị phòng Hạng Thanh Minh thiếu chút nữa rớt mất, cứng họng nhìn thiếu nữ ngoan ngoãn nghe lời kia, thấy nàng tao nhã lịch sự dâng trà cho tổ phụ tổ mẫu, Hạng Thanh Minh nghi ngờ mắt mình không tốt, đến khi thê tử Tống thị bên cạnh thấy hắn khác thường, đụng hắn một cái mới kéo ba hồn bảy vía hắn về.

Kính trà mấy trưởng bối xong, thì đến các văn bối ngang hàng. Bởi vì Hạng Thanh Xuân là trưởng tôn duy nhất, nên các đệ đệ muội muội phía dưới phải hành lễ thỉnh an hai người, nàng dâu mới chỉ cần cho lễ gặp mặt là được.

Hạng Thanh Xuân và Hạng Thanh Minh sinh cùng năm, nhưng hắn nhỏ hơn Hạng Thanh Xuân một tháng nên phải gọi Hạng Thanh Xuân là đại ca. Phu thê Hạng Thanh Minh là người đầu tiên phải bái kiến đại tẩu, nhưng Hạng Thanh Minh vẫn không động dậy, sững sờ nhìn chăm chăm Ôn Ngạn Bình.

Đầu lòng này Tống thị cau lại, âm thầm véo tay trượng phu dưới ống tay áo, thấy hắn phục hồi tinh thần, nàng ta vội cười nói: “Trưởng công, còn không mau bái kiến đại tẩu?”

Hạng Thanh Minh nghe xong, trên mặt cười lạnh, khóe môi nhúc nhích, nặn ra một tiếng: “Đại tẩu.”

Ngoại trừ mấy đứa nhỏ, mọi người ở đây người nào không tinh tường, đương nhiên nhận ra được Hạng Thanh Minh cứng nhắc, Hạng mẫu biết Hạng Thanh Minh nhận ra thân phận Ôn Ngạn Bình, trong lòng run lên, sợ hắn không quản được miệng của mình, nói ra thân phận của Ôn Ngạn Bình. Thật ra, dù có bại lộ cũng không sao cả, hoàng đế đã lên tiếng nói đây là nghĩa nữ Ôn phủ, cho dù trong lòng mọi người biết rõ nhưng cũng chỉ có thể ghen trong bụng, người trong nhà để lộ ra, thì gặp nạn chính là Dững Xuyên Bá phủ. Đến lúc đó công công bà bà sẽ càng oán hận đại phòng, cho rằng lấy có một nàng dâu thôi mà cũng không sống yên ổn.

Trong Dững Xuyên Bá phủ, người gặp Ôn Ngạn Bình mà có thể nhớ kỹ nàng, ngoại trừ người trong Tây viện thì chỉ có Hạng Thanh Minh, mấy người còn lại mặc dù có nghe danh nghĩa từ Ôn phủ, tuy nhiên vẫn luôn không có duyên gặp mặt, hơn nữa Ôn Lương có ý bảo hộ nên Ôn Ngạn Bình không thể nào lộ mặt trong kinh thành, người ta chỉ có ấn tượng khi nghe danh nàng mà thôi.

Về phần tại sao Hạng Thanh Minh đã gặp Ôn Ngạn Bình, đã vậy còn để lại ấn tượng sâu như thế, chuyện này phải nói tới lịch sử đầy máu và nước mắt của hần rồi, Ôn Ngạn Bình chính là tai kiếp của hần, hần bị Ôn Ngạn Bình đánh rất nhiều lần, đặc biệt khi hần chống đối với Hạng Thanh Xuân, Ôn Ngạn Bình trực tiếp xắn tay áo đi đánh người, ngay cả Đại hoàng tử cũng không cách nào bảo vệ hần, còn chuyện gì đau khổ hơn nữa?

Hạng Thanh Minh biết Ôn Ngạn Bình là nghĩa tử Ôn phủ, cộng thêm nàng đã cứu Đại hoàng tử mấy lần, nên với hành động đánh người của nàng Đại hoàng tử đành bó tay. Không có cách nào khác, hần không thể trêu chọc nàng nhưng vẫn trốn không thoát được!

Nhưng mà, xú tiểu tử đáng ghét này sao lại biến hóa nhanh đến vậy, biến thành nghĩa nữ Ôn phủ, hơn nữa còn gả cho người mà hần ghét, muốn tiếp tục mang họa đến cho hần phải không?

Hạng Thanh Minh bi phẫn, cắn răng cười lạnh: “Đại tẩu khá lắm, dám xoay mọi người như chong chóng —” giọng nói kết một tiếng dừng lại, mới Hạng Thanh Minh mấp máy, lúc hần phát hiện mình không thể nào lên tiếng, về mặt anh tuấn biến sắc, hai mắt đầy tơ máu, thù hận trừng mắt nhìn Ôn Ngạn Bình.

Ôn Ngạn Bình làm ra vẻ quan tâm tiểu thúc, ngạc nhiên nói: “Nhị đệ làm sao thế?”

Mọi người thấy Hạng Thanh Minh như thế, bỗng gấp gáp, đỡ hần ngồi xuống đút nước, vừa đút được một nửa, đột nhiên hần ho khan kinh thiên động địa, ho muốn tróc phổi. Hạng Thanh Minh phớt lờ lo lắng của phụ mẫu và thê tử, duỗi ngón tay run rẩy chỉ vào Ôn Ngạn Bình.

Ôn Ngạn Bình mỉm cười, mặt mày hiền lành, ngoan ngoãn yên tĩnh, không tìm ra được một điểm sai sót nào. Điều này làm cho Hạng Thanh Minh càng hận, rõ ràng lần gặp mặt trước, nàng còn là một thiếu niên thô bạo, thường treo vẻ mặt tươi cười đường hoàng, chưa bao giờ thu liễm, nhưng bây giờ, còn bày đặt bày ra tư thái nữ hoàng cao quý!

Trong ngoài không đồng nhất! Tiêu chuẩn trong ngoài không đồng nhất! Gào khóc NGAO!!!

“Thanh Minh, nếu con không khỏe thì trở về nghỉ ngơi trước đi.” Dững Xuyên Bá mắt hững nói tiếp: “Thê tử Thanh Minh, dìu nó xuống dưới.”

Tổng thị biết trượng phu vừa gây náo loạn, ở lại không tốt, nàng ta nhanh chóng trả lời, dìu hần đứng dậy, gọi thêm mấy ma ma cường ép đưa hần ra ngoài.

Nhị gia và nhị phu nhân lo lắng, nhưng mà phụ thân chưa lên tiếng, hai người cũng không dám nói gì, chỉ có thể oán hận khoét mắt nhìn nàng dâu mới, từ lời nói của con trai, hai người biết nàng dâu này có vấn đề.

Ôn Ngạn Bình “Lợn chết không sợ nước sôi”, vô cùng bình tĩnh đón nhận ánh mắt dò xét của họ.

Ánh mắt phu thê Dững Xuyên Bá tối xuống, hai người không khỏi nhớ tới một tháng trước, lúc Dững Xuyên Bá hạ triều thì gặp tổng quản thái giám bên cạnh hoàng thượng Lưu Lương Phủ, lúc đó ông ta có nói: “Nghĩa nữ Ôn phủ dịu dàng hiền thực, hoàng thượng rất thích, hi vọng hai ông bà cũng sẽ thích.” Khi đó Dững Xuyên Bá không hiểu tại sao Lưu công công đột nhiên nói như thế, nên chỉ khách khí trả lời, về đến phủ vẫn luôn suy nghĩ, cho đến bây giờ, cuối cùng ông đã hiểu.

Chỉ sợ hoàng thượng đã biết thân phận nghĩa nữ Ôn phủ có vấn đề từ lâu, nhưng Ôn Tử Tu là trí sĩ hoàng thượng tin dùng, cho dù có vấn đề gì, bọn họ cũng không dám nói một tiếng. Ngay cả hoàng thượng cũng đã lên tiếng, nếu bọn họ dám có ý kiến gì, rõ ràng không phải đối nghịch với hoàng thượng sao?

Nghĩ như thế phu thê Dững Xuyên Bá không để ý tới sự khác thường của cháu trai nữa, Dững Xuyên Bá phu nhân không vui: “Lão nhị, hôm nay sức khỏe Thanh Minh không tốt, nên có chút thất thố, con trở về mời đại phu cho nó đi, không thể để bệnh được.”

Trong lòng nhị phu nhân đang rất hận, nghe thấy lời bà bà, vừa uất ức vừa khổ sở, nhưng trên mặt phải tươi cười, lên tiếng đáp “Vâng.”

Ai không nhìn ra được phu thê Dững Xuyên Bá đang bảo vệ nàng dâu mới, mọi người lấp bắp kinh hãi, ban đầu Hạng mẫu còn sợ chọc công công bà bà không vui, nhưng không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn này, thái độ nhìn về phía Ôn Ngạn Bình vô cùng thỏa mãn.

Ngoại trừ Hạng Thanh Minh, người trong phủ Dững Xuyên Bá rất có mặt hành lễ với nàng dâu mới, thái độ thân thiết vô cùng. Trò chuyện một lát, hạ nhân tới báo bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời phu thê Dững Xuyên Bá và mọi người đến phòng khách dùng bữa.

Phu thê Dững Xuyên Bá ngồi trên ghế chủ vị, Hạng mẫu và nhị phu nhân ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho hai ông bà, ăn được một nửa, hai người mới bắt đầu dùng bữa của mình, Ôn Ngạn Bình cũng ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho Hạng mẫu, nhưng chỉ mới gấp mấy đĩa Hạng mẫu đã ngăn lại để nàng dùng.

Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng, cảm thấy Hạng mẫu bày trò, ở trước mặt người ngoài, làm ra vẻ bà bà nàng dâu hòa hợp, không biết sau lưng làm khó dễ nàng dâu thế nào đâu. Từ xưa đến nay, vấn đề bà bà nàng dâu sống chung là một chuyện lớn. Bên trong nhị phòng cũng thế, ở trước mặt người ngoài tình cảm với Tổng thị như mẫu thân và con gái, nhưng khi về đến nhà thì lại tình địch chỉ tốt hơn kẻ thù một chút, con dâu chính là người cướp mất con trai mình.

Dùng bữa sáng xong, lại trò chuyện một lát, thấy vẻ mặt Dững Xuyên Bá phu nhân mệt mỏi, mọi người thức thời cáo lui. Dững Xuyên Bá thuận tiện gọi mấy con trai tới thư phòng, đoán chừng hôm nay muốn bí mật dạy dỗ gì đó, mà Hạng mẫu bên cạnh vui như gió xuân dẫn con trai và con dâu về Tây viện.

Mặc dù buổi sáng bà bị thân phận con dâu làm chấn kinh, nhưng bay giờ thấy thái độ của công công bà bà, Hạng mẫu vui mừng, bà cảm thấy nàng dâu này rất tốt, ngày đầu tiên đã hạ uy phong của nhị phòng.

Trở lại đại phòng, Hạng mẫu nhẹ lời nói với con trai và con dâu mấy câu, xong hào phóng cho hai người hồi Xuân Hoa viện, không cần con dâu hầu hạ quy củ trước mặt. Bà tự biết rõ, nếu ngày đầu tiên tân hôn mà bắt con dâu hầu hạ theo quy củ thì con trai sẽ không vui, mà nghe nói con dâu võ nghệ cao cường không thể trêu chọc. Tuy Hạng mẫu không thông minh, nhưng vẫn sáng suốt hơn trượng phu, tự mình hiểu “Xu lợi tránh hại”.

Sau khi rời khỏi đại phòng, trở lại tiểu viện của mình, Hạng Thanh Xuân cuối cùng duỗi tay ngọc, ôm tiểu cô nương vào lòng, hung hăng ôm chặt.

Dáng vẻ hiền lương thực đức ban sáng của Ôn Ngạn Bình cũng thu lại, trở lại phòng ngủ, nàng tàn nhẫn hất bàn tay trên eo ra, không có hình tượng nhào tới giường lớn.

Quả nhiên xuất giá không có gì tốt, eo của nàng hông hết rồi, không những mặt cười cứng ngắt, còn phải trái lương tâm giả trang thành đáng vẻ nàng dâu dụ dỗ hiền lành --- Nghĩ đến phải trải qua cả đời giống hôm nay, Ôn Ngạn Bình đau khổ lấy tay che mặt.

Hạng Thanh Xuân ngồi bên giường, nhìn người giống như cá chết đang tứ chi nằm lỳ trên giường, hân nhin vui vẻ, sờ sờ lưng nàng, thuận tay tháo trang sức trên đầu nàng xuống, sau đó vén tóc dài đen nhánh của nàng ra sau, để xuống hôn lên cần cổ non mịn của nàng một cái.

“Tiểu sư đệ, hôm nay nàng làm rất tốt, cổ vũ cái nào!”

Theo lời hân, mặt nàng được một bàn tay thon dài nâng lên, một nụ hôn rơi xuống.

Ôn Ngạn Bình trực tiếp đánh một quyền đáp trả ---.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162

Tổng thị cẩn thận bưng một chén thuốc đi vào thì nhìn thấy bà bà ngồi ở bên giường, tướng công nhà mình thì ngồi tựa trên giường, lưng dựa vào gối lớn, mặt mày xanh mét.

Trong lòng Tổng thị lộp bộp một tiếng, nàng càng cẩn thận hơn, đi đến cười nói: “Nương, tướng công, thuốc sắc xong rồi.”

Nhị phu nhân dùng khăn tay xoa xoa khoeo mắt, thấp giọng nguyên rủa một câu rồi mới nói với con trai sắc mặt không tốt ở trên giường: “Con nên thoải mái thả lỏng tinh thần nghỉ ngơi, không cần để ý những chuyện khác. Tây viện bên kia, lão phu nhân đã chán ghét vứt bỏ mười mấy năm, không thể sớm một chiều có thể trở mình. Trong nhiều con cháu như thế, lão phu nhân thương con nhất, tên hồ ly tinh kia không thể so sánh được với con.”

Tổng thị để thuốc lên bàn, nghe thấy lời nói sau cùng của bà bà, vội cúi đầu xuống.

Đem một nam nhân so sánh với hồ ly tinh... chuyện này thật là... Nhất thời nàng không biết đánh giá thế nào cho tốt.

“Nương, con đã biết.” Hạng Thanh Minh khó chịu lên tiếng, vẻ mặt u sầu.

Nhị phu nhân lại lau nước mắt, nhỏ giọng an ủi con trai một hồi, sau đó nhanh chóng quay qua con dâu, dặn nàng chăm sóc con trai cho tốt, thuận tiện dặn dò hạ nhân hầu hạ bên cạnh con trai và con dâu một chút, sau đó bà xoắn xoắn khăn tay rồi đi, bà muốn tìm trượng phu, thương lượng với ông một chút, không thể nào để Tây viện khôi phục lại sự can rở như trước kia.

Sau khi nhị phu nhân rời đi, Tổng thị thăm dò: “Tướng công, thuốc sắp nguội rồi, nên uống thuốc thôi.”

Hạng Thanh Minh nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng thận trọng, trong lòng hân chán ghét.

Dung mạo Tổng thị không có gì xuất sắc, không xinh đẹp thướt tha bằng tiểu thiếp Ôn thị mà Hạng Thanh Minh sùng ái nhất, có thể nói Ôn thị là hình mẫu lý tưởng để nam nhân thời bấy giờ, lấy thể từ hiền nạp thiệp mỹ nữ. Hơn nữa Tổng thị là một trong những chất nữ mẫu tộc của nhị phu nhân, là biểu muội của Hạng Thanh Minh, từ xưa đến nay biểu huynh biểu muội dễ dàng phát sinh chuyện gì đó, đáng tiếc, hân và biểu muội này do thân phận gần kề nên không có tình cảm gì, sau khi bị mẫu thân ép lấy nàng, cũng giống như lấy một quán gia về nhà, Hạng Thanh Minh vốn không thích nổi.

Tổng thị bưng chén thuốc tới, Hạng Thanh Minh lạnh lùng nhìn nàng một cái, vung tay áo lên, chén thuốc bị hất văng ra ngoài, nước thuốc văng tung tóe khắp nơi trên sàn nhà, còn văng lên cả y phục màu hồng đào của Tổng thị, lưu lại từng vết nước loang lổ.

“Uống thuốc gì, đó chỉ là lời đại phu, tùy tiện nói để kê đơn mà thôi, ngược lại nàng còn sốt sắng đi sắc thuốc, không bệnh cũng thành bệnh mất! Chẳng lẽ nàng nghĩ ta nên ngã bệnh mới tốt, nàng hận không thể ba ngày hai bữa khiến ta bị bệnh? Nàng có đầu óc hay không? Sao không khác đầu gỗ là vậy? Người ta nói cái gì cũng tin, bảo sao thì làm thế ấy, không có chủ kiến...”

Đột nhiên bị mắng một trận, Tống thị hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh nàng đã biết trượng phu giận chó đánh mèo mà thôi. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng dâu mới kính trà trường bối, sự khác thường của Hạng Thanh Minh lúc đó không phải nói lên hắn quen biết đại tẩu sao? Nhưng mà nhìn thái độ phu thê Dững Xuyên Bá, rõ ràng là bảo vệ nàng dâu, chèn ép cháu cung, chắc chắn trong đó có điều bí ẩn.

Mặc dù trong lòng Tống thị hiểu rõ, nhưng thấy hắn nổi nóng, nàng cũng không phản bác, chỉ lúng túng đứng đó, mặc cho hắn mắng.

Mắng một hồi, tức khí trong lòng Hạng Thanh Minh có vẻ đã tản bớt, thấy Tống thị ngờ ngạc đứng đó, hắn hơi áy náy. Tuy bình thường Tống thị hơi cứng nhắc một xíu, nhưng người không tính là ngốc nghếch, cũng coi như hiền lành, ngày thường hắn cũng kính trọng nàng.

Chỉ là, Hạng Thanh Minh là một nam nhân, không thể hạ mình xin lỗi, chỉ phát tay nói: “Nàng đi xuống đi, ta nghỉ ngơi một lát, chút nữa sai người vào dọn dẹp cũng được.”

Không biết Tống thị là đầu gỗ thật hay đầu gỗ giả, nghe xong lời hắn nói thế mà thật sự đi xuống, không biết an ủi tâm trạng không tốt của trượng phu, trong lòng Hạng Thanh Minh oán giận, hung hăng cắn góc chăn, oán nàng không thức thời, không so được với Ưông thị.

Giận một lát, Hạng Thanh Minh bỗng nghĩ tới chuyện sáng nay, cái chăn trong tay giống như biến thành một khuôn mặt, còn là khuôn mặt tươi cười kiêu ngạo kia, hắn lại trực tiếp cắn xuống, cắn hận nện đùng đùng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ôn Ngạn Bình!”

Ôn Ngạn Bình hoàn toàn không biết tiểu thúc mới nhậm chức của nàng không bệnh mà phải uống thuốc vì nàng, hơn nữa còn xem chán là mặt nàng mà gặm. Lúc này, nàng mặc y phục mỏng, nằm nghiêng trên giường ngủ nửa mê nửa tỉnh, đến khi bị người ta bế lên, khuôn mặt bị người xấu sờ tới sờ lui, sau đó bàn tay kia tham lam tiến vào vạt áo...

Nàng không chút do dự, quất một quyền tới.

Hạng Thanh Xuân đã có đề phòng nên rất nhanh tránh được, đồng thời nắm chặt quả đấm của nàng, nói: “Nàng ngủ cả buổi chiều, dậy dùng bữa tối đi.”

Lúc này Ôn Ngạn Bình mới mở to mắt, nhìn thấy quanh mắt nam nhân có một vòng tròn màu tím xanh, nàng nhếch môi cười rộ lên, đưa tay ôm cổ hắn, cùng nhau thân thiết, cười ha ha: “Mắt của huynh vẫn còn xanh kìa, lát nữa đi dùng bữa với cha nương không sợ bị cười hả?”

Hạng Thanh Xuân cười nói: “Nếu nương biết vành mắt này là do nàng đánh...”

“A không! Hồ ly tinh, huynh rất xấu, đánh không thắng ta còn dám đi cáo trạng, huynh là trẻ con sao?” Ôn Ngạn Bình vội kêu lên, sợ hắn thật sự bảm báo với Hạng mẫu, hình tượng của nàng không phải sẽ bị phá hủy sao?

Hình tượng bị phá hủy cũng không quan trọng, nhưng nàng sợ sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Ôn phủ, nếu để người ngoài biết Ôn phủ gia giáo không nghiêm, cô nương đều là hồ dữ, sau này Quý Quý làm sao gả ra ngoài? Bọn A Tuyết làm sao có thể lấy được thê tử tốt? Thế nên, nàng vất vả xây dựng hình tượng của mình thật tốt, ở trước mặt người ngoài thể hiện là một người hiền lương thực đức.

Hạng Thanh Xuân cười một tiếng, sáp mặt qua: “Nàng hôn ta một cái, ta che giấu giúp nàng.”

“Rõ ràng là huynh bày trò bị báo ứng còn đổ thừa ta, da mặt huynh thật dày!” Ôn Ngạn Bình khinh bỉ, nhưng mà vẫn chạm nhẹ, hôn lên khuôn mặt như hoa xuân kia một cái.

“Không phải mặt, là ở đây.” Hạng Thanh Xuân chỉ vào cánh môi xinh đẹp của mình.

Khóe miệng Ôn Ngạn Bình hơi run rẩy, nàng tự an ủi mình, đại trượng phu có được gần được, lại sáp tới, “Ba” một tiếng.

Hạng Thanh Xuân hôn lại, vuốt vuốt lưng nàng: “Thật nghe lời. Được rồi, rồi giường thôi, chúng ta đi dùng bữa tối với cha nương. Ngoại trừ mừng một và mười lăm chúng ta sang Đông viện thỉnh an và dùng bữa với tổ phụ tổ mẫu, thời gian còn lại, người một nhà chúng ta ăn với nhau.” Hắn giải thích cho nàng, tiếp đó cảm y phục tới, mặc vào cho tiểu cô nương lười biếng không muốn nhúc nhích. Rõ ràng là y phục nữ nhân, nhưng hết lần này tới lần khác hắn giúp nàng mặc lên từng cái từng cái, cả quá trình còn quen thuộc hơn nàng, khiến nàng nghi ngờ thật ra hắn là nữ nhân nam trang mới đúng.

Mặc y phục từ tế, đám người Phi Y và Nghênh Hà tiến vào, hầu hạ nàng rửa mặt xong, bèn dâng trà táo đỏ cho nàng làm ấm bụng, khiến nàng khoan khoái dễ chịu nói không nên lời.

Ôn Ngạn Bình ngồi trước bàn trang điểm, tùy ý để Phi Y chải tóc, khóe mắt nàng luôn liếc về phía Hạng Thanh Xuân.

Không chỉ mình nàng ngắm, ngay cả Nghênh Hà và đám nha hoàn cũng nhìn Hạng Thanh Xuân, may mắn nha hoàn hầu hạ trong viện đều là tâm phúc, không lo bị truyền ra ngoài, cho nên Hạng Thanh Xuân vô cùng tự nhiên dùng phấn trang điểm che giấu vòng tím xanh quanh mắt.

Kỳ thật quầng xanh tím dưới mắt hắn, lúc trưa đám người Nghênh Hà đã nhìn thấy, hơn nữa Nghênh Hà còn đi tìm trướng lược cho hắn lăn mắt đấy. Cái quầng xanh tím này buổi sáng vẫn chưa có, buổi trưa hắn từ trong phòng đi ra thì thấy được. Dù cho có trái lương tâm mà nói quầng thâm này do đựng trướng cửa mà có, thì cũng nói không nên lời, nào có ai đựng ra dấu vết tròn như thế? Vì vậy, là do ai làm, không cần nói cũng biết, trong lòng mọi người hiểu là được rồi.

Tần ma ma và Phi Y chỉ tiếc rên sát không thành thép đối với tiểu cô nương bạo lực, hai người cảm thấy cần phải dạy dỗ tiểu cô nương lại, ai đòi ngày tân hôn đầu tiên thê tử hung tàn đã đánh tân hôn phu chứ? Đây là bạo lực gia đình đấy! Hơn nữa còn là nữ nhân bạo nam nhân nữa, nói ra không sợ người ta cười rớt răng hay sao?

Mà Nghênh Hà hầu hạ Hạng Thanh Xuân lâu như thế, đương nhiên đã từng gặp Ôn Ngan Bình, nên biết rõ đức hạnh của nàng, Nghênh Hà vốn cho rằng Ôn thiếu gia là thành phần lương thiện dễ giao tiếp, đôi khi chỉ hay nghịch ngợm mà thôi. Ngày hôm qua khi giờ khấn trù đầu của nàng ra, Nghênh Hà giống như thấy sét giữa trời quang, lúc đó Nghênh Hà cảm thấy phẩm chất của Ôn thiếu gia rất tốt, nhưng bởi vì thân phận biến hóa nên thay đổi hình dáng, sau đó Nghênh Hà bắt đầu đồng tình với thiếu gia nhà mình, hiện tại xem ra, quả nhiên nàng không đồng tình nhầm người. Đồng thời Nghênh Hà càng thêm kiên định, sau này nàng nhất định thu hồi tâm tư, hầu hạ thiếu gia và thiếu phu nhân cho tốt là được, sức chiến đấu của phu nhân quá mạnh mẽ, chúng ta không phải đối thủ đâu!

Trang điểm xong, tiểu cô nương hung tàn nhanh chóng biến hóa trở thành tiểu thư khuê các đoan trang hiền thực, dịu dàng thanh tú đi bên cạnh hôn phu, cười không lộ răng, đi không lộ chân, bước đi thong thả không rộng hơn một tấc, những hành động này làm cho Tần ma ma dạy dỗ nàng nhiều năm cũng không tìm ra điểm xấu.

Trong ngoài chênh lệch quá lớn, mặc dù Tần ma ma là lão nhân chứng kiến nhiều sóng gió, cũng thờ dài nhìn tiểu cô nương hùng tàn diễn trò, bà tự nhủ, vậy được rồi, chỉ cần nàng thể hiện trước mặt người ngoài như thế thôi, dù sao cô gia không nói gì, các bà làm sao có thể nói được? Về phần ngày tân hôn đầu tiên mà xảy ra bạo lực gia đình, bà nên trở về bẩm báo với Ôn phu nhân, để mẫu thân dạy bảo con gái đi.

Vì thế Tần ma ma, Phi Y và các nha hoàn hồi môn đều mong ngóng ngày lại mặt ba hôm nữa, đồng thời đề phòng tiểu cô nương lại bạo lực, Nghênh Hà bèn mang sự vụ trong Xuân Hoa viện giao cho nàng, để nàng từ từ học hiểu cách quản lý.

Nghênh Hà là một nha hoàn biết điều, biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói, hướng dẫn thiếu phu nhân hòa nhập vào Xuân Hoa viện, nàng luôn trung thực phối hợp giúp đỡ người của Ôn Ngan Bình làm việc. Khiến cho những nha hoàn khác trong Xuân Hoa viện gấp gáp.

"Nghênh Hà tỷ tỷ, tỷ điên rồi, rõ ràng các nàng ấy muốn đoạt công việc của tỷ, ý vào chuyện mình là người bên cạnh thiếu phu nhân. Dù cho là thiếu phu nhân, nhưng nàng ta cũng là nàng dâu mới vào cửa, cứ như vậy là khoa tay múa chân hay sao?" Một nha hoàn cảm thấy bất công thay cho Nghênh Hà.

Nghênh Hà lạnh nhạt nhìn, những người bất bình giúp nàng đều là những nha hoàn Hạng mẫu đưa sang cách đây không lâu, các nàng ta ý là người của đại phòng đây mà, từng hầu hạ bên người Hạng mẫu nên hơi vô lễ, coi chừng những nha hoàn này có khả năng bị thiếu gia đá văng đi hết đấy, giữ lại chỉ suốt ngày không nghe lời sinh sự thôi.

Nghênh Hà là nha hoàn được giữ lại hầu hạ ở Xuân Hoa viện lâu nhất, đã năm năm rồi, có thể nói là lão nhân của Xuân Hoa viện, nàng tạo ra kỳ tích là người duy nhất không bị nén ra ngoài, thậm chí còn trở thành đại nha hoàn nói một không hai trong viện, là nha hoàn nhưng rất có thể diện, thậm chí còn có nha hoàn suy đoán, sau khi thiếu phu nhân vào cửa, Nghênh Hà sẽ chải tóc làm di nương nữa kìa.

Nghênh Hà có thể đi tới bước này, là do nàng nhìn thấu và an phận mà thôi. Nếu nàng không kiềm chế làm theo cách của các nha hoàn xinh đẹp trong đại phòng, thì không biết đã bị ném đến nơi nào rồi. Trong Xuân Hoa viện, xinh đẹp cũng vô dụng, người có thể đẹp hơn thiếu gia chăng?

Cũng bởi nhìn thấy trước tương lai, nên Nghênh Hà mới an phận thủ thường, chỉ làm tốt bổn phận của mình. Nàng hầu hạ thiếu gia nhiều năm như thế, làm sao không biết Ôn thiếu gia là tim của thiếu gia, đặc biệt bây giờ Ôn thiếu gia biến thành Ôn tiểu thư, trở thành thiếu phu nhân, nàng ấy còn không được thiếu gia nâng lên trời chắc. Hơn nữa thiếu phu nhân vẫn giữ nguyên tính cách khi làm Ôn thiếu gia, căn bản không hề để ý chuyện nữ nhi này nọ, nàng ấy nguyện biến mình thành nam nhân, đối xử với nha hoàn vô cùng hòa ái dễ gần.

Gần đây Nghênh Hà mới biết, mọi chuyện là do Tần ma ma và Phi Y tác động, thiếu phu nhân không hề phân phó, các nàng sợ thiếu phu nhân không cần thận bị người ta bắt nhược điểm nên mới muốn nắm quyền trong Xuân Hoa viện. Tránh cho những nha hoàn bà từ nhiều chuyện, ra ngoài nói lời không nên nói, Nghênh Hà nghĩ đến lúc đó không cần thiếu phu nhân xử lý, mà có lẽ thiếu gia sẽ ra tay trước ấy chứ.

Hiểu rõ hết lợi hại nên Nghênh Hà vô cùng phối hợp giúp đám người Tần ma ma quản lý Xuân hoa viện. Về phần nàng, chỉ cần người thông minh một chút là biết, nàng là lão nhân trong Xuân Hoa viện, lại quen hầu hạ thiếu gia, không kể tăng cũng phải nhìn mặt phật, không cần lo lắng bị người bên cạnh thiếu phu nhân làm khó dễ, nàng đã có được một tấm giấy thông hành.

Trong lúc đám người Tần ma ma và Phi Y đang mong ngóng, thì thời điểm lại mặt ba ngày sau tới gần.

Hạng Thanh Xuân có năm ngày nghỉ thành thân, đã qua ba ngày hấn vẫn luôn phụng bồi thê tử tân hôn, hai người gắn bó như keo sơn, trong lòng Hạng mẫu vừa an tâm vừa chua xót, lúc con trai và con dâu đến thỉnh an, bà cũng dặn dò vài tiếng, kiểm tra lễ vật lại lần cuối rồi mới cho đôi tiểu phu thê ra cửa.

Sau khi lên xe ngựa, Ôn Ngan Bình thu hồi dáng vẻ hiền lương, trực tiếp nằm ngay đơ, không có chút hình tượng nào.

Hạng Thanh Xuân cảm thấy buồn cười, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên mặt nàng, không biết nàng có thể giả bộ đến bao lâu, hấn rất chờ mong ngày nàng không chịu nổi nữa mà phát uy ~~~.

Bạn đang đọc truyện *Hiên Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163

Vừa tới cửa Ôn phủ, lúc xuống xe Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình đã thấy quản gia Minh thúc đang đứng chờ trước cửa.

Hạng Thanh Xuân đỡ thê tử tâu hôn xuống xe, tiểu cô nương vẫn luôn duy trì trạng thái thực nữ, vừa thấy người quen thì không nhìn được muốn bộc lộ bản tính, năng muốn chạy qua, cũng may Tần ma ma kịp thời ho khan một tiếng, làm cho tiểu cô nương đang chạy tới chỗ Minh thúc thu chân lại, về mặt mỉm cười vô cùng thực nữ.

"Minh gia gia, con đã về."

Minh quản gia tươi cười hòa ái, nhã nhặn nói: "Đại tiểu thư vất vả rồi, mau vào nghỉ ngơi, đại nhân và phu nhân đã chờ các ngài từ sớm rồi." Sau đó, ông mới chào hỏi tân cô gia.

Hạng Thanh Xuân khách sáo trò chuyện với lão nhân gia, hẳn không để ý tới chuyện đột nhiên quản gia thay đổi thái độ khách sáo với hắn. Hắn hoàn toàn có thể lý giải được, trước kia hắn là đệ tử Ôn Lương, thường xuyên lui tới Ôn phủ, quản gia cũng xem hắn như đứa nhỏ trong phủ. Nhưng bây giờ hắn lấy vị "Thiếu gia" mà trên dưới Ôn phủ đều yêu quý, quản gia Minh thúc vô cùng yêu thương Ôn Ngạn Bình, cộng thêm ngày nọ xuất giá ba đứa nhỏ khóc tê tâm liệt phế, nên tất nhiên ông không chào đón hắn rồi.

Dưới sự bao vây của đám nha hoàn, Ôn Ngạn Bình vẫn tiếp tục nhẫn nại, tư thái đúng mực. Đến khi vào đến chính sảnh, thấy được người nhà quen thuộc, tiểu cô nương lập tức ba bước nhập thành một, chạy nhào qua, ôm lấy A Tuyết đang lao tới, sau đó thân thiết ôm tiểu bằng hữu.

"Đại ca ~"

"Đại ca ~"

Trường Trường và Quý Quý mừng rỡ kêu to, hai tiểu bằng hữu cũng nhào tới, Ôn Ngạn Bình cuốn tay áo vương vãi lên, xong mới lần lượt ôm các tiểu bằng hữu, tung hứng lên thật cao, khiến chúng cao giọng cười vui vẻ không ngừng.

Ôn Lương và Như Thúy cười híp mắt nhìn, nha hoàn bà tử bên cạnh cũng cười tùm tùm, quản gia đứng ngoài cửa, dùng tay áo xoa xoa khóe mắt, ai cũng cười đến không khép miệng được, chỉ có một người là không cười nổi.

Gần xanh trên trán Hạng Thanh Xuân nhảy thành thạch, hắn nhìn xuống loại ý tưởng u ám muốn giết chết đám tiểu bằng hữu đang quất quýt thê tử của hắn, hắn âm thầm nhắc nhở bản thân, các bé không những là sư đệ sư muội, mà còn là các tiểu quý, không cần chú ý, không cần chú ý -- Nhưng mà hắn vẫn rất chú ý thì làm sao đây?

Ôn Ngạn Bình chơi với các tiểu bằng hữu một lúc lâu, mới cười xấu hổ bỏ các tiểu bằng hữu mặt đỏ bừng xuống, nàng sửa sang lại tóc mai lộn xộn xong mới bước lại cùng Hạng Thanh Xuân kính cẩn thỉnh an phu thê Ôn Lương.

Sau khi kính trà thỉnh an, ba đứa nhỏ lại bắt đầu dính lấy Ôn Ngạn Bình, dùng ánh mắt địch ý nhìn Hạng Thanh Xuân -- chính sư huynh hư hỏng này mang đại ca của bọn chúng đi, hại bọn chúng mấy ngày nay không gặp được đại ca.

Như Thúy quan sát khuôn mặt tuần tú, khí độ bất phàm của nữ tể, nhạc mẫu nhìn nữ tể, thật sự là càng nhìn càng thấy thích, Như Thúy không thềm để ý đến cách làm ngây thơ của Ôn Lương, thân thiết âm áp hỏi thăm chuyện mấy ngày nay, biết được mấy ngày nay phu thê hai người trải qua tốt đẹp, Như Thúy nheo mắt cười rộ lên, nói với ba đứa nhỏ: "Trường Trường, A Tuyết, Quý Quý, đây là tỷ phụ, các con phải gọi là tỷ phụ, không được gọi là Hạng sư huynh nữa."

Trường Trường mím môi, Quý Quý nhút nhát e lệ, A Tuyết ngốc nghếch khờ dại nói: "Nương, gọi đại tẩu có được không?"

Ôn Lương và Ôn Ngạn Bình đang uống trà, nghe xong thì phun hết trà ra.

Trong lòng Hạng Thanh Xuân càng thêm âm u phiền muộn, nhưng trên mặt vẫn cười tươi như cánh xuân, dịu dàng nói: "A Tuyết, ta đã lấy tỷ tử của đệ, nên chính là tỷ phụ, theo lễ tiết, các đệ phải gọi ta là tỷ phụ mới đúng. Ta tin rằng, Trường Trường và A Tuyết đều hiểu chuyện biết phải trái, sẽ không gọi sai đúng không?"

Loại lời nói bá đạo này khiến hai tiểu bằng hữu uể oải, A Tuyết nhú đôi lông mày nhỏ: "Vậy đệ đại ca hư huynh, tái giá với đệ được không? Như vậy sau này huynh sẽ gọi đệ là tỷ phụ." Vừa dứt lời, khuôn mặt non nớt của bé cười vô cùng sáng lạn.

"..."

Ồ một tiếng, tất cả mọi người cười nghiêng ngả.

Gặp được tiểu ngốc nghếch cỡ này, bé còn đáng sợ hơn thiên binh thiên tướng, không thể nói lý.

Uống mấy tuần trà, Như Thúy cô nương bèn gọi nghĩa nữ về thăm nghĩa phụ nghĩa mẫu vào phòng trong, muốn tâm sự một chút, ngay cả ba đứa nhỏ cũng không cho nghe, ném chúng cho nhạc phụ và nữ tể, để họ đối phó chúng, làm cho chúng đừng nói chuyện gì ngốc nghếch nữa.

Tiến vào gian ngoài, sau khi chúng nha hoàn dâng trà bánh lên, Như Thúy lôi kéo Ôn Ngạn Bình ngồi lên giường thấp.

Như Thúy vuốt vuốt mặt Ôn Ngạn Bình, bắt đầu hỏi nàng mấy ngày nay trải qua thế nào, ở chung với phu gia ra sao, đã gặp chuyện gì. Tiểu cô nương bên cạnh lạnh lợi trả lời, Như Thúy tinh tế quan sát nàng, sắc mặt và thần thái hoàn toàn giống với khi chưa xuất giá, ôn nhuận hồng hào, xem ra mấy ngày nay trải qua không tệ. Ánh mắt nàng trong trẻo, ngũ khí hoạt bát, xem ra Hạng Thanh Xuân không có quần thúc nàng, ngược lại còn vẫn dung túng nàng như trước, khiến Như Thúy vô cùng hài lòng.

Ưu điểm của Ôn Ngạn Bình không phải ở tướng mạo mà là tính cách của nàng, hoạt bát sáng sủa, sức sống giống như ánh mặt trời bắn ra bốn phía, sắc trời còn phải chào thua, khiến người ta không nhìn được muốn dung túng, duy trì bản tính của nàng, không muốn nàng từ bỏ tính cách tùy ý không câu nệ này, không cần nàng có hình thức giống với các quý nữ trong kinh thành, Kỳ thật, Ôn Lương muốn gả nàng đến một phu gia không đòi hỏi nhiều quy củ, nhân khẩu gia tộc đơn giản, để nàng bình bình ổn ổn qua cả đời, cũng không nhất thiết phải tìm trong kinh thành. Nếu không phải Ôn Lương nhìn ra tâm tư Hạng Thanh Xuân, biết tính cách hẳn có thể bao dung bản tính Ôn Ngạn Bình, đoán chừng Ôn Lương cũng không gả nàng đến loại địa phương như Dũng Xuyên Bá phủ.

Hiện giờ xem ra, tuy rằng ở trước mặt người ngoài ngụy trang hơi vất vả một chút, nhưng có một trượng phu hiểu rõ bí mật của nàng, về đến Xuân Hoa viện là có thể tự do sung sướng. Mà những chuyện này có thể thành điều kiện đầu tiên là Hạng Thanh Xuân phải cam tâm tình nguyện giữ nguyên bản tính của nàng.

Như Thúy cô nương nghe nàng phàn nàn mỗi lần ra ngoài đều phải ngụy trang thành thực nữ, bằng không Tần ma ma sẽ lập tức nghiêm nghị nhìn nàng, khiến cho nàng mệt mỏi...bla...bla, trong giọng nói toàn bộ là làm nũng. Như Thúy ôm nàng vào lòng, tiểu cô nương ngo ngoe liên tục giống như một đứa trẻ, chọc Như Thúy liên tục cười rộ lên.

Ánh mắt Như Thúy vô tình rơi trúng xương quai xanh do vạt áo bị nối lỏng của tiểu cô nương, nhìn thấy dấu vết mập mờ dưới vạt áo, với tư cách là người từng trải, làm sao Như Thúy cô nương không biết đó là cái gì, làn da tiểu cô nương được đám ma ma bảo dưỡng vô cùng non mềm, rất dễ để lại dấu vết, và lại cái dấu vết này còn sậm màu như vậy, xem ra sinh hoạt phu thê mấy ngày nay rất tình phức.

"Đúng rồi, các con..." Như Thúy nói nhỏ vào tai nàng một câu.

Tiểu cô nương sừng sốt, mặt đỏ lên, lui ra khỏi lòng mẫu thân, nhẩn nhó nói: "Nương, nương yên tâm, con đã lớn rồi, sẽ không sợ nữa. Hơn nữa, con toàn ở phía trên..." Chỉ là nàng không biết tại sao....lúc nàng thanh tỉnh từ trong cơn kích tình, thì đã phát hiện mình nằm phía dưới, nhất định là hồ ly tinh giữa đường chơi xấu!

Như Thúy cô nương trừng mắt, kinh ngạc nhìn tiểu cô nương, sau đó thở dài: "Con cảm thấy tốt là được rồi." Trong lúc nhất thời, Như Thúy cô nương rất đồng tình với nữ tể, tiểu cô nương ngốc nghếch không biết gì, chỉ có sức mạnh vũ lực, nên chỉ có thể trấn áp nữ tể ở trên giường. Vì thế, Như Thúy cô nương hơi lo lắng: "Con kiểm chế một chút, đừng dùng sức lớn quá, Thanh Xuân là một thư sinh, không chịu được giày vò đâu."

Ôn Ngạn Bình hơi chột dạ, không thể nói cho Như Thúy biết, thật ra tân hôn ngày đầu tiên, nàng cảm thấy Hạng Thanh Xuân quá bám người, nên đã đánh hắn, sau đó may là hắn giúp nàng che giấu chuyện bạo lực gia đình.

Như Thúy cô nương không hiểu rõ tình hình, chỉ là đột nhiên thấy tiểu cô nương chột dạ, mí mắt Như Thúy giật giật, quyết định sẽ đi tìm Phi Y hỏi thăm một chút.

Đội khi các nàng đi ra ngoài, ba đứa nhỏ có lẽ đã được dỗ dành tốt rồi, A Tuyết bắt đầu non nớt gọi Hạng Thanh Xuân là tỷ phu, tò mò hỏi cái này hỏi cái kia, kiến thức Hạng Thanh Xuân uyên bác, đọc sách rất nhiều, bất luận tiểu bằng hữu hỏi cái gì hắn đều có thể dễ dàng trả lời, ngay cả khi hỏi đến chủng tộc của con khi nhỏ trong hoa viên, hắn cũng có thể nói ra vài đặc tính của nó.

Lúc nhìn thấy các nàng, các tiểu bằng hữu bắt đầu nhao nhao gọi "Đại ca", xem ra dù có gọi "tỷ phu", nhưng trong lòng chúng, "Đại ca" vẫn là "Đại ca" chưa bao giờ thay đổi.

Thời điểm ăn cơm trưa, Ôn Lương hiếm khi được bỏ lệnh cấm, lôi kéo nữ tể rót hết ly này đến ly khác, Ôn Ngạn Bình và các tiểu bằng hữu ao ước nhìn, nàng cũng muốn uống rượu, nhưng bị Như Thúy cô nương cười hip mắt cản lại, Ôn Lương rất thích uống rượu, nhưng sau khi thành thân, thì bị Như Thúy cô nương cấm, mỗi khi có dịp đặc biệt mới được giải lệnh cấm, chỉ là Ôn Lương không được uống quá nhiều, miễn cho Ôn đại nhân uống say lại leo lên nóc nhà ngâm thơ ca hát, say rượu loạn tính.

Về phần Hạng Thanh Xuân có say hay không, Ôn Ngạn Bình nhìn qua, thấy hắn uống đến mặt ngọc đỏ ửng, tăng thêm mấy phần xinh đẹp, nhưng thần thái vẫn tự nhiên, nói chuyện đâu ra đó, thoát nhìn tuyệt đối là ngàn chén không say.

Ôn Ngạn Bình thấy hơi đáng tiếc.

Dùng bữa trưa xong, hai người ngồi ở Ôn phủ đến buổi chiều mới rời khỏi.

Trong xe ngựa, đến phiên Hạng Thanh Xuân nằm ngay đơ trong lòng Ôn Ngạn Bình.

Ôn Ngạn Bình ngạc nhiên: "Đã qua hai canh giờ rồi, bây giờ huynh mới say, có phải hơi lạ không?"

"Bởi vì giờ rượu mới thấm." Hắn lười biếng nói.

Tiểu cô nương chưa bao giờ uống say chặc chặc lười, nàng rất muốn uống say một lần, đây mới là bản sắc nam nhân, nàng phải thử tư vị say một chút mới được.

Tuy rằng người nào đó bây giờ mới ngấm rượu, nhưng hạnh kiểm càng ngày càng xấu, đưa tay ra sau ót nàng, kéo mặt nàng lại gần, bản thân rướn lên hôn lên môi nàng, hân nhiệt tình kích động mút môi nàng gặm cắn, còn phát ra tiếng chặc chặc khiến người ta đỏ mặt tim đập, nước miếng không kịp nuốt tràn ra khoe môi, dính ướt cằm.

Ôn Ngạn Bình muốn đẩy hắn ra, nhưng nhớ tới lời uy hiếp của Như Thúy cô nương, Như Thúy đã nghe Phi Y kể lại vào ngày tân hôn đầu tiên, tiểu cô nương đã gây họa, nên đã lập ước pháp tam chương với nàng, khiến cho tiểu cô nương không dám đánh hắn nữa, chỉ có thể mặc cho hắn lấy cớ say rượu làm loạn.

Ngay lúc hai người hôn đến khó chia lìa, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân." Giọng nói Nghênh Hà vang lên bên ngoài.

Ôn Ngạn Bình dùng sức thật lớn mới đẩy hắn ra được, dùng khăn xoa xoa đôi môi sưng đỏ, hắng giọng, cố gắng bình tĩnh hỏi: "Chuyện gì?"

Nghênh Hà đưa mắt nhìn đội nhân mã cách đó không xa, nhỏ giọng nói: "Là đoàn xe của Đại hoàng tử ở phía trước."

Mà lúc này, Đại hoàng tử mặc thường phục ngồi trên lưng ngựa bỗng ngừng mắt nhìn về phía xe ngựa Hạng gia, lúc này nghe thấy giọng nói khàn khàn kia, hắn thấy hết sức quen thuộc, khiến cho hắn giật mình một cái.

Nghe nói Đại hoàng tử và Đại hoàng tử phi vừa đi dâng hương về, đoàn xe hai phủ gặp nhau giữa phố, Ôn Ngạn Bình nhanh chóng ngậm miệng. Không phải nàng sợ Đại hoàng tử nhận ra mình, mà là nàng không thích gặp hắn, miễn cho hắn lại độc miệng nói đông nói tây. Đây là kinh nghiệm mà nàng rút kết được, Ôn Ngạn Bình cảm thấy mình và Đại hoàng tử không hợp, mỗi lần gặp nhau, Đại hoàng tử rất vui vẻ ôm nàng vài cái, không biết nàng đã làm gì đắc tội hắn, rõ ràng nàng đã cứu hắn hai lần, còn là ân nhân cứu mạng của hắn đấy.

Hôm nay là ngày lại mặt của nàng, vì không muốn há hủ tâm trạng của mình, nàng chẳng thèm để ý tới hắn.

Nghe thấy Nghênh Hà bẩm báo, Hạng Thanh Xuân chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt hung ác nham hiểm chột lóe lên, thanh tĩnh vô cùng đầu còn men say lúc nãy, tiếp nhận chén trà Ôn Ngạn Bình đưa tới uống một hớp, sau đó hắn sửa sang lại vạt áo, tự mình xuống chào Đại hoàng tử.

Ánh mắt Đại hoàng tử vẫn nhìn về phía cửa xe Hạng gia đang đóng kín, Hạng Thanh Xuân hành lễ hắn chỉ gật đầu cho có lệ, hắn biết hôm nay là ngày lại mặt của nghĩa nữ Ôn phủ, nên gặp nhau chỗ này cũng không thấy lạ: "Ta còn chưa chúc mừng Hạng thị lang rước được mỹ nhân như hoa về đây."

"Đa tạ Đại hoàng tử." Hạng Thanh Xuân thản nhiên như thường, không vì được khen mà đắc ý.

Hai người trò chuyện vài câu, Hạng Thanh Xuân ra lệnh cho đoàn xe Hạng phủ nhường đường cho Đại hoàng tử, thấy Đại hoàng tử như có như không nhìn sang, ánh mắt Hạng Thanh Xuân lạnh lùng.

Sau khi đoàn người Đại hoàng tử rời đi, Hạng Thanh Xuân lập tức lên xe.

Trong xe ngựa Ôn Ngạn Bình đang chán chường chơi với chén trà trong tay, thấy hắn trở lại, nàng phát tay một cái đặt mấy chung trà về lại âm cách, quyết miệng nói: "Tại sao lại gặp đồ chán ghét kia hả? Nhưng mà hắn có thời gian rảnh rồi đi dâng hương với Đại hoàng tử phi, cũng coi như có lòng."

Nghe thấy lời trước của nàng mang ý chán ghét, Hạng Thanh Xuân chưa kịp bày ra tâm trạng tốt, sau đó lại nghe tiếp một câu tán thưởng, sắc mặt hắn đen xì, trong lòng tự nhủ, chỉ cần nàng muốn, hắn tuyệt đối có thể đi dâng hương với nàng. Nhưng hắn sẽ không để nàng giống Đại hoàng tử phi, mặc dù hưởng thụ vinh hoa phú quý như phượng hoàng, rất tôn quý, nhưng lại không thể sống với bản chất thật của mình, lúc nào cũng cẩn thận tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164

Thời gian làm nàng dâu Hạng gia rất nhẹ nhõm, trong lòng bà bà có ý sợ hãi -- Không biết là sợ con trai hay là sợ con dâu võ nghệ cao cường, bà không dám quản con dâu, mỗi lần dạy quy củ chỉ làm đáng một chút, thời gian còn lại bà bà nàng dâu rất hòa hợp thâm tình, căn bản bà bà chưa từng tức giận với nàng dâu.

Về phần công công, ông ấy có chuyện của mình, vội vàng ôm tiểu thiếp xinh đẹp, ngay cả con trai cũng lười quản thì sao lại quản con dâu, hơn nữa một người nam nhân như ông cũng không tiện nhúng tay vào, tránh cho ngại ngùng với con dâu.

Gả đến Hạng gia đã một tháng, Ôn Ngạn Bình đã chuẩn bị tâm lý để chịu đựng một đám hậu viện của công công, trong lòng nàng đánh giá, một ngày ông ngủ với một người, một tháng sợ cũng chưa hết, hơn nữa chưa kể mừng một mười lăm còn phải ở chỗ chính thê đấy.

Nữ nhân có nhiều hơn nữa, đối với nam nhân này không có vấn đề gì, thứ nam thứ nữ đầy đủ, hơn nữa còn có thật nhiều, có một vài người đã lớn, Ôn Ngạn Bình đã gặp qua. Lúc Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình được các thứ muội thứ đệ kính trà, nét mặt mấy người đó vô cùng kính hãi, đến cùng do còn nhỏ, không cách nào kịp phản ứng như Hạng phụ Hạng mẫu, tất cả mọi người đều choáng váng hết hoảng.

Hạng mẫu nhìn qua, bà lập tức đổi thái độ, ánh mắt cao quý lãnh diễm liếc nhìn trượng phu và đám di nương tiểu thiếp, sau đó lại liếc nhìn đám thứ nữ thứ tử không phải do bà sinh ra, về mặt kiều ngạo: "Đây là con dâu của ta, hoàng thượng đã chính miệng khen ngợi, nàng rất hiếu thuận hiền lương thực đức."

Nói qua nói lại một hồi, mọi người đều trắng mắt nghe ra lời cảnh cáo trong đó, đây là nàng dâu Hạng gia do chính miệng hoàng thượng tứ hôn, ai dám có ý kiến chính là chống đối hoàng thượng! Đám tiểu thiếp xinh đẹp như hoa vội vàng vui vẻ lấy lòng, mà những thứ tử thứ nữ kia dù cho có nhận ra Ôn Ngạn Bình cũng không dám nói. Huống chi, có cho bọn họ một trăm lá gan, bọn họ cũng không dám đối nghịch với Hạng Thanh Xuân.

Theo lý thuyết, Hạng gia nhiều người, khó tránh sẽ sinh ra lục đục, đặc biệt đám thứ tử thứ nữ này trời sinh ra để đòi nợ, lúc nào cũng gây khó dễ cho con trai trưởng, vì vậy chuyện tranh đấu là không tránh khỏi. Nhưng mà, hiện giờ trong Tây viện vô cùng yên tĩnh, căn bản không có dấu vết của tranh đấu, Ôn Ngạn Bình thấy thế không vui, sau đó được Tần ma ma giải thích, nên nàng đã hiểu.

Thì ra những thứ tử thứ nữ này, thậm chí còn có Hạng phụ đều bị Hạng Thanh Xuân chinh đốn, căn bản không dám làm âm mưu, Hạng mẫu và nàng chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được.

Lúc Ôn Ngạn Bình nghe Tần ma ma kể lại hành động chinh đốn Tây viện vĩ đại của Hạng Thanh Xuân mà bà nghe ngóng được, Ôn Ngạn Bình suýt rớt cằm, năm đó hồ ly tinh mới mười lăm tuổi, mà đã làm việc quyết đoán, ngay cả Hạng phụ cũng chinh đốn, thật là quá....

Trong nhận thức của Ôn Ngạn Bình, một gia trạch bình an cần phải có hai điểm, một là nam chủ nhân liêm chính công bằng, hai là nữ chủ nhân phải thủ đoạn quyết đoán.

Trước tiên nói về nam nhân, nam nhân phong kiến đều thích ràng buộc, hơn nữa các phúc lợi trong xã hội phần lớn đều do nam nhân hưởng thụ, tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường. Người nam nhân nào không tham hoan hảo sắc, trong phòng lúc nào không có giai nhân tri kỷ? Chẳng qua, chỉ sợ nam nhân bất công, đối với nam nhân mà nói, thế tử chỉ để kính trọng, tiểu thiếp mới dùng để sủng ái, mà do một chữ sủng kia, đám tiểu thiếp được sủng đến không biết trời cao đất rộng, cũng do được nam nhân thiên vị che chở, tiểu thiếp và chính thê cùng lên lời dài, sức chiến đấu đó không đùa được đâu.

Rồi nói đến nữ nhân, nếu không có thủ đoạn, không quyết đoán, không ngừng quần lấy nam nhân, không quần thúc đám tiểu thiếp chặt chẽ, thì những ngày như thế không cách nào vượt qua, nếu không phải vì lợi ích của mình bị ảnh hưởng, nghiêm trọng hơn còn ảnh hưởng đến trường nam trưởng nữ của mình, thì không phải một câu "uất ức" là có thể nói hết được.

Mặc dù Hạng phụ là trưởng tử của Dĩnh Xuyên Bá, nhưng lại là một người không có chí tiến thủ, tật xấu rất nhiều, ngoại trừ không thông minh còn có một khuyết điểm lớn nhất: Hoa tâm phong lưu. Dẫn đến trong phòng có một đồng nữ nhân, thường xuyên đổi người cũ có người mới, nhìn thấy người hơi có tư sắc một chút là kéo lên giường mình ngay, nữ nhân dính đến ông không một trăm thì cũng tám mươi, và lại phạm vi vô cùng rộng rãi, từ nha hoàn bên cạnh Dĩnh Xuyên Bá phu nhân đến nha hoàn hồi môn của thế tử mình, ngoài ra còn có nha hoàn của các em dâu và còn nha hoàn trong viện của con trai...Được rồi, chỉ cần nơi nào có nữ nhân, thì đều có dấu chân của ông, quả thật Hạng phụ chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không hề dùng não suy nghĩ xem nữ nhân đó mình có thể dụng hay không, quy củ gì đi đó tất cả chỉ là mây bay.

Như thế, mấy năm nay toàn bộ Dĩnh Xuyên Bá phủ bị Hạng phụ làm cho chướng khí mù mịt, bởi vì Hạng mẫu Khúc thị không biết quản lý đám tiểu thiếp, tính tình còn nóng nảy động một chút là bùng nổ. Cuối cùng huyền não đến Dĩnh Xuyên Bá nổi giận, vứt bọn họ qua Tây viện, đóng cửa lại, để cho bọn họ tự lo cho mình là được, mặc dù trên danh nghĩa không ở riêng, nhưng kinh tế đồ dùng sử dụng riêng, cũng xem như là độc lập.

Mà khi đó, Hạng Thanh Xuân mới năm tuổi, hẳn cảm thấy mình là đích trưởng tử được yêu thương của Dĩnh Xuyên Bá phủ mà phải lưu lạc tới Tây viện hoàn cảnh như một con chó, điều này ảnh hưởng rất lớn tới hắn, đồng thời còn ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của hắn. Khi đó Hạng phụ không có người quần thúc, mọi chuyện càng thêm trầm trọng. Hạng mẫu dồn hết tâm tư lao đầu vào sự nghiệp đánh tiểu tam tiểu tứ, khó tránh việc bỏ bê con trai duy nhất, thiếu chút nữa gây họa lớn, làm cho hắn không thể tự mình lớn lên.

Sau khi Hạng Thanh Xuân từ từ lớn lên, mọi chuyện trong nhà cũng dần nắm chắc, bố cục thay đổi, hắn bắt đầu đuổi móng vuốt của mình ra.

Năm Hạng Thanh Xuân mười lăm tuổi, không biết có phải do xú tiểu tử nào đó ảnh hưởng hay không, sau khi thuyết phục Hạng mẫu, hắn mượn tay Hạng mẫu chinh đốn Tây viện, từ đó trở đi, thời gian khổ sở của Hạng phụ bắt đầu.

Hạng Thanh Xuân ra tay giống như sấm vang chớp giật, Hạng phụ Hạng mẫu gần như không nhận ra đứa con trai này, nhất thời hai ông bà sợ hãi không thôi, đợi tới khi bọn họ kịp phản ứng thì Tây viện đã được chinh đốn thỏa đáng rồi. Tây viện tiếng gió hạc lịch, mọi người phải nhìn mặt hắn mà làm việc. Vì thế, Hạng phụ trải qua một trận cắt da khoan tim đau khổ, liên tiếp bị tiểu thiếp âu yếm phản bội, còn không ngừng bị phu thê Dĩnh Xuyên Bá dạy dỗ, cái này mới là thủ đoạn rõ ràng nhất của con trai trưởng.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì quả thật muốn lấy mạng người!

Hạng mẫu ở giữa, giữ vững lập trường, chỉ cần há to mồm ngậm ngốc lắng nghe kết quả là được, ngay cả khi trượng phu nước mắt lăn chảy tới xin lỗi vì những năm qua để bà chịu uất ức, lấy mặt mũi mình ra thì sau này sẽ không bao giờ ái thiếp diệt thế nữa, bà cũng chỉ thần thờ.

Con trai quá lợi hại, người làm cha này rất sợ hãi!

Sau chuyện này, Hạng phụ nghe lời giống như cháu trai của Hạng Thanh Xuân, an phận hai năm. Hai năm quả là cực hạn rồi, lúc Hạng mẫu bắt đầu chú ý đưa tay vào tiểu viện của con trai, chọn cho con trai mấy nha hoàn thông phòng xinh đẹp, Hạng Thanh Xuân vung tay áo lên, Hạng phụ được bỏ lệnh cấm, không khách sáo thu nhận các nha hoàn thông phòng được chuẩn bị cho con trai.

....

Phản ứng của những người nghe chuyện xưa chỉ có thể!! Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!...

Ôn Ngạn Bình: = __=! Hồ ly tinh xấu xa, ngay cả phụ mẫu mình mà cũng dám ra tay!

Thế là, lúc thiếu niên Hạng Thanh Xuân mười bảy tuổi, đã có cảm xúc, cho là mình thích tiểu tử xấu nào đó mà trở nên âm u bi phẫn, Hạng phụ Hạng mẫu không ngoài ý muốn lại nằm trước hòng súng, bị con bắt hiếp gãy vò. Đến tận bây giờ, hai người đều không dám nói chuyện lớn tiếng với con trai, dù cho hẳn là nam nhân lớn tuổi chưa lập gia đình, hai người cũng chỉ có thể gắp trong lòng, không dám ép buộc hẳn.

Xét thấy chuyện hôn sự này là do con trai tự mình tìm, tuy Hạng mẫu đã từng nghĩ qua sẽ ản ản, thật sự bà rất an phận, cộng thêm thân phận con dâu không tầm thường nên không dám giằng co. Mà những nhân tố ảnh hưởng đến sự hạnh phúc của gia trạch -- tiểu thiếp, thứ tử thứ nữ các loại đã sớm bị chinh, bây giờ rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không cần đề ý tới.

Ôn Ngạn Bình thoải mái ngồi dựa trên thảm lông mềm mại trên giường, sung sướng ăn các quả nho đã được lột vỏ, đột nhiên nàng cảm thấy hồ ly tinh xấu một chút cũng tốt, nếu không năm đó hẳn đã sớm chết một trăm lần rồi, bây giờ chắc đã đi đầu thai.

Phi Y lột vỏ nho cho nàng, Tần ma ma ngồi trên ghế con trước giường, kể chuyện mấy ngày nay bà nghe được bên Tây viện cho nàng biết. Một là bà muốn nàng hiểu biết, làm tốt phận sự nàng dâu Hạng gia, hai là muốn nàng đối xử tốt với vị tân hôn phu một chút, đừng hờ ra là vụng về lắm, nên quần lấy vị hôn phu ở bên cạnh mình, nhanh chóng sinh con trai mới đúng.

Tần ma ma và Phi Y thật sự rất lo lắng cho tiểu cô nương, sợ nàng không kiềm chế được tính tình. Nàng lớn lên với tư cách là một bé trai, không có chút ý thức nguy cơ nào, không chỉ yêu thích gọi những nha hoàn xinh đẹp trong Xuân Hoa viện đến hầu hạ, mà còn không chịu nổi sự thân mật của trượng phu, mặc dù bây giờ Hạng Thanh Xuân yêu thương nàng, lúc nào cũng nhường nhịn nàng, nhưng về lâu dài, nam nhân nào cũng sẽ chán, muốn tìm nữ nhân biết dịu dàng chăm sóc, khéo léo hiểu lòng người, đến lúc đó giữa phu thê sẽ sinh ra kẻ hở.

Đối với sự lo lắng của Tần ma ma, Ôn Ngạn Bình vô tình nói: "Không sao đâu, nếu hẳn dám có dị tâm, thì ta sẽ cho hẳn đoạn tử tuyệt tôn!" Trong mắt nàng lóe lên ánh sáng lạnh, trong tay áo rộng thùng thình cất giấu đoản kiếm sắc bén lạnh như băng.

Tần ma ma gần như hôn mê, sắc mặt Phi Y xanh mét, về mặt hai người thể hiện "Cô nương này đã hết thuốc chữa".

Lập tức, với tư cách là ma ma giáo dưỡng, Tần ma ma không thể nhìn được bắt đầu dạy dỗ tiểu cô nương, muốn nàng hiểu rõ nữ nhân đời này dù cho không cần phải dựa vào nam nhân, nhưng phải để gia trạch bình an, bình ổn trôi qua một đời, nếu tùy tiện sử dụng sức mạnh thì khoảng cách sẽ ngày càng xa, mà về mặt tiểu cô nương lại là chờ mong một tương lai được đi ngao du bốn phương, chỗ ở bất định, Tần ma ma càng choáng váng.

Nàng kiên quyết muốn xoay chuyển mối hôn sự sai lầm này!

Trễ một chút, Hạng Thanh Xuân mới trở về, hẳn phát hiện tâm trạng Ôn Ngạn Bình không tốt, ăn cơm cũng ít hơn một chén, khiến cho hẳn hơi bận tâm, hẳn quay người dặn phòng bếp nhỏ trong Xuân Hoa viện chuẩn bị một ít thức ăn khuya cho nàng.

Buổi tối, tắm nước ấm xong, Ôn Ngạn Bình bò lên giường, sau đó nhắm chần lên chui vào.

Hạng Thanh Xuân dùng bữa tối xong thì ở trong thư phòng xử lý một vài công vụ, sau đó hẳn cũng nhanh chóng trở về, thấy nàng mệt mỏi, nhưng hẳn không hỏi nhiều, trước tiên đi tắm rửa rồi mới leo lên giường.

Ừ, bắt đầu cuộc sống phu thê phong phú về đêm rồi.

Chỉ là tâm trạng Ôn Ngạn Bình hôm nay không tốt, không muốn lăn giường với hẳn, nhưng mà cuối cùng nàng vẫn bị hẳn dụ dỗ đến mơ màng, bắt đầu mê man, lúc trở mình ngồi lên người hẳn, Ôn Ngạn Bình còn quyết tâm, hôm nay nhất định không được để hẳn áp xuống dưới, sau khi bắt chấp tư thế nữ trên nam dưới mà tiến vào, nàng bỗng không còn sức lực, cuối cùng hừ hừ giao lại quyền chủ động cho hẳn, nàng lại bị áp xuống phía dưới, thân thể bị trêu chọc đến khó chịu, địa phương hai người kết hợp liên tục truyền tới vui sướng -- Cảm giác giống như tia chớp đánh xuống, đầu óc nàng trống rỗng, miệng phát ra tiếng rên rỉ nức nở nghẹn ngào, vừa đau khổ vừa vui thích, hai tay cào vài cái sau lưng hẳn.

Tóc hẳn rũ xuống trước ngực nàng, mồ hôi nhỏ trên người nàng, hai thân thể giao hòa, bọn họ là người thân mật nhất trên thế giới này.

Tiếng thờ dục ồ ồ vang lên, hẳn tận hưởng gục xuống người nàng, đợi khi tiếng hít thở của hai người vững vàng, hẳn nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng vài cái, sau đó xoay người, để nàng trần trụi nằm trên người hẳn, nàng muốn ở phía trên, không phải hẳn đã để nàng ở phía trên hay sao?

Nam nhân được thỏa mãn thú tính thường rất dễ nói chuyện, Hạng Thanh Xuân cũng không ngoại lệ, tâm tình hẳn rất tốt, hỏi nàng: "Sao thế, hình như đêm nay nàng hơi mệt mỏi."

Ôn Ngạn Bình cắn hẳn một cái, vừa rồi hẳn lại áp nàng, ảm ức nói: "Tần ma ma giận ta rồi, bà ấy tức giận thật đáng sợ."

Thật ra Tần ma ma tức giận có đáng sợ, bà cũng sẽ không xử phạt hay mắng chửi ai, không nói người này còn là chủ tử của bà. Nhưng từ khi tiểu cô

nương còn bé, các bà đã dạy dỗ quy củ cho nàng, nàng làm không tốt, các bà phải cố gắng dạy, bị gầy vò không ít. Trong lòng nàng thật sự rất sợ hãi, nàng cảm thấy loại sinh vật như ma ma giáo đường này là đáng sợ nhất.

Hạng Thanh Xuân lạnh lùng, hấn còn không nở mắng tiểu cô nương, thế mà các ma ma dám mắng, giết chết bà ta!

"Ma ma mắng ta, không cho ta mới tân hôn mà đã nghĩ đến chuyện xa nhau, không có cô nương tốt nào suốt ngày muốn ra ngoài đi ngao du thiên hạ..."

Hạng Thanh Xuân trực tiếp âm u, hấn muốn đối đối tượng giết chết, hấn cảm thấy ma ma mắng đúng lắm, nên mắng thêm!

Hấn phần nộ, lười để ý đến chuyện nàng muốn ở phía trên, trực tiếp đề nàng xuống, nâng một chân nàng lên, dựa vào sự trơn trượt lúc này, vọt nhanh vào, đồng thời chặn miệng nàng, bắt đầu điên cuồng.

Kẻ thù quá giáo hoạt, tiểu cô nương cường đại trong nhất thời không thể sử dụng sức mạnh, cả một buổi tối phải chấp nhận bị ngược đãi, ngày hôm sau căn bản không dậy nổi.

Đậy không nổi cũng không sao, nàng vẫn nằm ở trên giường. Lúc này, phủ Đại hoàng tử sai người đưa thiệp mời tới, mời nàng ba ngày nữa đến phủ Đại hoàng tử thưởng cúc. Nghe nói hoa cúc trong phủ Đại hoàng tử nở rất đẹp, Đại hoàng tử phi cao hứng, mở tiệc chiêu đãi một số phu nhân, mời họ đến thưởng hoa uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165

Lúc Phi Y kiên trì gọi ở bên trong, Ôn Ngạn Bình đau khổ thức dậy.

Phi Y mở cửa sổ ra, để cho gió thu lùa vào thổi tán đi mùi vị mập mờ trong phòng, sau đó diu tiểu cô nương thần sắc ảm đạm không còn phấn chấn đến phòng tắm bên cạnh ngâm mình. Phi Y nhỏ vài giọt tinh dầu xua tan mệt mỏi vào trong thùng tắm xông đứng bên cạnh liếc nhìn tiểu cô nương đang chậm rãi rời khỏi y phục, không ngoài ý muốn, trên da thịt trắng nõn của nàng đầy dấu vết, nghiêm trọng nhất là ở giữa bắp đùi, ở đó còn có mấy dấu răng chóai mất...

Phi Y nhũn mày, đang định mở miệng nói gì đó, nhưng lại nuốt xuống. Tần ma ma nói, bọn họ đang tân hôn thân mật, khó tránh khỏi phóng túng một chút, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi, hơn nữa các nàng là hạ nhân, dù có đau lòng cô nương nhà mình, nhưng cũng không thể đi quản chuyện phu thê người ta được. Thế nhưng hiện tại xem ra, tiểu cô nương ở trong mắt cô gia là hấn hận không thể ăn luôn nàng, người nào đó đáng thương vẫn trì hoãn nghĩ, tương lai sẽ hòa ly rồi đi ngao du thiên hạ.

Cho nên, Phi Y nghi ngờ thật sự qua một thời gian nữa sẽ tốt sao?

Sau khi ngâm nước ấm xong, cuối cùng Ôn Ngạn Bình đã có cảm giác sống lại.

Sau khi đi thỉnh an Hạng mẫu về, Ôn Ngạn Bình để chân trần nằm dài trên giường gạch, trên người khoác một tấm thảm thêu hoa phú quý, tự mình bóc quýt ăn và sai người mang thiệp mời của phủ Đại hoàng tử tới.

Căn cứ vào ác cảm với Đại hoàng tử, lúc Ôn Ngạn Bình nghe được phủ Đại hoàng tử đưa thiệp mời tới, thì nàng bỏ qua một bên. Lúc này tinh thần được thả lỏng mới sai người đưa tới, nàng tùy ý mở ra nhìn một chút, không nói là sẽ đi hay không đi, càng không gấp gấp viết hồi thiệp trả lời theo đúng phép tắc.

Theo ý của nàng, nàng nhất định sẽ không đi, hoa viên nhà mình cũng có hoa cúc, đâu cần chạy tới phủ Đại hoàng tử ngắm? Hơn nữa nàng thích nhất là rượu hoa cúc nhà Mạc Tiềm làm, Tôn Tiểu Tiểu biết nàng thích, hàng năm đều sai người hầu Mạc phủ mang mấy hũ đến cho nàng nhắm nháp. Đương nhiên, chủ yếu nhất là năm đó Đại hoàng tử đối đãi với Hạng Thanh Xuân không tốt, giao tình đã sớm tàn, vì thế nàng không thể hiểu tại sao Đại hoàng tử phi lại đưa thiệp mời sang đây?

Suy nghĩ không ra, Ôn Ngạn Bình vút qua một bên, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, cho đến khi Hạng Thanh Xuân hồi phủ.

Sau khi Hạng Thanh Xuân trở về, hấn nhìn thấy mâm quýt vui hơn một nửa, thì biết tiểu cô nương ăn quýt thay cơm rồi, sắc mặt hấn lập tức trầm xuống, tiểu cô nương lại không biết sống chết cười híp mắt nuốt hấn múi quýt mà nàng định bỏ vào miệng mình, tươi cười hỏi hấn ăn ngon không, rõ ràng là nịnh nọt.

Hạng Thanh Xuân đoạt nửa quả quýt trên tay nàng, sau đó sai hạ nhân mang nước sạch đến, hấn tự mình rửa tay cho nàng, thuận tiện sai người bưng đĩa quýt đi, thấy nàng bất bình, hấn trầm mặt trách: "Quýt nhiều nước lại lạnh, nguyệt sự của nàng mới ổn được mấy ngày, nàng vẫn không biết sống chết ăn quýt, muốn bị đau chết hả?"

Nhắc đến loại vật đại di mục này, Ôn Ngạn Bình ảm đạm đau khổ, yếu ớt nói: "Có lẽ không nghiêm trọng như thế đâu?" Sau đó nàng nghi ngờ nhìn hấn, hừ

hừ: "Ngược lại huynh còn rõ hơn ta nữa!" Đồ không biết xấu hổ, cả chuyện này của nữ nhân cũng biết.

Loại chuyện này đương nhiên hẳn phải biết rõ ràng thì mới biết ngày nào được ăn thịt, ngày nào không, trước hết cứ ăn đủ rồi tính sau, mấy ngày không ăn được có thể hỏi tường lại tư vị.

Những lời này tức nhiên không thể nói, về mặt Hạng Thanh Xuân bình thần, cười lạnh một tiếng: "Không có cách nào, ai kêu mỗi lần người nào đó đến kỳ, đều giống như bị bệnh liệt giường vài ngày, trước kia ta không biết, còn sai người mang thức ăn ngon qua để nàng an tâm dưỡng bệnh, mong nàng mau khỏi, ai ngờ bị người nào đó không tìm không phôi lừa gạt, không chừng còn đang cười nhạo ta đấy..."

Ôn Ngạn Bình bị hắn nói thì chột dạ, đầu cúi thấp xuống, người co lại thành một đoàn, đỏ mặt: "Này! Rõ ràng trước kia huynh nói không ngại bị ta gạt!"

"Ta vốn không ngại mà." Hắn cười như gió xuân.

Gạt người! Miệng thì nói không có chuyện gì, nhưng hung quang trong mắt thì dày đặc, hận không thể ăn luôn nàng thì có.

Hạng Thanh Xuân cởi giày, để chân trần lên giường gạch giống nàng, sau đó ôm cả người và thâm vào lòng, hắn cọ cọ khuôn mặt non nớt của nàng: "Ta còn muốn cùng nàng chậm rãi già đi, con cháu đầy cả sân đường, chờ ta trở thành trí sĩ sẽ dẫn nàng rời kinh, đi du ngoạn khắp nơi, thực hiện nguyện vọng của nàng. Vì thế, nàng đừng tùy hứng nữa, ngoan ngoãn dưỡng thân thể cho tốt."

Hắn nói nghe hay lắm, làm Ôn Ngạn Bình cảm thấy mình đã làm chuyện ác gì không thể tha thứ được, trong lòng nàng tràn ngập áy náy. Nhưng mà tương lai giống như hắn miêu tả cũng rất tốt, một mình rời kinh du ngoạn thật sự rất cô đơn, có hắn theo bồi, có thể đầu võ mồm, có thể nói cười, thời điểm mùa đông, buổi tối còn có người làm ấm chăn. Chỉ là, phải chờ đến khi hắn thành trí sĩ, chắc phải rất lâu.

Trong lúc nhất thời, tiểu cô nương vô cùng dịu dàng tựa vào trong lòng hắn, nàng bỗng nhớ tới thiệp mời của phủ Đại hoàng tử, bèn nói với hắn chuyện này, sau đó tổng kết: "Tuy chúng ta quen biết với Nghiêm Khác, nhưng thật sự không quen với Đại hoàng tử phi, sao nàng ta đột nhiên đưa thiệp mời qua đây?"

Hạng Thanh Xuân chậm rãi vuốt tóc nàng, ánh mắt lướt qua mấy phần âm u. Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì tiệc ngắm hoa lần này là do Đại hoàng tử bảo Đại hoàng tử phi làm, nguyên nhân trong đó hẳn có thể suy đoán một chút.

Ngày đầu tiên tân hôn, lúc bọn họ kính trà trường bối, Hạng Thanh Minh bị Ôn Ngạn Bình hại bị bệnh uống thuốc mấy ngày, nên Hạng Thanh Minh vẫn dễ bụng, hẳn ta muốn tìm Ôn Ngạn Bình tính sổ, nhưng hiện giờ Ôn Ngạn Bình là đại tẩu của hắn ta, nàng còn là nữ quyền hậu viện, căn bản không thể gặp mặt, muốn báo thù cũng không thể nào báo được. Trong lòng hắn ta buồn khổ, trên mặt không giấu được, Đại hoàng tử nhìn thấy, tùy ý cười hỏi vài câu, Hạng Thanh Minh vẫn cho là Đại hoàng tử chán ghét Ôn Ngạn Bình, nên đã nói chuyện này cho Đại hoàng tử biết.

Hạng Thanh Xuân đã sớm đoán ra sẽ có ngày hôm nay nên không thấy lạ. Hắn tin rằng Đại hoàng tử muốn Đại hoàng tử phi tổ chức tiệc ngắm hoa, mục đích chính là muốn mượn cơ hội này xác định nghĩa nữ Ôn phủ thật ra là Ôn Ngạn Bình mà thôi.

Tâm tư Đại hoàng tử, Hạng Thanh Xuân biết được một chút, nhưng Đại hoàng tử từ nhỏ lớn lên trong cung, là đại trưởng tử, dù cho bây giờ không ở trong cung thì vẫn là hoàng tử tôn quý nhất, mỗi hành động lời nói đều bị người ta chú ý, cộng thêm hắn ta có chí lớn, lại cho rằng Ôn Ngạn Bình là nam nhân, đương nhiên hắn ta không có gan sinh ra tình cảm gì đối với một nam nhân, dù cho không khống chế được mà bị hấp dẫn, hắn ta cũng sẽ vô thức cho rằng, bởi vì mình ghét Ôn Ngạn Bình, nên mới không tự chủ mà nghĩ đến nàng thôi.

Chuyện này là nguyên nhân vì sao sau khi Hạng Thanh Xuân biết rõ thân phận của Ôn Ngạn Bình mà vẫn che giấu, nếu để Đại hoàng tử biết được thân phận của Ôn Ngạn Bình, chỉ sợ nếu Ôn Ngạn Bình không tiến vào phủ Đại hoàng tử làm trắc phi thì cũng không đến phiên hắn lấy. Đại hoàng tử sẽ phả hủ tất cả, hẳn ta không để thuộc hạ mình từng từ ghét bỏ lấy tiểu cô nương trong lòng mình được.

Nghĩ xong, Hạng Thanh Xuân nhìn tiểu cô nương không thành thật làm tỏ trong lòng mình, tiểu cô nương không biết tâm tư Đại hoàng tử, hơn nữa mấy năm nay Đại hoàng tử thường nhắm vào nàng, nên nàng rất chán ghét hắn ta. Nếu Đại hoàng tử biết thân phận thật sự của Ôn Ngạn Bình, không biết hẳn ta có thể đi trước một bước biến nàng thành Đại hoàng tử phi hay không?

Chỉ là, bây giờ ván đã đóng thuyền, Đại hoàng tử có tâm tư gì cũng vô ích.

"Nếu Đại hoàng tử phi đã đưa thiệp mời, thì nàng đi đi." Hắn lạnh nhạt nói, "Không bệnh không tiện từ chối, không nên làm mất mặt Đại hoàng tử phi."

Ôn Ngạn Bình suy nghĩ một chút, xấu hổ nói: "Thật ra ta không dám đi gặp Đại hoàng tử phi, nếu nàng ấy nói cho Nghiêm Khác biết, ta sẽ rất mất mặt, sau này Nghiêm Khác sẽ có lý do để cười nhạo ta."

Ánh mắt nam nhân lạnh lùng, hắn lại nói: "Nghe nói Vệ Quốc Hầu phu nhân rất yêu thương người con trai út này, sùng bái không ra hình dạng gì, quân giáo không nghiêm, trước đây mấy ngày Vệ Quốc Hầu nói, qua năm sau sẽ đưa Nghiêm Khác đến chỗ tướng quân Nghiêm Luật rèn luyện một phen. Sau này không biết khi nào mới hồi kinh, dù sao cũng không gặp được, nàng không cần lo lắng hắn ta sẽ cười nhạo nàng."

Ôn Ngạn Bình nghe xong, đầu lông mày nhăn lại, không nàng khỏi lo lắng cho bằng hữu tốt, tài năng của Nghiêm Khác thế nào nàng biết rõ, hơn nữa tính tính cậu ta còn khiến người ta rất đau đầu đấy.

Tuy Ôn Ngạn Bình không thích, nhưng Hạng Thanh Xuân đã nói như thế, nàng đành tự mình viết hồi thiệp, nói với Đại hoàng tử phi, hôm đó nàng sẽ đến dự tiệc đúng giờ.

Nhưng mà, có một câu nói rất đúng: Kế hoạch không theo kịp biến hóa!

Ngày tổ chức tiệc, Ôn Ngạn Bình đang định chuẩn bị đi, ai ngờ phát hiện: Đại di mộ hung tàng lại đến rồi! QAA

Thân thể nàng mềm nhũn, nàng bò lại giường, ôm bụng kêu ô ô.

Nương ơi! Đau chết con rồi! Hồ ly tinh miệng quạ đen, lần này đau chết nàng rồi.

Sau khi nghiền răng nghiền lợi, tiệc hôm nay không thể đi được, Ôn Ngạn Bình bắt đắc dĩ, chỉ có thể cố gắng ngồi dậy viết một phong thư đầy thâm tình xin lỗi, sai người mang lễ vật đến phủ đại hoàng tử bồi tội với Đại hoàng tử phi.

Trong đại sảnh phủ Đại hoàng tử, Đại hoàng tử phi tự mình tiếp kiến ma ma Hạng phủ phái tới báo tin, nghe ma ma nói thân thể Hạng thị lang phu nhân không khỏe không đến dự tiệc được, nàng ta hợp thời nở nụ cười dịu dàng hỏi thăm, tư thế ung dung cao quý không thiếu phần cao ngạo, khoảng cách thích hợp khiến người ta thận trọng, không dám can rờ.

Sau khi ma ma Hạng phủ rời đi, Đại hoàng tử phi mở thư ra xem, Ôn Ngạn Bình được Ôn Lương tự mình dạy bảo, tuy làm thơ viết chữ không có gì tài cán gì, nhưng viết một phong thư xin lỗi thì không có vấn đề. Đại hoàng tử phi đọc thư xong mỉm cười, thầm nghĩ Hạng thị lang phu nhân thật tài hoa, từ trong câu chữ có thể bày tỏ sự áy náy của nàng khi không thể đến dự tiệc, khiến người ta không nỡ trách tội nàng. Đại hoàng tử phi nhìn nét chữ không tính là đẹp kìa, thậm chí còn hơi mạnh mẽ, trong lòng nhớ đến thân phận nghĩa nữ Ôn phủ của nàng.

Trễ một chút, Đại hoàng tử mới trở về, nghe nói Đại hoàng tử phi đang chiêu đãi các nữ quyền trong vườn cúc, bước chân Đại hoàng tử dừng lại, vườn cúc nằm sát Thương Hà cư, Đại hoàng tử bèn đi đến đình nghỉ mát trên núi giả ở Thương Hà cư.

Nơi đây tầm nhìn rất tốt, có thể thấy toàn bộ vườn cúc. Đại hoàng tử im lặng đứng một lát, chân mày hơi nhíu lại, nhanh chóng rời khỏi Thương Hà cư, gọi ma ma hầu hạ bên cạnh Đại hoàng tử phi tới hỏi hôm nay nữ quyền đến dự tiệc gồm những ai.

Ma ma kể từng người cho Đại hoàng tử biết, Đại hoàng tử không nhịn được hỏi: "Chỉ những người này, có ai không tới không?"

"Nghe nói hôm nay Hạng thị lang phu nhân không khỏe nên không tới."

Nghe thế, Đại hoàng tử cười lạnh, hần thầm nghĩ, thân thể không khỏe? Sợ rằng không dám đến đây thì có? Nhưng mà hần nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, hần cảm thấy nếu thật là người nọ, dù cho trời có sập xuống, thì không có chuyện gì mà nàng không dám làm, chẳng lẽ thật sự không khỏe?

Mà Ôn Ngạn Bình bị Đại hoàng tử nghi ngờ có phải không khỏe thật không cả ngày một mõi nằm trên giường, ôm bụng đau đớn, khóc không ra nước mắt nghe Tần ma ma và Phi Y kể chuyện này hôm trước nàng điên cuồng ăn quýt.

Ah ah ah!! Nàng đã bị dạy dỗ rồi đừng mắng nữa mà.

Sau giờ ngo, Ôn Ngạn Bình uống thuốc xong mơ màng nằm trên giường, nàng phát hiện túi chườm ấm trên bụng bị người ta lấy ra, sau đó thân thể rơi vào một vòng ôm ấm áp, một đôi tay khô ráo dán vào bụng nàng, nhẹ nhàng xoa xoa, nàng hết sức thoải mái, chỉ chớp lát sau, nàng đã ngủ thật say.

Đợi khi nàng tỉnh lại, chân trời đã hiện ra màu vàng nhạt, ngoài cửa sổ hắt lên một màu sắc cổ xưa.

Hơi thở ấm áp phun lên trên cổ nàng, nàng nghiêng đầu là có thể nhìn thấy khuôn mặt đang dán sát sau lưng.

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, Ôn Ngạn Bình đưa tay cảm lấy bàn tay to ấm áp đang đặt trên bụng nàng, nàng thầm nghĩ, có lẽ cùng hần qua cả đời cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166

Thời gian đi cả hung tàn đến thăm, tiểu cô nương lười biếng hơn bình thường rất nhiều, mặc dù không đến mức xuân đau thu buồn nhưng cũng không có tinh thần, nói chung điều có thể làm cho nàng vui cười chính là một đám tiểu mỹ nhân hầu hạ trong nội viện kia.

Không thể không nói, lúc Ôn Ngạn Bình chưa gả, sở dĩ nàng thích chạy tới Hạng gia tuyệt đối là do đám tiểu mỹ nhân trong Xuân Hoa viện. Bản thân Hạng Thanh Xuân vốn đã xinh đẹp, cộng thêm tính cổ chấp, yêu cầu đối với nha hoàn hầu hạ trong viện đương nhiên rất cao, nha hoàn phải xinh đẹp khiến hần thuận mắt mới được, gả sai vật thì phải anh tuấn dễ nhìn, bằng không hần tình nguyện có ít người hầu hạ một chút.

Bây giờ, có Ôn Ngạn Bình ở đây, nàng vô cùng sáng khoái thu nhận tất cả các tiểu mỹ nhân hầu hạ mình, ngoại trừ Nghênh Hà và Phi Y, các tiểu mỹ nhân còn lại được chia theo nhóm hầu hạ, năm ngày đổi một nhóm, qua một tháng, nàng đã biết trong mỗi nhóm có những ai những ai, nhớ rất kỹ càng, nếu hôm nào thiếu ai, nàng cũng có thể há miệng gọi tên người đó. Bây giờ thân thể nàng không khỏe, nàng còn ân cần bảo nha hoàn đi mời đại phu giúp

mình nữa.

Đương nhiên, tiểu cô nương thích các tiểu mỹ nhân, thì một số tiểu mỹ nhân không an phận cũng rất thích sự thức thòi của nàng, các nàng ta thường xuyên thân cận hầu hạ trước mặt nàng, các nàng ta muốn nàng nhớ kỹ, sau đó tìm cơ hội hầu hạ trong phòng, đến lúc đó dựa vào bản lĩnh của mình có thể dễ dàng tiếp cận đại thiếu gia, ngoài ra, thiếu phu nhân tưởng mạo bình thường làm sao là đối thủ của các nàng được? Các nàng phải tìm cách kéo đại thiếu gia đến bên cạnh mình, sinh một trai một gái, thì nửa đời sau không cần lo nữa.

Đám người Tần ma ma nhìn là biết, chỉ là thấy tiểu cô nương vui vẻ cười đùa, bà không thèm để ý đến sự lo lắng của Nghênh Hà, ngoài mặt bà không nói gì, chỉ âm thầm bảo vệ trong phòng thật tốt, những thứ khác bà mặc kệ tiểu cô nương muốn làm gì thì làm.

Tần ma ma thật sự rất cao kiến, rất nhanh, tiểu cô nương rốt cuộc chọc người nào đó bức mình rồi.

Thời điểm đi cả hung tàn rời khỏi, Ôn Ngạn Bình vui vẻ trở lại, lúc đôi tiểu phu thê đến thỉnh an Hạng mẫu, Hạng Thanh Xuân bỗng đưa ra ý kiến, nha đầu trong nội viện của mình đã lớn tuổi, cần phải gả đi hoặc phóng xuất rồi, bày tỏ Hạng mẫu là đương gia chủ mẫu nhân từ

Hạng mẫu ngẩng người, đang lúc bà muốn mở miệng, Ôn Ngạn Bình đã cắt ngang, phản đối: “Đâu có? Các nàng ấy mới mười sáu mười bảy tuổi, có thể giữ lại mấy năm nữa mà.”

Hạng Thanh Xuân đã có âm mưu từ trước, mỉm cười: “Nếu nàng thích, sao ta lại không muốn giữ mấy nàng ta lại hầu hạ nàng thêm mấy năm nữa? Nhưng ta nghe Chiêu Quang nói, người nhà của một số nha hoàn có tìm tới, bày tỏ các nàng đã lớn tuổi, hi vọng khi khế ước đến hạn, người nhà muốn đón các nàng ra ngoài tìm mối hôn sự tốt.”

Ôn Ngạn Bình giật mình: “Thật sao? Có bao nhiêu người?”

“Ừ, để ta nhớ xem, hình như có Từ Bình, Phù Vân, Bích Đào, Diệu Lệ...Không nhiều lắm, có mấy người đó thôi.”

Ôn Ngạn Bình đánh mặt, toàn là mấy nha hoàn xinh đẹp, còn biết cách hầu hạ, vừa biết nhiều món ngon vừa biết dỗ dành, nàng thật sự rất thích, thấy các nàng ấy trong lòng nàng rất vui vẻ.

“Trùng hợp thế?” Trực giác mách bảo nàng không tin, nàng nhìn nhìn hẳn, dù sao nam nhân này đã có quá nhiều lịch sử đen tối.

Hạng thị lang đại nhân vô cùng chân thành, cười dịu dàng: “Đúng là như thế, Chiêu Quang đã nhận sự nhờ vả của người nhà các nàng ấy, muốn cầu xin chút ân tình, sau khi ta nghe cũng thấy rất trùng hợp. Sau đó ta nhớ mang máng, thời gian các nàng ấy nhập phủ cũng gần nhau, không có sai lệch mấy, nên không có gì lạ.”

Ôn Ngạn Bình không nỡ bỏ các tiểu mỹ nhân, nhưng mà cũng không thể ngăn cản người ta trở về đoàn tụ với người nhà, tìm mối hôn sự tốt được. Nàng nhìn Hạng mẫu, hỏi: “Nương, khế ước của đám người Từ Bình khi nào đến hạn ạ?” Những nha hoàn kia là do Hạng mẫu đưa tới, vẫn tự bán thân đều do Hạng mẫu giữ.

Lúc này, Hạng mẫu đã choáng váng, vô thức đáp: “Phải xem lại mới biết, lúc đó không xem rõ, ta không nhớ lắm.”

Đối với câu trả lời của Hạng mẫu, môi Hạng Thanh Xuân cong lên một cái, Ôn Ngạn Bình hơi đau lòng, Hạng thị lang thương thê tử không khỏi an ủi một phen.

Hạng mẫu nhìn thấy thì sững sờ, sau đó dùng tay đỡ trán, bà cảm thấy mình bị đôi phu thê này làm mê mang rồi.

Rõ ràng những nha hoàn được đưa đến Xuân Hoa viện kia, trên danh nghĩa là hầu hạ, nhưng thật ra là để làm nha hoàn thông phòng cho con trai, hơn nữa do con trai hay bắt bẻ, nên bà chọn đi chọn lại, dụng mạo thì không cần phải nói, tính tình còn phải dịu dàng hiền thực, tuyệt đối sẽ không gây chuyện thị phi châm ngòi ly gián, không thôi con trai vừa nhìn thấy sẽ hận không thể ném đám người kia ra ngoài -- Trước kia đã ném quá nhiều, Hạng mẫu nhớ kỹ yêu cầu của con trai, bà nhất định sẽ làm tròn bổn phận.

Nhưng mà lúc này, con trai lại quyết liệt muốn đuổi đám nha hoàn kia ra khỏi phủ, tự tìm hôn sự, con dâu thì lưu luyến không rời --- Hình như hơi ngược thì phải?

Mặc kệ có ngược hay không, lúc Hạng Thanh Xuân rời khỏi, Hạng mẫu nhanh chóng hành động, gọi ma ma tâm phúc tới tìm những khế ước bán thân của đám nha hoàn kia, sau đó bà phát hiện đúng là qua năm sau là đến hạn, đến lúc đó nếu các nàng ta muốn ở lại thì cũng có thể, gả cho gã sai vặt và có thể tiếp tục hầu hạ thiếu phu nhân như trước. Sau đó, Hạng mẫu sai người đi tìm Nha tử, bà muốn mua mấy nha hoàn được dạy dỗ tốt, đương nhiên, không cần tìm nha hoàn xinh đẹp nữa, thanh tú đoan chính là được rồi.

Tuy Hạng mẫu không thông minh, nhưng bà được con trai âm thầm chỉ điểm -- nhắc nhở nhiều năm như thế, làm sao bà không hiểu ý con trai, những nha hoàn này nhất định phải thả ra! Nghĩ xong, bà không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Tần ma ma và Phi Y thấy tiểu cô nương uể oải trở về, sau khi hỏi rõ ràng mọi chuyện, hai người nhìn nhau, thầm nghĩ cô gia quả là ma cao một trượng!

Ngay lúc Ôn Ngạn Bình còn đau khổ trong hậu viện vì sắp xa các tiểu mỹ nhân, Ôn phủ đột nhiên phái người qua báo cho nàng biết một tin tốt: Như Thúy cô nương có tin vui!

“A a, ta lại sắp có thêm đệ đệ muội muội rồi hả?” Ôn Ngạn mở to hai mắt, ngờ ngác hỏi.

Ma ma tới báo tin là một lão nhân trong Ôn phủ, vui mừng nói: “Đúng vậy, sau khi hai tiểu công tử và tiểu thư biết thì hết sức hào hứng.”

Nghe xong, Ôn Ngạn Bình làm sao ngồi yên được, nằng lập tức đi bẩm báo Hạng mẫu nói rõ mọi chuyện, bày tỏ nàng muốn trở về Ôn phủ một chuyến.

Đây là chuyện tốt, Hạng mẫu sai người đi chuẩn bị kiệu và lễ vật, cười nói với nàng: “Bà thân gia thật có phúc khí, không biết lần này có phải là tam bào thai nữa không.” Dứt lời, trong lòng bà vô cùng hâm mộ, nếu lúc trước bà cố gắng một chút, kéo trượng phu ở lại chỗ mình, thì Tây viện đã có mấy đứa nhỏ do mình sinh ra, chứ không phải là ở trong bụng đám nữ nhân kia chui ra đối nghịch với bà.

Khóc miệng Ôn Ngạn Bình giật giật, nằng gãi mặt: “Chuyện này, cũng chưa biết được.”

Xoay đầu, nằng lo lắng không biết lần này hoàng đế có lấy đứa nhỏ ra đặt cược nữa hay không?

Hạng mẫu vô cùng ghen tỵ, bà có mấy phần khó chịu không hiểu tại sao. Xuất thân của phu nhân đương kim thái sư đương triều, còn ai không biết? Lúc Ôn Lương xin hoàng thượng chi hôn, lão Trần Quốc Công còn tiến cung khóc lóc kể lể, huyền não khiến dư luận xôn xao, có người âm thầm dè bĩu, nam nhân tình trường, sẽ không sủng một nha hoàn bại hoại không môn đăng hộ đối quá lâu, cứ chờ mà xem, nha hoàn bại hoại chính là nha hoàn bại hoại, sớm muộn gì cũng sẽ bị chán ghét vứt bỏ, hơn nữa nằng còn là một nữ nhân không thể sinh con, Ôn Lương chỉ lấy về để trả nợ thôi, ngày nào đó sẽ bị hừ...bla...bla...

Nhưng mà, sự tình quanh co, mọi chuyện chuyển hướng khiến mọi người trợn mắt há mồm, thế sự vô thường, người ta không chỉ truyền ra tin vui, bụng to lên, còn nghe nói là song sinh, sau khi sinh ra trực tiếp ôm ba đứa, trong đó có hai bé trai, may mắn trong thiên hạ này đều bị nằng ấy chiếm hết, vận khí không phải tốt bình thường đâu.

Hiện tại, đã qua mấy năm, Ôn phủ lại truyền ra tin vui, và lại Ôn Tử Tu chưa bao giờ nói vứt bỏ nằng ấy, thậm chí cả nha hoàn thông phòng cũng không có một người, thật là tấm gương nam nhân tốt trong thiên hạ -- đương nhiên là không tính Túc vương. Túc vương là do mệnh cách không tốt, ai gả cho hắn cũng đi đời nhà ma, chỉ có Túc vương phi mạnh mẽ mới có thể tiêu thụ, không ai muốn chết mà gả cho loại nam nhân này.

Rất nhanh, Ôn Ngạn Bình đã trở lại Ôn phủ, trở lại địa bàn trước kia của mình, tiểu thư khuê các tao nhã lịch sự, dịu dàng yên tĩnh lập tức thoát khỏi dây cương biến thành ngựa hoang, nằng long hành hổ bộ đi qua hành lang, Phi Y đuổi theo không kịp nằng.

Đến phòng ấm trong hậu viện, Như Thúy đang ngồi trên giường, ôm một cái lò sưởi tay bằng ngọc, mỉm cười nhìn tiểu cô nương đang thêu y phục nhỏ bên cạnh. Trên giường đặt một cái bàn nhỏ khắc hoa, phía trên bày các loại hoa quả khô và điểm tâm.

“Nương!” Ôn Ngạn Bình chạy ào tới.

Thấy Ôn Ngạn Bình về, hai mẹ con Như Thúy vui vẻ vô cùng, đã lâu không gặp, Quý Quý mừng rỡ nhào tới, ôm lấy mặt nằng cọ cọ, tiếng cười vui vẻ tràn ngập khắp phòng.

Lam Y Thanh Y vội vàng đi chuẩn bị điểm tâm cho tiểu cô nương về thăm nương gia, thuận tiện lôi kéo Phi Y xuống dưới hóp mặt nói chuyện phiếm, sẵn giúp Như Thúy cô nương điều tra xem tiểu cô nương có...bạo hành trượng phu nữa hay không.

“Sao lại đột nhiên trở về thế?” Như Thúy cô nương cười hỏi.

Ôn Ngạn Bình và Quý Quý ngồi chung với nhau, cách Như Thúy một cái bàn nhỏ, nằng lấy một hạt đào, trực tiếp dùng tay tách ra, đưa đến trước mặt Như Thúy, mời Như Thúy ăn.

“Nghe nói con sắp có thêm đệ đệ muội muội, nên muốn trở về nhìn một cái.” Ôn Ngạn Bình cười híp mắt, quan sát cái bụng còn bằng phẳng của Như Thúy cô nương, cười nói: “Quả nhiên, cha càng già càng dẻo dai, rất cố gắng, nương sinh cho chúng con thêm vài đệ đệ muội muội đi ~”

Lam Y liếc mắt: Nào có ai nói cha mình như thế đâu?

Như Thúy phốc một tiếng cười rộ lên, điểm điểm mũi của nằng: “Lời này ngàn vạn lần không thể để Ôn đại nhân nghe thấy, chàng sẽ giận đấy. Hơn nữa, Ôn đại nhân thật giống yêu tinh, đã ba mươi tuổi rồi mà nhìn cứ như hai mươi, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy chàng già đi.”

Lam Y liếc mắt lần nữa: Nào có ai nói tướng công mình như vậy đâu?

“Nương, ngài cũng như thế thôi, thoát nhìn rất trẻ tuổi, chẳng trách cha muốn lấy ngài, nếu cha lấy nữ nhân khác, thì đứng chung một chỗ người ta sẽ tưởng là mẫu tử đây.” Nói xong, nằng tiến lại gần mặt Như Thúy cô nương cẩn thận quan sát, đúng là tiểu mỹ nhân, nhìn thế nào cũng không thấy già.

Nói đùa một lát, đến phiên nương nhìn bụng con gái: “Nghe nói trước khi đi cả hung tàn đến con đã ăn hết nửa rổ quýt, dẫn đến đau bụng, phải không? Con đã xuất giá rồi, sao vẫn còn trẻ con như thế? Thân thể con vốn đã yếu ớt, những năm gần đây điều trị rất vất vả mới có chút thành quả, không được để thân thể tổn hại hơn nữa. Bên cạnh ta có Vương ma ma rất biết làm món ăn bồi bổ, lát nữa con dẫn bà ấy về, để bà ấy giúp con điều dưỡng, đến khi điều dưỡng tốt thì nên sinh một đứa nhỏ...”

Lúc tiểu cô nương nghe thấy về trước thì trẻ môi không vui, câu nói kế tiếp thì như sấm giữa trời quang, nằng sụp đồ nói: “Sao con có thể sinh con được?”

Như Thúy cô nương bình tĩnh: “Con không sinh chẳng lẽ để Thanh Xuân sinh?” Tiểu cô nương vẫn cho mình là nam nhân chắc!

Tiểu cô nương càng hồng mắt: “Tại sao con phải sinh con? Con phải làm nam nhân...”

“Khụ, sao con lại quên rồi, con là cô nương gia. Nghe lời, về sau có đứa nhỏ, con không muốn thừa nhận cũng không có cách nào.” Như Thúy cô nương tiếp tục bình tĩnh.

Sau khi Ôn Lương trở về, hắn thấy tiểu cô nương rầu rĩ không vui nên ngạc nhiên hỏi: “Ngạn Bình làm sao thế? Không vui khi có thêm đệ đệ muội muội hả?”

Dù là mỹ nam cũng không có cách nào chữa khỏi tâm hồn bị tổn thương của nàng, Ôn Ngạn Bình thở dài: “Sao có thể? Con rất vui mừng, vừa nghe nói là con tới thăm nương ngay. Chỉ là...nương nói sau này con cũng phải sinh con...”

Ôn Lương im lặng nhìn nàng: “Con không sinh chẳng lẽ để Thanh Xuân sinh? Con mới là cô nương mà?”

Không hổ là phu thê, câu trả lời giống nhau như đúc.

Ôn Ngạn Bình ghen hờn không nói nữa.

Nàng ở Ôn phủ chơi cả buổi tối, cho đến khi Hạng Thanh Xuân hết việc thuận tiện đến đón nàng về.

Hai người ngồi trong kiệu, Hạng Thanh Xuân nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

Ôn Ngạn Bình buồn bực nhìn hắn một cái, sau đó nhìn về phía bụng hắn, trong lòng chua xót một chút, mới chậm rì rì nói: “Sau này, nếu có đứa nhỏ, ta sẽ đảm đương chức danh cha! Ta sẽ dạy con võ nghệ, để con trở thành nam tử hán đội trời đạp đất!”

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân cứng ngắc nhìn nàng, nàng muốn làm cha, chẳng lẽ hắn phải làm nương hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167

Bên trong màn trướng mờ tối, tiếng thở dốc mập mờ trầm ấm vang lên, thỉnh thoảng truyền ra mấy tiếng khóc nghẹn ngào, bị gió bắc ngoài cửa sổ nuốt trọn, bên trong chỉ còn lại những âm thanh loáng thoáng, khó có thể phân biệt.

Trong đêm chần lộn xộn, thiếu nữ nằm sấp nắm chặt cái chăn dưới thân, nàng nức nở nghẹn ngào khóc không thành tiếng, “...Huynh, huynh bắt nạt ta... hồ ly tinh...đừng...”

Hắn đỡ lấy eo nàng, tấn công điên cuồng, cúi người xuống, vụn vật hôn lên vết thương dữ dần sau lưng nàng, trong lòng hắn tràn ngập thương tiếc, nhưng khoái cảm tràn trề, tình cảm phức tạp đan xen vào nhau, giống như chỉ có bá đạo chiếm hữu càng sâu thì mới trung hòa tình cảm trong lòng.

“Không phải nàng muốn làm cha sao? Nếu không cố gắng một chút thì làm sao có đứa nhỏ được?” Hắn thở hắt hển, cười nói.

Rõ ràng là giọng nói vô cùng dịu dàng, nhưng nàng lại có cảm giác như có ác ý trong đó, loại cảm giác bị đùa giỡn khiến nàng nhịn không được cong người, nổi giận mắng: “Nhưng mà ta không muốn sinh...Tại sao không phải huynh sinh chứ? Nếu huynh sinh, huynh có muốn làm cha ta cũng không ngăn cản đâu...A...”

Bỗng dưng, hắn bứt ra, cảm giác hư không ập tới làm cho nàng rên khẽ một tiếng, ai ngờ cơ thể nàng bị người ta lật lại, sau đó chân dài nhỏ của nàng bị nâng lên đặt trên vai hắn, nam nhân lấy tốc độ vô cùng đáng sợ vọt vào nơi ấm áp ẩm ướt của nàng, cái loại đột nhiên mãnh liệt đâm tới này khiến đầu óc nàng trống rỗng, thân thể run rẩy, rốt cuộc không nói lên được câu nào hoàn chỉnh.

Điên cuồng tra tấn, thay đổi mấy loại tư thế, dù cho tiểu cô nương có giá trị vũ lực cao cũng bị gãy vò đến biến sắc, nàng suy yếu đến nỗi không nói ra được lời cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, nàng vẫn thật lòng cho rằng mình không có sai, với giá trị vũ lực của nàng, tuyệt đối có thể dạy con trai trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, hồ ly tinh thích cong cong lượn lượn có thể dạy dỗ con gái, nhất định sẽ dạy ra một thực nữ danh môn tinh thông cảm kỳ thi họa, phân công như thế rất hợp lý rồi vì sao hắn còn tức giận chứ? Không phải nói hai người phải phối hợp thực hiện hả?

Không biết qua bao lâu, đầu óc nàng choáng váng mơ màng tỉnh lại, phát hiện mình được người ta ôm vào phòng tắm, nước ấm bao bọc thân thể, tinh dầu bốc hơi trong không khí mật mù, hương thơm thanh nhã thoang thoảng dễ chịu.

Nàng giống như tiểu cầu ngồi trong lòng nam nhân, hai tay hắn mon trón từng tác từng tác trên vết sẹo dữ tợn sau lưng nàng, làm nàng cảm thấy tê dại ngơ ngẩn.

Nàng rụt rụt lưng, không phải nàng muốn tránh khỏi tay hắn, mà là không muốn hắn nhìn thấy rõ vết sẹo xấu xí kia. Năm xưa, trên thân thể nàng có rất nhiều vết thương nhỏ, ngoại trừ vết sẹo dờ tợn này, còn có rất nhiều vết phỏng nhỏ, có cái rất cạn rất nhạt, có cái lại rất sâu, mỗi lần hắn nhìn thấy thì thất thần thật lâu.

So ra, trong mắt nàng, hắn hoàn toàn giống như bạch ngọc, da thịt hoàn mỹ không khiếm khuyết, làm nàng đôi khi rất xấu hổ khi thân thể hai người đối lập như thế. Đồng thời trên cơ thể nàng có những vết sẹo gần như là bị hủy dung, nên khó trách nàng không muốn hắn nhìn thấy, nàng mất tự nhiên thật lâu, cho đến khi hắn sờ hết, từng tắc từng tắc cấn qua một lần, gặm đến nàng buồn bực kêu đau hắn mới buông tha. Sau đó nàng cảm thấy nếu hắn đã không chê rồi thì mất tự nhiên cái gì nữa, cứ theo hắn thôi.

Sờ sờ một lát, hắn cúi đầu ngậm môi nàng, mớm mấy ngụm nước vào miệng nàng, hóa giải yết hầu khô khốc. Hai bàn tay ấm áp vuốt ve xoa bóp trên người nàng, giúp tan giảm bớt mệt mỏi, cảm giác thoải mái khiến nàng buồn ngủ, hình như nàng nghe thấy hắn nói nhỏ bên tai điều gì đó, trong lúc mơ mơ màng màng, nàng hàm hồ đáp ứng, đầu tựa vào hõm vai của hắn, ngủ say sưa.

Đến khi nàng cảm thấy nơi riêng tư bí mật của mình bị một ngón tay gãi gãi, chậm rãi chọc vào, bới móc dẫn dắt đồ vật lưu lại lúc này đi ra, nàng bỗng bừng tỉnh, bắt lấy tay của hắn, ánh mắt khóc đỏ khi này trùng lớn, “Huynh muốn làm gì?”

Khóe mắt ửng đỏ, trềng lên khiến người ta cảm thấy không phải tức giận, mà ngược lại mị nhãn như tơ rất hấp dẫn, làm hắn không nhịn được kéo nàng sát vào lòng, dịu dàng hôn môi, sau đó tiếp tục thanh lý đồ vật trong cơ thể nàng, chậm rãi nói: “Yên tâm, hôm nay biểu hiện của nàng rất tốt, ta sẽ không làm gì nữa đâu.”

Sắc mặt nàng khó coi: “Hôm nay huynh ép ta rất nhiều lần, lần tới ta muốn phản công!”

“Được, rất hoan nghênh!”

Lợn chết không sợ nước nóng quả nhiên đã đạt cảnh giới cao nhất, hiếm khi tiểu cô nương thất bại, nàng nhìn xuống cảm giác kỳ lạ trong thân thể, kéo tay của hắn ra, đỏ mặt nói: “Được rồi, được rồi, không cần huynh làm cho ta, ta tự mình làm là được rồi...” Chuyện thân mật như vậy, khiến người ta rất xấu hổ đó.

Hắn dùng tay nâng bờ mông mượt mà của nàng, bao vây thân thể mềm mại vô lực của nàng, mạnh mẽ tiếp tục động tác vừa rồi, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Không phải mới vừa rồi nàng đã đồng ý sao, thân thể nàng còn chưa trở về hết, chúng ta không vội có đứa nhỏ...”

Hai mắt nàng trùng lớn, vẻ mặt mờ mịt, nàng đồng ý cái gì?

“Huynh không muốn có đứa nhỏ?” Nàng chân chờ hỏi, không biết là vui mừng hay mất mát.

Hạng Thanh Xuân không nói chuyện, cấn cấn vành tai nàng.

Hắn rất vất vả mới lừa được nàng về, đương nhiên muốn trải qua thế giới của hai người, và lại cần phải điều dưỡng thân thể cho nàng thật tốt rồi hãy nói, Trần đại phu nói, thân thể nàng chưa đủ sức để thai nghén đứa nhỏ khỏe mạnh, đến lúc đó cả mẫu tử đều gặp nguy hiểm, hắn nhất định không để cho khả năng nàng rời xa hắn xảy ra.

Tắm rửa sạch sẽ xong, hắn ôm nàng đứng lên, bước ra khỏi thùng tắm cao cỡ nửa người lớn, dùng khăn bao bọc nàng lại ôm trở về giường, hắn lại cầm một cái khăn lông lau tóc ướt cho nàng.

Vừa trở lại trong chăn đệm mềm mại mới được đổi, Ôn Ngạn Bình vô cùng hạnh phúc ngủ thiếp đi, không thèm để ý đến nam nhân vì nàng mà vất vả -- Ai bảo hắn đòi hỏi quá mức, những chuyện này đều là chuyện hắn phải làm!

Đặt tóc đã lau khô lên trên đỉnh đầu nàng, Hạng Thanh Xuân lại gần hít nhẹ, là hương hoa hồng.

Rõ ràng dùng chung một loại hương thơm, nhưng không hiểu tại sao, hắn có cảm giác hương thơm trên người nàng thơm hơn, ngủ rồi lại ngủ, thích không chịu được.

Hôm sau, Hạng Thanh Xuân được nghỉ một ngày, hai người đến thỉnh an Hạng mẫu xong thì dẫn một đám nha hoàn thanh tú trở về, thay thế cho đám nha hoàn được phóng xuất.

Ôn Ngạn Bình nhìn từng người một, mặc dù trong lòng không vui nhưng cũng không nói gì. Tuy nói con người có thị giác của động vật, nhưng với tư cách là một người thương hoa tiếc ngọc, Ôn Ngạn Bình đối với nữ nhân yếu đuối mảnh mai vẫn không nhịn được mà nhượng bộ vài phần, trừ khi có người thật sự quá phận, bằng không nàng cũng không muốn gây khó dễ.

Hạng Thanh Xuân giở quyển sách trong tay, nhìn nàng một cái, hỏi: “Sao thế?”

Ôn Ngạn Bình cảm thấy hắn đã biết rõ mà còn cố hỏi, trong nội viện mất đi một số nha hoàn xinh đẹp, thật là muốn nửa cái mạng của nàng, nên nàng mới không vui.

Hạng Thanh Xuân hạ mắt cười cười, bỗng nói: “Thân thể nàng hôm nay thế nào? Còn mệt không?” Mắt phượng ản tình, dịu dàng như nước, chỉ cần liếc

nhìn một cái đã khiến nàng mềm nhũn.

Ôn Ngạn Bình lập tức cảnh giác nhìn hấn, làm bộ suy yếu ngã lên kháng thượng, xoa xoa vòng eo đau nhức, yếu ớt vô lực nói: “Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, ta muốn nghỉ ngơi một lát, lúc ăn cơm huynh nhớ gọi ta dậy nha.”

“A, thì ra là vậy.” Hấn gật gù đầu, vẻ mặt tiếc nuối: “Đáng tiếc quá, vốn dĩ hôm nay nghỉ một buổi không có chuyện gì làm, ta muốn dẫn nàng ta ngoài dạo chơi, đi Bát Trân trai ăn gà nướng, còn có chân giò thủy tinh của Trương ký...”

Tò ---

Tiểu cô nương lập tức vui vẻ, bất chấp vòng eo nhức mỏi, tinh thần nàng phấn chấn: “Không sao, không sao, ta hoàn toàn không sao cả! Hơn nữa đi lại càng khỏe mạnh, chúng ta xuất phát thôi.” Nói rồi, nàng sấn tới, cộ qua cộ lại trên người hấn như một tiểu cầu, cong miệng hôn lên cái cằm xinh đẹp của hấn, hết sức nịnh nọt.

Hạng Thanh Xuân buồn cười, ôm nàng vào lòng quấn quýt thân mật, sau đó mới sai người tiến vào giúp nàng chỉnh trang.

Ôn Ngạn Bình vốn muốn mặc nam trang đi ra ngoài, nhưng mà bị Hạng Thanh Xuân bác bỏ.

Tiểu cô nương uất ức, oán hận trừng mắt hấn, nhin không được lên án: “Không phải lúc trước huynh nói, ta muốn làm thế nào cũng được sao?”

“Đương nhiên, ta thương nàng còn không kịp.” Hạng Thanh Xuân rất bình tĩnh, tiểu cô nương giống tiểu cầu khiến hấn vô thức nói ra lời ngon tiếng ngọt, hấn nhỏ giọng phân tích cho nàng hiểu: “Nhưng mà nếu nàng nữ phần nam trang đi ra ngoài với ta, gặp người quen thì biết làm thế nào? Nếu bị nhận ra thì sao? Đến lúc đó, người ta hỏi nàng không phải rồi kinh ngao du thiên hạ mà vẫn ở kinh thành? Nàng trả lời thế nào? Nàng đã nghĩ ra kế sách đối phó gì chưa?”

Ôn Ngạn Bình dờ dẫm, chậm rì rì nói: “Chẳng lẽ ta mặc nữ trang, gặp người quen thì người ta không nhận ra được?”

“Đương nhiên thế nhận ra, nhưng ta có cách đối phó, thành thật nói nàng là thê tử của ta, bọn họ cũng không dám truy cứu đến cùng đâu.”

Ôn Ngạn Bình khinh bỉ liếc hấn, nói cho cùng, bất luận là nam trang hay nữ trang không phải đều gạt người ta sao? Chỉ là mặc nữ trang thì lừa gạt mọi người gần với sự thật nhất thôi.

Nhưng mà, suy nghĩ một lát, nàng đành ngoan ngoãn mặc một bộ nữ trang trắng trong thuần khiết, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc đơn giản, cả người thanh thuần hoạt bát, mặt mày xinh đẹp, nhìn rất phấn chấn, lúc nàng cười rộ lên, cực kỳ sáng lạn đáng yêu.

Hạng Thanh Xuân sờ sờ mặt nàng, bỗng nói: “Ta không muốn đi nữa...”

Ôn Ngạn Bình nóng nảy, xuyt chút nữa giờ chân la hét, chỉ có tiểu nhân mới thay đổi thất thường, đường đường là nam tử hán ngàn vạn lần đừng làm tiểu nhân, sau đó nàng không nói lời nào trực tiếp kéo hấn ra ngoài.

Nghênh Hà được tin tưởng cho đi theo, nàng ấy dờ dẫm nhìn thiếu phu nhân bình thường ở trong nội viện vẫn hoạt bát, bây giờ lại hung hăng kéo thiếu gia ra ngoài, nháy mắt đã bước ra cửa chính, nàng lại lập tức nghiêm mặt mỉm cười, bước đi nhẹ nhàng, rất nhã nhặn lịch sự, làn váy lay động, khí chất thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

“...”

Mỗi lần Nghênh Hà nhìn thấy hai cực biến hóa này, nàng ấy đều cảm thấy thế giới này không còn chân thật nữa.

Trước kia Ôn Ngạn Bình ra ngoài, nàng đều đến một tiệm bánh bao trong ngõ Chu Y mua ba cái bánh bao nhân canh ném thử, bây giờ hiếm khi được ra ngoài, mặc dù muốn duy trì hình tượng nhưng nàng vẫn muốn tướng công đi mua giúp nàng, sau đó nhanh chóng trốn đằng sau cửa lớn.

Tiểu cô nương rất ngoan ngoãn nghe lời, nàng nhỏ giọng tỉnh té nói: “Tướng công, người ta thích ăn bánh bao nhân canh nóng, bánh bao trắng, bánh bao nhân thịt bò, bánh bao thủy tinh, bánh bao dưa chua...”

Khỏe miệng Hạng Thanh Xuân co giật nhìn nàng, sau nửa ngày mới quay sang ông chủ bán bánh bao: “Ông chủ, phiền ông cho chúng ta mỗi loại năm cái bánh bao.” Lời còn chưa nói xong, tay áo đã bị tiểu cô nương kéo, hấn nghiêng đầu nhìn sang, thấy mặt mày nàng nhăn nhó: “Ta muốn mười cái...”

“...”

Hấn nỗ lực vượt hắc tuyết trên trán mới nói: “Vậy thì mười cái bánh bao.” Dừng một chút, hấn lại cười nói: “Nương tử ta thích ăn, nhiều một chút cũng không sao.”

Ôn Ngạn Bình tròn mắt.

Cuối cùng, mua được một bao lớn, trong tay Ôn Ngạn Bình cầm hai túi giấy chứa bánh bao nhân nước canh, số còn lại Hạng Thanh Xuân không khách khí ném hết cho Chiêu Quang.

Đứa trẻ Chiêu Quang đáng thương: “...”

Rất nhanh, Hạng Thanh Xuân đã biết tiểu cô nương mua nhiều bánh bao như thế làm gì, hần quan sát ngõ hẻm mờ tối phía trước, tiểu cô nương giả vờ hiền lương cũng không thể che mất thần thái tươi đẹp sáng lạn như ánh mặt trời kia, nàng đem đồng bánh bao và màn thầu chia cho một bé trai mặc y phục đã giặt đến trắng bệch, để cho nó phát cho mấy đứa bé còn lại trong hẻm, lúc đám trẻ con kia vui mừng vây lại gọi nàng là “Ngân Bình ca ca.” thì hần đã biết rõ là nàng thường xuyên đến đây.

Đây là một hẻm nghèo, là chỗ ở của dân chúng nghèo khổ, mặc dù hần không tự cho rằng mình đã nhìn ra hết nỗi khổ của chúng sinh, hàng năm vẫn đưa ra ít bạc sai người mua chút gạo phát cháo miễn phí, nhưng lại rất ít khi tự mình đến loại địa phương nhỏ hẹp bẩn thỉu như thế này.

Mà tiểu cô nương lại cười vô cùng vui vẻ.

Ôn Ngân Bình ở lại không lâu, nói mấy câu với đám trẻ kia xong thì rời đi.

Đối với chuyện tại sao Ôn Ngân Bình đến loại địa phương này, Hạng Thanh Xuân không nói gì thêm, sờ sờ mặt nàng, kéo nàng đi tới Bát Trần trai.

“Ôn Ngân Bình!”

Đột nhiên, một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy người tới, hai người đều lắp bắp kinh hãi.

Không thể không nói, Hạng Thanh Xuân đúng là có thiên phú miệng quạ đen, quá trùng hợp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168

Người tới mây rậm mắt to, khí khái hào hùng, mặc dù là thiếu niên nhưng thân thể cao to, không khác lắm so với nam tử trưởng thành.

“Nghiêm...” Ôn Ngân Bình theo thói quen vẫy tay chào hỏi, nhưng nàng kịp thời phản ứng, bây giờ nàng mặc nữ trang, phải hiền lương thực đức. Vì thế, nàng lập tức thu lại vẻ mặt cao hứng, đổi thành phong cách dịu dàng xấu hổ của tiểu thư khuê các, giống như tiểu thê tử nép bên người tướng công.

Cách đó không xa, thiếu niên ngây ngốc nhìn đáng vẻ chim nhỏ nép vào người của ai kia, Nghiêm Khác lung lay trong gió, nghi ngờ chắc mình nhìn lầm người, Ôn Ngân Bình làm sao có thể có dáng vẻ tiểu thê tử nũng nịu như vậy được? Nghiêm Khác nhìn về phía Hạng Thanh Xuân, từ tốn hỏi thăm: “Các người đang đi đâu đấy?”

Hạng Thanh Xuân thân nhiên cười cười: “Khí trời hôm nay rất tốt, nên ta dẫn phu nhân ra ngoài dạo một lát, vừa khéo gặp Nghiêm công tử, Vệ Quốc công khỏe không?”

“Phu nhân ta?” Giọng nói Nghiêm Khác cao hơn mấy phần.

“Lớn tiếng như vậy làm gì?” Ôn Ngân Bình cuối cùng không nhịn nổi nữa, trừng mắt liếc Nghiêm Khác một cái.

Cái liếc mắt giận dữ này đánh tan đáng vẻ hiền lương thực đức không còn một mảnh, Nghiêm Khác vô cùng khẳng định, cô nương mặc nữ trang, được Hạng Thanh Xuân xưng là “Phu nhân ta” này, chính là nghĩa tử Ôn phủ đã tuyên bố rời kinh ngao du thiên hạ -- Ôn Ngân Bình.

Thấy Nghiêm Khác sắp nói ra suy nghĩ của mình, Ôn Ngân Bình âm thầm nhếch miệng, véo bàn tay dưới ống tay áo của Hạng Thanh Xuân, Hạng Thanh Xuân bèn nói: “Nghe nói sang năm sau, Nghiêm công tử sẽ đến biên thành rèn luyện dưới trướng của tướng quân Nghiêm Luật, ta đây phải chúc mừng Nghiêm công tử.”

Nghiêm Khác vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ “Huynh đệ tốt là nữ nhân, hơn nữa còn gả cho người ta”. Trong lúc hần còn đang khiếp sợ, nghe Hạng Thanh Xuân nói như thế, ngo ngắc cứng ngắc một hồi mới gật đầu, nghe thấy đối phương mời mình đến Bát Trần trai uống rượu cũng ngo ngắc gật đầu, đi theo.

Rốt cuộc khi ngồi vào phòng bao trên lầu hai Bát Trần trai, Nghiêm Khác mới phục hồi tinh thần, run rẩy chỉ vào Ôn Ngân Bình, giận dữ nói: “Đây là chuyện gì? Sao người lại biến thành đáng vẻ ông a ông ọ này? Người là nam nhân mà?” Câu nói sau cùng, hoàn toàn là tự an ủi mình.

Ai ngờ vị cô nương kia vô cùng khoát lác không biết ngượng, dùng một loại biểu lộ người thật là tinh mắt nhìn Nghiêm Khác, “Ta đương nhiên là nam nhân.”

“...”

Nghiêm Khác điểm điểm ngón tay, nén giận: “Vậy đánh một trận đi!”

Ánh mắt Hạng Thanh Xuân tối sầm, ngón tay vô thức vuốt vuốt ống tay áo. Ôn Ngạn Bình rút khăn tay, dùng một loạt động tác nhịp nhàng xoa xoa mặt, nhất cử nhất động của nàng là trời sinh tự nhiên, có thể thấy được, nếu không có thời gian luyện tập, thì cơ bản không có khả năng có được mùi vị nhã nhặn đẹp mắt như thế được, nàng rất giống quý nữ được dạy dỗ nghiêm chỉnh.

Nghiêm Khác tức giận.

“Ngươi đánh không lại ta, ta không thèm đánh với ngươi.” Nàng ăn ngay nói thật.

Nghiêm Khác càng tức giận.

Lúc này, tiểu nhị đã đem mỗi nhúm và rượu ngon lên cho bọn họ, hòa khí của Nghiêm Khác mới có thể tạm thời đè nén, sau khi tiểu nhị rời đi, cửa phòng vừa đóng lại, Nghiêm Khác vỗ bàn một cái, tức tối: “Thì ra từ trước tới giờ ngươi đều gạt ta, uống công ta vẫn luôn khổ sở vì ngươi đột nhiên rời kinh đi du ngoạn. Ta vốn cho rằng chúng ta là huynh đệ tốt, không ngờ ngươi lại là nữ nhân, còn lừa gạt ta nhiều năm như vậy.”

Thấy Nghiêm Khác tức giận đỏ mặt tía tai, Ôn Ngạn Bình cũng hơi ngượng ngùng, vội vàng kéo ống tay áo Hạng Thanh Xuân, muốn hắn giúp nàng lừa gạt tiểu thiếu niên đang xúc động này. Hạng Thanh Xuân liếc nàng một cái, nói với Nghiêm Khác: “Tình huống đặc thù, lúc trước không thể nói cho ngươi biết, thật sự không phải có ý giấu giếm.”

Nghiêm Khác nghe xong, kiềm nén tức giận: “Xin rửa tai nghe!”

Ôn Ngạn Bình lập tức trừng mắt, tức giận: “Chẳng lẽ ngươi cứ muốn vạch trần vết sẹo của người khác? Ta không ngờ ngươi là loại người này...”

“...”

Hạng Thanh Xuân và Nghiêm Khác đồng thời im lặng nhìn nàng, cái gì gọi là ác nhân cáo trạng trước, là thế này đây. Nghiêm Khác nhưng chỉ muốn biết một chút nội tình, lại bị nàng đổ oan thành muốn vạch trần vết sẹo của người khác -- Đến cùng là có giải thích hay không đây?

Tiểu cô nương không thèm nói đạo lý, vung nắm đấm lên tỏ vẻ, nếu ngươi dám vạch trần vết sẹo của ta, ta sẽ đánh ngươi cho nương ngươi nhận không ra luôn ~.

Mất thấy hai người sắp cãi nhau như trẻ con, Hạng Thanh Xuân không thiếu được ra mặt giải hòa, lấy nội tâm u ám của hắn mà nói Ôn Ngạn Bình và tiểu đồng bọn trước kia cãi nhau trở mặt, cả đời không qua lại với nhau là tốt nhất -- Bởi vì các tiểu đồng bọn kia đa số là nam nhân, cãi nhau trở mặt cũng không có chuyện gì -- Nhưng mà, nếu như thế sau này tiểu cô nương sẽ vô cùng khó chịu, hắn nhìn ra được, trước kia nàng thật lòng muốn làm huynh đệ tốt với Nghiêm Khác, không hề có bất kỳ tình cảm mập mờ nào.

Nghiêm Khác thờ phỉ phò ngồi chỗ kia, nhìn Ôn Ngạn Bình mặc một thân nữ trang nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng tướng ăn lại phóng khoáng, không khác gì lắm so với trước kia, không thích giả vờ giả vịt làm hiền lương khuê tú như đám nữ nhân mà cậu đã gặp, khiến sắc mặt cậu hơi hòa hoãn lại, nghe Hạng Thanh Xuân giải thích.

Sau khi nghe Hạng Thanh Xuân nói một hồi, Nghiêm Khác mới chậm rì rì nói: “Bởi vì một vài nguyên nhân không tốt, nên ngươi mới nữ phần nam trang.”

Ôn Ngạn Bình đang gặm đùi gà, cánh môi bóng nhẫy nhưng không dính lên mặt, thấy cậu thật sự nghiêm chỉnh, nàng gật đầu: “Đúng thế, nếu không phải cha nương một mực muốn ta xuất giá, ta còn định cả đời sẽ làm nam nhân đây. Trước kia không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, giấc mộng của ta vẫn luôn là ngắm nhìn sông ngòi vạn lý, danh sơn tinh lý, địa mạo phong tình, đó là điều duy nhất ta mong muốn. Chỉ là... người tính không bằng trời tính, ta không thể ngờ nghịch cảnh lời phụ mẫu.” Nói xong, nàng có chút ai oán.

Nghiêm Khác nghe xong, gật gật đầu, rất cảm động. Cậu là con trai dòng chính nhỏ nhất của Vệ Quốc Công, từ nhỏ được Vệ Quốc Công phu nhân cưng chiều, lớn hơn một tý thì có huynh trưởng tẩu tẩu cưng chiều, thiếu chút nữa đường cậu thành Tiểu Bá Vương quần là áo lượt chơi gà đầu chó. Sau đó, lúc gặp được Ôn Ngạn Bình, lần đầu cậu nếm mùi bại trận, bị đánh đến gào khóc. Mặc dù, được người nhà cưng chiều, nhưng mà nếu tâm địa phụ mẫu cứng rắn, phụ thân nếm hán đến chỗ Nghiêm Luật rèn luyện, cậu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

“Thật sự không phải cố ý lừa gạt ta?” Cậu hỏi lại một lần nữa.

Ôn Ngạn Bình rất chân thành nhìn cậu, “Thật sự không cố ý! Ngươi nên biết thân thế của ta, ta là dưỡng nữ của Ôn phủ, nhưng mà trước khi cha nương thu nhận ta, ta chỉ là dân chúng thấp cổ bé họng, sau đó phụ mẫu thân sinh của ta đều bị son tặc giết hại, ta cũng lưu lạc vào ổ son tặc, may mắn số mạng không đến nỗi nào, được dưỡng phụ dưỡng mẫu cứu giúp, ta mới thoát khỏi thảm cảnh đó. Bọn họ thấy ta đáng thương nên nhận nuôi ta. Ta trải qua chuyện không tốt, trong lòng có khúc mắc, nên ta vẫn luôn giả nam trang, trong lòng cũng tự xem mình là một nam nhân.”

Sau khi nghe xong, Nghiêm Khác càng áy náy, quả nhiên là vạch trần vết sẹo người ta, nếu sớm biết cậu đã không đào bới tận gốc rễ đâu.

Lúc cậu đang áy náy, Ôn Ngạn Bình lại hào sảng: “Không sao..., đã qua lâu rồi, ta đã buông xuống được, làm nam nhân chỉ là ước mộng cả đời của ta thôi.”

“...Nương tử, cẩn thận rơi đĩa kia.” Hạng Thanh Xuân đen mặt nhắc nhở.

Ôn Ngạn Bình cười ha ha mấy tiếng, đương nhiên biết rõ hắn tức giận, nàng tiến đến nói nhỏ vào tai hắn: “Huynh không cảm thấy lừa gạt cậu ấy rất thú vị

sao?”

Vấn đề là, đây thật sự là gạt người ta hả?

Hạng Thanh Xuân khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Hai người cỏi bỏ hiểu lầm, lại trở thành “Huynh đệ tốt”, mời rượu lẫn nhau, không giống lúc này.

Qua ba tuần rượu, Nghiêm Khác đặt chén rượu xuống, nhìn Ôn Ngạn Bình mặc nữ trang, gãi gãi đầu nói: “Ta vẫn không quen nhìn dáng vẻ này của ngươi, trong lòng ta, ngươi chính là nam nhân, là huynh đệ có thể cùng ta uống rượu ăn thịt!” Nói xong, ánh mắt cậu đảo qua phía nam tử đang nhả nhận uống rượu bên cạnh.

Ôn Ngạn Bình vô cùng kích động, giống như gặp được tri âm, nói: “Ta cũng cảm thấy mình là nam nhân!”

Hạng Thanh Xuân: “...” Hai bé gái này, thật muốn đánh một trận.

Nghiêm Khác là người có lòng dạ rộng rãi, khi biết Ôn Ngạn Bình không cố tình lừa gạt mình, cậu đã sớm buông, tươi cười cỏi mở, lại kính nể một chén, nói: “Nhưng mà, ngươi là nữ nhân không thể nghi ngờ, chỉ sợ sau này chúng ta không thể tiếp tục làm huynh đệ nữa! Chúng ta đã từng là huynh đệ, nếu Hạng thị lang bắt nạt ngươi, ngươi nói với ca ca, ca ca trút giận cho ngươi!”

Ôn Ngạn Bình cũng kính nể một ly, cười ha ha: “Không cần đâu, chính mình trút giận mới thoải mái, hơn nữa huynh ấy đánh không lại ta.”

Hai người nhìn nhau cười cười.

Hạng Thanh Xuân im lặng.

Nghiêm Khác rời đi rất nhanh, trước khi rời đi, còn quay lại liếc Ôn Ngạn Bình một cái, trong lòng thấy mát mát. Rời khỏi Bát Trân trai, không khí lạnh băng thô ráp quất vào mặt, trời cao đất rộng, trong lòng cậu thoải mái hơn rất nhiều.

Bên trong phòng bao, Hạng Thanh Xuân cầm khăn tay lau vết rượu trên mặt nàng, thấy hai gò má nàng phồng hồng, ánh mắt mê ly, hẳn biết nàng khó chịu, dịu dàng nói: “Nàng còn có ta mà.”

Ôn Ngạn Bình nhỏ giọng đáp lời, rũ mắt xuống.

Nàng biết rõ, tầm nhìn thế tục quá nặng, nàng và Nghiêm Khác không thể trở về như trước, có thể nói cười uống rượu như lúc này, cũng vãn vãn có một lần duy nhất. Chỉ cần nàng còn là nghĩa nữ Ôn phủ, nàng dâu Hạng gia một ngày, nàng nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc kia.

Bọn họ ngồi ở Bát Trân trai suốt một buổi chiều, Ôn Ngạn Bình đã hết say rượu, phát hiện mình đang nằm trên trường kỷ gần cửa sổ, gối đầu trên đùi Hạng Thanh Xuân.

Thấy nàng tỉnh lại, nam tử cúi đầu mỉm cười nói: “Đã tỉnh?” hân nâng nàng dậy, bưng chén canh giải rượu bên cạnh tới đút cho nàng uống.

Uống canh giải rượu xong, Ôn Ngạn Bình lắc lắc đầu, vui vẻ trở lại.

“Được rồi, chúng ta hồi phủ thôi.” Nàng nhẹ nhàng cười với hắn, mặt mày xinh đẹp thư thái, không còn khó chịu như lúc này.

Mùa đông lạnh lẽo đến gần, thời điểm kinh thành rơi tuyết đầu tiên, Hạng phủ đón tiếp một vị khách.

Ôn Ngạn Bình đang bồi Hạng mẫu nói chuyện phiếm trong phòng lò sưởi, thì có ma ma vén màn bước vào bẩm báo: “Phu nhân, nha hoàn Yên Hồng bên cạnh nhị thiếu phu nhân Vi phủ xin cầu kiến.”

Hạng mẫu nghe xong, hơi ngạc nhiên, nhưng mà vẫn sai người mời nàng ta vào. Nhị thiếu phu nhân Vi phủ này Ôn Ngạn Bình cũng biết, nàng gả sang không bao lâu, Hạng mẫu bèn dẫn nàng đi xã giao làm quen với các họ hàng thân thích. Nhị thiếu phu nhân Vi phủ là con gái của Đại ca Hạng mẫu, năm trước gả cho đích thứ tử của phủ Hình bộ Thượng Thư, nàng ấy cũng xem như là biểu tỷ của họ.

Một nha hoàn sắc mặt tiêu tụy mang váy hoa theo sát ma ma đi vào, nàng ta quỳ xuống hành lễ với Hạng mẫu xong lập tức nức nở: “Cô phu nhân, xin ngài đi xem tiểu thư nhà nô tỳ một chút, tiểu thư, tiểu thư...”

Hạng mẫu thấy dáng vẻ nàng ta, trong lòng có dự cảm không tốt: “Chuyện là thế nào, ngươi nói rõ một chút, Phương nha đầu xảy ra chuyện gì?”

Yên Hồng nức nở nói: “Cô phu nhân, tiểu thư hôm qua ngã một cái, nhưng không ngờ tiểu thư đã mang thai hơn một tháng, kết quả, kết quả... Không giữ lại được nữa. Tiểu thư khóc đến bất tỉnh, hôm nay vừa tỉnh lại đã khóc tiếp, ai khuyên cũng không được...”

Hạng mẫu nghe xong cũng chấn động, vội nói: “Tại sao lại như thế? Tiểu thư nhà ngươi không phải vẫn luôn trong mong đứa bé ư? Sao lại không cẩn thận như thế được?” Cô nương Khúc gia gả được một năm vẫn không truyền ra tin gì, Hạng mẫu cũng lo lắng cho chất nữ này.

Yên Hồng dùng khăn lau nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn không phải do ả Lưu thị kia, ý vào chuyện được Nhị gia sủng ái, không để Nhị phu nhân vào mắt, mỗi ngày đều bày trò, lôi kéo Nhị gia vào viện của ả ta, lạnh nhạt Nhị phu nhân. Nhị phu nhân nhà nô tỳ là người khoan dung độ lượng, không muốn so đo với ả ta, không ngờ càng khiến ả gan ả ta ngày càng lớn, hôm qua hiếm khi Nhị gia trở về nói với Nhị phu nhân mấy câu, ả ta liền tới châm ngòi, Nhị gia tức giận, đưa tay đẩy Nhị phu nhân một cái, Nhị phu nhân ngã xuống...”

Hạng mẫu ngã ngồi trên kháng thượng, trông mắt đỏ ửng, cả hận nói: “Khinh người quá đáng, Vi phủ cho rằng Khúc gia chúng ta không có ai sao?!”

Đồng thời tức giận còn có Ôn Ngạn Bình, nâng vồ bàn một cái, tức giận mắng: “Lẽ nào như thế! Vi nhị dám ái thiếp diệt thê?”

Yên Hồng hơi mất tự nhiên, chuyện Nhị thiếu gia của Hình Bộ Thượng Thư Vi phủ ái thiếp diệt thê không phải là bí mật gì, nhưng mà sau lưng mọi người chỉ tán gẫu hai câu, chưa có ai dám trắng trợn nằng như thế. Xem ra vị phu nhân này không giống với tưởng tượng trong lòng Nhị phu nhân, nàng là người thẳng thắn cởi mở.

Thấy con dâu bỗng nhiên nổi điên, Hạng mẫu quên cả tức giận, sững sờ nhìn chiếc bàn nhỏ khắc hoa bị chường một cái kia, trơ mắt nhìn nó nứt ra dưới tay con dâu—Con dâu cuối cùng cũng không nhịn nổi, lộ ra bản chất hung tàn thật sự rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169

Khúc gia là danh gia vọng tộc ở Hoài Dương, Phụ mẫu Nhị thiếu phu nhân Vi gia hiện đang làm quan bên ngoài, cuộc sống không có phụ mẫu gần gũi, xưa nay Khúc Phụng Hương có quan hệ rất tốt với người cô cô này, hiện tại xảy ra thảm cảnh như thế, đương nhiên người đầu tiên nàng ấy cầu xin giúp đỡ là Hạng mẫu rồi.

Hạng mẫu cũng rất yêu thương đích nữ của đại ca, mặc dù không thấy quá trình trưởng thành của nàng ấy, nhưng năm đó, lúc nàng ấy sinh ra, bà cũng từng sang bế đồ dành, bà không sinh được con gái, nên đối đãi với chất nữ như con gái của mình. Bây giờ, chất nữ bị hại ngã mất đứa nhỏ, bà là cô cô, nhất định phải đòi lại công bằng cho cháu gái.

Ôn Ngạn Bình cũng đi theo.

Ôn Ngạn Bình đã ở Hạng gia mấy tháng, đối với nữ quyến thân thích của Hạng gia rất có cảm tình, hiện giờ biểu muội tỷ ruột thịt của Hạng Thanh Xuân xảy ra thảm cảnh, dù thế nào, nàng cũng phải đi xem thử.

Hạng mẫu vẫn luôn nhìn vết nứt trên cái bàn nhỏ khắc hoa, không phản đối con dâu đi theo ^^.

Sai người dọn dẹp sơ qua, Hạng mẫu gọi hạ nhân vào kho phòng lấy ít thuốc bổ xong mới dẫn con dâu đi tới phủ Thượng Thư.

Hình Bộ Thượng Thư Vi phủ cách Hạng phủ nửa vòng kinh thành, ngồi xe hơn nửa canh giờ mới tới. Vi phu nhân biết đại phu nhân của Dĩnh Xuyên Bá phủ đến thì dẫn theo con dâu lớn tự mình ra nghênh đón, ánh mắt sắc bén nhìn thấy Yên Hồng sau lưng Hạng mẫu, thì bà ta đã rõ mục đích của Hạng mẫu tới hôm nay, vội vàng bày khuôn mặt tươi cười ra chào đón.

Tuy nói không đưa tay đánh khuôn mặt người cười, thế nhưng cháu gái mình chịu uất ức lớn như vậy, Hạng mẫu cảm thấy khuôn mặt tươi cười này rất khó coi, mặt bà lạnh lùng, hàn huyên với đám người Vi phu nhân vài câu xong, bèn không khách sáo đề nghị muốn đi thăm cháu gái bị thương.

Mặc dù Hạng mẫu được con trai chỉ điểm rất lâu rồi, nhưng bản chất vẫn không thay đổi được bao nhiêu, lúc này, công phu ngoài mặt cũng không thêm làm, lời nói lạnh lùng. May là Vi phu nhân biết chuyện con dâu thứ hai bị sảy thai là do con trai mình không đúng, thái độ Hạng mẫu không tốt bà ta có thể hiểu nên nhịn xuống, dẫn hai người đi vào tiểu viện của con dâu.

Đi vào tiểu viện của biểu tỷ Khúc gia, rất nhanh thì có ma ma nhận được tin tức đi ra đón tiếp, ma ma kia là nữ mẫu của Khúc Phụng Hương, bà biết rất rõ tiểu thư nhà mình chịu uất ức, nghe nói Hạng mẫu đến nên nhanh chóng ra đón tiếp, tuy bà có đầy một bụng muốn nói nhưng nhìn thấy Vi phu nhân và đại thiếu phu nhân đều ở đây, bây giờ có nói gì cũng không nên, bà chỉ biết lau nước mắt.

Nhìn lão ma ma gạt lệ, càng khiến người ta chua xót hơn các tiểu nha hoàn nước mắt đầm đìa, mặt Hạng mẫu lạnh thêm mấy phần, tức giận đùng đùng.

Thời tiết đang lạnh, bốn phía trong phòng xếp đầy chậu than, trong phòng khô nóng, không khí không được thông thoáng lắm, khiến cho vị thuốc trong phòng càng nồng đậm.

Ôn Ngạn Bình theo Hạng mẫu đi vào phòng ngủ, hô hấp nàng cứng lại, không biết có bao nhiêu khó chịu.

Trong phòng có mấy nha hoàn canh gác, hai mắt đều đỏ như mắt thỏ, nhìn thấy đám người Vi phu nhân, các nàng vội vàng qua thỉnh an, thấy Hạng mẫu đến thì vô cùng kinh hãi, các nàng cảm thấy tiểu thư nhà mình có chỗ dựa vào rồi.

Hạng mẫu tỉ mỉ quan sát bày trí trong phòng, sau đó nhanh chóng phát hiện nơi này thiếu một người, không khỏi lạnh mặt: “Nhị gia các người đâu?” Thê tử bị hại đề non, làm trượng phu không bồi tội thì thôi đi, vậy mà không thấy bóng dáng đâu hết.

Một nha hoàn nhanh mồm nhanh miệng nói: “Hồi bẩm cô phu nhân, Nhị gia đang theo bồi Lư di nương rồi. Sức khỏe Lư di nương không tốt, Nhị gia đã sớm qua đó.”

Cái này, Vi phu nhân vô cùng lúng túng, vội vàng quát: “Còn không mau gọi tên nghiệp chướng kia tới xin lỗi Hương nhi, Khúc gia tỷ tỷ, thật xin lỗi, nghiệp chướng kia của ta đáng đánh, nó dám làm ra chuyện này, hôm qua lão gia nhà ta đã dạy dỗ nó một trận...”

Vi phu nhân vừa cười vừa bày tỏ phần nộ, sắc mặt Hạng mẫu mới hơi hòa hoãn lại.

Nhưng Ôn Ngạn Bình nghe thấy, Vi phu nhân bồi tội nhưng không nói đến trọng điểm, tỷ như nói: Phải khiến Nhị gia hại thê tử đề non bồi tội bằng hành động thực tế, dẫn tiểu thiếp gieo mầm tai họa tới đây xử lý. Với tư cách là đương gia chủ mẫu, còn là bà bà, xử lý một di nương trong phòng con trai không phải quá dễ dàng sao? Dùng một chữ hiếu là có thể xử lý. Thế nhưng xem hoàn cảnh này, ả di nương kia còn có thể kéo nam nhân về phía mình, thì nhìn ra được Vi phu nhân bao che con mình thế nào, Vi gia còn bao che cho một tiểu thiếp nữa.

Trong lòng Ôn Ngạn Bình khó chịu, nàng nghĩ nếu hồ ly tinh dối mặt với loại chuyện này, hẳn đã sớm dùng một bụng ý nghĩ xấu của mình chinh đồn loại tiểu yêu tinh châm ngòi ly gián kia không còn một mảnh, nói không chừng cả đời ả ta còn mang chướng ngại tâm lý không vượt qua được, chứ làm sao còn có thể làm loạn? Tiểu yêu tinh không bị thu thập, không bị truy cứu trách nhiệm là do có Vi nhị che chở. Vi phu nhân không muốn lục đục với con trai nên đành theo ý hấn.

Sự khác biệt này, khiến Ôn Ngạn Bình bỗng cảm thấy loại người xấu như Hạng Thanh Xuân rất hiếm có, ít ra tốt hơn hành vi ái thiếp diệt thê của Vi nhị và cũng tốt hơn Vi phu nhân một lòng dung túng con trai rất nhiều. Ôn Ngạn Bình vui rạo rức, xem ra mình gả không sai, trở về phải khen thưởng hồ ly tinh thật tốt ~

Hai người tiến vào nội thất, nhìn thấy sắc mặt Khúc Phụng Hương tái nhợt nằm ở trên giường, hai mắt sưng đỏ trống rỗng nhìn lên trần nhà, không còn khóc nữa. Đến khi Hạng mẫu gọi nàng, Khúc Phụng Hương mới buồn bã gọi một tiếng “Cô cô”, nước mắt đã cạn một lần nữa rơi xuống, Hạng mẫu không nén được ôm nàng khóc, các nha hoàn xung quanh thấy thế, cũng vội vàng cúi đầu lau nước mắt.

Vi phu nhân và Vi đại thiếu phu nhân lúng túng một lần nữa.

Lúc này, Nhị gia rốt cuộc bị hạ nhân mời tới, hấn ta nhìn thấy người của Hạng phủ, mặc dù trên mặt không vui nhưng cũng biết việc này mình làm không đúng, nên vội vã tới thỉnh an và bồi tội với Hạng mẫu.

“Ta không dám nhận lời xin lỗi của Nhị gia, Nhị gia có tội gì?” Hạng mẫu lạnh lùng nói, sau đó chuyển giọng, nức nở: “Chỉ có thể thương Hương nhi nhà ta, người tốt như thế, bây giờ lại nằm trên giường, ngay cả trái tim cũng bị người ta khoét mất, lại còn bị người ta lạnh nhạt, nếu đại ca đại tẩu biết Hương nhi ở kinh thành thế này, nhất định sẽ rất đau lòng...”

Hạng mẫu biểu diễn một màn tuyệt kỹ, Ôn Ngạn Bình âm thầm vỗ tay, thì ra bà bà nhà mình rất biết diễn kịch, làm cho Vi nhị lúng túng, liên tục xin lỗi, Vi phu nhân không dám biện hộ cho con trai, Vi đại thiếu phu nhân thì biết quá rõ đức hạnh của tiểu thúc nhà mình nên vô cùng yên tĩnh đứng làm vật trang trí, lúc này không phải lúc nói chuyện, nàng tuyệt đối không nhiều lời.

Vi nhị đường đường là một nam tử hán, ngũ quan anh tuấn, dáng người cao to, có vẻ tự mãn của đệ tử quý tộc, nhưng không mất đi sự nhã nhặn, mười tám tuổi hấn ta đã trở thành cử nhân, được xem là thiếu niên tài tử, bằng không thì lúc trước Khúc gia cũng không vừa ý hấn ta mà hứa hôn. Chỉ tiếc, Khúc gia lại xem nhẹ nội hàm bên trong, sau khi Khúc Phụng Hương gả vào Vi gia được hai tháng, không nói đến chuyện Vi nhị gia đã nâng nha hoàn thông phòng Lư thị lên làm di nương, hấn ta còn hết sức sùng ái ả. Lúc ấy Khúc gia không để trong lòng, chỉ dạy con gái rộng lượng, nhanh chóng mang thai đứa bé mới là chuyện chính, nhưng nữ nhân kia rất biết diễn xuất, càng ngày càng lấn lướt chính thê. Khúc Phụng Hương chỉ có thể nhẫn xuống, nhưng không ngờ Vi nhị lại bại hoại đến nỗi ái thiếp diệt thê, sủng tiểu thiếp càng ngày càng vênh vao, nếu không phải có Vi phu nhân tạo áp lực phía trên, Lư di nương đã cười lên đầu chính thê rồi.

Khúc Phụng Hương cũng không phải là nữ nhân thích thua thiệt, đương nhiên muốn kéo trượng phu ở bên cạnh mình, nàng đã từng rất cố gắng, chỉ tiếc những cố gắng đó ở trước mặt Vi nhị đều là con số không, một khi nam nhân đã bị *t*ng trùng lên não thì làm gì còn lý trí, dù nàng có thủ đoạn thế nào cũng không chiếm được lòng hấn ta. Khúc Phụng Hương thiết thời ở chỗ, bất luận nàng làm chuyện gì, trượng phu cũng không đứng về phía nàng, ngược lại còn đối lập với nàng, nàng có tốt thế nào cũng thành xấu, có thom thế nào cũng thành hôi. Nàng đi cầu sự giúp đỡ của bà bà, nhưng bà bà rất sùng ái Vi nhị, căn bản bà ta không quan tâm, nên mọi chuyện mới ra thế này.

Qua chuyện ngày hôm đó, Khúc Phụng Hương đã hết hi vọng với trượng phu, một nam nhân có thể vì một tiểu thiếp mà đẩy ngã thê tử mình, làm hại thê tử đề non mà vẫn không ngừng sùng ái tiểu thiếp vì sợ nàng sẽ xử lý ả ta, loại nam nhân này nàng còn cần làm chi?

Do bị Hạng mẫu lên án, Vi nhị đành ăn nói khép nép bồi tội với thê tử, nhưng không hề đề cập đến chuyện trừng phạt tiểu thiếp, trong mắt Khúc Phụng Hương lộ ra trào phúng thê lương, không nói một lời. Sau nửa ngày, nàng thấy bà bà Vi phu nhân sắp không kiên nhẫn, trong lòng nàng hiểu bà bà không ủng hộ mình để trượng phu cúi đầu bồi tội, lòng nàng càng khó chịu, không còn hứng thú xoay mặt, xem như không thấy.

Vi Phu nhân đứng ra hòa giải, Vi nhị nhận được ánh mắt mẫu thân, vội nói: “Ta biết trong lòng Hương nhi không vui, phiền cô cô an ủi nàng nhiều một chút.” Nói vài câu dễ nghe xong, Vi nhị bèn chạy mất, không có kiên nhẫn ở lại chỗ này nữa.

Một lát sau, Vi phu nhân và Vi đại thiếu phu nhân cũng rời đi, để Hạng mẫu khuyên nhủ con dâu mình, nàng còn trẻ, sau này còn có thể hoà giải.

Hạng mẫu oán hận nói: “Chỉ là một tiện tỳ, để coi à ta còn cần rõ đến mức nào. Hương nhi đừng khổ sở, sau khi con khỏe lại, chính đống ả ta cũng không muộn. Mặc dù lần này là do cô gia ra tay, nhưng Lưu di nương tỳ tiện chằm ngồi lý gián kia cũng không thoát được, chuyện này tuyệt đối không thể để yên. Ta sẽ viết thư nói cho mẫu thân con biết...”

“Được rồi, mẫu thân theo cha ra ngoài làm việc, có rất nhiều chuyện phải lo, con không muốn để lão nhân gia bà phiền lòng vì đứa con gái này nữa.” Khúc Phương Hương chán nản nói.

“Con nha, lúc nào cũng tốt khoe xấu che, làm thế nào cho phải đây?” Hạng mẫu thương tiếc.

Tiếp theo, Hạng mẫu không nhìn được dạy cho cháu gái vài kỹ thuật đấu tiểu tam, Hạng mẫu là một nhân tài trong chuyện này vì xuất giá không lâu bà đã bắt đầu chiến đấu với tiểu tam, lúc đầu thủ đoạn của Hạng mẫu vô cùng thô bạo không có kỹ thuật hàm lượng gì cả, nhưng mà bà có một con trai đầu óc thông minh khiến người ta không chịu nổi, lúc Hạng Thanh Xuân mười lăm tuổi, thì đã ra tay thu thập đám tiểu tam tiểu tứ của phụ thân trong Tây viện, Hạng mẫu đã thụ giáo, bây giờ sống lưng bà thẳng đứng, bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm cho cháu gái.

Chỉ cho cháu gái mấy chiêu xong, ánh mắt Khúc Phương Hương tỏa sáng, đồng thời nàng cảm nhận cô cô căn bản không giống như lời mẫu thân nói là một người không có đầu óc, nàng thấy bà rõ ràng là người có thủ đoạn rất cao minh.

Ôn Ngạn Bình vẫn luôn làm vật trang trí bên cạnh, thấy hai người đang trao đổi kinh nghiệm đấu tiểu tam, nàng nghe một hồi thì không thấy hứng thú nữa, bèn gọi Yên Hồng tới, tỏ vẻ nàng muốn đi tịnh phòng. (Đi vệ sinh)

Yên Hồng vốn muốn dẫn nàng đi nhưng bị cản lại, nàng dịu dàng đoan trang nói: “Bây giờ sức khỏe biểu tỳ không tốt, tâm tình cũng không vui, các người ở đây dụng tâm hầu hạ nàng ấy, ta tự đi là được rồi.”

Yên Hồng cảm thấy có lý, nên chỉ phương hướng cho nàng.

Sau khi tạm biệt Yên Hồng, Ôn Ngạn Bình vuốt vuốt tay áo, đi tới tịnh phòng. Lúc vừa đến tịnh phòng, thân ảnh nàng đột nhiên lóe lên, biến mất tại một góc rẽ.

Trong sân nhỏ, một nam một nữ tựa sát vào nhau trên một tảng đá lớn sau hòn non bộ, gió Bắc gào thét mạnh mẽ bị hòn non bộ chặn lại, bên cạnh là vài góc hồng mai, đầu cành có vài nụ hoa sắp nở, hoa mai lay động, quả là nơi thích hợp để ngắm trăng tâm sự.

“Nhị gia ~~” giọng nữ u oán như khóc không ra tiếng, “Bây giờ tỳ tỳ thế nào? Thiếp thân biết, tỳ tỳ nhất định rất thương tâm, trong lòng Nhị gia cũng rất đau. Thật vất vả mới có đứa nhỏ, cứ như vậy mà không còn, đây là đứa nhỏ đầu tiên của Nhị gia, cũng là đứa nhỏ của thiếp thân, mỗi lần thiếp thân nghĩ đến, tim giống như bị dao cắt, ăn không ngon (cao hứng đến nỗi ăn hai chén cơm), ngủ không yên (trong mộng cười tỉnh lại). Thiếp thân vẫn luôn chờ mong Nhị gia có hậu, nhưng lại vì thiếp thân đi thỉnh an, khiến Nhị gia và tỳ tỳ tức giận, hại tỳ tỳ ngã một cái...”

“Đừng khổ sở, đây là lỗi của ta, là ta không nên nổi giận ra tay đẩy nàng ấy!” Về mặt Vi nhị phiến muộn, trong lòng cũng đau xót vì mất đứa nhỏ.

“Không, không thể trách Nhị gia, khi đó thiếp thân cũng không biết tỳ tỳ có thai, mới đem ít chuyện phiền nàng, làm sao có thể là Nhị gia sai được? Chuyện trong hậu viện vốn là do tỳ tỳ quản lý, Nhị gia có sai, cũng là do không biết rõ tình hình...”

Chủ đề kia được giọng nữ dẫn dắt, sai lầm rõ ràng, hoàn toàn biến thành Khúc Phương Hương sai, thậm chí mình có thai cũng không biết, làm hại Nhị gia vô ý giết con mình, ác phụ như vậy, còn dám khóc lóc kể lể uất ức của mình.

Vì thế, tất cả mọi người đều không có sai, người sai chính là nữ nhân có thai bị đẻ non, nàng không biết thương bản thân mình, có thai mà không biết tích phúc, ăn dặm chua lung tung, chỉ vì một chuyện nhỏ mà làm âm ỉ lên. Đứa nhỏ bị mất này cũng là cảnh cáo nàng, làm người nên hiền lương phúc hậu, đừng vì chút chuyện nhỏ mà không khoan dung độ lượng.

“...”

Ôn Ngạn Bình trốn sau hòn non bộ nghe lén, quả là được mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên biết được thì ra có thể đổi trắng thay đen như thế, Lưu di nương này đúng là người tài ba hiếm có! Mặc dù nói, đối với nữ nhân nàng rất thương tiếc, nhưng phải xem tình huống, loại tiểu thiếp là tai họa gia trạch này thật sự nàng không thể cho sắc mặt tốt.

Đương nhiên, càng làm cho nàng cảm thấy không thể tha thứ chính là đôi tai nhu nhược bên cạnh – Vi nhị gia luôn cho mình là đúng, đây mới chính là đầu xỏ gây ra mọi chuyện. Cho nên nói, nam nhân có dị tâm nhất định phải đoạn tử tuyệt tôn, đạo lý này vô cùng chính xác.

Vì vậy, tiểu cô nương ra tay.

Lúc Vi Nhị đang được Lưu di nương an ủi, cảm thấy mình không làm sai nữa, hần ta đột ngột đứng lên, muốn đi tìm thê tử nói lý lẽ, không ngờ chân té rần, trực tiếp quỵ xuống, hai đầu gối hung hăng đập xuống nền sân cứng rắn, nghe âm thanh kia giống như xương đùi nứt ra vậy, ai nghe được cũng run rẩy, không đành lòng nhìn qua. Đặc biệt bây giờ là trời đông giá rét, xương cốt giòn rụm, một cú đập này, không biết đã đau thành cái dạng gì nữa.

Lưu di nương kinh hãi, vội vàng qua đỡ hần ta, chỉ là sức của nữ nhân có hạn, không chỉ không thể nâng dậy, ngược lại lão đảo một cái, Vi nhị té lần nữa, ngã ngửa trên mặt đất, lưng chạm đất, phịch một tiếng thật lớn, xương cốt lần nữa vỡ tan.

Lưu di nương kinh ngạc, vội bò qua, vừa muốn tới kiểm tra, nhưng không hiểu sao thân thể mềm nhũn, hai chân không chống đỡ nổi, nặng nề ngã về phía trước –

“A—”

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên, ma ma lớn tuổi canh giữ bên ngoài nhanh chóng chạy vào xem xét, bà thấy thân thể Nhị gia cong lại thành một con tôm nằm trên đất, liên tục kêu rên thảm thiết, Lưu di nương ở bên cạnh tay chân luống cuống, sắc mặt tái nhợt, cánh môi run rẩy, nói không ra lời.

Thừa dịp hỗn loạn, Ôn Ngạn Bình mượn núi giả yểm hộ, nhanh chóng lên đi mất, tốc độ cực nhanh, không một ai phát hiện.

Trở lại phòng ngủ của Khúc Phụng Hương, cô cháu hai người đã trao đổi kinh nghiệm đầu tiên tam xong, có thể phần đầu cho tương tai của mình, hai mắt Khúc Phụng Hương sáng lên một chút, đang uống thuốc nha hoàn bụng tối. Hạng mẫu vui mừng, giúp nàng điều dưỡng thân thể thật tốt, sau đó sử dụng thủ đoạn của chính thể, nhất quyết không để tiểu nhân đắc ý...bla...bla..Trong lòng bà lại nghĩ, khi trở về tìm con trai chỉ điểm một chút, vậy thì càng tốt hơn.

Nhìn thấy Ôn Ngạn Bình, Khúc Phụng Hương còn có tâm tình gọi nàng là “Biểu đệ muội”, Ôn Ngạn Bình làm dáng thẹn thùng, dịu dàng nhỏ giọng an ủi nàng, mong nàng sớm khỏe lại.

Lúc bầu không khí đang hòa nhã vui vẻ, đột nhiên có một nha đầu hoảng hốt chạy đến, bẩm báo: “Nhị thiếu phu nhân, không xong rồi, Nhị gia bị thương.”

Khúc Phụng Hương cười lạnh: “Nhị gia bị thương các người báo ta biết làm cái gì? Bây giờ ta không thể đứng dậy, không quản chuyện gì được, chẳng lẽ muốn ta mang cái thân dè non này đi thăm hán?” Nữ nhân dè non giống như ở cũ, kiêng kỵ rất nhiều, dù có nghe thấy chuyện này, Khúc Phụng Hương cũng không thể tùy tiện đi xem, trong lòng còn rất hả giận.

Nha hoàn kia biết mình đã nói sai, vội vàng cười cười.

Hạng mẫu với tư cách là trưởng bối, không thiếu được hỏi một câu: “Đã xảy ra chuyện gì? Mời đại phu chưa?”

Nha hoàn kia trả lời: “Lão phu nhân vừa nghe nói đã sai người đi mời, hiện tại nô tỳ cũng không biết Nhị gia bị thương ở đâu.”

Sau khi nghe xong, Khúc Phụng Hương bèn sai nha hoàn thiếp thân Yên Vân đi nghe ngóng, tỏ vẻ người làm thê tử này rất quan tâm trọng phu, nếu có chuyện gì thì về bẩm báo cho nàng biết. Dặn dò nha hoàn xong, Khúc Phụng Hương nói với Hạng mẫu: “Trong lòng con vẫn rất giận hán, muốn hán phải chịu khổ một phen, để hán cảm nhận nỗi khổ của con. Còn tiện nhân Lưu thị kia, con sớm muộn gì cũng bắt ả ta đền mạng cho con của con.” Trong mắt nàng là thù hận thấu xương.

Chỉ là loại thù hận này sau khi nghe Yên Vân về bẩm báo thì tàn đi không ít.

“Thật sao?” Khúc Phụng Hương giật mình nhìn Yên Vân.

Yên Vân khẳng định gật đầu, hơi khó xử nhìn Hạng mẫu và Ôn Ngạn Bình, mặc dù tiểu thư nhà mình nói không xem Hạng mẫu là người ngoài, có nghe cũng không sao, nhưng loại chuyện này, giữ lại chút mặt mũi cho cô gia thì tốt hơn.

Hạng mẫu thấy thế, biết lúc này mình không tiện ở lại Vi gia, tránh cho chủ nhân kiên kỵ, bà vội vàng cáo từ. Khúc Phụng Hương giả ý giữ lại mấy lần, lưu luyến không rời để Hạng mẫu rời đi.

Hạng mẫu vừa rời đi, Khúc Phụng Hương đã vội hỏi: “Người nói rõ một chút, tại sao hán bị thương, bị thương...” Nàng hơi khó mở miệng nên hàm hồ bỏ qua, “Phu nhân đã biết chuyện này chưa?”

“Phu nhân tức nhiên đã biết, phạt các nha hoàn hầu hạ trong viện Lưu di nương tại chỗ.” Yên Vân có chút không đành lòng, thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe Vân tỷ tỷ nói, lúc tỷ ấy thay y phục cho Nhị gia, cả người Nhị gia đều sưng thành một đoàn, rất đáng sợ, Nhị gia đau đến nỗi không thể động dậy.”

“Làm sao lại bị thương thành như thế?” Phản ứng đầu tiên của Khúc Phụng Hương là sẽ không hỏng mất chứ? Nàng phải làm sao bây giờ? Nàng còn có ý định mang thai đứa bé để nửa đời sau dựa vào nửa mà.

“Nghe nói là Lưu di nương làm, phu nhân nói nếu Nhị gia có chuyện gì, phu nhân sẽ khiến Lưu di nương đền mạng.”

Khúc Phụng Hương nhíu mày, lầm bầm: “Báo ứng, thật sự là báo ứng! Mặc kệ Nhị gia cuối cùng như thế nào, Lưu di nương cũng không có kết cục tốt đâu.” Trong lòng nàng hả hê đồng thời cũng nức nở nghẹn ngào: “Đứa nhỏ đáng thương của ta, ta không thể tự mình báo thù cho nó rồi.”

Yên Vân thấy thế, vội vàng an ủi: “Thiếu phu nhân đừng đau lòng, bây giờ chúng ta nên vui vẻ mới đúng. Hiện tại Lưu di nương đang bị phu nhân xử lý, ả ta dám làm ra chuyện này, hãy để Nhị gia nhìn rõ bộ mặt thật của ả ta, biết rõ thiếu phu nhân là tốt nhất. Chuyện bây giờ ngài nên làm chính là nhanh chóng điều dưỡng thân thể cho tốt rồi kéo tâm tư Nhị gia lại. Ngài xem, hiện giờ cả thể xác và tinh thần của Nhị gia đều bị thương, nếu ngài đốc lòng chăm sóc khiến Nhị gia thoải mái, dù cho Nhị gia có ý chí sắt đá thì tương lai cũng sẽ coi trọng ngài.”

Khúc Phụng Hương cảm thấy có lý, lau nước mắt, lộ ra vẻ mặt quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 170

Chạng vạng tối, Hạng Thanh Xuân từ nhà môn hồi phủ, vừa vào cửa đã được Ôn Ngạn Bình chủ động nhiệt tình hôn hai cái lên má.

Sờ sờ một bên má được hôn, Hạng Thanh Xuân lồi kéo nàng cùng ngồi vào kháng thượng, nhận trà nóng tiểu cô nương ân cần đưa tới, tâm tình hẳn rất tốt: “Sao thế? Trông nàng rất vui vẻ?”

Ôn Ngạn Bình lập tức thu liễm lại, bày ra dáng vẻ khô sở, gặng dūr: “Làm sao ta vui vẻ được? Nhìn thấy Khúc biểu tỹ xảy ra chuyện như vậy, ta rất đau lòng cho nàng ấy.” Nói xong, nàng bèn kể lại chuyện giữ Khúc biểu tỹ và Vi phủ cho hắn nghe, sau đó tổng kết: “Sở dĩ biểu tỹ ra nông nổi này, tất cả là do Vi nhị ái thiếp diệt thê!”

Hạng Thanh Xuân không trả lời, bùng chén trà nhỏ lên chậm rãi uống, đến khi nàng dùng cặp mắt tức giận bùng bùng nhìn mình, Hạng Thanh Xuân mới gật đầu: “Vi nhị thật sự làm không đúng.”

Ôn Ngạn Bình thay đổi thái độ cười rộ lên, nàng tựa đầu vào vai hắn, không hỏi thúc hắn nữa, nàng nói hết suy nghĩ trong lòng mình ra: “Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu huynh ở vào hoàn cảnh của Vi nhị, thì Lưu di nương kia đã sớm bị huynh thu thập rồi, làm gì còn dám can rở như thế, loại chuyện chậm ngòi ly gián tình cảm phu thê người ta mà cũng dám làm. Lưu di nương dụng tâm hiểm ác, nhưng mà chẳng qua ả ta ác không bằng huynh nhà.”

Thanh Thanh Xuân im lặng nghe nàng khen ngợi mình hư hỏng, nhất thời hắn vô cùng im lặng, quả thật nàng rất tin tưởng hắn, hơn nữa từ lúc nào thì ấn tượng của hắn trong lòng nàng trở nên xấu như vậy chứ?

Nói thật ra, đối với cách làm của Vi nhị, tuy hắn thấy không ổn, nhưng cũng không thấy hắn ta làm sai chỗ nào, thời đại này, hoàn cảnh chính là như thế mà thôi. Nếu là hắn, lấy thê tử không phải là người mình thích, tuy sẽ không đến mức giống Vi nhị ái thiếp diệt thê, nhưng cũng sẽ chọn nữ nhân mình thấy thuận mắt hơn ở bên cạnh. Nhưng, đây chỉ là tưởng tượng, hắn đã lấy được người mà mình muốn nhất, đối với hắn quy củ gì gì đó đã sớm trở thành mây bay, tất nhiên hắn sẽ sùng nàng lên trời, hắn sẽ không có nữ nhân khác khiến nàng chịu khổ, nếu ai dám bắt khinh với nàng, hắn sẽ tiêu diệt người đó không chút lưu tình.

Cho nên, Ôn Ngạn Bình nói hắn hư hỏng thật sự không oan uổng chút nào.

“Hôm nay ta đã nhận ra, ta không giống với Khúc biểu tỹ, ta cảm thấy ta tốt hơn tỹ ấy, gả cho huynh tốt hơn gả cho Vi nhị nhiều lắm. Một nữ nhân đáng thương như biểu tỹ, chịu đau khổ bậc này thật tội nghiệp.” Nàng phiền muộn nhìn tới nhìn lui hồ ly tinh, nhìn thế nào cũng thấy hắn đẹp hơn Vi nhị, đầu óc thông minh hơn Vi nhị, thủ đoạn cao tay hơn Vi nhị, đầu óc đen tối hơn Vi nhị, xem ra hắn rất tốt.

Hạng Thanh Xuân nghe thấy như mở cờ trong bụng, rốt cuộc tiểu cô nương đã phát hiện ra hắn là lựa chọn tốt nhất rồi.

Nàng hôn hai cái lên khuôn mặt lãnh đạm của hắn, xem như phần thưởng, sau đó trông mong nhìn hắn: “Sau này huynh có giống như Vi nhị đột nhiên đổi tốt với nữ nhân khác, ta nói cái gì mặc ta, sau đó lúc ta đang mang thai thì đẩy ta ngã hại ta đẻ non không?”

“Đừng nói nhảm!” Gân xanh trên trán Hạng Thanh Xuân nhảy thình thịch, “Đó là chuyện không có khả năng!” Hắn muốn đẩy ngã cũng đẩy nữ nhân khác, không quản các nàng ta đi tìm chết thì thôi chứ làm sao có thể đẩy nàng được?

Thấy hắn sắp nổi giận, Ôn Ngạn Bình thấy rất tốt, nàng vui vẻ cười rộ lên, nâng khuôn mặt hắn lên, hôn một cái lên đôi môi hồng nhuận phon phớt vẫn còn dính chút nước trà của hắn, ổng tay áo nàng run lên, một thanh đoản kiếm trượt xuống tay, nàng múa may hai đường, lại nói tiếp: “Ừ, ta cũng tin đó là chuyện không có khả năng, bởi vì nếu huynh dám đẩy ta, ta sẽ giải quyết cả huynh và tiểu yêu tinh kia.”

Tay nàng cầm kiếm, thiên hạ là của nàng, ai dám bắt nạt nàng, nàng đâm chết hắn!

Hạng Thanh Xuân cảm thấy thanh đoản kiếm này cực kỳ chương mắt, thật ra đối với chuyện nàng mang theo binh khí trong người, hắn rất không vui. Về sau, lúc biết rõ thanh đoản kiếm này có ý nghĩa thế nào với nàng, nên hắn không đề cập tới nữa.

Thanh đoản kiếm này là lúc Ôn Ngạn Bình tám tuổi báai Quý phu nhân làm sư, Quý phu nhân đã tặng nó cho nàng, sau này Ôn Ngạn Bình vẫn luôn xem nó là vật tùy thân, giống như tiếp thêm sức mạnh cho nàng, khiến nàng không còn giật mình tỉnh dậy khi gió đêm thổi qua đầu ngọn cỏ nữa. Kỳ thật, hắn biết rõ, thanh kiếm này không rời nàng là chứng tỏ nàng vẫn không có cảm giác an toàn, chuyện lúc nhỏ khiến nàng quá đau khổ, vô luận hắn có che chở thế nào, cũng không thể giúp nàng vượt qua nỗi sợ đã khắc vào tâm khảm này.

Xoạt một tiếng, nàng thu hồi đoản kiếm, tiếp tục cho hắn hai cái hôn ngọt ngào, mềm mại dịu dàng nói: “Huynh đừng tức giận..., ta biết huynh tốt với ta, ta không nghĩ sẽ đối với huynh như vậy đâu...”

Hạng Thanh Xuân cười lạnh một tiếng, “Ta cũng không dám không tốt với nàng, miễn cho rơi hoàn cảnh như tên Vi nhị kia.”

Trong lòng Ôn Ngạn Bình cả kinh, nàng vô cùng thuần khiết nhìn hắn, kinh ngạc hỏi: “Vi nhị làm sao thế?”

Hắn không trả lời, đặt chén trà nhỏ lên bàn, sau đó nhẹ nhàng gỡ hai tay nàng đang ôm cổ hắn, đặt tại đầu giường gần lò sưởi xong, hắn bước vào nội viện.

Ôn Ngạn Bình hấp tấp đi theo phía sau hắn, theo hắn đi vào nội thất, nàng thấy hắn đột nhiên còi triệu phục thì càng hoảng sợ, sau đó nàng phản ứng rất nhanh, vội vàng mang y phục đã được huân hương đưa qua cho hắn, tiếp theo thừa dịp hắn thay y phục, nàng bèn lên chuẩn mắt.

Hạng Thanh Xuân thay một bộ trường bào rộng thùng thình mặc ở nhà, trên khủy tay vắt một kiện áo choàng dày đi ra bên ngoài, hắn nhìn thấy tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất cạnh giường, hai tay nàng chống cằm, hai chân đang đưa thán nhiên nhìn cảnh vật mùa đông tiêu điều ngoài cửa sổ, dáng vẻ rất đỗi ý, nào có sợ hãi khi thấy hắn gần lúc này?

Quả nhiên là tiểu cô nương không tìm không phôi.

Trong lòng hắn hơi tức giận, không biết là hắn suy nghĩ nhiều hay là bản thân hắn đáng thương đây. Mỗi lần hắn tức giận, hắn đều tự mình giày vò, còn nàng đảo mắt một cái là bỏ qua, còn dương dương tự đắc, không có gì có thể khiến nàng để trong lòng được.

Thấy hắn đi ra, Ôn Ngạn Bình nhảy lên, giống như hồ điệp bỏ nhào vào lòng hắn, hai tay ôm cổ hắn hôn chụt một cái lên cằm, cười híp mắt nói: “Huynh giận hả? Là ta không đúng, sau này ta sẽ sửa chữa.”

Tức giận, buồn phiền, oán hận, tà ác...Đủ loại tâm tình cực đoan, nhưng cuối cùng khi nàng bày ra vẻ mặt tươi cười nhìn sang, thì trong lòng hắn tràn ngập hương thụ.

Hắn đỡ eo nàng, cười lạnh nói: “Nàng làm cái gì không đúng? Sao phải sửa?”

Ôn Ngạn Bình ngẹn lời, nàng nào biết bản thân mình có gì không đúng? Cần sửa cái gì? Nàng chỉ cảm thấy hình như hắn tức giận nên mới dễ dàng hắn chứ sao. Cái này là nàng học được từ chỗ Vi nhị và Lư đi nương, thì ra nam nhân cũng cần được dỗ dành, cho nên nàng mới thực hành những gì đã học được. Chỉ tiếc nàng chỉ từng dỗ qua nữ nhân và các đệ đệ muội muội, chưa từng dỗ dành nam nhân, nên nàng không biết làm sao cả.

Ôn Ngạn Bình cố gắng nhớ lại chuyện từ sau khi hắn trở về, rất nhanh nàng nói: “Được rồi, Vi nhị bị thương là do ta không đúng, sau này ta sẽ sửa. Nhưng mà làm sao huynh biết? ...Chẳng lẽ trong Vi phủ có người của huynh? A –” Nàng kêu đau một tiếng, eo của nàng sắp bị hắn bóp gãy rồi!

“Đừng đem đầu óc của nàng gán cho người khác, ta không giống nàng, chỉ số thông minh của ta cao hơn nàng nhiều!” Hắn lãnh đạm kinh thường chỉ số thông minh của nàng.

Ôn Ngạn Bình biết mình không thông minh bằng hắn, hơn nữa xem ra, nam nhân này đa mưu túc trí sắp giống yêu quái rồi, nàng là người bình thường không thể so sánh với hồ ly tinh, cái gì cũng không giống, có cái gì tốt mà so sánh? Nên nàng hoàn toàn không tức giận, ngược lại cười híp mắt nói: “Vậy làm thế nào huynh phát hiện được? Nói cho ta biết đi, lần sau ta sẽ làm thân không biết quý không hay, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho huynh, bây giờ ta là hiền thê lương mẫu nha, ngay cả tổ mẫu cũng khen ta ~~~”

Không biết câu nào đã chọc trúng chiếc xương sườn mềm của hắn, sắc mặt lạnh nhạt dần dần hòa hoãn lại, hắn cúi đầu dùng môi cọ cọ khoe mắt đang tươi cười của nàng, hắn cực kỳ yêu thích đôi mắt sáng như ánh mặt trời rực rỡ này, “Vi nhị bị thương, chỉ cần người có chút giao tình đều biết được, chỉ là ta không hiểu vì sao hắn ta bị thương thôi, hình như đại phu nói phải nghỉ ngơi điều dưỡng một năm. Vừa rồi lại nghe nàng kể chuyện của Khúc biểu tỷ, nên ta đại khái có thể đoán ra tám chín phần.”

Quả là người tài ba!

Nàng biết mình không phải không cần thận bại lộ, không sao cả.

Nhìn thấy nàng hoàn toàn không thêm đề ý, Hạng Thanh Xuân cười khỏ, nói cái gì bây giờ? Nói nàng ra tay quá ác? Nói nàng tội ác tày trời? Nói nàng không niệm tình cảm thân thích? Đều không được, không thể vì một nam nhân cần bả chà đạp thể tử của mình mà trách tội tiểu cô nương âu yếm của mình, dù sao hắn cũng chưa bao giờ cảm thấy mình là người tốt, hắn không muốn ra mặt vì một người ngoài. Và lại, châm ngôn của tiểu cô nương là nếu nam nhân dám có dị tâm thì phải đoạn tử tuyệt tôn! Thương thế kia của Vi nhị chẳng qua chỉ để hắn ta tu tâm dưỡng tính một năm, một năm sau sẽ khá hơn không lưu lại bệnh tật gì.

Đương nhiên, nếu một năm sau hắn ta vẫn chứng nào tật đó, đối xử với Khúc biểu tỷ không tốt, Hạng Thanh Xuân rất tin tưởng tiểu cô nương sẽ ra tay trừng trị hắn ta một lần nữa..

Hạng Thanh Xuân khoác áo choàng dày cho nàng, nắm tay nàng cùng đi đến thượng phòng dùng bữa tối với Hạng phụ Hạng mẫu.

Ở Tây viện, bữa tối người một nhà nhất định phải ăn cùng nhau, vì vậy dù có ngày Hạng phụ có bị tiểu thiếp dụ dỗ lẫn lộn trên giường mệt mỏi như thế nào cũng sẽ bị kéo tới đây, ngồi ghế chủ vị bồi thê tử và con trai ăn cơm, trải qua mấy lần thử nghiệm nhếch nhác, Hạng phụ cũng thông minh hơn, thời gian dùng bữa tối tuyệt đối sẽ không lâu lòng, nhất định sẽ chứa sức đi dùng bữa tối.

Hạng phụ: (ㄟ _ ㄟ) không có biện pháp, con trai quá hung hăng, lão tử chỉ có thể phối hợp với nó!

Lúc hai người đến, Hạng phụ Hạng mẫu đang nói chuyện trong đại sảnh, chủ đề vừa vặn liên quan đến chuyện Vi nhị bị thương.

Hạng phụ là người mặc kệ mọi chuyện, ông nhún vai nghe Hạng mẫu nói một lúc, mới khoát tay nói: “Sáng mai phu nhân cho người đưa chút lễ vật sang an ủi là được rồi.”

Da mặt Hạng mầu co quắp, dè lại xúc động muốn đập cửa, bà lấp bắp nói: “Nhưng mà... Thiếp nghe người Vi phủ tiết lộ, mọi chuyện không đơn giản như thế, Vi nhị bị thương như thế, vậy... Hương nhị biết làm sao bây giờ?”

Sau khi Hạng phụ nghe xong, ông cảm thấy có hứng thú, lúc đang định mở miệng hỏi rõ mọi chuyện thì phát hiện con trai và con dâu đã đến, loại chuyện này không thích hợp nói trước mặt tiểu bối, nên ông đành thôi.

Hai người thỉnh an xong, một nhà bốn người dò qua phòng khách dùng bữa, sau khi im lặng vượt qua thời gian ăn cơm tối, người hầu bê một cái bàn nhỏ tới, châm một bình trà xanh giúp tiêu thực, còn đưa lên mấy đĩa điểm tâm ngọt.

Hạng phụ Hạng mầu tiếp tục nói tới chuyện Vi nhị ái thiếp diệt thê, Ôn Ngạn Bình dưng lỗ tai lên nghe.

Hạng mầu: “Lão gia biết không, lúc thiếp đến Vi phủ, nhìn thấy Hương nhị không ra dáng vẻ gì cả, thiếp rất đau lòng, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không thấy bóng dáng Vi nhị ở bên cạnh Hương nhị. Không chỉ không chăm sóc thê tử bị hấn ta đẩy ngã đến đẻ non, mà còn đi tìm ả đi nương kia, sao có thể nhẫn tâm như thế...”

Hạng phụ: “Thật không nên!” Trong lòng ông lại rất tán thành hành vi của Vi nhị, vậy thì có sao, tất nhiên phải đi an ủi tiểu thiếp bị dọa sợ, với tư cách là nam nhân đi an ủi là đúng rồi.

Hạng mầu: “Vi gia khinh người quá đáng, coi thường Khúc gia chúng ta không có ai sao? Năm đó nếu không phải Vi gia đến cầu hôn, Vi nhị cũng cung kính bái kiến, đại cao sao có thể cam lòng gả Hương nhị đi? Vốn dĩ cho rằng Vi nhị là một người yêu thương thê tử, không ngờ rằng hấn ta lại ái thiếp diệt thê... Với tư cách là cô cô, thiếp cũng không thể quản chuyện trong phòng của cháu gái, chỉ có thể chua xót nhìn Hương nhị khổ sở ở Vi gia...”

Hạng phụ: “Phu nhân nói đúng.” Đến cùng thì có thôi đi không? Nữ nhân nào cũng thích cãi nhau, tính toán chi li!

Hạng mầu: “Nhưng mà, bây giờ hấn ta đã bị báo ứng! Đáng đời hấn ta chịu đau đớn cỡ này, hơn nữa, thiếp còn nghe nói hấn ta bị ả Lưu di nương kia làm bị thương đấy, không biết nửa đời sau có lưu lại tai họa gì không, Hương nhị còn nửa đời sau phải dựa vào hấn ta. Ai, thật ra Hương nhị chỉ cần điều dưỡng thân thể mang thai lần nữa là tốt rồi...”

Hạng phụ: “Vậy... thật sự là quá...” Quá hung tàn! Quá hung tàn! Quá hung tàn! So với thủ đoạn con trai đối phó ông năm đó còn hung tàn hơn!

Ôn Ngạn Bình: Nàng tính sai rồi, có lẽ nên để Khúc biểu tỳ hoài thai đứa nhỏ lần nữa xong thì trực tiếp phế Vi nhị, khiến cho nửa đời sau của hấn chỉ có thể ở bên cạnh thê tử, còn khi thấy các nữ nhân khác thì sợ tè ra quần mới đúng!

Chỉ là còn nhiều thời gian, nàng sẽ tìm cơ hội! [Năm tay!]

Chỉ có Hạng Thanh Xuân là bình tĩnh nhất, thu thần sắc của ba người vào trong mắt, hấn đoán nếu sau này Vi nhị vẫn không thay đổi, tiểu cô nương sẽ ra chiều tiếp, hấn không thời dãi một tiếng, hấn cảm thấy ba người nhà của mình đều rất dờ hơi, tuy nói như đùa nhưng không thể phủ nhận, cái nhà này nếu không có hấn, thì ba người này nhất định sẽ dờ nóc nhà.

Hấn phải vất vả một tý.

Những ngày tiếp theo, Ôn Ngạn Bình và Hạng mầu đến Vi phủ mấy lần, một bên thăm cháu gái đang điều dưỡng thân thể vì đẻ non, một bên tìm hiểu thương thế của Vi nhị.

Vốn dĩ Hạng mầu biết chuyện Vi nhị bị thương là do ma ma của Khúc Phương Hương tiết lộ, bọn họ khó khăn lắm mới biết được một chút, bởi vì thương thế của Vi nhị rất âm muội cho nên Vi gia che giấu rất cẩn thận, người nào biết đều bị bắt ngâm miệng lại hết.

Vi nhị chịu khổ, Khúc Phương Hương ngược lại bắt đầu hưởng thụ, mỗi ngày tâm tình đều rực rỡ như ánh mặt trời.

“Cô cô chớ lo lắng cho con nữa, tình huống bây giờ tốt hơn trước kia rất nhiều, con không còn bị những tý muội kia tới giày vò thỉnh an khi trời còn chưa sáng, cũng không có ai vì một chuyện nhỏ mà chạy đến chỗ con khóc lóc kể lể, hại con không hiểu mà bị Nhị gia mắng.” Lần này Nhị gia bị thương, bà hết sức tức giận, đuổi hết các tiểu thiếp thông phòng trong phòng của Nhị gia đến thôn trang, mỗi ngày không ai làm phiền, con rất vui vẻ thanh nhàn.”

Kỳ thật, Vi phu nhân xử lý người trong phòng con trai, ngoại trừ do con trai bị thương còn do muốn bù đắp cho con dâu. Trong lòng Khúc Phương Hương hiểu rõ, nàng đoán sau khi thương thế Nhị gia tốt hơn, bà bà sẽ nạp người mới cho hấn. Bây giờ bà bà xử lý đám người kia là lo sợ đám tiểu thiếp dụ dỗ Vi nhị gây ra đại họa mà thôi. Càng hiểu rõ Khúc Phương Hương càng khó chịu, cuối cùng nàng dứt khoát không thêm để ý nữa.

Hạng mầu nghe xong trong lòng vui mừng, lại hỏi: “Còn ả Lưu di nương kia đâu?”

Lúc này Yên Vân trả lời: “Lưu di nương bị đánh bốn mươi đại bản, ả ta bị thương còn chưa lành thì phu nhân đã gọi người Nha Từ đến mang đi, không biết bị bán tới đâu nữa.” Nói xong, Yên Vân che miệng cười cười, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Khúc Phương Hương có chút ngẩn ngơ, sau đó thở dài: “Tuy Lưu di nương đáng giận, nhưng nếu như không phải Nhị gia phóng túng, sủng nàng ta trở nên vô pháp vô thiên, không phân biệt được nặng nhẹ, thật ra ghê tởm nhất chính là...” Lời này có chút đại nghịch bất đạo, Khúc Phương Hương tự giác im miệng.

Quả nhiên, Hạng mẫu vô cùng giật mình, không hiểu sao cháu gái lại nghĩ như vậy, nhìn bà mà xem, trọng phu và Vi nhị đều như nhau, đây tuyệt đối là lỗi của bọn hắn, bị những nữ nhân không an phận dụ dỗ, từ trước đến nay bà đều tận sức đấu với tiểu tam, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ đòi lại thứ gì từ trọng phu.

Chỉ có Ôn Ngạn Bình là ưu tư, sau khi Hạng mẫu đi vệ sinh, Ôn Ngạn Bình nhích tới bên cạnh Khúc Phương Hương, nói nhỏ: “Biểu tỷ, ta cảm thấy tỷ nói rất đúng.” Thấy Khúc Phương Hương kinh ngạc nhìn mình, Ôn Ngạn Bình cười vui vẻ, phong thái trong lúc lơ đãng lộ ra, sức sống bắn ra bốn phía giống như mặt trời nhỏ, tràn đầy năng lượng nói: “Làm nữ nhân vốn dĩ quá khổ, trời sinh yếu thế, nếu không có nam nhân che chở bất luận có làm cái gì cũng không đúng.” Đây là chuyện bình thường, nếu như nữ nhân có thể mạnh mẽ đối phó hết thảy đối thủ, thì không có nam nhân che chở cũng không sao cả.

Ánh mắt Khúc Phương Hương bỗng rất kỳ quái, lần đầu tiên nhìn kỹ vị biểu đệ muội này của mình, đột nhiên nàng ấy nắm tay nàng, khẽ nói: “Muội nói rất đúng.”

Được tiểu nữ nhân cầm tay, cảm giác mềm mại đó khiến tâm tình tiểu cô nương khoan khoái dễ chịu, nàng nói tiếp: “Biểu tỷ điều dưỡng thân thể cho tốt, sau này có rảnh ta sẽ tới thăm tỷ.” Thuận tiện bắt nạt Vi nhị, trút giận cho tỷ ~

Mặt mày Khúc Phương Hương đầy ý cười, dịu dàng đáp: “Chỉ cần biểu đệ muội đến, ta rất hoan nghênh.”

Nàng là con gái nhỏ trong nhà, được dạy dỗ phải hiền lành dịu dàng, không được có dụng ý xấu suy đoán người khác, lần này dè non khiến nàng chịu thiệt, tính cách thay đổi nên mới bắt đầu trở nên mạnh mẽ, nhưng bản chất vẫn không biến mất, đối xử với mọi người vẫn nhẹ nhàng như gió xuân, dịu dàng sắc sảo. Ôn Ngạn Bình cố tình thân cận, và lại còn là người cá tính, rất hợp khẩu vị của nàng.

Yên Vân Yên Hồng thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình giãn ra, mặc dù không biết hai người nói gì, nhưng thấy tâm tình nàng tốt nên các nàng cũng vui vẻ theo, hầu hạ Ôn Ngạn Bình càng thêm ân cần.

Hai người đều hận quen biết nhau quá muộn, Ôn Ngạn Bình có thêm một tỷ muội tốt, từ nay không cần giả vờ giả vịt trước mặt nàng ấy nữa. Đồng thời, Khúc Phương Hương cũng biết thì ra biểu đệ muội luôn thể hiện trước mặt người ngoài là một người hiền lương thực đức, thật ra rất buru hăn, tính tình hai người giống như trống đánh xuôi kèn thổi ngược nhưng lại giống nhau kỳ lạ.

Sau khi có thêm một người bạn khuê mật, Ôn Ngạn Bình thường xuyên nhắc đến vị biểu tỷ này trước mặt Hạng Thanh Xuân, lúc mới bắt đầu Hạng Thanh Xuân còn nhịn, đến lúc phát hiện vị biểu tỷ Khúc gia này trở thành người quan trọng nhất trong lòng tiểu cô nương, thì trong lòng hắn lập tức báo động.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: (Hoàn chính văn)

Tiến vào tháng chạp, rất nhanh đã bước sang năm mới.

Đây là năm đầu tiên Ôn Ngạn Bình đón năm mới với Hạng phủ với tư cách là nàng dâu, và lại nàng còn là cháu dâu trưởng của Dững Xuyên Bá phủ, cuối năm nhiều việc, nàng không thiếu được bận rộn một phen.

Cuối cùng đã đến ngày cuối năm, tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, nàng mới rảnh rỗi một chút.

Đem trừ tịch - Đêm 30, tất cả người trong hai viện tập hợp tại đại đường Đông viện cùng ăn cơm tất niên, cơm tất niên được sắp xếp hai bàn, người lớn một bàn, đứa nhỏ một bàn, không khí vô cùng náo nhiệt -- Biểu hiện bên ngoài là như thế. Nếu bỏ qua khuôn mặt cứng nhắc và ánh mắt muốn ăn thịt người của Hạng Thanh Minh, thì càng có thêm sức thuyết phục.

Ôn Ngạn Bình thừa dịp mọi người không chú ý, nàng len lén cho Hạng Thanh Minh một ánh mắt tà ác khiêu khích, khiến Hạng Thanh Minh thờ hồng hộc, tức giận muốn bẻ phôi, còn người nào đó thì trốn sau lưng Hạng Thanh Xuân cười giống như chuột trộm gạo thành công, chỉ còn thiếu kêu "Chi...Chi..."

Hạng Thanh Minh xiết chặt nắm đấm! Xứ nha đầu, sớm muộn gì có một ngày ta cũng khiến ngươi lộ bộ mặt thật hung tàn trước mặt mọi người! Đến lúc đó Hạng gia sẽ hưu ngươi!

Nói tóm lại, Ôn Ngạn Bình đã đến Hạng gia từ lúc Trung Thu tới bây giờ, nàng chỉ lộ mặt trước mặt Hạng mẫu một lần, những lúc khác nàng duy trì dáng vẻ hiền lương dịu dàng của tiểu thư khuê các rất hoàn mỹ, khiến người ta không bắt được nhược điểm, nếu trước mặt có chuyện nàng không ứng phó được, thì âm thầm dùng vũ lực giải quyết, hoàn toàn không có vấn đề ~

Đón giao thừa xong, bọn họ trở lại Tây viện, nha hoàn đã đem chăn màn đi huân hương ấm áp rồi, Ôn Ngạn Bình rửa mặt xong, nàng dùng hai ba động tác đã cời xong y phục nhiễu khí lạnh, trực tiếp bỏ nhào vào chăn, lười biếng thờ dài một tiếng.

Sau đó, Hạng Thanh Xuân cũng lên giường, hai người chen chúc trong ổ chăn, lúc thời tiết ban đêm rét lạnh này, có người chia sẻ nhiệt độ cơ thể, là một chuyện khiến người ta vô cùng vui sướng.

Hai tay nam nhân hạnh kiểm xấu dao động trên người nàng, vuốt ve bộ ngực no đủ của nàng, trầm trầm mê mê, nàng cũng lười để ý đến hắn.

"Bắt nạt Nhị đệ rất vui hả?" Hắn tiến đến bên tai nàng khàn giọng hỏi.

"Ừ, rất thú vị, đáng về hắn ta giận mà không dám nói gì rất buồn cười." Nàng thẳng thắn.

Hạng Thanh Xuân bật cười, cắn xuống vành tai mềm mại của nàng, nói: "Đừng chọc nó quá mức, coi chừng nó trả thù nàng đấy." Đương nhiên, nếu Hạng Thanh Minh dám trả thù, đoán chừng hắn phải trải qua năm ái sáu tướng mới được.

Ôn Ngạn Bình giờ cao tay áo, làm ra động tác "Ta rất lợi hại", cười hi hi nói: "Không sợ, hắn dám trả thù, ta lại đánh hắn! Hắn đánh không lại ta đâu!"

Tay vươn ra bị người ta cắn, Ôn Ngạn Bình vội lui về trong chăn.

Lúc này Hạng Thanh Xuân không thêm đôi co với người nào đó nữa, trực tiếp lột sạch nàng, phủ người lên.

Rất nhanh, hắn đã bị người áp trở lại, nàng nằm trên người hắn tròn mắt nói: "Huynh lại đè ta!"

Mặt mày nàng tức giận tăng thêm mấy phần phong tình, không chỉ không có sức uy hiếp, ngược lại khiến hắn càng hưng phấn hơn, giọng nói càng dịu dàng, hắn khẽ nói: "Được rồi, cho nàng đè ta."

Tiểu cô nương rất hài lòng với sự thức thời của hắn, nàng cúi đầu xuống, bắt đầu liếm hôn làm loạn trên ngực hắn, sau khi dùng tư thế ngồi kết hợp cùng một chỗ, nàng mới phát hiện mình lại bị lừa, dù cho nàng ở phía trên hắn, nhưng người mệt mỏi vẫn là nàng, người yếu thế vẫn là nàng!

"Ta không làm..."

Hạng Thanh Xuân làm sao cho phép nàng chạy trốn, hắn đỡ eo nàng một lần nữa đè nàng xuống, bởi vì động tác đột ngột này khiến phía dưới hai người kết hợp càng sâu, độ sâu này khiến nàng không nhận được hút khí, bỗng dưng nghẹn ngào, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dốc mập mờ.

Mà thanh đoàn kiếm chưa bao giờ rời khỏi người nàng kia, lúc này đỉnh đặc nằm trong đồng ý phục dưới giường, nhìn rất đáng thương.

Dưới ánh đèn dầu trong phòng, ánh mắt thanh niên chuyển từ trên khuôn mặt mê ly của nàng sang thanh đoàn kiếm nằm trên mặt đất, sau đó hắn đè nàng xuống tiếp, dịu dàng để lại dấu hôn trên ngực nàng, hắn vừa hôn vừa nhẹ nhàng vuốt ve xoa tan đi tất cả sợ hãi, dung nạp hết thảy ký ức kinh hoàng của nàng.

Nếu như thời gian có thể quay lại, hắn hi vọng mình có thể xuất hiện vào thời khắc nàng nhỏ tuổi bất lực nhất, trong cảnh tàn sát khốc liệt đó che hai mắt nàng lại, hắn muốn nửa đời trước của nàng luôn thuần khiết không tỳ vết.

Gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, nửa đêm tuyết bắt đầu rơi nhiều hơn.

Buổi sáng lúc rời giường, thế giới ngoài cửa sổ đã biến thành một dãy ngân quang trắng xóa, Ôn Ngạn Bình vuốt vuốt vòng eo đau nhức, cuối cùng vẫn kìm không được tính trẻ con, nàng nhảy xuống giường mang giày chạy ra ngoài nghịch tuyết, Đám người Phi Y và Nghênh Hà sợ hãi, vội vàng chuẩn bị lò sưởi, mang áo choàng lông đuổi theo nàng ra ngoài.

Mặt Hạng Thanh Xuân không đổi, mặc áo mỏng tựa vào đầu giường, nghe tiếng nói cười vui vẻ ngoài cửa sổ, vẻ mặt dịu dàng như nước.

Rất nhanh, tiểu cô nương bị đông lạnh run rẩy trở về, vừa về đến nàng đã nhảy lên giường bỏ nhào vào lòng hắn, Hạng Thanh Xuân cảm giác như ôm một khối băng, mà khối băng này còn vô cùng ác liệt vùi vào lòng hắn, không biết nàng muốn cướp đoạt nhiệt độ cơ thể hắn hay chỉ đơn thuần là làm ấm.

Hạng Thanh Xuân tiếp nhận lò sưởi tay nha hoàn đưa tới nhét vào trong chăn, sau khi cho tất cả nha hoàn ra khỏi nội thất, hắn nheo nheo cái mắt nhỏ của nàng mới thân mật cười nói: "Nào có ai mới sáng sớm đã chạy đi nghịch tuyết như nàng? Không sợ bị đông lạnh sao?"

Nàng vùi mặt vào lòng hắn, dán lên xương quai xanh tinh xảo của hắn mềm nhũn nói: "Không hiểu tại sao, sáng nay tâm tình ta rất tốt, thấy bên ngoài đều là tuyết, tâm tình càng tốt hơn."

"Vì sao?"

"Ừm..."

Đột nhiên nàng hơi ngưng ngừng khiến hắn ngạc nhiên vô cùng, nhưng rồi hắn lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, nhưng tim hắn đập liên hồi, ngay cả hắn cũng không phát hiện một khắc này hắn nín thở, im lặng nhìn nàng.

"Đại khái là bởi vì...Sáng sớm thức dậy thì nhìn thấy huynh rồi." Nàng xấu hổ nói, sau đó cuống quýt bổ sung: "Ai nha, huynh đừng nghĩ lung tung, mặt của huynh đẹp như thế, dù cho ai mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên, thì cũng sẽ có tâm tình tốt như vậy đấy."

Hạng Thanh Xuân cắn răng: "Đương nhiên, ta không có nghĩ lung tung.."

Nếu như không nghĩ lung tung, sao lại nhìn nàng hung dữ như vậy? Hồ ly tinh càng ngày càng không bình tĩnh! > __ <...

Lễ mừng năm mới là thời điểm đi thăm hỏi thân thích, cũng là lúc thần tử quan mình chính đại bồi đắp tình cảm, không sợ bị người ta gán cho tội danh không tốt gì đó.

Hạng Thanh Xuân và thê tử cũng đi chúc tết nhạc phụ kiêm ân sư, lúc này bụng Như Thúy cô nương đã hơn năm tháng. Ôn Ngạn Bình thấy thế, đi quanh phụ nữ có thai hai vòng, hỏi: "Nương, bụng ngài hơi lớn đó, đến cùng thì có mấy đứa thế?"

A Tuyết vội vàng giơ hai ngón tay: "Hai đứa!"

Quý Quý cười híp mắt: "Tứ ca ca nói, có thể chỉ có một thôi ~"

Trường Trường thông thả phía sau, rất có phong thái bình tĩnh của danh sĩ, lạnh nhạt nói: "Cái này phải hỏi đại phu."

"Vậy các đệ muội hi vọng mấy đứa?" Ôn Ngạn Bình cười híp mắt hỏi ba đứa nhỏ.

A Tuyết phản ứng cực nhanh: "Ba đứa, đến lúc đó các đệ mỗi người một đứa ~"

Quý Quý mềm mại dịu dàng: "Muội cũng vậy ~"

Trường Trường nghiêm túc: "Vậy phải xem trong bụng nương có mấy đứa!"

Hỏi đáp một lúc, tính cách ba đứa bé đã bị phơi bày. A Tuyết ngây thơ không tỳ vết, Quý Quý điềm đạm đáng yêu, Trường Trường thực tế. Ôn Ngạn Bình vô cùng vui mừng, sau khi nàng xuất giá, bọn đệ muội muội phát triển rất tốt.

Tò mò trong bụng Như Thúy cô nương có mấy đứa bé xong, đến phiên Như Thúy cô nương quan tâm đến tiểu cô nương đã xuất giá, Như Thúy lời kéo nàng kể tai nói nhỏ: "Con gả được mấy tháng rồi, có tin tức gì chưa?"

Ôn Ngạn Bình quả quyết lắc đầu, cả điểm then thùng cũng không có.

"Dũng Xuyên Bá phu nhân và bà bà con không nói gì sao?" Nếu là bà bà bình thường, nàng dâu mới gả qua một tháng là đã hận không thể có tin mừng ngay tức khắc.

Ôn Ngạn Bình tiếp tục lắc đầu, an ủi: "Nương, ngài đừng lo lắng, con vừa mới gả không lâu, hồ ly tinh nói không muốn sinh con sớm, chờ con điều dưỡng thân thể tốt rồi nói."

Lời này Như Thúy cô nương đồng ý, nàng hỏi như thế là sợ Dũng Xuyên Bá phu nhân và bà thân gia gấp gáp muốn ôm cháu mà gây khó dễ cho tiểu cô nương thôi, nếu hai người đó không gấp thì nàng cũng không gấp áp lực cho con gái mới xuất giá. Như Thúy cẩn thận quan sát thần sắc tiểu cô nương, hình như không bài xích sinh con như lúc trước nữa, xem ra trong thời gian này Hạng Thanh Xuân chuẩn bị công tác hậu cần rất tốt, tư tưởng tiểu cô nương đã được khai thông.

Chơi tại Ôn phủ trọn một ngày, hai người mới lưu luyến rời Hạng phủ.

Ngày hôm sau, Hạng Thanh Xuân bắt đầu bận rộn xã giao, Ôn Ngạn Bình thì theo Dũng Xuyên Bá phu nhân và Hạng mẫu đi chúc tết các thân thích trong kinh thành, đồng thời Hạng phủ còn phải tiếp các thân thích đến chúc tết và các đồng僚 có quan hệ lợi ích.

Thật vất vả mới đến ngày mười lăm, đúng lúc hoa mai nở rộ, Ôn Ngạn Bình nhận được rất nhiều thiệp mời mời nàng đi thưởng mai, cộng thêm thiệp mời tiệc đầy tháng, sinh thân các loại, khiến nàng vô cùng nhức đầu.

Hạng Thanh Xuân không hổ danh là người sùng thê tử, hẳn giúp đỡ tiểu cô nương chọn lựa thiệp mời, lựa ra mấy phủ không thể cự tuyệt, còn những nơi khác chỉ sai người đưa lễ vật bày tỏ mình áy náy vì không đi được thôi.

Ôn Ngạn Bình dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp một tấm thiệp lên, quay đầu nhìn hồ ly tinh xinh đẹp nhà mình hỏi: "Hai mươi tháng hai là sinh thần Đại hoàng tử, mời chúng ta tham dự, vậy cái thiệp này chúng ta có thể không đi không?"

Hạng Thanh Xuân lắc đầu, kéo nàng ngồi lên đùi mình, hỏi: "Nàng sợ cái gì?" Mỗi lần tiểu cô nương đụng phải chuyện của Đại hoàng tử đều đi đường vòng, khiến cho hắn không thể không nghĩ nhiều. Tâm tư hắn vốn thâm trầm, chuyện đơn giản hắn cũng phức tạp hóa lên, tiểu cô nương hành động như vậy chớ trách hắn nghĩ lung tung, hậu quả của nghĩ lung tung chính là ghen tuông, mà hậu quả của ghen tuông chính là tiểu cô nương bị chính rất thâm trên giường.

"Nào có!" Ôn Ngạn Bình tuyệt nhiên không thừa nhận, "Ta chỉ không muốn gặp Đại hoàng tử phi thôi, nàng ấy và Nghiêm Khác hơi giống nhau, gặp nàng ấy ta sẽ nhớ tới Nghiêm Khác - Nghiêm Khác là con rùa đen khôn kiếp, ta không thèm làm huynh đệ với hắn nữa! Muốn cút thì cút, đừng có chường mặt ta, huynh đệ của ta còn rất nhiều rất nhiều, ta có mấy sư huynh, sau này sẽ có thêm mấy sư đệ nữa!"

Hạng Thanh Xuân mỉm cười nhìn tiểu cô nương mắng ầm lên, chỉ cần nàng không có ý tránh mặt Đại hoàng tử là hắn yên tâm rồi. Đại khái, người duy nhất hắn không yên tâm chính là Đại hoàng tử. Ngay tại lúc chính Đại hoàng tử không biết là đã có một loại tình cảm khó hiểu với nàng, chuyện này giống như kim đâm vào trong lòng hắn, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy, dù cho nam nhân khắp thiên hạ này thích nàng đều có thể, nhưng Đại hoàng tử thì không được - Có thể do Đại hoàng tử cùng một dạng với hắn, lúc còn nghĩ người nọ là nam nhân thì hai người đã có tâm tư khác, đồng bệnh tương lân với nàng, rồi sau đó hai người có cảm giác đối phương là mối nguy hiểm của mình.

Tiểu cô nương không biết bởi vì ghen mà người nào đó nghĩ ra đủ loại âm mưu thủ đoạn, bất kể là Nghiêm Khác không thể làm huynh đệ tốt với nàng nữa, hay là vì Khúc Phương Hương mà giận chó đánh mèo lên Vi nhị, hoặc là năm trước Đại hoàng tử làm việc không thỏa đáng bị hoàng thượng trách cứ...

Cuối cùng, tiệc sinh thần Đại hoàng tử Ôn Ngạn Bình quyết định sẽ đi.

Hôm nay là hai mươi tháng hai, vẫn còn là ngày xuân xuân se lạnh, băng tuyết trong kinh thành vẫn chưa tan hết, có thể thấy được tuyết chồng chất khắp mọi nơi.

Sáng hôm nay trong phủ Đại hoàng tử rất náo nhiệt, tuy nói chỉ là tiệc sinh thần của Đại hoàng tử, nhưng Đại hoàng tử là con trai đầu tiên của đương kim thánh thượng, hiện nay thế lực cũng không nhỏ, người trong kinh đều rất nể mặt, nếu như có việc không thể tới thì cũng sai người đưa lễ vật chúc mừng.

Sau khi đến phủ Đại hoàng tử, Ôn Ngạn Bình và Hạng Thanh Xuân liền bị tách ra, gã sai vặt dẫn Hạng Thanh Xuân đến ngoại viện thiên thánh - nơi chiêu đãi khách nam, một nha hoàn xinh đẹp dẫn Ôn Ngạn Bình đến phòng ấm trong nội viện, nơi đây tụ tập rất nhiều phu nhân quý nữ.

Ôn Ngạn Bình xuất hiện không gây ra bất cứ chú ý nào, đến khi Đại hoàng tử phi tự mình chào hỏi nàng, các phu nhân và quý nữ mới ngạc nhiên nhìn sang.

Ôn Ngạn Bình là ra vẻ thẹn thẹn thùng thùng đối đáp với Đại hoàng tử phi, nàng vô cùng ngoan ngoãn ngồi trong phòng lò sưởi, khóe môi mỉm cười nghe mọi người nói chuyện phiếm, vóc dáng nhỏ bé của nàng lọt thỏm trong mắt người khác, trong lòng mọi người đều nghĩ nàng là một nàng dâu nhỏ non nớt, mọi người cho rằng nàng chỉ mới được gã tới Hạng gia không lâu, non nớt một chút cũng không có gì lạ.

Chỉ có trong lòng Đại hoàng tử phi bất an, mặc dù trên mặt vẫn tươi cười tiếp đãi các vị phu nhân như cũ, nhưng tâm tư không còn ở đây nữa.

Rốt cuộc Đại hoàng tử phi cũng xác định nghĩa nữ Ôn gia được gã đến Dũng Xuyên Bá phủ chính là Ôn Ngạn Bình, trong lòng nàng không khỏi đau khổ chua xót.

Đại hoàng tử phi là một nữ nhân hiền lương rộng lượng, nhưng đối mặt với nữ nhân mà trượng phu nàng yêu thích, nàng không thể nào bình tĩnh nhả nhận được. Trước kia, tuy rằng Đại hoàng tử phi bị kinh hãi khi phát hiện ra tình cảm không thuần khiết của trượng phu đối với nghĩa tử Ôn gia, nhưng sau khi nàng chấp nhận, trong lòng nàng tốt xấu gì cũng mừng thầm, chỉ cần Ôn Ngạn Bình là nam nhân thì trượng phu sẽ vĩnh viễn không dám sinh ra mộng tưởng. Nhưng mà, sự thật được phơi bày, nghĩa tử Ôn gia biến thành nghĩa nữ. Hiện tại nàng nên thấy may mắn vì Ôn Ngạn Bình đã gã cho người ta, cắt đứt tất cả mộng tưởng của trượng phu.

Rất nhanh, bàn tiệc đã được chuẩn bị thỏa đáng, Đại hoàng tử phi dẫn đầu dẫn mọi người chuyển sang đại sảnh dùng bữa.

Kế tiếp, đến tiết mục xem ca múa giải trí. Không giống với nam nhân có thể uống rượu thoải mái náo nhiệt, nữ quyền bên này nhất định phải văn nhã, không thể thất thố, nên chỉ có thể xem ca múa cộng thêm nói chuyện phiếm, thế nên yến hội kết thúc rất nhanh.

Tuy yến hội bên phía nữ quyền đã kết thúc, nhưng bên phía nam nhân lại đang lúc đặc sắc nhất, nên các nữ quyền không thể cáo từ ra về khiến các nam nhân mất hứng. Đại hoàng tử phi lấy có hoa mai trong viện đúng lúc nở rất đẹp, sai hạ nhân lấy nước tuyết tan pha trà, các nàng ngồi trong đình thưởng mai, cực kỳ phong nhã.

Mặc dù thời tiết còn rất lạnh, nhưng có thể uống trà nóng nha hoàn bưng tới, ngược lại cũng không tệ lắm.

Ôn Ngạn Bình đưa tay tiếp nhận trà nóng từ tay nha hoàn, nhưng không hiểu sao nha hoàn dâng trà sơ ý làm đổ chén trà, nước hắt hết lên người nàng. Ôn Ngạn Bình vung tay áo kịp thời bắt được chén trà đồng thời hứng hết nước trà đang chuẩn bị gọi lên người nàng, biểu diễn một chút, có thể nói là tuyệt kỹ.

Nha hoàn kia trợn mắt há hốc mồm.

Ôn Ngạn Bình cười híp mắt nhìn nàng ta, nâng chén trà lên nhân lúc còn nóng uống một ngụm, sau đó đặt chén trà lại trong khay trên tay nha hoàn kia.

Nha hoàn mắt tròn như chuông.

Tiếp theo sự việc giống nhau liên tiếp xảy ra hai lần, Ôn Ngạn Bình có ngốc cũng biết được là nha hoàn cố ý muốn làm bẩn ý phục của nàng, nên nàng không khỏi tức giận, thừa dịp mọi người không chú ý, bắt được cổ tay nha hoàn, cười híp mắt nói: "Vị tỷ tỷ này, người biết ta chẳng? Ta có thù oán với người hà?"

Nha hoàn kia sững sốt, lập tức sợ hãi nói: "Hạng phu nhân hiểu lầm rồi, ngài không phải kẻ thù của nô tỳ, hôm nay là lần đầu tiên nô tỳ gặp ngài, thật đó!"

"Chưa từng gặp cũng không có thù oán, tại sao người tìm mọi cách làm bẩn ý phục của ta, người dám nói không phải?" Ôn Ngạn Bình buông nàng ta ra, không thèm để ý nói: "Nói đi, người làm vậy có mục đích gì? Thành thật một chút, nếu Đại hoàng tử phi muốn trách tội người, ta cũng không thể quản"

chuyện của phủ Đại hoàng tử được."

Nha hoàn kia biết rõ đối phương đã sinh lòng nghi ngờ, còn uy hiếp khiến nàng ta sợ hãi, vội vàng nói: "Đừng, đừng! Hạng phu nhân, là Đại hoàng tử sai nô tỳ làm như thế, muốn cho Hạng phu nhân đi thay y phục...Hạng phu nhân, tâm địa ngài tốt, ngài có thể không...." Lời nói kế tiếp nghẹn trong cổ họng, nha hoàn kia thấy nàng bẽ ngón tay rom róp thì hoảng sợ.

"Lòng dạ ta tức nhiên rất tốt." Ôn Ngạn Bình dịu dàng nói, nàng đã sớm phát hiện thỉnh thoảng Đại hoàng tử phi nhìn mình với ánh mắt mờ mịt, nàng ấy cho rằng nàng ấy đã giấu diếm vô cùng tốt, nhưng nàng ấy không biết từ nhỏ nàng đã luyện võ với Quý phu nhân nên giác quan rất nhạy cảm, đương nhiên nàng có thể dễ dàng phát hiện ánh mắt đối phương, chỉ là Đại hoàng tử phi nhìn nhiều một chút nàng cũng không mất khối thịt nào, do đó nàng không thêm đề ý mà thôi.

Lúc nha hoàn kia sắp tuyệt vọng thì bỗng thấy chén trà nhỏ trong tay rơi xuống đất, trên làn váy màu xanh lá liễu của người nọ ướt một mảng, nàng ta càng hoảng sợ, mọi người xung quanh cũng ồn ào nhìn sang.

May mắn nha hoàn kia phản ứng cực nhanh, nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội, sau khi Đại hoàng tử phi tới hỏi thăm thì Ôn Ngạn Bình cười tủm tỉm: "Không có gì, trà quá nóng, nàng ấy không cầm chắc mà thôi."

Đại hoàng tử phi mỉm cười nói: "Khiến Hạng phu nhân chê cười rồi."

Hai người khách khí một lát, nha hoàn mới vội nói: "Hạng phu nhân, mời theo nô tỳ đi thay y phục."

Sau khi Đại hoàng tử phi dặn dò nha hoàn kia phải hầu hạ Hạng phu nhân cho tốt xong, mới để các nàng rời khỏi vườn mai, nhìn hai người rời đi, ánh mắt Đại hoàng tử phi tĩnh mịch, một hồi lâu sau mới dời mắt, xoay người -- Đại hoàng tử phi lại biến thành người ung dung cao quý, thận trọng văn nhã, nàng tiếp tục mời chư vị phu nhân dùng trà thưởng mai.

Càng đi tới phía trước thì càng ít người, nha hoàn kia cúi đầu đi phía trước, Ôn Ngạn Bình chậm rì theo sát phía sau, giống như không hề sợ nàng ta dẫn nàng đi đâu.

Đến một sân nhỏ, nha hoàn kia đột nhiên dừng lại, cúi đầu cung kính đứng thẳng, tỏ ý bảo Ôn Ngạn Bình đi vào.

Ôn Ngạn Bình nhíu mày, phát tay áo một cái đi vào.

Trong nội viện chỉ có một vài cây sồi xanh thấp bé khỏe sắc, bên cạnh cây sồi, một nam tử mặc trường bào màu tím đỏ đang đứng, chấp tay đưa lưng về phía nàng, tư thế hiên ngang độc lập đứng trong cảnh sắc vừa hồi xuân.

Ôn Ngạn Bình rất muốn giật chuỗi ngọc san hô đang giắt bên hông quất vào đầu dưa của hắn.

Người nọ nghe thấy tiếng động, xoay người lại, đôi mắt tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, hắn quan sát nữ tử đang đi tới từ cổng, rõ ràng khuôn mặt rất bình thường, bước đi nhẹ nhàng quy củ, làn váy lay động, trông không khác gì các quý nữ theo khuôn mẫu khác, không có gì đặc sắc. Nhưng mà chủ yếu người này là Ôn Ngạn Bình - Đây mới là đặc sắc.

"Ôn Ngạn Bình!"

Ôn Ngạn Bình chớp mắt, nhẹ nhàng bước tới, phúc thân nói: "Thần phụ tham kiến đại điện hạ."

"..."

Thấy vẻ mặt Đại hoàng tử co rút, trong lòng Ôn Ngạn Bình rất thoải mái.

Đại hoàng tử bước tới một bước, giọng nói lạnh lùng: "Đừng giả bộ, giả dối khiến người ta bực mình."

Biết hắn đã nhận ra mình, trong nháy mắt, sống lưng Ôn Ngạn Bình thẳng tắp, khí chất bỗng thay đổi, phảng phất giống như bức tranh thủy mặc văn nhã biến thành bức tranh sống động xinh đẹp, làm người ta nhìn không chớp mắt.

"Thì ra người là nữ nhân..." Đại hoàng tử lầm bầm. Hắn đã nhìn thấy tận mắt, sự khác biệt này khiến hắn vô cùng đau khổ. Tuy rằng hắn đã nghe Hạng Thanh Minh nói, nhưng trong đầu vẫn luôn hi vọng chỉ là trùng hợp, bây giờ nàng chính thức mặc một thân nữ trang đứng trước mặt mình, hắn không biết mình khó chịu thế nào nữa.

Nàng đã là thê tử người ta.

Ôn Ngạn Bình liếc hắn một cái, không khách khí nói: "Ta thấy mắt Đại điện hạ rất tốt."

Thấy nàng không câu nệ trả lời, Đại hoàng tử bật cười, lại đi về phía trước mấy bước, thẳng đến trước mặt nàng, chống lại đôi chân người xinh đẹp tràn đầy sinh khí kia, hắn có xúc động muốn hủy diệt hết tất cả, nên nói: "Nếu ta vạch trần thân phận nghĩa tử Ôn phủ của nàng trước mặt người đời, không biết Ôn đại nhân sẽ thấy thế nào."

Ôn Ngạn Bình cười lạnh, "Hoàng thượng đã có lời vàng ngọc, Đại điện hạ cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện?" Thật là đại ngốc.

Đại hoàng tử nổi giận, tiểu tử thối này...Không đúng, nàng biến thành xú nha đầu rồi, nàng chưa từng cho hắn sắc mặt tốt, nói ba câu là khiến hắn tức giận, làm hắn tâm tâm niệm niệm mà nhớ đến nàng.

Hắn hoàn toàn điên lên, bắt lấy cổ tay nàng, muốn kéo nàng lại gần mình hơn.

Ôn Ngạn Bình phản ứng còn nhanh hơn hắn, nàng trở tay thuận tiện đẩy Đại hoàng tử ngã văng ra ngoài.

Đúng là đại nghịch bất đạo!

May mắn Đại hoàng tử rèn luyện thân thể nhiều năm, còn từng ra chiến trường, ít gì cũng có chút võ nghệ phòng thân, lúc thân mình sắp chạm đất hắn bèn xoay một cái giảm bớt lực va chạm, không ảnh hưởng đến xương cốt. Với tư cách là một nam nhân, lại bị một nữ nhân đẩy ngã, hắn còn mặt mũi gì nữa, vả lại, hắn còn là một hoàng tử tôn quý, làm sao nuốt trôi cơn tức này.

Ôn Ngạn Bình còn ác hơn, vung tay áo, làn váy nhấp nhô, bay về phía trước đánh một quyền tới, lúc nắm đấm bị Đại hoàng tử đỡ được nàng vẫn nhẹ nhàng cười với hắn, sau đó nhanh như chớp đánh một quyền khác, trực tiếp thui vào bụng hắn - Bây giờ nàng đang làm khách ở phủ người ta, mà lại đánh chủ nhân, đương nhiên phải cho gia chủ ít mặt mũi, nàng không đánh vào mặt hắn, đánh những chỗ khác thì không sao ~.

Chung quy, tiểu gia hỏa này vẫn dữ dần như vậy, Đại hoàng tử không phải đối thủ của nàng, hắn bị đánh đến không còn sức lực, xương cốt toàn thân hình như sắp vỡ vụn, cuối cùng dựa vào thân cây sồi không thể động đậy.

Lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống, hai mắt Ôn Ngạn Bình sáng như mặt trời nhìn hắn, mặt mày nàng vui vẻ tùy ý: "Đại điện hạ, ngài đánh không lại ta đâu!"

Hắn không nói một lời, chỉ im lặng nhìn đôi mắt kia, chính là đôi mắt này, ban đầu chính đôi mắt sáng lạn này hấp dẫn hắn.

"Nói lời đại bất kính, ta còn là ân nhân cứu mạng Đại điện hạ, ta thật sự không biết đã đắc tội ngài ở đâu, ngài hai lần ba lượt không vừa mắt ta, đi khắp nơi phiền ta, Đại điện hạ quá hẹp hòi rồi. Nhưng mà, Đại điện hạ là người thông minh, ngài nên biết có một số chuyện đã trở thành sự thật, truy cứu nữa cũng vô ích." Nàng nói xong, cẩn thận kéo ống tay áo xuống, sửa lại làn váy, khuôn mặt đoan trang, hoàn toàn khôi phục lại thành dáng vẻ quý nữ hiền lương lúc nãy, nhỏ giọng nói: "Đại điện hạ, thần phụ cáo từ."

"..."

Đến khi làn váy màu xanh biến mất sau Tùy Hoa môn, Đại hoàng tử mới thu hồi ánh mắt, cả người suy sụp, tựa vào gốc sồi, hai mắt vô thần ngược nhìn trời.

Nếu như, hắn biết nàng là nữ nhân, hắn có đi trước một bước đoạt lấy nàng hay không? Hay vẫn theo kế hoạch, lấy con gái Nghiêm gia, đạt được sự ủng hộ của Nghiêm gia...

Yến hội kết thúc, Ôn Ngạn Bình chào Đại hoàng tử phi, nàng ra khỏi nội viện thì nhìn thấy Hạng Thanh Xuân đang chờ mình.

Nàng lại giả vờ đáng vẻ đoan trang, nhẹ nhàng bước tới, khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt còn chưa hết hưng phấn.

Hạng Thanh Xuân mỉm cười tạm biệt các quan khách khác xong, mới dẫn tiểu cô nương đang dè dặt hưng phấn rời đi.

Cho đến khi lên xe ngựa, rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao tiểu cô nương cao hứng như thế rồi.

"...Nàng nói, nàng đánh Đại hoàng tử?" Hắn nghiêm mặt hỏi.

Tiểu cô nương cả gan làm chuyện đại nghịch bất đạo gậy đầu, nàng dùng tay áo phất phất khuôn mặt đỏ bừng nói: "Là hắn nổi điên, sai người làm bản xiêm y của ta, sau đó dẫn ta đến một viện nhỏ vắng người, nhìn qua chính là có ý xấu. Nếu là cô nương gia bình thường thì đã sớm tự tử chết rồi, nên ta mới dạy dỗ hắn một chút. Huỳnh yên tâm, lúc đó ta rất chú ý, ngoại trừ Đại hoàng tử, chung quanh không có ai, nếu Đại hoàng tử muốn cáo trạng thì không ai tin hắn đâu."

Hạng Thanh Xuân kiên nhẫn nghe xong, hắn dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời hắn không biết là Đại hoàng tử đáng thương tốt hay là tiểu cô nương tri độn may mắn đây, nàng hiểu lầm hành động kia của Đại hoàng tử. Đương nhiên, hắn sẽ không tốt bụng giải thích giúp Đại hoàng tử, hắn muốn tiểu cô nương duy trì hình tượng xấu xa của Đại hoàng tử trong lòng.

"Không biết sau này hắn ta có đến gây phiền phức cho chúng ta nữa không? Nếu hắn dám, ta không ngại đánh hắn một trận nữa." Ôn Ngạn Bình giờ nắm đấm.

Hạng Thanh Xuân cười khỏ, hắn bỗng dưng hẹp hòi không muốn nàng gặp Đại hoàng tử, dù cho nàng đi dạy dỗ Đại hoàng tử hắn cũng không vui.

"Về sau, khi gặp loại chuyện này thì nàng tránh xa một chút, dù sao tốt xấu gì hắn cũng là Đại hoàng tử."

Hiện tại, hoàng đế không đau không bệnh, nhưng không biết có thể tại vị đến khi nào, mặc dù tuổi các hoàng tử ngày càng lớn và có dị tâm, nhưng mà phải xem hoàng đế có đồng ý hay không, đối với một hoàng đế khỏe mạnh, khi tuổi các hoàng tử càng lớn thì vấn đề phát sinh càng nhiều, làm gì cũng

phải kiêng kỵ. Hơn nữa, Hạng Thanh Xuân rất có lòng tin, thiên tử kế nhiệm mà hoàng đế lựa chọn, sợ là trong lòng hoàng đế đã sớm định đoạt, ngài ấy sẽ không dễ thăm cảnh huyênh đệ tương tàn như lúc tiền đế còn tại vị xảy ra một lần nữa.

Ôn Ngạn Bình nhún mũi đáp ứng, sau đó chôn mặt trong hõm vai hắn, đôi môi nàng tiến đến bên tai hắn, phun ra nhiệt khí, cười hi hi: "Ta bí mật đánh hắn, không cho người ta biết đâu, đây là sở trường của ta đấy."

Hạng Thanh Xuân cuối cùng nhịn không được mà cười vui vẻ với nàng, hai người ôm nhau cười hi hi.

Vui vẻ một lát, Hạng Thanh Xuân ôm thân thể mềm mại của nàng, trong lòng tràn ngập dịu dàng, bỗng nói: "Tết Trung Nguyên năm nay, ta và nàng cùng đi Vinh Hoa tự bái tế nhạc phụ nhạc mẫu đi."

Nghe thế, hai mắt Ôn Ngạn Bình trừng to, giật mình nhìn hắn.

Hắn hôn lên đôi mắt đang trừng to của nàng, dịu dàng nói: "Ta là nữ tử, nên phải thắp một nén hương cho nhạc phụ nhạc mẫu chứ. Hơn nữa, đã nhiều năm rồi, nàng chưa từng trở lại, đúng lúc tháng bảy ta có việc đi Giang Nam một chuyến, đến lúc đó đi ngang Vinh Hoa tự, ta và nàng ghé bái tế mộ phần nhạc phụ nhạc mẫu một lát.

Hốc mắt Ôn Ngạn Bình đỏ lên, một lúc lâu sau mới chôn mặt vào lòng hắn, nhỏ giọng đồng ý.

~~~ **Hoàn Chính Văn** ~~~

♥ ☐ ♥ ☐ ♥ ☐ **Nhớ vote cho mị nha** ♥ ☐ ♥ ☐ ♥ ☐

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Phiên ngoại 1

Giữa non xanh nước biếc, tại một ngôi chùa tên là Vinh Hoa Tự, bên trong chùa hương khói nghi ngút.

Trên một sườn núi cách Vinh Hoa Tự mấy dặm, có một mộ phần nho nhỏ, xung quanh mộ phần đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn một cọng cỏ dại, có một thân ảnh nhỏ đang ngồi trước mộ phần.

Ôn Ngạn Bình ngồi ở đây đã nửa ngày.

Từ xế chiều đến bây giờ, ánh tà dương đã nhuộm đám mây ở chân trời thành màu vàng sậm, bóng cây cổ thụ già trên sườn núi bị ánh nắng chiều kéo đi thật xa.

Dưới bóng cây, có một nam tử mặc trường bào đang đứng.

Nhìn sắc trời sắp tối, rốt cuộc hắn cũng đi tới trước mộ phần, đứng sau lưng nàng, nhỏ giọng: "Nàng đã trò chuyện với nhạc phụ nhạc mẫu xong chưa?"

Nàng nhìn chằm chằm mộ phần kia thật lâu, một lát sau mới lên tiếng: "Vẫn còn nhiều lời chưa nói hết."

"Vậy để nói sau nhé."

"Sau đó vẫn còn rất nhiều lời muốn nói nữa."

"Không sao, hàng năm ta và nàng sẽ đến đây một chuyến."

Nàng quay đầu nhìn hắn, hai mắt bởi vì vui vẻ mà cong lên, khuôn mặt hồng nhuận dưới ánh trời chiều rực rỡ, "Vậy được. Nhưng mà ta biết huynh bận rộn, ta không cản huynh đi cùng, sau này tự ta đi là được rồi, huynh làm chuyện của huynh đi thôi. Nếu cha nương biết ta dính lấy huynh thì sẽ không vui đâu."

Vấn đề là ta nguyện ý cho nàng dính!

Không khí ẩm áp tốt đẹp gì đó hoàn toàn bị phá hỏng dưới tình huống này, Hạng Thanh Xuân thở dài, chỉ sợ cả đời này nha đầu kia cũng không biết cái gì gọi là thẹn thùng của nữ tử. Hắn vươn tay kéo nàng đứng dậy, phát hiện hai chân nàng đã tê cứng, hắn nửa vịn nàng, nửa ngồi xuống xoa chân cho nàng, ngoài miệng thì trách nàng len lén chạy đi, người hầu cũng không mang theo, bây giờ thì chịu khổ rồi...

Nàng cười híp mắt nghe hắn trách cứ, sau khi hai chân run run khôi phục lại bình thường, nàng tùy ý nói: "Không sao mà, ta rất lợi hại, hơn nữa mười năm trước sơn tặc vùng này đã bị quan binh tiêu diệt hết, Vinh Hoa Tự cũng khôi phục lại hương khói như mười mấy năm trước, các vùng phụ cận xung quanh thường xuyên có binh lính tuần tra, không có nguy hiểm gì."

Thấy nàng hưng phấn, hắn đoán nàng còn ước gì xuất hiện mấy tên sơn tặc cho nàng rèn luyện thì có.

“Được rồi, chúng ta trở về thôi.” Hạng Thanh Xuân không nhiều lời, cũng không trách chuyện nàng trốn đi một mình nữa. Đại khái, hắn biết rõ nàng có năng lực tự bảo vệ mình, mặc dù trong lòng vẫn hơi lo lắng, nhưng hắn đã học được cách tin tưởng nàng và cho nàng tự do, học được phải sùng bái nàng như thế nào, học được làm thế nào để trở thành nam nhân thích hợp nhất với nàng.

Ôn Ngạn Bình tươi cười dưới trời chiều màu lam xinh đẹp với hắn, nàng tươi đẹp sáng lạn, đầu lông mày vẽ thành một đường tuyệt sắc.

Nàng lớn tiếng đáp “Được”, rồi bỗng bỏ nhào vào lòng hắn, sắc mặt trắng bệch: “Hình như ta không thoải mái.”

Sắc mặt Hạng Thanh Xuân cũng thay đổi, có thể làm cho tiểu cô nương mạnh mẽ nói không thoải mái thì nhất định là chuyện rất kinh khủng, hắn ôm nàng lên, vội hỏi: “Không thoải mái ở đâu?” Thấy nàng nói không nên lời, hắn vừa tức vừa gấp gáp: “Có thể là phơi nắng một buổi chiều nên cảm nắng mất rồi.”

Hắn không để ý đến kháng nghị của nàng, ôm nàng lên, bước xuống sườn núi.

Ôn Ngạn Bình ôm cổ hắn, mắt lại nhìn về mộ phần nho nhỏ trên sườn núi kia, trong lòng lặng lẽ nói: “Cha, nương, hai người xem, nữ tử vừa xinh đẹp vừa thương con. Sang năm chúng con trở lại thăm hai người.”

Dưới sườn núi cách đó không xa, có một đội nhân mã đang chờ, thấy hai người xuống núi, Chiêu Quang và Phi Y nhanh chóng bước tới, trên mặt họ đều lộ ra lo lắng: “Thiếu phu nhân bị làm sao thế?”

“Nàng không thoải mái, có thể là bị cảm nắng rồi.” Hạng Thanh Xuân trầm mặt, ôm nàng lên xe ngựa, sai hạ nhân đến vùng phụ cận mời đại phu.

Màn đêm buông xuống, lão đại phu bị mọi người xách đến trước mặt tiểu cô nương không khỏe, ông vắn về râu bạc bắt mạch một lúc lâu, mới nói: “Chúc mừng, vị phu nhân này hoài thai được một tháng rồi.”

“...”

Mọi người trợn tròn mắt.

Về mặt cô nương ngốc tan vỡ: “Làm sao ta có thể mang thai được?”

Lão đại phu biết vị khách lỡ đường này không phải phú thi cũng quý, không phải người ông có thể đắc tội được, nhưng mà đối với chuyện y thuật của mình bị nghi ngờ, ông lão xù lông, trợn mắt nói: “Phu nhân đây là nghi ngờ y thuật của lão phu? Nếu như không tin, có thể mời đại phu cao minh khác. Chỉ là lão phu muốn nhắc nhở phu nhân một tiếng, thai nhi này rất bất ổn, ngài mệt nhọc quá độ, cần phải dưỡng thai thật tốt!”

Lúc này, mọi người đã kịp phản ứng nghe lời đại phu nói, sắc mặt lại đại biến.

Trong mắt Hạng Thanh Xuân vẫn còn vẻ kinh hoàng, nhưng ngoài mặt hết sức bình tĩnh, trợn mắt bịa đặt: “Đại phu, ngài không cần để ý đến nàng, do nàng vui quá nên nói năng ngốc nghếch thôi.” Nhưng mà, khi hắn nhìn thấy vẻ tan vỡ trong mắt nàng, thì hắn biết nữ nhân này lại quên mất thân phận của nàng rồi. Nghĩ đến mấy ngày qua, nàng mặc một thân nam trang ngồi trên lưng ngựa, hôm nay còn phơi nắng cả buổi, hứng hết nắng nóng nửa ngày, sắc mặt Hạng Thanh Xuân lập tức tối đen.

Phi Y cũng nhớ tới quá khứ bừa bãi của tiểu cô nương mà trừng mắt nhìn về mặt ngốc nghếch của nàng, đồng thời nói: “Đại phu, có nguy hiểm gì không?”

Lão đại phu vô cùng rộng lượng: “Trước tiên ta sẽ kê mấy đơn thuốc an thai, tình dưỡng mấy ngày xem sao.”

Lúc lão đại phu đi kê đơn, Hạng Thanh Xuân cũng vội vã chạy theo, về mặt âm trầm bắt đầu hỏi thăm đại phu về những chuyện cần chú ý của phụ nữ có thai, lão đại phu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo sắp chảy ra nước của hắn, trong lòng lạnh băng, chẳng lẽ vị công tử này không vui khi phu nhân mình có thai, nào có ai mặt mũi bí xí thế này, mà còn hỏi chi tiết vậy làm gì? Hơn nữa, còn dùng vẻ mặt giống như “hôm nay thời tiết thế nào” mà hỏi về chuyện chung phòng – Lão đại phu không nhịn được quan sát khuôn mặt đào hoa xinh đẹp như yêu tinh kia, trả lời từng câu một.

So với Hạng Thanh Xuân nhanh chóng tiếp nhận, vẻ mặt của tiểu cô nương sắp làm mẫu thân lại mờ mịt, giống người mang thai không phải là nàng vậy, nàng mơ màng nhận trả tào đồ Phi Y đưa uống một ngụm rồi bay vào cõi thần tiên, mọi cử động bấy giờ đều giống như mộng du.

Loại mộng du này vẫn kéo dài cho đến sáng hôm sau rồi giương, nhưng tiểu cô nương bị ép buộc nằm trên giường bỗng nhiên trịnh trọng nói với vị nam tử đang viết ra những điều cấm kỵ về phụ nữ có thai: “Hô ly tinh, huynh sắp làm mẫu thân rồi!”

“...”

Ôn Ngạn Bình cũng nhanh chóng tiếp nhận hình thức “Cha ngốc”.

Mặc dù trong lòng nàng luôn nghĩ mình là nam tử hán, nhưng trên sinh lý nàng là một nữ nhân không thể nghi ngờ, mà sau khi tiểu cô nương tan vỡ khi biết mình có thai cũng bắt đầu chấp nhận. Kể đó, nàng nhớ tới sự mạnh mẽ của mình trước kia nên nắm chặt nắm đấm nói với tướng công nhà mình: “Ta nhất định sẽ làm một người cha tốt! Nếu sinh con trai, ta sẽ dạy chúng trở thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, nếu sinh con gái thì để huynh dạy,

huynh dạy nó cầm kỳ thi họa, tinh thông thủy lợi nông nghiệp, binh lược đời sống, chúng ta phấn công hợp tác, nhất định có thể dạy ra đứa nhỏ tài giỏi – Đừng không?”

Đối mặt với ý chí mạnh mẽ của nàng, trong phòng ngoại trừ Hạng Thanh Xuân, mọi người đều cúi đầu giảm bớt sự tồn tại của mình.

Không thể nói ý nghĩ của nàng không đúng, quả thật võ nghệ của nàng rất cao cường, có thể dạy võ nghệ cho con trai, còn hấn lại tinh thông cầm kỳ thi họa, biết mưu tính thủy lợi nông nghiệp, binh lược đời sống... Tất cả hấn đều biết, tuy học hơi hỗn tạp một chút, nhưng cũng có thể coi là kỳ tài.

Nhưng mà, cảm giác... hình như không đúng chỗ nào?!

Chiếu Quang và Phi Y lung lay trong gió, không nhìn được ngẩng đầu tưởng tượng, im lặng thấp một ngọn nến cho tiểu chủ tử đáng thương chưa xuất thế còn chưa biết là nam hay nữ.

Hạng Thanh Xuân đang im lặng nhớ lại những chuyện đại phu đã dặn, bỗng hấn nghe được ý kiến kỳ quặc của phụ nữ có thai, hấn nghĩ có lẽ sau khi sinh con nàng sẽ khôi phục bình thường, bây giờ hấn không cần để trong lòng, sau khi sinh con xong, thì chính đốn nàng cũng chưa muộn.

Vì vậy, hấn nhin!

Bởi vì có chuyện bất thành linh xảy ra, tiểu cô nương phải ở lại trấn nhỏ dưỡng thai, nhưng Hạng Thanh Xuân lại đang mang hoàng mệnh trong người, phải đi Giang Nam làm việc. Đương nhiên, hấn không thể để tiểu cô nương ở một mình trong trấn, trong lúc tiểu cô nương dưỡng thai hấn đã vội vàng viết thư sai người đi suốt đêm đưa tới Đàm gia ở Bình Tân, sau đó gửi tiểu thê tử dưỡng thai ở Đàm gia, chờ hấn xong việc trở về sẽ đón tiểu cô nương hồi kinh.

Hạng Thanh Xuân cho là quyết định của mình rất sáng suốt, nhưng một tháng sau, khi hấn trở về đón tiểu cô nương phát hiện tiểu biểu thúc Đàm gia – Đàm Ký Khê vì Ôn Ngạn Bình mà một khóc hai nháo ba thất cổ, thì hấn phát hiện quyết định này vô cùng ngu xuẩn.

Đàm Ký Khê xem Hạng Thanh Xuân là người đáng ghét nhất trên đời, ghét đến nỗi hận không thể nuốt sống hấn.

Hấn không chỉ đoạt mất Ngạn Bình ca, mà còn làm Ngạn Bình ca có thai, đảo lộn âm dương, đúng là thiên lý bất dung (Đứa nhỏ ngày thơ này vẫn nghĩ Ôn Ngạn Bình là nam nhân ^^)

Nhưng mà Hạng Thanh Xuân không có thói quen đôi co với một đứa nhỏ, hấn phát tay áo không để trong lòng, hấn cảm thấy loại tình địch này chỉ là một tiêu tử xấu xa, nếu hấn để ý chẳng khác nào si nhục chỉ số thông minh của mình.

Thấy đối phương không lạnh không nhạt liếc mình sau đó thông thả lướt qua, thiếu niên Đàm Ký Khê tức điên lên, thiếu chút nữa huyên não toàn bộ Đàm gia. Mà Hạng Thanh Xuân đến Đàm gia đón tiểu thê tử thấy trông mặt lão phu nhân Đàm gia sắp đỏ lên, hấn rất tốt bụng hiền kẻ.

“Đàm Ký Khê đã trưởng thành, nên nghị thân rồi, con thấy có mấy đối tượng tốt, các ngài có thể tham khảo, nhìn xem có ai thích hợp hay không?”

Hạng Thanh Xuân ra tay là trực tiếp phủ đầu, tìm tiểu cô nương buru hấn đến trị tiểu biểu thúc bốc đồng của Đàm gia, để hấn ta đừng nhớ thương tiểu thê tử của hấn nữa, nhắc cữ lưỡng tiện.

Đàm gia đương nhiên không thể tìm tiểu cô nương buru hấn về quản con trai mình, nhưng mọi người lại không chịu nổi khi lão phu nhân khóc thương cháu trai, nên mắt nhắm mắt mở lấy danh sách chỗ đại cữu mẫu cho lão phu nhân chọn cháu dâu, lão nhân gia híp mắt chỉ chỉ ngón tay, cuối cùng móng vuốt già nua chỉ vào một cái tên. Tất cả mọi người Đàm gia mặt mày cứng ngắc.

Con gái Bình Ninh Kỳ thị.

Đây là gia tộc nức tiếng học rộng tài cao từ xưa đến nay, nam nhân Kỳ gia từ khi bắt đầu xây dựng gia tộc đã định ra tộc quy -- Chỉ một thê không thiệp, năm mươi tuổi mà không có con mới được nạp thiệp. Bởi vậy, con gái Kỳ gia cũng buru hấn giống như thế, nam nhân lấy các nàng cũng không được nạp thiệp, năm mươi tuổi mà không con mới được nạp thiệp. Nam nhân năm mươi tuổi vốn dĩ chỉ còn là cọng cỏ khô, ai biết lúc đó còn có thể sinh được không? Đồ lừa đảo!!!

Lão phu nhân, ngài mất mớ nên mới chọn cho Đàm Ký Khê người như vậy phải không? >__<

Mặc kệ người Đàm gia phản ứng thế nào, bên này Hạng Thanh Xuân rất yên tĩnh, Đàm Ký Khê đang bận rộn chuyện chọn thê tử -- Tất cả mọi người nói cho cậu ta biết, nhạc gia tương lai của cậu ta hung hăng như thế nào, cậu ta phải rèn luyện thân thể thật tốt mới được, cho nên mỹ thiếu niên Đàm Ký Khê biến sắc, căn bản đâu còn hơi sức quan tâm đến chuyện Ngạn Bình ca của cậu mang thai nữa chứ.

Hạng Thanh Xuân ở lại Đàm gia mấy ngày mới dẫn Ôn Ngạn Bình hồi kinh.

Trở lại kinh thành, thai nhi cũng đã ổn định, Hạng Thanh Xuân thấy tiểu cô nương quá hoạt bát, sợ nàng không cẩn thận làm rơi mất đứa nhỏ, hấn phải nghĩ cách để cho nàng an phận. Đương nhiên, chuyện xưa giữa nàng và Đàm Ký Khê là một trong những cách khiến nàng an phận đấy.

Từ bé Ôn Ngạn Bình và Đàm Khê đã chơi cùng nhau, tất nhiên nàng đối đãi với cậu ta như đệ đệ, bây giờ đệ đệ sắp thành thân, bởi vì nàng mang thai mà không thể tham gia hôn lễ được, tâm trạng nàng không tốt lắm. May mắn, mỗi ngày Hạng Thanh Xuân đều mang một phong thư từ Bình Tân gửi đến cho nàng, trong thư kể rõ ràng rành mạch quá trình tam thư lục lễ mà Đàm gia và Kỳ gia kết thân, tuy nàng không có ở đó nhưng cũng có thể tưởng tượng ra cảnh đó.

Nghe nói, mặc dù con gái Kỳ gia bên ngoài mang tiếng xấu, nhưng người ta là một khuê các hiền lương thực đức, có quy củ biết phân rõ phải trái, và lại còn là một tiểu mỹ nhân. Tuy bởi vì vấn đề gia giáo nên tương đối thành thực bảo thủ, nhưng tính khí này hoàn toàn có thể khắc chế tính tình nhanh nhẹn tùy hứng của Đàm Ký Khê, sau khi đôi tiểu phu thê thành thân, cuộc sống trôi qua vô cùng mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Phiên ngoại 2

Lúc Ôn Ngạn Bình mang thai, ở Hạng phủ lại có thêm một quả bom nữa, đó chính là thê tử Hạng Thanh Minh cũng hoài thai.

Hạng Thanh Minh thành thân sớm hơn Hạng Thanh Xuân, tại sao đại phòng lại truyền ra tin mừng trước? Hơn nữa còn là Ôn Ngạn Bình đáng ghét kia, không phải cả đời nàng không mang thai mới bình thường sao?! (Cái này... trong tiềm thức của Hạng Thanh Minh vẫn xem Ôn Ngạn Bình là nam nhân!!)

Đại khái là bị kích thích, Hạng Thanh Minh bắt đầu trở nên hung ác, ngay cả thị thiếp cũng không ôm, mỗi ngày kéo thê tử Tổng thị lăn giường, cố gắng không thể thua người kia, cuối cùng tạo ra một sinh mạng. Hơn nữa, Hạng Thanh Minh cố ý làm như vậy đấy, các người muốn sinh con trai trưởng, ta cũng sẽ sinh con trai trưởng!

Ngoài mặt Tổng thị rất ngoan ngoãn, nhưng trong lòng gào thét, rõ ràng trượng phu đang đầu với bên Tây viện, nhưng người được lợi lại là mình nha, nàng còn có thể dă kích sự kiêu ngạo của Uông thị và các thị thiếp khác nên hết sức phối hợp. Tổng thị nhìn một cái là hiểu, nàng mặc kệ Tây viện bên kia xảy ra chuyện gì, chuyện tốt hay chuyện xấu đều có thể kích thích tâm hồn yếu ớt của trượng phu nàng, sau đó -- Cuối cùng người hưởng lợi nhiều nhất là chính nàng rồi.

Hiểu rõ điểm này, trong lòng Tổng thị cũng kích động hơn mấy phần. Nàng biết tướng mạo của mình thuộc dạng hiền thê đoan chính không được nam nhân yêu thích, người lại như khúc gỗ, trượng phu không thích nhất là điểm này của nàng, lúc nào cũng nổi giận. Nhưng mà, nàng là chính thê, không làm ra được những thủ đoạn quyền rũ của đám tiểu thiếp kia, miễn cho bà bà lại có ý kiến, nàng càng không thể đắc tội bà bà, như thế trượng phu càng không thích nàng hơn. Thế nhưng, từ sau khi Tây viện có nàng dâu mới, tác phong Hạng Thanh Minh hoàn toàn thay đổi, hình như hấn rất áp lực, ngay cả tiểu thiếp cũng không ôm, nàng chẳng hiểu ra sao cả, cuộc sống của nàng đột nhiên dễ chịu, chuyện này giúp Tổng thị kiên trì giao hảo với Tây viện, dù cho bên ngoài không thể giao hảo, nhưng bên trong cũng tuyệt đối không thể đắc tội.

Nếu Hạng Thanh Minh biết trong lúc mình đang vất vả tìm cách đối phó Tây viện, làm cho Tây viện suy đổ, mà thê tử ngu ngốc của mình muốn giao hảo với Tây viện, thì không biết hấn có học màu hay không?

Có thể do Hạng Thanh Minh quá cố gắng, hoặc là oán niệm trong lòng hấn quá sâu, cuối cùng Tổng Tử nương nương cũng nghe thấy lời khẩn cầu của hấn, lúc Ôn Ngạn Bình mang thai được bốn tháng, bụng Tổng thị rốt cuộc cũng truyền ra tin vui.

Hạng Thanh Minh mừng như điên, hấn cảm thấy cố gắng của mình cuối cùng cũng có kết quả, rốt cuộc không thua kém Hạng Thanh Xuân, nhưng mà rất nhanh, hấn lại mất hứng, tại sao con của mình lại nhỏ hơn bên Tây viện mấy tháng, giống như hấn cùng tuổi với Hạng Thanh Xuân nhưng vẫn nhỏ hơn Hạng Thanh Xuân một tháng, đồ đáng ghét. Bằng không làm cho con của hấn sinh non, như vậy thì nó có thể ra đời trước thẳng nhai con của Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình – Nhưng mà, nếu thẳng nhai con của Hạng Thanh Xuân cũng sinh non thì làm sao đây?

Bạn học Hạng Thanh Minh luôn rồi rầm nồn nóng trong lòng, mặc dù không đến nỗi tiến vào trạng thái “Cha ngốc”, nhưng cũng không có tâm tư đi ôm đám tiểu thiếp, suốt ngày canh giữ bên cạnh thê tử, ngay cả mẫu thân hấn nhìn không nổi đến đuổi hấn cũng không đi.

Tổng thị thu hết vào mắt, nàng yên tâm lần nữa, nhất quyết giữ vững ý muốn giao hảo với Tây viện – Nam nhân là sinh vật bi ổi, cần phải bị kích thích mới được!

Vì vậy, Tổng thị lấy lý do cùng là phụ nữ có thai, thường xuyên lui tới chỗ Ôn Ngạn Bình, trao đổi vài kinh nghiệm dưỡng thai này nọ. Mặc dù thần kinh Ôn Ngạn Bình thô ráp, thường xuyên tự cho mình là nam nhân, nàng vẫn luôn quan tâm chiều chuộng nữ nhân, cho nên đối với Tổng thị là thê tử của kẻ thù, nàng cũng ưu ái mấy phần – không thể đổ tội cho thê tử hấn ta được.

Sau khi ở chung, Ôn Ngạn Bình vô cùng yêu thích hình tượng ngoan ngoãn hiền lành người của Tổng thị, bởi vì nàng tùy tiện cá tính, còn chịu đủ dả kích khi mang thai, vậy mà còn phải làm ra vẻ hiền lương thực đức, con người nàng lại không thích ngồi yên, khiến cho Tổng thị mỗi lần qua chơi đều phát ra tình thương của mẫu thân, nàng ấy đánh phải năng bụng đuổi theo chăm sóc nàng. Thường xuyên qua lại, nên quan hệ hai người tốt lên lúc nào không biết.

Hạng Thanh Minh học màu.

Ôn Ngạn Bình đã chiếm đoạt thê tử của hấn! Sau này sẽ đoạt luôn đứa nhỏ của hấn mất!

Hạng Thanh Minh tình tường ý thức được nguy cơ, ánh mắt lập tức đỏ ngầu, nhìn Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình giống như kẻ thù giết cha đoạt thê tử, hấn càng không có tâm tư ôm tiểu thiếp, chỉ cần rảnh rỗi hấn liền chăm chú canh giữ thê tử của mình, sợ nàng bị Ôn Ngạn Bình nhúng chàm.

Hạng Thanh Minh đau khổ muốn tách hai vị phụ nữ có thai ra, giam thê tử của mình lại không cho đi nữa. Nhưng mà sự thật tàn khốc, hẳn không chỉ không có cách nào tách ra, mà còn tự tay đưa thê tử đến cho Ôn Ngạn Bình nhúng chàm.

Đứa nhỏ trong bụng Ôn Ngạn Bình và Tổng thị là cháu đời thứ tư của Dũng Xuyên Bá phủ, phu thê Dũng Xuyên Bá rất coi trọng, nhất là đứa nhỏ trong bụng Ôn Ngạn Bình, đây chính là trưởng tôn, không chỉ móc nối quan hệ giữa Dũng Xuyên Bá phủ với Trần Quốc Công phủ, Thái Sư phủ, mà sau này có khả năng nó sẽ kế thừa Dũng Xuyên Bá phủ, nên đương nhiên rất được coi trọng.

Ôn Ngạn Bình trở thành phụ nữ có thai quý giá nhất của Dũng Xuyên Bá phủ, chỉ cần nàng muốn, Dũng Xuyên Bá phủ sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn, cộng thêm Hạng Thanh Xuân sủng thê tử, dù cho nàng muốn hái trăng sao trên trời cũng được. Mà Ôn Ngạn Bình rất cảm động trước sự chăm sóc cẩn thận của Tổng thị, khiến nàng cảm nhận được tình cảm âm áp của mẫu thân, mỗi lần nàng sang thỉnh an phu thê Dũng Xuyên Bá đều ngấm ngấm ám chỉ, nàng ở chung với Tổng thị rất tốt, nhất định sẽ vui vẻ sinh đứa nhỏ khỏe mạnh.

Đó là kỳ vọng khẩn thiết của cháu đầu trưởng được sủng ái nhất, phu thê Dũng Xuyên Bá đương nhiên hi vọng hai phòng hòa hợp, lập tức không nói hai lời, vui vẻ hôn hờ đóng gói thê tử của bạn học Hạng Thanh Minh gửi đi mất.

Hạng Thanh Minh đau khổ!

Tổng thị và Ôn Ngạn Bình đều rất vui vẻ, trọng phu hai người rất lo lắng cho thê tử, các nàng không cần quan tâm đến chuyện khác, ăn được ngủ được, bình an đến khi sinh sản, sau khi đứa nhỏ khóc oa oa chào đời, Hạng Thanh Minh ngược lại gầy đi một vòng.

Trải qua một hồi đau đớn giãy giụa, dưới sự khẩn trương chờ đợi của toàn bộ Dũng Xuyên Bá phủ, Ôn Ngạn Bình sinh ra một bé trai khí khái xinh đẹp.

Nghe nói Ôn Ngạn Bình an ổn sinh ra một bé trai, Hạng Thanh Xuân thở phào nhẹ nhõm, hẳn lập tức xông vào phòng sinh, mà bạn học Hạng Thanh Minh bị sự thật tàn khốc đùa bốn, thăm mắng một tiếng đồ lừa đảo, sau đó trực tiếp choáng luôn.

Dũng Xuyên Bá phu nhân biết chuyện, cười ha hả: “Tình cảm huynh đệ tại nó thật tốt ~”

Tất cả mọi người trong Nhị phòng: (O__O) Lật bàn, ai tình cảm tốt!

Sau khi sinh đứa nhỏ, Tổng thị nâng cao bụng sang thăm Ôn Ngạn Bình, Hạng Thanh Xuân đang ở trong phòng, hẳn ôm đứa nhỏ cho sản phụ đang suy yếu tựa vào giường xem, thấy Tổng thị tiến vào, Hạng Thanh Xuân hiếm khi nhiệt tình khách khí gọi một tiếng “Nhị đệ muội”. Trên mặt Tổng thị bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút thụ sủng nhược kinh.

Nàng biết trọng phu của mình và vị đại bá này không hợp, chẳng qua những chuyện này đều lên lút tranh đấu, mọi người đều thông minh không bày ra ánh sáng. Hạng Thanh Xuân ôn hòa như thế, sợ là cũng do mấy ngày nay nàng dốc lòng chăm sóc Ôn Ngạn Bình. Trong lòng Tổng thị cảm thấy như vậy rất tốt, chỉ cần Hạng Thanh Xuân nhớ kỹ nàng tốt, tương lai nếu trọng phu theo chân Đại hoàng tử gây ra chuyện gì bị liên quan, thì sau này khi Hạng Thanh Xuân kế thừa Dũng Xuyên Bá phủ sẽ đối xử tốt với con của nàng.

Sau khi Ôn Ngạn Bình sinh hạ đứa nhỏ, nàng khôi phục lại dáng vẻ giả vờ làm tiểu thư khuê các như lúc trước, giống như người mang thai vui vẻ lộ bản chất thật lúc trước không phải là nàng. Lúc này, nàng mỉm cười đúng mực, nhỏ giọng dịu dàng cảm ơn Tổng thị đã chăm sóc cho nàng rất tốt, dặn dò Tổng thị giữ gìn sức khỏe.

Hai người trò chuyện dặn dò nhau một lát, Tổng thị bèn cáo từ.

Sau khi Tổng thị vừa rời đi, tươi cười trên Ôn Ngạn Bình cứng ngắc lại, lấy tay vuốt mặt, không giả bộ mấy tháng, bây giờ bày ra dáng vẻ tiểu thư khuê các này, nhất thời nàng không thích ứng được.

Hạng Thanh Xuân ở bên cạnh thấy được thì vui vẻ, nhin không được nói: “Hà tất phải giả vờ giả vịt? Dù sao lúc nàng mang thai, bản tính của nàng còn ai không biết nữa đâu? Dù cho nàng đỡ nóc nhà, cũng không ai trách nàng nữa kia.”

Ôn Ngạn Bình liếc hẳn một cái: “Ta làm thế không phải vì huynh sao? Hơn nữa đại phu nói, phụ nữ có thai tính cách quái dị, dù khi đó ta có giày vò thế nào mọi người cũng không thấy lạ. Nhưng bây giờ sinh bảo bảo rồi, đương nhiên phải khôi phục dáng vẻ lúc trước, ta không thể để cha nương và các đệ đệ muội muội mất mặt.”

Hạng Thanh Xuân không muốn tranh luận với nàng chuyện này, dù sao tiểu cô nương không thể giả vờ cả đời, sống an nhàn một thời gian, bản tính nàng sớm muộn gì cũng bại lộ, lần trước nàng đột nhiên tức giận lật bàn, quả thật làm vị cha phong lưu thành tính kia của hắn sợ run hai ngày, không dám ôm tiểu thiếp lêu lổng nữa, luôn theo sát bên người nương hầu hạ như một ma ma, mặt mũi nam nhân mất sạch.

Không thể không nói, Ôn Ngạn Bình chính là một hung thần của đám tiểu thiếp, nam nhân nào dám sủng thiếp diệt thê mà để nàng biết được, thì cứ đợi tra tấn đi. Hết lần này đến lần khác làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười chính là, ngoại trừ Vi nhị do chính nàng ra tay trừng trị, còn những người khác – Ví dụ như Hạng phụ và Hạng Thanh Minh, căn bản nàng chỉ vô tình không quan tâm, nhưng lại khiến bọn họ tránh xa loại sinh vật tiểu thiếp này, chỉ dám đứng từ xa nhìn lại.

Ôn Ngạn Bình bắt đầu ở cử, Như Thúy cô nương và Khúc Phương Hương đều qua thăm nàng và đứa nhỏ mới sinh.

Tháng năm năm ngoái Như Thúy cô nương đã sinh tiếp một tiểu tử mập mạp, khiến ba đứa nhỏ vẫn luôn trong mong tiểu bánh bao là tam bào thai thất vọng không thôi. Đồ phượng trong kinh thành cũng tổn hại không ít. Như Thúy cô nương biết dưỡng nữ đã bình an sinh hạ đứa nhỏ, nàng bèn ném con trai còn đang bú sữa cho nữ nương chăm sóc, mang bao lớn bao nhỏ sang đây thăm Ôn Ngạn Bình.

Khúc Phương Hương cũng mang thai được ba tháng, bụng vừa lộ ra ngoài, nàng cảm thấy ở nhà buồn chán nên cũng mang lễ vật tới thăm. Người Vi gia lo lắng, Vi nhị vội vàng gấp gấp không dám rời nàng nửa bước, biến thành đáng vẻ “Cha ngốc”, biểu hiện hoàn toàn trái ngược với nam nhân cận bã một năm trước – Không có biện pháp, hẳn phát hiện nếu mình có dị tâm với các nữ nhân bên cạnh thì tiểu đệ đệ sẽ gặp nạn, hẳn bị các nữ nhân hung hăng đó dọa sợ, cuối cùng nhận ra chỉ ở bên cạnh thê tử là an toàn nhất, dự đoán đời này hẳn chỉ có một nữ nhân – nên tất nhiên phải che chở cẩn thận. Đứa nhỏ đáng thương, cho đến bây giờ vẫn không biết những chuyện bị thương mình gặp phải là do người nào đó thân thiết với thê tử mình gây ra.

Ôn Ngạn Bình không nhìn được phản nài: “Sao tỷ lại tới, thật vất vả mới có thai, không sợ va chạm hay sao?”

Khúc Phương Hương cười nhạt, chỉ nói: “Ta đến thăm muội thì có gì va chạm đâu mà lo.”

Vị Nhị ở gian ngoài bồi Hạng Thanh Xuân uống trà nhưng vẫn luôn chú ý duỗi lỗ tai vào trong, nghe thấy lời Ôn Ngạn Bình, trong lòng hẳn âm thầm gật đầu, hẳn cũng rất sợ va chạm, nhưng từ khi Khúc Phương Hương mang thai, đột nhiên không còn hiền lương thực đức nữa, lúc nào cũng bày sắc mặt cho hẳn nhìn, cho dù hẳn là cha của con nàng, nàng cũng không cho hẳn cái nhìn tốt. Mà bản thân Vi nhị năm đó bối vì làm ra chuyện ngu xuẩn -- Đẩy thê tử đang mang thai hại nàng đẻ non, trong lòng hẳn có bóng ma, đối với lần mang thai lần này vô cùng coi trọng, vì vậy mặc cho thê tử bày sắc mặt ra với hẳn, hẳn cũng nhìn.

Như Thúy và Khúc Phương Hương thăm Ôn Ngạn Bình một lát mới đi nhìn đứa bé, đứa bé mới sinh nhìn tương đối giống Hạng Thanh Xuân, nhưng lại di truyền ánh mắt của Ôn Ngạn Bình, lộ ra khí chất phần chán hào hùng, sau khi nẩy nở, bé trắng trắng mềm mềm như bánh bao, khiến người khác vô cùng yêu thích.

Ôn Ngạn Bình hưng phấn miêu tả kế hoạch dạy dỗ con trai cho hai người nghe: “Đợi khi bảo bảo lớn một chút, con sẽ dạy võ công cho nó, để nó trở thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất!”

“Con muốn dạy võ nghệ cho nó, còn Thanh Xuân thì sao?” Như Thúy cười híp mắt hỏi.

“Gần đây con hiểu ra một đạo lý, chỉ có giá trị vũ lực mạnh mẽ thôi thì chưa đủ, còn phải có một bụng âm mưu quỷ kế mới không bị hãm hại. Vì thế, con sẽ để cha của bảo bảo dạy nó tâm kế.” Nói xong, nàng hơi tiếc nuối: “Thật ra lúc đầu con muốn sinh một đứa con gái cơ, để cho hồ ly tinh tự mình dạy nó.”

Hai người: “...” Ha ha, bánh bao đáng thương, tự cầu nhiều phúc một chút đi.

Qua ba tháng, Tống thị cũng sinh, nàng sinh ra một tiểu khuê nữ trắng nõn.

Hạng Thanh Minh ôm khêu nữ, đón gió roi lệ: Lại bại trong tay Hạng Thanh Xuân, thật không cam lòng! Lần tới nhất định phải sinh con trai, sinh thật nhiều con trai cho Hạng Thanh Xuân tức chết! Hơn nữa đều phải là đích tử mới được!

Nghe nói Tống thị đau bụng sinh, Ôn Ngạn Bình lập tức chạy sang trông nom, vốn dĩ Hạng Thanh Minh vô cùng lo lắng, nhưng khi nhìn thấy Ôn Ngạn Bình, trong nháy mắt lập tức có một hồi chuông báo động. Không kịp đề hấn tỏ vẻ cái gì, trong phòng sinh, Tống thị đã sinh rồi, sau khi ma ma ra ngoài báo tin vui, bà nhanh chóng vệ sinh đứa nhỏ sạch sẽ ôm ra cho cha bé nhìn.

Nghe được là con gái, Ôn Ngạn Bình chảy nước miếng, thêm thường nhìn đứa bé nheo neoa kia, thừa dịp Hạng Thanh Minh không chú ý, nàng ôm lấy nhân tiện đá cho hẳn một cước, khiến cho hẳn không thể nào nhúc nhích mà đi đoạt đứa bé với nàng.

Hạng Thanh Xuân ngẩng đầu nhìn trời, coi như không thấy ánh mắt cầu cứu lẫn phần uất của đường đệ.

Tuy rằng đã sinh đứa nhỏ, nhưng tình tình Ôn Ngạn Bình vẫn không thay đổi chút nào, tình thương mẫu thân thì không lan tràn bao nhiêu, nhưng tình thương của cha thì không ít, nàng dịu dàng nhìn bé con trong lòng, cười hi hi nói với người bên cạnh: “Con gái thật tốt, hồ ly tinh, ta nói với nhị đệ muội, sau khi đứa bé lớn một chút sẽ đưa cho huynh dạy dỗ, nhất định huynh sẽ dạy ra một thực nữ danh môn lợi hại nhất, cầm kỳ thi họa, tinh thông tất cả mọi mặt...”

Hạng Thanh Xuân: Không bóp chết nàng là may rồi, còn muốn hẳn dạy? Nhưng mà có thể dạy ra một đứa bé có thể gài bẫy tên gia hỏa Hạng Thanh Minh cũng rất tốt.

Hạng Thanh Minh nghe được hoảng sợ không thôi: Ôn Ngạn Bình, người không chỉ đoạt thê tử của ta, bây giờ còn muốn đoạt con gái của ta nữa, ta phải liều mạng với người!

Vì vậy, Tống thị vẫn luôn âm thầm vì sinh con gái nhanh chóng phát hiện trọng phụ rất bảo vệ con gái. Ngay cả khi bà chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nằng nằng sinh con gái lỗ vốn, trọng phụ nghe được đen mặt nói sinh con gái rất tốt, hình như muốn giải vây giúp nàng, trong lòng nàng không khỏi bị cảm động.

Đương nhiên, không lâu sau Tống thị đã biết được nguyên nhân trọng phụ bảo vệ con gái như vậy, nàng không biết nên khóc hay nên cười, đồng thời đối với sức chiến đấu của Ôn Ngạn Bình có cái nhìn khác, nàng đã hiểu được một chút ân oán của Ôn Ngạn Bình và trọng phụ.

Tống thị cảm thấy, nàng cứ tiếp tục giao hảo với Ôn Ngạn Bình thôi!

~~~~~

Tác giả: Nói thật phiên ngoại không biết viết gì cho tốt [Nhìn trời]

Ta biết các nàng muốn có một ngoại truyện về Quý Quý, nhưng mà ta không có ý định viết, một lần viết là sẽ không dứt được. Bởi vì sau này Quý Quý sẽ gả cho Tứ hoàng tử, sẽ bị cuốn vào tranh đoạt hoàng quyền. Bên ngoài Quý Quý điềm đạm đáng yêu nhưng nội tâm бур hãn, cộng thêm người nhà hung tàn không an phận, quả thật giống như mở ra một chuyện mới, không lo cho hoàng hậu thật đừng xin lỗi nàng. Vì vậy có rất nhiều chuyện xưa, ta không muốn viết, mọi người YY là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Phiên ngoại 3

Tiểu bánh bao đầu tiên của Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình đại danh gọi là Hạng Lĩnh Diễm, nhũ danh A Hòa.

A Hòa là một tiểu bánh bao vừa xinh đẹp vừa khí khái hào hùng, sở dĩ nói xinh đẹp là do khuôn mặt bé hoàn toàn là phiên bản thu nhỏ của cha bé, còn nói bé khí khái hào hùng – chính là giống mẫu thân bé như đúc, tiểu bánh bao khí khái bùng bùng, rất có tinh thần, lúc gặp mọi người đều nói bé là đứa nhỏ vô cùng có sức sống, sẽ lớn rất nhanh.

A Hòa cũng rất hoạt bát khỏe mạnh, gầy vò phụ thân và mẫu thân lớn lên từng ngày. Tuy mặt mày lớn lên giống cha, nhưng tính cách A Hòa phải nói là kế thừa mẫu thân bé, tính lực dồi dào khiến người ta đau đầu, cha bé mấy lần nhìn bé cũng không nhận được mà thờ dài, không những hết than thờ rồi tới tức giận, sau đó còn xách tiểu gia hòa đến thư phòng, tiếp tục dạy dỗ.

A Hòa là con đầu lòng, Hạng Thanh Xuân lần đầu được làm phụ thân đương nhiên rất quan tâm, hần muốn dạy dỗ con trai trở thành con trai trưởng, tương lai Dĩnh Xuyên Bá phủ giao cho tử tôn cũng không đến mức thất bại. Hạng Thanh Xuân đã sớm tính toán, tử tôn Hạng gia phải được dạy dỗ thật tốt, chờ nó có thể tự mình gánh vác, Hạng gia sẽ giao cho nó, khi đó hần đã là trí sĩ, nhân lúc chưa già yếu sẽ dẫn Ôn Ngạn Bình rời khỏi kinh thành đi du ngoạn, hoàn thành giấc mộng của nàng.

Vì vậy do giấc mộng xa xôi này mà Hạng Thanh Xuân cực kỳ quan tâm đến việc dạy bảo đời sau của Hạng gia, đứa nhỏ của Hạng Thanh Minh và các đường đệ đều bị hần kiểm tra khảo hạch, chỉ cần là đứa nhỏ có thiên phú hần sẽ không ngại an bài. Về phần những đứa trẻ là con của những kẻ đáng ghét – Ví dụ như Hạng Thanh Minh, không sao cả hần có thể đối phó được, hần sẽ dạy ra đứa nhỏ làm Hạng Thanh Minh tức chết.

Hạng Thanh Minh phát hiện, mấy đứa nhỏ sau này của hần ta và thê tử đều bị Hạng Thanh Xuân xúi xa kia dạy dỗ với lý do chấn chỉnh chuyện học hành trong tộc. Hạng Thanh Xuân là một mối họa lớn, thê tử và con gái hần ta bị Tây viện lôi kéo, hai người đã bị bọn họ tẩy não rồi, thời gian này Hạng Thanh Minh không có cách nào vượt qua được.

Hạng Thanh Minh gặp phải đôi phu thê tàn bạo Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình, cả đời hần ta bị khổ bức không cần giải thích.

Nhưng mà, người còn bị khổ bức hơn cả Hạng Thanh Minh chính là A Hòa – Cuộc sống A Hòa với tư cách là con trai trưởng của đôi phu thê tàn bạo vô cùng đau khổ. Chỉ là, đứa nhỏ A Hòa này thần kinh thô nên không biết gì cả, bé còn tưởng cha nương muốn tốt cho bé nữa kia. Cho đến khi các đệ đệ và muội muội của A Hòa lần lượt ra đời, bọn chúng kế thừa tính cách nhạy cảm và thông minh của Hạng Thanh Xuân, lúc này bọn chúng đã sớm nhận ra nhân sinh đau khổ của đại ca, trong lòng bọn chúng rất đồng tình với vị huynh trưởng này, cho nên chúng rất ngoan ngoãn nghe lời đại ca nói.

Mượn lời các đệ đệ muội muội A Hòa mà nói chính là: May mà có đại ca là con trai trưởng đối phó với cha nương hung tàn, những nhân vật nhỏ bé như chúng mới có cuộc sống tốt đẹp, đại ca cũng không dễ dàng, bọn chúng nhất định sẽ hiếu thuận với đại ca, tìm có huynh ấy một hiền thê lương mẫu tri kỷ, sinh cho Hạng gia đích trưởng tôn đời thứ năm, rồi dạy dỗ thật tốt để nó có thể gánh vác mọi chuyện.

Về phần các tiểu bằng hữu tuổi còn nhỏ mà đã quan tâm đến tương lai đại ca chúng, thậm chí còn chạy đi tìm cứu cứu thông minh nhất của chúng – Ôn Ngạn Thịnh nghĩ cách, Trường Trường trưởng thành nhìn các tiểu bằng hữu, mặt than trầm mặc cực lâu... Cái này là chuyện sau này.

Mà bây giờ, A Hòa vừa mới biết bò, đệ đệ muội muội còn chưa được sinh ra, mẫu thân hung tàn nhà bé đang hứng thú bùng bùng chờ bé mau lớn lên để dạy võ công cho bé, làm cho bé trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất kia kia.

A Hòa không chỉ thừa hưởng thần kinh thô ráp của Ôn Ngạn Bình, mà còn thừa kế luôn tính tình yêu đệ đệ muội muội của nàng, bé vô cùng quan tâm đến tiểu đường muội nhỏ hơn bé ba tháng tuổi, dù bé là chỉ tiểu bánh bao không hiểu chuyện nhưng đã biết chơi với muội muội, chuyện thường làm nhất chính là dính bên cạnh muội muội, không ngừng làm nham, khiến tiểu cô nương bị đánh thức khóc lên, sau đó Hạng Thanh Minh trở về kim nén lửa giận bế con gái đi.

Tuy Hạng Thanh Minh muốn có con trai, nhưng mà ôm khuê nữ lâu ngày nên cũng có tình cảm. Sau cùng hần không thể nhìn nổi con trai ngốc nghếch của Hạng Thanh Xuân và Ôn Ngạn Bình bắt nạt khuê nữ của hần nữa, hần nhìn mấy lần rốt cuộc không nhận nổi tức giận với Tổng thị: “Lĩnh Vân còn nhỏ, nàng để tên tiểu tử kia suốt ngày quần lấy nó làm gì? Ít sang Tây viện một chút đi, bên đó không có gì tốt...”

Tổng thị ngoan ngoãn nghe, vâng vâng dạ dạ trả lời, đến lúc hần lớn giọng hỏi nàng đã nhớ kỹ chưa, nàng mới lên tiếng: “Tổ mẫu yêu thích A Hòa, thường gọi A Hòa và Vân Vân đến chơi cùng, thiếp không thể từ chối tâm ý của lão nhân gia. Hơn nữa thiếp không thường sang Tây viện, đều là đại tẩu dẫn A

Hòa sang đây chơi, phải có qua có lại nên thiếp mới sang một chút.”

Khá lắm! Có qua có lại! Khá lắm! Tổ mẫu yêu thích!

Khí huyết Hạng Thanh Minh dâng trào, thiếu chút nữa hộc máu, người hắn run lẩy bẩy không nói nên lời. Được rồi, ý tứ tổ mẫu bọn hắn là tiểu bối không thể làm trái, khuê nữ bị ôm đến chỗ tổ mẫu để chơi với bé gấu kia -- Hắn nhìn, thế nhưng tại sao phải có qua có lại, Ôn Ngạn Bình kia muốn chiếm tiện nghi của thê tử hắn thì có, đừng tưởng lần trước hắn không nhìn thấy Ôn Ngạn Bình hôn khuôn mặt non mịn của khuê nữ hắn, nàng ta còn lôi kéo thê tử của hắn sờ tới sờ lui, thê tử và khuê nữ của hắn đều bị kẻ thù nhúng chàm rồi!

Hạng Thanh Minh đau khổ không thể nói.

Tổng thị nhìn qua chất phác thật thà, nhưng thật ra là một nhân vật khôn khéo, ngoài mặt thì đáp ứng, còn sau lưng thì nên làm cái gì vẫn cứ làm thế ấy, bằng mặt không bằng lòng vô cùng khéo léo, Tổng thị quan sát hành vi vô tâm của Ôn Ngạn Bình một thời gian, nàng đã sớm quyết định sẽ không làm theo lời trượng phu. Nhìn xem, bây giờ trượng phu của nàng đã không đi ôm tiểu thiếp nữa, cả ngày chạy tới chỗ chính thê là chính.

Ôn Ngạn Bình nói, nam nhân có dị tâm phải đoạn tử tuyệt tôn! Tổng thị bị lời này ảnh hưởng sâu sắc, sống lưng thẳng tắp, trong lòng ngầm mài dao ken két, Hạng Thanh Minh mà dám ôm ấp tiểu thiếp giống lúc mới thành thân làm nàng đau khổ, nàng nhất định khiến hắn tàn phế.

Được rồi, Ôn Ngạn Bình đã dạy hư một vị nữ tử hiền thê lương mẫu.

Thời điểm A Hóa bắt đầu biết đi, mẫu thân bé không chút do dự tiến hành dạy dỗ.

Trong tay Ôn Ngạn Bình cầm cây roi, trên mặt đất bày đầy đồ vật ngổn ngang, nàng nói với con trai đang vịn ghế tập đi vô cùng thuận lợi: “A Hóa, phải luyện võ, nền tảng phải được rèn luyện từ nhỏ. Nhưng mà bây giờ con còn quá nhỏ, ta cũng không ép con, mỗi ngày con chỉ cần đứng trung bình tần nửa canh giờ là được.”

A Hóa mơ màng, mềm mại gọi một tiếng “Nương”, khuôn mặt trắng nõn mềm mại kia còn đẹp hơn đường muối của bé, ánh mắt long lanh khiến người ta mềm lòng.

Ôn Ngạn Bình rất thích đứa nhỏ có dáng vẻ xinh đẹp, tiếc nuối nhất của nàng chính là dáng vẻ xinh đẹp như thế lại là con trai chứ không phải con gái, nàng cảm khái bóp bóp móng vuốt béo nhỏ của bé một cái, bật thốt lên: “Phải gọi cha.”

“...”

A Hóa choáng luôn, gọi người này là cha, mà cũng phải gọi người vô cùng giống mình kia là cha, tại sao bé có hai cha mà muối muối chỉ có một cha?

Đám người Tần ma ma, Phi Y và Nghênh Hà từ lúc thấy Ôn Ngạn Bình cầm roi trình diễn một màn Tam nương dạy con thì đã sợ ngây người, bây giờ nghe đối thoại giữa hai mẫu tử thì trực tiếp lung lay trong gió luôn.

“Thiếu phu nhân!” Tần ma ma lạnh giọng gọi.

“Thiếu phu nhân, Hòa ca nhi còn nhỏ!” Phi Y cũng bày ra vẻ mặt hung dữ.

“Thiếu phu nhân, Hòa ca nhi nên uống chút nước.” Nghênh Hà nghiêm mặt.

“...”

Ôn Ngạn Bình không sợ trượng phu – Không có cách nào khác, thiếu chút nữa Hạng Thanh Xuân đã sùng nàng lên trời nên nàng không sợ chút nào, nhưng nàng lại sợ hai nha hoàn này và một lão ma ma bước ra từ thâm cung kia, thấy bọn họ nổi giận, Ôn Ngạn Bình giắt cây roi lên hông, sau đó ôm con trai hôn nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của bé, tiếp theo nàng bày ra dáng vẻ tiểu thư khuê các dịu dàng, nhẹ giọng nói: “A Hóa có phải là bé ngoan không?”

A Hóa nắm chặt nắm đấm béo, mềm mại gật đầu: “Ngao ~”

Ôn Ngạn Bình tiếp tục: “A Hóa có nghe lời không?”

“Nghe ~”

Vì thế, A Hóa vừa tập bước đi đã bị phạt đứng trung bình tần trong góc tường rồi.

Đám người Tần ma ma và Phi Y đau lòng muốn chết, ánh mắt nhìn về phía Ôn Ngạn Bình giống như kẻ mẩu chuyện môn ngược đãi con riêng của trượng phu, hai người nhanh chóng báo chuyện này cho Hạng Thanh Xuân biết, để cho cô gia thông minh tài trí chính đồn tiểu cô nương không an phận, giải cứu tiểu chủ tử đáng thương.

Hạng Thanh Xuân nghe xong thì trầm mặc.

Trước đây, phải nói một chút về thái độ của Hạng phụ và Hạng mẫu. A Hóa là cháu trai đầu tiên của hai ông bà, và lại còn là đích trưởng tôn, hai ông bà vô cùng coi trọng, thậm chí Hạng phụ còn từ bỏ nhuyển ngọc ôn hương, lăng tử quay đầu làm người đứng đắn, ông muốn dạy dỗ cháu trai thật tốt,

nhưng mà tâm tư hiềm có của tổ phụ bị tê tử và con trai không chút do dự tạt một gáo nước lạnh, tâm tình ông trở nên lạnh như ngói.

Hạng mẫu: “Cháu trai có con trai dạy, ông nên làm gì thì cứ làm tiếp như vậy đi!” Nếu để người cận bã như ông dạy cháu trai thành một củ cải hoa tâm có thể làm trọng phụ của bất kỳ ai thì ta đây chính là chày gỗ rồi!

Hạng Thanh Xuân: “Cha, ngài nên nghỉ ngơi một chút, A Hòa có con dạy dỗ rồi, không cần ngài hao tâm tổn trí.” Con của hắn không thể để ông dạy thành dạng sùng thiếp diệt tề được, Ngạn Bình sẽ trực tiếp phế con trai, sau đó bắt đầu tiêu diệt hắn, lý do là di truyền của hắn không tốt.

Hạng phụ bị tổn thương, một đoạn thời gian rất dài sau đó cũng chưa bình phục được.

Hạng mẫu nhìn cháu trai trắng trẻo mập mạp, bà nhớ tới con trai khi còn bé, trong lòng bà chưa xót càng cảm thấy có lỗi với con trai. Lúc ấy, con trai đáng yêu biết bao nhiêu, nhưng bà lại vì một nam nhân cận bã mà đấu với tiểu tam tiểu tứ vứt bỏ con trai không thêm để ý, để cho hắn bị đám sai lang hồ báo bao vây, khó khăn trưởng thành, thậm chí có lúc bị liên lụy thiếu chút không còn mạng nhỏ, đây là cả đời bà thiếu nợ con trai. Sau khi con trai trưởng thành thì không cần tình thương của nương nữa, cũng không thân cận gần gũi, khiến tình thương của bà không có chỗ bù đắp đành phải dồn hết lên người cháu trai.

Hạng mẫu muốn tự nuôi dưỡng cháu trai nhưng bị Hạng Thanh Xuân từ chối. Không còn cách nào khác, bà đành dồn hết sức quan tâm cháu trai, nên đương nhiên bà biết Ôn Ngạn Bình sau lưng hành hạ cháu trai như thế nào, bà rất đau lòng. Máy lần Hạng mẫu muốn mở miệng, nhưng bà lại nhớ tới giá trị vũ lực hung tàn của con dâu nên bị tổn thương giống trọng phụ luôn, một thời gian rất dài sau đó cũng chưa bình phục được.

Ngày đầu tiên A Hòa bắt đầu rèn luyện chỉ đứng được hai khắc – Trong cả quá trình do chân yếu nên móng chạm đất mấy lần, mẫu thân bé lãnh khóc vô tình vẫn bắt bé đứng tiếp, nhưng quả thật bé rất mệt, không có tinh thần, đến lúc được phụ thân hạ triều trở về ôm, bé bèn cố gắng vui mặt vào trong lòng phụ thân.

Mẫu thân rất khó, rõ ràng là một người cha nghiêm khắc. Ngược lại vị cha luôn dịu dàng tỉ mỉ, quan tâm bé, ôm bé, dạy bé biết chữ thì hòa ái dễ gần như mẫu thân. Vì thế, dưới sự cố ý uốn nắn của Ôn Ngạn Bình, trong lòng A Hòa, dạy bé võ nghệ chính là cha, còn dạy bé đọc sách viết chữ, đạo lý làm người chính là nương.

Ôn Ngạn Bình thành công thay đổi tam quan của con trai, trở thành cha của bé.

Hạng Thanh Xuân không để bụng, nàng thích làm cha thì để nàng làm cha, dù sao sau này con trai phải gánh vác nhiều chuyện, rất đau khổ, hắn nên quan tâm đến con trai thì tốt hơn.

Cũng bởi như thế, Hạng Thanh Xuân và con trai cảm thấy mọi chuyện rất tốt.

Hạng Thanh Xuân xoa xoa bàn chân củ cải nhỏ của con trai, hỏi thăm bài học rèn luyện đầu tiên của bé. Tiểu A Hòa hai mắt nhắm lệ vuốt vuốt cái móng nói: “Cha, đau...”

Móng nhỏ ngứa rất nhiều lần, đương nhiên rất đau.

Về phần hai chân củ cải phải đứng hai khắc thì hoàn toàn không có cảm giác gì, bởi vì sau khi A Hòa biết đi, bé thường vịn tường hoặc bàn ghế đi loạn khắp nơi, đi một ngày cũng không sao chứ đừng nói đến đứng hai khắc, chỉ là trẻ con không thích ở yên một chỗ, không kiên nhẫn đứng yên hai khắc mà thôi.

Con trai cực khổ, Hạng Thanh Xuân nhẹ nhàng xoa xoa chân cho con trai.

Vì vậy, sau một đêm được vị cha xinh đẹp bày ra tình thương của nương dịu dàng cẩn thận xoa vết thương, A Hòa phát hiện, ngày hôm sau, bé lại bị vị cha có tướng mạo xinh đẹp đưa tới cho vị mẫu thân hung tàn tiếp tục rèn luyện.

A Hòa: = o =! Phụ thân (lời trong lòng là mẫu thân) mau tới cứu A Hòa, mẫu thân (phụ thân) lại phạt A Hòa đứng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Phiên ngoại 4 (Hoàn)

Ngày cuối xuân ánh nắng tươi sáng, Ôn Ngạn Bình dẫn tiểu bánh bao A Hòa hỏi nương gia.

Ba đứa nhỏ và tiểu đệ đệ của bọn chúng vô cùng vui mừng, tiểu A Hòa đáng thương chuyển từ ma trảo của mẫu thân sang ma trảo của ba đứa nhỏ.

Ba đứa nhỏ đã mười tuổi, đã ra dáng thiếu niên thiếu nữ rồi, Trường Trường và A Tuyết rất giống nhau, phải quan sát cẩn thận, từ chỉ chỉ hành vi của hai đứa mới phân biệt được, nếu không sẽ dễ dàng bị bọn chúng làm lẫn lộn. So sánh với hai thiếu niên, Quý Quý càng ngày càng không giống hai ca ca, cộng thêm dáng vẻ văn tinh dịu dàng của tiểu cô nương, tiểu cô nương chỉ cần yên lặng ngồi một chỗ là đã đẹp như một bức tranh thủy mặc, khiến người

ta không khỏi cảm khái không hổ là con gái Ôn Từ Tu.

Như Thúy cô nương tỏ vẻ nếu không có nàng, Ôn Từ Tu không có khả năng sinh ra con gái đáng yêu như thế, công lao của nàng là lớn nhất!

Ôn phủ còn một đứa nhỏ mới hơn hai tuổi, là đứa bé hiếu động nhất, không những vậy bé còn xinh đẹp như một viên ngọc, trắng như tuyết, đại danh là Ôn Ngạn Khiếu, nữ danh A Hiên. Đại khái do có bốn đại ca tỷ tỷ sủng ái, A Hiên tuổi còn nhỏ đã là tiểu bá vương, lần đầu tiên bé gặp A Hóa, thì đã đẩy A Hóa ngã. Tiểu A Hóa đáng thương không hiểu mô tê gì, thân thể nhỏ ngã ngửa trên mặt thảm dày dặn, bởi vì ngã không đau nên không khóc. Chẳng qua A Hóa chỉ không hiểu mà nhìn tiểu cữu đã đẩy mình, thần kinh A Hóa vô cùng thô ráp cho rằng, tiểu cữu đang chơi với mình đấy.

Ném A Hóa cho ba đứa nhỏ và A Hiên, Ôn Ngạn Bình quần lấy Như Thúy cô nương nói chuyện, Như Thúy điểm điểm cái mũi của nàng, cười nàng chưa trưởng thành nên cứ bám lấy cha nương. Ôn Ngạn Bình âm thầm đánh giá Như Thúy cô nương – nhìn qua chưa từng thay đổi, kết hợp với Ôn Lương giống như hai lão yêu quái, trong lòng nàng tự nhủ, hai người họ chưa từng già đi, cứ như lúc mới gặp, nàng càng cảm thấy gần gũi hơn.

Xiêu xiêu vẹo vẹo dính lấy nhau một hồi, cuối cùng các tiểu bánh bao cũng hòa thuận, tiểu bá vương A Hiên cuối cùng thua trong tay A Hóa thần kinh thô, tiểu cữu và cháu ngoại trai nắm tay nhau chạy khắp nơi, các nha hoàn ma ma phía sau mệt mỏi rồi chạy theo hai tiểu bánh bao tràn trề sinh lực, thỏ không ra hoi.

May mắn, còn có ba đứa nhỏ đi theo trông chừng mới làm cho hai tiểu bánh bao tinh lực tràn trề không giãy vò gây ra chuyện gì.

A Tuyết sai người mang điểm tâm và trái cây đặt trên nhuyễn tháp, để cho tiểu nữ nhân duy nhất ngồi lên, cậu và huynh trưởng cùng tuổi đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống quan sát hai tiểu bánh bao.

“A Hiên, đệ là trưởng bối, nhất định không được bắt nạt A Hóa!” Trường Trường nghiêm mặt khiển trách, đã đến tiết mục huynh trưởng dạy dỗ đệ đệ ~~~

Mặc dù A Hiên là một tiểu bá vương nhưng vẫn rất sợ đại ca thích làm mặt than, bé mút mút đầu móng vuốt gập đầu, tỏ vẻ mình sẽ nghe lời, bé chỉ bắt nạt người sau lưng chứ không bao giờ bắt nạt trước mặt, không để người nào có cơ hội đi cáo trạng.

A Hóa nghe thấy có người gọi tên của mình, nhìn về đại cữu tươi cười sáng lạng, đáng vẻ hớn hờ vô cùng giống Ôn Ngạn Bình, làm cho các thiếu niên thiếu nữ yêu thích không thôi.

Sau khi Trường Trường răn dạy xong, đến phiên A Tuyết ra sân.

A Tuyết rút kiếm, điểm điểm trên đất, nói: “Tuy rằng nhà chúng ta là thư hương thế gia, nhưng mà không thể bỏ qua rèn luyện thân thể, thân thể khỏe mạnh là vốn liếng tốt nhất. A Hóa, sau này con phải kế thừa võ nghệ của mẫu thân con nên nhất định không được lười biếng, xây dựng nền tảng thật tốt. A Hiên, không cho phép cẩu thả, phải chăm chú lắng nghe. Được rồi, hai đứa trước hết đứng trung bình tấn đi, đứa nào đứng tốt hơn thì được ăn ngon.”

Quý Quý cười híp mắt nâng đĩa trái cây và điểm tâm bên cạnh lên, tỏ vẻ ăn rất ngon, hai đứa phải ngoan ngoãn nghe lời mới được ăn.

Con khi đang chơi đùa trong hoa viên thấy đông người cũng bị hấp dẫn tới, vừa tới cậu chàng đã xả vào lòng Quý Quý, Quý Quý đặt một trái chuối vào móng vuốt của nó, con khi kêu chi...chi mấy tiếng xong bèn lột vỏ chuối ra ăn.

A Hóa ngạc nhiên, A Tuyết thấy A Hóa rục rịch nên dụ dỗ: “Chỉ cần A Hóa hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, ta sẽ cho con chơi với khi nhỏ.”

Vì thế, A Hóa vô cùng nghe lời chấp hành nhiệm vụ.

Trong phòng, Như Thúy và Ôn Ngạn Bình cùng nhìn ra bên ngoài, có thể nhìn thấy bọn nhỏ thân thiết với nhau, tác động qua lại, hai người thấy rất tốt, không khỏi bật cười vui vẻ.

Chạng vạng tối, Ôn Lương trở về, tiện thể dẫn theo một vị hoàng tử.

Bây giờ Tứ hoàng tử đã là một thiếu niên tuấn lãng, chỉ tiếc khuôn mặt như ông cụ non cộng với kiêu lòi, học ai không học lại đi học theo vị vương thúc quý kiến sâu kia, cứ thích làm mặt than, nhìn qua chính là một thiếu niên vô cùng trang nghiêm lạnh lùng, không hề có tinh thần phấn chấn, chẳng qua khiến người ta vui mừng chính là nhìn cậu vô cùng ôn trọng thành thực, với tư cách là hoàng tử trung cung, loại cẩn thận trầm ổn này rất đáng khen ngợi.

Mọi người thỉnh an Tứ hoàng tử, lúc đối mặt Như Thúy, Tứ hoàng tử không dám nhận lễ của nàng, ngược lại cậu nhanh chóng tránh qua một bên, gọi một tiếng “Sư mẫu.”

Khi các hoàng tử trưởng thành, đến lúc phải có lão sư dạy dỗ, Hoàng đế không khách khí đem quân sư kiêm trí sĩ của bản thân mình cho các hoàng tử trưởng thành bá sư, vừa qua tháng giêng năm nay, trong tử thần điện, các hoàng tử đã chính thức cử hành nghi lễ bá sư, hiện tại đệ tử chân truyền của Ôn Lương không chỉ có mấy người Hạng Thanh Xuân, mà còn có các hoàng tử trưởng thành. Hành động này của hoàng đế, không những nói cho người trong thiên hạ biết là ông coi trọng Ôn Lương, đồng thời còn cho mọi người biết, không cần đoán mò nữa, vì trong lòng ông đã quyết định vị trí Thái tử đã thuộc về vị hoàng tử do trung cung sinh ra rồi, các hoàng tử còn lại tương lai sẽ trở thành hiền vương, nên phải dạy dỗ thật tốt.

Bây giờ, Tứ hoàng tử đã danh chính ngôn thuận đến Ôn phủ, không cần viện cớ, chỉ một câu tới thăm sư phụ thảo luận bài học là được rồi.

Ba đứa nhỏ và A Hiên đã đổi giọng gọi Tứ hoàng tử là sư huynh. Tứ hoàng tử hiếm khi tươi cười, đáp lại vấn an của từng tiểu bằng hữu, ánh mắt cậu như có như không đáp trên người tiểu nữ nhân yêu kiều, cho đến khi cha cô nương người ta ho khan hai tiếng, cậu mới nghiêm chỉnh kéo căng da mặt.

Trường Trường và A Tuyết cũng xì mặt, A Hiến chăm chú nín tay tỷ tỷ mình, ánh mắt bé chuyển động nhanh như chớp.

Buổi tối vô cùng náo nhiệt, Hạng Thanh Xuân tới đón thê tử và con trai, thuận tiện cũng bị giữ lại dùng bữa, mọi người quây quần quanh một cái bàn, hai bên trái phải của Ôn Lương lần lượt là nữ tể và nữ tể tương lai Tứ hoàng tử, Ôn Lương hiếm khi uống với họ hai chén, loại cảm giác nhọc nhằn và nữ tể uống rượu với nhau sao lại khiến người ta thấy bị thương thế này?

Ôn Lương nhìn con gái nhỏ vẫn nhả xinh đẹp đang dùng bữa cách đó không xa, hẳn cảm thấy con gái giống như con thỏ nhỏ lương thiện, không gả đi cũng không sao. Thế nhưng mọi chuyện không thể như hắn muốn, năm đó con gái của hắn mới bé tẹo, hoàng đế đã nhét con trai ông sang, ám chỉ: đây là nữ tể tương lai của khanh đấy, dạy dỗ cho tốt đi!

Không thể cậy mạnh ép mua ép bán như thế đâu!

Tuy Ôn Lương không thích nữ tể đã được ngắm ngấm định ra này, hơn nữa tương lai nữ tể còn có thể là chủ nhân của thiên hạ, nhưng với tư cách là thần tử, hắn phải dốc lòng dạy bảo. Cái gọi là trên có chính sách dưới có đối sách, nữ tể là hoàng tử cũng bị giày vò khủng khiếp, như vậy Ôn Lương cứ chia móng vuốt đen tối ra, dạy dỗ ra một nữ tể khiến mình hài lòng, mảy mui tư tưởng của đứa nhỏ chưa trưởng thành theo ý mình, ví dụ như nói đến chuyện lấy thê tử nạp thiếp thất, ngoại trừ lấy thê tử phải lấy người hiền thì ngàn vạn lần không được hoa tâm, hoa tâm sẽ bị thiên lôi đánh đấy. Cộng thêm một thê tử canh (Thê tử canh: chị vợ) lớn gan không nói lý, chỉ cần nam nhân hoa tâm là phải đoạn tử tuyệt tôn!

Túc vương đã sớm phát hiện dụng tâm hiểm ác của Ôn Lương, nhưng mà không biết lão nhân gia dựa vào tâm tư gì mà vẫn trầm mặc, mặc dù không giúp đỡ Ôn Lương bắt nạt cháu mình nhưng cũng không có ra tay ngăn cản, vì thế hai bên thường xuyên qua lại, Tứ hoàng tử chậm rãi lớn lên trong hoàn cảnh như thế.

Hôm nay bữa tối được dọn sớm, sắc trời vẫn còn sáng, mọi người sau khi dùng bữa xong không có chuyện gì làm nên đi dạo hoa viên tiêu thực, thuận tiện -- Khụ khụ khụ, tạo cơ hội cho đôi tiểu hôn phu hôn thê kia.

Cơ hội là phải tự tạo ra, đây cũng là nguyên nhân Ôn Lương dẫn Tứ hoàng tử về phủ, lát nữa buộc chặt gì đó là một sách lược tốt, nhưng nếu không chiếm được thì vẫn là tốt nhất ~

Tứ hoàng tử quan sát tiểu nữ nhân đi ở phía trước, sau đó ngẩng đầu thấy bên cạnh có vài đóa hải đường vừa chớm nở, cậu bèn nói với tiểu nữ nhân bên cạnh: “Quý Quý, hải đường nở đẹp quá.”

Tiểu cô nương điềm đam đáng yêu ngẩng đầu lên, dừng bước lại như nguyện vọng của thiếu niên, cô bé ngẩng đầu ngắm hoa hải đường dưới trời chiều, quả thật hoa rất đẹp, cô bé không khỏi quay đầu cười với thiếu niên.

Dưới trời chiều, làn da thiếu nữ trắng nõn, mắt ngọc mảy mui ngời nhiễm màu đỏ ửng của hoa hải đường, đáng vẻ tươi cười dịu dàng như ảo mộng, thiếu nữ đơn độc đứng ở nơi đó, không cần trang điểm mà đã đẹp khiến tim người ta đập thình thịch.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của thiếu niên đỏ lên.

Đây là vị tiểu hôn thê của cậu, từ khi có ký ức, phụ hoàng đã nói với cậu, sau này cậu sẽ lấy bé gái này, sẽ sống với nàng cả đời, cứ như thế trong tâm tư nhỏ nhỏ của cậu hình thành một vết tích.

“Tứ ca ca?”

Nghe thấy giọng nói mềm mại êm dịu của tiểu cô nương, trái tim thiếu niên mềm nhũn, trong lòng dấy lên dục vọng, cậu lén lút kéo bàn tay nhỏ bé của tiểu cô nương, ăn đậu hủ nhỏ của nàng.

“A—”

Từ xa truyền đến một tiếng thét thâm thiết đánh thức người ta từ trong mộng. Tứ hoàng tử biết tiếng kêu sợ hãi này tuyệt đối là có ý, mặc dù trong lòng cậu hơi bất mãn nhưng vẫn buông tay, lòng bàn tay cậu giấu trong ống tay áo rộng thùng thình, tinh tế cảm nhận xúc giác vừa rồi, tiếp nhận tư vị xa lạ.

Tứ hoàng tử “Khụ” một tiếng, thấy đôi đồng tử trắng đen rõ ràng của tiểu cô nương nhìn mình, mặt cậu lại đỏ lên: “Gần đây Quý Quý học những gì? Có mệt không?”

Quý Quý lắc đầu, thành thật nói: “Muội không mệt, gần đây muội theo ma ma và mẫu thân học nữ công thêu thùa, Vương ma ma còn dạy muội rất nhiều quy củ lễ nghi, buổi tối rảnh một chút thì luyện tiên pháp. Đại ca nói, không thể lười biếng luyện tiên pháp, muội rất cố gắng luyện đó.”

Tứ hoàng tử nghe thấy lời tiểu cô nương, cậu tự động lọc ra vài câu không cần để ý đến, Nghe mấy câu phía trước tim cậu càng đập nhanh hơn. Vương ma ma là ma ma đi ra từ nội cung, bà dạy quy củ lễ nghi rất nghiêm khắc theo tiêu chuẩn, Tiểu Quý Quý ngoan ngoãn dịu dàng nhưng lại thừa hưởng chỉ số thông minh của Ôn Lương, học cái gì cũng nhanh cũng giỏi, hoàn thành rất dễ dàng. Ngày hôm trước trong Phượng Tường cung, cậu còn nghe thấy mẫu hậu nói chuyện với cung nữ, mẫu hậu khen tiểu cô nương học quy củ lễ nghi rất tốt, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

“Tứ ca ca, muội mới học được một bộ tiên pháp, có rảnh muội múa cho huynh xem” Tiểu cô nương nhe răng cười cười với cậu.

Tứ hoàng tử thấy cô bé cười trong lòng vô cùng yêu thích, tại sao có tiểu cô nương đáng yêu thế? Rõ ràng nữ nhân khi đụng đến đao thương thì không vẫn nhả và trông như Quý Dạ Xoa, nhưng mà tiểu cô nương nhà cậu múa roi cực kỳ đẹp, dù cho có quất gãy nhánh cây thì cũng đẹp ~

“Được, nhưng hôm nay đã trễ rồi, lần sau ta tới muộn nữa cho ta xem nhé.”

“Dạ.”

Hai đứa nhỏ vô tư, tình cảm hòa thuận vui vẻ ấm áp.

Người ở đằng xa thấy thời gian hai người ở chung đã đủ rồi, cuối cùng đành phải làm Trình Giáo Kim, A Tuyết bế đệ đệ chạy tới, bày tỏ A Hiến muốn tìm tỷ tỷ, Tứ hoàng tử kể bên cứ vui vẻ ngốc tiếp đi.

Vì thế, Tứ hoàng tử chỉ có thể trở mặt nhìn tiểu cô nương mình thương nhớ bị người ta đoạt mất.

Mắt thấy sắc trời đã tối, nữ tể và nữ tể tương lai đều cáo từ ra về, Ôn Lương vô cùng hòa ái dễ gần dặn dò bọn họ đi đường cẩn thận mới để bọn họ rời đi.

Hôm nay có thể nói chuyện riêng với tiểu cô nương mình thương nhớ, Tứ hoàng tử rất vui vẻ, loại tâm tình cao hứng này vẫn kéo dài tới khi hồi cung, sau khi cậu đi thỉnh an mẫu hậu xong mới trở về tẩm cung của mình, lúc bấy giờ nữ tể thất tha yếu điệu ra thỉnh an, trên mặt Tứ hoàng tử đã khôi phục đáng vẻ lạnh lùng khó tiếp cận như bình thường.

Tứ hoàng tử không nói gì thêm, để các cung nữ hầu hạ rửa mặt thay y phục như thường, sau đó cậu xem sách một lát, nhìn nhìn thời gian—nên đi ngủ rồi, Tứ hoàng tử bèn sai người thay đèn lồng, trực tiếp đi ngủ.

“...”

Các cung nữ đưa mắt nhìn nhau, thấy Tứ hoàng tử hoàn toàn không có ý tứ gọi người hầu hạ, các nàng chỉ có thể uất ức đầy bụng lui xuống, trong lòng các nàng rất ưu sầu, thật sự không biết ngày mai khi hoàng hậu hỏi thì nên trả lời thế nào. Chẳng lẽ muốn các nàng nói, Tứ hoàng tử căn bản chưa từng chạm qua các nàng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn? Đương nhiên, nếu cho các nàng thêm gan chớ mà đi dụ dỗ Tứ hoàng tử, chưa nói tới chuyện thân cận được, thì ánh mắt lạnh lùng tàn khốc vô cùng giống với Túc vương của Tứ hoàng tử đã khiến các nàng sợ chết khiếp, giống như nói: nếu dám tới gần ta, ta đánh chết các ngươi, còn ai dám bò lên giường Tứ hoàng tử nữa đây?

Bốn phía yên tĩnh, Tứ hoàng tử mở to mắt nhìn nóc giường, cậu nhớ tới thiếu nữ xinh đẹp đứng dưới gốc hoa hải đường trong trời chiều kia – âm thầm nắm chặt nắm đấm.

~~~ Toàn văn hoàn ~~~

♥ □ ♥ □ ♥ □ Nhớ vote cho mị nha ♥ □ ♥ □ ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.